

Giới thiệu Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh

Bạn đang theo dõi truyện Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh của tác giả Diệp Vi Thư. Bạn trai bắt cá hai tay, bị lợi dụng, đã thế lại còn bị mẹ kế cùng chị gái ăn cháo đá bát... Trước khi gặp được anh, cô chính là trải qua cuộc sống bị bắt nạt, bị ghét bỏ. Anh, bá chủ thương trường thành phố T, một tay che cả bầu trời, là người đàn ông ngôn tình hiện đại trong mộng của bao cô gái! Để có được cô, anh đã không từ thủ đoạn! Cũng cung chiều cô vô pháp vô thiên!** Đoạn ngắn đặc sắc :...Nhạc Tuyết Vi chính là loại người mà một giọt rượu cũng không thể dính, uống vào rồi nhất định sẽ say, rất nhanh, cô liền cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân nóng lên. Không được, phải đến toilet xả nước lạnh cho tỉnh táo một chút. Nhạc Tuyết Vi đứng lên, kéo cửa đi đến toilet. Bởi vì uống rượu, tầm nhìn của cô có chút mờ hồ, siêu vẹo chạy vào toilet. Đầu óc cô không tỉnh táo cho lắm, thấy có người đứng đi tiểu liền cảm thấy có chút kỳ quái, bèn ngây ngô hỏi: "Vòi nước này thế nào lại không ra nước? Không phải là cảm ứng à?". Nói rồi cô lấy tay đặt xuống phía dưới vòi, cũng không thấy có nước xuất hiện. Mà cái vị đứng bên cạnh cô kia, mấy đen cũng đã giăng đầy đỉnh đầu rồi! Hàn Thừa Nghị tuyệt đối cũng không ngờ tới nhanh như vậy đã gặp lại cô, hơn nữa lại còn là ở trong này. Lần nữa gặp lại cô gái nhỏ ban ngày vừa mới “cường hôn” anh, xem vẻ mặt say khướt này của cô, hẳn là uống vào không ít, đến ngay cả WC nam hay nữ cũng không phân biệt nổi? Trong lúc giây chết, khóa quần anh bây giờ vẫn còn chưa kéo lên, hơn thế nữa còn đang “xuyết xuyết”...Kỳ lạ thay Nhạc Tuyết Vi lại còn cảm thấy thú vị, bu lại, nhìn chăm chăm “Tiểu Thừa Nghị”... "Nhìn đủ chưa?" Dưới loại tình huống này, Hàn Thừa Nghị cho dù có mót cũng không ra được, gương mặt tuần tú đen lại, một tay kéo quần, một tay kéo lấy cổ tay Nhạc Tuyết Vi, đi sang phòng bên cạnh. "Phình phịch" một tiếng, cửa phòng kế bên liền bị đóng lại, Hàn Thừa Nghị khóa trái Nhạc Tuyết Vi vào góc tường, cúi đầu xuống, vững vàng chiếm lấy cái miệng nhỏ vẫn còn đang lải nhải của cô....Mời các bạn cùng đọc truyện online để theo dõi diễn biến tiếp theo của cuộc "kỳ ngộ" này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giúp Tôi Nhận Lấy Nụ Hôn Này

Sân bay thành phố T. Tại lối ra cửa an ninh chuyến bay Quốc tế, đám người chen chúc nhau, ồn ào mà vội vã.

Nhạc Tuyết Vi vẻ mặt nghiêm túc, hai má hơi phồng lên, khoanh tay đứng lẫn trong đám người, hai mắt chăm chú nhìn cửa an ninh, hai hàng mi dài thi thoảng khẽ chớp, giống như hai cánh bướm bất cứ lúc nào cũng có thể vỗ cánh bay đi. Làn da mịn màng tinh tế như đồ sứ, đôi môi hồng phấn khẽ chu lên, hai đầu lông mày nhũn lại, bộ dáng cực kỳ phiến nào.

"Người này, không được."

"Người này, môi quá dày."

"Uh, môi người này râu quá dài."

Hai cánh môi của cô khẽ nhấp nháy, như đang lăm bằm cái gì đó. Mỗi người đàn ông đi ra từ cửa an ninh, cô đều tùy tiện đánh giá một, hai câu. Bộ dáng thật giống như đang chọn đối tượng yêu đương! Không sai, cô quả thật là đang chọn đối tượng, nói đúng hơn là chọn đối tượng hôn môi!

Chỉ là, hiện tại cô cực kỳ phiến não, làm sao ngay cả bóng dáng một người đàn ông thuận mắt cũng không có?

Làm sao bây giờ a! Không tìm được người nào thuận mắt, cô làm sao để quay video đây???

Đột nhiên, hai mắt Nhạc Tuyết Vi sáng ngời, đôi con ngươi co rút lại, cô không khỏi nheo mắt phóng tầm nhìn tới, khoe môi khẽ nhếch lên, chính là anh ta rồi!

Chỉ thấy từ lối ra một người đàn ông đi tới, tuyệt đối hợp mắt!

Người đàn ông cao hơn 1m85, một thân Tây trang vừa khít làm tôn lên dáng người khiến chị em phải xuýt xoa, hai chân thẳng tắp thon dài. Mái tóc màu nâu nhạt, hai bên tóc mai cắt sửa vô cùng chỉnh tề, tóc mái có chút dài rủ xuống trán, chiếc kính mắt to đặt trên sống mũi cao thẳng có chút giống như mũi ung đây bá đạo. Môi mỏng khẽ nhếch, khoe miệng hơi gợi lên, cả người toát ra một cỗ khí thế không giận mà uy.

Trái tim Nhạc Tuyết Vi đập thình thịch không ngừng, bàn tay nhỏ bé khẽ xiết chặt thành nắm đấm, lấy hết dũng khí tiến lên phía trước.

"Chào anh." Nhạc Tuyết Vi nở nụ cười tươi rói với người đàn ông đẹp trai.

Hàn Thừa Nghị xuống máy bay liền không thấy người của anh ra đón, đang chuẩn bị gọi điện thoại hỏi một tiếng, đột nhiên trước mặt xuất hiện một cô bé. Cách chiếc kính râm, Hàn Thừa Nghị nhận ra nhợt nhạt liếc cô một cái, môi mỏng khẽ mở, "Cô, Nghê Tuấn đâu..."

Hàn Thừa Nghị còn chưa kịp nói hết câu, liền không tin được những gì đang xảy ra trước mắt!

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên kiễng chân lên, hai tay khẽ quàng lấy cổ anh kéo xuống, hơi thở thơm ngát liền quanh quẩn bên chóp mũi. "Giúp tôi một chuyện, nhận lấy nụ hôn này, làm ơn, 30 giây, chỉ 30 giây thôi là được rồi."

Cô vừa nói vừa đưa tay vào trong túi lấy ra một chiếc điện thoại, mở camera đặt chế độ tự động chụp. Một tay ôm lấy Hàn Thừa Nghị, một tay cầm di động, cái miệng nhỏ khẽ chu lên áp vào môi Hàn Thừa Nghị.

Bốn cánh môi dính sát vào nhau, thật sự chỉ là dán lại cùng một chỗ, thuần túy chỉ là dán lại...

Hàn Thừa Nghị bị hôn liền trở tay không kịp, lòng mi khẽ chớp, đây là tình huống gì a? Anh bị người ta cưỡng hôn? Ngay ngày đầu tiên trở lại thành phố T liền bị cưỡng hôn? Con gái hiện tại cũng đã coi mở đến trình độ này rồi cơ à?? Hơn nữa lại còn muốn quay video?

Chỉ có điều, mùi vị của nha đầu này cũng không tệ, hai cánh môi mềm mại khiến cho anh nhìn không được mà muốn tiếp tục.

Trong khoảnh khắc đó, Hàn Thừa Nghị đã quyết tâm đảo khách thành chủ, hai tay khẽ ôm lấy thắt lưng Nhạc Tuyết Vi, kéo cô vào sát trong ngực, môi mỏng hơi mở, ngậm chặt lấy đôi môi mềm mại của cô, anh liền nếm được vị ngọt như mật đào, cánh môi cực kỳ co giãn giống như đang ăn thạch hoa quả.

Càng hôn lại càng muốn thêm... Hàn Thừa Nghị phát hiện ra chính mình như bị nghiện, kim lòng không đậu liền muốn cạy mở hàm răng của đối phương.

Tình thế đột nhiên thay đổi, Nhạc Tuyết Vi thất kinh vùng vẫy muốn thoát ra. Khoan đã, mọi việc sao lại phát triển thành như vậy? Người đàn ông này hiện tại đang muốn làm gì a?

"Thả ra, uhm..."

Nhạc Tuyết Vi không ngừng đẩy bả vai Hàn Thừa Nghị, điện thoại di động liền rơi xuống mặt đất.

Hàn Thừa Nghị càng muốn nụ hôn này trở nên sâu hơn.

"Uh'm, thả..." Nhạc Tuyết Vi gấp gáp đến mức mắt cũng đã đỏ, muốn thoát mà không được, thân thể bị đối phương ghì chặt vào trong ngực, cách một lớp vải mỏng, cô có thể cảm nhận được lồng ngực tình trắng của đối phương. Hơi thở nam tính xa lạ tràn đầy trong khoang miệng.

Dưới tình thế cấp bách, hạ quyết tâm, Nhạc Tuyết Vi liền há mồm cắn Hàn Thừa Nghị, chỉ trong giây lát mùi máu tươi đã tràn ngập trong khoang miệng.

"Hittttttt.....!" Hàn Thừa Nghị than nhẹ một tiếng, kết thúc nụ hôn này.

Nhạc Tuyết Vi giờ tay liền muốn cho Hàn Thừa Nghị một cái tát, anh liền nhanh tay lẹ mắt chụp được cổ tay cô.

"Thế nào? Mới vừa hôn xong, cắn tôi, giờ còn muốn đánh tôi, cô cũng thực dám làm a?" Hàn Thừa Nghị cách kính râm, ánh mắt nhìn thẳng Nhạc Tuyết Vi, cất giọng nói đầy mỉa mai.

Khuôn mặt Nhạc Tuyết Vi liền đỏ lên, ánh mắt bùng bùng lửa giận trừng Hàn Thừa Nghị, hơi nước bốc lên trong mắt tùy thời đều có thể rơi xuống: "Anh... Lưu manh!"

"Tôi lưu manh?" Hàn Thừa Nghị cười lạnh, tay vẫn như cũ nhốt chặt Nhạc Tuyết Vi trong ngực: "Cô cũng đừng có nói bừa, sân bay có camera theo dõi, rõ ràng là cô chủ động, tiến lên muốn ôm hôn tôi."

"..." Nhạc Tuyết Vi bĩu môi không nói được lời nào, phải, là cô muốn hôn môi, nhưng ai cho phép anh hôn sâu như vậy?

Hàn Thừa Nghị liền đoán được suy nghĩ của Nhạc Tuyết Vi, môi mỏng khẽ nhếch cười tà tứ: "Cô gái nhỏ, cô chưa từng hôn đi? Lần đầu tiên? Cô cho rằng miệng dán miệng thì chính là hôn môi sao? Giống như chúng ta làm vừa rồi... Mới được gọi là hôn môi."

"Hừ!" Nhạc Tuyết Vi không biết phải biện luận như thế nào, rõ ràng cô mới là người bị chiếm tiện nghi lại còn chịu đuối lý, "Buông!"

"Buông cô ra? Vậy món nợ cô cưỡng hôn tôi này phải tính như thế nào đây?" Hàn Thừa Nghị đột nhiên thấy vô cùng hưng phấn, cảm thấy cô bé trước mặt này cực kỳ thú vị, đã rất lâu rồi anh chưa từng có hứng thú với phụ nữ như vậy.

"Anh...Anh muốn tôi phải làm sao bây giờ? Người chiếm được tiện nghi rõ ràng là anh!" Nhạc Tuyết Vi không ngừng vùng vẫy, thế nhưng cái ôm của Hàn Thừa Nghị giống như là song sắt, làm thế nào cũng tránh không thoát.

"Tên gì?" Hàn Thừa Nghị cúi đầu, môi mỏng gần như dán lại trên môi cô, tư thế chuẩn bị hôn xuống.

Nhạc Tuyết Vi liền bị dọa đến sắc mặt cũng thay đổi, phút chốc liền giơ chân lên, hung hăng đá vào nửa thân dưới của hàn Thừa Nghị.

"Hiiii.....!" Hàn Thừa Nghị ăn đau liền buông Nhạc Tuyết Vi ra.

Nhạc Tuyết Vi thừa cơ liền co chân bỏ chạy, nhìn bộ dáng Hàn Thừa Nghị khom lưng có phần thống khổ, cô có chút chột dạ, miệng hét lớn, "Anh chớ có trách tôi! Ai bảo anh bắt nạt tôi??Tôi đây là tự vệ đúng đắn, lại nói tôi cũng không dùng sức a!"

"Nha đầu chết tiệt!" Hàn Thừa Nghị hờn hển nhìn bóng lưng đã chạy xa của Nhạc Tuyết Nghi mà mắng, khuôn mặt đẹp trai thống khổ nhăn thành một đoàn: "Nha đầu chết tiệt, cô chờ đó cho tôi!"

Nhạc Tuyết Vi nào còn có thể nghe thấy lời mắng của anh, chỉ trong chớp mắt thân ảnh đã biến mất trong đám đông.

"Tam Thiếu."

Lúc này thuộc hạ của Hàn Thừa Nghị mới thông dong đi tới, nhìn đến bộ dáng này của thiếu gia nhà mình, khuôn mặt liền hiện rõ vẻ sợ hãi cùng cung kính đứng sang một bên, chỉ có trợ lý Nghê Tuấn của anh mới dám tiến lại gần.

"Tam Thiếu, anh đây là...?" Nghê Tuấn khó hiểu, mới muốn có một chút, bộ dáng của Tam Thiếu thế nào lại giống như vừa mới bị người ta ... Đánh qua? Còn có người dám ra tay với Tam Thiếu sao? Hoặc là nói, còn có người ra tay đánh Tam Thiếu, hơn nữa còn đánh anh bị thương?

Hàn Thừa Nghị ăn khổ mà không nói được, chỉ có thể nuốt ngẹn tức giận này vào trong ngực.

"Đi!"

Đột nhiên, tầm mắt hạ xuống, dừng lại ở chiếc điện thoại bị rơi còn nằm ở trên mặt đất, chính là chiếc điện thoại bị nha đầu kia làm rơi. Hàn Thừa Nghị nhặt chiếc điện thoại kia lên, tâm tình đột nhiên trở lên thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vòi Nước Kỳ Quái.

Trên đường chạy về ký túc xá, Nhạc Tuyết Vi mới phát hiện ra điện thoại bị mất rồi. Lần này quả thật là ăn thiệt thòi lớn.

Loại chuyện tình diễn cuồng như thế này, quả nhiên là không thích hợp với cô!

Vốn là bởi vì thăm mền học trường đã có bạn gái, trong lòng không thoải mái liền tuyên bố chính mình cũng có bạn trai, hơn nữa cũng đã phát triển đến giai đoạn hôn môi, kết quả liền bị các bạn học bao vây chặn đường, nháo nhào yêu cầu một đoạn video clip hôn môi kịch tính! Không còn cách nào khác, Nhạc Tuyết Vi quýnh lên, liền nghĩ đến việc tìm bữa một người đàn ông mà hôn thôi.

Mà sân bay chính là địa điểm tốt nhất, nhiều người nhiều lựa chọn, hơn nữa là người xa lạ càng tốt, hôn xong về sau cũng sẽ không gặp lại nhau nữa, hẳn sẽ không bị xấu hổ.

Chính vì thế, cô liền có một màn cường hôn Hàn Thừa Nghị kia.

Chỉ là chuyện xảy ra sau đó, hiển nhiên cô là người tiền mất tật mang! Nhạc Tuyết Vi nắm chặt quả đấm nhỏ, trong đầu không ngừng nguyên rủa Hàn Thừa Nghị!

Trở lại ký túc xá, bạn tốt Nguyễn Đan Ninh đã đợi cô từ lâu, nói: "Cuối cùng thì cậu cũng trở lại? Cái vị học trưởng bảo bồi kia của cậu mời khách, cậu có đi hay không?"

"Đi! Đương nhiên phải đi! Đợi tớ chút."

Nhạc Tuyết Vi thay đồ thần tốc, sau đó nhanh chóng lôi kéo Nguyễn Đan Ninh chạy tới "Caesar".

"Caesar": Khu giải trí lớn nhất thành phố T, một nơi tràn ngập sắc màu, xa hoa trụy lạc, giá cả tự nhiên cũng không thấp. Lầy năng lực kinh tế của vị học trưởng mà Nhạc Tuyết Vi thăm mền kia đương nhiên là không đủ sức, chỉ có điều, đêm nay không phải anh ta thanh toán, mà là bạn gái của anh ta thanh toán.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà Nguyễn Đan Ninh không thích vị học trưởng này, điển hình của một kẻ chỉ muốn chơi đùa với Nhạc Tuyết Nhi!

Bọn họ quần quýt bên nhau cả ngày, ai mà lại không nhìn ra Nhạc Tuyết Vi thích Cừ Lễ Dương? Trong lòng Cừ Lễ Dương cũng hiểu rõ, nhưng lại vẫn cứ trêu đùa Nhạc Tuyết Vi, duy trì mối quan hệ trên cả bạn bè thân thiết với cô, nhưng nếu nói là quan hệ người yêu thì lại chưa phải, hai người vẫn cứ dằng dặc không rõ như vậy.

Gần đây, Cừ Lễ Dương đột nhiên tuyên bố có bạn gái, nghe nói còn là con gái của một gia đình giàu có nổi tiếng ở thành phố T. Nhạc Tuyết Vi cũng vì thế mà bị anh ta đá sang một bên.

Nhạc Tuyết Vi cùng Nguyễn Đan Ninh vừa vào phòng bao đã bị đùa giỡn, "Nhạc Tuyết Vi, video clip, video clip ghi lại nụ hôn kịch tính của cậu!"

"Hôn quá kịch liệt nên lúc chụp, điện thoại liền bị rơi trên mặt đất, bị hỏng rồi." Nhạc Tuyết Vi nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ. Cô cũng không nói dối, sự thật cũng chính là như vậy.

"Xùyyyy... Không có thì nói là không có! Còn khoe khoang cái gì?" Đám bạn bè liền giải tán.

Nhạc Tuyết Vi đi vào liếc mắt một cái liền nhìn thấy một đôi uyên ương đang dính lấy nhau chính là Cừ Lễ Dương và bạn gái của anh ta. Ánh sáng có chút mờ ảo, cô không nhìn rõ bộ dáng bạn gái của anh ta, chỉ là nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được là tiểu thư nhà quyền quý. Nhìn lại chính mình một thân áo sơ-mi tầm thường, nhất thời cô liền có chút nhụt chí rồi.

Không chuẩn bị gì liền giáp mặt với tình địch, Nhạc Tuyết Vi liền thức thời lui vào một góc nhỏ ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Tuyết Vi, đến rồi?"

Cừ Lễ Dương dẫn theo bạn gái đi tới.

"Học trường." Nhạc Tuyết Vi dương khuôn mặt tươi cười nghênh đón hai người đi tới, trong lòng chua xót muốn chết. Người mình thích nhiều năm như vậy, trừ bỏ chưa xác quan hệ yêu đương, chưa có hôn môi, chưa có lên giường, còn lại từ việc giặt quần áo, nấu cơm, múc nước, giành chỗ tự học... Tất cả cô đều làm vì anh ta.

Cừ Lễ Dương giới thiệu Nhạc Tuyết Vi với bạn gái mình: "Đây là người anh vẫn luôn nhắc tới với em, học muội của anh."

"Uh'm." Người phụ nữ kia hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn lướt qua Lạc Tuyết Vi.

"Lễ Dương, em đói bụng, qua bên kia ăn chút gì đó với em đi." Âm thanh kiều mị làm nũng với Cừ Lễ Dương, thân thể giống không xương dán vào trên người anh.

Cừ Lễ Dương không nói lấy một tiếng, liền đón lấy người phụ nữ kia.

Nhạc tuyết Vi rốt cục cũng chịu không nổi nữa liền rung mình một cái, tiện tay cầm lấy cái ly ở trên bàn rót vào trong miệng! A, thật cay, cư nhiên lại vớ phải ly rượu!

Nhạc Tuyết Vi chính là loại người mà một giọt rượu cũng không thể dính, uống vào rồi nhất định sẽ say, rất nhanh, cô liền cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân nóng lên. Không được, phải đến toilet xả nước lạnh cho tỉnh táo một chút. Nhạc Tuyết Vi đứng lên, kéo cửa đi đến toilet.

Bởi vì uống rượu, tầm nhìn của cô có chút mờ hồ, lung la lung lay chạy vào toilet.

Đầu óc cô không tỉnh táo cho lắm, thấy có người đứng đi tiểu liền cảm thấy có chút kỳ quái, bèn ngây ngô hỏi: "Vòi nước này thế nào lại không ra nước? Không phải là cảm ứng à?" Nói rồi cô lấy tay đặt xuống phía dưới vòi lâu, cũng không thấy có nước xuất hiện.

Mà cái vị đứng bên cạnh cô kia, mây đen cũng đã giăng đầy đình đầu rồi !

Hàn Thừa Nghị tuyệt đối cũng không ngờ tới nhanh như vậy đã gặp lại cô, hơn nữa lại còn là ở trong này. Lần nữa gặp lại cô gái nhỏ ban ngày vừa mới “cưỡng hôn” anh, xem vẻ mặt say khướt này của cô, hẳn là uống vào không ít, để ngay cả WC nam hay nữ cũng không phân biệt nổi? Trong lúc giãy chết, khóa quần anh bây giờ vẫn còn chưa kéo lên, hơn thế nữa còn đang “xuyt xuyt”...

Kỳ lạ thay Nhạc Tuyết Vi lại còn cảm thấy thú vị, bu lại, nhìn chằm chằm “Tiểu Thừa Nghị”...

"Nhìn đủ chưa?" Dưới loại tình huống này, Hàn Thừa Nghị cho dù có mót cũng không ra được, gương mặt tuấn tú đen lại, một tay kéo quần, một tay kéo lấy cổ tay Nhạc Tuyết Vi, đi sang phòng bên cạnh.

"Anh, anh làm gì vậy?" Nhạc Tuyết Vi mơ mơ màng màng không biết sao lại thế này, uống rượu vào xong, thân thể chỉ có thể mềm nhũn phản kháng: "Buông ra, anh là ai ? Kéo tôi làm gì..."

"Phình phịch" một tiếng, cửa phòng kế bên liền bị đóng lại, Hàn Thừa Nghị khóa trụ Nhạc Tuyết Vi vào góc tường, cúi đầu xuống, vờn vàng chiếm lấy cái miệng nhỏ vẫn còn đang lải nhải của cô.

"Uh'm..." Bị rượu làm loạn, Nhạc Tuyết Vi bật thốt ra âm thanh thoải mái, hơn nữa còn tự nhiên vây lấy cổ Hàn Thừa Nghị.

Nụ hôn lần này giống như Thiên Lô Địa Hóa, Hàn Thừa Nghị thuần thực mà bá đạo công thành đoạt đất, chỉ là hôn môi không hiển nhiên là chưa đủ, thiếu nữ không biết tên trước mặt này đã gọi ra dục vọng mãnh liệt trong cơ thể anh! Đã muốn lại càng thêm muốn.

"Thoải mái không?"

Hàn Thừa Nghị nửa hôn nửa hỏi Nhạc Tuyết Vi.

"Uh'm!" Nhạc Tuyết Vi đã hoàn toàn bị cồn gây mê, căn bản là không biết chính mình đang làm cái gì, nói cái gì.

"Có muốn thoải mái hơn nữa không?" Hàn Thừa Nghị không hề vòng vo cũng chẳng dè dặt, theo suy nghĩ của anh, có thể ở sân bay trước mặt bàn

dân thiên hạ cường hôn một người đàn ông xa lạ, hẳn không phải là cô gái biết giữ mình.

"Ha ha... Muốn." Nhạc Tuyết Vi liền cứ như vậy mà bán mình.

Hàn Thừa Nghị liền giờ tay bế Nhạc tuyết Vi lên, đi ra ngoài toilet, dặn dò Nghê Tuấn." Đặt phòng, lập tức."

Sử dụng thang máy chuyên dụng, Nhạc Tuyết Vi cứ như vậy một đường liền bị ôm đến phòng VIP.

Hàn Thừa nghị đặt Nhạc Tuyết Vi lên trên giường, đứng dậy muốn cởi áo khoác ra, Nhạc Tuyết Vi liền ôm lấy anh không rời, khóc nức lên: "Học trưởng, anh đi đâu a? Đừng đi, anh có thể ôm em, hôn em, giống như vừa rồi vậy!"

Thân hình Hàn Thừa Nghị bỗng dừng lại, thật CMN, nằm ở dưới thân thể của anh, miệng còn không ngừng kêu tên cái gì mà học trưởng??"

"Hu hu, học trưởng, tại sao anh lại không thích em? Em có chỗ nào không tốt? Là ngực không đủ lớn, hay là mông không đủ vênh?"

Khuôn mặt Hàn Thừa Nghị tối sầm, đôi mắt hoa đào nheo lại, tức giận gầm nhẹ với cô: "Tôi làm sao mà biết được?"

"Anh không biết? Vậy em cho anh xem."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chúng Ta Chia Aa** Đi!

Nhạc Tuyết Vi một bên vừa khóc vừa nói, một bên bắt đầu cởi áo T-shirt, cúc quần cũng đã cởi, thuận tiện kéo luôn khóa quần xuống. Đối mặt với tình cảnh này, ánh mắt Hàn Thừa Nghị ngày càng trở nên u tối, thật nhìn không ra nha đầu này bề ngoài thì gầy còm, vậy mà bên trong thì không ai đoán ra được!

Nhạc Tuyết Vi kéo tay Hàn Thừa Nghị tới trên người mình:"Học trưởng, anh xem, em không có lừa anh, em cũng có, tất cả em đều có."

"Chết tiệt! Ai là học trưởng của cô?" Không thể không thừa nhận, xúc cảm trên tay thật sự rất tuyệt vời, nhưng mà tự tôn của đàn ông khiến Hàn Thừa Nghị thầm mắng, "Nha đầu, cô nhìn kỹ đi! Tôi không phải là học trưởng của cô. Tôi muốn trở thành người đàn ông của cô, ngay bây giờ!"

Hàn Thừa Nghị nâng đôi má Nhạc Tuyết Vi lên, bức cô phải đối diện với anh.

Rượu vào khiến hai mắt Nhạc Tuyết Vi như được phủ một tầng sương mờ, giữa vè ngây thơ lại toát lên sự diễm dứa hòa cùng một chút phong tình quyến rũ thật khiến cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được!Hai mắt cô nhìn chăm chăm Hàn Thừa Nghị, cơ thể ở trong lòng anh mềm nhũn như không xương.Hàn Thừa Nghị cảm thấy mình thực sự giống như than sắp bị hòa tan trong nước!

"Nhìn cho rõ, tôi là ai?"

Mơ màng dưới ánh sáng yếu ớt, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc của Hàn Thừa Nghị toàn bộ đều hiện lên không sót một chút nào, ánh mắt thâm thúy mà nóng bỏng, cả người đều chìm trong hơi thở cuồng nhiệt mà yêu đã.

"Anh là ai?" Nhạc Tuyết Vi vì quá choáng váng mà không rõ, người này hình như không phải học trưởng.

"Hàn Thừa Nghị, nhớ kỹ, tôi là Hàn Thừa Nghị!"

"Hàn, Thừa Nghị." Nhạc Tuyết Vi nhu thuận lặp lại tên của anh.

Hơi thở ái muội tràn ngập trong không gian, quần áo bị xé rách một cách thô lỗ, vứt sang một bên, bóng tối che đầy một đêm kiều diễm cùng lưu luyến...

Sáng sớm hôm sau.

Nhạc Tuyết Vi mơ mơ màng màng mà tỉnh lại, thân thể khẽ giật giật, cảm giác đau xót bao trùm lấy cơ thể của cô."Ách..."Cô vừa mở miệng nói được một chữ, liền phát hiện cổ họng khàn khàn, đau nhức.

Sau đó, tầm mắt của cô dò xuống cánh tay tinh trắng còn đang vắt ở bên hông cô.

Nhạc Tuyết Vi ngẩn người, lại nhìn về phía chủ nhân của cánh tay ấy, phản chiếu trong ánh mắt cô quả thực là một người đàn ông xa lạ!

"A..."

Nhạc Tuyết Vi nhảy dựng lên, bịt lấy lỗ tai thét chói tai, âm thanh vang vọng xuyên thấu cả tòa nhà.

Hàn Thừa Nghị chính là bị tiếng thét chói tai này của cô làm cho giật mình tỉnh dậy, mi mắt giật giật, chậm rãi mở ra, có chút không kiên nhẫn nhíu mày, "Em làm gì? Âm ỉ muốn chết!"

"Anh, anh, anh, anh là ai a?" Nhạc Tuyết Vi quần chân bao lấy cơ thể, hỏi.

Bởi vì toàn bộ chiếc chăn đều quấn trên người cô, cho nên đáng người hoàn mĩ khiến người ta hâm mộ của Hàn Thừa Nghị hoàn toàn hiện ra trước mắt! Mái tóc màu nâu nhạt rũ xuống, màu da bánh mật khỏe mạnh, ánh mắt cô một đường từ cơ ngực rắn chắc đi xuống chính là cơ bụng tám múi vô cùng kêu gọi...

"A!" Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng che mắt lại, đôi má dần trở nên đỏ ửng.

Tìm đập thỉnh thoảng liền hỏi, trong đầu lại nhin không được mà tán thưởng: Người đàn ông này sao có thể đẹp trai đến thế?? Cô thế nhưng lại cùng soái ca cực phẩm bậc này xảy ra tình một đêm trong truyền thuyết?

"Thích?" Hàn Thừa Nghị cười lạnh một tiếng, nhẹ túm lấy cánh tay của Nhạc Tuyết Vi, khiến cô thẳng thắn đối diện với nửa thân dưới của anh không một chút che đậy: "Đẹp không?"

Khóe môi Hàn Thừa Nghị khẽ lướt qua trán Nhạc Tuyết Vi, về mặt vừa mang chút sâu xa lại tăng thêm phần hơi hợ, cảm giác xa lạ khiến cho cô có chút sợ hãi!

"..."Anh ta đang làm cái gì vậy? Nhạc Tuyết Vi nâng chân đá một cái về phía Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị nhanh chóng vươn tay nắm được mắt cá chân của cô, khóe miệng gọi lên nụ cười tà tử: "Như thế nào, còn muốn đá tôi? Xem ra em cũng chỉ biết mỗi chiêu này mà thôi."

"Buông!" Nhạc Tuyết Vi không thể cử động được, chỉ có thể dụng ánh mắt oán giận trừng Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu, đầu gối khẽ chuyển động lên xuống tạo ra một đường cong xinh đẹp. Vài chiếc râu đen rún phún càng khiến cho anh tăng thêm một phần cuồng dã, bá đạo mê người. "Mỗi lần em chính là có điểm này không tốt, ngoài miệng thì nói là không cần, nhưng trên thực tế lại nhiệt tình hơn bất cứ ai a!"

Mỗi lần? Có ý gì? Nhạc tuyết Vi khó hiểu? Trước đây cô đã gặp qua soái ca này sao? Không có khả năng, loại soái ca cực phẩm như thế này, nếu cô đã từng gặp qua khẳng định sẽ không bao giờ quên!

Cũng nên thông cảm cho Nhạc tuyết Vi cô tại sân bay lần đó, cô thật sự không nhớ được, ai bảo lúc đó lại để cái kính đen siêu to kia che hết khuôn mặt của anh chứ?

"Anh buông ra! Tôi còn phải đi học!"

Nhạc tuyết Vi vùng vẫy trước mặt Hàn Thừa Nghị, bộ dáng quả thực giống như kiến càng lay cây, một chút tác dụng cũng không có, ngược lại càng khiến cho thân thể cô trở nên đau đớn hơn, cô chỉ còn cách vô lực buông tha.

Trải qua một buổi tối triền miên lưu luyến, Hàn Thừa Nghị đối với Nhạc Tuyết Vi quả thực có chút nghiện, thân thể phù hợp cũng là một loại duyên phận mà không phải đôi nam nữ nào cũng may mắn có được. Mà Hàn Nghị cảm thấy anh cùng Nhạc Tuyết Vi trong lúc đó thật sự vô cùng hài hòa, tựa như chìa khóa tìm được đúng ổ khóa của mình vậy. Thật sự vô cùng phù hợp!

Anh thích loại hài hòa trên thân thể này, cô gái nhỏ này, anh định rồi!

"Em tên gì? Bao nhiêu tuổi? Học trường nào?" Hàn Thừa Nghị ôm lấy Nhạc tuyết Vi vào trong ngực, tay cầm lấy đầu ngón tay cô bắt đầu hỏi điều anh muốn biết.

"Ha ha..." Nhạc tuyết Vi cười một cách cứng nhắc, ngay cả tên tuổi người ta cũng không biết, thật không hổ là tình một đêm trong truyền thuyết! "Viên Tinh Tinh, 20 tuổi, Kỹ thuật." Câu trả lời này trừ bỏ tuổi ra, không có lấy một cái gì là thật.

"Được, nhớ kỹ, tôi là Hàn Thừa Nghị." Hàn thừa Nghị cúi đầu in xuống trên cổ cô một dấu hôn, sau đó đứng dậy. "Tắm rửa không? Cùng nhau tắm?"

"Không cần, anh tắm trước đi." Nhạc Tuyết Vi cung kính làm tư thế: xin mời.

Hàn Thừa Nghị cũng không có từ chối, chân không bước vào phòng tắm.

Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng bò dậy mặc quần áo vào, sau đó đánh giá căn phòng này: Thật xa hoa, phòng ngủ, phòng khách, ngay cả phòng bếp cũng có? Không biết tiền phòng một đêm là bao nhiêu a? Nhạc Tuyết Vi mở ví tiền ra lật đi lật lại cũng chỉ có 300 đồng, không biết có đủ hay không?

Cái loại chuyện tình một đêm này cũng nên chia AA đi? Tuy sự tình đã đến mức này, nhưng Nhạc Tuyết Vi vẫn nghĩ đến tôn nghiêm của chính mình. Cô

cũng không phải là bị cái gì gì đó a, cho nên, tất nhiên phải chia AA, không thể để cho người ta hiểu nhầm mình là loại phụ nữ đó được!

Nhạc tuyết Vi móc ra 300 đồng để trên mặt bàn, dùng giấy của khách sạn lưu lại mấy dòng chữ: Chúng chia AA nhé? Chỉ có điều thực xin lỗi, tôi chỉ còn có 300 đồng, nửa tháng tiền ăn của tôi tất cả đều cho anh. Nếu không đủ, anh là đàn ông nên chịu khó bỏ thêm chút nhé! Còn có, kỹ thuật của anh cũng không tệ, tối hôm qua tôi cực kỳ thoải mái!

Kí tên: Viên Tinh Tinh! nguồn đọc nhanh nhất dịch sớm nhất free tất tần tật chỉ có ở thichsddojctruyen.com

Lưu lại tờ giấy xong, Nhạc Tuyết Vi chống đỡ thân thể, rón ra rón rén bước đến cửa phòng, sau đó nhanh chân bỏ chạy!

Thời điểm Hàn Thừa Nghị tắm xong, một thân ướt đầm bước ra, cô đã sớm rời khỏi rồi. Hàn thừa Nghị cầm lấy tờ giấy ghi ở trên bàn, mặt không chút biểu cảm, "A ha...." Tiếng cười trầm thấp vang lên khiến cho lồng ngực khẽ rung động.

Nha đầu này! Thật to gan! Cái gì? Chia AA! Hàn Thừa Nghị anh ngủ cùng phụ nữ khi nào thì phải chia AA!

"Nghê Tuấn!"

Hàn Thừa Nghị kéo cửa ra, Nghê Tuấn cung kính đứng ở cửa. "Tam Thiếu."

"Cô gái kia, thấy rõ chứ?"

"Thấy rõ ạ, không phải Tam Thiếu ngài để cho cô ấy đi?" Nghê Tuấn vừa rồi thấy Nhạc tuyết Vi đi tới, có điều anh cũng không ngăn cô lại vì tưởng rằng là Hàn Thừa Nghị để cho cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đâu Phải Chỉ Mất Mù

Theo kinh nghiệm của Nghê Tuấn, anh cho rằng Nhạc Tuyết Vi đêm qua kiểu gì cũng sẽ bị đuổi ra ngoài. Thiếu gia chưa bao giờ cũng phụ nữ ngủ qua một đêm, nhiều năm qua tất cả đều như vậy. Mà Nhạc Tuyết Vi đến tận sáng nay mới rời đi cũng đã trở thành ngoại lệ rồi.

Hiện tại Tam Thiếu lại hỏi như vậy, là có ý gì?

"Tam Thiếu, muốn bắt trở lại không?"

Hàn Thừa Nghị ném tờ giấy trên tay cho Nghê Tuấn: "Tìm! Tìm cô ấy cho tôi!"

Vâng ạ.

...

Nhạc Tuyết Vi vội vã chạy tới trường học, lúc đến thì cũng đã muộn rồi.

Nguyễn Đan Ninh cho giành cho cô một chỗ, thấp giọng hỏi: "Tối qua cậu đi đâu vậy? Muộn như này mới đến, bà già kia điểm danh, yên tâm, tớ đã trả lời thay cậu rồi."

Hiện tại đầu óc của Nhạc Tuyết Vi cũng đã loạn thành một đoàn, nào còn tâm trạng để ý những thứ này? Chuyện tối qua trải qua tình một đêm kinh hãi thế tục như vậy, cô phải từ từ tiêu hóa nó mới được.

"Ài, có phải cậu lại kích động Cừ Lễ Dương cái gì rồi hay không? Sáng sớm hôm nay anh ta tới tìm cậu, còn bảo có việc rất quan trọng muốn nói với cậu." Nguyễn Đan Ninh ném cho Nhạc Tuyết Vi một trái bom: "Trước khi chuông vào lớp vang lên, anh ta đều ở đây chờ cậu, còn nói là tan học sẽ lại đến tìm!"

"Uh~m?" Nhạc Tuyết Vi mơ hồ, cái khi gì vậy? Trước kia, thời điểm hai người tới ngày đính lấy nhau, Cừ Lễ Dương cũng chưa từng đi tìm cô a? Anh ta gấp gấp tìm cô như vậy là có chuyện gì? Đến bạn gái là thiên kim nhà giàu cũng đã có, chẳng lẽ vẫn còn muốn cô nấu cơm, múc nước, giành chỗ tự học?

Chắc là có chuyện gì đó đi? Lúc tiết học kết thúc, Cừ Lễ Dương quả thực đã đến tìm Nhạc Tuyết Vi cô rồi.

"Học trưởng, có chuyện gì vậy?" Nhạc Tuyết Vi cùng Cừ Lễ Dương sóng vai đứng ở trong rừng cây nhỏ bên trường học.

Sắc mặt Cừ Lễ Dương phức tạp nhìn Nhạc Tuyết Vi, anh ta đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi, sau đó đột nhiên tiến về phía Nhạc Tuyết Vi, một tay quẩn lấy thắt lưng cô kéo lại, một tay vòng ra sau ôm lấy cô!

Ách... Đây là tình huống gì a? Nhạc Tuyết Vi vẫn chưa kịp phản ứng, sự tình sao lại có chút đảo ngược thế này?? Trước kia nằm mơ cũng muốn được anh ta ôm ấp, nhưng anh ta đến một ngón tay cũng không thêm chạm vào cô! Hiện tại anh ta đã trở thành bạn trai của người khác thì có gì còn chạy tới đây ôm cô!

"Tuyết Vi, anh biết, là anh không tốt, em chờ anh, anh thực sự thích em. Em đừng ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, anh căn bản là không thích Niên Giai Giai kia, chỉ là anh cũng sắp phải tốt nghiệp rồi, muốn thành lập công ty, mà gia thế của Niên Giai Giai kia có thể giúp anh rất nhiều chỗ... Tuyết Vi, tuy chúng ta không nói rõ ràng, nhưng mà chúng ta vẫn lấy mỗi quan hệ người yêu làm phương thức sống chung."

Cừ Lễ Dương ôm Nhạc Tuyết Vi nói tựa như thông báo cũng ngầm nói cho cô biết nỗi khổ sở trong lòng anh ta. Trái tim Nhạc Tuyết Vi nhất thời có chút lạnh lẽo.

Đây mới là sự thật sao? Nhưng mà tại sao một chút cao hứng cô cũng không có? Người đàn ông cô thích mấy năm, thực sự lại là người như thế này? Bên cạnh đã có bạn gái, sau lưng lại nói với học muội của mình những lời lẽ như vậy? Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cảm thấy Niên Giai Giai thật đáng thương.

"Buông ra!"

Nhạc Tuyết Vi nhìn Cừ Lễ Dương chế trụ hai cánh tay cô, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng.

"Không, anh không buông, trừ phi em đáp ứng anh, em nhất định phải chờ anh, Tuyết Vi, anh thực sự thích em."

"Anh buông ra!" Nhạc Tuyết Vi cảm thấy giờ khắc này Cừ Lễ Dương quả thực khiến cho người ta ghê tởm, cô như thế nào lại không phát hiện ra bộ mặt giả dối này của anh ta từ sớm chứ? Nguyễn Đan Ninh nói rất đúng, cô rốt cuộc là bị mù để cỡ nào mới đem lòng yêu thích một người như vậy?!

"Không, Tuyết Vi."

Cừ Lễ Dương sống chết không chịu buông tay, Nhạc Tuyết Vi liều mạng vùng vẫy, lập tức đẩy Cừ Lễ Dương ra thật xa.

Nhạc Tuyết Vi tức giận trừng mắt nhìn Cừ Lễ Dương, bộ dáng giống như thể là không quen biết anh: "Cừ Lễ Dương, đầu óc anh hiện tại vẫn tỉnh táo chứ? Anh có biết chính mình đang nói gì không?"

"Anh biết, anh đương nhiên biết, Tuyết Vi, ở trong lòng anh, em chính là bạn gái anh, anh cho rằng, trong lòng em cũng nghĩ như vậy!" Cừ Lễ Dương tiến lên giữ chặt lấy tay Nhạc Tuyết Vi.

"A." Nhạc Tuyết Vi cười lạnh, tươi cười kia cũng thật quá mức cứng nhắc, "Xin lỗi, thời điểm anh nói những lời này, liệu có nghĩ tới vị Niên Giai Giai kia không?"

Cô đẩy bả vai Cừ Lễ Dương ra, mà lần này cũng vẫn bị anh ta chế trụ.

Nhạc Tuyết Vi rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, giận dữ hét lên: "Cừ Lễ Dương, anh có biết xấu hổ hay không? Thực coi tôi như một con ốc sên sao? Cứ coi như tôi bị sai bả miễn phí ba năm đi, nếu tôi nhớ không nhầm thì quần áo trên người anh mặc đều là tôi giặt! Anh đi học có tôi giành chỗ hộ, anh làm thí nghiệm kết thúc muộn có tôi nấu cơm cho, liên ngay cả cha mẹ anh bị bệnh, cũng vì muốn cho anh an tâm học tập, mà mỗi đêm mỗi ngày tôi đều phải túc trực bên giường bệnh! Bạn gái? Hiện tại anh mới nói với tôi là anh coi tôi như bạn gái? Thời điểm anh cùng Niên Giai Giai đứng trước mặt tôi có đôi có cặp, làm sao anh lại không nói tôi là bạn gái anh? Hiện tại anh lấy cái gì mà nói tôi là bạn gái anh? Anh có làm hay không, muốn tôi chờ anh? Dựa vào cái gì mà tôi phải chờ anh? Anh rốt cuộc muốn như thế nào? Học người ta một chân đạp hai thuyền, ngồi im hưởng phúc sao? Hiện tại tôi cũng nói rõ ràng với anh tôi cũng anh một xu quan hệ cũng không có, chúc anh cùng bạn gái hạnh phúc viên mãn!"

Một đường thông suốt nói xong những lời này, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy vô cùng thoải mái, đang muốn phui tay bỏ đi.

"Hừ, cô nói như vậy là vì đã thông đồng với người đàn ông khác sao?"

Cừ Lễ Dương không đầu không đuôi nói ra một câu như vậy, những lời Nhạc Tuyết Vi vừa nói hoàn toàn quét sạch tự tôn của anh ta, anh ta cũng chỉ là tiện tay xé nát cái mặt nạ này thôi.

Bước chân Nhạc Tuyết Vi khựng lại, xoay người nghi ngờ nhìn anh ta: "Đàn ông khác? Có ý gì?"

"Đêm qua, tại trung tâm giải trí, về sau cô đã đi đâu?" Sắc mặt Cừ Lễ Dương âm trầm, chất vấn cô, khí chất ôn hòa khiêm tốn ngày xưa giờ đã không còn sót lại chút gì.

"Cái kia..." Nhạc Tuyết Vi không được tự nhiên sờ sờ cổ, đêm qua, cô cũng không nhớ lắm, hình như là nhìn nhầm rượu thành đồ uống, sau đó cô liền u mê hồ đồ,... Lúc tỉnh dậy thì mọi chuyện cũng không thể cứu vãn được nữa rồi.

"Không nhớ ra sao? Có muốn tôi nhắc lại cho cô nhớ không? Giai Giai nói, thấy cô bị một người đàn ông ôm ra từ trong toilet!" Cừ Lễ Dương mang theo ánh mắt hung thần ác sát tiến về phía Nhạc Tuyết Vi, bộ dáng quả thực giống như ông chồng đến bắt quả tang vợ mình đang ngoại tình!

Nhớ tới người đàn ông vào buổi sáng kia, trên khăn trải giường vẫn còn lưu lại vết máu đỏ tươi, cho đến bây giờ thân thể cô vẫn còn đang bần rần, Nhạc

Tuyết Vi yếu ớt lùi về phía sau một bước.

"Nhạc Tuyết Vi, không thể tin được cô lại là loại phụ nữ như vậy! Cô cùng người đàn ông kia rốt cuộc đã làm gì rồi hả?" Cừ Lễ Dương nhất quyết không tha ép hỏi.

Nhạc tuyết Vi bị thái độ này của anh ta dọa sợ, cũng may là cô kịp thời phản ứng lại, giữa bọn họ là Cừ Lễ Dương phản bội trước, anh ta căn bản là không có tư cách gì để chất vấn cô!

"Có liên quan tới anh sao? Không sai, là tôi có người đàn ông khác, cho nên, anh cũng không cần tới tìm tôi nữa, giữ chúng ta đã kết thúc rồi."

"Cô!"

Cừ Lễ Dương giơ tay lên muốn đánh Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi cũng không trốn, đón lấy bàn tay anh ta sắp sửa giáng xuống: "Đánh a! tôi muốn xem anh có dám đánh không? Anh dựa vào cái gì đánh tôi? Cừ Lễ Dương, giữ chúng ta, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng làm gì có lỗi với anh!"

Hết xong câu này, không chỉ về mặt Nhạc Tuyết Vi đỏ lên mà ánh mắt cô cũng đỏ! Tình cảm quyến luyến ba năm, thì ra cũng chỉ là một mình cô cố gắng! Kết quả lại còn bị chỉ trích? Trên đời này còn có người đáng buồn hơn cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hiệu Trưởng Kiều

Editor: Chi Misaki

Sau khi cãi nhau với Cừ Lễ Dương, Nhạc Tuyết Vi trở lại phòng học liền khóc nức lên.

Trên giảng đường, bà già dạy "Lịch sử nghệ thuật Châu Âu" nước miếng vẫn còn đang tung tóe, cô thì ở phía dưới khóc không thành tiếng, Nguyễn Đan Ninh yên lặng lấy khăn tay đưa cho cô, đứa nhỏ đáng thương, cuối cùng cũng khóc ra rồi! Kim nén lâu như vậy, cũng nên khóc một lần cho sáng khoái thôi.

Hi vọng đứa nhỏ này nhớ kỹ bài học kinh nghiệm lần này, về sau lúc tìm đàn ông cũng nên cảnh giác cao độ!

...

Hôm nay là cuối tuần, đến tối Nhạc Tuyết Vi mới trở lại nhà.

Hoàn cảnh gia đình Nhạc Tuyết Vi cũng thuộc hạng khá giả, cha của Nhạc Tuyết Vi là hiệu trưởng Kiều Vạn Đông, cả đời gắn bó với nghề giảng viên, chỉ riêng tiền nhuận bút hàng năm cũng đã đủ dư dả rồi. Thế nhưng trong trường học không một ai biết Nhạc Tuyết Vi lại là con gái của Hiệu trưởng, liền ngay cả bạn tốt Nguyễn Đan Ninh cũng không biết. Không phải là Nhạc Tuyết Vi khiêm tốn, mà là trong lòng cô, người kia đã sớm không còn là cha cô nữa.

Cha của Nhạc Tuyết Vi- Kiều Vạn Đông mang họ 'Kiều', nhưng Nhạc Tuyết Vi lại mang họ 'Nhạc'. Cô không phải vừa sinh ra đã mang họ 'Nhạc', chẳng qua năm ấy khi mẹ cô qua đời cô liền đổi họ, mẹ cô họ 'Nhạc'. Năm mẹ cô qua đời, Nhạc Tuyết Vi mới được 6 tuổi.

6 tuổi Nhạc Tuyết Vi cô đã nhận thức được mẹ mình không còn, vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại.

Cô bé nhỏ Tuyết Vi còn đang chìm trong nỗi đau mất mẹ chưa lâu, cha cô liền mang theo mẹ kế cùng con gái của bọn họ xuất hiện tại Kiều gia, con gái của bọn họ tên là Kiều Vũ Vi, còn lớn hơn Tuyết Vi 1 tuổi, nói cách khác, cha cô đã phản bội mẹ cô ngay từ khi cô còn chưa có mặt trên thế gian này.

6 tuổi Nhạc Tuyết Vi đã tự mình thu thập hành lý, im hơi lặng tiếng rời khỏi Kiều gia, chuyển đến sống cùng bà ngoại, từ đó cô cũng đổi thành họ 'Nhạc' ... Về sau, ở trong thế giới của cô, liền không có từ 'Cha' nữa rồi!

Nhạc Tuyết Vi là do bà ngoại nuôi lớn, thỉnh thoảng bị ép buộc, không còn cách nào khác cô mới phải tới nơi này 'Xem' Kiều Vạn Đông, cũng chỉ là đến xem mà thôi, về cơ bản thì hai cha con đã không còn gì để nói, càng chưa nói tới cái gì mà tình cảm cha con, hơn nữa mỗi lần đều là Kiều Vạn Đông gọi cô tới, chứ cô tuyệt đối không bao giờ chủ động tới.

Một tháng trước Kiều Vạn Đông gọi điện thoại, tin nhắn các kiểu thúc giục Nhạc Tuyết Vi về nhà ăn cơm. Nhạc Tuyết Vi lấy đủ cớ để từ chối, nhưng chối không được nên hôm nay cô mới có mặt tại đây.

Nhạc Tuyết Vi không có chìa khóa cửa nhà họ Kiều, cô đứng ở trước cổng nhấn chuông cửa, là dì Ngô ra mở cửa cho cô.

"Dì Ngô mạnh khỏe ạ!"

Di Ngô xoa bóp khuôn mặt của Nhạc Tuyết Vi, cười đáp: "Cuối cùng cũng đồng ý đến đây rồi hả, cháu- cái đứa nhỏ này thật không nhớ đi sao?"

"Nhớ chứ ạ, cháu nhớ muốn chết!" Nhạc Tuyết Vi nhảy lên ôm lấy di Ngô, ở trên mặt bà in xuống một nụ hôn vang dội.

Cả đời di Ngô đều làm ở nhà bọn họ, bà chính là nhìn Nhạc Tuyết Vi lớn lên từng ngày, tình cảm của hai người thật không khác gì tình cảm mẹ con, nhất là kể từ khi mẹ của Nhạc Tuyết Vi qua đời, Kiều gia trừ bỏ di Ngô ra thì thực sự không còn ai thật lòng quan tâm đến cô nữa.

"A, Tuyết Vi đến rồi hả?"

Mẹ kế của Nhạc Tuyết Vi là Khang Tuệ Trân từ trên lầu đi xuống, bà ta cũng đã hơn 40 tuổi nhưng vì bảo dưỡng tốt mà xem ra còn trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, cuộc sống của phu nhân hiệu trưởng nhiều năm qua an nhàn sung sướng quả nhiên là không nói dối.

"Uh'm." Nhạc Tuyết Vi hừ một tiếng, xem như đã trả lời.

"Hôm nay về nhà có việc gì vậy? Có phải thiếu tiền không?" Khang Tuệ Trân quả thực có bộ dáng của một người mẹ hiền từ, giống như cực kỳ quan tâm đến Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi không chút khách khí đáp trả bà ta: "Tôi không đủ tiền thì như thế nào? Là tôi thiếu của Kiều gia các người một đồng tiền sao? Đừng nói giống như đã đưa tôi mấy vạn vậy."

"Là anh bảo con bé về." Nhạc Tuyết Vi còn chưa nói xong, cha của cô Kiều Vạn Đông đã từ bên ngoài cổng vòm đi vào, đối với câu hỏi vừa rồi của vợ mình, hiển nhiên là ông có chút không hài lòng. "Nơi này là nhà của Tuyết Vi, con bé không thể trở về sao?"

"Không phải, em không có ý này, anh xem anh lại hiểu nhầm em rồi!" Khang Tuệ Trân vội vàng giải thích, biểu tình trên mặt ngưng đọng, tại nơi mà Kiều Vạn Đông không nhìn tới, bà ta hung hăng trừng mắt liếc Nhạc Tuyết Vi một cái.

Nhạc Tuyết Vi cũng đã thành thói quen, nhún vai coi như không thấy là được.

"Hiệu trưởng Kiều tìm tôi có chuyện gì? Sắp tới kỳ thi rồi, tôi còn phải trở về ôn tập." Ngu ý là ông có chuyện gì thì mau nói đi!

Sắc mặt Kiều Vạn Đông cứng đờ, đưa cặp công văn trong tay cho Khang Tuệ Trân: "Tuyết Vi, con đừng vội trở về, đã rất lâu ba không gặp con rồi, buổi tối ở lại ăn bữa cơm nhé? Ba có chuyện muốn nói với con."

Kiều Vạn Đông một bên vừa nói, một bên vừa nháy mắt với di Ngô xin giúp đỡ: "Đúng vậy, đúng vậy a, ngồi xuống ăn bữa cơm, vừa ăn vừa nói."

Xem như nể mặt di Ngô, Nhạc Tuyết Vi không còn cách nào, đành phải gật đầu đồng ý.

"Tuyết Vi, đến đây, đây là món tôm con thích ăn nhất, ăn nhiều một chút."

Nhạc Tuyết Vi yên lặng để miếng tôm Kiều Vạn Đông gấp cho cô sang một bên. Kiều Vạn Đông xấu hổ gượng cười lên, cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Nhạc Tuyết Vi một bên vừa uống canh, một bên vừa nói: "Hiệu trưởng Kiều, thật xin lỗi, khẩu vị của tôi thay đổi rồi, từ lâu đã không còn thích ăn tôm nữa, con người ai cũng phải thay đổi."

"Ách, vậy con thích ăn gì? Ba gấp cho con." Kiều Vạn Đông cố gắng lấy lòng con gái.

Nhạc Tuyết Vi một mắt nhìn Kiều Vạn Đông: "Hiệu trưởng Kiều, ngài không phải là nên nói những điều cần phải nói sao? Nói mau đi, tôi cũng sắp ăn xong rồi."

"Ừ, ba là muốn hỏi con, con cũng đã học Đại học năm 3, về sau có dự định gì không? Con học thiết kế, sau này tốt nhất vẫn là ra nước ngoài học tập, chứ học ở trong nước cũng không tốt."

"Ha ha." Nhạc Tuyết Vi cười nhạt một tiếng, ánh mắt có chút thâm ý liếc nhìn mẹ kế Khang Tuệ Trân, "Nói như vậy tức là Hiệu trưởng Kiều ngài có ý định muốn đưa tôi ra nước ngoài du học?"

Kiều Vạn Đông lập tức gật đầu khẳng định: "Đó là điều đương nhiên, con có dự định gì thì nhanh nói ra, bắt đầu từ bây giờ ba sẽ thay con chuẩn bị, sớm mà nói, con cũng sắp năm tư rồi, trước khi vào học liền có thể ra nước ngoài, dù sao năm thứ tư cũng không có khóa học nào, ra nước ngoài sớm một chút là có thể học thêm được một chút."

Thời điểm Kiều Vạn Đông nói ra những lời này, sắc mặt Khang Tuệ Trân đã trở nên cứng ngắt vô cùng khó coi.

Nhạc Tuyết Vi biết, Khang Tuệ Trân sẽ không thể nào chịu được việc Kiều Vạn Đông tiêu tiền phung phí trên người cô, Khang Tuệ Trân hận không thể đem những thứ tốt nhất trên đời này cho con gái của bà ta Kiều Vũ Vi. Kiều Vũ Vi từ khi học trung học đã bị đưa ra nước ngoài, hiện tại Nhạc Tuyết Vi đi du học, bà ta đương nhiên là xót của.

Ở tại Kiều gia, thật đúng như là đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than!

Nhạc Tuyết Vi đặt bát xuống đứng dậy: "Hiệu trưởng Kiều, tương lai của tôi không cần ông phải nhọc lòng lo lắng. Từ lúc tôi học tiểu học đến giờ cũng

không lấy của ông một đồng tiền học, tiền sinh hoạt, hiện tại lại càng không cần ông phải nhúng tay vào. Ông Vẫn là nên đặt phu nhân đây vào trong tim đi!"

"Nhưng mà Tuyết Vi, tiền đi du học nước ngoài quá lớn, chỉ sợ bà ngoại con sẽ không chi đủ." Kiều Vạn Đông tự biết hổ thẹn, hằng năm ông đều có gửi tiền sinh hoạt cùng tiền học cho bà ngoại Nhạc Tuyết Vi, nhưng đều bị Nhạc Tuyết Vi gửi trả về. Con gái nhỏ quật cường như vậy khiến cho người làm cha như ông không thể không dằn bừa.

"Hừ..." Nhạc Tuyết Vi lau miệng, nhếch mép cười nói, "Vây cũng không cần ông phải quan tâm, bản thân tôi tự có cách, không còn việc gì chứ? Hiệu trưởng Kiều, tôi đây đành phải xin phép rồi."

Ra khỏi cánh cửa Kiều gia, Nhạc Tuyết Vi nhìn không được mà hộc mửa ầm ứ, cô thực sự là tự sỉ nhục bản thân mình, cô cùng Kiều gia đã sớm không còn quan hệ, lại vẫn ngu ngốc chạy tới đây chịu sự khinh bỉ! Thật sự là bị chính sự ngu ngốc của mình làm cho muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Video Nụ Hôn Kịch Tính

Editor: Chi Misaki

Đi ra từ nhà họ Kiều, Nhạc Tuyết Vi cũng không có về trường học, mà đi tới nhà bà ngoại, trải qua hai ngày cuối tuần vô cùng thoải mái, buổi tối chủ nhật mới trở lại trường học. Nhưng mà, Nhạc Tuyết Vi thực không ngờ tới, trong hai ngày này, cô đã trở thành tâm điểm của sự chú ý! Không chỉ có vậy, Nhạc Tuyết Vi- sinh viên năm 3 khoa thiết kế trường Đại học kiến trúc thành phố T chỉ trong một đêm liền trở thành nhân vật làm mưa làm gió tại tất cả các trường cao đẳng đại học trên toàn thành phố!

Đa phần tất cả các sinh viên đều đã trải thảm sẵn chỉ chờ có Nhạc Tuyết Vi về rồi sẽ làm thịt.

Buổi tối chủ nhật, Nhạc Tuyết Vi trở lại trường học, trên đường liền phát hiện ra tất cả mọi người đối với cô chỉ trỏ, xì xào bàn tán. Thành ra Nhạc Tuyết Vi liền trở nên hồ đồ, không rõ chân tướng.

Về đến ký túc xá, ngay cả bạn cùng phòng cũng dùng ánh mắt nghi ngờ để đánh giá cô, hơn nữa ánh mắt càng ngày lại càng trở nên can rở!

"Mấy cậu có chuyện thì mau nói! Làm gì mà dùng ánh mắt khiếp sợ như vậy để nhìn tớ?" Nhạc Tuyết Vi khó hiểu hỏi bạn cùng phòng, tóm lại là có việc gì a?

"Con bé xấu xa kia! Cậu nổi tiếng rồi!" Bạn tốt Nguyễn Đan Ninh nói, đồng thời một chiếc gối cũng không thương tiếc bay về phía lưng cô. Sau khi lòi cô đến trước máy tính, di chuyển con trỏ chuột, cô ấy liền hung hăng ra lệnh cho cô: "Xem đi! Xem kỹ vào cho tớ."

Về mặt Nhạc Tuyết Vi mờ mịt, "Nhìn cái gì vậy? Cái này là cái gì? A... Đan Đan, sao cậu lại để cho tớ xem một màn kịch thích như vậy?"

Nguyễn Đan Ninh bắt cô xem chính xác là một cái video clip, trên video là một đôi nam nữ đang kịch liệt hôn nhau, hình ảnh cận cảnh, có thể nhìn thấy hai khuôn mặt, cách thức hôn môi theo tiêu chuẩn vô cùng nồng nhiệt...

"..."

Bóng lưng Nhạc Tuyết Vi cứng đờ! Đây, đây, đây...

Nữ sinh kia không phải là cô sao? Người đàn ông này, không phải là người đàn ông ở sân bay hôm nọ? Trên mặt vẫn mang chiếc kính mắt lớn, che hết cả nửa gương mặt. Nhưng mà đáng chết ở chỗ anh ta đeo kính nhưng cô lại không đeo mà! Không chỉ có như vậy...

Bởi vì lúc đó quá khiếp sợ, cô ngay cả mắt cũng không nhắm, hiển nhiên đây chính là một bên sườn mặt của cô a!

Người khác có thể không nhận ra Nhạc Tuyết Vi cô, nhưng mà người thân, bạn cùng phòng, đồng học, các giáo sư hàng ngày cô có tiết, không có khả năng lại không nhận ra cô!

"Trời ạ!"

Nhạc Tuyết Vi trực tiếp nhảy dựng lên, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm nện xuống bàn, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét chói tai: "Cái này ở đâu ra! A..."

"Chúc mừng cậu, trên diễn đàn các trường đại học, hiện tại coi như cậu đỏ!" Nguyễn Đan Ninh ngồi ở một bên bình tĩnh thưởng trà, khoanh tay xem như

là đang an ủi bạn tốt..

"Bọn mình năm người, đóng cửa! Nghiêm hình bức cung!"

Nhóm bạn cùng phòng chia nhau một bên đi khóa cửa, một bên lôi Nhạc Tuyết Vi ngồi vào giường dưới.

Nguyễn Đan Ninh cầm trong tay dây lưng từng bước đi về phía Nhạc Tuyết Vi, về mặt đầy bi ối, "Hừ hừ, vẫn còn không thành thật khai báo! Chuyện là thế nào? Nụ hôn kịch tính? Cmm, lại còn là cách thức hôn tiêu chuẩn?Giỏi lắm, lại còn đăng lên diễn đàn trường??Cậu đây là thực sự muốn nổi tiếng sao?"

"Tớ... Không biết mà!"Về mặt Nhạc Tuyết Vi cầu xin tha thứ, trông thực vô tội, "Tớ cùng anh ta hôn, clip là tớ quay..."

Như là nhớ tới cái gì, Nhạc Tuyết Vi đột nhiên kêu lên thảm thiết, "A! Điện thoại di động! Nhất định là rơi ở sân bay rồi! Khăng định là bị người đàn ông kia nhặt được, video này không phải là tớ truyền ra! Làm sao tớ có thể lan truyền loại truyền này trên mạng chứ?"

Nguyễn Đan Ninh vô cùng đồng tình với cô, hỏi: "Vậy đây là bạn trai cậu làm à? Nói nghe một chút bạn trai cậu đang làm gì? Thành thật khai báo!"

"Uh m hừ..." Về mặt Nhạc Tuyết Vi đau khổ, không thể không thành thật khai báo, "Tớ không biết anh ta, ở sân bay là tùy tiện tìm một người để hôn..."

Nhạc Tuyết Vi vừa dứt lời, cả phòng đều bị cô làm cho hoảng sợ! Không nghĩ tới Nhạc Tuyết Vi còn có can đảm làm ra chuyện cưỡng hôn đàn ông xa lạ!

Nguyễn Đan Ninh nâng cằm đang sắp rớt xuống khỏi phục lại vị trí ban đầu."Cô gái, cậu xong rồi, đây chính là trả thù a, video này hiện đã lan truyền ra khắp tất cả các diễn đàn, còn cậu thì đã trở thành nữ sinh được hầu hết các trường đại học cao đẳng trên toàn thành phố T săn đón."

"

"Sao lại vậy?" Nhạc Tuyết Vi khó hiểu, "Trả thù tớ? Tung ra loại video này thì có lợi gì cho anh ta?"

"Này vẫn không rõ sao? Người này rõ ràng là đang muốn tìm cậu." Nguyễn Đan Ninh vỗ một cái lên đầu Nhạc Tuyết Vi, chỉ tiếc rên sất không thành thép mà thờ dài, "Đứa nhỏ này, thật ngốc."

Nhóm bạn cùng phòng nhanh chóng di chuyển máy tính đến trước mặt Nhạc Tuyết Vi, chỉ vào những bình luận phía dưới.

"Cậu xem, đã có 99. 9% người bình luận bỏ phiếu, bày tỏ nữ chủ nhân của: ‘Nụ hôn kịch tính’ này là Nhạc Tuyết Vi khoa thiết kế trường đại học kiến trúc thành phố T."

"Tìm tớ? Để làm gì? Tìm tớ chịu trách nhiệm sao?" Nhạc Tuyết Vi cười khổ, "Thời đại mà lên giường còn không cần phụ trách, hôn có một cái thì tính gì?"

Nguyễn Đan Ninh nhún nhún vai, "Vấn đề này, cậu vẫn là nên giữ lại hỏi nam chủ đi? Bọn tớ cũng không phải anh ta, cũng không phải là người bị ‘Cưỡng hôn’. Không đúng, hai người tới cùng là ai mới bị ‘Cưỡng’ a? Trông anh ta cũng cực kỳ hưởng thụ mà..."

Nhóm bạn cùng phòng lần thứ 2 xem lại clip kia, khoa tay múa chân xem đến là thích ý.

"Ai, cũng phải nói, tuy người đàn ông này mang kính râm, nhưng nhan sắc nửa bên mặt cũng thật cực phẩm a, vừa xem liền biết là soái ca rồi!"

"Hừ! Nói không chừng lại là đôi mắt ti hí đấy." Nhạc Tuyết Vi khinh thường nhếch miệng cười lạnh, trong lòng lại tràn đầy phiền muộn!

"607 Nhạc Tuyết Vi có người tìm!"

Di quản lý đứng trước cửa ký túc xá, hắng giọng quát lên trên!

Nhạc Tuyết Vi vọt đứng dậy, khẩn trương hỏi: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Anh ta không tới nhanh như vậy chứ? Đào ba thước đất cũng đã tìm thấy tớ rồi? Làm sao bây giờ?" Làm sao bây giờ? Cô còn đá người đàn ông kia một cước, không phải người đàn ông này vì một cước kia mà tới chứ?

"Đi!"

Nguyễn Đan Ninh một cước đá vào mông Nhạc Tuyết Vi, trực tiếp đá cô ra khỏi ký túc xá.

Nhạc Tuyết Vi lo lắng đi ra khỏi ký túc xá, lòng đầy nghi hoặc tìm kiếm nam chủ nhân của nụ hôn kịch tính kia, lại không nghĩ tới, người đến tìm cô lại là Cừ Lễ Dương.

"Tuyết Vi, nói cho anh biết, người trên clip có phải là em không?"

Nhạc Tuyết Vi vừa mới đi ra đã bị Cừ Lễ Dương kéo lại, túm được cô liền vội vàng hỏi:" Em nói có bạn trai, không phải là thật, nữ sinh kia không phải là em, em cùng người đàn ông kia một chút quan hệ cũng không có, em nói đi! Em mau nói đi?"

"Ách..." Nhạc Tuyết Vi bị lắc qua lắc lại đến choáng váng, hiện tại cô đã hoàn toàn tin, là bởi vì sự kiện ‘Nụ hôn kịch tính’ kia mà cô, đồ!

"Cái kia, khụ khụ." Nhạc Tuyết Vi áp ứng không biết nên giải thích như thế nào, Cừ Lễ Dương nắm chặt lấy tay cô, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm cô, giống như chỉ cần cô thừa nhận, anh ta liền có thể quăng cô đi làm thức ăn!

Phía trước đột nhiên truyền đến luồng sáng chói mắt, một chiếc Bugatti Veyron màu xanh một đường chạy qua cửa ký túc xá tới thẳng đây.

"Kítít" một tiếng, Bugatti Veyron nhanh chóng dừng lại.

Chung quanh ký túc xá nhất thời trở nên an tĩnh, lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều tập trung lên chiếc Bugatti Veyron thời thượng, xe xịn a, cư nhiên ở trong sân trường cũng có thể nhìn thấy chiếc xe cao cấp này. Không biết vì sao, Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cảm thấy một trận miệng khô lưỡi đắng, tim giật thót, cảm giác vô cùng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tính Tình Tam Thiếu Không Tốt Lắm

Editor: Chi Misaki

Cửa xe mở ra, Nghê Tuấn bước xuống từ vị trí tay lái. Nghê Tuấn không nhìn người khác, liếc mắt một cái liền nhận ra Nhạc Tuyết Vi bị Cừ Lễ Dương nắm tay đứng ở một chỗ. Anh đi thẳng tới, cung kính cúi đầu trước mặt cô: "Nhạc tiểu thư, Tam Thiếu chúng tôi cho mời, thỉnh ngài lên xe."

Về mặt Nhạc Tuyết Vi ngây ra, nghi hoặc khó hiểu.

Người này là ai vậy? Tam Thiếu trong miệng anh ta là người nào?

"Tôi không biết ai là Tam Thiếu? Có phải anh nhận nhầm người không?"

Nghê Tuấn ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi một cái, từ trong túi áo lấy ra một chiếc điện thoại di động, hai tay dâng lên trước mặt cô. "Nhạc tiểu thư, đây là của ngài đi?"

"Đây..." Nhạc Tuyết Vi nhận lấy di động, nhất thời nói không nên lời... Đây không phải là chiếc di động cô bị mất sao? Vì sao lại ở trên tay người này? Đây cũng không phải là người bị cô cưỡng hôn mà? Chẳng lẽ người đàn ông bị cô cưỡng hôn là ‘Tam Thiếu’ trong miệng anh ta?

Nghe tên gọi này, thật giống như gia cảnh rất giàu có... Nhạc Tuyết Vi a Nhạc Tuyết Vi! Mây gặp rắc rối rồi!

Nghê Tuấn thẳng thắn nói: "Nhạc tiểu thư, Tam Thiếu vì tìm ngài mà tốn không ít công sức, xin mời!" Nói xong cánh tay cũng giương lên, thất lưng cong xuống, động tác thân sĩ tiêu chuẩn.

Nghê Tuấn làm bộ mặt poker, nói hay không nói trên mặt đều không chút cảm xúc, người bình thường nhìn đều sẽ cảm thấy sợ hãi, Nhạc Tuyết Vi đương nhiên cũng không ngoại lệ.

"Không!" Nhạc Tuyết Vi theo bản năng lùi lại phía sau.

Cừ Lễ Dương thừa cơ kéo Nhạc Tuyết Vi ra sau người bảo vệ, ưỡn ngực hất cằm nói, "Nghe thấy không? Cô ấy không muốn đi theo mấy người!"

Khuôn mặt tuấn tú của Nghê Tuấn vẫn không chút thay đổi, lại nhìn Nhạc tuyết Vi, bình tĩnh cảnh cáo cô: "Nhạc tiểu thư, tôi khuyên ngài nên nghe theo lời tôi, tính tình Tam Thiếu nhà chúng tôi không được tốt lắm."

Sau đó lại nhìn về phía Cừ Lễ Dương, nói: "Vị tiên sinh này, là học trưởng của Nhạc tiểu thư sao?"

Cừ Lễ Dương cả kinh, ngay cả cái này mà anh ta cũng biết? Cừ Lễ Dương đẩy đẩy gọng kính, lớn gan nói: "Phải! Tôi chẳng những là học trưởng của cô ấy, mà còn là bạn trai của cô ấy nữa."

"Uh! Đúng, anh ấy là bạn trai tôi!" Nhạc Tuyết Vi không ngừng gật đầu, cô hiện tại cũng đã biết sợ, quả thực không nên cậy mạnh tìm người xa lạ để quay clip hôn môi, "Vị tiên sinh này, anh xem, chuyện tôi và Tam Thiếu của các anh đều là hiểu nhầm, phiền anh giúp tôi trở lại nói với anh ta một tiếng xin lỗi!"

Nghê Tuấn vừa thấy tình huống này liền cảm thấy có chút phức tạp rồi.

Tam Thiếu lại nhìn trộm người đã có bạn trai, cái này thực không tốt lắm, Tam Thiếu chưa bao giờ thích hoa đã có chủ.

"Tốt lắm, tôi sẽ chuyển lời giúp tiểu thư, hi vọng Nhạc tiểu thư sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay!" Nghe Tuấn cung kính khom lưng hành lễ, sau đó liền xoay người lên xe.

Bugatti Veyron giống như tia chớp lao tới, cũng giống như tia chớp chỉ trong khoảnh khắc liền biến mất.

"Phù...." Nhạc Tuyết Vi thở phào nhẹ nhõm, sờ sờ trán: Tất cả đều ướt đầm mồ hôi!

Không có việc gì rồi, về ký túc xá thôi.

"Tuyết Vi." Cừ Lễ Dương kéo cô lại, "Tuyết Vi, những gì em vừa nói, anh đều đã nhớ kỹ!"

"Tôi nói cái gì vậy?" Nhạc Tuyết Vi chấn kinh.

"Em vừa mới thừa nhận, anh là bạn trai em." Cừ Lễ Dương nhỏ giọng nhắc nhở.

"Đừng nói nữa !" Nhạc Tuyết Vi không kiên nhẫn phản bác anh ta, "Anh không phải! Lời nói này mà anh cũng tin sao? Vừa rồi rõ ràng là nói cho người kia nghe. Anh còn không rõ sao? Tôi đã cùng anh nói rất rõ ràng, hai chúng ta không còn quan hệ gì hết!"

Cô nói xong liền đẩy bả vai Cừ Lễ Dương ra, tâm tình cực kỳ phiền não.

Bạn học xem náo nhiệt chung quanh còn chưa có tản đi, nhìn thấy cảnh này lại càng thêm sôi nổi bàn tán, "Ai da... Thở lộ rồi! Nhận lời đi! Nhận lời đi! Nhận lời đi! Nữ sinh đại học thành phố T không chọn bạn trai nhà giàu chỉ tuyển bạn trai bình dân!"

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu liếc mắt nhìn chúng bạn ký túc xá đang ồn ào, không thể chờ đợi thêm nữa liền nhanh chân vọt vào ký túc xá...

Hàn gia, Bán Hạ Sơn Trang, thành phố T.

"Cô ấy nói vậy?"

“Vâng ạ.”

Trên tay Hàn Thừa Nghị cầm chiếc gậy chơi golf, khẽ gạt đầu, khóe miệng nở nụ cười như có như không. Cánh tay giơ lên, chỉ trong chốc lát liền quạt xuống, quả cầu dưới chân bay ra ngoài, theo mong muốn rơi vào trong lỗ đã định.

Trên gương mặt tuấn mỹ như tạc không hề nhìn ra một tia dao động, không ai biết anh đang nghĩ cái gì...

Nhạc Tuyết Vi không ngờ tới, Cừ Lễ Dương lại giống như ma đeo bám cô cả ngày.

Kể từ sau sự kiện 'Bugatti Veyron', Cừ Lễ Dương như miếng kẹo mè xừng dính lên người cô. Buổi sáng Nhạc Tuyết Vi vừa mới bước chân ra khỏi cửa ký túc xá, liền có thể nhìn thấy anh ta đang chờ ở cửa. Cô đi học, anh ta liền đi theo, cô tan học, anh ta thay cô múc nước, nấu cơm, buổi tối có tiết tự học, anh ta giành vị trí tốt chờ cô, thời điểm kết thúc tiết tự học liền đưa cô đi ăn khuya rồi hộ tống về ký túc xá.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Liên tiếp mấy ngày liền, Nhạc Tuyết Vi đuối thế nào cũng không đi!

Cô thực sự không thể nhịn được nữa, đêm nay liền hẹn Cừ Lễ Dương ở cổng sau trường học, quyết định nói chuyện rõ ràng với anh ta lần nữa.

"Cừ Lễ Dương, đủ rồi! Anh đừng có như vậy nữa! Bị bạn gái của anh phát hiện ra cũng không tốt đâu! Lại nói, anh làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Chúng ta cũng không thể quay trở lại được, trước kia tôi coi anh như trân bảo! Cảm thấy anh cái gì cũng tốt, vì anh tôi cam tâm tình nguyện làm mọi thứ mà tôi còn cảm thấy chưa đủ. Nhưng một khắc kia khi anh cùng Niên Giai Giai sánh đôi đứng trước mặt tôi, chúng ta cũng đã chấm dứt rồi."

Nhạc Tuyết Vi nói xong, hốc mắt cũng đã ầm ướt.

Cô trông mong bao lâu nay... Nhưng Cừ Lễ Dương chưa từng làm bất cứ chuyện gì vì cô. Có điều chỉ trong vài ngày nay anh ta cũng đã làm đủ rồi! Thật đáng châm chọc!

"Không, chúng ta vẫn chưa xong, chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa. Là anh sai rồi, anh nghĩ em sẽ chờ anh, trong lòng luôn luôn có anh, vĩnh viễn cũng sẽ ở chỗ này chờ anh. Tuyết Vi là anh đã sai."

"Buông ra!"

Nhạc Tuyết Vi bất giác liền bật khóc, bị Cừ Lễ Dương ôm vào trong lòng.

Cách cổng trường học không xa, một chiếc Cadillac siêu dài phiên bản nhà ở đỗ lại, người bên trong xe an tĩnh ngồi trên ghế sofa, nhìn sang tình hình bên

này, trong đôi mắt thâm thúy bùng lên hai ngọn lửa mãnh liệt, thiêu đốt một thứ tình cảm không biết gọi tên.

Trong giây lát, khóe môi tà tử liền nhếch lên, bàn tay khẽ vuốt tấm rèm cửa, nói "Cô gái nhỏ, nhưng lá gan thực không nhỏ!"

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng lại khiến cho người ta không rét mà run.

"Tuyệt Vi, em đừng khóc, đều là lỗi của anh, anh yêu em, anh yêu em, đừng rời khỏi anh." Cừ Lễ Dương khẩn trương ôm chặt lấy Tuyệt Vi, nâng khuôn mặt đầm lệ của cô lên, khẽ cúi đầu xuống.

Đột nhiên lúc này mọi thứ đều dừng lại!

Một cái cánh tay xuất hiện giữa hai người, một phát túm lấy bả vai Nhạc Tuyệt Vi kéo lại.

Nhạc Tuyệt Vi hai mắt đầm lệ mông lung nhìn người đàn ông trước mặt. Là anh ta! Gương mặt anh tuấn giống như một vị Thần, khí thế không ai bì nổi, chính là soái ca***** hôm đó tại khách sạn. Anh ta như thế nào lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa hành động túm cô này là có ý gì a?

"Anh, anh là ai?" Cừ Lễ Dương nhìn Hàn Thừa Nghị, lại nhìn về phía Nhạc Tuyệt Vi, "Tuyệt Vi, em cùng anh ta có quan hệ gì?"

Nhạc Tuyệt Vi lắc đầu nói: "Tôi không biết anh ta."

"Câm miệng!" Hàn Thừa Nghị cúi đầu, ánh mắt như chim ưng hung hăng quét qua Nhạc Tuyệt Vi, cực kỳ tức giận quát một tiếng: "Không biết tôi? Ai cho em lá gan này, ai cho em cùng người đàn ông khác câu tam đáp tứ?"

"Này!" Nhạc Tuyệt Vi cũng giận rồi, cái gì mà câu tam đáp tứ? Giữa bọn họ chỉ là đã từng xảy ra tình một đêm, anh cũng không có quyền quản cô làm gì đâu nhé?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nụ Hôn Bá Đạo Mà Cường Thế

Editor: Chi Misaki

Quanh thân Hàn Thừa Nghị bao phủ một cỗ khí thế nghiêm trang mà sát phạt, thân thể cường tráng, khuôn mặt tuấn tú, không chỗ nào là không thể hiện rõ giờ phút này anh đang vô cùng tức giận!

"Đi!"

Anh không nói hai lời, kéo Nhạc Tuyệt Vi xoay người lên xe.

"Anh buông ra! Anh là ai? Buông! Tôi không biết anh!" Nhạc Tuyệt Vi bị anh kéo, một đường vùng vẫy không ngớt. "Học trưởng... Cứu tôi!"

Cừ Lễ Dương đuổi theo ở phía sau: "Anh buông cô ấy ra, cô ấy đã nói là không biết anh!"

Nhạc Tuyệt Vi không nhắc tới Cừ Lễ Dương thì thôi, giờ cô còn gọi tên anh ta không thể nghĩ ngờ gì chính là khiêu chiến giới hạn cuối cùng Hàn Thừa Nghị anh! Hàn Thừa Nghị hơi nghiêng đầu, môi mím khẽ mở, lạnh giọng phân phó, "Kéo người đàn ông này đi!"

Lập tức liền có ba người đàn ông mặc đồ đen tự nhiên xuất hiện, bao quanh Cừ Lễ Dương, thoải mái áp chế không cho anh ta tiến lên.

Nhạc Tuyệt Vi nhìn thấy Cừ Lễ Dương bị vây trong tình thế như vậy, liền sợ tới sắc mặt trắng bệch.

"Anh... Anh muốn làm gì? Anh thả anh ta ra đi!" Nhạc Tuyệt Vi thất kinh nhìn về phía Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị nhếch môi cười, cúi đầu tựa vào bên tai Nhạc Tuyệt Vi thấp giọng nói: "Với tôi mà nói, anh ta vô giá trị, em tốt nhất nên ngoan ngoãn đi theo tôi, không cần chọc tôi, tính tình của tôi không được tốt lắm!"

Nhạc Tuyệt Vi sớm đã bị dọa cho không dám lộn xộn, lại nghe thấy anh nói như thế cô chỉ còn nước ngoan ngoãn gật đầu đồng ý: "Được, được, tôi đi theo anh! Anh thả học trưởng ra đi!"

"A ha, cô gái nhỏ, thật sự là không hiểu chuyện!" Khóe miệng Hàn Thừa Nghị khẽ nhếch, giọng đầy mỉa mai: "Những lúc như thế này, ở trước mặt tôi em càng tỏ ra không quan tâm đến học trưởng của em sẽ càng khiến tôi thêm mất hứng!"

"..." Nhạc Tuyết Vi cắn chặt môi dưới, đáng thương tội nghiệp, trong lòng đầy sợ hãi nhìn Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị cũng không có kiên nhẫn liền khom lưng bế Nhạc Tuyết Vi lên, bước thẳng về phía xe của mình. Từ rất xa vẫn còn nghe thấy âm thanh vùng vẫy của Cừ Lễ Dương. "Buông! Mấy người là ai? Buông Tuyết Vi ra, Tuyết Vi, Tuyết Vi."

Cửa xe mở ra, Hàn Thừa Nghị liền trực tiếp ném cô vào trên ghế sofa.

Anh một bên tháo ca-vat, một bên hơi thở âm trầm nói: "Đây là học trường của em? Đây là người đàn ông em xem trọng? Ánh mắt của em cũng thật không tốt!"

Nhạc Tuyết Vi lui vào trong góc nom nớp lo sợ nhìn Hàn Thừa Nghị, nói: "Anh bắt tôi làm gì? Anh là ai? Việc kia cũng đã qua rồi, chúng ta có nhất thiết phải gặp nhau nữa không? Hơn nữa anh là đàn ông, nói như thế nào cũng là tôi chịu thiệt! Chuyện đã qua rồi thì cho qua luôn đi, tôi cũng không có đắc tội với anh mà! Tôi đã trả tiền phòng..."

"Xuy...!" Hàn Thừa Nghị nhin không được mà cười nhạt hai tiếng, cái miệng nhỏ này cũng thật biết ăn nói, vẫn lú lú không ngừng! Còn dám cùng anh nói đến chuyện tiền phòng? Cô có ý muốn anh tức chết sao?

Không cho cô chút sắc mặt, nhìn xem, nha đầu kia thật đúng là coi anh như người qua đường!

Nhạc Tuyết Vi cố gắng suy nghĩ nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra nguyên nhân vì sao Hàn Thừa Nghị lại đến tìm cô.

"Anh tìm tôi là muốn như thế nào? Tối hôm đó không có khả năng tôi ép buộc anh. Nếu đã như vậy, tôi thành thật xin lỗi, tôi uống chút rượu liền say... Ừm..."

Cô gái nhỏ này thực sự là quá ồn ào! Hàn thừa Nghị bị quấy rầy, chỉ còn cách cúi đầu ngậm chặt lấy cái miệng nhỏ vẫn đang không ngừng lai nhai của cô!

Xúc cảm quen thuộc, hương son môi hoa quả nhàn nhạt, phản ứng trực giác, Hàn Thừa Nghị yêu chết cái cảm giác này rồi!

Hàn Thừa nghị ôm lấy Nhạc Tuyết Vi đặt lên đùi mình, để cho cô ngồi mặt đối mặt với anh, tay vòng ra sau ép lưng cô tiến sát lại với anh, không ngừng làm cho nụ hôn này thêm sâu hơn.

Nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, Hàn Thừa Nghị liền chế trụ cái ót của cô, hỏi: "Vừa rồi, người đàn ông kia đã hôn được em?"

Nhạc Tuyết Vi bị hôn đến choáng váng, mơ màng mà lắc đầu.

Hàn Thừa Nghị thỏa mãn hôn thêm vào cái lên đôi môi sưng đỏ của cô, giống như là đang kích lệ, nói: "Thực ngoan! Nói như vậy, nụ hôn đầu tiên cùng em đầu tiên cũng là của tôi?"

Đêm đầu tiên thôi, còn nụ hôn đầu tiên... Nhạc Tuyết Vi không khỏi nhớ tới soái ca đeo kính ở sân bay, còn có đoạn 'Clip nụ hôn kích tình' ở trên mạng kia. Đúng vậy, người đàn ông trước mặt này, cường thế như vậy, không nói lời nào cũng đủ khiến cho người ta sợ hãi.

"Hu hu, phải!"

Mặc kệ đi, nhắm mắt lại, hạ quyết tâm, Nhạc Tuyết Vi anh đừng thừa nhận.

Lại nói, tư thế bây giờ của hai người... Có phải có chút mờ ám hay không? Cô chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ bị ôm như vậy a! Tay nhỏ lại bị Hàn Thừa Nghị cứng rắn ôm ở trong ngực, cánh tay Hàn Thừa Nghị nhìn thì giống như là không dùng sức, kì thực Nhạc Tuyết Vi cô cần bản là tránh không được liền nhẹ giọng nói: "Có thể buông ra không?"

"Buông ra, vì sao?" Hàn Thừa Nghị nhú mày, "Yên tâm, em rất nhẹ, cơ hồ là không có tí sức nặng nào, là người phụ nữ nhẹ nhất tôi đã từng ôm."

Về mặt Nhạc Tuyết Vi liền biến sắc, người phụ nữ nhẹ nhất anh đã từng ôm? Đồ ngựa giống chết tiệt! Không sợ bị nhiễm bệnh sao? Xem ra phải bắt hút thời gian đi một chuyến đến bệnh viện, kiểm tra xem cô có bị lây bệnh gì hay không mới được!

"Viên Tinh Tinh, 20 tuổi, nghệ thuật?" Hàn Thừa Nghị bắt đầu tính sổ với cô, trong giọng nói tràn đầy khinh thường cùng giễu cợt! "Là em sao?"

"Ách." Nhạc Tuyết Vi rụt cổ lại, ngượng ngùng cười nói, "Cũng không phải tất cả đều là giả, tôi đích thực đã 20 tuổi."

Hàn Thừa Nghị bị bộ dáng đáng yêu của cô làm cho ngứa ngáy, nhin không được cúi đầu cắn cắn cái mũi của cô, "Cô gái nhỏ, ở bên cạnh tôi, điều kiện, tùy em!"

Còn có chuyện như thế này sao? Nhạc Tuyết Vi bối rối vùng vẫy, lúc này còn không vùng vẫy thì chính là muốn nói: Ngài là dao thót, tôi là thịt cá, mặc cho người ta xâu xé rồi!

"Không cần! Chuyện tối đó vốn là một sự hiểu lầm, là bản thân tôi không cẩn thận, dù sao thì chuyện cũng đã xảy ra, cứ để như thế đi, tôi vì sao lại còn phải theo anh? Điều kiện? Tôi không có điều kiện gì cả! Chỉ cần anh thả tôi ra, về sau lại không đến tìm tôi nữa là được rồi! Tinh một đêm thôi mà, chơi

đùa một chút là được!"

Nhạc Tuyết Vi nói năng hung hờn đầy lí lẽ, cô càng nói khuôn mặt tuần tú của Hàn Thừa Nghị lại càng đen lại.

Tình một đêm? Chơi đùa một chút? Nhìn không ra, cô lại là nữ sinh còi mả như vậy! Tối hôm đó, rõ ràng là lần đầu tiên của cô!

"Được." Hàn Thừa Nghị trầm mặt xuống, gật đầu nói: "Nếu em đã không muốn, tôi cũng không ép em."

Hàn Thừa Nghị buông lỏng Nhạc Tuyết Vi ra, Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng bò từ trên người anh xuống chạy ra thật xa.

Ngón tay thon dài của anh khẽ gõ nhịp trên đầu gối, đôi mắt hoa đào hẹp dài hơi nheo lại, ẩn sâu bên trong là những toan tính cùng lòng dạ thâm sâu không ai đoán được: "Nếu em đã không muốn, vậy thì em cũng không phải là người phụ nữ của tôi, đã thế tôi cũng không có nghĩa vụ phải thay em trả toàn bộ chi phí của buổi tối hôm đó."

Chi phí? Bóng lưng Nhạc Tuyết Vi cứng nhắc, thốt ra một câu: "Tôi đã để lại cho anh 300 đồng rồi mà!"

"300 đồng? Ha ha!" Hàn Thừa Nghị cười nhạt, "Để tôi tính cho em một chút, phòng Tổng Thống 2 vạn đồng một đêm, em mở một chai rượu cũng không đắt, chỉ 28 vạn 1 chai thôi. Tối đó có dùng biện pháp an toàn, 1 BCS là 110 đồng, chúng ta tổng cộng dùng 6 cái, tất cả là 30 vạn 660 đồng. Nếu tính mỗi người một nửa thì em phải đưa cho tôi 15 vạn 330 đồng. Cô gái nhỏ em đưa cho tôi 300 đồng còn chưa đủ tiền mua BCS đâu!"

15 vạn 330 đồng!

Nhạc Tuyết Vi nghẹn họng nhìn trần trời, khiếp sợ vô cùng! Cưng nhiên lại tốn nhiều tiền như vậy?

"Nói miệng không bằng chứng, ai, ai biết anh có lừa tôi hay không?" Thời điểm Nhạc Tuyết Vi nói ra lời này cũng có chút chột dạ, có thể sở hữu Cadillac, tất nhiên người đàn ông này không giống như là đang lừa cô.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Cho Em Hai Lựa Chọn

Hàn Thừa Nghị cười khế, tiện tay vuốt sang bên, từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy, đưa cho Nhạc Tuyết Vi xem: "Nhìn cho kỹ, đây là hóa đơn tối hôm đó ở khách sạn. Nếu em vẫn còn không tin cũng có thể tự mình đi hỏi, khách sạn vẫn còn giữ lại hóa đơn gốc."

Nhạc Tuyết Vi nhìn tờ hóa đơn kia, tâm cũng đã lạnh, cô làm sao có thể đoán được tình hình lại trở nên như thế này?

"Tôi không có nhiều tiền như vậy!"

Khóe môi Hàn Thừa Nghị gợi lên một vòng cung không rõ, trong lòng thầm nghĩ, thừa biết rằng em không có nhiều tiền như vậy!

"Không có tiền? Tốt lắm, tôi cho em hai lựa chọn. Một, xuống xe, trong vòng 3 ngày trả tôi 15 vạn, nếu không chúng ta chỉ có thể gặp nhau ở cục cảnh sát. Hai..." Hàn Thừa Nghị vuốt cánh tay dài ra, thoải mái ôm Nhạc Tuyết Vi vào trong lòng. "Làm người phụ nữ của tôi, món nợ này coi như xóa bỏ! Không những thế, về sau em muốn cái gì, tôi đều sẽ cho em cái đó."

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, đại khái cũng đã đoán được ý của anh, một cảm giác khủng hoảng chưa bao giờ có dâng lên trong lòng, người đàn ông này muốn bao dưỡng cô?

"Anh... Cái thứ hai mới chính là mục đích của anh đi?"

"Thông minh." Hàn Thừa Nghị hài lòng cúi đầu, làm bộ như muốn hôn cô.

Nhạc Tuyết Vi vừa kịp lấy tay bưng kín miệng mình, "Đợi một chút, tôi chọn cái thứ nhất! 15 vạn phải không? Được! Tôi có! Trong vòng 3 ngày, tôi nhất định nghĩ cách trả lại cho anh!"

"Hử?" Ánh mắt Hàn Thừa Nghị lạnh xuống, giọng nói cũng trở nên âm độ, "Được, tôi chờ."

Nói xong, giữ lời hứa liền buông cô ra.

Thở hổn hển chạy về ký túc xá, Nhạc Tuyết Vi cơ hồ là ướt đầm mồ hôi, tim đập thành thịch, nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, thật giống như đang nằm mơ, cảm giác quá không chân thực rồi! 15 vạn nha! Cô đi đâu mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?

Không có tiền cũng phải kiếm cho ra, làm sao có thể vì một lần sai, mà bán cả tương lai cùng tôn nghiêm của mình? Người đàn ông kia là muốn kiếm cơ

bức cô đi vào khuôn khổ. Cô mới không có gốc như thế, chỉ vì 15 vạn mà bán đứng bản thân mình!

...

Mở sổ tiết kiệm ra, mấy năm tiền làm thêm cùng tiền học bổng đều tích góp ở đây, tất cả cũng không đến 2 vạn! Tìm bà ngoại? Bà ngoại vất vả nuôi cô khôn lớn như vậy, làm gì còn tiền tích góp? Nhạc Tuyết Vi nôn nóng cào tóc, thật sự không biết kiếm ở đâu ra khoản tiền này!

Không còn cách nào khác, Nhạc Tuyết Vi cắn chặt môi, đành phải đi tìm Kiều Vạn Đông thôi.

Kiều gia cô không dám tới, chỉ cần mẹ kế Khang Tuệ Trân ở đây, cô nhất định sẽ không lấy được tiền.

Nhạc Tuyết Vi đi tới tòa nhà chính, phòng làm việc của hiệu trưởng.

Tuy cô là sinh viên của trường, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô đặt chân đến nơi đây, thật đáng chăm chọc, người ở bên trong này, đích thực là cha đẻ của cô!

Nhạc Tuyết Vi đứng ở cửa gọi điện thoại cho Kiều Vạn Đông, "Này, là tôi."

"Tuyết Vi?" Kiều Vạn Đông hiển nhiên không đoán được con gái sẽ chủ động gọi điện cho mình, 14 năm rồi, kể từ ngày vợ cũ ra đi cách đây 14 năm, đây là lần đầu tiên con gái chủ động gọi điện thoại cho ông.

"Tôi ở trước cửa văn phòng ông, tôi tìm ông có chút việc."

Vừa dứt lời, cửa phòng làm việc của hiệu trưởng liền được mở ra, Kiều Vạn Đông ra đón, "Tuyết Vi, tới đây, mau vào. Tìm ba có chuyện gì?"

Nhạc Tuyết Vi không chút khách khí tránh bàn tay của Kiều Vạn Đông, gọn gàng dứt khoát nói: "Tôi tìm ông là muốn mượn tiền."

"Được, đừng nói cái gì mà mượn, trước kia ba cho con tiền, con đều không bao giờ nhận." Kiều Vạn Đông không nói hai lời liền lấy ví tiền ra, lấy tất cả tiền mặt bên trong đưa cho Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi đưa mắt nhìn, đại khái có khoảng 5, 6 trăm nghìn.

"Trước tạm cầm lấy, thế nào? Cũng sắp phải thực tập rồi, có phải cần rất nhiều tiền không? Con cho ba số tài khoản, hàng tháng ba sẽ gửi tiền cho con."

Nhạc Tuyết Vi nhìn xấp tiền kia, hốc mắt có phần chua xót. Cô hít hít cái mũi, không có nhận lấy tiền mà nói tiếp, "Không đủ, tôi muốn 15 vạn."

"..." Kiều Vạn Đông sững sốt, bật thốt lên hỏi, "Như thế nào lại cần nhiều tiền vậy?"

Nhạc tuyết Vi không kiên nhẫn nữa lại: "Ai cần ông lo?"

Kiều Vạn Đông khúm núm gật đầu: "Không phải, ba không phải là muốn quản con, chỉ là con muốn một số tiền lớn như vậy, ba nên biết con lấy để làm gì, là để cho bản thân mình dùng sao? Xã hội bây giờ rất loạn, ba sợ bạn bè con sẽ thay lòng đổi dạ."

"Hừ!" Nhạc Tuyết Vi nhìn không được cười lạnh, "Hiện tại mới bắt đầu lo lắng? Hiệu trưởng Kiều, ngài không biết là quá muộn rồi sao?"

Sắc mặt Kiều Vạn Đông cứng đờ: "Là ba có lỗi với con."

"Được rồi, tôi tới không phải là để nghe ông nói những lời này, 15 vạn, ông có cho mượn hay không? "Nhạc Tuyết Vi vô cùng phiền não, loại tâm tình này, càng nhìn thấy Kiều Vạn Đông lại càng tăng, không muốn cùng ông ta nhiều lời vô nghĩa.

"Hiện tại ba không mang nhiều tiền như vậy, tiền trong nhà đều là di con quản, như vậy đi, trước con cứ cầm lấy số tiền này, ba về..."

Nhạc Tuyết Vi vừa nghe thấy vậy, càng thêm không kiên nhẫn, vội vàng khoát tay: "Thôi! Nếu nói với bà ta thì một đồng tiền cũng chẳng có, ông đã không cho mượn, tôi liền nghĩ cách khác vậy."

Nói xong liền muốn xoay người rời đi, Kiều Vạn Đông giữ lấy bà vai cô, nhét 5, 6 trăm ngàn kia vào tay cô: "Tuyết Vi, con đừng nóng vội, cái này con trước cứ cầm lấy, còn lại ba sẽ nghĩ cách."

Nhạc Tuyết Vi lườm ông một cái, ánh mắt thật giống như dao găm khoát trên thân thể cha mình. Cô lạnh lùng vươn tay, xấp tiền kia liền vung vãi đầy trên mặt đất, "Kiều Vạn Đông, tôi không phải tới để xin ông bố thí, tôi không cần tiền của ông, ông tốt nhất là nên rõ điểm này! Còn nữa, ông không cần mở miệng một tiếng ba, khép miệng cũng một tiếng ba! Tôi không có ba! Ba tôi đã sớm mất, tại lúc tôi lên 6, ba tôi cũng đã theo mẹ đi rồi."

"Ha ha." Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cười rộ lên, "Không! Nói một cách chính xác thì, tôi không có ba!"

Những tờ giấy màu đỏ tán ra trên mặt đất khiến người ta nhìn thấy mà giật mình! Nhạc Tuyết Vi chạy ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, tiếng bước chân dồn dập trên hành lang vẫn còn vang vọng mãi đâu đây...

Thời hạn là ba ngày cũng đã qua hai ngày, Nhạc Tuyết Vi chạy lung tung khắp nơi vay mượn bạn bè mới được có 5 vạn! Còn có 10 vạn nữa phải làm sao bây giờ?

Nhạc Tuyết Vi ngồi trong phòng tự học, một chữ cũng không vào đầu. Chẳng lẽ thật phải vì 15 vạn này mà bán thân cho người đàn ông kia? Điều là do Cừ Lễ Dương, toàn bộ đều bắt đầu kể từ khi anh ta ra mắt bạn gái, kể từ đó cô giống như không phải là chính mình, mọi chuyện đều vượt xa tầm kiểm soát!

"Tuyết Vi."

Trong phòng học an tĩnh, đột nhiên vang lên một giọng nói, Nhạc Tuyết Vi mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cừ Lễ Dương đang đứng ở bên cạnh bàn.

"Học trường?" Anh ta như thế nào lại ở đây? Giữa bọn họ, còn cái gì vẫn chưa nói rõ ràng sao?

Về mặt Cừ Lễ Dương vô cùng xoắn xuýt, bàn tay nắm chặt rồi lại thả lỏng, thả lỏng rồi lại nắm chặt, đột nhiên, không hề đoán trước được, Cừ Lễ Dương thẳng tắp quỳ xuống trước mặt Nhạc Tuyết Vi!

"Học trường!" Nhạc Tuyết Vi nhảy dựng lên, cả người giống như bị tạt một chậu nước đá, giật thót mình, nói: "Anh làm gì vậy?"

Cừ Lễ Dương lắc đầu không chịu đứng dậy, hai tay giữ chặt lấy Nhạc tuyết Vi, khổ sở cầu xin: "Tuyết Vi, anh cầu xin em, em đừng chia tay anh. Anh yêu em, anh thật sự yêu em! Anh không thể mất em được!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Con Không Phải Con Hoang

Phòng tự học, ánh mắt tất cả các đồng học đều dồn qua đây.

Nhạc Tuyết Vi đỏ mặt lúi lét kéo Cừ Lễ Dương, vội la lên: "Học trường, anh mau đứng lên! Anh đang nói cái gì vậy? Cái gì mà chia tay?"

"Tuyết Vi, em đồng ý không chia tay với anh rồi hả?"

Nhạc Tuyết Vi dờ khóc dờ cười: "Chúng ta cũng chưa từng yêu đương thì nói gì đến chia tay?"

Vui sướng trên mặt Cừ Lễ Dương chợt lóe: "Tuyết Vi, em thực sự ở cùng với người đàn ông kia hả?"

Các bạn học đã bắt đầu xì xào bàn tán, Nhạc Tuyết Vi đã không nổi anh ta đành lạnh mặt nói: "Cừ Lễ Dương, anh đừng có điên nữa! Tôi còn phải nói bao nhiêu lần đây? Chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, anh quán lấy tôi cũng vô dụng!"

"Không, Tuyết Vi, anh đã chia tay với Giai Giai, anh đảm bảo, về sau cũng sẽ không dây dưa như vậy nữa !"

"Cái gì?" Nhạc Tuyết Vi sùng sốt, anh ta đã chia tay với Niên Giai Giai?

"Cừ Lễ Dương!"

Nhạc Tuyết Vi vẫn còn đang thất thần, chỉ thấy Niên Giai Giai từ cửa sau lớp học vọt vào, một tay túm lấy Cừ Lễ Dương trên mặt đất, cho anh ta hai cái bạt tai!

"Cừ Lễ Dương, anh muốn làm gì! Anh muốn chia tay là chia tay sao? Dựa vào cái gì chứ? Nói cho anh biết, tôi không muốn!"

Niên Giai Giai cứ nháo như vậy khiến cho cục diện càng trở nên hỗn loạn. Phòng tự học vốn dĩ an tĩnh liền trở nên ầm ĩ, Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, thừa dịp còn đang loạn liền thu thập túi xách nhón chân chạy ra khỏi phòng học.

Năm nay thực sự là năm hạn a, người yêu phản bội, ngoài ý muốn thiệt thân, sự kiện nọ hôn kịch tính, bị lừa dối, thật không có một chút gì là thuận lợi cả! Nhạc Tuyết Vi đeo túi xách trên lưng, dọc theo đường đá đi về phía rừng cây nhỏ, trong lòng phiền muộn như vậy, cô thực muốn tìm một chỗ không người trốn đi, sau đó... Khóc một chút!

"A..."

Nhạc Tuyết Vi bắc tay thành cái loa quanh miệng, không kiêng nể gì mà kêu to, sau đó rớt cuộc cũng khóc rống lên.

Càng khóc càng cảm thấy thương tâm, điện thoại ở trong túi sách rung lên không ngừng, nhưng cô một chút cũng không nghe thấy. Đợi cho đến khi cô nhớ tới lấy điện thoại ra, điện thoại đã có tới 46 cuộc gọi nhớ! Có điện thoại của Nguyễn Đan Ninh gọi tới, cũng có số điện thoại riêng của ký túc xá, còn có của Kiều Vạn Đông.

Lau nước mắt, Nhạc Tuyết Vi gọi lại cho Nguyễn Đan Ninh.

"Uh."

"Con bé chết tiệt kia? Đi đâu thế? Hiệu trưởng tôi ký túc xá tìm cậu rồi! Cậu xong đời rồi, nhất định là sự kiện ‘Nụ hôn kịch tính’ đã bị nhà trường phát hiện, muốn nghiêm túc xử lý cậu!"

"Hiệu trưởng?" Nhạc Tuyết Vi sùng sốt, vội hỏi, "Là Kiều Vạn Đông sao?"

"Cũng không phải là..."

Nhạc Tuyết Vi vội vàng cúp điện thoại, lập tức gọi điện thoại cho Kiều Vạn Đông, điện thoại vừa được thông liền mắng không ngừng: "Kiều Vạn Đông, ông chạy đến ký túc xá của tôi làm gì? Ông không sợ dọa người à? Người người đều biết trong nhà hiệu trưởng Kiều ông có vợ hiền con ngoan, cũng không biết còn có một đứa con hoang như tôi à!"

"Tuyết Vi, con làm sao có thể là con hoang? Con là con gái ngoan của ba."

"Ông im miệng!"

"Con ở đâu? Ba là muốn đưa tiền cho con, lần trước con cần 15 vạn, ba đã chuẩn bị xong cho con."

"..." Nhạc Tuyết Vi không nói, cô là hận Kiều Vạn Đông, nhưng không đến mức không dám mượn tiền ông. Nhất là 15 vạn này, nếu không có 15 vạn, cô sẽ phải bán đứng tôn nghiêm ở chung cùng một người đàn ông xa lạ.

"Tôi ở rừng cây nhỏ bên trường."

"Được, ba lập tức tới!"

Điện thoại vừa tắt, Nhạc Tuyết Vi liền cảm thấy được mất mũi đều có chút chua xót.

Kiều Vạn Đông rất nhanh liền chạy đến, bộ dáng hồn hên hiển nhiên là chạy vội tới. Ông lấy từ trong ví ra một tấm thẻ: "Cho con, bên trong có 20 vạn, con lấy dùng đi, về sau mỗi tháng ba sẽ thu tiền từ tấm thẻ này của con."

Nhạc Tuyết Vi nhận lấy tấm thẻ, hai chữ 'Cám ơn' như thế nào cũng không nói nên lời.

Kiều Vạn Đông lau lau mồ hôi trên trán, thật cẩn thận nhìn con gái mình, đắn đo hỏi: "Tuyết Vi à, ba có thể hỏi một chút không, con cần tiền này, không phải là để làm chuyện gì không tốt chứ?"

"Làm chuyện không tốt?" Nhạc Tuyết Vi châm chọc khiêu khích đáp trả Kiều Vạn Đông: "Ông cảm thấy có chuyện gì không tốt? Mười mấy năm qua ông cũng chưa từng quản tôi, tôi khuyên ông về sau cũng không nên quản tôi, yên tâm, về sau khi tôi ‘đi’ rồi, cũng sẽ không đến tìm mẹ tổ cáo ông đâu, tôi nghĩ chắc mẹ cũng không muốn nghe chuyện của ông!"

Nhắc tới người vợ đã mất, sắc mặt Kiều Vạn Đông liền tối sầm lại.

Nhạc Tuyết Vi xem tại đáy mắt, trong tim cũng đau đến vỡ vụn.

Kiều Vạn Đông ngượng ngừng cười cười: "Ba chỉ quan tâm đến con thôi, cho dù có đi đến đâu thì con cũng vẫn là đứa bé ngoan của ba."

"Chặc!" Nhạc Tuyết Vi không kiên nhẫn tặc lưỡi, "Ông nói đủ chưa?"

"Được, được, ba không nói nữa." Kiều Vạn Đông khấn trương im lặng "Ba còn có cuộc họp nên đi trước."

Kiều Vạn Đông xoay người, Nhạc Tuyết Vi nhìn tấm lưng ông đã còng thêm một phần, trong lòng lại càng thêm chua xót...

Kỳ hạn ba ngày cũng đến, Nhạc Tuyết Vi dựa theo thời gian định ước, lần nữa đến chỗ hẹn gặp Hàn Thừa Nghị ở đằng sau trường học.

Dọc theo đường đi, Nhạc Tuyết Vi vẫn luôn cảm giác có người đi theo mình.

Mạnh mẽ quay người lại, quát một tiếng: "Ai? Đi ra đây!"

"Tuyết, Tuyết Vi, là anh." Cừ Lễ Dương lấp bấp đi đến trước mặt Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi thờ dãi một hơi, quả thực anh ta một chút thay đổi cũng không có! "Học trưởng! Cừ Lễ Dương! Tôi van cầu anh, anh còn chưa nháo đủ sao, không sợ dọa người ta à? Buông tha cho tôi đi, đừng quản lý tôi nữa!"

"Tuyết Vi, anh không có lừa em, lần trước em cũng thấy, anh đã thực sự chia tay với Niên Giai Giai rồi." Cừ Lễ Dương ngẩng đầu lên nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi hoảng sợ, anh ta đây là bị làm sao a? Mặt mũi sao lại bầm dập vậy?

"Mặt của anh bị sao thế? Sao lại thế này?" Nhạc Tuyết Vi nóng nảy, hai tay chạm vào khuôn mặt anh ta, "Tôi hỏi sao anh lại không nói? Anh bị cầm rồi hả?"

Cừ Lễ Dương thừa cơ cầm lấy tay Nhạc Tuyết Vi, "Là Niên Giai Giai làm, cô ta mắng anh đùa giỡn cô ta! Không chỉ ở đây, cô ta còn tìm người đánh anh, trên người anh cũng có."

"Đề tôi xem!" Nhạc Tuyết Vi cẩn thận động vào cái mũi xanh tím của anh ta, Cừ Lễ Dương hít sâu một hơi:"Hí!"

"Đau không?"

Cừ Lễ Dương lắc đầu, lại gật đầu: "Có chút, ngày hôm qua còn đau hơn, hôm nay đã đỡ nhiều rồi."

"Cô ta dựa vào cái gì mà đánh người?" Nhạc Tuyết Vi tức giận mắng to, "Tôi còn không lỡ đánh anh. Còn chỗ nào nữa? Cho tôi xem"

Cừ Lễ Dương xấu hổ đảo mặt: "Còn có trên người."

Nhạc Tuyết Vi không chút để ý vén áo T-shirt của anh ta lên muốn xem, lại không may bị Cừ Lễ Dương bắt được áp lên miệng, hôn một cái.

Ở bên ngoài cổng trường có hai đạo ánh sáng chói mắt bắn qua, Nhạc tuyết Vi quay mặt nhìn qua. Là một chiếc Rolls-Royce màu đen, cách xa như vậy, hơn nữa cửa xe còn đóng chặt, nhưng trực giác mạch báo cô, người ngồi trên xe là Hàn Thừa Nghị.

"Anh ở chỗ này chờ tôi!"

Cừ Lễ Dương giữ chặt lấy vai Nhạc Tuyết Vi, "Tuyết Vi, đừng đi!"

Nhạc Tuyết Vi vùng vẫy: "Buông ra."

"Không! Tuyết Vi, em rõ ràng vẫn còn thích anh! Không cần ở chung với người đàn ông kia."

Nhạc Tuyết Vi dờ khóc dờ cười, làm sao có thể giải thích với tên ngu ngốc này đây?" Anh trước cứ buông ra đã."

Tám người bảo tiêu lại tự nhiên xuất hiện, thành công chặn lại vật cản Cừ Lễ Dương, Nhạc Tuyết Vi nhìn bộ dáng anh ta đã chẳng khóc, cô bất đắc dĩ lắc đầu, đi về phía Rolls-Royce.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tổng Giám Đốc Tập Đoàn D•s

Trong xe mở điều hòa, Hàn Thừa Nghị vẫn đang chuyên chú xem văn kiện trong tay, bên tai đeo tai nghe bluetooth, miệng nói thứ tiếng nào đó mà Nhạc Tuyết Vi không hiểu, thi thoảng lại gật đầu, cây bút trong tay thi thoảng lại gạch gạch vài cái lên văn kiện. Nhạc Tuyết Vi nhìn đến có chút ngây người, đàn ông này khi tập chung làm việc, bộ dáng thật đúng là mê người! Nhìn anh như vậy, Nhạc Tuyết Vi lại nghĩ, kẻ có tiền thì có tiền nhưng cũng phải trả giá thật nhiều, xem ra người đàn ông này thực sự là có bản lĩnh.

Đợi có một lúc sau, Hàn Thừa Nghị mới cúp điện thoại, thu lại văn kiện để sang bên bàn bên cạnh, quay đầu chăm chú nhìn Nhạc Tuyết Vi, vỗ vỗ chỗ trống bên người nói: "Lại đây ngồi."

Nhạc Tuyết Vi sừng sốt, không nói chuyện cũng không đi qua, mà ngồi xuống đối diện anh.

Hàn Thừa Nghị từ chối cho ý kiến, khẽ nhún mày: "Thế nào? Sự lựa chọn của em là vậy sao?"

Lúc anh nói lời này đều vô cùng tự tin, hai tay đặt hai lên ghế sofa, bộ dáng kiêu ngạo mà chắc chắn, mười phần là bộ dáng của bậc Vương giả!

Nhạc Tuyết Vi nuốt nuốt nước miếng, từ trong ba lô lấy ra một cái phong bì.

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị lập tức trầm xuống, tia cười nơi khóe miệng như có như không liền biến mất.

"15 vạn, phiền anh đếm lại chút." Nhạc Tuyết Vi đưa phong bì tới trước mặt Hàn Thừa Nghị.

Yên tĩnh, trong nháy mắt kia toàn bộ không gian chỉ còn lại sự yên tĩnh đến đáng sợ.

"Hừ." Hàn Thừa Nghị theo thói quen phát ra vài tiếng hừ lạnh từ trong cổ họng. "Muốn trở về nhanh vậy sao? Không cần đếm, tôi không thiếu chút tiền ấy. Xem ra tôi đã coi thường em, như vậy cũng được, hai người chúng ta liền không ai thiếu nợ ai nữa rồi."

Nhạc Tuyết Vi không còn lời nào để nói, đành vuốt cằm nhìn Hàn Thừa Nghị: "Vậy tôi có thể đi rồi chứ?"

Hàn Thừa Nghị gật đầu một cái, làm tư thế xin cứ tự nhiên, Nhạc Tuyết Vi lập tức giống như chạy trốn nhảy xuống xe!

Nhạc Tuyết Vi vừa xuống xe, Cừ Lễ Dương vẫn còn đang đứng nguyên tại chỗ cũ đợi cô, nhìn thấy cô trở về, kích động đến muốn khóc.

"Tuyết Vi, em không đi cùng anh ta?"

"Đi với ai?" Nhạc Tuyết Vi trừng mắt nhìn Cừ Lễ Dương.

"Tuyết Vi." Cừ Lễ Dương kích động không biết nên nói gì cho phải.

"Nhanh đi!" Nhạc Tuyết Vi cùng Cừ Lễ Dương nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Bóng lưng hai người sóng vai rồi đi như thiêu đốt con mắt của người nào đó....

Bên trong Rolls-Royce.

"Phanh phạch" !

Hàn Thừa Nghị giơ tay lên, chiếc phong bì chứa 15 vạn liền rơi xuống đất.

"Nghe Tuấn!"

"Vâng. " Nghe Tuấn đi vào trong xe.

"Không phải nói gia cảnh nhà cô ấy nghèo khó sao? Vậy cậu nói cho tôi biết, một sinh viên đại học gia cảnh bản hàn, làm cách nào có thể trong vòng ba ngày liền kiếm đủ 15 vạn?" Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Hàn Thừa Nghị liền dừng ở trên người Nghe Tuấn.

Nghe Tuấn cúi đầu bẩm báo chi tiết: "Thuộc hạ đã tra qua, gia đình cô ấy đích thực là nghèo khó, trong nhà chỉ có một người bà ngoại thân thể không tốt. Thuộc hạ sẽ điều tra rõ hơn."

"Không cần nữa !" Hàn Thừa Nghị buồn bực dựa vào trên ghế sofa, trầm mặc thật lâu.

Ngón tay thon dài khẽ xoa xoa giữa hai đầu lông mày, chậm rãi nói: "Đi thăm dò vị học trưởng kia của cô ấy! Tìm người trông coi cô ấy, không thể để cho cô ấy cùng người đàn ông kia có bất cứ tiến triển gì, nghĩ cách tách bọn họ ra!"

"Vâng." Nghe Tuấn trầm giọng đáp.

Rolls-Royce chậm rãi rời đi, Hàn Thừa Nghị nhìn trường học ở phía xa, khóe mắt khẽ nhếch lên. Nhạc Tuyết Vi, muốn chạy sao? Phụ nữ mà Hàn Thừa Nghị tôi nhìn trúng, còn chưa ai có thể chạy được! Huống chi, cũng là em treu chọc tôi trước! Trò chơi này là do em bắt đầu, nhưng khi nào kết thúc thì lại do tôi định đoạt!

...

Nhạc Tuyết Vi đi theo Cừ Lễ Dương đến ký túc xá của nghiên cứu sinh.

Bạn học của Cừ Lễ Dương gặp hai người cùng trở về, liền ồn ào, giễu cợt: "A, Lễ Dương quay đầu là bờ hả? Cùng tiểu sư muội làm hòa? Cũng phải thôi, bà xã tốt như vậy đi đâu mà tìm nha?"

Cừ Lễ Dương cầm lấy tay Nhạc tuyết Vi, cười hề hề không nói lời nào, xem như là thừa nhận. Nhạc Tuyết Vi thấy anh ta như vậy thật vô cùng bất đắc dĩ, lắc đầu, cảm xúc trong lòng vô cùng phức tạp.

"Qua đây ngồi đi." Vào ký túc xá, Nhạc Tuyết Vi thuận thực tìm ra chai rượu thuốc, đỡ cừ Lễ Dương ngồi xuống, xoa rượu, mát xa nơi anh ta bị thương.

Cừ Lễ Dương thoải mái thở dài: "Tuyết Vi, trước kia là anh ở trong phúc mà không biết hưởng, anh thề, về sau nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với em! Sẽ không phụ lòng em nữa!"

Ánh mắt Nhạc Tuyết Vi có phần ảm ướt, không biết có phải là bị rượu thuốc hun đến phát cay hay không.

"Học trưởng, anh biết không? Trước kia tôi cực kỳ thích anh, nhưng mà..." Nhạc Tuyết Vi nói không được nữa. Cừ Lễ Dương cứ nghĩ rằng anh ta cùng Niên giai Giai chia tay rồi thì bọn họ có thể bắt đầu lại. Nhưng anh ta không hề biết rằng, ở trong lòng Nhạc Tuyết Vi anh ta đã không còn là vị học trưởng mà cô yêu mến nữa rồi.

"Đừng nói nhưng mà!" Cừ Lễ Dương vội vàng xoay người lại, ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, "Tuyết Vi, cho anh một cơ hội nhé? Em thích anh đã nhiều năm,

tình cảm không phải nói không là không, chúng ta nhất định có thể bắt đầu lại lần nữa."

Nhạc tuyết Vi không có phản ứng gì, Cừ Lễ Dương liền nóng nảy, đứng lên ôm chặt lấy mặt cô muốn hôn xuống.

Không hiểu sao, ở trong nháy mắt đó, trước mặt Nhạc Tuyết Vi lại hiện ra khuôn mặt anh tuấn của Hàn Thừa Nghi, ngay lúc cô còn chưa hiểu gì liền theo bản năng xoay mặt sang một bên, nụ hôn của Cừ Lễ Dương rơi xuống trên mặt cô.

"Tuyết Vi?" Giọng nói của Cừ Lễ Dương vô cùng bi thương.

Nhạc Tuyết Vi kích động để chai thuốc xuống, "Muộn rồi, tôi cần phải về!"

Cô vội vội vàng vàng chạy ra khỏi ký túc xá của nghiên cứu sinh, chạy một mạch tới sân thể dục mới ngừng lại, hai tay chống đầu gối, từng ngụm từng ngụm thở dốc: "Hô..."

Vì cái gì chứ! Ông trời vì sao luôn muốn trêu ngươi cô! Mới chỉ có vài ngày, Cừ Lễ Dương biến thành nam nhân cận bã! Mà cô cũng không thể tin được là mình đã xây ra quan hệ với người đàn ông khác! Cứ coi như tính cách Cừ Lễ Dương đã thay đổi đi, vậy cô thì tính sao? Rốt cuộc thì cũng không thể giữ được một thân hoàn bích nữa rồi!

...

Trở lại ký túc xá, toàn thân Nhạc Tuyết Vi đều vô lực, đại não trống trơn, im lặng nằm xuống giường.

Nhóm bạn cùng phòng đang bàn tán về soái ca nào đó khí thế ngất trời. Tiêu điểm gần đây cơ hồ đều tập chung vào tình anh của giới thương trường, nghe nói là mới từ nước ngoài trở về, vừa về liền kế thừa cơ nghiệp của gia đình, còn chưa có kết hôn...

"Oa, thật sự rất đẹp trai nha!"

Nhóm bạn cùng phòng phát ra những tiếng than thở như những kẻ háo sắc.

"Tập chí! Cho tớ xem!"

Nhóm bạn thi nhau cướp tạp chí, người nào cũng không chịu buông tay, cuối cùng tạp chí liền bay về phía Nhạc Tuyết Vi, góc nghiêng vừa vặn che đi khuôn mặt người đàn ông. Nhạc Tuyết Vi cầm cuốn tạp chí lên, tùy tiện nhìn thoáng qua, lập tức, mở to hai mắt!

"A!"

Nhạc Tuyết Vi trừng lớn hai mắt nhìn người đàn ông trên tạp chí, ngồi phịch xuống giường, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương đầy thảm thiết!

"Này, này, này..." Cừ Nhiên lại là người đàn ông này?

"Thế nào? Đẹp trai đi?"

Nhạc Tuyết Vi chỉ vào tạp chí, nói không nên lời.

Hàn Thừa Nghi, 30 tuổi, đương nhiệm tổng giám đốc tập đoàn D•S, thông minh khiêm tốn, một mực tập chung cho sự nghiệp ở nước ngoài, điều khiển tập đoàn kinh doanh khách sạn, bất động sản, giải trí... Không ai biết bối cảnh gia đình anh ta ra sao, hai năm gần đây liên phát triển sự nghiệp đến thành phố T, đồng thời cũng trở thành bá chủ thị trường thành phố T, nắm giữ những đầu mối mạch máu kinh tế của toàn thành phố...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chui Đầu Vào Lưới

Đứng ở trước tòa nhà chính tập đoàn D•S, Nhạc Tuyết Vi liên cảm thấy ngột ngạt.

Hôm nay là ngày cô đi phỏng vấn, vốn thành tích của cô cũng khá xuất sắc, không có gì phải lo lắng, nhưng mà hiện tại cô hoàn toàn không tự tin! Ai bảo cô cùng vị giám đốc này đã xảy ra những chuyện không tưởng cơ chứ?

Hạ quyết tâm, mặc kệ đi, dù sao cũng đã tới đây rồi, thử một lần không được thì thôi!

Bước vào bên trong, Nhạc Tuyết Vi phát hiện ra lo lắng của cô hoàn toàn là dư thừa.

Một tập đoàn chiếm lĩnh thị trường lớn như vậy, sản nghiệp trải rộng khắp nơi, Tổng giám đốc nhất định một ngày kiếm bạc tỷ, bạn muốn chết, nào có thời gian để ý tới chuyện thực tập sinh đi phỏng vấn? Nói dễ nghe thì chính là cô có chút lo sợ vô cớ, nói khó nghe một chút thì chính là cô tự mình đa tình.

Vì thế, rất nhanh Nhạc Tuyết Vi liền ném u sầu ra sau đầu, cuộc phỏng vấn thuận lợi vượt xa người thường, người phỏng vấn cũng rất hài lòng, nhận không được mà mỉm cười liên tục với cô!

Dựa vào thành tích xuất sắc, biểu hiện tốt, lần này Nhạc Tuyết Vi nắm chắc cơ hội được thực tập rồi.

Nhạc Tuyết Vi mang theo vẻ mặt đắc ý đi ra khỏi tập đoàn D.S tuyệt không hề nghĩ tới, giờ phút này, sơ yếu lý lịch của cô đang nằm trên bàn làm việc của vị tổng giám đốc nào đó.

Hàn Thừa Nghị một tay cầm tờ lý lịch của Nhạc Tuyết Vi, tầm mắt dán chặt lên hai tấm ảnh trên tờ giấy, khóe miệng không tự giác liền mang theo ý cười.

"Cô ấy tới phỏng vấn chức vụ gì?"

"Thực tập sinh của bộ phận thiết kế." Nghe Tuấn cung kính đáp.

Hàn Thừa Nghị gật gật đầu, sinh viên năm 3 khoa thiết kế trường đại học kiến trúc, cũng nên đi thực tập rồi. Coi bảng thành tích thì bộ phận thiết kế nhận cô cũng không có vấn đề gì. Chỉ có điều, đáy mắt Hàn tổng bỗng tối sầm lại, một loại cảm giác tà ác không ngừng nảy sinh trong đầu: Cô gái nhỏ, đây là em tự chui đầu vào lưới, cũng không trách được tôi à!

"Nghe Tuấn, gọi điện thoại cho bộ phận nhân sự, để cho cô ấy thứ 2 tuần sau đi làm!"

...

"A, a, a!"

Xế chiều hôm đó, Nhạc Tuyết Vi liền nhận được điện thoại bộ phận nhân sự tập đoàn D.S nói cô đã thông qua phỏng vấn, thứ 2 tuần tới có thể đến báo danh đi làm!

Nhạc Tuyết Vi liền điên rồi, cô nắm chặt điện thoại trong tay vui sướng hét chói tai!

"Đây là thật sự nha! Đây đúng là sự thực!"

Nguyễn Đan Ninh vỗ cô: "Nằm trong dự đoán đi?"

"Tập đoàn D.S! Người đẹp, tố rất cao hừng! Cứ nhiên lại được chọn! Thực sự là không thể tin được! Cậu có biết công ty này khó vào đến mức nào không? Tổng cộng chỉ có 5 người được chọn, hơn nữa tố còn nghe nói, tập đoàn D.S không tuyển nhiều nhân viên nữ, vậy mà tố lại được chọn. Nếu biểu hiện tốt, còn có thể trở thành nhân viên chính thức, về sau có thể hiểu thuận với bà ngoại rồi! A a! Thật vui nha!"

Nhạc Tuyết Vi vui sướng cũng không quên bấm báo cho bà ngoại biết để lão nhân gia ngài cũng vui cùng!

Nguyễn Đan Ninh lắc đầu, dụng giọng điệu vô cùng 'Yêu thương' nói: "Đứa nhỏ này điên rồi, nhìn xem là biết!"

Thời gian một tuần còn lại, Nhạc Tuyết Vi cái gì cũng không làm, tất cả thời gian chỉ để xem tư liệu về tập đoàn D.S.

Nhìn ảnh chụp Hàn Thừa Nghị trên máy tính, bàn tay Nhạc Tuyết Vi không khỏi khẽ vuốt, nghĩ đến việc cùng anh này sinh quan hệ, lại càng khiến cô thổn thức không thôi, xảy ra chuyện cùng người như vậy, cô cũng không tính là quá thiệt thòi.

Trước khi đi ngủ, Nhạc Tuyết Vi còn nhận được tin nhắn của Cừ Lễ Dương: <>

"Aizz!" Nhạc Tuyết Vi thờ hất ra, coi như không nhận được tin nhắn, đặt đồng hồ báo thức, ném điện thoại sang một bên, ôm gối đầu bắt đầu đi ngủ... Ngày mai lại bắt đầu một khởi đầu mới!

...

Sáng sớm ngày thứ 2, Nhạc Tuyết Vi mặc sơ mi trắng, váy ngắn màu đen công sở, tóc buộc đuôi ngựa, nghiêm chỉnh đứng trước cửa bộ phận nhân sự tập đoàn D.S.

"Cô đi theo tôi!" Một người phụ nữ trung niên tuổi tầm 40 đánh giá cô trên dưới một lượt sau đó nói với cô.

"À... Vâng."

Nhạc Tuyết Vi vốn nghĩ muốn nói nhiều hơn một chút, nhưng lại cảm nhận thấy người phụ nữ này cực kỳ không muốn gặp cô, vẻ mặt lạnh như băng, bộ dáng ngăn cách với bên ngoài khiến Nhạc Tuyết Vi cũng tự giác ngậm miệng lại.

Thang máy dẫn đến tầng cao nhất, nơi này rõ ràng là yên tĩnh hơn so với tầng trệt rất nhiều, nhân viên cũng ít dần, hơn nữa còn không cần mặc đồng phục... Đây là đãi ngộ của nhân viên cấp cao trong truyền thuyết sao! Khoan đã, Nhạc Tuyết Vi có chút mơ hồ, một thực tập sinh nhỏ bé như cô vì sao lại được đưa tới tầng cao nhất?

"Mau lên!"

Người phụ nữ đi phía trước thúc giục cô, Nhạc Tuyết Vi liền khẩn trương theo sau.

Người phụ nữ một đường dẫn cô đi về phía trước nên Nhạc Tuyết Vi cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể cúi đầu theo sát phía sau.

Cuối cùng, người phụ nữ dừng trước một cánh cửa, gõ gõ, sau đó dẫn cô đi vào.

Bên trong lại là một không gian mới, một loạt nhân viên đáng nghiêm túc làm việc... Ở cuối cùng còn có một gian phòng làm việc khác.

"Chị Tổng, chị tới rồi hả?"

"Uh, người chị đã đưa tới, tiếp theo liền giao cho em rồi." Chị Tổng nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi nháy mắt.

Nhạc Tuyết Vi lập tức tiến lên một bước, đối với người tiếp đón cô cười niềm đam nói: "Tiền bối, xin chào, em là Nhạc Tuyết Vi, thực tập sinh hôm nay mới tới, mong được chị chỉ giáo nhiều hơn."

"Chỉ giáo thì tôi không dám nhận, về sau sợ là còn phải xin chút vinh quang của cô, chúng tôi mới là người mong được cô chiếu cố hơn."

Nhạc Tuyết Vi bị nói đến mờ mịt, không biết là có ý gì đây, đành phải ngượng ngùng cười cười, theo sát người đón cô đi về phía bên kia phòng làm việc.

Nhân viên nọ ấn chuông cửa, xong nói với Nhạc Tuyết Vi: "Mời vào, Tổng giám đốc có dặn qua, cô tới liền dẫn vào, không cần thông báo."

Cái gì? Tổng giám đốc? Nhạc Tuyết Vi vô cùng sợ hãi, đây là văn phòng Tổng giám đốc? Vì sao cô lại bị dẫn tới đây? Cô rõ ràng là xin thực tập tại bộ phận thiết kế cơ mà? Khoan đã, Tổng giám đốc! Tổng giám đốc còn không phải là Hàn Thừa Nghị sao?

Nhất thời Nhạc Tuyết Vi có chút muốn khóc. Không còn cách nào khác, đã đến nơi này rồi thì chỉ còn cách đi vào thôi!

Bên trong không chỉ có một mình Hàn Thừa Nghị.

"Tổng giám đốc, vì sao chứ? Em có chỗ nào không tốt khiến cho anh bất mãn? Anh có thể nói cho em biết, em sẽ sửa đổi."

Người đang nói chuyện đích thực là một người phụ nữ đưa lưng về phía cửa, cô nhìn không thấy bộ dáng của cô ấy, nhưng bóng lưng vô cùng yếu điệu, khẽ rung động lộ ra vô hạn xinh đẹp, phong tình vạn chủng.

Nhạc Tuyết Vi nghe không hiểu những gì cô ấy đang nói, chỉ thấy Hàn Thừa Nghị trầm giọng từ chối cô ấy: "Tĩnh ngộ đi, chuyện này không cần nói nữa, tất cả đều đã định rồi, lấy năng lực này của cô mà làm thư ký thì nhân tài quả nhiên không được trong dụng."

Đang nói, tầm mắt của Hàn Thừa Nghị liền rơi xuống trên người Nhạc Tuyết Vi, khóe mắt không khỏi mang theo ý cười... Cô, đến rồi.

"Được rồi, ra ngoài đi!"

Hàn thừa Nghị nhàn nhạt nói.

Sắc mặt người phụ nữ tái nhợt, ả hẳn chịu đựng tựa hồ như có chuyện muốn nói nhưng lại không dám. Xoay người nhìn thấy Nhạc tuyết Vi, không hiểu sao tự dừng lại hung hăng trừng cô một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tôi Chính Là Cố Ý

Editor: Chi Missaki

Nhạc Tuyết Vi đứng im tại chỗ, chân tay không biết để chỗ nào cho phải, trong đầu thì đang suy nghĩ câu 'Ra ngoài' này của Hàn Thừa Nghị có phải là bảo cô hay không... Nào biết sẽ phải chống lại ánh mắt hung ác của người phụ nữ này?

"Chào chị."

Tuy muốn làm như không biết địch ý trong mắt người phụ nữ này mà đi qua, nhưng ở trong này đều là tiền bối của cô sau này, Nhạc Tuyết Vi đành phải gật đầu với cô ta. Người phụ nữ này liếc xéo cô một cái, trong ánh mắt bao hàm tất cả oán độc cùng căm hận!

"Lát nữa cô đi ra, tôi sẽ bàn giao vị trí công tác cho cô."

"Hả?" Nhạc Tuyết Vi nghe không biết cô ta có ý gì, cái gì mà vị trí công tác? Có ý gì... Trong lúc cô còn đang suy nghĩ người phụ nữ kia cũng đã đi ra ngoài.

"Quá đây." Giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng của Hàn Thừa Nghị truyền vào trong tai Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi bước từng bước đi qua, tại bước cuối cùng đứng trước mặt Hàn Thừa Nghị, cô liền cúi đầu nhìn chân.

"Biết mình đến đây để làm gì không?" Hàn Thừa Nghị cảm thấy bộ dáng cẩn thận từng li từng tí này của cô thật đáng yêu. Anh cố nhịn lắm mới có thể không phát ra tiếng cười.

Gật gật đầu, lại lắc đầu.

"Tôi cũng là biết hay không biết?" Khóe môi Hàn Thừa Nghị mang theo ý cười, đáy mắt tràn đầy cưng chiều mà chính anh cũng không hề hay biết.

"Tôi rõ ràng phỏng vẫn làm thực tập sinh tại bộ phận thiết kế, đúng thật là không biết tại sao lại bị đưa đến đây." Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu, ánh mắt trôi theo roi xuống khung cửa sổ hắt vào trong mắt cô, sinh ra một loại cảm giác ướt át mong manh.

"Uhm, việc này ý mà." Hàn Thừa Nghị không khác gì lão hồ li, bộ dáng đầy xảo quyệt: "Em không ký hợp đồng với bộ phận nhân sự sao?"

Nhạc Tuyết Vi gật gật đầu, "Ký rồi." Buổi sáng vừa vào bộ phận nhân sự liền ký mà!

"Uh! m!" Hàn Thừa Nghị khẽ vuốt đầu lông mày, tâm tình thật tốt dựa vào lưng ghế: "Lúc em ký hợp đồng cũng không nhìn kỹ sao? Ngay cả chính mình tới làm gì cũng không biết?"

Nhạc Tuyết Vi nuốt nuốt nước miếng, lời này của anh là có ý gì?"Xin hỏi tổng giám đốc, tôi thực sự không phải đến làm ở bộ phận thiết kế sao?"

Hàn Thừa Nghị khẽ nhếch môi cất giọng mỉa mai: "Em cảm thấy đây là bộ phận thiết kế?"

"Thư ký riêng." Hàn Thừa Nghị nhẹ nhàng buông quơ phun ra bốn chữ này, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Nhạc Tuyết Vi.

Thư ký riêng? Nhạc Tuyết Vi trừng lớn hai mắt, vô cùng kinh ngạc. Đây là chuyện gì thế?

"Tổng giám đốc, tôi thực sự không hiểu." Nhạc Tuyết Vi bỗng có suy nghĩ rằng mình đã sập bẫy, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng buốt lạnh.

Hàn Thừa Nghị đứng lên, chậm rãi đi về phía Nhạc Tuyết Vi, "Từ giờ trở đi, em chính là thư ký riêng của tôi, em tất nhiên phải làm quen với toàn bộ công việc hằng ngày của tôi, an bài tốt mọi thứ bao gồm cả về mặt công tác cũng như việc cá nhân, mỗi ngày phải có kế hoạch cụ thể, bất cứ ai muốn đến gặp tôi, nhất định phải có sự đồng ý của em. Còn nữa, em cũng phải chịu trách nhiệm về bữa ăn hàng ngày cũng như sinh hoạt cá nhân của tôi."

Nói xong, hai đầu lông mày anh khẽ nhíu lại, nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi nói:"Hiểu chưa?"

Nhạc Tuyết Vi có chút mơ màng, như thế chẳng phải là sẽ bán mạng cho Hàn Thừa Nghị 24/ 24 sao? Nhưng cô lập tức hiểu ra, anh ta là có ý!

"Anh... Rõ ràng là có ý làm như vậy!"

Một tập đoàn lớn chiếm lĩnh mọi thị trường như D.S, bộ phận thiết kế lại không chứa nổi một thực tập sinh như cô? Huống chi, vị trí thư ký riêng của anh ta, làm sao có thể rơi trên đầu một sinh viên còn chưa tốt nghiệp đại học như cô? Nhạc Tuyết Vi cô đơn thuần, nhưng không ngu!

Hàn thừa Nghị cũng chẳng kiên nhẫn gì khẽ nhếch cằm: "Nói không sai, tôi chính là có ý."

"Anh!" Nhạc Tuyết Vi tức giận nắm chặt quả đấm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Vì sao?"

"Vì sao?" Hàn Thừa Nghị cảm thấy thật buồn cười, từng bước tới gần Nhạc Tuyết Vi, bàn tay khẽ ôm lấy thắt lưng cô, cúi đầu dán sát vào cô: "Vì sao em lại còn không rõ? Tôi hôm đó, tôi cảm thấy chúng ta cực kỳ hợp nhau, tôi muốn em"

Nhạc Tuyết Vi ở trong lồng ngực tinh trắng của anh ra sức đẩy ra, khuôn mặt đã sạm đỏ lên! Ánh mắt bá đạo mà trần trụi của hàn Thừa Nghị khiến cô cảm nhận được thật sâu nỗi khuất nhục là như thế nào!

"Không sai, chúng ta đã có tình một đêm, anh muốn nhắc lại trước mặt tôi cũng không sao. Nhưng mà... Anh nghĩ mình có tiền thì muốn làm gì phụ nữ cũng được sao? Nếu anh thực sự nghĩ như vậy, tôi đây chỉ có thể nói cho anh biết, anh nghĩ sai rồi!"

Nhạc Tuyết Vi tránh khỏi Hàn Thừa Nghị, xoay người đi ra ngoài.

"Đợi một chút!" Anh mắt Hàn Thừa Nghị có chút co rút lại, "Đi đâu? Hợp đồng em cũng đã ký, hiện tại muốn chạy sao? Dựa theo quy định, em sẽ phải bồi thường cho tôi 300 vạn."

"Anh!" Nhạc Tuyết Vi xoay người hung hăng trừng Hàn Thừa Nghị, còn Hàn Thừa Nghị thì một bộ dáng nhàn nhã, không đặt tức giận của cô vào trong mắt!

Buổi sáng mơ hồ thế nào mà lại ký loại hợp đồng này? Ai có thể nghĩ ra, cô vào làm thực thực sinh cũng sẽ bị người ta tính kế? Nguyên bản cảm giác hạnh phúc khi được chọn vào làm tại D.S đến giờ phút này không còn sót lại chút gì!

"Như thế nào? Có làm hay không?" Hàn Thừa Nghị nghiêng người dựa vào cạnh bàn, căn bản sẽ không lo lắng Nhạc Tuyết Vi sẽ có sự lựa chọn thứ hai.

Nhạc Tuyết Vi nắm chặt hai tay, chỉ có thể gật đầu. Nhưng là, hàn Thừa Nghị anh đừng mơ có thể đạt được mục đích.

Hàn Thừa Nghị thỏa mãn nhếch môi cười, cô gái nhỏ, bây giờ mới chỉ là bắt đầu, không muốn theo tôi? Yên tâm, một ngày nào đó tôi sẽ làm cho em phải tự động lên giường của tôi, hơn nữa còn nhất định sẽ làm cho em không xuống được giường mà cũng không muốn xuống giường!

...

"Những gì tôi vừa nói, cô đều nhớ kỹ chứ?"

Hách Tích Âm thu thập mọi thứ bỏ vào trong thùng, bàn làm việc bây giờ là của Nhạc Tuyết Vi.

Bàn làm việc thư ký riêng của Tổng giám đốc nằm trong văn phòng Tổng giám đốc, ở đây ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy đối phương.

Chỉ có điều lúc này, Hàn Thừa Nghị đi họp, Nhạc tuyết Vi cũng chưa phải đi cùng, mà ở lại cùng Hách Tích Âm bàn giao công việc.

"Nhớ ký cái gì?"

Nhạc Tuyết Vi không hiểu chút nào, cô ta căn bản cái gì cũng chưa nói rõ. Tuy cô chưa từng làm thư ký cho người ta, nhưng cô biết ít nhất thì thư ký riêng cũng phải hiểu được thói quen làm việc cùng nghi ngại của cấp trên. Thế nhưng vị thư ký tiền nhiệm này chỉ nói cho cô biết thời gian làm việc thì tính là bàn giao xong rồi hả?

"Hừ, tóm lại là tôi đã rất cẩn thận cùng kiên nhẫn giảng dạy cho cô rồi. Nếu cô vẫn không nhớ được, vậy chỉ có thể trách cô nhận thức quá kém, tôi cũng không tốn thời gian cho cô nữa. Còn một đồng văn kiện cần chuyển giao cho cô! Nhanh, đến mục tiếp theo."

Hách Tích Âm cười không có ý tốt, chỉ vào tủ hồ sơ đằng sau nói: "Là những thứ này."

"Nha?" Nhạc Tuyết Vi chán nản, vị tiền bối này, cô còn muốn thế nào nữa? Tội với cô có hận thù sao? Chúng ta rõ ràng là lần đầu gặp mặt.

Nhạc Tuyết Vi còn chưa có động đến, điện thoại trên bàn làm việc đã vang lên.

"Nhận đi!" Hách Tích Âm làm một bộ dáng xem kịch vui sướng nhìn cô.

"Tôi..." Nhạc Tuyết Vi quả thực là hít thở không thông, tiền bối cô cái gì cũng không muốn quản đúng không? Cô chỉ còn cách là nhận điện thoại: "Vâng?"

Là điện thoại từ phòng họp gọi tới, muốn bên này đưa qua một phần văn kiện, vừa rồi Hàn Thừa Nghị đi gấp nên đã quên mang theo. Nhạc Tuyết Vi một bên đáp ứng, một bên suy nghĩ, văn kiện nào a! Ngày đầu đi làm, cô làm sao mà biết là văn kiện nào!

"Tiền bối? Là văn kiện nào ạ?" Nhạc Tuyết Vi ần ần, cầu xin sự giúp đỡ từ Hách Tích Âm.

"Tôi đi trước, cô cứ từ từ." Hách Tích Âm càn rỡ cười lớn, ôm lấy hộp giấy xoay người rời đi, lưu lại Nhạc Tuyết Vi vẫn còn đang ngu ngơ đứng đấy!

Cô đây là vừa mới đi làm đã bị đào bẫy? Cũng thật khó tin đi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Editor: Chi Misaki

Phòng họp bên kia vẫn đang chờ văn kiện, không còn cách nào khác, Nhạc Tuyết Vi chỉ có thể đi cầu xin sự giúp đỡ từ bên ngoài. Phòng làm việc rộng lớn ở bên ngoài, còn có 4 vị thư ký chịu sự quản lý của Tổng giám đốc, chịu trách nhiệm hoàn thành những chỉ thị mà Tổng giám đốc đưa xuống, chủ yếu là phụ trách một chút giấy tờ cũng công việc tiếp đãi, mà người đứng ở trung gian chính là thư ký riêng cùng trợ lý Tổng giám đốc... Nói cách khác chính là Hách Tích Âm cùng Nghê Tuấn, hiện tại đổi thành Nhạc Tuyết Vi cùng Nghê Tuấn.

"Các tiền bối, xin chào, tôi muốn hỏi một chút, văn kiện mà Tổng giám đốc cần cho cuộc họp ngày hôm nay là phần nào các vị có biết không?"

Bốn vị thư ký liền trao đổi ánh mắt với nhau, cười đáp: "À, cái này thì chúng tôi cũng không biết, chúng tôi chỉ phụ trách công tác ở phòng ngoài, còn những chuyện quan trọng như thế này đương nhiên không đến lượt chúng tôi quản. Lại nói, vừa rồi không phải thư ký Hách cũng đã bàn giao công việc cho cô rồi sao? Thư ký Hách vô cùng cẩn thận, làm sao có thể không nói cho cô biết văn kiện để ở chỗ nào? Hẳn là cô không nhớ rõ ràng đi?"

Lời nói cũng những người này nhìn từ ngoài thì có vẻ vô cùng hợp lý, song rõ ràng Nhạc Tuyết Vi có thể cảm nhận được địch ý của các cô ấy! Các cô ấy và Hách Tích Âm cùng một phe, đối với cô đều vô cùng không chào đón.

Không tìm được sự giúp đỡ từ phòng thư ký, Nhạc tuyết Vi chỉ có thể trở lại, chính mình tự tìm.

"Hừ, cô ta thì giỏi lắm đấy! Đại học còn chưa có tốt nghiệp thể mà đã với cao muốn ngồi lên vị trí này!"

"Đúng vậy, vẫn là bị thư ký Hách chen ép đi, thư ký Hách cũng đã đi theo Tổng giám đốc bao nhiêu năm rồi..."

"Chắc chắn, điều này còn không rõ sao? Tổng giám đốc cũng chỉ là thấy cô ta trẻ đẹp tươi mới chút thôi! Để xem một thời gian nữa cô ta còn có thể tâm cao khí ngạo như vậy hay không!"

...

Phòng họp lại điện thoại tới thúc giục, Nhạc Tuyết Vi không còn cách nào khác, trong ngăn tủ đều là văn kiện, cô không thể nào biết được đâu mới là văn kiện Tổng giám đốc cần!

Kết quả chính là Nghê Tuấn trở về lấy văn kiện.

Cũng vì vậy mà ngay ngày đầu tiên đi làm Nhạc Tuyết Vi đã bị phê bình...

Sau khi hội nghị kết thúc, việc đầu tiên mà Hàn Thừa Nghị làm khi trở về văn phòng chính là chỉ trích cô.

"Em không phải rất giỏi sao? Có mỗi việc đưa văn kiện đơn giản như vậy mà em cũng không làm được?"

"Tôi..." Nhạc Tuyết Vi biện luận: "Vấn đề không phải tại tôi mà là thư ký Hách, cô ấy..."

"Được rồi!" Hàn Thừa Nghị giơ tay lên, mi tâm nhíu chặt lại, "Không cần tìm bất cứ lý do gì nữa, không làm được thì chính là không làm được, mặc kệ quá trình như thế nào, kết quả vẫn là vì em mà tiến trình hội nghị bị chậm lại, trong hội nghị ngày hôm nay còn có đối tác làm ăn, em có biết bên phía đối phương vô cùng không hài lòng hay không?"

Nhạc Tuyết Vi hết đường chối cãi, cô bèn lựa chọn im lặng đứng đó.

"Thế nào? Nói em mấy câu em liền không vui?"

"Không có."

"Đi làm việc đi!" Hàn Thừa Nghị mắng cô hai câu, thấy bộ dáng cô cúi đầu, anh liền có chút hối hận. cô gái nhỏ này mới ngày đầu tiên va chạm với xã hội, vừa rồi có phải anh có chút hơi nghiêm khắc rồi không? Có điều, anh cũng không còn cách nào khác mà, thư ký riêng của anh- chức vụ này không phải bất cứ ai cũng có thể làm được.

Nhạc Tuyết Vi yên lặng trở lại bàn làm việc của mình, bởi vì vừa mới nhận công tác, có lẽ cô trước vẫn là nên làm quen với công việc. Đơn giản chỉ là sắp xếp lại công việc một chút, liền phát hiện ra công việc chất đống như núi! Theo phán đoán của cô, nếu không nắm chắc thời gian, hôm nay cô cũng đừng nghĩ tới việc tam tâm nữa.

Thời điểm giữa trưa, cô mới xem như hiểu rõ ràng.

Hàn Thừa Nghị đã cùng Nghê Tuấn đi tham gia buổi liên hoan của một thương vụ làm ăn, bởi vì cô mới đi làm ngày đầu tiên nên còn rất nhiều việc cần nắm bắt, cho nên không có mang cô đi cùng. Thư ký ở phòng ngoài đều đã rủ nhau đi ăn, chỉ còn lại một mình Nhạc Tuyết Vi bận rộn.

Đợi cho đến khi cảm thấy đói bụng, các thư ký ở phòng bên ngoài cũng đã trở lại, mơ hồ còn nghe thấy các cô ấy đang đùa giỡn nhau.

Nhạc Tuyết Vi cảm thấy có chút khó hiểu, thư ký Tổng giám đốc tập đoàn D.S đùa giỡn như vậy không sợ bị người ta dị nghị sao?

"Các tiền bối, các chị đã làm xong việc của mình rồi à?" Nhạc Tuyết Vi tò mò, đi ra hỏi một câu, thuận tiện cũng muốn ra ngoài tìm kiếm ít đồ ăn.

Lại là những ánh mắt này, ánh mắt gần như là bài xích Nhạc Tuyết Vi, coi cô như người ngoài cuộc.

"Đúng vậy! Điều đã xong việc rồi."

"A! Thật nhanh nha!" Mấy người kia nói như đương nhiên phải thế, Nhạc Tuyết Vi cũng gật đầu ca ngợi, quả thực hiệu suất làm việc của các cô ấy thật cao, xem ra tác phong của cô còn quá chậm, quả nhiên người mới còn cần nhiều cố gắng.

"Thư ký Nhạc là muốn đi đâu?" Có người già bộ quan tâm hỏi cô.

"Tôi còn chưa được ăn cơm." Nhạc Tuyết Vi đáp.

"Ai nha!" Trong số đó có một người khoa trương dơ tay xem đồng hồ, thở dài nói: "Làm sao bây giờ? Hiện tại đã quá giờ nghỉ trưa, cũng nên bắt đầu làm việc rồi. Thư ký Nhạc chỉ sợ hiện tại cũng không thể rời khỏi đơn vị công tác rồi!"

Nhạc tuyết Vi nhìn đồng hồ, quả thực cũng đã 2 giờ chiều. Vậy phải làm sao bây giờ, cô rất đói bụng mà! Bởi vì là ngày đầu tiên đi làm, nên buổi sáng hời hợt đến không ăn được gì.

Cô còn đang do dự, cửa phòng liền bị đẩy ra, Hàn Thừa Nghị dẫn theo Nghê Tuấn trở lại.

Nhóm thư ký lập tức trở lại vị trí của mình, bộ dáng vô cùng bận rộn. Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc, vừa rồi không phải các cô ấy đều nói đã xong việc rồi hay sao?

Hàn Thừa Nghị bắt gặp Nhạc Tuyết Vi đang đứng ngây ngốc ở cửa, hai đầu lông mày khẽ nhíu lại đầy vẻ quan tâm hỏi cô: "Đứng ở chỗ này làm gì?"

Cấp trên cũng đã trở lại, Nhạc Tuyết Vi nào dám trốn đi ăn gì nữa? Cô chỉ còn cách ôm bụng, nói: "Không có việc gì, tôi trở về làm việc đây."

Nói xong, khuôn mặt nhăn nhó buồn rầu quay trở lại bàn làm việc, đôi mắt vờ đóng vờ kiến chất như núi, ngón tay Nhạc Tuyết Vi gõ bàn phím như bay, hận không thể có thuật phân thân, bớt chút thời gian tới quan tâm cái dạ dày đang đói meo của cô, không biết cô còn có thể chống đỡ được tới lúc tan tầm hay không?

Thời gian làm việc của nhân viên cấp cao đều từ 10 giờ sáng đến 5 giờ chiều, nhưng hiển nhiên, ngày hôm nay dù đã 5 giờ cô cũng chưa thể tan tầm.

Kim đồng hồ chỉ qua số 5, mọi người ở bên ngoài đã rời đi, trong phòng cũng chỉ còn lại mình cô cùng Hàn Thừa Nghị. Đến 6 giờ, cuối cùng Hàn Thừa Nghị cũng kết thúc công việc.

Hàn Thừa Nghị thấy cô ngồi ở chỗ kia vờ vàng cả ngày, hiện tại mới tới hỏi thăm cô. Anh thông thả bước đến bên cạnh bàn làm việc của cô, dựa vào mép bàn cảm lấy một phần văn kiện lật xem. Vừa xem liền phát hiện ra có chỗ không đúng.

"Cả ngày hôm nay em bận rộn làm cái gì?"

Hàn tổng cảm thấy anh nhất định phải chỉ dạy cho vị thư ký vừa mới nhận chức không lâu này một chút mới được.

"Uh? Chỉnh sửa văn kiện nha!" Nhạc Tuyết Vi vội tới mức đầu cũng không thèm ngẩng lên.

Hàn Thừa Nghị nhếch môi, giọng đầy mỉa mai cười, nói: "Ồ trường em nhất định là một sinh viên cuồng ghi chép."

"..." Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu lên nhìn Hàn Thừa Nghị, "Có ý gì?"

"Có ý gì?" Hàn Thừa Nghị cười lạnh, "Tôi chính là mắng em ngu ngốc!"

"Anh!" Nhạc Tuyết Vi trừng lớn hai mắt đầy tức giận, người này dựa vào đâu mà nói cô như vậy? Ngày đầu đi làm được như vậy đã cực kỳ không dễ dàng gì rồi, thế nào mà anh vẫn còn muốn chọc vào nỗi đau của cô?

"Hừ!" Hàn Thừa Nghị ném văn kiện lên mặt bàn, ngón tay thon dài dè dặt trên kẹp văn kiện, trên gương mặt đẹp trai không hề nhìn ra dấu vết của sự mệt mỏi khi phải làm việc cả ngày trời: "Hôm nay em không có đến phòng thư ký nhận công việc? Tất cả những việc tôi giao cho em ngày hôm nay, bây giờ vẫn còn chất đống ở đây?"

"..." Nhạc Tuyết Vi gật gù đầu, cái này, chẳng lẽ có gì không đúng sao? Không phải là cô chậm, mà là công việc cần giải quyết quá nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Cô Gái Trong Lòng Anh.

Editor: Chi Misaki

Người phụ nữ đi về phía Hàn Thừa Nghị, tự nhiên mà ôm lấy anh, dựa vào trên người anh.

Hàn Thừa Nghị khẽ nhủ mi, quay đầu nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi mỉm cười, "Tổng giám đốc, tôi không quấy rầy ngài nữa, chúc hai người một đêm vui vẻ!"

"Chắc!" Hàn Thừa Nghị khẽ tắc lưỡi, đẩy cánh tay của người phụ nữ trên người mình ra, đi về phía Nhạc Tuyết Vi "Tôi không biết em ở trong này."

"Anh không cần giải thích với tôi!" Nhạc Tuyết Vi liên tục xua tay, "Không liên quan tới tôi mà! Dù anh có có bao nhiêu phụ nữ thì cũng không có nửa xu quan hệ với tôi!"

Hàn Thừa Nghị dừng lại trước mặt cô, muốn nhìn ra lời nói của cô là thật hay giả. Sau đó anh thực sự phát hiện, Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn là không để ý đến điều này. Trong lòng đột nhiên không hiểu sao có chút mất mát, bị người phụ nữ này không đếm xỉa gì đến, anh cảm thấy thật khó chịu.

"Thừa Nghị, cô ta là ai?"

Người phụ nữ kia vẫn bám lấy không tha, thân hình như rắn nước từ đằng sau quần lấy Hàn Thừa Nghị, bàn tay ôm ngang lấy hông anh.

Cô ta không đỏ mặt, nhưng Nhạc Tuyết Vi cũng thấy xấu hổ rồi! Đói khát đến mức độ này sao? Tốt xấu thì cũng phải chờ cô đi rồi hẵng nói chứ!

"Kia... Vậy tôi đi trước đây."

Nhạc Tuyết Vi không dám quay đầu lại, một mạch đẩy cửa chạy ra ngoài.

Thất lung bị quần lấy, Hàn Thừa Nghị không kiên nhẫn đẩy người phụ nữ ra, khuôn mặt nghiêm túc không vui nói: "Cô vào đây bằng cách nào?"

Người phụ nữ khinh thường chu mỏ: "Mật mã! Mật mã của anh, mười năm cũng chưa từng thay đổi, em muốn làm bộ như không biết cũng không được! Cô gái kia là ai? Là người anh vẫn muốn tìm sao?"

Hàn Thừa Nghị vòng qua người phụ nữ, đi vào trong phòng bếp, "Không!"

Nghe thấy anh nói như vậy, người phụ nữ thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Không phải sao! Thế vẫn chưa có tin tức của cô bé kia à?" Chỉ cần không phải là cô gái trong lòng Hàn Thừa Nghị, nhiều thêm một người phụ nữ như vậy cũng không có tính uy hiếp đối với cô ta!

Người quen biết Hàn Thừa Nghị, ai mà không biết Hàn Thừa Nghị có rất nhiều phụ nữ, nhưng người phụ nữ ở bên cạnh anh lâu nhất vẫn là Lương Giai Văn cô. Còn cô gái ở trong lòng Hàn Thừa Nghị kia có tìm được hay không cũng thật khó nói a!

Hàn thừa Nghị uống một ngụm nước, lắc đầu, nói: "Tạm thời vẫn chưa. Nhưng mà nhất định sẽ tìm được."

"Mười năm rồi anh vẫn còn tìm? Có lẽ, cô ấy cũng đã sớm chuyển nhà, ra nước ngoài, di dân, thậm chí là lập gia đình rồi !" Lương Giai Văn cong môi, trong lời nói có chút bất mãn, mười phần ăn dấm chua, không chút nào che giấu."

Hàn Thừa Nghị đặt cốc xuống, nhìn chằm chằm vào cô ta, "Giai Văn, giữa chúng ta đã sớm kết thúc. Lúc trước, chúng ta đã thỏa thuận, đáp ứng nhu cầu của nhau, về sau chia tay cũng không được dây dưa không rõ, không được can thiệp vào cuộc sống của đối phương, cô bây giờ khiến tôi rất khó xử."

Lương Giai Văn sừng sốt, vẻ mặt đầy ủy khuất, "Vâng, trước kia đã nói như vậy. Nhưng mà... Thừa Nghị, em đây cũng là tranh thủ cơ hội muốn được ở cùng anh!"

Lương Giai Văn tiến lên ôm lấy Hàn Thừa Nghị: "Thừa Nghị, đừng tìm nữa. Cô ấy có lẽ cũng không tốt như anh nghĩ, chỉ là..."

"Lương Giai Văn, chuyện của tôi, vẫn không đến phiên cô nhúng tay vào!" Hàn Thừa Nghị quả quyết ngắt lời Lương Giai Văn chỉ vào cửa nói: "Mời cô thay quần áo rồi ra ngoài, tôi và cô đã không còn bất cứ quan hệ nào cả, còn có, nhớ kỹ, vị hôn thê của tôi là do tôi nhận định, bất cứ ai cũng không có quyền đứng trước mặt tôi nói cô ấy không tốt."

Nói xong, anh xoay người lên lầu, chỉ chừa lại cho Lương Giai Văn một bóng lưng quyết tuyệt.

Đằng sau, Lương Giai Văn yên lặng cắn chặt răng, hai tay nắm chặt, hận ý không ngừng tăng cao! Đối với cô gái ở trong lòng Hàn Thừa Nghị, tuy chưa từng gặp mặt, nhưng hận ý này cũng đã sớm mọc rễ bám sâu!

~~~~~

"Tổng giám đốc, lịch công tác hôm nay là như thế này, anh xem có gì cần thay đổi hay không?"

Nhạc Tuyết Vi gấp lại sổ ghi chép, nhìn về phía Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu: "Em quyết định, tôi không ý kiến."

"Uh'm." Nhạc Tuyết Vi gật đầu, xoay người vội vàng rời đi.

Xét thấy bộ dáng thực sự bận rộn của cô, có vài lần Hàn Thừa Nghị muốn mở miệng nói một chút về chuyện của Lương Giai Văn nhưng lại không tìm được cơ hội. Anh có chút ảo não, chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ! Trước kia anh cũng từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng vì sao anh chỉ để ý đến một mình Nhạc Tuyết Vi?

Cứ như vậy trải qua một ngày bình an vô sự, sắp đến giờ tan tầm, Hàn Thừa Nghị liền gọi Nhạc Tuyết Vi lại.

"Tôi nay có một bữa tiệc, em đi cùng tôi."

Nhạc Tuyết Vi gật đầu, không có ý kiến gì.

Điện thoại ở trong túi vang lên, là Cừ Lễ Dương. Nhạc Tuyết Vi nhú mày, tắt điện thoại. Sau đó tiếng chuông lần thứ hai vang lên, bây giờ là số điện thoại riêng nhà Cừ Lễ Dương.

Trong lòng Nhạc Tuyết Vi cả kinh, dùng số này để gọi điện cho cô, chỉ có thể là mẹ của Cừ Lễ Dương! Trường bối gọi điện thoại, cô không thể không nhận.

"Vâng? Di ạ." Nhạc Tuyết Vi đi đến góc phòng nghe điện thoại.

Tình huống thật có chút không thể tin được, đầu bên kia điện thoại là Cừ Lễ Dương, mẹ của anh ta bị bệnh rồi! Trong lòng Nhạc Tuyết Vi thấp thỏm, thân thể của mẹ Cừ Lễ Dương luôn không tốt, rất nhiều lần nằm viện đều là cô chăm sóc. Cho nên, bây giờ nhận được điện thoại, cô căn bản cũng không thêm nghĩ xem có bao nhiêu phần thật giả.

"Được, tôi biết rồi, học trường anh đừng vội, tôi lập tức tới!"

Nhạc Tuyết Vi cúp điện thoại, chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Hàn Thừa Nghị.

"Tổng giám đốc, tôi muốn xin nghỉ phép."

"Không được." Hàn Thừa Nghị cương quyết cự tuyệt.

"Người trong nhà bị bệnh, tôi phải lập tức qua xem!" Nhạc Tuyết Vi vội đến dậm chân.

"Hừ! Người nhà của em? Là người nhà học trường của em ư?" Vừa rồi nghe điện thoại, những điều cô nói anh đều nghe rất rõ ràng! "Tôi thật sự không hiểu, loại đàn ông như vậy, rốt cuộc có chỗ nào đáng để em phải làm như vậy?"

"Anh không hiểu?" Nhạc Tuyết Vi lắc đầu nhẹ cười, "Đúng, anh làm sao có thể hiểu? Đối với anh mà nói, trên đời này chỉ cần có tiền là có tất cả! Chỉ có điều đối với những người dân thường như chúng tôi thì không phải vậy. Cừ Lễ Dương như thế nào thì tôi là người hiểu rõ hơn anh! Làm người ai cũng sẽ có lúc phạm sai lầm, anh cũng như vậy không phải sao?"

"Ít nhất, anh ấy cũng biết sai lầm của mình rồi! Còn anh? Bởi vì có tiền, liền có thể coi sai lầm của mình cùng hành vi phạm tội coi như điều đương nhiên, người như anh mới thật khiến người ta tức giận!"

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị âm trầm, cười lạnh, nói: "Hiện tại em đang chỉ trích cấp trên của mình?"

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, "Tôi không dám. Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, anh không cần tốn công vô ích nữa. Chuyện tình một đêm giống như lần trước là sai lầm mà đời này tôi sẽ không mắc lại lần nữa, tôi không phải là loại người vì tiền mà sa vào những chuyện như thế này! Tôi sẽ hoàn thành thật tốt công việc của mình, cũng mong tổng giám đốc anh không cần can thiệp vào cuộc sống của tôi thêm lần nữa, tôi đã quyết định làm hòa với bạn trai của mình rồi."

"Ha ha?" Hàn Thừa Nghị nhìn không được cười lạnh, "Làm hòa? Cậu ta còn chưa biết em đã ngủ cùng tôi sao?"

Sắc mặt Nhạc Tuyết Vi cứng đờ, bàn tay nắm chặt lấy điện thoại, ánh mắt lần tránh.

"Hừ!" Hàn Thừa Nghị đi tới trước mặt Nhạc Tuyết Vi, bức cô vào góc tường. "Cậu ta hẳn là chưa biết đi. Em đoán xem nếu cậu ta biết rõ, liệu còn có thể coi em như bảo bối không? Tôi khuyên em vẫn nên ngoan ngoãn, nhân lúc tôi đang còn kiên nhẫn thì hãy tự động đến bên cạnh tôi đi."

Nhạc Tuyết Vi ngang nhiên đón lấy ánh mắt của Hàn Thừa Nghị, kiên định nói: "Cho dù không phải anh ấy, tuyệt đối cũng sẽ không phải là anh!"

Hàn Thừa Nghị nghe thấy vậy, con ngươi liền co rút lại, thật có suy nghĩ muốn bóp chết Nhạc Tuyết Vi! !

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16: Anh Ta Có Gì Đáng Để Em Yêu Thích

Editor: Chi Misaki

Tan tầm khi đó, trời liền nổi lên mưa gió.

Nhạc Tuyết Vi đứng ở cửa, đang chờ mưa nhỏ lại rồi đi.

"Tuyết Vi." Cừ Lễ Dương bật dù, đi về phía Nhạc Tuyết Vi. Trời mưa quá to, trên người Cừ Lễ Dương cũng có chút ẩm ướt. "Trời mưa, anh tới đón em."

"Học trường." Nhạc Tuyết Vi nhìn thấy Cừ lễ dương, đáy lòng mang theo giọng tố cũng dần ẩm ướt theo rồi... Anh ta làm sao lại đến đây? Đây là người đàn ông cô đã thích ba năm, anh ta rốt cuộc cũng đáp lại tình cảm của cô, đối xử tốt với cô, nếu nói một chút cảm động cô cũng không có thì chính là nói dối.

Nhưng mà lý trí không cho phép cô làm hòa với anh ta.

"Anh đi đi! Về sau cũng đừng tìm tôi nữa! Chúng ta đã không còn quan hệ rồi!" Nhạc Tuyết Vi dần long xuống không nhìn Cừ lễ Dương nữa.

"Tuyết Vi, cầu xin em, cho anh một cơ hội nữa, anh sẽ đối xử thật tốt với em, hết lòng cưng chiều em!" Cừ Lễ Dương giữ chặt Nhạc Tuyết Vi, không ngừng khẩn cầu.

Bởi vì mưa to, công ty vẫn còn rất nhiều người chưa đi, lúc này tất cả đều nháo nhào tới xem náo nhiệt.

"Cừ Lễ Dương, anh đừng có làm loạn nữa! Rất nhiều người đang nhìn kia!" Nhạc Tuyết Vi quỳnh lên, vội bước vào trong màn mưa.

"Tuyết Vi!"

Cừ Lễ Dương theo sát sau lưng cô, chiếc ô trong tay đã sớm bị gió thổi bay.

"Tuyết Vi!" Cừ Lễ Dương đuổi theo Nhạc Tuyết Vi, trong làm mưa lớn, trước mặt nhiều người xa lạ, liền quỳ xuống, "Tuyết Vi, Tuyết Vi, anh quỳ xuống, cầu xin em, xin em hãy tha thứ cho anh! Anh thề sẽ không bao giờ tái phạm nữa!"

"Anh!" Nhạc Tuyết Vi rất nhanh bị mưa xối xuống, trên mặt cũng không biết là mưa hay là nước mắt. "Anh đừng như vậy! Dù anh có nói thế nào, chúng ta cũng không thể quay về như trước kia nữa..."

"Vậy em có dám nói, hiện tại em tuyệt đối không thích anh?" Cừ Lễ Dương có túm lấy cọng rom cứu mạng cuối cùng này, si ngốc nhìn Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi ngây dại, cô vẫn còn thích Cừ Lễ Dương sao?

Thích hay không thích, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, Nhạc Tuyết Vi không có cách nào có thể đưa ra kết luận.

Trong mắt Cừ Lễ Dương nảy sinh mong đợi, đứng lên liền ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, "Anh biết, em vẫn còn thích anh."

Nhạc Tuyết Vi đứng đó, tùy ý để Cừ Lễ dương ôm chặt lấy cô, hai người đứng trong màn mưa, toàn thân bị nước mưa hắt ướt, im lặng ôm nhau...

Maserati chờ Hàn Thừa Nghị đi ra từ bãi đỗ xe, cách một lớp kính che, Hàn Thừa Nghị liếc mắt liền thấy hai bóng dáng ôm nhau giữa trời mưa kia! Nhất thời, trong lòng liền sinh ra một cổ tức giận! Tốt lắm, mới một lúc không để ý đến cô, cô liền dám cùng người đàn ông khác thông đồng làm bậy!

"Dừng xe." Hàn Thừa Nghị ngăn gọn phân phó, Nghê Tuấn đang lái xe liền gạt đầu.

Maserati dừng lại, Nghê Tuấn mở cửa xe, cố gắng che chắn cho Hàn Thừa Nghị.

Hai mắt hàn Thừa Nghị thẳng tắp bắn về phía Nhạc Tuyết Vi, một đường đi thẳng tới. Trong lúc Nhạc Tuyết Vi cùng Cừ Lễ Dương còn chưa có phát hiện ra, Cừ lễ Dương liền bị một luồng sức mạnh túm lấy, Hàn thừa Nghị một tay xách lấy áo cậu ta, một tay giơ lên, một đám thẳng tắp rơi trên mặt Cừ Lễ Dương.

"Phịch" một tiếng, Cừ lễ Dương liền bị đánh đến nghiêng người sang một bên.

"Học trường!" Nhạc Tuyết Vi kinh hoàng lao về phía Cừ Lễ Dương, quay đầu trừng mắt nhìn Hàn Thừa Nghị, "Anh... Anh đang làm gì? Làm sao lại đánh người?"

Hàn Thừa Nghị âm ngoan cười, hỏi: "Em cảm thấy tôi không nên đánh cậu ta? Loại đàn ông này, có gì đáng để em yêu thích?"

"Cái gì?" Nhạc tuyết Vi nghe không hiểu lời anh nói, cũng không biết anh vì sao tự nhiên lại tức giận. Chuyện của cô cùng Cừ Lễ Dương thì có liên quan gì đến anh? Nhạc tuyết Vi đỡ Cừ Lễ Dương dậy, lấy tay áo thật cẩn thận lau đi vết máu trên khóe miệng anh ta.

"Học trường, anh không sao chứ? Có đau không?"

Cừ Lễ Dương lau khóe miệng, lắc đầu nhìn về phía Hàn Thừa Nghị hỏi: "Tôi cùng thì anh là ai? Vì sao cứ quán lấy Tuyết Vi?"

Người này toàn thân đều toát ra một cỗ quý khí, sau người lại có một hàng bảo tiêu, đương nhiên sẽ không phải người thường.

Lần trước ở trường học cũng đã gặp qua anh ta, anh ta chính là người hôm nọ đã ôm Tuyết Vi trong khu giải trí sao?

Hàn thừa Nghị nhìn cũng không thèm nhìn Cừ Lễ Dương, ánh mắt chỉ dừng lại trên người Nhạc Tuyết Vi, cao ngạo ra lệnh: "Tôi lệnh cho em, ngay lập tức trở lại bên cạnh tôi!"

Loại yêu cầu này nghe qua quả thực vô cùng phi lý, thật không thể tin nổi!

"Thực xin lỗi, bạn trai tôi bị thương, hiện tại tôi muốn đưa anh ấy đi bệnh viện!" Nhạc tuyết Vi coi lời nói của Hàn Thừa Nghị như không, đỡ Cừ Lễ Dương đứng lên.

Đay mắt Hàn Thừa Nghị như núi lửa phun trào, cả giận nói: "Tôi có nghe nhầm không? Bạn trai? Cái loại đàn ông một chân đạp hai thuyền này, một bên bám lấy em, một bên lại kết giao với người phụ nữ khác, em vẫn còn nguyện ý cần cậu ta?"

"Bọn họ đã chia tay rồi!" Nhạc tuyết Vi cũng không biết chính mình mượn lá gan ở đâu tới, cứ như vậy gào lên với Hàn Thừa Nghị, lồng ngực phập phồng lên xuống, thân thể cũng run nhẹ. Bị Hàn Thừa Nghị chọc đến chỗ đau, cô giống như con thú nhỏ theo bản năng giờ móng vuốt phản kích.

Hàn Thừa Nghị bị cô quát liên ngay ngáy cả người.

Cừ Lễ Dương ngẩng mặt khiêu khích nhìn Hàn Thừa Nghị, trong lòng vui sướng đến không tả được tiến lên kéo lấy Nhạc Tuyết Vi: "Tuyết Vi, chúng ta trở về đi!"

Ai biết, Nhạc Tuyết Vi cũng đẩy Cừ Lễ Dương ra, quát lên: "Anh đi đi! Anh cũng không phải người tốt lành gì! Các người... Các người, cuộc sống vốn tốt đẹp của tôi, cứ thế liên bị các người phá hủy!"

Nói xong, Nhạc Tuyết Vi xoay người chạy vào trong làn mưa.

Hàn Thừa Nghị gạt đầu một cái, Nghe Tuấn vung tay lên liền có bảo tiêu tiến lên ngăn cản Cừ Lễ Dương, mà chính anh lại cứ thế đuổi theo Nhạc Tuyết Vi...

"Đi! Đi theo tôi!"

Hàn Thừa Nghị rất nhanh liền đuổi kịp Nhạc Tuyết Vi, giữ chặt không cho cô chạy.

"Buông! Anh là gì của tôi? Anh cũng đừng quán lấy tôi nữa!" Nhạc Tuyết Vi liều mạng vùng vẫy, cổ tay liền nhanh chóng đỏ lên.

Hàn thừa Nghị cũng đã hết sạch kiên nhẫn, trực tiếp ôm lấy Nhạc Tuyết Vi ném vào trong xe, còn Nhạc Tuyết Vi thì vẫn không ngừng vùng vẫy, chân tay không ngừng vùng vẫy, miệng kêu gào: "Buông ra! Lừa dối! Anh buông... Ừm..."

Cái miệng nhỏ thực sự quá huyền ảo, Hàn Thừa Nghị chỉ còn cách giữ chặt lấy tay chân cô, chặn lại cái miệng nhỏ, ngậm lấy đôi môi như 'Thạch hoa quả' mà ngày đêm anh vẫn hằng mong nhớ.

"Ừm, ừm..."

Nhạc Tuyết Vi hung hăng bị hôn, tránh cũng tránh không nổi. Hàn Thừa Nghị quá cường thế, thật giống như yêu tinh câu hồn người khác, tức thì khiến cho cô chìm đắm!

Hàn Thừa Nghị bá đạo mà mãnh liệt hôn cô, cũng vô cùng kiên nhẫn cạy mở hàm răng của cô, tê dại cùng run sợ khiến cho Nhạc Tuyết Vi không biết phải làm sao, cảm giác này khiến cho người ta bị mất phương hướng. Một thứ cảm giác xa lạ tủa vào trong tâm trí khiến cô sợ hãi!

Nụ hôn này nhiệt tình như lửa, kéo dài thật lâu.

"A, a, a." Nhạc Tuyết Vi thở khè, đỏ mặt mê mang nhìn Hàn Thừa Nghị.

"Ngoan ngoan rồi hả?" Hàn Thừa Nghị buông Nhạc Tuyết Vi ra, dặn dò "Đến Bách Cảnh Loan."

Bách Cảnh Loan là khu biệt thự xa hoa nổi tiếng ở thành phố T, Hàn Thừa Nghị có biệt thự ở trong khu này, chính là một trong những bất động sản anh mới thu thập lại không lâu. Căn biệt thự này chính là chuẩn bị vì Nhạc Tuyết Vi chứ bản thân Hàn Thừa Nghị cũng không ở nơi này, bình thường anh đều về Hàn gia ở thành phố T: Bán Hạ Sơn Trang.

Cửa biệt thự vừa mở ra, Hàn Thừa Nghị liền kéo Nhạc Tuyết Vi đi vào.

"Vào đi! Tắm rửa thay quần áo một chút. Trên người em đều ướt hết rồi."

Hàn Thừa Nghị đi vào cổng vòm, Nhạc Tuyết Vi thì vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 17: Lặp Lại Chiêu Cũ

Editor: Chi Misaki

"Làm sao vậy?" Hàn Thừa Nghị xoay người nhìn Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi đón lấy ánh mắt của anh, hỏi: "Vi sao lại mang tôi tới đây?"

Hàn Thừa Nghị cười áo khoác ẩm ướt trên người ra, cười đáp: "Không phải tôi đã nói qua với em rồi sao? Tôi muốn em, mục đích của tôi đơn giản chỉ có vậy."

"Hừ!" Nhạc Tuyết Vi không khỏi cười lạnh, "Anh có tiền thì có thể khinh thường tôi, nhục nhã tôi sao?"

Hàn Thừa Nghị rũ mắt xuống, hai tay mở ra ôm chặt lấy Nhạc Tuyết Vi, "Tôi không phải nhục nhã em, tôi làm sao lại muốn nhục nhã em? Tôi cho rằng, như vậy là công bằng với em. Nếu giao dịch này đều có lợi cho đôi bên, thì tại sao lại không làm?"

Nhạc Tuyết Vi ra sức đẩy Hàn Thừa Nghị ra, nói lí lẽ: "Có lợi? Thật xin lỗi, tôi không nhìn thấy tôi đạt được lợi ích gì cả! Hàn Thừa Nghị, anh là người có bản lĩnh, là nhân vật lớn một tay che trời. Nhưng anh cũng đừng nghĩ rằng những nhân vật nhỏ bé như chúng tôi thì anh có thể muốn nhào nặn vo tròn bóp méo như thế nào cũng được! Tôi không bán rẻ tôn nghiêm! Hiện tại anh mang tôi tới đây là muốn dùng sức mạnh sao?"

Hàn Thừa Nghị không kịp giải thích, Nhạc Tuyết Vi đã kéo cửa vôi vàng chạy ra ngoài. Hàn Thừa Nghị cũng không có cản cô, anh đứng tại chỗ, mái tóc bị mưa làm ướt, từng giọt nước mưa men theo đường nét khuôn mặt xẹt qua chiếc mũ cương nghị, dừng lại trên hai phiến môi mỏng vẫn đang ním chặt...

...

"Tổng giám đốc, lịch công tác hôm nay là như thế này, anh xem có gì cần thay đổi hay không?"

Nhạc Tuyết Vi gấp lại sổ ghi chép, nhìn về phía Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu: "Em quyết định, tôi không ý kiến."

"Uh'm." Nhạc Tuyết Vi gật đầu, xoay người vội vàng rời đi.

Xét thấy bộ dáng thực sự bận rộn của cô, có vài lần Hàn Thừa Nghị muốn mở miệng nói một chút về chuyện hôm trước nhưng lại không tìm được cơ hội. Anh có chút ảo não, chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ! Trước kia anh cũng từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng vì sao anh chỉ để ý đến một mình Nhạc Tuyết Vi?

Cứ như vậy trải qua một ngày bình an vô sự, sắp đến giờ tan tầm, Hàn Thừa Nghị liền gọi Nhạc Tuyết Vi lại.

"Tôi nay có một bữa tiệc, em đi cùng tôi."

Nhạc Tuyết Vi gật đầu, không có ý kiến gì.

Điện thoại ở trong túi vang lên, là Cừ Lễ Dương. Nhạc Tuyết Vi nhú mào, tắt điện thoại. Sau đó tiếng chuông lần thứ hai vang lên, bây giờ là số điện thoại riêng nhà Cừ Lễ Dương.

Trong lòng Nhạc Tuyết Vi cả kinh, dùng số này để gọi điện cho cô, chỉ có thể là mẹ của Cừ Lễ Dương! Trường bối gọi điện thoại, cô không thể không

nhận.

"Vâng? Dì ạ." Nhạc Tuyết Vi đi đến góc phòng nghe điện thoại.

Tình huống thật có chút không thể tin được, đầu bên kia điện thoại là Cừ Lễ Dương, mẹ của anh ta bị bệnh rồi! Trong lòng Nhạc Tuyết Vi thấp thỏm, thân thể của mẹ Cừ Lễ Dương luôn không tốt, rất nhiều lần nằm viện đều là cô chăm sóc. Cho nên, bây giờ nhận được điện thoại, cô căn bản cũng không thèm nghĩ xem có bao nhiêu phần thật giả.

"Được, tôi biết rồi, học trường anh đừng vội, tôi lập tức tới!"

Nhạc Tuyết Vi cúp điện thoại, chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Hàn Thừa Nghị.

"Tổng giám đốc, tôi muốn xin nghỉ phép."

"Không được." Hàn Thừa Nghị cương quyết cự tuyệt.

"Người trong nhà bị bệnh, tôi phải lập tức qua xem!" Nhạc Tuyết Vi vội đến dặm chân.

"Hừ! Người nhà của em? Là người nhà học trường của em ư?" Vừa rồi nghe điện thoại, những điều cô nói anh đều nghe rất rõ ràng! "Tôi thật sự không hiểu, loại đàn ông như vậy, rốt cuộc có chỗ nào đáng để em phải làm như vậy?"

"Anh không hiểu?" Nhạc Tuyết Vi lắc đầu nhẹ cười, "Đúng, anh làm sao có thể hiểu? Đối với anh mà nói, trên đời này chỉ cần có tiền là có tất cả! Chỉ có điều đối với những người dân thường như chúng tôi thì không phải vậy. Cừ Lễ Dương như thế nào thì tôi là người hiểu rõ hơn anh! Làm người ai cũng sẽ có lúc phạm sai lầm, anh cũng như vậy không phải sao?"

"Ít nhất, anh ấy cũng biết sai lầm của mình rồi! Còn anh? Bởi vì có tiền, liền có thể coi sai lầm của mình cùng hành vi phạm tội coi như điều đương nhiên, người như anh mới thật khiến người ta tức giận!"

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị âm trầm, cười lạnh, nói: "Hiện tại em đang chỉ trích cấp trên của mình?"

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, "Tôi không dám. Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, anh không cần tốn công vô ích nữa. Chuyện tình một đêm giống như lần trước là sai lầm mà đời này tôi sẽ không mắc lại lần nữa, tôi không phải là loại người vì tiền mà sa vào những chuyện như thế này! Tôi sẽ hoàn thành thật tốt công việc của mình, cũng mong tổng giám đốc anh không cần can thiệp vào cuộc sống của tôi thêm lần nữa, tôi đã quyết định làm hòa với bạn trai của mình rồi."

"Ha ha?" Hàn Thừa Nghị nhìn không được cười lạnh, "Làm hòa? Cậu ta còn chưa biết em đã ngủ cùng tôi sao?"

Sắc mặt Nhạc Tuyết Vi cứng đờ, bàn tay nắm chặt lấy điện thoại, ánh mắt lẩn tránh.

"Hừ!" Hàn Thừa Nghị đi tới trước mặt Nhạc Tuyết Vi, bức cô vào góc tường. "Cậu ta hẳn là chưa biết đi. Em đoán xem nếu cậu ta biết rõ, liệu còn có thể coi em như bảo bối không? Tôi khuyên em vẫn nên ngoan ngoãn, nhân lúc tôi đang còn kiên nhẫn thì hãy tự động đến bên cạnh tôi đi."

Nhạc Tuyết Vi ngang nhiên đón lấy ánh mắt của Hàn Thừa Nghị, kiên định nói: "Cho dù không phải anh ấy, tuyệt đối cũng sẽ không phải là anh!"

Hàn Thừa Nghị nghe thấy vậy, con ngươi liền co rút lại, thật có suy nghĩ muốn bóp chết Nhạc Tuyết Vi! !

....

Bởi vì Hàn Thừa Nghị làm khó dễ, bữa tiệc tối đầy đủ cũng không xong, lúc Nhạc Tuyết Vi đến bệnh viện thì cũng sắp 11 giờ rồi.

Cừ Lễ Dương vội vàng ra đón cô: "Tuyết Vi... Anh, anh còn tưởng là em sẽ không đến."

Nhạc Tuyết Vi không thèm để ý tới anh ta, đi thẳng tới bên giường bệnh thăm mẹ Cừ. Mẹ Cừ đang truyền dịch, hai mắt nhắm lại tựa hồ như đang ngủ thiếp đi. Nhạc Tuyết Vi thấp giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Bác sĩ nói sao? Có nghiêm trọng không?"

"Huyết áp của mẹ đột nhiên tăng cao là do bị anh làm cho tức giận." Cừ Lễ Dương đuối lý giải thích.

"Cái gì?" Nhạc Tuyết Vi khó hiểu, "Bị anh chọc tức? Anh đã làm gì mà lại khiến cho di tức giận đến như vậy?? Anh cũng biết rõ thân thể di ấy không được tốt, sao làm cái gì cũng không suy nghĩ trước sau thế??"

Cừ Lễ Dương chính là chờ đến những lời này của Nhạc Tuyết Vi, liền nhân cơ hội cầm chặt lấy tay cô, nói: "Anh nói với mẹ là anh đã phạm phải sai lầm khiến cho em tức giận bỏ đi... Bà sốt ruột, lo lắng quá huyết áp liền tăng cao! Còn nói, nếu anh không dỗ được em trở về, thì bà cũng sẽ không nhận anh là con nữa!"

"Anh buông ra..." Nhạc Tuyết Vi vùng vẫy, đôi mày xinh đẹp khẽ nhíu lại.

Mẹ Cừ ở trên giường bệnh tình lại, nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi thì vô cùng kích động.

"Tuyệt Vi? Con đến rồi à?" Mẹ Cừ vươn tay về phía Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi không còn cách nào khác chỉ có thể tiến lên nắm lấy tay bà.

"Tuyệt Vi, đứa bé ngoan, con vội vàng đến thăm con dì như thế..." Mẹ Cừ nhắc đến con trai lửa giận liền xông thẳng lên não, chỉ vào anh liền mắng: "Con... Tên đốn mạt này, cô gái ngoan ngoan như Tuyết Vi con lại không biết quý trọng! Con đi đi! Tránh ra đừng để cho mẹ phải tức giận! Sớm hay muộn gì mẹ cũng sẽ bị con làm cho tức chết!"

"Mẹ..."

"Dì, người đừng nóng giận." Nhạc Tuyết Vi đỡ lấy mẹ Cừ, lời an ủi nói ra cũng thật cứng nhắc.

Cừ Lễ Dương lập lại chiêu cũ, ở trước mặt mẫu thân, lần thứ ba quỳ gối xuống bên chân Nhạc Tuyết Vi: "Tuyệt Vi, anh sai rồi, anh biết sai rồi, em tha thứ cho anh đi? Nhé?"

"Anh đứng dậy!" Nhạc Tuyết Vi xoay mặt không nhìn Cừ Lễ Dương, ánh mắt không khống chế nổi liền có chút ẩm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 18: Làm Hòa

Cùng Cừ Lễ Dương giảng cơ hội lâu, cô liền mệt mỏi, phòng tuyến cuối cùng trong lòng cũng đã sụp đổ. Đối mặt người đàn ông cô yêu 3 năm, cô không thể nào nói phần tình cảm này chấm dứt thì chính là chấm dứt! Huống chi, Cừ Lễ Dương cũng đã quỳ gối xuống trước mặt cô khổ sở cầu xin, một lần lại một lần! "Anh... Để cho tôi thời gian suy nghĩ đã, anh trước cứ đứng dậy đi." Tuy Nhạc Tuyết Vi chưa có đồng ý nhưng tốt xấu gì cũng được xem như đã cho Cừ Lễ Dương một cơ hội.

Ban đêm, Nhạc Tuyết Vi giống như ngày thường, ở lại bệnh viện chăm sóc bác gái.

"Uh' m, buổi tối tớ sẽ không trở về. Mẹ của học trường bị bệnh..."

Nhạc Tuyết Vi đứng ở hành lang bên ngoài gọi điện thoại cho Nguyễn Đan Ninh, không thể nghĩ ngờ gì lại bị Nguyễn Đan Ninh mắng cho một trận, mắng cô còn không cam lòng, không nhớ kỹ bài học lần trước... Cô cũng không có cãi lại, chính vì trí nhớ của cô rất tốt nên cô mới không nở buông tha.

Cừ Lễ Dương ra ngoài tìm cô, thoáng có thể nghe thấy thanh âm tức giận của Nguyễn Đan Ninh.

Nhạc Tuyết Vi cúp điện thoại, quay đầu lại thấy là anh, hai người đều cảm thấy có chút xấu hổ.

"Cái kia, Tuyệt Vi, anh đã trải giường cho em, hay là em đi nghỉ ngơi một chút đi?"

"Uh' m." Nhạc Tuyết Vi gật gật đầu.

Cuối cùng hai người lại cùng ngồi trên giường, trông đến khi mẹ Cừ ngủ thiếp đi.

"Giường này, có chút nhỏ..." Cừ Lễ Dương không được tự nhiên tìm cớ nói, lại chọc đến chỗ đau của Nhạc Tuyết Vi.

"À, nó chính là nhỏ như thế." Nhạc Tuyết Vi quay đầu nhìn anh ta, ngọn đèn mờ nhạt, khiến cho ánh mắt cô trong đêm tối lại càng trở nên sáng hơn: "Trước kia mỗi lần đi bị bệnh đều là em ở cùng dì, cho nên anh không biết, giường này nằm ngủ một chút cũng không ngon giấc, nằm ở trên chính là không động dậy được. Về cơ bản thì một đêm em đều thể không chợp mắt, có điều như vậy cũng không sao, dĩ có xảy ra chuyện gì, em đều có thể tùy lúc tỉnh dậy, rất thuận tiện."

Cô không nói nên lời, cổ họng cứng nhắc như tảng đá.

"Tuyệt Vi." Cừ Lễ Dương yên lặng cầm lấy tay Nhạc Tuyết Vi, nhẹ nhàng, như sợ làm đau cô: "Thực xin lỗi."

Anh ta nhìn Nhạc Tuyết Vi, thử thăm dò ôm cô vào trong ngực. Bây giờ, Nhạc Tuyết Vi cũng không có vùng vẫy, chỉ là... An tĩnh tựa vào trong lòng anh ta mà khóc.

"Tại sao anh lại làm như vậy? Tại sao lại bắt nạt em? Em thích anh như vậy, đối xử tốt với anh như vậy! Cái gì cũng muốn giành cho anh, chỉ cần là anh, cái gì em cũng có thể làm, thế nhưng anh lại vẫn vứt bỏ em! Anh có biết em có cảm giác như thế nào khi anh cùng Niên Giai Giai sánh đôi đứng trước mặt em không?"

Nhạc Tuyết Vi tựa vào đầu vai Cừ Lễ Dương, nói ra tất cả những ủy khuất mà cô đã phải chịu đựng.

"Hu hu..."

Cô một bên khóc, một bên đánh Cừ Lễ Dương.

"Bại hoại! Xấu xa! Em rất khổ sở, trong lòng rất đau anh có biết không? Hu hu..."

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là anh xấu xa, em đánh anh đi! Đánh anh! Ra sức đánh vào!" Cừ Lễ Dương lại biến thành vị học trưởng mà Nhạc Tuyết Vi hằng yêu mến, ôn hòa, khiêm tốn, nho nhã mà sẵn sốc. "Anh yêu em, trừ em ra anh thực sự chưa từng yêu người nào khác."

"A!" Nhạc Tuyết Vi hưng hăng đầm lên đầu vai Cừ Lễ Dương, gầm nhẹ một tiếng: "Anh không cần gạt em thêm lên nữa! Nếu không em cũng sẽ không cho anh bất cứ cơ hội nào nữa!"

"Tuyết Vi?" Cừ Lễ Dương vui mừng quá đỗi, nâng khuôn mặt Nhạc Tuyết Vi lên, đường hoàng chính trực nói: "Ý của em vừa rồi là đã tha thứ cho anh sao? Đúng không?"

Giọng nói Cừ Lễ Dương có chút lớn, Nhạc Tuyết Vi tròn mắt nhìn anh ta, giận dữ nói: "Anh nói nhỏ chút, muốn đánh thức đi dậy sao?"

"Ha ha, anh thực cao hứng, biết rồi, anh sẽ nói nhỏ chút, nói nhỏ chút."

Cừ Lễ Dương hưng phấn ôm Nhạc Tuyết Vi không chịu buông tay, Nhạc Tuyết Vi cũng không có trốn, nhu thuận rúc ở trong lòng anh ta, một bên hấp háy cái mũi nói: "Sau này không được lại bắt nạt em, cái gì cũng phải nghe em! Nấu cơm cho em, múc nước, giành chỗ tự học..."

"Uh'm."

...

Sáng sớm, khi Hàn Thừa Nghị đi tới văn phòng thì Nhạc Tuyết Vi cũng đã sắp xếp thật tốt mọi việc rồi.

Theo thói quen thay Hàn Thừa Nghị cởi áo khoác, treo lên giá, pha cho anh một ly cà phê, đặt sẵn phần tài liệu anh cần họp lên mặt bàn... Toàn bộ hoàn mỹ không thể chê trách. Hàn Thừa Nghị khẽ nhíu mày, tổng cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

"Sao hôm nay em vẫn mặc quần áo của ngày hôm qua?"

Hàn Thừa Nghị tinh ý phát hiện, Nhạc Tuyết Vi không có thay quần áo, anh cũng chưa từng để ý qua người phụ nữ nào như thế, nhưng chính anh cũng không hề phát hiện ra mình lại quan tâm đến Nhạc Tuyết Vi như vậy.

"Ách..." Nhạc Tuyết Vi sờ sờ cổ, cười nói: "Mẹ của bạn trai tôi bị bệnh, đang nằm viện, tối hôm qua tôi ở đến chăm sóc cho nên không có thay quần áo."

Nhạc Tuyết Vi xoay người vội vàng rời đi, công việc của thư ký riêng cực kỳ bận rộn, phàm là cùng Hàn Thừa Nghị có quan hệ, nhất định phải qua tay cô kiểm duyệt, cô liền hận chính mình không phải là Tôn Ngộ Không bứt mấy sợi lông liền có thể biến ra nhiều Nhạc Tuyết Vi để giúp mình.

Bạn trai? Nhanh như vậy đã cùng người bạn trai học trưởng cận kề kia làm hòa? Thực là người phụ nữ ngu ngốc! Quả thực là quá ngu ngốc!

Hàn Thừa Nghị nheo mắt lại nhìn chăm chăm Nhạc Tuyết Vi, đáy mắt dần trở nên lạnh lẽo giống như ánh mắt khát máu của con thú trước khi tấn công con mồi...

Tuy đã xác lập quan hệ yêu đương với Cừ Lễ Dương, nhưng thời gian để hai người gặp mặt thậm chí còn ít hơn trong quá khứ.

Nhạc Tuyết Vi làm thư ký riêng cho Hàn Thừa Nghị, trên cơ bản là 24 giờ đều bán cho Hàn Thừa Nghị, tự nhiên cũng rất vội vàng. Mà Cừ Lễ Dương thì bởi vì sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh nên cả ngày vội vã cùng mấy đàn anh khóa trên bàn chuyện mở công ty, lại càng bận không phải nói.

Liên tục hai tuần, Nhạc tuyết Vi đều trải qua cuộc sống ở trong công ty cùng Hàn Thừa Nghị, không hề gặp mặt Cừ Lễ Dương.

Buổi chiều chủ nhật khó khăn lắm mới xong việc, Nhạc Tuyết Vi mệt không chịu được liền tựa vào ghế sofa ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, liền cảm thấy thân thể như được bế lên, sau đó được đặt xuống một cái giường mềm mại, bởi vì quá thư thái nên Nhạc Tuyết Vi vẫn còn lơ lửng không muốn mở mắt. Nhưng trong lúc hoảng hốt, một cô cảm giác tê dại giống như bị lông vũ phát qua đánh thức cô dậy.

"Uh'm..."

Nhạc Tuyết Vi mơ mơ màng màng hừ một tiếng, mở mắt ra, chống lại khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Hàn Thừa Nghị!

Sợ hãi khiến cho cô lập tức tỉnh táo, "Anh...Anh vừa làm gì?"

Nhạc Tuyết Vi che miệng, theo bản năng quệt quệt bờ môi.

Hành động này đã chọc Hàn Thừa Nghị tức giận, ánh mắt vốn nhu hòa liền lạnh xuống: "Hừ! Lau cái gì mà lau? Một chút này thì có thấm gì so với việc chúng ta đã làm?"

Nhạc Tuyết Vi không muốn cùng anh cãi cọ, liền đẩy anh ra muốn đứng dậy.

Cổ tay đột nhiên bị Hàn Thừa Nghị bóp chặt lại: "Đi đâu?"

"Hiện tại không còn việc gì đi? Tôi muốn về nhà một chút, xin Tổng giám đốc buông tay!"

Biết rõ thể lực của mình không thể sánh bằng Hàn Thừa Nghị, nhưng Nhạc Tuyết Vi vẫn ra sức vùng vẫy, nếu không thì thật giống như cô đã thỏa hiệp với anh.

"Về nhà? Đến chỗ bạn trai đi?" Hàn Thừa Nghị một lời liền nói chúng điểm quan trọng.

Sắc mặt Nhạc Tuyết Vi cũng không thay đổi, thản nhiên thừa nhận: "Phải, thì như thế nào? Chẳng lẽ không được sao?"

Hàn Thừa Nghị còn chưa kịp nói gì, nhạc chuông điện thoại của Nhạc Tuyết Vi liền vang lên. Anh nhìn cô cúi đầu tìm điện thoại, đáy mắt liền hiện lên một loại thần thái chắc chắn... Để xem mấy người còn có thể đắc ý ở trước mặt tôi được bao lâu!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19: : Gặp Phải Cảnh Ngộ Bị Ép Trả Nợ

Cuộc điện thoại này không phải là Cừ Lễ Dương gọi tới, trên màn hình không hiện thị tên người gọi đến, cũng không phải là số điện thoại di động mà là số máy riêng. "Alo?" Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc nhận điện thoại, thế nhưng giọng nói ở đầu bên kia lại là Cừ Lễ Dương. "Tuyết Vi?"

Giọng nói của Cừ Lễ Dương không giống bình thường, có vẻ như cực kỳ lo lắng và sợ hãi. "Học trưởng, là em, anh... Xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì rồi?" Nhạc Tuyết Vi đi ra bên ngoài phòng nghỉ nghe điện thoại. Quả nhiên là Cừ Lễ Dương đã xảy ra chuyện. Mới gần gần có hai tuần không thấy anh, anh liền xảy ra chuyện!

Cừ Lễ Dương run rẩy nói ra tất cả mọi chuyện một lần cho cô nghe. Thì ra cái công ty kia của anh đã xảy ra chuyện: hai vị đàn anh khóa trên hợp tác với anh đã cuốn gói chạy mất! Hai người kia cũng không phải là người thành phố T, cho nên về việc vay vốn công ty đều là do Cừ Lễ Dương chịu trách nhiệm. Hiện tại hai người kia ôm tiền bỏ chạy, nói cách khác, công ty của bọn họ xong rồi, toàn bộ nợ nần đều đổ lên đầu một mình Cừ Lễ Dương! "Học trưởng, anh đang ở đâu? Em lập tức đi tìm anh!"

Nhạc Tuyết Vi nghe thấy việc như thế, trong lòng vội như lửa đốt, đương nhiên chuyện cô lo lắng nhất lúc này vẫn là tình huống của Cừ Lễ Dương. Cừ Lễ Dương nói ra địa chỉ, Nhạc Tuyết Vi chẳng thêm quan tâm đến việc chào hỏi Hàn Thừa Nghị, liền như người mất hồn chạy đi... "Tam Thiếu." Nghê Tuấn đứng ở trước mặt Hàn Thừa Nghị xin chỉ thị: "Vay thuộc hạ gọi bọn họ đến." Hàn Thừa Nghị gật đầu, nhìn như không chút để ý cười nói: "Bảo bọn họ thời điểm ra tay thì cẩn thận chút, đừng làm cô ấy bị thương, nếu cô ấy thiếu đi một cọng tóc, tôi sẽ hỏi tội cậu!" Trong lòng Nghê Tuấn rung mình một cái, thầm nghĩ: Tam Thiếu vẫn là lần đầu ra lệnh như vậy vì phụ nữ, xem ra cô gái Nhạc Tuyết Vi này quả thật có bản lĩnh. Nhưng trên mặt anh, biểu cảm vẫn không hề thay đổi: "Vâng, thuộc hạ đã hiểu." ... Nhạc Tuyết Vi tìm thấy Cừ Lễ Dương là ở một vùng ngoại ô bên trong một khu công trường kiến trúc đang đình công.

Cừ Lễ Dương ngồi chồm hổm ở trong góc, bên người là một đồng gạch, xi-măng, anh giống như không được ngủ ngon, trong ánh mắt đều là tơ máu, quần áo trên người đầy nếp nhăn, trông chật vật không chịu nổi.

"Học trưởng!" Nhạc Tuyết Vi không chút ghét bỏ chạy vội về phía anh, trực tiếp ôm anh vào trong ngực, nhìn thấy anh như vậy liền đau lòng lo lắng: "Làm sao lại thành ra thế này? Sao lại phải trốn? Dù nợ ngân hàng thì cũng không phải trốn như vậy a?" Cừ Lễ Dương ngẩng đầu nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, ngập ngừng nói: "Anh... Không vay tiền của ngân hàng." "..."

Nhạc Tuyết Vi dừng lại một chút, lúc này mới phản ứng kịp: "Cái gì? Không phải tiền của ngân hàng? Vậy anh vay tiền ở đâu?" "Tin, công ty tín dụng..." "Công ty tín dụng?" Nhạc Tuyết Vi khó hiểu lặp lại, sau đó rốt cục cũng hiểu, cô nắm Cừ Lễ Dương vài cái, kinh ngạc nói: "Ngân hàng ngầm? Vay nặng lãi sao?" "Uh m." Cừ Lễ Dương khiếp đảm gật đầu, không dám nhìn Nhạc Tuyết Vi. "A!" Nhạc Tuyết Vi vỗ trán, đau khổ hét lên một tiếng: "Học trưởng! Sao anh có thể hồ đồ như vậy?"

Những nơi như thế mà anh cũng dám vay tiền sao?" Cừ Lễ Dương vội vàng giải thích nói: "Anh cũng không còn biện pháp nào khác, em không biết đâu, với những người vừa mới tốt nghiệp như anh, muốn vay một khoản tiền lớn lại không có gì để thế chấp, ngân hàng sẽ không chịu cho vay! Chỉ có công ty tín dụng này, vì muốn nâng đỡ nhân tài nên mới cho bọn anh mượn..." "Đừng nói nữa!" Nhạc Tuyết Vi nôn nóng lại khẩn trương: "Học trưởng, anh đọc sách nhiều năm sao vẫn hồ đồ thế? Vay nặng lãi, lại vay một cách dễ dàng vậy mà anh cũng vay sao?" Cừ Lễ Dương không còn lời nào để nói, nếu anh ta có biện pháp, hiện tại cũng sẽ không rơi vào tình trạng thảm hại thế này. "Anh mượn bao nhiêu?" "Tám, tám trăm vạn..."

Dưới chân Nhạc Tuyết Vi mềm nhũn, thiếu chút nữa thì ngã quỵ trên đất. "Tám trăm vạn? Học trưởng... Anh! Lần này thì phải làm sao đây?" "Anh không biết, người cho vay nặng lãi đang truy bắt anh! Anh ngay cả nhà cũng không dám về, ba mẹ anh lớn tuổi, chuyện này không thể để cho bọn họ biết được! Tuyết Vi, em rảnh có thể giúp anh đi thăm bọn họ, đừng để cho bọn họ lo lắng được không?" Cừ Lễ Dương nắm chặt lấy tay của Nhạc Tuyết Vi, vô cùng khẩn thiết nói. "Em..." Nhạc Tuyết Vi một mắt nhìn Cừ Lễ Dương, hiện tại đây là trọng điểm sao?"

Cái này anh cứ yên tâm, nhưng mà học trưởng, 800 vạn này anh sẽ trả như thế nào?" "Chính là ở chỗ này! Nhận được tin tức nói có người thấy được thằng nhãi kia ở chỗ này..." "Cẩn thận tìm xem, nơi nào có thể dấu người, ngàn vạn lần đừng bỏ sót, lão Đại còn chờ tin a!" "... Cách đó không xa loáng thoáng truyền đến một đoạn đối thoại như vậy, Nhạc Tuyết Vi cùng Cừ Lễ Dương đưa mắt nhìn nhau, nỗi sợ hãi không ngừng bủa vây hai người.

Cừ Lễ Dương cầm chặt tay Nhạc Tuyết Vi, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi: "Tuyết Vi, bọn họ tìm đến đây rồi! Em cứ kệ anh, bọn họ là tới tìm anh, hẳn sẽ không làm khó em, mau chạy đi!" "Không, em không đi!" Nhạc Tuyết Vi gắt gao nắm chặt lấy tay Cừ Lễ Dương không buông.

Khi nói chuyện, những người đó cũng đã tiến vào, tất cả bọn họ đều là những người đô con, cường tráng, trong tay có vũ khí, tiến lên bao quanh lấy Cừ Lễ Dương cùng Nhạc Tuyết Vi, sắc mặt cực kỳ bất thiện. "Á à, thằng nhãi con! Định chạy sao! Trốn ở đâu không trốn lại dễ dàng để bọn tao tìm ra như vậy! Tao xem mày quả thật là không muốn sống nữa rồi!" Người đàn ông dẫn đầu, trong tay cầm gậy sắt, vừa nói vừa tiến lại gần, cây gậy trong tay giờ lên nên thẳng về phía bọn họ. "A!" Nhạc Tuyết Vi hét lên một tiếng, còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra liền được Cừ Lễ Dương ôm vào trong ngực. Gương mặt Cừ Lễ Dương nhăn lại đầy thống khổ, mồ hôi theo góc cạnh khuôn mặt tuấn tú chảy xuống.

Nhạc Tuyết Vi lập tức ôm lấy anh ta, khóc nức lên: "Học trưởng, học trưởng, anh làm sao rồi? Có đau lắm không?" "Không... Không có việc gì." Sắc mặt Cừ Lễ Dương tái nhợt, ngoài miệng thì nói không có việc gì, nhưng tình hình hiển nhiên là không giống như anh nói.

Nhạc Tuyết Vi vừa vội vừa đau lòng, Cừ Lễ Dương dần vô lực té ngã trên mặt đất, Nhạc Tuyết Vi ôm lấy anh, quay đầu nhìn về những người cho vay nặng lãi, khóc thét lên: "Mấy người muốn làm gì? Không phải chỉ là tiền sao? Chúng tôi sẽ trả! Mấy người muốn đánh chết anh ấy à?? Đánh chết anh ấy rồi, mấy người cũng đừng mơ cầm được một đồng!" "Học trưởng, học trưởng, anh không sao chứ! Học trưởng..." Nhạc Tuyết Vi khóc không thành tiếng, cô vẫn chỉ là một sinh viên 20 tuổi, gặp phải loại tình huống này trong lòng cũng đã sớm loạn.

Mấy người cho vay nặng lãi trao đổi ánh mắt với nhau, nói nhỏ: "Chúng ta đi thôi! Anh Tuấn đã dao phó không được làm cô gái này bị thương." "Thằng nhãi, mày chờ đấy! Thiếu nợ tất phải trả nợ! Hôm nay tao tha cho mày một mạng!" Đám người vay nặng lãi lập tức giải tán, Nhạc Tuyết Vi lau nước mắt, vật lộn đỡ Cừ Lễ Dương đứng dậy: "Học trưởng, bọn họ đi rồi, anh có thể đứng dậy không? Có thể đi được chứ? Vừa rồi sao anh lại ngốc như vậy? Tại sao lại muốn đỡ thay em... Có đau không?"

Cừ Lễ Dương khó nhọc đứng dậy, trên gương mặt trắng bệch vẫn cố nở nụ cười: "Sao lại ngốc thế? Không đỡ thay em, chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn em bị họ đánh? Anh sao có thể làm được? Cô gái ngốc, đừng khóc, anh không sao." "Học trưởng!" Nhạc Tuyết Vi vừa cảm động vừa đau lòng, nhào vào trong lòng Cừ Lễ Dương, ôm chặt lấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 20: Rơi Vào Bẫy

Editor: Chi Misaki

"Học trưởng, chậm một chút, chú ý dưới chân." Nhạc Tuyết Vi thật cẩn thận nhìn dưới chân, cố gắng đỡ Cừ Lễ Dương đi ra khỏi công trường.

Mới đi được không xa, phía trước đường lớn liền xuất hiện một loạt những chiếc Bentley màu đen dẫn đầu, sau cùng là một chiếc Rolls-Royce. Nhạc Tuyết Vi cùng Cừ Lễ Dương dừng lại, những chiếc xe kia cũng dừng lại ở trước mặt cô.

Bước xuống xe là một hàng bảo vệ, Nghê Tuấn cũng theo xuống xe, đi về phía Nhạc Tuyết Vi.

"Nhạc tiểu thư, tổng giám đốc lo lắng nên đến xem, ngài không có chuyện gì chứ?"

Nhạc Tuyết Vi nhìn về phía Rolls-Royce, không rõ Hàn Thừa Nghị đến đây làm gì. Cừ Lễ Dương thăm như thế, chẳng lẽ anh tới để chế giễu? Chỉ là tình huống trước mắt, Cừ Lễ Dương ngay lập tức cần được đưa đến bệnh viện, cô cũng không quản được nhiều việc như thế.

"Nghê tiên sinh, xin anh giúp tôi, học trưởng anh ấy... Bị thương!"

Đôi mắt sung đỏ của Nhạc Tuyết Vi nhìn về phía Nghê Tuấn xin giúp đỡ, lòng mi dày bị nước mắt làm ướt, đôi con ngươi bị phủ bởi một tầng sương mù càng giống như bảo thạch, khổ sở nói không nên lời nhưng cũng rất động lòng người.

"Bị thương?" Nghê Tuấn hỏi lại, đôi mày rậm khẽ chau lại.

"Vâng, anh ấy vì bảo vệ tôi nên mới bị thương!" Nước mắt Nhạc Tuyết Vi liền không ngừng rơi xuống.

Nghê Tuấn dẫn đi, xoay người đi về phía Rolls-Royce, gõ gõ cửa kính xe, cúi đầu nói cái gì đó với bên trong. Cửa xe Rolls-Royce trong lúc bất chợt liền bị mở ra, hai chân thẳng tắp của Hàn Thừa Nghị đạp trên đất bằng, một đường đi về phía Nhạc Tuyết Vi.

Thân thể cô nhỏ nhắn xinh xắn, lại phải chịu sức nặng của một người đàn ông trưởng thành. Hàn Thừa Nghị không nói lời nào đứng đó, đột nhiên bầu không khí xung quanh anh lạnh đi có chút lạnh bao trùm cả sự tức giận bên trong.

Nhạc Tuyết Vi biết, chỉ có lời nói của Hàn Thừa Nghị mới có hiệu lực. Ánh mắt ướt sũng của cô nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của anh cầu khẩn, ngập ngừng nói: "Giúp, giúp tôi."

Cô đang cầu xin anh! Vì người đàn ông khác mà cầu xin anh!

Hàn Thừa Nghị cảm thấy trong ngực có chút bị đè nén, anh hít một hơi thật sâu, lạnh giọng phân phó Nghê Tuấn: "Dẫn cậu ta lên xe."

Nghê Tuấn làm theo để cho bảo vệ đưa cậu ta lên xe, cả người Nhạc Tuyết Vi ướt đẫm mồ hôi, thở hổn hển cúi đầu nói lời cảm ơn với Hàn Thừa Nghị: "Cảm ơn anh."

Vừa định xoay người muốn đuổi theo Cừ Lễ Dương, cổ tay liền bị Hàn Thừa Nghị cầm lấy. Cô nghi hoặc khó hiểu chớp mắt nhìn về phía anh: "Sao vậy... Có chuyện gì?"

"Đi với tôi ngồi xe sau." Hàn Thừa Nghị bá đạo trả lời, khẩu khí cường ngạnh không ai dám cãi lại, đây là giới hạn cuối cùng của anh rồi, không ai có thể đụng vào nữa.

"Không... Tôi muốn ở một chỗ với học trưởng!" Nhạc Tuyết Vi vùng vẫy, muốn anh buông tay cô ra, nhưng tránh không được.

Hàn Thừa Nghị im lặng liếc cô một cái, ánh mắt lạnh lẽo khiến cho Nhạc Tuyết Vi cảm thấy sợ hãi, nhất thời đã quên phản kháng, ngoan ngoãn bị anh kéo lên Rolls-Royce...

"Học trưởng, học trưởng?"

Nhạc Tuyết Vi ngồi ở bên giường, nắm lấy tay Cừ Lễ Dương, nhìn thấy anh ta tỉnh lại, vừa khóc vừa cười gọi.

Cừ Lễ Dương cử động người, nổi đau đến thấu tâm gan ở trên lưng khiến anh ta toát mồ hôi lạnh không ngừng, bốt đau một chút anh ta mới mở mắt ra: "Tuyết Vi, đây là nơi nào?"

"Bệnh viện, chúng ta đang ở bệnh viện." Cô họ Nhạc Tuyết Vi có chút khan khan.

"Đừng khóc, em đừng khóc mà! Không phải anh đã không có việc gì rồi sao?" Cừ Lễ Dương vừa động, liền động đến vết thương trên lưng, đau đớn khiến anh ta phải nhe răng trợn mắt.

Nhạc Tuyết Vi vội vàng đỡ lấy anh ta, cực kỳ đau lòng, nói: "Đừng nhúc nhích, vết thương rất nặng, bác sĩ nói anh bị nứt xương bả vai rồi."

Cừ Lễ Dương thấy cô cúi đầu, nước mắt dàn dụa, liền biết là cô áy náy, nên vội vàng cầm lấy tay cô, an ủi: "Anh không sao rồi, một chút vết thương nhỏ thôi. Nằm trên giường mấy ngày liền khỏi, ha ha."

Nếu nói, lúc trước Nhạc Tuyết Vi còn hoài nghi phản tình cảm mà Cừ Lễ Dương giành cho cô, thì hiện tại cô đã hoàn toàn tin tưởng, Cừ Lễ Dương thực sự yêu cô, nếu không phải như vậy thì làm sao anh có thể tại thời điểm mấu chốt liền quên mình đứng ra bảo vệ cô??

"Học trưởng." Nhạc Tuyết Vi cầm lấy tay Cừ Lễ Dương, nghẹn ngào nói, "Học trưởng, anh yên tâm, em nhất định sẽ ở bên cạnh anh, anh không cần lo lắng, em sẽ cùng anh nghĩ biện pháp."

"Em có thể nghĩ ra biện pháp gì?" Hai tay Cừ Lễ Dương giờ ra lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, bất đắc dĩ lắc đầu: "Đừng khóc, đều là anh không tốt, đã khiến cho em phải lo lắng rồi."

"Học trưởng, anh nghe em..."

Nhạc Tuyết Vi còn chưa dứt lời, cửa phòng bệnh bị đá văng một cách thô bạo.

Hai người đồng thời nhìn về phía cửa: Lại là đám người cho vay nặng lãi!

Nhạc Tuyết Vi khẩn trương đứng lên che ở phía trước người Cừ Lễ Dương, kinh hoàng nhìn người đang đi tới: "Các người muốn làm gì? Nơi này là bệnh viện, các người không cần làm xằng làm bậy, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Haha!"

Đám người cho vay nặng lãi cười lạnh, một đường đập phá đi tới khiến cho mặt đất rung động phát ra những tiếng loảng xoảng, dọa cho Nhạc Tuyết Vi cùng Cừ Lễ Dương cảm như hén.

"Bốp" !

Người đàn ông cầm đầu ném một chồng hồ sơ tới trước mặt Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi cầm lên, nghi ngờ hỏi: "Đây là cái gì?"

"Ký vào cái này, nếu cô đồng ý làm giao dịch, chúng tôi có thể nể mặt cô là thư ký riêng của tập đoàn D.S mà nhân nhượng, cũng sẽ cho cậu ta một khoảng thời gian, hơn nữa cũng sẽ không thu thêm lãi."

"Thật Sự?" Nhạc Tuyết Vi không quá tin tưởng, người cho vay nặng lãi làm sao có thể dễ nói chuyện như vậy??

Thấy Nhạc Tuyết Vi do dự, người đàn ông liền nóng nảy: "Cô có ký hay không? Nếu cô không ký, tôi cũng không dám đảm bảo cậu ta có còn an toàn cho đến ngày mai hay không đâu! Đừng nói là cậu ta hiện tại còn đang bị thương, chỉ còn một hơi thở thì thiếu nợ cũng sẽ phải trả cho đến đồng cuối cùng!"

"Tuyết Vi, em đừng nghe bọn họ..." Nhạc Tuyết Vi còn chưa có nghĩ rõ ràng, Cừ Lễ Dương đã vội vàng ngăn cản cô.

"A, xương cốt chú em vẫn còn rất cứng a! Xem ra một gậy của anh đây còn chưa khiến chú em thoải mái! Được, nếu cô gái nhỏ của cậu còn không chịu ký, tên oắt con cậu hiện tại liền phải trả tiền rồi!" Nói xong, hai tay vung lên làm cho đám thuộc hạ phía sau cùng tiến lên.

"Các người đừng làm vậy!" Nhạc Tuyết Vi vội vàng ngăn bọn họ lại, quát: "Đừng tới đây, tôi còn chưa nói là không ký!"

Trong lòng cô đại khái cũng đã hiểu, phần hồ sơ này cũng giống như số nợ nần mà cô sẽ phải gánh vác. Dù sao, Nhạc Tuyết Vi cô cũng sẽ không tro mắt mặc kệ Cừ Lễ Dương không quản được, cô vốn đã nghĩ đến việc cùng anh gánh vác.

"Tôi ký!" Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu lên, quyết đoán lạnh giọng nhìn đám người cho vay nặng lãi nói.

"Tuyết Vi!" Cừ Lễ Dương vội vàng kéo Nhạc Tuyết Vi, lo lắng lắc đầu, nói: "Tuyết Vi, em đừng có hồ đồ, bản thân anh thiếu nợ, tại sao lại có thể bắt em gánh vác? Em đừng ký, anh sẽ tự nghĩ cách, trong nhà em còn có bà ngoại, em không gánh nổi đâu."

"Học trường..." Nhạc Tuyết Vi trăm mối cảm xúc ngổn ngang nhìn Cừ Lễ Dương, có thể nghe thấy những lời này của anh, trong lòng cô đã cực kỳ thỏa mãn rồi: Người trong lòng cô, cũng giống như trong suy nghĩ của cô, cô làm sao có thể để anh một mình gánh vác tất cả?

Nhạc Tuyết Vi gỡ tay Cừ Lễ Dương ra, mỉm cười nói: "Học trường, vì anh, em đều tình nguyện làm, tất cả đều cam tâm tình nguyện."

"Nhưng mà... Em đã nghĩ kỹ chưa?" Cừ Lễ Dương có chút xúc động, không nghĩ tới Nhạc Tuyết Vi có thể vì anh mà làm đến mức này.

"Phải, em đã nghĩ kỹ rồi."

Chiếc bút liền được nhét vào trong tay, Nhạc Tuyết Vi cầm lấy bút ký tên mình lên tờ cuối cùng của tập hồ sơ. Hồ sơ cô cũng chỉ vội xem qua, đích thật là giống như lời người cho vay nặng lãi nói, chỉ cần cô ký tên, cô sẽ trở thành người cùng gánh vác món nợ này.

"Nhanh một chút như vậy có phải tốt rồi không, thực phí công sức!"

Đám người cho vay nặng lãi cầm lấy hồ sơ cảm thấy mỹ mãn rồi đi, Nhạc Tuyết Vi cũng không có chú ý tới ánh mắt phức tạp cùng biểu tình khó đoán xẹt thoáng qua trên gương mặt Cừ Lễ Dương..

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21: Đường Cùng

Editor: Chi Misaki

Nhạc Tuyết Vi suy nghĩ một chút, hiện tại trên lưng cô đang đeo một gánh nợ to đùng, tùy thời đều phải lo lắng đám người cho vay nặng lãi sẽ đến đòi nợ, một giây cũng không thể kéo dài thêm nữa. Mà người cô có thể cầu cứu, trừ bỏ Kiều Vạn Đông ra cũng không còn có người nào khác. Cô vốn không muốn cùng Kiều Vạn Đông có một chút dính líu gì thêm nữa, nhưng mà vì Cừ Lễ Dương cô đã quyết định đi tìm Kiều Vạn Đông.

800 vạn không phải là một con số nhỏ, nhưng mà Kiều Vạn Đông nhất định có, Nhạc Tuyết Vi hiện đang suy nghĩ xem làm sao mới có thể mở miệng với Kiều Vạn Đông đây?.

Bây giờ, Nhạc Tuyết Vi trực tiếp đi đến Kiều gia. Không giống 15 vạn lần trước, 800 vạn không phải là con số ai cũng có thể chạm tới, nhất định là giấu không nổi Khang Tuệ Trân. Nhạc Tuyết Vi được ăn cả ngã về không, quyết định vì Cừ Lễ Dương nhà mình mà đổi tên nghiêm lấy tiền cứu mạng.

Lúc cô đến Kiều gia, Kiều Vạn Đông đang cùng Khang Tuệ Trân ăn cơm.

Di Ngô thấy là cô liền cực kì cao hứng: "Hiệu trưởng Kiều! Là Tuyết Vi, Tuyết Vi đã về."

Kiều Vạn Đông giật mình, tuyệt đối không ngờ tới Nhạc Tuyết Vi sẽ về nhà. Ông vội vàng đặt bát đĩa xuống chạy ra đón: "Tuyết Vi, về rồi hả, đã ăn cơm chưa?"

Nhạc Tuyết Vi nhìn Kiều Vạn Đông, lại nhìn vẻ mặt khinh thường của Khang Tuệ Trân đứng sau lưng ông, trong lòng càng thêm bi thương: Đáng nhẽ ra, người đứng ở đây phải là mẹ cô, nhưng mà cha cô cũng đã quên mẹ cô rồi.

Xiết chặt nắm đấm, Nhạc Tuyết Vi do dự mở miệng: "Ba."

Bầu không khí xung quanh đột nhiên an tĩnh lại có chút quỷ dị.

Kiều Vạn Đông mở to hai mắt nhìn, không thể tin được những gì mà chính mình vừa nghe thấy, con gái nhỏ vừa gọi ông một tiếng 'Ba'? Cái danh xưng, đã 14 năm rồi ông chưa từng được nghe thấy từ miệng con gái: "Tuyết Vi, con... Con vừa gọi ba là gì?"

"Ba." Nhạc Tuyết Vi cảm thấy chính mình giống như Mỹ Nhân Ngư, mỗi một tiếng 'Ba' đều đau đớn giống như bị cắt bỏ một phần đuôi cá.

"Aiii." Kiều Vạn Đông xúc động, nhin không được liền đeo kính lên che đi đôi mắt đã sớm nhòe sương. Di Ngô cũng ở một bên vụng trộm lau nước mắt.

Khang Tuệ Trân kinh ngạc nhìn Nhạc Tuyết Vi, suy đoán xem làm sao hôm nay con nhỏ này lại thay đổi thái độ một cách chóng mặt như vậy. Bỗng nhiên một loại dự cảm xấu bao trùm lấy bà ta.

"Tuyết Vi, vào đây ngồi đi, ăn cơm chưa? Ba xới cơm cho con, con thích ăn cái gì? Để di Ngô làm cho con vài món..." Trong lòng Kiều Vạn Đông tràn đầy vui mừng, lời kéo Nhạc Tuyết Vi đi vào trong nhà.

Nhạc Tuyết Vi bất động thanh sắc tránh khỏi Kiều Vạn Đông, lắc đầu, nói: "Không cần, cơm tôi đã ăn rồi. Tôi có việc muốn nói..." Cô nói xong liền nhìn Khang Tuệ Trân.

Trong lòng Kiều Vạn Đông liền hiểu rõ, nói: "Được, vậy chúng ta vào phòng làm việc, từ từ nói cho ba biết."

Nhạc Tuyết Vi vẫn như cũ lắc đầu: "Không cần, những lời này tôi nghĩ vẫn là nói trước mặt di thì tốt hơn, sớm hay muộn thì di cũng biết, đỡ mất công ba phải giải thích lại lần nữa, hôm nay tôi muốn cùng nói với hai người." Nhìn cô trong tư thế thấy chết cùng không sống, lại khiến cho trong lòng Kiều Vạn Đông khê loạn.

"Ngồi, ngồi đi, muốn nói chuyện gì?"

Kiều Vạn Đông cùng Khang Tuệ Trân song song ngồi ở trên ghế sofa, chờ Nhạc Tuyết Vi mở miệng.

"Ba, tôi gọi một tiếng 'Ba' này, bởi vì trên người tôi còn mang một nửa dòng máu của ba. Nhưng mà... Cũng chỉ có hôm nay tôi mới gọi ba như thế, qua hôm nay, tôi cùng nhà họ Kiều các người sẽ không có lấy nửa điểm quan hệ nữa rồi."

"Tuyết Vi..." Sắc mặt Kiều Vạn Đông trầm xuống, khản trương nhìn Nhạc Tuyết Vi, Khang Tuệ Trân trưng ra bộ mặt lạnh lùng tiếp tục nghe cô nói.

"Hãy nghe tôi nói xong đã." Nhạc Tuyết Vi mấp máy môi, "Mẹ qua đời cũng đã nhiều năm, tôi chưa từng lấy đến 1 đồng tiền của Kiều gia. Ba là hiệu trưởng một trường đại học, là một chuyên gia về học thuật, là một vị giáo sư, một năm ba có thể kiếm được bao nhiêu tiền thì tôi không biết, nhưng khẳng định sẽ không ít..."

Sắc mặt Khang Tuệ Trân trở nên khó coi, hừ lạnh một tiếng: "Cô đây là có ý gì?"

Nhạc Tuyết Vi không chút sợ hãi đáp trả bà ta: "Tôi muốn tiền."

"Cái gì? Mười mấy năm qua cô không thèm về nhìn mặt ba cô lấy một lần, lần này vừa về mở miệng liền muốn tiền?" Khang Tuệ Trân kích động nhảy dựng lên.

"Tuệ Trân!" Kiều Vạn Đông khê quát vợ, ý bảo bà đừng nói nữa. Khang Tuệ Trân có miệng mà không thể nói, chỉ có thể trừng mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi.

"Tuyết Vi à, con rất thiếu tiền?" Kiều Vạn Đông khê xoa mắt, đối với hành vi này của con gái, lời nói của ông càng thêm xuất phát từ góc độ quan tâm mà nói: "Con muốn bao nhiêu tiền ba đều có thể cho con, nhưng mà mong con đừng nói chuyện đoạn tuyệt quan hệ này với ba, ba chịu không nổi."

Nghe cha cô nói như vậy, trong lòng Nhạc Tuyết Vi cũng không nhin được mà chua xót, nhưng mà... Cha con bọn họ vẫn không thể tránh khỏi việc phải đi tới ngày hôm nay.

Hít sâu một hơi, Nhạc Tuyết Vi nắm chặt bàn tay: "800 vạn, tôi chỉ cần 800 vạn, cầm 800 vạn này, về sau tôi tuyệt đối sẽ không bước vào Kiều gia nữa bước, sau này cũng sẽ không lấy đến một phần tài sản của ba!"

"800 vạn?" Khang Tuệ Trần bật dậy: "Cô nói giỡn cái gì vậy? Cô coi ba cô mở ngân hàng sao? Há mồm liền muốn 800 vạn?"

Nhạc Tuyết Vi không để ý tới Khang Tuệ Trần, chỉ nhìn Kiều Vạn Đông: "800 vạn nhiều hay không, trong lòng các người tự rõ, ba , tôi tin tưởng tài sản của ba không chỉ dừng ở con số này."

Kiều Vạn Đông gật gù đầu: "Phải, 800 vạn ba đích thực là có, nhưng mà... Tuyết Vi, con có thể nói cho ba biết, tại sao lại muốn một khoản tiền lớn như vậy hay không?"

"Ba cứ nói là có cho hay không đi đã? Chỉ cần ba cho tôi, tôi tuyệt đối tuân thủ lời hứa, sẽ không bước vào Kiều gia nửa bước, sau này thấy ba cũng sẽ coi như không biết!" Nhạc Tuyết Vi hạ quyết tâm, nói ra những lời mà cô cho là muốn có bao nhiêu tuyệt tình liền có bấy nhiêu.

"Lão Kiều, ông... Ông thật định cho..." Khang Tuệ Trần ở một bên vội đến giậm chân.

"Bà im miệng!" Kiều Vạn Đông trừng mắt nhìn bà ta, ngăn lại những lời bà ta định nói.

"Tuyết Vi, không phải là ba không cho con, lần trước con muốn 15 vạn, lần này lại cần 800 vạn, ba sợ con bị người ta lừa!" Kiều Vạn Đông quyết đoán cự tuyệt Nhạc Tuyết Vi, "Chỉ cần con nói cho ba biết, tiền này được dùng để làm gì, ba xác định con không bị lừa, ba cũng không cần con nói cái gì mà đoạn tuyệt quan hệ liền đưa cho con, con vẫn mãi là con gái tốt của ba."

Nhạc Tuyết Vi sùng sốt, không nghĩ tới được ăn cả ngã về không sẽ có kết quả như vậy: "Tức là ba không đồng ý?"

Kiều Vạn Đông đẩy đẩy gọng kính, nói: "Ba chỉ là muốn tốt cho con."

Cô chỉ gật đầu, đứng lên xoay người liền đi ra ngoài.

"Tuyết Vi?" Kiều Vạn Đông gọi cô lại.

Nhạc Tuyết Vi quay đầu lại nhìn Kiều Vạn Đông, chua xót nở nụ cười: "Ba, đây là lần cuối cùng tôi gọi ông một tiếng 'Ba'! Ông thực sự không gánh nổi một tiếng này đâu, ông đã quên mẹ tôi rồi. Ông biết không? Lúc tôi còn nhỏ, khi đó ông vẫn chỉ là một giảng viên, nhưng mà lúc đó, ba trong mắt tôi là người yêu mẹ nhất. Mà hôm nay, tôi đã không còn quen biết ông nữa rồi! Từ nhỏ đến lớn, ông tiêu ở trên người Kiều Vũ Vi đâu chỉ có 800 vạn? Hôm nay tôi muốn 800 vạn từ ông, ông liền không nữa? Kiều Vạn Đông, ông như vậy, tương lai còn mặt mũi để gặp mẹ tôi sao?"

"Tuyết Vi..."

Kiều Vạn Đông muốn nói cái gì, lại bị Nhạc Tuyết Vi ngắt lời.

Nhạc Tuyết Vi cười nói: "Kiều Vạn Đông, hôm nay những khuất nhục mà tôi phải chịu, tôi sẽ vĩnh viễn cũng sẽ không quên. Ông cũng nên nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ cha con! Hi vọng ông sẽ không hối hận vì quyết định này!"

...

Nhạc Tuyết Vi thật không ngờ tới, lúc cô trở lại bệnh viện, Cừ Lễ Dương đã biến mất không thấy bóng dáng.

Nhìn phòng bệnh trống không, Nhạc Tuyết Vi có phần mù mịt, cô lôi kéo y tá lại hỏi: "Xin hỏi, bệnh nhân phòng này đi đâu rồi?"

"Xuất viện rồi a, cô đi chưa được bao lâu, bệnh nhân đã tự làm thủ tục xuất viện."

Đối mặt với câu trả lời của y tá, Nhạc Tuyết Vi khó có thể tin được, khóe miệng không tự giác được liền co rút lại: "Sao có thể? Vết thương của anh ấy còn chưa có tốt. Làm sao có khả năng làm thủ tục xuất viện? Điều đó là không thể a!"

"Sao lại không có khả năng? Tôi lừa cô làm gì? Anh ta quả thực đã làm thủ tục xuất viện." Y tá khó hiểu nhìn Nhạc Tuyết Vi nói: "Cô không phải bạn gái của anh ta sao? Có phải sự thật không trả nhẽ cô lại không biết, gọi điện thoại cho anh ta chẳng phải là sẽ rõ hay sao?"

Đi ra từ phòng bệnh, Nhạc Tuyết Vi liền vội vàng lấy điện thoại ra bấm dãy số của Cừ Lễ Dương.

Điện thoại rất nhanh được tiếp, Nhạc Tuyết Vi thở phào một hơi, vội vàng hỏi: "Học trưởng, anh đi đâu vậy? Trên người còn vết thương làm sao đã xuất viện rồi?"

"..." Ở đầu dây bên kia, Cừ Lễ Dương trầm mặc hồi lâu mới nói: "Tuyết Vi, thực xin lỗi."

"Uh'm?" Nhạc Tuyết Vi ngăn người, sao lại xin lỗi? Một chút dự cảm xấu len lỏi trong lòng cô: "Học trưởng, anh nói cái gì vậy? Tại sao lại muốn xin lỗi em? Không phải em đã nói là mình tình nguyện à? Em cam tâm tình nguyện cùng anh gánh vác tất cả."

Lại là một hồi im lặng đáp lại cô, Nhạc Tuyết Vi đã nhận ra sự bất thường của Cừ Lễ Dương.

"Học trưởng, anh... Ở đâu? Chúng ta có thể gặp nhau không? Gặp rồi lại nói." Nhạc Tuyết Vi nắm chặt lấy điện thoại, đầu ngón tay đã bắt đầu run rẩy.

"Tuyết Vi, thực xin lỗi. Anh... Là anh lừa em, em đừng tìm anh nữa, em không tìm được anh đâu, khoản tiền kia, anh thực sự không trả nổi, anh đã rơi

vào đường cùng rồi... Anh nhớ em nói là sẽ có cách, Tuyết Vi, thực xin lỗi, thực xin lỗi." Cừ Lễ Dương liên tục nói lời xin lỗi, mỗi một lời nói ra càng khiến cho Nhạc Tuyết Vi thêm một phần tuyệt vọng!

Nói xong, anh ta liền ngắt điện thoại.

"Này? Này? Học trưởng?" Bên tai Nhạc Tuyết Vi chỉ còn lại những tiếng tút tút dài giăng dặc, Nhạc Tuyết Vi thực sự bị làm cho hoảng sợ rồi! Chưa từ bỏ ý định, cô vẫn không tin đây là sự thật, cô bấm số gọi lần nữa. Nhưng lúc này anh ta đã tắt máy!"A..."

Nhạc Tuyết Vi nôn nóng vuốt tóc, sắc mặt tái nhợt, môi dưới bị cắn đến cơ hồ có thể nhìn thấy máu...

"Học trưởng! Học trưởng... Cừ Lễ Dương! Đồ khốn khiếp!"

Lúc này dù cô có gọi thêm bao nhiêu cuộc, điện thoại cũng không có ai tiếp, Nhạc Tuyết Vi vô cùng tuyệt vọng. Cừ Lễ Dương vậy mà lại một lần nữa lừa cô, hơn nữa bây giờ anh ta còn ném cho cô một khoản nợ to đùng! Muốn cô làm sao có thể chấp nhận sự thật này đây? Người đàn ông kia thậm chí đã từng quên mình đỡ cho cô một gãy!

"Không, đây không phải là sự thật!"

Nhạc Tuyết Vi đau lòng muốn chết, cô vô lực khóc nức lên, nỗi thống khổ từ tận đáy lòng cô như thủy triều dâng lên hòa cùng với hơi lạnh đến thấu xương.

Nhạc Tuyết Vi ôm mặt ngã ngửa trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, thật sâu cảm nhận được nỗi tuyệt vọng không nói nên lời, trong miệng vẫn không thôi ní non: "Tại sao? Tại sao? Tại sao..."

Không biết đã khóc bao lâu, nước mắt tựa hồ cũng đã cạn, nhưng nỗi đau này lại như sâu thêm một tấc. Giữa lúc hoảng hốt, trong đôi mắt mông lung của cô liền xuất hiện một đôi dày da của nam, hiệu Silvanolattanzi, là hàng thủ công, số lượng toàn cầu có hạn.

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu dọc theo vạt quần silvanolattanzi nhìn lên trên liền thấy Hàn Thừa Nghị một thân âu phục Giorgioarmani duỗi tay về phía cô. Ngón tay anh sạch sẽ, thon dài, khớp xương rõ ràng mở ra, trong không gian lưu đăng một mùi hương nước hoa Cuci thoang thoang...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 22: Không Còn Lựa Chọn Nào Khác.

"Đồ lừa đảo, đồ lừa đảo..." Nhạc Tuyết Vi được Hàn Thừa Nghị ôm vào trong ngực, cả người thất thần, trong miệng vẫn không ngừng lặp lại ba chữ. "Cái gì?" Hàn Thừa Nghị cúi đầu, ghé tai vào sát bên môi cô lắng nghe, khóe môi từ từ nhếch lên để lộ ý cười không dễ phát hiện: "Em đang mắng ai? Hình như tôi không có lừa em cái gì, trái lại ngay từ đầu người lừa tôi vẫn luôn là em."

Nhạc Tuyết Vi khép mắt lại, từng giọt, từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

"Anh ta lừa tôi! Anh ta tự nhiên dám lừa tôi! Anh ta cứ như vậy mà bỏ mặc tôi sao?" Nhạc Tuyết Vi lấy tay che mặt, khóc nức lên: "Tại sao a? Tôi đã đồng ý sẽ cùng anh ta gánh vác! Tại sao, tại sao lại đối xử với tôi như thế?"

Câu nói không có tiền đề này của cô khiến cho Hàn Thừa Nghị cười lạnh, một tay kéo lấy bàn tay vẫn còn đang che mặt của cô xuống, quát nhẹ: "Cậu ta đã đối xử với em như thế mà bây giờ em vẫn còn nói những lời vô nghĩa như thế này sao? Trong đầu em rốt cuộc đang nghĩ gì? Cái loại đàn ông này, quả thực không có chỗ nào xứng đáng là đàn ông cả!"

"Không, tôi muốn tìm anh ta để hỏi rõ!" Bàn tay run rẩy của Nhạc Tuyết Vi vẫn cố lần mò tìm kiếm điện thoại.

Nhưng hành động của cô liền bị Hàn Thừa Nghị ngăn lại: "Em tìm cậu ta làm gì? Cậu ta đã đẩy em đi, em nghĩ cậu ta sẽ để em tìm thấy sao? Đừng có ngu ngốc thêm nữa!"

"Không, tôi không tin!" Nhạc Tuyết Vi một mực khẳng định đẩy ra Hàn Thừa Nghị bấm số gọi cho Cừ Lễ Dương.

Nhưng vô luận cô có gọi bao nhiêu lần đi chăng nữa thì anh ta vẫn tắt máy! Sự thật hiển nhiên là anh ta không muốn điện thoại của cô!

"A, a..." Nhạc Tuyết Vi cơ hồ là khóc đến ngất đi, sức lực cạn kiệt, bi thương quá độ, còn có một cục nợ to đùng từ trên trời giáng xuống... Cuộc đời của cô chính thức bước vào giai đoạn u ám nhất từ trước đến nay.

Hàn Thừa Nghị giờ tay, khẽ lướt qua khuôn mặt đã trắng bệch của người đối diện, vén lên những sợi tóc hỗn độn ở hai bên má cô, ánh mắt thâm thúy

nhìn thẳng vào đáy mắt vẫn chưa hết bàng hoàng của cô, cất lời an ủi: "Khóc lâu như vậy cũng đủ rồi. Bây giờ hãy nghe tôi nói có được không?"

Mí mắt anh khẽ nâng lên, trong đôi mắt phản chiếu bộ dáng hoa lệ đài vũ\* của cô.

\*Hoa lệ đài vũ: chỉ bộ dáng người con gái khi khóc vẫn đẹp tựa như hoa lệ trong làn mưa...

Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, anh còn có chuyện muốn nói với cô?

"Tôi chỉ nói một câu, em đi theo tôi, tiền tôi sẽ trả giúp em." Hàn Thừa Nghị lời ít ý nhiều, một chữ thừa thãi cũng không có.

Nhạc Tuyết Vi ngây dại, tại sao? Tại sao cô luôn phải nghe câu nói này từ anh? Cô mạnh mẽ tránh thoát khỏi Hàn Thừa Nghị, quát: "Anh đừng có bắt nạt người khác! Anh dựa vào cái gì mà hết lần này đến lần khác nhục nhã tôi? Dù cho có thâm đến mức này, tôi cũng sẽ không bán tôn nghiêm của mình!"

Hàn Thừa Nghị đã sớm đoán được phản ứng của cô, nếu cô dễ dàng nhận thua như thế thì cô đã không phải là Nhạc Tuyết Vi mà anh biết rồi.

Trên gương mặt anh tuần của anh vẫn vô cùng trấn định, làm như không chút để ý đến lời nói vừa rồi của cô: "Em hãy suy nghĩ cho kỹ, 800 vạn, không phải là một con số nhỏ. Hơn nữa đây là vay nặng lãi, chỉ sợ thêm hai ngày nữa cũng sẽ không còn là con số này đâu. Trừ bỏ theo tôi, em còn biện pháp khác sao?"

"Hừ!" Nhạc Tuyết Vi lắc đầu cười thảm, nước mắt rơi xuống chứa đựng cả nỗi đau cùng sự kiên cường: "Dù tôi có ăn ngủ đầu đường xó chợ, bị người ta đuổi giết, cũng sẽ không dùng đến cách thức này để đổi lấy tiền trả nợ! Anh nên sớm chết tâm đi! Tôi sẽ không khuất phục!"

Trong mắt Hàn Thừa Nghị không hề xuất hiện một chút thất vọng nào cả, chỉ là vẻ mặt có chút trầm xuống: "Được, nếu em đã không muốn, tôi cũng không bắt buộc, bình sinh tôi ghét nhất là ép buộc người khác."

Nhạc Tuyết Vi không muốn nhiều lời với anh liền mở cửa xe đi ra ngoài. Còn chưa đi được vài bước, Hàn Thừa Nghị đã gọi cô lại: "Nếu em có thay đổi quyết định, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh."

Nhạc Tuyết Vi không có quay đầu lại, bờ vai gầy khẽ run lên một chút, khoe môi mím chặt, dứt khoát bước đi...

...

Tia chớp sáng chói vụt qua phía chân trời tối mịt, giáng xuống khiến cho cả bầu trời như bị chia năm xẻ bảy. Tiếng sấm ầm ầm rền vang, vọng lại từ phía xa xa, trong khoảnh khắc không khỏi khiến đất trời rung chuyển...

Nhạc Tuyết Vi che ngực, thở hổn hển chật vật chạy trốn trong cơn mưa. "A, a..."

Bị người cho vay nặng lãi đuổi theo một ngày trời, cô thực sự không còn một chút khí lực nào cả, cô đỡ lấy vách tường ngã ngồi xuống đất.

"Người đâu? Vừa rồi rõ ràng là thấy chạy về phía bên này mà... Tìm cẩn thận một chút!"

"Tuyệt đối không được để cho con nhóc kia chạy trốn!"

...

Những người đó lại đuổi tới! Nhạc Tuyết Vi đã sức cùng lực kiệt, rút cuộc cũng không chạy nổi nữa!

Ngõ nhỏ chật hẹp bỗng bị chiếu sáng bởi hai luồng ánh sáng mãnh liệt, Nhạc Tuyết Vi bị chói mắt theo bản năng lấy tay ngăn lại.

"Lão Đại, nha đầu kia ở chỗ này a! Tìm được rồi!"

Người cho vay nặng lãi từ từ tiến gần lại phía Nhạc Tuyết Vi, cô theo phản xạ đứng dậy lùi về phía sau, chỉ có điều đây là ngõ cụt, phía sau đã không còn đường để lui nữa!

"Đừng, đừng tới đây!" Nhạc Tuyết Vi không ngừng lùi về sau, thân thể dính sát vào vách tường, nhưng những người đó vẫn không ngừng tiến lại!

"Nha đầu, chạy đi! Chạy tiếp đi! Để xem lần này nhóc con còn có thể chạy đến đâu!"

"Không, các người đừng tới đây! Tiền không phải là tôi mượn, không liên quan tới tôi!" Trên khuôn mặt Nhạc Tuyết Vi đã ướt đẫm, không còn biết là mưa hay là nước mắt nữa.

"A, cái này tao không quan tâm, tao chỉ biết là, Cừ Lễ Dương đã chạy, tiền này mày phải trả!"

"Lên! Bắt nó lại cho tao!"

Những người đó lập tức tiến lên, bắt cô lại. Nhạc Tuyết Vi liều mạng vùng vẫy: "Buông! Buông! Đừng chạm vào tôi... Cứu mạng a!"

Chỉ có điều, cơ thể nhỏ nhắn mảnh mai của cô sao có thể đủ sức đấu lại với những người đàn ông to con này? Nhạc Tuyết Vi bị lôi kéo không thương tiếc ra ngoài ngõ nhỏ, đầu gối của cô bị kéo lê trên đất. Nhưng lúc này, đau đớn đã không còn quan trọng, tất cả đều bị sự khủng hoảng bao vây...

"Van cầu các người, buông tha cho tôi, tôi không có nhiều tiền như vậy!" Trên đỉnh đầu phát một loạt tiếng sấm đình tai nhức óc, bầu trời phảng phất như bị vỡ vụn, từng hạt mưa liên tiếp không ngừng rơi xuống. Nhạc Tuyết Vi cuộn người lại, từng làn mưa xối xả không ngừng rơi xuống trên thân thể cô.

Bỗng nhiên, một chiếc Rolls-Royce ở trong cơn mưa chạy nhanh đến, bánh xe lăn đến đâu, bọt nước không ngừng bắn lên tạo ra một làn đóa hoa nhỏ li ti.

Cửa xe được mở ra, Nghê Tuấn cảm ô che chờ cho Hàn Thừa Nghị bước xuống. Hàn Thừa Nghị quét mắt nhìn mọi thứ xung quanh, trong đôi mắt hoa đào hẹp dài khẽ phát ra một tia sát ý. Trong phút chốc bàn tay giơ lên, hung hăng đánh xuống trên khuôn mặt Nghê Tuấn.

"Thuộc hạ đáng chết!" Nghê Tuấn gắng gượng, từ khoe môi anh chảy xuống một tia máu, nhưng thân hình vẫn thẳng tắp, bất động.

Hàn Thừa Nghị tức giận rồi, ánh mắt hung ác lướt qua một vòng, trong đôi con ngươi chỉ còn lại lửa giận ngút trời: "Cậu làm việc như vậy? Tôi đã nói cái gì, cậu còn nhớ chứ? Đã biết phải làm gì chưa?"

"Vâng, Tam Thiếu."

Nghê Tuấn vùng tay lên, một loạt bảo vệ liền tiến lên từ phía sau bao vây lấy đám người cho vay nặng lãi...

Nhạc Tuyết Vi nhìn thấy Hàn Thừa Nghị từ từ đến gần, một chút sức lực còn sót lại cũng đều tan rã, cô thôi vùng vẫy, vô lực ngã ngồi xuống đất.

Hàn Thừa Nghị thấy vậy bước nhanh hai bước, hai tay vững vàng đón được cô, ôm lấy cơ thể ướt đầm của cô vào trong ngực. Cái ôm của anh quá ấm áp khiến cho Nhạc Tuyết Vi vừa được ôm không khỏi thoải mái đến có chút rung mình.

Hàn Thừa Nghị cảm nhận được sự thay đổi rất nhỏ này của cô lại càng ôm cô chặt hơn, giọng nói trầm thấp vang lên khiến cho lồng ngực có chút rung rung: "Tốt rồi, không có việc gì, tôi đến rồi... Tôi đến rồi."

Mấy ngày này, Nhạc Tuyết Vi thực sự quá đổi mệt mỏi, cả thể xác và tinh thần đều bị hành hạ, mưa ngày càng nặng hạt hơn, toàn thân lại ướt đầm, lạnh run khiến hai hàm răng không khỏi va vào nhau cầm cập. Cô vùi sâu thân thể vào trong vòng tay ấm áp của Hàn Thừa Nghị, đôi mắt khẽ khép lại, cuối cùng cũng không chịu được mà mất đi ý thức...

Lúc Nhạc Tuyết Vi tỉnh lại liền phát hiện ra cô đang ở trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ.

Đây là phòng ngủ phong cách châu Âu vô cùng rộng rãi, khoảng chừng 200 m vuông, nội thất xa hoa hiện đại không hề giống kiểu cách cổ hủ của phương Đông. Nhạc Tuyết Vi nhớ rõ cô ngủ đi ở trong lòng Hàn Thừa Nghị, như vậy nơi này một chỗ ở khác của Hàn Thừa Nghị.

Nghĩ cũng phải, người đàn ông như anh, nhất định không chỉ có một nơi để gần phụ nữ.

Nhạc Tuyết Vi xuống giường, mở cửa phòng, vừa vặn va phải Hàn Thừa Nghị.

"Ách, thực xin lỗi."

Nhạc Tuyết Vi xoa xoa cái mũi bị va đến đau đớn, lui về phía sau hai bước.

Cô cúi đầu, từng lọn tóc đen trượt sang hai bên vai, ánh mắt Hàn Thừa Nghị lướt xuống, liền dừng lại ở bên cằm cổ trắng nõn của cô.

Trong lòng Hàn Thừa Nghị ngứa ngáy, hai tay ôm lấy cô, một tay kéo thắt lưng cô kéo cô dán sát vào người anh. Tay còn lại xoa đầu cô, dùng lời nói vô hạn cưng chiều hỏi: "Sao lại xuống giường? Thân thể em còn rất yếu, vừa mới hạ sốt thôi."

"Cái kia, tôi hôm qua cảm ơn anh, tôi nghĩ mình nên đi."

Nhạc Tuyết Vi xấu hổ không biết nói gì cho phải, đêm qua, nếu không có anh, hậu quả chắc cô không dám tưởng tượng. Cô thử đẩy Hàn Thừa Nghị ra, nhưng cái ôm của anh quá chặt khiến cô vô lực tránh thoát.

Hàn Thừa Nghị rũ mắt nhìn cô, khoảng cách gần như vậy mà anh không hề nhìn thấy một lỗ chân lông nào trên gương mặt cô, làn da nhẵn nhụi trắng mịn đến tận cùng... Một cực phẩm như vậy bảo anh làm sao có thể buông tay đây?? Anh cười như không cười nói: "Em thấy trải qua việc tối hôm trước, em còn có thể đi được sao?"

"Anh... Có ý gì?" Nhạc Tuyết Vi theo bản năng nắm chặt lấy ống tay áo của anh, đã hoàn toàn tiết lộ sự khấn trương cùng nỗi bất lực trong lòng cô.

"Cả vốn lẫn lãi, 1000 vạn, tôi đã trả thay em." Giọng nói của Hàn Thừa Nghị vang lên trầm thấp mà ôn hòa, thế nhưng nội dung thì lại đẩy Nhạc Tuyết Vi vào vực sâu vạn kiếp bất phục!

Sắc mặt Nhạc Tuyết Vi đột nhiên trắng xanh, hai cánh môi run rẩy: "Tôi... Tôi không cần anh trả giúp tôi!"

"Tôi không trả giúp em, sớm hay muộn gì em cũng không sống nổi!" Hàn Thừa Nghị nói trúng tim đen, Nhạc Tuyết Vi nhất thời á khẩu không nói được lời nào.

"Được rồi, đừng nháo nữa, đi theo tôi thì có gì không tốt?" Hàn Thừa Nghị cúi đầu khẽ chạm vào đôi môi không chút huyết sắc của Nhạc Tuyết Vi, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực: "Đừng nghĩ gì nữa, ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không bạc đãi em."

Không bạc đãi? Hắn là không bạc đãi...! Nhạc Tuyết Vi cứng nhắc, khóe môi khẽ giật giật, từ đáy lòng bỗng dâng lên một cỗ cảm xúc tê lương đến vô cùng, cô không phải là cô nhi, cũng không phải là người phụ nữ theo đuổi tiền bạc vật chất, cô vẫn sống sờ sờ nhưng lại bị buộc phải bước lên con đường không lối thoát này!

Kiều ngạo cùng tự tôn cũng không thể giúp cô nhận được trợ giúp trong hoàn cảnh khốn cùng, hiện tại cô đã không còn lựa chọn nào khác... Hiện thực quá phũ phàng, Nhạc Tuyết Vi chỉ còn cách nhận mệnh, cô mở ra hai tay, vòng qua ôm lấy Hàn Thừa Nghị.

Cảm nhận được sự thay đổi của cô, Hàn Thừa Nghị thỏa mãn nở nụ cười, kết quả này cũng không hề nằm ngoài dự đoán của anh, mọi thứ anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

"Suy nghĩ kỹ rồi chứ?" Hàn Thừa Nghị nâng cằm Nhạc Tuyết Vi lên, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của anh như được phủ thêm một lớp sa mỏng thâm tình, ôn hòa, dịu dàng khiến cho người ta sẵn sàng rơi vào tay giặc.

"Uhì m." Nhạc Tuyết Vi cảm thấy cái ôm ấm áp của anh giống như một vòng xoáy, mà cô thì đã bị hút vào, không thể vùng vẫy, chỉ có thể tiếp nhận...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Một Lần Một Vạn

Đèn thủy tinh treo trên trần nhà chiếu ánh sáng màu lưu ly đến đáy mắt Nhạc Tuyết Vi khiến cho đôi mắt nàng trở nên hết sức mê người. Nhạc Tuyết Vi ngửa đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, cổ họng bỗng dâng lên vị chua xót, khóe miệng khẽ giật, muốn nói gì đó nhưng lại không mở miệng được.

"Có chuyện gì muốn nói với tôi?" Hàn Thừa Nghị là người rất nhạy bén, dễ dàng nhận ra sự thay đổi trên gương mặt cô.

"Tôi... tôi có thể hỏi anh chuyện này được không?" Nhạc Tuyết Vi cảm thấy rất lo lắng, bởi vì cô đã chấp nhận đáp ứng anh ta, quan hệ của bọn họ sẽ không thể chối bỏ được, anh ta là người mua hàng, còn cô là món hàng của anh ta.

"Nói đi." Hàn Thừa Nghị gật gật đầu, hỏi "Em có yêu cầu gì sao? Yên tâm, tính đến thời điểm này, em muốn gì tôi đều sẽ đáp ứng."

Khi anh ta nói chuyện, cánh môi tiến đến gần sát gương mặt cô, điều này làm cho Tuyết Vi cảm thấy rất không quen, muốn trốn tránh theo bản năng nhưng lại không dám giẫy dụa, cô chỉ dám cúi mặt né tránh ánh mắt nóng rực của Hàn Thừa Nghị, nơm nớp lo sợ, hỏi: "Anh có thể cho tôi biết thời hạn được không? 1000 vạn, anh tính sẽ mua tôi trong bao lâu?"

Hỏi xong, cô lập tức nhắm mắt lại, để nói được ra hết câu này, cô đã dùng đến quá nhiều dũng khí.

"Hóa ra đây là vấn đề em muốn hỏi sao?" Hàn Thừa Nghị nhún mày, cảm thấy hơi bất ngờ.

Vừa đi theo anh đã nghĩ đến chuyện rồi đi? Không tình nguyện ở bên cạnh anh? Kiểu người như thế này quả nhiên là lần đầu anh được thấy. Cô gái này khiến anh thấy được rất nhiều chuyện không ngờ. Có điều, 1000 vạn mua cô bao lâu, quả thật anh chưa từng nghĩ tới, tư vị tiểu nha đầu này mang tới là thứ lần đầu anh được thưởng thức, được một lần rồi thì không thể quên đi. Cho nên việc mua bao lâu quả thực là rất khó nói.

"Uhm" Nhạc Tuyết Vi gật gật đầu, vấn đề này quả thật rất quan trọng đối với cô.

"Trước hết hãy nghe tôi nói, lời nói của tôi rất quan trọng, em phải nhớ cho rõ." Hàn Thừa Nghị vuốt ve cánh môi của cô, rồi lưu luyến hôn cô thật nhẹ nhàng.

Nhạc Tuyết Vi cho rằng, mối quan hệ giữa hai người chỉ là thủ tục tình nhân, cô không phải người tình thật sự của anh ta, cho nên bất luận là yêu cầu gì của anh ta đối với cô cũng không là vấn đề. Quả nhiên, Hàn Thừa Nghị nói cũng không khác mấy so với suy nghĩ của cô.

"Thứ nhất, trong khoảng thời gian này tôi muốn hai ta ở cùng một chỗ, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể nhìn thấy em."

Nhạc Tuyết Vi gật gật đầu, điều này cũng không có gì đáng để nói, dù sao thì sau này cô cũng phải đi theo anh ta, như vậy chẳng phải sẽ là ở cùng một chỗ sao?

"Thứ hai, tôi muốn trong khoảng thời gian này, em có thể giữ gìn sự trong sạch, trên đời này tôi hận nhất là kiểu phụ nữ lăng lợ ong bướm, đã biết chưa?"

Nhạc Tuyết Vi gạt đầu, trải qua chuyện của Cừ Lễ Dương, hiện tại lại ở cùng Hàn Thừa Nghị, chỉ sợ về sau sẽ không bao giờ qua lại với nam nhân khác nữa. Điều này đối với cô vốn là không có ý nghĩa.

"Thứ ba, về phần thời hạn mà em nói, tạm thời tôi chưa nghĩ ra."

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu lên, có chút sốt ruột: "Như vậy sao được? Dù sao anh cũng phải cho tôi một cái kì hạn, nếu như lúc nào anh cũng nói chưa nghĩ ra, vậy chẳng nhẽ tôi phải ở cạnh anh cả đời sao?"

"1000 vạn? Cả đời? Ha, em cảm thấy bản thân mình có sức hút đến vậy sao?" Hàn Thừa Nghị không nhịn được, khẽ cười. Từ khi nào cô gái này lại trở nên tự tin đến vậy?

Nghe xong, mặt Nhạc Tuyết Vi bỗng trở nên trắng bệch, quả thực cô đã quá đề cao bản thân mình rồi, làm người tình mà lại còn đòi làm cả đời? Kiểu người như Hàn Thừa Nghị quả thật rất nhiều phụ nữ, đàn ông muốn lao vào lòng anh ta, cô tin chắc rằng không bao lâu sau, anh ta nhất định sẽ chán ghét cô thôi.

Hàn Thừa Nghị thu hết biểu cảm của cô gái đối diện vào tầm mắt, thầm nghĩ không hiểu sao biểu cảm của cô lại sinh động đến như vậy? Từ trước đến giờ cuộc sống của anh vẫn luôn buồn tẻ, lạnh lẽo, thiếu tình người, và lại tự nhỏ anh đã được mọi người tán tụng, xung quanh ai ai cũng kính trọng anh, cô Nhạc Tuyết Vi này đối với anh quả thật là thứ mới mẻ.

Cô gái nhỏ này quả thật rất đáng yêu, khiến anh nhìn không được mà đùa giỡn cô nàng, đôi mắt hoa đào cất giấu ý cười thích thú, "Như vậy đi. Một lần một vạn, khi nào đủ, em sẽ được tự do."

"Cái gì?" Nhạc Tuyết Vi bị lời nói vô si của Hàn Thừa Nghị làm cho hoảng sợ, đầu óc tính toán, làm một lần một vạn? Vậy cho dù mỗi ngày làm một lần thì cũng sẽ mất tới ba năm? "Vậy cái kia.... anh nói là bao lâu?"

"Cảm thấy thời gian dài quá sao?" Đáy lòng Hàn Thừa Nghị rất muốn nở nụ cười, "Vậy được, tôi thỏa mãn thì một lần một vạn, có được không?"

"Anh..." Lời nói của Hàn Thừa Nghị càng lúc càng không thể lọt tai, Nhạc Tuyết Vi xấu hổ đỏ mặt, thật sự nghe không nổi nữa, "Tùy anh. Cứ như vậy đi!"

"Ha ha" Giờ này, tâm tình Hàn Thừa Nghị rất tốt, cúi đầu chạm nhẹ lên lỗ tai của Nhạc Tuyết Vi, đầu lưỡi ở trong lỗ tai cô từ từ chuyển động, khẽ khàng lấy lòng cô, "Còn thẹn thùng? Em đã quên lần đầu tiên rồi sao?"

Anh cực kì thuần thực chuyển động trên người cô, vừa ôn nhu lại vừa cực lực xâm chiếm, lúc đi qua mặt cổ của cô liền lưu lại một chút.

"Ah"

Hàn Thừa Nghị dè dặt, cẩn trọng, Nhạc Tuyết Vi lại như không chống đỡ nổi, mềm nhũn chân ngã vào lòng anh.

Hàn Thừa Nghị nhíu mày, hỏi: "Ngay cả một chút khí lực cũng không có sao?"

"Uhm" Thân thể tựa hồ đã không có gì đáng ngại, nhưng Nhạc Tuyết Vi lại không làm tốt lúc chuẩn bị, liền theo lời anh nói mà thừa nhận.

"Thôi. Quên đi." Hàn Thừa Nghị buông Nhạc Tuyết Vi ra, cùng với người bệnh lâm chuyện này, bó tay bó chân quả thật khiến anh không được hào hứng.

"Nghỉ ngơi cho tốt đi. Trong khoảng thời gian này em không cần đến công ty nữa, vừa vặn trong khoảng thời gian này, tôi muốn đi nước C một chuyến. Em ở lại chỗ này, chờ tôi trở về."

Hàn Thừa Nghị bỏ lại những câu nói này, hôm đó liền rời thành phố T đến nước C. Cơ ngơi của anh ta đều ở nước C, bao gồm toàn bộ tập đoàn D.S cùng các tập đoàn liên doanh khác, điểm này Nhạc Tuyết Vi đã từng xem qua ở trên TV, anh ta nước C oai phong một cõi, vì sao lại muốn đem sự nghiệp tới thành phố T mở rộng.

Thành phố T tuy không phải địa phương nhỏ, nhưng so sánh cùng với nước C thì quả nhiên là khác biệt lớn.

Nhưng mà, điều làm cho cô kinh ngạc là nơi nàng đang ở chính là Bán Hạ Sơn Trang. Sở dĩ cô cho rằng nơi đây chính là tòa nhà bất động sản của Hàn Thừa Nghị, nhưng khi Hàn Thừa Nghị rời đi một ngày thì cô đi xuống dưới lầu, tận mắt nhìn thấy khung cảnh bao la hùng vĩ liền thấy hơi thất vọng rồi hỏi quản gia.

Quản gia cười nói rằng, "Tiểu thư, nơi này là Hàn gia tổ trạch, bán hạ sơn trang. Trừ tiểu thư ra, Tam Thiếu chưa từng đưa nữ nhân nào đến đây hết."

"Khụ khụ..." Nhạc Tuyết Vi nghe vậy liền bị sắc nước trái cây, ho không ngớt, tim đập kịch liệt.

Hàn Thừa Nghị đi nửa tháng cũng chưa thấy về, Nhạc Tuyết Vi ở sơn trang thấy buồn chán liền ra ngoài hít thở không khí trong lành, vừa mới tới cổng chính thì bị quản gia ngăn lại.

Quản gia là người có diện mạo hiền lành, thái độ hòa ái, là một người đàn ông trung niên. Ông nghe nói Nhạc Tuyết Vi muốn ra ngoài cũng không ngăn cản, chỉ nói: "Tiểu thư chờ một lát, tôi đi xin chỉ thị của Nghê tiên sinh."

Nghê tiên sinh mà quản gia nói chính là tâm phúc của Hàn Thừa Nghị, Nghê Tuấn.

Kết quả là, Nhạc Tuyết Vi có thể đi ra ngoài nhưng phải có vệ sĩ đi theo. Cuối cùng, Nhạc Tuyết Vi đen mặt ngồi trên xe cạnh vệ sĩ ra khỏi son trang. Cô đi đến trường học, nhờ lái xe đem xe ra xe đứng ở khoảng trống cách trường học, bản thân đi bộ tới.

Cô tới ký túc xá thu dọn đồ đạc, về sau, cô sẽ không thể ở ký túc xá được nữa mà phải làm theo yêu cầu của Hàn Thừa Nghị, ở chung cùng với anh ta.

Trong lúc đang dọn đồ, bạn cùng phòng Nguyễn Đan Ninh đi đến, thấy hai hòm hành lý liền kinh ngạc hỏi: "Tuyết Vi, cậu làm gì vậy? Cậu muốn chuyển nhà sao?"

"Đan Đan." Nhạc Tuyết Vi chịu áp lực bao ngày, cuối cùng cũng tìm được người để trút bầu tâm sự, cô gục đầu vào lòng Đan Ninh rồi khóc: "Đan Đan, tớ phải đi rồi, về sau nhớ chăm sóc bản thân thật tốt. huhu"

"Đừng ôm tớ như vậy, nóng chết mất. Cậu muốn chuyển đi chỗ nào vậy? Công ty cậu đãi ngộ tốt vậy sao, bố trí hẳn nơi ở?" Nói xong cô mới phát hiện, gương mặt của cô bạn mình đầy nước mắt, khóc thật rồi.

"Tuyết Vi, cậu làm sao vậy?"

"Tớ, .. cậu hãy nghe tớ nói..." Nhạc Tuyết Vi kéo Đan Ninh ngồi xuống. Chuyện cô đi theo Hàn Thừa Nghị vốn không thể nói với người ngoài, nhưng không bao gồm Đan Ninh. Tính cách Đan Ninh tuy có phần tùy tiện nhưng vẫn là bằng hữu tốt nhất của cô, là người cô tin tưởng nhất.

"Mẹ nó!" Đan Ninh nghe xong liền nổi giận, "Không làm vậy chứ? Tên Cừ Lẽ Dương đúng là đồ súc sinh."

Cô nhìn Tuyết Vi khóc sụt sùi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, liền mắng, "Cậu khóc cái gì? Cậu áp lực sao? Tớ đã sớm nói cậu nghe rồi, Cừ Lẽ Dương vốn không phải là kẻ tốt đẹp gì đâu, vậy mà cậu vẫn tin tưởng hắn? Cậu nhìn hậu quả bây giờ xem? Ôi, tớ đúng là bị cậu làm cho tức chết rồi."

"Đan Đan, đừng mắng tớ nữa, tớ thật sự rất thảm rồi. Tớ rất sợ."

Bộ dạng áp lực của Tuyết Vi quả thật rất đáng thương, Đan Ninh bắt đầu đi lắc đầu, ôm lấy bạn rồi nhẹ nhàng an ủi: "Được, tớ không mắng, cậu cũng đừng khóc nữa. Bây giờ sợ hãi cũng đâu có ích gì. Còn tên Hàn Thừa Nghị kia, ai... Tớ cũng không biết nói sao nữa, đứa nhỏ đáng thương. Được được, không khóc, ai bảo rằng cậu cái gì cũng không có? Cậu còn có tớ, còn có bà ngoại nữa mà."

"Ừ." Tuyết Vi gạt nước mắt, gạt đầu. Mặc kệ cuộc sống khó khăn ra sao, cô vẫn phải sống tốt, để bà ngoại có thể dựa vào cô.

"Đúng rồi, vài ngày nay, bà không liên lạc được với cậu, Kiều hiệu trưởng cũng đã lên đây tìm cậu." Đan Ninh giúp cô lau nước mắt.

Sắc mặt Tuyết Vi cứng đờ, "Ông ấy tìm tớ làm gì?"

"Không biết nữa. Không hề là vì cái video kia hay sao? Mà dù sao chuyện này cũng không liên quan đến thầy ấy, mấy vấn đề này đều do thầy chủ nhiệm quản mà. Xem ra hiệu trưởng cũng thật rảnh rồi quá."

"Mặc kệ ông ấy đi." Tuyết Vi không yên lòng, khẽ lắc đầu, hiện tại cô không muốn gặp Kiều Vạn Đông.

Thu dọn hành lý xong, Đan Ninh lao thẳng lên chiếc xe đưa Tuyết Vi đến, nhìn thấy vệ sĩ đi cạnh thấy có chút sợ hãi, liền bám chặt Tuyết Vi nói: "Tuyết Vi, cậu cẩn thận đấy, Hàn Thừa Nghị này xem ra thật sự không dễ chọc."

Nhạc Tuyết Vi cười chua xót, "Tớ biết, tớ nào dám chọc anh ta."

Xe rời khỏi trường học, Tuyết Vi dựa lưng vào ghế ngồi nghe được vệ sĩ ở đằng sau gọi điện thoại.

"Tuấn ca, là đi trường học một chuyến. Chỉ có bạn học nữa, không có ai khác. Hiện tại chúng em đang trên đường về son trang, tiểu thư vẫn ổn, không có gì cả. Tuấn ca yên tâm."

Nhạc Tuyết Vi bỗng cảm thấy một mối liên tưởng nghi ngại, di động trong túi vang lên, là Kiều Vạn Đông. Không một chút do dự, cô quyết đoán ngắt điện thoại rồi đưa dãy số đó vào danh sách đen.

Xong, mọi việc đã định.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 24: Cô Gái Mới Tỉnh Dậy

Editor: Nhung

Giờ ngo hôm nay, Nhạc Tuyết Vi vừa ngủ trưa dậy, cảm thấy rất khát nước nên mặc áo ngủ đi xuống lầu, căn cứ vào mấy ngày hôm nay thì như bình thường, giờ này người làm sẽ không ở sảnh chính.

Cô đi thẳng đến phòng bếp rót nước, uống xong chuẩn bị đi lên lầu thì cửa chính bất ngờ mở ra.

Nghê Tuấn dẫn đầu đám người đi đến, tất nhiên sau đó là Hàn Thừa Nghị - đáng người cao ngất đứng trên sân nhà. Anh ta đã trở lại. Tuyết Vi cả kinh, làm sao bây giờ? Muốn lên lầu chắc chắn phải đi qua sảnh chính, nhưng bây giờ cô lại ăn mặc như thế này.

Tại sao lại có tình quay về lúc này cơ chứ?

Hàn Thừa Nghị không để ý tới Nhạc Tuyết Vi, thần sắc rất nghiêm túc, ánh mắt lạnh lẽo kia chỉ ra rằng giờ này anh ta đang rất không vui, đôi mày rậm chau lại, so với bình thường càng trở nên u ám, ngoảnh mặt về phía sau, khẽ quát: "Vào đi."

Theo sau Hàn Thừa Nghị là một cậu thiếu niên đang đi vào phòng khách.

Cậu thiếu niên này có tướng mạo giống tới tám phần so với Hàn Thừa Nghị, vóc người cũng không quá khác biệt, có điều tuổi tác chắc chắn trẻ hơn anh ta rất nhiều, thoát nhìn có vẻ cậu ta chỉ tầm 20 tuổi, gương mặt ngây ngô trẻ con, khỏe mắt cùng khỏe miệng đều vương vết máu.

Thiếu này này, chính là cháu của Hàn Thừa Nghị, Hàn Thiên Lôi.

Hàn Thừa Nghị trở về C quốc lần này ắt hẳn là vì chuyện của cháu trai. Anh cả đã qua đời, mọi việc của người cháu trai này đều do anh phụ trách quản giáo, anh hoàn toàn không nghĩ tới việc vừa mới lo lắng một chút là người cháu này đã gặp rắc rối, hơn nữa còn là vì con gái.

"Cháu nói đi, cháu lớn như vậy rồi mà sao lúc làm việc vẫn không chịu sử dụng đầu óc? Cứ vậy àm xử lý theo cảm tính. Trên đời này phụ nữ có nhiều như vậy, ai cháu cũng có thể tùy tiện chạm vào sao? Lại còn từ C quốc đuổi tới tận thành phố T. Khó trách mẹ cháu tức giận, đường đường là nam tử hán lại vì một cô gái mà gặp phiền toái lớn như vậy."

Hàn Thừa Nghị vừa bước vào trong, vừa nói lòng caravat vừa giáo huấn Hàn Thiên Lôi.

Hàn Thiên Lôi cúi đầu nhưng trong lòng không phục: chính ông cũng vì phụ nữ mà đuổi đến tận thành phố T đấy thôi. Ngoài miệng vẫn quy củ đáp lời: "Tam thúc, cháu biết sai rồi. Người hãy đồng ý với con, đừng làm khó cô ấy!"

Hàn Thừa Nghị nghe xong liền phát hỏa, trừng mắt nhìn cháu trai: "Thiên Lôi! Cháu nói tam thúc nghe ở cháu có cái gì tốt? Chỉ vì phụ nữ mà thần trí đảo điên, cháu như vậy vẫn có thể trở thành chồng người ta nhưng không thể khiến tam thúc yên tâm đem Hàn gia giao cho cháu được."

Hàn Thiên Lôi chẳng hề biết để ý đến lời nói, lẩm bẩm: "Nếu đã lo lắng thì đừng giao, dù sao cháu cũng đâu muốn nhận."

"Cháu nói gì?"

Cậu ta nói nhỏ như vậy mà Hàn Thừa Nghị lại nghe rất rõ ràng. Quay đầu nhìn về phía cháu trai, chỉ giận không thể vung tay lên tát vào mặt đứa cháu ngỗ ngược mà phải nhịn xuống, đây là đứa nhỏ duy nhất của anh cả đã qua đời, cũng là độc đinh duy nhất của Hàn gia, hơn nữa, anh cũng không nỡ đánh thẳng bé.

"Về sau không cần nói những chuyện này nữa, cháu còn trẻ, cứ từ từ mà học tập. Đi theo tam thúc, tam thúc nhất định sẽ kiên trì nhẫn nại dạy dỗ cháu." Hàn Thừa Nghị vuốt trán, vẻ mệt mỏi hiện rõ qua cái thờ dài: "Bỏ đi, cháu đi dọn dẹp nghỉ ngơi chút đi. Những chuyện khác để sau này nói."

Hàn Thiên Lôi được tự do, rất muốn chạy đi.

Đột nhiên, trong phòng bếp truyền ra một âm thanh lớn: Nhạc Tuyết Vi không cẩn thận làm đổ cốc nước.

"Aida..." Nhạc Tuyết Vi nhắm mắt, tại sao lại đánh rơi cốc nước lúc này cơ chứ.

"Ai?" Hàn Thừa Nghị dùng ánh mắt sắc bén nhìn tới nơi phát ra tiếng động - phòng bếp. "Ra đây."

Nhạc Tuyết Vi đành phải buông cốc, chậm rì bước ra phòng khách. Trên người cô chỉ mặc áo ngủ dài tới gối, có điều bả vai và phía sau lưng đều lộ hết ra ngoài, may mà tóc cô dài có thể che đi một phần da thịt, nếu không chắc sẽ lộ hết ra ngoài.

"Ha ha, tôi... tôi khát nước, đi uống nước."

Nhạc Tuyết Vi mặc bộ quần áo ngủ làm bằng vải voan mỏng đứng ở đó, mái tóc dài đen như mực làm nổi bật làn da trắng sứ cùng ngũ quan hoàn mỹ xinh xắn, còn cả dáng vẻ buồn ngủ, miệng cười ngượng ngùng, quả nhiên là cô gái mới ngủ dậy.

Ba người đàn ông nhất thời ngây dại đứng nhìn. Hàn Thừa Nghị là người đầu tiên phản ứng lại, hai mắt bỗng bùng lên tia lửa, người của riêng mình bị

người khác nhìn ngó, cảm giác thật khó chịu. Anh lập tức bước hai bước, cởi áo phục vụ vàng khoác lên người Nhạc Tuyết Vi, giọng điệu rất không vui: "Trong phòng không có nước uống sao? Ăn mặc như thế này mà đi xuống lầu, em nói xem trông giống cái gì."

"Trong phòng chỉ có rượu, tôi muốn uống nước." Tuyết Vi nhỏ giọng giải thích.

"Im miệng!" Hàn Thừa Nghị cúi, ôm lấy cô định đi lên tầng hai thì bắt gặp Nghê Tuấn và Hàn Thiên Lôi kia vẫn ngây ngốc đứng nhìn, càng bức bối: "Hai người nhìn gì vậy? Nhắm mắt vào cho tôi."

...

"Anh bỏ tôi xuống đi." Nhạc Tuyết Vi giẫy dụa.

Hàn Thừa Nghị không để ý đến cô, ôm cô tiến thẳng vào phòng, ném xuống giường. Không đợi Nhạc Tuyết Vi phản ứng, anh ta dùng thân hình cao lớn đè cô xuống, đôi chân dài chặn chân cô, lực đạo không quá nặng nhưng khí thế bức người.

"Ăn mặc như vậy, tôi có thể nghĩ là em cố ý cho tôi xem không? Mới vài ngày không gặp, em đã học được cách câu dẫn đàn ông rồi sao?"

"Không, không có, cái này không phải là do anh mua sao?" Tuyết Vi lắc đầu, trong ngực áo ngủ đều như thế này, mặc lên người nhìn như trong suốt. Khẩu vị của người đàn ông này quả thật.... Còn nữa, anh ta vừa nói gì? Cái gì mà câu dẫn đàn ông?

Cô nghiêm mặt tranh cãi, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng lên màu hoa anh đào, bởi vì giẫy dụa nên lớp áo ngủ bị xô xệch, không thể che hết được da thịt trắng như tuyết của cô. Cổ họng Hàn Thừa Nghị nóng lên, một ý niệm trong đầu anh ta lóe lên, ngay lập tức tiến sát vào cô.

Anh ta cúi đầu cắn lên cổ cô mảnh khảnh của cô.

"Ah!" Cảm giác này rất kì cục, Nhạc Tuyết Vi đang cuộn tròn bồng đứng dậy, sợ hãi đẩy anh ta ra.

"Lâu rồi không gặp, em nhớ tôi không?" Hàn Thừa Nghị khẽ sát bên tai cô, thấp giọng hỏi.

Có nhớ anh ta không? Sao anh ta lại có thể hỏi mấy câu như này? Bọn họ người yêu không phải, còn cần nhớ thương sao? Nhạc Tuyết Vi mờ mịt nhìn anh ta, không biết nên trả lời thế nào.

"Em thật vô tâm." Hàn Thừa Nghị cười tự giễu, tiếp tục hôn dọc theo cổ nàng một đường.

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Nhạc Tuyết Vi đột nhiên giữ lấy bàn tay to của Hàn Thừa Nghị, hoảng loạn mà nói, "Đợi đã, cái kia... cái kia, hôm nay tôi không có biện pháp phòng..."

"Không có?" Hàn Thừa Nghị bị động tác của cô kim hãm, nhìn chằm chằm hai mắt cô.

Nhạc Tuyết Vi gấp gập đầu: "Đúng vậy."

Hàn Thừa Nghị nói lỏng tay cô, gấp đầu: "Được, chờ hai ngày. Tôi mệt rồi, giúp tôi chuẩn bị nước tắm rửa."

Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc: "Ở trong này sao? Đây là phòng tôi mà, anh về phòng mình tắm đi!"

"Hử?" Hàn Thừa Nghị liếc mắt nhìn nàng, vẻ mặt vừa coi thường vừa kinh ngạc. Nha đầu kia nói là ở với anh sao? Quan hệ giữa bọn họ là như vậy, mà còn phân thành phòng anh phòng tôi?

"Nhạc Tuyết Vi." Giọng nói của anh lập tức lạnh đi.

"Ừ." Nhạc Tuyết Vi nhận ra rằng Hàn Thừa Nghị đang mất hứng, nhưng nàng không muốn anh ta tắm rửa ở trong phòng mình, cảm giác như vậy rất thân mật.

"Em biết thân phận em là gì không?" Không để cho Nhạc Tuyết Vi trả lời, Hàn Thừa Nghị liền mĩa mai tiếp, "Phòng của em? Em quên rồi sao, hiện tại mọi thứ liên quan đến em đều là của tôi. Không phải sao?"

"Đúng vậy, tôi biết." Đáy lòng Nhạc Tuyết Vi lạnh cả xuống, lạnh tới nỗi hong khô cả mồ hôi, miệng khô khốc, đầu ngón tay run rẩy, cảm giác nhục nhã bủa vây quanh cô.

"Đi tắm."

Nhạc Tuyết Vi mở miệng thở dốc, đón nhận ánh mắt lãnh đạm của Hàn Thừa Nghị, bao nhiêu lời muốn nói đều không thể mở miệng, trước mặt người đàn ông này, cô căn bản là không làm được gì khác ngoài việc tuân lệnh anh ta.

"Đã biết!" Cô đáp một tiếng, đứng dậy đi về phía phòng tắm.

"Còn có, tôi quên dặn em, em xem những người đến đây đều còn trẻ tuổi, có cháu tôi Hàn Thiên Lôi. Về sau thằng bé cũng ở đây, em phải chú ý ăn mặc một chút. Mặc như vậy xuống dưới lầu, em nói xem trông giống cái gì? Tôi không mong nữ nhân của tôi lại vô liêm sỉ như vậy."

Hàn Thừa Nghị hoàn toàn không nghĩ đến việc anh căn dặn một câu như vậy lại khiến Tuyết Vi bất mãn vô cùng.

"Hừ." Tuyết Vi thờ mặt, không thể nhịn được nữa, mạnh mẽ quay đầu trừng mắt nhìn Hàn Thừa Nghị, "Anh nói đủ chưa? Tôi không biết anh sẽ về vào giờ này, tôi cũng không có ý mặc như vậy cho nhiều người xem."

Nhạc Tuyết Vi kích động tranh cãi, lông mi dài run run không ngừng, hình như có chút ẩm ướt.

Hàn Thừa Nghị im lặng, đứng lên nhìn cô, một tay để trong túi quần tây, một tay nâng mái tóc dài của cô vén ra sau: "Khẩu khí thật lớn! Tôi nói cái gì? Tĩnh tĩnh như vậy làm sao em có thể trở thành người của tôi được chứ?"

"Đừng chạm vào tôi!" Nhạc Tuyết Vi lùi ra sau hai bước, tránh né Hàn Thừa Nghị: "Tôi chưa từng muốn trở thành người của anh, thân phận giờ đây của tôi làm sao dám so đo với người của anh được? Có điều, cho dù thân phận tôi là như vậy, tôi cũng có tự tôn, cũng không muốn ai nói tôi là kẻ vô liêm sỉ. Nếu như anh cảm thấy tôi là kẻ vô liêm sỉ thì hãy thả tôi ra!"

Vừa nói xong lời này, Nhạc Tuyết Vi liền thở hỗn hển. Cho đến tận bây giờ, cô cũng chưa thể chấp nhận việc bị Hàn Thừa Nghị mua làm tình nhân.

Hàn Thừa Nghị thu lại sự dịu dàng lúc này, sắc mặt u ám, cười đáp: "Nói đi nói lại, em vẫn không tình nguyện theo tôi."

Nhạc Tuyết Vi bị kim hãm, tia đen tối trong ánh mắt của anh ta lóe ra khiến cô vừa hốt hoảng vừa bất lực.

"Sao?" Hàn Thừa Nghị lắc đầu, "Bị tôi nói trúng rồi sao? Phép khích tướng? Tiểu nha đầu, bao giờ em mới chịu lớn? So với tôi, em còn non lắm. Những việc em làm đối với tôi đều không có tác dụng. Tôi cũng đã nói, nếu là thứ ta muốn thì không có gì tôi chưa từng chiếm được. Giờ em đã là của tôi, tôi khuyên em nên bỏ ý nghĩ tôi sẽ thả em đi. 1000 vạn với tôi không được tính là tiền. Nhưng mà..."

Hàn Thừa Nghị bước thêm hai bước, hơi cúi người, môi mòng dán vào tai Nhạc Tuyết Vi, hơi thở ấm nóng nguy hiểm áp sát cô, "Nó có thể làm cho em ngoan ngoan bên cạnh tôi, muốn làm gì thì làm."

"Anh..." Nhạc Tuyết Vi không thể phản bác, chỉ có thể cắn chặt răng đứng im, hai tay nắm chặt để bên sườn, móng tay đâm mạnh vào lòng bàn tay...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 25: Ảnh Chụp Con Gái

Editor: Nhung

"Giám đốc, bản hợp đồng hôm trước anh đã quyết định ký chưa? Mọi người đều đang chờ đợi, Nghê tiên sinh đã hỏi thúc mấy lần rồi."

Tối gần trưa, Nhạc Tuyết Vi đem bản hợp đồng đặt trước mặt Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị xem qua rồi ký đưa tới tay cô. Nhạc Tuyết Vi xoay người định bước đi thì lại bị Hàn Thừa Nghị ôm lấy thắt lưng ngăn lại, "Giám, giám đốc?" Anh ta muốn làm gì? Đây là nơi làm việc mà, mặc dù cô biết sẽ không có người đột ngột bước vào, nhưng mà.... dù sao đây cũng là nơi dành cho công việc.

"Hôm nay em lại không có biện pháp sao?" Hàn Thừa Nghị ôm trọn lấy cô, hỏi.

Nhạc Tuyết Vi sững sốt, ngày hôm đó cô nói không có biện pháp khiến cho cả hai người tranh cãi một trận. Mấy ngày này, hành động của Hàn Thừa Nghị đối với cô đều không có gì quá thân mật, nhưng tại sao ở đây anh ta lại hành xử như thế này?

Mục đích của Hàn Thừa Nghị đối với cô rất rõ ràng, anh ta khinh thường cô. Trốn, cô nhất định phải trốn khỏi đây.

"Ừ." Cô đáp bừa một tiếng rồi nhỏ giọng đề nghị với Hàn Thừa Nghị, "Giám đốc, việc này để về nhà hãy bàn có được không?", mới đó, gương mặt trắng sứ của cô đã ửng hồng.

Hàn Thừa Nghị vui vẻ nhìn gương mặt ngại ngùng của cô, trông rất đáng yêu. "Được." Môi mòng nhấc lên, Hàn Thừa Nghị rất hào phóng buông cô ra.

Nhạc Tuyết Vi lấy hợp đồng định đi thì bỗng nhìn thấy một chồng tư liệu đặt trên bàn làm việc. Không phải cô muốn dòm ngó bí mật của Hàn Thừa Nghị mà ở phía trên là ảnh chụp một người mà cô quen, Kiều Vạn Đông.

"Sao?" Hàn Thừa Nghị nhìn thấy ánh mắt của Nhạc Tuyết Vi liền cầm tập tư liệu lên hỏi, "Biểu cảm này của em là sao?"

"Giám đốc, anh... anh điều tra người này?" Nhạc Tuyết Vi thấy rõ, đó là phần tư liệu hết sức tỉ mỉ về Kiều Vạn Đông, một xấp dày cộp. "Vì sao anh lại muốn điều tra người này?"

Hàn Thừa Nghị để xấp tư liệu xuống, không trả lời mà hỏi lại: "Hình như em rất quan tâm đến người này? Hỏi kĩ như vậy để làm gì?"

"Chuyện này...." Sắc mặt Nhạc Tuyết Vi cứng đờ nhưng rất nhanh sau đó đã phản ứng lại, giải thích: "Trên tư liệu của người này không có nói đến sao? Ông ấy là hiệu trưởng trường T, tôi là học sinh trường đại học T, sinh viên tò mò một chút về hiệu trưởng trường thì có gì lạ sao?"

"Có lý." Hàn Thừa Nghị không hỏi lại nữa, ngồi xuống, "Công ty gần đây có tính đến việc giúp đỡ một chút, tôi muốn nhìn xem người này có phải là người đáng để đầu tư không, em có biết nhiều về hiệu trưởng của mình không?"

Nhạc Tuyết Vi siết chặt tay, "Kiểu hiệu trưởng được coi như truyền thuyết của trường, rất được mọi người kính trọng."

Cô không biết vì sao bản thân lại nói giúp Kiều Vạn Đông, mặc cho bây giờ hai người đều không còn quan hệ gì, cô không làm chuyện đại nghịch bất đạo cũng bởi lẽ việc lớn như vậy, đâm sau lưng người khác không phải là tính cách của cô.

"Nếu ông ta là người như vậy, xem ra tôi cũng phải giúp một tay rồi." Hàn Thừa Nghị cầm lấy tư liệu, hình như có chút dăm chiêu nhưng rồi lại gạt đầu, tựa như việc giúp đỡ này có thể thành đều là do câu nói của Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi khẽ cười rồi xoay người đi ra.

Chờ sau khi cô đi khỏi phòng rồi, Hàn Thừa Nghị mới lật trong xấp tư liệu 1 tờ giấy rồi đặt lên đầu. Trên đó là gương mặt một cô gái nhỏ, gương mặt phổ thông, không khó coi, không xinh đẹp, cùng lắm cũng chỉ có thể cho là thanh tú.

"Kiều Vũ Vi."

Hàn Thừa Nghị thầm gọi tên này, khóe miệng hiện ra nét cười âm áp. Cuối cùng cũng tìm được em, cô gái mà tôi đã tìm kiếm mười năm nay. Mười năm trước, em cứu tôi một mạng, không có em thì ngày hôm nay cũng không có Hàn Thừa Nghị, càng không có Hàn gia.

Mặc dù cô gái trên bức ảnh chỉ là một cô gái có tướng mạo bình thường, nhưng Hàn Thừa Nghị không quan tâm, sau này nhất định anh sẽ đối tốt với cô gái này, phải để cho cô có được những thứ tốt nhất trên đời. Chỉ có cô mới xứng đáng với chúng.

Tan tầm, Nhạc Tuyết Vi phải sắp xếp lại giấy tờ nên hơi tốn thời gian một chút. Chờ cô hết bận chắc cũng không còn xe nữa, cô liền đánh bạo đi nhờ Nghê Tuấn.

"Nghê tiên sinh, tôi tới liền, hẹn gặp lại sau."

Nói xong cô vội vàng cắt điện thoại, nhìn không được âm oán giận Hàn Thừa Nghị, anh ta đúng là không nhân nại một chút nào, mới đi nhờ anh ta chút mà cứ bị thúc giục này kia, sao anh ta không xem xem cô bận rộn như thế này là vì ai chứ.

Nhạc Tuyết Vi cất bước, đi mà như chạy. Đột nhiên trên đường có một chiếc xe taxi của hãng Toyota lao tới, khi đi ngang qua Nhạc Tuyết Vi thì dừng lại, cửa xe bật ra, người ở trong vươn cánh tay lôi Nhạc Tuyết Vi vào trong xe.

"Aaaa... Cứu với.... "

Phân nửa âm thanh cầu cứu của Nhạc Tuyết Vi bị giữ lại ở trong xe đang cấp tốc lao đi.

"Chuyện gì vậy?"

Hàn Thừa Nghị vốn đang nhắm mắt để nghỉ ngơi thì bỗng mơ hồ nghe thấy tiếng hét của Nhạc Tuyết Vi bên tai, liền mở mắt.

Cửa xe mở ra, Nghê Tuấn đi đến, sắc mặt hoảng loạn: "Tam Thiếu, không ổn rồi. Nhạc tiểu thư bị người khác bắt đi rồi."

"Cái gì?" Hàn Thừa Nghị bật người ngồi thẳng, vô tình lộ ra vài tia hoảng loạn mà trước giờ chưa từng có: "Sao lại thế này? Là ai làm?"

"Hiện tại vẫn chưa biết! Em đã sai người đuổi theo rồi!" Nghê Tuấn bẩm báo đúng sự thật, đối với chuyện này, Hàn Thừa Nghị cũng chỉ biết gạt đầu một cái.

Đúng ra Nhạc Tuyết Vi theo Hàn Thừa Nghị cũng chưa được bao lâu, tin tức chắc cũng chưa thể truyền ra ngoài, hơn nữa cho dù người đó biết Nhạc Tuyết Vi là người của Hàn Thừa Nghị anh, có cho một trăm triệu thì cũng không dám bắt cóc cô.

"Vậy người còn đứng đó làm gì? Còn không mau đi điều tra!" Hàn Thừa Nghị tức giận gầm lên một tiếng, nghê Tuấn nhanh chóng lui ra ngoài.

Hàn Thừa Nghị đỡ trán, hai bên thái dương khẽ giật giật. Sao lại có thể xảy ra sự việc này? Tiểu nha đầu vừa mới từ cửa thang máy đi ra anh vẫn còn nhìn thoáng qua, vừa chớp mắt một cái, cô đã bị người khác bắt đi mất?

Mặc kệ là ai làm, dám động vào người của anh, chắc chắn là chán sống rồi.

Nhạc tuyết vi vừa lên xe đã bị đánh thuốc mê, khi tỉnh lại thì trước mắt là một mảng đen kịt, cô bị bịt mắt, tay và chân đều bị buộc chặt, miệng bị dán băng dính.

Nhạc tuyết vì gãy giữa, kêu to, nhưng hoàn toàn không nghe ra được âm thanh gì.

Đây là nơi nào? Tại sao cô lại bị bắt cóc? Hàn Thừa Nghị đâu? Hàn Thừa Nghị có biết cô bị bắt cóc không? Có tới cứu cô hay không? Giờ khắc này, tất cả những gì Nhạc Tuyết Vi nhớ tới đều là về Hàn Thừa Nghị, giống như buổi tối ngày cô bị bọn vay nặng lãi truy nợ, cuối cùng cũng là anh ta tới cứu cô.

Người này tuy rằng bá đạo cường thế, nhưng những lúc nguy hiểm đều mang lại cho cô cảm giác an toàn.

Đột nhiên, bên tai vang lên tiếng mở cửa, Nhạc Tuyết Vi ngồi thẳng lưng, chậm rãi dựa vào bức tường phía sau, có người vào!

Trong phút chốc, bịt mắt của cô được cởi ra, ánh sáng mạnh chiếu tới khiến cô phản xạ có điều kiện là nhắm mắt.

Đứng ở trước mặt cô, là một cô gái nhỏ, ngũ quan thanh tú, hình như là con lai và còn nhỏ tuổi hơn cả Nhạc Tuyết Vi.

Cô gái nhỏ ngồi xổm xuống trước mặt Nhạc Tuyết Vi, nâng cầm cô lên rồi đánh giá, "Chị quả thật rất xinh đẹp. Chị là người yêu mới của Thiên Lỗi ca ca sao?"

Thiên Lỗi ca ca? Đầu óc Nhạc Tuyết Vi bắt đầu hoạt động, là Hàn thiên lỗi sao? Nhưng vì sao cô gái này lại nói cô là người yêu mới của Thiên Lỗi? Cô và Hàn Thiên Lỗi chỉ gặp qua vài lần, cùng lắm là ngồi xe vài lần vào ra bán hạ sơn trang mà thôi, đây chắc chắn là hiểu lầm rồi.

"Uhm uhm." Nhạc tuyết vì liếc mắg lắ đầu, muốn cho cô gái kia thấy mình không phải là người yêu của Hàn Thiên Lỗi, chắc chắn bọn họ bắt nhầm người rồi.

"Ai....." Tiểu cô nương làm lơ hành động của cô, thờ dãi, "Chỉ tiếc, cô cùng Thiên Lỗi ca ca không duyên phận. Tỷ tỷ, chị sẽ trở thành di của tôi, chị có biết không?"

Di? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Nhạc Tuyết Vi vô cùng kinh sợ, cô rõ ràng không quen biết cô gái này, vì sao lại nói rằng cô sẽ làm di của cô ta? Bà cô ta là ai?

"Uhm... uhm" Miệng bị dán băng dính, cô chỉ có thể cật lực lắ đầu.

"Tỷ tỷ, chị bao nhiêu tuổi rồi? Chị so với tôi chắc không lớn hơn nhiều, tôi 16 tuổi, để chị làm di của tôi, xem ra cô phải âm ức nhiều rồi."

Cô gái này hoàn toàn không thèm nhìn Nhạc Tuyết Vi vùng vẫy lắ đầu, cứ thế mà nói tiếp, "Có điều. Mặc dù cha tôi năm nay đã hơn bốn mươi nhưng nhìn vẫn còn rất trẻ, rất anh tuấn."

Nhạc Tuyết Vi thấy cô ta nói thì càng sợ hãi, cô đang gặp phải chuyện quái gì vậy? Bị người bắt đi, giờ là bị bức hôn sao? Cô không muốn bị gả cho một người đàn ông hơn bốn mươi có con gái 16 tuổi.

"Đại tiểu thư? Cô lại chạy đi đâu rồi? Cô ở đâu vậy?"

Bên ngoài có người gọi thất thanh, tiểu cô nương này đang dọa nạt bỗng nhảy dựng lên, vội vã bịt mắt Nhạc Tuyết Vi lần nữa rồi nói: "Tỷ tỷ, xin thứ lỗi, cha ta nói tạm thời phải để chị chịu âm ức một chút. Mọi người tìm ta, ta phải ra ngoài trước, nếu rảnh ta sẽ lại đến tìm chị nói chuyện."

"Uhm.."

Nhạc Tuyết Vi lo lắng, cô không có cách nào khác, chỉ có thể dùng sức tạo ra chút âm thanh vô nghĩa này. Hàn Thừa Nghị ở đâu? Vì sao anh ta không đến tìm cô. Cô bị bắt vào chiều tối, giờ bên ngoài đã sáng như vậy, chắc chắn đã qua một đêm, vậy mà anh ta không hề tìm cô sao? Hẳn sẽ không đi tìm cô sao? Nghĩ như vậy, bỗng nhiên Nhạc Tuyết Vi cảm thấy mất mát và âm ức vô cùng.

Một lát sau, cửa lại bị mở ra một lần nữa, nghe tiếng bước chân này hình như có rất nhiều người.

Bịt mắt được cởi bỏ, tất cả những người đi tới đều là phụ nữ. Trong đó có một người bưng chén nước đưa đến bên miệng Nhạc Tuyết Vi, "Uống đi!"

Nhạc Tuyết Vi rất khát, chần chờ một lát, liền uống cạn một hơi. Những người này bắt đầu cởi trói cho cô, xé bỏ băng dính rồi dắt cô ra ngoài.

"Các người muốn đưa ta đi đâu?" Nhạc Tuyết Vi không dám tin là cô bị bắt tới đây để kết hôn, chính xác hơn là bức hôn, thái độ của bọn họ cũng không giống cách đối đãi với tân nương tử.

"Đừng hỏi nhiều, đi mau!"

Nhạc Tuyết Vi bị những người này đẩy một cái, đột nhiên cảm thấy chân tay mềm nhũn, đứng thôi cũng khó, cô bỗng rùng mình, vừa rồi chén nước kia bị bỏ thuốc? Nếu không thì tại sao lại cảm thấy cả người không có chút sức lực nào?

Cô bị đưa tới một gian phòng, bên trong quần áo, người trang điểm đều đang chờ cô.

"Người tới rồi, hãy trang điểm thật xinh đẹp."

“Được được được, Phong gia kết hôn, bọn tôi sao dám chậm trễ?”

Nhạc Tuyết Vi nghe xong, kết hôn? Nhưng mà, Phong gia là ai? Vì sao lại trói cô bắt làm tân nương? Cô sốt ruột vô cùng, liền nghĩ tới Hàn Thừa Nghị. Anh tới nhanh lên! Tôi sắp bị một lão già bức hôn rồi!

Tại bán hạ son trang, Hàn Thừa Nghị đang chuẩn bị xuất phát thì bỗng, "Hắt xì"

“Tam thiếu?” Nghê tuần quan tâm, hỏi, “Có phải do đêm qua ngủ không nghỉ ngơi nên bị cảm lạnh rồi không?”

“Không có gì!” Hàn thừa nghị lắc đầu, “Xuất phát đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 26: Ông Bắt Nhầm Người Rồi

Editor: Nhung

Gương mặt Hàn Thừa Nghị khẽ giật giật cho thấy rõ sự căng thẳng.

Hàn Thiên Lỗi ngồi một bên, thầm đánh giá Hàn Thừa Nghị, dè dặt, cẩn trọng lên tiếng: "Tam thúc, Tuyết Vi sẽ không xảy ra việc gì đâu. Phong gia muốn đối phó với chúng ta, hẳn nhất định là đã nhìn thấy cháu cùng Tuyết Vi ra vào bán hạ son trang vài lần nên mới hiểu lầm rằng cô ấy là người phụ nữ của cháu. Thúc cũng biết, gần đây, người cháu xuất hiện cùng nhiều nhất là Tuyết Vi."

Hàn Thừa Nghị rũ mắt, nhìn về phía cháu trai, đột nhiên nói: "Cháu kêu cô ấy là Tuyết Vi? Hai người rất thân thiết?"

"Không... không có." Hàn Thừa Lỗi vội vàng giải thích, sao tam thúc lại chú ý đến chuyện nhỏ như cách xưng hô này không biết, "Không gọi Tuyết Vi thì cháu nên gọi cô ấy là gì?"

Hàn Thừa Nghị không biết trả lời ra sao, chỉ cảm thấy cháu mình gọi tên Nhạc Tuyết Vi như vậy có phần rất thân mật, khiến anh cảm thấy thật khó chịu, "Cô ấy lớn hơn cháu, cháu phải gọi cô ấy là chị."

"Hả? Cháu hỏi thúc cái này, cháu và cô ấy sinh cùng năm, cô ấy chỉ sinh sớm hơn cháu hai tháng, và lại cô ấy trông như búp bê vậy, lí nào cháu lại gọi cô ấy là chị? Cô ấy kêu cháu là ca ca cũng không có gì là quá đáng." Hàn Thiên Lỗi bỗng cảm thấy buồn cười.

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị càng ngày càng khó coi: "Hàn Thiên Lỗi, cô ấy tuy tuổi nhỏ, nhưng lại là trưởng bối của cháu, chuyện này, cháu hãy nhớ cho kĩ."

"Sao?" Hàn Thiên Lỗi dừng cười ngay lập tức, vì sao bỗng nhiên tam thúc lại nghiêm túc như vậy? Chỉ là một cô gái nhỏ, không phải là bà của cậu, sao có thể là trưởng bối của cậu được?

Nếu không phải cậu biết rằng tam thúc đã có người trong lòng 12 năm rồi, cậu nhất định sẽ cho rằng thúc ấy dành tình cảm đặc biệt cho Nhạc Tuyết Vi.

Thành phố T, Tây Giao.

Sắc trời dần dần tối, đèn trong hoa viên của Phong gia đã đốt sáng lên. Không chỉ như vậy, trong không gian mơ hồ còn truyền đến tiếng nhạc du dương, toàn bộ trên dưới đều đắm chìm trong không khí vui mừng. Cổng lớn đã bắt đầu có siêu xe tiến vào, đều là những nhân vật chủ chốt của thành phố T.

Ông vua bài bạc Phong tức kết hôn, cho dù chỉ là tiểu thiếp, nhưng thành phố T phàm là có chút thân phận người thì vẫn là phải nể mặt nể mũi của Phong gia.

Giờ này, Nhạc Tuyết Vi đã trang điểm mặc áo cưới, dựa ngồi ở sô pha phòng tân hôn. Cô không bị trói tay chân, nhưng cả người một chút sức lực đều không có, cho dù là hiện tại tất cả cửa lớn nhỏ đều đang mở, cô có muốn chạy, cũng không chạy được.

Đáng chết..... Những người đó không biết đã cho cô uống cái gì.

Bên ngoài ồn ào náo động, cô có thể nghe thấy, điều này làm cho cô thêm nôn nóng bất an, chẳng lẽ cô thật sự bị gả cho một lão già chưa từng thấy mặt hay sao?

Cửa phòng bất ngờ bị mở ra, người đàn ông trung niên từ đó bước vào, tóc vuốt ngược về phía sau, gương mặt có chút tây, chỉ có điều người này toát lên dáng vẻ khinh người lại rất tàn nhẫn, cho người ta cảm giác sợ hãi.

Nhạc Tuyết Vi nghĩ, đây chính là người mà cô sẽ bị gả sao?

“Ông. .... Ông muốn gì? Ông thả tôi ra! Tôi không quen biết ông, ông muốn tôi phải làm sao?”

Nhạc Tuyết Vi đoán không sai, người đàn ông trung niên này chính là Vua bài Phong Túc.

Đây là lần đầu Phong Túc nhìn thấy người đêm nay hẳn muốn ‘cười’, có điều, nhan sắc của cô gái này thật làm hắn sáng mắt, có thể nói là kinh diễm.

Hắn chậm chậm đi đến trước mặt Nhạc Tuyết Vi, cúi xuống néo cô cằm, cười: “Cô chính là người yêu mới của Hàn Thiên Lỗi? Không tồi, mắt nhìn của tiểu tử này quả là rất được. Chỉ tiếc, cô theo nhầm người rồi. Hôm nay, cho dù cô có không can tâm thì cũng đừng trách ta, hãy trách Hàn Thiên Lỗi. Tiểu tử đó dám đụng tới nữ nhân của Phong túc ta, vì vậy, hôm nay ta phải cho mọi người thấy, ta sẽ cười người phụ nữ của hắn. Vốn ban đầu ta chỉ muốn diễn một vở hài kịch, có điều hiện tại nhìn dáng vẻ của cô quả thật không tồi, lão từ đây sẽ thay đổi chủ ý, thật sự cười cô.”

“Không, không! Tôi không phải người của Hàn Thiên Lỗi, ông bắt nhầm người rồi.”

Cầm Nhạc Tuyết Vi bị siết chặt, cô chau mày lại.

"Hừ. Không phải? Vậy cũng tốt, cô phải trở thành người phụ nữ của Phong Túc ta, haha" Phong Túc cười lớn, hẳn buông Nhạc Tuyết Vi ra, ngón tay thô ráp khẽ vuốt ve làn da cô.

“Tôi là người phụ nữ của Hàn Thừa Nghị!” Toàn thân Nhạc Tuyết Vi đều nổi da gà, cô sợ hãi, bật thốt lên la lớn.

Sắc mặt Phong Túc thay đổi trong phút chốc, ánh mắt trở nên hung ác, “Cô nói gì?”

“Tôi, tôi nói tôi là người phụ nữ của Hàn Thừa Nghị!” Nhạc Tuyết Vi nhắc lại câu hỏi này, mặc kệ, nếu đã nói ra thì sẽ không còn cách nào đổi lại. Hơn nữa, trực giác nói cho cô biết, người đàn ông này đối với Hàn Thừa Nghị có chút sợ hãi.

“Ha. ....” Phong Túc đỡ trán bật cười, “Cô tưởng rằng nói vậy thì ta sẽ tin sao? Mặc kệ cô là nữ nhân của ai, đêm nay, cô sẽ thuộc về ta.”

Nói xong, Phong Túc xoay người ra khỏi phòng tân hôn, cửa phòng bị khóa lại lần thứ hai. Nhạc Tuyết Vi cố gắng hoạt động tay chân một chút, nhưng mà một chút sức lực cũng vẫn không có.

Đoàn người của Hàn Thừa Nghị vừa mới bước vào phòng khách thì liền thấy Phong Túc trang phục nghiêm chỉnh từ trên lầu đi xuống, hẳn trong bộ đồ tân lang làm Hàn Thừa Nghị có phần không thoải mái.

“Phong gia.”

Cho dù trong lòng không thoải mái, nhưng trên mặt vẫn phải biểu lộ vẻ bình tĩnh, Hàn Thừa Nghị hướng về phía Phong Túc hơi cúi người chào.

“Aida, sao hôm nay Tam thiếu lại rảnh rồi tới Phong gia này vậy?” Phong Túc là một con cáo già.

“Phong gia đón dâu, Thừa Nghị sao có thể không tới? Nghe Tuấn.” Hàn Thừa Nghị trên mặt vẫn tươi cười, phát tay về phía Nghe Tuấn, Nghe Tuấn đem quả đã chuẩn bị đưa tới cho Phong Túc, “Phong gia, một chút lễ mọn, chúc mừng tân hôn của ngài, mong ngài vui lòng nhận cho.”

“Chỉ là cười tiểu thiếp thôi mà. .... Tin tức của tam thiếu quả thật rất nhanh nhạy, hôn lễ chuẩn bị hấp tấp, vô tình quên mất Tam thiếu, tam thiếu không lấy làm phiền lòng mới là quý, đợi chút nữa uống cùng nhau mấy chén được chứ?”

Phong túc một bên cười ha ha, một bên đánh giá Hàn Thừa Nghị và người phía sau hẳn Hàn Thiên Lỗi, âm thầm phỏng đoán. Tiểu nha đầu rốt cuộc là nữ nhân của ai? Hai thúc cháu này đến đây không thật là vì tới uống rượu mừng, nữ nhân Hàn gia bị trời đến phong gia, nữ nhân này có lẽ là người quan trọng, nếu không vì sao khẩu khí của bọn họ lại hạ mình như vậy?

“A, đúng rồi, Phong gia, lần này Thừa Nghị cố ý đưa theo Thiên Lỗi tới đây, mong ngài thứ lỗi cho thằng bé, thằng bé tuổi còn nhỏ, lần trước làm Phong gia, ngài không chấp tiểu hài tử này chứ. Mong Phong gia nể mặt Thừa Nghị, tha thứ thằng bé lần này có được không?”

Hàn Thừa Nghị đẩy Hàn Thiên Lỗi một cái. Hàn Thiên Lỗi bị ép buộc không có cách nào khác, đành phải cúi đầu nhận lỗi với Phong Túc: “Phong gia, tôi sai rồi, thực xin lỗi.”

Phong Túc hừ lạnh một tiếng, khỏe mắt lông mày đều là vẻ khinh thường, vẫy vẫy tay cười cười: “Quên đi, hôm nay là đại hỉ của ta, không nói chuyện này nữa. Đã tới rồi thì đều là khách! Không say không về.”

“Tự nhiên.” Hàn Thừa Nghị phụ họa, nhất phái quý khí đại gia công tử, tỏ rõ rằng ý tới đây là tới uống rượu mừng.

Thái độ này của hắn thật làm Phong Túc có phần bối rối, vốn tưởng rằng Hàn gia đến đây là để làm ấm i chuyện kia? Mà hiện tại trông hắn lại như không có ý gì, chỉ đơn thuần đến uống rượu mừng.

“Không biết tân nương tử của Phong gia, là vị thiên kim tiểu thư nào của thành phố T?” Hàn Thừa Nghị vẫn mỉm cười, khiến cho người khác nhìn không ra mặt tia sơ hở.

Phong Túc không hề biết rằng, người vẫn luôn theo sát Hàn Thừa Nghị là Nghe Tuấn giờ đã không còn ở phòng khách.

“Cũng không phải thiên kim tiểu thư gì, chỉ là một người phụ nữ bình thường, tiểu hài tử không hiểu chuyện, nhưng tôi lại thích những cô cô đơn thuần như thế, ha ha. ....” Phong Túc nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Nhạc Tuyết Vi, trong lòng thật sự là có phần thích thú, nếu cưới một cô cô như vậy thì chuyện Hàn Thiên Lôi và tình nhân của hắn thông đồng cũng đều có thể bỏ qua.

“Người Phong gia nhìn trúng quả nhiên là rất đặc biệt.”

Ngoài miệng Hàn Thừa Nghị nói như vậy nhưng trong lòng lại hận không thể đem Phong Túc chặt làm tám khúc! Nữ nhân của anh, cho dù là anh có ăn qua một lần thì cũng không đến phiên lão già thối này mơ tưởng. Lại còn không biết nhìn lại tuổi tác của mình, dám mơ tới chuyện chạm vào Tuyết Vi.

Có điều, tam thiếu à, vị tiểu nương tử này của ta nói, cô cùng tam thiếu rất quen thuộc đó!” Phong Túc dùng đôi mắt hồ ly cố ý thử, cố ý thử Hàn Thừa Nghị.

“Vậy sao? Xin hỏi quý danh của chị dâu là?” Hàn Thừa Nghị làm ra vẻ kinh ngạc, biểu tình rất là nghi hoặc.

“Nhạc Tuyết Vi. Thế nào, tam thiếu đã từng nghe qua chưa?”

Hàn Thừa Nghị nghiêm túc nghĩ nghĩ, lắc đầu phủ nhận: “Nhạc Tuyết Vi? Trước nay chưa từng nghe qua tên này, có lẽ là chị dâu đã từng nghe người ta nhắc tới tôi sao?”

"Có lẽ là vậy." Đến lúc này, Phong Túc cũng lười suy nghĩ, nếu Hàn Thừa Nghị không gây sự, hắn lại thật sự coi trọng Nhạc Tuyết Vi, vậy thì đàm lao phải theo lao, cứ tiến hành hôn lễ, như vậy vừa không ảnh hưởng đến hòa khí, mà hắn cũng được lợi.

“Tam thiếu, mời, đã đến giờ hôn lễ bắt đầu rồi, đừng ở chỗ này nữa, mời vào trong.”

“Mời.”

Hàn Thừa Nghị đi theo Phong Túc hướng vào trong sảnh, khoe mắt lạng lẽ liếc về phía trên lầu, Nghê Tuấn lúc này không biết đã tìm được Tuyết Vi chưa? Tuyết vi cũng không biết giờ ra sao, cô nhỏ như vậy, vẫn là một đứa trẻ, đột nhiên bị trói lại, lại bị ép phải kết hôn, chắc chắn rất sợ hãi.

Trong sảnh, khách khứa đã đến gần hết, chỉ còn chờ tân nương lên sân khấu.

“Giờ lành đến!”

“Phía dưới hôn lễ chính thức bắt đầu, cho mời tân nương vào bàn!”

Bữa tiệc bỗng rộn lên bởi tiếng vỗ tay, Hàn Thừa Nghị thu ánh mắt tươi cười, chăm chú nhìn vào tân nương được đưa vào sảnh.

Nhạc Tuyết Vi được hai phù dâu dìu tới, áo cưới không phải may dựa trên số đo của cô, mặc ở trên người cô có chút lớn, nhưng vẫn rất xinh đẹp, tấm lụa mỏng che mặt cô, mơ hồ có thể thấy được gương mặt được trang điểm tỉ mỉ phía dưới. Hàn Thừa Nghị cảm thấy, cô không trang điểm vẫn là xinh đẹp nhất.

Chỉ là, Hàn Thừa Nghị cảm thấy Nhạc Tuyết Vi hình như không ổn, giống như là đi không nổi, mỗi một bước đi đều là hai người phù dâu kia nâng lên. Anh không khỏi nắm chặt nắm tay, mu bàn tay hiện rõ gân xanh, Phong Túc lại dám hạ thuốc Tuyết Vi. Nếu hôm nay anh không tới, e là hậu quả khôn lường.

Nhạc Tuyết Vi lúc này cũng nhìn thấy Hàn Thừa Nghị, vội vàng mở miệng, không cần nghĩ ngợi hét: “Hàn Thừa Nghị.”

Tân nương ở hôn lễ gọi tên người đàn ông khác? Mọi ánh mắt của khách khứa đều hướng về phía Hàn Thừa Nghị, ánh mắt Phong Túc biến dạng, nhìn hệt như con dao muốn găm vào người Hàn Thừa Nghị, “Tam thiếu, có chuyện gì vậy? Xem ra, tân nương tử của ta, đúng là quen biết cậu.”

Hàn Thừa Nghị bình tĩnh thong dong cười, nói với Nhạc Tuyết Vi.

“Chị dâu, có phải chị nhận sai người rồi không? Thừa Nghị chưa bao giờ gặp chị, sao chị lại biết tên của Thừa Nghị?”

“Hả?” Đây là tình huống gì? Hàn Thừa Nghị nói không quen biết cô? Hắn mặc kệ cô sao? Hắn tới không phải để cứu cô? Nhạc Tuyết Vi cô thật là ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 27: Trách Nhâm Người

Editor: Nhung

Cả người Nhạc Tuyết Vi không có chút sức lực nào, cô bị phù dâu nâng đi tới lễ đài.

Hôn lễ được tiến hành theo lễ thường, người ngoài cho rằng đây chỉ là một hôn sự nhỏ của Phong Túc và tân nương mới, mà dưới lễ đài, ánh mắt Hàn Thừa Nghị lạnh băng, tay cầm ly thủy tinh chân dài bóp mạnh rồi ngửa cổ rót thẳng vào miệng! Điều này khiến cho Phong Túc đặc ý vô cùng.

Nghê Tuấn truyền đến một tin ngắn, đã tìm được vị trí của tân phòng.

Hàn Thừa Nghị vừa cẩn thận, chu toàn với các khách khứa trong lễ cưới, vừa tìm cơ hội để chuốc rượu Phong Túc. Tiệc cưới cứ thế được tiến hành, Hàn Thừa Nghị ra hiệu cho Hàn Thiên Lôi rời khỏi sân, lặng yên không một tiếng động đi về phía tân phòng.

“Tam thiếu.” Nghê Tuấn đã chờ ở cửa, bên cạnh có mấy người gác cửa đều đã bị Nghê Tuấn đánh ngã.

Hàn Thừa Nghị thấy Nhạc Tuyết Vi ngồi im, bất mãn nhíu mi: “Sao không đưa cô ấy đi?”

Nghê Tuấn khó xử nói: “Cái này..... Thuộc hạ vô dụng, cô Nhạc không chịu theo em đi, cô ấy lại không có sức lực còn em thì không thể ôm cô ấy được.”

“Cái gì?” Hàn Thừa Nghị khó hiểu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây? Vừa rồi rõ ràng đã cầu cứu anh, bây giờ sao lại không chịu đi cùng Nghê Tuấn? “Được rồi, để tôi đi.”

Thời gian không có nhiều, Phong Túc có thể vào bất cứ lúc nào, không thể chậm trễ.

Đẩy cửa phòng ra, Hàn Thừa Nghị đi thẳng đến giường Nhạc Tuyết Vi, cúi người bế cô lên.

“Buông ra!” Bất ngờ, Nhạc Tuyết Vi hùng hổ quát, “Anh đừng chạm vào tôi.”

“.....” Hàn Thừa Nghị sững sốt, cô làm loạn cái gì? Hàng mi anh tuấn khẽ nhướng lên, quát, “Đừng làm loạn!”

Thời gian không còn nhiều, chúng ta cần phải rời đi ngay lập tức.”

Nhạc Tuyết Vi không nghe anh, lòng cô âm ức vô cùng, vừa rồi ở hôn lễ, anh ta thân nhiên nói không quen biết cô? Liệu anh ta phải đàn ông hay không hay chỉ coi cô là món đồ bỏ tiền ra mua, nhưng tốt xấu gì hiện tại cô cũng được coi như người phụ nữ của anh ta, anh lại trơ mắt nhìn cô bị người ta ép hôn?

“Phải đi thì anh cứ đi, tại sao tôi phải đi?” Nhạc Tuyết Vi vừa nói, vừa giãy giụa, tuy rằng lực đạo rất nhỏ, nhưng ý muốn phản kháng lại mãnh liệt vô cùng.

Hàn Thừa Nghị nhíu mày, đã không còn kiên nhẫn. “Không đi? Chẳng lẽ em muốn ở lại đây, trở thành "vợ lẽ" của Phong Túc?”

“Phải!” Nhạc Tuyết Vi mạnh miệng.

“Em!” Sắc mặt Hàn Thừa Nghị lạnh đi, châm biếm, “Có phải em cho rằng đi theo vua bài thì sẽ được sung sướng? Tuổi của ông ta còn lớn hơn cả cha em đấy. Hơn nữa, ông ta có vợ lớn, thê thiếp cũng đếm không xuể. Nói em là vợ lẽ cũng thật tình đề cao quá rồi. Hôn lễ này chẳng qua chỉ là chơi đùa với em mà thôi.”

“Đi theo anh hay ông ta có gì khác nhau sao? Tôi vốn là loại người này, có đi theo ai cũng không thay đổi.”

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị xanh mét, đúng là bị làm cho tức chết, trừ cháu trai Hàn Thiên Lôi thì chỉ có nha đầu này mới làm anh tức giận đến vậy. “Đừng quên, 1000 vạn, em đã bán cho tôi. Sau này em muốn đi theo ai thì tùy, nhưng trước hết phải để tôi dùng cho đủ, phải trả cho hết nợ.”

“Khốn kiếp!” Nhạc Tuyết Vi giơ lên tay tát Hàn Thừa Nghị, bởi vì không có sức lực, bàn tay dừng lại trên mặt anh ta mềm như vuốt ve, Hàn Thừa Nghị thấy vậy liền cười nhạo một tiếng.

Hàn Thừa Nghị cương quyết bế Nhạc Tuyết Vi ra ngoài, không muốn nghe cô cô này lải nhải gây rối nữa. “Tam thiếu.”

"Chú ba"

“Đi mau, xe đâu rồi?”

“Đều dừng ở cửa sau, đi xuyên qua vườn hoa là được, mấy vệ sĩ bên kia đều đã bị đánh gục.”

Nghê Tuấn và Hàn Thiên Lôi đi trước dẫn đường, Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi đi ở phía sau. Tiệc cưới vẫn đang diễn ra, bọn họ đi ở hậu viện chắc cũng không ai thấy được.

Sắp tới cửa sau thì bỗng, phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, nghe tiếng là biết có không ít người. Hàn Thừa Nghị lạnh mặt, nhanh chóng dừng bước, nhìn cháu trai Hàn Thiên Lôi nói: “Thiên Lôi, cháu ôm cô ấy đi trước đi.”

“Chú ba!” Hàn Thiên Lôi lắc đầu, “Không, chú ba, chú bé cô ấy đi trước đi.”

Hàn Thừa Nghị nhủ mi, nồn nóng thúc giục: “Nghe chú! Nữ nhân của Phong Túc đã cùng cháu qua lại, chuyện này chắc chắn ông ta nuốt không trôi! Chuyện này ắt phải đến hồi kết, chú sẽ giải quyết mọi việc với ông ta.”

“Chú ba, là cháu đã sai!” Hàn Thiên Lôi đỏ mặt, họa là cậu gây ra, vậy mà lại phải để chú ấy gánh vác.

“Thiên Lôi, cháu là người thừa kế duy nhất của Hàn gia, chú không thể để cháu xảy ra chuyện được.”

“Không, chú ba.....”

“Nghê Tuấn, đưa thiếu gia đi.”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Hàn Thừa Nghị đưa Nhạc Tuyết Vi cho Hàn Thiên Lôi bế, xoay người đi về phía phát ra âm thanh.

“Thiếu gia, cậu đi nhanh đi! Nghê Tuấn còn phải đi theo Tam thiếu.”

Nhưng đã không còn kịp rồi, Phong Túc dẫn người đuổi theo, vây quanh Hàn Thừa Nghị.

“Tam thiếu, cậu muốn đi đâu vậy?”

Hàn Thừa Nghị cười, “Không có gì, thấy mọi người uống rượu mừng vui vẻ, Thừa Nghị không làm phiền nữa. Phong gia còn chuyện gì muốn nhắc nhở chị dâu sao?”

Phong túc trừng mắt, cả giận nói, “Chị dâu? Hàn Thừa Nghị, Hàn gia các người hành xử thật tốt! Chú cháu hai người tụ tập đến đây cướp người phụ nữ của ta? Mau đem cô ấy ra đây cho ta!”

Đối phương nếu đã coi bỏ mặt nạ, vậy thì Hàn Thừa Nghị cũng không còn lí do gì để đeo nó nữa.

“Phong gia, nếu như ông đã nói vậy, tôi chỉ có thể nói rằng, Tuyết Vi là người phụ nữ của tôi. Mong Phong gia để lại cho mặt mũi cho mình.”

“Ha?” Phong túc ngửa mặt lên trời cười to, “Ha ha..... Buồn cười quá! Người phụ nữ của cậu? Vậy thì sao? Hôm nay người ta muốn chính là người phụ nữ của cậu. Cháu cậu chơi người của ta, lão tử đây liền chơi người phụ nữ của chú cậu ta, sao? Vậy mới công bằng chứ.”

Hàn Thừa Nghị cười nhạt: “Được, Phong gia muốn bao nhiêu người phụ nữ đều không thành vấn đề. Nhưng..... cô ấy còn nhỏ, không hiểu chuyện, không phép tắc, sợ sẽ làm người tức giận.”

“Lão tử thích như vậy.” Phong Túc ngày càng cười to, “Rất tốt, mềm mềm mại mại. Không hiểu chuyện, không phép tắc ta đều không sợ. Lão tử đây nguyện ý cưng chiều cô ấy.”

Hàn Thừa Nghị cuối cùng cũng ngừng cười, "Phong gia, chuyện này không thể được."

“Hàn Thừa Nghị!” Phong túc cũng bày bộ mặt thật hung ác, “Không được cũng phải được. Nếu không, chuyện cháu cậu chơi người phụ nữ của ta thì tính thế nào? Chuyện này nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi vua bài Phong Túc ta biết để ở đâu?” Nói, ông ta vung tay, bọn vệ sĩ đồng loạt xông lên.

Nghê Tuấn phản ứng nhanh lẹ, ngồi xổm xuống, dùng chân quét ngang một lượt làm ngã chục người, người bị anh đánh ngã đã vượt quá nửa.

Sắc mặt Phong Túc biến đổi, nhìn Nghê Tuấn thờ dài: “Quả không hổ là đệ nhất sát thủ nước C, quả không phải là hư danh, thân thủ thật lợi hại. Có điều, hôm nay, mục tiêu của ta không phải tam thiếu, ta cũng không nghĩ sẽ gây chuyện với tam thiếu. Người đâu...”

Ông ta vuron tay, chỉ về phía Nhạc Tuyết Vi đang nằm trong lòng Hàn Thiên Lôi, rít: “Cướp cô ấy về đây cho ta.”

Mắt Hàn Thừa Nghị chột lóe lên, nhẹ nhàng bước tới, nhanh chóng vọt về phía Hàn Thiên Lôi, dang cánh tay ra, bảo vệ hai người bọn họ.

Anh nghiêng một bên đầu, cười nhàn nhạt mà nói “Phong gia, hai người bọn họ đều là trẻ con, ông hà tất phải chấp nhặt với bọn con nít.”

Phong Túc thẹn quá thành giận, “Tam thiếu, đừng trách ta nể mặt mũi của cậu, cho cậu hai lựa chọn, cháu trai và phụ nữ, chỉ có thể đưa một người đi.”

Hàn Thiên Lôi ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, đồng thời nhìn về phía Hàn Thừa Nghị. Nhạc Tuyết Vi đại khái đã hiểu ra vì sao vừa rồi Hàn Thừa Nghị nói không quen biết cô, đây là địa bàn của Phong Túc, Hàn Thừa Nghị vốn chỉ muốn im lặng mà đưa cô đi.

Đều là cô không tốt, lúc ấy còn giận đối với anh ta. Làm sao bây giờ? Bọn họ đã bị người của Phong Túc bao vây.

Hàn Thừa Nghị hơi khựng lại, như đang suy nghĩ lời đề nghị của Phong Túc, cuối cùng hắn quay đầu nhìn về phía Hàn Thiên Lôi, trầm giọng nói, “Thiên Lôi, giao Tuyết Vi cho Phong gia.”

“Chú ba!”

Hàn Thiên Lỗi tái mặt, Nhạc Tuyết Vi mở to mắt giống như không thể tin được, nhìn Hàn Thừa Nghị, đáy mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Mau!” Hàn Thừa Nghị khẽ quát một tiếng, quay mặt đi.

Phong Túc cười, “Vẫn là tam thiếu hiểu lễ nghĩa. Người đâu, đưa tiểu phu nhân lại đây.”

Nhạc Tuyết Vi bị Hàn Thiên Lỗi đặt ở trên mặt đất, người của Phong Túc đi tới dắt cô trở về. Nhạc Tuyết Vi nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, không hiểu sao, hốc mắt đột nhiên ướt ướt.

Phong Túc vui mừng ra mặt nhìn Nhạc Tuyết Vi từng bước đi vào, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Hàn Thừa Nghị âm thầm nhìn Nghê Tuấn gật gật đầu, Nghê Tuấn hiểu ý, từ bên hông lấy ra một khẩu súng, nhanh chóng ném cho Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị giờ tay lên bắt được, duỗi cánh tay ra, hòng súng nhắm ngay vào Phong Túc, hai tròng mắt lóe lên tia sắc lạnh.

“Cậu..... Cậu muốn làm cái gì? Hàn Thừa Nghị, đây không phải C quốc!” Phong Túc kinh ngạc.

Hàn Thừa Nghị cười, vẫn đứng im hướng súng về phía Phong Túc, “Không cần Phong gia nhắc nhở, ta biết rất rõ. Phong gia, sự tình loạn thành như vậy, là do Thiên Lỗi không đứng, Thiên Lỗi từ nhỏ không có cha dạy dỗ, giờ phạm phải sai lầm đều là do người làm chủ tôi quản chưa chặt, thằng bé đắc tội với Phong gia. Trong lòng có gì không thoải mái, Thừa Nghị sẽ thay thằng bé nhận lỗi với ông! Nhưng ông lại hùng hổ dọa người, nếu đã vậy thì đừng trách Thừa Nghị không biết phép tắc. Chắc ông cũng biết thế lực của Hàn gia lớn như thế nào, nếu không phải vì lễ nghĩa, việc gì tôi phải ở đây vô ích. Phong Túc, ông có thể đoán xem, rốt cuộc tôi có lá gan to như thế nào.”

Thật tình, Phong Túc bây giờ đã thấy sợ rồi. C quốc, Hàn gia, ai mà chẳng biết? Thế lực, tài lực cực lớn, Hàn gia tam thiếu được mệnh danh là giống như ‘ám đế’. Người như vậy, một khi đã tức giận thì chắc chắn chuyện gì cũng có thể làm.

Nhưng Phong Túc hẳn tốt xấu cũng được xưng là "Vua bài", có sòng bạc địa phương, cũng là người có thế lực, người phụ nữ của hắn lại bị Hàn Thiên Lỗi chơi, muốn hắn nuốt trôi cục tức này, đừng mơ.

“Hừ! Cậu không cần làm tôi sợ! Phong Túc tôi cũng không phải là người dễ bị dọa.”

“Được!” Hàn Thừa Nghị nhàn nhạt nói, ánh mắt kiên định, nói là làm.

Hai người không nói thêm gì nữa, Hàn Thừa Nghị bóp cò súng, mặt mày Phong Túc khẽ động, kéo thủ hạ lên phía trước che chắn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 28: Vì Em Mà Bị Thương

Editor: Nhung

Chém giết một hồi là chuyện không thể tránh được.

Nhạc Tuyết Vi đứng ở sân, bị người khác giữ lấy, hoảng hồn không biết làm sao, đây là cảnh tượng mà cô chưa từng thấy.

Không rõ Hàn Thừa Nghị đã hành động ra sao, chỉ biết khi Nhạc Tuyết Vi phản ứng lại thì anh ta đã bay người lên, đập ngã hai tên thuộc hạ của Phong Túc. Nhạc Tuyết Vi đột ngột bị mất đi lực giữ, thân mình mềm nhũn ngã thẳng xuống mặt đất. Hàn Thừa Nghị hơi nghiêng người, vươn tay trái, ôm lấy eo cô, ôm cô vào lòng.

Theo bản năng, Nhạc Tuyết Vi được Hàn Thừa Nghị ôm lấy, liền lao vào ngực anh ta. Trong khung cảnh hỗn loạn, Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nhìn yết hầu của anh khẽ chuyển động, đáy lòng bỗng rung động.

Hàn Thừa Nghị một tay cầm súng, một tay ôm Nhạc Tuyết Vi.

“À!”

Đột nhiên, Hàn Thừa Nghị chuyển tay ôm cô, ngay sau đó kêu lên một tiếng, giọt mồ hôi khẽ rơi từ gương mặt anh tuấn.

“Hàn Thừa Nghị?” Nhạc Tuyết Vi căng thẳng, nâng gương mặt Hàn Thừa Nghị lên, “Anh sao vậy?”

Cô di chuyển tầm mắt, thấy vai trái của anh ta ướt đẫm một mảng, anh ta bị thương! Vừa rồi anh ta xoay người, là để bảo vệ cô.

“Hàn Thừa Nghị! Anh bị thương rồi!” Nhạc Tuyết Vi che vai trái của anh, lòng bàn tay bị máu tươi dính vào, hai đồng tử trong tròng của cô bỗng đổi

màu, sáng hết như là màu thạch hồ phách.

“Không quan trọng. Không sao.” Hàn Thừa Nghị không thèm để ý đến, khẽ lắc lắc đầu, con ngươi đen nhánh, mị lực trầm ổn thâm thúy. Nhạc Tuyết Vi cảm thấy, người đàn ông này không chỉ là kiểu người bá đạo ngang ngược mà còn là người can đảm đến dị thường.

“Tam thiếu!”

“Chú ba!”

Rất nhanh, Hàn Thiên Lỗi và Nghê Tuấn đều phát hiện ra Hàn Thừa Nghị bị thương, ngừng tay đi tới.

Phong Túc cũng không nghĩ tới việc sẽ làm Hàn Thừa Nghị bị thương, thấy vậy thì hơi sợ, thế lực của Hàn gia không phải là thứ dễ động vào, giống như Hàn Thừa Nghị đã nói, chỉ vì một người phụ nữ mà gây thù với Hàn gia thì thật không đáng. Phong túc lên tiếng, “Ngừng tay!”

“Phong gia.” Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi, động tác giống như không bị chút ảnh hưởng nào từ vết thương kia.

“Thiên Lỗi có lỗi với ngài, ngài xem, hiện tại có thể tha lỗi cho thằng bé không? Có thể làm cho Hàn Thừa Nghị tôi bị thương, mười năm qua, chỉ có Phong gia là duy nhất! Phong gia yên tâm, hôm nay tôi bị thương, là thay Thiên Lỗi nhận sai, nhưng nếu Phong gia các người nếu còn không chịu dừng tay, vậy thì đừng trách Hàn gia!”

Lời vừa nói ra quả nhiên có trọng lượng.

Phong Túc lúc này đã không còn giữ thái độ kiêu ngạo, thờ dãi: “Chỉ là một người phụ nữ thôi mà, thật không đáng tam thiếu thành ra như thế! Được, Phong Túc ta thế, sẽ bỏ qua sự việc của Hàn Thiên Lỗi.”

“Được vậy, Thừa Nghị tạ lỗi với Phong gia.” Hàn Thừa Nghị cười nhàn nhạt, gạt đầu một cái, ôm Nhạc Tuyết Vi xoay người rời đi.

“Chú ba, chú có sao không? Để cháu bé Tuyết Vi cho!” Hàn Thiên Lỗi bước lên trước, muốn đỡ lấy Nhạc Tuyết Vi.

Theo bản năng, Nhạc Tuyết Vi nhích lại gần lồng ngực Hàn Thừa Nghị hơn nữa, Hàn Thừa Nghị thấy vậy, lắc đầu nói: “Không cần.”

Hai ngày sau đó, Nhạc Tuyết Vi đều không nhìn thấy Hàn Thừa Nghị.

Nhạc Tuyết Vi không bị thương, đêm đó đã bị đuổi về sơn trang, Hàn Thừa Nghị vào bệnh viện. Nhạc Tuyết Vi rất lo lắng, không biết anh ta có làm sao không.

“Bác Thiệu, Hàn Thừa Nghị anh ta..... sao rồi?” Lúc ăn cơm, Nhạc Tuyết Vi kéo quần gia ra một chỗ trộm hỏi.

Quần gia gạt mình nhìn Nhạc Tuyết Vi, hỏi: “Tiểu thư, cô không biết sao? Hai ngày này cô không liên lạc tam thiếu sao? Cũng không đi thăm cậu ấy sao?”

Nhạc Tuyết Vi ngạc nhiên: “Cháu không biết anh ấy ở đâu, làm sao có thể đi thăm được.”

Quần gia lắc đầu, cười nói: “Tiểu thư, chẳng lẽ cô không có số di động của tam thiếu?”

“A?” Câu hỏi đó đã làm Nhạc Tuyết Vi thức tỉnh! Cô hoàn toàn có thể gọi cho anh ta mà. Sao lại ngốc thế không biết, phí hoài mấy ngày ngồi lo lắng ngóng tin.

Nhạc Tuyết Vi cầm điện thoại, bấm số của Hàn Thừa Nghị. Rất lâu sau mới có người bắt máy...

"Alo."

Không phải Hàn Thừa Nghị nghe, đầu bên kia là một giọng nữ lạnh lạnh, có chút quen thuộc.

"Alo. Có chuyện gì vậy?"

Nhạc Tuyết Vi căng thẳng, miệng cũng có chút chua xót, điện thoại di động của anh ta lại là người phụ nữ khác nghe? Người phụ nữ hiện tại của anh ta không phải là cô sao? Người này là ai? Mấy ngày này đều là người này ở bên cạnh chăm sóc sao?

“À, cái này... Tôi là người ở nhà tam thiếu.”

“Tôi biết, cô có việc gì không?” Khẩu khí của người này thật không tốt.

“Tam thiếu, tam thiếu..., anh ấy có khỏe không?”

“Nhờ phúc của cô, rất tốt.” Người kia nói xong câu này liền tắt máy.

Nhạc Tuyết Vi nắm di động, trong đầu bao nhiêu suy nghĩ loạn cả lên! Không sai, Hàn Thừa Nghị là vì cứu cô mới bị thương, có điều, cô gái này dựa

vào đầu mà lại chỉ trích cô như vậy.

Tức giận vẫn chỉ là tức giận, có điều cô vẫn chưa biết rõ hiện tại Hàn Thừa Nghị ra sao đành bấm số gọi cho Nghê Tuấn.

Nghê Tuấn đang giúp Hàn Thừa Nghị thay quần áo, di động bỗng vang lên, vừa mới mở ra liền thấy mấy chữ Nhạc Tuyết Vi. Sắc mặt anh lập tức trở nên mất tự nhiên. Hàn Thừa Nghị cũng nhìn thấy, khẽ chớp chớp đôi mắt khiến cho người ta không nhìn rõ cảm xúc của anh.

Nhạc Tuyết Vi, anh nằm đây hai ngày mà không gọi điện cho anh, lại đi gọi cho Nghê Tuấn. “Alo. Tiểu thư?”

Cảm nhận được ánh mắt lạnh băng của Hàn Thừa Nghị, Nghê Tuấn chột dạ khẽ vuốt mồ hôi lạnh trên trán, tiểu thư cô đang làm gì vậy? Vì sao không trực tiếp gọi điện cho tam thiếu.

“Alo. Anh Tuấn?”

A, cách xưng hô này? Mồ hôi lạnh của Nghê Tuấn túa ra, theo bản năng anh nhìn sang phía Hàn Thừa Nghị, không biết tam thiếu có nghe thấy hay không?

“Tiểu thư, có chuyện gì sao?”

“Anh Tuấn, anh đang ở cạnh Hàn Thừa Nghị đúng không? Có chuyện này, tôi muốn đi thăm anh ta, có tiện không?”

Nghê Tuấn che microphone lại, xin chỉ thị từ Hàn Thừa Nghị: “Tam thiếu, tiểu thư muốn đến thăm cậu, cậu có đồng ý không?”

Hàn Thừa Nghị hừ lạnh một tiếng, hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Cô ấy thật có tâm.”

Đây là đồng ý, tam thiếu đúng thật là người thích lòng vòng.

Nghê Tuấn đi về phía cửa hai bước, nói: “Tiểu thư, cô đến đây đi. Đúng rồi, tam thiếu không thích đồ ăn ở bệnh viện, cô từ son trang đến đây thì hãy cùng bác Thiệu chuẩn bị đồ ăn rồi mang tới đây. Còn cả quần áo đồ dùng nữa....”

“Được, được.” Nhạc Tuyết Vi đồng ý, ghi nhớ từng chi tiết một.

Vệ sĩ đưa Nhạc Tuyết Vi đến thăm Hàn Thừa Nghị ở bệnh viện, có điều cô lại không may, vừa tới cửa đã gặp Hách Tích Âm.

Hách Tích Âm đang dặn dò người y tá gì đó, liếc mắt thấy đến Nhạc Tuyết Vi, sắc mặt lập tức trầm xuống, hùng hổ hỏi: “Cô tới làm gì? Ai bảo cô tới? Không biết tam thiếu cần phải nghỉ ngơi sao? Sao người ở cũng có thể đến khu nội trú VIP được chứ?”

A..... Giọng nói này! Còn không phải là giọng nói trong điện thoại của Hàn Thừa Nghị khi nãy sao? Hóa ra là Hách Tích Âm.

Giọng nói đậm mùi thuốc súng và mùi giấm thối kia! Nhạc Tuyết Vi khinh thường hừ lạnh một tiếng, người này cũng thật là kỳ quái, không phải vợ của Hàn Thừa Nghị mà lại bày ra bộ mặt chính cung nương nương giá lâm là sao? Về tự tin của cô cô là từ đâu ra vậy?

Nhạc Tuyết Vi không để ý tới cô ta, đi về phía phòng bệnh, vì trên tay còn cầm nhiều thứ đồ, cô mỉm cười nói với người vệ sĩ đối diện: “Phiền cậu, có thể mở cửa cho tôi được không?”

Người vệ sĩ nhận ra cô, ngay lập tức, cửa được mở ra.

Nhưng cổ tay Nhạc Tuyết Vi bị siết chặt, là Hách Tích Âm.

“Cô làm gì vậy? Buông ra!” Hách Tích Âm ý thế, còn Nhạc Tuyết Vi cô tuyệt đối cũng không phải người dễ bị bắt nạt.

“Cô không thể vào!” Hách Tích Âm giữ chặt Nhạc Tuyết Vi không buông, cô ta bắt nạt Nhạc Tuyết Vi đã lâu, bởi vì cô xuất hiện đã làm mất đi cơ hội ở bên cạnh chăm sóc Hàn Thừa Nghị của cô ta.

Nhạc Tuyết Vi quay người nhìn Hách Tích Âm, lắc đầu, chắc lưỡi nói: “Chắc chắc chắc, cô đúng thật là đáng thương!”

“Cô..... cô nói cái gì?” Hách Tích Âm không ngờ rằng Nhạc Tuyết Vi sẽ nói như thế, sắc mặt tái đi, không khỏi kinh hoàng.

“Tôi nói cô đáng thương. Đừng tưởng rằng, tâm tư của cô không ai biết, cô có giỏi thì đừng gây chuyện với tôi, có năng lực, tự mình tranh đi.” Nhạc Tuyết Vi đến gần Hách Tích Âm, thấp giọng nói vào tai cô cô, coi như để cho cô ta chút mặt mũi.

“Sao... sao cô lại biết?” Hách Tích Âm kinh ngạc vô cùng, sao cô ta lại biết ý nghĩ của cô.

Nhạc Tuyết Vi cười khế, nhún nhún vai, không nói nữa, xoay người đi vào phòng bệnh, cô ta cũng thật ngu xuẩn! Tâm tư của cô ta đều viết ở trên mặt, còn hỏi người khác là sao lại biết!

Phòng bệnh, mọi thứ có phần rất kì lạ.

“Tam thiếu, cậu duỗi tay dài ra một chút. Không... Cậu như vậy, tôi không thể nhét vào được!”

“Nhẹ chút, có thể không làm được không? A... Nghe Tuấn!”

Nhạc Tuyết Vi đen mặt, đây là tình huống gì? Chẳng lẽ cô đang quấy rầy ‘ chuyện tốt ’ của hai người họ sao?

“Xin lỗi, tôi..... Có phải tôi nên ra ngoài một chút không?”

Vừa nghe thấy giọng cô, hai người kia liền quay lại nhìn, Nghe Tuấn thờ ắt ra một cái, vội vàng buông Hàn Thừa Nghị.

“Tiểu thư, cô đến rồi, thật tốt quá..... Cô lại đây đi! Chuyện này, đàn ông như tôi quả thật không làm được.”

“Hả?”

Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, chỉ thấy anh ta mới mặc áo được nửa người, phần còn lại hiện ra thật khiến người khác ghen tị..... Nhạc Tuyết Vi nóng bừng mặt, đây là cô lần thứ hai cô nhìn thân thể anh ta, vẫn đẹp như ngày nào.

Hàn Thừa Nghị đen mặt, nhú mày gằn giọng: "Còn đứng đó làm cái gì? Còn không mau lại đây?"

Thật là một kẻ kiêu ngạo! Nhạc Tuyết Vi méo miệng, đặt đồ trong tay xuống, đi đến bên giường.

Cô nhét một cánh tay của Hàn Thừa Nghị vào áo, nói: “Hai người đều lớn như vậy mà chỉ có chuyện mặc quần áo cũng không xong? Vai trái bị thương có đúng không? Vậy thì đầu tiên phải nhét tay trái vào trước, sau đó đến bên phải, hai người mặc bên phải trước thì không được là đúng rồi.”

Hàn Thừa Nghị trầm mặc nhìn Nhạc Tuyết Vi giúp mình mặc quần áo.

Nghe Tuấn vốn im lặng là thế mà giờ cũng phải cảm thán: “Tam thiếu, xem ra vẫn là tiểu thư quan tâm đến cậu.”

Hàn Thừa Nghị rất hài lòng, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh như băng, “Đây là bổn phận của cô ấy.”

Mí mắt Nhạc Tuyết Vi khẽ run rẩy, anh ta lại nhắc nhở cô rằng, cô đã bị bán cho anh ta sao?

Chuyện này đúng là làm anh ta hao tâm tổn sức, có điều anh ta không cần lúc nào cũng nhắc nhở như thế, cô nhất định sẽ không quên. Cô bị khuất nhục như thế, làm sao có thể quên được?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29: Cái Gọi Là Gặp Dị Thì Chơi

Editor: Chi Misaki

Không khí xấu hổ mà tế nhị, Hàn Thừa Nghị ho nhẹ một tiếng, hắt hắt cảm về phía Nhạc Tuyết Vi: " Khụ khụ, dọn cơm đi."

"Ừ." Nhạc Tuyết Vi nhếch miệng, kéo bàn ăn qua, lấy thức ăn bày từng món lên bàn thật tốt.

"Ăn đi!"

Cô chuyển đĩa tới trong tay Hàn Thừa Nghị nhưng anh lại không có nhận lấy.

"Em.. Để cho tôi tự gấp?" Hàn Thừa Nghị kinh ngạc nhìn đôi đĩa trong tay.

Nhạc Tuyết Vi nháy mắt mấy cái, gật gật đầu, đương nhiên rồi, chẳng thế thì anh còn muốn sao?

Hàn Thừa Nghị nhú mày bất mãn, im lặng không nói lời nào.

"..." Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc, anh là có ý gì?

Hàn Thừa Nghị không chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của Nhạc Tuyết Vi, cứ cho rằng cô không rõ, nên dùng ánh mắt ý muốn nói: "Trước uống canh đã."

Đây là muốn cô dứt cho anh sao? Nhạc Tuyết cảm thấy cô thực sự bại trên tay anh, là vai trái của anh mới bị thương, tay phải... Vẫn có thể dùng được đi? Lại còn muốn dứt? Cô bắt đầu dĩ hã miệng thờ dốt, thôi, dù sao anh cũng là vì cứu cô mà bị thương, cô cũng nên chiều cố anh một chút mới phải.

Hơn nữa, trải qua chuyện này, cô cũng không còn kháng cự anh như trước. Nếu không có anh, người nằm viện bây giờ hẳn là cô mới đúng.

Nhạc Tuyết Vi cầm thìa múc một muỗng canh ở trong bát, đưa đến bên miệng mình nếm một ngụm nhỏ, thổi nguội, sau đó mới đưa đến bên miệng Hàn Thừa Nghị.

"Không nóng, uống đi!"

Hàn Thừa Nghị rũ mắt nhìn chăm chăm cái thìa kia, là chiếc thìa cô vừa mới dùng qua.

"Sao vậy? Uống đi! Không phải anh muốn uống canh trước sao?" Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn không có nghĩ đến hành động vừa rồi của cô có bao nhiêu mờ ám.

Kỳ thật, Hàn Thừa Nghị có bệnh thích sạch sẽ, hơn nữa, bởi vì anh sớm đã phải gánh vác trách nhiệm gia đình nên tính cảnh giác so với người thường đều đặc biệt cao. Những chuyện như dùng đồ ăn người khác đã dùng qua này, đối với anh mà nói quả thực là chưa từng xảy ra. Nhưng mà khi đối mặt với ánh mắt thuần khiết của Nhạc Tuyết Vi...

"Uh m." Hàn Thừa Nghị lên tiếng, hé miệng ngậm lấy cái thìa kia.

"Ách, sao mặn vậy?" Hàn Thừa Nghị bắt mắt nhíu mi: "Trong nhà đôi đầu bếp hả?"

"Mặn sao?" Nhạc Tuyết Vi khẽ nghiêng đầu, lại múc một thìa nhỏ đưa lên miệng nếm: "Tôi cảm thấy cũng không tồi mà! Không phải đầu bếp trong nhà làm, là tôi làm... Ha ha, tài nấu nướng của tôi đương nhiên không thể sánh bằng đầu bếp, nhưng mà canh này rất bổ, anh chịu khó uống một chút đi."

Tiểu nha đầu tự mình làm? Trong lòng Hàn Thừa Nghị đột nhiên có chút lảng lảng, trong đầu cảm thấy như có men say, mặn liền mặn đi! Cũng không phải là không thể uống được.

"A... Há miệng to một chút!"

Nhạc Tuyết Vi xúc một muỗng com, bỏ thêm một ít thức ăn mặn lên trên, sau đó đút cho Hàn Thừa Nghị. Cô muốn Hàn Thừa Nghị há mồm, anh lại cứ nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ của cô, cảm giác cơ thể như muốn nổ tung vậy!

...

Nhạc Tuyết Vi sắp xếp lại cặp lồng com, quần áo mà Hàn Thừa Nghị thay ra cô cũng đã thu thập gọn gàng, cho vào túi chuẩn bị mang đi.

Hàn Thừa Nghị nghe xong hai cuộc điện thoại, quay đầu nhìn thấy cô như vậy, liền nhíu mày hỏi: "Em định làm gì?"

"Thu thập đồ lặt vặt mang về nhà." Nhạc Tuyết Vi không quay đầu mà trả lời anh.

"Em muốn đi?" Hàn Thừa Nghị không hờn không giận hỏi.

"Uh m." Nhạc Tuyết Vi gật gù đầu: "Không đi ở thì chỗ này làm gì? Vừa lúc có mấy đồ cần mang về, dù sao buổi tối anh cũng không có việc gì, buổi tối không phải còn có anh Tuấn ở lại chăm sóc anh sao? Hơn nữa, không phải còn có cái vị quản lý Hách gì kia đó sao?"

"Hách Tích Âm?" Hàn Thừa Nghị rũ mắt xuống, trong giọng nói ảm ảm có chút ghét bỏ: "Việc này cùng cô ta thì có quan hệ gì? Thư ký riêng của tôi là em đi?"

"Ách..." Nhạc Tuyết Vi không khỏi hậm hực bản thân có chút nhanh miệng: "Không phải, là tôi cảm thấy cô ấy cũng đã theo anh nhiều năm, có vẻ rất hiểu anh, tôi còn không phải là sợ bản thân chăm sóc anh không đủ tốt hay sao?"

"Hừ!" Hàn Thừa Nghị hừ lạnh một tiếng, anh mới không tin mấy cái lý do linh tinh này của cô: "Lại đây."

Nhạc Tuyết Vi khó hiểu nhìn anh, "Có chuyện gì?"

"Tôi bảo em lại đây!"

Không còn cách nào khác, Nhạc Tuyết Vi đành chậm rãi đi qua, vô cùng không tình nguyện đi qua, lại không đoán trước được liền bị Hàn Thừa Nghị tóm được eo nhỏ, cánh tay dài vung lên liền đặt cô ở dưới thân.

"Anh... Anh muốn làm gì?" Nhạc Tuyết Vi kinh hoàng, hai tay liền đặt ở trước ngực Hàn Thừa Nghị.

"Làm gì sao?" Anh khẽ nghiêng đầu để cho phần tóc mái có chút dài che đi một phần khuôn mặt, khiến cả người anh tản mát ra hơi thở tà mị: "Có phải em nghĩ là tôi bị thương, nên không có biện pháp xử lý em thì em liền không nghe lời? Có cần tôi nhắc nhở em một chút, em không chỉ là thư ký riêng của tôi, mà trách nhiệm của em là còn phải theo tôi 24/24 giờ!"

Nhạc Tuyết Vi có thể cảm nhận được ánh mắt trần trụi mà nóng bỏng của anh, chỉ cần nhìn lên một chút thôi cũng có thể bị phỏng. Vì thế cô liền cúi đầu, muốn tránh khỏi cái nhìn chăm chú của anh. "Uh m..." Xương quai xanh đột nhiên có chút đau, ngẩng lên liền thấy Hàn Thừa Nghị đang cắn ở trên, Nhạc Tuyết Vi theo bản năng liền lấy tay đẩy, không may lại đụng trúng vết thương trên vai anh.

"Hì...!" Hàn Thừa Nghị nhanh chóng buông lỏng Nhạc Tuyết Vi, đôi lông mày khẽ cau lại.

"A... Thực xin lỗi, thực xin lỗi, làm đau anh rồi hì!" Nhạc Tuyết Vi thực sự cảm thấy có lỗi, liền đến gần rồi ghé vào đầu vai anh để kiểm tra vết thương, may mắn thay băng gạc được quấn cẩn thận không có bị rách, bên trên cũng không có dấu hiệu bị rướm máu.

Cô vừa nhướn người lên, cái đầu liền rúc vào cần cổ anh, hơi thở của cô phả lên da anh, khiến anh quay cuồng.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, còn có hương thơm mang theo một chút hương vị ngọt ngào khiến Hàn Thừa Nghị như bị mê hoặc. Một tay anh bắt lấy hai tay của cô, một tay nâng lên eo nhỏ của cô, trong đôi mắt hoa đào hẹp dài khẽ ánh lên hai ngọn lửa nhỏ. "Cơ thể đã tốt lên rồi đúng không? Chúng ta có thể bắt đầu rồi."

"Phải, nhưng mà..." Nhạc Tuyết Vi không nghĩ tới mọi việc lại tiến triển theo chiều hướng này, đành luống cuống, nói: "Không phải anh bị thương sao? Lần sau, lần sau có được không? Đừng để ảnh hưởng đến miệng vết thương!"

Lời nói vội vàng, nghe qua thật đúng là cực kỳ quan tâm đến Hàn Thừa Nghị.

Nụ hôn tí mĩ mà nóng bỏng cứ như vậy mà dừng lại, Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi: "Em là đang quan tâm tôi? Lo lắng cho cơ thể của tôi?"

Những lúc như thế này, Nhạc Tuyết Vi cô còn có thể lựa chọn câu trả lời khác sao? Cô chỉ còn cách vội vàng gật đầu nói: "Đương nhiên, đương nhiên là quan tâm đến anh rồi."

Biểu tình trên mặt Hàn Thừa Nghị có chút vi diệu, khiến cho Nhạc Tuyết Vi nhìn không thấu, càng không biết anh đang nghĩ gì. Hàn Thừa Nghị cúi đầu hôn lên môi cô một cái liền buông lỏng cô ra, đem cả người ôm vào trong ngực, hô hấp dồn dập cũng từ từ trở nên vững vàng: "Được...Liền tha cho em lần này."

Cuối cùng, Nhạc Tuyết Vi cũng không thể rời đi, mà là bị Hàn Thừa Nghị ôm ngủ cả đêm trên giường bệnh. Nhạc Tuyết Vi cảm thấy, con người Hàn Thừa Nghị cũng không phải hư hỏng như vậy, cô thấy anh có rất nhiều mặt, chuyện cường bức cô kia, chỉ là một phần rất nhỏ trong anh.

Trải qua một đêm ở chung, hình tượng của anh trong lòng cô đã xảy ra chút thay đổi, so với hình tượng “Ngựa đực” trước kia thì anh bây giờ đã cách nó càng ngày càng xa rồi.

Liên tục mấy ngày liền, Nhạc Tuyết Vi đều một mực ở bệnh viện chăm sóc Hàn Thừa Nghị. Mọi hành vi của anh đều giống như trẻ sơ sinh, chuyện gì cũng đều có cô làm thay anh. Trưa nay lúc cô xuống lầu, Thủ quản gia liền đưa đồ ăn cùng quần áo để anh thay đổi, khi trở về, cô liền nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, là giọng Hàn Thừa Nghị đang nghiêm khắc răn dạy ai đó.

"Hàn Thiên Lỗi, chủ bảo cháu ngoan ngoãn chờ đợi, tại sao cháu lại không nghe lời? Vẫn còn sợ chuyện tình ở Phong gia nháo chưa đủ lớn hay sao? Cháu lại còn đi tìm người phụ nữ kia? Một người đàn bà mà ai cũng có thể làm chồng thì có gì tốt? Nếu cháu còn như vậy, chú sẽ để Nghê Tuấn dạy dỗ cô ta!"

Hàn Thiên Lỗi cúi đầu đứng ở trước mặt chú ba, vẻ mặt cầu xin nói: "Chú ba, chú đừng nói cô ấy như vậy. Cô ấy không phải loại phụ nữ này, nếu cho cô ấy lựa chọn, cô ấy làm sao có thể đi theo Phong gia?"

"Đi đi, đừng nói những lời nhảm nhí như thế này nữa! Tóm lại là cháu phải đoạn tuyệt quan hệ với người phụ nữ kia! Hàn gia tuyệt đối sẽ không để cho người phụ nữ không sạch sẽ kia bước qua cửa, cháu nên sớm chết tâm đi. Không phải là chú đang nói đùa với cháu, nhưng nếu như cháu vẫn cứ khăng khăng một mực, cháu cũng thừa biết thủ đoạn của chú như thế nào!"

Hàn Thừa Nghị rất đau đầu, anh cùng anh cả vốn là người sát phạt quả quyết, chưa bao giờ phạm sai lầm trên người phụ nữ, làm sao lại có thể nuôi dưỡng ra một đứa cháu trai như vậy? Chỉ vì một người phụ nữ mà lần quạ lộn lại khiến cho gà bay chó sủa?

"Thiên Lỗi, trên vai cháu còn gánh trọng trách rất lớn, sau này tất cả Hàn gia đều là của cháu, lúc đấy cháu muốn dạng phụ nữ gì mà chả có? Phụ nữ thôi, gặp dịp thì chơi, sao có thể coi là thật...."

Nhạc Tuyết Vi vừa lúc đẩy cửa ra, liền nghe được những lời nói này, không hiểu sao cô lại cảm thấy cực kỳ xấu hổ, cửa mở ra một nửa, cô không biết là nên đi ra hay đi vào.

Hàn Thừa Nghị nheo mắt lại, cô làm sao lại vào đây? Lại còn vào đúng lúc này? Những gì anh vừa nói, cô đều nghe thấy được??

"Thiên Lỗi cháu đi về trước! Không cần lại đi gặp người phụ nữ kia nữa, chú sẽ để Nghê Tuấn phái người trông chừng cháu, chú ba cũng chỉ muốn tốt cho cháu thôi."

Hàn Thiên Lỗi cúi đầu, không lên tiếng, tinh thần uể oải đi ra ngoài. Nhạc Tuyết Vi gật đầu nhìn cậu ta, trong tay cầm cái gì đó, yên lặng điều chỉnh lại cảm xúc của mình thật tốt. Tuy đã biết rõ mối quan hệ của mình cùng Hàn Thừa Nghị, nhưng khi nghe thấy anh nói như vậy, trong lòng cô không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Cái gọi là gặp dịp thì chơi, liền là chỉ mấy ngày này, anh đối với cô chắc là như vậy đi! Cho dù chỉ là quan hệ mua bán, nhưng anh lại có thể cho cô cảm giác vô cùng ôn nhu. Cho dù là lúc trước cô ở bên Cừ Lễ Dương, cũng chưa từng cảm nhận được phản cảm giác này. Tuy có lúc Hàn Thừa Nghị ngang

ngược bá đạo, nhưng vòng tay của anh lại cực kỳ ấm áp, lồng ngực rắn chắc... Vô cùng đáng tin cậy.

Nhạc Tuyết Vi vỗ vỗ đôi má, cô đang nghĩ cái gì vậy? Cũng không phải là người yêu, để ý nhiều chuyện như vậy làm gì? Đừng u mê nữa, bị đàn ông lừa gạt như vậy còn chưa đủ sao? Nhạc Tuyết Vi, tỉnh lại đi thôi, đừng để biết rõ là cạm bẫy mà vẫn cố lao đầu vào!

Một lần nữa điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, đến lúc đối mặt với Hàn Thừa Nghị cô cũng sẽ không còn cảm thấy xấu hổ nữa.

Cô như thường lệ lau người cho anh, giúp anh thay quần áo, mi mắt sụp xuống, không nói câu nào, cũng không nhìn anh.

Hàn Thừa Nghị phát hiện ra điểm không bình thường, liền đoán ra là câu nói kia đã kích thích cô rồi. Nhưng mà cái này thì có sao! Anh nói gì sai sao? Phụ nữ ở trong lòng anh vốn tồn tại như thế.... Nhưng, nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi rầu rĩ không vui như vậy, anh lại nhịn không được có chút nôn nóng.

"Có chuyện gì sao? Sao lại không nói lời nào?" Trên người Hàn Thừa Nghị tỏa ra một mùi sữa tắm thơm ngát, cùng với hương thơm trên người cô giống nhau.

Hơi thở bọn họ hòa quyện với nhau, cử chỉ lại vô cùng thân thiết, chỉ có không phải là người yêu của nhau mà thôi.

"Uhì m? Anh muốn tôi nói gì?" Nhạc Tuyết Vi vô tội nhìn Hàn Thừa Nghị.

Về mặt mờ mịt này của cô, không hiểu sao lại khiến cho Hàn Thừa Nghị cả người nôn nóng. Anh không vui, nhúu mày:" Tôi hỏi em, tại sao này giờ lại không nói gì, em lại tức giận cái gì?"

"Ha ha" Nhạc Tuyết Vi lắc đầu cười cười:" Tôi không tức giận, tôi thì có thể giận anh cái gì chứ! Anh là cấp trên của tôi, chỉ có anh mới có quyền tức giận với tôi thôi. Anh còn có việc gì không? Nếu không có chuyện gì thì tôi thu dọn nơi này một chút, chú Thiệu vẫn ở dưới lầu chờ tôi đưa..."

"Không được đi!" Hàn Thừa Nghị dùng sức giữ chặt Nhạc Tuyết Vi, khuôn mặt góc cạnh tàn mát ra khí tức bức người:" Còn nói không tức giận? Tôi nói cho em biết, tôi không thích phụ nữ như vậy, tôi thích phụ nữ phải ngoan hiền một chút."

Nhạc Tuyết Vi cảm thấy thật buồn cười, cái loại quan hệ giữa bọn họ còn cần bàn đến chuyện thích hay không thích sao? Không muốn cãi nhau với anh một cách vô vị như thế, Nhạc Tuyết Vi liền gật đầu: " Uhì m, biết rồi. Có thể buông tôi ra không?"

Hàn Thừa Nghị liền sững sờ, thái độ này của cô là sao? Anh bỗng có cảm giác như nắm đấm của mình nện vào đồng bóng vậy! Tiểu nha đầu này cứ như vậy liền khiến anh vô cùng tức giận!"Cút! Không cần trở lại!"

Trước nay chưa có nôn nóng đến như vậy, Hàn Thừa Nghị liền mạnh mẽ đẩy Nhạc Tuyết Vi ra, dưới chân bất ổn khiến cô phải lùi lại phía sau vài bước mới đứng vững được.

Hàn Thừa Nghị như vậy đã khiến cho cô triệt để tỉnh táo lại. Đây mới thực sự chân chính là anh, cái gì mà ôn tồn, dịu dàng... Toàn bộ đều là giả! Nhạc Tuyết Vi bỗng cảm thấy may mắn vì mình không có hãm sâu vào thứ tình cảm này.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 30: Bị Hàn Thiên Lỗi Hôn

Editor: Nhung

Xách đồ đi xuống lầu, Nhạc Tuyết Vi lên xe.

Quản gia thấy vậy thì lắp bắp kinh hãi, “Tiểu thư, cô không ở lại chăm sóc thiếu gia sao?”

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, “Không, là anh ta đuổi cháu đi.”

Quản gia há miệng ngạc nhiên rồi đi xuống xe, trước đó còn dặn dò tài xế.

Trong xe, không chỉ có mình Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi chỉ mãi suy nghĩ, hoàn toàn không biết Hàn Thiên Lỗi đã ngồi ở một bên.

“Này, cô cãi nhau với chú ba sao?” Hàn Thiên Lỗi cười hi hi dựa lại gần chỗ Nhạc Tuyết Vi ngồi.

“Tính tình chú ấy không được tốt, chắc chắn sau này cô phải nhường nhịn chú ấy nhiều. Học cách thích nghi đi.”

Nhạc Tuyết Vi nhìn nhìn Hàn Thiên Lỗi, cảm thấy cậu con trai ít hơn mình hai tháng tuổi này không hề có ác ý, cho nên không né tránh.

“Vậy còn cậu? Chẳng phải cậu thường xuyên bị anh ta dạy dỗ đó hay sao. Đã quen chưa?”

“Hà?” Hàn Thiên Lôi sững sốt, sau đó cười ha ha, “Ha ha. .... Cô thật thú vị! Tôi biết chú ba thích cô ở điểm nào rồi, ngày trước người con gái kia của chú ấy rất giống cô, có điều, tính tình ngay thẳng như thế rất dễ chịu thiệt.”

Nhạc Tuyết Vi đỡ trán thở dài: “Cậu có tư cách dạy tôi sao? Chỉ vì một người phụ nữ không xứng đáng mà phạm sai lầm. ....”

“Ai nói cô ấy không đáng?” Hàn Thiên Lôi đột nhiên ngừng cười, trở nên kích động, “Đó là do chú ba nói hươu nói vượn! Cô ấy là người tốt, không thể chỉ vì cô ấy ở Phong gia mà phủ nhận nhân cách tốt ấy.”

Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc, nhìn chăm chú vào con người trong suốt của Hàn Thiên Lôi, cảm nhận được sự nghiêm túc và chân thành của cậu ta. Cô cảm thấy, Hàn Thiên Lôi thật sự thích cô gái gì đó, người phụ nữ của Phong gia.

Bởi vì kích động, chớp mũi Hàn Thiên Lôi chảy mồ hôi, thoáng nghẹn ngào nói: “Các người đều không tin, ta và Đồng Đồng thật lòng yêu nhau, tình cảm trong sạch.”

“Tôi tin.” Nhìn sang con người sáng như sao trời của Hàn Thiên Lôi, trái tim Nhạc Tuyết Vi khẽ rung động, đột nhiên vươn tay ra, đặt trên vai Hàn Thiên Lôi, nói một câu an ủi.

Hàn Thiên Lôi hơi kinh ngạc, cảm thấy giờ phút này đáng vẻ trong sáng của Nhạc Tuyết Vi khiến cậu ta động lòng, khiến cho cậu ta có cảm tình với người phụ nữ của chú ba.

Kết quả, Nhạc Tuyết Vi và Hàn Thiên Lôi không về bán hạ sơn trang, mà là cùng đi đến thành phố T.

“Cậu thật sự muốn đi sao? Anh ta đã cảnh cáo cậu rồi! Cậu không sợ chú cậu sẽ ra tay với cô gái đó sao?” Nhạc Tuyết Vi túm chặt Hàn Thiên Lôi, nói thật, cô sợ, Hàn Thừa Nghị kia, có gì mà anh ta không dám làm.

Hàn Thiên Lôi gật gật đầu, lại lắc đầu.

“Tôi sợ, nhưng mà. .... Cô ấy rất cô chấp, nếu tôi không tới, cô ấy nhất định sẽ đợi tôi. Tôi chỉ muốn nói cho cô ấy biết vậy thôi, để cô ấy không phải đợi tôi nữa.”

Nhạc Tuyết Vi nhìn về phía Hàn Thiên Lôi, càng thêm tin tưởng, Hàn Thiên Lôi và cô gái kia, là thật lòng yêu nhau, hoặc ít nhất, Hàn Thiên Lôi thật lòng.

Hàn Thiên Lôi dẫn Nhạc Tuyết Vi đứng ở trước một cánh cửa, cậu ta không có dùng khí ấn chuông cửa, là Nhạc Tuyết Vi ấn giúp. Nhưng ngay khi cô vừa ấn xong, thì cô tay đã bị Hàn Thiên Lôi siết.

Xúc cảm xa lạ trên tay làm Nhạc Tuyết Vi cả kinh, cô kinh ngạc nhìn Hàn Thiên Lôi, “Cậu làm gì vậy?”

Hàn Thiên Lôi nhìn chằm chằm cửa lớn, môi khẽ run rẩy: “Giúp tôi việc này, tôi muốn cô ấy hết hi vọng.”

Nghe xong, Nhạc Tuyết Vi vốn đang giãy giụa liền để im tay cho Hàn Thiên Lôi nắm. Cửa mở ra, một người phụ nữ trẻ tuổi xuất hiện trước mặt họ. Cô gái này có lẽ cũng tầm tuổi bọn họ, dung mạo diễm lệ lại mang chút vẻ phong trần, thần sắc có phần hơi tiêu tụy.

Đây là người yêu của Hàn Thiên Lôi, vì cô ấy, cậu ta không ngại chống lại gia đình, vậy mà cuối cùng cũng chỉ có thể bỏ cuộc. Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Thiên Lôi, ánh mắt cậu ta chuyển chủ mà nóng bỏng, từ khi cửa kia mở ra, trong mắt cậu ta vốn chỉ có người con gái đó.

Đang nhìn ánh mắt của Hàn Thiên Lôi thì người con gái kia lao đến, ôm chặt lấy Hàn Thiên Lôi: “Thiên Lôi, anh tới rồi. Em rất nhớ anh.”

Nhạc Tuyết Vi cảm thấy mình đứng ở chỗ này thật là thừa thãi, khẽ gạt tay ra khỏi tay Hàn Thiên Lôi, nhưng cậu ta lại không buông cô ra. Nhạc Tuyết Vi tức giận, ngẩng đầu nhìn cậu ta thì thấy trong đôi mắt ấy toàn là màu của bi thương tuyệt vọng.

Cô gái ấy nhận ra sự khác thường của Thiên Lôi, ánh mắt dừng lại ở hai bàn tay nắm chặt lấy nhau của Nhạc Tuyết Vi và Hàn Thiên Lôi.

“Thiên Lôi. .... Chuyện này là sao?” Giọng nói của cô gái trở nên mơ hồ, sắc mặt cũng tái dần đi.

Hàn Thiên Lôi cắn răng, nói: “Đồng Đồng, chúng ta chia tay đi. Đây là bạn gái mới của anh, anh rất yêu cô ấy, hơn nữa chú ba cũng rất thích cô ấy. Bọn anh đã xác định sẽ ở bên nhau. Anh sợ em còn chờ, cho nên tới đây nói với em một tiếng.”

"Bốp" Cô gái kia giơ tay lên, hung hăng tát mạnh vào mặt Hàn Thiên Lôi, cậu ta đứng im, không nói lời nào.

“Hàn Thiên Lôi, đồ khốn kiếp! Anh đã nói thật lòng thích tôi, vậy mà giờ! Anh đã nói anh không chê tôi, nói chúng ta sẽ nhất định ở bên cạnh nhau. .... Hóa ra đều là lừa gạt hay sao? Anh bảo tôi chờ, thì ra là để chờ anh dẫn người con gái khác đến trước mặt tôi.” Cô gái kia kích động vô cùng, giống như không thể chấp nhận được việc bị người yêu phản bội.

Tay Hàn Thiên Lôi vô thức siết chặt tay cô, Nhạc Tuyết Vi cũng đứng im tại chỗ, không nói lời nào.

"Đúng, đều là tôi lừa em. Nhà tôi không chấp nhận hai chúng ta. Hiện giờ, tôi đã quen Tuyết Vi, cô ấy rất tốt, tôi đã quyết định ở bên cạnh cô ấy."

“Không, tôi không tin!” Cô gái khóc to, hai mắt đầm lệ.

Hàn Thiên Lỗi đột nhiên siết eo Nhạc Tuyết Vi, giữ mặt cô, cúi đầu hôn. Nhạc Tuyết Vi cả kinh, chuyện gì vậy? Cô chính là người phụ nữ của chú cậu ta mà! Nhạc Tuyết Vi theo bản năng quay đầu đi, nhưng sức lực của Hàn Thiên Lỗi quá lớn, cũng may là nụ hôn kia chỉ mới dừng ở khóe miệng của cô.

Sống lưng cô bỗng đổ mồ hôi lạnh.

Hàn Thiên Lỗi quay đầu nhìn về phía cô gái, nói: “Cái này, em có tin không? Tôi nói rồi, chúng ta chia tay.”

“Bốp”!

Lại là một cái tát, Hàn Thiên Lỗi vẫn không né tránh.

“Hàn Thiên Lỗi, đồ khốn kiếp!” Cô gái nhỏ hét lên, sau đó dùng hết sức sập cửa lại.

Hàn Thiên Lỗi giống như bị hóa thành tượng, đứng im, không hề nhúc nhích.

“Có sao không? Có đau không? Sao cậu lại ngốc như thế, bị tát mà không biết tránh đi?” Nhạc Tuyết Vi nhẹ nhàng rút tay ra, khẽ vuốt ve gương mặt cậu ta, gương mặt hằn rõ vết 5 ngón tay.

Nhạc Tuyết Vi hiểu rằng, cái tát đau trên mặt này không bằng một phần nghìn cơn đau trong tim Hàn Thiên Lỗi. Bọn họ trạc tuổi nhau, thành ra có thể hiểu kha khá tâm lý của đối phương về chuyện tình cảm. Tình đầu, luôn đẹp nhất, cũng là khó dứt bỏ nhất.

Giống như, Nhạc Tuyết Vi đối với Cừ Lễ Dương, phải trải qua đỉnh điểm của tuyệt vọng, cô mới có thể can tâm tình nguyện mà buông tay. Huống chi, Hàn Thiên Lỗi và cô gái tên Đồng Đồng kia lại thật sự yêu nhau.

“Đi thôi!”

Nhạc Tuyết Vi không biết nên an ủi Hàn Thiên Lỗi ra sao, chỉ còn cách lặng lẽ kéo cậu ta ra khỏi khu nhà đó.

Trong xe có hộp thuốc, Nhạc Tuyết Vi tìm rượu thuốc, xử lý vết thương trên mặt Hàn Thiên Lỗi. Hàn Thiên Lỗi ngồi yên, không nói lời nào, toàn thân bị bao phủ bởi không khí sắc mùi bị thương, vành mắt đỏ lên nhưng tuyệt nhiên không có giọt nước nào rơi xuống.

“Buồn sao? Muốn khóc thì khóc đi!”

Khóe mắt Hàn Thiên Lỗi khẽ giật giật, rồi đột nhiên nhào vào lòng cô khóc nức lên, “Đều là ta không tốt, ta vô dụng, thích cô ấy nhưng lại không bảo vệ cô ấy được! Hứa hẹn cả đời, ta lại không làm được. Tôi không dám, tôi sợ chú ba sẽ làm hại cô ấy.”

"Haiz..." Nhạc Tuyết Vi thở dài, khẽ vuốt tóc Hàn Thiên Lỗi, vỗ nhẹ vào lưng cậu ta, an ủi: "Chỉ có thể nói là hai người không có duyên phận, không thể gặp nhau sớm một chút. Cậu không nên trách chú cậu, đứng ở góc độ của trưởng bối thì anh ta cũng chỉ là vì tốt cho cậu thôi."

“Tôi biết! Tôi không trách chú ấy, tôi chỉ trách mình vô dụng. Ngay cả việc bảo vệ Đồng Đồng cũng không làm được, cũng không trở thành người ưu tú như chú kì vọng.”

Hàn Thiên Lỗi dựa vào ngực Nhạc Tuyết Vi khóc một hồi, khóc xong cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Khóc xong, Hàn Thiên Lỗi mới cảm thấy ngượng ngùng, gãi gãi đầu nhìn Nhạc Tuyết Vi, xin lỗi: “Thật xin lỗi, vừa rồi. .... Cảm ơn cô nữa. Khó trách chú ba thích cô như vậy. Cô đúng là một cô gái tốt.... Có điều...”

“Có điều gì?” Nhạc Tuyết Vi nghe xong liền hỏi lại. Trục giác nhắc nhở cô rằng, lời tiếp theo Hàn Thừa Lỗi nói hoàn toàn không phải lời tốt đẹp.

Hàn Thiên Lỗi thật sự cảm thấy Nhạc Tuyết Vi là người tốt, cho nên muốn nhắc nhở cô một chút, nói:

“Tuyết Vi, cô tuyệt đối đừng cho rằng mối quan hệ với chú tôi là nghiêm túc! Tuy đó là chú của tôi, nhưng tôi thật sự không thể bên vực chú ấy, chú ấy không quen ai lâu dài cả. Có lẽ là do thói phong lưu thành tính. Nhưng nguyên nhân khiến chú ấy thành ra như vậy là vì chú ấy đã có người trong lòng. Cô ấy là vị hôn thê của chú, là người mà chú thích mười năm nay.... Chỉ là hồi trước cô gái này còn quá nhỏ, chú ấy quyết định đợi cô ấy lớn, đợi mười năm rồi. Lần này, chú vì cô gái ấy mới tới T thị, hiện tại, cô gái đó đã ra nước ngoài học, đến khi cô ấy quay về, chắc chắn chú sẽ cưới cô ấy. Cho nên, cô nhất định đừng quá nghiêm túc với chú ấy.”

Hóa ra, anh ta có vị hôn thê, không chỉ vậy, mà còn thích mười năm! Hóa ra, anh ta vị hôn thê mới tới thành phố T. Hóa ra là như vậy.

Trong lòng cô cũng không có cảm giác gì đặc biệt, trống rỗng. Ngoài ra, đâu còn cảm giác gì?

Nhạc Tuyết Vi xoa đầu Hàn Thiên Lỗi, cười to nói: “Nhìn đáng vẻ nghiêm túc của cậu này, cứ yên tâm, tôi và anh ta hoàn toàn không như cậu tưởng đâu, tôi chỉ là thư kí riêng của anh ta thôi, có hiểu không?”

“Thật không?” Hàn Thiên Lỗi bày ra vẻ mặt nghi hoặc, “Chỉ là, chú ba chưa từng đưa người phụ nữ nào tới bán hạ sơn trang.... Không chỉ vậy, chú ấy

rất lo lắng khi cô xảy ra chuyện, Nghe Tuấn cũng nói, cô là người của chú ba..."

"Yên tâm đi. Tôi biết nên làm gì mà. Chúng ta mau trở về thôi. Đừng khiến Thiệu thức khó xử, ở lại đây quá lâu, cẩn thận kéo bị chú ba của cậu phát hiện..."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 31: Hơn Bốn Tháng

Hai ngày sau buổi tối bị Hàn Thừa Nghị đuổi về, Nhạc Tuyết Vi không hề đi đến bệnh viện, là anh ta nói cô không cần đến nữa.

Buổi sáng ngày thứ ba, cô nhận được cuộc gọi từ Nghe Tuấn, nói là hôm nay Hàn Thừa Nghị sẽ xuất viện, bảo cô tới đó.

Nhạc Tuyết Vi nhận được tin này, cảm thấy rất kỳ lạ, nếu nằm viện không cần cô đến chăm sóc thì ra viện rồi còn cần cô đến làm gì? Nhưng Nghe Tuấn đã nói, cô cũng không từ chối được, chỉ có thể đi. Ai cũng biết, Nghe Tuấn chính là tâm phúc của Hàn Thừa Nghị, tức là lời nói của anh ta đại diện cho Hàn Thừa Nghị.

Có điều, thực tế là Nghe Tuấn lén lút nhắn tin cho cô, Hàn Thừa Nghị không hề biết.

Hai ngày Nhạc Tuyết Vi không tới, sắc mặt Hàn Thừa Nghị thâm trầm tới khó coi, rõ ràng là không vui. Tuy rằng anh không nói gì, nhưng những người xung quanh đều cảm nhận được rằng anh ta có phần nôn nóng. Nghe Tuấn xưa nay là người hiểu tâm tư của Hàn Thừa Nghị nhất, thế là anh ta chủ động gọi Nhạc Tuyết Vi tới.

"Tiểu thư, cô đến rồi." Nghe Tuấn nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi, thở phào nhẹ nhõm.

Phòng bệnh, Hách Tích Âm đang giúp Hàn Thừa Nghị thay quần áo. Nhạc Tuyết Vi nhìn họ dựa vào gần sát nhau như vậy, tay Hách Tích Âm dừng ở trước ngực Hàn Thừa Nghị, hình như đang giúp anh ta cài cúc áo sơ mi, áo sơ mi còn chưa cài xong, để lộ làn da màu mặt thoát ẩn thoát hiện.

Trong lòng Nhạc Tuyết Vi đột nhiên dấy lên cảm giác khó tả, cô cảm thấy bản thân tới đây thật thừa thãi, chẳng phải anh ta đã có người chăm sóc tốt tới vậy rồi sao?

Hàn Thừa Nghị bất động, ánh mắt ghim trên người Nhạc Tuyết Vi: "Em tới đây làm gì?"

Nhạc Tuyết Vi vẫn còn đang lơ đãng, chỉ nghe được anh ta đang nói bừa gì đó, nghĩ thầm rằng rốt cuộc người này có ý gì, định nói "không phải anh gọi tôi tới sao?" thì lại bị Nghe Tuấn ngăn lại, nhìn cô lắc đầu.

Nhìn nét mặt Nghe Tuấn, Nhạc Tuyết Vi cô nhin.

"Còn đứng đó làm gì? Sao không tới đây?" Hàn Thừa Nghị nhẹ đẩy Hách Tích Âm ra, ngạo mạn kêu Nhạc Tuyết Vi lại gần, ngồi bất động, chiếc áo sơ mi mới cài nửa hàng cúc vẫn vậy.

"Giám đốc....." Hách Tích Âm đứng im, gương mặt bày ra biểu cảm đáng thương.

Hàn Thừa Nghị không hề để ý đến cô ta, trong mắt anh hiện tại chỉ có Nhạc Tuyết Vi.

Khóe miệng Nhạc Tuyết Vi giật nhẹ, đi đến gần Hàn Thừa Nghị nhưng lại không biết mình nên làm gì.

"Giám đốc, em đang giúp anh mặc quần áo, có chuyện gì lại....." Sắc mặt Hách Tích Âm càng ngày càng khó coi, cô ta cắn môi, liếc xéo Nhạc Tuyết Vi rồi lại lợi dụng thời cơ gần sát Hàn Thừa Nghị thêm chút nữa.

Hàn Thừa Nghị đưa tay đẩy ta ra, "Không cần, em lại đây, giúp tôi mặc quần áo."

Về sau, đương nhiên là nói với Nhạc Tuyết Vi.

Người này thật kì lạ, Nhạc Tuyết Vi nghĩ thầm. Nhưng cô không thể từ chối, chỉ có thể tiếp tục công việc của Hách Tích Âm.

"Sao không nói câu nào?"

Hàn Thừa Nghị mở miệng, vẫn là vấn đề ngày hôm đó, Nhạc Tuyết Vi nhin không được cười.

"Ha ha..... Tam thiếu, hai ngày nay anh cảm thấy ra sao? Có tốt không, cánh tay trái ra sao rồi? Ăn ngon miệng không?"

Cửa sổ phòng bệnh mở ra, gió thổi vào mang đến không khí mát lạnh đậm hương thơm.

Đối mặt với Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị bỗng thấy thẹn thùng, vì muốn che giấu cảm giác đó nên cười nhạt, nói: “Nếu lo lắng như thế, sao hai ngày vừa rồi không tới?”

Nhạc Tuyết Vi không biết nói gì.... Rõ ràng là anh ta tức giận, bảo cô đừng tới! Nhưng Nghê Tuấn ở bên ngoài cửa kính lại ra hiệu với cô, cô đành phải thuận theo nói: “Là tôi không đúng, tôi sai rồi.”

Hàn Thừa Nghị hừ lạnh một tiếng, không tỏ rõ ý kiến, đứng lên, thản nhiên lời Nhạc Tuyết Vi ra cửa phòng.

Nghê Tuấn âm thầm thở hắt ra một hơi, tiểu thư đến vẫn là tốt nhất, sắc mặt tam thiếu cuối cùng cũng tươi lên một chút rồi. Còn Hách Tích Âm ở bên cạnh thì đã tức giận tới nổi mặt đen sì.

Nhạc Tuyết Vi bị Hàn Thừa Nghị nắm tay đi theo đường riêng dành cho bệnh nhân phòng VIP, xe đã đợi sẵn ở dưới tầng. Hàn Thừa Nghị lên xe trước, Nhạc Tuyết Vi đi theo sau anh, bỗng nhiên cô nhìn thấy một dáng người quen thuộc.

Đầu cô như muốn nổ tung.

Người kia, không phải Cừ Lễ Dương thì còn là ai? Còn người ở bên cạnh, đang nắm tay anh ta, còn không phải là Niên Giai Giai sao? Đây là tình huống gì? Không phải bọn họ đã chia tay rồi sao? Vì sao lại cùng xuất hiện ở bệnh viện, hơn nữa còn thân mật như thế?

Đầu óc Nhạc Tuyết Vi trở nên hỗn loạn, hai mắt đỏ đậm nhìn chăm chú vào hai người kia, vung tay mạnh mẽ để thoát khỏi Hàn Thừa Nghị, chạy về phía của Cừ Lễ Dương và Niên Giai Giai.

“Tuyết Vi?”

Hàn Thừa Nghị hiểu chuyện gì đã xảy ra, xoay người đi xuống xe, nhưng Nhạc Tuyết Vi đã chạy xa! Anh nheo mắt lại nhìn về phía cô vừa chạy đi, ngay tức khắc, gương mặt anh tuấn hiện rõ từng vết đen. Cừ Lễ Dương? Tại sao lại là tên cặn bã này? Tiểu nha đầu vừa thấy Cừ Lễ Dương, liền vứt bỏ anh?

Anh không kiềm chế được, sự ghen ghét đang bùng lên trong lồng ngực! Dục vọng chiếm hữu của anh đã bộc phát.

Hàn Thừa Nghị không nghĩ nhiều, cất bước đi về phía Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi chạy như điên đến chỗ của Cừ Lễ Dương và Niên Giai Giai, bọn họ đang nhận thuốc ở quầy.

Cừ Lễ Dương nhận thuốc xong, quay người lại thì thấy Nhạc Tuyết Vi.

“Tuyết..... Tuyết Vi!” Tay Cừ Lễ Dương buông thõng, túi thuốc trong tay rơi xuống mặt đất.

Nhạc Tuyết Vi đánh giá Cừ Lễ Dương, hiện tại anh ta không hề giống một kẻ sống chết vật chất chút nào, vẫn nho nhã, giống như khi cô còn ái mộ anh ta! Mà Niên Giai Giai đứng cạnh, kéo cánh tay anh ta, hành động này rất thân mật, rất tự nhiên.

“Không phải hai người chia tay sao?”

Nhạc Tuyết Vi có cảm giác, hình như cô là kẻ không biết gì duy nhất ở đây, cô trùng mắt với Cừ Lễ Dương. Cừ Lễ Dương rũ mắt, chột dạ không dám nhìn cô.

"Tóm lại mọi chuyện là sao? Chẳng nhẽ lại người lại làm lành nhanh như thế? Vì sao? Cừ Lễ Dương, anh còn lương tâm hay không? Anh ném vào người tôi một cục nợ, mặc kệ tôi sống hay chết, ở đây vui vẻ cùng cô ta sao?"

Nhạc Tuyết Vi day huyệt Thái Dương, cảm thấy trong đầu hình như có mũi khoan đâm tới đâm lui.

Cừ Lễ Dương trầm mặc không nói câu nào, nhưng Niên Giai Giai lại mở miệng, cười khinh miệt: “Chia tay cái gì, làm lành cái gì? Cô nói cái quái gì vậy, tôi nghe chẳng hiểu gì hết.”

“Giai Giai!” Sắc mặt Cừ Lễ Dương biến đổi rõ rệt, vội vàng giữ chặt Niên Giai Giai, không cho cô ta nói tiếp nữa.

Nhưng Niên Giai Giai tránh được, đi đến trước mặt Nhạc Tuyết Vi, cười lạnh nói: “Có điều,... Tôi sẽ giải thích cho cô, trước kia tôi và Lễ Dương chưa từng chia tay. Anh ấy quay lại tìm cô..... Đó là bởi vì, khi đó công ty của anh ấy xảy ra chuyện. Cha tôi không chịu lấy tiền ra giúp anh ấy, cho nên, đành phải nghĩ ra biện pháp này, để Lễ Dương giả vờ làm lành với cô, sau đó đem chuyện nợ nần đặt lên đầu cô.”

Sự thật tàn khốc như vậy!

Nhạc Tuyết Vi như được cảnh tỉnh, hôm nay, cuối cùng cô cũng biết bộ mặt thật của kẻ mặt người dạ thú như Cừ Lễ Dương! Hận tới cực điểm, nhưng cô đã không còn sức lực để mắng nữa. Sắc mặt cô tái nhợt, giống như đã rơi vào trạng thái chết lâm sàng.

“A.....”

Chân Nhạc Tuyết Vi mềm nhũn, ngay cả sức lực để đứng vững cũng không có, chuẩn bị ngã xuống.

“Tuyết Vi!” Cừ Lễ Dương không đành lòng, muốn vươn tay đỡ cô dậy.

“Anh làm cái gì vậy?” Niên Giai Giai quát lớn.

Có điều, không đợi tay Cừ Lễ Dương vươn tới, Nhạc Tuyết Vi vừa ngã xuống thì đã được đỡ bởi một vòng tay ấm áp, một cái ôm rất chặt. Hàn Thừa Nghị vội vàng lao tới, vừa vận ôm lấy Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, cười ảm đạm, nước mắt đã rơi thành dòng.

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt cô khiến người khác có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ nho nhỏ, đáng vẻ trẻ con tinh nghịch, nhưng cô đã phải chịu quá nhiều tổn thương.

Đồng tử của Hàn Thừa Nghị khê co lại, cô đè nén cảm xúc trong lồng ngực, cô gái ngốc này, sao lại vì loại đàn ông cặn bã này mà rơi nước mắt chứ? Cừ Lễ Dương có chỗ nào tốt?

Nhạc Tuyết Vi chống tay lên ngực Hàn Thừa Nghị, ngăn không được từng cơn run rẩy. Cô không có can đảm nhìn Cừ Lễ Dương, nhưng mà có vài lời, nếu cô không hỏi rõ ràng thì sẽ không cam lòng.

“Cừ Lễ Dương, ..... Anh, anh hãy thành thật trả lời tôi, ba năm qua, ..... Anh đã từng thật sự thích tôi chưa? Chẳng lẽ, cho tới bây giờ đều là tôi đơn phương, tự tôi đa tình sao?”

“Anh, .....” Cừ Lễ Dương muốn nói, cô gái tốt như cô, sao anh ta lại không thích cho được? Chỉ là, Niên Giai Giai đứng bên cạnh nhìn như hổ rình mồi, gia thế của anh không tốt, muốn dựa vào Giai Giai, cho nên không có can đảm thừa nhận.

“Từ trước đến nay, anh chưa từng thích em... quả thật đều là tự em đa tình...”

Cừ Lễ Dương vừa nói xong, Niên Giai Giai liền cười khiêu khích Nhạc Tuyết Vi, vượt cái bụng hơi nhô lên mà nói, “Nghe thấy không? Nhạc Tuyết Vi, hết hi vọng chưa? Còn nữa, Nhạc Tuyết Vi, tôi quên chưa nói cho cô, tôi đã có tahi, hơn hai tháng rồi.”

Như bị sét đánh!

“A, a, a, .....” Nhạc Tuyết Vi ngã vào lòng Hàn Thừa Nghị, cố gắng hít thở sâu từng hơi từng hơi một.

Hàn Thừa Nghị liếc nhìn Cừ Lễ Dương.

Rồi anh cúi đầu hôn Nhạc Tuyết Vi, dịu dàng nói: “Nhìn em kìa, những chuyện đó đã là quá khứ rồi sao còn nghĩ nhiều như vậy? Đây là học trưởng của em sao? Chúng ta ở bên nhau hơn bốn tháng, từng nghe em nhắc về học trưởng của em, cuối cùng cũng có ngày gặp mặt.”

Nhạc Tuyết Vi ngơ ngác nhìn Hàn Thừa Nghị, đôi mắt đầy vẻ nghi hoặc, ..... Anh ta đang nói gì vậy? Cái gì mà ở bên nhau hơn bốn tháng?

Nghe thấy vậy, Cừ Lễ Dương không nhịn được, nhảy dựng lên, “Khoan đã, Tuyết Vi, người này đang nói gì vậy? Hai người ở bên nhau hơn bốn tháng?”

Nhạc Tuyết Vi vui mặt vào ngực Hàn Thừa Nghị, cô không muốn nói chuyện với Cừ Lễ Dương nữa, càng không muốn nghe giọng của anh ta.

“Sao em còn thẹn thùng thế? Nói cho học trưởng biết cũng đâu có gì, .....” Hàn Thừa Nghị thuận thế ôm Nhạc Tuyết Vi chặt hơn, nhìn về phía Cừ Lễ Dương và Niên Giai Giai cười ôn hòa đến vô hại, “Tuyết Vi nói, quan hệ của cô ấy và học trưởng rất tốt, xem ra tôi thật sự nên nói cho hai người biết quan hệ của chúng tôi. Tôi và Tuyết Vi ở bên nhau hơn bốn tháng rồi... à... hình như lúc đó hai người còn chưa quen nhau.”

Nói xong, Hàn Thừa Nghị lại cười rồi ôm Nhạc Tuyết Vi xoay người rồi đi.

Cừ Lễ Dương thất thần, “Không đúng, hơn bốn tháng? Chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra, ..... Nhạc Tuyết Vi, em gạt anh! Rõ ràng em nói thích anh, vậy mà lại cùng người đàn ông này quen biết từ trước!”

“Cừ Lễ Dương, anh nói gì vậy? Không phải anh nói trước giờ chưa từng thích con tiện nhân kia sao?”

“Câm miệng! Không được nói cô ấy như vậy.”

“Cừ Lễ Dương, anh đừng đi. Anh nói rõ ràng lại đi, ..... Lễ Dương, .... aaaa.... bụng tôi.”

Phòng khám bệnh bỗng loạn cả lên, Cừ Lễ Dương cãi nhau với Niên Giai Giai, không cần thận đẫy ngã cô ta, con của cô ta, chỉ sợ giữ không nổi.

Hàn Thừa Nghị bế Nhạc Tuyết Vi lên xe, Nhạc Tuyết Vi ở trong ngực anh không hề ngẩng đầu lên lấy một lần.

“Nghe Tuấn.”

“Đi điều tra về Cừ Lễ Dương và công ty của Niên Giai Giai, cắt đứt các mối làm ăn của bọn họ.”

Nghe Tuấn xin chỉ thị từ Hàn Thừa Nghị: “Tam thiếu, phải làm đến mức độ nào?”

Hàn Thừa Nghị nhàn nhạt buông mấy chữ: “Đủ để bọn họ phá sản.” Xem bọn họ có còn dám kiêu ngạo mà đi sửa bậy giữa đường nữa không!

“Rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 32: Tôi Có Thể Chứ

Bán Hạ Sơn Trang, "Được rồi, đừng khóc nữa."

Hàn Thừa Nghị đặt Nhạc Tuyết Vi lên giường, nhìn thấy cô khóc, tâm tình anh cũng rất khó chịu! Người phụ nữ của anh vì người đàn ông khác mà khóc, anh còn có thể nói gì?

Nhạc Tuyết Vi nào có lắng nghe? Trái lại còn nức nở hơn.

"Tôi nói em đừng khóc nữa!" Hàn Thừa Nghị không kiềm được, liền gầm nhẹ với cô: "Em chính là hèn hạ như thế sao? Em coi cậu ta là trân bảo? Còn cậu ta? Em ở trong lòng cậu ta chẳng là cái gì cả! Ngay là lớp dự phòng cũng không phải! Vì loại đàn ông này mà em phải rơi nước mắt? Có đáng không?"

"Ách!" Nhạc Tuyết Vi ngừng một chút, nấc cục, đôi mắt ngấn lệ nhìn Hàn Thừa Nghị, không hiểu vì sao đột nhiên anh lại tức giận: "Làm sao mà anh biết được? Người giống như anh, vĩnh viễn cũng sẽ không thể hiểu được cái loại cảm giác trả giá bằng cả trái tim mình nhưng những thứ nhận được chỉ là sự phản bội! Tôi không khóc vì người đàn ông cận kề kia, tôi là khóc vì chính bản thân mình!"

Bị cô quát, Hàn Thừa Nghị có chút ngạc nhiên, có điều anh cũng không có tức giận như vừa rồi nữa. Tốt xấu gì nha đầu này cũng hiểu được tên khốn nạn kia không đáng để cô phải rơi nước mắt.

Anh cúi đầu lại gần cô, khuôn mặt cô đỏ hồng, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, cực kỳ dễ dàng khiến cho bản năng...của người đàn ông nào đó trỗi dậy!

Hàn Thừa Nghị neho mắt lại, ánh mắt nóng bỏng giống như một kẻ săn mồi đã sẵn sàng, hai tay thừa dịp Nhạc Tuyết Vi còn chưa có chuẩn bị, liền nâng đầu cô lên, hung hăng hôn xuống.

"Đừng khóc, dám ở trước mặt tôi khóc vì người đàn ông khác, em thật to gan!"

Nhạc Tuyết Vi mờ mịt rồi, tại lúc cô đau lòng như thế, người đàn ông này vẫn còn tâm tình lôi kéo cô làm loại sự tình kia? Nhận ra nhiệt độ của Hàn Thừa Nghị trên người cô càng lúc càng nóng, trong lòng Nhạc Tuyết Vi cả kinh, chẳng lẽ hôm nay cô không thể trốn được?

"Hàn Thừa Nghị..."

"Uh'm?" Hàn Thừa Nghị căn bản là không rảnh để trả lời cô, bờ môi của anh không ngừng càn quét trên người cô, giống như dẫn lửa đốt cháy da thịt cô, cũng khiến cho khát vọng của anh bùng cháy.

"Hiện tại là ban ngày." Nhạc Tuyết Vi yểu chuyển cự tuyệt.

Hàn Thừa Nghị bật cười, trong nụ cười còn tàn mát ra một chút mê hoặc cùng nguy hiểm, cắn cắn môi dưới của cô: "Nha đầu ngốc, loại chuyện này, còn phân biệt ban ngày hay ban đêm sao? Tôi chỉ biết, hiện tại em vô cùng mê người, lúc này tôi chỉ muốn em! So với lần đầu tiên của chúng ta đã là bao lâu rồi? Em có biết tư vị vừa em lúc đó, có bao nhiêu đẹp để hay không?"

"..."Nhạc Tuyết Vi ngượng ngùng nói không lên lời, thật không nhìn ra người đàn ông mạnh mẽ bá đạo như Hàn Thừa Nghị, lại có thể ở trên giường nói ra những lời lẽ tự nhiên đến như vậy!

"Không nhớ sao?" Nụ hôn của hàn Thừa Nghị dừng lại trên xương quai xanh của cô một chút: "Đúng rồi, tối hôm đó em uống rượu. Bất quá cũng không sao, hôm nay em không uống rượu, tôi đảm bảo sẽ khiến cho trí nhớ của em được khắc sâu!"

"Đợi một chút, tôi... Tôi..."Nhạc Tuyết Vi theo bản năng đẩy anh ra, đối với một đêm kia, một chút ấn tượng cô cũng không có, cho nên, giờ phút này, tâm tình của cô cùng với lần đầu tiên cũng không khác gì.

"Tôi...cái gì?" Giọng nói của anh trầm thấp, đầy mê hoặc truyền vào tai cô, trong bầu không khí tràn ngập một loại hương thơm kỳ lạ, là loại hương vị hỗn hợp mà cả hai người đều biết rõ là cái gì.

Hàn Thừa Nghị thuần thục cởi quần áo, động tác vô ùng thoải mái, tự nhiên.

"Không... Không có gì..." Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, trong đôi mắt là hoảng hốt cùng một chút mông lung, hai tay không tự giác được nắm chặt lấy vai anh, sự khẩn trương cùng bất an hiện rõ trên mặt.

Cảm nhận được tâm tình của cô, động tác của Hàn Thừa Nghị càng trở nên ôn nhu gấp bội:" Không cần sợ, giao cho anh."

Rất lâu rồi Hàn Thừa Nghị chưa từng trải qua cảm giác phải ẩn nhẫn như vậy, anh thấy năng lực nhẫn nại của anh đã đạt tới một cảnh giới mới... Anh đã rất lâu rồi chưa có chạm qua phụ nữ.

Đối với những lời đồn có liên quan đến đời tư của anh ở bên ngoài, tự nhiên anh cũng đã nghe qua, nói anh một đêm ngủ cùng mấy người phụ nữ, thay bạn gái còn nhiều hơn thay áo. Tất cả cũng chỉ là chút bát quái của đám chó săn, anh chưa bao giờ để ý, với bên ngoài cũng chỉ cười trừ.

Trên thực tế, anh- một người đàn ông 31 tuổi, nếu nói là chưa từng có phụ nữ là giả, bạn gái đương nhiên cũng từng có mấy người, nhưng mà mấy thứ chuyện như bắt cả hai tay này thì anh chưa bao giờ làm. Không phải là đạo đức của anh cao, mà là anh ở phương diện này cũng cực kỳ thích sạch sẽ.

Dù cho chỉ đơn giản là quan hệ hợp đồng, anh cũng hi vọng ở trong khoảng thời gian đó, hai bên đều phải tuyệt đối trung thành.

Sóng tình dâng trào, động tác của Hàn Thừa Nghị lại càng trở nên can rở.

-- "Tôi hiện tại rất muốn em, được không?"cập nhật nhanh nhất tại [thichdoctruyen .com](http://thichdoctruyen.com)

Hô hấp dồn dập, bầu không khí xung quanh cũng dần trở nên nóng bỏng.

"Bình bịch", tiếng gỗ của vang lên lập tức phá tan bầu không khí vừa rồi.

Hàn Thừa Nghị không vui nhứt mảy, tính định không để ý tới. Nhưng mà tiếng gỗ cửa cũng vô cùng chấp nhặt, vô cùng kiên định. Dám không biết sống chết cật ngang Hàn Thừa Nghị anh, ngoài Nghê Tuấn ra cũng không có người thứ hai dám làm vậy, mà Nghê Tuấn tuyệt đối không phải là người không biết chừng mực.

Đắn đo một chút, Hàn Thừa Nghị liền không cam lòng cắn Nhạc Tuyết Vi một cái." Lại bị em tránh thoát được một lần, sao em lại khó ăn đến miệng vậy? Chỉ có điều cũng không sao, càng khó ăn vào lại càng thú vị."

Chỉnh sửa trang phục thật tốt, Hàn Thừa Nghị liền đi ra mở cửa phòng.

Nghê Tuấn quả nhiên đứng ở bên ngoài, hạ mí mắt báo cáo: "Tam Thiếu, hôm nay là ngày kỉ niệm thành lập trường đại học T, hoạt động chúc mừng sẽ bắt đầu từ buổi chiều, hiệu trưởng Kiều lúc đó nhất định cũng tới tham dự , đây là một cơ hội tốt để gặp ông ta. Cái dự án đầu tư kia đã được thông qua, ngài chỉ cần đến lộ mặt là được."

"Uh'm." Hàn Thừa Nghị gật đầu, về vấn đề đối đãi với Kiều Vạn Đông, anh liền không thể qua loa được.

Ai bảo Kiều Vạn Đông lại là cha của Kiều Vũ Vi cơ chứ? Kiều Vũ Vi là người vợ mà anh đã nhận định, Kiều Vạn Đông cũng tự nhiên cũng trở thành nhạc phụ tiêu chuẩn của anh. Nhân lúc Kiều Vũ Vi còn chưa về nước, anh phải lấy lòng cha vợ trước mới được.

Hàn Thừa Nghị xoay người trở về phòng, nói với Nhạc Tuyết Vi: " Dậy đi, thay quần áo cùng tôi đến một nơi."

Nhạc Tuyết Vi lên xe rồi mới biết, nơi bọn họ cần đến là Đại học T, cô đương nhiên biết hôm nay là ngày kỉ niệm thành lập trường, nhưng mà việc này cùng Hàn Thừa Nghị thì có quan hệ gì? Anh đường đường là tổng giám đốc tổng giám đốc của một Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia, tại sao lại phải cúi mình đến tham dự ngày kỉ niệm thành lập của một trường Đại học?

Mà thôi, mặc kệ Hàn Thừa Nghị có mục đích gì, có thể nhân cơ hội về trường một chút cũng được.

"Hàn tổng, lát nữa đến trường học, anh làm việc của anh, có thể để cho tôi đi dạo một lát không?" Đôi con ngươi đen như mực của Nhạc Tuyết Vi xoay chuyển, tràn ngập sức sống.

Hàn Thừa Nghị kéo tay cô qua, hỏi: " Em muốn làm gì?"

"Không làm gì cả, chỉ là muốn đi gặp bạn học thôi."

Hàn Thừa Nghị nhướn mày, ánh mắt hỏi: "Bạn học nam, hay là nữ?"

"Bạn học thôi mà, đương nhiên có nam cũng có nữ."Nhạc Tuyết Vi nhất thời có chút hồ đồ, sao anh lại hỏi những câu hỏi kỳ quái vậy?" Có điều, khoa thiết kế trường Kiến Trúc chúng tôi, nam sinh viên cũng tương đối nhiều."

"Vậy thì không được đi!" Hàn Thừa Nghị kiên quyết từ chối yêu cầu của cô.

"Tại sao?" Nhạc Tuyết Vi cong môi đầy mất hứng, "Hừ...Tôi đã rất lâu rồi chưa gặp bạn tốt, tôi chỉ có mỗi cô ấy là người bạn thân thôi."

"Bạn thân?" Hàn Thừa Nghị lại nhướn mày, "Nữ?"

"Uh! ờ! Đương nhiên là nữ a."

Hàn Thừa Nghị có chút chần chừ, cuối cùng cũng đồng ý: "Được, cho em một giờ đồng hồ. Chỉ có thể gặp bạn học nữ."

"Uh! ờ!" Nhạc Tuyết Vi vui vẻ gật đầu, ngay cả tại sao Hàn Thừa Nghị lại có yêu cầu như thế cô cũng không suy nghĩ nhiều.

Có điều, rất nhanh thôi, Hàn Thừa Nghị liền hối hận khi cho cô những 1 giờ đồng hồ.

Xe vừa mới chạy đến cổng trường đại học T, Nhạc Tuyết Vi liền gấp gấp: "Dừng xe dừng xe! Tôi muốn xuống xe ở chỗ này! Bạn thân của tôi đến đón rồi!"

"Đón em? Cô ấy biết em sẽ tới?"

"Uh! ờ, tôi vừa mới gửi tin nhắn cho cô ấy xong! Không nói nữa, tôi đi đây!"

Nhạc Tuyết Vi vội vàng nhảy xuống xe, chạy về phía Nguyễn Đan Ninh ở trước cổng trường học. Hai người đã rất lâu rồi chưa gặp mặt, vừa gặp cái, tình cảm liền tuôn trào, thấy mặt nhau liền như gấu poka bám dính lên người đối phương, hơn nữa còn thân thiết hôn môi người ta một cái.

"Làm gì chứ?" Hàn Thừa Nghị ở trong xe nhìn thấy rõ ràng, liền không tự chủ được bóp phanh kít một cái! Con mẹ nó, bạn học nữ mà cũng thân thiết như thế? Nha đầu kia trông thế nào lại tràn đầy sức sống như vậy? Xem ra phải quản chặt hơn nữa mới được.

"Nha đầu chết tiệt kia, sao lâu như thế mà không thấy liên lạc, không nhớ tới sao?"

Nguyễn Đan Ninh hưng phấn cào cào mái tóc Nhạc Tuyết Vi, đánh giá cô từ trên xuống dưới, trêu chọc nói: "A, không sai nha! Chất lượng sinh hoạt được cải thiện, đồ mặc trên người này là.... Mẹ nó, Chanel?"

Nhạc Tuyết Vi không thèm để ý lắc đầu: "Không biết, tùy tiện lấy một bộ trong tủ quần áo. Hàn Thừa Nghị mua, không phải do bản thân tớ chọn."

"A, cái giọng điệu này, Hàn Thừa Nghị? Gọi cũng thật trôi chảy nha! Đây là tình huống gì vậy?"

Nguyễn Đan Ninh tùy tiện nói một câu trêu chọc, liền khiến cho Nhạc Tuyết Vi đỏ mặt, vênh mặt lên cãi cò: "Cái gì mà tình huống gì đây? Anh ta tên Hàn Thừa Nghị, tớ không gọi vậy thì phải gọi như thế nào? Tớ không phải đã nói với cậu, anh ta là một tên ác bá hay sao? Bạn tốt của cậu phải bán mình cho anh ta đấy!"

"Được, được, được! Biết rồi!"

"Cậu muốn dẫn tớ đi đâu? Hoạt động trong ngày kỉ niệm trường không phải là diễn ra tại hội trường lớn hay sao..."

Nhạc Tuyết Vi còn đang muốn hỏi, hai người cũng đã chạy tới hồ sen phía sau trường học. Mà giờ phút này, bên hồ sen còn đứng một người... Kiều Vạn Đông!

"Chuyện gì đây?" Nhạc Tuyết Vi nhìn về phía Nguyễn Đan Ninh, giọng nói đầy gượng gạo: "Sao ông ta lại ở chỗ này? Đan Đan, có phải cậu cố ý dẫn tớ tới chỗ này gặp ông ta hay không?"

Nguyễn Đan Ninh còn không biết quan hệ cha con giữa bọn họ, liền thành thật gật đầu trả lời: "Đúng vậy! Hiệu trưởng Kiều đã tìm cậu rất nhiều lần, nói là không liên lạc được với cậu! Ngài ấy nói là tìm cậu để thảo luận về chuyện giúp cậu ra nước ngoài học tập. Tớ thấy đây là chuyện tốt a! Ngài ấy còn bảo có tin tức của cậu thì liền báo ngay cho ngài ấy biết, cậu xem khó khăn lắm cậu mới tới trường học được một lần..."

"Nguyễn Đan Ninh!" Nhạc Tuyết Vi hưng hăng ngắt lời Nguyễn Đan Ninh, "Ai bắt cậu xen vào những chuyện này hả? Cậu thì biết cái gì?"

Lúc này Kiều Vạn Đông cũng đã đi tới, hai tay giữ chặt lấy Nhạc Tuyết Vi: "Tuyết Vi, ba đã tìm con rất nhiều lần rồi, điện thoại của con ba không gọi được... Ba nhớ tới lần trước con có hiểu lầm ba, lần trước con tìm ba vay tiền, không phải là ba không muốn cho con mượn, chỉ là nghĩ muốn giúp con phân tích tình huống một chút..."

"Buông ra!" Nhạc Tuyết Vi vung tay lên, tránh thoát khỏi Kiều Vạn Đông, "Ông đừng chạm vào tôi! Tôi không biết ông!"

Nguyễn Đan Ninh đứng ở một bên đã sớm nhìn đến ghen hờn trên trời! Ba? Vừa rồi Hiệu trưởng Kiều nói ngài ấy là ba Tuyết Vi? Nhìn thái độ của Tuyết Vi đối với hiệu trưởng này chỉ sợ là sự thật rồi, nào có sinh viên nào lại có thái độ như vậy đối với hiệu trưởng trường mình chứ? Chỉ có điều, Tuyết Vi có cha làm hiệu trưởng, tại sao lại vì một ngàn vạn mà bán mình cho Hàn Thừa Nghị?

"Tuyết Vi, con nghe ba giải thích đã, con đừng như vậy, con có việc gì tại sao lại không từ từ nói rõ với ba?" Sắc mặt Kiều Vạn Đông đầy lo lắng, quan tâm của ông giành cho con gái nhỏ tuyệt đối không phải là giả vờ, chỉ tiếc là có Khang Tuệ Trân cùng con gái lớn kẹp ở giữa, Nhạc Tuyết Vi nhìn không ra mà thôi.

"Ông câm miệng! Ai là ba ai? Ngày đó tôi cũng đã nói qua, tôi không có ba! Kiều Vạn Đông, tôi đã cho ông cơ hội rồi, là ông không biết quý trọng, tôi không có ba, ba tôi từ rất lâu trước đây đã không cần tôi nữa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 33: Tim Đập Vì Ai Nhanh Hơn

Editor: minh trình

Nhạc Tuyết Vi nói hai câu liền khóc lên, nói đến cùng, cô vẫn là luyến tiếc cha.

“Không, không có.... Tuyết Vi đừng khóc, ba ba không phải không cần con. Ba ba chỉ là rất lo lắng cho con, con trong khoảng thời gian này không quay trở về trường học, điện thoại cũng không liên lạc được khiến cho buổi tối ta ngủ cũng không yên!” Kiều Vạn Đông không có nói sai, dưới mi mắt ông là đầy đặc quang thâm chính là minh chứng tốt nhất.

“Con đừng khóc, được, con muốn 800 vạn, ba ba cho con!”

Kiều Vạn Đông nói xong liền lấy ví ra chuẩn bị đưa cho cô lại bị Nhạc Tuyết Vi cầm vút đi.

“Tuyết Vi?”

Nhạc Tuyết Vi trong mắt chưa đầy nước mắt lạnh lùng nhìn cha, ngập ngừng khóc lên “Hiện tại cho tôi? Đã muộn! Ông có biết hay không, có biết.....” Bán mình cho Hàn Thừa Nghị, cô thật không nói lên lời, ra sức dậm chân, xoay người chạy đi.

“Tuyết Vi!”

Nguyễn Đan Ninh chạy đuổi theo cô, “Kiều hiệu trưởng, cái kia.....tôi đi xem cô ấy.”

Nhạc Tuyết Vi chạy dọc theo một hàng bóng cây, càng chạy càng chậm, bóng cây tỏa xuống trên con đường sỏi đá, cô không cẩn thận té lăn trên đất, ngồi ở chỗ đó không đứng dậy. Nguyễn Đan Ninh khó khăn đuổi theo cô, cũng đi theo ngã ngồi ở bên người cô.

Làm bạn thân của Nhạc Tuyết Vi, Nguyễn Đan Ninh biết rõ lúc này không thể lại kích thích cô, chỉ có thể an an tĩnh tĩnh chờ cô phát tiết xong.

“Thực xin lỗi a!” Chờ Nhạc Tuyết Vi tiếng khóc nhỏ dần, Nguyễn Đan Ninh lập tức xin lỗi. Cô nếu biết Kiều Vạn Đông là ba của Nhạc Tuyết Vi, loại chuyện này cô khẳng định làm không được a! Tại trường đại học ai chẳng biết nói Kiều hiệu trưởng chỉ có một người con gái, ở nước ngoài du học?

Ngắm lại cũng thấy, Nhạc Tuyết Vi cái này nữ nhi là chuyện như thế nào! Khẳng định là cùng cha khác mẹ, cấu huyết quá mà!

“Cậu... là con riêng?” Nguyễn Đan Ninh đương nhiên cho rằng thế, ai bảo Nhạc Tuyết Vi không họ ‘Kiều’ đâu?

Nhạc Tuyết Vi đôi mắt đỏ lên, lần thứ hai bùng nổ: “Ta không phải con riêng, mẹ ta mới là vợ của Kiều Vũ Đông! Khang Tuệ Trân là tiểu tam! Khang Tuệ Trân cùng Kiều Vũ Vi đoạt ba ba, đoạt nhà của tôi!”

“.....” Nguyễn Đan Ninh im bật, thế nhưng có hiện thực bản tiểu tam thành công thượng vị, tu hú chiếm tổ a! Dựa vào, quả thực quá ‘dốc lòng’!

Nguyễn Đan Ninh yên lặng đem Nhạc Tuyết Vi ôm vào trong lòng ngực, vỗ nhẹ lưng cô. Đứa trẻ đáng thương a!

“Hào hào, không khóc a! Đi, tỳ tỳ mang người ăn ngon, trà thù xã hội đi!” Nguyễn Đan Ninh liền vừa lời vừa túm Nhạc Tuyết Vi từ trên mặt đất lên, lôi kéo hướng lễ đường đi.

Bên lễ đường bị chia làm hai khu vực, một bên là khu vực hội nghị, buổi tối có thể ở chỗ này xem diễn xuất. Một bên là khu vực mỹ thực, Hội Học Sinh cung cấp các loại thức ăn cùng rượu. Nhạc Tuyết Vi khóc nên miệng khô, thẳng đến mỹ thực khu, tùy tay bắt ly nước trái cây uống một ngụm lớn.

“Hàn tổng, mời đi bên này, đã liên lạc trước với Kiều hiệu trưởng, ông ấy lập tức đến ngay.”

Hàn Thừa Nghị bị mọi người đi qua qua mỹ thực khu, hần lếc mắt một cái liền thấy Nhạc Tuyết Vi đứng ở bên cạnh bàn ăn ngầu ngẩn, khoe miệng không khỏi hơi hơi gió lên. Tiểu nha đầu ở nhà ăn bày ra tướng ăn của thực nữ, tới trường học liền biến thành như vậy? Xem ra, ở trước mặt hần còn chưa đủ thả lỏng.

“Nhìn cậu xem, ăn chậm một chút.” Nguyễn Đan Ninh xem Nhạc Tuyết Vi khoe miệng đều là nước trái cây, liền dùng tay trực tiếp lau cho cô.

Hàn Thừa Nghị đột nhiên nhú mày mày rậm, cả người tức khắc khí tràng đều không đúng rồi. .... Đối với khuê mật Nhạc Tuyết Vi, hần là càng xem càng không vừa mắt, như thế nào còn dùng tay lau miệng cho cô?

“Tam thiếu.” Nghê Tuấn nhảy bén phát hiện Hàn Thừa Nghị cảm xúc dao động, chạy nhanh đến trước mặt hắn.

Hàn Thừa Nghị ở Nghê Tuấn bên tai nói nhỏ hai câu, Nghê Tuấn gật gật đầu đáp ứng. Thực mau, di động Nhạc Tuyết Vi vang lên. Là tin nhắn Nghê Tuấn gửi tới, “Nhạc tiểu thư, ngài ở đâu vậy? Tam thiếu lập tức tới đó, ngài tốt nhất chuẩn bị nhanh lên, tam thiếu trông rất mất hứng”.

Tại văn phòng hiệu trưởng.

Một cái tin nhắn, Hàn Thừa Nghị đem Nhạc Tuyết Vi triệu hồi bên người.

Giờ phút này, Nhạc Tuyết Vi mặt vô biểu tình ngồi ở bên người Hàn Thừa Nghị, không nói lời nào. Một bên Hàn Thừa Nghị cùng Kiều Vạn Đông đang ở tiến hành mô hình học thuật nghiên cứu chính đỉnh đặc mà nói, Nhạc Tuyết Vi không có hứng thú, cô chỉ nghĩ nhanh lên rồi đi cái địa phương làm người khác hít thở không thông này.

Cô thỉnh thoảng quạt gương mặt, sắc mặt tái nhợt, khẽ nhếch miệng phun khí, thoát nhìn thực có bộ dáng không thoải mái.

Hàn Thừa Nghị chú ý tới, nghĩ thầm tiểu nha đầu đây là xảy ra chuyện gì? Vừa rồi còn tốt, chẳng lẽ là ở mỹ thực khu ăn phải đồ không tốt? Những đồ ăn giá rẻ đó, thoát nhìn điều kiện vệ sinh không quá tốt. .... Liên hại cô không thoải mái.

Đương nhiên, trừ bỏ hắn ở ngoài, còn có người cũng thực để ý Nhạc Tuyết Vi.

“Tuyết Vi, xảy ra chuyện gì? Không thoải mái sao?”

Hỏi chuyện chính là Kiều Vạn Đông, ông chưa bao giờ kiêng dè sự thật Nhạc Tuyết Vi là con gái ông, cho nên cũng không có cô kỵ hiện tại còn có những người khác.

Nhạc Tuyết Vi xem cũng chưa cho Kiều Vạn Đông một cái liếc mắt, giống như không nghe thấy hắn nói chuyện.

Kiều Vạn Đông đã quen việc cô như vậy, không để ý liền đứng dậy đi đến đưa chén nước đưa tới trên tay Nhạc Tuyết Vi nói, “Tới, uống nước, có phải hay không thời tiết quá nóng? Điều hòa chưa đủ sao? Nếu không, đem độ ẩm hạ thấp một chút?” “Không cần!” Nhạc Tuyết Vi nhíu mày, cực không kiên nhẫn hất tay, ly giấy trong tay Kiều Vạn Đông bị đánh nghiêng trên mặt đất, vệt nước trên sàn liền lan ra.

Giấy ly rơi xuống đất làm văn phòng đột nhiên an tĩnh lại, ở đây gồm các lãnh đạo khác, đương nhiên cũng bao gồm Hàn Thừa Nghị, tất cả đều ngây ngẩn cả người. Đây là chuyện như thế nào? Hiệu trưởng lấy lòng học sinh, học sinh chẳng những không nhận, còn đối hiệu trưởng bất kính?

Không khí quá xấu hổ, Nhạc Tuyết Vi đứng lên, sắc mặt thật không tốt, trắng bệch như bị cảm nắng. “Tôi. .... Tôi có điểm không khỏe, Hàn tổng, tôi đi ra ngoài trước!”

Hàn Thừa Nghị hí hóp mắt xem kỹ cô, không tỏ ý kiến, Kiều Vạn Đông lại ngăn trở cô.

“Tuyết Vi, con đợi ở cửa một chút được không? Hiện tại, ta cùng mọi người đang nói tới việc cho con xuất ngoại du học. .... Con có thành tích rất tốt, các chủ nhiệm khác cũng cảm thấy cái danh ngạch này hẳn là cho con a.”

Nếu có thể, Kiều Vạn Đông đương nhiên không nghĩ dưới tình huống như vậy cùng con gái thương lượng tương lai cô, nhưng ông hiện tại thấy con gái một mặt đều khó khăn, nếu hiện tại không nói, kia ông không biết còn có cơ hội nào có thể nói nữa.

Nhạc Tuyết Vi cứng đờ giật nhẹ khóe miệng, cười: “Cứ đi du học? Nghe thật không tồi, bất quá đáng tiếc a! Tôi mới vừa cùng tập đoàn D-S ký kết hợp đồng một năm thực tập, ngài lúc này muốn đưa tôi xuất ngoại, chỉ sợ Hàn tổng chúng tôi không đồng ý.”

Tiêu điểm liền chuyển hướng về phía Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị nhấp môi tuyến, trong đáy mắt ẩn chứa khôn khéo cùng cơ trí. Hẳn là cái dạng gì nhân vật? Như thế nào sẽ nhìn không ra việc Nhạc Tuyết Vi cùng Kiều Vạn Đông có quan hệ không tầm thường? Hiệu trưởng ăn nói khép nép cầu một học sinh nữ! Vì cái gì?

Nhớ rõ lần trước, Nhạc Tuyết Vi cùng hắn bàn công tác nhìn đến tư liệu của Kiều Vạn Đông, biểu tình liền thập phần mất tự nhiên, lúc ấy bị cô có lệ đi qua, hiện tại xem ra, cũng không phải giống cô nói, học sinh thấy tư liệu của hiệu trưởng chỉ tò mò hỏi một câu đơn giản như thế!

Không phải tâm tư Hàn Thừa Nghị hẹp hòi, mà là, loại tình huống này, hẳn chỉ có thể nghĩ đến nam nhân đối nữ nhân có suy nghĩ không tốt! Cái này làm cho hắn ban đầu muốn lấy lòng của bố vợ tâm tình đại suy giảm!

“A. .... Kiều hiệu trưởng, Tuyết Vi xác thật thực có khả năng, cô trước mắt đảm nhiệm thư kí riêng của tôi, tôi thật đúng là luôn luôn đều không rời đi cô ấy.” Hàn Thừa Nghị thủ đoạn mềm dẻo ném qua đi, cự tuyệt Kiều Vạn Đông.

Kiều Vạn Đông kinh ngạc, cãi đến: “Chính là, con bé vẫn là học sinh, vẫn là lấy việc học làm trọng, hướng hồ cô là học thiết kế, làm bí thư sẽ làm con bé bỏ phí việc học. ....”

“Kiều hiệu trưởng!” Hàn Thừa Nghị trầm giọng đánh gãy lời Kiều Vạn Đông, ngữ khí tuy rằng như cũ vững vàng, nhưng vừa rồi cường thế vẫn luôn bị hắn cố tình che dấu lại bị lộ ra.

“Tuyết Vi nếu là nhân viên của tôi, như vậy, tương lai cô ấy, tự nhiên cũng là do tôi tính toán, điểm này liền không nhọc ngại lo lắng.”

Toàn bộ phá hỏng ý nghĩ của Kiều Vạn Đông, bá đạo tuyên bố Nhạc Tuyết Vi sẽ do hắn lo liệu.

Cuộc nói chuyện có thể nói là tan rã trong không vui.

Từ phòng hành chính đi ra, Hàn Thừa Nghị không khỏi đem tay kéo Nhạc Tuyết Vi đi về hướng toilet.

“Đột nhiên anh làm cái gì vậy!” Nhạc Tuyết Vi không rõ hắn vì cái gì lại nổi điên, cô lại làm sai cái gì sao?

Hàn Thừa Nghị mặt âm trầm đem Nhạc Tuyết Vi đẩy vào một phòng, khóa cửa lại, thấy cô giãy giụa, đôi tay ấn ở trên vai cô, làm cô không thể nhúc nhích. “Em cùng Kiều Vạn Đông cái gì quan hệ? Đừng có nói dối tôi, thành thành thật thật, một năm một mười nói cho ta biết!”

Ánh mắt chuyên chú mà nhiệt liệt, đường cong tỉ lệ gần như hoàn mỹ, rõ ràng ôn hòa lại như tức giận.

“Hừ, cái gì quan hệ? Tôi nói tôi là con gái ông ta, anh tin sao?” Nhạc Tuyết Vi cười lạnh, chính mình còn cảm thấy đây là việc thật buồn cười!

“Con gái?” Hàn Thừa Nghị nhú mày, quyết đoán lắc đầu, “Không tin, Kiều Vạn Đông chỉ có một con gái, lưu học còn chưa có trở về.”

Nhạc Tuyết Vi không nhìn được mà bật cười, xem đi, cô nói chính là lời nói thật, nhưng là hắn lại không tin. “Ha ha..... Kỳ thật, tôi cũng không tin, chính là, Kiều Vạn Đông luôn là lời kéo tôi, nói tôi là con gái ông ta, ông ta tự xưng là cha tôi, anh nói, tôi cùng hắn đến tốt cùng là cái quan hệ gì?”

Ông trời làm chứng, cô nói toàn bộ đều là đại lời nói thật!

Chính là, lời này nghe vào tai Hàn Thừa Nghị lại chứng thực cho phán đoán của hắn! Một cái lão nam nhân, lời kéo học sinh nhận làm con gái, còn ân cần an bài việc xuất ngoại du học.....

“Nhìn không ra, cô thật đúng là già trẻ thông ăn! Liền hiệu trưởng cô còn có thể thông đồng? Hắn thậm chí không tiếc vận dụng đặc quyền muốn cử cô đi du học? cô có mị lực thật lớn a!” Hàn Thừa Nghị nắm cầm Nhạc Tuyết Vi, ngôn ngữ lan tràn đầy ghen tuông!

Nhạc Tuyết Vi chớp mắt nhìn hắn, phần nộn cánh môi bởi vì giật mình mà hơi hơi mở ra, tâm tình của cô khó có thể khiếp sợ mà hình dung? Đây nam nhân nghĩ đi tận đâu vậy? Cự nhiên có thể đem sự tình tưởng tượng thành như vậy?

“Hắn có hay không thực hiện được?”

Thấy Nhạc Tuyết Vi không có phủ nhận, Hàn Thừa Nghị nhận định hắn suy đoán, ngừng lại cô gái của hắn cùng Kiều Vạn Đông..... Trong lòng một mảnh chua xót.

“Ha ha.....” Nhạc Tuyết Vi bị hắn làm cho cười ha hả, tự giễu nhún nhún vai, “Tuồng cái gì đâu?”

Hàn Thừa Nghị tự nhiên biết Nhạc Tuyết Vi trừ bỏ hắn còn không có nam nhân khác, nhưng loại chuyện chính mình bị nam nhân khác mơ ước cảm giác tương đối không tốt! Dưới con thịnh nộ, cúi đầu cắn Nhạc Tuyết Vi, phát tiết giống như muốn tàn phá môi cô.

“Tê! Đau!”

“Nhớ kỹ, chỉ có tôi có thể làm em đau! Em là của tôi!” Hàn Thừa Nghị bá đạo tuyên bố, ánh mắt sáng quắc làm Nhạc Tuyết Vi không dời mắt được.-- bộ dáng nghiêm túc của hắn thật quá mê người, làm tình cảm của cô không tự chủ được mà lún sâu a!

Nhạc Tuyết Vi rõ ràng cảm giác được gương mặt nóng lên, tim đập cũng không chịu khống chế mà đập mạnh, chuyện như thế nào? Rõ ràng là bị hắn cường ngạnh ép buộc mới lưu tại bên người hắn, chính là, hiện tại nguyên nhân gì làm tim đập nhanh hơn a?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 34: Thêm Nguyên Liệu Vào Nước Trái Cây

Editor: Chi Misaki

Nhận được sự đồng ý của Hàn Thừa Nghị, thời điểm diễn ra tiệc tối, Nhạc Tuyết Vi có thể đi ăn cùng Nguyễn Đan Ninh, mà không phải cùng nhóm người trong thương trường và mấy người cổ động nâng ly cạ chén. Hàn Thừa Nghị sở dĩ có thể đồng ý là vì không muốn cho Kiều Vạn Đông có thêm cơ hội gặp lại Nhạc Tuyết Vi.

Xét cho cùng Nhạc Tuyết Vi cũng mới chỉ là cô gái nhỏ hơn 20 tuổi, có thể cùng các đồng học giúp đỡ nhau chuẩn bị thức ăn lại càng thêm tự tại.

Chỉ là cô không nghĩ tới, ở chỗ này cô lại gặp phải người mà cô không muốn gặp nhất... Cừ Lễ Dương!

"Học, học trường?" Nhạc Tuyết Vi giật mình nhìn về phía Cừ Lễ Dương đang đi qua phía cô. Cô không hiểu sao anh ta vẫn còn mặt mũi để gặp cô!

Nguyễn Đan Ninh trừng mắt chỉ thẳng, chặn giữa hai người: "Tôi còn nói là người nào a? Thì ra là Cừ Lễ Dương! Anh quả thực không biết xấu hổ?"

Cừ Lễ Dương không để ý tới Nguyễn Đan Ninh, chỉ chăm chú nhìn Nhạc Tuyết Vi: "Tuyết Vi, đứa con của Giai Giai đã không còn."

"Cái gì?" Nhạc Tuyết Vi chấn kinh, buổi sáng ngày hôm nay còn gặp bọn họ ở bệnh viện, Niên Giai Giai không phải vẫn còn rất tốt sao, không phải vẫn còn vui vẻ khoe con của bọn họ với cô sao? Sao chỉ đến tối, con cũng đã không còn?" Xảy ra chuyện gì?"

"Anh, anh không cẩn thận đẩy cô ấy một cái..." Cừ Lễ Dương đầy tự trách, ly nước trái cây trong tay không ngừng run rẩy.

"Haha!" Nguyễn Đan Ninh vỗ tay cười to, "Báo ứng! Đây thật đúng là báo ứng!"

"Đan Đan!" Nhạc Tuyết Vi quát nhỏ ý muốn Đan Ninh ngừng lại, mặc kệ bọn họ có làm cái gì, thì đứa con của Niên Giai Giai cũng vô tội: "VẬY, cô ấy... Bây giờ có khỏe không? Anh sao lại không ở bệnh viện chăm sóc cô ấy?"

Cừ Lễ Dương gật đầu nói: "Anh lập tức đi luôn đây, vừa rồi vẫn luôn ở trong bệnh viện cùng cô ấy. Hôm nay là ngày kỉ niệm thành lập trường, anh nghĩ em sẽ đến, cho nên đã tới đây..."

"Hừ! Anh tới làm cái gì, vẫn còn cảm thấy hại Tuyết Vi như vậy chưa đủ thảm sao?" Nguyễn Đan Ninh vốn tính tình nóng nảy, lại càng không hiểu tại sao Tuyết Vi vẫn còn cho anh ta vẻ mặt ôn hòa như vậy!

Lần này Tuyết Vi cũng không có ngăn cản Nguyễn Đan Ninh nữa, cô cũng hiểu được da mặt Cừ Lễ Dương thực dày, giữa bọn họ còn có gì cần gặp mặt nữa sao? Những hành động việc làm của Cừ Lễ Dương chẳng những để cho cô chết tâm với anh ta, mà sau này ngay cả bạn bè bình thường cô cũng không muốn làm.

"Tuyết Vi, anh biết anh đã làm những việc không phải với em! Anh cũng không có yêu cầu xa vời là em sẽ tha thứ cho anh, anh... anh, anh chỉ muốn tới để nói tiếng xin lỗi với em, còn có, anh hại em, anh muốn biết em đã vượt qua khó khăn này hay chưa?"

Giọng nói Cừ Lễ Dương hèn mọn vang lên cuối cùng cũng vẫn chạm tới lòng khoan dung trong tim Nhạc Tuyết Vi. Cô hít sâu một hơi, gượng cười nói: "Tôi không sao, tôi rất tốt, bây giờ có nói cái gì mà tha thứ với không tha thứ cũng chẳng có ý nghĩa gì hết, sau này chúng ta cũng không cần gặp lại nhau nữa. Cứ như vậy đi!"

Nói xong, cô liền kéo Nguyễn Đan Ninh muốn rời đi.

Cừ Lễ Dương đột nhiên gọi cô lại, "Tuyết Vi, bây giờ anh sẽ đi, ly nước trái cây này, vừa rồi là anh lấy ở bên kia, một ngụm cũng chưa uống, nếu em không ngại thì uống một ngụm đi!"

"Ngại, sao có thể không ngại? Phàm là những thứ gì dính dáng tới Cừ Lễ Dương anh, đều dính mùi của súc vật!" Mỗi một câu Nguyễn Đan Ninh nói ra đều là độc chết người!

Nhạc Tuyết Vi nhìn về phía Nguyễn Đan Ninh lắc lắc đầu, nhận lấy ly nước trái cây kia: "Được, đưa cho tôi! Cảm ơn."

Cô cũng không nói thêm gì, cũng không nghĩ muốn gặp lại Cừ Lễ Dương thêm một lần nào nữa.

Nguyễn Đan Ninh cùng Nhạc Tuyết Vi đi vào thánh phòng tìm chỗ ngồi xuống, buổi biểu diễn cũng sắp bắt đầu, Nguyễn Đan Ninh còn có một tiết mục, liền đi về phía sau cánh gà để chuẩn bị: "Ngoan nha! Cứ ở chỗ này chờ tới, tiết mục của tớ là thứ ba, diễn xong liền tới tìm cậu."

"Uh, đi đi!"

Nguyễn Đan Ninh vừa đi, một mình Nhạc Tuyết Vi ngồi trong thánh phòng, bưng ly nước trái cây trong tay lên uống.

Trước khi bắt đầu buổi biểu diễn, di động của cô lại vang lên. Lúc này cô thậm chí còn nghĩ mình bị hoa mắt, tự nhiên là Cừ Lễ Dương gọi tới! Người này, rốt cuộc có còn biết hổ thẹn hay không? Chuyện cho đến nước này vẫn còn muốn gọi điện cho cô?

Điện thoại cũng có gọi vài cuộc, nhưng Nhạc Tuyết Vi đều không có nhận.

Cuối cùng, Cừ Lễ Dương liền gửi tới một tin nhắn.

"Tuyết Vi! Anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em, là việc có liên quan đến Hàn Thừa Nghị! Anh chờ em ở cửa hội trường lớn."

Liên quan đến Hàn Thừa Nghị? Tính hiếu kỳ trong lòng Nhạc Tuyết Vi liền bị khơi gợi, tuy cô không muốn gặp Cừ Lễ Dương nữa, nhưng mà đối với chuyện liên quan đến Hàn Thừa Nghị thì cô lại càng muốn biết nhiều hơn... Cô đứng lên, đi về phía cửa hội trường lớn.

Bên ngoài hội trường, Cừ Lễ Dương quả thực đang đứng chờ Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi chậm rãi đi tới, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Anh muốn nói gì với tôi? Hàn Thừa Nghị xảy ra chuyện gì?"

"Tuyết Vi, ở đây rất nhiều người, nói chuyện có chút bất tiện, nếu không, em đi với anh qua bên kia một chút? Anh sẽ từ từ nói với em... Anh không còn ở trong ký túc xá nữa, anh có thuê một căn nhà trọ nhỏ ở bên ngoài." Cừ Lễ Dương nhìn quanh bốn phía, ngọn đèn u ám che đầy tất cả những tội ác trong mắt anh ta.

Nhạc Tuyết Vi cảnh giác lui về phía sau hai bước, người ngày tuyết đổi không thể tin: "Có gì liền nói luôn ở đây đi!"

"Hừ!" Cừ Lễ Dương đột nhiên cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ ép sát Nhạc Tuyết Vi, cô cảm thấy bên hông có một vật gì đó lạnh băng cứng rắn ép vào người, dựa vào suy đoán của cô đó nhất định là một con dao gọt trái cây!

"Cừ Lễ Dương, anh điên rồi, anh muốn làm cái gì?" Nhạc Tuyết Vi bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, giọng nói không tự chủ được cũng có chút thay đổi.

"Yên tâm, tôi chẳng muốn làm gì với cô cả! Chỉ là muốn mời cô qua bên đó ngồi với tôi một lát thôi!" Về mặt Cừ Lễ Dương âm ngoan độc ác nói.

"Anh điên rồi? Mau thả tôi ra, nếu không tôi sẽ kêu cứu mạng!"

"Kêu đi! Nếu muốn để cho toàn bộ người trong trường đều biết cô được Hàn Thừa Nghị bao nuôi, thì cô cứ kêu a! Kêu đi, lớn tiếng vào!" Bộ dáng Cừ Lễ Dương đầy đê tiện vô sỉ, thiêu hủy toàn bộ những ấn tượng của Nhạc Tuyết Vi về anh ta trong ba năm qua! Anh ta không chỉ yếu đuối vô dụng, mà đạo đức của người này toàn bộ đều là giả!

Nhạc Tuyết Vi không dám kêu lên, hoàn toàn đã bị bản tính độc ác của Cừ Lễ Dương làm cho hoảng sợ!

"Đi!"

Cừ Lễ Dương dùng dao găm ép Nhạc Tuyết Vi đi theo anh ta, đi vào căn nhà trọ mà anh ta đã thuê.

Tiệc tối vừa mới bắt đầu, Hàn Thừa Nghị liền tùy tiện dặn dò Nghê Tuấn: "Đi xem tiểu thư ở đâu, dẫn cô ấy trở về."

Nghê Tuấn đi không bao lâu liền trở về, sắc mặt không được tốt. Hàn Thừa Nghị liền phát hiện sự tình có chút không ổn: "Người đâu? Xảy ra việc gì?"

"Tam Thiếu, không thấy tiểu thư. Đã hỏi thăm qua, có người thấy, cô ấy đi cùng Cừ Lễ Dương, chỉ có điều... Cừ Lễ Dương không ở lại trong ký túc xá nam, tạm thời còn chưa thấy tin tức của tiểu thư."

Cừ Lễ Dương? Lại là Cừ Lễ Dương! Tên khốn kia, không giết chết hắn, hắn liền âm hồn không tan phải không? Cừ Lễ Dương không phải thứ gì tốt đẹp, trong lòng Hàn Thừa Nghị vừa lo lắng lại vừa tức giận, tiểu nha đầu này bài học lần trước vẫn còn chưa nhớ lâu a?

Cũng bởi vì là mối tình đầu, cho nên mới khó dứt như thế?

Đôi con ngươi màu nâu thâm trầm khẽ lóe lên ánh sáng lạnh, "Nhanh đi tìm!"

Không còn tâm tư nào ở trong này nữa, ngay cả hảo cảm giành cho vị cha vợ kia cũng bởi vì quan hệ với Nhạc Tuyết Vi mà nháy mắt cũng không còn sót lại chút nào. Hàn Thừa Nghị chẳng thèm chào hỏi ai cả, trực tiếp đứng lên rồi đi.

Ra khỏi hội trường lớn, Hàn thừa Nghị lấy điện thoại ra gọi điện cho Nhạc Tuyết Vi. Lần thứ nhất chuông vang lên thật lâu nhưng không có ai nhấc máy. Lần thứ hai gọi đi điện thoại liền bị tắt! Hàn Thừa Nghị nâng trán, trong lòng không khỏi có chút nôn nóng...

"Bình bịch" !

Cừ Lễ Dương cầm lấy điện thoại của Nhạc Tuyết Vi tắt nguồn, sau đó liền ném lên trên bàn.

"Anh ta cực kỳ quan tâm cô a! Lúc này mới không thấy nhau có bao lâu? Vậy mà đã sốt ruột đi tìm cô rồi!" Cừ Lễ Dương bi thương còi lớn, nụ cười kia khiến cho Nhạc Tuyết Vi nổi hết cả da gà.

"Cừ Lễ Dương, tôi cùng thì anh muốn làm gì? Anh muốn nói cái gì thì nói mau đi! Tôi còn phải đi!" Nhạc Tuyết Vi cũng đã nhận ra Cừ Lễ Dương có chút bất thường, về mặt của anh ta có gì đó không thích hợp, giống như kiểu người bị mất đi lý trí vậy.

"Haha? Khả khả..." Cừ Lễ Dương giống như là nghe thấy chuyện buồn cười nhất thiên hạ, ngẩng cổ càn rỡ cười ha hả không ngừng, anh ta thậm chí còn khoa trương lau khôe mắt, "Ái chà, chết cười mất thôi, cô làm tôi cười ra nước mắt rồi đây này! Nhạc Tuyết Vi, cô thật ngốc a! Đến lúc này, cô còn nghĩ tôi sẽ thả cô đi sao? Cũng phải, người phụ nữ ngu xuẩn như cô, phỏng chừng trên thế giới này còn sót lại cũng chỉ một người!"

Về mặt Cừ Lễ Dương hung dữ đi về phía Nhạc Tuyết Vi khiến cô sợ hãi không ngừng lùi về phía sau, cuối cùng cô cũng không thể lùi được nữa liền bị Cừ Lễ Dương bức đến bên giương!

"Cừ Lễ Dương, anh buông ra! Anh muốn làm gì?" Nhạc Tuyết Vi bị anh ta áp ở dưới thân, cảm giác sợ hãi cùng ghê tởm không ngừng dâng lên! Cô quả thực là người phụ nữ ngu ngốc nhất trên đời, lời nói của tên căn bã này, làm sao cô lại có thể dễ dàng tin tưởng thêm lần nữa??

"Nhạc Tuyết Vi, cô còn làm ra về cái gì chứ? Không phải cô đã sớm đi theo Hàn Thừa Nghị rồi hay sao? Đã hơn 4 tháng rồi! Khi đó, không phải cô vẫn luôn quần lầy tôi hay sao, còn làm một bộ dáng không phải tôi thì không được hay sao? Bề ngoài nhìn thì ngây thơ, trên thực tế, đã sớm lên giường với người đàn ông khác! Cô nghĩ tôi muốn làm gì? Việc mà đàn ông muốn làm với phụ nữ, cô không phải càng thêm rõ ràng sao?"

Cừ Lễ Dương đè ép cô, tay chân không ngừng cọ sát liên tục, hơi thở đàn ông dội thẳng vào không ngừng khiến cho cô vô cùng sợ hãi.

"Tôi đã nghĩ tới cô có bao nhiêu tốt đẹp, cảm thấy cô đơn thuần thiện lương, hoàn mỹ vô khuyết, ba năm qua, tôi cẩn thận che chở cô, ngay cả chạm vào cô cũng không nỡ! Vậy mà cô đối xử với tôi như thế nào? Ngoài miệng thì nói thích tôi, sau lưng lại thông đồng cùng người đàn ông khác lên giường! Nhạc Tuyết Vi, cô thực tệ!"

Cừ Lễ Dương điên rồi, đôi mắt hằn lên tơ máu, không ngừng phi bang nhục mạ Nhạc Tuyết Vi. Cơ thể cường tráng chồm chặt Nhạc Tuyết Vi, cúi đầu điên cuồng liếm hôn, gặm cắn cô.

"Không cần!" Nhạc Tuyết Vi ra sức vùng vẫy, chỉ cảm thấy nụ hôn của anh ta rơi xuống đầu cô liền vô lực phản kháng, trong đầu hiện ra khuôn mặt anh tuấn của Hàn Thừa Nghị, về mặt anh khi mi tâm nhíu lại, khóe môi khẽ nhếch lên, giờ tay nhấc chân đều tản mát ra hơi thở bá đạo..."Không cần, không cần... Cứu tôi, Hàn Thừa Nghị!"

Cừ Lễ Dương mạnh mẽ dừng lại, ghen tị đã thiêu hủy nốt lý trí còn sót lại của anh ta!

"Hàn Thừa Nghị? Vào thời điểm này rồi mà cô vẫn còn gọi tên Hàn Thừa Nghị? Cô thực sự bán rẻ phần tình cảm này? Sao cô lại trở nên rẻ rung, hèn mọn như vậy?"

Nói xong, bàn tay cũng đã hướng về phía Nhạc Tuyết Vi... Tiếng vải vóc bị xe rách, khiến cho da thịt trắng nõn nà bị lộ trong cái lạnh của không khí! Ánh mắt Cừ Lễ Dương cũng vì thế mà trở nên tham lam hơn, đầy mắt là một loại cuồng dại của dã thú, nhìn thẳng về phía Nhạc Tuyết Vi.

"Tránh ra, tránh ra!"

Nụ hôn của Cừ Lễ Dương rơi xuống, Nhạc Tuyết Vi không ngừng vùng vẫy, nhưng cô lại cảm giác cơ thể mình vô cùng kỳ quái. Cô cảm thấy cơ thể mình như bị thiêu đốt, nóng đến dọa người! Mà Cừ Lễ Dương lại giống như một khối băng, mỗi một lần tiếp xúc lại khiến cho cô cảm thấy thoải mái liên hừ một tiếng.

Rốt cuộc là cô bị làm sao? Vừa rồi rõ ràng là cô không phải như vậy!

"Hừ!" Cừ Lễ Dương cảm nhận được biến hóa từ cô, từ ngạc nhiên sau đó liền biến thành sáng tỏ rồi cười, "Có phải cảm thấy vô cùng thoải mái hay không? Thậm chí còn cực kỳ khát vọng tôi làm tiếp?"

Nhạc Tuyết Vi ngậy ngốc nhìn Cừ Lễ Dương, một nỗi sợ hãi bao trùm lấy cô.

"Còn nhớ rõ ly nước hoa quả kia chứ? Tôi đã vì cô mà tì mi bỏ thêm một chút 'Nguyên liệu', không nghĩ tới cô thực sự sẽ uống... Chỉ có điều, nhìn phản ứng này của cô thực sự là đã uống vào sao? Haha! Thật sự là ông trời cũng giúp tôi! Nhạc Tuyết Vi, đêm nay cô trốn không thoát rồi! Tôi khuyên cô nên ngoan ngoãn chịu trói, như vậy đối với cô cũng ít chịu thiệt thòi hơn!"

Bàn tay Cừ Lễ Dương tùy ý nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, khiến cô có cảm giác như bị một con rắn độc quần lầy, lý trí bảo cô phải tránh, nhưng tinh thần lại bị thuốc kia khống chế!

Làm sao đây? Chẳng nhẽ hôm nay cô liền bị tên cận bã kia chà đạp sao? Nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt hối hận lăn xuống hai bên má, trước mắt lại hiện ra bộ dáng của Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị... Hàn Thừa Nghị anh ở đâu? Bây giờ, anh còn có thể tới cứu tôi không?

"Tuyết Vi, tôi thích cô như thế, cô không nên lừa dối tôi... Nếu như cô đi theo người đàn ông kia, vậy thì cũng đừng trách tôi tại sao lại không quý trọng cô!"

Cừ Lễ Dương già mồm ạt lẽ phải khiến cho Nhạc Tuyết Vi không còn lời nào để nói, mà nụ hôn của anh ta rơi xuống đầu liền khiến cô ghê tởm đến phát nôn!

"Hỗn đản! Lưu manh! Súc sinh! Buông!" Nhạc Tuyết Vi liều mạng vùng vẫy, cho dù cơ thể bị thuốc kia khống chế, nhưng trong đầu lại rất thanh tỉnh, cô dẫn lòng cắn chặt môi dưới, máu tươi nhất thời nhiễm đỏ bờ môi, đau đớn khiến cho lý trí của cô càng thêm kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 35: Tiểu Tuyết Và Thừa Nghị

Editor: Nhung

“Tam thiếu, chính là chỗ này.”

Hàn Thừa Nghị xuống xe, cả người tản ra khí lạnh lạnh, không nói lời nào. Nghê Tuấn đi trước dẫn đường, tay Hàn Thừa Nghị siết thành quyền, tưởng như giờ này chỉ cần chạm nhẹ một cái, mọi cảm xúc của anh đều sẽ nổ tung.

“Nghê Tuấn, đập cửa!”

“Rõ!” Nghê Tuấn đáp một tiếng, nhanh chóng giơ lên chân, đập mạnh vào cánh cửa sắt, cửa rơi xuống sàn nhà phát ra âm thanh cực lớn, khiến cho toàn bộ chung cư cũ nát đều như run lên.

Hàn Thừa Nghị đi vào phòng ngủ, thấy hai thân người trên giường đang dây dưa với nhau, hận đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi.

Được! Hình ảnh rất đẹp! Anh lo cho cô như thế..... Kết quả, cô ấy lại cùng mối tình đầu phong lưu khoái hoạt! Chắc chắn là đã có sợi dây thần kinh nào đó đứt rồi, cho nên anh mới vì cô mà lo lắng, vì cô mà thần trí rối loạn.

“Nghê Tuấn!” Hàn Thừa Nghị quả quyết xoay người, không thèm ngoái lại nhìn hai người trên giường, phất tay nói, “Mặc kệ cho bọn họ làm.”

Nghê Tuấn ngơ ngác, ý của tam thiếu là gì?

Nhạc Tuyết Vi không biết giờ này Hàn Thừa Nghị đang nghĩ gì, cô chỉ biết là, anh ta đã tới rồi! Thiếu chút nữa thôi là cô bị Cừ Lễ Dương..... rồi. May là, Hàn Thừa Nghị đã tới! Cô run rẩy vươn tay về phía Hàn Thừa Nghị, miệng nỉ non: “Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị..... huhu.....”

Nghe thấy vậy, tim Hàn Thừa Nghị khẽ run lên.

Hàn Thừa Nghị cắn răng, gân xanh đã hiện rõ trên trán, đột nhiên anh thay đổi chủ ý, nhanh chóng xoay người, đi đến bên giường, một bàn tay quăng Cừ Lễ Dương ra xa như là quăng rác, Cừ Lễ Dương bị đập đầu vào tường, chắc chắn là bị nội thương.

Đến gần Nhạc Tuyết Vi, anh mới phát hiện ra mặt cô đầm nước mắt, môi bị cắn tới bật máu.

Cô bị cưỡng ép! Không phải là tự nguyện.

Hàn Thừa Nghị ảo não, cởi áo khoác lên người Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi vẫn chưa định thần lại, thấy vậy liền vươn tay đánh anh rồi ôm chặt lấy cô anh khóc lóc, kể lể: “Anh ta dùng dao nhỏ đe dọa tôi, cưỡng ép tôi..... Tại sao anh lại đến muộn như thế? Thiếu chút nữa... thiếu chút nữa... huhu”

“Ngốc.”

Hàn Thừa Nghị đau lòng vô cùng, ôm chặt cô hơn, ngoài miệng tuy là mắng mỏ nhưng động tác lại rất ân cần, che chở, bảo vệ cho cô.

Căn nhà nhanh chóng được vây quanh bởi một đám vệ sĩ, Nghê Tuấn nhìn Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi đi ra, phất tay, mọi người thấy vậy đều tránh đường cho họ đi.

“Hàn Thừa Nghị, tôi, tôi.....”

Trên đường đi, công dụng của thuốc càng phát huy mạnh, Nhạc Tuyết Vi đã không thể chống đỡ được nữa, khẽ rên một tiếng. Cô vốn bị Hàn Thừa Nghị ôm chặt, giờ lại càng khao khát được gần sát vào anh. Thân hình cô mềm mại như cọng rong biển, không ngừng quấn quanh Hàn Thừa Nghị.

“Chuyện gì vậy?”

Hàn Thừa Nghị cúi đầu nhìn cô, phát hiện hai mắt cô phủ toàn sương mù, khẽ nhếch miệng.

Hàn Thừa Nghị sắp không kiềm chế được nữa, anh cố gắng áp chế suy nghĩ muốn Nhạc Tuyết Vi trong đầu, bảo tài xế: “Lái nhanh lên!”

Cuối cùng cũng về tới bán hạ sơn trang, Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi bước đi như chạy phòng ngủ, quả thật rất vội vã, thế nhưng động tác ôm Nhạc Tuyết Vi vẫn dịu dàng như vậy.

Nhạc Tuyết Vi vô lực thở hổn hển, ánh mắt chờ mong nhìn anh, hai má ửng đỏ, xuân ý hiện đầy mặt.

Hàn Thừa Nghị lúc này không nhanh không chậm, anh vén mấy sợi tóc còn vương trên mặt cô, hỏi: “Biết mình đang làm gì không?”

“A? Biết!” Nhạc Tuyết Vi ngây thơ mờ mịt gật gật đầu, hô hấp trở nên nóng bỏng, dồn dập.

“Em muốn làm gì?” Hàn Thừa Nghị giống như đang chơi trò chơi chứa tể, Nhạc Tuyết Vi đã bị anh nắm trong lòng bàn tay, từ thể xác đến tâm hồn!

“Nói, em muốn gì? Hãy nói cho tôi biết.....”

“Em... Em muốn, muốn, anh.”

Rõ ràng, cô không nên nói như vậy, nhưng vào giây phút đó, Nhạc Tuyết Vi giống như bị mê hoặc, không tự chủ được. Cuối cùng, ..... Vẫn là chạy không thoát khỏi số mệnh đã an bài.

“Thật sao? Tôi là ai?” Hàn Thừa Nghị khôn khéo khiến Nhạc Tuyết Vi từng bước rơi vào bẫy.

“Uhm, Hàn Thừa Nghị.” Nhạc Tuyết Vi gật gật đầu, gọi tên của anh, giọng ngọt hệt như bánh đậu.

Thế là, tất cả quần áo trên người đều rơi xuống.

Giống như hai kẻ chia lìa ngàn vạn năm mới có thể gặp lại, thân thể hai người giống như hòa làm một! Hàn Thừa Nghị cảm nhận được cảm giác vui sướng chưa từng có.

Mười ngón tay ôm chặt cô, dán chặt đến cực độ, chỉ hận không thể hòa cô vào trong xương tủy.

“Tiểu Tuyết.”

Anh gọi cô, lần đầu tiên anh gọi cô như vậy.

“Uhm” Nhạc Tuyết Vi vừa lên tiếng, anh lại hôn cô, nụ hôn dừng ở khóe mắt.

“Sau này, anh sẽ gọi em như thế, có được không? Tiểu Tuyết?”

Nhạc Tuyết Vi được anh ôm vào ngực đầy dịu dàng, bỗng nhiên nhớ tới khi còn nhỏ, mẹ cũng gọi cô như vậy..... Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết. Sau đó, mẹ cô đi rồi, không còn ai kêu tên cô như vậy nữa. Tuyết Vi, mọi người đều gọi như vậy.

Có điều cô không thích tên này, vì trong đó có chữ "Vi" có trong tên Kiều Vi Vũ! Hiện tại, cô đang nằm dưới thân người đàn ông đã mua mình, được gọi tên như vậy khiến cô cảm động vô cùng.

Vui vẻ giống như giữa đêm gặp được ánh sao băng vậy.

“Em cũng thử gọi anh là... Thừa Nghị đi.” Ánh mắt Hàn Thừa Nghị dịu dàng như nước, khiến người ta chìm đắm không cách nào thoát ra.

“Thừa, Thừa Nghị...” Nhạc Tuyết Vi lắp bắp, thẹn thùng. Cô bỗng nghi hoặc, hai người vốn không yêu nhau, vậy mà cũng có thể diễn cảnh tình chàng ý thiếp? Có lẽ, đây chính là thứ Hàn Thừa Nghị gọi là gặp dịp mà chơi! Trong đầu cô vẫn còn nhớ, Hàn Thiên Lỗi nhắc, cô và người đàn ông này, không thể là thật.

“Thật tốt, gọi vài tiếng nữa đi.” Hàn Thừa Nghị khích lệ, hôn lên mũi cô.

“Thừa, Thừa Nghị, Thừa Nghị, Thừa Nghị...”

“Thật ngoan.”

Cùng hòa cơ thể, trái tim dán chặt, ánh trắng như hoa, thanh cảnh xen lẫn...

Bên tai có tiếng rên khẽ, là lúc Hàn Thừa Nghị đi lên.

Mí mắt Nhạc Tuyết Vi giật giật, từ từ mở mắt ra, đối diện với tấm lưng của Hàn Thừa Nghị, hình ảnh điên cuồng tối hôm qua hiện lên trong đầu Nhạc Tuyết Vi ngay tức khắc. Cô ngượng tới nỗi không dám đối mặt với Hàn Thừa Nghị, nhanh chóng xoay người, lấy chăn che mặt.

Cảm nhận thấy cô nàng kia đã tỉnh dậy, Hàn Thừa Nghị xoay người ôm lấy cô, chóp mũi và cánh môi dừng lại trên cổ cô đầy thân mật.

“Tỉnh rồi sao? Em có mệt không?”

Nhạc Tuyết Vi che lại chăn, tâm tình rối loạn. Cô thật sự đã bán cho anh rồi.....

Hàn Thừa Nghị vẫn chưa nhận thấy cảm xúc của cô, cười nhạt, bàn tay đặt trên eo cô liến véo nhẹ hai cái, “Chỗ này thấy sao? Đau mỏi sao?”

“A!” Nhạc Tuyết Vi không tránh khỏi liến nhủi mảy một cái, đau, không chỉ là eo, hai cái đùi cũng mỏi nhừ, cảm giác giống như người bị đập ra rồi ráp lại từ nhiều phần. Cơ thể này giống như không phải là của cô nữa.

“Đừng nhúc nhích, lại mỏi lại đau!”

Hàn Thừa Nghị buông cô ra, nói: “Tối hôm qua em mệt, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Tiếp theo anh đi vào phòng tắm rửa, thay quần áo. Đến khi bước ra, Nhạc Tuyết Vi vẫn đứng ở mép giường.

Cô vốn tưởng không có gì khác lạ, nhưng mà, vừa đứng lên, muốn khép hai chân lại cũng không được, vừa khép lại là đau? Chẳng lẽ sức mạnh của anh lại lớn vậy? Còn nữa, cái eo đau nhức này hình như không phải là của cô nữa rồi.

Tóm lại, Nhạc Tuyết Vi giờ đang đứng với một tư thế hết sức kì lạ, tiền thoái lưỡng nan.

“Ha!” Hàn Thừa Nghị cười nhạo một tiếng, lắc đầu, đi tới bế cô lên giường một lần nữa.

“Anh làm gì thế? Để em cử động chút, quen rồi thì sẽ ổn thôi!”

Hàn Thừa Nghị liếc nhìn cô, Nhạc Tuyết Vi biết điều lập tức ngậm miệng.

“Tuồng bản thân khỏe mạnh lắm muốn làm gì thì làm sao? Nghe lời. Nằm nghỉ đi. Còn nữa..... Em như thế này, tốt nhất là ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Lúc nói mấy lời này, trên mặt hiện rõ ý cười.

Ý gì vậy? Nhạc Tuyết Vi chờ Hàn Thừa Nghị đi rồi liền lấy gương soi,

“A!” Một tiếng thét kinh hãi.

Mặt này, sao trong gương lại có mặt quỷ như vậy? Miệng sưng, mắt sưng, lớp trang điểm cũng bị nước mắt làm lem hết cả, cô cứ thế dùng gương mặt này để .... với Hàn Thừa Nghị cả đêm sao? Sao Hàn Thừa Nghị cũng không nhắc nhở cô một câu?

Rốt cuộc mất thẩm mỹ của người này có không vậy? Mặt cô như vậy mà cũng có thể ... xuống được? Hàn Thừa Nghị này cũng thật là, tiết kiệm quá, diện mạo không quan trọng, cứ dùng được là anh ta dùng sao?

“Phù!” Nhạc Tuyết Vi thở phào, nhắc chính mình không cần suy nghĩ nhiều, hai người họ cũng chỉ dừng ở mối quan hệ này thôi. 1000 vạn, đây mới chỉ là bắt đầu. Khom lưng, cô lấy quyển sổ giấu dưới đầu giường ra.

Đây là quyển sổ cô mang đi từ kí túc xá, dùng để ghi chép . Hàn Thừa Nghị đã từng nói, mỗi lần vào, là trừ đi một vạn. Tổng cộng một nghìn lần, thời gian dài như thế sao cô chịu nổi?

Có lẽ là Hàn Thừa Nghị chỉ nói vậy cho qua, nhưng Nhạc Tuyết Vi lại không cho là vậy. Cô nhớ rất rõ, còn ghi lại cẩn thận ngày tháng và số lần ... vào, sau này sẽ có bằng chứng.

Nhạc Tuyết Vi nắm chặt cây bút, trong sổ ghi cô và Hàn Thừa Nghị: lần thứ nhất...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 36: Bà Ngoại Bị Bệnh

Vệ sinh cá nhân, xử lý vết thương trên mặt xong, Nhạc Tuyết Vi ra khỏi phòng, vừa bước đến cửa đã chạm mặt Hàn Thiên Lỗi.

Tuy rằng cô và Hàn Thiên Lỗi đều ở bán hạ son trang, nhưng cơ hội để hai người gặp mặt không nhiều. Mới đây, Hàn Thiên Lỗi bị Hàn Thừa Nghị phải đến công ty để thực tập, người ở công ty không biết cậu ta là ‘ Thái tử’ của Hàn gia, cho nên luôn dọn các loại giấy tờ cho Hàn Thiên Lỗi xử lý, khiến cho cậu ta đi sớm về khuya.

Thân hình Hàn Thiên Lỗi khá cao lớn , tướng mạo lại rất giống Hàn Thừa Nghị, khí chất anh tuấn bức người hiện rõ.

Nhạc Tuyết Vi lần đầu thấy Hàn Thiên Lỗi mặc đồ tây, đi giày da bóng loáng, bót đi vài phần tính trẻ con, tóc hớt nhẹ, đôi mắt sắc lại ảm áp tựa nhũ ngọc, vẻ ngoài điển trai, vừa ôn nhu mà lại vừa nho nhã, lịch sự.

“Chị dâu!” Hàn Thiên Lỗi nhìn Nhạc Tuyết Vi cười, trên tay bê một tập hồ sơ.

Nhờ sự việc ở Phong gia, Hàn Thiên Lỗi và Nhạc Tuyết Vi trở nên khá thân thiết, đôi khi còn có thể nói đùa vui vẻ.

“Cái, cái gì mà, chị, chị dâu... Đừng nói vậy!” Nhạc Tuyết Vi lấp bắp, lông mày nhú chặt. Đối với cô mà nói, chuyện này không phải là thứ đáng để tự hào.

“Còn ngượng ngùng gì nữa. Tối hôm qua bác Thiệu đã nói với tôi, vừa dừng xe là chú ba đã bế chị về phòng ..... Mà sáng nay, tôi đã thấy chú ấy từ phòng chị bước ra, haha.....” Hàn Thiên Lỗi cười sảng, đáng vẻ hoạt bát hơn Hàn Thừa Nghị rất nhiều.

Nhạc Tuyết Vi nghĩ mình không thể tiếp tục nói về vấn đề này nữa, hỏi ngược lại: “Hôm nay cậu đi làm muộn đúng không? Giờ này mà vẫn còn ở nhà?”

Hàn Thiên Lỗi chỉ về mở bản vẽ phía sau, bày ra về mặt đau khổ: “Đâu có! Tôi là nhân viên hậu cần vừa hay hôm nay công ty có tổ chức cuộc thi thiết kế, nãy nhớ ra quên tài liệu nên tôi về nhà, còn chút thời gian rảnh nên tôi mới lấy bản vẽ ra, tiện tay vẽ vài nét.”

“Cuộc thi thiết kế?” Mắt Nhạc Tuyết Vi sáng lên, vô cùng thích thú.

“Ừ.” Hàn Thiên Lỗi gật đầu, đưa tờ bản thảo cho cô xem, “Thú thật thì tôi vẽ không phải là kém, nhưng vẫn luôn cảm thấy những chi tiết nhỏ không được ổn lắm, có điều nhìn mãi vẫn không nhận ra là không ổn ở đâu. Công ty gần đây có đấu thầu một dự án, nếu như chiến thắng cuộc thi này thì sẽ có cơ hội trở thành nhà thiết kế của hạng mục đó.”

Hàn Thiên Lỗi có vẻ rất hưng phấn, đây chính là cơ hội tốt để cậu ta khẳng định mình với Hàn Thừa Nghị.

“Thật sao?” Người học thiết kế như Tuyết Vi cũng rất hưng phấn, có điều thật đáng tiếc, bây giờ 24 giờ cô đều phải ở cạnh Hàn Thừa Nghị, hoàn toàn không có thời gian làm thiết kế. Nhìn Hàn Thiên Lỗi thiết kế, mặc dù nhìn chung không tồi, nhưng cũng như cậu ta đã nói, các chi tiết nhỏ xử lý chưa tốt, tư duy thiết kế cũng không được khoáng đạt.

“Thế này, hay cậu ở lại đây. Hôm nay tôi cũng rảnh rồi, có thể giúp cậu một tay?”

“A, đúng! Cô cũng học thiết kế nội thất! Nghe nói thành tích của cô rất tốt, được, vậy thì tôi sẽ ở đây! Tôi còn một số công việc bên ngoài nữa, vậy thì.... Tôi để bức vẽ lại đây, nếu cô thấy gì muốn sửa thì cứ sửa!”

Hàn Thiên Lỗi nhìn đồng hồ đeo tay, sốt ruột: “Tôi đi trước đây, nếu đến muộn thì sẽ bị các vị tiền bối mắng mắng.”

“Được! Đi nhanh đi!”

Nhạc Tuyết Vi còn chưa dứt lời, Hàn Thiên Lỗi đã chạy mất hút.

Thế là ngày hôm nay, Tuyết Vi ở son trang không rảnh rồi chút nào, cô dành tất cả thời gian để xem và sửa bản vẽ cho Hàn Thiên Lỗi. Bản vẽ sau khi cô sửa gần như thay đổi hoàn toàn, chỉ giữ lại hình thức bố cục thiết kế cơ bản ban đầu, chi tiết bên trong đều được sửa lại, sợ Hàn Thiên Lỗi xem không hiểu, cô còn đánh dấu từng phần một rồi lý giải vì sao lại sửa như vậy.

Có điều, trong lòng cô có phần hơi do dự vì sợ sửa nhiều như vậy sẽ khiến Hàn Thiên Lỗi mất vui. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn giữ quan điểm của mình vì cô tin là sau khi Hàn Thiên Lỗi đọc phần lý giải sẽ chấp nhận bản vẽ này.

Buổi tối Hàn Thừa Nghị có việc, ngược lại, Hàn Thiên Lỗi trở về khá sớm.

Bữa tối Nhạc Tuyết Vi và Hàn Thiên Lỗi cùng ăn cơm. Tiện đó, cô đem bản vẽ cho Hàn Thiên Lỗi xem, Hàn Thiên Lỗi không hề không vui mà ngược lại cậu ta còn khen: “Sao cô lại làm được? Bản vẽ này tốt hơn trước rất nhiều, đúng là sinh viên xuất sắc! Cô tài giỏi thế này, làm thư kí riêng cho chú ba tôi thật là đáng tiếc quá!”

Nhạc Tuyết Vi cười cười, mối quan hệ giữa cô và Hàn Thừa Nghị chắc chắn không thể kéo dài lâu, chờ đến anh ta chán ghét cô, cô có thể làm lại từ đầu. Tuy rằng cô thất bại trên phương diện tình cảm, nhưng trong việc học tập, Nhạc Tuyết Vi chưa bao giờ cảm thấy bản thân sẽ thua, học bổng hạng nhất hàng năm của cô chính là minh chứng tốt nhất.

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại của Nhạc Tuyết Vi vang lên, là bà ngoại.

“Bà ngoại.” Nhạc Tuyết Vi nghe điện thoại, dáng vẻ dịu dàng, giọng nói so với bình thường cũng êm dịu hơn nhiều. Nhưng ngay sau đó, thần sắc cô thay đổi, đứng lên, vội vàng “Sao? Được được... Cảm ơn ông, tôi sẽ tới ngay.”

Nhạc Tuyết Vi cầm điện thoại liền đi ra ngoài, thần sắc hoảng loạn. Hàn Thiên Lỗi giữ chặt cô, hỏi: “Cô đi đâu? Sao sắc mặt lại khó coi thế này? Xảy ra chuyện gì?”

“Bà ngoại, bà ngoại tôi bị bệnh.” Bà ngoại người duy nhất mà đến giờ Nhạc Tuyết Vi vẫn còn vương bận, lúc này mắt cô đã ướt. “Tôi muốn đến bệnh viện ngay lập tức.”

“Tôi đi cùng cô.”

Hàn Thiên Lỗi vội vàng nói, buông chén đĩa, cầm áo khoác, cùng Nhạc Tuyết Vi ra khỏi bán hạ son trang, nhanh chóng tới bệnh viện.

Bệnh viện, bà ngoại cô đã qua cơn nguy kịch, tạm thời không có gì nguy hiểm đến tính mạng nên được đưa tới phòng theo dõi tình hình, Nhạc Tuyết Vi và Hàn Thiên Lỗi ở trong văn phòng nghe bác sĩ nói về bệnh tình của bà.

“Bà ngoại cô tâm huyết khá yếu, phát bệnh lại đột ngột, mà đã bệnh thì sẽ bộc phát mạnh, chúng tôi sẽ cố gắng điều trị, nhưng mà..... Tôi kiến nghị là gia đình nên cho bà phẫu thuật sớm, có điều, ca phẫu thuật này độ khó cao. Nhưng thật không may là bác sĩ có tiếng nhất trong khoa tim mạch đã xuất ngoại hai ngày trước, mấy ngày sau mới có thể trở về. Mọi người xem, nên chọn chờ bệnh tình bà cụ ổn định, chờ luôn vị bác sĩ kia hay là chọn người khác?”

Bác sĩ nói rất kỹ về bệnh tình của bà cụ, còn hỏi lấy ý kiến Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi nhủ mảy, hai tay đã siết lại thành nắm đấm. Vị chuyên gia tìm mạch này, hình như cô đã nghe qua: "Xin hỏi người đó là Tô giáo sư đúng không?"

Bác sĩ gật gù đầu, "Mọi người cũng biết Tô giáo sư sao? Đây là loại phẫu thuật khó nhất, bệnh nhân đến đây đều chọn để ông ấy làm. Nếu không, hai người cũng có thể chọn bác sĩ khác ở bệnh viện chúng tôi."

"Không....." Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, vì sự an nguy của bà ngoại, cô đương nhiên sẽ mời vị bác sĩ giỏi nhất.

Tô giáo sư này, cô không chỉ nghe nói qua mà còn từng gặp ông ấy lúc còn ở Kiều gia, hình như là bạn tốt của Kiều Vạn Đông. Nếu để Kiều Vạn Đông ra mặt, nói không chừng có thể mời vị giáo sư kia về nước sớm hơn dự kiến.

"Được, vậy hai người cân nhắc suy nghĩ cho kĩ rồi nói cho tôi biết lựa chọn của hai người."

Từ văn phòng bác sĩ đi ra, Nhạc Tuyết Vi xoa xoa mặt, trong lòng bất an vô cùng.

Hàn Thiên Lỗi vừa định nói hay là gọi điện cho chú ba trước đã thì thấy Nhạc Tuyết Vi cầm lấy điện thoại, đi về phía cửa sổ.

Cô tìm số của Kiều Vạn Đông, chính miệng cô đã nói rằng cô và Kiều gia không hề có nửa phần quan hệ, lòng tự trọng khiến cô không cho phép mình cầu xin Kiều Vạn Đông, nhưng cô cũng không thể để sự an nguy của bà ngoại bị ảnh hưởng bởi câu nói đó của mình. Dù sao, Kiều Vạn Đông cũng vẫn còn phải gọi bà ngoại một tiếng "Mẹ."

Lấy hết dũng khí, cô nhấn gọi.

Tiếng "tút ... tut" kéo dài, cô có cảm giác thời gian trôi chậm vô cùng, mãi lâu sau, mới có người nghe điện thoại. Nhạc Tuyết Vi buông bỏ tự trọng: "A lô, ba."

"A... Cô gọi ai vậy? Tuyết Vi? Cô xảy ra chuyện gì rồi? Không phải đã nói không còn quan hệ với Kiều gia sao? Di nhớ không nhầm chứ, rõ ràng ngày đó cô kiều ngạo nói sẽ đoạn tuyệt quan hệ với cha cô, sao mà..... Vừa rồi cô gọi ba, rốt cuộc cô gọi ai vậy?"

Người nghe điện thoại không phải Kiều Vạn Đông mà lại là người cô không muốn gặp nhất, Khang Tuệ Trân. Khang Tuệ Trân nói, câu nào cũng mang đầy ý cười nhạo.

Nếu là trước đây, cô chắc chắn sẽ cãi nhau với bà ta, có điều, bây giờ, cô không thể làm vậy!

"Di, tôi... ba tôi có ở đó không? Có thể bảo ông ấy nghe điện thoại được không?" Tay cầm điện thoại của cô run rẩy, cảm giác nhục nhã khiến cả người cô đều run lên.

Bỗng nhiên người cô ảm cả lên, là Hàn Thiên Lỗi đã cởi áo khoác lên người cô, nhưng Nhạc Tuyết Vi tạm thời không có tâm trạng nói lời cảm ơn.

"Gọi ba cô? Di nghĩ là không cần đâu. Có chuyện gì nói với di không phải cũng như nói với ông ấy sao? Để di đoán xem cô muốn gì nhé, tiền sao? Lần này muốn bao nhiêu?" Khang Tuệ Trân nói tiếp, căn bản không hề có ý định gọi Kiều Vạn Đông ra nghe điện thoại, "Nhạc Tuyết Vi, tôi nói cho cô biết, cô không đắc ý được nữa đâu. Vũ Vi sắp trở về rồi. Đến lúc đó, ba cô sẽ không để tâm đến cô nữa đâu."

Nói xong, bà ta cúp điện thoại.

"A lô... A lô!" Nhạc Tuyết Vi kinh hãi, vội vàng gọi nhưng đầu bên kia đã tắt máy rồi.

"Không được! Không được! Tôi chắc chắn phải gặp Kiều Vạn Đông.... Tôi phải cứu bà ngoại!" Nhạc Tuyết Vi hoảng hồn, mọi loại oán hận đều vứt bỏ ra sau, hiện tại trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất là phải tìm Kiều Vạn Đông để cứu bà ngoại.

Nhạc Tuyết Vi chạy về phía thang máy, thang máy phải đợi, nhưng cô không chờ được nữa! Cô lao thẳng theo đường thang bộ. Hàn Thiên Lỗi chạy theo sau giữ cô lại, "Tuyết Vi, cô đừng cuống lên như vậy! Cho dù cô có chạy thang bộ cũng không nhanh hơn thang máy được đâu."

"Sao tôi có thể không lo được? Bà là người thân duy nhất của tôi. Bà không thể xảy ra chuyện được, từ nhỏ đến lớn đều là bà nuôi dưỡng tôi, tôi còn chưa hiếu kính được bà!" Nhạc Tuyết Vi nhìn Hàn Thiên Lỗi, cuối cùng không kiềm chế được mà rơi nước mắt.

Hàn Thiên Lỗi không biết an ủi cô như thế nào, chỉ có thể ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô, Nhạc Tuyết Vi dựa vào trước ngực cậu, thờ dài bất lực.

"Làm sao đây? Tôi thật vô dụng... Bà ngoại đang nằm trong kia, mà tôi lại không giúp được bà!" Nhạc Tuyết Vi nhào vào ngực Hàn Thiên Lỗi khóc, kỳ thật cô biết rõ, Khang Tuệ Trân đã nhận được cuộc điện thoại này thì chắc chắn sẽ tìm mọi cách để ngăn cô gặp Kiều Vạn Đông.

Bỗng dưng có tiếng bước chân từ phía hành lang. Hàn Thiên Lỗi ngẩng đầu nhìn về đó, Nhạc Tuyết Vi quá đau lòng nên vẫn chưa nhận ra.

"Chú ba." Hàn Thiên Lỗi nhìn người kia từ xa đi tới, không khỏi giật mình, "Chú ba... Tuyết Vi, cô ấy..."

Hàn Thừa Nghị nhìn cậu cháu trai, lại nhìn Nhạc Tuyết Vi vẫn còn trong lòng thẳng bé, tâm tình phức tạp khó mà tả được.

## Chương 37: Đưa Than Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi

Hàn Thừa Nghị vừa mới về tới son trang liền nghe thấy quản gia nói, bà ngoại Nhạc Tuyết Vi ngã bệnh, cháu anh đã cùng cô đến bệnh viện. Nghe đến đây ngay cả quần áo anh cũng không thay, liền cùng Nghê Tuấn vội vàng chạy tới. Trong lòng anh tự nhiên là lo lắng, thế nhưng, lúc nhìn thấy cô mềm yếu tựa vào trong lòng cháu trai thút thút thì anh vô cùng tức giận. Nên nói cô đơn thuần? Hay vẫn là ngốc nghếch không hiểu giới hạn nam nữ đây?

"Lại đây." Hàn Thừa Nghị nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi trầm giọng nói, giọng nói vô cùng không vui.

"...Lúc này Nhạc Tuyết Vi mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, làm sao anh lại tới đây? Hình như còn không được cao hứng cho lắm. Nhạc Tuyết Vi nhú mày nhìn về phía anh nhưng không có đi qua.

Hàn Thiên Lỗi cảm nhận được dịch ý đến từ chú ba, anh nhẹ nhàng đẩy Tuyết Vi ra, lùi lại hai bước, cùng người chú đang không vui kia bảo trì một khoảng cách nhất định.

"Không nghe lời? Còn không mau qua đây!" Sắc mặt Hàn Thừa Nghị thay đổi, tất cả mọi người đều phát hiện ra anh rất không vui.

Nhạc Tuyết Vi vốn đang yên lặng, đột nhiên đề cao giọng quát: "Tôi chính là không đi qua đấy, bà ngoại tôi bị bệnh nặng như thế, hôm nay anh không thể bỏ qua cho tôi sao? Tôi đã rất khó chịu rồi, cũng không muốn qua đó để chọc giận anh! Lại càng không có tâm tư để ý đến tâm tình của anh lúc này!"

Tất cả mọi người đều nín thở, người dám mạnh miệng không nghe lời Hàn Thừa Nghị như thế, trong quá khứ chưa từng có ai.

"Aizz." Hàn Thừa Nghị rũ mắt xuống nhìn cô chăm chăm, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài bước lên hai bước ôm cô vào lòng. Hành động này của anh khiến Nhạc Tuyết Vi sửng sốt, không biết anh lại muốn làm gì, cô liền đưa tay đẩy anh ra: "Buông, buông ra!"

Nào có chuyện Hàn Thừa Nghị dễ dàng buông cô ra? Ngược lại anh càng ôm càng chặt, Hàn Thừa Nghị đưa tay vuốt ve gương mặt Nhạc Tuyết Vi, lòng bàn tay anh có chút thô ráp khiến cho cô có chút run rẩy.

So với bất kỳ lúc nào khác thì lúc này Nhạc Tuyết Vi lại càng thêm phản cảm với những hành động đụng chạm của anh, gương mặt quật cường nghiêng sang một bên, đôi con ngươi đen láy nhìn anh không khỏi mang theo chút tức giận: "Hàn Thừa Nghị, tôi cầu xin anh, buông tha cho tôi một lúc! Tôi phải cứu bà ngoại!"

Khuôn mặt xinh đẹp của cô tràn đầy lo lắng, lại càng lộ ra tính tình trẻ con chấp nhất.

"Tôi thấy được, em đừng kích động, bình tĩnh một chút!" Hàn Thừa Nghị nhú mày, anh cũng không muốn nói nhiều, nhưng tất cả sự thấu hiểu cùng bao dung đều thể hiện qua vài câu nói. "Nghê Tuấn, phòng nghỉ ngơi."

"Đã chuẩn bị xong, tam thiếu cùng tiểu thư bất cứ lúc nào cũng có thể đi nghỉ."

Hàn Thừa Nghị gật đầu, ôm Nhạc Tuyết Vi đi về phía phòng VIP, nhưng lại nhận lấy sự dấy dựa kịch liệt của Nhạc Tuyết Vi: "Anh muốn làm gì? Tôi muốn ở đây chăm sóc bà ngoại! Tôi không muốn đi!"

"Em đứng ở cửa thì có ích gì? Người ta sẽ để cho em vào sao?" Hàn Thừa Nghị đột nhiên lên giọng, khẩu khí nghiêm khắc, cường ép giữ chặt lấy Nhạc Tuyết Vi, nói: "Đừng nháo nữa, bây giờ có cãi nhau cũng không có ích gì! Đây là lúc cần giữ vững lý trí."

"Tôi làm sao còn giữ vững được lý trí? Chẳng còn gì cả, trên đời này tôi chỉ còn mỗi bà ngoại!" Nhạc Tuyết Vi nổi giận liền giống như con mèo hoang nhỏ, lông toàn thân đều dựng đứng lên.

Đôi mắt màu nâu của Hàn Thừa Nghị khẽ híp lại, một tia lạnh lùng khẽ thoáng qua, cả người đều trở nên nhu hòa, an ủi Nhạc Tuyết Vi: "Nghe lời tôi, mọi việc tôi đã sắp xếp ổn thỏa, em ngoan ngoãn đi nghỉ ngơi, được chứ?"

Nghê Tuấn ở một bên bận bịu cũng nói thêm: "Tiểu thư cô yên tâm nghỉ ngơi đi, chuyên gia tim mạch nước MC đã được điều động đang trên đường tới đây, chậm nhất là sáng mai sẽ có mặt. Về phía bệnh viện bên này tôi cũng đã hỏi thăm qua, họ sẽ cố gắng giữ cho tình trạng của lão phu nhân được ổn định, chờ chuyên gia bên kia đến liền có thể sắp xếp để phẫu thuật."

Nhạc Tuyết Vi nghe xong, cô liền ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, miệng khép mở nhiều lần nhưng lại không biết nói gì.

Anh vừa mới tới đây liền đã thay cô sắp xếp ổn thỏa mọi thứ? Anh là từ lúc nào đã vô thanh vô thức làm nhiều thứ vì cô như vậy? Có lẽ lấy năng lực của

anh, làm những chuyện này đều không phí một chút sức lực nào, nhưng mà đối với Nhạc Tuyết Vi mà nói đây không nghi ngờ gì chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

Nhạc tuyết Vi rất ít khi nói ra lời cảm kích, nên giờ phút này cô chỉ biết cầm lấy tay Hàn Thừa Nghị. Cô không nghĩ tới, tại những lúc cô bất lực cần đến sự trợ giúp nhất, người chân chính có thể để cô dựa vào lại chỉ có anh. Giao dịch cũng tốt, mua bán cũng được, cô chính là rất cảm kích anh.

"Đi nghỉ một lát đi, có được không?"

"Ừm, được." Nhạc Tuyết Vi khẽ gật đầu, cả người mềm yếu dựa vào trong lòng Hàn Thừa Nghị.

Khỏe môi Hàn Thừa Nghị khẽ nâng lên, một chỗ nào đó trong sâu thẳm trái tim anh không ngừng nổi lên những gợn sóng lăn tăn, một tay anh đỡ Nhạc Tuyết Vi đi vào phòng bệnh VIP.

"Anh, anh không cần quay về sao?"

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ, khiến cho Nhạc Tuyết Vi cảm thấy có chút không biết nên đối mặt với Hàn Thừa Nghị như thế nào. Đối với cô mà nói, anh rõ ràng không phải là người tốt, nhưng mà bây giờ cô lại đang nhận sự giúp đỡ từ anh.

"Ừm." Hàn Thừa Nghị cảm thấy gương mặt hơi nóng, cùng với đó là cảm giác khẩn trương không nói thành lời. Anh nhú mày chỉ đơn giản lên tiếng hỏi cô: "Đi tắm trước?"

Nói xong, anh liền kéo Nhạc Tuyết Vi qua. Nhạc tuyết Vi bị anh lôi kéo liền cùng anh đi vào phòng tắm, lúc này cô mới kịp phản ứng, ý anh là muốn hai người tắm chung.

Tối hôm qua hai người cũng đã thân mật như vậy...Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng túm chặt lấy cổ áo, khăn trang mà ngượng ngùng, xen lẫn một chút cảm giác cô cũng không rõ, nhưng giống như là không có kháng cự.

"Muốn tôi giúp em?" Hàn Thừa Nghị nhẹ đẩy bàn tay cô đang níu lấy cổ áo ra, khiến cho trái tim cô như sắp nhảy tới cổ họng.

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khẽ, cô ngửa đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị bất đắc dĩ mà cung chiều nhìn cô lắc đầu: "Nghĩ đến chuyện đó? Tôi không phải là người không biết phân biệt thời gian cùng trường hợp."

Cùng nhau tắm rửa, chính xác là tắm rửa một cách đơn thuần, những hàng động này khiến cho đáy lòng Nhạc Tuyết Vi dần trở nên mềm mại. Hàn Thừa Nghị cẩn thận che chở cô trong ngực, cô có cảm giác mình giống như một thứ trân bảo được anh nâng trong lòng bàn tay!

Một dòng suy nghĩ khẽ thoáng qua trong đầu Nhạc Tuyết Vi, nếu như, người đàn ông này, không phải là người mua cô thì tốt biết bao.

Rạng sáng ngày hôm sau, chuyên gia nước MC đến, dưới sự an bài của Nghê Tuấn, ngay trong đêm đó liền tiến hành hội chẩn và thảo luận về bệnh tình của bà ngoại Nhạc Tuyết Vi, cuối cùng cũng quyết định sau khi nghỉ ngơi hai giờ, liền tiến hành ca phẫu thuật cho lão phu nhân.

Nhạc Tuyết Vi bởi vì lo lắng cho bà ngoại mà chỉ chớp mắt trong chốc lát liền tỉnh dậy. Một mực đi theo bên cạnh chuyên gia tìm mạch kia để tìm hiểu tình trạng của bà ngoại, mãi cho đến khi đưa bà ngoại vào phòng phẫu thuật mới thôi. Cô lo lắng ôm lấy cánh tay mình, thỉnh thoảng lại cắn ngón tay, không ngừng đi qua đi lại trước cửa phòng phẫu thuật.

Hàn Thừa Nghị giữ chặt lấy cô, chỉ nói một câu nói: "Yên tâm, những chuyên gia này đều là bác sĩ tìm mạch hàng đầu."

Bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô, truyền cho cô tín nhiệm cùng kiên định, Nhạc Tuyết Vi bỗng cảm thấy không còn lo lắng nữa vì đã có anh ở đây.

Ca phẫu thuật này kéo dài khoảng 10 tiếng, Hàn Thừa Nghị sau khi bắt đầu ca phẫu thuật không lâu liền rời đi, thân là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, anh có quá nhiều chuyện phải quan tâm, không có khả năng một mực ở chỗ này cùng cô chờ đợi. Nhạc Tuyết Vi vốn đang lo lắng, cô là thư ký riêng của anh, lúc này ở lại bệnh viện sẽ có ảnh hưởng không tốt tới tiến trình làm việc của anh.

Thế nhưng mà, lúc này bên cạnh Hàn Thừa Nghị còn có một Hách Tích Âm. Xem ra, bởi vì Nhạc Tuyết Vi không thể đi làm, nên Hách Tích Âm liền đảm nhận vị trí thư ký riêng của anh?

Có một sự thật rõ ràng là Hách Tích Âm quen thuộc với công việc của Hàn Thừa Nghị hơn cô.

"Tổng giám đốc, có mấy hội nghị quan trọng tôi đã đề ra cho ngài, buổi chiều có một cuộc khảo sát cần có ngài tự mình tham gia, tiệc xã giao buổi tối, tôi cũng đã giúp ngài từ chối hai cái, nhưng có một cái là thương yến chính phủ, vẫn cần ngài phải lộ mặt một chút..."

"Hôm nay ngài cần thay tây phục, chừng mười giờ sáng sẽ có người tới đón ngài, giữa trưa có một bữa ăn Thái, bởi vì đối phương ưa thích, nên mong ngài chịu khó một chút..."

Hách Tích Âm vừa mới tiến vào phòng bệnh, liền không ngừng báo cáo.

Hàn Thừa Nghị không nói lời nào mà yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu. Cũng đã đến giờ, anh liền đứng lên cầm cà vạt cùng áo khoác chuẩn bị xuất phát.

Hách Tích Âm nhanh chóng tiến lên, ý muốn đón lấy: "Tổng giám đốc, để tôi làm đi!"

Hàn Thừa Nghị lắc đầu, nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi vẫn còn đang ở một bên uống cà phê, nói: "Tiểu Tuyết, em qua đây giúp tôi."

"..." Nhạc Tuyết Vi liền ngẩn người, sau đó lập tức để ly cà phê xuống, đi qua giúp Hàn Thừa Nghị mặc áo phục.

Hách Tích Âm kinh ngạc nhìn một màn này, trong mắt không hề che giấu ghen ghét cùng đố kỵ.

Hàn Thừa Nghị cúi đầu nhìn bộ dáng Nhạc Tuyết Vi nghiêm túc đeo cà vạt cho anh, bàn tay quần quanh cổ anh... Trong lòng có chút ngứa ngứa, anh liền nói với Hách Tích Âm: "Cô ra ngoài chờ tôi một chút."

"Tổng giám đốc? Thời gian cũng không còn sớm nữa." Hách Tích Âm ghen tỵ gần như sắp cắn nát môi dưới! Người phụ nữ này, đến tột cùng là có gì có thể mê hoặc Tổng giám đốc đến như vậy?? Khiến anh một mực cùng cô ta ở bệnh viện, hiện tại còn lưu luyến không muốn buông nữa!

"Ra ngoài!"

Nhận ra trong giọng nói Hàn Thừa Nghị có chút không vui, Hách Tích Âm cũng không dám nói nhiều liền đi ra ngoài.

Cửa phòng còn chưa có đóng lại, đã nghe thấy thanh âm đầy hờn dỗi của Nhạc Tuyết Vi có vẻ nén lại: "Làm gì vậy! Người ta còn chưa đi, bọn họ đều đang chờ... Uhm..."

Nụ hôn nóng rực từ bên môi một đường đi thẳng xuống, có xu thế sắp không kìm lại được.

"Hàn Thừa Nghị! Không kịp đâu, anh mau dừng lại!" Nhạc Tuyết Vi vội vã hô ngừng lại, anh muốn làm luôn sao?

"Tôi hối hận rồi, tôi hôm qua không nên buông tha cho em dễ dàng như vậy." Hàn Thừa Nghị không chút nào che dấu khát vọng của bản thân, lời nói trần trụi khiến cho Nhạc Tuyết Vi hoảng sợ không thôi.

Nhưng sự thực là không cách nào có thể tiếp tục được, Hàn Thừa Nghị chỉ có thể in lại dấu ấn trên da thịt trắng nõn ở căn cổ của cô coi như là phát tiết: "Đợi buổi tối trở về, nhìn xem tôi thu thập em như thế nào!"

Nhạc Tuyết Vi có chút hoảng hốt, sợ hãi bây giờ cũng trước kia có chút không giống nhau, giống như hòa lẫn trong sợ hãi còn có chút ngượng ngùng của cô gái khi đối mặt với người trong lòng mình, trái tim treo lơ lửng chín tầng mây, cả người có chút lảng lảng.. Bất tri bất giác, một góc trong trái tim cô đã bị công phá thành công.

"Yên tâm, không có việc gì." Cuối cùng Hàn Thừa Nghị liền đặt lên môi cô một nụ hôn, để lại cho cô câu nói này liền rời đi.

Nhạc Tuyết Vi bất đắc dĩ ôm lấy cổ, chỗ bị anh gặm cắn qua giống như bị thiêu đốt, vừa đau lại vừa nóng...

Có sự giúp đỡ của chuyên gia khoa tim mạch nước MC, ca phẫu thuật của bà ngoại Nhạc Tuyết Vi thuận lợi thành công, bây giờ chỉ cần ở lại trong phòng quan sát hai ngày là được.

Nhạc Tuyết Vi thở phào một hơi, thật tâm cảm tạ các vị chuyên gia. Mấy vị chuyên gia kia cũng lên tiếng cười đáp: "Không cần khách khí, người tiểu thư cảm ơn vẫn nên là Tam Thiếu gia Hàn gia đi! Chúng tôi còn đang trong kỳ nghỉ phép liền bị cậu ý đóng gói ném lên máy bay đi tới đây này!"

Nhạc Tuyết Vi đương nhiên biết rõ, Hàn Thừa Nghị mới là người cô nên cảm ơn nhất.

Nghĩ đến Hàn Thừa Nghị, trong lòng Nhạc Tuyết Vi không khỏi cảm thấy ấm áp, trên người cô giống như có một dòng điện nhỏ không ngừng chạy qua, cũng chạy thẳng vào trái tim cô.

Không biết mà xui quẻ khiến thế nào, Nhạc Tuyết Vi liền lấy điện thoại ra gửi cho Hàn Thừa Nghị một tin nhắn. Nội dung rất đơn giản, chỉ có hai chữ: Cảm ơn.

Mà người nào đó xưa nay chưa từng tiếp điện thoại di động trong giờ họp- Hàn tổng, cảm giác được điện thoại rung rung, lần đầu tiên lấy điện thoại ra, mở tin nhắn vừa được gửi tới, nhìn thấy hai chữ ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn, thế nhưng lại nâng trán cười...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 38: Nhận Rõ Thân Phận

Editor: Chi Misaki

Tình huống của bà ngoại Nhạc Tuyết Vi cũng đã đi vào ổn định, hai ngày sau khi tỉnh lại, liền được chuyển từ phòng cấp cứu vào phòng bệnh thường.

Lão nhân gia trên người mang theo đủ các loại ống, kim tiêm, khiến cho việc nói chuyện trở nên vô cùng khó khăn. Nhạc Tuyết Vi cầm lấy tay bà ngoại, đau lòng rơi nước mắt, khuôn mặt áp vào mu bàn tay lão nhân gia nỉ non: "Bà ngoại sẽ không có chuyện gì đâu, bà ngoại là tuyệt nhất, lần này cũng sẽ không bỏ Tuyết Vi lại một mình."

Lão nhân gia nằm ở trên giường, nghe thấy lời cháu gái nói, từ hốc mắt chậm rãi rơi xuống một giọt lệ.

Hộ sĩ túc trực tại phòng bệnh thấy lão nhân gia nói chuyện không tiện, liền cầm một quyển sổ nhỏ đưa cho Nhạc Tuyết Vi, để cho lão nhân gia viết chữ lên trên. Lão nhân gia tay cầm bút, run run rẩy rẩy viết: Tiền bạc, đền trường, thực tập. Chi bằng sáu chữ này thôi đã đủ diễn tả nỗi lo lắng của bà về Nhạc Tuyết Vi rồi.

Nhạc Tuyết Vi lau nước mắt, cố nặn ra tươi cười trấn an bà ngoại: "Bà ngoại, bà đừng lo đến những thứ này, tiền là con mượn từ ông chủ. Ông chủ cho con vài ngày nghỉ, chỉ cần tình trạng của bà tốt lên con liền đi làm, người đừng lo lắng những thứ này, cứ an tâm dưỡng bệnh cho thật tốt được không?"

Lão nhân gia nháy mắt mấy cái, ở trên quyển sổ viết xuống mấy chữ: Ông chủ là người tốt.

Nhạc Tuyết Vi có chút hoảng hốt, trống ngực đập thình thịch liên hồi. Hàn Thừa Nghị là người tốt? Cô chưa từng coi anh là người tốt, nhưng hiện tại ngẫm lại, kỳ thực anh cũng không có làm ra chuyện gì xấu đối với cô. Lần đầu tiên bọn họ hò hẹn làm chuyện tình một đêm kia, trách nhiệm cũng không phải chỉ một mình anh gánh vác. Ngay cả hợp đồng một ngàn vạn, cũng không phải là anh bức cô, lần này, anh lại còn cứu bà ngoại cô.

"Uh'm, là người tốt." Nhạc Tuyết Vi khẽ cong môi, sờ sờ trán bà ngoại, cứ coi như anh được dán thêm một cái mác người tốt nữa đi.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Nhạc Tuyết Vi tưởng rằng hộ sĩ tiến vào làm trị liệu, liền vội vàng đứng lên tránh ra, nhưng lúc cô quay đầu thì lại thấy Kiều Vạn Đông.

Hai cha con nhìn nhau nhưng chẳng nói gì, một người là áy náy không biết nên nói gì, một người là trong lòng oán giận, khúc mắc vẫn chưa được hóa giải!

"Tuyết Vi, ba... Ba mới nghe nói..." Kiều Vạn Đông ấp úng không biết mở miệng như thế nào, biến cố bất ngờ khiến cho ông cảm thấy hổ thẹn với con gái, càng thẹn với người vợ đã mất! Ông ngay cả chuyện mẹ vợ ngã bệnh nặng như vậy vẫn là người cuối cùng biết được.

Ngẫm lại càng thêm thương con gái nhỏ, con bé gặp chuyện như vậy, nhất định là rất sợ hãi, vội trước nghĩ sau.

Nhạc Tuyết Vi nhìn chằm chằm Kiều Vạn Đông, ánh mắt dần dần trở nên oán giận. Sau khi bà ngoại gặp chuyện không may, hận ý giành cho người cha này đã không thể hóa giải nữa rồi. Nhưng vì nơi này là phòng bệnh, mà tình trạng của bà ngoại vẫn còn chưa ổn định, nên cô không quá phẫn.

Chịu đựng lửa giận đang bùng bùng sục sôi, Nhạc Tuyết Vi giờ tay chỉ thẳng về phía cửa, nói: "Mời ông ra ngoài."

"Tuyết Vi, ba đến thăm bà ngoại, còn có ba nghĩ con nhất định không đủ tiền trả thuốc men, nên ba đã mang đến đây rồi!" Sợ ngay sau đó sẽ bị con gái đuổi đi, Kiều Vạn Đông liền vội vàng nói, hơn nữa còn vừa nói vừa bước nhanh về phía giường bệnh.

"Mẹ, con đến thăm mẹ..."

"Kiều Vạn Đông!" Nhạc Tuyết Vi vỗ trán, cô thực sự là không thể cho ông ta sắc mặt hòa hoãn thêm nữa!

Bà ngoại Nhạc Tuyết Vi nhìn về phía cháu gái, lắc đầu với cô, lại nhìn về phía con rể gật đầu, miệng mấp máy tựa như muốn nói, 'anh đến rồi hả'.

"Mẹ, thực xin lỗi, con đến muộn..." Kiều Vạn Đông nhìn mẹ vợ, cảm xúc đột nhiên không khống chế được, thất thanh khóc rống lên. Vợ trước qua đời được 14 năm, ông chẳng những không chăm sóc tốt cho con gái, bây giờ lại còn để cho mẹ vợ chịu đựng bệnh tật giày vò ở ngay trước mặt mà ông không thể làm gì được.

Trông ông khóc vô cùng đau đớn, nhưng ở trong mắt Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn là đang diễn trò! Thần thái này khẳng định là có thể đi tranh giải Oscar được rồi!

"Kiều Vạn Đông!" Nhạc Tuyết Vi không thể nhịn thêm nữa, liền túm lấy Kiều Vạn Đông kéo ông ra ngoài phòng bệnh. "Đi! Đừng ở chỗ này làm ảnh hưởng tới tâm trạng của bà ngoại tôi! Tôi bảo ông đi đi a!" Giọng nói đầy phẫn nộ vang lên, nhưng thanh âm vẫn có chút đè nén.

"Tuyết Vi!" Kiều Vạn Đông một bên cầu khẩn con gái, một bên liền lấy tiền ở trong túi ra.

Nhạc Tuyết Vi không định trở mặt với ông ta ở trước mặt bà ngoại, nên liền kéo ông ra ngoài, hốc mắt đỏ bừng nhìn Kiều Vạn Đông, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ra ngoài rồi nói, đừng nói ở chỗ này! Ông muốn quấy rầy bà ngoại nghỉ ngơi sao?"

Kiều Vạn Đông thấy không lay chuyển được con gái, nên liền bị cô nửa túm nửa kéo đi ra ngoài phòng bệnh.

"Tuyết..."

"Tôi không muốn cãi nhau với ông." Kiều Vạn Đông còn chưa kịp mở miệng, đã bị Nhạc Tuyết Vi cắt ngang. Mặt cô không chút thay đổi nhìn ông ta, giọng điệu giống như đang nói chuyện với người dưng: "Mong ông hãy nghe tôi nói, về sau dù là chuyện liên quan đến tôi hay là bà ngoại, xin ông cũng đừng quan tâm nữa. Ông đi đi!"

"Tuyết Vi, con đừng cậy mạnh, tiền thuốc men cho bà ngoại, làm sao con có thể gánh vác nổi?" Kiều Vạn Đông dựa vào quyền lợi của mình mà nói chuyện.

"Hừ! Tiền thuốc men?" Nhạc Tuyết Vi đẩy mìa mai nhìn cha mình, nụ cười trên môi đầy thâm ý, tươi cười kia giống như miếng băng nhọn buốt giá đâm vào lòng người nghe: "800 vạn tôi còn có cách, ông cảm thấy chút tiền thuốc men này tôi sẽ không trả được sao?"

"Con lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Kiều Vạn Đông kinh ngạc không thôi, ông không nghĩ tới con gái sẽ nhắc tới 800 vạn kia! Ông còn tưởng rằng, cô mượn giúp người khác, nói như vậy thì con gái nhỏ đúng là rất cần khoản tiền này?" Ông đoán xem "Nhạc Tuyết Vi nhú nhú mày, không định nói thêm nữa, liền xoay người mở cửa phòng bệnh đi vào.

Kiều Vạn Đông đứng chôn chân tại chỗ, trong lòng ông vô cùng khủng hoảng, ông bỗng ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm vô cùng nghiêm trọng...

Một tuần sau, bệnh tình của bà ngoại Nhạc Tuyết Vi cũng đã ổn định, ở phòng bệnh VIP lại có chuyên gia chăm sóc đặc biệt, Nhạc Tuyết Vi dặn dò hộ sĩ các việc cần chú ý, lại cùng bà ngoại nói chuyện rất lâu, sau đó liền quyết định trở lại công ty đi làm.

Trước đó cô cũng không nói cho Hàn Thừa Nghị biết, liền trở về Bán Hạ Sơn Trang. Về đến nhà đã là hơn 8 giờ sáng, Nhạc Tuyết Vi là định trở về tắm rửa, thay quần áo, sau đó cùng Hàn Thừa Nghị tới công ty, nhưng lại không nghĩ sẽ nhìn thấy một màn như vậy.

Vừa đi vào cổng vòm, Nhạc Tuyết Vi liền nghe thấy trong phòng khách có tiếng vang rất nhỏ, bình thường lúc này, quản gia cùng đầu bếp sẽ rất bận rộn, cho nên lúc đầu cô cũng không để ý, chỉ có điều lúc đưa mắt nhìn lại, cô lại ngoài ý muốn nhìn thấy Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị chính là đang tựa vào ở trên ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần, cà- vạt lỏng lẻo, áo khoác lười nhác vắt sang một bên, mà Hách Tích Âm thì lại đang đứng sau lưng anh, ngón tay đặt ở hai bên thái dương thay anh mát xa. Cờ chỉ này cực kỳ tự nhiên, giống như nước chảy thành sông vậy.

Này cũng khó trách, Hách Tích Âm làm thư ký cá nhân cho Hàn Thừa Nghị đã nhiều năm, những hành vi tự nhiên như thế này đã trở thành thói quen. Hơn nữa, chỉ sợ không chỉ có như vậy... Cái vị Hách Tích Âm này cũng từng là người phụ nữ của anh đi! Chỉ có điều tại sao Hách Tích Âm lại ở chỗ này? Chẳng lẽ, đêm qua cô ta ngủ tại đây? Hay là nên nói, mấy ngày qua bọn họ đều ở đây?

Quản gia cũng đã nói qua, Hàn Thừa Nghị chưa từng đưa phụ nữ về Sơn Trang, thì ra lời nói này chỉ là để lừa gạt cô! Cô thật sự là ngu dốt, làm sao có thể tin những lời nói như thế này?

Nhạc Tuyết Vi bất tri bất giác cắn chặt môi dưới, mi mắt hạ xuống, hai bàn tay nắm chặt, đầu ngón tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay có chút đau đớn

Hách Tích Âm ngẩng đầu lên nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi, trên mặt lập tức hiện ra tươi cười đắc ý, nhưng trong ánh mắt vẫn mang theo một loại địch ý vô tận.

Hàn Thừa Nghị giật nhẹ mi mắt, chậm mở mắt ra, đêm qua vì kế hoạch "Ân Hồ" kia mà phải mở hội nghị khẩn cấp cả đêm, hiện tại liền vô cùng mệt mỏi. Thế nhưng một khắc khi nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi, đáy mắt vốn uể oải dần trở nên thanh tỉnh. Anh tựa hồ quên mất Hách Tích Âm vẫn còn ở đằng sau, liền đứng thẳng dậy, động tác cùng ánh mắt đều đã nhu hòa đến tận cùng.

"Trở lại? Ở bệnh viện không còn chuyện gì nữa chứ?"

Nhạc Tuyết Vi tránh ánh mắt của Hàn Thừa Nghị, hai tay không động liền tránh khỏi anh, mắt tự nhiên đáp: "Uh'm, tôi trở về thay quần áo, chuẩn bị đi làm, nếu như... Anh cần mà nói." Trong lời nói này của cô, mang theo cả ghen tuông mà chính cô cũng chưa từng phát hiện ra.

Hàn Thừa Nghị khẽ cong môi cười, một tay ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, một tay nâng cằm cô lên, ánh mắt thâm thúy chống lại đôi con ngươi trong suốt, long lanh ánh sáng của cô. "Cần, làm sao có thể không cần? Chỉ có điều, em không thấy phiền chứ?"

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, từng lọn tóc đen nhánh rủ xuống hai bên xương quai xanh, lại càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết. "Không phiền, tôi nghĩ nên sớm trở lại làm việc." Như vậy liền có thể sớm một chút trả tiền thuốc men cho bà ngoại.

Cô tự cảnh cáo chính mình, không nên nảy sinh ra bất cứ tình cảm gì với Hàn Thừa Nghị... Hay nói cách khác, anh cứu bà ngoại cô, đối với anh mà nói cũng chỉ như nhắc tay chi lao, chuyện dễ như trở bàn tay.

Anh cũng không phải tận tâm vì cô mà làm chuyện này, cô đối với anh mà nói cũng không phải là người nào đặc biệt cả.

"Vậy thì tốt rồi, đỡ phải làm phiền Hách Tích Âm." Hàn Thừa Nghị liếc mắt nhìn Hách Tích Âm, nói: "Nếu Tuyết Vi đã trở lại, vậy cô cũng mau trở về đi! Hai ngày này vất vả cho cô rồi."

"Tổng giám đốc, quả thực chuyện tình hai ngày này, còn có kế hoạch" Ân Hồ" bên kia đều một tay tôi xử lý, hay là để tôi làm xong những chuyện này rồi hãy đi?" Hách Tích Âm oán hận nhìn chằm chằm Nhạc Tuyết Vi, không cam lòng nhắc nhở Hàn Thừa Nghị.

Ánh mắt Hàn Thừa Nghị vẫn chưa từng dời khỏi Nhạc Tuyết Vi, gật đầu nói: "Vậy được, cô trước tiên cứ về nghỉ ngơi một lát, chờ tôi cùng Tiểu Tuyết thu thập một phen đã."

Hách Tích Âm cắn chặt răng, nén tức giận lại trong lòng, không cam lòng rời khỏi biệt thự.

Hách Tích Âm vừa đi, Hàn Thừa Nghị lập tức cúi đầu cọ xát vào đôi má Nhạc Tuyết Vi, vô cùng tự nhiên hôn cô, đầu lưỡi treu đùa khóp hàm cô. Nhạc Tuyết Vi nhũn mày, theo bản năng nhắm nghiền mắt lại, lông mi dài khẽ run rẩy, bàn tay đặt trước ngực anh vẫn có chút kháng cự.

"Sao vậy?" Cảm nhận được sự kháng cự của cô, Hàn Thừa Nghị nhũn mày có chút nghi ngờ, cô đây là bị sao vậy? Mấy ngày này rõ ràng đã không còn giống như trước kháng cự anh!

Nhạc Tuyết Vi tránh né ánh mắt Hàn Thừa Nghị, lắc đầu nói: "Không có việc gì, hơi mệt thôi. Thời gian còn sớm, tôi đi tắm rửa trước đã."

"Cùng tắm đi." Hàn Thừa Nghị thấy Nhạc Tuyết Vi xoay người, liền từ phía sau ôm lấy cô vào trong ngực, bờ môi dán tại bên tai cô, ái muội nói: "Nhiều ngày không gặp như vậy, coi như là giao cho tôi ít quyền lợi đi?"

"Đừng!" Nhạc Tuyết Vi nhũn mày phản kháng, thậm chí có chút chán ghét hành động như vậy của anh, cô thực sự không thể hiểu nổi, anh vừa mới tiến đưa một người phụ nữ khác, đã liền chạy đến ôm ấp cô? "Thả tôi ra, tôi không muốn tắm với anh!"

Không khí đột nhiên ngưng trệ, Hàn Thừa Nghị cảm giác được Nhạc Tuyết Vi mất hứng, nhưng không rõ nguyên nhân là gì, anh vì chuyện của bà ngoại cô mà làm đến mức này, vẫn còn chỗ nào khiến cho cô bất mãn sao? Bất anh phải ra sức lấy lòng một người phụ nữ, thậm chí còn phải đi đoán tâm tư của cô, chuyện như vậy, Hàn Thừa Nghị anh tự hỏi chưa từng làm qua, cũng không thể làm được!

"Hừ! Đối xử tốt với em một chút em liền cáu kỉnh? Ai cho em lá gan lớn như vậy hả? Nhạc Tuyết Vi, em tự nhớ kỹ thân phận của mình cho tôi, tôi có thể chiều em, nhưng cũng có thể không cần quan tâm đến nguyện vọng của em muốn làm gì thì làm!"

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị lạnh lùng, bộ dáng ôn tồn vừa rồi không còn sót lại chút nào, liền ôm Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng đi lên lầu. Tâm tình Nhạc Tuyết Vi liền rơi xuống đáy cốc, cảm thấy được sau lưng cô vừa nóng như lửa đốt, lại vừa lạnh buốt đến tận xương tủy,... Cảm giác không khác nào vừa trải qua một trận cảm nặng...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 39: Sự Cố Ngoài Ý Muốn Ở "Ăn Hô"

Editor: Chi Misaki

Bởi vì mấy ngày nay vẫn luôn chăm sóc bà ngoại, nên Nhạc Tuyết Vi liền không có thời gian nghỉ ngơi cho thật tốt, lại thêm việc vừa về đến đã bị Hàn Thừa Nghị ăn sạch sẽ từ trong ra ngoài, cho nên vừa đặt chân lên xe cô đã buồn ngủ. Mơ mơ màng màng mà tỉnh lại, cảm giác thấy chính mình đã ngủ rất lâu rồi, thế nhưng giờ cô vẫn đang ở trên xe, Nhạc Tuyết Vi có chút nghi hoặc, chẳng lẽ còn chưa tới công ty?

Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Hàn Thừa Nghị đang gọi điện thoại, mi tâm nhũn chặt lại, giọng điệu cũng không quá tốt: "Uh'm, nói cách khác, bây giờ vẫn chưa có tin tức?"

Anh im lặng rất lâu, sau khi nghe xong đối phương báo cáo tình huống, mới trầm giọng thở dài, nói: "Ok, trước cậu cứ ổn định lại cảm xúc của công nhân. Đừng để bọn họ gây thêm chuyện, dẫn tới cãi nhau thì không tốt, tôi sẽ lập tức tới."

Nói xong anh liền cúp điện thoại, nhắm hai mắt lại, hai ngón trỏ khẽ day day hai bên thái dương, môi mông khẽ nhếch.

Nhạc Tuyết Vi cũng đã đi theo anh được một đoạn thời gian, biết anh như vậy là có chuyện phiền lòng. Cô nhìn không được liền hỏi anh: "Xảy ra chuyện gì?"

Hàn Thừa Nghị nghe thấy liền mở mắt ra, nỗi phiền lòng vừa thoáng qua liền biến mất, cả người lại trở lại bộ dáng tỉnh anh như chưa có chuyện gì xảy ra: "Một chút việc nhỏ thôi, kế hoạch "Ăn Hô" xảy ra vấn đề, có điều cũng không sao cả, Nghê Tuấn đã chạy qua rồi."

Nghe anh nói có vẻ nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Nhạc Tuyết Vi cũng hiểu được sự tinh chi sợ không phải đơn giản như vậy. Nếu Nghê Tuấn đã phải xuất mã, tình thế nhất định là rất nghiêm trọng.

"Ăn hô" là kế hoạch khai phá một làng du lịch suối nước nóng gần đây của tập đoàn D.S, mảnh đất kia nằm ở khu chợ huyện dưới chân một ngọn núi, nơi này có vẻ khá xa xôi, bởi vì có suối nước nóng tự nhiên, cho nên liền trở thành mục tiêu khai thác của các thương gia. Không lâu trước đây tập đoàn D.S mới phát hiện ra mảnh đất này, hiện tại vẫn còn đang trong quá trình khai phá cơ bản nhất.

Lần trước, Nhạc Tuyết Vi giúp đỡ Hàn Thiên Lỗi sửa chữa bản thiết kế trên giấy, chính là bản thiết kế để xây dựng làng du lịch bây giờ.

Bên kia có thể xảy ra chuyện gì mà khiến cho công nhân phải cãi nhau? Chẳng nhẽ trong quá trình khai thác xảy ra vấn đề gì sao? Nhạc Tuyết Vi nhìn ra vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Thừa Nghị, ngay cả khóe môi vẫn hay nhếch lên thường ngày cũng không có, cô cũng không dám hỏi nhiều.

Xe vẫn đang chạy trên đường cao tốc, còn chưa chạy đến chỗ kia, sắc trời liền bắt đầu thay đổi. Mây đen từ phía chân trời ùn ùn kéo đến, bầu trời đột nhiên tối sầm lại. Bây giờ lại đúng vào mùa mưa tháng 6, tháng 7, thành phố T lại là vùng Duyên hải thành thị, mấy ngày liên tiếp mưa to không ngừng.

Quả nhiên không lâu sau, mưa to chậm lại xuất hiện, từng hạt mưa rơi xuống gõ vào thành xe tạo nên những âm thanh lộp độp, lộp độp không ngừng.

Hàn Thừa Nghị đột nhiên ngồi thẳng người dậy, bộ dáng bất an lo lắng hoàn toàn không phù hợp với hình tượng bình tĩnh vẫn quen nắm giữ mọi thứ trong tay một chút nào. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt càng ngày càng trở nên lạnh lùng.

Tốc độ xe thả chậm lại, dọc theo con đường núi cong queo một hồi, rốt cục cũng đi tới "Ấn Hồ".

Cửa xe được mở ra, bảo tiêu liền đưa tới hai chiếc áo mưa, nói: "Tam Thiếu, bên ngoài mưa quá lớn, ngại mau mặc cái này vào!"

Hàn Thừa Nghị nhìn cũng không thèm nhìn chiếc áo mưa kia, bảo tiêu nhìn Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi liền vô cùng tự giác đi qua nhận lấy áo mưa, mặc vào cho Hàn Thừa Nghị xong rồi cũng mặc vào cho bản thân mình, lúc này hai người mới xuống xe, vừa bước xuống xe cô mới chân chính cảm nhận được trận mưa này lớn tới cỡ nào.

Nhạc Tuyết Vi vừa xuống xe, liền cảm giác được từng đợt gió mạnh mang theo những hạt mưa lớn nhỏ tạt vào mặt cô. Theo phản xạ cô liền nhắm mắt lại, một giây sau liền rơi vào vòng ôm ấm áp của Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị một tay ôm cô, một tay đỡ thắt lưng của cô, tư thế kia thật giống như vì cô mà dựng lên một bức tường thành chắn mưa chắn gió.

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn anh, mưa dọc theo chiếc mũ nhỏ chảy xuống, làm ướt hai bên sườn mặt anh tuấn kiêu ngạo của Hàn Thừa Nghị, khiến cho cả người anh như bị che phủ bởi một tầng sương mỏng, tâm tư Nhạc Tuyết Vi bỗng chốc chìm vào trong mộng lung.

Trong mơ hồ, Nhạc Tuyết Vi bỗng cảm giác được hai đạo ánh mắt không có ý tốt ở một bên nhìn qua rơi thẳng vào trên người cô. Vừa quay đầu lại, cô liền nhìn thấy Hách Tích Âm vẫn đi theo bọn họ, chẳng qua là cô ta không có ngồi cùng một chiếc xe với bọn cô mà thôi.

Hàn Thừa Nghị không có nhận ra sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người phụ nữ, anh vẫn bước nhanh tiến thẳng về phía Nghê Tuấn.

"Tam Thiếu." Đứng giữa mưa to, giọng nói Nghê Tuấn cũng có chút bất ổn: "Tình hình bên phía công nhân không được tốt lắm, tôi đã tận lực trấn an họ rồi. Bên phía thiếu gia Thiên Lôi vẫn không có tin tức, thông tin gián đoạn, chúng ta không có cách nào xác định được."

Lúc đến nơi này Nhạc Tuyết Vi mới biết được, nên "Ấn hồ" bị sụp, cùng với đó là không tìm thấy tin tức của Hàn Thiên Lôi! Khó trách Hàn Thừa Nghị lại tỏ thái độ lo lắng khác thường như vậy. Tuy anh chỉ hơn Hàn Thiên Lôi có 10 tuổi, nhưng nhìn vào thái độ của anh đối với Hàn Thiên Lôi từ xưa đến nay mà nói, không khác gì thái độ của một người cha đối với con trai của mình.

Hàn Thừa Nghị rũ mắt xuống, sóng mắt vẫn như cũ không có một tia dao động, nhưng mi tâm nhíu chặt lại tiết lộ tâm trạng vô cùng lo lắng của anh lúc này: "Đi, xuống xem một chút."

Đường núi lầy lội đầy bùn đất, đi bộ cũng vô cùng khó khăn, bước chân Hàn Thừa Nghị vẫn đi rất nhanh không hề thay đổi. Tình huống Nhạc Tuyết Vi lại không khá hơn được chút nào, Nghê Tuấn đi theo phía sau hai người, từng bước, từng bước gian nan đi xuống.

Đứng trước công trường là một mảnh hỗn loạn, có thể nói là vô cùng hỗn loạn. Bởi vì nền móng bị sụp xuống, lại kèm theo mưa to như trút xuống, nhóm công nhân cũng không chịu rời đi, âm ỉ muốn tập đoàn D.S ra mặt. Trong mắt những người đó hằn lên những tia máu đầy tức giận, một bộ như muốn ăn thịt người ta, Nhạc Tuyết Vi không tránh khỏi sinh lòng sợ hãi.

Hàn Thừa Nghị giật giật khóe miệng, đôi mắt loại cảnh tượng này, anh vẫn giữ được bình tĩnh, cước bộ vẫn không ngừng tiến về phía trước cho đến khi đứng ổn định trước mặt đám công nhân đang không ngừng âm ỉ, vóc dáng của anh vốn đã cao, lại luôn dùng tư thái của một người đứng từ trên cao nhìn xuống mọi người, loại khí chất này khi đứng ở trước mặt đám công nhân lại càng trở nên rõ ràng.

Đám công nhân này trước giờ vẫn chưa nhìn thấy tổng giám đốc của tập đoàn D.S, cũng không hề biết người đứng ở trước mặt bây giờ chính là ông chủ của bọn họ, nhưng tất cả đều nhất trí ngậm miệng, an tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Trong vài giây ngắn ngủi trầm mặc, tất cả mọi người đều ý thức được, người này, có khả năng chính là người sẽ mang lại quyền lợi cho bọn họ. Đám công nhân vừa rồi vẫn còn đang la hét vậy mà bây giờ không ai dám đứng ra nói chuyện. Trên người Hàn Thừa Nghị tỏa ra một cỗ hơi thở "Người sống chó lại gần", lực sát thương vô cùng mạnh mẽ!

Ai biết, còn chưa kịp để cho đám công nhân có hành động gì, Hàn Thừa Nghị liền làm một hành động khiến cho tất cả mọi người đều sững sờ. Hai anh đan vào đặt ở trước bụng, ánh mắt rét lạnh quét một vòng xung quanh, sau đó liền khom người xuống trước mặt tất cả công nhân... Độ cong đủ 90 độ!

Một giây, hai giây, ba giây... Ước chừng khoảng 10 giây. Xung quanh một mảnh lặng ngắt như tờ, tất cả chỉ còn lại âm thanh của tiếng mưa không ngừng trút xuống. Tổng giám đốc tập đoàn D.S hướng công nhân làm lễ lớn như vậy, làm sao có thể không khiến người ta cảm thấy khiếp sợ cho được?

Làm xong phần đại lễ này, Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, ánh mắt thâm thúy, thần thái bức người: "Xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, tôi thành thật xin lỗi. Tôi biết, lúc này dù nói cái gì cũng không có tác dụng, bạn của mọi người, người thân của mọi người, giờ phút này đều chưa rõ

sống chết.

Tôi chỉ có thể nói, tập đoàn D.S sẽ nỗ lực hết sức để cứu người, dù chỉ còn lại một cánh tay cũng sẽ đưa mọi người ra khỏi đống đổ nát! Về phần bồi thường, mọi người lại càng không cần phải lo lắng. Nhưng mà, điều quan trọng nhất vẫn là như thế nào để cứu hết mọi người ra! Hiện tại, tôi sẽ cùng nhân viên cứu nạn xuống giúp mọi người!"

"Hả!" Ánh mắt Nhạc Tuyết Vi vừa chuyển liền giật mình nhìn Hàn Thừa Nghị, anh vừa nói cái gì?? Anh muốn đích thân đi xuống? Như vậy sẽ rất nguy hiểm!

"Tam Thiếu!" Nghe Tuấn cùng Hách Tích Âm đều lấy làm kinh hãi, khẩn trương tiến lên khuyên can, "Tam Thiếu, anh làm sao có thể tự mình đi xuống?"

Hàn Thừa Nghị nghiêng mặt qua, giọng nói mang theo chút chua xót bị đè nén lại: "Thiên Lôi lại vẫn đang ở bên dưới, tôi làm sao có thể không xuống?"

Chỉ một câu này thôi, nhưng lại khiến cho tất cả mọi người cảm nín.

"Nghe Tuấn, Hách Tích Âm hai người cũng đi xuống!"

Nhạc Tuyết Vi lại càng không có lý do gì để ngăn cản, chỉ có thể nhìn Hàn Thừa Nghị cùng Nghe Tuấn, Hách Tích Âm thay đổi y phục, mang theo trang thiết bị, cùng đội ngũ đi xuống, bóng lưng anh cao lớn ở trong màn mưa lại càng thêm kiên nghị, dứt khoát.

Nhìn thấy Hàn Thừa Nghị không có ngăn cản Hách Tích Âm đi xuống, Nhạc Tuyết Vi ngầm đoán rằng, địa vị của Hách Tích Âm bên cạnh Hàn Thừa Nghị chỉ sợ không đơn giản chỉ là thư ký tư nhân, tựa hồ là giống như Nghe Tuấn- một nhân vật hết sức quan trọng, khó trách cô ta lại chán ghét cô như vậy.

...

Một giờ, hai giờ... Thời gian dần dần trôi đi, Nhạc Tuyết Vi vẫn đứng ở đó, nhưng hàn Thừa Nghị lại chậm chạp chưa có đi lên.

"A, tại sao tất cả mọi người đều ở chỗ này?"

Phía đằng sau đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, cùng giọng nói mà Nhạc Tuyết Vi vô cùng quen thuộc! Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng quay đầu lại, nhìn về hướng người đang chạy đến, mọi lo lắng cùng bất an liền hóa thành nỗi cảm xúc không thôi!

"Thiếu gia!"

Tất cả những nhân viên còn lại nhìn thấy Hàn Thiên Lôi đều chấn kinh, anh làm sao có thể xuất hiện tại đây? Tổng giám đốc cũng đã vì anh mà đích thân đi xuống!

Mọi người vì sao lại nhìn anh bằng ánh mắt như vậy? Hàn Thiên Lôi khó hiểu suy đoán, tầm mắt liền rơi vào trên người Nhạc Tuyết Vi, anh lập tức thu hồi lại nghi hoặc, toét miệng cười đi đến trước mặt cô: "Tuyết Vi, sao cô cũng đến đây? Aizz, cô cũng đã đến rồi, chú ba của tôi có phải cũng đã đến đây rồi không?"

Haha, tình huống lần này khá là khó giải quyết, chú ba không đến, quả thực là khó có thể giải quyết được!"

Hàn Thiên Lôi tự mình suy đoán, cũng không có nhận ra cảm xúc của Nhạc Tuyết Vi lúc này, hoàn toàn là dương cung bạt kiếm đối với anh.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh, trong ngực Nhạc Tuyết Vi như bị dồn nén bởi một thứ cảm xúc đau xót không tên! Không kịp nghĩ nhiều, bàn tay liền giơ lên "Bốp" một cái rơi vào trên mặt anh.

Hàn Thiên Lôi bị đánh liền trở nên mờ mịt, bàn tay ôm mặt hơn nửa ngày vẫn còn thẫn thờ, ngơ ngác nhìn Nhạc Tuyết Vi.

Lúc này, chỉ nghe thấy phía bên dưới, một tiếng ầm ầm vang lên... Lòng ngực Nhạc Tuyết Vi cũng theo đó mà nhảy dựng lên, cô nhanh tay đẩy ra Hàn Thiên Lôi ra cấp tốc chạy tới, vì chạy quá nhanh, đường xá lại trơn nên cô liền trượt chân ngã quỵ trên mặt đất, đôi mắt hoảng sợ nhìn xuống dưới đáy vực sâu chỉ còn một đống hoang tàn, hô to: "Hàn Thừa Nghị! Hàn Thừa Nghị!"

Nghe thấy Nhạc Tuyết Vi lớn tiếng kêu to, Hàn Thiên Lôi cuối cùng cũng đã hiểu ra, thì ra chú ba thực sự đã đến đây! Hơn nữa, hiện tại còn đang ở phía dưới?

Hàn Thiên Lôi rất muốn làm gì đó nhưng lại không rõ tình hình, lại thấy Nhạc Tuyết Vi quỳ ở đó vô cùng chật vật, anh liền chạy tới đỡ cô dậy.

Ai biết mới vừa đến gần, anh liền bị Nhạc Tuyết Vi mạnh mẽ đẩy ra, đôi mày thanh tú nhíu lại, đáy mắt đầy lửa giận trừng anh, hai tay kéo lấy áo anh, giận dữ hét lên: " Vì sao anh lại ở đây? Vì sao anh lại ở chỗ này? Nếu như anh đã an toàn, vì sao lại không gọi điện báo bình an cho chú ba của anh?"

Anh có biết không, chú ba của anh nghĩ đến anh bị chôn ở phía dưới, anh ấy đã đi xuống để cứu anh rồi! Đã hơn hai giờ trôi qua, anh ấy vẫn chưa đi lên, hiện tại nên mong lại bị sụp xuống! Lại sụp xuống! Hàn Thiên Lôi, anh đã không còn là trẻ con nữa, tại sao làm chuyện gì cũng không để cho chú ba của anh an tâm thế?"

"Tôi..." Đôi mắt hàn Thiên Lôi mở lớn, trong đôi mắt tràn đầy vô tội, có lo lắng, cũng có hối hận, thần sắc phức tạp, anh hoàn toàn không nghĩ tới mọi

việc sẽ trở nên như vậy.

Lúc ấy anh vừa mới định xuống thăm dò tình hình bên dưới nền, tất cả liền sụp đổ, tuy anh có theo mọi người vào trong, nhưng bản thân anh lại không có bị thương, cho nên liền vội vàng cứu người bị thương ra, sau đó đưa bọn họ đến khách sạn duy nhất gần đây, bây giờ mới chạy về xem tình huống ở bên này.

Anh làm sao có thể đoán được, vừa mới đến nơi liền hay tin chú ba tưởng anh bị chôn bên dưới, nên đã tự mình đi xuống cứu anh?

Hàn Thiên Lỗi tự trách cùng lo lắng, đôi mắt đỏ lên, kiên quyết muốn đi xuống: "Tôi đi cứu chú ba!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 40: Có Chỗ Không Ổn

Editor: Nhung

Nhạc Tuyết Vi nghe xong, vội vàng giữ chặt Hàn Thiên Lỗi, vừa tức vừa giận.

Lúc này, sắc mặt cô tái nhợt, tóc mái và hai bên tóc mai đều ướt nhẹp, đáng vẻ rất thảm hại, Hàn Thiên Lỗi cúi đầu nhìn Nhạc Tuyết Vi, hàng mi dài ướt nước, sống mũi cao thẳng, môi mím chặt, đáng vẻ rất quật cường.

"Cậu đừng làm loạn! Ở yên tại đây, đừng gây phiền phức cho chú của cậu nữa, có được không?"

Hàn Thiên Lỗi không thể phản bác, khoanh tay cúi đầu đứng trước mặt Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi ấn cậu ta ra, đi về chỗ cũ, không cần thận bị trượt chân ngã sóng xoài, chân trái đập mạnh xuống đất, cảm giác đau đớn bỗng truyền từ mắt cá chân tới tim.

"A..... Đau quá!" Nhạc Tuyết Vi vô cùng đau đớn, xoay người ôm lấy chân trái, đau gần chết.

"Chuyện gì vậy?" Hàn Thiên Lỗi khẩn trương bước tới, nhìn thấy cô ôm chân trái, vội hỏi, "Chệch khớp? Để tôi xem một chút."

Không để Nhạc Tuyết Vi từ chối, Hàn Thiên Lỗi đã giữ được chân cô, còi tất thì thấy mắt cá chân bên trái đã sưng đỏ lên.

"Sưng rồi, tôi đưa cô đến khách sạn trước được không? Hiện tại cô có ở đây cũng không ích gì."

"Không cần cậu lo." Nhạc Tuyết Vi nóng nảy ngắt lời Hàn Thiên Lỗi, đẩy cậu ta ra, "Cậu muốn thì đi đi. Tôi muốn ở đây chờ anh ấy lên!"

Hàn Thiên Lỗi không khỏi ngạc nhiên, một người con gái mảnh mai như cô sao lại có thể quật cường đến thế?

"Tuyết Vi....." Hàn Thiên Lỗi đột nhiên gọi tên Nhạc Tuyết Vi, cậu cảm thấy, cô gái trước mặt đã thật lòng nghiêm túc với chú ba. Tuy rằng cậu đã từng nói cho cô ấy biết không cần nghiêm túc, nhưng với sức hấp dẫn của chú ba, xưa nay không có người phụ nữ nào có thể tránh được.... Nhạc Tuyết Vi cũng không có cách nào thoát khỏi sao?

Hình như Nhạc Tuyết Vi không nghe thấy tiếng Hàn Thiên Lỗi gọi mình, đôi mắt đen láy, một mực nhìn chăm chú xuống phía dưới.....

....

Trải qua thời gian chờ đợi dài đằng đặc, phía dưới cuối cùng cũng có động tĩnh.

"Thiên Lỗi, đỡ tôi."

Nhạc Tuyết Vi vịn Hàn Thiên Lỗi chậm rãi đứng dậy, khi chân trái đập gãi lên mặt đất, Nhạc Tuyết Vi rùng mình một cái, cơn đau từ mắt cá chân truyền đến tận đỉnh đầu, khiến cô đứng không vững. Sắc mặt cô tái nhợt.

"Sao vậy? Rất đau sao?" Hàn Thiên Lỗi cẩn thận ôm cô vào lòng, kéo cô dựa trên người mình, cố gắng giúp cô giảm bớt cơn đau ở chân.

Phía dưới nền phát ra tiếng bước chân, có người đi lên.

Nhạc Tuyết Vi vội vàng đi phía trước, lúc này cái chân đau kia có là gì? An nguy của Hàn Thừa Nghị mới là quan trọng nhất.

Hàn Thừa Nghị không bị sao, chỉ là cả người ẩm ướt, dính đầy bùn lầy, đáng vẻ hơi chật vật.

"Hàn Thừa Nghị!"

Nhạc Tuyết Vi trong lòng vui vẻ, vội đẩy Hàn Thiên Lôi ra chạy về phía Hàn Thừa Nghị. .... Nhưng rồi bỗng dừng lại dừng lại. Hàn Thừa Nghị không đi một mình, trong lòng anh, còn ôm một người nữa, người kia dựa vào ngực anh, không thấy rõ mặt, nhưng nhìn qua thân hình cũng biết là cái nữ.

..... Ngoài Hách Tích Âm ra thì còn có thể là ai?

“Tam thiếu.”

“Giám đốc.”

“Chú ba, chú không sao chứ?” Mọi người la lên, Hàn Thiên Lôi đành đứng chịu trận.

Hàn Thừa Nghị mới một lúc đầu, thấy Hàn Thiên Lôi bình yên vô sự liền thở hắt ra, khẽ cười: “Tiểu tử thôi, may là cháu không bị gì. Dọa chết chú ba rồi!”

Hàn Thiên Lôi ngượng ngùng gãi gãi đầu, đưa tay tới đón Hách Tích Âm trong lòng Hàn Thừa Nghị, nói: “Để cháu ôm chị Tích Âm cho? Chị ấy bị gì sao?”

“Móng nhà bị sập, hòn đá từ trên rơi xuống, cô ấy đỡ thay chú. Bảo người lập tức đưa cô ấy đi bệnh viện, báo cho các bác sĩ chuẩn bị sẵn sàng.”

Hàn Thừa Nghị dặn dò ngắn gọn, rồi đưa Hách Tích Âm cho Hàn Thiên Lôi. Lúc sau, anh thay Hàn Thiên Lôi trực tiếp bế Hách Tích Âm lên xe. Suốt cả quá trình, anh không nhìn, cũng không hỏi gì về Tuyết Vi, cứ thế mà quên cô đi.

Loại cảm giác bị bỏ rơi này, thật không dễ chịu. Nhạc Tuyết Vi ngây ngốc đứng trong mưa, nhìn người đến người đi, ồn ào mà huyền ảo, nhưng lại không có chút liên quan nào đến cô, tựa như cô là người dư thừa.

“Tuyết Vi.”

Cuối cùng, vẫn là Hàn Thiên Lôi không thấy cô, quay lại tìm, thấy cô đứng ngây ngốc, sắc mặt lại tệ, cho rằng là chân cô bị thương nghiêm trọng, vội vàng bế cô chạy về phía xe, miệng lầm bầm, “Kiên trì một chút, chúng ta sẽ trở về ngay.”

Nhạc Tuyết Vi không nghe rõ nữa, trong đầu cô toàn là hình ảnh Hàn Thừa Nghị ôm Hách Tích Âm, không hỏi cô, cũng không nhìn cô. .... Ở trong lòng Hàn Thiên Lôi, cô bỗng hiểu được một điều.

..... Hàn Thiên Lôi này đúng là miệng qua, nói như tiên tri! Hình như cô thật sự nghiêm túc rồi.

.....

Tới bệnh viện thành phố T, chụp X-quang, dây chằng chân trái Nhạc Tuyết Vi bị tổn thương nhẹ, không có vấn đề gì lớn, bác sĩ xử lý vết thương, bôi thuốc ngoài da rồi dặn dò chú ý một chút là xong.

Ngược lại, mấy người công nhân kia đang trong tình trạng nguy cấp đã được đưa đến phòng phẫu thuật.

Những chuyện đó cô không quan tâm, hiện tại cô chỉ muốn biết Hách Tích Âm hiện giờ ra sao.

“Hách Tích Âm. .... Sao rồi?” Nhạc Tuyết Vi cúi đầu hỏi lúc Hàn Thiên Lôi đang dán cao cho cô.

Hàn Thiên Lôi chăm chú dán, đầu cũng không ngẩng lên, “Không rõ lắm, có điều cô đừng lo lắng, có chú tôi đi theo. Nhất định chú ấy sẽ mời cho cô ấy bác sĩ giỏi nhất, dùng thuốc tốt nhất, không để cô ấy xảy ra chuyện gì đâu.”

Thuận miệng hỏi một, lại biết được Hàn Thừa Nghị đi theo Hách Tích Âm suốt hành trình. Thì ra, anh ta đối tốt với cô ta như vậy. Có điều, dù sao cũng là Hách Tích Âm vì anh mà bị thương. Thế nhưng, sao lòng cô lại cảm thấy khó chịu thế này?

Chân Nhạc Tuyết Vi không sao, ban đêm liền cùng Hàn Thiên Lôi trở về bán hạ sơn trang, nhưng đêm này, Hàn Thừa Nghị lại không trở về, anh ở bệnh viện chăm sóc Hách Tích Âm suốt cả một đêm.

Nhạc Tuyết Vi rửa mặt rồi ra khỏi phòng, lại gặp đúng quản gia Thiệu, trên tay còn cầm quần áo của Hàn Thừa Nghị.

Nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi, quản gia cười nói: “Đúng lúc, vốn dĩ đang định tìm cô để nói chuyện này. Đây là y phục của tam thiếu, lát nữa cậu ấy sẽ đi từ bệnh viện đến thẳng công ty nên nhờ cô mang đến đó, tôi không cần phải báo người khác đi nữa.”

“Được.”

Nhạc Tuyết Vi nhận quần áo, xuống lầu ăn cơm rồi đến công ty.

Cô đến sớm nửa tiếng để giải quyết mấy việc vặt ở đây. Cho nên, trong lúc chờ Hàn Thừa Nghị tới văn phòng, cô đem lịch trình hôm nay đặt sẵn trên mặt bàn.

Nhìn về phía bàn công tác có bóng người nhỏ bé đang bận rộn, Hàn Thừa Nghị nhẩn nhẩn mày, có chút tự trách.

Nhạc Tuyết Vi cảm nhận ánh nhìn chăm chú từ Hàn Thừa Nghị, nhưng lại chỉ có thể làm bộ như không để ý, không ngừng cảnh cáo bản thân mình, không được nghiêm túc với người đàn ông này.

“Giám đốc, đây là cà phê của ngài.” Nhạc Tuyết Vi đem đưa tới cho Hàn Thừa Nghị.....

“Tiểu Tuyết.” Hàn Thừa Nghị bỗng dừng cầm tay cô, môi mông giật giật, dừng lại một lát, chậm chậm mở miệng, “Em có chuyện gì không? Hôm qua tình huống quá hỗn loạn, tôi nhất thời quên mất... Em và Thiên Lỗi cùng nhau về sao?”

Cuối cùng anh ta cũng nhớ tới cô?

Nhạc Tuyết Vi duy trì nụ cười tươi, nhưng tim lại giống như bị gai đâm trúng, “Không có gì. Cảm ơn giám đốc quan tâm. Tôi và Hàn thiếu gia cùng trở về, nếu không có gì nữa, tôi xin phép làm việc.”

Hàn Thừa Nghị nhìn chăm chăm Nhạc Tuyết Vi, trực giác khiến anh cảm thấy có chỗ là lạ, nhưng lại không nói ra được, chỉ có thể buông cô ra.

Tối gần giữa trưa, Hàn Thừa Nghị giữ chặt Nhạc Tuyết Vi, “Tiểu Tuyết, cùng ăn cơm trưa đi.”

Nhạc Tuyết Vi vừa định cự tuyệt, di động Hàn Thừa Nghị liền vang lên.

“Xin lỗi, chờ một lát.” Là điện thoại của bệnh viện gọi tới, Hàn Thừa Nghị đến cửa sổ nghe, nói hai câu liền kết thúc cuộc trò chuyện, quay đầu nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi nói, “Buổi trưa có chút không tiện, hay là để đến.....”

“Không sao, vừa hay tôi cũng muốn đi ăn cùng mọi người, ngài đi làm việc đi!” Nhạc Tuyết Vi cười.

Không chỉ có vậy, cô còn mang áo khoác tới giúp Hàn Thừa Nghị mặc vào, còn nhắc nhở anh “Tổng giám đốc, buổi chiều 2 giờ ngài nhất định phải đến để họp bồi thường vụ “Ẩn Hồ”, các cổ đông cần thương lượng với ngài.”

Hàn Thừa Nghị không được tự nhiên. Có điều, rất nhanh sau đó, loại cảm giác này đã biến mất.

Đi xuống lầu, vừa mới chuẩn bị bước ra thang máy Hàn Thừa Nghị phát hiện ra mình quên mang theo di động, thời gian còn sớm, liền quay lại lấy thì thấy ở ghế dài cuối hành lang, Nhạc Tuyết Vi vén ống quần lên cho Hàn Thiên Lỗi xem.

Hàn Thừa Nghị vừa đi, Nhạc Tuyết Vi đang chuẩn bị đi ăn, vừa ra khỏi văn phòng, liền thấy Hàn Thiên Lỗi đứng ở cửa chờ cô, tay cầm thuốc dán cười hi hi nói, “Tôi tới giúp cô thay cao dán, bác sĩ nói, buổi sáng đổi một lần, buổi tối đổi một lần. Chắc chắn cô không nhớ đổi, có đúng không?”

Nhạc Tuyết Vi vỗ đầu một cái, cũng cười..... Đúng là cô quên mất.

Thế là, cô liền bị Hàn Thiên Lỗi kéo đến ghế ở hành lang ngồi. Hàn Thiên Lỗi giúp cô kiểm tra mắt cá chân, giờ nó đã sưng đỏ cả lên rồi.

“Thuốc này dùng rất tốt. Cô nhớ phải nghe lời bác sĩ thay nó hai lần một ngày.”

Dáng vẻ cầu nhàu lăm lăm của Hàn Thiên Lỗi, thật giống một cụ già. Nhạc Tuyết Vi thấy vậy, nhìn không nổi cười, “Được được. Nhất định tôi sẽ thay, cậu lợi hại như vậy, tôi không thay cũng không dám nói không thay! Ha ha.....”

Hai người trẻ tuổi dựa vào nhau thân mật, nhìn nhau cười..... Hàn Thừa Nghị neho mắt, bước chân thông thả, chậm rãi đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 41: Giống Như Nghiêm Túc

Editor: Nhung

Hàn Thừa Nghị đặt tay phải lên cổ tay áo trái, làm bộ hờ hững lấy tay sửa sang lại áo, dùng giọng điệu nghiêm khắc khác thường, hỏi: "Hai người ở chỗ này làm gì sao?"

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, giật mình, “Sao anh lại quay về? Quên mang đồ sao?” Vừa hỏi vừa đứng dậy, ống quần của cô từ đầu gối tuột xuống, che đi đầu gối.

Cô hỏi Hàn Thừa Nghị quên gì, vốn là để thay anh ta đi thấy, nhưng Hàn Thừa Nghị thấy vậy lại cảm thấy hình như cô đang có tật giật mình. Trong lòng càng thêm bức bối, cô dám ở sau lưng anh làm chuyện không mình bạch, mà người này lại là cháu trai anh.

“Nhạc Tuyết Vi!”

Hàn Thừa Nghị gầm nhẹ một tiếng, mày kiếm dựng lên, ánh mắt sắc bén quét qua mặt Nhạc Tuyết Vi, siết cổ tay cô.

Nhạc Tuyết Vi cảm giác được anh ta đang nổi giận, nhưng lại không rõ nguyên do, anh ta bị gì sao?

“Đi!” Hàn Thừa Nghị dùng lực, kéo cô về phía văn phòng.

Nhưng cổ tay còn lại của Nhạc Tuyết Vi lại bị Hàn Thiên Lỗi kéo lại, khiến thân người cô lơ đãng, thiếu chút nữa không đứng vững. Hàn Thừa Nghị quay đầu lại nhìn Nhạc Tuyết Vi, rồi lại nhìn Hàn Thiên Lỗi, cười lạnh: "Hàn Thiên Lỗi. Cháu biết hiện giờ cháu đang làm gì không? Buông cô ấy ra."

“Không, chú ba.” Hàn Thiên Lỗi sợ hãi nhìn Hàn Thừa Nghị, nhưng vẫn kiên định, “Đương nhiên cháu biết mình đang làm gì."

“Cái gì?” Hàn Thừa Nghị lên giọng, không dám tin cháu trai lại nói như vậy, khóe môi giương lên, “Biết? Nhanh như thế cháu đã muốn phạm phải sai lầm cũ sao? Cháu tuyệt đối không được có hứng thú với loại phụ nữ này."

Vừa dứt lời, Nhạc Tuyết Vi dờ người, sắc mặt chợt trở nên tái nhợt.

Hàn Thiên Lỗi nghe xong mới biết là hiểu lầm, vội vàng giải thích, “Chú ba. Chú nói gì vậy? Cháu với Tuyết Vi không phải như chú nghĩ, sao chú nói cô ấy quá đáng như vậy? Chú có biết không, hôm qua tại Ân Hồ, Tuyết Vi bị trật chân nên cháu chỉ giúp cô ấy dán cao dán thôi!"

Cái gì? Hàn Thừa Nghị bỗng nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, cô trầm mặc đứng ở đó, sắc mặt tái nhợt, cánh môi nhắm chặt, lông mi run rẩy, đáng vẻ rất oan ức. Là anh mắng oan cô, cô bị trật chân như vậy mà anh cũng không biết.

“Aida. ....” Hàn Thiên Lỗi đi lên trước, đưa cao dán trong tay cho Hàn Thừa Nghị, “Chú ba, chú giúp cô ấy thay đi."

Nói xong, cậu nhìn hai người lần nữa rồi quay người đi.

Hàn Thừa Nghị một tay cầm thuốc dán, một tay kéo Nhạc Tuyết Vi, xấu hổ ho hai tiếng rồi nói: "Đi thôi."

“Buông ra!” Nhạc Tuyết Vi không nghe anh, ản tay anh ra, giật lấy cao dán rồi tự mình đi vào phòng.

Hàn Thừa Nghị đỡ trán, đuổi theo giữ chặt cô, “Đi chậm một chút, không phải em bị thương sao? Sao lại đi nhanh như thế?"

Nhạc Tuyết Vi không để ý tới anh, giật tay ra khỏi tay anh ta rồi tiếp tục đi về phía trước. Hàn Thừa Nghị vốn chưa từng kiên nhẫn với phụ nữ, chẳng qua chỉ là chút hiểu lầm, sao cô lại tức giận đến vậy? Nhạc Tuyết Vi ba lần bảy lượt cự tuyệt anh, khiến anh thẹn quá hóa giận, đột nhiên giữ chặt tay cô kéo về sau.

“A!” Nhạc Tuyết Vi bị đau liền lùi hai bước, ngẩng đầu trừng mắt, "Anh làm gì vậy?"

“Tôi bảo em đi chậm một chút, em không nghe thấy sao?" Hàn Thừa Nghị nhú mày, thầm nghĩ không biết có phải anh đã quá tay khiến ảnh hưởng đến vết thương ở chân cô hay không. Nhưng vẫn tỏ vẻ khó chịu nói: "Có phải muốn vết thương nặng hơn, để tôi bồi thường cho em nhiều tiền hơn đúng không?"

Đây là kiểu logic gì vậy? Cô cũng không biết nói sao với anh ta cho được nữa.

“Phiền phức!" Hàn Thừa Nghị nhú mày, bế Tuyết Vi lên, cô gãy dựa không ngừng, anh khẽ gầm nhẹ, "Nói thật, em cho rằng tôi muốn quản em sao? Chờ khi vết thương lành lại, em muốn thế nào thì tùy em."

Hàn Thừa Nghị bế Nhạc Tuyết Vi đi vào phòng nghỉ của anh, đặt cô ở trên sofa, ngồi xổm xuống bên chân cô, hỏi, “Đau chân nào?"

Nhạc Tuyết Vi không trả lời, tự vén ống quần bên trái lên, Hàn Thừa Nghị khẽ cười một tiếng rồi lắc lắc đầu, đưa tay định giúp cô thì bị Tuyết Vi ngăn lại: "Không cần. Tôi có thể tự thay, dù sao cũng không phải vết thương lớn."

Lúc này, Hàn Thừa Nghị hoàn toàn không còn kiên nhẫn.

“Em làm loạn đủ chưa? Được, là tôi hiểu lầm em, nhưng lí do là vì tôi không biết. Sao em còn tính toán chi li mãi thế? Được, em có thể, vậy tôi không cần hầu hạ em nữa!"

Nói xong, anh đứng lên, quay người đi.

Nhạc Tuyết Vi bĩu môi, nhìn bóng lưng anh rời đi, bỗng nhiên khóc: “Anh đi đi, là tôi hẹp hòi tính toán chi li lại không để anh hầu hạ. Cũng đúng, tôi chẳng qua chỉ bị trật chân chút, sao có thể so sánh với người vì anh mà đỡ thay một hòn đá được."

Nói xong, Nhạc Tuyết Vi cũng tự chửi mình là ngốc. Xong rồi, cô đứng là nói chuyện không có suy nghĩ. Bóng lưng cao lớn của Hàn Thừa Nghị bỗng

khựng lại, từ từ quay lại nhìn Nhạc Tuyết Vi. Cô vừa mới nói gì? Nói "sao có thể so sánh được với người vì anh mà đỡ thay một hòn đá được"? Đây là... ghen sao?

Hàn Thừa Nghị cất bước đi về phía Nhạc Tuyết Vi, tiếng giày da vang lên, mỗi bước chân đều giống như giẫm lên lòng Nhạc Tuyết Vi.

"Em ghen?" Hàn Thừa Nghị ngồi xổm trước mặt cô lần nữa, không cần tốn sức, cứ thế cướp đi cao dán trên tay Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi hoang mang lo sợ, cho dù Hàn Thừa Nghị nói gì, cô cũng sẽ không trả lời.

Hàn Thừa Nghị sung sướng khẽ cười, xé vỏ cao dán, nhấc chân Nhạc Tuyết Vi lên rồi cẩn thận dán vào vết thương.

"Không nói gì? Vậy là đồng ý sao? Hóa ra em khó chịu như vậy là vì Hách Tích Âm. Hách Tích Âm theo tôi nhiều năm rồi, cô ấy và Nghê Tuấn là cùng một kiểu, là trợ thủ đắc lực của tôi."

Nói đến đây, Hàn Thừa Nghị không nói tiếp nữa. Anh cảm thấy mình giải thích đã đủ rồi, hơn nữa, trước nay anh chưa từng vì phụ nữ ghen mà phải tốn công giải thích.

Nhưng tâm tình Nhạc Tuyết Vi không vì vậy mà vui hơn, ngược lại càng thêm nặng nề. Cô đoán không sai, Hách Tích Âm quả nhiên không phải thư kí bình thường mà là trợ thủ đắc lực của anh.

"Tôi không ghen, tại sao tôi phải ghen? Chúng ta vốn không có quan hệ gì!" Nhạc Tuyết Vi phủ nhận, đáng vẻ bối rối hiện rõ.

Lừa gạt vốn đã được áp chế nay lại bị Nhạc Tuyết Vi khơi lên một lần nữa, có lẽ không phải vì thái độ của Nhạc Tuyết Vi mà là vì cô phủ nhận chuyện cô ghen vì anh.

"Được, rất tốt. Không ghen càng tốt." Trong lòng vốn rất tức giận, nhưng lời nói ra lại vô cùng bình tĩnh, "Tôi hi vọng sau này em vẫn giữ được suy nghĩ này. Nhạc Tuyết Vi, đừng trách tôi không nhắc nhở người, chúng ta chỉ đơn giản là giao dịch, trong thời gian giao dịch, tôi cũng chiều em ra sao cũng được, cái gì em muốn tôi đều có thể cho. Nhưng mà..... tuyệt đối không được hi vọng xa vời về những cái vốn không thuộc về em."

Dường như bị nói trúng tim đen, Nhạc Tuyết Vi vội vã, "Tôi không hề."

Cô phủ nhận rất nhanh, rất quả quyết nhưng dường như đã đụng phải miệng núi lửa của Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị buông cô ra, cười lạnh, "Tốt nhất là như vậy. Nghe lời hiểu chuyện một chút, như thế mới có thể dựa dẫm được vào tôi!"

Nhạc Tuyết Vi ngồi ngây ngốc ở đó, dù người kia đã đi rồi, hơn nửa ngày mà vẫn không phục hồi tinh thần. Cô ôm gối khóc, rõ ràng ngay từ đầu đã biết đây là giao dịch, vì sao còn vô thức cho rằng nó nghiêm túc?

Có điều, cô thật sự đã nghiêm túc rồi, làm sao đây?

Buổi tối, Nhạc Tuyết Vi tới bệnh viện hỏi thăm bà ngoại.

Bệnh tình của bà cô đã khá hơn nhiều, mặt nạ dưỡng khí cũng không cần nữa, thấy cháu gái đến thăm thì vô cùng vui vẻ, kéo tay cô hỏi han, "Công việc rất bận sao? Nếu bận quá thì không cần đến thăm bà đâu, cháu nhìn sao, sao cháu lại gầy thế này?"

"Bà ngoại, cháu không sao." Nhạc Tuyết Vi nghiêng đầu cười, ở bên bà ngoại là lúc cô thấy thoải mái nhất.

"Cháu gọt táo cho bà ăn nhé." Tuyết Vi với hoa quả ở giỏ bên giường, thuận miệng hỏi một câu: "Táo này ai mua vậy bà? Là học sinh của bà sao? Táo lần trước cháu mua bà ăn hết rồi à?"

Bà ngoại dừng một chút, do dự rồi cũng nói đúng sự thật, "Là ba cháu mua."

Nụ cười trên mặt Nhạc Tuyết Vi cứng đờ, đặt quả táo trở lại giỏ rồi cầm cả giỏ quay người đi ra ngoài. Bà biết cô muốn ném đi, vội ngăn lại, "Đừng. Tuyết Vi, ba của cháu cũng là có ý tốt. Vì sao hai ba con lại trở thành như thế này?"

"Bà ngoại!" Nhạc Tuyết Vi xoay người nhìn về phía bà ngoại, "Bà đã quên ông ta đối với mẹ cháu thế nào rồi sao?"

"Ai....." Bà ngoại thở dài, "Cho qua đi cháu, dù sao đó cũng là ba của cháu."

"Cháu không có ba, cháu chỉ có bà ngoại, có mẹ." Tuyết Vi không nghe, cô chấp đem giỏ hoa quả bỏ ra ngoài.

Vứt giỏ hoa quả xong, trên đường trở về cô vô tình gặp phải Hách Tích Âm đang tản bộ trên hành lang, mà người đỡ cô ta, là Hàn Thừa Nghị.

"Được hay không? Vết thương còn chưa lành, đi bộ như thế này không vấn đề gì chứ?" Hàn Thừa Nghị dìu cô ta, mà giống như ôm trọn cô ta vào lòng, cúi đầu nhìn cô ta.

Đáng vẻ chăm sóc dịu dàng như vậy của Hàn Thừa Nghị, cô chưa từng thấy. Quả nhiên, Hách Tích Âm đối với anh ta rất đặc biệt. Nhạc Tuyết Vi rừ rừ, không định chào hỏi bọn họ, lách qua một bên đi thẳng về phía trước.

Nhưng mà, Hách Tích Âm vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy cô, khoe miệng lập tức bày ra nụ cười chiến thắng.

"Tổng giám đốc, tôi muốn qua bên kia ngồi một chút." Hách Tích Âm chỉ vào Nhạc Tuyết Vi đang đi đến chỗ ghế dài, làm như vừa mới thấy cô, kinh ngạc nói, "A! Kia không phải thư kí Nhạc sao?"

Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu lên nhìn sang, thấy dáng người nhỏ nhắn của Nhạc Tuyết Vi, dáng vẻ lè loi tro tro, tự dưng anh có chút đau lòng, có chút hối hận. Đáng lẽ, hôm nay anh không nên khiến cô tức giận, suốt cả buổi chiều, tiểu nha đầu này không hề nói với anh câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 42: Cảnh Cáo Không Chút Sáng Tạo!

Editor: Chi Misaki

"Chậm một chút, ngồi cẩn thận." Hàn Thừa Nghị đỡ Hách Tích Âm ngồi xuống trên ghế dài.

Tránh cũng không thể tránh, Nhạc Tuyết Vi chỉ đành gật đầu mỉm cười với bọn họ: "Chào Hàn tổng, chào quản lý Hách." Nhạc Tuyết Vi cũng không định nói thêm điều gì, cước bộ nhanh chóng hướng về phía phòng bệnh.

Chỉ có điều chưa đi được mấy bước liền bị Hàn Thừa Nghị gọi lại: "Đứng lại, tôi cho em đi sao? Em chờ một lát, tôi có chuyện muốn nói với em." Hàn Thừa Nghị trầm nghĩ, anh thực sự là bại trên tay nha đầu này, nhìn bộ dáng ỉu xiu buồn bã này của cô, anh lại cảm thấy có chút không đành lòng.

Nhạc Tuyết Vi quay đầu, khuôn mặt tươi cười chào đón: "Có chuyện gì anh cứ trực tiếp dặn dò đi, tôi liền đi làm."

Hàn Thừa Nghị có chút sùng sốt: "Không phải là giao việc cho em làm..."

"Vậy tôi liền qua thăm bà ngoại, không quấy rầy hai người nữa." Nhạc Tuyết Vi ngắt lời Hàn Thừa Nghị, xoay người lại muốn rời đi.

Lần này, chẳng những Hàn Thừa Nghị, mà ngay cả Hách Tích Âm cũng nhận ra Nhạc Tuyết Vi không vui rồi. Hàn Thừa Nghị tiến lên hai bước, đang định hỏi.

Hách Tích Âm làm sao có thể nhìn không ra ý định của Hàn Thừa Nghị? Từ lúc Nhạc Tuyết Vi xuất hiện, ánh mắt của anh liền dời từ trên người cô ta sang người Nhạc Tuyết Vi! Vì vậy, cô ta liền vội vàng kéo tay Hàn Thừa Nghị lại, cười nói: "Tam Thiếu, tôi có chút khát nước."

Hàn Thừa Nghị cúi đầu nhìn Hách Tích Âm, nhú mày có chút do dự: "Được, cô muốn uống gì?"

"Nước lọc là được rồi."

"Uh'm." Hàn Thừa Nghị gật đầu, trở về phòng bệnh lấy nước. Lúc đi qua người Nhạc Tuyết Vi, anh còn cúi thấp người hạ giọng nói bên tai cô: "Đừng đi, chờ tôi trở lại."

Nhạc Tuyết Vi giật giật khoe miệng, từ chối cho ý kiến.

"Anh ấy đi rồi, cô có gì muốn nói với tôi?" Hàn Thừa Nghị vừa đi, Nhạc Tuyết Vi liền nhìn về phía Hách Tích Âm đi thẳng vào vấn đề.

Đáy mắt Hách Tích Âm hiện lên một chút ngoài ý muốn, lập tức cười đáp: "Cô thật thông minh, không có ngu xuẩn như tôi nghĩ."

"Đừng có nói những lời vô dụng này, nói thẳng đi, tôi còn có việc, không có thời gian lãng phí ở trong này." Nhạc Tuyết Vi không kiên nhẫn nhú mày, thúc giục cô ta.

"Cô lại đây, sát một chút." Hách Tích Âm ngoắc ngoắc ngón tay chỉ Nhạc Tuyết Vi.

Tuy Nhạc Tuyết Vi không kiên nhẫn, nhưng cô vẫn làm theo ý cô ta.

Sau đó, một việc bất ngờ đã xảy ra, Hách Tích Âm liền giơ tay lên tát cô một cái! Nhạc Tuyết Vi nghiêng đầu, vài sợi tóc hỗn độn rơi xuống bên má cô, bàn tay cô khẽ ồm ồm, hai mắt mở lớn trừng Hách Tích Âm: "Cô bị bệnh hả!"

"Hừ, tôi đánh cô đấy, đánh cô thì làm sao? Nhìn bề ngoài ra vẻ thanh tao thuần khiết của cô, tôi cảm thấy ngứa mắt từ rất lâu rồi! Khuyến cô đừng nên si tâm vọng tưởng nữa. Anh ấy từng có rất nhiều phụ nữ, cô cùng những người phụ nữ kia không có gì khác biệt, chỉ có tôi mới là người ở bên cạnh anh ấy lâu nhất. Nói như vậy, cô có hiểu không?"

Khuôn mặt Hách Tích Âm trở nên hung dữ, lời nói của cô ta chẳng những trắng trợn, mà còn cực kỳ mang tính vũ nhục, nhưng thực đáng tiếc, một chút

sáng tạo cũng không có.

Nhạc Tuyết Vi cười nhạt, bàn tay sờ đôi má đã nóng lên, cười khẩy nói: "Tôi còn tưởng rằng cô muốn nói gì, điểm này không cần cô nói tôi cũng biết rõ. Thân phận của tôi tự tôi biết rõ. Chẳng qua là, tôi thấy quản lý Hách cũng không hiểu rõ lắm. Vô luận cô có là sự tồn tại đặc biệt đến thế nào, cũng vẫn có thể thay thế được. Ví như hiện tại, tôi chẳng phải là vẫn chen vào được chức vị thư ký tư nhân này của cô đấy thôi."

"Cô!" Hách Tích Âm không nghĩ tới Nhạc Tuyết Vi lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, trong lúc nhất thời liền không nói được lời nào cả.

"Đừng kích động, hãy nghe tôi nói đã. Kỳ thật cô không cần làm khó tôi, tôi không phải là kẻ thù của cô, kẻ thù chân chính củ cô, không phải là vị hôn thê của anh ấy sao?"

Nhạc Tuyết Vi giờ tay lên ấn chặt bả vai của Hách Tích Âm, ngăn cản cô ta đứng lên, cười cười nói: "Lại nói, chí hướng của cô là được làm tình nhân của anh ấy? Nếu là thế thì cô không cần phải hận tôi, tin tưởng tôi chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ dỡ cái danh hiệu này từ trên người mình xuống. Chỉ là, người kế tiếp có phải là cô hay không thì tôi cũng không biết."

Hiển nhiên Hách Tích Âm gặp phải tràng dận này, bị nói như thế nhưng mặt vẫn không đổi sắc, tiếp lời Nhạc Tuyết Vi nói: "Cô không cần đắc ý ở trước mặt tôi, dạng phụ nữ chỉ tưởng một đêm ở bên anh ấy mà nghĩ sẽ được sung sướng cả đời giống như cô, tôi đi theo bên cạnh anh ấy nhiều năm như vậy, còn chưa gặp đủ sao? Những lời thoại như thế này, tôi nghe đến phát phiền rồi. A...Đại khái là cô còn không biết đi? Vị hôn thê của anh ấy lập tức sẽ trở về, thời gian cô ở bên cạnh anh ấy cũng không còn dài nữa đâu."

Nhạc Tuyết Vi thực sự là không biết điều này, về mặt kinh ngạc trong khoảng thời gian ngắn liền không thể che dấu được. Vị hôn thê của anh sắp trở về? Nhanh như vậy? Cô mới ở bên cạnh anh không có bao lâu...

"Hừ!" Hách Tích Âm tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, hừ lạnh một tiếng: "Cô chẳng qua cũng chỉ là vật mà anh ấy cần nhất thời thôi, có gì đáng để đắc ý chứ? Thay thế vị trí của tôi? Cô có tin không, ngay lập tức cô sẽ bị đuổi đi, mà vị trí ở bên cạnh anh ấy, chỉ có thể thuộc về tôi!"

Nhạc Tuyết Vi ổn định lại trái tim mình, lồng ngực có chút co rút đau đớn, gượng cười nói: "Vậy sao? Vậy quả thực phải chúc mừng cô rồi, chỉ có điều, tôi muốn đính chính lại một điểm, vị trí bên cạnh anh ấy chưa bao giờ là của cô, cô chẳng qua cũng chỉ là một cấp dưới, ai cũng có thể tùy thời thay thế được!"

"Cô!" Hách Tích Âm bị chọc đến chỗ đau, thẹn quá hóa giận, muốn vung tay lên tát Nhạc Tuyết Vi một cái nữa.

Nhưng cái tát này lại dễ dàng bị Nhạc Tuyết Vi chặn được, trên khuôn mặt non nớt hiện ra chút tàn nhẫn: "Vẫn còn muốn đánh tôi? Cô tỉnh lại đi! Nếu không phải là cô bị thương, hiện tại tôi cũng sẽ cho cô nếm mùi vị đau khổ này! Đừng khinh người quá đáng!"

Bên ngoài hành lang cũng đã có thể nhìn thấy bóng dáng Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi đứng thẳng người, vẫy vẫy tay với Hách Tích Âm: "Quản lý Hách, cô nghỉ ngơi cho thật tốt, tôi liền không quay rầy cô nữa."

Không đợi cho Hàn Thừa nghị trở về, Nhạc Tuyết Vi liền ôm mặt chạy đi, một cái tát này Hách Tích Âm ra tay cũng thật độc, khoe miệng cô giống như muốn nứt ra, móng tay cô ta lại còn dài như thế, không biết có cào rách chỗ nào hay không?

Nói ra cũng thật buồn cười, làm sao những người đàn ông cô thích đều có người khác? Cừ Lễ Dương cô thích 3 năm, hiện tại là Hàn Thừa Nghị... Nghĩ tới đây, Nhạc Tuyết Vi bỗng nhiên khựng lại, người đàn ông cô thích? Rốt cuộc là từ khi nào thì Hàn Thừa Nghị đã trở thành người đàn ông cô thích??

Mà trong tích tắc Nhạc tuyết Vi xoay người ấy, Hách Tích Âm không chút do dự nhỏ kim chuyền dịch trên tay ra, hơn nữa còn nhấn tâm đâm, phá kim trên mu bàn tay, sau đó đem kim tiêm bẻ cong, ném xuống đất, khiến cho bình truyền dịch liền nghiêng sang một bên.

Cô ta tự biết lực tay mình vừa đánh Nhạc Tuyết Vi một cái tát kia, chỉ sợ là giấu không được Hàn Thừa Nghị, thế chẳng bằng ra tay trước chiếm đề lợi thế vẫn hơn!

Hàn Thừa Nghị cầm đồ uống gấp gấp trở về, chỉ nhìn thấy Hách Tích Âm ở trên ghế dài, còn Nhạc Tuyết Vi thì đã biến mất.

"Hàn tổng!" Hách Tích Âm đỡ lấy mu bàn tay đã đầm đìa máu tươi, trong vẻ mặt thống khổ còn mang theo chút ủy khuất.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Thừa Nghị khần trương ấn chặt miệng vết thương trên tay Hách Tích Âm, để cho máu ngưng chảy, một bên gọi hộ sĩ, hỗ trợ xử lý Hách Tích Âm xử lý miệng vết thương, sau đó đưa cô ta trở lại phòng bệnh, dần xếp ổn thỏa.

"Tôi vừa mới rời đi một lát, cô liền khiến chính mình trở nên thảm như vậy." Hàn Thừa Nghị nhét cái gối vào sau lưng Hách Tích Âm, để cho cô ta nằm xuống.

Hách Tích Âm suy yếu cười cười: "Cảm ơn Tam Thiếu."

Hàn Thừa Nghị không thềm để ý lắc đầu: "Giữa chúng ta còn cần phải nói những lời này? Nhiều năm như vậy, tôi, cô, Nghe Tuấn, chúng ta vẫn luôn là anh em tốt."

Anh em tốt? Một chút thất vọng khẽ lướt qua đáy mắt Hách Tích Âm, đầu ngón tay lại đâm sâu vào trong lòng bàn tay. Không cam lòng, quá không cam lòng, nhiều năm làm bạn, chỉ đổi được một câu anh em tốt?

"Lần sau lúc cô truyền dịch vẫn đừng nên đi loạn, ngoan ngoãn nằm ở trong phòng bệnh, nếu là cảm thấy gấp thì tháo dây truyền dịch ra rồi hăng đi."

Đối mặt với lời dặn dò của Hàn Thừa Nghị, Hách Tích Âm làm bộ muốn nói lại thôi.

Hàn Thừa Nghị nhìn thấy sắc mặt của cô ta, nhíu mi hỏi: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Tuyết đâu? Không phải cô ấy ở cùng cô sao? Hiện tại cô ấy ở đâu? Nếu cô không nói, tôi liền đi hỏi cô ấy!"

"Không liên quan tới cô ấy, là bản thân tôi không tốt." Giọng nói Hách Tích Âm giống như là bị kinh sợ một phen, đột nhiên giữ chặt lấy Hàn Thừa Nghị: "Tôi có nói mấy lời, cô ấy rất không vui, cô gái nhỏ thôi! Tuổi trẻ không hiểu chuyện, làm mấy hành động ngây thơ, cũng có thể hiểu được."

Ý tứ trong câu nói của cô ta chính là Nhạc Tuyết Vi rút kim truyền dịch ra, khiến mu bàn tay cô ta chảy đầy máu?

Dựa vào trực giác của mình, Hàn Thừa Nghị đương nhiên không tin. Lời nói này rất không xuôi tai, nhưng Nhạc Tuyết Vi vốn là cô gái "ngu ngốc" nhất mà anh từng gặp, bằng không cũng sẽ không bị bạn trai lừa gạt món nợ khổng lồ lên tới 1000 vạn.

Hơn nữa, hôm nay Nhạc Tuyết Vi vẫn còn giận anh về chuyện của Hách Tích Âm... Chuyện này cho dù không phải là Nhạc Tuyết Vi làm đi chăng nữa, chỉ sợ cô cũng có liên quan! Chẳng lẽ là do cô nhất thời xúc động, nhất thời không kiềm chế nổi? Tiểu nha đầu này tính tình vốn rất quật cường, cũng không phải là không có khả năng.

Gương mặt tuấn tú của Hàn Thừa Nghị liền trầm xuống, đang nghĩ nên như thế nào để giải vây thay cô.

"Cô cứ an tâm nghỉ ngơi đi." Hàn Thừa Nghị đương nhiên không thể ở trước mặt Hách Tích Âm thiên vị cho Nhạc Tuyết Vi, nên anh lập tức đứng dậy rời đi.

Hiện tại anh rất muốn gặp Nhạc Tuyết Vi, phải giáo huấn cô gái nhỏ này một chút mới được, còn tuổi nhỏ mà tính tình lại lớn như vậy, làm sao lại có thể làm việc không biết nặng nhẹ chứ? Vẫn mang trong mình tư tưởng gia trưởng, Hàn Thừa Nghị liền vội vàng chạy về Bán Hạ Sơn Trang.

Mà cùng lúc đó, Nhạc Tuyết Vi mang theo một khuôn mặt sưng tấy không cách nào có thể trở về thăm bà ngoại được, bà ngoại mà nhìn thấy cô như vậy khẳng định sẽ kéo lại hỏi này nọ, vì thế, Nhạc Tuyết Vi đành gọi điện thoại cho bà ngoại, sau đó ra khỏi bệnh viện, chuẩn bị quay về Bán Hạ Sơn Trang.

Đi ra khỏi khu nội trú, cô lại gặp phải người mà cô không muốn gặp nhất lúc này. Người cha Kiều Vạn Đông trên tay cầm theo giỏ trái cây, đang đi về phía khu nội trú.

Kiều Vạn Đông cũng nhìn thấy con gái, nhất thời liền nở nụ cười, bước chân liền nhanh hơn.

"Tuyết Vi, bây giờ đi luôn hả? Sao không ở lại cùng bà ngoại lát nữa?"

Tâm tình Nhạc Tuyết Vi lúc này rất không tốt, Kiều Vạn Đông lại chẳng may va phải ngọn núi lửa đang muốn bùng phát này, liền bị cô trừng mắt nhìn, cất lời đầy châm chọc: "Ông là ai? Tôi quen ông sao?"

"Tuyết, Tuyết Vi?" Trên mặt Kiều Vạn Đông một hồi trắng, một hồi xanh, tay đỡ gọng kính đầy xấu hổ. Sau đó lại phát hiện ra Nhạc Tuyết Vi đang ôm mặt, liền không khỏi kinh ngạc, "Tuyết Vi, mặt con làm sao vậy? Làm sao lại phải ôm mặt?"

Nói xong liền giơ tay lên muốn xem.

Nhạc Tuyết Vi cực kỳ chán ghét né tránh: "Đừng đụng vào tôi, ông có tin là tôi sẽ báo cảnh sát hay không?"

"Tuyết Vi! Con đừng như vậy! Ba là ba con, ba chỉ là quan tâm con thôi!" Kiều Vạn Đông vô cùng sốt ruột nói.

"Ba tôi?" Nhạc Tuyết Vi cảm thấy thật buồn cười, liền nhắc nhở Kiều Vạn Đông, "Tôi và ông có chung một họ khẩu sao?"

Kiều Vạn Đông nhất thời không phản bác được, từ lúc Nhạc Tuyết Vi 6 tuổi liền mang theo hộ tịch rời đi, bọn họ xác thực là không có chung một họ khẩu. Nhạc Tuyết Vi lạnh nhạt liếc mắt nhìn cha cô một cái, sau đó liền cười lạnh xoay người rời đi..

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 43: Chỉ Có Một Mình Cô

Editor: Chi Misaki

"Hi!"

Nhạc Tuyết Vi ôm mặt hít một ngụm khí lạnh, cảm thán Hách Tích Âm nói không chừng là Taekwondo đai đen đi? Một cái tát đã có thể đau đến như vậy? Hôn nữa lại càng ngày càng đau, bên má trái giống như đã không còn là của cô nữa, không khác gì cô đang đeo mặt nạ. Cô lấy ra từ trong tủ lạnh một khối đá, đặt vào trong chậu rửa mặt, sau đó lại lấy cái chày, chuẩn bị làm một túi đá trườn.

Quản gia đứng ở một bên nhìn thấy, liền hỏi: "Mặt tiểu thư bị sao thế? Là ai đánh? Lát nữa nói cho Tam Thiếu, để cậu ấy giúp cô trút giận."

Nhạc Tuyết Vi không có trả lời, khẽ giật giật khóe miệng, nghĩ thầm, hay là thôi đi vậy! Mặt cô sưng thành như vậy, ít nhiều gì cũng có liên quan tới Tam Thiếu.

"Tiểu thư, để tôi làm cho! Tôi tới giúp cô trườn." Quản gia vội vàng muốn tiến lên giúp đỡ.

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, cười hi hi cự tuyệt: "Không cần đâu ạ, chuyện nhỏ như vậy, bản thân cháu có thể tự làm được. Chủ vốn còn phải quản nhiều việc, phải chăm sóc cả một gia trạch như thế, đã rất không dễ dàng rồi, vất vả cho chú quá!"

"Ha ha, tiểu thư quá khen, quá khen." Quản gia hiền lành cười, trong lòng liền thay Tam Thiếu khen ngợi cô gái nhỏ này, biết lễ phép, lúc nói chuyện còn không ngừng cười tít mắt thật đáng yêu.

"Quá khen cái gì đâu ạ! Một Sơn Trang lớn như vậy, nếu không có chú thì đã sớm lộn xộn rồi! Cháu cũng phải nhờ chú chăm sóc nhiều rồi!"

Nhạc Tuyết Vi ngồi đập đá, trên chóp mũi chảy ra những giọt mồ hôi rất nhỏ.

Ở bên ngoài cổng vòm có tiếng vang lớn, quản gia vội vàng chạy qua, miệng còn không quên nói: "Nhất định là Tam Thiếu trở lại."

Nhạc Tuyết Vi quay đầu lại nhìn nhưng không hành động gì, tiếp tục cúi đầu đập đá, đập cho mấy khối đá nát vụn rồi mới cho vào túi trườn đá.

Hàn Thừa Nghị thay dép xong, nhưng không có lên lầu, trên mặt lạnh lùng không mang bất cứ biểu cảm gì: "Tiểu thư ở trong phòng sao?"

"Không ạ, đang ở trong phòng bếp."

Hàn Thừa Nghị thông thả bước vào phòng bếp, liền nhìn thấy được Nhạc Tuyết Vi cùng túi đá trườn trên mặt bàn.

Cô cúi đầu nên anh không có nhìn thấy một bên má sưng đỏ của cô.

Hàn Thừa Nghị nhú mày, đi thẳng đến trước mặt Nhạc Tuyết Vi, nói: "Tôi không biết em cùng Hách Tích Âm có mâu thuẫn gì, nhưng mà em cũng không còn nhỏ nữa, làm việc cũng không cần gây thơ như vậy, Hách Tích Âm là cấp dưới của tôi, không phải em làm chuyện gì tôi cũng đều có thể sủng em."

"..." Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn Hàn Thừa Nghị rất lâu cũng không nói gì. Không phải là cô không muốn nói, mà cô thực sự là không biết nói gì, ngay cả anh nói có ý gì cô cũng không hiểu.

"Em..." Lúc cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc cùng khó hiểu còn có Hàn Thừa Nghị. Vừa rồi lửa giận vẫn bị kìm nén ở trong đáy mắt nay liền bị thay thế bởi sự đau lòng: "Mặt của em sao lại thế này?" Nói xong, bàn tay liền muốn sờ vào khuôn mặt của cô.

Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng né tránh, lạnh lùng hỏi: "Vừa rồi anh nói là có ý gì? Tôi làm ra chuyện gì gây thơ vô lý sao? Hách Tích Âm bị làm sao?"

Đối mặt với Nhạc Tuyết Vi ép hỏi, Hàn Thừa Nghị chột dạ không thôi, lúc này, anh làm sao còn vẫn đề ý đến Hách Tích Âm? Hôn nữa nhìn thấy phản ứng này của Nhạc Tuyết Vi, anh cũng đã hiểu, anh thực sự oan uổng cho cô. Tuy anh cảm thấy cô không phải cố ý đã thương Hách Tích Âm nhưng anh lại thực sự đã cho rằng cô vì bị kích thích mà làm ra loại chuyện này.

"Trước để cho tôi nhìn mặt của em đã." Hàn Thừa Nghị đổi đề tài, trong lòng anh đương nhiên hiểu rõ, lúc này không nên đụng vào nghịch lân\* của Nhạc Tuyết Vi.

Nhưng mà, Nhạc Tuyết Vi cũng không có bị bộ dáng này của anh đánh lừa. Dù anh có tính kế, nhưng chống lại đôi mắt trong suốt của cô thì hoàn toàn không có tác dụng gì.

"Cô ta rốt cuộc bị làm sao? Tôi đã làm cái gì!" Nhạc Tuyết Vi lấy túi trườn đá che một bên mặt, nhìn chằm chằm Hàn Thừa Nghị chỉ sợ sẽ bỏ qua bất luận biểu tình gì trên mặt anh dù là nhỏ nhất.

Hàn Thừa Nghị vẫn như cũ không đáp mà hỏi lại: "Mặt của em... Là cô ta làm?"

Tuy là hỏi lại, nhưng trong lòng anh đã có đáp án. Hách Tích Âm theo anh nhiều năm như vậy, vô luận là ở phương diện nào mà nói, cũng không thua kém bất cứ người đàn ông nào. Những người đàn ông bình thường nhìn cô còn cảm thấy mặc cảm tự ti, một nữ cường nhân như vậy cùng một người còn chưa bước ra khỏi cánh cổng trường đại học như Nhạc Tuyết Vi... Đáp án không cần nói cũng biết.

Nhạc Tuyết Vi lại giật giật khóe miệng, cười đáp: "Để cho tôi đoán xem nào, Hách Tích Âm bị làm sao? Chẳng lẽ cô ta cũng tự cho mình một cái tát, sau đó, nói là tôi làm? Cô ta... quả đúng là xuống tay được."

Cô vừa nói, vừa cầm túi trường đã bước qua người Hàn Thừa Nghị.

"Tiểu Tuyết." Hàn Thừa Nghị kéo Nhạc Tuyết Vi lại.

"Còn có chuyện gì sao?" Nhạc Tuyết Vi chớp hai mắt, bộ dáng ngây thơ, khờ dại: "Không có việc gì thì tôi lên lầu, nếu cô ta nói là tôi làm, thì chính là tôi làm đi! Không sao cả."

Nhạc Tuyết Vi cũng không quay đầu lại liền đi lên lầu, Hàn Thừa Nghị nôn nóng day day mi tâm, cũng không cùng Nhạc Tuyết Vi lên lầu, mà là xoa người đi ra công vòm. Đi đến cửa thang, Nhạc Tuyết Vi liền ngăn ra, anh vậy mà đi ra ngoài? Anh định đến bệnh viện sao? Anh hùng hồ trở về, chính là vì muốn chất vấn cô?

"Hàn Thừa Nghị! Anh hỗn đản!"

Nhạc Tuyết Vi thấp giọng mắng trong tiếng cửa lớn "Thình thịch" đóng lại.

Hách Tích Âm thật không ngờ Hàn Thừa Nghị đã đi rồi còn quay lại, trong lòng thì vô cùng vui vẻ, hôm nay dùng chiêu "Tự Minh hại mình" xem ra lại đạt được hiệu quả không tưởng. "Tam Thiếu, sao anh lại tới nữa? Tôi không sao cả, anh không cần lúc nào cũng đến thăm tôi." Hách Tích Âm nhỏ giọng nói, bộ dáng vô cùng dịu dàng, cùng vai diễn nữ cường nhân của cô ta trong ngày thường quả thực là hai người xa lạ.

Hàn Thừa Nghị bước từng bước đến trước mặt Hách Tích Âm, Hách Tích Âm kéo ghế dựa qua cho anh ngồi, nhưng anh lại coi như không nhìn thấy: "Tích Âm, cô đã theo tôi bao nhiêu năm rồi?"

Sắc mặt Hách Tích Âm liền trở nên căng thẳng, trong lòng liền có dự cảm Hàn Thừa Nghị sẽ nói gì đó không hay: "Sáu, sáu năm, từ lúc tôi bắt đầu tốt nghiệp vẫn luôn đi theo anh..."

"Aizz..." Không đợi cô ta nói xong, Hàn Thừa Nghị liền thở dài một hơi, tiếc hận nhìn về phía cô ta, vô lực lắc đầu: "Sáu năm, theo tôi cũng đã sáu năm, nhưng vẫn còn phạm phải sai lầm này?? Cô nên biết tôi ghét nhất là bị người khác lừa gạt!"

Mấy chữ sau cùng, mang theo vài phần tức giận, gần như tuyệt tình mà nói.

Hách Tích Âm lúc này vô cùng luống cuống, Hàn Thừa Nghị chưa từng đối xử nghiêm khắc như vậy với cô ta. Tựa như Hàn Thừa Nghị nói, cô đi theo anh từ lúc D.S đứng trên bờ vực cho đến bây giờ, có thể nói là công thần đồng cam cộng khổ! Hàn Thừa Nghị vừa là quý trọng nhân tài cũng vừa là cảm ơn.

Nhưng mà giờ phút này, ánh mắt của anh vô cùng lạnh, nhìn cô ta tựa như người xa lạ.

"Tam Thiếu, tôi sai rồi... về sau tôi cũng sẽ không phạm lỗi như vậy nữa!" Hách Tích Âm không có biện minh, Hàn Thừa Nghị có thể nói như vậy, thì chính là đại biểu cho việc anh đã biết, cãi lại cũng chỉ phí công. Cô ta chỉ giữ chặt lấy Hàn Thừa Nghị, khổ sở cầu xin: "Là tôi nhất thời hồ đồ, tôi biết sai rồi."

Hàn Thừa Nghị đẩy tay Hách Tích Âm ra không một chút do dự nói: "Hi vọng cô nhớ kỹ những lời mình nói. Dường thương cho thật tốt đi! Sau khi vết thương lành lại, không cần ở lại thành phố T nữa, về nước C đi! Bên kia càng thích hợp với cô hơn."

"Không! Anh đừng đuổi tôi đi mà, tôi vẫn luôn đi theo anh, không ai có thể làm tốt hơn so với tôi!" Hách Tích Âm kinh sợ không thôi, anh vậy mà muốn đuổi cô đi! Chỉ vì Nhạc Tuyết Vi mà anh muốn đuổi cô đi sao?

Hàn Thừa Nghị cũng không nói gì mà chỉ thở dài: "Năng lực của cô sao tôi lại không rõ, cũng chính vì thế nên mới bảo cô về nước C bên kia để quản lý sản nghiệp."

Hách Tích Âm biết chủ ý Hàn Thừa Nghị đã quyết, có nói thêm gì cũng vô dụng... Cô chỉ có thể nhận xuống bi thương trong lòng, không cam lòng cùng hận ý, tất cả đều tính trên đầu Nhạc Tuyết Vi!

Đuổi Hách Tích Âm đi là quyết định ngoài ý muốn của anh. Anh không phải là cọc gỗ, Hách Tích Âm đã đi theo anh nhiều năm như vậy, cô ta có tâm tư gì với anh, anh đã sớm hiểu. Nhưng anh cũng có quy củ, tuyệt đối không đụng đến phụ nữ ở bên người, nếu không lúc chia tay sẽ vô cùng phiền toái.

Nếu Hách Tích Âm vẫn ngoan ngoãn làm đúng phận sự của cô ta, Hàn Thừa Nghị cũng có thể coi như vĩnh viễn không biết, nhưng hiện tại đã không được rồi, Hách Tích Âm đánh chủ ý lên người Nhạc Tuyết Vi, đây là điều khiến anh không thể tha thứ được.

Quy củ của anh, tất cả cũng đều vì Nhạc Tuyết Vi mà hoàn toàn thay đổi. Ví như, sẽ không chạm đến phụ nữ ở bên người; tỷ như, không vì phụ nữ mà gây chiến; lại ví như, không vì phụ nữ mà sốt ruột... Giờ phút này, Hàn Thừa Nghị chính là đang lấy vận tốc 200Km/h để chạy về Sơn Trang!

Anh rất muốn được ôm Nhạc Tuyết Vi, muốn ôm hết những ủy khuất của cô vào trong lòng.

Về đến Sơn Trang, đèn trong phòng Nhạc Tuyết Vi cũng đã tắt. Hàn Thừa Nghị giơ tay lên nhìn đồng hồ, mới hơn 9 giờ mà đã đi ngủ?

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết!" Hàn Thừa Nghị giơ tay gõ cửa phòng Nhạc Tuyết Vi.

Trong phòng là một mảnh im lặng, Nhạc Tuyết Vi không có ra mở cửa. bình thường mà gõ như vậy cũng không ai có thể ngủ tiếp được, quả nhiên cô

tức giận, cố ý không mở cửa.

Hàn Thừa Nghị dở khóc dở cười, đành phải gọi quản gia tới mở cửa.

Cửa vừa mở, bên trong phòng vẫn tĩnh lặng như trước, cả không gian tối đen như mực, quản gia đèn thấp thanh âm nói: "Tam Thiếu, tiểu thư giống như là ngủ thiếp đi nha!"

"Được rồi, chủ đi xuống đi!"

Hàn thừa Nghị để quản gia đi xong, liền đóng cửa phòng mở đèn tường, đi đến bên giường ngồi xuống. Chỉ thấy trên giường, tiểu nha đầu kia quả thực là ngủ thiếp đi. Khẽ nhếch miệng, hai tay anh đặt ở hai bên người cô, sau khi trườn đá xong, đôi má cô cũng không còn sưng như vừa rồi nữa, trong lỗ tai vẫn còn nhét tai nghe điện thoại.

Đi ngủ lại còn nghe nhạc? Hàn Thừa Nghị chột nhứ mày, khó trách anh gọi như thế nào cô cũng không ra mở cửa.

"Nha đầu ngốc." Bạc môi Hàn Thừa nghị khẽ cong lên, sừng nịch thấp giọng ni non, cúi đầu xuống căn lên môi hồng của Nhạc tuyết Vi một cái.

"Ừm..." Trong lúc ngủ mơ màng, Nhạc Tuyết Vi chịu không được quấy rầy, liền nhứ mày, bất mãn than thở, hơn nữa còn thè lưỡi ra liếm liếm.

Cử động kia ở trong mắt Hàn Thừa Nghị không nghi ngờ gì chính là có sức hấp dẫn vô cùng lớn, cứ coi như bản thân cô vô ý, nhưng chính anh lại thấy cơ thể mình nóng lên, không kiên nhẫn liền xé bỏ quần áo ở trên người, sau đó liền dán lên người cô, đối với từng tác da thịt trên cơ thể cô liền không bỏ sót bất cứ một chỗ nào.

"Uh' m?"

Động tĩnh lớn như vậy, Nhạc tuyết Vi mà còn không tỉnh thì đúng là không sống được! Cô bỗng dưng mở mắt ra, kinh hoàng nhìn đến cái đầu màu nâu ở trước ngực mình, sợ hãi kêu lên: "Ai đó, người nào, người nào a... Ừm!"

Hàn thừa Nghị lóan người lên chặn tiếng kinh hô trong miệng cô, không khỏi thấy buồn, cười đáp: "Người nào? Cư nhiên còn hỏi là ai? Trừ bỏ tôi, còn có thể là ai? Em còn muốn ai? Em là của tôi, vẫn luôn là của tôi, không biết sao?"

Ngón tay Hàn Thừa Nghị khẽ xoa nắn cái cổ mảnh khảnh của cô, da thịt trắng mịn để cho anh yêu thích không buông tay. Nhạc Tuyết Vi ngủ mơ mơ màng màng, không rõ anh thế nào mà vào được, lại còn hỏi loại vấn đề này, nên cô liền u mê gật đầu đáp: "Biết, biết nha!"

"Thực ngoan!"

Hàn Thừa Nghị thưởng cho cô bằng một nụ hôn càng thêm sâu hơn, từ khóe mắt đến đuôi lông mày, mỗi tế bào đều không buông tha. Anh đã từng có không ít phụ nữ, nhưng chỉ có một mình cô là anh không từ thủ đoạn để đạt được, cô tốt như vậy, đẹp như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 44: Cuộc Chiến 10 Năm Trước

Các cụ ngày xưa vẫn có câu, cho người ba phần nhan sắc, người liền muốn mở phường nhuộm. Nhạc Tuyết Vi thiết nghĩ, những lời này là để chỉ Kiều Vạn Đông.

Bởi vì bà ngoại khuyên giải, Nhạc Tuyết Vi không thể không kéo số điện thoại của Kiều Vạn Đông từ trong sổ đen ra. Mà việc “Cứu rỗi” lần này khiến cho Kiều Vạn Đông hăng hái hẳn lên, tựa như một ngày không gọi điện thoại cho Nhạc Tuyết Vi ông liền ăn không ngon, ngủ không yên.

Hôm nay còn vừa mới tan tâm, Kiều Vạn Đông liền gọi điện thoại tới.

"Này..." Nhạc Tuyết Vi vô lực nghe điện thoại, tốn thời gian giành cho người này khiến cô cảm thấy thật chán nản: "Tới cùng là ông có chuyện gì? Tôi ăn cơm xong cũng không cần ông phải trả tiền, tôi sống rất tốt, cũng không có bị cảm, được chưa? Có thể gác máy rồi chứ?"

Kiều Vạn Đông mỗi lần đều hỏi một vấn đề, Nhạc Tuyết Vi liền nghĩ nói luôn đáp án cho ông sau đó ngắt máy.

"Đừng, đừng, Tuyết Vi, cuối tuần này, con có thời gian ra ngoài không?" Kiều Vạn Đông vội vàng ngăn cản con gái, hỏi.

"Uh' m? Ông hỏi cái này làm gì?" Nhạc Tuyết Vi chột nhứ mày, cô nghĩ thấy mùi âm mưu ở đâu đó: "Không phải là ông vẫn ảo tưởng là tôi sẽ đến Kiều gia đây chứ? Kiều Vạn Đông, nếu không nể mặt bà ngoại, tôi cũng sẽ không nhận điện thoại của ông đâu, ông cũng đừng được một tác lại muốn tiến một thước, hãy thôi si tâm vọng tưởng đi."

"Cái kia, ba biết là làm khó con, nhưng mà cuối tuần này, chị gái con sẽ trở về, người một nhà chúng ta, đã rất lâu rồi chưa từng tụ họp, đúng lúc cùng ăn bữa cơm, đón gió tấy trần cho chị con, ba cũng có chuyện muốn nói với con."

Nhạc Tuyết Vi khẽ nhủ mày, không khỏi ngạc nhiên, Kiều Vũ Vi sắp trở về rồi sao? Không phải là còn một năm nữa hả? Như thế nào đột nhiên trở lại? Ấn tượng đối với Kiều Vũ Vi, Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn mơ hồ, Kiều Vũ Vi cùng Khang Tuệ Trân đều giống nhau, không tốt lại còn xảo quyệt, cả hai người họ đều không ưa Nhạc Tuyết Vi, Nhạc tuyết Vi cũng chưa từng coi trọng người chị cùng cha khác mẹ này.

Cô ta trở về thì trở về, có liên quan gì đến cô?

Nhạc Tuyết Vi hừ lạnh một tiếng, nói: "Kiều Vũ Vi trở về? Vậy phải chúc mừng hiệu trưởng Kiều rồi."

"Kia, vậy con nhớ giành thời gian để đến nhé!" Kiều Vạn Đông không quên dặn dò Kiều Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi cảm thấy được Kiều Vạn Đông thực sự quá buồn cười, lần nào cũng phải diễn kịch thật là mệt, mỗi lần đều làm cho không thể không trở mặt: "Kiều Vạn Đông, người một nhà các người đoàn tụ thì có liên quan gì tới tôi? Vì sao tôi lại phải giành thời gian để đến? Tôi đi để làm gì? Để nhìn thấy người một nhà các người đoàn tụ vui vẻ, sau đó để cho tôi nhớ về người mẹ đã mất của mình sao?

Nói xong cô liền quả quyết cúp điện thoại, lửa giận công tâm, hơi thở run rẩy!

Mà Nhạc Tuyết Vi lúc này vẫn chưa hề biết, giờ phút này còn có một người, bởi vì Kiều Vũ Vi sắp trở lại thành phố T, còn cao hứng hơn so với vợ chồng Kiều Vạn Đông!

Trời vừa sáng, Nghe Tuấn đã nhận được tin tức thông báo Kiều Vũ Vi sắp trở về nước, hơn nữa còn thông báo tin này cho Hàn Thừa Nghị đầu tiên.

"Cái gì? Thật sự? Tin tức chính xác chứ?" Hàn Thừa Nghị khó có thể nén nổi hưng phấn, khuôn mặt vốn anh tuấn góc cạnh, bởi vì vui vẻ mà lại càng thêm khí phách, ý cười lan ra cả khóe mắt đuôi mày.

"Là thật, xác thực. Tôi vẫn luôn chú ý hành trình của Kiều tiểu thư, xác định cô ấy cuối tuần này sẽ trở về." Nghe Tuấn biết Hàn Thừa Nghị đã tìm Kiều Vũ Vi từ rất lâu rồi, lần này Kiều Vũ Vi trở về, anh cũng cao hứng thay Hàn Thừa Nghị.

"Thật tốt quá." Ở trước mặt Nghe Tuấn, Hàn Thừa Nghị cũng không cần tận lực che dấu cảm xúc của mình, Nghe Tuấn là anh em của anh, anh cũng có thể không kiêng kỵ mà chia sẻ chuyện tốt với anh em của mình.

"Nghe Tuấn, báo cho Tiểu Tuyết, không sắp xếp lịch trình ngày chủ nhật, tôi muốn đích thân đến sân bay... Mà như vậy có thể quá đường đột hay không? Cô ấy chưa từng thấy qua tôi, không biết tôi đến có thể sẽ dọa đến cô ấy hay không?"

Hàn Thừa Nghị thậm chí còn có chút bối rối, đây là điều cực kỳ hiếm thấy.

Nghe Tuấn cũng không khỏi tò mò với cái vị Kiều Vũ Vi chưa từng gặp mặt bao giờ kia, anh biết, Kiều Vũ Vi, chính là người đã cứu Tam Thiếu tử trong chiếc xe bị rơi xuống vách núi đen lên, hơn nữa còn từng chút dìu anh đến đường quốc lộ, đón xe đưa anh đến chỗ bệnh viện. Là cô ấy đã cứu Tam Thiếu một mạng, cũng là cứu vớt Hàn gia ở nước C một mạng!

Theo tư liệu điều tra, Kiều Vũ Vi năm nay mới chỉ có 21 tuổi, mười năm trước cô ấy mới mười một tuổi! Một bé gái mới 11 tuổi, đã cứu sống một người đàn ông xa lạ không biết tên tuổi, hơn nữa đối phương còn là người lớn thân thể cao to! Sức lực kia hẳn phải rất lớn?

Như vậy xem ra, Kiều Vũ Vi này quả thực là một cô gái có tâm hồn thiện lương, cho dù sức lực của mình có hạn cũng không chịu buông tha cho một sinh mệnh đang hấp hối! Khó trách 10 năm rồi, Tam Thiếu đối với cô ấy vẫn nhớ mãi không quên, cũng chỉ có cô gái thiện lương như vậy mới xứng với Tam Thiếu!

Dù chưa từng gặp mặt, nhưng từ đáy lòng Nghe Tuấn đã cảm thấy kính trọng đối với cô gái này, hơn nữa ngẫm lại, anh trung thành với Tam Thiếu như thế nào cũng sẽ trung thành với vị Tam thiếu phu nhân tương lai như vậy.

"Tam Thiếu, ngài đừng hoảng hốt, việc này liền giao cho tôi đi làm đi, ngài chỉ cần chuẩn bị thật tốt, tạo cho Kiều tiểu thư một ấn tượng sâu đậm, ngài cũng không cần lo lắng, trên đời này cô gái không bị Tam Thiếu mê hoặc, thuộc hạ vẫn chưa từng thấy qua." Khuôn mặt ngàn năm không đổi của Nghe Tuấn giờ phút này cũng khó có thể nén nổi ý cười.

Hàn Thừa Nghị không hiểu sao lại có chút buồn bã vô cớ, gật đầu, nói: "Được, được... Là chuẩn bị cho tốt."

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Hàn Thừa Nghị khấn trương tới tay chân đều toát mồ hôi. Trong lòng không khỏi nhớ tới cuộc chiến chấn động lòng người hơn mười năm trước!

Mười năm trước, Hàn gia ở nước C gặp phải khủng hoảng kinh tế chưa từng có từ trước tới nay, anh trai Hàn Thừa Nghị mang theo anh đến ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần để đổi ra tiền mặt, lại không dự đoán được sẽ rơi vào bẫy của đối thủ, bị đuổi giết, mà những sát thủ tới đuổi giết họ, toàn bộ đều là tội phạm bỏ trốn!

Hàn Thừa Kiên vì muốn bảo vệ tính mạng của em trai, mà dưới tình huống bị sát thủ đuổi giết đã một mình dẫn dụ bọn họ để cho em trai mình có thể trốn thoát, cuối cùng cũng chết ở trên tay kẻ thù. Mà Hàn Thừa Nghị- người duy nhất còn sống sót, cũng không thể thành công đào thoát, bị đuổi đến đường cùng phải lái xe vào đường núi.

Sau đó xe của anh tại khúc ngoặt đã va chạm với xe của kẻ thù, xe của đối phương bị rơi thẳng xuống vách núi đen... Mà xe của chính anh cũng vì vậy mà lao thẳng xuống bên kia vách núi, tình thế quả thực là ngàn cân treo sợi tóc!

Hàn Thừa Nghị vẫn nhớ rất rõ ràng, đó là buổi tối của một ngày hè, ngọn núi cực kỳ an tĩnh, ánh trăng sáng rọi treo trên bầu trời đêm tăm tối, vài con bọ trong bụi cỏ vẫn kêu không biết mệt.

Anh bị thương rất nghiêm trọng, nhức nhích cũng không nhức nhích được, máu tươi vẫn không ngừng chảy ra, ngay cả một chút sức lực để xoay người anh cũng không có. Anh cho rằng lần này mình chết là không thể nghi ngờ, trong hơi thở mong manh cũng mang theo sự tuyệt vọng khôn cùng!

Mà Kiều Tuyết Vi lại xuất hiện đúng lúc anh cảm thấy tuyệt vọng nhất.

Khi đó Kiều Tuyết Vi vẫn là một cô gái nhỏ, mặc đồng phục học sinh, nhưng vì cô vốn có một bộ dáng xinh đẹp, đáng yêu, nên một thân trang phục trên người cũng không thể che dấu hết được vẻ đẹp ấy. Lần đầu tiên nhìn thấy Kiều Vũ Vi, trong đầu Hàn Thừa Nghị đã nảy ra một suy nghĩ: cô bé này thật giống búp bê.

Anh tuyệt đối sẽ không ngờ, cô bé búp bê này lại là người cứu sống anh!

Kiều Vũ Vi nằm úp sấp tại cửa kính xe nhìn vào bên trong, lông mi dài cong cong, da thịt tinh tế đẹp đẽ giống như một loại đồ sứ cẩm thạch cao cấp, cô bé rất nhanh liền phát hiện ra Hàn Thừa Nghị đang hấp hối, sắc mặt liền trở nên bối rối, cô bé không ngừng đập cửa kính xe, kêu lên: "Anh còn sống không? Còn có thể thở chứ? Này! Có nghe thấy không? Nếu vẫn còn thở, anh liền nháy mắt mấy cái đi!"

Mười một tuổi Kiều Vũ Vi có trái tim thất khiếu linh lung\*, đã biết bảo Hàn Thừa Nghị nháy mắt để xác định.

May mắn thay ngày đó ánh trăng rất sáng, Hàn thừa Nghị dùng hết hơi sức còn sót lại để nháy mắt, Kiều Vũ Vi lập tức lộ ra nụ cười tươi tắn: "Thật tốt quá! Anh còn có thể nghe được lời em nói, anh đừng đi chuyển, em sẽ cứu anh!"

"Anh đừng sợ nhé! Em sẽ cứu anh!"

Kiều Vũ Vi một bên cổ vũ Hàn Thừa Nghị, một bên thật cẩn thận di chuyển thân thể, mở cửa xe, kéo Hàn Thừa Nghị đi ra.

Nói thật, Hàn Thừa Nghị đối với việc Kiều Vũ Vi cứu anh ra hoàn toàn không ôm bất cứ hi vọng gì, một cô bé, muốn cứu anh lúc đấy đã 20 tuổi, quả thực là một chuyện không thể tin được! Nếu Hàn Thừa Nghị có thể nói chuyện, anh khẳng định sẽ khuyên cô từ bỏ. Nhưng sự thực là anh không còn một chút khí lực nào, chỉ có thể nhìn Kiều Vũ Vi không ngừng thất bại, nhưng vẫn không dừng lại vẫn tiếp tục một lần lại một lần rồi một lần kéo anh ra.

Mồ hôi rất nhanh đã thấm ướt cái trán của cô, rồi đến đôi má, tóc mai, bởi vì toàn thân đều là mồ hôi, nên trong không khí còn tản mát ra một mùi hương thanh nhả, tinh mịn.

"Đừng sợ, không sao cả, sắp ra khỏi đây rồi! Không sao cả! Đừng sợ, lập tức liền tốt rồi, anh còn sống, toàn bộ đều ổn, đều ổn..."

Mười một tuổi Kiều Vũ Vi lải nhải ghé vào lỗ tai anh không ngừng lặp lại những câu nói như vậy, nó giống như một liều thuốc trợ tim, để cho Hàn Thừa Nghị tìm được đường sống trong chỗ chết! Kiều Vũ Vi dìu Hàn Thừa Nghị tận đến khi ra đến đường lớn, thân thể nhỏ xinh mới dừng lại, hai tay không ngừng vẫy gọi taxi giúp anh.

"Van cầu các người, cứu anh ấy! Van cầu các người! Dừng xe lại đi!" Liên tiếp không thể bắt được xe, sau cùng Kiều Vũ Vi liền quỳ trên mặt đất, khóc lớn, kiên trì đến cùng, cô cũng đã bắt được xe đưa Hàn Thừa Nghị tới bệnh viện.

Một giây trước khi bị đưa vào phòng giải phẫu, Hàn thừa Nghị đột nhiên mở mắt ra, anh rất muốn hỏi tên ân nhân đã cứu mạng mình, để ngày sau còn biết đường báo đáp, nhưng chỉ tiếc rằng anh cái gì cũng không nói nên lời. Sau cùng, anh chỉ còn cách kéo lấy đồng phục của Kiều Vũ Vi, một tay tóm lấy bảng tên ở trước ngực của cô nắm chặt trong lòng bàn tay. Tầm mắt khẽ lướt qua từng chữ trong tay khiến cả đời này anh cũng sẽ không quên!

Kiều Vũ Vi, lớp bốn A.

Lớp bốn, Kiều Vũ Vi, lớp bốn, Kiều Vũ Vi, Lớp bốn, Kiều Vũ Vi...

Thu suy nghĩ lại, Hàn thừa Nghị khẽ vỗ về cái trán, nhớ kỹ cái tên Kiều Vũ Vi, khóe miệng khẽ gọi lên ý cười ấm áp. Cô gái nhỏ lúc trước cứu anh cũng đã sắp trở về rồi. cô gái 18 tuổi liền biến đổi,... cô nay cũng đã trưởng thành... Tuy không xinh đẹp như lúc trước nhưng không sao, từ tận đáy lòng anh, cô vĩnh viễn đều là người xinh đẹp nhất.

Anh đã điều tra rõ ràng, Kiều Vũ Vi không có bạn trai, tuy từng hẹn hò cùng mấy nam sinh, nhưng đều không có kết quả gì. Điểm này đối với Hàn Thừa Nghị cũng không quan trọng, thời đại này, nào còn có ai chưa từng hẹn hò? Dù sao từ nay về sau, trong cuộc sống của Kiều Vũ Vi cũng chỉ có mình anh!

Anh sẽ giao cho cô toàn bộ thế giới, cho nên, trong thế giới của cô chỉ cần có anh là đủ!

Chỉ là lúc anh nghĩ đến điều này, trước mắt anh đột nhiên hiện ra bộ dáng đơn thuần cười tít mắt của Nhạc Tuyết Vi... Trái tim không khỏi run lên, vốn cho là một năm nữa Kiều Vũ Vi mới trở về, mà lúc này Kiều Vũ Vi đột nhiên trở lại, cô gái nhỏ này ở bên người chưa lâu liền phải giải quyết rồi!

## Chương 45: Cô Được Tự Do

Editor: Nhung

Dục vọng của Hàn Thừa Nghị khiến cô cảm thấy hít thở không thông, tối nay Hàn Thừa Nghị phá lệ điên cuồng! Hiện tại cô không thể nhìn mặt mà phỏng đoán cảm xúc của anh, nên không hiểu vì sao anh lại hưng phấn đến như thế. Mặc dù trước giờ anh vẫn luôn mạnh mẽ, nhưng giờ này anh ta hành động cứ như muốn nuốt sống cô.

“Suy nghĩ cái gì? Đừng thất thần!”

Cảm nhận được Nhạc Tuyết Vi không chuyên tâm, Hàn Thừa Nghị lộ rõ vẻ không vui, bàn tay vòng qua cổ nâng đầu cô lên, dùng sức hung hăng hôn lên môi cô, gât gao giống như đang trừng phạt.

Nhạc Tuyết Vi chống đỡ không nổi, cảm giác tê mõi từ môi lưỡi kéo dài đến lồng ngực, vậy mà anh ta vẫn cố chấp dây dưa khiến cô gần như ngất đi. Nhưng cô lại luyến tiếc, gât gao ồm, trạng thái thiếu dưỡng khí làm tinh thần cô trở nên mê loạn.

Do dự một lúc, cô chủ động tới gần, gương mặt dính sát vào cằm cổ anh, nâng đôi tay run rẩy chạm vào gương mặt anh! Nhạc Tuyết Vi hít sâu, học Hàn Thừa Nghị cắn cổ anh rồi tiếp đó là ngậm lấy vành tai. Cô chủ động khiến Hàn Thừa Nghị muốn dừng mà không được.

Nhạc Tuyết Vi mệt mõi thiếp đi trong lòng Hàn Thừa Nghị, nhưng mà, Hàn Thừa Nghị lại không hề buồn ngủ một chút nào. Hôm nay là thứ tư, mai là thứ năm, ngày mốt, Kiều Vũ Vi sẽ trở về. Nói cách khác, ngày mai anh nhất định phải đưa Tuyết Vi đi, không thể kéo dài được nữa.

Cho dù là chuyện gì, chỉ cần khiến cho Kiều Vũ Vi khổ tâm, anh nhất định sẽ không làm. Chỉ là, nghĩ tới việc phải đưa Tuyết Vi đi, anh thật không nỡ.

Hàn Thừa Nghị cúi đầu hôn cô gái vẫn còn đang ngủ say. Cô gái này mới bước vào cuộc sống của anh có mấy tháng ngắn ngủi mà lại khiến anh có cảm giác như đã quen biết từ rất lâu.

Mặc kệ luyến tiếc ra sao, cuối cùng vẫn phải bỏ qua. Dây dưa dài dòng tuyệt đối không phải là phong cách của tam thiếu anh. Có lẽ là bởi vì thân thể thật sự quá mức phù hợp, nên mới có cảm giác nười tiếc như thế. Hàn Thừa Nghị lắc đầu cười kễ, đừng nghĩ nữa, ngày mai sẽ đưa cô đi.

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Tuyết Vi dậy muộn, vừa mở mắt đã là 9 giờ.

“A! Dậy muộn rồi!” Nhạc Tuyết Vi kêu to, tay chân luống cuống muốn đứng lên, giờ này mới phát hiện người bên cạnh vẫn đang ngủ.

Hàn Thừa Nghị nhú mảy từ từ mở mắt ra, chân dài cuốn lấy cô, đem cô đè xuống giường, “Sao mới sáng đã làm loạn lên thế? Không thể yên tĩnh một chút sao?”

“Sao anh cũng không dậy? Mau đứng lên đi! 9 giờ rồi!” Nhạc Tuyết Vi không rảnh cùng Hàn Thừa Nghị nói nhiều, giãy giụa muốn đứng lên, “Anh muốn thi cử ngủ tiếp đi, anh là tổng giám đốc không ai dám nói, nhưng tôi không thể đi muộn được! Bao nhiêu người trong công ty sẽ nhìn tôi chăm chăm. Buông tôi ra!”

“Hôm nay không đi làm.” Hàn Thừa Nghị nói.

“Hả?” Nhạc Tuyết Vi khó hiểu, “Không đi làm? Hôm nay không phải cuối tuần!”

“Hôm nay tôi đưa em đi đến một nơi.” Hàn Thừa Nghị ngắt lời, một mực ôn lấy cô.

“Ừ.” Nhạc Tuyết Vi không rõ nguyên nhân, cũng không hỏi nhiều, hiện tại cô đã rèn luyện được khả năng ở trước mặt Hàn Thừa Nghị tuyệt đối không nói nhiều, hỏi nhiều, nỗ lực cùng anh làm tốt giao dịch của bọn họ.

Vệ sinh xong Nhạc Tuyết Vi đi theo Hàn Thừa Nghị ra cửa, hôm nay có nhiều chuyện bất ngờ, đột nhiên Hàn Thừa Nghị muốn tự mình lái xe, mấy vệ sĩ đi một chiếc xe khác ở phía sau. Nhạc Tuyết Vi không kim lòng được mà tò mò, Hàn Thừa Nghị muốn đưa cô đi đâu? Đáng vẻ thần thần bí bí này....

Hàn Thừa Nghị nhìn Nhạc Tuyết Vi qua ô kính, từ mái tóc đen nhánh đến chóp mũi nhỏ nhắn, cuối cùng dừng lại ở đôi môi hồng hồng, càng nhìn càng thấy không nỡ.

“Sao không hỏi đi chỗ nào?”

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, lười nhác, “Không có gì phải hỏi, đi thì biết thôi.”

Đáp án này khiến Hàn Thừa Nghị siết chặt tay lái. Lại thêm lý do khiến anh không nỡ rời xa cô, cô nhu thuận, an tĩnh, không kiêu không tranh không làm loạn.

Sau đó, họ dừng lại trước một tòa biệt thự. Hàn Thừa Nghị xuống xe, thay cô cởi dây an toàn, đồng thời mở cửa, kéo cô xuống xe.

Nhạc Tuyết Vi rất kinh ngạc, tuy biết anh chính là vương tử sang trọng quyền quý, nhưng dáng vẻ này của anh. .... Thật sự ngoài suy nghĩ của cô.

Hàn Thừa Nghị kéo Nhạc Tuyết Vi ngồi xuống sofa ở phòng khách, Nhạc Tuyết Vi đánh giá bốn phía, không rõ anh đưa cô tới đây làm gì.

“Thích nơi này sao?”

Hàn Thừa Nghị trong giọng nói, có loại ý vị lấy lòng, nhìn Nhạc Tuyết Vi với ánh mắt tràn ngập chờ mong.

“Hả?” Nhạc Tuyết Vi sững sốt, nghĩ nghĩ gật gật đầu, “Không tồi, rất đẹp.”

Hàn Thừa Nghị nhẹ nhàng thở ra: “Thích thì tốt, sau này, em tới đây ở đi.”

Nhạc Tuyết Vi thuận theo gật gật đầu, đến lúc này, cô không nhận thấy được bất cứ tín hiệu nguy hiểm nào. “Được. Tôi không có ý kiến, chỉ cần anh thích, thì ở chỗ nào cũng được. Chỗ này tuy nhỏ hơn sơn trang nhưng gần nội thành, náo nhiệt hơn nhiều so với sơn trang.”

Nhìn cô như vậy, Hàn Thừa Nghị rất muốn đổi ý! Nhưng anh lại là một người rất lý trí, suy nghĩ kia vừa hiện lên đã bị đánh bật.

“Tiểu Tuyết nghe này, là em ở đây, không phải chúng ta.”

Nhạc Tuyết Vi khựng lại, nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, đôi mắt ngây thơ bỗng hiện lên một tia khủng hoảng, ý anh là gì? Cô ở đây,... nhưng anh không đến?

“Đây là ý gì?”

Hàn Thừa Nghị thở dài một hơi, từ bàn trà lấy ra một bộ hồ sơ và một chùm chìa khóa, đưa đến trước mặt Nhạc Tuyết Vi, giải thích: “Vị hôn thê của tôi đã trở lại, tôi không thể giữ em lại bên người. Có điều em yên tâm, món nợ 1000 vạn kia sẽ xóa bỏ, biệt thự này tôi tặng cho em, dưới gắ có một chiếc xe màu hồng cũng là dành cho em, còn có 50 triệu ở trong tài khoản ngân hàng của em.”

“.....” Đầu Nhạc Tuyết Vi ong ong, những lời Hàn Thừa Nghị nói, cô đều không nghe được, chỉ thấy đôi môi mỏng của anh mấp máy, khí lạnh từ bàn chân chạy dọc cả người, khiến toàn thân cô phát run.

“Tiểu tuyết, tiểu tuyết?” Hàn Thừa Nghị đỡ lấy bả vai Nhạc Tuyết Vi, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng, “Em nghe thấy tôi nói chuyện không?”

Nhạc Tuyết Vi bầu chặt vào sofa, chỉ như thế cô mới không ngã xuống. Tuy rằng đã sớm biết loại kết quả này, tuy rằng đã sớm biết. .... Nhưng cô không thể lại xảy ra nhanh như thế, càng không nghĩ mình sẽ đau lòng như vậy. Cảm giác đau đơn này, còn đau hơn cả khi biết được Cừ Lễ Dương phản bội mình.

Cố gắng tươi cười, Nhạc Tuyết Vi gật gật đầu: “Được. Tôi nhớ rồi. Biệt thự rất đẹp, tôi rất thích, cảm ơn.”

Hàn Thừa Nghị nhẹ nhàng thở ra, cảm giác áy náy cũng bớt đi vài phần, phụ nữ mặc cho là người đơn thuần hay tâm cơ, còn trẻ hay lớn tuổi thì vẫn không thể từ chối được tiền tài.

“Còn, công việc của tôi bây giờ thì sao?” Nhạc Tuyết Vi cảm thấy bản thân mình thật buồn cười, chuyện đã đến nước này mà vẫn còn cố bám vào lý do này để có thể được ở cạnh anh.

Điều này Hàn Thừa Nghị cũng đã thay cô tính toán, “Em không cần tới công ty làm thư ký của tôi nữa, thực tập sinh lúc trước sẽ làm thay. Giờ em sẽ chuyển sang bên thực tập thiết kế làm việc.”

“Được.” Nhạc Tuyết Vi cảm thấy choáng váng đầu óc, bộ phận thực tập thiết kế nhỏ nhoi kia cả đời cũng không có cơ hội nhìn thấy tổng giám đốc là anh. Người đàn ông này quyền lực thật lớn, nói muốn có cô thì liền có được, giờ vứt cô cũng chỉ cần phẩy tay một cái.

“Vậy, tôi đi.” Hàn Thừa Nghị nhìn chăm chú Tuyết Vi lần cuối, rồi ép mình đứng lên, quay người đi ra cửa.

Anh tự nói chính mình, không có gì là không nỡ cả, Nhạc Tuyết Vi theo anh thời gian ngắn nhất nhưng lại được đền bù tổn thất nhiều nhất, là anh đã cho cô một đời áo com đầy đủ.

Cánh cửa khép lại, ngăn cách hai người, hai thế giới.

Chỉ còn Nhạc Tuyết Vi một mình trong phòng khách, trống trải, lạnh lẽo, hơi lạnh thấu xương từ bốn phương tám hướng bao phủ lấy cô.

"Hu hu. ...." Nhạc Tuyết Vi cắn môi, nước mắt ngày càng nhiều, cuối cùng không nhịn được nữa, rơi xuống thành dòng. Nhạc Tuyết Vi không ngừng lau nước mắt, tự khuyên nhủ chính mình, cô tự do rồi, ác mộng kết thúc, không có gì để khóc hết.

Đây là một việc vui vẻ với cô. Đúng thế, cô khóc vì vui quá thôi. Cô không hề nghiêm túc với Hàn Thừa Nghị, đó chỉ là một trò đùa thôi, nhưng vì sao cô lại không ngăn được nước mắt?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46: Kiều Vũ Vi Trở Lại

Editor: Chi Misaki

Khóc xong một hồi, Nhạc Tuyết Vi đi làm một số chuyện.

Không sai, hiện tại kết cục này khiến cho cô rất khổ sở, nhưng từ nhỏ đến lớn, cô đã dưỡng thành tính cách vô cùng cứng cỏi, không có chuyện gì là không vượt qua được! Tuy rằng bây giờ cô khóc, nhưng một chút này cũng không đáng gì.

Nhạc Tuyết Vi đi vào phòng bếp rửa mặt, lại lấy kem chống nắng từ trong túi ra, thoa một lớp, sau đó chỉnh chu một chút cho mình thêm xinh đẹp.

Lúc này cô không có quay trở lại bàn trà lấy hộp đồng cùng chìa khóa, mà là lập tức rời khỏi biệt thự, cánh cửa lớn sau lưng cô từ từ đóng lại. Nhạc Tuyết Vi đứng ở cửa biệt thự, hít một hơi thật sâu, tốt rồi! Hết thấy đều đã kết thúc!

Nhạc Tuyết Vi vẫy một chiếc xe ở tiểu khu, trực tiếp đến ngân hàng.

Sau khi kiểm tra tiền lương, quả nhiên trong tài khoản có 5000 vạn! Nhạc Tuyết Vi không chút do dự đem món nợ này trả lại cho Hàn Thừa Nghị, cô không có lý do gì để lấy khoản tiền này. Nhưng vì cô không biết tài khoản gửi tiết kiệm ngân hàng của Hàn Thừa Nghị, mà lại biết tài khoản của tập đoàn D.S, vì thế, Nhạc Tuyết Vi liền điền vào giấy, gửi 5000 vạn này vào tài khoản D.S trên danh nghĩa.

Nhìn tiền lương trong tài khoản giảm bớt vài con số, Nhạc Tuyết Vi lúc này mới thở hắt một hơi, thế này mới coi như là chấm dứt triệt để.

Chỉ có điều vẫn còn một việc nữa, đó chính là hành lý của cô tại Bán Hạ Sơn Trang, tuy đồ đạc của cô cũng không có gì, nhưng mà giấy tờ tùy thân thì vẫn phải cần. Cái này cũng không tính là khó, cô rất quen thuộc với thời gian nghỉ ngơi và làm việc của Hàn Thừa Nghị, chỉ cần lúc Hàn Thừa Nghị không có ở đó liền trở về là được.

Đi ra từ ngân hàng, Nhạc Tuyết Vi trực tiếp trở về trường học.

Phòng ký túc xá mà Nhạc Tuyết Vi ở trước đây, vốn dĩ có 4 người, nhưng vì có hai người giống cô đi tìm công ty để thực tập, cũng để thuận tiện đi làm, nên không còn ở ký túc xá nữa, hiện tại ở trong ký túc xá chỉ còn lại một mình Nguyễn Đan Ninh đang chuẩn bị làm nghiên cứu.

Nguyễn Đan Ninh đầu tóc bù xù vội nhào qua mở cửa cho Nhạc Tuyết Vi, híp mắt gào to: "Con mẹ nó, sao cậu lại trở về lúc này? Chẳng lẽ ác ma của cậu vút bỏ cậu rồi hả?"

Nói xong liền xoay người nằm úp sấp lên giường, đợi hồi lâu mới phát hiện ra Nhạc Tuyết Vi một chút động tĩnh cũng không có, con buồn ngủ cũng biến mất, cô vội vàng quay đầu lại quan tâm hỏi bạn tốt: "Làm sao vậy? Sao lại không nói lời nào? Bây giờ cậu không cần đi làm sao?"

Nhạc Tuyết Vi nhào vào trong lòng Nguyễn Đan Ninh, hốc mắt không khỏi đỏ lên: "Đan Đan, tớ đã trở lại, trở lại... Trở lại..."

Nhạc Tuyết Vi thút tha thút thít nói hết sự tình một lần cho Nguyễn Đan Ninh nghe.

Vốn muốn để bạn tốt nghe xong an ủi một phen, nào biết Nguyễn Đan Ninh lại vỗ một cái vào mặt cô: "Tớ còn tưởng chuyện gì! Không có gì phải thương tâm hết! Không cần phải lưu luyến loại tình cảm còn chưa bắt đầu này, thừa dịp còn sớm thì cắt đứt luôn là được rồi! Hơn nữa, cậu cũng không phải thích ác ma kia đến như thế, thiếu nữ tuổi còn nhỏ giống như cậu, bị một người đàn ông thành thực như thế hấp dẫn cũng là chuyện thường tình, huống chi cậu còn là một cô gái từ nhỏ đã thiếu tình thương của cha?"

"Uh' m... Là như vậy sao?" Nhạc Tuyết Vi hoảng hốt mở to đôi mắt ướt át, cô bị Nguyễn Đan Ninh làm cho khiếp sợ rồi.

"Đương nhiên đúng rồi!" Nguyễn Đan Ninh vô cùng khẳng định, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy hình như đúng là có chuyện như vậy.

Giải quyết được nút thắt trong lòng với Hàn Thừa Nghị, cuộc sống của Nhạc Tuyết Vi liền khôi phục lại bình thường, có bạn thân ở bên, vết thương lòng cũng nhanh chóng lành lại.

Buổi chiều thứ bảy, sân bay quốc tế thành phố T.

Hàn Thừa Nghị đứng ở cửa kiểm an sân bay, đăng tại [thichdoctruyen.com](http://thichdoctruyen.com) đi cùng là Nghê Tuấn cùng một hàng bảo tiêu. Bởi vì đội hình của họ quá bá đạo, cho nên người chung quanh cũng không dám đến gần, người tới sân bay đều chủ động kéo dài khoảng cách với bọn họ.

Đôi mắt hẹp dài thâm thúy của Hàn Thừa Nghị không rời khỏi cửa ra vào, chỉ sợ bỏ lỡ thân ảnh của Kiều Vũ Vi.

Đang chờ Kiều Vũ Vi, một chớp mắt kia trong đầu anh chợt xuất hiện hình ảnh ngày anh trở lại, cùng với một màn Nhạc Tuyết Vi lao tới ôm hôn anh, khoe miệng không khỏi dương lên...

Kiều Vũ Vi kéo vali hành lý đi ra khỏi cửa kiểm an, trang phục là kiểu England mà cô ta mới vợ được tại tuần lễ thời trang Milan.

Không giống với Nhạc Tuyết Vi, diện mạo của Kiều Vũ Vi giống với mẹ mình. Mẹ của Nhạc Tuyết Vi năm đó có tiếng là người đẹp tại thành phố T, mà mẹ của Kiều Vũ Vi- Khang Tuệ Trân chỉ có diện mạo rất bình thường, cho nên, từ nhỏ đến lớn Kiều Vũ Vi cùng hai chữ “Xinh đẹp” chẳng có liên quan đến nhau.

Nhưng mà Kiều Vũ Vi lại rất biết cách tận dụng mỹ phẩm bên ngoài để làm đẹp cho bản thân mình, cho nên nếu cô ta ăn mặc một cách tỉ mỉ kỹ lưỡng thì miễn cưỡng có thể coi là người đẹp.

Kiều Vũ Vi vừa đi ra, liền đứng lại. Nhìn quanh bốn phía tìm kiếm bóng dáng cha mẹ mình, cô ta đã báo với cha mẹ từ một tháng trước rồi, nhưng mà hiện tại ở cửa ra vào hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng bọn họ đâu. Từ nhỏ Kiều Vũ Vi đã bị người mẹ Khang Tuệ Trân của mình cưng chiều nên lúc này tính tình của cô ta vô cùng tệ.

Vừa thấy không có ai đến đón, cô ta lập tức cầm điện thoại ra gọi điện thoại cho cha mẹ mình.

"Này? Các người đang ở đâu? Con đã đến rồi, sao vẫn không thấy ai cả vậy? Kẹt xe? Biết con trở về còn không biết đường đi sớm một chút? Kia còn muốn con đợi bao lâu nữa a? Đi nhanh đi nhanh đi, đừng nói lời vô dụng nữa, nhanh lên!"

Kiều Vũ Vi cũng chẳng buồn nghe cha mẹ mình giải thích, không kiên nhẫn liền cúp điện thoại. Lúc liếc mắt nhìn xung quanh liền bị một bóng đen bao phủ, Kiều Vũ Vi hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn về phía bóng đen đang tiến lại gần.

Diện mạo cùng dáng người của Hàn Thừa Nghị trời sinh đã là người nổi tiếng, huống chi hôm nay anh còn ăn mặc rất tỉ mỉ?

Mái tóc ngắn màu nâu mềm mại bị làn gió thổi qua liền có chút rối, ở mi tâm cất giấu một cổ quyết đoán trấn định tự nhiên, khoe miệng treo lên nụ cười thần nhiên, càng làm cho khuôn mặt anh tuần thêm vài phần mỹ lực nam tính. Một thân âu phục sang quý thể hiện địa vị và tài phú, mà ánh mắt thâm thúy không chút che giấu nhìn về phía Kiều Vũ Vi.

Đôi má Kiều Vũ Vi nhất thời nóng lên, tim đập thình thịch! Người đàn ông đẹp trai lại thành thực, trên người không dấu nổi khí chất cao quý như vậy, vẫn là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy trong đời!

"Chào anh, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho anh?" Kiều Vũ Vi còn tưởng là người bình thường đến hỏi đường.

Hàn Thừa Nghị khẽ nhếch môi cười, nụ cười tươi như tắm gió xuân: "Kiều Vũ Vi, phải không? Tôi tới đón em."

"A?" Kiều Vũ Vi vô cùng kinh ngạc, trống ngực lại càng đập nhanh hơn, một người đàn ông cực phẩm như thế này là tới đón cô? Cô đây và phải vận đào hoa nào vậy?

Hàn Thừa Nghị lấy ra một tấm danh thiếp đi tới trước mặt Kiều Vũ Vi, thật cẩn thận ôn nhu nói: "Em đừng sợ, tôi không có ác ý. Đây là danh thiếp của tôi, tôi là tổng giám đốc tập đoàn D.S tên gọi Hàn Thừa Nghị. Mười năm trước chúng ta đã từng gặp qua, nhưng lúc đấy em còn quá nhỏ, đại khái chắc em cũng không nhớ rõ tôi, nhưng tôi vĩnh viễn cũng sẽ không quên em."

Đôi mắt Hàn Thừa Nghị xưa nay vốn trong trẻo, lạnh lùng, giờ phút này lại dịu dàng khiến người ta không cưỡng lại được.

Tổng giám đốc tập đoàn D.S! Kiều Vũ Vi cầm danh thiếp trong tay, ghen hòng nhìn trân trối! Tập đoàn D.S cô ta đương nhiên đã nghe qua, tập đoàn này có thể coi là một thần thoại tại nước C, nghe nói tổng giám đốc của bọn họ tuổi trẻ lại đầy hứa hẹn, vậy mà nay người đàn ông đó lại xuất hiện trước mặt cô ta?

Quả nhiên, không phải là người thường! Nhưng mà vì sao anh ta lại nói bọn họ mười năm trước đã gặp qua? Mười năm trước tuy cô ta còn nhỏ, nhưng không đến mức một chút ấn tượng cũng không có.

Chỉ có điều, sau đó Kiều Vũ Vi tuyệt đối cũng sẽ không nói ra rằng cô ta chưa từng gặp qua Hàn Thừa Nghị. Trời ạ! Người đàn ông giống như anh, cư nhiên lại hạ mình cúi người trước cô ta, hơn nữa lại còn dùng những lời nói ôn nhu, nhỏ nhẹ với cô ta như vậy!

"Vậy sao? Tôi cũng nghĩ chắc tôi còn nhỏ quá, cho nên chính bản thân mình cũng quên mất rồi." Kiều Vũ Vi cũng dựa theo lời Hàn Thừa Nghị mà nói, tất cả đều quy kết cho lý do vì quá nhỏ nên không nhớ nổi.

Hàn Thừa Nghị lắc đầu cười yếu ớt, bộ dáng vô cùng bao dung nói: "Không sao cả, tôi nhớ rõ em là được. Về sau, tôi sẽ khiến cho em từ từ nhớ kỹ tôi."

Lời này khiến Kiều Vũ Vi có chút không hiểu, đây là có ý gì? Kiều Vũ Vi từng hẹn hò với mấy nam sinh, đương nhiên có phần hiểu thâm ý trong lời nói này. Nếu mà nói rõ ràng lời này thì chính là: ‘Tôi thích em, hi vọng em cũng thích tôi’ không phải vậy hay sao?

Đầu óc Kiều Vũ Vi có chút choáng váng, cô ta đây là được một người đàn ông chất lượng cực phẩm tới theo đuổi sao?

Kiều Vũ Vi đỏ mặt, thẹn thùng, bộ dáng có chút khản trương khiến cho Hàn Thừa Nghị vô cùng thỏa mãn, anh biết rõ, phản chuẩn bị này của anh đã khiến cho cô hài lòng, toàn bộ đều nằm trong lòng bàn tay của anh, tất cả đều hướng về mục tiêu đã đề ra.

"Xe của tôi đã ở bên ngoài chờ, ngồi máy bay thời gian lâu như vậy, tôi biết em rất là mệt mỏi, nên sẽ đưa em về nghỉ ngơi trước nhé?"

Hàn thừa Nghị cực kỳ nho nhã tránh người qua một bên, nhường ra một lối, ánh mắt ra hiệu cho thuộc hạ, liền có người đi lên đón lấy hành lý trong tay Kiều Vũ Vi, cung kính nói: "Kiều tiểu thư, để tôi."

Có người đàn ông cực phẩm hộ tống, bảo tiêu mở đường, tiền hô hậu ủng, Kiều Vũ Vi có cảm giác giống như mình đang nằm mơ! Kiều Vũ Vi ngẫm thê, mặc kệ Hàn Thừa nghị vì sao lại tới tìm cô ta, cô ta tuyệt đối cũng sẽ không đánh mất đi cơ hội này, nhất định phải liều chết cắn lấy, tuyệt đối không buông tay!

Hàn Thừa Nghị che chở cho Kiều Vũ Vi ra đến cửa sân bay, liền gặp Kiều Vạn Đông cùng Khang Tuệ Trân chạy vào, vừa lúc bị bọn họ bắt gặp.

"Vũ Vi, thực xin lỗi! Ba mẹ tới chậm, không nghĩ tới lại kẹt xe đến như vậy!" Khang Tuệ Trân vừa nhìn thấy con gái liền lôi kéo nói không ngừng, chỉ sợ con gái tính tình không tốt lại nổi bão.

Kiều Vũ Vi vốn một bụng phát hỏa, nhưng vì có Hàn Thừa Nghị, nên tâm tình hoàn toàn không giống bình thường, cô ta trộm nhìn Hàn Thừa Nghị một cái, ra vẻ làm nũng nhỏ giọng nói: "Mẹ, không sao cả, con chờ một lát thì có cái gì, ba và mẹ phải cẩn thận lái xe, chú ý an toàn mới tốt."

Khang Tuệ Trân cùng Kiều Vạn Đông sững sốt, con gái của bọn họ bị làm sao vậy? Người vừa nãy mới hô to gọi nhỏ trong điện thoại là ai a?

Kiều Vạn Đông vừa đến đã nhìn thấy Hàn Thừa Nghị, liền ngạc nhiên nói: "Hàn tổng? Sao ngài cũng ở trong này? Cũng là tới đón người sao?"

Hàn Thừa Nghị nhìn Kiều Vũ Vi, cười cười, hướng về phía Kiều Vạn Đông cùng Khang Tuệ Trân nho nhã lễ độ hơi cúi người, nói: "Chào bác trai, bác gái, cháu là Hàn Thừa Nghị, bác trai trước kia đã gặp qua cháu rồi. Bác gái hôm nay là lần đầu tiên được gặp, bác gọi cháu Thừa Nghị là được rồi. Cháu là tới đón Vũ Vi, cháu cũng không quanh co lòng vòng nữa, nếu hai bác đều có mặt ở đây, cháu cũng không ngại nói thẳng, cháu có ấn tượng rất tốt với Vũ Vi, nếu cô ấy không ghét cháu, cháu mong muốn hai bác đồng ý cho cháu cùng cô ấy qua lại."

Lời này vừa nói ra, không chỉ là vợ chồng Kiều Vạn Đông, mà ngay cả Kiều Vũ Vi đứng ở một bên cũng ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 47: Anh Là Broadband Sao?

Editor: Chi Misaki

Nhạc Tuyết Vi nằm úp sấp ở đầu giường lật người cứng nhắc, trong miệng còn gặm quả táo, đôi chân thon dài thẳng tắp, trắng nõn đung đưa. Mà điện thoại ở chiếc gối bên cạnh lại bắt đầu bài ca vui vẻ. Nhạc tuyết Vi làm như mất điếc tai ngơ, hoàn toàn không có ý định nghe máy. Người đang vui đùa trong sách ra sức học như Nguyễn Đan Ninh thực sự chịu không nổi, một chiếc gối khác liền bay thẳng tới: "Nhanh nghe! Người cha vô lương tâm kia cũng là cha cậu, đừng phá tới!"

Nhạc Tuyết Vi chu môi, Đan Đan tức giận, được rồi, cô cố mà tiếp điện thoại vậy.

"Này? Tôi còn sống, ông chưa cần nhặt xác tôi, tôi biết Kiều Vũ Vi trở lại, chúc mừng ông, tôi sẽ không đi, cứ như vậy đi, tôi tắt điện thoại!"

Không đợi Kiều Vạn Đông mở miệng, Nhạc Tuyết Vi cũng đã nói xong, hơn nữa còn nhanh chóng cúp điện thoại.

Bị gọi điện thoại quấy rầy, tâm tình Nhạc Tuyết Vi vô cùng xấu, nằm ngay đơ thẳng tắp ở trên giường, 'Phá đám' Nguyễn Đan Ninh: "Đan Đan, thật nhảm chán, thật nhảm chán... Thật nhảm chán n+1...!"

Nguyễn Đan Ninh không thể nhịn được nữa, đành phải đặt sách vở xuống, hung ác nhìn cô: "Vậy cậu muốn như thế nào mới đủ kích thích?"

"Chúng ta đi chơi đi! Ăn ngon một chút!" Nhạc Tuyết Vi nghiêng người tinh thần đầy phấn chấn.

"Lại vẫn ăn? Cậu nhìn khuôn mặt toàn thịt của cậu kìa!"

"Đây là báo theo kiểu của trẻ sơ sinh." Nhạc Tuyết Vi xoa nắn khuôn mặt, cười hi hi.

Nguyễn Đan Ninh không còn lời nào để nói nữa, cái gọi là giá trị của bạn thân liền là như thế này: "Được rồi, tớ phụng bồi! Ai sợ ai chứ?"

Hai cô gái nhỏ một đường đi ra khỏi công viên rộng lớn của thành phố T, đang định đi ra con phố ngy thực đằng sau càn quét một lượt, nhưng mà chân còn chưa bước, Nhạc Tuyết Vi liền bắt gặp một bóng dáng quen thuộc. Nhất thời, một miếng đậu phụ thúi mắc kẹt tại cổ họng, khiến cô ho khan không thôi.

"Khụ khụ khụ..."

"Làm sao vậy? Sao lại bị sặc?" Nguyễn Đan Ninh không rõ chân tướng liền thay Nhạc Tuyết Vi vỗ lưng.

Nhạc Tuyết Vi bỗng nhiên chỉ về phía trước nói: "Đan Đan, cậu xem..."

"Nhìn cái gì?" Nguyễn Đan Ninh nhìn theo phương hướng Nhạc Tuyết Vi chỉ qua, chỉ thấy một người đàn ông đi ra từ con hẻm nhỏ phía trước, hai tay dắt chiếc xe đạp cũ nát, mái tóc có phần tán loạn, gương mặt có chút tuần tú, không phải Cừ Lễ Dương còn ả?

"Tớ qua đánh anh ta một trận! Đừng là oan gia ngõ hẹp!" Nguyễn Đan Ninh nhớ tới chuyện lần trước Nhạc tuyết Vi thiếu chút nữa bị anh ta cưỡng gian liền nổi giận, một tay xắn tay áo muốn đi lên đánh người!

Nhạc Tuyết Vi giữ chặt lấy tay cô, vội vã lắc đầu: "Cậu muốn làm gì! Đừng đi qua, anh ta xem ra... Cũng không tốt lắm."

"Không tốt cũng là tự mình tìm lấy!"

"Tóm lại không cần đi qua!" Nhạc Tuyết Vi nửa cứng rắn, nửa khẩn cầu nhìn Nguyễn Đan Ninh, Nguyễn Đan Ninh liền bại trận.

Cừ Lễ Dương cũng không có phát hiện ra hai người các cô, đạp xe đạp đi tới. Nhạc Tuyết Vi không biết bị cái gì kích thích, cô rất muốn biết sau chuyện kia, Cừ lễ Dương bị đối đãi như thế nào? Ngày qua ngày liền phong sinh thủy khởi\* sao?

"Dừng xe!" Nhạc Tuyết Vi đột nhiên bắt một chiếc taxi, lôi kéo Nguyễn Đan Ninh ngồi lên, "Bác tài, phiền chú đi theo nam sinh đạp xe đạp đằng trước!"

Nguyễn Đan Ninh kinh ngạc không thôi: "Cậu điên ả? Đi theo cái loại cặn bã này làm gì?"

"Tớ muốn xem một chút, xem một chút!" Nhạc Tuyết Vi nắm nắm tay nhỏ, cố chấp nhìn Nguyễn Đan Ninh.

Kết quả, bạn tốt Đan Đan lại một lần nữa phải thỏa hiệp với cô nàng.

Xe taxi vẫn đi theo Cừ Lễ Dương cho đến một nhà hàng... Di ngõ hẻm'Di ngõ hẻm là một trong những nhà hàng xa hoa nhất ở thành phố T, chỉ có đám quan chức cấp cao mới có tiền phung phí ở trong này.

Nguyễn Đan Ninh không được tự nhiên trào phúng nói: "Không sai ả, tên cặn bã kia sống rất tốt, xem ra anh ta bám đúng cành cây cao Niên Giai Giai rồi! Thế nhưng còn có thể ở nơi này... Trở về đi, đừng nhìn nữa! Càng xem không phải sẽ càng tức giận sao?"

Trực giác Nhạc Tuyết Vi mách bảo, cô kiên trì muốn vào xem một chút.

"Không, chúng ta vào xem đi."

Nguyễn Đan Ninh thực sự không còn cách nào khác, đành phải theo Nhạc Tuyết Vi. Đợi cho các cô đi vào rồi, nào đâu còn thấy bóng dáng của Cừ Lễ Dương?

"Đi thôi! Nhiều phòng như vậy, cậu biết anh ta ở phòng nào sao?" Nguyễn Đan Ninh khuyên nhủ.

Nhạc Tuyết Vi mờ mịt đứng trong đại sảnh, nhìn quanh bốn phía, chần chờ không chịu đi. Sau đó không lâu, cô quả nhiên nhìn thấy Cừ Lễ dương! Chẳng qua, Cừ Lễ Dương không phải tới nơi này để tiêu sả, mà trên người anh ta đang mặc đồ giành cho người phục vụ... Anh ta tới nơi này để làm công!

"A, còn tưởng rằng giàu có, càng xem lại càng khiến cho ngời ta thất vọng, thực hết giận!" Nguyễn Đan Ninh cất giọng mỉa mai, nhìn về phía Cừ Lễ Dương.

Cừ Lễ Dương đứng ở trên cầu thang, Nhạc Tuyết Vi đứng phía dưới cầu thang, anh ta đi từ phòng thay đồ ra liền gặp cô, chỉ là một lần chạm mặt này, hai người đều không còn lời nào để nói!

"Cừ Lễ Dương! Ngây ngốc ở đó làm gì? Còn không nhanh làm việc?"

Đứng ở đại sảnh, quán lí nhìn thấy liền thúc giục anh ta .

"Tới đây!" Cừ Lễ Dương cao giọng đáp lại, cúi đầu, vội vàng đi qua bên người Nhạc Tuyết Vi, ngay cả chào cũng không dám chào.

Nhạc Tuyết Vi ngu ngơ đứng tại chỗ, trong lòng không nói lên được ngũ vị tạp trần.

"Đi thôi!" Nguyễn Đan Ninh kéo kéo cô, Nhạc Tuyết Vi mờ mịt bị cô kéo ra ngoài.

Chỉ trong giây phút bước chân ra khỏi cửa, cư nhiên có thể đụng phải Kiều Vạn Đông.

"Tuyệt Vi? Con đến rồi à? Có phải con đã xem tin nhắn ba gửi cho con rồi không?" Trên mặt Kiều Vạn Đông tràn đầy vui vẻ, còn tưởng rằng Nhạc Tuyệt Vi tới đây để ăn cơm.

Nhạc Tuyệt Vi sững sờ, thì ra một nhà Kiều Vạn Đông ăn bữa cơm đoàn viên ở trong này sao? Cô không khỏi nở nụ cười, nụ cười xinh đẹp đến không chỗ nào có thể bắt bẻ được, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy một tia đau khổ tuyệt vọng ẩn giấu bên trong nụ cười hoàn mỹ kia: "Ăn cơm đoàn viên tại 'Di ngô hẻm'? Hiệu trưởng Kiều chơi cũng thật lớn a!"

"Tuyệt Vi..." Kiều Vạn Đông không hiểu được ý của con gái, liền tiến lên cầm tay cô nói: "Di cùng chị con đã vào trước, ba dẫn con qua đó, con thích ăn cái gì? Ba sẽ gọi cho con! Ba đã gọi một ít nhưng không biết con thực sự thích cái gì."

"Kiều Vạn Đông!" Nhạc Tuyệt Vi ra sức vung cánh tay, tránh thoát khỏi Kiều Vạn Đông, mắt lạnh lùng ông ta một cái: "Ông đừng có nằm mơ nữa! Làm sao tôi có thể cùng các người ngồi trên cùng một bàn cơm?" Cô khoa chân múa tay làm động tác buồn nôn hai lần lại nói: "Di ngô hẻm? Kiều Vạn Đông, ông biết không, từ năm tôi sáu tuổi, tôi cùng bà ngoại liền chưa từng một lần được ném thử cơm nhà hàng! Kiều Vạn Đông, ông phản bội vợ mình, vứt bỏ con nhỏ, ông hẳn sẽ không chết già!"

Lời này quá ác độc, Nguyễn Đan Ninh liền nghe không nổi nữa, lời kéo cô nhỏ giọng nói: "Tuyệt Vi, hơi quá rồi!"

"Tuyệt Vi, Tuyệt Vi!"

Sắc mặt Kiều Vạn Đông đột nhiên trắng bệch như tờ giấy, vội vàng ngăn cản con gái nhỏ, miệng run rẩy: "Con hiểu lầm ba rồi, kỳ thật ba... Ba cũng không muốn như thế!"

"Ông buông ra! Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của ông chạm vào người tôi!" Khuôn mặt xinh đẹp của Nhạc Tuyệt Vi giống như từ lúc đều có thể phát hỏa, hốc mắt cũng trở nên hồng hồng.

Kiều Vạn Đông cứng đờ, ánh mắt âm trầm, muốn nói lại thôi, cứ như là có thiên ngôn vạn ngữ ngăn đều bị chặn ở cổ họng... Chung quy lại ông cũng chỉ có thể buông tay con gái ra.

Ông hối hận, từ ngày mang theo mẹ con Khang Tuệ Trân về, ông liền hối hận, nếu biết về sau sẽ mất đi con gái nhỏ, nói gì ông cũng sẽ không mang theo mẹ con bọn họ về! Nhưng mà, có hối hận cũng đã không còn kịp nữa rồi! Từ lúc con gái nhỏ sáu tuổi, cũng đã không nhận người cha là ông đây, chỉ là cho tới bây giờ ông vẫn không chịu thừa nhận sự thật này mà thôi!

Nhạc tuyệt Vi bỏ lại cha mình xoay người đi ra, Nguyễn Đan Ninh quan tâm đi bên cạnh.

Mà một màn đặc sắc này, vừa vặn bị Hàn Thừa Nghị vừa mới đến 'Di ngô hẻm' xem không sót một chút gì. Xuyên thấu qua cửa kính xe, Hàn thừa Nghị nhìn thấy... Là hình ảnh Kiều Vạn Đông dây dưa với Nhạc Tuyệt Vi không buông, còn Nhạc Tuyệt Vi thì ra sức vùng vẫy!

Một đôi mày rậm không khỏi nhíu chặt lại, đối với vị cha vợ Kiều Vạn Đông này, Hàn Thừa Nghị thực sự không có ấn tượng tốt! Một ông già, như thế nào lại không biết xấu hổ mà dây dưa với một nữ sinh như vậy! Vài ngày không thấy Nhạc Tuyệt Vi, không nghĩ tới lại gặp được cô dưới tình huống này.

Nhạc Tuyệt Vi sợ Kiều Vạn Đông đuổi theo, liền lôi kéo Nguyễn Đan Ninh chạy.

Hàn Thừa Nghị không chút do dự phân phó lái xe: "Nhìn thấy Nhạc Tuyệt Vi không? Đuổi theo!"

Nghe Tuấn ngồi một bên nhắc nhở: "Tam Thiếu, thời gian không còn sớm, đến muộn sẽ không ổn lắm."

"Không sao cả, đuổi theo!" Hàn Thừa Nghị ra lệnh.

"Vâng ạ!"

Xe cấp tốc đuổi theo, một cái thắng xe này dừng lại ngay trước mặt Nhạc Tuyệt Vi khiến cô hoảng sợ không thôi, liền vỗ ngực mắng to: "Có biết lái xe hay không a! Có Rolls-Royce thì giỏi lắm sao? Lái Rolls-Royce là có thể lái lung tung à?"

Cửa xe mở ra, Nghe Tuấn liền xuống xe, sau đó, Hàn Thừa Nghị cũng xuống xe.

Nhạc Tuyệt Vi liền sững sờ. Là anh? Anh ta sao lại ở chỗ này? Cô còn tưởng rằng cả đời này sẽ không chạm mặt nhau nữa, không nghĩ tới, nhanh như vậy liền gặp mặt. Anh là cố ý ngăn cản cô sao? Hiện tại lại còn xuống xe đi về phía cô là có ý gì?

Rất nhiều nghi hoặc xoay quanh đầu, trống ngực Nhạc Tuyệt Vi liền đập thình thịch, hai mắt chăm chú nhìn Hàn Thừa Nghị.

"Tổng giám đốc." Nhạc Tuyệt Vi cố gắng duy trì nụ cười trên môi, giữa bọn họ không có quan hệ giao dịch, cô chỉ là cấp dưới, là thực tập sinh nhỏ nhỏ của bộ phận thiết kế trong tập đoàn D.S mà thôi.

"Tôi nơi này làm gì?" Hàn Thừa Nghị rũ mắt nhíu mày, vô cùng để ý quan hệ giữa cô cùng Kiều Vạn Đông: "Cô gái nhỏ không cần chạy loạn ở nơi này, phải biết tự trọng! Đầu óc em vừa ngu ngốc, có khi bị người ta bán cũng không biết!"

"Uhì m?" Nhạc Tuyết Vi ngẩn ra, có phần lơ mờ, cô đã làm gì sao? Như thế nào lại không tự trọng rồi hà ? Anh dựa vào cái gì mà dùng giọng điệu ghét bỏ này nói với cô? Lúc phản ứng kịp, cô liền đáp trả lại: "Mắc mớ gì đến anh vậy! Tôi thích chỗ nào thì đến chỗ đấy, thích bị ai lừa gạt thì để người đó lừa gạt! Anh là broadband sao? Quả thực rộng rãi!"

"Em đừng không biết phân biệt phải trái như vậy!" Hàn Thừa Nghị một bộ dáng người lớn dạy dỗ trẻ nhỏ.

Điều này làm cho Nhạc Tuyết Vi càng thêm khó chịu, bọn họ đều đã mỗi người một ngã, anh còn có tư cách gì để giáo huấn cô? Có điều cô cũng không muốn âm ỉ với anh nữa.

Nhạc Tuyết Vi bực mình kéo Nguyễn Đan Ninh rút chân bỏ chạy, bỏ lại Hàn Thừa Nghị đen mặt còn đang đứng ở đấy: " thật không thể tin nổi! Đan Đan, chúng ta đi!"

"Tam Thiếu..." Nghe Tuấn nghĩ muốn nhắc nhở Hàn Thừa Nghị, sắp không kịp rồi , lần đầu tiên chính thức gặp mặt cha mẹ vợ mà lại đến muộn, tựa hồ có chút không tốt lắm.

Hàn Thừa Nghị một ngụm tức giận nén lại trong ngực, phiền não kéo kéo cà- vạt, xoay người đi về phía nhà hàng. Tiểu nha đầu này tính tình thật thối! Quan tâm cô, cô còn không cảm kích. Dễ bị lừa gạt như vậy, sớm hay muộn cũng bị Kiều Vạn Đông tóm được! Nghĩ đến đây, trong lòng anh lại càng thêm phiền não !

Tiểu nha đầu vòng eo mềm mại, tiếng nói mềm dẻo, đôi mắt mê ly khi động tình... Mỗi một bộ dáng đều khiến cho anh miệng khô lưỡi đắng! Nếu là thật sự bị người đàn ông khác cuỗm đi, mặc kệ người đàn ông này là ai, Hàn Thừa Nghị cũng cảm thấy, anh thực sự có lòng muốn giết chết người đó!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 48: Ôm Hàn Thiên Lôi

Sáng sớm thứ hai, Tuyết Vi đến bộ phận thiết kế của tập đoàn D.S báo danh.

Vì cô từng làm thư kí riêng của giám đốc, cho nên các đồng nghiệp ở bộ phận thiết kế khi thấy cô xuống đây làm đều bàn ra tán vào, thậm chí còn nói lớn đến nỗi chính cô cũng nghe thấy.

"Này, biết cô ta không? Cuối cùng cũng phải về bộ phận của chúng ta, có lẽ là bị tổng giám đốc vứt bỏ rồi."

"Về ngoài thật đẹp đẽ. Haha, cặp mắt tổng giám đốc thật tốt!"

"Xinh đẹp thì sao? Chơi chán rồi thì chẳng phải cũng bị ném bỏ sao?"

"À mà, nghe nói thành tích của cô ta không tệ, không biết là thật hay giả!"

Nhạc Tuyết Vi yên lặng xiết chặt nắm tay, đối mặt với mấy lời đồn đại vớ vẩn, cô chỉ có thể cắn răng nhịn. Huống chi, những lời bọn họ nói đều là sự thật. Cô cần công việc này, không chỉ vậy mà còn phải làm thật tốt để chăm sóc cho bà ngoại, lòng tự tôn vào lúc này là thứ không đáng nhắc tới.

"Này!"

Đột nhiên có người vỗ vai cô, Tuyết Vi quay đầu lại nhìn về phía người kia, ngay lập tức con người trở nên lấp lánh, vô cùng vui vẻ: "Thiên Lôi! Sao lại là cậu?"

Hàn Thiên Lôi cười toét miệng, hệt như ánh mặt trời, trang phục bình thường kia không cách nào che giấu khí chất sang trọng bẩm sinh của cậu mà ngược lại còn lộ rõ vẻ tươi trẻ, tinh thần phấn chấn:

"Sao không thể là tôi, cô quên rằng, tôi cũng là lính của bộ phận thiết kế sao?"

"Ha ha..... Tôi quên mất!" Vì Thiên Lôi đến, tâm trạng không vui của Tuyết Vi cũng nhanh chóng qua đi.

"Có chuyện gì sao?" Hàn Thiên Lôi nhiệt tình tiếp đón Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu: "Không có gì, tổ trưởng bảo tôi tìm chỗ ngồi xuống."

"Đến đây!" Hàn Thiên Lôi lôi kéo Nhạc Tuyết Vi đi đến một bàn bỏ trống, nhiệt tình quảng cáo, "Vị cô ngồi đây đi. Theo tôi thấy thì vị trí này phong

thủy rất tốt đấy."

"Vi sao?" Nhạc Tuyết Vi khó hiểu.

Hàn Thiên Lỗi gãi tay, dùng ngón tay cái chỉ vào mũi mình, cười to nói: "Bởi vì bản thiếu gia ngồi tại bàn làm việc cách vách... haha"

"Ha ha....." Nhạc Tuyết Vi sùng sốt, cũng cười ha ha, có thể gặp được Hàn Thiên Lỗi ở chỗ này, thật là đúng là một chuyện vui vẻ.

Nhạc Tuyết Vi thấy làm việc ở bộ phận thiết kế vất vả hơn nhiều so với khi làm ở văn phòng tổng giám đốc. Hơn nữa tất cả mọi người đều biết, cô bị tổng giám đốc đuổi ra khỏi 'cung' nên đối với cô càng không khách khí.

Đi làm ngày đầu tiên, Nhạc Tuyết Vi không thể về đúng giờ tan tầm, bởi vì việc vất quá nhiều, mà việc của chính cô cũng rất nhiều, chỉ sợ là tới 9 giờ tối cô cũng chưa dám nghĩ đến việc về nhà.

Hàn Thiên Lỗi từ bên ngoài trở vào văn phòng, đặt hồ sơ xuống, uống miếng nước rồi chuẩn bị ra về, đến cửa văn phòng, thấy Nhạc Tuyết Vi vẫn đang ngồi làm việc, đồng nghiệp đã về hết, mười ngón tay cô đánh máy rất nhanh, mắt vẫn dôi lên màn hình.

Nhìn cô chăm chú làm việc, Hàn Thiên Lỗi không tự chủ được, bỗng thấy thương thương, đi qua, gõ gõ bàn làm việc của cô: "Vẫn chưa xong sao?"

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn cậu một cái, "Khi khác nói chuyện nhé, tôi bận sắp chết rồi. Nếu nói chuyện với cậu, chắc tôi sẽ phải ở lại cả đêm mất."

Hàn Thiên Lỗi gật gật đầu, đi qua, cảm lấy một chồng hồ sơ bên người cô, hỏi: "Tất cả chỗ này đều chưa làm xong?"

"Đừng thế! Thiếu gia, đừng quấy rầy tôi nữa, nếu không tôi sẽ cắn chết cậu!" Nhạc Tuyết Vi không để ý tới cậu, vì sốt ruột nên giọng điệu nghe cũng không được tốt.

Hàn Thiên Lỗi vươn tay xoa đầu cô, cười khê: "Nhìn bộ dạng sợ hãi của cô này! Để ca ca đây đến giúp cô một tay! Một mình cô làm biết đến bao giờ!" Nói xong, cậu bê chồng hồ sơ đặt lên bàn làm việc, ngồi xuống, mở máy tính.

"Hu!" Nhạc Tuyết Vi giả vờ khóc thương, cảm kích nhìn về phía Hàn Thiên Lỗi, "Cậu giúp tôi thật sao?"

"Còn có thể giả sao?"

"Cậu thật tốt!"

"Gọi ca ca!"

"Ca ca!" Bị ân huệ biến thành một con cún, biết nghe lời phải, chẳng qua là tiếng kêu ca ca, lại không phải cắt thịt! Nhạc Tuyết Vi cô lời quá rồi.

Có Hàn Thiên Lỗi trợ giúp, hiệu suất tăng nhanh, quá 7 giờ một chút, mọi việc đều đã xong xuôi. Nhạc Tuyết Vi cười tủm tỉm nhìn Hàn Thiên Lỗi, lấy lòng cậu, "Ca ca, anh giỏi quá! Quả thực muốn yêu anh đến chết!"

Lời này nói, người nói vô tâm người nghe cố ý, Hàn Thiên Lỗi cảm thấy không được tự nhiên, đỏ mặt, chẳng qua trong văn phòng ánh sáng mờ mờ, Nhạc Tuyết Vi không phát hiện ra.

"Khụ, chỉ biết nói miệng!" Hàn Thiên Lỗi ho nhẹ hai tiếng, đưa tay lên nhìn đồng hồ, "Đói quá, mời tôi ăn cơm đi!"

Nhạc Tuyết Vi vội gật đầu, "Được.. Được....." Ngay sau đó nghĩ lại, lại lắc lắc đầu, "Không được! Người khác không biết cậu là đại thiếu gia, nhưng tôi biết! Mỗi ngày cậu đều ăn đủ thứ sơn hào hải vị, đồ tôi mời, sao cậu có thể nuốt được?"

Hàn Thiên Lỗi duỗi cánh tay, ôm lấy bả vai Tuyết Vi: "Cô nghĩ xem, từ khi bản thiếu gia cải trang vi hành đến nay, có lúc nào không ăn khổ không?"

"Vậy được! Tôi mời cậu đi ăn thịt nướng! Không phải ngồi trong nhà hàng mà là quán ven đường..... Đã lâu không ăn rồi, từ khi đi theo chú cậu, tôi cũng không có cơ hội....."

Nhạc Tuyết Vi buột miệng thốt ra, nói xong liền sùng sốt, Hàn Thiên Lỗi cũng ngưng.

Tuy rằng hai người đều không nhắc tới, nhưng vẫn là trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

"Đi thôi!" Hàn Thiên Lỗi rời bàn tay ở trên vai Nhạc Tuyết Vi xuống cổ tay cô, cổ tay cô nhỏ nhỏ, nắm vào lòng bàn tay thấy vừa vặn vô cùng.

"Chú ba của cậu..... Khỏe không?" Nhạc Tuyết Vi đi sau lưng Hàn Thiên Lỗi, cuối cùng vẫn là nhịn không được hỏi.

"Khỏe." Hàn Thiên Lỗi đột nhiên cảm thấy thực bức bối, thất thần lên tiếng.

"Vị hôn thê của anh ta, cậu gặp chưa?" Anh ta nói vị hôn thê của anh ta quay về, có phải giờ đang sống ở bán hạ sơn trang không? Nhạc Tuyết Vi rất tò mò về chuyện này.

Hàn Thiên Lôi bỗng dừng bước, Nhạc Tuyết Vi không để ý cứ thế đi thẳng nên không dừng kịp, đập mũi vào lưng cậu ta: "Aida, sao tự nhiên lại dừng?"

"Nhạc Tuyết Vi! Cô đừng ngốc nữa! Cô còn muốn biết chuyện đó làm gì? Tôi đã nói với cô, đừng nghiêm túc với chú của tôi. Bây giờ cô lú lo hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, tâm trạng của cô là sao? Cô hỏi tôi hôn thê của chú ấy ra sao? Được, tôi nói cho cô biết. Thím ba tôi rất xinh đẹp, chẳng những xinh đẹp mà còn tài giỏi, có khí chất, tốt hơn cô một nghìn một vạn lần."

"Cho nên, chú ba vứt bỏ cô, không cần cô nữa. Cô tỉnh lại đi! Đã bị ném bỏ tới tận đây rồi sao còn hỏi những chuyện không liên quan đến mình làm gì?"

Hàn Thiên Lôi như là bị người khác đâm dính chân, đột nhiên nhảy dựng lên, quở trách một hồi khiến cho Nhạc Tuyết Vi luống cuống. Nhưng một lúc sau, cảm giác ảm ức ập đến, cô cúi đầu nhìn chăm chăm mũi giày: "Tôi biết, tôi không nên hỏi. Tôi cũng không biết tại sao mọi chuyện lại như vậy. Cậu nể tôi rất đúng, tôi nghĩ là mình có chút nghiêm túc rồi. Nhưng không sao, dù gì cũng chỉ một chút, cho tôi chút thời gian, nhất định tôi sẽ quên được!"

"Đáng chết!" Hàn Thiên Lôi nói vậy, nhưng vẫn trách bản thân mình ăn nói không lựa lời, bước lên hai bước, cuối cùng là do dự, rồi ôm Nhạc Tuyết Vi vào lòng, "xin lỗi, không phải tôi muốn mất cô, chỉ là cô nhớ là, chú ba đã sắp dính hôn rồi."

"Ừ." Nhạc Tuyết Vi vui sâu vào lòng Hàn Thiên Lôi, nhắm hai mắt, kiềm chế không cho nước mắt chảy ra! Anh ta sắp dính hôn! Đối với nữ nhân, anh ta không hề kiên nhẫn nhưng lại vô cùng nghiêm túc với vị hôn thê này.

"Tam thiếu."

Nghê Tuấn nhìn về mặt trầm mặc không nói câu nào của Hàn Thừa Nghị, anh biết rõ giờ phút này tam thiếu rất không vui.

Cô Nhạc Tuyết Vi này, mới rời tam thiếu ba ngày mà đã để tam thiếu nhìn thấy hai lần, Mà lần nào cũng không rõ là dây dưa cái gì với đàn ông. Hôm trước thì là bố vợ Kiều Vạn Đông, hôm nay đã đổi thành thiếu gia họ Hàn.

"Hừ."

Hàn Thừa Nghị cười lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm hai người đang ôm nhau rất chặt ở phía trước. Mới rời anh có ba ngày mà ngày nào cũng thấy đổi đàn ông. Già, trẻ, không ai là không tha sao?

"Tam thiếu, hẹn Kiều tiểu thư 7 giờ rưỡi, cũng sắp đến rồi."

Hàn Thừa Nghị không đáp, đổi sang chuyện khác: "Theo dõi cô ấy, tôi muốn biết cô ấy làm gì đi đâu gặp ai mỗi ngày."

"Nhạc tiểu thư?" Nghê Tuấn kinh ngạc.

"Sao?" Hàn Thừa Nghị bắn cái nhìn lạnh băng về phía Nghê Tuấn.

Nghê Tuấn không dám hỏi lại, nhưng lại đang nhớ tới một sự việc khác.

"Tam thiếu, có chuyện rất kì lạ. Hôm nay bộ tài vụ có báo lên một việc."

"Việc gì?" Hàn Thừa Nghị không vui, xe đã ra khỏi công ty, giờ không nhìn thấy hình ảnh của Nhạc Tuyết Vi nữa.

"Bộ tài vụ nói, ngày thứ 5 trước, có một người chuyển vào tài khoản công ty 50 triệu."

"Cái gì?" Hàn Thừa Nghị đột nhiên ngồi thẳng dậy, biểu tình nghiêm nghị, thứ năm, năm mươi triệu! Vừa đúng số tiền anh đền bù cho Tuyết Vi! "Đến ngân hàng điều tra rõ xem, là ai gửi vào?"

"Rõ!"

"Còn nữa, biệt thự Thanh Khê, cậu phái người qua xem đi."

"Vâng."

Hàn Thừa khoanh tay, những việc này tuy chưa điều tra rõ, nhưng anh cảm thấy, 50 triệu này nhất định là do Nhạc Tuyết Vi chuyển lại. Mà biệt thự Thanh Khê kia, giờ này chắc không có một bóng người. Nha đầu này không nhận đồ của anh, chắc chắn là muốn đoạn tuyệt rất cả.

Mặc dù yêu cầu chấm dứt là do anh, nhưng, Hàn Thừa Nghị rất ghét việc bị Nhạc Tuyết Vi đoạn tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 49: Sổ Ghi Chép Của Nhạc Tuyệt Vi

Hẹn hò cùng Kiều Vũ Vi xong, Hàn Thừa Nghị liền trở lại Bán Hạ Sơn Trang, nhưng anh không cách nào có thể cao hứng nổi.

Quá trình ở cùng Kiều Vũ Vi được tiến hành vô cùng thuận lợi, cũng nhìn ra được, trên dưới Kiều gia đều vô cùng hài lòng với anh, ái mộ mà Kiều Vũ Vi giành cho anh thì quá rõ ràng, vấn đề cuối cùng vẫn là nằm ở trên người Hàn Thừa Nghị anh.

Anh đợi mười năm, một lòng muốn cưới cô, hiện giờ cuối cùng anh cũng được như ý nguyện, nhưng trong lòng anh lại không cao hứng như anh tưởng, thậm chí ở sâu trong nội tâm, anh còn có chút kháng cự. Không rõ vì nguyên nhân nào mà chính bản thân anh lại cho rằng anh không thích Kiều Vũ Vi như vậy.

Giữa hai đầu lông mày chôn chặt những sầu muộn nhàn nhạt, Hàn Thừa Nghị đi lên lầu hai.

Đúng lúc này Hàn Thiên Lôi vừa vận từ trong phòng đi ra... Nhìn Hàn Thừa Nghị, anh liền chột dạ cười cười. "Chú ba... Cháu,... Cái này..."

Hàn Thừa Nghị nhú mồm, cháu trai này của anh đi vào phòng, là phòng ở của Nhạc Tuyệt Vi trước kia, cô mới đi chưa được mấy ngày, tất cả những thứ bên trong vẫn còn giữ nguyên." Cháu vào đây làm gì?"

"Hi hi." Hàn Thiên Lôi hí hóp mắt cười, giơ giơ đồ trong tay giải thích: "Không phải Tuyệt Vi đi rồi sao? Hành lý của cô ấy còn chưa thu thập, quần áo gì đó, cháu cũng không tiện thu giúp cô ấy, cô ấy nói cô ấy cũng không gấp, nhưng mà, cô ấy lại cần cháu qua đây lấy giúp cô ấy chút giấy tờ tùy thân."

Hàn Thừa Nghị trầm mặt xuống nhìn túi giấy tờ trong tay cháu trai, trong lòng cười lạnh, cô muốn lấy này nợ tại sao lại không nói cho anh biết? Lại để cho Hàn Thiên Lôi giúp cô lấy? Vừa mới chia tay, nhìn đến anh liền mũi ngang mắt thẳng, trái lại cùng cháu anh lại có quan hệ tốt như vậy!

Anh lại nghĩ đến cảnh tượng hôm nay hai người ôm nhau ở trước cửa công ty, con ghen tỵ từ dưới đáy lòng bỗng bộc phát dữ dội!

Ánh mắt thâm thúy, sắc bén, mang theo uy hiếp trực tiếp nhìn về phía Hàn Thiên Lôi, trên môi là nụ cười lạnh: "Hàn Thiên Lôi, có phải bệnh cũ của cháu lại tái phát hay không? Phải để chú nói với cháu bao nhiêu lần nữa, phụ nữ không sạch sẽ, cháu không nên đụng vào! Huống chi, bây giờ còn đang là người phụ nữ của chú!"

Hàn Thiên Lôi không nghĩ tới chỉ về lấy giúp Nhạc tuyệt Vi một chút đồ này nợ, mà có thể khiến cho chú ba nổi giận vu oan anh như vậy, lúc này anh cũng ngoan cố, nhìn thẳng chú mình, phản bác: "Chú ba! Ai cũng có quyền nói Tuyệt Vi không sạch sẽ, chỉ có chú là không có quyền đó! Chú đừng quên, là ai đã biến cô ấy thành như vậy!"

Hàn Thiên Lôi không muốn tiếp tục cùng Hàn Thừa Nghị cãi nhau nữa, anh đưa tay cầm thứ gì đó định rời đi, lại bị Hàn thừa Nghị quát ngừng lại.

"Hàn Thiên Lôi! Cháu còn dám nói chú? Chú ba cũng là vì muốn tốt cho cháu thôi! Cháu đừng nghĩ rằng hôm nay một màn hai người ôm nhau ở trước cổng công ty thì không ai nhìn thấy!" Hàn Thừa Nghị cắn răng nói, tức giận giống như núi lửa, đều có thể tùy thời bùng phát.

Hàn Thiên Lôi ngừng một lát, im lặng, lại bình tĩnh nhìn khuôn mặt tuấn tú của Hàn Thừa Nghị: "Không sai, cháu có hảo cảm với Tuyệt Vi, nhưng mà tuyệt đối không phải là thứ tình cảm giống như chú nghĩ, cháu rất rõ thủ đoạn của chú, cho nên chú yên tâm, cháu cùng Tuyệt Vi không có gì. Cháu chỉ là đồng tình với cô ấy thôi, cảm thấy cô ấy thật đáng thương."

Nói xong, anh nhìn sâu vào đôi mắt Hàn Thừa Nghị lại nói: "Chú ba, chú không thấy cô ấy đáng thương sao? Chú đối xử với cô ấy như vậy, thật sự không cảm thấy chút cắn rứt lương tâm nào sao?"

Hàn Thừa Nghị kinh ngạc, Khuôn mặt vốn căng thẳng trong nháy mắt liền thả lỏng.

Hàn Thiên Lôi lắc đầu, xoay người trở về phòng.

Cắn rứt lương tâm? Hàn Thừa Nghị chưa từng có nghĩ tới vấn đề này, lúc trước giữa bọn họ không chỉ là giao dịch, mà còn là bồi thường cho cô, vì sao anh lại phải cắn rứt lương tâm? Vừa bị Hàn Thiên Lôi hỏi qua, thậm chí trong tim anh lại ần ần có chút đau đớn!

Đẩy cửa phòng ngủ ra, Hàn Thừa Nghị bước chân khẽ tiến vào.

Toàn bộ nơi này hầu như vẫn còn nguyên vẹn, Hàn Thừa Nghị ngồi ở trên giường, tựa hồ như còn có thể ngửi thấy hương thơm chỉ thuộc về cô. Rồi sau đó, trong lúc lơ đãng, anh nhìn đến tủ đầu giường, mà xui quýt khiến thể nào lại ghé người qua, kéo ngăn tủ ra, bên trong trông trái lăm nổi bật một quyển sổ nhỏ nhỏ.

Đây là cái gì? Mang theo nghi hoặc, Hàn Thừa Nghị thò tay vào lấy ra, mở ra vừa thấy, anh liền ghen ghét nhìn trân trối!

Bên trong cư nhiên là ghi chép của Nhạc Tuyệt Vi về... Số lần mà bọn họ đã làm?

"Haha" Hàn Thừa Nghị bật cười, trong giây lát lại nhớ tới lời nói đùa lúc trước, mỗi lần một vạn! Không nghĩ tới, tiểu nha đầu này quả thật làm, mỗi ngày đều nghiêm túc viết xuống! Mỗi tháng bao nhiêu lần... Lần ghi lại cuối cùng, chính là đêm mà bọn họ chia tay!

Hàn Thừa Nghị có cảm giác như bị cô gài bẫy, tay hung hăng ném quyển sách xuống đất, lồng ngực phập phồng lên xuống vì tức giận! Được lắm, cô gái

này dám coi việc\*\*\*\* với anh là nhiệm vụ! Thật đáng giận!

Ánh mắt lạnh lẽo rơi xuống trên ‘quyển sổ nhỏ’: "Giỏi lắm! Thích ghi sổ phải không? Vậy cũng đừng trách tôi bắt em về ký cho đủ ‘cuốn sổ’ này!"

...

"Ông chủ, tính tiền!"

Hôm nay lại phải tăng ca đến khuya, từ công ty trở lại trường học, cô trực tiếp đi qua phố ăn vặt, gọi liền một tô bún hải sản lớn, đồ đầy một bát tương ớt khiến cô ăn xong cái miệng liền đỏ rực, rốt cục cũng sống lại rồi. Lúc này cô mới sờ sờ cái bụng, đứng dậy tính tiền ra về!

"Ông chủ, cho một bát bún hải sản."

Vừa tính tiền xong, quay người lại liền chống lại ánh mắt của Cừ Lễ Dương.

Hai người đều giật mình nhìn đối phương, đây là oan gia ngõ hẹp trong truyền thuyết?

Cừ Lễ Dương phản ứng kịp trước tiên liền xấu hổ gọi ông chủ: "Thật xin lỗi, ông chủ, tôi không ăn nữa!" Nói xong liền quay người rời đi. Nhạc Tuyết Vi lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng đuổi theo, hướng về phía Cừ Lễ Dương la lớn: "Cừ Lễ Dương! Anh đứng lại đó cho tôi! Anh dựa vào cái gì mà thấy tôi liền như thấy ma quý? Anh làm ra chuyện kia với tôi, chẳng lẽ không nên quỳ xuống dập đầu nhận lỗi với tôi sao?"

Cừ Lễ Dương đang liêu mạng chạy về phía trước, Nhạc Tuyết Vi liền hồn hển chạy đuổi theo ở phía sau, chính cô cũng không biết mình chạy đuổi theo Cừ Lễ Dương để làm gì, chỉ là thuận theo ý muốn trong lòng mà thôi.

"A, a..." Cừ Lễ Dương rốt cục cũng ngừng lại, miệng há lớn không ngừng hít vào thở ra, quay đầu nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi đang chạy, dưới chân lại không kịp phanh lại, liền va vào trong lòng anh, mồ hôi chảy đầm đìa.

"Tuyệt, Tuyệt Vi, em, em đuổi theo anh làm cái gì? Anh có lỗi với em, không còn mặt mũi nào để gặp em nữa!" Cừ Lễ Dương đỡ lấy Nhạc Tuyết Vi, trong lòng hồ thẹn cuối cùng cũng chỉ thốt ra được một câu.

Nhạc Tuyết Vi cười yếu ớt, đầu đã như vậy rồi giải thích còn có tác dụng sao: "Lời giải thích của anh tôi có thể tin tưởng sao? Trong miệng anh, có câu nào là nói thật hay không?"

Sắc mặt Cừ Lễ Dương cứng đờ, lo lắng vội nói: "Bây giờ anh không có lừa em, anh thực sự cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp em. Anh biết, cho dù cho em đánh anh, mắng anh, cũng đều vô dụng, cho nên anh... Không đáng tha thứ!"

Nhạc Tuyết Vi không cười, cứ như việc cô bị người này lừa vô số lần, nhưng lúc này, cô vẫn nguyện ý tin tưởng lời anh ta nói.

Cừ Lễ Dương xem ra nghèo hơn so với trước kia rất nhiều, từ trước tới nay, anh ta luôn quan tâm tới vẻ bề ngoài, nhưng mà hiện tại đầu tóc rối bời, quần áo trên người không được là qua, lại nghĩ tới ngày đó gặp anh ta tại "Di ngõ hẻm" làm phục vụ, Nhạc Tuyết Vi biết, hoàn cảnh hiện tại của anh ta thực không được tốt.

"Hiện tại anh sống ở đâu?" Nhạc Tuyết Vi lau mồ hôi, hỏi.

"Anh, anh thuê một phòng đơn ở gần trường học... Luận văn tốt nghiệp còn chưa được thông qua, sau khi tốt nghiệp sẽ lại đi tìm phòng khác." Cừ Lễ Dương không có gì lo lắng liền lên tiếng cười đáp.

Nhìn thấy anh ta như vậy, trong lòng Nhạc tuyết Vi không hiểu sao lại thấy chua xót! Hít hít cái mũi, giặt nhẹ tay áo Cừ Lễ Dương: "Có thể mời tôi tới ngồi một chút không?"

"Tuyệt Vi?" Cừ Lễ Dương không dám tin nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, lần trước anh đối xử với cô như vậy, cô vẫn còn muốn anh đưa cô tới nơi đó ngồi một chút?

"Đi thôi! Tôi cũng không ăn anh!" Nhạc Tuyết Vi biết anh đang nghĩ tới cái gì, nhưng cô tin tưởng Cừ Lễ Dương sẽ không như thế nên cô cố ý nói như vậy.

Đến căn phòng đơn mà Cừ Lễ Dương thuê, cô mới biết được anh ta có bao nhiêu thảm!

Một gian phòng rộng không tới 10 m vuông, bên trong chỉ có một cái giường, một cái bàn đơn sơ đến không thể đơn sơ hơn nữa, không có tủ quần áo, hành lý, sách vở toàn bộ đều xếp chồng trên mặt đất, trên tường có hai cái đinh treo hai bộ đồng phục. Nhạc Tuyết Vi nhìn thoáng qua liền không đành lòng nhìn thêm lần nữa!

Cừ Lễ Dương đi đến góc tường, trên tay cầm một chai nước khoáng, bắt an đi đến trước mặt Nhạc Tuyết Vi: "Tuyệt Vi, uống ngụm nước đi."

Nhạc Tuyết Vi không có nhận lấy chai nước, đột nhiên nhìn anh hỏi: "Công ty đâu? Nợ của anh tôi đã giúp anh trả toàn bộ, anh có công ty mà! Còn có Niên Giai Giai đâu? Cô ta không phải là thiên kim nhà giàu sao?"

Ngụ ý là Cừ Lễ Dương anh cũng không nên thăm đến mức này chứ!

Cử Lễ Dương đau khổ cười: "Có người ác ý phá hoại, chặt đứt tất cả cơ hội làm ăn, công ty làm sao còn có thể tiếp tục kinh doanh? Còn Niên Giai Giai cũng vậy, rất nhanh cũng phá sản... Gặp phải tình huống này, đứa nhỏ trong bụng Niên Giai Giai lại không còn, anh cùng cô ấy đã sớm không còn ở bên nhau nữa rồi."

Vài ba câu nói chuyện lại khiến người ta khiếp sợ không thôi! Nhạc Tuyết Vi nhìn về phía người đàn ông cô thích ba năm, mối tình đầu của cô! Người gặp bí thăm rõ ràng là Cử Lễ Dương, nhưng sao trong lòng cô lại thấy khổ sở như vậy.

Cô đột nhiên đứng dậy, tay mạnh mẽ chỉ về phía Cử Lễ Dương, cắn răng quát: "Vì cái gì? Vì cái gì lại thăm đến như vậy? Nếu từ bỏ tôi, lừa gạt tôi, lợi dụng tôi, thương tổn tôi, anh đáng nhẽ phải sống tốt chứ, phải đặc ý chứ! Hiện tại nhìn bộ dáng này của anh là muốn kích thích ai? Khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn!"

Cử Lễ Dương vẫn đứng im không nhúc nhích, tùy ý để Nhạc Tuyết Vi đánh đập.

Phát tiết một hồi lâu, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều rồi, cô lau nước mắt chuẩn bị rời đi, từ nay về sau, cô cùng người kia không ai còn nợ ai! Không còn gì phải ân hận nữa!

"Tuyết Vi!" Cử Lễ Dương lại đột nhiên gọi cô lại.

Nhạc Tuyết Vi dừng bước, nhưng không có quay đầu: "Chuyện gì? Nói mau, tôi phải về nghỉ ngơi rồi."

"Tuyết Vi, em không nên tin cái người tên Hàn Thừa Nghị kia. Anh biết, anh không phải người tốt... Nhưng mà Hàn Thừa Nghị kia so với anh tuyệt đối còn xấu xa hơn nhiều! Anh ta không thể tin tưởng được, em đi theo anh ta phải cẩn thận, loại đàn ông thành thực giàu có này tuyệt đối có thể dùng tiền bạc để lừa gạt em..."

Cử Lễ Dương ngừng lại, những lời phía sau anh mà mở miệng thì cũng không được tốt lắm.

Nhạc Tuyết Vi nở nụ cười: "Ha ha, còn tưởng rằng anh muốn nói cái gì, tôi đương nhiên biết anh ta không phải người tốt... Tôi đi đây."

"Tuyết Vi, hãy tin tưởng anh!" Cử Lễ Dương cho rằng Nhạc Tuyết Vi không tin anh, nên vội vàng giữ chặt cô nói: "Anh biết anh đã hại em! Lợi dụng em, anh không mong vào việc em có thể tha thứ cho anh, nhưng mà anh nhất định phải nói cho em biết, lần trước anh nói có chuyện muốn nói liên quan tới Hàn Thừa Nghị là nói thật..."

"Anh nói đi." Nhạc Tuyết Vi tránh khỏi Cử Lễ Dương, giọng nói cực kỳ bình tĩnh.

"Anh và em, chúng ta sở dĩ thăm tới mức này, toàn bộ đều là âm mưu của Hàn Thừa Nghị! Là do một tay anh ta tạo thành!"

Tiếng nói Cử Lễ Dương vừa dứt, liền giống như quãng xuống mặt hồ phẳng lặng một hòn đá cực đại, làm nổi lên vô số những gợn sóng...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 50: Và Tôi Mãi Mãi Yêu Em

Editor: Thanh Tâm

"Anh nói tiếp đi."

Cử Lễ Dương nuốt nước miếng, tiếp tục nói: "Chuyện này, anh cũng mãi về sau mới biết, chính là lần trước ở trên phố gặp bọn cho vay nặng lãi mới biết được. Thực chất công ty của anh chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, toàn bộ đều là bởi vì Hàn Thừa Nghị phái người từ giữa làm khó dễ. Hắn ta là loại người gì chứ, muốn hủy diệt một cái công ty vừa mới thành lập có biết bao đơn giản? Hai vị học trưởng kia của anh, chính là vì đã nhận tiền của hắn, mới có một khoản đề chạy trốn. Về phần lãi suất vì sao lại cao như vậy, đều là Hàn Thừa Nghị bày mưu tính kế."

Nhạc Tuyết Vi không rõ: "Anh ấy cùng anh không oán không thù, vì cái gì phải đối phó anh?"

Cử Lễ Dương thở dài, bắt đầu kể lể: "Tuyết Vi, em thật là quá ngu ngốc! Hắn ta đối phó với anh, đương nhiên là vì để có được em! Không những vậy, mặt khác còn lừa em kí tên vào bản hợp đồng trả nợ kia, cũng là hắn bày mưu tính kế! Hắn nói chỉ cần anh có thể khiến em ký tên, thành công lừa gạt được em, thì sẽ đầu tư cho công ty của anh....."

Nhạc Tuyết Vi trong lòng chợt lạnh, lòng bàn chân cũng có chút nhũn ra, cười: "Còn gì nữa không? Nói xong chưa?"

"Còn nữa, còn nữa, tuy rằng không có chứng cứ, nhưng anh khẳng định được công ty của ông nội Giai Giai sở dĩ bị phá sản, nhất định cũng là hắn làm! Ta cùng Ngũ Giai Giai đều không có đắc tội với ai. Ngày hôm đó ở bệnh viện, sau khi nhìn thấy em cùng Hàn Thừa Nghị, Ngũ Giai Giai liền sinh non,

chúng ta cũng là sau một đêm liền phải tuyên bố phá sản.....”

“Nói xong chưa?” Nhạc Tuyết Vi cảm thấy thân mình bị ném vào trong hàn băng, chân tướng mọi việc cứ nhiên là như thế này sao?

Cô những tưởng học trưởng là tra nam, thì ra là bị ép buộc! Cô cho rằng Hàn Thừa Nghị đã cứu cô khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng, không ngờ anh ta mới chính là kẻ hạ độc thủ! anh ta từng bước ép buộc cô, tận mắt nhìn cô sa chân vào cạm bẫy của mình, cuối cùng lại lấy tư thái của đảng cứu thế vươn tay ra với cô!

Hoang đường! Buồn cười! Ngu muội!

Nhạc Tuyết Vi nghĩ không từ nào để có thể hình dung về bản thân mình nữa, cô cứ nhiên đem kẻ thù nhận làm ân nhân, còn kém chút nữa là yêu hấn?

“Tuyết Vi, Tuyết Vi, em không sao chứ? Anh đưa em trở về.” Nhạc Tuyết Vi một bộ dáng buồn bã mắt mắt làm Cừ Lễ Dương lo lắng.

“Không cần!” Nhạc Tuyết Vi tránh khỏi Cừ Lễ Dương, “Không cần anh tiễn! Cừ Lễ Dương, tôi không có tha thứ cho anh. Bất luận sự tình chân tướng là cái gì đi nữa, anh lừa tôi, lợi dụng tôi, điều này toàn bộ đều là sự thật, chúng ta làm không thể tiếp tục làm bằng hữu nữa rồi.”

Chỉ một câu, thành công khiến cho Cừ Lễ Dương thu tay lại, nhìn bóng lưng Nhạc Tuyết Vi cô đơn rồi đi.

Chen chúc trong con hẻm nhà dân, Nhạc Tuyết Vi bất giác đi đến đầu hẻm, ánh đèn tối tăm đem bóng dáng cô chiếu thành một cái điểm nhỏ.

Hai mắt vô thần của cô nhìn lỗ trống phía trước, ánh mắt tan rã. Cứ như vậy đến khi Nghê Tuấn đứng ở trước mặt cô, cô cũng không có phát hiện, đi sượt qua bờ vai của hắn.

Nghê Tuấn nhú mày một cái, đuổi theo. “Nhạc tiểu thư, Nhạc tiểu thư?”

Nhạc Tuyết Vi xoay chuyển tròn mắt, chậm rì rì nhìn về phía Nghê Tuấn, giống như là không quen biết hắn, nhẹ giọng hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

Nghê Tuấn nhạy cảm phát hiện ra cảm xúc của Nhạc Tuyết Vi có điểm không thích hợp, “Tiểu thư, tam thiếu ở trên xe chờ cô.” Hắn không hỏi thêm cái gì, chỉ chỉ cách đó không xa có một chiếc Cadillac đang dừng lại.

Tam thiếu? Nghe thấy cái danh xưng này, Nhạc Tuyết Vi chậm rãi phục hồi lại tinh thần, nhận ra Nghê Tuấn. Là anh ta! Anh ta thế nhưng còn có mặt mũi tới tìm cô? Nếu chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch, như vậy, tiền trao cháo múc, người tình ta nguyện, Nhạc Tuyết Vi còn có thể vui vẻ tiếp thu!

Chỉ là, hiện tại chân tướng bị vạch trần! Toàn bộ đều là một âm mưu đen tối!

Nhạc Tuyết Vi gọi khoe môi, treo một nụ cười lạnh, buông bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm ra, “Phải không vậy? Thật đúng lúc, tôi cũng muốn gặp anh ta.”

Nghê Tuấn đưa Nhạc Tuyết Vi lên xe.

Cadillac Escalade quả thật là dài siêu cấp, bên trong xe chính là một văn phòng loại nhỏ, khúc dương cầm nhẹ nhàng tấu lên, Hàn Thừa Nghị nhắm mắt giống như là đang thưởng thức. Nhạc Tuyết Vi vừa nhìn thấy anh, hận ý cùng tức giận liền nhanh chóng tăng vùn vụt!

“Đến rồi? Mau qua đây.” Hàn Thừa Nghị chậm rãi mở mắt ra, như thường lệ, mở rộng vòng tay về phía Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi không động đậy, lạnh lùng nhìn anh, cảm thấy anh chẳng những cực kì đáng giận, còn thực buồn cười! “Tổng giám đốc có cái việc gì sao? Hiện tại đã là tan tầm, hơn nữa, tôi cũng không phải là thư kí riêng của anh, không cần phải ở bên anh thời thời khắc khắc suốt 24 giờ tùy anh sai bảo.”

Sớm đoán được phản ứng của cô, Hàn Thừa Nghị cũng không ngoài ý muốn, cũng không giận, anh lưu loát đứng lên, đi về phía Nhạc Tuyết Vi, đột nhiên ôm lấy cô, hung hăng hôn cô! Ngón tay ở trên cặp má bóng loáng mịn màng của cô dao động vuốt ve, không khí bởi vậy mà cấp tốc nóng lên, đôi môi thềm khát hấp thụ hương thơm của Nhạc Tuyết Vi, khoái cảm quen thuộc đánh thẳng vào đại não, làm anh sinh ra một loại cảm giác choáng váng!

“Tiểu Tuyết.” anh gọi tên cô, hỏi cô, “tại sao lại không thể chứ?”

Nhạc Tuyết Vi cũng không phản kháng, chỉ là đang nghe anh nói đến vấn đề này, mờ mịt hỏi ngược lại: “Tôi vì cái gì lại muốn ở cạnh anh chứ? Chúng ta không phải là đã kết thúc giao dịch sao?”

“Nghe khẩu khí này đi, tức giận sao?” Hàn Thừa Nghị không để bụng, cảm thấy bộ dáng này của cô lại có một phen hương vị mới lạ, nữ nhân chính là nữ nhân, đặc biệt đến mấy cũng vẫn chỉ là nữ nhân tôn chút tâm tư là lại đầu vào đây. “hai ngày trước là tôi không tốt, tôi muốn thu hồi lại lời đã nói! Chúng ta không chia tay, còn ở bên nhau, cô vẫn là thư kí riêng của tôi, được chứ?”

Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, không nghĩ tới, anh cứ nhiên sẽ nói ra những lời như vậy! “Hàn Thừa Nghị, anh thật là so với tưởng tượng của tôi còn vô sỉ hơn! Anh tự mình bức tôi đến tuyệt cảnh, lại làm tôi cam tâm tình nguyện, mang ơn đội nghĩa anh, làm tình nhân của anh..... anh lúc không cần liền vứt bỏ, hiện tại, anh hối hận, liền muốn gọi tôi trở về? Anh thật sự cho rằng tôi đặc biệt ngu ngốc vậy sao?”

Nhạc Tuyết Vi cảm xúc không thể ngăn chặn lại kích động lên, cả người mỗi một chỗ tế bào đều kêu gào, cô gào rống, điên cuồng phát tiết. “anh căn

bản không phải người! Anh là đồ ma quỷ!”

Hàn Thừa Nghị ánh mắt sâu thẳm không đáy, sắc bén lại khôn khéo, thẳng tắp xuyên thấu Nhạc Tuyết Vi, cô cảm thấy nơi trái tim phảng phất bị hung hăng nắm một chút.

“cô đều đã biết? Gặp được tình nhân cũ của cô, cái kia kẻ bắt lức kia đã nói cho cô biết sao?” Biết được chân tướng bị vạch trần, Hàn Thừa Nghị như cũ vẫn bình tĩnh, hẳn nếu dám làm, đương nhiên liền dám chịu!

“Kẻ bắt lức?” Nhạc Tuyết Vi một phen giữ chặt cà vạt của Hàn Thừa Nghị, gắt gao túm, bóp trụ yết hầu của anh, hồng mắt gọi gần giọng, “Ồ trong mắt của anh, loại người tâm thường như chúng tôi buồn cười đến vậy sao? Phải, chúng tôi không giống anh có tiền có thế, nhưng là..... Cũng không phải để anh tùy ý đùa bỡn!”

“Hừ! Như thế nào, tôi nói hẳn ta là cái kẻ bắt lức, cô đau lòng? Cô thật đúng là si tình, chỉ là một mối tình đầu, là có thể làm cô nhớ mãi không quên?” Hàn Thừa Nghị ghen ghét muốn phát điên, “vậy tôi đây thì sao? Cô đừng quên, cô từ đầu đến chân mỗi một chỗ đều là của tôi! So với mối tình đầu, chẳng lẽ không phải tôi càng làm cô khắc sâu sao?”

“Anh buông tôi ra! A!”

Nhạc Tuyết Vi kêu khóc, giấy giũa, thân thể lại hoàn toàn bị Hàn Thừa Nghị giam cầm.

“Lái xe!”

Ra lệnh một tiếng, Cadillac sang trọng liền hướng về phía khu biệt thự ‘ thanh khê ’.

“Anh muốn làm cái gì?”

Nhạc Tuyết Vi bị ném vào giường, Hàn Thừa Nghị đáng người cao lớn ngay sau đó đè lên, đem cô khống chế chặt chẽ.

“Muốn làm cái gì?” Hàn Thừa Nghị cười lạnh, “Cô hiện tại nằm trên giường của tôi, bị tôi đè ở dưới thân, cô nói tôi muốn làm cái gì? Loại sự tình này, chúng ta đâu phải lần đầu tiên làm..... Còn cần tôi giải thích cho cô sao?”

“Anh vô sỉ!” Nhạc Tuyết Vi vô lực mắng, trên mặt tràn ngập kinh hoàng.

“Vô sỉ? Phải, là tôi vô sỉ, bắt quạ, lát nữa cô ở dưới thân tôi lặc lư, không biết có phải hay không là vô sỉ?” Hàn Thừa Nghị ghen mảy may liền bạo phát, không thương tiếc xé mở quần áo trên người cô.

“Cô thiếu nam nhân đến vậy sao? Chúng ta vừa mới chia tay, cô liền gấp không chờ nổi thông đồng với nam nhân, một người tiếp một người!”

Hàn Thừa Nghị đột nhiên bóp trụ cổ Nhạc Tuyết Vi, tròng mắt thâm thúy màu trà tràn ngập hơi thở thị huyết, dữ tợn mà đáng sợ!

“Nói! Cô có hay không cùng nam nhân khác phát sinh quan hệ? Tôi muốn nghe lời nói thật!”

Nam nhân khác? Nhạc Tuyết Vi không hiểu ý tứ của anh ta, yết hầu bị bóp trụ, hô hấp càng ngày càng khó khăn... Cô cố sức lắc đầu, “Không biết, tôi không..... anh đang nói cái gì! Khụ khụ.....”

Hỏi một đằng trả lời một nẻo, lại khiến cho Hàn Thừa Nghị phất chốc cả người bùng bùng sát khí, hành tung của cô đều được Nghe Tuấn đều tra rành mạch, nhưng phải nghe được chính miệng cô nói, anh mới có thể hoàn toàn yên tâm. Bàn tay chuyển qua sau gáy cô, nâng đầu cô lên, tính tế hờn xuông

“Như vậy thật ngoan ngoãn? Nhớ kỹ, cô là của tôi, là của một mình tôi.”

“Ồ lại nơi này, chúng ta lại giống như trước đây, được không?”

Hắn hôn cô mềm mại mà phần chân, Nhạc Tuyết Vi cảm giác được sợ hãi đang khắc sâu, cảm thấy giống như có con rắn đang ở trên người cô bò qua bò lại! Cô bất an nghiêng đầu, tầm mắt dừng trên chiếc đèn ở đầu giường, đây là thứ " vũ khí" duy nhất cô có thể chạm đến!

Thừa Hàn Thừa Nghị ý loạn tình mê. Nhạc Tuyết Vi đột nhiên nắm đèn bàn, giơ lên cao, hung hăng nện xuống!

Nhưng Hàn Thừa Nghị lại đột nhiên ngẩng đầu lên giơ lên cánh tay, vững vàng bắt được, con người hẹp dài lạnh lùng nhìn cô, “Cô muốn làm cái gì? Dừng cái này để đập tôi? Cô không cam tâm tình nguyện đến vậy sao? ” Nhạc Tuyết Vi không chút nào phủ nhận, “Anh rõ ràng biết, tôi không muốn làm tình nhân! Là anh, là anh hạ quý kẻ, bức tôi! Tôi đắc tội anh cái gì? Tôi đã sai ngay từ lúc quyết định hôn anh ở sân bay, lại càng không nên cùng anh trải qua một đêm tình! Chính là, anh rút cuộc tổn thất cái gì? Muốn bức hại tôi đến vậy? Tôi vốn dĩ có thể sống một cuộc sống bình thường, nhưng đều đã bị anh hủy hoại!”

“Cuộc sống bình thường? ” Hàn Thừa Nghị đài nâng cằm, bộ dáng lạnh lẽo tựa như Tu La, “Cùng tôi ở bên nhau, không bình thường đến vậy sao? nha đầu không biết tốt xấu! Tôi chưa từng có đối với nữ nhân nào lo lắng như thế giống em!”

“Tôi không cần, anh mau thả tôi đi! Tôi đánh không lại anh, cầu xin anh, buông tha tôi đi!”

Nhạc Tuyết Vi biết rõ bằng chính mình là chạy thoát không được, đôi mắt ngấn lệ, khóc lóc cầu xin tha thứ.

Hàn Thừa Nghị lúc này lại là bộ dáng thật nhàn nhã, khoe miệng gọi lên một nụ cười lạnh, kéo lại âu phục, từ trước ngực lấy ra một quyển sách nhỏ, ném tới trước mặt Nhạc Tuyết Vi, không nhanh không chậm nói, “Buông tha cô, có thể, chờ cô bồi tôi làm đủ rồi một nghìn lần, tôi tự nhiên buông tha cho cô!”

Nhạc Tuyết Vi cầm lấy cuốn sổ, sắc mặt chột như tro tàn!

“Như thế nào? quen mắt có phải hay không? Cái này cũng không phải là âm mưu của ta, ‘sổ sách’ là của cô đi? “giấy tờ” này hẳn là cô nhớ đi? Nhạc Tuyết Vi, tôi sẽ không để yên đâu! Tôi và cô, không thể chấm dứt như vậy được đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 51: Em Thử Làm Lại Một Lần Nữa Xem

Editor: Thanh Tâm

“Không, không.....” Nhạc Tuyết Vi thống khổ che đầu lại, đáy mắt như muốn vỡ ra, cô tại sao lúc trước lại suy nghĩ vì quyền lợi của chính mình, phòng ngừa lại đi làm sổ sách, bây giờ lại thành dây buộc mình? “Trước kia anh đã nói, xóa bỏ toàn bộ!”

Hàn Thừa Nghị gật gật đầu, nhìn Nhạc Tuyết Vi, phảng phất giống như thợ săn đã đem con mồi thu vào trong túi, “Em nói đúng, tất cả mọi việc đều là do tôi định đoạt, cho nên..... Tôi hiện tại muốn tiếp tục, em cũng chỉ có thể lựa chọn thuận theo!”

Thật khiến cho người ta nóng nảy, cái việc gì anh ta đều có thể làm được! Một khắc kia, trong đầu Nhạc Tuyết Vi cái gì cũng đều không có, chỉ có ý nghĩ tuyệt đối không thể lại để tên ác ma này được đắc ý!

Thừa dịp Hàn Thừa Nghị không chú ý, Nhạc Tuyết Vi lại lần nữa giơ đèn bàn lên, hung hăng ném vào tủ bên đầu giường! Trong nháy mắt, điện quang bắn ra bốn phía, pha lê bao quanh bóng đèn bị đập chia năm xẻ bảy!

“Cô điên rồi!” Hàn Thừa Nghị quát mắt đứng lên, hai tròng mắt màu trà tràn ngập khiếp sợ cùng nghi hoặc.

“Đừng tới đây!” Nhạc Tuyết Vi tay mất lạnh lẽo nắm lấy một mảnh pha lê nhỏ mình vừa đập vỡ, không chút do dự bức đưa về phía động mạch chủ trên cổ, thấy chết không sờn nhìn thẳng Hàn Thừa Nghị, “Tôi biết, tôi đánh không lại anh, nhưng là..... anh lại bức tôi như vậy, tôi chỉ còn cách chết đi thôi!”

Nhạc Tuyết Vi uy hiếp làm Hàn Thừa Nghị lặng im chừng hai giây, hai giây quá sau, anh thản nhiên cười, không thêm để ý lắc đầu, “Đừng đùa, cô sẽ không dám chết đâu.”

“.....” Nhạc Tuyết Vi không rõ anh ta vì sao có thể khẳng định như thế, trên tay mảnh pha lê đâm vào da thịt hai phần, tức khắc máu đỏ tươi từ trên da thịt tuyết trắng trào ra, uốn lượn thành một đường yêu dã.

“Tiểu Tuyết!” Con người Hàn Thừa Nghị co rụt lại, vẻ trấn định vừa rồi một khắc liền biến mất, không để Nhạc Tuyết Vi tiếp tục hồ nháo, tiến lên vững vàng bóp trụ cổ tay cô, hai ngón tay dùng một chút lực, tay Nhạc Tuyết Vi liền buông lỏng ra, mảnh pha lê nhỏ rơi trên mặt đất.

“Sao em lại ngu ngốc vậy chứ?” Hàn Thừa Nghị mắng, dùng tay che miệng vết thương của cô lại, khuôn mặt tuần tú tràn ngập vẻ nôn nóng, ấn đường nhú chặt, “Thật sự dám cắt sao? em đã quên em còn có bà ngoại sao?”

Nhạc Tuyết Vi sớm bị dọa hồng rồi, cô thật sự không có ý định tự vẫn, bị anh nhắc nhở như vậy, lại càng sợ hơn, máu tươi còn đang không ngừng ra bên ngoài, Nhạc Tuyết Vi khóc lên, “Tôi không muốn chết, là anh bức tôi! Anh nhìn không thuận mắt như vậy? Vì sao cứ thế bức ép tôi?”

Hàn Thừa Nghị một bên bế cô lên nhanh chóng đi ra ngoài, một bên cười khổ: “Em cảm thấy tôi nhìn em không vừa mắt chỗ nào? Tôi thật đúng là không biết, đầu óc tôi hỏng hay sao lại đi nhớ thương một người nhìn không thuận mắt, còn muốn vĩnh viễn cùng giường với người ta!”

Nhạc Tuyết Vi ngăn ra, lời này của anh là có ý gì?

Không kịp nghĩ nhiều, Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi lao xuống lầu, vội vàng hét gọi Nghe Tuấn: “Nghe Tuấn, mau! Cho xe lại đây..... Liên lạc cho bệnh viện! Mau!”

Vết thương của Nhạc Tuyết Vi cắt không sâu lắm, hơn nữa còn cách động mạch chủ 1cm, cho nên chỉ là trường hợp dọa người chút, cũng không có trở ngại gì lớn.

Trên cổ quần băng gạc trắng tinh, thuốc tê vẫn còn tác dụng, Nhạc Tuyết Vi ngủ mê man, mơ mơ màng màng tựa hồ cảm giác được một vòng ngực ấm

áp quen thuộc lại rắn chắc, trở mình, rúc vào càng sâu hơn, ngủ càng sâu hơn.

Hàn Thừa Nghị chú ý tới hành động mờ ám của cô, tỉnh lặng một lát, khoe miệng không khỏi cong lên. Phản ứng thân thể đúng là không lừa được người, tiểu nha đầu rõ ràng rất ý lại anh, lại trái lòng nói cái gì là bị anh bức!

Cúi đầu ở trên mái tóc mềm mại của cô hôn xuống, sau đó lại sợ hãi thở dài: “Vừa rồi thật đúng là bị em dọa, tuổi rõ ràng nhỏ như thế, tính tình lại thật tệ, quyết liệt như vậy. .... Trừ bỏ tôi ai có thể chế trụ được em? Mặc kệ em nguyên ý hay không, tóm lại tôi không buông tay.”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa càn cổ quần đầy băng gạc của Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị lại lần nữa nhú mày, tiểu nha đầu, lần sau em lại như thế thử xem?

Thuốc tê rút đi, Nhạc Tuyết Vi tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, y tá đang giúp cô rút kim truyền dịch, cô ngủ quá say, chất kháng sinh đều đã truyền xong rồi.

Phòng bệnh VIP im ắng, Nhạc Tuyết Vi bệnh tình cũng không quan trọng, cho nên bác sĩ, y tá đều không có đặc biệt chú ý cô. Truyền dịch xong, Nhạc Tuyết Vi lập tức bò dậy, thay quần áo, không một tiếng động, lập tức ra bệnh viện.

Cô đương nhiên là muốn chạy, chẳng lẽ ở lại chỗ này chờ Hàn Thừa Nghị cầm sổ sách đến tìm cô tính sổ?

Từ bệnh viện một đường chạy về trường học, may mắn hôm nay là cuối tuần không có ai trực ban bằng không thời gian này còn chưa có đi học, khẳng định bị tổ trưởng mắng thương tích đầy mình!

Từ buổi sáng đến bây giờ, Nhạc Tuyết Vi cũng chưa ăn cái gì, tới trường học, hai chân cô nhũn ra. Cô từ nhỏ đã có cái tật xấu này, không thể chịu đói, một khi đói liền dễ dàng tụt huyết áp. Xoay người một phen tìm ví tiền, bởi vì trả tiền xe, chỉ còn có mấy đồng tiền xu, không đủ ăn cơm trưa, đành phải kiên trì quay về ký túc xá.

“A!”

Đi quá nhanh, không cẩn thận đụng phải người. Nhạc Tuyết Vi hai chân mềm nhũn, ngã xuống trên mặt đất, cảm giác càng không thoải mái, ngực hốt hoảng, trên trán mồ hôi ứa ra.

“Tuyết Vi?”

Người cùng cô va phải, đứng là Cừ Lễ Dương.

Cừ Lễ Dương vội vàng ngồi xổm trên mặt đất nâng Nhạc Tuyết Vi dậy, bọn họ ở bên nhau ba năm, xem sắc mặt trắng bệch của cô, mồ hôi ứa ra hẳn liền biết cô là bệnh cũ lại tái phát, “Em lại dễ bụng đói sao? Tụt huyết áp?” Sau đó lại nhìn đến băng gạc quấn quanh cô cô, ngạc nhiên nói, “Tuyết Vi, em như này là đã gặp chuyện gì?”

Nhạc Tuyết Vi vô lực lắc đầu, phun ra mấy chữ: “Trước cho tôi ăn cơm. ....”

“Được.”

Sắc mặt cô thật không tốt, Cừ Lễ Dương không dám chậm trễ nữa, thuận tay kéo cô, đem cô cõng trên lưng, thẳng đến nhà ăn của trường. .... Trong miệng nhét đầy đồ ăn Nhạc Tuyết Vi rốt cục cũng sống lại, nuốt cái bụng nhỏ vui sướng nắc lên một tiếng, “Cám ơn học trường, trên người tôi không mang tiền, chốc nữa anh cùng tôi về ký túc xá, tôi lấy tiền trả anh.”

Cừ Lễ Dương lắc đầu, nói: “Không cần, chỉ là một bữa cơm, em cũng muốn so đo với anh sao?”

Nhạc Tuyết Vi ngẩn ra, ngẫm lại bọn họ đã từng tốt đẹp như vậy, ngay sau đó cười: “Như vậy, tôi sẽ không khách khí nữa.”

Cơm nước xong, Cừ Lễ Dương kiên trì muốn đưa Nhạc Tuyết Vi trở về. Nhạc Tuyết Vi chối từ vài lần, hẳn ta chính là không chịu đi, không có biện pháp, đành phải thuận theo hẳn.

Tới bên dưới ký túc xá rồi, Cừ Lễ Dương chủ động đi tìm dì quản lý nơi đó làm đăng ký, chỉ chỉ Nhạc Tuyết Vi nói: “Dì, cháu là học trưởng của Nhạc Tuyết Vi phòng 607, cô ấy thân thể không thoải mái, cháu đưa cô ấy đi lên sẽ xuống luôn.”

Hắn ta hành động như vậy làm cho Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc không thôi, thích Cừ Lễ Dương lâu như vậy, hẳn ta cũng chưa từng đối tốt với mình như vậy.

Làm xong đăng ký, Cừ Lễ Dương trở lại trước mặt Nhạc Tuyết Vi, ngồi xổm xuống nói: “Mới vừa cơm nước xong, trên người em khẳng định vẫn là không thoải mái, lâu sáu cao như vậy, anh công em đi lên!”

“Không. ....” Nhạc Tuyết Vi bản năng liền cự tuyệt, chính là, nhìn đến sống lưng rộng rãi của Cừ Lễ Dương, trong đầu quên sạch, mở miệng nói lại biến thành, “Thật ngại quá! Như thế phiền toái anh rồi.” Nói xong, cong thân mình, đầu ghé vào trên vai Cừ Lễ Dương, đôi tay vòng ở trước người hắn.

Cừ Lễ Dương đỡ lấy Nhạc Tuyết Vi đứng lên, thấp giọng nói, “Không cần nói phiền, anh mới là không để ý.”

Một câu, hai người đều trầm mặc. Nhạc Tuyết Vi trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chậm rãi cúi đầu dựa vào vai Cừ Lễ, Nhạc Tuyết Vi cảm giác được thân mình anh ta đột nhiên cứng đờ.

“Đi thôi!”

“Đi chỗ nào cơ?”

Cừ Lễ Dương mới vừa cất bước, liền nghe sau lưng một giọng nam trầm thấp nghiêm, phảng phất như tiếng kim loại cắt vào vật cứng mang theo cảm xúc bén nhọn phá không mà đến.

Cừ Lễ Dương công Nhạc Tuyết Vi xoay người, nhìn thấy người kia tựa như quý tộc vương giả đứng ở đó, đồng thời hít lạnh một cái, song song biểu hiện ra biểu tình kinh hoàng, theo bản năng gian dựa vào nhau căng sát hơn.

Hàn Thừa Nghị kiêu căng hất cằm, thông thả nhẹ lời kéo cà vạt, đi về phía bọn họ, dừng lại.

“Xuống dưới, em lập tức trèo xuống cho tôi, tôi sẽ coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh!”

Miệng lưỡi cực ôn nhu, lại dấu điểm sát ý.

Cừ Lễ Dương đã bị Hàn Thừa Nghị chinh phục, hẳn ta thật sự là sợ hãi! Nhạc Tuyết Vi còn chưa nói cái gì, Cừ Lễ Dương liền đã chủ động buông cô xuống, nhưng lại sợ Nhạc Tuyết Vi đứng không vững, do dự thân thủ đem cô đỡ lấy.

Hàn Thừa Nghị cực kỳ ghét bỏ nhìn tay Cừ Lễ Dương, quát khê: “Đem thứ đồ dơ bẩn của người lấy ra! Không cần làm dơ người của tôi!”

Lời còn chưa dứt, Cừ Lễ Dương liền hoá tốc buông lỏng Nhạc Tuyết Vi.

Cơ hồ là ở cùng thời khắc đó, Nhạc Tuyết Vi bị kéo vào trong lòng ngực Hàn Thừa Nghị. Anh chế trụ vòng eo của cô, nắm lấy cảm cô, khóe mắt dư quang liếc hướng Cừ Lễ Dương, hận ý trộn lẫn với ghen ghét, “Ta vừa rồi đi chốc lát, em liền chạy khiến cho tôi phải đi tìm sao? Em nhất định phải không nghe lời như vậy sao? Tôi nói rồi, thành thành thật thật trở lại bên người tôi! Loại người vô năng như anh ta, em rốt cuộc muốn lưu luyến đến lúc nào? Em không thấy sao? Tôi chỉ nói một câu, hẳn ta liền dễ dàng buông em ra!”

“Kia còn không phải là anh ép sao? Chúng tôi đều là người bình thường, không thể cùng người như anh so sánh! Nếu anh không đề tiện như vậy, anh ấy cũng sẽ không đối xử với tôi như thế!”

Nhạc Tuyết Vi chỉ là việc nào ra việc đó, cũng không có nửa điểm ý tứ thiên vị Cừ Lễ Dương

Chính là, Hàn Thừa Nghị lại không nghĩ như vậy!

“Em, em cứ nhiên vì loại nam nhân này, chỉ trích tôi sao?” Hàn Thừa Nghị giận không kìm được, trên vầng trán cao ngạo rơi xuống vài sợi tóc, “Nhạc Tuyết Vi, tôi nói rồi, tôi chán ghét loại nữ nhân là loại ong bướm!”

“Tôi.....” Nhạc Tuyết Vi định nói, cô không có!

Chính là, cô mới nói một chữ, di động Hàn Thừa Nghị liền vang. Tiếng chuông hẳn là anh đặc biệt đặt, bởi vì Hàn Thừa Nghị vừa nghe đến tiếng chuông, thần sắc cùng ánh mắt đều biến đổi! Nhạc Tuyết Vi trong lòng lộ bộ.

“Ừ? Là anh.” Hàn Thừa Nghị buông Nhạc Tuyết Vi, lấy điện thoại cầm tay ra bắt máy, thanh âm trầm thấp nhu hòa, “Được, Được, anh lập tức tới ngay, chờ anh, nghe lời!”

Những lời này một chữ không tiếng động rơi vào tai Nhạc Tuyết Vi, tâm tình cô chìm xuống đáy cốc! Không cần phải đoán, người này không thể nghi ngờ nhất định là vị hôn thê của anh!

Rõ ràng là thích muốn chết vị hôn thê kia, vì cái gì còn muốn dây dưa với cô? Nhạc Tuyết Vi không phát hiện, cô giờ phút này để ý đến, không phải là Hàn Thừa Nghị lừa gạt cô, tính kế cô, mà là anh đã có vị hôn thê!

Nàng ánh mắt nhìn xuống dưới, nhìn về phía Cừ Lễ Dương, “Học trưởng, tôi muốn về ký túc xá, tôi muốn anh đưa tôi đi lên, có thể chứ?”

Cừ Lễ Dương khiếp sợ đến không nói được.

Hàn Thừa Nghị cúp điện thoại, cũng nghe thấy Nhạc Tuyết Vi nói những lời này, bực mình dị thường! Tâm tình xoay chuyển ngay tức khắc, khiến cho tình mạch trên cổ anh phập phồng một cách khốc liệt!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

# Chương 52: Người Đàn Ông Khác

Editor: Chi Misaki

"Tuyệt, Tuyệt Vi..." Cừ Lễ Dương sợ hãi nhìn Hàn Thừa Nghị, nhưng lại không dám cự tuyệt Nhạc Tuyệt Vi.

"Làm sao vậy? Anh không muốn?" Nhạc Tuyệt Vi cố ý trước mặt Hàn Thừa Nghị giữ chặt lấy tay Cừ Lễ Dương.

"Anh, anh làm sao có thể?" Cừ Lễ Dương khúm núm trả lời.

"Vậy anh công em!" Nhạc Tuyệt Vi cố gắng cười vui vẻ, cố ý làm ra bộ dáng vênh mặt hất hàm sai khiến.

Hàn Thừa Nghị không thể nhịn được nữa, chợt quát một tiếng: "Nhạc Tuyệt Vi! Không nên náo loạn nữa! Đi theo tôi!"

"Ha ha." Nhạc Tuyệt Vi cong khóe miệng, cười ngọt ngào: "Tôi đi theo anh? Hiện tại anh có thể dẫn tôi đi sao? Nếu vừa rồi tôi không có nghe nhầm thì hình như anh đã đáp ứng với người nào đó sẽ lập tức đi qua?"

Hàn Thừa Nghị bị kiểm hãm, anh xác thực hiện tại không thể nào mang cô đi, vừa rồi Kiều Vũ Vi gọi điện thoại tới muốn anh đi qua đó. Anh vốn muốn thừa dịp giữa trưa qua thăm Nhạc Tuyệt Vi, ngay cả Nghê Tuấn và bảo tiêu bình thường đi theo anh cũng không gọi, ai biết vừa đến bệnh viện, cô gái nhỏ này vậy mà đã chạy mất!

Đoán được cô không có nơi nào đi, liền lập tức chạy đến trường học, không ngờ vừa đến trường học anh đã bắt gặp một màn cô thân mật với bạn trai cũ như vậy!

Làm sao bây giờ? Cho dù hiện tại anh có gọi Nghê Tuấn cùng bảo tiêu đến cũng không kịp nữa rồi, anh không có thuật phân thân.

"Nhạc Tuyệt Vi, em dám cùng cậu ta đi thử xem!" Hàn Thừa Nghị không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể đưa ra lời cảnh cáo.

Thế nhưng Nhạc Tuyệt Vi một chút không bị uy hiếp, cười đáp: "Anh nói xem tôi có dám hay không?"

"Được, được... Giỏi lắm!" Hàn Thừa Nghị hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Chờ!"

Nhạc Tuyệt Vi ngang nhiên đối kháng với anh, sự quật cường trong tính cách phát huy một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Dơ tay xem đồng hồ, không kịp rồi, Hàn Thừa Nghị bực mình vung tay một cái, xoay người lên xe, giẫm lên chân ga, Rolls-Royce nhanh chóng chạy ra khỏi Đại học T.

Anh vậy mà thực sự rời đi! Nhạc Tuyệt Vi cười một cách cứng nhắc, dùng lực tránh thoát khỏi Cừ Lễ Dương, ngồi chồm hổm trên mặt đất, bụm mặt khóc nức nở. Cừ Lễ Dương không rõ nhìn Nhạc Tuyệt Vi co lại thành một đoàn người trên đất khóc, tựa hồ như đã hiểu ra cái gì đó.

Cừ Lễ Dương ngồi xồm xuống, từ trong túi áo lấy ra khăn tay đưa cho Nhạc Tuyệt Vi.

"Tuyệt Vi, em có phải... Có phải thật sự thích cái vị Hàn Thừa Nghị kia rồi không?"

Nhạc Tuyệt Vi vẫn không trả lời, chỉ im lặng ôm mặt khóc.

"Tuyệt Vi, nghe anh khuyên một lần, người như Hàn Thừa Nghị, cùng với chúng ta vốn là người thuộc hai thế giới, người như anh ta sẽ không động tình với bất cứ ai, thích anh ta chỉ có em chịu thiệt..."

Cừ Lễ Dương tận tình khuyên bảo an ủi, nhưng Nhạc Tuyệt Vi lại không kiên nhẫn dằn tay, hét lên: "Ai nói tôi thích anh ta? Ai nói với anh tôi thích anh ta hả? Anh thì biết cái gì? Anh ấy là loại người như vậy sao? Anh thì có tư cách gì mà dùng giọng điệu này nói anh ấy?"

Hết xong, Nhạc Tuyệt Vi liền xoay người vọt vào ký túc xá.

Nhìn bóng lưng của cô, Cừ Lễ Dương chua xót: "Không thích anh ta? Tuyệt Vi, em biết không, từ trước tới nay khi em thích một cái gì đó, em chưa bao giờ nói gì không tốt về nó trước mặt người khác?"

Mà ở trong một nhà hàng, Hàn Thừa Nghị vẫn như cũ ngồi ở trong phòng ăn cố định giành cho khách VIP.

Mặt bàn làm bằng gỗ anh đào phản chiếu ánh sáng lung linh bắt mắt, từng cái chén đều được làm bằng gốm sứ tinh xảo, bát đĩa thì đều được làm từ bạc, mà ngồi đối diện là một đôi bích nhân, tất cả đều sinh động như một bức họa. Không được hoàn hảo ở đây chỉ có, người đàn ông thì vô cùng điển trai, mà người phụ nữ thì chỉ có thể dựa vào phục sức để trang hoàng cho vẻ bề ngoài của mình.

Hàn Thừa Nghị không nói một lời nào cắt miếng thịt bò trước mặt mình, trong đầu anh tràn ngập hình ảnh Nhạc Tuyệt Vi nói muốn đi cùng Cừ Lễ Dương! Nhớ đi nhớ lại, động tác cắt thịt bò trên tay lại càng trở nên ác độc, giống như là đang phát tiết lửa giận.

Kiều Vũ Vi đương nhiên nhận ra được điểm khác lạ ở Hàn Thừa Nghị, tuy cô ta không biết vì sao Hàn Thừa Nghị lại nhìn trúng cô ta, nhưng mà kể từ

khi Hàn Thừa Nghị chủ động kết giao, cô ta quả thật ngoan ngoãn phục tùng, ôn nhu sẵn sàng đến mức tận cùng.

Từ trên trời rớt xuống một người đàn ông hoàn hảo như vậy, Kiều Vũ Vi biết mình cần phải nắm chắc cơ hội, thu hồi lại tất cả tính xấu cùng một mặt thô tục của mình trước mặt Hàn Thừa Nghị, phải ra vẻ như một thực nữ, tiểu thư đài các của giới thượng lưu.

Trên thực tế, trước năm 7 tuổi, Kiều Vũ Vi đều đi theo người mẹ Khang Tuệ Trân của mình, mà bản thân Khang Tuệ Trân là loại phụ nữ nào đương nhiên cũng dạy dỗ ra con gái như vậy! Kiều Vũ Vi 7 tuổi trở về Kiều gia, đã là một bản sao thu nhỏ hoàn chỉnh của Khang Tuệ Trân, ích kỷ, hẹp hòi, xảo quyệt, có thù tất báo...

Tuy đã trải qua mấy năm được ăn học, nhưng tính nết cùng thói quen cũng đã khảm sâu vào trong nội tâm từ khi còn bé.

Hiện tại, Kiều Vũ Vi ở trước mặt Hàn Thừa Nghị, chẳng qua cũng chỉ là một mặt giả dối khác của cô ta mà thôi! Kiều Vũ Vi ngậm thề, để có thể buộc Hàn Thừa Nghị lại bên người, cô ta sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để duy trì vẻ mặt giả dối này đến cùng..

Giờ phút này, đối mặt với một Hàn Thừa Nghị khác lạ, Kiều Vũ Vi liền cầm lấy khăn ăn, tao nhã lau khô miệng một chút, ôn nhu hỏi: "Thừa Nghị, anh làm sao vậy? Có phải không hợp khẩu vị hay không? Nếu không thích có thể nói đầu bếp đổi..."

Hàn Thừa Nghị... giật giật khô môi, lắc đầu: "Không cần, như vậy rất tốt."

"Kia, vậy là lo lắng chuyện làm ăn sao?" Kiều Vũ Vi giờ chiếc cốc có chân dài lên, môi son khẽ nhấp một ngụm rượu.

"Vũ Vi." Hàn thừa Nghị đặt dao đĩa trên tay xuống, tiếp lời Kiều Vũ Vi nói: "Thực xin lỗi, anh quả thực có chút chuyện. Thật có lỗi, không phải cố ý làm em mất hứng... Nếu em thích những thứ kia, lần sau anh sẽ lại đưa em đến thưởng thức?"

Vì muốn tóm được trái tim Hàn Thừa Nghị, Kiều Vũ Vi tự nhiên hiểu được bản thân phải có mục đích, khăn trương giả bộ hiền lành, lắc đầu cười đáp: "Đã có việc, vậy anh mau đi đi! Ăn cơm thì có cái gì quan trọng đâu? Anh đi trước đi!"

Hàn Thừa Nghị chần chờ một lát, kéo khăn lót xuống lập tức đứng dậy: "Vậy anh đi trước, lái xe dưới lầu sẽ chờ em, lát nữa cậu ấy sẽ đưa em về nhà. Nếu em thích uống rượu đỏ, ở chỗ anh vẫn còn cất giữ không ít."

"Uh'm." Kiều VũVi thuận theo gật đầu.

Hàn Thừa Nghị xoay người vội vã rời đi, Kiều Vũ Vi liền thở phào nhẹ nhõm, giả thực nữ thật khiến cô ta eo mỗi lưng đau! Dao đĩa trong tay giờ lên, tưởng ăn không biết thô tục hơn vừa rồi gấp bao nhiêu lần...

"Tam Thiếu." Nhìn thấy Hàn Thừa Nghị vội vàng đi ra, Nghê Tuấn rất đổi giật mình, Tam Thiếu nhanh như vậy đã ăn cơm xong rồi? Hơn nữa, Kiều tiểu thư thế nào lại không đi cùng?

Coi như không nhìn thấy nghi ngờ trong mắt Nghê Tuấn, Hàn Thừa Nghị ngồi thẳng lên ghế sau, dặn dò: "Đi đến con phố sau trường Đại học T."

Nghê Tuấn khó hiểu, lại đi đến đây làm gì?

"Nghê Tuấn, gọi điện thoại cho người nhanh chóng đi qua đó, mặc kệ dùng biện pháp gì cũng phải đập nát nhà Cừ Lễ dương, bắt Nhạc Tuyết Vi về đây cho tôi!" Hàn Thừa Nghị tầm mắt bức người nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn qua nhìn lại chứng tỏ anh đang rất khẩn trương!

Nghê Tuấn sững sốt, đáp lời: "Vâng ạ!" Lại là vì Nhạc Tuyết Vi! Tam Thiếu vì Nhạc Tuyết Vi đã suy nghĩ rất nhiều, hơn nữa thái độ cũng rất khác thường, Nghê Tuấn cảm thấy vô cùng kỳ quái, người mà Tam Thiếu đề ý rốt cuộc là ân nhân cứu mạng Kiều Vũ Vi hay là búp bê tính xảo Nhạc Tuyết Vi?

Với tốc độ lái xe như gió bão, Hàn Thừa Nghị rất nhanh đã đến nhà trọ của Cừ Lễ Dương, bảo vệ cũng đã sẵn sàng mở đường.

Đôi giày da veilsr không nhiễm bụi trần dẫm lên từng bậc thang dơ dáy bẩn thỉu, một bước chính là bốn, năm bậc liền, có thể thấy được trong lòng anh vô cùng sốt sắng! Trong đầu anh lúc này chỉ có một suy nghĩ, không thể để cho Cừ Lễ Dương có thể chạm vào Nhạc Tuyết Vi dù là một sợi tóc!

Mà trong một gian phòng ọp ẹp, Cừ Lễ Dương bị đánh cho mặt mũi bầm dập đang ngồi ở góc tường.

Hàn Thừa Nghị từ trên cao nhìn xuống cậu ta, thật sự là không đáng để vào mắt, anh lại phải cùng loại đàn ông này tranh phụ nữ, ánh mắt Nhạc Tuyết Vi có phải thực sự có vấn đề không? Thân thủ Hàn Thừa Nghị cự kỳ nhanh liền nhắc Cừ Lễ Dương lên, quát: "Tiểu Tuyết đâu? Cậu đã làm gì cô ấy? Cậu đã chạm vào cô ấy rồi? Dùng tay chạm vào cô ấy?"

Tiểu Tuyết? Cừ Lễ Dương chần chờ một giây, liền phản ứng kịp Tiểu Tuyết ở đây là chỉ Nhạc Tuyết Vi.

"Không, không có, tôi không có chạm vào cô ấy, cô ấy căn bản không có đến chỗ tôi!" Cừ Lễ Dương khăn trương xoa tay giải thích.

"Chưa? Chính tại tôi nghe thấy cô ấy nói đến nơi này! Cô ấy đối với cậu rất tốt a! Tình cảm còn chưa dứt?" Ánh mắt Hàn Thừa Nghị chột lóe, ánh sáng lạnh đầy hung ác nhìn thẳng Cừ Lễ Dương.

"Cô ấy vì muốn chọc tức anh nên mới làm vậy! Tôi đối xử với cô ấy như vậy, cô ấy làm sao còn giành tình cảm cho tôi, Tuyết Vi đã nói qua, về sau

chúng tôi ngay cả bạn bè cũng không thể rồi!" Khung hoảng tinh thần khiến cho Cừ Lễ Dương buột miệng khai ra.

Uh? Trong ngực giống như nở hoa, tâm tình Hàn Thừa Nghị liền chuyển biến tốt đẹp: "Thật sự? Nếu cậu dám nói dối tôi một chữ, tôi sẽ giúp cậu đòi này không cần mở miệng nói chuyện nữa!"

"Là thật, toàn bộ đều là sự thật!" Cừ Lễ Dương mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

Trên tay buông lỏng, Cừ Lễ Dương liền ngã sấp trên mặt đất. Hàn Thừa Nghị vỗ vỗ tay, hoạt động các đốt ngón tay, chỉnh lại âu phục xong liền đi ra ngoài. Cừ Lễ Dương đang định thở hắt ra, thật không nghĩ tới Hàn Thừa Nghị đột nhiên xoay người lại, ánh mắt lạnh như băng.

"..." Cừ Lễ Dương đã không biết nên làm như thế nào để chứng tỏ trong sạch của mình nữa.

Hàn Thừa Nghị nghiêng đầu, Nghe Tuấn liền hiểu ý, tiến lại gần. Hàn Thừa Nghị ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ vài câu, Nghe Tuấn liền gật đầu, đi về phía Cừ Lễ Dương.

"Hàn tổng! Anh buông tha cho tôi đi! Tôi cùng Tuyết Vi thực sự là không có gì."

Nghe Tuấn căn bản là không để ý đi tới một tay xách cậu ta đặt lên bàn học, tay phải nhanh chóng lấy ra một con dao Thụy Sĩ, một đạo ánh sáng bạc chọt lóe, con dao trong tay giờ cao nhanh chóng từ trên cao lao xuống hướng về phía bàn tay Cừ Lễ Dương!

"A! Tha mạng a! Tôi không có chạm vào Tuyết Vi, tôi cùng cô ấy quen biết ba năm, gần đây mới được nắm tay cô ấy một lần, ngay cả môi cũng chưa từng chạm qua, Hàn tổng!"

Cừ Lễ Dương tuyệt vọng hét lên, nhắm mắt lại đợi bàn tay bị cắt đứt! Nhưng thật không ngờ là đau đớn trong tưởng tượng không có xảy ra.

"Haha!"

Nhìn thấy Cừ Lễ Dương sợ tới mức tè ra quần, lệ roi đầy mặt, Hàn Thừa Nghị chỉ có cười nhạt không thôi.

Cừ Lễ Dương chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía mu bàn tay mình, con dao kia cầm giữ hai ngón tay, chuẩn xác không có lầm, cũng không hề cắt vào ngón tay anh ta!

"Cừ Lễ Dương, nhớ kỹ cho tôi, Tiểu Tuyết là của tôi! Cậu nên cảm thấy may mắn khi tất cả của cô ấy đều hoàn toàn thuộc về tôi, nếu không hôm nay cũng sẽ không chỉ là hù dọa đơn giản như vậy thôi đâu! Còn có, lần sau cậu thử kéo tay cô ấy xem? Cậu kéo cô ấy một lần, con dao này không chỉ rơi vào giữ hai ngón tay của cậu đâu, mà là... Hừ!"

Trong không khí đột nhiên lan tràn một mùi khai nồng nặc, Hàn Thừa Nghị nhăn mày lại: "Mùi gì vậy?"

Mặt Nghe Tuấn không chút thay đổi trả lời: "Tam Thiếu, tiểu tử này... Bị dọa áit ra quần."

Ánh mắt Hàn Thừa Nghị đầy khinh bỉ nhìn về phía dòng chất lỏng không rõ ở dưới người Cừ Lễ Dương, môi mỏng hơi hé, hừ lạnh nói: "Nghe Tuấn, chúng ta đi!"

Cùng Cừ Lễ Dương vốn là những đẳng cấp khác nhau, không cần phải nói thêm điều gì nữa.

Ngồi lại trên xe, tâm tình Hàn Thừa Nghị rất tốt: "Đi đến ký túc xá nữ, khoa thiết kế đại học Kiến Trúc T." Một bên phân phó, một bên lấy điện thoại ra gọi điện cho Nhạc Tuyết Vi.

Tiếng chuông điện thoại bị cắt đứt rất nhanh lại vang lên, giọng nói của Ngạc Tuyết Vi vô cùng không tốt: "Làm gì? Anh bị bệnh à! Hàn Thừa Nghị, tôi không biết anh!"

"Đang làm cái gì?" Tâm tình Hàn Thừa Nghị rất tốt, không tức giận với tiểu nha đầu đang nổi nóng.

"Đang mắng anh a! Anh ngu ngốc!" Nhạc Tuyết Vi náo loạn, mắng đến giọng nói cũng đầy phẫn chấn.

Hàn Thừa Nghị nâng trán khẽ cười: "Ra đây đi, tôi nhớ em rồi."

"Cút! Ai muốn gặp anh? Còn không bằng để tôi ngủ một giấc!" Hết xong, cô liền tắt điện thoại.

Nghe thấy đầu dây bên kia vang lên tiếng tút tút, nụ cười bên miệng Hàn Thừa Nghị lại càng sâu, tiểu nha đầu, không sao, nếu đã có thể một lần bắt em đi vào khuôn khổ, tôi cũng có thể bắt em ngoan ngoãn đi về phía tôi lần thứ hai!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 53: Bà Cô Này Là Ai?

Không biết có phải bởi vì phiền lòng chuyện của Hàn Thừa Nghị hay không, hai ngày cuối tuần Nhạc Tuyết Vi đều ngủ không ngon, khiến thứ hai dậy trễ, cô phải vội vàng chạy đến công ty, lại đúng lúc thang máy đang vào giờ cao điểm.

"Chờ một chút!"

Mất thấy cửa thang máy sắp khép lại, Nhạc Tuyết Vi vội chạy tới, vẫy tay ý bảo người ở bên trong cho cô qua cửa, rốt cục cũng vào được: "Cảm ơn, cảm ơn tiền bối." Nhạc Tuyết Vi thở hổn hển nói lời cảm ơn với người đứng phía trong.

Còn chưa có cảm ơn xong, bên ngoài lại xông tới một người, là đồng nghiệp tại bộ phận thiết kế của Nhạc Tuyết Vi, so với Nhạc Tuyết Vi thì vào công ty trước một năm.

"Đầy rồi, đi chuyển tiếp theo đi!"

Người ở bên trong khoát tay với cô ta, bày tỏ thang máy đã quá tải, lên không được nữa.

Vị đồng nghiệp kia liền quay đầu, chân cao khí ngạo trừng Nhạc Tuyết Vi, âm thanh sắc nhọn vang lên: "Nhạc Tuyết Vi, nhìn thấy tiền bối, cũng không biết khiêm nhường một chút sao?"

"Tôi..." Nhạc Tuyết Vi sững sốt, cho dù là tiền bối thì bà ta cũng phải tuân thủ thứ tự đến trước đến sau chứ? Hơn nữa bà ta mới vào công ty có một năm cũng vẫn là người mới, không biết xấu hổ lại còn dám tự xưng cái gì mà tiền bối? Tuy trong lòng mất hứng, nhưng trên mặt Nhạc Tuyết Vi vẫn phải nở nụ cười: "Tiền bối, này..."

Người nọ không kiên nhẫn, mặt nhăn lại khiến cho đôi lông mày vẻ bị quá đậm nhếch lên đến trán: "Mau ra, để cho tôi đi vào! Cô sao lại không hiểu chuyện như vậy? Không biết xấu hổ để cho toàn bộ người trong thang máy phải chờ cô sao?"

Khả năng lật ngược phải trái này, quả thực là đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa!

Nhạc Tuyết Vi nhìn về những người trong thang máy cầu xin giúp đỡ, hi vọng có người nói vài câu lý lẽ, nhưng mà tất cả mọi người đều giữ thái độ cao ngạo làm như tất cả mọi việc không liên quan tới mình, thúc giục: "Nhanh lên a! Hai người muốn thế nào, nếu không cứ như vậy đóng cửa đi!"

"Cô đi ra cho tôi! Dừng lại lúc thì muộn mất rồi!"

Không đợi Nhạc Tuyết Vi mở miệng, vị "Tiền bối" kia kéo lấy cổ tay Nhạc Tuyết Vi, lôi cô ra khỏi thang máy, Nhạc Tuyết Vi chân đi giày cao gót, thiếu chút nữa đã bị đẩy ngã! Đứng vững lại thì bà cô "Tiền bối" kia đã đứng vào trong thang máy rồi.

Hơn nữa, lại còn phát tay với Nhạc Tuyết Vi, cười nói: "Gặp lại."

Cửa thang máy vô tình khép lại, Nhạc Tuyết Vi tức đến giậm chân! Đôi môi đỏ hồng cắn tức không ngừng khép mở.

Mà một màn này, vừa vận bị Hàn Thừa Nghị vừa tới công ty bắt gặp, khóe miệng không tự nhủ mà nổi lên ý cười... Từng dáng vẻ của tiểu nha đầu đều sinh động đáng yêu như vậy. Chỉ có điều, người phụ nữ xấu xí kia là ai vậy? Còn thiếu chút nữa thì đẩy nha đầu vấp ngã?

"Không kịp vào thang máy?"

Hàn Thừa Nghị thu lại ý cười, đi về phía Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi nhìn thấy anh liền hoảng sợ, tổng giám đốc tới sớm như vậy? Mới cùng anh cãi nhau một trận, cô có chút không tự nhiên sò sò cổ, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, "Uh..."

Sau đó, cổ tay liền bị nắm chặt, cúi đầu vừa nhìn thì chính là bị Hàn Thừa Nghị nắm lấy.

"Anh... Tổng giám đốc! Anh buông ra! Nơi này là công ty!" Nhạc Tuyết Vi sột ruột trừng mắt nhìn anh, đôi con ngươi đen trắng rõ ràng vẫn còn mang theo một chút tính khí trẻ con trong suốt, ngây thơ.

Trong lòng Hàn Thừa Nghị liền ngứa ngáy, cảm tay cô không buông, kéo cô đi về phía thang máy chuyên dụng giành cho tổng giám đốc: "Tập đoàn D.S là của tôi, chẳng lẽ tôi lại không biết đây là đâu? Không phải không kịp thang máy sao? Đi thôi! Còn không đi nữa thì em sẽ bị muộn làm đấy, như vậy toàn bộ tiền thưởng chấm chỉ tháng này của em sẽ không cánh mà bay."

Đối mặt với mưa tiền thưởng không ít này, Nhạc Tuyết Vi liền xiết chặt nắm tay, tâm không cam lòng không nguyện đi theo Hàn Thừa Nghị vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc.

Nghe Tuấn theo sát phía sau hai người, vừa muốn đi vào, lại bị Hàn Thừa Nghị ngăn lại: "Cậu chờ chuyển tiếp theo đi."

"Vâng ạ."

Hàn Thừa Nghị giờ tay ấn nút đóng cửa thang máy, Nhạc Tuyết Vi sợ hãi lại muốn lao ra từ trong khe hở, không ngờ bị Hàn Thừa Nghị xoay người một cái bắt lấy ấn lên vách tường làm bằng thủy tinh, đáng người cao lớn của anh bao trọn lấy cô, hai cánh môi mỏng liền có thể tùy thời rơi xuống.

Xét thấy kinh nghiệm trong quá khứ, Nhạc Tuyết Vi vô cùng cảnh giác bịt miệng lại. Quả nhiên, nụ hôn của Hàn Thừa Nghị rơi vào trên tay cô, tuy không hôn được miệng, nhưng anh vẫn vươn đầu lưỡi ra chạm vào mu bàn tay tinh tế nhắn mịn\*\*\*\*.

Thử nghiệm xa lạ khiến cho Nhạc Tuyết Vi chấn kinh không thôi, bật thốt lên lời mắng: "Anh biến thái a... Uhm!"

Cô vừa mới bỏ tay ra, mấy lời còn chưa nói liền bị Hàn Thừa Nghị nuốt lại.

Nụ hôn của Hàn Thừa Nghị cực kỳ có kỹ xảo, khiến cho Nhạc Tuyết Vi vừa mới bắt đầu còn kháng cự, nhưng mà... Cánh môi bị anh hết cắn rồi lại liếm, chỉ chốc lát liền khiến cô vừa đau vừa ngứa vừa mềm lại vừa tê, biết rõ là không nên, nhưng mặt cô lại không khỏi trở nên nóng bừng, tay cũng có chút không nghe lời, dần dần dờn đến trên ngực anh.

Nhạc Tuyết Vi muốn như thế nào, trong lòng cô có lẽ vẫn chưa xác định được, nhưng mà... Thân thể của cô chính xác mà nói thì đã nghiện người đàn ông này rồi!

Cảm nhận được thay đổi của Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị rời khỏi cánh môi cô, khẽ cười: "Em thích tôi, thích tôi làm như vậy với em"

Đây không phải là câu hỏi mà là câu trần thuật, câu khẳng định!

Nhạc Tuyết Vi nhìn lên khuôn mặt tuấn mỹ như thần của Hàn Thừa Nghị, kinh ngạc không biết phải trả lời như thế nào. Cần phủ nhận đi? Nhưng mà tìm đập nhanh như vậy, cô phải phủ nhận thế nào đây?Đình một tiếng, cửa thang máy liền mở ra, chính là tầng của bộ phận thiết kế, Nhạc Tuyết Vi vội vàng đẩy Hàn Thừa Nghị, chạy ra khỏi thang máy.

Hàn Thừa Nghị đứng ở đằng sau có chút vui vẻ đi theo cô ra khỏi thang máy, chậm rãi thông thả đi đến cửa bộ phận thiết kế.

Nhạc Tuyết Vi vừa vào đã bị tổ trưởng bắt được chỉ trích, mắng cô tựa như mắng học sinh tiểu học: "Nhạc Tuyết Vi! Có phải cô muốn phạm luật của công ty hay không? Cô xem đã mấy giờ rồi hả? Sao bây giờ mới vác mặt đến? Tôi thấy cô tốt hơn hết là đừng tới nữa thì hơn."

Nhạc Tuyết Vi cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, về sau tôi sẽ không tái phạm nữa."

Hàn Thừa Nghị đứng ở cửa, một bên lông mày khẽ nhú cao, nhìn về phía đồng hồ treo tường, còn có 5 phút nữa mới tới 9 giờ... Tiểu nha đầu cũng không có đi muộn! Cái bà cô vừa già vừa xấu này là ai? Sao sáng sớm lại nhiều người phụ nữ xấu như vậy bắt nạt tiểu nha đầu?

"Cô xem, cô xem! Cũng bởi vì cô đi muộn mà đồ không ai mua, nước trà không ai pha, một đồng lớn tư liệu còn chưa có ai xử lý, cô nói xem... Cô làm chậm trễ biết bao nhiêu thời gian của mọi người rồi? Cả tập đoàn D.S đều là tình anh, giờ cô làm chậm trễ thời gian của mọi người cô có đến nỗi không hả?" Vị tổ trưởng kia không ngừng lắc nhai trách móc.

"Tôi sai rồi, tổ trưởng" Nhạc tuyết Vi thành khẩn nhận sai.

Mà sắc mặt Hàn Thừa Nghị đứng ở một bên có thể nói là đã đen như đất nồi rồi... Người nào mà lại dám hung hăng, dám chỉ trích người của anh? Tiểu nha đầu khi nào thì lại đáng thương tội nghiệp như vậy? Cô nói chuyện với anh vẫn luôn là giọng điệu ngang ngược, chân cao khí ngạo a!

"Tổng, tổng giám đốc!"

Rốt cục có người phát hiện ra chuyện không bình thường, không biết Hàn Thừa Nghị đã đứng ở đại sảnh bộ phận thiết kế từ khi nào, bộ dáng cậu ta lấp bắp, hiển nhiên là không thể tin được hai mắt của mình.

Theo một tiếng gọi "Tổng giám đốc" này, ánh mắt mọi người đều dồn về phía Hàn Thừa Nghị, cả bộ phận thiết kế trong khoảnh khắc liền lặng ngắt như tờ! Ai cũng dùng một loại ánh mắt ngưỡng mộ, sùng kính nhìn về phía Hàn thừa Nghị, đương nhiên trong số đó không bao gồm Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, mà ánh mắt của anh cũng vừa lúc dừng lại trên người cô. Bốn mắt chạm vào nhau, tuy không ai nhìn thấy gì nhưng giữa hai người như có vô vàn ngọn lửa đang bùng cháy.

Nhạc Tuyết Vi bị loại cảm giác này khiến cho thẹn quá hóa giận phồng má trừng mắt nhìn anh.

Hàn Thừa Nghị đương nhiên cảm thấy bộ dáng này của cô... vô cùng đáng yêu. Vì vậy, hơi thở lạnh lùng cùng khí thế hung ác cũng giảm đi một chút.

Trưởng phòng thiết kế nghe thấy, liền chạy bước nhỏ về phía Hàn Thừa Nghị, khuôn mặt tươi cười chào đón: "Tổng giám đốc, sao ngài lại đến đây lúc này? Có phải gần đây bộ phận thiết kế làm việc có chỗ nào không ổn hay không? Việc này thì ngài chỉ cần nói một tiếng, chúng tôi sẽ lập tức thay đổi!"

Hàn Thừa Nghị rũ mắt, hỏi lại ông ta: "Nói vậy là ông cảm thấy có chỗ nào làm không tốt hả?"

"Ách! Về vấn đề thiết kế "Ấn hồ" thì đã làm lại một lần nữa rồi, bây giờ đang cần duyệt những bản thiết kế ưu tú khác, còn chuyện bị sụp nền móng như lần trước, tôi đảm bảo về sau sẽ không xảy ra nữa." Trưởng phòng bị dọa cho một thân đổ mồ hôi lạnh, này quả thực so với đi lừa đảo còn đáng sợ hơn!

Hàn Thừa Nghị không có để ý chuyện này, ngược lại nhìn về phía vị tổ trưởng vừa mới quở trách Nhạc Tuyết Vi, hất cằm, hỏi: "Bà ta là ai?"

"Ách... Ngài hỏi là Tổ trưởng Lý sao? Tổ trưởng tổ thiết kế tổ 8." Trưởng phòng bị hỏi trong đầu liền cảm thấy mù mịt, tổng giám đốc sao lại cảm thấy hứng thú với bà cô già này làm gì?

"Tổ trưởng Lý?" Hàn Thừa Nghị không khỏi nhắc lại lần nữa, lập tức đi đến trước mặt tổ trưởng Lý, nhìn chăm chăm bàn công tác của bà ta: "Lý Tú Niên, tổ trưởng tổ thiết kế tổ 8, 43 tuổi?"

Tổ trưởng Lý đứng ở một bên tim cũng sắp nhảy lên cổ họng đến nơi rồi, đây là tình huống gì vậy... Bà ta vậy mà lại được tổng giám đốc chú ý sao? Chẳng lẽ là thấy bà có tài nhưng thành đạt muộn nên muốn ưu ái chăng?

Kế tiếp, Hàn Thừa Nghị chỉ nhân nhạ nói một câu: "Tốt, Lý Tú Niên, tôi nhớ kỹ tên bà rồi."

Rồi sau đó, ánh mắt thâm sâu dừng lại ở trên người Nhạc Tuyết Vi một cái, nhếch môi mỉm cười với cô, xoay người rồi bước khỏi bộ phận thiết kế, trưởng phòng thiết kế cùng với tổ trưởng Lý được anh "đặc biệt" chú ý cũng đi sát theo sau tiễn anh rồi khỏi. Lúc trở về, về mặt tổ trưởng Lý đầy phấn khởi, tất cả mọi người đều nhao nhao chúc mừng bà ta...

"Tổ trưởng Lý, xem ra chị sắp được thăng chức nha!"

"Đúng vậy! Tổng giám đốc đã đặc biệt hỏi chị rồi!"

"Thật hâm mộ a!"

"Hâm mộ cái gì? Hâm mộ vì cô có tổ trưởng Lý đức cao vọng trọng như vậy sao?"

Trong lúc này, những câu nói a dua nịnh hót không ngừng vang lên. Nhạc Tuyết Vi chỉ buồn tham dự, chỉ đành chờ dài một hơi, xoay người sớm đi mua chút đồ cho mọi người, pha trà, chỉnh sửa văn kiện... Hôm nay lại là một ngày 'Sáo rỗng' như mọi khi a!

Trong văn phòng Tổng giám đốc, Nghê Tuấn mang theo tư liệu cần cho cuộc họp cổ đông khẩn cấp sáng nay tiến vào.

Hàn Thừa Nghị lật xem tư liệu, một bên vừa xem, vừa nói nói: "Cậu đi tra một phen, người hôm nay dám đẩy Nhạc Tuyết Vi trước cửa thang máy là ai, trực tiếp đuổi việc, không cần trả quá nhiều tiền. Còn có, cái vị tên là Lý Tú Niên tổ trưởng tổ thiết kế, điều bà ta đến chi nhánh công ty, tôi không muốn nhìn thấy bà ta thêm nữa."

"... Vâng!" Nghê Tuấn trả lời so với bình thường chậm hơn nửa nhịp, người trước thì anh có thể hiểu được, bởi vì người ta lỡ đắc tội với Nhạc Tuyết Vi a, nhưng người đằng sau thì... Tổ trưởng Lý bộ phận thiết kế điều đến chi nhánh công ty? Chẳng lẽ cũng đắc tội với Nhạc Tuyết Vi?

Xế chiều hôm đó, vị 'Tiền bối' đẩy Nhạc Tuyết Vi tan tành xong cũng vĩnh viễn cũng không được làm việc ở D.S nữa. Còn tổ trưởng Lý chờ thăng chức thì lập tức bị giáng chức điều tới chi nhánh công ty...

Lời đồn thổi chốc nổi lên bốn phía trong bộ phận thiết kế, tổng giám đốc làm sao lại ra mệnh lệnh như vậy? Đương nhiên, bọn họ tuyệt đối sẽ không nghĩ tới nguyên nhân nằm ở trên người Nhạc Tuyết Vi.

Còn bản thân Nhạc Tuyết Vi thì... Cô không hề ngạc nhiên, thoáng qua là có thể biết được. Nghĩ đến việc Hàn Thừa Nghị làm chuyện này là vì cô, đôi má Nhạc Tuyết Vi liền nóng bừng khoe miệng không khỏi nhếch lên...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 54: Tuyệt Đối Không Buông Tay

Editor: Đỗ Thị Hồng Nhung

Từ khi Nhạc Tuyết Vi được điều đến phòng thiết kế, vị trí thư kí giám đốc vẫn bỏ không, bởi vậy, lượng công việc của Nghê Tuấn tăng mạnh, nhưng cho dù như vậy thì vẫn còn rất nhiều việc chưa chú ý đến được, có lúc bắt đắc dĩ, Hàn Thừa Nghị còn phải tự tay làm. Nghê Tuấn cũng cố gắng tìm, nhưng mãi vẫn chưa tìm được người thích hợp.

Hôm nay, Nghê Tuấn nhắc đến: "Tam thiếu, về vị trí thư kí riêng, thuộc hạ đã lựa được mấy người, tổng giám đốc có muốn nhân dịp này nhìn qua bọn họ một chút không?"

Hàn Thừa Nghị ngăn ra, ngay sau đó lắc đầu: "Không cần, người thân cận vẫn là tốt nhất."

Nghê Tuấn phỏng đoán được ý tứ của anh, nói: "Hay là để quản lý Hách đến đây? Cô ấy đi theo ngài nhiều năm như vậy, chắc chắn không có ai hiểu ngài hơn cô ấy."

Hàn Thừa Nghị vẫn lắc đầu phủ định, “Nghê Tuấn, biết vì sao cậu theo tôi nhiều năm như vậy không? Là bởi vì cậu hiểu quy củ, biết rõ bổn phận. Còn Hách Tích Âm thì không dùng được, cô ấy đã phá quy củ trước nay.”

Tam thiếu đã nói như thế, Nghê Tuấn sẽ không hỏi nhiều nữa.

Có điều, Nghê Tuấn càng nghi ngờ: “Nhưng tam thiếu, vị trí thư kí riêng để trống, ngài sẽ rất bất tiện.”

Hàn Thừa Nghị cười nhạt, nhớ tới Nhạc Tuyết Vi, nói: “Ai nói sẽ để trống mãi? Yên tâm đi, rất nhanh sẽ có người tới ngồi ở vị trí đó, cậu sẽ không phải vất vả như vậy, tôi cũng sẽ không gặp khó khăn gì.”

Làm cả ngày, Hàn Thừa Nghị rời văn phòng tổng giám đốc đã là 7 giờ, 7 rưỡi anh còn bữa tiệc xã giao, giờ đi qua đó là vừa đúng giờ, có điều, Hàn Thừa Nghị không đi thang máy mà đi thẳng xuống tầng một, ma xui quỷ khiến lại dừng ở đúng nhóm thiết kế.

Thời gian này, tiểu nha đầu không biết đã tan tằm chưa? Cô chỉ là một thực tập sinh nhỏ bé, lại không có nhiệm vụ gì quan trọng, chắc là đã sớm ra về rồi? Nhưng cho dù nghĩ như vậy, Hàn Thừa Nghị vẫn dừng ở trước cửa bộ phận thiết kế.

Mà lúc này, Nhạc Tuyết Vi vẫn đang phải tăng ca! Đối với việc tăng ca, cô đều đã quen rồi.

“Há, chỗ này là như vậy sao? Sao lại như thế này? Không phải là đánh nhầm chứ?”

Nhìn chằm chằm máy tính và hồ sơ trong thời gian quá dài, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy mắt có điểm đau, đầu óc cũng không còn nhanh nhẹn, tỷ như giờ phút này, cô bỗng thấy hoang mang, nhìn sang vị trí của Hàn Thiên Lôi. .... Mới nhớ tới, Hàn Thiên Lôi đi công tác.

Làm sao bây giờ? Không có quân sư ..... Như vậy biết chính đến bao giờ? Cả văn phòng to như vậy, cũng chỉ còn đèn bàn làm việc của cô sáng.

Nhạc Tuyết Vi mỗi một ngẩng đầu dựa về phía sau, nhắm mắt cho đôi mắt nghỉ ngơi một chút. Đúng lúc này, Hàn Thừa Nghị đi tới nằng sau lưng cô, giữ lấy mặt cô, cúi người xuống, hôn cô.

Nhạc Tuyết Vi không nhìn thấy gì cũng phản kháng không được, không nói nên lời, đến khi Hàn Thừa Nghị buông cô ra, cô mới quay lại nhìn anh chằm chằm, quát: "Hàn Thừa Nghị. Đủ rồi! Tôi đã nói sẽ không có quan hệ gì với anh. Đừng có si tâm vọng tưởng nữa!"

Hàn Thừa Nghị căn bản không để bụng, nhìn nàng: “Em thích tôi, thích tôi đối như vậy với em?”

“Ha?” Nhạc Tuyết Vi dờ khóc dờ cười, “Anh cũng tự luyện quá rồi đấy!”

Hàn Thừa Nghị chắc chắn lắc đầu: “Uốn nắn sai lầm của em. Em nên tự hiểu mới đúng.”

Nhạc Tuyết Vi không còn lời gì để nói, da mặt dày đến mức này, cô biết nói gì mới được?

Hàn Thừa Nghị ghé ngồi xuống, tay cầm lên một phần văn kiện, nhíu mày hỏi: "Vừa nghe em nhỏ giọng thì thầm, có vấn đề gì?"

“Anh.....” Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc, chần chờ mở miệng, “Anh sẽ giúp tôi sao?” Không đâu. Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn D.S sao lại có thể rảnh rỗi đi giúp một thực tập sinh nhỏ bé xử lí văn kiện được?

Hàn Thừa Nghị không đáp hồi lại: “Mau nói, chỗ nào có vấn đề? Đã 7h, đêm nay em định sẽ về đến nhà lúc mấy giờ?”

“Chỗ này!” Nhạc Tuyết Vi chỉ lên chỗ đã dùng bút chì khoanh lại.

“Ừ, là như vậy.....” Hàn Thừa Nghị gần Nhạc Tuyết Vi thêm vài phần, hai cái đầu song song. Nghe Hàn Thừa Nghị giải thích, mọi điều băn khoăn trong Nhạc Tuyết Vi bay đi mất, khiến cô không khỏi nhìn Hàn Thừa Nghị đầy ngưỡng mộ.

Hàn Thừa Nghị diện mạo thật là anh tuấn! Mà nhìn anh gần gũi, đáng vẻ thoải mái như vậy, vô cùng dịu dàng..... Nhạc Tuyết Vi không khỏi ngây dại.

“Đã hiểu chưa?”

Hàn Thừa Nghị buông bút, thấy Nhạc Tuyết Vi vẫn đang ngồi ngây ngốc. Anh biết, tiểu nha đầu này vì anh mà mê muội.

“Tiểu Tuyết.”

Hàn Thừa Nghị thừa cơ lại gần cô, ôm cô vào lòng, giọng nói cực kì mỉ mỉ hoặc: "Ồ bên cạnh tôi! Lúc ở cạnh tôi, em cũng rất vui vẻ có đúng không?"

Nhạc Tuyết Vi ngây ra dựa vào ngực anh, thất thần, thất tâm.

Đột nhiên, “Bụp” một tiếng, tất cả đèn đều bị tắt.

“A!” Nhạc Tuyết Vi kinh hô một tiếng, tỉnh táo lại, vội vàng đẩy Hàn Thừa Nghị ra, “Chuyện gì vậy?”

“Đương nhiên, bị mất điện.”

“À!” Nhạc Tuyết Vi phát điên, “A a a! Mất điện rồi công việc của tôi phải làm sao bây giờ? Nếu không làm xong, ngày mai tôi nhất định sẽ bị lột da!”

Hàn Thừa Nghị vừa nghe xong, không vui nhứt mảy, “Lý Tú Niên đi rồi, còn ai dám lột da em? Muốn được điều đi công ty con hết sao?”

Lời này cho thấy, anh vì cô mà tức giận, làm những việc đó. Nhạc Tuyết Vi không thể làm bộ không thấy, đành phải nói: “Chuyện kia... Chuyện lần trước cảm ơn anh, có điều, anh không cần phải làm vậy đâu. Các tiền bối cũng là muốn tốt cho tôi.”

“Chỉ có cảm ơn?” Hàn Thừa Nghị bắt được trọng điểm, chuẩn bị đánh hạ Nhạc Tuyết Vi, “Đối với tôi hai từ cảm ơn này không có chút ý nghĩa nào.”

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên khản trương lên: “Hả, vậy anh muốn như thế nào? Tôi cũng đâu bảo anh làm vậy.”

Hàn Thừa Nghị áp sát vào cô, “Đã được hưởng lại không biết tạ ơn, em biết là tôi vì em, vì em nên tôi mới làm chuyện đó.”

“Cho dù như vậy, tôi cũng sẽ không làm tình nhân của anh!” Nhạc Tuyết Vi bị giam cầm, sốt ruột nói.

“Vậy trở về làm thư kí của tôi, không có em, rất bất tiện. Nghê Tuấn có hai đầu cũng không làm hết việc.”

Tuyết Vi vẫn không chịu, nói: “Không phải anh còn có Hách Tích Âm sao? Cô ta theo anh nhiều năm như vậy, chắc chắn làm tốt hơn tôi rất nhiều.”

“Cô ấy không ở thành phố T, tôi điều cô ấy đến nước C rồi.” Hàn Thừa Nghị ngắt lời Nhạc Tuyết Vi.

“À? Vì sao?” Nhạc Tuyết Vi khó hiểu, Hàn Thừa Nghị không phải nói Hách Tích Âm và Nghê Tuấn giống nhau, đều là trợ thủ đắc lực, là người anh ta tin nhiệm nhất sao?

“Em nói xem?” Hàn Thừa Nghị sát vào cô thêm vài phần, “Lần trước ở bệnh viện cô ta đối với em như thế nào?”

Nhạc Tuyết Vi nhớ lại, ở bệnh viện cô ta đã tát cô! Hại cô phải đắp băng rất lâu. Hóa ra lâu vậy cô không gặp Hách Tích Âm là do anh ta điều cô ta về nước C! Là vì cô!

Sao anh ta lại làm vậy! Nhạc Tuyết Vi thấy mình giống một mảnh lá dâu, mà Hàn Thừa Nghị lại giống như con tằm, gặm nhấm cõi lòng cô từng chút từng chút một.

“Sao? Chỉ là thư kí, sao phải khó xử như thế?”

Nhạc Tuyết Vi tránh ánh mắt nóng rực của Hàn Thừa Nghị, thấp giọng, do dự mà nói: “Đề tôi, nghĩ lại đã!”

Tiểu nha đầu đã dao động! Hàn Thừa Nghị cũng không hề ép cô. Đối với đồ anh muốn, anh luôn có kiên nhẫn.

Văn phòng đột nhiên sáng lên làm Nhạc Tuyết Vi có chút không thích ứng kịp, cô vội vàng khởi động máy tính, sửa văn kiện, không dám nhìn Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị nâng cổ tay trái, đồng hồ chỉ 7 giờ 10, đã đến lúc phải đi rồi.

Di động ở trong túi rung lên, không cần nhìn cũng biết là Nghê Tuấn gọi đến giục anh.

“Ừ, tôi đang xuống.”

Hàn Thừa Nghị cúp điện thoại, nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi đang bận rộn, đứng sau lưng cô, vùi mặt lên mái tóc đuôi ngựa, hôn nhẹ lên vùng cổ trơn láng.

“Tôi đi đây. Hi vọng em sẽ cho tôi câu trả lời khiến tôi hài lòng.”

“Tam thiếu, dựa theo dặn dò của ngài tôi đã mời danh viện thành phố T tiếp nhận cô ấy, hẳn là sẽ không có việc gì.”

Hàn Thừa Nghị gật gật đầu, chuyện của Kiều Vũ Vi anh đều lo chu toàn, cô ấy đối với anh, đối với ân tình Hàn gia chắc chắn không thể gạt bỏ. Anh quyết định, trước mắt không có gì thay đổi.

Nhớ tới Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị dặn Nghê Tuấn: “Tối hém Di mua đồ ăn về, Tiểu Tuyết ở lại tầng ca, chắc chắn chưa ăn cơm. Còn nữa, cô ấy làm xong về sẽ rất muộn, cho tài xế đón cô ấy, đưa cô ấy về trường.”

“Rõ.”

Nghê Tuấn đáp, nhất nhất làm theo.

Là tâm phúc của Hàn Thừa Nghị, Nghê Tuấn khẳng định tam thiếu đối với Nhạc Tuyết Vi không hề bình thường, mà anh đi theo tam thiếu mười năm nay, đây là mối quan hệ không bình thường duy nhất, chỉ là không rõ, tam thiếu có nhận ra điều này không.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 55: Là Kiều Vũ Vi Nào?

Editor : Thanh Tâm Khi Nhạc Tuyết Vi còn đang hết sức do dự , báo chí đã đăng tin tức bất quá về Hàn Thừa Nghị.

Kỳ thật cũng không phải tin tức bất quá gì, mà là đưa tin Hàn Thừa Nghị cùng vị hôn thê tham gia thương yến . Ảnh chụp cũng không phải rất rõ ràng, Hàn Thừa Nghị là nhân vật nổi tiếng của thành phố T, hình ảnh của hắn không bị xử lý làm mờ, nhưng là, mặt vị hôn thê của hắn lại được làm mờ , cho nên nhìn không thấy được diện mạo chân thực.

Chỉ là, nhìn thân ảnh hai người ôm nhau , cũng không khó nhìn ra tình cảm của họ tốt đẹp đến mức nào, Hàn Thừa Nghị cúi đầu nhìn vị hôn thê, bộ dáng thâm tình như vậy , liếc mắt đưa tình.

“Hô!” Nhạc Tuyết Vi thở phào một hơi, vỗ vỗ gương mặt, cảm thấy đầu óc thanh tỉnh rất nhiều.

Tạp chí bất quá còn có thể có tác dụng tỉnh não nâng cao tinh thần, quá thần kỳ! Ít nhiều thì tạp chí bất quá này đã giúp cô quyết định được nỗi lòng chưa yên ổn suốt hai ngày nay, thiếu chút nữa lại đi vào bẫy của tên Hàn Thừa Nghị “ác ma” kia! Anh ta rõ ràng là có vị hôn thê a!

Cũng giống như “1000 vạn” kia vậy , Hàn Thừa Nghị đối nàng tốt nhưng bất quá chỉ là thủ đoạn để anh bức cô đi vào khuôn khổ, chỉ là gặp dịp thì chơi! cô từ đầu đến cuối bất quá chỉ như đồ vật cho anh ta đùa bỡn!

Cho nên, vào thời điểm Hàn Thừa Nghị gọi điện thoại đến, Nhạc Tuyết Vi quyết đoán nhận máy.

“Nghĩ kỹ rồi?” thanh âm của Hàn Thừa Nghị phá lệ trong trẻo, bộ dáng như đã biết trước được mọi việc .

“Ừm, nghĩ kỹ rồi.” Nhạc Tuyết Vi nhấn từng chữ rõ ràng trả lời Hàn Thừa Nghị, “ Tôi sẽ không trở về làm thư kí riêng cho anh đâu, tôi tin tưởng rằng ngài tổng giám đốc có thể tìm được người càng thích hợp tôi. Tôi sẽ làm tốt công việc thực tập sinh của mình ở bộ phận thiết kế, hoàn thành xong một năm thực tập. Hơn nữa, sau này tôi cũng không có ý định cùng tổng giám đốc ngài có bất luận quan hệ cá nhân gì, chính là như vậy, tôi đã nói xong rồi. Như vậy đi, tôi cúp máy đây.”

Hàn Thừa Nghị sắc mặt thoáng lạnh đi, nghe trong di động truyền đến âm thanh “Đô đô”, ý cười đã trên khóe môi biến mất không còn sót lại chút gì! Tiểu nha đầu, cư nhiên chơi anh một ván? Anh đời này cũng chưa ở trên người nữ nhân ném qua cái tư vị này, tiểu nha đầu nơi này ngược lại dễ cho anh ăn đủ !

Được , tiểu nha đầu thích chơi, anh liền bồi cô!

Nhạc Tuyết Vi ý chí đích thực là cũng đủ kiên định, cô hạ quyết tâm không muốn liên quan gì với Hàn Thừa Nghị, tự nhiên phải kiên quyết chấp hành. Bất quá, cô không đoán trước được là sẽ gặp Hàn Thừa Nghị bên ngoài phòng bệnh của bà.

Ngày đó, Nhạc Tuyết Vi cùng xin công ty nghỉ phép, cô vẫn là học sinh, vừa mới bắt đầu khai giảng năm thứ 4, chương trình học không cần thiết lắm, nhưng là, cô muốn về trường học tham dự kì thi. Thời điểm bà ngoại xảy ra chuyện, cô đang ở trường tham gia thi, di động tắt máy.

Cho đến khi cô ra khỏi phòng thi , mở máy lên mới phát hiện, bệnh viện gọi cho cô vô số cuộc điện thoại.

“Bà ngoại!”

Nhạc Tuyết Vi lập tức luống cuống tay chân, bệnh viện gọi điện cho cô nhiều như vậy, nhất định là bà ngoại đã xảy ra chuyện! Nhạc Tuyết Vi vừa chạy khỏi cửa, vừa gọi điện cho bệnh viện, quả nhiên bà ngoại hôm nay đang sinh hoạt ở bên ngoài, không cần thận từ trên xe lăn té xuống!

“Bà ngoại.....” Nhạc Tuyết Vi gấp gáp, nước ờ hốc mắt đảo quanh.

Nào biết đâu, tới cổng trường học, xe của Hàn Thừa Nghị đã chờ ở đó. Còn có vệ sĩ đứng ở bên cửa xe, thay cô mở cửa: “Nhạc tiểu thư, tam thiếu dặn chúng ta ở chỗ này chờ cô, cô vừa ra liền lập tức đưa cô đi bệnh viện, mời cô mau lên xe.”

Hàn Thừa Nghị thế nào lại biết cô hôm nay về trường để kiểm tra? Mấu chốt là, anh ta vì cái gì phải xe chờ ở cổng? Chẳng lẽ anh ta biết bà cô đã xảy ra chuyện? Liên tiếp nghi hoặc, Nhạc Tuyết Vi không nghĩ ra, nhưng cô không nghĩ được nhiều như vậy , chạy nhanh lên xe, giục lái xe đưa đi bệnh viện, tất cả mọi việc hết thảy đều không bằng quan trọng bằng an nguy của bà ngoại!

Tới bệnh viện rồi , chạy đến phòng bệnh của bà ngoại, càng làm cho Nhạc Tuyết Vi không tượng tượng được chuyện gì đang diễn ra!

Bà ngoại cô đáng nhẽ đã té ngã giờ phút này lại bình yên vô sự ngồi ở trên giường, mỉm cười cùng nam tử trẻ tuổi nói chuyện! Mà cái người một bộ ra vẻ đạo mạo, bộ dạng hào hoa phong nhã kia, đúng là Hàn Thừa Nghị!

“Phải không? Tuyệt Vi của nhà chúng ta chính là như vậy, ha ha, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn của con bé, đó không phải là mập.....” Cái này là bà ngoại cô đang nói.

“Cháu biết, phì nộn giống như là trẻ con, rất đáng yêu.” Nhưng mà, đây là Hàn Thừa Nghị?

Nhạc Tuyệt Vi vỗ một cái vào trán, cảm thấy chính mình nhất định là trải qua kì thi bắt đầu xuất hiện ảo giác! nếu không cảnh tượng trước mắt thật quý dị, một màn hòa thuận vui vẻ này là cái quỷ gì đây?

Vẫn là bà ngoại đối diện với cửa nhìn thấy Nhạc Tuyệt Vi trước, “Tuyệt vi? cháu đã đến rồi à? Thi xong rồi sao? Sao lại đến nhanh được như thế chứ? Có phải bị bệnh viện gọi điện làm cháu sợ hãi không? Ai, bệnh viện thật là chuyện bé xé ra to, ta đã nói không cần gọi điện thoại cho cháu, bọn họ cứ khẳng khái phải gọi.....”

“Bà ngoại, bà đã xảy ra chuyện gì vậy? Cháu nghe nói là bị ngã một cái?”

Nhạc Tuyệt Vi bĩu môi, đi đến trước mặt bà ngoại ngồi xuống, lơ đãng nhìn thấy của Hàn Thừa Nghị. Đến gần mới nhìn thấy, bà ngoại cũng không phải bình yên vô sự, chân trái chỗ mắt cá chân bị bó một đoạn thạch cao. Nhạc Tuyệt Vi tức khắc nhảy lên, đau lòng đến thảm.

“Bà ngoại, như thế nào lại ngã thành như vậy? Có đau hay không?”

Nhạc Tuyệt Vi cẩn thận vuốt thạch cao, ngữ khí phá lệ mềm mại.

“Ai, bà ngoại tuổi lớn, thần kinh không phải miễn cảm như trước nữa, không đau!” Bà ngoại vẫy vẫy tay, không muốn làm cháu gái nhỏ lo lắng.

Nhạc Tuyệt Vi không tin, mắt to trừng lớn, phản bác: “Như thế nào lại không đau, bà ngoại nhất định là đau hông rồi, bắt quá không quan trọng, Tuyệt Vi xoa một chút, đau đau mau bay đi! Ha ha.....” Nói qua nói lại rồi lại nở nụ cười. Chọc đến bà ngoại cũng cười theo hết sức vui mừng.

Từ đầu đến cuối, Nhạc Tuyệt Vi không có liếc mắt nhìn Hàn Thừa Nghị lấy một cái, đem anh trở thành người vô hình.

Bà ngoại lại đột nhiên nói: “Hôm nay thật may còn có bằng hữu của cháu, nếu không phải có cậu ấy, bà ngoại thật không biết phải làm sao bây giờ! Tuyệt Vi à, cháu có quan hệ với bằng hữu tốt vậy, như thế nào không nói cho bà ngoại biết?”

Nhạc Tuyệt Vi cuối cùng cũng đem tầm mắt chuyển qua người Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị vừa lúc chờ cô nhìn qua, hai người tầm mắt đối nhau, Nhạc Tuyệt Vi lập tức ngửi ra được cái mùi âm mưu!

Lúc này, di động của Hàn Thừa Nghị vang lên, Hàn Thừa Nghị đứng lên, nhìn bà cười nói: “Bà ngoại, cháu đi ra ngoài nhận điện thoại, để Tuyệt Vi bồi ngài nói chuyện một lát.”

“Tuyệt vi à, cháu thành thật nói cho bà ngoại biết, cái cậu Hàn Thừa Nghị có phải là bạn trai mới của cháu không?” Hàn Thừa Nghị vừa đi, bà ngoại liền lôi kéo Nhạc Tuyệt Vi bắt đầu bắt quai, “Bà ngoại không phải là người cổ hủ gì đâu. Bà ngoại đã sớm đã nhìn ra.....”

“Ha ha, bà ngoại, bà nhìn ra cái gì chứ?” Nhạc Tuyệt Vi cười khò.

“Vật nhỏ này! Bà ngoại bị bệnh lâu như thế, cái cậu Cừ Lễ Dương kia cũng chưa tới xem qua bà ngoại một lần, hẳn là các cháu đã chia tay đi? Mà cái cậu Hàn Thừa Nghị này, chính là bạn trai mới đi, có phải hay không? Cháu mau nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bà ngoại cảm thấy cậu Hàn Thừa Nghị này so với cái tên Cừ Lễ Dương kia càng tốt hơn, bà ngoại càng thích cậu ấy hơn!” Bà ngoại vui mừng nói, đôi mắt hí thành một đường luôn rồi.

Nhạc Tuyệt Vi nhìn Hàn Thừa Nghị tắt điện thoại đi vào, khoe miệng co rút. Không đợi anh tiến vào, cô vội vàng đứng lên, tiến lên hai bước một phen giữ chặt Hàn Thừa Nghị kéo anh ra khỏi phòng bệnh.

“anh muốn làm cái gì?” Nhạc Tuyệt Vi không quanh co lòng vòng, nói thẳng!

Hàn Thừa Nghị vô tội nhún nhún vai, “Tôi không làm cái gì cả! Bệnh viện không liên lạc được cho em, lần trước bởi vì tôi có việc tìm chuyên gia ở đây, cho nên bệnh viện cũng có số điện thoại của tôi, tìm không thấy em, bệnh viện đương nhiên liền tìm tôi thôi. Tôi đây là tốt bụng, cho nên mới giúp em!”

“Hàn Thừa Nghị! tôi không phải nói cái này! Anh nghĩ tôi ngu ngốc đến vậy à! Anh muốn hỗ trợ, tùy tiện sai khiến thủ hạ tôi là được rồi, đâu cần anh tự thân xuất mã? Anh trăm công ngàn việc, lại ở chỗ này bồi bà ngoại tôi? anh rốt cuộc có cái gì chủ ý gì? Anh tốt nhất đừng đem chủ ý đánh tôi trên đầu bà ngoại tôi!”

Nhạc Tuyệt Vi nói xong một hồi thở phì phì, trừng mắt Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị ngừng một giây, như là bùng tình đại ngộ, bỗng dưng chặc lưỡi: “Chắc, đây là em đang nhắc nhở tôi..... Bà ngoại chắc không biết em đã làm tình nhân của tôi đi? Em nói, nếu như lão nhân gia biết được chuyện này, người sẽ có cái gì phản ứng gì đây?”

“Anh !” Nhạc Tuyết Vi không nghĩ tới mình nói một câu, lại đem chính mình ném vào hồ! nhưng là, bà ngoại mới bệnh nặng, tuyết đối chịu không nổi bất luận kích thích gì.

Nhìn nét mặt cô biến hóa, Hàn Thừa Nghị lộ ra thần sắc nắm chắc thắng lợi cười, cực kỳ khí phách đem Nhạc Tuyết Vi ôm vào trong ngực, “Như thế nào? Muốn bảo vệ bí mật này, kỳ thật rất đơn giản.....”

“được , tôi sẽ làm thư kí riêng cho anh!” Vì bà ngoại, Nhạc Tuyết Vi không cần nhắc được nhiều nữa .

“Hừ!” Hàn Thừa Nghị phát ra một tiếng cười lạnh mĩa mai, “Cái gì? Thư kí riêng? Nếu như là mấy ngày hôm trước em nói vậy,tôi sẽ thực vừa lòng, nhưng là hiện tại ..... chắc chắn..... Không đủ, thực không đủ!”

“Anh!” Nhạc Tuyết Vi ảo não cúi mặt xuống, ngũ quan nhăn thành cái bánh bao, cô biết chính mình lại bước một bước vào cái bẫy anh ta sắp sẵn rồi ! “Anh còn muốn như thế nào?”

“Muốn em giống như trước đây, muốn em hoàn toàn chinh chinh, toàn bộ 24 giờ đều thuộc về tôi, chỉ thuộc về tôi!” Hàn Thừa Nghị cuối cùng đem móng vuốt sắc bén toàn bộ lộ ra, ánh mắt giống như lăng soi hung mãnh ánh mắt bao trùm Nhạc Tuyết Vi, tiểu nha đầu, lần này, xem em còn chạy đi đâu?

Tiếng di động lại vang lên, Hàn Thừa Nghị nhíu mi lại, buông Nhạc Tuyết Vi ra, nhận điện thoại, trong nháy mắt anh xoay người kia, Nhạc Tuyết Vi nghe được thanh âm trầm thấp của anh: “Vũ vi.....”

Oanh một tiếng, Nhạc Tuyết Vi như bị sét đánh!

Dáng vẻ của anh nhu tình như nước , tình cảm tràn mi, ngữ điệu toàn bộ là ôn nhu..... Thế nhưng tại sao lại là “Vũ Vi”? “ Vũ Vi” là ai? Chắc sẽ không phải là Kiều Vũ Vi mà cô nhận thức đi? Nhạc Tuyết Vi nhìn chằm chằm Hàn Thừa Nghị, nhìn anh đi rất xa tiếp điện thoại, nói thật lâu mới kết thúc cuộc trò chuyện xoay người trở về.

“Vũ Vi?” Nhạc Tuyết Vi ngửa đầu nhìn vào đáy mắt Hàn Thừa Nghị, hỏi anh, “Vị hôn thê của anh?”

Hàn Thừa Nghị dừng một chút, gật gật đầu, giữa lông mày không tự giác được hơi chau lại.

“Ha ha.....” Nhạc Tuyết Vi hít sâu một hơi, cố gắng tự ổn định tâm trạng, “Vị hôn thê này của anh, chắc không phải là họ Kiều đi?”

Hàn Thừa Nghị ngạc nhiên, “em làm sao biết được?”

Nhạc Tuyết Vi cảm giác như mình từng chút một mất đi trọng tâm, dần dần lui về sau một bước.

“Tiểu Tuyết!” Hàn Thừa Nghị muốn kéo cô lại.

“Đừng chạm vào tôi!” Nhạc Tuyết Vi đột nhiên trở nên giương cung bạt kiếm, “Kiều Vũ Vi? Con gái độc nhất của Kiều Vạn Đông, vừa mới từ nước ngoài du học trở về..... Là cô ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 56: Đoạt Lại Những Gì Thuộc Về Cô

Editor: Chi Misaki

Hàn Thừa Nghị nhíu mày, anh cảm thấy kỳ lạ tại sao Nhạc Tuyết Vi lại biết rõ điều này, nhưng càng làm cho anh để ý hơn chính là phản ứng của cô. Lúc biết anh có vị hôn thê, cô cũng không có biểu hiện gì, nhưng bây giờ khi biết đó là Kiều Vũ Vi, phản ứng của cô lại như vậy?

"Phải... Làm sao em biết? Tiểu Tuyết, em sao vậy?"

Trực giác nói cho anh biết, quan hệ của Nhạc Tuyết Vi cùng Kiều gia nhất định là không bình thường! Nhớ tới Kiều Vạn Đông từng nhiều lần quấy rầy cô, chẳng lẽ là bởi vì Kiều Vạn Đông? Kiều Vũ Vi cũng biết chuyện cha mình có...dây dưa với sinh viên trong trường? Nếu là như thế thì không chừng là Kiều Vũ Vi cùng Nhạc Tuyết Vi đã xảy ra xung đột...

Cho nên, hiện tại Nhạc Tuyết Vi có loại phản ứng này thì không có gì là lạ rồi!

Nghĩ như vậy, Hàn Thừa Nghị liền chuyển từ tò mò sang phần nộ, cao giọng chất vấn: " Em như thế là vì Kiều Vạn Đông?"

Nhạc Tuyết Vi ngẩn ra, bộ dạng kinh hoàng như là bị Hàn Thừa Nghị nói trúng! Mà vẻ mặt này lại càng thêm kích thích Hàn Thừa Nghị đã gần như bốc hỏa!

"Nhạc Tuyết Vi!" Hàn Thừa Nghị bóp chặt cổ tay Nhạc Tuyết, sắc mặt lạnh đến cực điểm" Không phải đã nói là em không có gì đối với Kiều Vạn Đông hay sao? Chẳng lẽ ông ta đối với em không phải một bên tình nguyện? Bây giờ vẻ mặt này của em là có ý gì?"

"Haha..." Nhạc Tuyết Vi kinh sợ không khỏi nở nụ cười, lặp lại" "Một bên tình nguyện?" "Một bên tình nguyện"? Phải, chẳng qua chỉ là một bên tình nguyện!"

Rồi sau đó, cô đột nhiên ngừng cười, ánh mắt sắc bén quét về phía Hàn Thừa Nghị, lời nói như chém đinh chặt sắt:" Hàn Thừa Nghị, chuyện trở lại bên cạnh anh, tôi cũng không cần suy nghĩ nữa rồi! Vì hôn thê của anh thực sự là Kiều Vũ Vi? Anh biết không? Người của Kiều gia, tất cả đều khiến cho tôi có cảm giác vô cùng ghê tởm! Chúc mừng anh! Không nghĩ tới cô gái mà anh đã thích 10 năm, thì ra chính là loại mặt hàng như Kiều Vũ Vi! Haha... Cười chết tôi mất! Thì ra ánh mắt của Hàn tổng ngài lại độc đáo đến vậy, khẩu vị nặng như vậy? Anh thích loại chè xanh như Kiều Vũ Vi? Haha... Vậy tôi xin chúc phúc cho hai người, tôi sẽ mở to mắt ra mà xem, nhìn xem các người ân ái gắn bó keo sơn như thế nào, thiên trường địa cửu như thế nào!"

Nói xong hết thấy, cả người Nhạc Tuyết Vi liền nhìn không được mà run rẩy, trên cánh tay thon dài cũng sồn cả gai ốc, Hàn Thừa Nghị vẫn nhưu mày nhìn cô, trong mắt tất cả đều là không thể tin được... cô vì sao lại kích động như vậy? Nghe khẩu khí này giống như cô cùng Kiều gia có mối thù không đội trời chung vậy!

Nhạc Tuyết Vi rũ mắt nhìn về phía Hàn Thừa Nghị vẫn đang giữ chặt tay mình, quát: "Buông ra."

Hàn Thừa Nghị kiên quyết không buông.

"Tôi nói anh buông tôi ra!" Nhạc Tuyết Vi lại hét lên, hai mắt cũng đã ửng đỏ, giống như con thú đang bị vây khốn lại.

"Tiểu Tuyết." Hàn thừa Nghị kiên trì không buông, Nhạc Tuyết Vi như vậy khiến cho anh rất lo lắng, rất đau lòng, rốt cuộc thì trong lúc đó cô cùng Kiều Vạn Đông đã xảy ra chuyện gì, để cho cô bây giờ phải hận người nhà họ Kiều như vậy?

"Không buông phải không?" Nhạc Tuyết Vi hỏi lại lần nữa, tránh cũng không thoát được, cô liền gờ tay bị Hàn Thừa Nghị nắm lấy đưa lên miệng cắn một cái vào mu bàn tay anh.

"A!" Hàn Thừa Nghị ăn đau, đành phải buông lỏng tay ra: "Tiểu Tuyết... Rốt cuộc là làm sao em lại như vậy?"

Nhạc Tuyết Vi nhìn cũng không thêm nhìn Hàn Thừa Nghị lấy một cái, liền xoay người chạy ra khỏi bệnh viện.

Hai chân của cô không ngừng chạy, trong đầu lại chỉ toàn là suy nghĩ Kiều Vũ Vi là vị hôn thê của Hàn Thừa Nghị... Cô nhất định phải cùng người nhà họ Kiều dây dưa, ăn oán không ngừng sao? Kiều vạn Đông ruồng bỏ vợ cả, cùng Khang Tuệ Trân tăng tị, từ âm thầm trở thành công khai, Khang Tuệ Trân đoạt chồng của mẹ cô, cha của cô, hiện tại lại đến lượt Kiều Vũ Vi sao?

Vì cái gì không phải người khác? Vì sao lại cứ phải là Kiều Vũ Vi?

"A, a..." Nhạc Tuyết Vi thờ hồn hên đứng ở ngã tư đường, đứng giữa dòng xe cộ đông như nước chảy, đầu óc thành một mảnh hỗn loạn!

Đột nhiên, "Kíttttt....." một tiếng, một chiếc xe phanh gấp tại trước mặt cô, Nhạc Tuyết Vi không kịp phản ứng, eo đã bị người khác mạnh mẽ kéo lại, thân thể được ôm lấy lùi về phía sau.

Lái xe từ trong cửa xe thò đầu ra, hỏn hển chửi ầm lên: "Muốn chết à! Muốn chết cũng đừng ở chỗ này tìm chết! Tìm một chỗ mà nhảy xuống đi, bằng không thì trở về nhà mà thất cô!"

Hàn Thừa Nghị một đường đuổi theo, vừa kéo được Nhạc Tuyết Vi ý thức mơ hồ thoát khỏi từ thần, chưa kịp an ủi cô, lại nghe thấy lái xe chửi bậy, anh làm sao còn có thể chịu được?

Anh để Nhạc Tuyết Vi ở một bên, đi thẳng về phía lái xe, cửa xe vừa mở ra, cánh tay dài duỗi vào trong, trực tiếp xách người từ bên trong ra, tay phải gờ lên không chút lưu tình đâm thẳng một quyền, lái xe vừa rồi còn hung hăng nhất thời trên mặt chỉ toàn là máu!

"Rất thích mắng chửi người phải không? Muốn chết kiểu nào cứ nói? Nói ra, dù là cách nào tao cũng sẽ thỏa mãn mày!"

Hàn Thừa Nghị một bộ dáng ngang ngược thô bạo, một người lái xe bình thường như anh ta làm sao mà chịu nổi, răng bị đánh đến rơi mất vài cái, lời van xin tha thứ nói ra cũng không rõ: "Không, không, không... Mắng!"

"Nghe Tuấn! Hoi cho rõ, tốt cuộc là hấn muốn chết như thế nào!"

Hàn Thừa Nghị không buồn xử lý loại tôm tép này, nếu không phải vừa rồi thiếu chút nữa hấn đụng trúng Nhạc Tuyết Vi, lại còn mắng cô, thì anh thực sự chẳng buồn liếc mắt lấy một cái.

"Tam Thiều..." Nghe Tuấn có chút kinh hoàng, nói: " Nhạc tiểu thư đi mất rồi!"

Hàn Thừa Nghị ngẩn ra, quay đầu lại thì Nhạc Tuyết Vi cũng đã không còn ở đó nữa.” Sao lại không giữ cô ấy lại?”

"Cô ấy không cho thuộc hạ chạm vào." Nghê Tuấn cực kỳ khó xử.

Nhớ lại bộ dáng hoảng hốt của Nhạc Tuyết Vi, lại nhìn con đường xe cô đi lại chen chúc nhau thế này, Hàn Thừa Nghị nôn nóng quát nhẹ: "Tìm! Tìm được thì cho người đi theo, bây giờ cảm xúc của cô ấy không ổn định, đừng quá tiếp sát cô ấy, đừng để cho cô ấy phát hiện!"

“Vâng ạ!”...

Nhạc Tuyết Vi cũng không đi đâu mà quay trở lại trường học.

Vừa mới đến cổng trường, liền gặp phải Kiều Vạn Đông. Kiều Vạn Đông dừng xe ở cửa trường học, cả người tựa vào trên cửa xe hút thuốc, ông đặc biệt tới đây tìm Nhạc Tuyết Vi, vốn cũng không ôm ấp quá nhiều hy vọng, thật không ngờ là lại có thể gặp cô.

"Tuyết Vi." Kiều Vạn Đông dập tắt điếu thuốc, trên mặt nở nụ cười tiến lại gần.

Nhạc Tuyết Vi thờ ơ lườm ông ta, trong đầu thì nghĩ, chắc giờ ông ta đang rất đặc ý đi? Con gái bảo bố được tổng giám đốc tập đoàn D.S để ý tới... Khó trách lần trước kỷ niệm ngày thành lập trường, Hàn Thừa Nghị tôn quý phải hạ giá đến đại học T, khó trách Hàn Thừa Nghị sẽ bỏ vốn đầu tư cho Kiều Vạn Đông, thì ra là vì lấy lòng “Lão nhân gia”!

"Có chuyện gì?" Nhạc Tuyết Vi mỉm cười ngọt ngào, cùng với thái độ đối xử với Kiều Vạn Đông trong dĩ vãng, quả thực tựa như hai người.

"Tuyết Vi..." Kiều Vạn Đông thụ sủng nhược kinh, ngược lại lại không biết nên nói gì.

Nhạc Tuyết Vi tinh tế đánh giá Kiều Vạn Đông, tâm trạng cực kỳ tốt, thậm chí còn giờ tay thay Kiều Vạn Đông phải vuốt tóc bị rơi trên đầu vai áo, cười đáp: "Có chuyện gì ạ? Ngài tới cũng thực khéo, hôm nay tôi vừa lúc phải trở lại trường thì, không cần đến công ty đi làm."

"Tuyết, Tuyết Vi?" Kiều Vạn Đông triệt để hóa đá luôn, con gái nhỏ đã 14 năm rồi chưa từng thân thiết với ông như vậy.

Đôi con ngươi Nhạc Tuyết Vi đảo một vòng nhìn quanh trong lúc đó cực giống người vợ đã mất của ông! Kiều Vạn Đông càng nhìn càng không khỏi thấy nhớ... Nếu như Nhạc Từ còn sống, bọn họ hẳn đã là một gia đình hạnh phúc?

"Ba." Ánh mắt Nhạc Tuyết Vi vừa chuyển, trong lòng đã có chủ ý.

"Tuyết Vi..." Kiều Vạn Đông xúc động, ngay cả tên của con gái nhỏ cũng chưa từng nói quá ba chữ.

"Là đến thăm con sao?" Nhạc Tuyết Vi vô cùng thân thiết bám lấy cánh tay của ông, bàn tay xinh xắn nắm lấy bàn tay rộng rãi của ông.

"Ừ, ba muốn xem con sống có tốt không." Kiều Vạn Đông cảm thấy bản thân mình cũng già rồi, một bó tuổi, bị con gái nhỏ tựa vào gần, tự nhiên kích động đến muốn khóc:" Ba thực sự rất quan tâm đến con..."

Nhạc Tuyết Vi mấp máy miệng, gật đầu: "Con biết, ba... Là con trước kia không nghe lời khiến cho ba phải khổ cực rồi."

"Không, không, Tuyết Vi con đừng nói như vậy, đều là ba không tốt, con không sai, nếu ba biết đưa đi cùng chị con trở về, lại khiến cho con rời nhà đi... Ba, ba tuyệt đối sẽ không làm như vậy! Tuyết Vi, ba có lỗi với con!"

Kiều Vạn Đông nói được hai câu, cổ họng cũng đã nghẹn ngào.

Nhạc Tuyết Vi không tự giác được liếc nhìn mày, một chút oán hận trong lòng đối với người cha này cũng giảm bớt, cũng không quen nhìn ông rõ ràng làm chuyện vô lương tâm lại lộ ra một mặt bi thương như vậy! Nếu là trong quá khứ, cô khẳng định sẽ không chút lưu tình mà đẩy ông ra ngoài!

Nhưng mà, hiện tại, cô không thể! Cô thay đổi chủ ý rồi!

Mẹ con Khang Tuệ Trân đã cướp đi toàn bộ thuộc về cô, cô muốn đoạt lại toàn bộ của họ. Người cha Kiều Vạn Đông này, tuy cô không muốn, nhưng nếu đón nhận ông mà khiến cho mẹ con Khang Tuệ Trân không thoải mái, thì vì sao cô lại không làm?

Còn có Hàn Thừa Nghị! Kiều Vũ Vi không phải là vị hôn thê của anh sao? Được thôi! Khang Tuệ Trân đoạt chồng của mẹ cô, cô cũng muốn khiến cho con gái của bà ta nếm thử mùi vị hoành đao đoạt ái là như thế nào! Hận ý tích lũy từ nhỏ, chỉ trong một giây này liền giống như hạt giống nảy mầm.

Quyết tâm đã định, trong đôi mắt đen láy của Nhạc Tuyết Vi khẽ lướt qua một tia oán độc. Chợt ánh mắt nhìn về phía cách đó không xa, dưới gốc cây cô thấy có một chiếc xe đang đậu. Chiếc xe này cô vô cùng quen thuộc, là xe bảo tiêu của Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị phải người theo dõi cô?

Giờ phút này, Nhạc Tuyết Vi chẳng những không oán hận, khóe môi ngược lại còn mang theo ý cười... Nếu đã vậy thì để Hàn Thừa Nghị cùng xem trò hay này đi!

"Ba!"

Nhạc Tuyết Vi gọi Kiều Vạn Đông một tiếng, đột nhiên hai tay mở ra nhào vào lòng ông, lại giống như đứa trẻ nhỏ làm nũng với cha mình: "Ba, từ lúc

con thi xong đến giờ còn chưa có ăn gì, rất đói bụng!”

Kiều Vạn Đông vỗ về con gái, trong lúc này, trăm mối cảm xúc ngổn ngang: "Đói bụng? Tốt, theo ba về nhà ăn cơm..."

"Hừ!" Nhạc Tuyết Vi quệt miệng một cái, hờn dỗi trừng mắt nhìn cha mình: "Không đi! Con không muốn gặp mẹ con hai người kia!"

"Được, được, được, không đi, không đi!" Khó khăn lắm con gái nhỏ mới đồng ý gần gũi với ông, giờ phút này Kiều Vạn Đông đương nhiên là con gái nói gì ông làm nấy: "Vậy con muốn đi ăn ở chỗ nào? Con xem ba đã rất lâu không được ăn cơm cùng con rồi, cũng không biết hiện tại con thích ăn cái gì..."

Đôi mắt Nhạc Tuyết Vi đảo một vòng, cười nói: " "Di ngô hèm" đi! Lần trước không phải một nhà ba người đoàn tụ ở đây sao? Con còn chưa được nếm qua, nghe nói ở trong đó cái gì ăn cũng rất ngon?" Đương nhiên, cũng cực kỳ đắt, đây mới là trọng điểm!

Kiều Vạn Đông không chút do dự gật đầu đáp ứng: "Được, lên xe đi, ba đưa con đi ăn."

Dưới gốc cây đại thụ, bảo tiêu đã hạ cửa kính xe xuống, Nhạc Tuyết Vi thấy một người đàn ông cầm trong tay điện thoại giờ lên.

Thấy vậy cô liền nhoen miệng cười, kiễng chân lên, hôn một cái lên má Kiều Vạn Đông, "Ba thật tốt!"

Mà một màn này, vừa đúng lúc được bảo tiêu quay lại, sau khi Kiều Vạn Đông cùng Nhạc Tuyết Vi rời đi liền được gửi tới di động của Hàn Thừa Nghị!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 57: Quản Ông Ta Là Cha Ai

Editor: Chi Misaki

Vì thế, một màn Kiều Vạn Đông “dây dưa” với Nhạc Tuyết Vi ở trường học, mà Nhạc Tuyết Vi cũng vui vẻ tiếp nhận, hai người cực kỳ thân mật đều nằm trong video được gửi tới trước mặt Hàn Thừa Nghị!

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị xanh mét, sau khi xem xong không nói được lời nào, lồng ngực giống như muốn nổ tung, trong bụng giống như đang nhóm lửa! Sau đó, anh không nói lời nào đứng lên, tóc mái khê rũ xuống, che khuất đôi lông mày, tay phải đột nhiên giờ lên hung hăng ném điện thoại xuống đất!

Nhất thời chiếc điện thoại vỡ nát, linh kiện bắn tung tóe!

Ngay cả Nghê Tuấn cùng bảo tiêu vừa tới, lúc này cũng đều cảm như hén. Tuy Hàn Thừa Nghị lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi, nhưng anh luôn khổng chế cảm xúc cực kỳ tốt, vui giận đều không dễ dàng bộc lộ ra bên ngoài, tức giận đến nổi trận lôi đình như thế này là cực kỳ hiếm thấy.

Bình ổn lại hơi thở vẫn đang dồn dập, Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu, đôi môi mím chặt: "Cô ấy hiện tại ở đâu?"

"Thưa Tam Thiếu, Nhạc tiểu thư đã về ký túc xá rồi. Hiệu, hiệu trưởng Kiều tự mình đưa cô ấy về ký túc xá, hình như còn ngồi ở trong ký túc xá của cô ấy một lúc..." Bảo tiêu nơm nớp lo sợ báo cáo.

Khóe mắt Hàn Thừa Nghị như muốn nứt ra, mi tâm cau chặt, bàn tay giờ lên hung hăng nắm chặt lấy cổ tay bảo tiêu.

"Nghê Tuấn! Lập tức ngừng đầu tư vốn cho Kiều Vạn Đông!"

Nghê Tuấn cả kinh: "Tam Thiếu! Chuyện này có chút không thích hợp đi? Hiệu trưởng Kiều là cha của Kiều tiểu thư..."

"Tôi nói ngừng là ngừng! Nghe không hiểu lời tôi nói sao?" Hàn Thừa Nghị bị ghen tuông đốt đỏ đôi mắt, lúc này, anh nào quản được ai là Kiều Vũ Vĩ? Quản ông ta là cha của ai, dám mơ ước Tiểu Tuyết của anh, tất cả đều không thể tha thứ!

“Vâng ạ!” Nghê Tuấn chần chờ một giây, cũng không khuyên giải nữa.

Xem ra, ở trong lòng Tam Thiếu, địa vị của Nhạc Tuyết Vi này đã hoàn toàn vượt qua địa vị của Kiều tiểu thư rồi.

Hàn Thừa Nghị nghĩ như thế nào cũng không giảm bớt được tức giận, phút chốc anh liền kéo ghế dựa, đi ra khỏi văn phòng.

"Chuẩn bị xe, đến đại học T!"

Ngày hôm nay anh mà không gặp được tiểu nha đầu kia, không hung hăng giáo huấn cô một chút, con tức này anh làm sao nuốt xuống được? Hiện tại anh đang có cảm giác bị người ta đội nón xanh, cảm giác bị phản bội một cách mãnh liệt! Anh vô cùng muốn nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi, rất muốn tuyên bố

quyền sở hữu đối với cô.

...

Dưới ký túc xá nữ sinh, khoa thiết kế trường Đại học Kiến Trúc T.

Hàn Thừa Nghị đã gọi vài cuộc điện thoại cho Nhạc Tuyết Vi, nhưng cô đều không có nhận. Hàn Thừa Nghị rất không kiên nhẫn, gọi Nghê Tuấn tức giận quát: "Đi lên bắt cô ấy xuống cho tôi!" Anh quả thực là quá sùng cô, chiều cô đến vô pháp vô thiên rồi!

"Tam Thiếu..." Nghê Tuấn cực kỳ khó xử: "Nơi này là trường học."

"Trường học thì làm sao? Trường học có thể ngăn cản tôi muốn gặp người phụ nữ của mình à?" Hàn Thừa Nghị lúc này so với bất kỳ thời điểm nào khác đều kích động hơn, Nghê Tuấn kinh hãi, anh theo Tam Thiếu đã mười năm, chưa thấy qua anh ấy như vậy bao giờ.

Trong lúc Hàn Thừa Nghị còn đang nổi giận, Nhạc Tuyết Vi lại gọi điện thoại đến cho anh.

"Này? Là anh hả? Chuyện gì vậy? Sao lại gọi nhiều thế? Vừa rồi là tôi đang tắm, không có nghe thấy, có chuyện gì không?" Giọng nói Nhạc Tuyết Vi từ đầu bên kia truyền tới, đầy mềm mại.

"Tôi đang ở dưới ký túc xá của em, em mau xuống đây, ngay lập tức, lập tức!" Hàn Thừa Nghị tay cầm điện thoại, khẩu khí thật không tốt.

Dưới lầu? Mới vừa tắm xong Nhạc Tuyết Vi còn đang mặc áo ngủ hai dây liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhanh như vậy đã tới rồi? Thật không ngờ hiệu quả của video kia lại tốt như vậy! Nhạc Tuyết Vi một tay cầm di động, một tay đỡ khăn mặt trên đầu ra, đi đến bên ban công.

Vừa nghiêng người nhìn xuống dưới, quả nhiên là thấy được Hàn Thừa Nghị còn đang thờ đốc.

"Này! Anh ngừng đầu nhìn lên trên!" Nhạc Tuyết Vi vẫy vẫy tay với Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị theo lời ngừng đầu lên, nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi chỉ mặc áo hai dây còn lộ ra cánh tay, cùng bờ vai trần đang đứng trên sân thượng, con giận trong người lại càng bùng phát dữ dội! "Em... Mặc quần áo cho nghiêm chỉnh rồi xuống đây!"

Chỉ tiếc là vô luận anh có tức giận như thế nào, lời nói của anh, Nhạc Tuyết Vi đều không để vào tai: "Mặc quần áo cho nghiêm chỉnh? Như thế nào, khó coi sao? Áo ngủ chính là như vậy a! Còn có, tôi không xuống, tôi muốn đi ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm. Anh có chuyện thì nói trong điện thoại đi, tôi nghe."

"Em!" Hàn Thừa Nghị chán nản, tiểu nha đầu này quả thực là quá không nghe lời! "Em không xuống dưới, có tin là tôi hủy luôn ký túc xá này không?"

"Ha ha, không tin." Nhạc Tuyết Vi cười hi hi phủ nhận: "Tổng giám đốc, anh có thân phận gì a?? Làm sao có thể làm ra loại chuyện này? Hơn nữa, đây là trường đại học T, hiệu trưởng còn không phải là "Bố vợ" anh sao? Anh làm sao có thể gây rối trong địa bàn của ông ấy? Không sợ vị hôn thê của anh mất hứng à?"

Hàn Thừa Nghị nghe thấy cô nhắc tới Kiều Vạn Đông, liền không thể nhịn được nữa: "Em đây là thay tôi suy nghĩ, hay là thay Kiều Vạn Đông suy nghĩ đây? Hôm nay em cùng ông ta đã làm gì rồi hả?"

Nhạc Tuyết Vi cười đến đôi mắt cong cong, bụng cũng đã có chút đau: "Không làm gì a! Liên... Haha, ăn cơm, nói chuyện phiếm nha! Anh cũng biết, ông ấy luôn quán lấy tôi, tôi lại không thể cự tuyệt ông ấy, ông ấy là hiệu trưởng, tiền đồ của tôi đều nằm trong tay ông ấy a." "Nhạc, Tuyết, Vi!" Hàn Thừa Nghị cắn răng, con giận đã đến cực hạn.

"Anh còn có việc gì không? Nếu không có việc gì, về sau cũng không cần gọi điện thoại cho tôi nữa, bị vị hôn thê của anh biết thì không hay rồi, còn có anh cứ như vậy chạy tới ký túc xá tìm tôi, lỡ bị "Chưa vợ" anh biết thì... Cũng không tốt. Cúp máy nhé."

Nhạc Tuyết Vi quả quyết cúp điện thoại, tay cầm điện thoại còn vẫy vẫy mấy cái với Hàn Thừa Nghị ở dưới lầu, rồi mới xoay người đi vào.

"Haha" Hàn Thừa Nghị thực sự là ghen hòng trần trối! Tiểu nha đầu cư nhiên dám như vậy mà bỏ mặc anh? Anh tức muốn phát điên lại muốn đập điện thoại!

"Tam Thiếu!" Nghê Tuấn liền giữ lấy bả vai anh, Nghê Tuấn chột dạ hắng con thịnh nộ của Hàn Thừa Nghị lắc đầu: "Tam Thiếu, anh đừng tức giận như vậy!"

"Cậu bảo tôi làm sao không..." Sắc mặt Hàn Thừa Nghị đen lại còn đang muốn phản bác, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, thật không ngờ là Nhạc Tuyết Vi gọi tới! Đầu lông mày Hàn Thừa Nghị hơi nhíu lên, may mắn vừa rồi Nghê Tuấn ngăn cản anh.

"Em xuống hay không xuống?" Nhận điện thoại, nhưng tâm tình Hàn Thừa Nghị vẫn rất tồi.

"Hi hi." Nhạc Tuyết Vi cười hiền lành hai tiếng: "Anh tức giận như vậy làm gì? Tôi nghĩ lại, vẫn là gọi điện thoại cho anh không phải sao! Không phải đã giải thích với anh à, chỉ là không muốn bị anh hiểu lầm thôi. Tôi không làm gì cùng Kiều Vạn Đông cả, chỉ là ăn cơm, cơm nước xong ông ấy liền đưa tôi về."

"Em cho là tôi rất ngu ngốc sao! Hai người ôm ấp cùng một chỗ, em lại còn hôn ông ta!" Hàn Thừa Nghị đã chính thức bị đổ bình dấm chua rồi, giờ này khác này chính là một bộ dáng bị ghen tuông làm cho mờ mắt, cái gì mà tổng giám đốc tập đoàn D.S, cái gì mà Hàn gia Tam Thiếu... Cùng anh không một xu quan hệ!

"Tôi chính là nhìn thấy ông ấy thương tâm nên mới an ủi ông ấy một chút nha!" Nhạc Tuyết Vi cố nín cười: "Có điều, cái đó cùng anh thì có quan hệ gì?"

"Vô nghĩa! Em là của tôi!" Hàn Thừa Nghị thật sự là chịu không nổi nữa, an ủi thì an ủi, thân thiết như thế làm gì?" Em xuống đây cho tôi, tôi không thể nhìn được nữa, cái gì cũng có thể làm!"

Nhạc Tuyết Vi biết, đùa thế này là đủ rồi, không thể tiếp tục giỡn nữa, nếu không thật sự sẽ chọc cho Hàn Thừa Nghị tức giận, trò chơi này sẽ không thể tiếp tục nữa rồi.

"Được rồi! Tôi xuống, anh đừng có gấp."

Nhạc Tuyết Vi cúp điện thoại, kéo cửa ký túc xá chạy ra ngoài, kỳ thật cô cũng đã sớm thay quần áo chỉnh tề.

Cô vừa mới xuất hiện ở cửa ký túc xá, tay liền bị Hàn Thừa Nghị kéo lại, kéo đến bên xe, sau đó bị anh mạnh mẽ ném vào trong ghế sofa trên xe.

"Hí! Nhẹ chút! Đau!" Nhạc Tuyết Vi nhủ mày hờn dỗi.

Hàn Thừa Nghị cũng không nghe lời cô, đỡ lấy cái ót của cô, môi mỏng ập xuống. Nhạc Tuyết Vi nhất thời không kịp chống cự liền để anh làm cho nụ hôn này càng thêm sâu.

Trong xe phát ra âm thanh xột soạt cùng âm thanh ma sát của da thịt, cái loại âm thanh ái muội này không khỏi khiến người ta đỏ mặt...

"Em muốn có tương lai? Tôi có thể cho em! Em muốn cái gì tôi cũng đều có thể cho em! Rồi xa Kiều Vãn Đông, không cần cho ông ta cơ hội, ông ta đối với em không có ý tốt, em không nhìn ra sao?"

Kịch liệt qua đi, Hàn Thừa Nghị trấn tĩnh trấn Nhạc Tuyết Vi, ôm người đẹp trong lòng, tức giận thoáng giảm đi đôi chút.

"Nhưng mà em không muốn làm tình nhân của anh..." Nhạc Tuyết Vi thờ ơ, hai tay vẫn ôm lấy vai anh: "Việc này rất không có đạo đức, nếu, anh không có vị hôn thê, em đây còn có thể thuyết phục chính mình, nhưng mà hiện tại, em không được."

Nhắc tới Kiều Vũ Vi, Hàn Thừa Nghị liền ngại ngần cả người.

Đúng vậy, anh ở sau lưng Kiều Vũ Vi lại cùng Nhạc Tuyết Vi có loại quan hệ này, đối với Kiều Vũ Vi tuyệt đối không thể nghĩ ngờ gì là phản bội cùng thương tổn sâu sắc... Rõ ràng trước khi Kiều Vũ Vi trở về, anh cũng đã chuẩn bị giải quyết sạch sẽ mối quan hệ giữa mình cùng Nhạc Tuyết Vi rồi, sự tình diễn biến thành như vậy, đích xác là nằm ngoài dự liệu của anh.

Nhưng mà Hàn Thừa Nghị lại không thể nào kiềm chế được khát vọng cùng ham muốn chiếm giữ lấy Nhạc Tuyết Vi của mình!

Nhận ra thay đổi trên khuôn mặt Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi ngậm cười lạnh, đẩy Hàn Thừa Nghị ra, chỉnh lại quần áo đã bị anh làm loạn ở trên người: "Anh xem, chính anh còn cảm thấy không thích hợp có phải không? Không cần cố chấp nữa, anh cũng không muốn có lỗi với vị hôn thê của mình, buông tha cho tôi, tâm tâm đối xử với cô ta đi! Tôi nghe Thiên Lôi nói qua, anh thích cô ta mười năm? Nếu khó khăn lắm mới được ở cùng một chỗ, thì hãy toàn tâm toàn ý đối xử với cô ta. Cô ta không giống tôi, tôi là người anh có thể chơi đùa rồi đá đi, không gây ra tổn thương gì. Nếu để cô ta biết tôi, tôi cũng không sao cả, chẳng qua là cuốn gói rồi đi thôi. Nhưng mà anh xác định muốn làm tổn thương cô ta sao?"

Hàn Thừa Nghị suy sụp dựa vào trên ghế sofa, mi tâm cau chặt, không nói được lời nào.

"Tốt rồi, đều đã nói rõ ràng, tôi đi đây." Nhạc Tuyết Vi cố gắng duy trì nụ cười tươi tắn trên môi, bước xuống xe, Hàn Thừa Nghị cũng không có giữ lấy cô nữa.

Cửa xe đóng lại, xe khởi động, sau đó biến mất khỏi cánh cổng trường đại học T.

Nhạc Tuyết Vi cô đơn đứng trước cửa ký túc xá, đột nhiên cảm thấy một trận chua xót trong lòng. Kỳ thật vừa rồi, cô rất hi vọng Hàn Thừa Nghị có thể giữ cô ở lại, nhưng mà kết quả... Khiến cô phải thất vọng rồi. Hàn Thừa Nghị quả nhiên vô cùng để ý đến Kiều Vũ Vi, vừa nhắc tới cô ta, anh liền bó tay chịu trời.

Cô hiện tại không thể xác định được mình có đoạt lại Hàn Thừa Nghị được không, nói thật, về điểm này, một phần nắm chắc cô cũng không có, Hàn Thừa Nghị- một người phong lưu thành tính như thế, một người luôn chơi đùa giữa những bụi hoa chưa từng dừng chân, liệu cô có giữ được tâm anh? Nhưng cho dù không thể giữ được, cô cũng vẫn muốn để cho mẹ con Khang Tuệ Trần cùng Kiều Vũ Vi không bớt lo được lo mất mối thôi!

Trở lại ký túc xá, Nhạc Tuyết Vi mang vác cùng áo ngày mai định mặc đi làm ra, lại đi lấy bàn là cắm điện, sau đó bắt đầu là quần áo. Cô phải giữ vững tinh thần mới được, tương lai còn có một trận đánh ác liệt chờ cô tới!

Là xong quần áo, Nhạc tuyết Vi liền lấy điện thoại ra gửi cho Hàn Thừa Nghị một tin nhắn: Ngủ ngon, mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 58: Em Theo Kiều Vạn Đông

Editor: Nhung

Nghê Tuấn đi trước Hàn Thừa Nghị, mở cửa phòng tổng giám đốc.

"Tổng giám đốc, chào buổi sáng."

Nhạc Tuyết Vi mặc đồng phục công sở, trông giống như một hoa ngọc lan duyên dáng yêu kiều, đặt tay xuống thắt lưng, khom người mỉm cười chào Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị giật mình, gân xanh nổi lên, nhiệt huyết dâng trào nhưng trong lòng như nở hoa.

"Sao... Sao em lại ở chỗ này?"

Nhạc Tuyết Vi cười nhạt, đi đến trước mặt Hàn Thừa Nghị trước mặt, đặt tay đến cổ áo anh, giúp anh cởi bỏ áo khoác ngoài: "Tôi ở chỗ này, lạ lắm sao? Không phải anh nói, muốn cho tôi về làm thư kí riêng của anh thêm lần nữa sao? Hay là, tổng giám đốc đã tìm được nhân viên khác rồi? Nếu vậy, để tôi về lại bộ phận thiết kế. Tổng giám đốc, Nghê tiên sinh, quấy rầy rồi."

Nói xong, cô đưa áo khoác của Hàn Thừa Nghị cho Nghê Tuấn, bước đi, trong lòng thầm đếm: một, hai....

Cô còn chưa đếm đến ba, cổ tay đã bị giữ lại.

"Nghê Tuấn, ra ngoài đi." Hàn Thừa Nghị giữ chặt Nhạc Tuyết Vi, đáy mắt màu trà hiện lên vẻ vui mừng, còn đầy ắp nhu tình.

Nghê Tuấn vừa mới đóng cửa lại, Hàn Thừa Nghị gấp gấp ôm Nhạc Tuyết Vi vào lòng.

"Nghĩ thông suốt rồi sao? Có phải cố tình giằng vò tôi không? Đêm qua còn dùng giọng điệu đó....." Hàn Thừa Nghị cúi

đầu dùng chóp mũi cọ Nhạc Tuyết Vi, đôi môi mỏng muốn áp lên môi cô, nhưng đột nhiên lại bị Nhạc Tuyết Vi ngăn lại.

"Đừng." Nhạc Tuyết Vi che miệng anh lại, hơi ngửa người ra sau: "Tôi trở về không phải là vì thay đổi chủ ý, tôi chỉ chấp nhận làm thư kí riêng chứ chưa từng chấp nhận trở về làm tình nhân của anh. Tổng giám đốc, tôi chỉ là cấp dưới của anh, chúng ta không có bất kì quan hệ gì khác, nói như vậy, anh hiểu rồi chứ?"

Hàn Thừa Nghị đáy mắt động hỏa rồi bỗng tắt, hừ lạnh nói: "Có ý gì? Để cho tôi thấy, không cho tôi ăn? Đùa tôi sao?"

Nhạc Tuyết Vi nhún nhún vai, nói: "Tôi nào dám như vậy. Tôi đến đây thật sự là muốn giúp anh, nếu anh không cần, vậy càng tốt, dù gì đồ của tôi vẫn còn đang ở bộ phận thiết kế, tôi sẽ trở về đó ngay." Nói xong, cô đẩy Hàn Thừa Nghị ra định đi.

Hàn Thừa Nghị sao lại để cô làm vậy được, hai tay giữ chặt cô, thấp giọng cười lạnh, "Được. Em muốn làm thư kí riêng, chỉ làm thư kí riêng, tôi đồng ý. Chỉ là, tôi muốn nhìn xem em có thể làm bộ thanh cao bao lâu. Nhạc Tuyết Vi, đừng quên, em đâu không lại tôi đâu, tôi sẽ khiến em ngoan ngoãn ở

bên cạnh tôi."

"Vậy sao? Anh tự tin quá rồi, nhưng tôi thì không cho là như vậy." Tuyết Vi nhếch khóe môi, đáng vẻ rất tự tin.

"Vậy chúng ta cùng nhìn xem."

"Tôi đây rửa mắt chờ mong."

Nhân lúc nghỉ trưa, Nhạc Tuyết Vi xuống bộ phận thiết kế thu xếp đồ đạc, không ngờ lại gặp Hàn Thiên Lỗi.

"Thiên Lỗi! Về rồi sao? Cậu đi công tác lâu thật đó, hại tôi muốn học hỏi mấy thứ mà cũng không có cơ hội!" Nhạc Tuyết Vi nhìn thấy Hàn Thiên Lỗi thì rất vui vẻ, cô và cậu ta bằng tuổi nhau, tính cách cũng rất hợp, tuy mới quen chưa lâu nhưng đã rất thân thiết.

Hàn Thiên Lỗi không cười đùa giống như mọi khi mà trầm mặc nhìn cô, đáng vẻ nghiêm túc này của cậu ta, rất giống Hàn Thiên Lỗi.

"Sao thế? Sao lại làm mặt lạnh như này? Đừng học mấy thứ không tốt đó ở chỗ chú cậu, cậu cười lên mới là đẹp trai nhất." Nhạc Tuyết Vi đi qua, đưa tay đặt lên mặt Hàn Thiên Lỗi, véo hai bên má cậu tạo nên gương mặt vui cười.

“Ha ha.....”

Chỉ có cô cười, Hàn Thiên Lôi không hề cười.

Nhạc Tuyết Vi cũng không cười nữa, kéo ra ghế dựa ngồi xuống, bắt đầu thu xếp đồ đạc.

Tiểu tử thối, không biết có việc gì mà lại bày ra vẻ mặt này.

“Tuyết Vi.....”

Hàn Thiên Lôi trầm mặc, không lâu sau đã không kiềm chế được, giữ bàn tay đang thu dọn đồ đạc của Nhạc Tuyết Vi lại, cô quay đầu nhìn về phía cậu: "Nói đi, có chuyện gì vậy? Gương mặt cậu lúc này giống y chang chú ba cậu đó!"

Nghe được Nhạc Tuyết Vi nhắc tới Hàn Thừa Nghị, Hàn Thiên Lôi nóng nảy, “Tuyết Vi, bọn họ đều nói cô đã trở về bên chú ba? Có đúng vậy không?”

Nhạc Tuyết Vi dừng một chút, hỏi lại: “Trở về bên chú ba cậu, là ý nào?”

“Chính là..... Chính là..... Cô lại làm thư kí riêng của chú ấy? Có phải cô... cô định chuyển về bán hạ son trang cùng chú ấy... cùng chú ấy.....” Hàn Thiên Lôi ấp a ấp úng, vò đầu bứt tai, câu kế tiếp, cậu thật sự không nói được.

“Aida!” Nhạc Tuyết Vi lắc đầu thờ dãi, “Đúng là tôi làm thư kí riêng của anh ta. Nhưng chuyển về son trang? Vì sao tôi phải về son trang? Tôi và chú cậu không phải kiểu quan hệ đó."Mặt Hàn Thiên Lôi lộ vẻ nghi hoặc, nhưng sau đó nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ của một chàng trai vui vẻ.

“Là vậy sao! Vậy là tôi hiểu nhầm cô, tôi còn tưởng rằng... Híc, tôi sai rồi!"

“Hừ! Suy nghĩ lung tung cái gì vậy?” Nhạc Tuyết Vi đánh nhẹ vào đầu Hàn Thiên Lôi, già vờ tức giận quát, “Đi công tác có mang quà về cho tôi không? Nếu cậu nói không mang thì tôi nói cho cậu biết, chúng ta không còn là bằng hữu nữa."

Hàn Thiên Lôi chạy nhanh cười hi hi đến bàn công tác móc ra một hộp gắm, đưa cho Nhạc Tuyết Vi.

“Cho cô. Mua trong một cửa hàng nhỏ, không phải thứ đáng tiền, không biết cô có thích không."

Nhạc Tuyết Vi nhận lấy, mở ra thấy, là vòng cổ rất xinh đẹp. Mắt Nhạc Tuyết Vi sáng lấp lánh, cười đáp: "Rất đẹp! Tôi rất thích, đáng yêu quá."

Hàn Thiên Lôi ngượng ngùng xoa xoa cái mũi, “Cô thích thì tốt rồi. Không phải thứ đáng giá, đây chính là tiền lương của tôi, cho nên, không mua nổi thứ gì quá đắt."

Nhạc Tuyết Vi không thêm để ý lắc đầu, đưa dây lên cổ định đeo nhưng mãi không đeo vào được, cô mất kiên nhẫn, kêu Hàn Thiên Lôi: "Sao chỉ đứng nhìn? Mau tới đây giúp tôi một chút..."

Hàn Thiên Lôi chạy nhanh đến sau lưng cô, vén mái tóc đuôi ngựa của cô lên, giúp cô đeo vòng cổ.

Ngón tay cậu vô tình chạm vào phần cổ Nhạc Tuyết Vi, cảm giác mềm mại truyền từ đầu ngón tay vào tận tim.. Nhất thời, gương mặt cậu nóng bừng lên, tim đập như trống, làm sao bây giờ? Có phải cậu đã có cảm giác với người đã từng là của chú ba?

Trở về làm việc ở văn phòng tổng giám đốc, Nhạc Tuyết Vi đã có thể về đúng giờ tan tầm rồi.

“Tôi đưa em về trường."

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, mỉm cười: “Không cần, không phải anh còn có hẹn với Kiều tiểu thư sao? Tôi không làm phiền anh." Người này vừa mới nói với Kiều Vũ Vi qua điện thoại rằng sẽ cùng nhau ăn cơm buổi tối, vì sao còn nói muốn đưa cô về?

“Không phiền, lái xe rất nhanh.” Hàn Thừa Nghị sớm biết rằng cô sẽ không dễ dàng đồng ý, nhưng anh cũng không phải người dễ dàng từ bỏ.

Nhạc Tuyết Vi vẫn lắc đầu: “Thật ngại quá, tôi không về trường. Tôi có hẹn."

“Hẹn? Cùng ai?” Hàn Thừa Nghị lập tức khẩn trương.

Nhạc Tuyết Vi cầm túi, suy nghĩ rồi nói: “Vấn đề này, tôi có thể không trả lời không? Chuyện này là việc riêng tư của cấp dưới, chắc sẽ không cần nói cho anh?"

Hàn Thừa Nghị giữ chặt cô không buông, “Ai nói vậy? Là cấp trên tôi muốn hiểu rõ, quan tâm cấp dưới, nếu cấp dưới không xử lý tốt vấn đề cá nhân sẽ ảnh hưởng đến công việc của toàn tập đoàn, dẫn đến tổn thất không lường trước được."

“.....” Nhạc Tuyết Vi không còn gì để nói.

“Vậy được, tôi sẽ nói. Tôi đi gặp bạn học Nguyễn Đan Ninh, có được không?"

Nguyễn Đan Ninh? Hàn Thừa Nghị nhớ rõ, đó là bạn thân của cô, có điều ấn tượng của anh về cô gái đó cũng không được tốt! Nhếch khóe miệng, hừ lạnh rồi nói: “Tuy rằng cả hai đều là nữ nhưng cũng nên để ý cử chỉ hành vi, đừng quá thân mật, dễ gây hiểu lầm.”

Nhạc Tuyết Vi có điểm không hiểu, cô và Đan Ninh làm sao? Sao lại hiểu lầm? Cô nghe không hiểu, nhưng cũng không có ý định hỏi.

“Vậy tôi đi trước.”

Nói lời tạm biệt với Hàn Thừa Nghị xong, vừa ra khỏi tòa nhà của tập đoàn D.S, Kiều Vạn Đông đã đợi dưới lầu. Vừa mới làm hòa cùng con gái, Kiều Vạn Đông đem hết tâm tư đặt trên người cô, hận không thể bồi thường 14 năm không có tình cha cho cô chỉ trong 1 ngày.

“Ba ba!”

Nhạc Tuyết Vi chạy đến chỗ Kiều Vạn Đông, họ đã hẹn cùng ăn cơm rồi đi đến viện thăm bà ngoại.

"Có mệt hay không? Vừa này đến đây ba đã mua được cho con món điểm tâm này, không phải con nói thích nhất ăn pudding chanh ở hẻm Di sao? Buổi chiều ba đã qua đó mua, giờ vẫn đang để trên xe đó.”

“Dạ, cảm ơn ba ba, ba ba thật tốt.” Nhạc Tuyết Vi ngoan ngoãn dựa đầu lên vai Kiều Vạn Đông, nghịch ngợm liếm miệng.

“Mèo nhỏ ham ăn.”

Kiều Vạn Đông yêu thương nheo nheo mũi con gái nhỏ, kéo cô lên xe, lái xe rời đi.

Mà ở cửa tập đoàn D.S, Hàn Thừa Nghị đã nhìn thấy tất cả. Anh không nghe thấy hai người nói gì, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh.

Vậy mà cô ấy dám lừa anh là đi gặp Nguyễn Đan Ninh, vậy mà bây giờ lại ở cạnh Kiều Vạn Đông?

Vì anh có vị hôn thê, cô cự tuyệt không làm người của anh! Vậy mà giờ cô và Kiều Vạn Đông đang có chuyện gì? Kiều Vạn Đông tuổi đã già rồi, đừng nói là vị hôn thê, vợ cũng có, con gái còn lớn tuổi hơn cả cô.

Nhạc Tuyết Vi không chịu ở bên cạnh anh, nhưng lại đi theo Kiều Vạn Đông? Chuyện như vậy sao anh có thể chấp nhận được? Hàn Thừa Nghị cảm thấy mình sắp điên rồi, sắp bị nha đầu này làm hỏng lý trí rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 59: Không Hề Có Ý Niệm

Editor: Thanh Tâm

Buổi tối, Hàn Thừa Nghị trong lòng cũng không yên. Mà thời điểm Hàn Thừa Nghị không nói lời nào, thoát nhìn tương đối nghiêm túc.

Kiều Vũ Vi nắm chặt dao nĩa, suy nghĩ xem làm thế nào để khiến cho anh mở miệng

Hôm nay cô cùng Hàn Thừa Nghị hẹn nhau, là theo lời mẹ cô ta giao phó mà đến. Cha cô ta đang tiến hành một số dự án giáo dục, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, nhà đầu tư lại bất ngờ không cấp vốn. Mà theo như lời Khanh Tuệ Trân thì cái người đầu tư này không phải ai khác mà chính là Hàn Thừa Nghị

Nhắc tới thì cũng kì quái, các dự án đầu tư bị đình chỉ nhưng cha lại một chút cũng không thêm đề ý, ngược lại mẹ lại gấp gáp không chịu được, tối nay trước khi ra cửa, liên tục dằn dò Kiều Vũ Vi, nhất định phải hỏi Hàn Thừa Nghị cho rõ ràng.

Kiều Vũ Vi nhắm nháp chén rượu vang, cẩn thận nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, mở lời: “Thừa Nghị, anh hình như có chút mất hứng?”

Hàn Thừa Nghị đúng là tâm tình không tốt, anh bây giờ đang chờ đợi tin tức của Nghê Tuấn, phải biết được Nhạc Tuyết Vi đi theo Kiều Vạn Đông đến nơi nào? Bọn họ ở chung một chỗ rốt cuộc làm cái gì? Bị Kiều Vũ Vi hỏi như vậy, anh có chút hoảng hốt: “Cái gì? Mất hứng? Anh không có mất hứng! Hoi mệt, cho nên không có tinh thần lắm, em đừng để ý.” Hàn Thừa Nghị miễn cưỡng nở nụ cười.

Kiều Vũ Vi ngượng ngừng gật đầu một cái, cắn môi dưới, cố làm ra vẻ ủy khuất: “vậy có phải em gần đây đã làm ra chuyện gì khiến anh mất hứng sao?”

“Dĩ nhiên không có!” Hàn Thừa Nghị sừng sốt, “tại sao em lại hỏi như thế?”

Kiều Vũ Vi cúi đầu, ngay cả dao nĩa cũng buông xuống, hít lỗ mũi, nức nở nói: “Anh không cần phủ nhận, nhất định là do em đã làm sai chuyện gì đó, khiến cho anh bức bối, nếu không, anh cũng không đối xử với em như vậy!”

Hàn Thừa Nghị hơi nhú hàng mày rậm, có chút không hiểu Kiều Vũ Vi nói vậy có ý gì, anh đã chọc gì đến cô chứ? Kiều Vũ Vi kéo khăn giấy trên mặt bàn, che mặt lại, đột nhiên bắt đầu khóc, khiến cho Hàn Thừa Nghị sợ hãi

“Vũ Vi, em đừng khóc nữa!” Hàn Thừa Nghị hoảng hốt, vội vàng đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Kiều Vũ Vi, nắm lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô ta, ôn như an ủi “đừng khóc, đừng khóc, em cứ khóc thế này, anh cũng không biết phải làm gì bây giờ? Em nói cho anh biết đã có chuyện gì trước đã được không?”

Kiều Vũ Vi giả vờ tránh không cho anh chạm vào, trong lòng lại có điểm sung sướng, ít nhất Hàn Thừa Nghị còn quan tâm cô ta, không phải bởi vì xa cách cô ta mà rút vốn đầu tư.

“Vũ Vi, em không nói, anh làm sao biết đã chọc em tức giận chỗ nào!” Hàn Thừa Nghị không còn cách nào khác buộc phải bắt lấy cánh tay, ôm lấy bả vai của cô, để cho cô không động đậy nữa.

“Hừ!” Kiều Vũ Vi ủa khuất hừ lạnh một tiếng, “vậy tại sao anh lại rút vốn đầu tư của ba em? Anh không biết mấy cái dự án đấy đối với ông rất quan trọng sao? Anh hoặc là ngay từ đầu không đầu tư, bây giờ cũng đã quyết định đầu tư rồi, anh làm sao có thể vô duyên vô cớ rút lui như vậy?”

Cô ta vừa nói xong, Hàn Thừa Nghị bỗng dưng nhớ ra, anh quả thật là đã cho Nghê Tuấn rút vốn đầu tư đối với các dự án của Kiều Vạn Đông! anh làm như vậy là còn nhẹ, Kiều Vạn Đông kia đối với Nhạc Tuyết Vi đây dựa không nghỉ, hẳn phải khiến cho lão già kia phải khổn khổ!

Chẳng qua chỉ là rút vốn đầu tư, đây là hấn đã nương tay!

Nhưng là, bị Kiều Vũ Vi chất vấn một phen, Hàn Thừa Nghị có chút không biết phải đối mặt thế nào. Anh mặc dù không có thích Kiều Vũ Vi, nhưng lại muốn kết hôn với cô ta, điều này không thể làm khác được. Anh tin tưởng, lấy phần nhân tình của Kiều Vũ Vi đối với anh đủ để anh phải cảm ân, anh cũng rất coi trọng phần ân tình này, đối với cô ta, vẫn là xuống một nước.

“Chuyện này... có chuyện như vậy sao?” Hàn Thừa Nghị chỉ có thể giả bộ như không biết, vuốt vuốt mi tâm “như vậy, anh trở về để cho họ điều tra lại một chút, xem đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề, nhất định sẽ tra rõ, chắc chắn sẽ cho em một câu trả lời hài lòng, có được không?”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại hận không thể đem tên Kiều Vạn Đông kia chặt ra làm tám mảnh! Thế nào lão già này lại là cha của Kiều Vũ Vi? Khiến cho anh muốn động thủ lại không động được!

“Đừng khóc nữa, được không?” Hàn Thừa Nghị đưa tay lau nước mắt cho Kiều Vũ Vi.

Dáng vẻ anh ôn nhu như vậy, khiến cho Kiều Vũ Vi cảm thấy mình giống như đang trúng độc vậy, một loại độc ngọt ngào. Cùng Hàn Thừa Nghị chung sống một thời gian ngắn ngủi nhưng cô ta đã ái mộ anh không muốn xa rời, đã đạt đến trình độ si mê rồi!

Đối diện với gương mặt anh tuấn của anh, Kiều Vũ Vi không tự chủ được chủ động đến gần, nhắm mắt lại, nhích đôi môi lại gần hơn.

Hàn Thừa Nghị ngẩn ra, tình huống như thế...anh dĩ nhiên hiểu là có ý gì. Cùng Kiều Vũ Vi ở chung một chỗ tối nay, anh đối với cô thương yêu có thừa, nhưng lại chưa bao giờ có bất kì hành động thân mật nào, ngay cả tay của cô, đến giờ vẫn còn không có chạm vào.

Khôn phải là không có cơ hội, mà là... không có cái dục niệm đó, chưa bao giờ suy nghĩ qua.

Giờ phút này, Kiều Vũ Vi chủ động dựa vào, đồng nghĩa với việc muốn bỏ xuống kiêu ngạo của con gái, nhưng là, nhìn Kiều Vũ Vi sắc mặt dần thay đổi, Hàn Thừa Nghị vẫn không cách nào hôn xuống được. Suy nghĩ một chút về việc cô đã dốc hết sức lực kéo hấn ra khỏi vách đá, Hàn Thừa Nghị cúi đầu, môi mỏng rơi trên trán của cô, hơi hột chạm một cái.

“Ăn chút gì đi!” Hàn Thừa Nghị đứng lên, trở lại vị trí trước đó, cầm dao nĩa, tiếp tục ưu nhã dùng cơm.

Kiều Vũ Vi chậm rãi mở mắt ra, sờ trán một cái, lại nhìn Hàn Thừa Nghị một chút, không hiểu được anh đây là có ý gì. Anh rõ ràng đối với cô rất tốt rất tốt, nhưng cô luôn cảm thấy thiếu chút gì đó! Nam nhân khi đối diện với nữ nhân, lại không có nổi lên hứng thú về phương diện kia, đây không phải là thật kì quái sao?

Nhưng là, bỏ qua chuyện này một không nói, Hàn Thừa Nghị tuyệt đối là một người yêu hoàn mỹ, vấn đề là ở nơi nào đây? Kiều Vũ Vi nghĩ không ra.

Điện thoại bên tay của Hàn Thừa Nghị đột cục cũng vang lên, anh ngay lập tức liền bắt máy: “nói!” Nghê Tuấn ở đâu bên kia vội vàng báo cáo: “Nhạc tiểu thư và Kiều hiệu trưởng cùng nhau đi ăn tối ở nhà hàng của khách sạn agoda, bây giờ họ đang lái xe đến bệnh viện... đi thăm bà ngoại của Nhạc tiểu thư.”

Nghe Nghê Tuấn báo cáo, Hàn Thừa Nghị đen mặt lại, nén giận: “bọn họ không làm có hành động thân mật gì chứ?”

“thân mật?” Nghê Tuấn dừng một chút, “không có hành động thân mật đặc biệt, tuy nhiên, lúc ăn cơm Kiều hiệu trưởng rất chiều có Nhạc tiểu thư, thịt cá thì bỏ xương, tôm thì bỏ vỏ sạch sẽ, xương thì chọn xương sườn..., Nhạc tiểu thư thì một mực kéo cánh tay của Kiều Hiệu trưởng, cái này... liệu có được tính là thân mật?”

Cái này không gọi là thân mật, cái gì mới gọi là thân mật? Hàn Thừa nghị thiếu chút nữa đem di động bóp vỡ nát! Tiểu nha đầu kia rõ ràng nói là không có quan hệ gì với Kiều Vạn Đông, lại ngày ngày cùng hấn đi ra ngoài, còn làm ra cái loại hành động không biết xấu hổ

đó!

“Tiếp tục đi theo! Tôi sắp xong việc rồi sẽ đến chỗ cậu luôn”

Hàn Thừa Nghị không vui cúp điện thoại, trên người tản ra một loại cuồng khí u ám.

Kiều Vũ Vi nghe không ra được anh đang nói về chuyện gì, nhưng là cảm giác được anh lại vừa mất hứng “Thế nào vậy anh? Có chuyện gì phiền phức sao?”

Hàn Thừa Nghị liếc mắt nhìn về phía Kiều Vũ Vi, không đáp mà hỏi ngược lại: “Vũ Vi, cha và mẹ của em, tình cảm không được tốt sao?”

Cái vấn đề này làm cho Kiều Vũ Vi một phen kinh hãi, từ khi cô ta lên bảy, cô ta đã biết cha mẹ bằng mặt nhưng không bằng lòng. Mẹ mặc dù làm phu nhân của hiệu trưởng nhưng trên thực tế, cha trong lòng căn bản là không có mẹ, tâm tư của ông hoàn toàn đặt lên người Nhạc Từ-mẹ của đứa con hoang Nhạc Tuyết Vi kia, mặc dù bà ta đã chết!

Cha mẹ mặc dù rất ít cãi vã, cha lúc nào cũng mang dáng vẻ của một người cha tốt, nhưng là đối với mẹ thật lạnh nhạt, ngay cả đứa bé như cô ta cũng nhìn ra được.

Chính vì vậy, Kiều Vũ Vi cùng với mẹ cô ta là Khang Tuệ Trân rất giống nhau, hận người vợ trước của cha, càng hận con gái của bà ta là Nhạc Tuyết Vi! Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần có cơ hội, cô ta sẽ khi dễ Nhạc Tuyết Vi. Quan hệ của Nhạc Tuyết Vi cùng với cha cô ta đến nay quyết liệt như vậy đều là do một tay cô ta cùng với Khang Tuệ Trân gây ra.

Mặc dù trong nhà tình huống thật sự là như vậy, nhưng ở bên ngoài, cô ta cùng mẹ luôn biểu hiện ra dáng vẻ một nhà hòa hợp.

Bất quá, điều Kiều Vũ Vi bây giờ lo lắng là, Hàn Thừa Nghị tại sao muốn hỏi như thế? anh đã biết cái gì sao? cô ta trước kia thường lui tới cùng với các công tử thế gia phú nhị đại, biết được gia đình hào môn chọn vợ, đối nhà mẹ cũng rất bất bẽ

Nếu như Hàn Thừa Nghị biết mẹ cô ta là một “kẻ thứ ba”, có thể nào sẽ ruồng bỏ cô ta?

Kiều Vũ Vi chợt dạ nở nụ cười không tự nhiên, trả lời nói: “Rất tốt! Làm gì có người nào không biết Kiều hiệu trưởng cùng vợ là đúng là một đôi vợ chồng ân ái? em lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy bọn họ cãi nhau bao giờ.”

Hàn Thừa Nghị không thể nhịn nổi cười lạnh, một đôi vợ chồng ân ái? Kiều Vạn Đông thật là một tên đạo đức giả! Ngụy quân tử! giả bộ thân sĩ rõ ràng đối với học sinh của mình mưu đồ bất chính, thậm chí ngay cả con gái của mình cũng lừa gạt!

“Thừa Nghị, anh hỏi như thế, có phải có vấn đề gì không?” Kiều Vũ Vi không cảm lòng nổi hỏi Hàn Thừa Nghị

Hàn Thừa Nghị đứng lên, cầm lên áo khoác, lắc đầu một cái: “Không có gì, anh chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, đi thôi! anh đưa em trở về, anh còn chút công việc chưa xử lý xong”

Đưa Kiều Vũ Vi về, Hàn Thừa Nghị trực tiếp đi tìm Nghê Tuấn.

Nhạc Tuyết Vi cùng Kiều Vạn Đông đứng ở dưới lầu kí túc xá nữ, Kiều Vạn Đông đem thức ăn cùng trái cây đưa tới trên tay cô, không yên lòng hỏi: “cái này rất nặng, thật không cần cha đưa con lên sao!”

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu như trống bỏi, ý vị làm nũng nũng nặc: “không muốn không muốn không muốn, một hiệu trưởng đến túc xá nữ làm gì cơ chứ? không sợ bị người ta biết sao?”

Kiều Vạn Đông cười hắc hắc, đưa tay sờ đầu con gái, nói: “không sợ, chỉ cần con nguyện ý, toàn thế giới cũng phải biết mới phải!”

“Không được đâu! con còn phải tốt nghiệp, con mới không muốn để cho người khác biết mình cùng hiệu trưởng có cái loại đó quan hệ đó! bọn họ sẽ cho là học bổng những năm qua đều là cha cho con!” Nhạc Tuyết Vi rất bất mãn nói.

“Được được được, không lên, không lên, vậy con mau lên đi!” Kiều Vạn Đông cưng chiều nhìn con gái, hết sức miễn cưỡng.

“Cha đi trước đi, con nhìn cha đi rồi sẽ lên!” Nhạc Tuyết Vi cười híp mắt nhìn cha của mình.

Kiều Vạn Đông đồng ý, gật đầu một cái, “được.” xoay người rời khỏi kí túc xá.

“Phù!” cho đến khi thân ảnh của Kiều Vạn Đông khuất bóng, Nhạc Tuyết Vi mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, chuẩn bị đi lên lầu. Đột nhiên một người xông đến, bỗng dung ôm lấy cô, che miệng của cô, một đường chạy như điên vào phía bóng tối của rừng cây

“Ngô!” Nhạc Tuyết Vi miệng bị che, nhưng cô nhìn thấy được, là Hàn Thừa Nghị! anh sao lại xuất quỷ nhập thần như vậy chứ? như thế nào đột nhiên liền xuất hiện, anh ta đây là muốn làm gì? ôm mình đi chỗ nào a?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 60: Vì Em Vung Tiền Như Rác

Editor: Thanh Tâm

“Ngô ngô!”

Nhạc Tuyết Vi bị Hàn Thừa Nghị giam cầm trong ngực, không an phận được một giây liền giãy giụa, phản kháng.

Hàn Thừa Nghị đem cô đè ở trên thân cây, một tay cầm lấy hai cổ tay cô áp vào thân cây, một tay ôm lấy vòng eo của cô, hai chân kẹp chặt cô, khiến cô không động đậy được chút nào. Như thế gần sát nhau, nhưng miệng Nhạc Tuyết Vi lại được tự do.

“Anh làm cái gì? Đột nhiên nhảy ra như thế, tưởng hù chết được tôi à?”

“Hù chết em?” Hàn Thừa Nghị khinh thường cao giọng hỏi lại, hai tròng mắt thâm thúy ở trong tối ảm đạm lại phát ra ánh sáng lờ mờ bức người, “Em sẽ dễ dàng bị hù chết như thế sao? Lá gan của em bao lớn a? A? Một nữ sinh, cư nhiên trắng trợn táo bạo thông đồng ở bên hiệu trưởng! Kéo tay nhau ra vào vào, em có biết liêm sỉ không? Không sợ người ta biết hai người có ‘gian tình’ sao? Tôi thật là đã xem thường em! Vì ích lợi, em đúng là cái gì cũng có thể làm ra được, hần ta đã hứa cho em cái gì tốt rồi? Àn? Em thật có bản lĩnh, khiến cho một hiệu trưởng bị mê hoặc đến hồ hồ! Hần ta còn nói cái gì? Chỉ cần em nguyện ý, hần không sợ cả thế giới biết hai người có quan hệ?”

Hàn Thừa Nghị càng nói càng sinh khí, không tự chủ được xiết chặt cầm Nhạc Tuyết Vi, gắt gao chế trụ, làm đau cô.

“Anh buông tôi ra! Đau chết đi được!” ngữ quan Nhạc Tuyết Vi nhả lại, tiếp tục vận vẹo thân mình.

Mà hành động này của cô khiến cho cơ thể Hàn Thừa Nghị một cổ khô bốc lên một luồng khí khô nóng! Tuy rằng biết đây là ở trường học lại còn ở trong rừng cây, nhưng là..... Anh giờ phút này đã bị ghen ghét cùng lửa giận thiêu đốt lí trí, mà khát vọng sinh lí cũng làm anh không khống chế được chính mình!

Hàn Thừa Nghị phập phồng lồng ngực rộng, đôi mắt như thiêu đốt thành sắc hồng, anh không biết vì cái gì chỉ cần là việc có liên quan đến Tuyết Vi, liền sẽ khiến anh trận cước đại loạn! anh thế nhưng lại không thể tự giữ bình tĩnh được nữa rồi!

Anh cúi đầu, hung hăng cắn miệng cô, kịch liệt triển miên làm cho Nhạc Tuyết Vi chống đỡ không được, mà thân thể anh cường hãn có lực trời buộc cô, cô thật muốn phản kháng nhưng đều nói không nên lời, chỉ có thể thấp giọng nức nở, lấy ánh mắt ra hiệu.

Cảm nhận được ý đồ của Hàn Thừa Nghị ý đồ, Nhạc Tuyết Vi đột nhiên mở to hai mắt, dị thường kịch liệt phản kháng anh.

“Phóng phóng..... Buông ra! Đừng làm cho tôi hận anh!”

Nhạc Tuyết Vi nhắm mắt lại, ánh trắng chiếu rọi xuống soi rõ hai hàng lệ từ trên má cô chảy xuống. Nơi này rừng cây nhỏ của trường học, tùy thời đều có học sinh đi qua, Hàn Thừa Nghị tại sao có thể đối xử với cô như vậy? Nếu như bị các bạn học nhìn thấy, cô làm sao còn có mặt mũi sống tiếp?

Nhưng Hàn Thừa Nghị giống như phát điên rồi, không ngừng gặm cắn, muốn thôn tính tiêu diệt cô!

“Thừa Nghị!”

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên khóc lóc như vậy kêu tên anh, trừ bỏ buổi tối bị Cừ Lễ Dương hạ được kia, cô chưa bao giờ gọi anh như vậy, sau đó đã vài lần, mặc kệ anh dụ dỗ thế nào, cô chính là không chịu mở miệng..... Cách xưng hô quá thân mật này, cô sợ gọi một lần liền mất luôn tâm!

Mà giờ phút này, đây lại là pháp bảo cứu mạng của cô!

Hàn Thừa Nghị đột nhiên dừng lại, dừng hành động sở hữu điên cuồng. Nhìn khuôn mặt Nhạc Tuyết Vi hai mắt đầm lệ, tim Hàn Thừa Nghị như bị ai nắm, đau lòng không tả được, anh khiến cô sợ hãi! Anh là súc sinh sao? Cư nhiên lại có khát vọng đến mức ở loại địa phương này muốn cô sao? Đáng chết!

“Thừa Nghị, không cần, không cần.....”

Nhạc Tuyết Vi ở trong lòng ngực anh run bần bật, thật là bị dọa không nhẹ.

Hàn Thừa Nghị đau lòng đem toàn bộ cô bao ở trong ngực, lại khiến Nhạc Tuyết Vi rùng mình hơn nữa, “Không cần..... Không cần!” Vừa nói, nước mắt từng viên lớn lăn xuống dưới.

“Đừng sợ, đừng khóc, tôi không làm, thật sự không làm” Hàn Thừa Nghị phát hiện, anh thật là ngong ngịu, trước nay chưa từng cãi nhau với nữ nhân, hiện tại đối mặt với Nhạc Tuyết Vi, lại không biết nên làm gì để trấn an cô mới tốt..... Trên đời này, không phải nữ nhân nào cũng có thể sử dụng tiền

tài để chơi vui vẻ, tiểu Tuyết không phải loại con gái ấy.

Hàn Thừa Nghị nhẹ ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, lắng lắng ôm cô dựa vào trong lòng ngực.

“Tôi đưa em trở về.” Hàn Thừa Nghị ảo não thở dài, buổi tối hôm nay là bị anh làm cho rối hết lên rồi. Tiểu nha đầu bị dọa thành như vậy, cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng mong làm

Nhạc Tuyết Vi không nói lời nào, chỉ là một mặt thút tha thút thít nước nỡ, hiển nhiên là vừa rồi do kinh hách quá mức.

Hàn Thừa Nghị không có cách nào, chỉ có thể tự chủ trương, đem cô bế lên, đi trở về ký túc xá.....

“Anh kia! ký túc xá của nữ sinh, nam giới không được vào, biết không?”

Dì quản lí lại bắt đầu gân cổ lên gọi.

Hàn Thừa Nghị không vui chau mày, ánh mắt hung ác nham hiểm thẳng tắp đảo qua, khiến dì quản lí sợ tới mức lập tức ngậm miệng.

“Cửa thang máy ở đâu?” Hàn Thừa Nghị liếc mắt nhìn dì quản lí, lạnh giọng hỏi.

“Không, không có thang máy, chỉ, chỉ có thang bộ!” Dì quản lí bị dọa che lại ngực, run run rẩy rẩy chỉ chỉ cửa thang bộ, ở đâu ra nam nhân anh tuấn lại dọa người như vậy chứ?

“Cám ơn.” Hàn Thừa Nghị khẽ gật đầu, soái khí ưu nhã không ai có thể địch nổi.

Dì quản lí tức khắc lại hóa thành hoa si ..... So với dọa người, quả nhiên, vẫn là càn anh tuấn a!

Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi vào phòng 607, Nguyễn Đan Ninh đi thư viện tự học còn chưa trở về, cho nên hiện tại, ký túc xá chỉ có Hàn Thừa Nghị hoà thuận vui vẻ cùng Tuyết Vi. Hàn Thừa Nghị đem Nhạc Tuyết Vi đặt trên giường, kéo chăn qua giúp cô đắp lên.

“Tiểu Tuyết.....”

Vừa rồi đối xử với cô như vậy, Hàn Thừa Nghị thực hối hận.

“Hừ!” Nhạc Tuyết Vi lúc này giận dữ tức tối, dẩu miệng hừ lạnh một tiếng xoay người ra chỗ khác.

Xem cô như vậy, khẳng định là sẽ không nói lý với anh nữa. Hàn Thừa Nghị bất đắc dĩ lắc đầu, vỗ vỗ đầu vai cô, “Vậy em hảo hảo nghỉ ngơi, tôi đi đây.”

Hàn Thừa Nghị đứng lên xoay người liền đi, lại không ngờ Nhạc Tuyết Vi đột nhiên bật dậy, nắm một cái gối đầu ném anh, miệng gào lên: “Hàn Thừa Nghị, anh là đồ hỗn đản! Anh dựa vào cái gì khi dễ tôi như vậy, đối xử với tôi như vậy? Tôi với ai ở bên nhau ai cần anh lo!”

“Tiểu Tuyết!” Nếu Nhạc Tuyết Vi đã nhắc tới, Hàn Thừa Nghị càng nhân cơ hội nói rõ ràng, “Cái tên Kiều Vạn Đông so với tôi càng tốt hơn sao? Con gái hần ta so với em còn lớn hơn!”

“A!” Nhạc Tuyết Vi cực kì ủy khuất, tuy rằng cô là cố ý muốn kích thích Hàn Thừa Nghị, nhưng là loại ‘cha con’ này bị hiểu lầm thành như vậy, cô thật sự là chịu không nổi! Cô vô lực vỗ trán một cái, quát, “Anh nói hươu nói vượn cái gì vậy? Tôi cùng Kiều hiệu trưởng không phải là cái loại quan hệ như anh nghĩ đâu!”

“Vậy hai người là loại quan hệ gì? Tôi tận mắt nhìn thấy các người như thân mật như vậy! lời nói của hai người, tôi cũng nghe được toàn bộ!” Hàn Thừa Nghị lông trên người đều dựng lên.

“Ai nha!” Nhạc Tuyết Vi không nể hà, cắn môi một chút, giải thích, “Ông..... ông ấy chỉ là cùng cha tôi quan hệ tương đối tốt, thấy tôi đáng thương, thay cha tôi chiều cô tôi, hoàn toàn là trường bối đối với văn bối! Anh không cần nói hươu nói vượn, nói như vậy xấu xa không chịu được! Anh cho rằng mỗi người đều giống như anh tình trùng lên não sao?”

Hàn Thừa Nghị hồ nghi nhìn Nhạc Tuyết Vi, tựa hồ suy xét ở trong lời nói của cô có phải sự thật không.

“Thật sự? Không gạt tôi?”

“Không có a! Nói nữa, anh nghĩ anh là ai chứ? Tôi gạt anh làm gì? Tôi nếu là có, nhất định thừa nhận. Anh yên tâm, chờ ngày nào đó tôi có bạn trai, nhất định thông tri cho anh đầu tiên! Ngó!” Nhạc Tuyết Vi vội vàng giải thích, nói đến cuối, lại bị Hàn Thừa Nghị chặn miệng.

Nhạc Tuyết Vi hô hấp mỏng manh, kháng cự của cô ở trước mặt anh có vẻ mềm yếu vô lực. Thân mình anh cùng kỹ xảo cao siêu dẫn dắt cô hoàn toàn mềm người, chậm rãi thuận theo, nằm ở trước ngực Hàn Thừa Nghị, giống như một con mèo nhỏ khiến người khác yêu thích.

“Em thích tôi, thích tôi đối với em như thế.” Hàn Thừa Nghị cực tự tin gọi khéo môi, nói ra những lời này.

“Thế thì sao nào?” Nhạc Tuyết Vi lần này không có phủ nhận, hai trong mắt của cô sáng ngời nhìn thẳng vào đáy mắt Hàn Thừa Nghị, những lời này

tường đương với việc thừa nhận: Cô thích Hàn Thừa Nghị!

Hàn Thừa Nghị đột nhiên vui vẻ, là cái loại cảm giác mỹ diệu không thể tưởng tượng xuất phát từ tận đáy lòng nhẹ nhàng đi lên, trái tim tựa hồ đốt pháo hoa sáng chói, nổ rộ, ánh lửa nóng rực bùng ở đầu quả tim, nóng bỏng, mạch lạc..... Thoải mái!

“Chúng ta không có khả năng, tôi sẽ không làm tình nhân, anh chết tâm đi!” Nhạc Tuyết Vi nhẹ nhàng ném cho anh những lời này.

Những lời này, bị Hàn Thừa Nghị trực tiếp bỏ qua, anh chỉ lựa chọn những điều anh thích nghe để nhớ kỹ. Xem ra đêm nay, anh thắng!

Tâm tình rất tốt Hàn Thừa Nghị cong lưng ở trên môi Nhạc Tuyết Vi hôn, cười nhạt nói: “Không, em sẽ, không tin chúng ta chờ xem”

Hàn Thừa Nghị xoay người ra khỏi ký túc xá, Nhạc Tuyết Vi hơi ngần ra, vẫn duy trì tư thế nhìn lên, hơn nửa ngày không phục hồi được tinh thần..... Cô đây là có ý đồ câu dẫn Hàn Thừa Nghị, phá hư hạnh phúc của Kiều Vũ Vi sao? Như thế nào lại có cảm giác thích hợp cho lắm?

Tìm đập lợi hại, xác định không có ý tưởng gì khác sao? Chỉ vì trả thù hai mẹ con Kiều Vũ Vi?

.....

“Tam thiếu.”

Hàn Thừa Nghị xuống đến lầu một, Nghê Tuấn đã đợi lâu, di quản lí nhìn thấy anh, cuối cùng là nhẹ nhàng thờ ra..... Rốt cuộc người là bà cho vào, nếu xảy ra cái gì sự tình gì, bà liền gặp phiền toái lớn.

“Àn.” Hàn Thừa Nghị tâm tình rất tốt gật gật đầu, đột nhiên bước chân dừng lại, quay đầu nhìn nhìn. Ký túc xá này cũng quá nát đi, Tiểu Tuyết ở nơi này chắc không thoải mái? Cái tiểu nha đầu này, rõ ràng có thể thoải mái để chịu ở trong biệt thự rộng lớn, lại càng muốn ở cái chỗ tồi tàn này.

Thật chưa thấy qua cô gái nào không yêu tiền như thế, giống như cô cùng phú quý có thù oán.

Nếu Tiểu Tuyết không muốn ở biệt thự, như vậy muốn đem cô nắm trong tay, phải nghĩ biện pháp khiến cho cô thoải mái. Nếu không trực tiếp cấp xây một ký túc xá sang trọng? Không được, như vậy quá chậm! Vậy hơi cải tạo một chút, trong nhà hơi sửa sang lại một chút, cái ký túc xá kia của Tiểu Tuyết, đến điều hòa cũng không có.

“Nghê Tuấn, cậu đi làm một chuyện.....”

“Sao cơ.”

Thế là, sáng sớm hôm sau, trung tâm quản lý ký túc xá của sinh viên thu được một khoản tiền cùng thông báo: Tu sửa kiến trúc thiết kế lý khu kí túc xá 2 của nữ sinh, trừ bỏ sửa chữa cơ bản ở ngoài, ký túc xá toàn bộ trang bị điều hòa!

Cái tin tức này vừa ra, trong trường học nổ tung!

“Vì cái gì, vì cái gì?”

“Vì cái gì ta không được giống như ký túc xá khu hai của nữ sinh? A, vận mệnh a!”

Nhạc Tuyết Vi là sau khi hết giờ làm trở lại trường học mới biết được cái tin này..... Đối mặt với các bạn học đang vui quên trời đất, Nhạc Tuyết Vi khóe miệng co rút, không cần hỏi, nhất định là bút tích của tên Hàn tổng tài! Kê có tiền, nhiều tiền chính là nhiều tiền a!

Chính là, trong lòng, cư nhiên là ngọt ngào. Có cô gái nào, đối mặt với loại vận tiền như rác sùng ái như này sẽ không động lòng sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 62: Tranh Giành Lễ Phục

Editor: Chi Mísaki

"Thừa Nghị..."

Kiều Vũ Vi không cùng Nhạc Tuyết Vi tranh chấp, cô ta làm chị, so với Nhạc Tuyết Vi thì thông minh hơn, cô ta hiểu được khi nào thì nên tỏ ra yếu đuối, lại càng biết phải làm thế nào để lợi dụng người xung quanh mình vì bản thân mình!

Chính lúc này, cô ta ra vẻ thương tâm nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, cô ta biết cái gì cũng không cần làm, Hàn Thừa Nghị nhất định sẽ ngoan ngoãn phục

tùng.

Hàn Thừa Nghị cau chặt mi tâm, ánh mắt rơi xuống trên người Nhạc Tuyết Vi, cô đến bây giờ vẫn chưa chia tay với Kiều Vạn Đông! Hơn nữa hiện tại còn ở trước mặt con gái Kiều Vạn Đông, quan trọng hơn là còn ở trước mặt anh!

Chuyện chọn lễ phục nhỏ như vậy, anh kỳ thật không để trong lòng, Kiều Vũ Vi không thích nơi này, anh có thể đổi một cửa hàng khác, thậm chí chỉ cần cô thích, anh có thể để nhà thiết kế nước ngoài thiết kế cho cô cũng được. Nhưng mà hiện tại, Hàn Thừa Nghị lại cảm thấy nhất định có thể chuyện bé xé ra to!

Tiểu nha đầu vẫn thích dây dưa với Kiều Vạn Đông phải không? Tốt lắm, anh liền muốn nhìn, anh cùng Kiều Vạn Đông, ai sáng giá hơn!

Hàn Thừa Nghị trấn an Kiều Vũ Vi, hất cằm nhìn nhân viên cửa hàng, ra lệnh: "Lễ phục trên người cô ta, vị hôn thê của tôi thích. "

"Này..." Nhân viên cửa hàng có chút khó xử nhìn Hàn Thừa Nghị, đều là khách quý, chuyện này mà truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng không tốt tới danh dự của chanel.

Kiều Vũ Vi đặc ý nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, trong miệng lại nói: "Này không tốt lắm đâu, không cần còi, lấy một bộ giống như vậy cũng được."

Phục vụ khấn trương giải thích: "Kiều tiểu thư, lễ phục chanel, không bao giờ có hai bộ cùng một kiểu dáng, tất cả chỉ có một." Ngoài mặt thì giải thích những trong lòng lại là một hồi khinh bỉ, thiên kim tiểu thư cái gì, ngay cả chuyện này cũng không biết?

Kiều Vũ Vi đỏ mặt xấu hổ, tức giận liền đỏ hết lên đầu Nhạc Tuyết Vi: "Vậy còn chờ cái gì? Không nghe thấy Hàn tổng nói sao? Để cho cô ta còi ra."

"Vũ Vi, con, đứa nhỏ này sao lại thế này?" Kiều Vạn Đông che chở cho con gái nhỏ, không chịu để cho cô còi ra, tuy chỉ là một bộ lễ phục, nhưng con gái lớn hiển nhiên là có ý làm như vậy! Từ nhỏ đến lớn, con gái lớn luôn dùng phương thức này để bắt nạt con gái nhỏ, ông cũng không phải là không biết.

"Tuyết Vi, không sao, nếu thích thì không cần còi!"

Hàn Thừa Nghị vừa thấy trong lòng liền thấy tức giận, Kiều Vạn Đông quả thực không biết xấu hổ! Trước mặt con gái của mình, cư nhiên lại có thể che chở một 'nữ sinh'! Thật đúng là như lời ông ta nói, không sợ cả thế giới này biết quan hệ của hai người!

"Còi! Tôi nói cô còi ra! Có nghe thấy không?"

Hàn Thừa Nghị nhìn chằm chằm Nhạc Tuyết Vi, cắn răng nói. Lời nói như nặn ra từ kẽ răng, giờ phút này con giận trong lòng đã tới giới hạn, nếu không có Kiều Vũ Vi ở trong này, anh đã sớm nhào tới đánh Kiều Vạn Đông rồi!

Không khí trở nên ngưng trệ, nhân viên cửa hàng đều cảm thấy áp lực không thôi.

"Nếu không, Nhạc tiểu thư, ngài nhìn xem, chỗ này của chúng tôi còn rất nhiều lễ phục đẹp... Cô có vẻ ngoài xinh đẹp, mặc cái gì cũng đều rất đẹp mắt." Nhân viên cửa hàng lúc này chỉ có thể nhẫn nhục, dù sao tổng giám đốc tập đoàn D.S bọn họ cũng không đắc tội nổi.

Nhạc Tuyết Vi không có trả lời nhân viên cửa hàng, mà nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, ánh mắt lạnh lùng, gần từng chữ nói: "Anh thực sự muốn tôi còi?"

"Haha!" Hàn Thừa Nghị cực kỳ khinh thường cười lạnh: "Như thế nào, còn cần tôi nói lần thứ ba sao?"

"Được, tôi còi." Nhạc Tuyết Vi như chém đinh chặt sắt nói, sau đó quyết đoán đi vào phòng thay đồ, động tác nhanh đến nỗi khiến cho mọi người đều không kịp phản ứng, phục vụ vội vàng đi theo sau để hỗ trợ cô thay đồ.

Rất nhanh, Nhạc Tuyết Vi liền còi lễ phục ra, thay bằng quần áo của mình.

Phục vụ đứng sau nhận lấy lễ phục cô đưa: "Nhạc tiểu thư, hay là để tôi giúp cô chọn mấy bộ lễ phục khác? Tất cả đều rất đẹp, ngài nhìn thử coi."

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, đi qua kéo Kiều Vạn Đông: "Không cần, cửa hàng này con không thích, về sau cũng sẽ không đến đây nữa. Lát nữa hủy thẻ VIP đi thôi!"

Lời này là đúng là những lời Kiều Vạn Đông muốn nói, ông nào có thể nói nửa chữ không? Con gái nhỏ chịu thiệt thòi, ông tự nhiên cái gì cũng đồng ý.

"Phải, lập tức hủy bỏ. "

Nhân viên cửa hàng cùng phục vụ xấu hổ đứng đó, không biết nên làm thế nào để bù đắp lại.

Hàn Thừa Nghị nhìn bộ dáng Nhạc Tuyết Vi cao ngạo xinh đẹp, anh hận không thể kéo cô vào phòng thay quần áo, giáo huấn cô một trận thật tốt! Cư nhiên dám cùng Kiều Vạn Đông thân thiết như vậy! Còn Kiều Vạn Đông nữa, ông ta cũng không quan tâm đến hình tượng của mình trước mặt con gái sao?

Nhạc Tuyết Vi cùng Kiều Vạn Đông đi tới, dứt khoát hủy thẻ VIP, quản lý hay tin tới nhận lỗi muốn xin hai người đừng hủy thẻ VIP.

Mà trong phòng thay quần áo, Kiều Vũ Vi như ý nguyện được thay bộ lễ phục vừa rồi của Nhạc Tuyết Vi, chẳng qua là hiệu quả liền... không được tốt lắm thôi.

Kiều Vũ Vi không có được vóc dáng cao ráo như Nhạc Tuyết Vi, hơn nữa lại còn béo hơn cô, làn da cũng không trắng nõn như cô, diện mạo bình thường lại càng không phải nói, cùng một bộ lễ phục, mặc ở trên những người khác nhau, tuyệt nhiên hiệu quả cũng khác nhau.

"Thật khó coi! Như thế nào vừa rồi lại thấy đẹp như vậy?"

Kiều Vũ Vi bất mãn nói thầm.

Nhân viên cửa hàng cùng phục vụ đều nén cười lạnh trong lòng, cái nền không đẹp thì còn nói gì? Cố tình gây sự, lại còn làm hại bọn họ mất đi một vị khách quý, Tổng Công Ty nhất định sẽ truy cứu tới cùng!

Hàn Thừa Nghị tiến lên an ủi cô ta: "Không sao, còn có nhiều lễ phục khác, từ từ thử, chọn cái em thích, nếu không vừa ý, lại sang hàng khác mua, em trước cứ chọn, thế nào?"...

Đưa Kiều Vũ Vi về nhà, Hàn Thừa Nghị xoay người lập tức bấm số gọi điện cho Nhạc Tuyết Vi, mà anh hoàn toàn không biết, lúc này Nhạc Tuyết Vi vừa mới xoay người rời đi hiện tại lại đang nhàn nhã tự tại ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhà học Kiều.

"Tuyết Vi, ăn nhiều một chút, ba còn nhớ, lúc trước con rất thích ăn dâu tây. "

"Ừm."

Hai tay Nhạc Tuyết Vi chống ở trên ghế sofa, há miệng đối với Kiều Vạn Đông, Kiều Vạn Đông liền lấy một miếng dâu tây rửa sạch đút cho tiểu công chúa, xem bộ dáng cưng chiều của ông, thật sự coi cô như tiểu bảo bối.

Kiều Vạn Đông đời này yêu nhất chỉ có Nhạc Từ, cũng vì vậy, mà ông lại càng thêm yêu thương Nhạc Tuyết Vi, thật đúng là yêu ai yêu cả đường đi mà.

Kiều Vũ Vi vừa vào phòng khách, liền nhìn thấy cha cùng em gái ngồi trên ghế sofa.

Cô ta kinh ngạc chỉ vào Nhạc Tuyết Vi, nói: "Sao cô lại ở trong này?"

Nhạc Tuyết Vi ngoan ngoãn, bĩu môi ủy khuất nhìn cha mình: "Ba..."

Kiều Vạn Đông nhú mày, không vui nhìn con gái lớn: "Vũ Vi, con đang nói cái gì? Tuyết Vi là em gái con, đây là thái độ của người làm chị như con? Vừa rồi ở trong cửa hàng, cô ý bắt nạt con bé, hiện tại còn muốn thế nào? Đây là nhà con bé, con bé ở trong này thì có gì kỳ quái?"

Kiều Vũ Vi cào cào tóc, tức giận rống to: "Ba! Nó từ khi nào thì coi ba là ba hả? Từ lúc nào thì coi nơi này là nhà rồi? Mười mấy năm qua nó cũng chưa từng gọi ba một tiếng ba, đột nhiên lại thân thiết như vậy còn không phải là kỳ quái sao?"

"Con!" Kiều Vạn Đông không nghe nổi những lời như thế này nữa, liền kích động đứng lên: "Vũ Vi, con cũng đã ra nước ngoài học tập, thế nào mà một chút tiến bộ cũng không có? Làm chị mà lại nói như vậy với em gái mình? Một chút tình cảm cũng không có! Ba tiêu nhiều tiền cho con là uống phí rồi! "

"Ba! "

Đương lúc đang cãi nhau, Khang Tuệ Trân ra ngoài liền trở về, nhìn tình cảnh này cũng đều hoảng sợ, hai mẹ con phản ứng giống nhau như đúc.

"Nha đầu kia vì sao lại ở trong này?"

"Hừ!" Kiều Vạn Đông sớm đã kìm nén một bụng tức giận, lúc này liền không thể không phát hỏa: "Khang Tuệ Trân, bà dạy dỗ con gái thật tốt, thật đúng là học được cái nết của bà! Điều một dạng bạc tình bạc nghĩa! Mấy năm nay, hai mẹ con các người liên hợp lại với nhau đối xử với Tuyết Vi như thế nào, đừng cho là tôi không biết, tôi mở một con mắt, nhắm một con mắt cho qua là vì không muốn làm to chuyện. Nhưng mà hiện tại, Tuyết Vi trở về, nếu con bé đã nguyện ý gọi tôi một tiếng 'ba', tôi đây cũng sẽ làm hết trách nhiệm của một người cha! Hai mẹ con bà ai cũng đừng nghĩ lại bắt nạt Tuyết Vi! "

Nhiều năm qua cho tới bây giờ, Kiều Vạn Đông cũng chưa từng một lần to tiếng như vậy ở nhà, Khang Tuệ Trân thật không tin được nhìn Kiều Vạn Đông, hỏi: "Cái gì mà" Tuyết Vi trở về", lão Kiều kia, ông nói những lời này là có ý gì? "

Kiều Vạn Đông đẩy gọng kính, tuyên bố nói: "Tôi đã quyết định, để cho Tuyết Vi chuyển tới đây ở, con bé cũng không phải không có ba, lại sắp tốt nghiệp rồi, cũng đã đến lúc nên chuyển về nhà ở."

"Ba đừng tức giận, con vẫn là ở ký túc xá trước." Nhạc Tuyết Vi kéo tay Kiều Vạn Đông, so với Kiều Vũ Vi ngu ngốc kia, cô vẫn là nhu thuận dịu dàng hơn nhiều.

"Aizz, biết rồi, ba trước để người ta tu sửa lại phòng cho con, chính con cũng học thiết kế, cứ để con tự thiết kế trang hoàng mới tốt, tự tay mình làm mới có hương vị." Kiều Vạn Đông một lòng đặt ở trên người con gái bảo bối, mẹ con Khang Tuệ Trân liền bị hai cha con coi như không khí.

"Đi, ba đưa con lên lầu xem phòng nhé?"

"Vâng a! "

Kiều Vạn Đông lời kéo Nhạc Tuyết Vi lên lầu hai, Nhạc Tuyết Vi lặng lẽ quay đầu nhìn hai mẹ con Khang Tuệ Trân, trên môi nở nụ cười đầy khiêu khích, làm cho mẹ con Khang Tuệ Trân tức đến giậm chân!

"Mẹ, mẹ xem nó kia! Bây giờ phải làm sao a?"

"Hoàng cái gì?" Khang Tuệ Trân quát nhỏ con gái, trong lòng kỳ thật cũng rất lo lắng, "Gặp phải chuyện như thế này thì phải bình tĩnh chút. Nó thì có thể gây ra sóng gió gì? Con cứ giữ chặt Hàn Thừa Nghị vào, cậu ta mới là điểm tựa cho con! Còn nha đầu chết tiệt kia, cứ để mẹ!"

"Vâng, biết rồi ạ."

Từ nhà họ Kiều trở lại trường học, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy được cả người tinh thần sáng khoái, thì ra khi nhìn thấy hai mẹ con Khang Tuệ Trân kinh sợ, tức giận, lại là một chuyện vui vẻ đến vậy, mỗi ngày tới một lần, tuyệt đối có thể sống lâu trăm tuổi!

"Haha... "

Nhạc Tuyết Vi nhin không được cười ra tiếng, vươn tay lấy điện thoại, nó ở trong túi đã kêu đến muốn nát máy rồi. Không cần xem, cô cũng đoán được là ai gọi đến. Mở máy ra nhìn, quả nhiên là Hàn Thừa Nghị. Chính là đang định tắt máy, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Chỉ có điều, lần này không phải là Hàn Thừa Nghị, mà là Nghê Tuấn.

Nhạc Tuyết Vi cá kinh, anh gọi không phải là có việc gì chứ? Nhạc Tuyết Vi vội vàng bắt máy:" Ừm... "

" Nhạc Tuyết Vi! Đi đâu? Vì sao lại không nhận điện thoại của tôi"

Hàn Thừa Nghị quát trong điện thoại thiếu chút nữa khiến cô bị thủng màng nhĩ, Nhạc Tuyết Vi liền khẩn trương bỏ điện thoại ra xa, lại nghe thấy đầu bên kia giọng nói vẫn đầy tức giận. Sau đó, cô quyết định dứt khoát ngắt điện thoại. Hừ, tên hỗn đản! Cô còn lạ gì anh sao?

Bây giờ, Nhạc Tuyết Vi không phải là cố ý làm bộ làm tịch, cô thực sự tức giận với Hàn Thừa Nghị, dám ở trước mặt nhiều người như vậy, bắt cô còi lễ phục? Được, anh có lá gan ép cô thay đồ, cô liền có gan cho anh tức giận đến hỏa nộ công tâm!

Cô chẳng những ngắt điện thoại, mà còn dám tắt máy nữa đấy, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 63: Thực Sự Bị Bệnh

Editor: Chi Misaki

Ngày hôm sau, Nhạc Tuyết Vi không tới công ty đi làm, cô trực tiếp gọi điện thoại cho Nghê Tuấn xin nghỉ. Nghê Tuấn cúp điện thoại, nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, lời nói có chút do dự:" Tam Thiếu, Nhạc tiểu thư cô ấy... Nói thân thể không thoải mái, hai ngày tới sẽ không đi làm, còn cô, nghỉ thực đặt nền móng cho 'Ấn hồ' cùng tiệc tối, cô ấy cũng không tham gia, còn nói là bởi vì không có lễ phục...Không muốn làm cho ngài mất mặt."

"Cái gì?" Hàn Thừa Nghị ngạc nhiên bật cười, lại muốn nháo cái gì nữa a?

Tiểu nha đầu quả thực rất có tinh thần nha? Cô cùng Kiều Vạn Đông câu tam đáp tứ, dây dưa không rõ ràng, anh còn chưa có giáo huấn cô, cô trái lại còn muốn làm bộ làm tịch. Xem ra, anh không thể không quản rồi!

"Hất xì!"

Trong ký túc xá, Nhạc Tuyết Vi cả người bực chần bồng, mở điều hòa, miệng thì không ngừng hất xì, chảy nước mũi, ánh mắt vừa đỏ vừa sưng.

Nguyễn Đan Ninh giúp cô rót ly nước, một tay đưa thuốc cầm qua: "Tới, uống thuốc. Cậu có bị cảm nặng lắm không? Cho cậu buổi tối bật điều hòa đây! Nhìn xem, bị cảm chưa? Sáng đã uống thuốc chưa? Tớ thấy hay là vẫn nên đi bệnh viện truyền dịch đi? Hừm?"

Nhạc Tuyết Vi nhận lấy ly nước cùng viên thuốc, một ngụm uống vào, lắc lắc đầu: "Không cần, uống thuốc rồi, ngủ một giấc là được. Không phải là cậu muốn lên thư viện sao? Đi đi!"

"Vậy tớ đi đây! Cậu đừng ngủ ở giường của cậu nữa, giường cậu đối diện với điều hòa, ngủ trên giường của tớ đi, nghe lời!"

Nhạc Tuyết Vi vội vàng gạt đầu: "Đan Đan, cậu lải nhải như vậy thật giống bà tớ! Chờ tớ khỏe lên, tớ nhất định sẽ cưới cậu! Quá hiền rồi!"

"Cút! Còn có thể khua môi múa mép thế này chắc là không có việc gì rồi, tớ đi đây, có việc thì gọi điện thoại cho tớ." Nguyễn Đan Ninh dặn đi dặn lại, vẻ mặt lo lắng bước ra cửa.

Nhạc Tuyết Vi chậm rãi di chuyển sang giường của Nguyễn Đan Ninh, bọc chăn ngủ, thuốc có tác dụng rất nhanh liền khiến cô chìm vào giấc ngủ say. Nhưng trong lúc ngủ, cô vẫn cảm thấy cả người rét run, cổ họng bỏng rát giống như bị thiêu đốt. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Nhạc Tuyết Vi nghĩ, thật không tốt, uống thuốc cũng không có chút tác dụng nào cả.

Xem ra thực phải đến bệnh viện khám thôi.

Tuy không thoải mái, nhưng Nguyễn Đan Ninh còn phải làm bài khóa để chuẩn bị cho bài nghiên cứu, vẫn là không nên quấy rầy cô ấy, cũng không phải bệnh gì to tát. Nhạc Tuyết Vi cố sức mặc quần áo cho tử tế, cầm lấy túi đi ra khỏi ký túc xá, đứng ở cửa sau trường học bắt xe.

Cô có chút khó chịu trong người, cho nên có người đến gần, cô cũng không hề hay biết.

"Tuyết, Tuyết Vi?"

Người này đúng là Cừ Lễ Dương. Trải qua chuyện lần trước, Cừ Lễ Dương thấy Nhạc Tuyết Vi cũng sẽ đi đường vòng đi, có điều, anh lại nhìn thấy bộ dáng không được khỏe của Nhạc Tuyết Vi, sợ cô thực xảy ra chuyện gì, cho nên mới lấy hết dũng khí đi qua nói chuyện với cô.

Nhạc Tuyết Vi quay đầu nhìn về phía anh, suy yếu cười cười: "Học trưởng, là anh nha!"

"Uh' m, em làm sao vậy? Xem ra thật không được tốt lắm."

Nhạc Tuyết Vi gật gật đầu, bởi vì thân thể cực kỳ không thoải mái, cô cũng không muốn cựa mạnh, vịn lấy tay Cừ Lễ Dương, thở hắt ra: "Học trưởng, hiện tại anh có việc gì không? Có thể đưa tôi đến bệnh viện được chứ? Tôi có chút không khỏe, sợ đi được một nửa, lại xảy ra chuyện."

"..." Cừ Lễ Dương chần chờ một lát, hỏi: "Hàn Thừa Nghị đâu? Anh ta không đi cùng em?"

Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc khó hiểu: "Anh ta vì sao lại phải đi cùng tôi?"

"Em, hai người... Hai người không phải..." Cừ Lễ Dương đỏ mặt, lắp bắp nói: "Không phải ở cùng một chỗ sao?"

"Ha ha..." Nhạc Tuyết Vi gương mặt trắng bệch, bất đắc dĩ cười nói: "Không có, đã chia tay rồi, hiện tại tôi chỉ là cấp dưới của anh ta, tôi cùng anh ta không phải loại quan hệ kia. Anh ta đã có vị hôn thê, chuẩn bị đính hôn rồi..."

"Này... Là thật sao?"

"Uh' m, thật sự, tôi lừa anh làm gì?"

Ánh mắt Cừ Lễ Dương vốn ảm đạm đột nhiên sáng ngời, lời nói của Nhạc Tuyết Vi giống như mang đến cho anh một chút hy vọng.

Nói ra lời trong lòng, anh có chút sợ Hàn Thừa Nghị, nhưng trong lòng anh thực sự đối với Nhạc Tuyết Vi... Vẫn chưa chết tâm. Tuy anh từng làm tổn thương Nhạc Tuyết Vi, nhưng đúng thật theo lời anh nói, nguyên nhân lớn nhất vẫn là do Hàn Thừa Nghị làm hại, lần đó hạ thuốc với cô cũng là do ghen tỵ khi thấy cô ở bên Hàn Thừa Nghị.

Nói đến cùng, cô gái tốt như Nhạc Tuyết Vi, Cừ Lễ Dương mà không thích cô, quả thực là có mắt như mù.

Lúc này, Cừ Lễ Dương lại nghe thấy Nhạc Tuyết Vi nói, cô cùng Hàn Thừa Nghị đã kết thúc, chuyện này có phải đại biểu cho việc anh vẫn còn cơ hội hay không?

Nhạc Tuyết Vi đơn thuần, tâm địa thiện lương... Nếu anh cố gắng sửa sai, muốn tái hợp lại, cũng không phải không có khả năng. Cừ Lễ Dương nhất thời vì việc này mà hăng hái hẳn lên, cảm giác con đường phía trước tràn đầy hy vọng.

"Học trưởng, học trưởng?" Nhạc Tuyết Vi lắc lắc Cừ Lễ Dương, không rõ vì sao anh đột nhiên trở nên ngây dại: "Nếu anh không rảnh thì thôi vậy."

"Không, anh không có." Cừ Lễ Dương phục hồi lại tinh thần, khẩn trương phủ nhận. Không chỉ như thế, thái độ của anh cũng vô cùng ân cần: "Nếu không, anh công em đi? Nhìn em như vậy, một trận gió thổi qua cũng có thể ngã."

"Uh' m, cảm ơn anh nha." Nhạc Tuyết Vi cảm thấy thật sự không thoải mái, nên cũng không tiện từ chối.

Cừ Lễ Dương công Nhạc Tuyết Vi đến bệnh viện, xếp hàng, đăng ký, lấy thuốc, bận rộn một hồi, rốt cuộc Nhạc Tuyết Vi cũng được truyền dịch, cô nằm trên ghế dài tại đại sảnh truyền dịch, bởi vì thân thể không thoải mái nên cô liền ngủ thiếp đi. Trong đại sảnh có mờ điều hòa, Cừ Lễ Dương liền cởi áo khóa đắp lên người cô, sợ cô lại bị cảm lạnh.

Tổng cộng phải truyền bốn chai dịch, Nhạc Tuyết Vi truyền từ lúc chưa tới ba giờ cho đến bảy tám giờ tối vẫn chưa xong, bụng đã sớm đói meo.

"Đói bụng rồi phải không? Em đừng để mình đói bụng, anh đi mua com, bây giờ em đừng ngủ nữa, ngồi nhìn chai truyền dịch đi, Hừm?"

Cừ Lễ Dương lấy tay sờ trán Nhạc Tuyết Vi, thấy đầu cô đã không còn nóng như vừa rồi nữa, đã hạ sốt không ít.

Anh thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy đi mua đồ ăn.

Cừ Lễ Dương vừa mới đi, di động Nhạc Tuyết Vi liền vang lên, cầm lên vừa thấy chính là Hàn Thừa Nghị gọi tới: “Ừhm?” Giọng nói Nhạc Tuyết Vi đầy suy yếu vang lên.

"Nghe điện thoại là đã nháo đủ rồi hả? Lại còn giả bệnh với tôi! Định trốn ai? Em vẫn còn mặt mũi muốn nháo với tôi sao? Tôi còn không có trách em..." Ở đầu bên kia, Hàn Thừa Nghị không ngừng nói những lời trách móc.

Nhạc Tuyết Vi vốn bị ốm, lại nghe được những lời này của Hàn Thừa Nghị, trong lòng càng thêm ủy khuất, một câu cũng chưa nói liền cúp điện thoại, Hàn Thừa Nghị đáng ghét! Nói giỏi lắm sao? Anh coi cô là hồ nháo... Còn Kiều Vũ Vi thì sao? Kiều Vũ Vi là bảo bối, cô ta cái gì cũng tốt, đã thế sao không đi tìm cô ta đi lại còn gọi điện thoại cho cô làm gì?

Cuộc trò chuyện bị cắt đứt, rất nhanh liền được gọi tới. Tắt đi lại gọi, tắt đi lại gọi.

Nhạc Tuyết Vi vô cùng phiền não liền nhủ mày bắt máy, quát nhẹ: "Làm gì? Một lần lại một lần gọi tới là sao? Tôi đã xin phép rồi!"

"Ồ đầu? Em tốt nhất nên nói thật, tôi chỉ cần mờ định vị là có thể tìm thấy em, chỉ là không muốn phiền phức như vậy thôi!" Giọng nói Hàn Thừa Nghị mang theo vài phần lạnh lùng cùng uy hiếp truyền tới trong tai Nhạc Tuyết Vi.

"Không phải nói với anh là tôi bị bệnh sao? Ở đại sảnh bệnh viện truyền dịch! Nếu anh còn không tin, liền có thể tới đây xác nhận một phen!" Nhạc Tuyết Vi nói xong một lần, hộc mắt liền đỏ ửng, nước mắt rơi xuống, đổ xấu xa! Đối với cô thì hung dữ như vậy, đối với Kiều Vũ Vi thì hết lòng ôn nhu săn sóc!

Mà ở đầu bên kia điện thoại, Hàn Thừa Nghị liền hồ đồ rồi.

Tiểu nha đầu không có lừa anh, thật đúng là bị bệnh? Vừa rồi nghe giọng nói của cô quả thực là có chút không đúng.

"Nghê Tuấn, đến bệnh viện."

Tình trạng chắc không được tốt lắm, tiểu nha đầu buổi sáng còn gọi điện tới xin phép, bây giờ đã ở trong bệnh viện truyền dịch, xem ra là bệnh không nhẹ. Anh nghĩ thế nào cũng không ra tiểu nha đầu sẽ bị bệnh nha! Ngày hôm qua cô vẫn còn sinh long hoạt hổ... Càng nghĩ lại càng thấy sốt ruột.

"Lái nhanh lên!"

“Vâng ạ!”

.....

"Tới, ăn thêm miếng nữa, chậm một chút."

Bởi vì tay phải Nhạc Tuyết Vi phải truyền dịch, cho nên không thể cầm thìa, đành phải để Cừ Lễ Dương đút cho cô. Hai người kỳ thật đều rất xấu hổ, lúc trước có cơ hội trở thành người yêu của nhau những 3 năm cũng không có thân mật như bây giờ, ngược lại hiện tại...

"Học trường, tôi no rồi, không muốn ăn nữa."

Cừ Lễ Dương gạt gạt đầu, đặt đồ ăn xuống, bưng bát canh bên cạnh lên: "Uống thêm một ngụm canh nữa."

"Không muốn uống nữa."

"Vậy uống ngụm nước đi, em bị sốt sẽ ra rất nhiều mồ hôi, cần phải uống nhiều nước." Cừ Lễ Dương mở chai nước khoáng đưa đến bên môi Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi rất khát nên liền uống vào.

Trong đại sảnh, tiếng người ồn ào, ầm ĩ... Bỗng chốc đột nhiên an tĩnh lại.

Mọi người đều không hện mà cùng dời ánh mắt hướng về phía đoàn người ở ngoài cửa, Hàn Thừa Nghị đứng ở chính giữa, Nghê Tuấn đứng sau lưng cách anh hai bước, mà bảo tiêu thì xếp thành một hàng đứng sau hai người. Loại tình cảnh này, có muốn không để ý cũng không được.

Hàn Thừa Nghị không thèm để ý đến ánh mắt người ngoài, chỉ nhìn chăm chú vào Nhạc Tuyết Vi đang nằm ở một góc, cước bộ từ từ hướng về phía cô.

"Hừ, cậu, cút ngay!"

Hàn Thừa Nghị lườm Cừ Lễ Dương một cái, ánh mắt kia giống như là đang nhìn một đồng rác rưởi.

Cừ Lễ Dương chịu đựng loại ánh mắt khuất nhục này, khuôn mặt đẹp trai liền đỏ ửng lên, e ngại quyền thế của Hàn Thừa Nghị liền không dám phát tác.

Hành động này của Hàn Thừa Nghị quả thực là đa thương đến lòng tự trọng của người khác, Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn anh, lại nhìn Cừ Lễ Dương, cảm thấy anh có chút quá đáng. Cô không khỏi liền nói đỡ thay Cừ Lễ Dương: "Hàn Thừa Nghị, anh làm gì vậy? Nói chuyện thì chú ý một chút, học trường có làm gì anh sao? Sao anh có thể nói như vậy?"

Nhạc Tuyết Vi công khai bao che cho Cừ Lễ Dương, lại càng khiến cho Hàn Thừa Nghị thêm tức giận.

"Tôi làm sao? Tôi nói gì sai sao? Cậu ta đối xử với em như thế, em còn muốn tôi nói gì?" Hàn Thừa Nghị khinh thường cười lạnh một tiếng: "Cậu ta suy nghĩ bậy bạ với người phụ nữ của tôi, tôi còn cùng cậu ta khách khí cái gì? Thật nực cười!"

"Hàn Thừa Nghị!"

"Tuyết Vi không phải là người phục nữ của anh!" Cừ Lễ Dương đột nhiên ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của Hàn Thừa Nghị, nói ra những lời này: "Các người đã chia tay rồi!"

Lời này vừa nói ra, chung quanh đột nhiên an tĩnh lại. Hàn Thừa Nghị quét mắt nhìn về phía Cừ Lễ Dương, ngay cả Nhạc Tuyết Vi cũng ngẩn ra, lời kéo Cừ Lễ Dương: "Học trường, anh... Anh sao thế?"

"Haha..." Hàn Thừa Nghị sững sờ trong giây lát, khóe môi hơi nhếch lên, ánh mắt khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, giống như có thể chiếm đoạt toàn bộ!

Anh ngửa mặt lên trời cười hai tiếng, yết hầu chuyển động một cái, sau đó rất nhanh liền cúi người xuống, một tay túm lấy áo Cừ Lễ Dương, đè cậu ta lên tường. Khuỷu tay còn lại đè chặt lấy cổ Cừ Lễ Dương, giọng nói trầm thấp mà từ tính vang lên: "Có gan, cậu nói lại lần nữa xem?"

Cừ Lễ Dương bị xiết đến khó thở, sắc mặt càng ngày càng khó coi, nào đâu còn nói được?

Nhạc Tuyết Vi vội vàng nhỏ kim truyền dịch ra, nơi truyền dịch trên tay còn chảy máu cô cũng không quan tâm, tiến lên giữ chặt lấy Hàn Thừa Nghị: "Hàn Thừa Nghị, anh mau buông tay! Bắt nạt người yếu hơn mình thì có bản lĩnh gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 64: Kế Sách Và Đối Sách

Editor: Nhung

Mu bàn tay Nhạc Tuyết Vi không ngừng rỉ máu, tuy là không nhiều nhưng bàn tay cô trắng nõn, máu dính trên đó trông lại vô cùng đáng sợ.

Đáy lòng Hàn Thừa Nghị chợt lạnh, khẩu khí cũng lạnh: "Hiện tại, em là vì tên cận bã này mà ngay cả bản thân cũng không thêm đề ý sao?"

"Hàn Thừa Nghị, anh không cần phải nói đạo lý nữa. Vì sao anh lại khinh thường làm khó học trường? Tôi và anh ấy vốn là người bình thường giống nhau, đều không chịu đựng được việc bị anh chơi đùa đầu!" Nhạc Tuyết Vi che mu bàn tay lại, giờ phút này cũng có chút hối hận, vừa rồi cô đã quá xúc động.

"Nói cho tôi biết, có phải trong lòng em vẫn còn tên cận bã này không?" Hàn Thừa Nghị hít vào một hơi, cảm thấy buồn không chịu được.

Nhạc Tuyết Vi ngẩn ra, sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này? Chuyện của hai người, vì sao lại liên quan đến cả Cừ Lễ Dương? Cừ Lễ Dương đã từng làm tổn thương cô, sao cô còn có thể... Tên Hàn Thừa Nghị này có phải bị ngốc rồi không?

Cô im lặng suy nghĩ, Hàn Thừa Nghị lại cho rằng cô đồng ý, trên gương mặt anh tuần hiện rõ vẻ cố chấp cuồng loạn.

"Hừ! Em có nhớ thương cậu ta cũng vô dụng, tôi sẽ không để cho em được như ý nguyện đâu. Tôi nói cho em biết, em... đều là của tôi."

"Anh nói gì?" Nhạc Tuyết Vi buồn rầu ôm đầu, cô hoàn toàn không còn đường lui, làm loạn đến như vậy không ngờ lại đi ngược với mong muốn.

"Tuyết Vi!"

"Tiểu Tuyết....." Hàn Thừa Nghị trừng mắt nhìn mắt Cừ Lễ Dương, hướng Nghê Tuấn ra hiệu, "Đưa cậu ta đi."

Hàn Thừa Nghị xoay người, vừa bế Nhạc Tuyết Vi vừa dặn dò Nghê Tuấn: "Về son trang, gọi điện cho bác sĩ đến đó."

"Rồ."

Nghê Tuấn ngẩn ra, về son trang? Nhạc Tuyết Vi là người duy nhất tam thiếu đưa về tổ trạch của Hàn gia, mà đây là lần thứ hai cô ấy về son trang rồi.

Nhạc Tuyết Vi bệnh không nhẹ, trở lại bán hạ son trang, sốt cao không ngừng, ban đầu còn có thể nói vài câu với Hàn Thừa Nghị, còn bây giờ lúc nào cũng thấy ho khan.

“Khụ khụ khụ.....”

Ho nhiều, nhiệt độ cơ thể cũng càng ngày càng cao.

“Chuyện gì? Không phải cậu là bác sĩ sao? Vậy mà trị bệnh cảm vặt cũng không hết?” Hàn Thừa Nghị đau lòng vô cùng, không khỏi giận chó đánh mèo bác sĩ, “Cho cậu tiền lương cao như vậy. Cậu nhìn xem, giờ cô ấy đều hôn mê!”

“Á.....” Bác sĩ lau mồ hôi trán, nhỏ giọng giải thích đến, “Tam thiếu, đây là cô ấy đang ngủ, không phải hôn mê.”

Hàn Thừa Nghị sắc mặt cứng đờ, mắng: “Nhiệt độ người cô ấy càng ngày càng cao, cậu nói xem phải làm gì bây giờ!”

“Tam thiếu, cô ấy là bị cảm, thêm nữa sức khỏe vốn không được tốt cho nên bị sốt virus.....”

"Đừng nói lời vô nghĩa nữa." Hàn Thừa Nghị bực bội ngắt lời, "Nhanh chóng điều trị đi."

“Được được, tôi lập tức đi truyền dịch. Có điều, ngài hãy tìm cho cô ấy một người y tá đến chăm sóc, dùng khăn ướt lau người cho cô ấy.” Bác sĩ nói xong, lập tức chạy đi.

Sau khi được truyền nước, Nhạc Tuyết Vi cũng ổn hơn nhiều. Bởi vì phát sốt, hô hấp so ngày thường nặng nề hơn rất nhiều, khuôn mặt nhỏ cũng đỏ bừng.

Nghê Tuấn ở cửa xin chỉ thị: “Tam thiếu, y tá tới, có để cô ấy vào lau người cho tiểu thư không?”

Hàn Thừa Nghị định gật đầu, ngay sau đó nghĩ lại, lắc lắc đầu: “Không cần, để cô ấy nghỉ ngơi đã, có việc sẽ gọi.”

“Vâng.”

Đuổi được Nghê Tuấn và y tá, Hàn Thừa Nghị đi phòng ngủ, bê chậu nước ấm, đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn Nhạc Tuyết Vi, khóe miệng cong lên, cười cười: “Bác sĩ nói, phải dùng nước ấm lau mình, tôi không muốn để người khác chạm vào em, nữ cũng không được, cho nên..... Tôi giúp em lau? Không nói lời nào? Vậy chính là đồng ý, tôi bắt đầu đây.”

Hàn Thừa Nghị tự mình quyết định, đưa tay cởi quần áo Nhạc Tuyết Vi ra. Nhạc Tuyết Vi nhắm mắt, toàn thân bất lực, chỉ có thể mặc kệ anh ta muốn làm gì thì làm.

Có điều sau đó Hàn Thừa Nghị rất nhanh đã hối hận. Lau người giúp Nhạc Tuyết Vi đúng là kiểu có nhìn mà không có ăn, định kiểm tra năng lực tự động kiểm chế của anh sao?

Đối mặt với sức hấp dẫn của cô, Hàn Thừa Nghị thực chịu không nổi, khát vọng nóng bỏng khiến anh nuốt nước bọt.

Hàn Thừa Nghị ném khăn xuống, ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, cho dù hiện tại cô đang bệnh, nhưng đối với anh vẫn có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

“Ừm.....” Nhạc Tuyết Vi nhắm hai mắt, thống khổ hừ hừ, mồ hôi từ trán chảy xuống.

Hàn Thừa Nghị giật mình, anh đang làm gì đây? Tiểu nha đầu đang bị bệnh, vậy mà anh còn có suy nghĩ này.

“A, Thừa Nghị.....”

Đột nhiên, Nhạc Tuyết Vi ngủ không yên, miệng ni non gọi tên Hàn Thừa Nghị. Ánh mắt anh sáng rực lên, dừng hết mọi động tác, cẩn thận lắng nghe, sợ vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Thừa Nghị.....”

Là thật! Cô ấy vừa ngủ vừa gọi tên anh. Hàn Thừa Nghị quả thật mừng như nở hoa trong lòng.

“Tiểu Tuyết, tiểu Tuyết.” Hàn Thừa Nghị cúi đầu, hôn lấy cánh môi cô, dịu dàng, sợ làm cô đau.

"Dám ăn hiếp tôi..... Hừ....." Nhạc Tuyết Vi lẩm nhẩm lẩm nhảm, lại nói một câu.

“Ha!” Hàn Thừa Nghị nhẹ nhàng cắn cánh môi cô, cười nhạo nói, “Tôi ăn hiếp em sao? Sao không nghĩ xem em bắt nạt tôi như thế nào? Tôi đối với em còn chưa đủ tốt sao? Đúng là không có lương tâm.”

Buổi sáng tỉnh lại, Nhạc Tuyết Vi trợn tròn mắt suy nghĩ một hồi lâu, mới nhớ tới, ngày hôm qua cô bị Hàn Thừa Nghị đưa về bán hạ son trang.

Bỗng chốc ngồi dậy, mới phát hiện bên hông có một cánh tay giữ lại, cô nhắm mắt bỗng muốn khóc, tại sao cô lại ngủ cùng giường với anh.

Hàn Thừa Nghị ngay sau đó cũng tỉnh, rất tự nhiên đứng dậy ôm lấy cô, môi đặt ở bên gáy cô, hôn nhẹ:

"Tỉnh rồi sao? Thấy ổn hơn chưa? Để tôi xem, còn nóng không?" Nói rồi đưa tay đặt lên trán cô, đã bớt nóng rồi.

"Cả đêm sốt cao rồi, đứng dậy đi tắm đi. Thay quần áo sạch sẽ cho thoải mái."

Hàn Thừa Nghị đi xuống giường trước, vươn tay về phía Nhạc Tuyết Vi.

"....." Nhạc Tuyết Vi có chút mờ mịt, anh có ý gì, chẳng lẽ tối hôm qua cô đã đồng ý ở bên cạnh anh rồi sao?

"Không cần, tôi về nhà tắm." Nhạc Tuyết Vi tránh cánh tay của Hàn Thừa Nghị, tự xuống giường, đeo giày chuẩn bị về nhà.

"Nghe lời." Hàn Thừa Nghị nhìn cô, không vui nhíu mày. Nhưng thấy cô bệnh nặng nên không đành lòng cáu giận, nói: "Ra mồ hôi mà không tắm rửa, ra ngoài nhất định sẽ bị cảm."

"Không sao đâu." Nhạc Tuyết Vi không nghe anh, đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

Vừa mới đi hai bước, thân mình đã bị Hàn Thừa Nghị từ phía sau ôm lại.

"Được, hôm qua là tôi không tốt. Tôi xin lỗi, em còn chưa hết bệnh, vậy nên đừng giận đối với tôi nữa, em ở lại son trang mấy ngày dưỡng bệnh đi. Đồ đạc của em ở trong phòng, tôi không cho ai động đến cả."

Lời nói thực êm tai, thật là âu yếm. Có điều, nếu như anh không có Kiều Vũ Vi.

Nhạc Tuyết Vi gạt nhẹ khóe miệng, cười lạnh: "Hàn Thừa Nghị, anh cho rằng tôi tức giận là vì anh sao? Không, anh sai rồi. Anh nghĩ một chút mà xem, mối quan hệ giữa chúng ta là gì? Chỉ là mối quan hệ cấp trên cấp dưới trong công việc mà thôi. Có cấp dưới nào bị bệnh mà lại đến dưỡng bệnh ở nhà cấp trên không? Mà anh nói xin lỗi, anh nào có lỗi gì với tôi? Anh bảo vệ vị hôn thê của anh, đó là lẽ đương nhiên. Ai mà chẳng muốn đem những điều tốt đẹp nhất đến với người mình yêu. Tôi hiểu, cho nên tôi không trách anh. Chỉ là tôi không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào ở bên ngoài với anh, tôi đã nói rất nhiều lần rồi nhưng anh lại không nghe. Tôi không có cách nào khác là nhắc lại một lần nữa. Hôm nay, tôi nhắc lại, nhất định tôi sẽ không thay đổi chủ ý. Giao dịch giữa chúng ta đã kết thúc."

Nhạc Tuyết Vi mở cửa phòng đi ra ngoài, Hàn Thừa Nghị trầm mặc nhìn cô đi xa, không nghĩ ra được lời gì để giữ cô lại, tiểu nha đầu này đã quyết tâm, mềm không được cứng không xong, anh đúng là đã hết cách rồi.

Ra đến cửa chính, quản gia chờ sẵn, cười ngênh đón Nhạc Tuyết Vi: "Tiểu thư, cô đi bây giờ sao? Tam thiếu đã chuẩn bị xe để đưa cô về."

Nhạc Tuyết Vi nói cảm ơn với quản gia, nghĩ nghĩ, hỏi: "Bác Thiệu, bác đã từng thấy vị hôn thê của tam thiếu chưa?"

Quản gia sừng sốt, chần chờ lắc đầu: "Tôi biết vị hôn thê của tam thiếu đã trở về, có điều tam thiếu chưa từng đưa cô ấy về đây. Mà sao tiểu thư lại hỏi vậy?"

"Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi chút thôi." Nhạc Tuyết Vi cười lắc đầu, lên xe.

Hóa ra, Kiều Vũ Vi chưa từng vào bán hạ son trang? Đây không phải một tín hiệu rất tốt sao? Có lẽ, nước cờ này cô đã đi đúng, chia rẽ Hàn Thừa Nghị và Kiều Vũ Vi, không phải là không thể.

Nhạc Tuyết Vi vừa mới về kí túc xá đã có bác sĩ, y tá đến gõ cửa.

"Cô khỏe chứ, chúng tôi là người do tam thiếu phái đến. Tam thiếu sợ cô quên truyền nước nên dặn chúng tôi tới kí túc xá truyền cho cô."

Đối mặt với bác sĩ, y tá, Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc trợn mắt há mồm! Trong lòng, dòng nước ấm đã bắt đầu chảy. Hàn Thừa Nghị này, sao lại mâu thuẫn như vậy? Rõ ràng rất xấu xa, nhưng sao lại quan tâm cô đến vậy?

Lúc này Hàn Thừa Nghị đến nước C dự tuần lễ thời trang Paris, anh có đặt một bộ lễ phục của một nhà thiết kế nổi tiếng, thậm chí, bộ này để Tiểu Tuyết mặc vào, nhất định sẽ rất xinh đẹp.

Có phải cô từng nói không có lễ phục mặc đúng không? Vậy thì tốt, cô có kế sách, anh cũng có đối sách, dù sao đi nữa, ngày đó nhất định phải để cô mặc thật đẹp đứng bên cạnh anh.

"Tam thiếu, bộ lễ phục này đưa cho Kiều tiểu thư thử sao?" Nghe Tuấn cho rằng bộ lễ phục này anh vì Kiều Vũ Vi mà đặt trước.

Hàn Thừa Nghị đỡ trán, cười như không cười, hỏi lại: "Ai nói là cho cô ấy?"

## Chương 65: Váy Khảm Kim Cương

Editor: Thanh Tâm

Chương trình của tập đoàn ‘ ần hồ ’, đã trải qua một lần suy sụp qua sự kiện ấy, một lần nữa lại được khởi công, hôm nay là ngày cử hành nghi thức đặt móng.

Nhạc Tuyết Vi vốn dĩ lấy lý do “thân thể không tốt không cách nào tham gia”, cự tuyệt tham dự hoạt động lần này, lại bị Hàn Thừa Nghị một câu bác bỏ, “Được thôi, muốn nghỉ ngơi cũng có thể, coi như em bỏ bê công việc, khấu trừ mười ngày tiền lương!”

Dựa vào, một tháng chỉ có ba mươi ngày!

Nhạc Tuyết Vi một bên nguyên rủa “Kẻ độc ác giàu có”, mặt xám mảy tro đi theo sau lưng Hàn Thừa Nghị tham dự hoạt động lần này. Ngày khởi công đặt móng, là tương đương với bận rộn. Hàn Thừa Nghị cũng yêu cầu Nhạc Tuyết Vi chuẩn bị hết thấy.

Không biết có phải hay không do tâm lý tác dụng, anh có cảm giác, Nhạc Tuyết Vi làm việc, so với Hách Tích Âm trước kia tốt hơn.

Bận rộn cả ngày, đến 6 giờ chiều, mới xem như sắp kết thúc, phần còn lại chính là cử hành tiệc tối. Cái này..... Nhạc Tuyết Vi thật không có biện pháp tham gia.

“Chủ tịch.....”

Cô đặt hai tay phía trước, gục xuống đầu, rầm rì nói, “Mọi việc nên làm đều đã làm xong rồi, còn tiệc tối, chính là đơn giản ăn uống uống, ngài xem, cũng không có việc của tôi, tôi có thể xin nghỉ được không?”

Hàn Thừa Nghị nhấp một ngụm Whisky, cảm giác cay tê khiến anh cảm thấy một mối tiêu tán không ít.

“Không được.” Không có một tia do dự, căn bản là không thương lượng.

“Chủ tịch!” Nhạc Tuyết Vi cấp bách, vội la lên, “Ngài không đồng ý cũng không được! Tôi không mang quần áo, lễ phục của tôi bị vị hôn thê tôn quý của ngài đoạt đi, tôi đâu thể ăn mặc như thế này tham dự được?” Nói xong, chỉ chỉ trên người cô mặc một bộ đồ công sở chuyên nghiệp.

“Có chuyện gì đâu? Không phải rất đẹp sao?” Hàn Thừa Nghị khước miệng gọi lên, ần ần mỉm cười, “Tôi cảm thấy, em cho dù mặc cái gì cũng đều xinh đẹp nhất.”

“Hừ hừ.....” Nhạc Tuyết Vi cười gượng hai tiếng, “Điều này hẳn là không thể được rồi, ở trong mắt ngài, xinh đẹp nhất chính là vị hôn thê của ngài.”

Cô lần nữa nhắc tới Kiều Vũ Vi, khẩu khí liền không kìm được. Hàn Thừa Nghị nghe cô nhắc tới Kiều Vũ Vi, sắc mặt cũng có chút mất tự nhiên. Anh đương nhiên biết, có Kiều Vũ Vi, còn hoà thuận vui vẻ cùng Tuyết Vi đây đưa không thôi là không đúng, nhưng là, cho dù biết điều này sẽ cô phụ Kiều Vũ Vi, là tội ác, anh vẫn không có cách nào khống chế chính mình không làm như vậy.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, khát vọng một người đến vậy.

“Tóm lại, tôi nói em bắt buộc phải tham gia, nhất định phải tham gia.”

Không muốn tiếp tục đề tài khó chịu, Hàn Thừa Nghị cường ngạnh lời kéo Nhạc Tuyết Vi ra phòng nghỉ.

“Đi chỗ nào chứ! Ngài đừng lôi kéo tôi, tôi thật đi không được! Sẽ khiến ngài mất mặt.” Nhạc Tuyết Vi dựa vào điểm hiểm yếu nhất chống lại.

Hàn Thừa Nghị không dao động, lôi kéo cô vào thang máy, xuống gara dưới hầm. Xe xuất phát, hướng đến địa điểm tổ chức tiệc tối, khách sạn thành phố T Agoda.

Nhạc Tuyết Vi vạn phần nghi hoặc, không phải chứ? Thật sự muốn cô ăn mặc như thế này tham dự yến hội à? Thương hội lần này đều là thương nhân nổi tiếng, muốn cô thật sự như thế này đi, không phải ném mặt mũi Hàn Thừa Nghị, mà là ném mặt mũi chính mình đi!

“Ăn hừ.....” Nhạc Tuyết Vi cầu xin tha thứ, “Chủ tịch.”

Hàn Thừa Nghị hơi hơi mỉm cười: “Muốn tôi che miệng em lại sao?”

Không cần! Nhạc Tuyết Vi quyết đoán im lặng, lắc đầu.

Tối khách sạn Agoda, Hàn Thừa Nghị lôi kéo Nhạc Tuyết Vi thẳng một đường đến phòng tổng thống cố định của anh. Đứng ở nơi này, Nhạc Tuyết Vi không khỏi nhớ tới hai người náo loạn một đêm tình. .... Giương mặt có chút nóng lên, anh mang cô tới nơi này làm cái gì?

“Đi tắm rửa.”

Hàn Thừa Nghị kéo cà vạt, tùy ý chỉ chỉ, trầm giọng ra lệnh.

“Không!” Nhạc Tuyết Vi che ở ngực, cảnh giới nhìn hấn, “Tôi đã nói không cùng anh!”

“Biết, tôi không phải kẻ điếc.” Hàn Thừa Nghị vô vị nhún nhún vai, chỉ chỉ trên giường hộp quà phóng đại, nói, “Nếu em sợ hãi như thế, tôi sẽ thuê một phòng khác, tôi tắm rửa ở phòng cách vách. Em tắm rửa xong, đem quần áo trên giường thay, tôi đi ra ngoài.”

Nói xong, xoay người, thật sự kéo cửa đi ra ngoài.

Nhạc Tuyết Vi: “.....”

Như thế nào đây? Tắm rửa, thay quần áo? Cái gì ý tứ đây? Cô tại sao nghe không hiểu?

Cô không có trực tiếp đi phòng tắm, mà là đi đến bên giường, mở ra hộp quà, lần này, Nhạc Tuyết Vi ngơ ngẩn, một kiện lễ phục hoa lệ an tĩnh nằm trong hộp, toàn thân màu lam phấn, thực thích hợp với độ tuổi của cô.

Lễ phục thiết kế độc đáo, kết hợp hai yếu tố phương Đông và phương Tây, mang khí thế cao quý ưu nhã, lại không mất đi cái lịch sự tao nhã tinh xảo, vừa thấy chính là thiết kế của danh nghệ. Nhạc Tuyết Vi sờ sờ, không biết là chất liệu gì, bóng loáng mềm mại giống như da người, không thể tưởng tượng nhất chính là, cổ áo, vòng eo đều khảm đầy đá quý!

“Á!” Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc che miệng nhẹ than một tiếng, cái lễ phục có bao nhiêu quý giá a! Nữ hài từ đầu là thích váy áo xinh đẹp, cho dù là Nhạc Tuyết Vi cũng không ngoại lệ. Anh giúp Kiều Vũ Vi lấy một kiện lễ phục của cô, cô cho rằng, cô đã thua, ở trong lòng anh, Kiều Vũ Vi vẫn là tương đối quan trọng, nhưng là hiện tại. .... anh đưa cô thêm một kiện, Nhạc Tuyết Vi không hiểu thời trang, nhưng bộ lễ phục này thoát nhìn còn đắt hơn so với đồ chanel vốn đã sang quý!

Nhạc Tuyết Vi nâng lễ phục lên, ôm vào trong lòng ngực, môi nhợt nhạt cười. Trận chiến này, ai thắng, còn chưa định được đâu! Kiều Vũ Vi, chờ đấy, mẹ con các người đặc ý không được lâu đâu!

Nhạc Tuyết Vi đổi lễ phục đi ra cửa phòng, không thấy được Hàn Thừa Nghị, nhưng lại thấy Hàn Thiên Lỗi một thân âu phục giấy da ôm cánh tay dựa vào trên vách tường, nhìn thấy cô, ra vẻ lưu manh nhìn cô thối tiếng huyết sắc, “Hu. .... Nha, không tồi! Cô bé lọ lem mặc váy công chúa vào, đúng là chuyện có thật nha.”

“Muốn chết à, Hàn Thiên Lỗi, cậu cư nhiên dám chê cười tôi!”

Nhạc Tuyết Vi làm bộ giả tay đi đánh Hàn Thiên Lỗi, Hàn Thiên Lỗi linh hoạt chột lóe thân tránh thoát, ha ha cười nói: “Đừng lộn xộn a! cô hoạt động như vậy, thật không phù hợp với hình tượng công chúa!”

“Hừ!” Nhạc Tuyết Vi giả vờ sinh khí, xoay người không để ý tới anh.

Hàn Thiên Lỗi lại đi dỗ cô, “Thật sự tức giận sao? Đừng nóng giận, nói giỡn thôi!”

“Tôi cứ tức giận đấy.” Nhạc Tuyết Vi một bên nói, một bên xoay đầu đối với Hàn Thiên Lỗi nhếch miệng cười.

Hàn Thiên Lỗi chú ý tới, trên cổ cô vẫn luôn mang vòng cổ đá quả nho mình tặng, tâm tình tức khắc trở nên thực nhẹ nhàng. Ở trước mặt Nhạc Tuyết Vi khom lưng chấp tay thi lễ, “Tuyết Vi công chúa, ngài đi thông thả, tiểu nhân đỡ ngài?”

“Ha ha.” Nhạc Tuyết Vi nhấp miệng cười hết sức vui mừng, ngay sau đó hỏi, “Tam thúc cậu đâu? Anh ấy cùng tôi đi lên, còn không có ra sao?”

Hàn Thiên Lỗi lắc đầu: “Tam thúc là nam nhân, bộ kiện quần áo là được, đâu giống công chúa ngài, muốn tắm gội thay quần áo, rửa mặt chải đầu hoá trang. ....”

Nhạc Tuyết Vi trừng hấn, Hàn Thiên Lỗi lập tức thành thật: “Hắc hắc, tam thúc của tôi sớm đi xuống rồi, hôm nay tam thẩm tương lai cùng cha vợ, mẹ vợ tương lai đều tới, tam thúc còn không chạy nhanh tự mình nghênh đón, chú ấy coi tam thẩm như bảo bối. ....”

Nghe lời này, sắc mặt Nhạc Tuyết Vi dần dần trầm đi xuống. Anh đi rồi, cho cô một kiện váy áo hoa lệ áo, bản thân lại đi đón Kiều Vũ Vi!

“Tuyết Vi? Xảy ra chuyện gì sao?” Hàn Thiên Lỗi cảm giác được cô thất thần, nghĩ thầm cô rốt cuộc đã từng ở bên tam thúc, không nên ở trước mặt cô nhắc tới tam thẩm, thời gian vẫn chưa đủ cho cô chữa lành vết thương của quá khứ sao?

Nhạc Tuyết Vi miễn cưỡng cười cười, lắc đầu: “Không có việc gì, chúng ta đi xuống đi!”

Khách sạn Agoda, đại sảnh thương vụ yến hội.

Đèn thủy tinh treo cao cao ở trung tâm trần nhà, chiếu xạ ra ánh sáng lưu li. Hành lang khổng lồ, chính tề bày biện bàn ăn dài, mặt trên trải thuần một sắc tuyết trắng khăn trải bàn, bộ đồ ăn tỏa ra ngân quang, đồ ăn mê người được đem lên, từng trận hương thơm hấp dẫn.

Trên thảm, là các thương nhân nổi tiếng của thành phố T, thiên kim danh giá, trang phục lộng lẫy,, vừa di động, trên người tản mát ra hương thơm của các loại nước hoa.

Đây có thể nói là hào môn thịnh yển chân chính, Nhạc Tuyết Vi mới lạ nhìn hết thấy, tạm thời đem phiền não đều ném về phía sau.

Hàn Thiên Lỗi đoán được tâm tư của cô, khom lưng cúi đầu ghé vào bên tai cô thấp giọng nói: “Có phải hay không lần đầu tiên tham gia loại hoạt động này?”

“Ân!” Nhạc Tuyết Vi thành thành thật thật gật đầu, bộ dáng hồn nhiên khiến tim Hàn Thiên Lỗi đột nhiên nảy lên.

“chốc lát theo sát tôi, người nhiều, tôi sợ cô đi lạc.” Hàn Thiên Lỗi thử đem cánh tay duỗi ra trước mặt cô, Nhạc Tuyết Vi ngẩn người, nhìn nhìn khắp hội trường, những người khác đều là nữ kéo nam đi cùng nhau, thế là hiểu.

“Giống như vậy?” Nhạc Tuyết Vi giống như hải tử mới tập đi, bám trụ vào cánh tay của Hàn Thiên Lỗi.

“Ân, đúng rồi, thật thông minh, công chúa điện hạ.”

“Ha ha.....”

Hàn Thừa Nghị dẫn Kiều Vũ Vi, cùng vợ chồng Kiều Vạn Đông tiến vào hội trường, tức khắc, mấy người trở thành tiêu điểm của yến hội, mọi người sôi nổi tiến về phía Hàn Thừa Nghị chào hỏi. Hàn Thừa Nghị khách khí lễ phép ứng phó, ánh mắt lại xuyên thấu qua đám người dừng lại ở chỗ Nhạc Tuyết Vi cùng cháu trai Hàn Thiên Lỗi.

Là anh lo lắng chốc lát yến hội bắt đầu, sẽ không có thời gian chăm sóc Nhạc Tuyết Vi, mới bảo cháu trai đi cùng cô, chính là hiện tại, nhìn hai đứa nhỏ cười hì hì, nói chuyện với nhau thật vui, Hàn Thừa Nghị trong lòng không biết là tư vị gì, tóm lại, anh hối hận, đáng nhẽ nên bảo Nghê Tuấn tìm nữ hải tử đến đi cùng cô.

Bảo bối của anh, người khác chỉ nhìn một cái, đều khiến cả người anh không thoải mái?

Hàn Thừa Nghị một đường tiến lại gần, cuối cùng đến cạnh người Nhạc Tuyết Vi. Hàn Thừa Nghị nhú mày nhìn Nhạc Tuyết Vi kéo cánh tay của cháu trai, tâm tình trượt xuống đến đáy cốc. Mà ở bên cạnh anh, giờ phút này chính là Kiều Vũ Vi cũng thấy Nhạc Tuyết Vi.

Nha đầu này như thế nào lại ở đây? Trên người cô ta mặc..... Kiều Vũ Vi khẽ nhếch cánh môi, trừng lớn hai mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi, nha đầu này, thế nhưng mặc lễ phục mới nhất của nhà thiết kế vinh dự nhất của tuần lễ thời trang Paris!

Lễ phục chỉ có một kiện, cô ta lúc trước ở TV nhìn trúng, muốn Hàn Thừa Nghị mua cho cô ta, nhưng là, Hàn Thừa Nghị nói, lễ phục chỉ có một kiện, đã có người mua, nhà thiết kế kia cũng tỏ vẻ bộ quần áo này là tâm huyết của cô ấy, sẽ không làm thêm nữa, sẽ không chế tác cái thứ hai!

Hàn Thừa Nghị đều không mua được lễ phục, hiện tại cư nhiên mặc ở trên người Nhạc Tuyết Vi! Cô ta bất quá là danh tiếng không đáng một xu, nha đầu nghèo kiết xác, như thế nào sẽ mua được loại lễ phục này?

Nhạc Tuyết Vi ngao nghể đón ánh mắt của Kiều Vũ Vi, không chút nào lộ sự khiếp đảm, kiên nghị cùng quả cảm, làm cô hết sức mỹ lệ mê người. Bởi vì giờ phút này đại đa số người đều đi theo Hàn Thừa Nghị, thế là rất nhiều người tự nhiên chú ý tới Nhạc Tuyết Vi.

Đã có người khe khẽ nói nhỏ: “Vị xinh đẹp này, không biết là thiên kim nhà nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 66: Song Long Song Phượng

Editor: Thanh Tâm

Dạ tiệc bắt đầu, giống như một bộ phim, vũ khúc lưu chuyển.

Hàn Thiên Lỗi vẫn luôn bồi ở bên người Nhạc Tuyết Vi, nếu không phải anh vẫn luôn canh chừng ở đó, Nhạc Tuyết Vi không biết bị bao nhiêu kẻ quấy rầy. Hàn Thiên Lỗi âm thầm che miệng, tiểu nha đầu không có việc gì lớn lên xinh đẹp như thế làm cái gì? Lớn lên xinh đẹp như vậy cũng thôi đi, còn đáng yêu như thế, hôm nay thật xinh đẹp!

“Đúng rồi, lần trước cô giúp tôi sửa bản vẽ, trúng tuyển rồi, quán quân!”

Hàn Thiên Lỗi đột nhiên nhớ tới sự kiện kia, một bên giúp Nhạc Tuyết Vi lấy đồ ăn một bên nói.

“Hả?” Nhạc Tuyết Vi sững sốt hai giây mới phản ứng lại, lời này là có ý gì, che miệng lại không thể tin được nhìn Hàn Thiên Lỗi, “Thật sự? cậu gạt tôi, tôi không tin!”

“Tôi lừa cô làm cái gì? Lần này tôi được làm tổng thiết kế của dự án “Ấn Hồ”, tam thức vô cùng cao hứng, vẫn luôn khen tôi tiến bộ, có tiền đồ, điều này tôi cũng có thể lừa cô sao?” Hàn Thiên Lỗi đem một khối thịt cá trắng nõn đưa tới miệng Nhạc Tuyết Vi, “Há mồm.”

“A, ừ.” Nhạc Tuyết Vi ngoan ngoãn làm theo, một bên vừa nhai nuốt, một bên hưng phấn nói, “Cái này tôi thật không nghĩ tới, thật là chúc mừng cậu! Thật tốt quá!”

Hàn Thiên Lỗi ngượng ngùng gãi gãi đầu, cười: “Kỳ thật, tổng thiết kế đáng ra hẳn là cô, cái này vốn dĩ chính là cô thiết kế, chỉ là mang tên của tôi. ....”

Thiết kế được lựa chọn, đại biểu cho việc năng lực của cô được công nhận rồi, Nhạc Tuyết Vi làm sao lại sẽ để ý nhiều? Huống chi, Hàn Thiên Lỗi là bạn tốt của cô. Nhạc Tuyết Vi lắc đầu một cái, “Cậu đừng nói như thế nói, thiết kế cùng cấu tạo đều là của cậu, tôi chỉ là sửa lại một chút. .... Thiên Lỗi, tôi cũng thật là cao hứng! Cứ nhiên lại được quán quân!”

“Àn, cô rất tuyệt!” Hàn Thiên Lỗi cười xoa xoa đầu Nhạc Tuyết Vi, ánh mắt tràn ngập thương tiếc cùng sùng nịnh, trong lúc bất tri bất giác, anh đối với cô nàng Nhạc Tuyết Vi này kết tình hữu nghị, cũng phát sinh vài điều biến hoá, giống như mưa xuân âm thầm đến, chờ đến khi phát hiện ra, thì người kia đã ở trong lòng anh rồi.

“Hàn Thiên Lỗi!”

Có người bắt lấy cánh tay đang duỗi ra của Hàn Thiên Lỗi, Hàn Thiên Lỗi nhìn Nhạc Tuyết Vi, có điểm khó xử. Nhạc Tuyết Vi đẩy đẩy cánh tay anh, “cậu qua bên kia một chút đi! Tôi một mình ở chỗ này ăn một chút là được rồi.”

“Kia. .... vậy tôi đi một lát, cô đừng đi đâu, tôi một lát liền trở về ngay.”

“Àn, hảo.”

Hàn Thiên Lỗi đi xa, Nhạc Tuyết Vi chán đến chết món gì cũng đều không muốn ăn, Hàn Thừa Nghị cũng không biết là đi đâu, cũng chưa nhìn thấy anh ở trong hội trường. Mặc kệ là ở đâu, nhất định là bên cạnh Kiều Vũ Vi đi, tâm tình cô không tốt, muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Nhạc Tuyết Vi đi ra khỏi yến hội, đi đến bể bơi lộ thiên ở đằng sau. Nơi này không có ai cả, Nhạc Tuyết Vi dứt khoát ở bờ cát ngồi xuống.

Bên tai vang lên tiếng bước chân mang giày cao gót, dần dần tới gần Nhạc Tuyết Vi, một bóng đen bao phủ dừng ở tầm mắt của Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn về phía người vừa tới, phát hiện ra là cô ta, một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Là cô sao, chị gái.” Nhạc Tuyết Vi chậm rãi từ từ đứng lên, khí thế ung dung nhìn Kiều Vũ Vi.

“Đừng gọi tao là chị!” Kiều Vũ Vi quát khê, cẩn thận nhìn nhìn bốn phía, xác định không có người chú ý tới nơi này, mới nhìn Nhạc Tuyết Vi cười lạnh, “Mày tại sao lại ở chỗ này? Cô. .... lễ phục trên người mày là chuyện như thế nào? không phải là đòi ba bỏ tiền mua đi?”

Nhạc Tuyết Vi nhìn chị gái khác mẹ một bộ dáng khản trương, trong lòng càng thêm khinh thường: “Là cha mua cho tôi, thế thì sao nào?”

“Mày! Con nha đầu chết tiệt kia!” Kiều Vũ Vi vừa nghe, Nhạc Tuyết Vi mặc lễ phục hoa lệ như thế nhưng lại chính là mua bằng tiền của Kiều gia! Tức khắc trong con giận dữ, lạnh mặt mắng, “Mày không biết lễ phục này quý giá thế nào sao? Cha một tháng kiếm được bao nhiêu tiền? Mày lại ngang nhiên đòi ông mua cho người lễ phục quý giá như vậy?”

Nhạc Tuyết Vi khinh thường cười, vẻ non nớt trên mặt cô xen lẫn sự lãnh đạm cùng kiên quyết không đứng lăm vói tuổi tác: “Chị dựa vào cái gì quản tôi? Cha tôi thương yêu tôi, nhiều quần áo quý giá như thế, cha đều có thể mua cho tôi, ông nói tôi là tiểu công chúa của ông, ông muốn làm cho tôi vui!”

“Nhạc Tuyết Vi, mày đừng đắc ý!”

Kiều Vũ Vi cắn răng, sắc mặt thật không tốt, bởi vì diện mạo vốn dĩ đã bình thường, giờ phút này cùng Nhạc Tuyết Vi sắc sảo đến loá mắt đứng chung một chỗ, càng thấy rõ sự khập khiễng.

Nhạc Tuyết Vi không nghĩ ở chỗ này cùng Kiều Vũ Vi tranh chấp, cô trước mắt còn không nghĩ đem thân phận Kiều gia tiểu nữ nhi của mình cho ra ánh sáng, cho nên đối mặt Kiều Vũ Vi đang tức giận, cô cũng không muốn nói tiếp, tránh đi khỏi Kiều Vũ Vi muốn đi. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Kiều Vũ Vi lại đưa tay kéo Nhạc Tuyết Vi.

“Không được đi! Mày phải nói cho rõ ràng.”

“Nói cái gì rõ ràng cơ? Không thể hiểu được. ....” Nhạc Tuyết Vi kéo tay mình lại, tránh xa Kiều Vũ Vi.

“Mày tại sao lại xuất hiện ở loại yến hội thượng lưu này? Còn nữa, Mày đột nhiên đối xử thật tốt với cha, là muốn cái gì? Mày không phải không muốn nhận người cha này hay sao? Mày đến tốt cùng muốn làm cái gì? Mày đột nhiên như vậy, thật quá kỳ quái!”

Khó khăn lắm mới bắt được Nhạc Tuyết Vi, Kiều Vũ Vi như thế nào chịu buông cô ra?

Kiều Vũ Vi khăn trương giữ chặt không buông tay, Nhạc Tuyết Vi liền liều mạng muốn tránh thoát.

“Buông tay!”

“Không bỏ!”

Hai người đứng ở cạnh bể bơi, cứ như thể đưa đẩy lôi kéo, lại đều mang giày cao gót, chuyện ngoài ý muốn cuối cùng đã xảy ra.

“Buông tay!”

“A!”

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên tránh thoát khỏi sự kìm kẹp của Kiều Vũ Vi, Kiều Vũ Vi trên tay lực đạo lại không kịp thu lại, lại gần sát bể bơi, bởi vì tác dụng của quán tính, Kiều Vũ Vi dưới chân lao đảo mấy cái, thân mình một đường hướng bể bơi rớt xuống!“A! Kiều Vũ Vi!”

Nhạc Tuyết Vi phản ứng lại đây, lập tức đuổi tay đi kéo cô ta, nhưng là đã muộn, Kiều Vũ Vi thẳng tắp ngã vào bể bơi.

Kiều Vũ Vi không biết bơi, hơn nữa trên người lễ phục hút nước càng trở nên nặng nề, thân thể trở nên trì trệ, ở trên mặt nước quẫy đạp hai cái, liền bắt đầu chìm xuống. Nhạc Tuyết Vi kinh hoàng thất thố vọt tới bên cạnh bể bơi, cao giọng kêu: “Kiều Vũ Vi! Kiều Vũ Vi! Có ai không! Có người rơi xuống nước!”

Một bên gọi người, một bên xé lễ phục, khổ nỗi lễ phục chất lượng quá tốt, xé thế nào cũng không rách, Nhạc Tuyết Vi không có biện pháp, đành trực tiếp vén cao váy nhảy xuống, ngay sau đó liền chìm vào bể bơi, hướng tới chỗ Kiều Vũ Vi bơi đến.

Nhạc Tuyết Vi sẽ bơi lội không tệ, nhưng cô cũng chỉ là tiểu cô nương, muốn đem một người không biết bơi mà thể trọng còn lớn hơn cả mình kéo lên bờ, vẫn là phải cố hết sức, cả nửa ngày, cô cũng chỉ miễn cưỡng giữ chặt Kiều Vũ Vi, nhưng lại không có cách nào đem cô talên bờ được.

“Khụ khụ.....”

Không chỉ như thế, nước trong bể không ngừng tiến vào miệng cô, cô cũng bắt đầu cảm thấy không ổn.

“Bên kia có người rơi xuống nước!”

“Đừng vậy! Ai cơ!”

“Mau, nhanh qua cứu người!”

“Nha, hình như là bạn gái của Hàn tổng!”

Mọi người cuối cùng cũng chú ý tới tình huống của bể bơi, sôi nổi chạy tới.

“Tránh ra!”

“Tránh ra một chút!”

Đột nhiên, hai thân hình cực kỳ tương tự, tướng mạo cao ráo đều không sai biệt lắm đồng thời xuyên qua đám người đang vây xem i, cấp tốc tiến lên, giống như cá chép vượt vũ môn nhảy vào bể bơi! hai người này, đúng là Hàn Thừa Nghị cùng Hàn Thiên Lỗi ha chú cháu nghe tin xong đã vội chạy đến.

Hàn Thừa Nghị nhảy vào trong nước, bế lên Kiều Vũ Vi hơi thở thoi thóp nhắm nghiền hai mắt, đồng thời lo lắng nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, “Tiểu Tuyết, em không sao chứ?”

Thời khắc mấu chốt, cứu người quan trọng, Nhạc Tuyết Vi lắc đầu: “Tôi không có việc gì.”

Hàn Thừa Nghị ôm Kiều Vũ Vi lên bờ, Hàn Thiên Lỗi cũng lôi kéo tiêu Nhạc Tuyết Vi đang tiêu hao thể lực bò lên bờ.

Kiều Vũ Vi sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, Hàn Thừa Nghị đem cô ta đặt ở trên mặt đất, duỗi tay sờ sờ động mạch chủ, nhấn vào ấn đường một chút, đột nhiên cong thân xuống, nâng cầm Kiều Vũ Vi, nắm lấy cánh mũi cô ta, mũi mỏng bao phủ ở trên cánh mũi của Kiều Vũ Vi, thổi khí vào trong.....

“.....” Nhìn một màn này, ngực Nhạc Tuyết Vi hơi căng thẳng, tuy rằng biết đây là hô hấp nhân tạo, để cứu Kiều Vũ Vi, chính là, tận mắt nhìn thấy bọn họ như vậy, lại không có cách nào thoải mái được.

Trên người đột nhiên ảm áp, là Hàn Thiên Lỗi cầm khăn tắm tới khoác ở trên người cô. Hàn Thiên Lỗi săn sóc hỏi cô, “Không có việc gì sao? Sắc mặt

khó coi như thế.....”

Nhạc Tuyết Vi thất thần lắc đầu: “Tô không sao cả.”

Được Hàn Thừa Nghị một phen cấp cứu, Kiều Vũ Vi phun ra một ngụm nước bắn, lồng ngực bắt đầu phập phồng, mắt cũng mở ra, phản ứng đầu tiên chính là ôm Hàn Thừa Nghị khóc lớn lên, “Thừa Nghị, thừa Nghị, dọa chết em rồi.....”

Hàn Thừa Nghị ôn nhu đem cô ta ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ, bồi trấn an: “Đừng sợ, không có việc gì.”

Mọi người vừa thấy không có việc gì, đều thả lỏng lại.

Kiều Vạn Đông cùng Khang Tuệ Trân hai vợ chồng chậm chạp chạy tới, Khang Tuệ Trân vừa thấy, nữ nhi của mình rơi xuống nước, kia còn lợi hại? thấy bên cạnh còn có Nhạc Tuyết Vi, trông mắt vừa chuyển bắt đầu tính kế, gục xuống bên người Kiều Vũ Vi, ôm nữ nhi liền bắt đầu khóc.

“Vũ vi, con đây là xảy ra chuyện gì? Hào hào, như thế nào lại rơi xuống nước chứ? Con không biết bơi, sẽ không bao giờ tới gần bể bơi đi!”

Khang Tuệ Trân một bên khóc lóc kể lể, một bên hướng tới nữ nhi đưa mắt ra hiệu, Kiều Vũ Vi tức khắc hiểu được, phối hợp với bà ta cùng nhau diễn kịch, khóc lóc sụt sùi tỏ vẻ ủy khuất nói, “Mẹ, đừng nói nữa, đều là con không cẩn thận, không trách người khác được...”

“Không trách người khác? Vũ vi à, Con nói lời này là có ý gì? Có phải hay không có người đẩy con xuống nước?” Khang Tuệ Trân kỹ thuật diễn xuất đã đạt tới cảnh giới thượng thừa rồi.

“.....” Kiều Vũ Vi do do dự dự nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, bộ dạng giả ngu kia, quả thực là phiên bản sống của mẹ cô ta.

“Vũ vi, Con đừng sợ, có Hàn tổng ở đây! Mặc kệ là ai đẩy Con, chỉ cần Con nói ra, Hàn tổng nhất định sẽ thay con làm chủ!” Khang Tuệ Trân một bên nói, một bên dùng ánh mắt oán độc nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, nha đầu thối, tao xem mày còn có thể nhắc lên được cái sóng gió gì!

“Mẹ.....” Kiều Vũ Vi tựa hồ thực rồi rầm, bụm mặt, hướng về phía Nhạc Tuyết Vi chỉ tay, nói, “Là cô ấy, con không biết đã đắc tội cô ấy chỗ nào, nhưng cô ấy chính là cố ý đẩy con xuống nước!”

Vào thời điểm cô ta chỉ này, Kiều Vạn Đông đang ngồi xổm trước mặt con gái nhỏ của mình, từ tay Hàn Thiên Lôi tiếp nhận khăn tắm, thay con gái lau tóc ướt, động tác tràn ngập quan tâm, rất cẩn thận, vô luận là ai, đều không khó để nhìn ra, Kiều Vạn Đông đối Nhạc Tuyết Vi rất là yêu thương.

Kiều Vạn Đông nghe được con gái lớn nói như thế, trên tay động tác dừng lại, bỗng dừng nhìn con gái nhỏ.

Hàn Thừa Nghị ánh mắt cũng cùng lúc bắn lại đây, lạnh băng như ánh trăng đêm đông, thanh lãnh u ám, còn kèm theo một loại gì đó mà Nhạc Tuyết Vi nhìn không hiểu, xem kỹ lại vẫn không rõ lắm. .... Tóm lại là không tín nhiệm, không có ý tốt.

Nhạc Tuyết Vi hốt hoảng vội ngược nhìn cha, lại nhìn xem Hàn Thừa Nghị, Cha cũng không tin cô? Hàn Thừa Nghị cũng không tin cô? Bọn họ đều cho rằng là cô đem Kiều Vũ Vi đẩy xuống nước.....

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 67: Làm Như Không Thấy

Editor : Thanh Tâm

“Thật sự cho rằng là con đẩy sao?”

Nhạc Tuyết Vi không ôm hy vọng gì nhìn cha mình, ngữ khí cực kỳ không tự tin.

Nhưng Kiều Vạn Đông lập tức lắc đầu phủ nhận, không do dự dù chỉ một giây: “Không, không tin, Tuyết Vi không phải người như vậy..... Ngoan.” Nói xong liền xoay người, nhìn về phía hai mẹ con Khang Tuệ Trân, cực kỳ đau lòng hỏi, “Hai người các người nháo đủ rồi sao? Nói như vậy là cố ý oan uổng Tuyết Vi sao? Khang Tuệ Trân, chuyện này không phải là chuyện hai đứa trẻ con tranh nhau vì món đồ chơi hay cái kẹo mà đem ra đùa giỡn! Tôi cảnh cáo bà, không nên nói bậy nói, không thể nói bậy!”

“Lão gia.....”

“Cha!”

Kiều Vạn Đông tính tình luôn luôn ôn hoà, bộ dáng nghiêm túc giống như bây giờ, đại biểu cho việc ông đã tức giận đến cực điểm, mà người có loại tính cách này, một khi thật sự tức giận, là tuyệt đối chọc không nổi. Hai mẹ con Khang Tuệ Trân thức thời ngậm miệng.

Ở mép bể bơi mọi người vây quanh đã bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

“Cô gái này hình như là thư ký của Hàn tổng. ....”

“Cùng Kiều hiệu trưởng có quan hệ gì a?”

“Đúng vậy đúng vậy, Kiều hiệu trưởng cư nhiên không thay nữ nhi của mình nói chuyện, ngược lại che chở cô ta. ....”

Kiều Vạn Đông đối với Nhạc Tuyết Vi che chở, Hàn Thừa Nghị toàn bộ đều xem ở trong mắt. Tận mắt nhìn thấy đến hết thấy, làm anh không có cách nào tin tưởng Kiều Vạn Đông cùng Tuyết Vi không có chuyện gì với nhau! Làm sao có thúc thúc bá bá nào chiều cổ con cái của người khác, sẽ chiều cổ đến như thế này sao? Xem ra so với nữ nhi của chính mình còn quan trọng hơn?

Trên thực tế, anh cùng Kiều Vạn Đông giống nhau, căn bản không tin là Nhạc Tuyết Vi đẩy Kiều Vũ Vi, nhưng là. .... hai mẹ con Kiều Vũ Vi vì cái gì muốn liên hợp lại oan uổng cô? Đáp án thực hiển nhiên, đó chính là mẹ con Kiều Vũ Vi hận cô! Vì cái gì lại hận cô? Bởi vì Nhạc Tuyết Vi phá hủy gia đình của bọn họ sao?

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Kiều Vạn Đông đều có thể che chở Nhạc Tuyết Vi như vậy, huống chi là sau lưng?

Mặc kệ Nhạc Tuyết Vi cùng Kiều Vạn Đông có cái gì hay không, Hàn Thừa Nghị chính là chịu không nổi, chịu không nổi cô bị một kẻ khác coi là bảo bối yêu thương như vậy! cô là thuộc về anh, toàn bộ thế giới này, chỉ có anh có thể đối tốt với cô, bảo hộ cô!

Hàn Thừa Nghị chỉ nhìn Nhạc Tuyết Vi, quần áo ẩm ướt dán ở trên người, lại không có một chút nào chật vật, ngược lại có một loại mỹ cảm dã tính khác.

“Là em đẩy sao?” Hàn Thừa Nghị không gọi tên họ ai, thậm chí liền bước chân cũng không nhích, tư thái cao ngạo đứng tại chỗ, dùng một loại ngữ khí cực kỳ khác thường hỏi cô.

Xuyên qua quá đám người, Nhạc Tuyết Vi cảm nhận được hàn ý đến từ trên người anh, thế là, thân mình dưới lớp khăn tắm nhìn không được run lên một chút, gọi lên khoe môi cười, “A, ha ha. .... Anh nói đi? Trong lòng nếu đã có đáp án, cần gì phải hỏi tôi?”

Nếu tin tưởng cô, sẽ không hỏi như thế ,hỏi, chính là không tin!

“Tôi hỏi đến tột cùng có phải em đẩy hay không! Trực tiếp trả lời tôi!”

“Là tôi đẩy!” Nhạc Tuyết Vi ngẩng lên, bọt nước từ những sợi tóc ẩm ướt lăn xuống dưới, tạo ánh sáng nhạt lưu liễm quanh gương mặt cô, giống như một gợn sóng trong nước.

Đáp án khiến bốn phía khiếp sợ, chấn kinh! Trong lúc nhất thời, gương cung bật kiếm, giống như hai chạy chiếc xe chạy trên đường cao tốc nghênh nhau, tình huống thảm thiết!

Hàn Thừa Nghị ngây ngẩn cả người, không thể tin tưởng nhìn Nhạc Tuyết Vi, trong đầu hỗn loạn các loại thanh âm lung tung rối loạn, này tiểu nha đầu cư nhiên nhận! Đáng chết! tại sao có thể nhận chứ? Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nha đầu này có biết sức mạnh dư luận có biết bao đáng sợ hay không?

Nhạc Tuyết Vi đứng lên, Hàn Thiên Lỗi cùng Kiều Vạn Đông song song đỡ cô, từng bước đi về phía Hàn Thừa Nghị.

Nhạc Tuyết Vi giơ hai tay đưa đến trước mặt Hàn Thừa Nghị, khoe miệng hiện lên ý cười thê lương: “Là tôi đẩy, anh muốn xử lý như thế nào? Bắt tôi vào cục cảnh sát sao? Tô cáo tôi có ý định đã thương người khác?”

Hàn Thừa Nghị kinh ngạc, nói không ra lời .Anh hối hận, không nên nhất thời kích động, hỏi loại vấn đề ngu xuẩn này, tiểu nha đầu tính tình quật cường như vậy, chuyện này không khác nào là cùng cô sinh sự.

Không có được câu trả lời, Nhạc Tuyết Vi lại xoay người đi đến trước mặt hai mẹ con Khang Tuệ Trân đang ngồi dưới đất, lạnh lẽo hỏi đến: “Vẫn là nên hỏi các người. .... Muốn tố cáo tôi sao?”

Lúc này Nhạc Tuyết Vi, quanh thân khoác một tầng ngân quang, cả người thoát nhìn thánh khiết mà không thể xâm phạm. Kiều Vũ Vi rốt cuộc tuổi vẫn còn trẻ, bị bộ dáng này của cô khiến cho kinh sợ ,lại không dám nói lời nào. Nhưng Khang Tuệ Trân, bà ta là loại người gì chứ, trường hợp nào cũng đều đã trải qua.

Lập tức bị Nhạc Tuyết Vi chọc giận, đứng lên, vọt tới trước mặt cô, động tác quá nhanh, ở tất cả mọi người đều không thấy rõ tình huống, giơ lên tay liền cho Nhạc Tuyết Vi một cái tát, trong miệng mắng: “Tiểu tiện nhân, đừng tưởng rằng có người che chở mày, tao xem xem mày được như thế nào? Mày làm ra này bộ dáng này cho ai xem? Cùng một dạng với người mẹ đã chết của mày! Đều là tiện nhân!”

“Khang Tuệ Trân!” Kiều Vạn Đông cao giọng quát vợ, “Đừng nói vậy!” Xoay người lại đỡ con gái nhỏ, kiểm tra tình huống của cô, “Tuyết vi, như thế nào? Đánh đau sao? Tới, ....”

“Khang Tuệ Trân, Bà vừa mới nói cái gì?” Nhạc Tuyết Vi không để ý đến Kiều Vạn Đông, cô nâng gương mặt sưng đỏ một bên, hai mắt phun hỏa nhìn

về phía Khang Tuệ Trân, ngất lời Kiều Vạn Đông, “Nói cho bà biết, bà có thể mắng tôi, không quan trọng, nhưng không được mắng mẹ tôi!”

“Hừ! Tao thích mắng, có chuyện gì sao? Tiệm nhân! Tiệm nhân! Tiệm nhân để ra đứa con gái, vẫn là tiệm nhân! Tiệm nhân!”

“A..... Tôi giết bà!” Nhạc Tuyết Vi tức đỏ mặt, tránh thoát Hàn Thiên Lỗi cùng Kiều Vạn Đông, tiến lên kéo tóc Khang Tuệ Trân, không quan tâm gì chỉ biết liều mạng lôi kéo, tay chân cùng sử dụng đem bà ta ấn ngã xuống đất, chính là đánh liên tục.

Khang Tuệ Trân cũng không phải đèn cạn dầu, la lối khóc lóc, thủ đoạn đánh người hạng ba cũng đều sử ra tới, trường hợp lập tức hỗn loạn kỳ cục.

“Tiệm nhân? Chính bà mới là tiệm nhân, còn có mặt mũi mắng mẹ tôi? Bà đến tư cách liếm đầu ngón chân cho mẹ tôi! Bà không soi gương bao giờ sao? Kiều Vạn Đông sẽ thích bà sao? Bộ mặt giống như Trương ma ma của bà, chỉ cần là nam nhân đều sẽ không thích người!” Nhạc Tuyết Vi càng nói càng tức, không nghĩ hình tượng của mình bây giờ thế nào, mẫu thân phải chịu phản bội cùng khuất nhục giờ phút này toàn bùng lên!

“Mày nói bậy cái gì? Tiệm nha đầu!” Khang Tuệ Trân không biện bạch nổi sự thật này, sắc mặt xám xịt lại.

“Nói cái gì? Nói cái gì bà nghe không hiểu sao?”

Tiệc chiều đãi hôm nau mời đều là xác nhân vật nổi tiếng thành phố T, giờ phút này mang theo vẻ mặt khinh thường cùng ánh mắt buồn cười xem náo nhiệt, một buổi dạ tiệc tốt lành, xuất hiện những người đàn bà đánh đá, biến thành một trò khôi hài.....

Kiều Vạn Đông cùng Hàn Thiên Lỗi tiến lên đi can ngăn, nhưng nữ nhân một khi đã khởi xướng thì thật tàn nhẫn, lại không phải dễ dàng tách ra như vậy.

“Đều dừng tay cho tôi!”

Trong hoàn cảnh ồn ào âm ỉ, đột nhiên bùng nổ một giọng nam có khí phách, trầm thấp mà uy nghiêm, thế là, an tĩnh trở lại.

“Tuyết Vi, cô không sao chứ?” Hàn Thiên Lỗi chạy nhanh đem Nhạc Tuyết Vi ôm đến một bên, Kiều Vạn Đông cũng chạy nhanh đem Khang Tuệ Trân lôi đi.

Hàn Thừa Nghị lạnh mắt nhìn một màn này, huyết Thái Dương thỉnh thoảng nháy lên. Sự tình như thế nào diễn biến thành như vậy? Nữ nhân tại sao lại phiền toái như thế? Anh cảm thấy mình hít thở cũng không thông, tức giận từ trên người một đợt một đợt thế tới rào rạt ra bên ngoài.

“Mẹ.....” Kiều Vũ Vi đã nhận ra Hàn Thừa Nghị không thích hợp, khiếp đảm lôi kéo mẹ cô ta.

Khang Tuệ Trân lúc này mới phản ứng lại, hồng rồi, bởi vì đối phó Nhạc Tuyết Vi, đã quên Hàn Thừa Nghị! Người sinh ra trong hào môn giống như hắn, như thế nào sẽ xem loại này tranh đấu hạ lưu này vừa mắt? Tức khắc cũng chốt dạ, khép nép cùng con gái dựa vào cùng nhau, thành thật.

Hàn Thừa Nghị không có nhìn hai mẹ con Khang Tuệ Trân, mà là đem tầm mắt trực tiếp dừng ở trên người Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi tóc đã loạn thành một đoàn, hoá trang trên mặt cũng lem nhem, sợi tóc rũ xuống che mặt cô lại, cũng không biết mặt cô có làm sao không, cháu trai Hàn Thiên Lỗi đang ở một bên giúp cô sửa sang lại.

Đối mặt Hàn Thiên Lỗi quan tâm, Nhạc Tuyết Vi không thêm để ý lắc đầu: “Tôi không có việc gì.” Nói xong quay đầu nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, hỏi, “Tôi có thể đi rồi sao? anh nếu không cáo tôi, tôi có thể đi rồi.”

Hàn Thừa Nghị không nói gì, Nhạc Tuyết Vi coi như anh cam chịu, kéo khăn tám trên người xuống muốn đi.

“Tuyết Vi.....”

Kiều Vạn Đông gọi cô, Nhạc Tuyết Vi quay đầu lại, đối với cha mình cười, “Tôi không quan trọng ông vẫn nên chiều cố bọn họ đi! Thiên lỗi đưa tôi đi là được, còn có..... Cảm ơn ông!”

Câu này cảm ơn, Nhạc Tuyết Vi là tự đáy lòng, cô không nghĩ tới, ở ngay lúc này, cha có thể không chút do dự đứng ở bên cô, cô vẫn luôn cho rằng, bọn họ là một nhà ba người, cô chỉ là một người ngoài.

“Đi thôi, Thiên Lỗi, phiền cậu đưa tôi trở về.”

“Ân, không phiền.”

Nhạc Tuyết Vi cùng Hàn Thiên Lỗi rời khỏi thánh sảnh khách sạn agoda, lại không thấy Hàn Thừa Nghị liếc mắt một cái.

Náo nhiệt rốt cục cũng tan, yến hội cứ theo lẽ thường cử hành, một trò khôi hài đối với đại gia mà nói, bất quá là viên đá nhỏ nhỏ ném giữa hồ, nhiều nhất chỉ tạo nên chút gợn sóng, xốc không dậy nổi sóng gió.....

“Thừa Nghị..... Xin, xin lỗi.....”

Sau đó, Hàn Thừa Nghị mang theo Kiều Vũ Vi về phòng thay quần áo, Kiều Vũ Vi xem anh không nói lời nào, biết mẹ cô ta đêm nay chiều này nhất định là đi nằm, không nên vì Nhạc Tuyết Vi, làm hại mặt mũi của Hàn Thừa Nghị. Xảy ra chuyện như vậy, không biết tâm ý Hàn Thừa Nghị đối với cô ta có thể thay đổi hay không.

Hàn Thừa Nghị đầu óc chỉ nghĩ đến Nhạc Tuyết Vi, thấy Kiều Vũ Vi như vậy, mới nhớ ra là đã vắng vẻ cô, vội trấn an. “Không cần cùng tôi nói xin lỗi, nhớ kỹ, ở trước mặt tôi, em làm cái gì cũng đều có thể, em cũng vĩnh viễn không cần cùng tôi nói xin lỗi.”

Năm đó mạng là cô cứu, cho nên, vô luận cô hôm nay làm cái gì, anh đều cần thiết phải bao dung cô.

Mềm nhẹ đẩy Kiều Vũ Vi đầu tóc tán loạn ẩm ướt ra, Hàn Thừa Nghị miễn cưỡng tươi cười: “Đi vào tắm rửa đi! Em cũng mệt mỏi, nếu là không muốn trở về, đêm nay cũng có thể ở đây.”

“Àn.....” Kiều Vũ Vi mặt đỏ lên, tựa hồ là thẹn thùng gật gật đầu, “Kia, em đi tắm rửa. Anh ở chỗ này đợi em sao?”

Hàn Thừa Nghị ngăn ra, lời này của cô ngữ ám chỉ ý gì, sao anh lại nghe không hiểu chứ? Nhưng là, anh không nghĩ, không có cái loại khát vọng này.

“Em sớm nghỉ ngơi một chút đi! Tôi còn có việc, không biết sẽ bận rộn đến lúc nào, ở chỗ này sẽ ảnh hưởng em, sẽ không ở nơi này cùng em, nếu em ở một mình sợ hãi, để cho bác gái tới cùng em?” Hàn Thừa Nghị uyển chuyển cự tuyệt lời mời gọi ám chỉ của Kiều Vũ Vi, trôi chảy không hề mắc sơ hở.

Kiều Vũ Vi không hề nghi ngờ, cảm thấy anh thật sự săn sóc, gật gật đầu đáp. “Àn, Được.”

Mà từ phòng Kiều Vũ Vi rời đi, Hàn Thừa Nghị trực tiếp ra khỏi khách sạn agoda, lên xe, phân phó tài xế: “Đi T đại.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 68: Nhạc Tuyết Vi Đi Xem Mắt?

Editor: Nhung

"Chú ba?"

Hàn Thiên Lỗi vừa mới đưa Nhạc Tuyết Vi về ký túc xá đã gặp ngay Hàn Thừa Nghị đang vội vã chạy đến.

Hàn Thừa Nghị không để ý đến cháu trai, gật đầu có lệ rồi lấy điện thoại gọi cho Nhạc Tuyết Vi.

“Chú ba, vừa rồi Nhạc Tuyết Vi rơi xuống ao, điện thoại của cô ấy lại để trong túi xách cho nên,... dính nước, không dùng được, cho nên chú gọi không được.” Hàn Thiên Lỗi tốt bụng nhắc nhở Hàn Thừa Nghị. Có điều cậu không hiểu vì sao Hàn Thừa Nghị đã chia tay với Tuyết Vi vậy mà còn đến đây tìm cô ấy.

Hàn Thừa Nghị cố chấp gọi tới, quả nhiên là di động của Nhạc Tuyết Vi đã tắt. Tức giận, anh chỉ muốn vứt bỏ điện thoại.

Liên lạc không được với Nhạc Tuyết Vi, không có cách nào khác, Hàn Thừa Nghị không thể xông vào ký túc xá của sinh viên nữ nên đành quay đầu nhìn cháu trai,

"Cô ấy có khỏe không?"

Hàn Thiên Lỗi gật gật đầu, nói sự thật: “Khá tốt, cô ấy biết bơi nên không vấn đề gì. Chỉ là hai cô gái đánh nhau, đâu thể xảy ra việc gì? Nhưng mà bộ dạng hai người họ cũng hơi khó coi một chút. Aida, vợ hiệu trưởng Kiều rất đáng sợ, hiệu trưởng Kiều thấy Nhạc Tuyết Vi không ba không mẹ, có chút đáng thương nên người làm chú bác muốn chiều cô cô ấy một chút, vậy mà bà ta lại tức giận như vậy.....”

Hàn Thừa Nghị nhũn mỳ không nói lời nào, chuyện này Nhạc Tuyết Vi sớm đã nói với anh, nhưng mà nhìn tình hình tối nay, anh lại bắt đầu hoài nghi, thật sự là Kiều Vạn Đông đối với Nhạc Tuyết Vi quá tốt.

“Cô ấy..... Có nói gì về chú không?” Hàn Thừa Nghị cân nhắc, hỏi vấn đề này, thế nhưng trong lòng có chút thấp thỏm không yên, tiểu nha đầu này nhất định là hận chết anh.

Hàn Thiên Lỗi mờ mịt lắc đầu: “Không có. Tuyết Vi nói về chú cái gì? Cô ấy không có nhắc đến chú.”

“.....” Hàn Thừa Nghị kiểm chế, cô không hề nhắc đến anh? Anh bị cho ăn bơ rồi hả?

Không cam lòng, Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu nhìn về phía ký túc xá của Nhạc Tuyết Vi, cửa sổ vẫn sáng đèn. Nhưng anh vừa nhìn lên một chút thì đèn tắt, tiểu nha đầu đã tắt đèn đi ngủ rồi sao? Anh ở chỗ này vì cô mà tức giận, chờ cô giải thích, vậy mà cô lại nằm đó ngủ ngon?

“Chú ba, chú ba?” Hàn Thiên Lỗi lắc lắc người Hàn Thừa Nghị khi thấy anh đứng thất thần.

“Lắc cái gì mà lắc, đi thôi!” Hàn Thừa Nghị cổ nhỏ giọng, quát Hàn Thiên Lỗi, không thể làm gì khác ngoài xoay người rồi đi.

Mà lúc này, ở ban công phòng kí túc xá 607, Nhạc Tuyết Vi đứng lặng lẽ trong vách tường, nhìn thấy bóng lưng Hàn Thừa Nghị, cười không ra tiếng.

Mà vừa khéo, sự kiện Ân hồ kết thúc sẽ là hai ngày nghỉ cuối tuần, như thế, Nhạc Tuyết Vi có thể trắng trợn tảo bạo không để ý tới Hàn Thừa Nghị, dù sao đi động của cô cũng bị hỏng rồi, vừa đúng có lý do.

Bên này cô đang chiến tranh lạnh với Hàn Thừa Nghị thì bên kia lại bị Kiều Vạn Đông gọi đến phòng hiệu trưởng.

“Ba ba? Có chuyện gì vậy?”

Từ khi làm lành với Kiều Vạn Đông đến nay, quan hệ giữa hai cha con tốt hẳn lên, phảng phất có nét giống tình cảm khi cô còn nhỏ.

“Đưa nhò này, ngồi xuống đây.”

Nhạc Tuyết Vi lúc này mới thấy ở kế cửa sổ có một người thanh niên trẻ tuổi. Người này mặc đồng phục của công nhân viên chức đại học T, đều là áo sơ mi trắng quần tây đen, còn đeo cả kính gọng đen, dáng vẻ lịch sự và xuất sắc. Từ khí chất mà nói, có lẽ người này cũng làm giáo viên? Tuyết Vi nghĩ thầm.

“Người này có việc mà ba còn gọi con tới? Chờ ba xong việc con sẽ vào.” Nhạc Tuyết Vi cho rằng đây là cấp dưới của Kiều Vạn Đông đang có việc, nhưng cô vừa mới đứng lên thì đã bị Kiều Vạn Đông kéo lại, người thanh niên kia cũng đứng lên.

“Tuyết Vi, ngồi xuống.” Kiều Vạn Đông kéo con gái ngồi xuống, cười nói với người kia, “Con bé còn nhỏ, so với cậu còn nhỏ hơn mấy tuổi, về sau nhờ cậu chiếu cố con bé một chút. Tuy rằng bề ngoài nó có vẻ còn trẻ con nhưng thật ra rất hiểu chuyện.”

Người kia nho nhã lễ độ gật đầu mỉm cười, mở miệng nói chuyện: “Thầy khách sáo rồi, em gái đáng yêu như vậy, có gì để phải chiếu cố đâu chứ?”

Nhạc Tuyết Vi: “.....”

Bên trái nhìn Kiều Vạn Đông, nhìn bên phải là cậu thanh niên kia một chút, cô bắt đầu cảm thấy bầu không khí có chút kì lạ? Có ý gì vậy? Cảm giác giống như.... xem mắt? Không phải chứ, lão già này bắt đầu làm bà mai rồi hả?

Kiều Vạn Đông bảo người kia ngồi xuống một lần nữa, vui vẻ giới thiệu cho Tuyết Vi biết về người kia.

“Minh Sâm, đây là con gái thầy, Tuyết Vi..... Tuyết Vi, đây là học sinh của ba, Cố Minh Sâm. Cậu ấy vừa du học trở về, tốt nghiệp ngành y, hiện tại đang theo ba làm dự án, nhà cậu ấy có truyền thống nghề Y. Hơn thế nữa, cậu ấy lại là con một.”

Nhạc Tuyết Vi bầu lấy ba cô, dựa vào Kiều Vạn Đông thấp giọng nói: “Không được rồi, nhìn cách người này nói chuyện, thật quê mùa.”

Kiều Vạn Đông sắc mặt cứng đờ, xấu hổ nhìn Cố Minh Sâm cười cười: “Con bé này, tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện..... Minh Sâm ng để ý.”

“Hừ!” Nhạc Tuyết Vi không để bụng chếp miệng, cố ý nhìn về phía Cố Minh Sâm nhếch môi cười, “Anh đừng nghe ba tôi nói, từ nhỏ tôi đã không ở cạnh ông ấy, ông ấy không hiểu rõ tôi. Tôi biết ông ấy tốt với tôi nhưng chúng ta thật sự không hợp.....”

Đối với người này, Nhạc Tuyết Vi thật sự không ưa, rất khó chịu, nên ngồi nói chuyện cũng không giữ lại mặt mũi cho anh ta. Kiều Vạn Đông đúng là nhiều chuyện.

“Ba ba, về sau chuyện như thế này nhất định phải hỏi qua ý kiến con, ba nhìn xem... Người ta tốt nghiệp tiến sĩ ở nước ngoài về, cả nhà làm y, là quý công tử, người như vậy sao có thể vừa mắt con. Con xấu hổ lắm, thật mất mặt. Vậy không có chuyện gì con đi trước đây!”

Nhạc Tuyết Vi căn bản không để cho Kiều Vạn Đông và Cố Minh Sâm có cơ hội nói chuyện, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài. Người này lịch sự như vậy, mà cô lại ghét nhất kiểu đàn ông nho nhã như thế. Không có vị đàn ông gì cả! Nghĩ vậy, trong đầu cô hiện ra hiện ra hình ảnh Hàn Thừa Nghị kia bá đạo không ai bì nổi cùng khuôn mặt tuấn tú!

Mà ở văn phòng hiệu trưởng, Kiều Vạn Đông xấu hổ không biết làm sao cho phải, “Minh Sâm... cậu xem việc này... Con bé này thật là!”

Cố Minh Sâm cười cười: “Không sao đâu thầy, em cảm thấy, sư muội thật sự rất đáng yêu.....”

Nhạc Tuyết Vi xoay người về ký túc xá, vừa tới phòng trực phía dưới thì di quản túc đã gọi cô lại, đưa cho cô một hộp đồ chuyển phát nhanh.

“Cháu không mua đồ mà?” Nhạc Tuyết Vi một bên nghi hoặc, một bên mở hộp. Mở ra thấy, là một chiếc điện thoại thời thượng kiểu dáng mới nhất, sim đã lắp, pin cũng đầy: “Chuyện gì vậy?”

Đang loay hoay, di động đột nhiên vang lên, dọa Nhạc Tuyết Vi nhảy dựng, vội vàng bắt máy: “A lô”

“Nghe điện thoại rồi? Bây giờ em đang ở dưới lầu kí túc xá sao? Vậy mau ra cửa sau trường học đi.” Hàn Thừa Nghị kiểm chế cảm giác tức giận, tuy nhiên Nhạc Tuyết Vi vẫn nhận ra, tuy giọng nói của anh không lớn nhưng rõ ràng là đang không vui.

Nhạc Tuyết Vi khinh thường cười lạnh: “Thực xin lỗi, tổng giám đốc, hôm nay tôi rất bận, không có thời gian tăng ca.”

“Em... Em còn muốn giận đối với tôi? Chuyện ngày hôm qua, là ai sai? Em không can tâm?” Bị Nhạc Tuyết Vi cự tuyệt, anh đã không bình tĩnh nổi mà phát giận.

Chỉ tiếc, Nhạc Tuyết Vi cũng không thêm để ý đến sự tức giận này của anh. Nếu trong lòng anh chỉ có Kiều Vũ Vi, vậy thì cô cũng chẳng muốn tranh giành làm gì nữa, cứ để bọn họ hạnh phúc bên nhau đi.

“Tôi thật sự đang bận. Chuyện hôm qua là tôi sai, không phải tôi đã nói rồi sao, anh muốn thế nào cũng được, muốn bắt tôi vào tù cũng là tùy anh.” Nhạc Tuyết Vi nói xong câu này liền muốn cúp điện thoại.

Hàn Thừa Nghị vội vàng hét lên với cô: “Em bận cái gì? Chỉ là một sinh viên, có thể bận việc gì?”

“Xem mắt.” Nhạc Tuyết Vi liền nhớ tới người tên Cố Minh Sâm vừa mới gặp qua.

“.....” Hàn Thừa Nghị lặng im hai giây, như đang tiêu hóa lời nói của cô, sau đó, nổi trận lôi đình gầm lên: “Nhạc Tuyết Vi, em dám?”

“Tôi dám!” Nhạc Tuyết Vi căn bản không sợ anh, anh có quyền gì mà quản cô? Anh ta có vị hôn thê, mà lại không cho cô xem mắt. Bọn họ có quan hệ gì chứ? Cô quả quyết cúp điện thoại, đem điện thoại di động đất tiền nhét vào túi, dù sao đi nữa thì nó cũng vô tội.

Hàn Thừa Nghị đứng ngồi không yên, tiểu nha đầu này ghê gớm thật. Muốn làm loạn? Anh cũng chiều cô như vậy cũng vô dụng? Kiều Vạn Đông, Cừ Lễ Dương, Hàn Thiên Lôi,... Vậy mà giờ còn dám đi xem mắt.

Điện thoại lại reo lên, cô chậm rãi nhận nghe.

“Tổng giám đốc, còn có việc gì sao?”

“Ra đây, tôi chờ em.”

“Không được, giờ này tôi phải đi ăn trưa.” Nhạc Tuyết Vi nhìn di động, sắp đến 12 giờ rồi.

“Ra đây, em muốn ăn gì tôi sẽ mua cho em cái đó. Mãn hán toàn tịch (\*) được không?” Hàn Thừa Nghị căn răng nghiền lợi khản cầu cô, quả thật đây là lần đầu tiên anh làm vậy, xưa nay chưa từng có.

(\*) tiệc ăn theo kiểu triều đình nhà Thanh

Mãn hán toàn tịch? Nghe rất hấp dẫn... hừ... Nhạc Tuyết Vi cười lạnh, chỉ tiếc, cô không có thêm.

“Nghe lời đi, tôi chờ em.”

Như là sợ Nhạc Tuyết Vi cự tuyệt, Hàn Thừa Nghị nói xong liền cúp điện thoại.

Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc, vậy cũng được sao? Tưởng làm vậy là có thể khiến cô ngoan ngoãn đi ăn cơm? Được, thích chờ? Khiến cho anh chờ đủ luôn, chờ đến một nghìn một vạn năm sau! Tuyết Vi vứt lời đề nghị của Hàn Thừa Nghị ra sau, xách theo túi đi tới căn tin chuẩn bị ăn cơm.

Nhưng mà, mới đi được nửa đường đã gặp ngay người vừa mới ngồi ở văn phòng hiệu trưởng... Cố Minh Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 69: Cho Em Vừa Lòng

Editor: Chi Misaki

Xét thấy vừa rồi trên mặt Cố Minh Sâm kia có chút xấu hổ, Nhạc Tuyết Vi sờ sờ cổ tính toán làm bộ như không phát hiện ra, thật sự là chẳng biết khéo thế nào lại cứ chạm mặt anh?

Nhưng mà Cố Minh Sâm lại làm như không có chuyện gì, đi về phía Nhạc Tuyết Vi, còn thân thiết nhiệt tình cùng cô chào hỏi: “Sur muội của anh đi đâu vậy? Bây giờ phải đi ăn cơm sao?”

“Ách...” Nhạc Tuyết Vi cười gượng hai tiếng, gật gật đầu: “Sur huynh cũng đi ăn cơm à?”

Rõ là... Một đoạn đối thoại rất thiếu “dinh dưỡng”.

"Ha ha." Cổ Minh Sâm nâng nâng gọng kính, nở nụ cười: "Kia nếu đã là đi ăn cơm, vậy sao chúng ta lại không cùng đi? Sư muội muốn ăn cái gì? Sư huynh mời khách, không biết sư muội có thể nể tình mà đi cùng sư huynh hay không?"

"Ách." Nhạc Tuyết Vi dừng một chút, nghĩ thầm, rõ ràng vừa rồi cô khiến anh ta mất mặt như thế, người này chẳng những không tức giận mà còn mời cô đi ăn, lại nói anh ta còn là học trò của Kiều Vạn Đông, tốt nhất vẫn không nên làm quá. Vì thế, nghĩ đi nghĩ lại, cô liền gật đầu đáp ứng: "Được ạ! Chỉ có điều, sư huynh anh ngàn lần đừng đến căng tin nha! Anh- một bác sĩ mới từ nước ngoài..."

Cổ Minh Sâm cười lớn đồng ý: "Ha ha... Được, chúng ta ra ngoài ăn."

Cổng sau trường đại học T, Rolls-Royce dừng lại trên con đường mòn đầy lá cây.

Cổ Minh Sâm cùng Nhạc Tuyết Vi sánh vai đi ra khỏi cổng sau của trường học, Cổ Minh Sâm vừa mới từ nước ngoài trở về, dọc đường đi đều cùng Nhạc Tuyết Vi nói về những chuyện lạ ở nước ngoài, về phong thổ, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy vô cùng mới mẻ, hào hứng lắng nghe, thỉnh thoảng còn hỏi cái này, cái kia, hai người một bộ trò chuyện với nhau vô cùng vui vẻ.

"Tam Thiếu, Nhạc tiểu thư đi ra rồi... Chỉ có điều..."

Nghê Tuấn thấy Nhạc Tuyết Vi trước, liền nhắc nhở Hàn Thừa Nghị vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần. Hàn Thừa Nghị nghe thấy, liền nhanh chóng mở mắt ra, bộ dáng uể oải chán nản vừa rồi liền tan biến, tinh thần sáng lạn. Có điều, anh đang nhìn thấy gì đây?

Nhạc Tuyết Vi cư nhiên đang sánh vai cùng người đàn ông khác? Cô thực sự hèn hờ với người đàn ông khác? Điều nói tương tự tâm sinh, bộ dáng người đàn ông này trắng trẻo nõn nà (\*nguyên văn), vừa thấy liền giống tên cận bã Cừ Lê Dương cùng một loại người, khóe mắt đều là ý gian, khẳng định không phải loại người tốt đẹp gì!

Ánh mắt nhìn người của tiểu nha đầu này sao lại... Là thích loại hình này sao?? Ánh mắt Hàn Thừa Nghị thật giống như muốn phun lửa, thật có lỗi, anh lại vừa đúng không phải loại hình này!

Mở cửa xe, Hàn Thừa Nghị đi thẳng về phía Nhạc Tuyết Vi, ngăn cản đường đi của cô.

"Đi ra rồi hả? Đi theo tôi."

Hàn Thừa Nghị nói thẳng, khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi! Đối với Cổ Minh Sâm đứng bên cạnh, anh hoàn toàn coi như không khí.

Tình huống này... Cổ Minh Sâm cúi đầu nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi: "Sư muội, vị này... Là bạn của em?"

Nhạc Tuyết Vi nhìn chằm chằm Hàn Thừa Nghị, đôi con ngươi đen láy nhìn thẳng về phía anh, giọng nói cất lên đầy trào phúng: "Bạn? Không phải, vị tiên sinh này, có phải anh nhận nhầm người rồi không? Tôi không biết anh... Bộ dáng tôi có giống ăn xin vậy sao?"

"Em!" Hàn Thừa Nghị bực mình, không khỏi giờ tay muốn kéo cô nhưng lại bị cô né tránh.

Nhạc Tuyết Vi trốn ra sau lưng Cổ Minh Sâm, ra vẻ kinh hoàng nhìn anh: "Tiên sinh anh muốn làm gì? Tôi không biết anh nha! Anh còn xằng bậy như vậy nữa, tôi sẽ báo cảnh sát đây! Sư huynh..."

Mà một tiếng 'Sư huynh' này gọi đến vô cùng nhuần nhuyễn, dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai khiến Hàn Thừa Nghị không khỏi run rẩy!

"Anh tránh ra!" Hàn Thừa Nghị không muốn cùng Nhạc Tuyết Vi so đo, đem mục tiêu chuyển đến trên người Cổ Minh Sâm, giờ chính là chiến tranh giữa hai người đàn ông!

Nhưng Cổ Minh Sâm cũng không phải là Cừ Lê Dương. Anh nhìn Hàn Thừa Nghị ung dung lắc đầu: "Vị tiên sinh này, mặc kệ anh cùng sư muội tôi có quan hệ gì, nhưng anh cũng nhìn ra cô ấy không muốn gặp anh, cho nên, vẫn là xin anh tự trọng chút."

"Cái gì?" Hàn Thừa Nghị cho rằng chính mình nghe lầm, người nào mà lại dám nói chuyện với anh như thế? Một thân khí lạnh bức người tản mát ra xung quanh!

Nhạc Tuyết Vi đương nhiên rất hiểu anh. Biết anh lại muốn phát tác, mà một khi anh tức giận, còn việc gì có thể xảy ra?? Vì thế, cô cuống quýt đứng về phía trước, che chở trước mặt Cổ Minh Sâm, muốn ngăn anh lại: "Anh muốn làm gì? Hàn Thừa Nghị, tôi nói cho anh biết, chúng ta đã sớm kết thúc! Rốt cuộc muốn tôi nói bao nhiêu lần, anh mới hiểu? Anh rõ ràng đã có vị hôn thê, vì sao vẫn quấn lấy tôi không rời? Anh muốn đánh người sao? Chỉ cần đàn ông xuất hiện bên cạnh tôi anh đều muốn đánh sao? Như vậy là có thể xong sao? Anh không cần ý thể hiếp người! Anh rồi cũng phải kết hôn, tôi cũng sẽ có người đàn ông khác... Đây vốn là chuyện anh không cần được! Van cầu anh, tôi không muốn có một chút quan hệ nào với anh nữa cả!"

Một mạch nói xong những thứ này, Nhạc Tuyết Vi nhìn Cổ Minh Sâm: "Sư huynh, chúng ta đi!"

Bỏ vai cô lướt qua Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị một người đàn ông cao lớn như vậy cư nhiên bị cô va đến lão đảo xuyết ngã. Anh bị Nhạc Tuyết Vi quát đến thất thần, không sai, anh rồi cũng phải kết hôn, cô cũng sẽ thuộc về người đàn ông khác... Nhưng mà cứ nghĩ đến cô sẽ là của người đàn ông khác, anh liền muốn phát điên! Anh chỉ cần nhìn thấy người đàn ông khác đối tốt với cô một chút, cô cười với người đàn ông khác một chút anh đều không chịu nổi, thế thì làm sao có thể chịu nổi việc cô sẽ thuộc về người đàn ông khác đây!

Ngẩng đầu lên, ánh mắt anh đuổi theo bóng hình Nhạc Tuyết Vi, cô đã cùng Cố Minh Sâm lên taxi.

Hàn Thừa Nghị đi bộ trở lại trên xe, cả khuôn mặt âm trầm, không đợi anh phân phó, Nghê Tuấn đã dặn dò lái xe: "Lái xe, đuổi theo xe Nhạc tiểu thư."

Xe ngừng lại, Nhạc Tuyết Vi cùng Cố Minh Sâm vào một quán cơm Trung Quốc.

Lúc Nhạc Tuyết Vi xuống xe, Cố Minh Sâm sẵn sóc, che chờ đỡ lấy đầu cô, Nhạc Tuyết Vi nhu thuận ngẩng mặt lên cười với anh: "Cảm ơn sư huynh."

Cố Minh Sâm lắc đầu, tay cầm lấy túi xách trong tay cô: "Để tôi cầm giúp đi!"

"Không cần..." Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc, từ chối.

"Giúp phụ nữ cầm túi xách, là hân hạnh của kẻ thân sĩ, để tôi cầm đi?" Cố Minh Sâm cực kỳ lịch sự, kiên trì, thành ra Nhạc Tuyết Vi không thể không đưa cho anh.

Cố Minh Sâm nhận lấy túi xách, ánh mắt vừa chuyển, liền nhìn thấy Hàn Thừa Nghị một thân dựa vào trên xe cũng vừa mới đến đây, khoe miệng nhiễm một chút ý cười tự hiểu: "Sư muội, người kia, em thực sự không muốn gặp anh ta sao? Em cực kỳ không thích anh ta?"

Nhạc Tuyết Vi không nhìn thấy Hàn Thừa Nghị, bữu môi nói: "Không cần nói đến thích hay không thích, anh ta đã là vị hôn phu của người khác, không tới phiên tôi nói những thứ này, chỉ là, tôi thực sự không muốn nhìn thấy anh ta."

"Tốt lắm. Sư huynh giúp em, em đừng để ý nha! Tôi thực sự không có ý gì khác." Cố Minh Sâm nói xong, Nhạc Tuyết Vi còn chưa kịp hiểu, anh cũng đã giao hai tay, ôm Nhạc Tuyết Vi vào trong ngực, một tay khoác lên vai cô.

"Ách! Sư huynh?" Nhạc Tuyết Vi cảm thấy kinh sợ không thôi, này... Hàn Thừa Nghị nhìn thấy còn không tức điên sao?

"Đi thôi!" Cố Minh Sâm cứ vậy ôm Nhạc Tuyết Vi đi vào quán cơm.

Bọn họ vừa mới đi vào, Hàn Thừa Nghị liền xoay người lại, hung hăng đấm một quả đấm lên thành xe! Bàn tay nắm chặt, các đốt ngón tay không ngừng run rẩy! Rõ ràng là bị ép đến sắp tức điên, nhưng mà Hàn Thừa Nghị cũng chỉ có thể bó tay chịu chửi, nửa biện pháp cũng không có.

Anh có thể cảm nhận được, trải qua 'Sự kiện ở bể bơi', thái độ của cô đối với anh hoàn toàn thay đổi. Trước kia mà nói, tuy cô không đáp ứng anh nhưng cũng không chặt đứt mọi con đường cho dù có tức giận đối với anh... Nhưng hôm nay, cô thực sự không để ý đến anh rồi.

Vì sao cô lại tức giận như vậy? Bởi vì anh oan uổng cho cô? Tại sao cô lại không nghĩ đến là cô nhiều lần khiến anh tức giận cô cùng với Kiều Vạn Đông... Nên mới giận lây sang cô như thế!

Một bữa cơm này, Nhạc Tuyết Vi cùng Cố Minh Sâm tốn khoảng hai giờ.

Thời điểm hai người đi ra, tư thế cũng thân mật như lúc cùng nhau tiến vào, miệng núi lửa trong lòng Hàn Thừa Nghị rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà phun trào!

"Sư huynh, buổi chiều anh còn có buổi họp lớp, không cần để ý đến tôi nữa, tôi còn muốn đến bệnh viện thăm bà ngoại..." Nhạc Tuyết Vi đứng ở cửa, cùng Cố Minh Sâm chào tạm biệt, Cố Minh Sâm gật đầu, đưa túi xách trên tay cho cô.

Cố Minh Sâm bắt taxi, trước khi lên xe, còn tựa gần vào bên người cô nhẹ giọng nói: "Chính em cẩn thận, anh ta còn chưa đi đâu."

"Uh! ờ, không có việc gì, cảm ơn sư huynh." Nhạc Tuyết Vi lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Thừa Nghị, tuy cô cách xa anh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được lửa giận trên người anh.

Tiến bước Cố Minh Sâm, Nhạc Tuyết Vi xoay người đi về phía trước. Quán cơm này cũng rất gần bệnh viện, từ nơi này đi bộ đi đến bệnh viện cũng không tốn nhiều thời gian, Nhạc Tuyết Vi tính toán trực tiếp đi qua.

"Tiểu Tuyết!"

Không ngoài dự kiến, Hàn thừa Nghị liền tiến lại ngăn cản cô.

Nhạc Tuyết Vi lần này có chút phiền, không bình tĩnh giống như vừa rồi, đôi mày thanh tú dựng thẳng, quát khê: "Anh không muốn để cho tôi yên đúng không? Tôi nói cho anh biết, Hàn Thừa Nghị, tôi không còn phải phục dịch anh nữa rồi! Qua chủ nhật này tôi cũng không đi làm nữa! Vị trí thư ký kia của anh, ai làm tôi cũng không quản? Tôi hiện tại chính thức hướng anh xin từ chức!"

"Từ chức? Em đừng nằm mơ! Tôi cũng nói cho em biết, Hàn Thừa Nghị tôi muốn phụ nữ hiền lành như trở bàn tay! Em có tin không, nếu em còn như vậy tôi sẽ làm cho em xem? Không cần ý vào việc tôi sủng ái em, em liền vô pháp vô thiên làm ầm ỹ!"

Hàn Thừa Nghị căn bản là không để lời nói của Nhạc Tuyết Vi vào trong mắt, vững vàng giữ chặt cô, kéo cô đi về phía xe.

"Trừ bỏ dùng sức mạnh ra, anh còn có thể làm gì?" Nhạc Tuyết Vi bị ném vào trên ghế sofa bị đau đến nhăn mặt.

Hàn Thừa Nghị ngồi ngay bên cạnh, tiện tay với lấy một ly Whisky uống cạn, hai mắt sáng quắc nhìn về phía trước, phiền não kéo cả vạt, lại vẫn cảm thấy không đủ liền còi nút áo trong ra.

"Đi "Vinh Lạc Trai!"

“Vâng ạ.”

Rolls-Royce chạy như bay trên đường lớn, nhưng người ngồi trên xe một chút rung động cũng không thấy, ngay cả chai rượu đặt trên bàn cũng không hề rung rlay. Nhạc Tuyết Vi nhìn về phía Hàn Thừa Nghị người đầy tàn bạo, giật mình không biết phải làm sao, anh lại muốn nổi điên cái gì đây?

"Vinh Lạc Trai" là nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng nhất thành phố T.

Hàn Thừa Nghị kéo Nhạc Tuyết Vi xuống xe, Nghê Tuấn theo sát hai người, một hàng bảo tiêu cũng đuổi theo, quản lý ‘Vinh Lạc Trai’ liền vội vã chạy ra đón.

"Hàn tổng đại giá quang lâm, ngài có gì cần sai bảo ạ?" Quản lý tươi cười chào đón Hàn Thừa Nghị, giọng nói đầy ân cần.

Cước bộ Hàn Thừa Nghị cũng chưa từng vì vậy mà ngừng lại, trực tiếp đi về phía phòng khách VIP cố định của mình, anh vừa đi, vừa nói: “Mang lên Toàn bộ món ăn Mãn Hán! Lập tức!"

"Vâng, vâng... Lập tức có!"

Quản lý xét thấy tình huống không ổn, liền khẩn trương phân phó, trong lúc này, tất cả đầu bếp của ‘Vinh Lạc Trai’ đều ngừng tất cả các thực đơn lại, toàn tâm toàn ý phục vụ Hàn Thừa Nghị.

Lúc một chiếc bàn tròn đặt đầy thức ăn được đẩy ra, Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, anh điên rồi, anh thực sự điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 70: Em Thích Anh Như Vậy

Editor: Chi Misaki

Mà trên thực tế, Hàn Thừa Nghị lại tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, so với bộ dáng mưa bão vừa rồi thì dường như anh đã bình tĩnh đi rất nhiều. Lúc phục vụ bưng trà Long Tinh Tây Hồ lên, tâm tình anh còn rất tốt, bưng một ly lên thưởng thức.

Nhưng mà Nhạc Tuyết Vi biết, anh không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài! Người đàn ông này, càng tức giận, biểu hiện sẽ càng lạnh lùng( lạnh lùng+ bình tĩnh)! Hiện tại anh bình tĩnh như vậy, chứng tỏ anh đã tức giận tới cực điểm!

"Anh, anh tới cùng là muốn thế nào?" Nhạc Tuyết Vi có chút sợ hãi, nói chuyện cũng không được lưu loát.

Hàn Thừa Nghị đặt ly trà xuống, nhìn phục vụ hai bên. Người phục vụ cho rằng anh muốn gấp thức ăn nên liền đi tới. Lại bị Hàn Thừa Nghị phát tay đuổi ra: "Đều ra ngoài hết đi, không gọi thì không cần tiến vào."

“Vâng ạ.”

Toàn bộ phục vụ đều lui hết ra ngoài, liền ngay cả Nghê Tuấn cũng không ở lại! Cửa phòng khép lại, Nhạc Tuyết Vi bắt đầu cảm thấy sợ hãi, người đàn ông này sẽ không bao giờ làm việc theo lẽ thường.

Hàn Thừa Nghị làm như không thấy bộ dáng sợ hãi của Nhạc Tuyết Vi, tay cầm đũa, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía thức ăn trên bàn, môi mỏng khẽ mở: "Thích ăn món ăn kiểu Trung Quốc? Trước kia không có nghe nói em thích. Em thật không nghe lời, thích cái gì cũng không chịu thành thật nói ra. Ăn một bữa cơm Trung Quốc mà ăn đến hai giờ? Ăn ngon không? Nếu em đã thích ăn món ăn Trung Quốc như vậy, hôm nay tôi cho em ăn đủ. Tôi cũng muốn thử xem, ăn có gì ngon..."

Nhạc Tuyết Vi nhìn anh tự quyết định, không thể tin nổi há hốc miệng, anh thật đúng là có bệnh nha! Cô chỉ là cùng sư huynh ăn bữa cơm! Cái gì cũng chưa có làm được không? Anh nổi điên cái gì?

"Măng tía cuộn thịt cua? Cá viên chiên vàng? Cá Thiên Hương muối? Chim cú dầm tương? Bướu lạc đà xào ngũ sắc? Hay là thịt nai?"

Hàn Thừa Nghị hết sức chăm chú gọi tên từng món ăn, không ngừng gấp đồ ăn vào chiếc đĩa trước mặt Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi khẩn trương nắm chặt hai tay, giờ cô có thể cảm nhận được sự cố chấp điên cuồng của anh!

Hàn Thừa Nghị cúi đầu nhìn Nhạc Tuyết Vi, ra vẻ kinh ngạc nói: "Như thế nào không ăn? Không vui sao? Em cùng người đàn ông kia ăn một bữa cơm trưa mất hai tiếng đồng hồ... Tôi nghĩ em cực kỳ thích đồ ăn kiểu Trung Quốc, hiện tại như thế nào một miếng cũng không động?"

Nhạc Tuyết Vi còn chưa có trả lời, anh lại nói tiếp: "A... Tôi biết rồi, em đang giận tôi, muốn tôi dứt cho em có phải không?"

"Hàn Thừa Nghị..." Nhạc Tuyết Vi cũng sắp bị anh làm cho phát điên rồi, đàn ông mà đã không phân rõ phải trái, so với phụ nữ còn đáng sợ hơn!

Hàn Thừa Nghị không rõ chân tướng, vẻ mặt mờ mịt, làm bộ ăn cần cầm bát trong tay, múc thêm một chén chim trĩ ninh tổ yến, lại dùng thìa múc một muỗng, thổi nguội đưa tới bên môi cô: "Tối, nếm thử cái này, dường da đẹp mặt!"

"Anh đừng điên nữa!" Nhạc Tuyết Vi cương quyết quay mặt đi, bàn tay đẩy Hàn Thừa Nghị ra.

Địu dàng trên mặt Hàn Thừa Nghị hoàn toàn biến mất, giờ chỉ còn sót lại tà mị cùng điên cuồng. Anh cầm lấy khăn ăn, lau sạch tổ yến bị hắt lên tay, chậm rãi nói: "Không ăn? Không thích ăn? Là đồ ăn không ngon? Hay là người cùng em ăn cơm không hợp?"

"..." Nhạc Tuyết Vi mạnh mẽ nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, cô thực sự không còn gì để nói nữa. Cô không muốn cùng người mắc bệnh hoang tưởng nói chuyện, nên liền đứng dậy kéo ghế rời đi.

"Đi đâu? Tôi cho em đi sao?" Hàn Thừa Nghị giữ chặt lấy cổ tay cô, hung hăng kéo cô lại.

Nhạc Tuyết Vi mất trọng tâm liền trực tiếp ngã lên người anh. Hàn Thừa Nghị nhanh tay lẹ mắt, liền thừa cơ tách chân cô ra, đặt cô ngồi trên đùi anh, thành ra hai người mặt đối mặt, Hàn Thừa Nghị ngồi dựa trên ghế, còn cô thì dạng chân ngồi trên người anh.

Hàn Thừa Nghị giữ lấy cái gáy cô, vội vàng tìm được cánh môi của cô vững vàng ngậm lấy, không chút nhẹ nhàng, tay chân nháy mắt như bị bóng, là nụ hôn mang hương vị riêng của anh nhưng lại vô cùng thô bạo.

Nụ hôn này cũng giống trong quá khứ, mỗi lần Nhạc Tuyết Vi đều bị anh hôn đến tâm trí mơ hồ... Nhưng mà trong mơ hồ, cô lại nhớ tới một màn kia tại bể bơi! Cảm xúc đột nhiên trở nên kích động, anh để ý Kiều Vũ Vi như thế, anh thích Kiều Vũ Vi như thế!

Vậy có lẽ anh cũng sẽ hôn Kiều Vũ Vi như vậy! Không chỉ như thế, anh còn có thể ôm Kiều Vũ Vi giống như ôm cô, tất cả những chuyện anh làm khiến cô mặt đỏ tai hồng, cũng đều làm với Kiều Vũ Vi! Nghĩ đến đây Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn khổ thế tiếp tục nữa, thật sự không thể chấp nhận được!

"Buông ra, buông ra, anh buông ra!"

Nhạc Tuyết Vi liều mạng vùng vẫy, biết rõ là phí công, nhưng cô vẫn không muốn buông tha cho đầu tranh.

"Không, tôi không buông..." Hàn Thừa Nghị thở gấp, nụ hôn hạ xuống giống như hôn trên bảo, hôn qua từng tác da thịt của cô: "Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết em xem, thân thể của em không lừa được tôi, em thích tôi... Người em thích là tôi!"

Về vấn đề này, Nhạc Tuyết Vi chẳng buồn cùng anh thảo luận, cô bắt đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, ánh mắt lộ ra một chút chua xót, anh cũng đã có vị hôn thê, có chấp vấn đề này thì được cái gì?

"Hàn Thừa Nghị."

Cô đột nhiên chân thành nhìn anh, tay nâng gương mặt của anh lên, biểu tình chưa bao giờ nghiêm túc đến như vậy.

"Uh? Em nói đi." Hàn Thừa Nghị tràn đầy chờ mong nhìn cô, chỉ cần cô nói, anh nhất định nghe, chỉ cần cô có yêu cầu, anh cũng không chớp mắt mà đáp ứng! Chỉ cần cô đừng nói đến người đàn ông khác, chỉ cần cô nhìn anh!

"Em thích anh." Nhạc Tuyết Vi cong môi, mang theo một nụ cười đầy chân tình nói: "Em thích anh, em thực sự thích anh, anh biết không?"..." Hàn Thừa Nghị không cách nào có thể hình dung tâm tình của chính mình giờ phút này, loại cảm giác hạnh phúc mà anh chưa bao giờ được trải nghiệm.

Điều này thậm chí còn khiến anh cảm thấy hạnh phúc hơn so với lúc tập đoàn D.S phát triển rực rỡ nhất, niềm vui giống như thủy triều cuốn lấy anh không ngừng, vĩnh viễn cùng không bao giờ lui!

"Tiểu Tuyết."

Trong lúc này, Hàn Thừa Nghị cảm thấy chính mình có chút thất thố, anh không biết làm sao có thể biểu đạt nội tâm đang vui sướng của mình nên liền cúi đầu hôn cô.

Chính lúc anh đang tình nồng ý mật, Nhạc Tuyết Vi liền lấy tay đẩy anh ra. Đôi mắt trong suốt mang theo một tia quyết tuyệt: "Hãy nghe em nói hết được không?"

Hàn Thừa Nghị nhìn cô giống như đang nhìn bảo bối, dung túng gật đầu: "Được, em nói đi."

"Chính vì thích anh, cho nên em mới không thể tiếp cùng anh như thế nữa, em thích anh như vậy, cho dù anh có không thích em cũng không cần làm khó em được không? Em không chịu nổi cảm giác khi phải làm tình nhân của anh, lén lén, lút lút, cùng vị hôn thê của anh chia sẻ anh, anh hiểu không?"

Nhạc Tuyết Vi vô cùng bình tĩnh, tinh táo nói hết, ý cười trên khuôn mặt Hàn Thừa Nghị cũng dần tan biến, ánh mắt dần trở nên âm trầm.

Nhạc Tuyết Vi bước xuống từ trên người anh, Hàn Thừa Nghị giằng co một phen, nhưng vẫn buông cô ra. Cô nói đúng, nếu cô thể sống chết cũng không muốn, anh cũng không thể làm gì cô. Liên tính việc anh có thể dùng sức mạnh, nhưng loại thủ đoạn này, dùng được một lần nhưng có thể dùng được mãi sao? Tóm lại vẫn không phải kế lâu dài.

Mà Kiều Vũ Vi chính là chướng ngại lớn nhất giữa hai người bọn họ, hơn nữa còn là chướng ngại không thể nào vượt qua!

"Tôi đi đây."

Nhạc Tuyết Vi sửa sang lại quần áo, cầm lấy túi xách, nhìn Hàn Thừa Nghị một cái thật sâu sau đó xoay người kéo cửa rời đi.

Hành lang vắng lặng truyền đến tiếng bước chân của cô, Hàn Thừa Nghị trầm mặc ngồi ở chỗ cũ, sau một lúc lâu không có làm cái gì. Ánh sáng le lói, bóng chiều dần buông xuống, anh đột nhiên gió tay lên, hung hăng ném hết những thứ tổ yến linh tinh trên bàn xuống!

Không cam lòng, vẫn là không cam lòng! Ý niệm ham muốn chiếm giữ như một ác ma gieo xuống trong lòng anh!

Không thể buông tha như vậy được, tiểu nha đầu chính miệng đã thừa nhận thích anh! Nếu anh đã có thể khiến cho cô thích anh, dĩ nhiên cũng sẽ có biện pháp khiến cô cam tâm tình nguyện đi theo anh! Lần đầu tiên, anh có khát vọng điên cuồng muốn độc chiếm một người...

Anh nhất định phải có được cô, tuy không thể cho cô danh phận, nhưng ngoài thứ đó ra anh có thể cho cô mọi thứ tốt nhất!

Từ 'Vĩnh Lạc Trai' đi ra, Nhạc Tuyết Vi đi về phía trạm xe buýt, chuẩn bị ngồi xe buýt đến bệnh viện thăm bà ngoại. Mà ở bên điểm xe buýt lại có một số thanh niên nam nữ tụ tập lại không biết là xảy ra chuyện gì, một mực chạnh chấp với nhau.

Tâm tình Nhạc Tuyết Vi không tốt, phiền não nhìn về phái đôi nam nữ này.

Vừa nhìn thấy... Quả thực dọa cô muốn nhảy dựng!

Nam thì cô không biết, nhưng nữ còn không phải là 'người chị gái tốt cùng cha khác mẹ' của cô- Kiều Vũ Vi sao? Cô ta sao lại ở đây cùng một người đàn ông dầy dụa?

"Vũ Vi, Vũ Vi, anh van cầu em, em đừng chia tay với anh, được không?"

"Anh nói bậy bạ cái gì đó? Hai ta đã sớm không còn quan hệ rồi! Anh tạm thời đừng có đi theo tôi nữa! Đừng quẩn tôi như vậy, thật chẳng có ý nghĩa gì cả!" Kiều Vũ Vi một thân sang quý, quần áo do hãng Chanel đặc chế, đứng ở trạm xe bus, cùng một người đàn ông không rõ lai lịch quẩn quýt lấy nhau?

Hừ! Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cười lạnh một tiếng, người chị gái này của cô cũng thực quá buồn cười rồi!

Nghe thấy một tiếng cười lạnh này, Kiều Vũ Vi cùng nam sinh kia đồng thời quay lại, nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi. Nam sinh kia mặc kiểu áo cao bồi rách rưới, tóc nhuộm vàng, bấm lỗ tai, toàn thân đều mang vẻ lưu manh, vừa thấy liền biết không phải là kẻ đứng đắn.

Miệng nhai kẹo cao su, trừng mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi, chột quát lên: "Nhìn cái gì vậy? Chưa nhìn thấy tình nhân cãi nhau bao giờ à?"

Nhạc Tuyết Vi không để ý tới nam sinh kia, chỉ nhìn Kiều Vũ Vi. Sắc mặt Kiều Vũ Vi đã trở nên xám ngoét, trong bụng thầm nghĩ làm sao cô ta có thể xui xẻo như vậy? Cứ nhiên ở đây cũng có thể đụng phải Nhạc Tuyết Vi? Chuyện cô ta cùng bạn trai cũ còn lui tới, gần lần cũng không thể để cho người khác biết được!

"Đi, đi thôi!" Kiều Vũ Vi kéo nam sinh kia đi, vừa đi còn vừa ngoái lại nhìn Nhạc Tuyết Vi, sợ chuyện này bị làm lớn, nên liền bắt taxi vội vàng lên xe.

Nhạc Tuyết Vi nghẹn họng trân trối nhìn một màn này, á khẩu không nói được lời nào! Cô đột nhiên cảm thấy, Hàn Thừa Nghị thực đáng thương! Mười năm? Anh cứ nhiên thích loại phụ nữ như Kiều Vũ Vi những 10 năm? Ánh mắt thật đúng là không phải độc đáo bình thường!

Nghĩ như vậy, cô liền cảm thấy buông tha là một quyết định vô cùng đúng đắn. Cô cùng Kiều Vũ Vi... Khác nhau cũng quá xa! Nếu Hàn Thừa Nghị thích Kiều Vũ Vi, như vậy thì tuyệt đối không thể thích cô! Cô làm sao còn có ý nghĩ kỳ lạ muốn chia rẽ bọn họ?

Xem ra, cô nên chân thành chúc phúc cho chị gái cùng anh rể của mình rồi... Nói thế nhưng tại sâu trong đáy mắt cô vẫn xẹt qua một tia không cam lòng..

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 71: Đêm Nay Không Quay Về

Editor: Nhung

Sáng thứ hai, Hàn Thừa Nghị ở ngoài văn phòng nhìn thấy mọi thứ đều đã được Nhạc Tuyết Vi sắp xếp đầu vào đó.

Nhạc Tuyết Vi bắt đầu phân công công việc cho thư ký, xoay người chuẩn bị đi vào bên trong, lại đối mặt với Hàn Thừa Nghị và Nghê Tuấn đang đi vào.

“Chào buổi sáng tổng giám đốc, Nghê tiên sinh.”

Nhạc Tuyết Vi vẫn duy trì nụ cười công việc. Hàn Thừa Nghị thấy vậy thì như được thả lỏng, tiểu nha đầu này thật là xấu xa, lúc nào cũng thích hù dọa anh! Ngày đó còn nói muốn từ chức, hôm nay lại ngoan ngoãn xuất hiện ở chỗ này?

Chờ giao phó công việc cho Nghê Tuấn xong, văn phòng chỉ còn lại hai người, Hàn Thừa Nghị thân nhiên ôm Nhạc Tuyết Vi vào lòng.

“Tổng giám đốc, anh... anh làm gì vậy? Mong anh bỏ tay ra.” Thân mình Nhạc Tuyết Vi cứng đờ, không giãy giụa, chỉ là bình tĩnh khuyên anh.

Hàn thừa nghị nhắm mắt lại, thở dài một hơi, cười khê: “Đừng làm loạn nữa, tôi biết tôi dọa sợ em. Mà em vẫn còn giận tôi, có đúng không? Chỉ cần em đáp ứng tôi, không lại gần những người đàn ông kia thì tôi cam đoan, sẽ không chọc tức em.”

Nhạc Tuyết Vi xoay người, duỗi tay đẩy Hàn Thừa Nghị ra: “Tổng giám đốc, anh nói gì tôi nghe không hiểu. Còn nữa, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi. Sở dĩ tôi còn ở nơi này là không muốn gây phiền phức đến công việc của anh, mong anh sớm tuyển thư ký riêng khác đi. Chờ khi anh tìm được người thích hợp, tôi sẽ rời đi.”

Hàn Thừa Nghị ngẩn ra, nét tươi cười trên mặt không kịp thu lại, cánh tay đang ôm ấp cũng chậm rãi buông ra.

“Vậy, tôi đi làm việc.”

Nhạc Tuyết Vi xoay người, mái tóc đuôi ngựa đen nhánh khê hất lên, giống như đâm vào người Hàn Thừa Nghị một nhát bằng bóng lưng mảnh khảnh ấy.

Tan làm, Nhạc Tuyết Vi bất ngờ nhận được điện thoại của Kiều Vũ Vi.

Di động không hiện tên người gọi, nhưng Nhạc Tuyết Vi lại nhớ giọng nói của Kiều Vũ Vi, “..... Có chuyện gì sao?”

Kiều Vũ Vi ở đầu bên kia nói, rõ ràng là không can tâm tình nguyện: “Ba nói cô về ăn cơm.”

“Ừ, tôi biết rồi. Vừa rồi ba đã gọi cho tôi.” Nhạc Tuyết Vi đương nhiên biết Kiều Vũ Vi gọi đến không chỉ vì chuyện này, có lẽ là vì ngày đó đã bị cô bắt gặp ở trạm xe bus.... Nhưng Kiều Vũ Vi vẫn chưa tắt điện thoại.

“Cô còn có việc gì sao?”

“..... Chờ cô về rồi hẵng nói.”

“Được.” Nhạc Tuyết Vi cong môi cười, cho dù là gọi bằng điện thoại, nhưng cô cũng có thể tưởng tượng được gương mặt kinh ngạc của Kiều Vũ Vi.

“Tuyết Vi tới. Hiệu trưởng Kiều, Tuyết Vi về rồi.”

Di Ngô vui vẻ đứng đón Nhạc Tuyết Vi ở trước cửa, còn nhiệt tình lấy dép lê cho cô: “Đây, Tuyết Vi, cái dép lê này là ba cháu vừa mua, hôm qua đi còn cọ lại sạch sẽ, còn xịt nước hoa, chắc chắn đi vào rất dễ chịu.”

“Hihi. Cảm ơn dì Ngô.”

Nhạc Tuyết Vi ngoan ngoãn thom lên mặt dì Ngô một cái, khiến dì cười không khép miệng được.

“Tuyết Vi, đến rồi, mau vào đi.”

Đang nói chuyện, Kiều Vạn Đông đã ra đón, Tuyết Vi vừa nhìn thấy ba thì từ sân nhà nhảy lên một cái, úp sấp trên lưng ba, nũng nịu muốn ông cồng: “Ba, con mệt quá, bận bịu cả ngày, ba cồng con đi có được không?”

“Ha ha, được, bảo bố công chúa muốn thế nào cũng được, chỉ công thôi sao? Có muốn ba nằm sấp xuống làm ngựa cho con cưỡi không.” Kiều Vạn Đông cưng chiều con gái vô cùng.

“Ha ha..... Cái đó để sau đi ạ!” Nhạc Tuyết Vi vui vẻ cười.

Dáng vẻ hai cha con hòa thuận này thật khiến mẹ con Khang Tuệ Trân nhìn không nổi, toàn thân khó chịu.

Nhạc Tuyết Vi lạnh mặt liếc mắt về phía hai mẹ con Khang Tuệ Trân, trong lòng âm thầm cười lạnh, nhưng trên mặt lại vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào, ngoan ngoãn từ trên lưng Kiều Vạn Đông tụt xuống, khoanh tay gọi: “Dì! Chị!”

Hai mẹ con Khang Tuệ Trân liếc nhau, hết như khi thấy quý. Nhạc Tuyết Vi này uống nhầm thuốc gì rồi vậy?

Nhìn vợ và con gái lớn như vậy, sắc mặt Kiều Vạn Đông trầm xuống: "Hai người đang làm gì đó? Hiếm khi Tuyết Vi về nhà ăn cơm, đối với hai người cũng vô cùng khách khí, vậy mà người làm đi làm chị lại có thái độ này sao?"

"Ba ba!" Kiều Vũ Vi ngang ngược đã quen, làm sao chịu được việc bị ba chỉ trích? Lập tức nhảy dựng lên.

"Vũ Vi!" Khang Tuệ Trân nhanh tay giữ chặt con gái, nháy mắt với cô, Kiều Vũ Vi lúc này mới chịu thôi. Khang Tuệ Trân vẫn giữ bộ mặt không cam lòng, cười chào hỏi Tuyết Vi: "Tuyết Vi tới rồi, khi con không ở nhà, ba con một ngày nhắc tới con không biết bao nhiêu lần. Hôm nay con tới, ba con nhắc tên còn càng nhiều hơn."

Nhạc Tuyết Vi chớp mắt, tò mò hỏi: "Di, di không nhớ con sao? Còn chị nữa, chị không nhớ em sao?"

Cô đây gặp chiều nào là phải phá chiều đó, không hề nhượng nhịn.

"....." Khang Tuệ Trân ăn quả đắng, móng tay cắm thẳng vào lòng bàn tay, tận lực nén lửa giận, run rẩy mà cười: "Đứa nhỏ này, nói gì vậy. Di đương nhiên là ... nhớ con rồi!"

"Vậy lát nữa, di giúp con lột vỏ tôm nhé? Con rất thích ăn tôm, nhưng mà lại không yêu nổi việc phải lột vỏ nó." Tuyết Vi nghiêng đầu, cười ngây thơ.

Khang Tuệ Trân trừng mắt, phôi như muốn nổ tung, nhưng trước mặt Kiều Vạn Đông, bà chỉ có thể cười haha: "Được, để di lột cho con ăn. Nhớ ăn nhiều một chút..."

"Tuyết Vi, tôi đây cùng ba đi ăn nào." Kiều Vạn Đông hài lòng gật nhẹ, kéo con gái ngồi xuống ghế.

Kiều vũ vi một dặm chân, gằm nhẹ nói: "Mẹ! Con nha đầu chết tiệt này đang muốn làm phản."

"Xuyt nói nhỏ thôi, cẩn thận ba con nghe thấy." Edit tại [thichdoctruyen.com](http://thichdoctruyen.com)

.....

Trên bàn cơm, Kiều Vạn Đông tỉ mỉ quan tâm đến Tuyết Vi từng chút một, chỉ hận không thể cầm cái muỗng tự tay đút cho cô ăn.

Kiều vũ vi nhìn chăm chăm Nhạc Tuyết Vi, hai tròng mắt tràn ngập sự ghen ghét.

Nhạc Tuyết Vi ăn một ngụm canh, vừa chỉ Khang Tuệ Trân: "Di, mau lột tôm khô, ăn xong rồi!"

Kiều Vạn Đông thấy bát của công chúa nhỏ còn trống, trừng mắt liếc vợ, tỏ vẻ không vui: "Nhanh một chút, chỉ lo ăn cho mình thì làm sao chăm lo cho con bé được."

Khang Tuệ Trân lột vỏ tôm một hồi, nhìn hai ba con này, Nhạc Tuyết Vi là đứa trẻ 5 tuổi sao? Vì sao còn phải hầu hạ như thế? Có điều bà lại không dám trước mặt chồng mà tỏ thái độ ra được.

Một bữa cơm, Nhạc Tuyết Vi ăn no căng bụng, còn Khang Tuệ Trân thì không ăn được gì cả, cả bụng toàn là con tức giận.

Sau khi ăn xong, Kiều Vạn Đông kéo con gái lên xem ti vi, ông bụng đĩa trái cây cầm từng xiên quả đút cho cô ăn. Nhạc Tuyết Vi nhìn chăm chăm vào ti vi, ăn xong thì sẽ há miệng, Kiều Vạn Đông tự khắc sẽ đưa hoa quả vào miệng.

Đang xem, Kiều Vạn Đông phải ra ngoài nghe điện thoại, ông vừa đi thì Kiều Vũ Vi đã ngồi xuống.

"Này!" Kiều Vũ Vi hét to.

Nhạc Tuyết Vi nhìn chăm chăm TV, đương nhiên không nghe thấy, là người mà không nói tiếng người, cũng không nên trách cô.

"Này, tôi gọi cô đó, không nghe thấy sao?" Kiều Vũ Vi cầm điều khiển từ xa, tắt ti vi.

Nhạc Tuyết Vi ném xiên hoa quả vào đĩa đựng trái cây, hai mắt sắc như dao nhìn về phía Kiều Vũ Vi, dáng vẻ này đúng là đã dọa Kiều Vũ Vi sợ tới kêu lên một tiếng.

"Cô... Sao cô nhìn tôi như thế? Tôi là chị của cô đấy. Còn nữa, lần trước những thứ cô nhìn thấy ở trạm xe bus, không phải như cô nghĩ đâu. Đừng nói lung tung ra bên ngoài."

Nhạc Tuyết Vi bình tĩnh nhìn cô ta, ánh mắt ngây thơ như trẻ nhỏ, Kiều Vũ Vi quả thật không nhìn ra cô đang nghĩ gì.

"Này, cô có nghe thấy không?" Kiều vũ vi sốt ruột.

Nhạc Tuyết Vi một lần nữa cầm hoa quả lên, nhai nhai, lắc đầu nói: "Cô yên tâm, tôi không thích xen vào chuyện của người khác. Huống hồ, tôi cũng

không nhìn thấy gì cả, cô đứng nghĩ nhiều."

Kiều Vũ Vi nghe thấy vậy, vui vẻ ra mặt: "Thật sao? Cô không gạt tôi chứ?"

Nhạc Tuyết Vi chân thành gật gật đầu: "Không lừa cô."

"Thật sao?" Kiều Vũ Vi càng vui vẻ, "Với cả, nếu cô đồng ý giữ bí mật này cho tôi, tôi sẽ đưa cô một lọ nước hoa, là Hàn Thừa Nghị mua tặng tôi. Cô chờ ở đó."

Kiều Vũ Vi vui rạo rực, vui sướng xoay người lên lầu đi, Nhạc Tuyết Vi buồn cười lắc đầu, người chị này của cô so với mẹ kế Khang Tuệ Trân đúng là thua kém nhiều, không có diện mạo xinh đẹp, còn không có đầu óc.

Cô cũng thấy kì quái, không hiểu Hàn Thừa Nghị thích cô ta ở điểm nào? Có lẽ là đúng như câu nói kia, thứ mình thích lúc nào cũng là tốt nhất.

Kiều Vũ Vi chạy xuống rất nhanh, cầm lọ nước hoa nhét vào tay Nhạc Tuyết Vi. Opium, quả nhiên là đồ tốt. Chỉ là, đã bị bóc ra, hẳn là Kiều Vũ Vi đã dùng qua.

Nhạc Tuyết Vi hừ nhẹ, người chị này từ nhỏ đến lớn đúng là đã có thói quen tuồn đồ cũ lại cho cô. Nhạc Tuyết Vi còn nhớ rõ, thời tiểu học, chỉ vì tiết kiệm chút chi phí mà cô phải mặc đồng phục của Kiều Vũ Vi bỏ lại.

"Cám ơn." Nhạc Tuyết Vi giật giật khóe miệng, không sao, cô nhận lấy.

Đột nhiên cô nghĩ ra, hỏi: "Kiều Vũ Vi, Hàn Thừa Nghị có được không? Đối với cô có tốt không?"

Nhắc tới Hàn Thừa Nghị, Kiều Vũ Vi không khỏi lộ ra dáng vẻ thiếu nữ đang yêu, vuốt tóc nói: "Cô, cô hỏi cái này để làm gì? Thừa Nghị, anh ấy đương nhiên là tốt, đối với tôi cũng rất tốt."

"Vậy được." Nhạc Tuyết Vi thở phào, buông đĩa trái cây, đứng dậy, hét về phía lầu hai: "Ba, con phải đi rồi."

Kiều Vạn Đông vội vàng cúp điện thoại, chạy xuống lầu: "Sao lại muốn đi? Muộn thế này rồi con còn muốn về đâu? Ở lại đây ngủ một tối đã."

Nhạc Tuyết Vi nhìn rõ vẻ không chào đón mình của mẹ con Khang Tuệ Trân, cười đáp: "Không cần đâu ạ, phòng ngủ chưa dọn dẹp xong, con không có chỗ ở lại."

"Sao lại thế? Ba sẽ đi ngủ ở thư phòng, để chị con theo đi ở, con ngủ ở phòng chị con, có được không?" Kiều Vạn Đông cấp tốc nghĩ ra phương án.

Nhạc Tuyết Vi nghĩ nghĩ, gật gật đầu, nhìn ánh mắt thất vọng của mẹ con Khang Tuệ Trân, đồng ý: "Được ạ."

Mặc đồ ngủ của Kiều Vũ Vi, nằm trên giường của cô ta, Nhạc Tuyết Vi cười lạnh, thấp giọng, nói: "Mẹ. Con về nhà rồi. Mẹ yên tâm, con sẽ không để bọn họ bắt nạt nữa đâu, đây là nhà của chúng ta, nhất định con sẽ cướp về."

Trên bàn, di động kêu, Nhạc Tuyết Vi bắt máy: "A lô?"

"Tiểu Tuyết, là tôi, sao em còn chưa về? Tôi ở dưới kí túc xá chờ em, phòng em không hề bật đèn." Là giọng nói trầm ấm của Hàn Thừa Nghị.

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, nói đơn giản: "Đêm nay tôi không trở về ký túc xá, tôi buồn ngủ rồi, tạm biệt." Nói xong, cô liền cúp điện thoại, để lại sự yên lặng ở bên đầu dây của Hàn Thừa Nghị.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 72: Để Cho Tôi Kiểm Tra

Editor: Chi Misaki

Sáng sớm hôm sau, Hàn Thừa Nghị mang theo hai vành mắt thâm cuồn đến văn phòng Tổng giám đốc. Nhạc Tuyết Vi vẫn theo lễ thường đi đến, xử lý xong mấy việc vặt vãnh, rồi cùng Hàn Thừa Nghị ngồi xuống, sau đó đưa cho anh thời gian biểu lịch trình của ngày hôm nay: "Tổng giám đốc, lịch trình ngày hôm nay, anh xem thử xem có cần phải thay đổi cái gì không?"

Hàn Thừa Nghị không yên lòng lật xem thời gian biểu ngày hôm nay, khóe mắt thi thoảng còn liếc nhìn Nhạc Tuyết Vi. Nhìn theo mái tóc của cô một đường đi xuống, trọng điểm rơi vào trên cổ cô, Nhạc Tuyết Vi tối qua không về ký túc xá, cô ngủ ở bên ngoài! Chuyện này giống như một cái kim đâm

sâu vào trong lòng anh, quá nhiều khiến anh thức trắng đêm không ngủ được.

Nhưng hôm nay Nhạc Tuyết Vi lại mặc một chiếc áo cánh sen, áo trong màu bạc hà, nút áo cài quy củ, vừa vặn che kín cần cổ.

Hàn Thừa Nghị cái gì cũng nhìn không thấy, lại càng nhìn không được mà miên man suy nghĩ, nhớ tới da thịt trắng như tuyết ở phía dưới, có phải đã bị người ta hạ ấn ký chết lên trên hay không!

Nhạc Tuyết Vi biết Hàn Thừa Nghị vẫn đang chăm chú nhìn cô, nhưng cô đã quyết tâm không muốn có bất cứ liên quan gì đến anh rồi, vì thế cô tận lực không nhìn anh, chỉ chuyên chú vào công việc của mình. Mà phản ứng này của cô, lại biến thành biểu hiện chột dạ trong mắt Hàn Thừa Nghị!

Hai người ở trong một phòng làm việc, lại còn là quan hệ thân mật như vậy, trốn cũng không trốn nổi.

Hàn Thừa Nghị không thể nào cản được suy nghĩ cùng ghen tỵ trong lòng, anh cảm thấy chính mình đã nhấn nài đến cực điểm, cũng sắp không thể không chế nổi nữa! Mà cảm xúc của anh, rốt cục cũng tại một cú điện thoại trước khi tan việc của Nhạc Tuyết Vi mà triệt để bạo phát!

"Ừm? Sư huynh. A... Đúng vậy, lần trước đã đồng ý với anh, được, được, đêm nay không có( việc bận), vậy được, không cần đến đón tôi, tôi sẽ trực tiếp đi qua."

Nhạc Tuyết Vi cúp điện thoại, thu dọn đồ dùng đứng lên xin phép Hàn Thừa Nghị: "Tổng giám đốc, xong việc rồi, tôi đi trước đây."

Không đợi Hàn Thừa Nghị trả lời, Nhạc Tuyết Vi liền xoay người rời đi, Hàn Thừa Nghị rốt cuộc cũng không nhìn được, đột nhiên quát một tiếng: "Đứng lại cho tôi!"

"Uh?" Nhạc Tuyết Vi hoảng sợ, khó hiểu xoay người nhìn về phía anh: "Anh còn có chuyện gì sao? Đêm nay không có tiệc xã giao a..."

Hàn Thừa Nghị thấy cô vội vàng muốn đi, lại càng nổi trận lôi đình, đi nhanh tới, ngang ngạnh nắm chặt lấy cổ tay cô: "Không được đi... Chuyện đêm qua, tôi liền coi như chưa xảy ra, nhưng mà hôm nay em không được đi nữa!"

Cái gì mà chuyện đêm qua? Nhạc Tuyết Vi căn bản là nghe không hiểu, cũng không muốn biết, cô chẳng muốn lãng phí thời gian trên người đàn ông này thêm nữa.

"Tổng giám đốc, tôi không biết anh đang nói cái gì, tôi có hẹn với người khác, đến muộn là hành vi bất lịch sự, mời anh buông tay." Nhạc Tuyết Vi cực kỳ khách khí thỉnh cầu Hàn Thừa Nghị, so với việc cô kiêu ngạo ngang ngược quát anh trong quá khứ, anh lại càng thích cô quát anh hơn, cô như vậy khiến anh có cảm giác vô cùng xa cách!

"Em là muốn đi gặp anh ta? Tối qua còn làm chưa đủ sao? Đêm nay vẫn còn muốn tới?"

Hàn Thừa Nghị không thể ngăn cản ghen tuông điên cuồng đang gào thét trong lòng, lời này nói ra, trong miệng cũng đầy chua xót, lưỡi còn có cảm giác như muốn rút gân!

"Làm?" Nhạc Tuyết Vi cất cao giọng nói, thờ dãi, thật không biết nói gì cho phải, bị anh nói như vậy, cô thực sự khó che nổi giận dữ và xấu hổ, hai cánh môi run run: "Hàn Thừa Nghị, anh không cần mở miệng ngâm miệng đều vũ nhục tôi! Anh đừng tưởng rằng, mua tôi một lần, cả đời này anh đều có thể nhục nhã tôi!"

Lời này của cô, kỳ thật chính là phủ nhận việc cô có quan hệ với người đàn ông khác, nhưng Hàn Thừa Nghị lại không tin! Bà ngoại Nhạc Tuyết Vi nằm viện, cô lại cùng bạn thân tốt nhất ở trong ký túc xá của trường, cô không đến chỗ bà ngoại, cũng không về ký túc xá, đêm không về ngủ thì còn có thể đi đâu?

"Tôi vũ nhục em? Vậy tối qua em đi đâu? Em nói rõ ràng với tôi đi!" Hàn Thừa Nghị bóp chặt lấy tay Nhạc Tuyết Vi không rời, thật muốn như phải làm rõ ràng chuyện này.

"Tôi phải nói rõ ràng cái gì? Tôi nói thì anh sẽ tin sao?" Nhạc Tuyết Vi cảm thấy quả thực không thể cùng anh cãi lý, nên vùng vẫy muốn tránh thoát.

Hàn Thừa Nghị lại bị thái độ này của cô chọc giận, rốt cục cũng không thể nhìn được nữa, bàn tay giơ lên cởi cúc áo của cô ra, có hay không anh cũng muốn dùng mắt để điều tra! Anh là đàn ông, anh đương nhiên biết làm loại chuyện này không thể không để lại dấu vết gì trên người, hơn nữa đối tượng là Nhạc Tuyết Vi- một cực phẩm trong cực phẩm!

"Anh muốn làm gì?" Ý thức được việc anh đang muốn cởi đồ, Nhạc Tuyết Vi kinh hoàng muốn giơ tay lên để che ngực.

Nhưng mà việc mà Hàn Thừa Nghị đã khư khư cố chấp, cô nào có thể là đối thủ của anh? Hàn Thừa Nghị cơ hồ là không cần tốn chút thời gian liền có thể cởi quần áo trong của cô... Sau đó, da thịt trắng nõn tinh tế như một tác phẩm nghệ thuật hiện lên trước mắt anh. Chỉ có điều cái gì cũng không có, cái gì cũng đều không có!

Hàn Thừa Nghị lo lắng, tay anh lấy đi mảnh vải che chắn cuối cùng trên người cô, đương nhiên một chút cũng không phí sức.

Nhưng không có, cái gì cũng không có!

Ánh mắt Hàn Thừa Nghị càng lúc càng sáng, tức giận cũng từ từ tiêu tan, nhưng mà anh vẫn rất lo lắng!

Nhạc Tuyết Vi đã sớm bị hành động điên cuồng ‘Kiểm tra’ này của anh mà khuất nhục đến phát khóc, khóc không thành tiếng: "Hu hu... Hàn Thừa Nghị, anh đồ khốn nạn!"

Hàn Thừa Nghị mắt đỏ đẫm tai ngơ, ôm cô, hôn lên khóe mắt cô mà dỗ dành: "Ngoan, để cho tôi nhìn một chút, để cho tôi nhìn một chút, xác định không có cái gì, tôi sẽ thả em, Uh`m? Tôi không xem như thế nào có thể yên tâm được? Cả đêm em không về ký túc xá, tôi một đêm cũng không chợp mắt..."

"..." Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc, anh vậy mà vì cô... Trong lúc cô sững sờ, Hàn Thừa Nghị liền nhân cơ hội lần thứ hai thực hiện được ý đồ...

"A!" Thật giống như là đánh xong một trận chiến, Hàn Thừa Nghị 'Kiểm tra' xong, rốt cục cũng thả lỏng được cơ thể ngã lên người Nhạc Tuyết Vi, ôm cô, không ngừng hôn môi cô, trong miệng còn nỉ non: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, đừng trách tôi..."

"Hỗn đản!" Nhạc Tuyết Vi cắn răng, nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy ra, dọc theo đôi má trắng nõn một đường roi xuống."Hỗn đản!"

"Được, được, tôi là hỗn đản, tôi là hỗn đản."

Hàn Thừa Nghị yên tâm, lúc này Nhạc Tuyết Vi có mắng anh thế nào cũng được, Tiểu Tuyết chỉ có một người là anh, chuyện này so với bất cứ việc gì cũng khiến anh an tâm hơn.

Nhạc Tuyết Vi nức nở, lau nước mắt, che chở ở trước ngực, gương gao mờ miệng: "Kiểm tra xong rồi sao? Tôi có thể đứng lên không?"

"..." Hàn Thừa Nghị dừng một chút, vội vàng đứng lên, đỡ Nhạc Tuyết Vi dậy, luống cuống tay chân giúp cô mặc quần áo, trong lúc đó cũng tránh không được mà có chút ma sát với da thịt cô.

Nước mắt Nhạc Tuyết Vi vừa mới ngừng lại, lại nhịn không được mà rơi xuống, chuyện tùy thời đều có thể bị anh nhục nhã này, rốt cuộc còn phải kéo dài tới khi nào? Nhạc Tuyết Vi đột nhiên đoạt lấy quần áo, quay lưng lại, cắn răng nhanh chóng mặc vào.

Sau khi mặc xong, cô cũng không thèm nhìn tới Hàn Thừa Nghị, liền nhặt túi xách lên rồi đi.

"Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị không cam lòng giữ chặt lấy cô, Nhạc Tuyết Vi mạnh mẽ xoay người lại, hung hăng đánh về phía anh! Hàn thừa Nghị không biết là tránh không kịp, hay là không muốn tránh, liền trúng một cái tát này, gương mặt liền nghiêng sang một bên không nói chuyện.

"Hỗn đản! Đừng có chạm vào tôi!" Nhạc Tuyết Vi cất giọng khàn khàn quát anh, hàng mi run rẩy hạ xuống một bóng mờ.

Cửa phòng Tổng giám đốc bị kéo mạnh, Edit tại [thichdoctruyen.com](http://thichdoctruyen.com) Nhạc Tuyết Vi chạy thẳng ra ngoài, Hàn Thừa Nghị thì vẫn duy trì tư thế bị tát đó, anh cùng cái bóng của mình cô độc trên mặt đất, thật lâu sau vẫn không có phản ứng gì...

"Tam Thiếu, tìm thấy Nhạc tiểu thư rồi, cô ấy đang ở phố buôn bán cùng giảng viên đại học lần trước, bọn họ đã ăn cơm xong, hiện tại đã vào trung tâm mua sắm, hình như là mua thứ gì đó."

Nghe Tuấn tra được tin tức, liền báo cáo tỉ mỉ từng cái một cho Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị đi ra khỏi văn phòng, miễn cưỡng nói: "Thôi, không cần theo dõi nữa, rút hết về đây đi!"

“Vâng ạ!”

Hàn Thừa Nghị đi ra khỏi công ty, ngồi vào trong xe, sờ sờ bên má bị Nhạc Tuyết Vi đánh qua, lại nhớ tới bộ dáng cô khóc mắng anh là đồ hỗn đản, ủy khuất như thế, điềm đậm đáng yêu như thế... Trong lòng Hàn Thừa Nghị liền chua xót, thật muốn cứ như vậy ôm cô nâng niu trong lòng bàn tay, yêu cô, sủng cô, chiều chuộng cô cả đời!

"Đến phố buôn bán!"

Chỉ là trong nháy mắt, Hàn Thừa Nghị lại thay đổi chủ ý, vô luận có khuyên bản thân mình như thế nào, anh cũng đều không thể thuyết phục chính mình buông tha, có lẽ cả đời này, anh cứ như vậy mà cố chấp muốn một người, chỉ có thể như vậy thôi!

Hạ quyết tâm, Hàn Thừa Nghị lấy điện thoại gọi cho Nghe Tuấn: "Là tôi, cô ấy ở đâu?"

Nghe Tuấn nhanh chóng báo cáo địa chỉ.

Trong một khu mua sắm tại phố thương mại, Nhạc tuyết Vi đang cùng Cố Minh Sâm chọn đồng hồ tại quầy ở 'Vacheron Constantin'.

Nhân viên mẫu dịch đeo gang tay trắng, lấy ra một chiếc đồng hồ giành cho phái nữ đưa đến trước mặt Cố Minh Sâm, Cố Minh Sâm nhận lấy, hất cằm nhìn Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi khẽ cười, giơ lên tay trái đến trước mặt anh: "Làm phiền sư huynh đeo giúp rồi?"

"Vô cùng vinh hạnh."

"Ha ha."

Chiếc đồng hồ cực kỳ tinh tế, đeo trên cổ tay Nhạc Tuyết Vi lại càng tôn lên nước da của cô, khiến cho ngay cả chiếc đồng hồ này cũng sáng giá hơn hẳn, nhân viên cửa hàng cũng không khỏi niềm nở: "Tiên sinh, chiếc đồng hồ này cực kỳ phù hợp với bạn gái anh, bạn gái anh có thể đeo chiếc đồng hồ này quả thực là vinh hạnh của chúng tôi."

Không hổ là nhân viên giao dịch chuyên nghiệp được luyện tập hàng ngày, lời nói đều vô cùng tiêu chuẩn.

Cố Minh Sâm nháy mắt mấy cái với Nhạc Tuyết Vi, hỏi: "Như thế nào?"

Nhạc Tuyết Vi gật gù đầu: "Tốt, rất được, tôi cho 10 điểm."

Nghe thấy lời nhận xét của cô, Cố Minh Sâm liền quyết định, "Vậy lấy nó đi, phiền cô gói lại cho tôi, gói đẹp một chút."

Nhân viên mặt dịch một bên cười đáp ứng, một bên vừa nói: "Tiên sinh anh quả thực là người lãng mạn, bạn gái cũng đã biết rõ, vẫn còn gói lại... Là muốn chọn một bầu không khí thích hợp để đeo cho cô ấy lần nữa sao? Bạn gái anh thật có phúc."

Cố Minh Sâm nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi còn đang đứng ở một bên cười không khép miệng, cười nói: "Em cười cái gì? Người ta là khen tôi, còn nói em là người có phúc nha!"

Nhạc Tuyết Vi cũng không nói gì, chỉ là che miệng cười khẽ.

Mà Hàn Thừa Nghị đứng cách bọn họ mấy quầy hàng đều xem không chớp mắt một màn này, đôi mắt đen trắng rõ ràng dần nổi lên những tia máu li ti!

May mắn thay, điểm kế tiếp Cố Minh Sâm cũng chỉ tiến cô trở về ký túc xá, thậm chí anh ta còn không xuống xe, Nhạc Tuyết Vi tự mình mở cửa xe xuống đi lên lầu. Hàn Thừa Nghị cong khóe miệng cười lạnh: "Hừ, đàn ông kiêu gì vậy? Thật không biết chăm sóc con gái!"

"Nghe Tuấn!"

"Có ạ."

"Gọi điện thoại cho ông già trốn ở Thụy Sĩ, bắt ông ấy bỏ ra, tôi muốn một chiếc đồng hồ giành cho phái nữ."

"Này, Tam Thiếu... Người kia cũng đã về hưu rồi."

"Tôi mặc kệ, cậu nghĩ cách, tóm lại tôi muốn nhìn thấy một chiếc đồng hồ có khắc tên ‘Tiểu Tuyết’ độc nhất vô nhị trên đời!" Đôi mắt Hàn Thừa Nghị khẽ thoáng qua ánh sáng lạnh, cổ chấp không phân rõ phải trái, nhưng lại làm cho người ta không thể phản bác.

Nghe Tuấn hạ mi mắt, cung kính đáp: “Vâng ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 73: Tam Thiếu Đen Mặt

Editor: Chi Misaki

Lại là một tuần nữa, ngoài ý muốn không có xã giao, Nhạc Tuyết Vi đều có thể trở về sớm.

Hàn Thừa Nghị nhìn cô muốn nói lại thôi, bởi vì chuyện lần trước nên hai ngày này thái độ của Nhạc Tuyết Vi đối với anh càng ngày càng lạnh nhạt, đã phát triển đến tình trạng có thể không nói lời nào thì tuyệt đối không nói, trừ bỏ chuyện công tác bên ngoài, cô không liếc anh lấy một cái.

Hàn Thừa Nghị tự biết mình đuối lý, không nên đối xử thô bạo với cô như vậy, anh cũng giận bản thân mình nhưng một chút hối hận cũng không có. Anh hiện tại đang suy nghĩ phải làm sao mới có thể đuổi được ‘ruồi bọ’ đáng ghét ở bên người Nhạc Tuyết Vi đi!

"Tổng giám đốc, tôi hết giờ làm việc rồi." Nhạc Tuyết Vi vừa nói vừa đi ra ngoài, lời nói của cô cũng chỉ là lễ phép tối thiểu giành cho Hàn Thừa Nghị thôi, cũng không phải là muốn đạt được sự đồng ý của anh.

Hàn Thừa Nghị nhìn bóng lưng của cô, vẫn là cảm thấy nha đầu này xinh đẹp nhất, xinh đẹp đến mức ngay cả bộ dáng tức giận với anh cũng xinh đẹp như vậy!

Chính là đang nhìn đến say mê, Nhạc Tuyết Vi đột nhiên xoay người đi tới, nhìn Hàn Thừa Nghị, nói: "Tổng giám đốc, thư ký của anh, khi nào mới tìm được? Tôi cảm thấy được, tôi không thích hợp làm việc này, vẫn là nhanh chóng rời đi thôi."

"Uh ờ, đang tìm, em chờ một chút." Hàn Thừa Nghị tùy ý nói hai câu cho qua, trong lòng lại bởi vì Nhạc Tuyết Vi nói chuyện với anh mà vui sướng không thôi.

Có điều, tiểu nha đầu vậy mà lại vẫn ảo tưởng anh sẽ tìm người thay thế cô sao? Đùa giỡn cái gì vậy, trên đời này không phải ai cũng có thể thay thế cô! Cô gái nhỏ vô lương tâm, em cứ chờ đó, một ngày tôi còn chưa tìm thấy người, thì em sẽ vẫn phải ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi.

Nhạc Tuyết Vi lại không biết tâm tư của anh, vẫn tin là thật, gật gật đầu, rồi tan tâm.

Cô chân trước mới vừa đi, Hàn Thừa Nghị sau lưng liền chuẩn bị đi theo, vừa vận đem buổi hẹn đêm nay của anh với Kiều Vũ Vi từ chối.

Đột nhiên, cửa phòng tổng giám đốc bị đẩy mạnh ra, Nghê Tuấn vội vàng đi tới, trong tay cầm một sấp tư liệu, có chút kích động đặt ở trước mặt Hàn Thừa Nghị: "Tam Thiếu, là về cái tên giáo sư đại học Cổ Minh Sâm kia, thuộc hạ đã tra qua, Nhạc tiểu thư chỉ sợ là bị lừa!"

"Cái gì?"

Hàn Thừa Nghị nheo mắt lại, vẻ mặt chợt cứng lại, nhận lấy túi tài liệu nhanh chóng mở ra, trong chốc lát liền nổi giận! Con mẹ nó, cái gì mà giáo sư đại học? Đạo này, chẳng lẽ Giới Tri Thức, các học giả đều là cổ tồ ra về đạo mạo à?

"Nghê Tuấn, chuẩn bị xe!"

"Đã chờ sẵn ở dưới cửa rồi ạ."

...

Nhà hàng Tây "Molly", đại sảnh.

Nhạc Tuyết Vi xách túi, đi qua đại sảnh, đứng ở cửa nhìn trái phải xung quanh. Cổ Minh Sâm ngồi ở trên ghế nhìn thấy cô liền vội vàng đứng lên vẫy tay với cô: "Sur muội, bên này!"

Mà ngồi ở bên cạnh Cổ Minh Sâm là một cô gái trẻ, chỉ có điều trông có vẻ lớn hơn Nhạc Tuyết Vi một chút, mọi phương diện xem ra đều thành thực hơn Nhạc Tuyết Vi không ít, giờ tay nhắc chân đều tản ra một cỗ thành thực cùng mị lực.

"A."

Nhạc Tuyết Vi lên tiếng, đi về phía hai người.

Cổ Minh Sâm đứng lên kéo ghế giúp Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi cảm ơn rồi ngồi xuống, cùng hai người chào hỏi: "Sur huynh... Chị dâu."

Cô gái kia hướng về phía Nhạc Tuyết Vi cười cười, vui vẻ gật đầu. Tình huống này là...

Trên thực tế, hoạt động xem mắt ngày trước, chỉ là một bên Kiều Vạn Đông tình nguyện, ông thấy Cổ Minh Sâm người học trò này của ông tất cả các mặt đều rất tốt, nên liền nổi lên ý nghĩ muốn giới thiệu cho con gái mình, chính vì vậy mà liền tự chủ trương nên mới có một màn như hôm nọ.

Có điều, Cổ Minh Sâm mời Nhạc Tuyết Vi ăn cơm lần trước đó, cũng đã nói thẳng với Nhạc Tuyết Vi là anh đã có bạn gái, đối với tiểu sư muội cô tuyệt đối không có suy nghĩ không an phận nào. Từ lần đó háo cảm mà Nhạc Tuyết Vi giành cho vị sư huynh này liền tăng vọt, hai người rất nhanh liền trở thành thân thiết, lần trước cùng anh đi mua đồng hồ, chính là muốn chuẩn bị quà cho bạn gái của anh.

"Xin chào, Thẩm Tinh Vân."

"Chào chị dâu, Nhạc Tuyết Vi."

Hai cô gái đề tính tình ngay thẳng, nói chuyện cũng cực kỳ hòa hợp.

Mà lúc này, ở cửa nhà hàng, Hàn Thừa Nghị mang theo Nghê Tuấn thông thả đi đến, hiển nhiên là gây ra náo loạn lớn trong đại sảnh, trong lúc mấy người kia còn chưa chú ý hai người đã đi đến, Hàn Thừa Nghị nhìn chung quanh một vòng, tập trung khóa chặt mục tiêu, rồi sau đó liền đi về phía Nhạc Tuyết Vi.

Cốc bia trong tay Cổ Minh Sâm đột nhiên bị nâng lên, anh không rõ chân tướng ngẩng đầu nhìn về phía người đi tới, liền nhận ra đây là người đàn ông có gút mắc với Nhạc Tuyết Vi ở trường học lần trước, đang định mở miệng nói chuyện. Còn chưa để anh kịp mở miệng, Hàn Thừa Nghị liền cầm cốc lên, đồ thẳng từ trên đầu anh xuống!

"A!"

"A!" Nhạc Tuyết Vi trừng mắt đứng dậy, nhanh chóng kéo Hàn Thừa Nghị sang một bên, trên mặt một hồi đỏ một hồi trắng, cảm giác hôm nay Hàn Thừa Nghị thật dọa người. Anh cần quấy trước mặt cô thì cũng thôi, như thế nào còn nháo tới trước mặt người ngoài?

"Làm gì vậy? Anh lại nổi điên cái gì?" Nhạc Tuyết Vi không chút khách khí trừng mắt nhìn Hàn Thừa Nghị, há mồm liên mắng: "Người ta làm sao lại đắc tội với anh rồi hả? Anh có nói lý lẽ không vậy? Sao anh lại ngang ngược như thế?"

Hàn Thừa Nghị cũng không biết chính mình bị làm sao nữa! Anh vẫn luôn giữ được bình tĩnh, bất luận là nguy hiểm gì, hay phát sinh tình huống gì anh đều có thể ứng phó, thậm chí là đối mặt với sóng chết vào 10 năm trước, anh cũng đều chưa từng bối rối qua, nhưng chẳng hiểu sao phạm là những chuyện liên quan đến Nhạc Tuyết Vi, anh liền không phải là chính anh nữa!

Tỷ như lúc này, anh một điểm cũng không thấy mình quá phận, anh chỉ là đồ một ít bia, cái kẻ lừa đảo gạt Tiểu Tuyết giống như Cố Minh Sâm, phải trực tiếp phê đi mới tốt!

"Mau cùng sư huynh giải thích! Thực xin lỗi, sư huynh!"

Nhạc Tuyết Vi xấu hổ nhìn Cố Minh Sâm, Thẩm Tĩnh Vân chính là đang cầm khăn tay thay anh lau tóc, hai người đều dùng ánh mắt thấu hiểu nhìn về phía cô, thành ra Nhạc Tuyết Vi lại càng thêm xấu hổ.

Hàn Thừa Nghị lúc này mới nhìn đến Thẩm Tĩnh Vân bên người Cố Minh Sâm, vô cùng kinh ngạc đỡ lấy bả vai Nhạc Tuyết Vi: "Tiểu Tuyết, em không thấy sao? Người này đã có bạn gái rồi! Anh ta là đang đùa bỡn em! Anh ta cư nhiên dám mang theo bạn gái đến..."

Nhạc Tuyết Vi nghĩ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, quá dọa người rồi!

Hàn Thừa Nghị nói được một nửa, cũng thấy không thích hợp, thật sự là quan tâm sẽ bị loạn! Chuyện rõ ràng như vậy, anh như thế nào bây giờ mới nhìn ra? Cố Minh Sâm nếu đã dẫn theo bạn gái đến buổi hẹn cùng cô, liền chứng tỏ, anh cùng Nhạc Tuyết Vi không phải loại quan hệ kia!

"Ách!" Hàn Thừa Nghị nhắm mắt lại, tay phải nắm thành quyền vỗ ở trên trán một phen. Anh- Hàn gia Tam thiếu từ lúc sinh ra tới giờ, cư nhiên cũng có ngày đen mặt đến như vậy, thật mất mặt!

Vẫn là Cố Minh Sâm đứng lên hòa giải, vươn tay về phía Hàn Thừa Nghị: "Chào anh, tôi là Cố Minh Sâm, vị này chính là bạn gái của tôi..."

Hàn Thừa Nghị nghiêm mặt, không biết nên làm biểu tình gì cho phải. Nhạc Tuyết Vi liếc mắt trừng anh, dậm chân tức giận, nói: "Anh còn không giải thích? Anh đã làm cái gì hả? Sư huynh bắt tay với anh, anh vẫn còn muốn hờ hững phải không? Anh đã làm sai mà còn không biết đường sửa chữa hả?"

"..." Đối mặt với quở trách của Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị liền không phản bác được.

Cái gọi là kẻ trong cuộc thì u mê, Cố Minh Sâm cùng bạn gái anh cũng đã nhìn ra, hai vị này thì chính là một đôi oan gia.

...

Từ trong nhà hàng Tây "Molly" đi ra, Nhạc Tuyết Vi liền đi ở phía trước, Hàn Thừa Nghị thì đi ở phía sau, hai người vẫn luôn duy trì khoảng cách là một cánh tay.

"Tiểu Tuyết." Hàn Thừa Nghị bước nhanh hai bước, kéo tay Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi đi ở phía trước thấy vậy liền bước nhanh hai bước, kéo dài khoảng cách với anh.

Hàn Thừa Nghị thở dài, chờ cô đi chậm lại, lại đuổi theo, cứ vòng đi vòng lại như vậy, làm đến không biết mệt. Nhạc Tuyết Vi rốt cục không thể nhịn được nữa, bỗng dừng bước, xoay người lại trừng mắt nhìn Hàn Thừa Nghị: "Anh muốn như vậy tới khi nào?"

"Tôi..." Hàn Thừa Nghị ấp úng, trên gương mặt anh tuần xuất hiện vẻ ngượng ngùng không phù hợp với khí chất của anh: "Em còn tức giận phải không? Không phải tôi đã giải thích với sư huynh của em rồi sao?"

Nhạc Tuyết Vi biết anh lại nhầm trọng điểm, lực chú ý của anh cư nhiên chỉ dừng tại sự kiện kia, cảm thấy thực sự là không có biện pháp cùng anh khai thông, bèn buồn bã lắc đầu: "Hàn Thừa Nghị, xin anh hãy rõ ràng, đây không phải là vấn đề giữa chúng ta trong lúc đó, vấn đề giữa chúng ta là, anh vẫn còn dây dưa vướng mắc với tôi!"

Hàn Thừa Nghị há miệng thờ dốc muốn nói cái gì, lại bị Nhạc Tuyết Vi tay giơ lên ngăn trở.

"Anh đừng nói chuyện, hãy nghe tôi nói."

Hàn Thừa Nghị ngoan ngoãn im lặng, nghe cô nói.

"Vừa rồi lúc anh hiểu lầm sư huynh cũng đã nói, anh ấy không nên một chân đứng hai thuyền, vậy anh bây giờ dây dưa với tôi thì tính sao đây? Hành vi này của anh, chẳng lẽ không tính là chân đạp hai thuyền sao? Một bên anh dễ dàng lừa Kiều Vũ Vi, bên kia lại nói muốn tôi, hành vi này của anh, cùng loại cặn bã giống như Cừ Lễ Dương thì có gì khác nhau?"

Nhạc Tuyết Vi nhanh mồm nhanh miệng, quả thực khiến cho Nhạc Tuyết Vi không nói được lời nào, tuy trong lòng anh rất rõ ràng, anh cùng tên cặn bã Cừ Lễ Dương tuyệt đối là hai người khác nhau!

"Cho nên, xin anh đừng dây dưa với tôi nữa, tôi sẽ không thay đổi chủ ý."

Nhạc Tuyết Vi nói xong liền đi, Hàn Thừa Nghị làm bộ muốn đuổi theo, lại bị cô ngăn lại: "Đừng đi theo tôi a! Tôi nghĩ muốn yên lặng một chút!"

Cô nói một câu, thật giống như là chú ngữ đối với Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị dừng chân tại chỗ, nhìn cô từ từ đi xa, cũng không dám đuổi theo.

Nhạc Tuyết Vi một đường chạy đến điểm xe bus, vừa định đến điểm xe buýt trước đại học T, đột nhiên thấy phía bên kia đường, Kiều Vũ Vi liền cùng nam sinh ‘ Tóc vàng ’ lần trước ở cùng một chỗ, phương hướng này của bọn họ là... Hồng rồi! Đúng là chỗ Hàn Thừa Nghị vừa đứng!

Hàn Thừa Nghị thích Kiều Vũ Vi như thế, nếu như bị anh phát hiện ra Kiều Vũ Vi cùng nam sinh khác ở cùng một chỗ, anh chắc chắn sẽ rất đau lòng? Nếu đổi thành Kiều Vũ Vi đối tượng mà Hàn Thừa Nghị thích 10 năm... Nhạc Tuyết Vi quả thực không dám tưởng tượng!

Lúc ấy, trong đầu óc cô chỉ có một ý nghĩ, đó chính là không muốn để cho Hàn Thừa Nghị khổ sở!

Nhạc Tuyết Vi xoay người, chạy như điên về nơi chia tay cùng Hàn Thừa Nghị.

"A, a, a..."

Đến chỗ cũ, vì chạy quá nhanh, mà Nhạc Tuyết Vi phải liên tục thở dốc, nhìn bốn phía, Hàn Thừa Nghị đã biến mất. Xem ra, là cô đã quá lo lắng rồi! Hàn Thừa Nghị làm sao có thể ngốc đến nỗi vẫn đứng chỗ này không đi?

Nhạc Tuyết Vi dơ tay lau mồ hôi trên trán, thở dài muốn đi, trong nháy mắt xoay người, lại bị người ở phía sau ôm chặt lấy eo, một tay còn vòng qua ôm lấy cổ cô.

Nhạc Tuyết Vi chợt ngẩn ra, đối với hơi thở của Hàn Thừa Nghị, cô đã quá quen thuộc rồi! Anh như thế nào còn chưa đi?

Ánh đèn đường, đèn nê ông, ánh sáng tại các cửa hàng xen kẽ tạo thành một biển sáng mênh mông kiểu diêm, dưới ánh đèn, cái bóng của hai người hòa vào nhau. Nhạc Tuyết Vi ngừng thở, bên tai là giọng nói trầm thấp của Hàn Thừa Nghị: "Tiểu Tuyết, tôi biết, em sẽ không nở mả."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 75: Két Bảo Hiểm

Editor : Thanh Tâm

“ Kiều Vũ Vi, cô không được đi ! ” Nhạc Tuyết Vi bắt lấy Kiều Vũ Vi không thả , ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô ta , phần hận , “ Nói rõ ràng đi!”

“ Hừ ! ” Kiều Vũ Vi phát ra một tiếng cười lạnh khinh thường , “ tôi cũng không biết , tôi tại sao phải nói rõ với cô , bắt quá , nói cho cô cũng không sao . Một nam nhân giống như Hàn Thừa Nghị , là nữ nhân ai cũng sẽ thích , tôi muốn nói gì, chắc cô đã hiểu ? ”

“ Nếu đã như vậy , Cô sẽ không muốn sẽ cùng nam nhân khác lui tới! cô làm như vậy đối diện thế nào với Hàn Thừa Nghị ? ” Nhạc Tuyết Vinhrón mi , thần sắc hết sức nóng nảy .

Kiều Vũ Vi sợ run , ánh mắt chợt lóe lên , chợt dạ lại cố làm ra vẻ cường ngạnh nói : “ Mặc mớ gì tới cô ? cô có ý gì , còn quản tôi sao ? cô chẳng lẽ thật sự coi tôi là chị của cô sao ? thật là buồn cười . ”

Nhạc Tuyết Vihít sâu một cái , đối phó với người như Kiều Vũ , không thể không dùng ngoan chiêu .

“ Kiều Vũ Vi, tôi cảnh cáo cô ,nếu cô cùng anh ta tiếp tục dây dưa không rõ , tôi nhất định sẽ đem chuyện này nói cho Hàn Thừa Nghị! đến lúc đó , xem ‘ mộng nhà giàu ’ của cô vỡ nát như thế nào ! ” Nhạc Tuyết Vikhông có cách nào , chỉ có thể áp dụng cảnh cáo .

Kiều Vũ Vi đầu tiên là sững sốt , chút hơi lộ ra chút vẻ kinh hoàng , nhưng ngay sau đó lại cười cười : “ Cô nói cho Hàn Thừa Nghị ? Cô gặp được anh ấy sao ? cô cho rằng ,tổng tài của tập đoàn d’s là ai? muốn gặp là có thể gặp sao ? tổ cáo ? hảo , cô mặc dù đi .....”

“ tôi là thư kí riêng của Hàn Thừa Nghị! ” Nhạc Tuyết Vikhẽ quát cắt đứt Kiều Vũ Vi , Kiều Vũ Vi thật đúng là loại điển hình của việc chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

“ ..... ” Kiều Vũ Vi thật lâu cũng không biết nói gì , chỉ nhìn Nhạc Tuyết Vi, một bộ dáng không dám tin.

Nhạc Tuyết Vinhìn Kiều Vũ Vi ngây người như phỗng, cảnh cáo cô ta : “ đừng qua lại với tên đàn ông kia , nếu không , tôi thật sẽ nói cho anh ta biết! cô biết đấy , tôi luôn luôn không thích cô , như vậy khuyên cô, đã là tận nghĩa rồi , cô tự lo cho bản thân đi ! ”

Nói xong , xoay người trở về phòng , một đêm không ngủ , cô bây giờ tốt hơn là nên đi ngủ .

Mà Kiều Vũ Vi sừng sờ tại chỗ , cảm giác được nguy cơ tứ phía , đối với đứa em gái khác mẹ Nhạc Tuyết Vinày , hận ý ngày càng tăng !

Hàn Thừa Nghị nói hay lắm , chỉ là bằng hữu , lần này , là thật nói hay lắm .

Hàn Thừa Nghị đã phân phó Nghê Tuấn bắt đầu xem xét tuyển chọn người cho vị trí thư kí riêng, mà Nhạc Tuyết Vi sau khi chọn được người thay thế , sẽ rời khỏi phòng tổng tài, trở lại với bộ phận thiết kế . Nghe được tin tức này Hàn Thiên Lỗi lập tức chạy đến trước mặt Tam thúc của mình.

“ Tam thúc , chờ tìm được người thay thế Tuyết Vi, đem cô ấy cho cháu đi ? ” Hàn Thiên Lỗi thẳng thắn, cũng không có dị tâm.

Hàn Thừa Nghị mày rậm nhíu lại , có chút không vui : “ Cái gì gọi là đem cô ấy cho cháu ? ”

Hàn Thiên Lỗi cười hi hi không có nhận ra được cái gì không đúng , nói tiếp : “ hắc hắc , cháu bây giờ không phải là phụ trách kế hoạch ‘ ần hồ ’ sao ? cần nhân thủ giúp một tay . ”

Nói đến ‘ ần hồ ’ , Hàn Thừa Nghị lạnh lùng trên mặt của có vài tia vui mừng , hướng cháu mình tán thưởng gật đầu một cái : “ ta còn chưa có khen cháu , ‘ ần hồ ’ này làm không tệ , nghe trưởng bộ phận thiết kế nói cháu đoạt giải nhất , ta còn không tin . Cháu trưởng thành , bản lĩnh , làm rất tốt ! ”

“ Cảm ơn Tam thúc . ”

“ bất quá . ” Hàn Thừa Nghị môi mím lại , chuyển chủ đề , “ cháu muốn Tuyết Vi giúp cháu cái gì? Cô ấy đại học còn chưa có tốt nghiệp, để cho cô ấy làm một chút chuyện vặt , quản lí văn kiện chương trình trong ngày còn tạm được , thiết kế công trình ..... có phải hay không quá khó đi ? ”

Hàn Thiên Lỗi xin lỗi gãi gãi đầu , quyết định nói thật .

“ Thật ra thì , Tam thúc , có chuyện cháu không dám nói cho thúc biết ..... ”

“ ừ? ” Hàn Thừa Nghị nhướn mi , hờ hờ mí mắt , “ chuyện gì , nói đi ! ”

“ Chính là , chính là ..... thật ra thì lần này thiết kế của cháu có thể chọn trúng , cũng không phải là thực lực của cháu, cái bản vẽ này là Tuyết Vi vẽ ..... ” Hàn Thiên Lỗi vừa nói , vừa cẩn thận quan sát Hàn Thừa Nghị , chỉ sợ anh mất hứng mình liên mất mạng .

Vậy mà , Hàn Thừa Nghị phản ứng , so với anh dự trù bình tĩnh rất nhiều .

Bản vẽ là tiểu Tuyết vẽ? để bảo đảm ‘ ần hồ ’ không hề xảy ra vấn đề , thiết kế cuối cùng anh đã nhìn rất kỹ , thiết kế rất hoàn mỹ , không chỉ có toàn bộ thiết kế đại khí , hơn nữa chi tiết chỗ nào cũng suy tính vô cùng chu đáo . lúc ấy anh nghe nói là tác phẩm của cháu mình , cũng rất lấy làm kinh hãi , thiết kế thủ pháp quá lão luyện , kín đáo đủ đường.

Bây giờ cư nhiên biết được , trên thực tế tác giả là tiểu Tuyết ! Hàn Thừa Nghị trong lòng rung động cảm thấy có chút không thể tưởng tượng . Một cô gái còn chưa tốt nghiệp đại học , lại có tài hoa như thế !

“ Tam thúc , Tam thúc ? thúc không giận cháu sao ? ”

Hàn Thừa Nghị không có nổi giận , Hàn Thiên Lỗi cũng có chút không được tự nhiên .

Hàn Thừa Nghị nhìn một chút cháu , lắc đầu cười khê : “ ta vốn là không có trông cậy vào cháu có thể thiết kế ra cái gì , chỉ cần cháu an an ổn ổn học tập làm việc, làm người, Tam thúc sẽ không nổi giận với cháu , Thiên Lỗi, cháu phải nhớ kỹ , ta không phải là muốn cháu thành nhân tài. Mục tiêu của cháu, là trở thành một quản lý ưu tú, Hàn gia tương lai là phải dựa vào người thừa kế là cháu , cháu phải tranh khẩu khí , vì người cha đã qua đời , anh trai của ta , biết không ? ”

Nói đến phía sau , thay đổi trầm trọng .

Hàn Thiên Lỗi hít mũi một cái , gật đầu một cái : “ Tam thúc , cháu sẽ làm thật tốt . ”

ngay sau đó , Hàn Thiên Lỗi lại nhíu mày một cái , bất mãn nói đến : “ Tam thúc , thúc đừng nói Hàn gia muốn để cháu thừa kế , không phải là còn thúc nữa sao ? Thúc phải mau cưới tam thân, sinh bảy, tám hài tử , cũng tốt, để cho Hàn gia hương khói thịnh vượng một chút . ”

“ thích ! tiểu tử thối , còn quản ta sao ? ” Hàn Thừa Nghị giả bộ tức giận, “ được rồi , không có việc gì thì đừng lãng phí thời gian ở đây , đi bận rộn đi ! ”

“ là . ” Hàn Thiên Lỗi xem một chút Nhạc Tuyết Vi đang bận rộn bên chiếc bàn nhỏ ngoài kia, lần nữa nhìn về phía Hàn Thừa Nghị , “ Tam thúc , cháu đã nói với thúc chuyện kia , chuyện của Tuyết Vi ..... ”

Hàn Thừa Nghị híp mi , liếc mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi, hàm hồ không rõ đáp: “ được rồi , đến lúc đó lại nói , cô ấy bây giờ không phải là còn không đi được sao ? ”

“ vậy được , vậy cháu cảm ơn trước! ”

Hàn Thiên Lỗi tự làm chủ, thay Hàn Thừa Nghị đáp ứng , vui vẻ ra khỏi phòng làm việc , trước khi đi qua Nhạc Tuyết Vi đang ngồi trước bàn làm việc , nghiêng đầu cười cười, Nhạc Tuyết Vi biết anh nói xong rồi phải đi , cũng ngẩng đầu lên cười cười , khẩu hình nói : “ cố gắng lên ”Hàn Thiên Lỗi yên lặng gật đầu một cái , cảm thấy Nhạc Tuyết Vi nói hai chữ , so với mấy ngày nay nhận được tất cả chúc phúc cùng khích lệ cũng phải làm cho tinh thần anh gấp trăm lần !

Lúc xế chiều , Nhạc Tuyết Vi được Hàn Thừa Nghị tự mình đưa cho cô một hộp gỗ từ đàn.

“ cái này ? ” Nhạc Tuyết Vi nhận lấy cái hộp , rất là nghi ngờ . Hộp gỗ từ đàn , so với giấy a4 hơi lớn một ít , chế luyện rất tinh xảo , toàn thân cô kính , tản ra một nhàn nhạt mùi thơm , thoát nhìn giống như là món đồ cổ . “ đây là cái gì ? ”

Hàn Thừa Nghị cúi mắt nhìn cái hộp kia, thần sắc rất là ngưng trọng .

“ Em có thể mở ra xem một chút . ”

Nhạc Tuyết Vi theo lời mở cái hộp , trong tầm mắt lập tức một mảnh kim quang, thì ra là bên trong để một cái khóa bình an. Chế tạo bằng vàng, luyện chế tinh tế , lớn bằng nắm tay đàn ông ! khó trách cầm ở trên tay nặng như vậy .

“ tổng tài ? ” Nhạc Tuyết Vi vẫn không hiểu , cái này có ý gì ?

Hàn Thừa Nghị từ trong hộp lấy ra khóa bình an hoàng kim, cầm ở trên tay , nhìn kỹ , thật thấp nói : “ lập tức sẽ đến ngày giỗ của anh trai tôi, hàng năm lúc này , vô luận tôi ở nơi nào , cũng nhất định sẽ trở lại thành phố T. Anh ấy là ở thành phố T bị người giết chết ! sau khi chết , ngay cả thi thể cũng không tìm được .....”

Nói tới chỗ này , Hàn Thừa Nghị dừng một chút , giọng có chút nghẹn lại

Nhạc Tuyết Vi lại giật mình , cô cho tới bây giờ chưa nghe nói qua những thứ này . Cô chỉ nghe nói qua phong quang vô hạn của tập đoàn thần thoại của Hàn gia , có năng lực trác tuyệt , trải qua nhiều thế hệ Hàn gia, thế hệ này gia chủ là Hàn Thừa Nghị ! lại không nghĩ rằng .....

Thì ra là sau phong quang vô hạn, Hàn Thừa Nghị cũng có chuyện nhà chua xót như vậy .

Bị người giết chết ? chết không toàn thây ? Nhạc Tuyết Vi bỗng dung bụng kín ngực , cảm thấy nơi đó một trận rút ra đau , không phải vì mình , là vì Hàn Thừa Nghị . Cô lặng lẽ chờ , chờ Hàn Thừa Nghị tiếp tục nói .

Nhưng Hàn Thừa Nghị lại chỉ mở đầu , không có ý tứ tiếp tục nói , trên mặt mới vừa rồi kia, tựa hồ cũng là ảo giác của Nhạc Tuyết Vi .

Hàn Thừa Nghị đem khóa bình an bỏ vào trong hộp gỗ từ đàn , đẩy nắp , dặn dò Nhạc Tuyết Vi: “ đem vật này cất đi . Còn có , kế tiếp , công việc chủ yếu của em, chính là làm xong ngày giỗ của anh trai tôi, Nghe Tuấn sẽ nói cho em biết cần làm gì , anh ta sẽ đem phương thứ liên lạc với lão hòa thượng ở ngôi chùa đó giao hết cho em. ”

“ oh , hảo . ” Nhạc Tuyết Vi cẩn thận đem hộp gỗ từ đàn ôm vào trong ngực , đây là vật của anh trai Hàn Thừa Nghị , không cần Hàn Thừa Nghị dặn dò , cô cũng sẽ bảo vệ tốt .

“ còn có ..... những ngày sau, em có thể sẽ tương đối bận rộn , đến lúc đó , vào trong miếu , em phải đi cùng tôi , có vấn đề gì không ? ” Hàn Thừa Nghị như vậy khách khí hỏi thăm Nhạc Tuyết Vi, khách khí như thế có chút không giống với chính mình .

Nhạc Tuyết Vi không chút suy nghĩ liền gật đầu đồng ý , “ không có vấn đề . ”

Cô tại sao có thể có vấn đề ? là ngày giỗ của anh trai Hàn Thừa Nghị, ngày bị thương như thế , chỉ cần an thần, cô ngay cả có chuyện to bằng trời cũng đều muốn bỏ để bồi ở bên cạnh anh ! mới vừa lời của anh nhạc dù không có nói hết , nhưng là Nhạc Tuyết Vi biết , đó nhất định là thời kì cực kỳ bi thảm mà ưu thương đã qua của anh , hơn nữa , chỉ sợ xa xa không chỉ như vậy mà thôi .....

Nhạc Tuyết Vi ôm hộp gỗ từ đàn vào phòng làm việc tổng tài, mở ra két bảo hiểm của Hàn Thừa Nghị , đem cái hộp bỏ vào . Đang ở bỏ vào một khắc kia , đột nhiên liếc về một góc két bảo hiểm trong góc để một cái hộp gấm nhỏ nhỏ .

Làm thư kí của Hàn Thừa Nghị, cô không phải là lần đầu tiên tiếp xúc với két bảo hiểm, bất quá , đối với cái hộp gấm nhỏ này lại không cái gì ấn tượng .

Lòng hiếu kỳ thúc giục , Nhạc Tuyết Vi cầm hộp gấm kia lên , đặt ở lòng bàn tay , từ từ mở ra, bên trong lại là một cái bằng tên cài ngực! Nhạc Tuyết Vi cầm lên tinh tế nhìn , cái này hiển nhiên niên đại rất xưa , ngoài mặt thô ráp , Nhạc Tuyết Vi sờ qua, phân biệt chữ khắc bên trên, sắc mặt chợt trở nên tái nhợt .....

Năm bốn ban a, Kiều Vũ Vi !

Nhạc Tuyết Vi ngã xuống đất , Hàn Thừa Nghị thật là thích Kiều Vũ Vi mười năm ! Năm bốn ban a Kiều Vũ Vi ..... mới chỉ có 11 tuổi ! đến năm nay , suốt mười năm ! Anh thậm chí còn giữ bằng tên cài ngực của Kiều Vũ Vi mười năm trước!

Nên chết tâm, chết tâm đi ! không phải là cô, cuối cùng cũng không phải là cô.....

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 76: Ngày Giỗ Của Hàn Thừa Kiên

Editor: Chi Misaki

Những ngày tiếp theo, Nhạc Tuyết Vi vô cùng bận rộn, lúc ấy Hàn Thừa Nghị nói với cô sẽ “Cực kỳ nhiều việc” tuyệt đối không phải là một câu khách sáo. Một đại gia tộc giống như Hàn gia, làm một ngày giỗ kỳ thật không thua kém gì một bữa đại tiệc. Nhạc Tuyết Vi lần đầu tiên làm chuyện như vậy, cái gì cũng đều không hiểu, cho nên đặc biệt cẩn thận từng chút một, hơn nữa đối tượng còn là anh trai của Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi vội vàng, thật tâm chuẩn bị giống như đối đãi với chính anh trai của mình.

Lúc cô đến chùa Tế Tự cùng lão phương trượng thảo luận công việc, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy di ảnh của ‘Hàn Thừa Kiên’ anh trai của Hàn Thừa Nghị. Cảm giác đầu tiên của cô đó là bộ dáng của hai người rất giống nhau! Nếu không phải làm việc cho Hàn Thừa Nghị, cô thực sự sẽ nghĩ người này là Hàn Thừa Nghị!

Xem ra, tướng mạo Hàn Thiên Lỗi không phải là giống chú ba của cậu ta, mà là giống cha của mình.

Ngoài việc chuẩn bị mọi thứ ở chùa, Nhạc Tuyết Vi còn phải phục trách đặt khách sạn, bởi vì ‘Ngày giỗ’ của Hàn Thừa Kiên, người nhà Hàn gia đều tới. Nghê Tuấn đưa cho cô một tờ danh sách dày đặc, toàn bộ đều là họ hàng Hàn gia.

Nhạc Tuyết Vi cảm khái, Hàn gia tại nước C, quả nhiên là đại gia tộc.

Trên tờ danh sách kia, rõ ràng có ‘Hàn Thừa Vận’ cùng ‘Tô Nhạc Quân’. Nghê Tuấn đặc biệt dặn dò, hai người kia phải cẩn thận chăm sóc, vì Hàn Thừa Vận là chị hai của Hàn Thừa Nghị, mà Tô Nhạc Quân thì chính là chị dâu của Hàn Thừa Nghị, tức vợ của Hàn Thừa Kiên, mẹ của Hàn Thiên Lỗi.

"Hô!"

Nhạc Tuyết Vi dùng bút đỏ đánh dấu lên hai cái tên này, nhắc nhở chính mình ngàn lần phải cẩn thận chú ý, không thể để cho hai vị này có chút bất mãn nào. Cũng không phải là cô sợ bị quờ rách, mà là ngày giỗ của chồng cùng anh trai ruột, họ vẫn luôn là người yếu ớt nhất.

Mặt khác, ở trên danh sách, Nhạc Tuyết Vi cũng nhìn thấy ba chữ ‘Kiều Vũ Vi’.

Khóe môi Nhạc Tuyết Vi khẽ giật giật, cũng không ngoài ý. Nếu đã là vị hôn thê chuẩn bị đính hôn, trong trường hợp như thế này mang theo Kiều Vũ Vi tham gia, cũng là điều cần thiết...Điều chỉnh lại tâm trạng một chút, Nhạc Tuyết Vi đứng lên vận người, sau đó lại tiếp tục bận rộn.

Ở lại bên cạnh Hàn Thừa Nghị một thời gian nữa, giúp anh hoàn thành nốt việc này, giữa bọn họ cũng coi như kết thúc trong êm lành...

Hàn Thừa Vận cùng Tô Nhạc Quân tới ngày đó, là Hàn Thừa Thừa Nghị tự mình ra sân bay đón, Nhạc Tuyết Vi làm thư ký của anh tự nhiên cũng phải đi theo.

Ở cửa giành cho khách quý, hai vị phu nhân là Hàn Thừa Vận cùng Tô Nhạc Quân vừa ra liền đặc biệt dễ thấy, bất luận diện mạo như thế nào, chỉ cần một thân ung dung quý phái kia cũng đã không giống người thường rồi.

Nhạc Tuyết Vi quả thực không nghĩ tới, tuổi của Hàn Thừa Vận còn lớn hơn tuổi của Tô Nhạc Quân, Hàn Thừa Vận là người phụ nữ có chồng cũng đã hơn 40 rồi, mà Tô Nhạc Quân lại chỉ lớn hơn Hàn Thừa Nghị có 8 tuổi, là người phụ nữ chưa tới 40, lại bảo dưỡng tốt, thực không nhìn ra đã có con trai lớn như Hàn Thiên Lỗi.

"Chị dâu, chị hai, một đường vất vả rồi, lên xe đi! Mọi thứ trong nhà đều đã chuẩn bị tốt."

Hàn Thừa Nghị tiến lên nghênh đón hai vị trưởng bối, Nghê Tuấn cũng ra ý bảo thuộc hạ tiến lên nhận lấy hành lý.

Hàn Thừa Vận không nói gì, gật gật đầu, đi theo Hàn Thừa Nghị lên xe, trái lại Tô Nhạc Quân lại lờm Nhạc Tuyết Vi đi theo sau Hàn Thừa Nghị một cái.

Tô Nhạc Quân đeo một chiếc kính đen, nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi đứng ở sau, không chút hoang mang tháo kính mắt ra, chỉ vào cô hỏi Hàn Thừa Nghị: "Lão Tam, nha đầu này làm gì? Là bé gái chú nhắc tới sao? Sao lại không quy củ như vậy? Nhìn thấy chị gái cùng chị dâu chú lại không lễ phép chào hỏi?"

Lúc cô ta nói chuyện, giọng nói lạnh như băng, cũng không thèm nhìn Nhạc Tuyết Vi lấy một cái.

Hàn Thừa Nghị quay đầu nhìn Nhạc Tuyết Vi, khoe môi... Khẽ giật giật, lại làm như không có chuyện gì tươi cười nói: "Không phải, cô ấy là thư ký của em. Cô gái kia là Kiều Vũ Vi, hai ngày nữa sẽ giới thiệu cho hai người biết."

Tô Nhạc Quân vừa nghe thấy Nhạc tuyết Vi không phải là vị hôn thê của Hàn Thừa Nghị, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, có điều ánh mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi vẫn vô cùng lạnh lùng, ẩn ẩn còn bao hàm ý tứ khinh thường. Khỏe miệng khẽ nhếch nói: "Tôi nói a! Xem nha đầu kia cũng không phải dạng mà Lão Tam sẽ thích. Có điều nói đến thư ký, sao chú lại đổi Hách Tích Âm?? Chị xem người này cũng không bằng Hách Tích Âm, Hách Tích Âm lớn tuổi hơn chút nhưng cũng chừng chạc hơn nhiều."

Hàn Thừa Nghị từ chối cho ý kiến, mi tâm nhíu lại, tựa hồ có chút không vui.

Chị gái Hàn Thừa Vạn lời kéo Tô Nhạc Quân khẽ lắc đầu. Tô Nhạc Quân vội vàng sửa lại miệng: "Thôi, chị cũng chỉ là thuận miệng nói một chút, Lão Tam chú cũng đừng để ý."

"Chị dâu đừng nói vậy, Thừa Nghị không dám, lên xe thôi!"

Hàn Thừa Nghị nói xong, tay kéo cửa xe ra, tự mình đỡ chị gái cùng chị dâu lên xe. Chị gái Hàn Thừa Nghị- Hàn Thừa Vạn vừa rồi vẫn không nói lời nào, sau khi lên xe đột nhiên quay đầu lại nhìn Nhạc Tuyết Vi cười gật đầu một cái.

Nụ cười kia chất chứa cả sự bao dung cùng thân thiện, Nhạc Tuyết Vi đương nhiên cũng cảm nhận được.

Có người đối tốt với mình, Nhạc Tuyết Vi đương nhiên cũng dùng chân tình đối đãi lại, cô hơi cúi người về phía Hàn Thừa Vạn, là lễ của văn bối với trưởng bối, Hàn Thừa Vạn cũng vui vẻ đón nhận.

Nhạc Tuyết Vi tổng kết lại, chị gái Hàn Thừa Nghị cũng coi như là thích cô, mà chị dâu Hàn Thừa Nghị- Tô Nhạc Quân lại cực kỳ không thích cô... Có điều cũng chẳng sao cả, cô lại không phải Kiều Vũ Vi, thái độ của người nhà Hàn gia đối với cô như thế nào, cũng không có quan hệ đối với cô.

Tối muộn của ngày trước 'Ngày giỗ', Nhạc Tuyết Vi ở lại Hàn gia, cũng bởi vì điều này mà đến tối, cô không thể nào ngủ ngon được.

Ba giờ sáng 'Ngày giỗ' nghi lễ được tiến hành.

Phượng trọng trên chùa đúng thời điểm ánh sáng yếu ớt nhất đến bán Hạ Sơn Trang, trên dưới mọi người Hàn gia đều mặc Tây phục chỉnh tề, xếp thành hàng đứng ở cửa nghênh đón. Nhạc Tuyết Vi đến giờ khắc này mới cảm nhận được một thứ cảm xúc bị thương không tên cứ dâng lên trong lòng.

Từ Đường Sơn Trang được mở ra, phượng trọng cùng nhóm tăng nhân tiến vào, 'Ngày giỗ' được chính thức bắt đầu từ Từ đường.

Nhạc Tuyết Vi là người ngoài, chỉ có thể đứng ở xa xa mà nhìn. Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Vạn, Tô Nhạc Quân, Hàn Thiên Lôi, bọn họ quỳ gối trước linh bài của Hàn Thừa Kiên, hai người đàn ông khá kiên cường, cho dù bị thương cũng áp chế ở trong lòng, mà Hàn Thừa Vạn cùng Tô Nhạc Quân đã rất nhanh liền không nhịn được, nhìn linh bài Hàn Thừa Kiên mà khóc.

Nghe thanh âm phượng trọng lâm pháp sự, cộng thêm tiếng khóc vắng vắng bên tai, lại nhìn Hàn Thừa Nghị vẫn không nhúc nhích quỳ ở trên bô đoàn, ngóng nhìn linh bài anh cả... Nhạc Tuyết Vi không biết tại sao hốc mắt cô lại trở nên chua xót, chỉ cảm thấy trong lòng có chút đau đớn, bàn tay vội bụng lên che miệng, nước mắt cũng theo hai gò má lăn xuống.

Rõ ràng là người cô không quen biết, cô cùng Hàn gia chẳng có quan hệ, nhưng vì cái gì cô lại cảm thấy khó chịu như vậy? Nhạc Tuyết Vi khó hiểu suy nghĩ, hai mắt nhắm lại...

Sau khi cúng bái hành lễ xong tại Từ Đường Hàn gia, lịch trình tiếp theo được cử hành tại chùa bên ngoài.

Tân khách còn lại của Hàn gia không cần đến đây mà là trực tiếp đến chùa tham gia 'Ngày giỗ', ở trong chùa, hành lễ cúng bái diễn ra trong cả ngày, các tân khách phải ở trong này ăn chay, đến buổi tối, ngoại trừ những tân khách phải rời đi, người thân trong nhà vẫn phải ở đây cho đến tận khi thay người đã mất đặt 'Khóa bình an'.

Nhạc Tuyết Vi ôm một chiếc hộp làm bằng gỗ từ đàn đi vào phòng nghỉ ngơi của Hàn Thừa Nghị, chuẩn bị đến lúc thờ phụng buổi sáng thì lấy ra. Trên đường đi, cô ngoài ý muốn bắt gặp Kiều Vũ Vi ở vườn sau- người mà vốn dĩ giờ phút này nên ở cùng một chỗ với Hàn Thừa Nghị ở tế đường.

Không chỉ như thế, cô ta còn không phải đang ở một mình, mà là ở cùng nam sinh 'tóc vàng' mấy lần trước cô đã gặp qua!

"Sao anh lại chạy tới đây?"

Kiều Vũ Vi tận lực đè thấp thanh âm, hiển nhiên là đang áp chế tức giận cùng bất mãn trong lòng.

Nam sinh 'Hoàng tóc' một bộ không thèm để ý tới, dán miệng lên người Kiều Vũ Vi, ôm cô ta cười nói: "Đừng tức giận như vậy! Anh đây còn không phải nhớ em sao?"

"Làm trò! Nói với anh bao nhiêu lần rồi? Giữ chúng ta thanh toán xong! Tôi đã có bạn trai, không cần tới quán lấy tôi nữa!" Kiều Vũ Vi cực không kiên nhẫn ngắt lời nam sinh 'tóc vàng', gất gồng đẩy bả vai cậu ta ra.

Thái độ của cô ta dẫn tới sự bất mãn của nam sinh 'tóc vàng', cậu ta hừ lạnh: "Kiều Vũ Vi, cô đừng có cho là tôi thật sự quan tâm đến cô! Loại phụ nữ

yêu hư vinh đứng núi này trông núi nọ giống như cô, lão tử cũng không hiếm lạ! Hừ! Không biết cái vị Hàn Thừa Nghị kia liệu có biết cô cùng tôi từng có một đoạn quan hệ? Cô nói xem, nếu anh ta biết rõ, nguyện vọng được gả vào nhà giàu của cô có phải sẽ thất bại hay không hả ?"

"Anh! Anh muốn thế nào?" Kiều Vũ Vi nóng nảy, khản trương che lại cái miệng của cậu ta, lắc đầu ý bảo cậu ta không nên nói bậy: "Anh đừng có nói hươu nói vượn, anh không phải là muốn tiền sao? Mẹ tôi nói, nhất định sẽ nghĩ cách để gom đủ cho anh!"

"Hừ! Lần trước cũng là nói như vậy, đến bây giờ cũng chưa đưa cho, đùa giỡn tôi rất vui sao?" 'Nam sinh' tóc vàng' kia hiển nhiên không vừa lòng, trên mặt đầy hung tợn: "Nói cho cô biết, hôm nay tôi liền ở chỗ này đợi, nhìn xem cô có chịu đưa hay không!"

...

Nhạc Tuyết Vi trốn ở một góc nghe đoạn đối thoại của hai người, trong lòng chỉ cảm thấy như có hàng vạn con côn trùng đang chạy loạn, người đàn ông quý khí như Hàn Thừa Nghị làm sao có thể yêu thích loại người như Kiều Vũ Vi?? Những chuyện loạn thất bát tao này của Kiều Vũ Vi, nếu như để anh biết rõ có phải anh sẽ rất đau lòng hay không?

"Khụ khụ." Nhạc Tuyết Vi tạo ra tiếng động, cố ý ho khan hai tiếng, cước bộ cũng mạnh hơn để cho hai người kia chú ý tới.

Quả nhiên, Kiều Vũ Vi cùng nam sinh' tóc vàng' đều luống cuống.

"Có người đến đây! Anh đi nhanh đi! Tôi nhất định sẽ nghĩ cách kiếm tiền cho anh!" Kiều Vũ Vi tức đến dậm chân.

Nam sinh' tóc vàng' kia dường như cũng sợ chuyện tình nháo lớn, chính mình cái gì cũng không có nên liền trốn đi.

Nhạc Tuyết Vi từ trong góc đi ra, làm bộ như không nhìn thấy Kiều Vũ Vi, một mạch đi tới phòng nghị của Hàn Thừa Nghị, trực tiếp đón nhận ánh mắt của Kiều Vũ Vi, lấy làm kinh hãi, nói: "Sao cô lại ở trong này? Cô không phải là nên ở cùng Hàn tổng ở phía trước sao?"

Kiều Vũ Vi quan sát phản ứng của Nhạc Tuyết Vi, xác nhận cô không có thái độ gì đặc biệt, đại khái là nghĩ cô cũng không phát hiện ra cái gì, vì thế sắc mặt liền thả lỏng, khinh thường cười lạnh một tiếng: "Tôi ở cùng cái gì? Chị hai cùng chị dâu của anh ta vừa thấy tôi suốt ngày quẩn lầy anh ấy bộ dáng rất khó chịu! Nói cái gì mà... tôi vẫn chưa gả vào Hàn gia, còn chưa được viết tên vào gia phả Hàn gia, không có tư cách quỳ ở đây! Hừ! Không quỳ thì không quỳ, tôi còn lạ gì cái này? Đầu gối cũng không đau sao?"

Cô ta nói gần nói xa, nói đến đều nghĩ cho bản thân chính mình, căn bản là không nghĩ tới lúc này Hàn Thừa Nghị có bao nhiêu khổ sở! Nhìn Kiều Vũ Vi, ánh mắt Nhạc Tuyết Vi càng ngày càng lạnh, cô thực hoài nghi, Kiều Vũ Vi thực sự thích Hàn Thừa Nghị sao? Cô ta làm sao có thể với tư cách là một người vợ mà nói ra những lời như vậy với Hàn Thừa Nghị và người nhà Hàn gia chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 77: ‘Khóa Bình An’

Editor: Chi Misaki

Nhạc Tuyết Vi không muốn cãi nhau với Kiều Vũ Vi tại nơi chùa miếu Phật Môn thanh tịnh như thế này, huống chi, hôm nay còn là "Ngày giỗ" của Hàn Thừa Kiên.

"Xin nhường cho."

Đối với Kiều Vũ Vi, Nhạc Tuyết Vi thực sự không thể cho cô ta sắc mặt hòa nhã.

"Thái độ của cô là gì đây?" Kiều Vũ Vi nghiêng người ngăn cản Nhạc Tuyết Vi, một bộ dáng vênh mặt hất hàm sai khiến: "Cô chớ quên... Cô chỉ là thư ký của Hàn Thừa Nghị, mà tôi là bạn gái của anh ấy, lập tức sẽ đính hôn! Cô, chỉ là người làm mà thôi!"

Nhạc Tuyết Vi bắt đầu dĩ hừ lạnh một tiếng, thật không rõ vợ chồng Kiều Vạn Đông hoa mắt nện tiền lên người Kiều Vũ Vi như thế nào để cho cô ta từ trung học đã đi ra nước ngoài. Ở nước ngoài rốt cuộc cô ta đã học được những gì? Nhân phẩm thay đổi so với trước đây còn tồi hơn?

"Kiều tiểu thư, tôi còn có việc phải làm, nếu ngài không có gì dặn dò, tôi phải vào vội, xin cô nhường đường chút."

Không muốn đầu võ mồm, tranh giành vô vị với cô ta, Nhạc Tuyết Vi hạ thấp người nói.

Sắc mặt Kiều Vũ Vi rốt cuộc cũng đẹp lên một chút, liếc mắt nhìn đến chiếc hộp gỗ từ đàn trên tay Nhạc Tuyết Vi, đáy mắt sáng lên, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Khóa bình an." Nhạc Tuyết Vi trả lời đơn giản, cũng không nói lời vô nghĩa, vòng qua Kiều Vũ Vi đi tới phòng nghỉ.

Hoàng hôn buông xuống, bên trong tế đường.

Hàn Thừa Vận cùng Tô Nhạc Quân bởi vì quá đau lòng, chống đỡ không nổi đành đến phòng nghỉ ngơi, các tân khách cũng đã rời đi, ở tế đường chỉ còn chú cháu Hàn Thừa Nghị và Hàn Thiên Lỗi vẫn còn đang quỳ.

Nhạc Tuyết Vi bước đến bên người Hàn Thiên Lỗi, ngồi xổm xuống, khuyên cậu: "Thiên Lỗi, cậu cũng đi ăn chút gì đi, sau đó nghỉ ngơi một chút, vẫn còn trông chừng đến rạng sáng, không ăn không uống, thân thể sẽ không chịu nổi."

"Uh' m, được." Hàn Thiên Lỗi nhìn nhìn Nhạc Tuyết Vi, vịn tay cô đứng lên: "Cô thì sao?"

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Cậu đi đi! Tôi đã ăn qua, tôi trực ở chỗ này, vạn nhất chú ba của cậu còn muốn cái gì cũng sẽ thuận tiện hơn."

"Uh' m." Hàn Thiên Lỗi đáp ứng, đi đến phòng nghỉ ngơi.

Lúc này, chỉ còn lại Hàn Thừa Nghị vẫn đang quỳ. So với lúc Nhạc Tuyết Vi rời đi, Hàn Thừa Nghị vẫn quỳ thẳng sống lưng, tư thế chưa từng thay đổi giống như một pho tượng. Nhạc Tuyết Vi nhìn mà thấy đau lòng không thôi, lúc này ở tế đường không có người, Nhạc Tuyết Vi liền quỳ gối bên người Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị nhìn chăm chú vào linh bài không nói một lời, Nhạc Tuyết Vi liền cùng anh quỳ, cũng không nói một lời nào. Một cơn gió khẽ thoảng qua, vén lên mái tóc phủ xuống trên trán anh, khuôn mặt điển trai tuấn tú trong ánh hoàng hôn cùng gió đêm khẽ trở nên mờ mịt.

Nhạc Tuyết Vi nghiêng đầu chăm chú nhìn anh, giống như có thể cảm nhận được bi thương cùng áp lực của anh.

"Aizzz." Nhạc Tuyết Vi khẽ than thở.

Hàn Thừa Nghị nghe thấy, vẫn như cũ không hề động đậy, chỉ nói: "Quý rất vất vả, em đi nghỉ đi!"

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, nói: "Anh không mệt sao?"

"Tôi nên như thế, em không cần khuyên tôi, tôi vất vả cũng không bằng anh cả." Hàn Thừa Nghị cắn răng, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Nhạc Tuyết Vi cúi đầu, lấy ra từ trong túi một thanh chocolate, lột vỏ, nói: "Tôi không phải tới khuyên anh nghỉ ngơi, tôi biết, có khuyên anh cũng sẽ không đi. Nhưng mà từ sáng tới giờ anh chưa có ăn gì, cũng không uống nước, nha... Anh ăn thanh chocolate này, bổ sung thêm chút năng lượng, uh' m?"

Không gian tĩnh lặng, trong tế đường bỗng tản mát ra một cỗ hương vị ngọt thơm nhàn nhạt.

Rốt cục Hàn Thừa Nghị cũng khẽ động, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi quỳ gối bên người anh, sống lưng cũng thẳng tắp, ánh sáng ấm áp chiếu lên càng làm nổi bật da thịt trắng như tuyết, tóc đen như mực, cô giờ cao thanh chocolate chuyển đến bên miệng Hàn Thừa Nghị.

"A..." Nhạc Tuyết Vi há miệng, nhỏ giọng khuyên Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị do dự trong chốc lát liền mở ra môi mỏng, ngậm lấy viên socola kia. Nhạc Tuyết Vi hé miệng cười, nụ cười không sâu, nhưng cực kỳ thỏa mãn... Tốt xấu gì cũng khuyên được anh ăn một miếng socola, nếu không thì cả ngày cũng không có thêm chút năng lượng nào, không biết có thể sẽ bị tụt huyết áp mà té xỉu hay không?

Không biết vì sao, trong lòng Nhạc Tuyết Vi lại dâng lên một cỗ chua xót, quay mặt đi, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

Bờ vai nhỏ của cô khẽ run rẩy, Hàn Thừa Nghị nhìn thấy liền sững sờ, cô đang khóc?

"Tiểu Tuyết?"

Hàn Thừa Nghị giờ tay lên, đặt lên vai Nhạc Tuyết Vi: "Làm sao vậy? Em... Sao lại khóc?"

Bị phát hiện, Nhạc Tuyết Vi cũng không che giấu, quay đầu nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, hai mắt đã mờ mịt đầm lệ, cô lắc đầu: "Tôi cũng không biết, không biết sao lại vậy, chỉ là, chỉ là nhìn thấy linh bài anh trai anh, trong lòng cảm thấy rất khổ sở. Tôi không biết anh trai anh mất như thế nào, chỉ là cảm giác, cảm giác rất thảm thương... Thảm thương!"

Nhạc Tuyết Vi vừa nói, một bên vừa bắt lấy cánh tay Hàn Thừa Nghị, giọng nói đầy dè dặt, tiếng khóc cực kỳ cực kỳ bi thương! Liền ngay cả Hàn Thừa Nghị cũng cảm giác được, bi thương này là xuất phát từ tận đáy lòng cô. Nhưng mà Hàn Thừa Nghị không hiểu, đây là anh trai anh, hai người hoàn toàn không có liên quan gì đến nhau a! Nhạc Tuyết Vi thậm chí còn chưa từng nhìn qua anh trai anh, cô vì sao lại đau lòng như vậy?

"Thực xin lỗi!"

Nhạc Tuyết Vi lúc này khóc có chút không khống chế được, vội vàng đứng lên, đi ra khỏi tế đường, cô là một người ngoài, cô không có tư cách để quỳ ở trong này!

Chạy ra khỏi tế đường, thật vô cùng kỳ lạ, cô cũng không có đau lòng như vừa rồi nữa, nỗi đau đớn kia tựa hồ như chỉ xuất hiện khi cô nhìn thấy linh bài của Hàn Thừa Kiên.

Gần sáng, đừng nói là tế đường, liền ngay cả ngôi chùa, đều đắm chìm trong một không gian vô cùng tĩnh lặng.

Giờ phút này người nhà Hàn gia đều tập trung ở tế đường, chỉ cần đem "Khóa Bình an" dâng lên, "Ngày giỗ" hôm nay liền kết thúc tại đây.

Nhạc Tuyết Vi ôm một hộp gỗ từ trong phòng nghỉ đi đến tế đường, cung kính đưa vật này tới trên tay Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị nhận lấy, thoáng nhíu mày, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, liền đưa hộp này cho phương trượng trong chùa. Phương trượng tiếp nhận, đặt vật này lên trên bàn, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra.

"..."

Đột nhiên, phương trượng sợ hãi xoay người qua, kinh ngạc nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, sau đó lại đưa mắt nhìn sang Nhạc Tuyết Vi. "Này, này..."

"Phương trượng, làm sao vậy?"

Hàn Thừa Nghị cảm thấy tình huống có chút không ổn, khuôn mặt khẽ nghiêm lại, ánh mắt nhìn về phía phương trượng ý hỏi.

Phương trượng lắc đầu, tránh thân thể sang một bên, cái gì cũng chưa nói, chỉ tay về phía cái hộp gỗ từ đàn trên mặt bàn! Vì thế, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn qua, chỉ thấy bên trong hộp gỗ trống không! Chiếc 'Khóa bình an bằng vàng' to bằng nắm tay đàn ông đã không cánh mà bay!

"A!"

Nhạc Tuyết Vi thất kinh, hai tay che miệng lại, tại sao có thể như vậy? Buổi chiều lúc cô đến phòng nghỉ vẫn còn cố ý xem qua một cái, nó vẫn còn nằm nguyên vẹn bên trong! Hiện tại như thế nào lại không thấy? Chiếc hộp bằng gỗ từ đàn này, từ ngày Hàn Thừa Nghị giao cho cô, cũng chỉ có một mình cô tiếp xúc qua!

Không chút ngoài ý muốn, Hàn Thừa Nghị liền đem ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi.

"Không..." Trong lòng Nhạc Tuyết Vi liền lạnh xuống, bất lực nhìn Hàn Thừa Nghị lắc đầu: "Không..."

Trừ bỏ chữ "Không", cô không biết nên nói cái gì, cô muốn nói là không biết? Không liên quan gì tới cô? Hay là không phải cô lấy? Mà trên thực tế, trên tay cô cái gì cũng không có!

Ánh mắt Hàn Thừa Nghị cũng lạnh dần giống như cái lạnh ở trong hầm băng. Nhạc Tuyết Vi không còn lời nào để nói, cũng không phản bác được! Anh đem vật quan trọng như vậy cho cô bảo quản, cô lại phụ sự tín nhiệm của anh! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

"Tốt a! Là cô đánh mất 'Khóa Bình an'?"

Tô Nhạc Quân thấy tình huống như vậy, hiển nhiên là đổ hết mọi trách nhiệm lên người Nhạc Tuyết Vi rồi! Nha đầu chết tiệt này, từ lần đầu nhìn thấy cô, bà ta đã thấy không vừa mắt rồi, hiện tại dám làm ra chuyện lớn như vậy, hủy đi ngày giỗ của chồng bà! Tô Nhạc Quân bước nhanh hai bước, đứng ở trước mặt Nhạc Tuyết Vi, vung tay lên, hung hăng tát một cái xuống mặt cô!

"Bốp" một tiếng vang lên cùng với đó là âm thanh da thịt bị xé rách.

Nhạc Tuyết Vi vuốt ve khóe miệng, rách rồi.

"Mẹ, mẹ làm gì?" Hàn Thiên Lỗi khẩn trương tiến lên ngăn cản Tô Nhạc Quân, "Sao mẹ lại đánh người khác? Sự tình còn chưa rõ ràng mà!"

Sau đó cậu xoay người lại nhìn Nhạc Tuyết Vi, thân thiết muốn nhìn xem mặt cô: "Tuyết Vi, có sao không? Để cho tôi nhìn xem... Có đau lắm không?"

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, tia máu nhiễm đỏ khóe miệng, Hàn Thiên Lỗi nhìn thấy mà kinh hãi, nhìn mẹ mình khẽ quát: "Mẹ! Sao mẹ có thể xuống tay nặng vậy! Miệng Tuyết Vi cũng đã bị rách ra rồi!"

Tô Nhạc Quân đột nhiên phát hiện sự tình có điểm không thích hợp, tại sao con trai mình lại che chở cho thư ký của Hàn Thừa Nghị như vậy? Vốn dĩ thấy khuôn mặt nha đầu này đã giống hồ ly tinh rồi, nhất định là có quan hệ không rõ ràng với Hàn Thừa Nghị, hiện tại thấy bộ dáng này của con trai, chẳng lẽ cô ta cùng con trai mình cũng có cái gì đó sao?

Nghĩ thế, trong lòng bà ta càng thêm chán ghét Nhạc Tuyết Vi, hừ lạnh nói: "Hàn Thiên Lỗi! Con suy nghĩ lại cho rõ ràng, đây là tình huống gì! Đây là ngày giỗ của cha con! Làm trưởng tôn Hàn gia, lúc này con lại đi che chở cho người đã đánh mất 'Khóa bình an' của cha mình, phép tắc của con ở đâu?"

"Con..." Đối mặt với chỉ trích của mẹ mình, Hàn Thiên Lỗi không thể phản bác, cứng họng mặt đỏ tai hồng, chỉ có thể từ bỏ.

"Hừ!" Tô Nhạc Quân cười lạnh một tiếng: "Lão Tam, chú thấy rõ rồi chứ? Đây là năng lực làm việc của cô ta! Chị khuyên chú vẫn nên điều Hách Tích Âm về bên người vẫn hơn! Loại phụ nữ này, trừ bỏ có vẻ ngoài ra, một chút năng lực làm việc cũng không có!"

Nhạc Tuyết Vi che miệng, ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, người khác nghĩ như thế nào, cô cũng thấy không sao cả, cô để ý suy nghĩ của anh! Cô biết cô làm việc không tốt, cô không trông cậy vào việc anh sẽ tha thứ cho cô, nhưng mà... Có thể đừng dùng ánh mắt xa lạ như vậy để nhìn cô được không?

Giống như không có nhận thấy ánh mắt khẩn cầu của Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị rũ mắt xuống, đồng ý với lời nói của Tô Nhạc Quân: "Vâng, chị dâu nói phải, xảy ra chuyện này, quả thực là không có khả năng đảm nhận vị trí này."

"..." Nhạc Tuyết Vi lao đảo, dưới chân bất ổn, liền tiếp lui về sau một bước dài, sắc mặt xám như tro tàn nhìn về phía Hàn Thừa Nghị. Anh tức giận! Anh tức giận vì cô đánh mất 'Khóa bình an' của anh trai anh. Toàn bộ đều là lỗi của cô, sao cô có thể không cẩn thận như vậy? Vật quan trọng như thế, sao cô có thể để nó không cánh mà bay chứ?

Không có "Khóa Bình an", chỉ có thể dùng ngày sinh tháng đẻ của Hàn Thừa Kiên để thay thế, ngày sau sẽ lại bổ sung thêm 'Khóa bình an' vậy.

Sau một hồi rắc rối, 'người có tội' Nhạc Tuyết Vi đã không còn tư cách nhúng tay vào việc này nữa! Hàn Thừa Nghị cũng không liếc nhìn cô lấy một cái...

Mà lúc này, lại không có ai chú ý tới, Kiều Vũ Vi vẫn đứng một mình trong góc, vẻ mặt nom nớp lo sợ, biểu tình bất an không yên, có người Hàn gia đồ hết tội lỗi lên đầu Nhạc Tuyết Vi, bộ dáng kia của cô ta quả thực như trút được gánh nặng!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 78: Sung Quân' Ân Hồ'

Editor: Chi Misaki

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhạc Tuyết Vi đi tới văn phòng tổng giám đốc, chuyện thứ nhất cô làm là soạn đơn từ chức.

Hàn Thừa Nghị hôm nay tới muộn một chút, sau khi "Ngày giỗ" kết thúc, Hàn Thừa Vận cùng Tô Nhạc Quân cũng không ở lại thành phố T, hôm nay liền muốn lên máy bay về nước C.

Trong khoảng thời gian Hàn Thừa Nghị chưa đến, Nhạc Tuyết Vi đã hoàn thành xong công việc buổi sáng nay, nhiệm vụ cũng đã giao phó xong cho phòng thư ký, lịch trình trong ngày cũng đã in ra, tư liệu văn kiện cũng đã soạn xong, cả phê cũng đã chuẩn bị sẵn, chỉ đợi có Hàn Thừa Nghị đến, mọi thứ đều được sắp xếp hoàn hảo.

Toàn bộ đều tiến hành thuận lợi, trong khoảng thời gian ngắn, cô đã quen với tiếng bước chân của anh... Chỉ tiếc, hôm nay là ngày cuối cùng rồi.

"Chào tổng giám đốc!"

Gian ngoài vang lên giọng nói của nhóm thư ký, Nhạc Tuyết Vi đứng lên, đi về phía cửa nghênh đón Hàn Thừa Nghị.

Giống như thường ngày, Nhạc Tuyết Vi đến trước mặt Hàn Thừa Nghị, tay giờ lên muốn thay anh cởi áo khoác, nhưng mà bây giờ... Hàn Thừa Nghị lại đẩy cô ra, không nói lời nào liền đi thẳng về phía trước, tự mình cởi áo khoác giao cho Nghê Tuấn.

Nghê Tuấn sững sờ, nhìn Hàn Thừa Nghị lại nhìn Nhạc Tuyết Vi, bắt đặc dĩ nhận lấy.

Nhạc Tuyết Vi xấu hổ, tay còn dừng lại giữa không trung, cắn cắn môi dưới, xoay người đi pha cà phê. Nhiệt độ thích hợp liền đưa đến trên tay Hàn Thừa Nghị: "Tổng giám đốc, cà phê hiện tại có thể uống."

Cởi áo khoác, trước uống một ngụm cà phê, sau mới bắt đầu làm việc, đây vốn là thói quen hàng ngày của Hàn Thừa Nghị. Nhưng hôm nay, ngay cả nhìn cà phê anh cũng không nhìn một cái, đặt nó sang một bên, liền cầm lấy lịch trình hôm nay ra xem.

"Hội nghị buổi chiều hủy bỏ, tôi có một buổi hẹn, còn có cuộc gặp vào sáng ngày hôm nay, thời gian quá muộn..."

Hàn Thừa Nghị nhàu mày, đầy bất mãn.

"..." Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc, từ lúc cô đảm nhiệm chức vụ thư ký riêng của Hàn Thừa Nghị đến nay, đây là lần đầu tiên anh bất mãn với lịch trình mà cô đưa ra, ngay cả lúc cô vừa mới tới, cái gì cũng không hiểu, an bài lung tung, nhưng anh cũng chưa từng nói có vấn đề gì.

Cắn môi dưới, Nhạc Tuyết Vi cúi đầu, yên lặng. Vừa mới chuẩn bị mở miệng nói ra lý do xin từ chức thì Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu lên hỏi Nghê Tuấn: "Bảo cậu tìm thư ký, cậu chọn được người chưa?"

Nghê Tuấn sững sờ, cảm giác bầu không khí giữa hai người này thật không ổn: "Vâng... Tìm được mấy người, không phải ngài đều không hài lòng sao?"

Hàn Thừa Nghị có chút nhũn mảy, trầm giọng phản phác: "Tùy tiện chọn một người đi, cậu xem người nào được thì mang qua đây..."

"Vâng ạ!" Nghe Tuấn không dám hỏi nhiều, xoay người liền vội vàng ra ngoài.

Nhạc Tuyết Vi đi đến trước bàn làm việc, cầm lấy đơn từ chức đã đánh máy sẵn đưa đến trước mặt Hàn Thừa Nghị. "Tổng giám đốc, đây là đơn từ chức của tôi."

Hàn Thừa Nghị cúi đầu, trong tầm mắt bỗng xuất hiện một chiếc phong bì, góc trên bên trái là logo của tập đoàn D.S, chính giữa là dòng chữ "Đơn xin từ chức". Hàn Thừa Nghị khẽ nhếch môi, cười như không cười, cảm thấy chuyện này quả thực hoang đường hết sức!

Cô đánh mất "Khóa bình an" của anh trai anh, anh còn chưa nói gì, cô cứ thế mà muốn phát cáu với anh? Từ chức? Tính khí cũng rất lớn nha!

"Như thế nào? Có ý gì? Muốn đi?" Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu, khẽ hạ mí mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi. Cho dù đang ngồi nhưng lấy tư thái nhìn người khác của anh cũng khiến cho người ta có cảm giác như bị nhìn từ trên cao xuống, có một số người, trời sinh liền có bản lĩnh như vậy!

Trong lòng Nhạc Tuyết Vi vô cùng ủy khuất, nhưng biết chung quy vẫn là chính mình không đúng, không hề dám phản bác, thấp giọng nói: "Tôi làm sai chuyện, tôi nghĩ mình không thích hợp ở vị trí này, hơn nữa, anh cũng đã tìm được người rồi."

Lời này qua tai Hàn Thừa Nghị mà nói thế nào cũng giống như là lời hòn dỗi! Rõ ràng là cô không đúng, anh còn chưa có bất giận nha! Cô đã không nhận sai, nói lời mềm mỏng xin lỗi thì thôi lại còn muốn chơi trò giận dỗi với anh? Tính tình nha đầu này khi nào thì ngang ngược như vậy?

Hàn Thừa Nghị xoay tròn chiếc bút vàng trong tay, vừa bực mình vừa buồn cười xoa cằm: "Làm sai mà còn muốn đi? Cô coi đây là chỗ nào? Là nơi cô muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Cô là tổng giám đốc hay tôi là tổng giám đốc?"

"..." Nhạc Tuyết Vi dừng lại, kinh ngạc nhìn Hàn Thừa Nghị.

Anh rất tức giận, hơn nữa còn vô cùng tức giận! Anh chưa bao giờ lớn tiếng trách mắng cô, giống như cô thực sự phạm phải mười tội ác không thể dung tha vậy! Trong lòng không phải không ủy khuất, bị Hàn Thừa Nghị mắng, trong lòng Nhạc Tuyết Vi chua xót, oan ức không thể nói, thoáng cái nước mắt đã đảo quanh hốc mắt.

Cô ngập ngừng, muốn nói một tiếng xin lỗi, nhưng mà nghĩ lại, bản thân phạm phải một lỗi lớn như vậy, chỉ là một câu "Thực xin lỗi" thật sự không đủ! Cho nên, Hàn Thừa Nghị có mắt hứng trách cô, mắng cô cũng đều là chuyện nên làm, cô cần phải chấp nhận.

Hàn Thừa Nghị lại không biết suy nghĩ của cô, còn tưởng rằng cô quật cường không chịu nhận sai! Cho nên anh càng tức giận hơn! Bây giờ, cô phạm vào sai lầm lớn, tuyệt đối không thể dung túng, nuông chiều cô thêm nữa!

"Từ chức tôi không đồng ý. Cô xem thu thập này nọ một chút, bàn giao công việc cho thư ký mới... Cô vẫn là quay về bộ phận thiết kế... Đúng rồi, cô cũng không cần đến bộ phận thiết kế nữa, dự án khai thác "Ấn hồ" bên kia vẫn đang tiến hành, cô về thu dọn một chút rồi liền qua 'Ấn Hồ' bên kia báo danh với Thiên Lôi đi!"

Hàn Thừa Nghị mang theo tức giận cùng nhẫn tâm nói xong toàn bộ những điều này, nghe qua thì chỉ là điều động công tác bình thường, nhưng mà... Dưới loại tình huống này, quả thực lại giống như "Sung quân"!

Nhạc Tuyết Vi không khỏi nghĩ anh thực sự rất tức giận, vậy mà đưa cô đến ngọn núi 'Ấn Hồ' kia để "Sung quân"! Anh không muốn nhìn thấy cô, không chỉ là không muốn nhìn thấy cô ở văn phòng tổng giám đốc, mà còn không muốn nhìn thấy cô ở tập đoàn D.S, ở cả thành phố T!

Ủy khuất, không cam lòng, lại không thể nào phản bác!"Lấy về đi!"

Hàn Thừa Nghị vứt đơn từ chức tới trước mặt Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi cầm lấy đơn từ chức, cúi đầu, khàn khàn lên tiếng: "Đã rồi." Cô còn muốn nói tiếp một tiếng: "Thực xin lỗi", nhưng Hàn Thừa Nghị cũng đã cúi đầu, không thèm nhìn cô nữa.

Nhạc Tuyết Vi cắn môi dưới, lòng đầy chua xót.

Cô vốn cho rằng, có thể làm xong "Ngày giỗ" cho anh trai anh, để lại cho anh một ấn tượng tốt rồi mới rời đi, lại không nghĩ đến mọi việc sẽ biến thành như vậy. Không phải cô cố ý, vì sao lại đánh mất một thứ quan trọng như thế?

Xoay người, nén nước mắt lại, làm tốt công việc cuối cùng...

Trường đại học T, ký túc xá nữ khoa thiết kế.

Kiều Vạn Đông ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong tay còn kéo theo hai cái vali đi vào.

"Ba, không cần mang nhiều thứ như vậy... Sao ba lại mua nhiều quần áo thế? Con có quần áo mặc mà, hơn nữa đồ ăn cũng nhiều, thuốc cũng vậy..." Nhạc Tuyết Vi buồn cười nhìn Kiều Vạn Đông mua một đống đồ mang tới, bất đắc dĩ nói: "Ba, con cũng không phải một đi không trở lại."

"Ồi!"

Một cái gõ rất nhanh liền rơi xuống trên đầu Nhạc Tuyết Vi, Kiều Vạn Đông nghiêm mặt không vui trừng mắt nhìn con gái nhỏ: "Nói hươu nói vượn cái gì? Rời nhà ra bên ngoài, đừng có nói đến những điều này! Ba còn không phải là lo lắng gần chết..."

Nhạc Tuyết Vi ôm đầu lè lưỡi với Kiều Vạn Đông, cười hi hi: "Vâng, vâng, không nói, ba cũng quá lo lắng rồi."

"Aizzz..." Kiều Vạn Đông dài thở dài: "Cái này làm sao mà nhiều? Ba còn hận không thể đi cùng con... Tuyết Vi à, con có thể không thực tập nữa không? Ba vẫn hi vọng con có thể ra nước ngoài học tập, con cùng chị con không giống nhau, nó xuất ngoại nhiều năm như vậy, trừ bỏ xấu tính cùng tiêu tiền, cái gì cũng không học được, con lại cực kỳ thông minh, đi du học quả thực có lợi rất lớn với con đường phát triển sau này."

Nghe Kiều Vạn Đông nói, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy cái mũi ê ẩm, ngực ần ần đau đớn, mặc kệ Kiều Vạn Đông từng phạm phải sai lầm gì, chung quy vẫn thật lòng yêu thương cô... Chỉ là, ở giữa vẫn bị ngăn cách bởi cái chết của mẹ, còn có mẹ con Khang Tuệ Trân, Nhạc Tuyết Vi thừa nhận, trong lòng cô một đao kia quả thực không nhắc lên nổi!

"Sau này hãy nói đi!" Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, cô vẫn không muốn nhận lấy ý tốt của Kiều Vạn Đông.

Mấy ngày nay, Kiều Vạn Đông cũng cảm giác được, con gái nhỏ tuy nguyên ý quan tâm ông, nhưng kỳ thật từ trong lòng vẫn chưa thừa nhận người cha này... Có điều, ông không hề nổi giận, dù sao chỗ trống trong tình cảm cha con 14 năm, không phải một sớm một chiều có thể lấp đầy được.

"Tốt, chờ con suy nghĩ xong, ba lại thay con sắp xếp."

"Uh'm."

Dưới ánh đèn, Kiều Vạn Đông thay con gái chỉnh lý lại hành trang, Nhạc Tuyết Vi bỗng cảm thấy, ba cô đã già rồi, bả vai hơi sụp xuống, một mái tóc đen cũng loáng thoáng xen kẽ vài sợi tóc bạc.

Sáng sớm hôm sau, Kiều Vạn Đông tự mình lái xe đưa Nhạc Tuyết Vi đến "Ẩn hồ", Nhạc Tuyết Vi muốn tự mình đi xe buýt, nhưng Kiều Vạn Đông nhất định không chịu, chỉ đành để ông đưa đi.

Trước khi xuống xe, Nhạc Tuyết Vi cũng đã liên hệ với Hàn Thiên Lôi, Hàn Thiên Lôi biết cô sẽ tới, vui sướng ở trong điện thoại nói muốn đến đón cô. Kết quả cậu thật tới, Kiều Vạn Đông lái xe tốc độ cao, chỉ thấy ven đường dừng lại một chiếc Passat, Hàn Thiên Lôi nhìn thấy có xe đến liền mở cửa xe bước xuống.

"Tuyết Vi!"

Hàn Thiên Lôi vẫy tay với Nhạc Tuyết Vi, anh mặc một thân đồng phục công nhân áo vải ka-ki cười lên, cả khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời.

Kiều Vạn Đông dừng xe lại, cùng Nhạc Tuyết Vi xuống xe.

Đối với Hàn Thiên Lôi, Kiều Vạn Đông có chút ấn tượng, là người trẻ tuổi lần trước đã nhảy xuống hồ cứu con gái nhỏ trong buổi tiệc đặt móng cho 'Ẩn Hồ'. Nhạc Tuyết Vi cười nhìn Hàn Thiên Lôi, chào một tiếng: "Cậu thật đúng là tới đón tôi thật."

Hàn Thiên Lôi cười ngây ngô hai tiếng, nụ cười đầy đơn thuần vui vẻ.

Kiều Vạn Đông đánh giá Hàn Thiên Lôi, có chút nghi ngờ đối với mối quan hệ giữa hai đứa trẻ: "Vị tiên sinh này, phải xưng hô với cậu thế nào?"

"A... Hiệu trưởng Kiều, cháu là Hàn Thiên Lôi, chú gọi cháu Thiên Lôi là được, cháu có nghe Tuyết Vi nhắc tới chú, nói chú cực kỳ quan tâm chăm sóc cô ấy."

Nhạc Tuyết Vi không hề nghĩ muốn để cho Hàn Thiên Lôi biết đến quan hệ của cô với Kiều Vạn Đông, vì thế khẩn trương thúc giục Kiều Vạn Đông đi: "Người đi nhanh đi! Có bạn tốt tới đón con rồi, người có thể yên tâm..."

"Tuyết Vi, sao cô lại có thái độ như vậy với chú của mình? Tốt xấu gì cũng để cho chú ấy nghỉ một lát, uống ngụm nước." Hàn Thiên Lôi khó hiểu cắt ngang.

Mà lời nói này của Hàn Thiên Lôi, quả thực khiến cho Kiều Vạn Đông như bị điện giật một phen... Thì ra lúc giới thiệu với bạn tốt, con gái nhỏ cũng không có nói ông là ba... Từ tận đáy lòng không khỏi nổi lên chút chua xót. Lại nhìn con gái nhỏ, không sao, như bây giờ đã tốt hơn trước nhiều rồi, ông sẽ từ từ đến gần để con gái có thể chấp nhận ông.

"Vậy, chú đi đây, Tuyết Vi.. Tự chăm sóc mình cho thật tốt."

Nhạc Tuyết Vi hiểu tâm trạng của Kiều Vạn Đông lúc này như thế nào, xấu hổ tránh đi ánh mắt của ông, gật gật đầu. Mãi đến khi Kiều Vạn Đông lên xe rồi đi, cô mới ngẩng đầu lên nhìn qua, khổ sở trong lòng không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

# Chương 79: Cùng Ai Ôm Ấp

Editor: Nguyễn

‘Ấn hồ’: vùng núi.

Bởi vì nơi này còn đang khai phá, cho nên điều kiện không tốt lắm. Chỗ ở chỉ là một gian phòng giản dị với màu sắc đơn thuần, Hàn Thiên Lôi biết Nhạc Tuyết Vi tới, cố ý thu dọn, nhường gian phòng anh tự thiết kế cho cô ở, đương nhiên, không hề Nhạc Tuyết Vi biết điều này.

“Nơi này điều kiện không tốt, cô chịu khó một chút, nếu là cần gì thì nói với tôi, tôi giúp cô làm.”

Hàn Thiên Lôi để hành lý của Nhạc Tuyết Vi vào phòng, cùng nhau đánh giá gian phòng.

Nhạc Tuyết Vi gật đầu, cười nói: “Tôi nhất định sẽ làm phiền cậu. Ha ha. .... Tôi cảm thấy nơi này cũng không tệ lắm! Cũng không kém ký túc xá của đại học chúng ta, thật sự rất tốt. Một đại thiếu gia như cậu có thể chịu được, vì sao tôi lại không thể? Cậu yên tâm đi!”

Hàn Thiên Lôi bị hấp dẫn bởi tính tình hào phóng, thích ứng trong mọi tình cảnh này của cô, càng tiếp xúc, càng cảm thấy tất cả mọi thứ của cô đều là ưu điểm.

Ở Ấn hồ, công tác và sinh hoạt cứ sắp xếp như vậy, Nhạc Tuyết Vi cũng không vất vả lắm. Cô làm trợ lý của Hàn Thiên Lôi, phần lớn thời gian đều ở trong phòng, mỗi ngày cơ hội cùng Hàn thiên lôi đi xuống thi công cũng không nhiều, đương nhiên cô cũng không biết đây là Hàn Thiên Lôi cố tình chiều cô.

Chỉ là, điều kiện vùng núi thật sự không tốt, hai tuần sau, Nhạc Tuyết Vi không bị phơi nắng đỏ, nắng đen, chỉ là trên người không biết bị con sâu nào cắn, hơn nữa chuyên môn cần ở cổ và eo, vừa thấy còn tưởng rằng bị làm sao, Hàn Thiên Lôi còn trêu chọc cô, cô cũng không có gì để nói.

Mỗi ngày vất vả mà bận rộn, đều rất phong phú, nhưng mỗi lần nhớ tới Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi sẽ cảm thán: “Mới đi có hai tuần, còn tưởng rằng đã lâu rồi chứ.”

Thành phố T, tập đoàn D•S, văn phòng tổng tài.

Thư ký đưa cả phê tới tầm tay Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu lên nhận, nhấp một ngụm, lập tức nhũn mảy, “Sao lại ngọt như vậy? Không phải đã nói đừng cho nhiều sữa sao?”

“Xin, xin lỗi, em quên mất.”

“Đi ra ngoài đi, mang cafe đi luôn đi.” Hàn Thừa Nghị vẫy tay, lười nói chuyện, quả nhiên từ lúc Tiểu Tuyết đi rồi, mọi việc đều không như ý. Tiểu nha đầu kia mới đi có hai tuần, cũng không biết ở ‘Ấn hồ’ thế nào rồi.

Thư ký chân trước đi ra ngoài, Nghê Tuấn theo sau tiến vào, trong tay còn cầm cái USB cứng nhắc.

“Có chuyện gì?” Hàn Thừa Nghị không gọi Nghê Tuấn đến, thấy Nghê Tuấn tới, nhất định là có chuyện.

Nghê Tuấn gật gù đầu, đặt USB ở trước mặt Hàn Thừa Nghị, điều khiển màn hình, nói: “Tam thiếu, ngài xem đoạn video này, là tìm được ở một hiệu cầm đồ.”

Hàn Thừa Nghị rũ mắt nhìn, chỉ thấy trong video, một người đàn ông tóc vàng lén lút đi vào hiệu cầm đồ, cùng nhân viên trao đổi hơn nửa ngày mới móc ra một đồ vật màu vàng.

Đôi mắt Hàn Thừa Nghị rụt lại, đứng lên!

Tuy rằng video không rõ ràng lắm, nhưng Hàn Thừa Nghị vẫn nhận

ra đồ vật kia chính là khóa Bình An bị mất trong ‘ngày gỗ’ của anh trai! Vốn dĩ cho rằng sẽ khó tìm lại được, không nghĩ tới người này ngu xuẩn như vậy, trắng trợn đem bán nó?

“Nghê Tuấn, đi điều tra người này!”

“Dạ, thuộc hạ đi ngay.”

Tay Hàn Thừa Nghị nắm lại thành quyền, đập lên bàn, đôi mắt thâm thúy phát ra một loại thần thái hưng phấn. Tuy không nghi ngờ Nhạc Tuyết Vi lấy khóa Bình An, nhưng ‘ngày gỗ’ anh trai xảy ra chuyện như vậy, trách nhiệm của cô là không thể trốn tránh. .... Anh chỉ có thể nhẫn tâm để cô rời đi, nhưng anh vẫn không từ bỏ việc tìm khóa Bình An.

Hiện tại, rốt cuộc cũng có manh mối!

Tốc độ Nghê Tuấn rất nhanh, chưa đến hai tiếng, đã tìm được tư liệu về tóc vàng.

“Tam thiếu, người là Trần Tấn Văn, trong nhà cũng có cửa ăn của đề, nhưng lại ăn chơi hết sạch, hiện tại là du côn, chuyên đi lừa phụ nữ kiếm tiền tiêu xài. .... Thuộc hạ cảm ảnh chụp của hắn đến chùa miếu cho nhóm sư phó xem qua, xác nhận ngày đó người này có đến chùa miếu. ....”

Hàn Thừa Nghị vừa nghe, vừa suy tư vuốt ve ấn đường, “Ngày đó trong chùa miếu đều là người của chúng ta, cận vệ đều coi chừng kỹ càng, sao hắn vào được?”

“Cái này thuộc hạ đang điều tra, xin Tam thiếu cho thuộc hạ thêm ít thời gian.”

“Ừm, người sai người tiếp tục điều tra, người cùng ta ra ngoài một chuyến.”

Hàn Thừa Nghị vừa nói vừa đi lấy áo khoác mặc vào. Tuy rằng sự tình chưa rõ ràng, nhưng vướng mắc trong lòng đã rõ, hiện tại anh rất nóng lòng muốn gặp Nhạc Tuyết Vi, để cô chịu oan ức rồi đi, không biết tiểu nha đầu hiện tại còn giận anh không, lần này không biết phải tốn bao lâu để dỗ cô nữa!

Anh suy nghĩ, khóe môi không tự giác cong lên. edit tại [thichdoctruyen.com](http://thichdoctruyen.com)

“Tam thiếu, ngài đây là. .... Muốn đi đâu nhì?” Dù trong lòng Nghê Tuấn đã có đáp án, nhưng chưa xác định 100%.

Bộ dáng Hàn Thừa Nghị mấy ngày nay bị khói mù vây quanh, lập tức có tinh thần, âm thanh vui vẻ nói, “Đi ‘Ấn hồ’, xem tiểu tử Thiên Lôi kia có tiến bộ không, giao ‘Ấn hồ’ cho Thiên Lôi, không biết có làm tốt hay không.”

“Nhưng buổi tối ngài còn có hẹn với Kiều tiểu thư!” Nghê Tuấn nhắc nhở. Hàn Thừa Nghị dừng lại một chút, quyết đoán nói: “Hủy đi, nói công ty có việc, hôm khác gặp sau.”

“Dạ.”

Kết thúc một ngày công tác, Hàn Thiên Lôi, Nhạc Tuyết Vi đang cùng mọi người ăn tối.

Trong núi, buổi tối tương đối lạnh, hôm nay có người đề nghị, ở bên ngoài nhóm lửa, mọi người cùng ăn bữa lẩu lộ thiên. Đề nghị này được mọi người nhất trí tán đồng, vì thể hiện tại trước bãi đất trống, mọi người vô cùng náo nhiệt ăn lẩu.

Dưới ánh trăng, một chiếc xe màu đen lặng yên dừng ở một bên đường nhỏ, chưa khiến cho mọi người chú ý.

“Ai nha, lại bị sâu cắn.” Nhạc Tuyết Vi đang ăn bỗng cảm thấy trên cổ ngứa ngáy, buông bát cơm, gãi.

Hàn Thiên Lôi thấy thế, chạy nhanh lấy nước khử trùng, vừa xịt vừa nói, “Da cô tốt quá, mỗi ngày xịt một thùng nước khử trùng cũng chẳng có ích gì. .... Cô nhìn tôi xem, dù tôi có bôi sạch quần áo cũng không có con sâu nào cắn!”

Nhạc Tuyết Vi ngựa không chịu được, vừa nghe lời này, chu miệng lên, lôi kéo Hàn Thiên Lôi, ra vẻ muốn cởi quần áo của Hàn Thiên Lôi, “Đừng nói suông, cởi, cởi, hiện tại cởi sạch cho tôi, nhìn xem những con sâu đó có tới tìm cậu không!”

“Ai. .... Tiểu Tuyết, đừng như vậy!”

“Ha ha. .... Tôi phải! Lột cậu!”

“Ha ha. .... Ha ha. ....”

Hai người trẻ tuổi cười đùa cùng nhau, người bên cạnh cười nói: “Tôi thấy Hàn kỹ sư với Nhạc trợ lý rất xứng đôi, hai người lớn lên đều đẹp, tuổi lại thích hợp. .... Hơn nữa, sở thích cũng giống nhau, đều làm thiết kế.”

Hàn Thiên Lôi vừa nghe, mặt nóng lên, nhưng Nhạc Tuyết Vi lại hoàn toàn coi đó là vui đùa, cười lớn khoác vai Hàn Thiên Lôi nói, “Ha ha, đúng! Thiên Lôi, để tôi làm vợ cậu đi? Nhưng tôi một không có tiền, hai không có nhà, cậu phụ trách kiếm tiền nuôi tôi nha! Ha ha. ....”

Hàn Thiên Lôi ngoài miệng không nói, trong lòng lại tưởng, nếu cô đồng ý, tôi sẽ kiếm tiền nuôi cô! Trong lòng đang đắc ý, liền thấy dưới ánh trăng, Hàn Thừa Nghị mặc áo khoác nâu mòng đang đi tới, đi theo phía sau như hình với bóng là Nghê Tuấn.

Trong lòng Hàn Thiên Lôi không còn tinh thần nữa.

“Tổng, tổng giám đốc.”

Mọi người vừa nghe Hàn Thiên Lôi gọi, đều ngừng lại, bỏ chén đĩa, đứng lên nghênh đón Hàn Thừa Nghị.

“Tổng giám đốc. ....”

“Tổng giám đốc.”

Mọi người khiếp sợ cùng cung kính, Nhạc Tuyết Vi nhìn thấy Hàn Thừa Nghị liền dừng tươi cười, cúi đầu, chẳng những không chào hỏi, còn cố tình tránh ánh mắt của anh, giống như không quen biết anh!

Hai mắt Hàn Thừa Nghị sáng quắc nhìn chằm chằm Nhạc Tuyết Vi, dọc theo đường đi, chạy như điên mà đến, lúc này tất cả vui sướng đều hóa thành bọt nước!

Vì muốn gặp cô, anh hủy cuộc hẹn với Kiều Vũ Vi, suốt đêm lái xe tới, nhưng anh đã làm gì mà lại phải chịu đả ngộ này? Thấy cô kẻ vai sát cánh với cháu trai, liếc mắt đưa tình! Đáng ghét nhất là cô làm như không thấy anh!

Dưới ánh trăng, Nhạc Tuyết Vi lại suy nghĩ khác.

Cô không ngờ lại gặp Hàn Thừa Nghị ở đây, sáng nay mới đếm có hai tuần chưa gặp anh, ai ngờ buổi tối anh lại tới đây? Cô chưa chuẩn bị gặp anh, vì lần trước chuyện mất khóa Bình An, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy không có mặt mũi gặp anh.

Hai người đều có tâm tư riêng, hiểu lầm càng sâu.

“Tổng giám đốc, sao ngài lại đến đây?” Hàn Thiên Lỗi tiến lên tiếp đón Hàn Thừa Nghị, nơi này mọi người cũng không biết anh là cháu trai của Hàn Thừa Nghị, ở bên ngoài anh cũng vẫn luôn gọi Hàn Thừa Nghị là tổng tài.

Hàn Thừa Nghị dờn mắt, nhìn về phía cháu trai, ánh mắt không nóng không lạnh, làm mọi người không rõ, “Đến xem tình huống thế nào, kỹ sư báo cáo cho ta xem sao đi?”

“Vâng, Hàn tổng, mời!”

Hàn Thiên Lỗi đưa Hàn Thừa Nghị cùng Nghê Tuấn tới văn phòng nói công sự, Nhạc Tuyết Vi cùng những người khác được thả lỏng, chỗ nào có Hàn thừa nghị, đều làm thần kinh người ta căng thẳng.

Nhạc Tuyết Vi không biết Hàn Thừa Nghị khi nào sẽ đi, sợ quay đầu lại gặp anh sẽ làm cả hai xấu hổ, vì thế com nước xong chui vào phòng không ra. Nhưng nằm ở trên giường lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được, nhắm mắt lại tất cả đều là khuôn mặt tuấn tú cười như không cười của Hàn Thừa Nghị..... Đuối cũng đuối không đi!

Ban đêm yên tĩnh, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Nhạc Tuyết Vi trong chăn chui đầu ra, tim đập đột nhiên tăng lên, cảnh giác hỏi: “Ai?”

Bên ngoài không có người trả lời, chỉ có chấp cửa gõ hai cái.

Nhạc Tuyết Vi xóc chăn lên, đi xuống giường, đến cạnh cửa, cầm then cửa, nhẹ nhàng chuyển động, vừa mở cửa vừa nói: “Thiên Lỗi, là cậu sao? Chú cậu đi rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 80: Không Cho Phép Gọi Như Vậy

Editor: Nguyễn

Nhìn đôi giày nam Berluti, Nhạc Tuyết Vi lập tức phát hiện, người này không phải Hàn Thiên Lỗi, mà là Hàn Thừa Nghị! Nhạc Tuyết Vi duỗi tay ra, phản xạ có điều kiện muốn đóng cửa lại, lại bị Hàn Thừa Nghị dùng tay chặn lại.

“Anh..... Anh muốn làm gì? Anh đừng vào đây!”

Nhạc Tuyết Vi kháng cự, nhưng không hề có ý nghĩa.

Hàn thừa nghị chặn tay trên cửa, nhẹ nhàng tiến vào phòng, như đi vào nơi không người!

Trong phòng chỉ có cái đèn nhỏ ở trên bàn, ánh sáng yếu ớt, nhưng cho dù ánh sáng yếu ớt, hiện giờ Nhạc Tuyết Vi cũng chỉ mặc áo ngủ, vẫn lộ ra da thịt ở bên ngoài! Nhạc Tuyết Vi muốn đi lấy thêm áo khoác mặc vào, lại bị Hàn Thừa Nghị kéo lại.

“Em mặc như vậy?” Hàn Thừa Nghị nhìn kỹ Nhạc Tuyết Vi, giọng âm trầm mà lạnh băng, ánh mắt u ám sắc bén, “Vừa rồi em tưởng Thiên Lỗi nên mới mặc như vậy đi mở cửa sao? Nếu hiện tại đứng ở chỗ này không phải anh, mà là Hàn Thiên Lỗi, có phải em định cho nó xem hết?”

Nói đến đây, lại không không chế được nổi trận lôi đình!

“Em..... Em.....” Nhạc Tuyết Vi theo bản năng lắc đầu, “Em không để ý, em không phải.....”

“Không phải cái gì?” Hàn Thừa Nghị cứng rắn đánh gãy cô, cánh tay thu lại, kéo cô vào trong lòng ngực, dựa vào ngực anh, gần gũi nhìn cô, Hàn Thừa Nghị phát hiện trên cổ Nhạc Tuyết Vi có những điểm đỏ loang lổ, vì thế, tức giận bùng nổ!

“Nhạc Tuyết Vi! Em..... Đây là cái gì?”

Hàn Thừa Nghị đột nhiên bóp cổ cô, đè cô trên giường! Điểm đỏ loang lổ, như là ‘chứng cứ phạm tội’, tuyên bố rất rõ ràng Nhạc Tuyết Vi có người đàn ông khác, mà người nam nhân này, rất có thể chính cháu trai Hàn Thiên Lỗi của anh!

Ghen ghét mãnh liệt đốt cháy thần kinh Hàn Thừa Nghị, ngọn lửa từ đầu dây thần kinh nhanh chóng thiêu đến đại não! Hàn Thừa Nghị chỉ cảm thấy trong đầu tràn ngập máu nóng, khó chịu muốn nổ tung!

“A!” Hàn Thừa Nghị giờ tay hung hăng một quyền đâm vào Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi tránh cũng không thể tránh, kinh sợ nhắm mắt lại.

Nhưng nắm đấm cùng đau đón lại không đến! Nhạc Tuyết Vi mở mắt ra, nhìn về người phía trên, chỉ thấy một quyền này nện trên vách tường, vách tường tuy rằng không vững chắc, nhưng cũng không đến mức quá yếu ớt, mà một quyền nện xuống, lại làm vách tường nứt ra!

“Hàn Thừa Nghị?”

Nhạc Tuyết Vi sợ hãi, tường còn bị nứt như vậy, huống chi là tay của anh?

“Hàn Thừa Nghị, để em xem tay anh!”

Nhạc Tuyết Vi muốn đẩy Hàn Thừa Nghị, nhưng Hàn Thừa Nghị ở trên người cô vẫn không nhúc nhích, dù cô đẩy như thế nào, anh vẫn lì lì bất động!

Hàn Thừa Nghị lẳng lặng ghé vào trên người Nhạc Tuyết Vi, thật lâu sau..... Như đang tự hỏi cái gì. Trong giây lát, anh nhấc bàn tay ở trên vách tường ra, buông Nhạc Tuyết Vi, đứng lên. Anh không quay đầu nhìn Nhạc Tuyết Vi, mà đứng lên xoay người muốn đi.

“Hàn Thừa Nghị!”

Bộ dáng này, làm Nhạc Tuyết Vi cảm thấy sợ hãi. Nhạc Tuyết Vi không tự chủ được, duỗi tay kéo anh lại.

“Buông tay!” Hàn Thừa Nghị không quay đầu lại, bước chân dừng một chút, lạnh như băng cảnh cáo Nhạc Tuyết Vi.

“Anh cho em xem tay của anh..... Chảy máu.....”

Nhạc Tuyết Vi muốn kéo tay anh, nhưng Hàn Thừa Nghị lại tránh đi. Động tác cực nhanh, tránh né nòng, giống như tránh né rắn rết! Nhạc Tuyết Vi sững sờ, không rõ tại sao anh lại như vậy? Bởi vì chuyện khóa Bình An sao?

Là do cô không bảo quản tốt, nhưng cô thật sự không cố ý.

“Em biết anh tức giận, nhưng mà không phải em cố ý.....” Nhạc Tuyết Vi cúi đầu, xin lỗi chuyện kia.

“Không phải cố ý?” Hàn Thừa Nghị ngẩng cao đầu, hầu kết ở cổ theo dây thanh nhẹ nhàng chấn động, “Loại chuyện này, còn có thể không phải cố ý sao? nếu em không muốn, ai có thể bức em chứ?”

“.....” Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc, đáy mắt trong suốt tràn ngập khó hiểu, lời anh nói là có ý gì? Sao cô nghe không hiểu? Hai người bọn họ hiện tại đang nói cùng một chuyện sao? Cảm giác được có hiểu lầm, Nhạc Tuyết Vi muốn giải thích, “Thừa Nghị.....”

“Đừng gọi tôi như thế!”

Hàn Thừa Nghị đột nhiên quát lớn, xoay người rũ mắt cực kỳ ghét bỏ nhìn Nhạc Tuyết Vi, lắc đầu, “Đừng gọi tôi như thế! Cô không xứng! Người phụ nữ dơ bẩn như cô không có tư cách gọi tên tôi!”

“Em.....” Nhạc Tuyết Vi sững sờ, đầu óc trống rỗng, cô đã phạm sai lầm gì, mà anh tức giận như vậy? Là vì khóa Bình An sao? Nhưng lúc ấy anh cũng không tức giận như vậy! Rốt cuộc là tại sao chứ?

“Thừa Nghị.....” Nhạc Tuyết Vi thử kéo anh lại “Cám miệng!” Hàn Thừa Nghị vung tay lên, lại lần nữa né tránh, nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo, “Không cho phép cô gọi tôi như thế! Phụ nữ dơ bẩn như cô, làm tôi ghê tởm!”

Dơ bẩn? Nhạc Tuyết Vi không rõ anh nói ‘dơ bẩn’ là có ý gì, nhưng là..... Ngoài anh ra, cô làm gì có người đàn ông nào khác? Nếu là dơ bẩn, cũng là bị Hàn Thừa Nghị làm dơ!

Nhạc Tuyết Vi run rẩy cánh môi, khóc nức nở chỉ trích Hàn Thừa Nghị: “Anh nói gì cũng được, nhưng anh có tư cách gì nói em dơ? Cả thế giới này anh không có tư cách nói em dơ! Anh đừng quên, là ai làm em dơ!”

“Hừ!” Hàn Thừa Nghị phát ra một tiếng hừ lạnh, cười, “Tôi làm ơn cô, cô có thể danh chính ngôn thuận tùy ý thông đồng với người đàn ông khác? Nhạc Tuyết Vi, không thể tưởng được cô là loại người như vậy! Được! Từ nay về sau, cô không cần lo lắng tôi sẽ quán lấy cô, Hàn Thừa Nghị tôi không có một chút hứng thú với những đồ dơ bẩn! Cô yên tâm, hiện tại không phải cô không muốn cùng tôi, cô hãy nghe cho kỹ, là tôi không cần cô! Từ nay về sau, tôi sẽ không chạm vào người một lần nào nữa! Đến nhìn tôi cũng lười liếc mắt nhìn cô!”

Cửa phòng mạnh mẽ bị kéo ra, Hàn Thừa Nghị như một trận gió, biến mất trước mắt Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi mờ mịt, kinh ngạc nhìn cửa phòng mở toang, nước mắt nhỏ xuống từng hạt. .... Cô đã làm gì sai? Sao anh lại nói như vậy, cư xử như vậy với cô?

Sáng sớm hôm sau, Hàn Thừa Nghị không chờ Hàn Thiên Lôi đến từ biệt, đã muốn đi. Anh vì Nhạc Tuyết Vi mà tới, hiện tại anh đã không lưu luyến gì nữa, cũng không cần thiết ở lại chỗ này.

Hàn Thừa Nghị đi đến bãi đất trống phía trước, chuẩn bị lên xe.

Trên bãi đất trống có mấy công nhân đang nấu gì đó trong bếp lò, trong không khí mang theo mùi thơm của thảo dược, thấy Hàn Thừa Nghị vội đứng lên chào hỏi: “Tổng giám đốc, ngài đi sớm như vậy sao?”

Hàn Thừa Nghị không thèm để ý, gật gù đầu, tùy ý chỉ vào bếp lò, hỏi: “Ồ đây đang nấu cái gì vậy? Sao tôi ngửi thấy mùi dược thảo?”

“Chúng tôi nấu ít trà thuốc. Vùng núi này có rất nhiều sâu lạ, chúng tôi là người da dày thịt béo, quen ở trong núi, không có cảm giác gì, chỉ có một ít bé gái không chịu được. Bị sâu này cắn sẽ có dấu vết đỏ tím. .... Dấu vết trên cổ Nhạc trợ lý bị cắn rõ ràng nhất. .... Xịt nhiều nước khử trùng cũng không hết, cho nên, chúng tôi dùng phương thuốc dân gian nấu cho cô ấy một ít trà thuốc xem sao. ....”

Nhạc trợ lý? Là Tiểu Tuyết sao? Nghe công nhân nói, Hàn Thừa Nghị bỗng chốc nghĩ đến dấu vết trên cổ Nhạc Tuyết Vi. Tối hôm qua trong ánh sáng tối tăm, anh còn tưởng rằng là. .... Nhưng nghe công nhân nói thế, Hàn Thừa Nghị lập tức nghĩ đến: Hồng rồi, anh lại oan uổng Tiểu Tuyết!

Không nghĩ nhiều, Hàn Thừa Nghị nhanh chóng xoay người, đi tới phòng Nhạc Tuyết Vi, dưới chân nổi giận, hận không thể một bước đến phòng Nhạc Tuyết Vi. Anh trách oan cô, cô muốn trừng phạt anh thế nào cũng được! Đáng chết, anh lại nói với cô những lời như vậy.

Tới trước cửa phòng Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị bất chấp tất cả, gõ cửa, hơn nữa gõ rất mạnh.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, là anh, Thừa Nghị. .... Em dậy chưa? Mở cửa cho anh được không? Là anh không tốt, em mở cửa đi, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được.”

Mặc cho Hàn Thừa Nghị gõ cửa, bên trong không có một chút phản ứng nào.

Hàn thừa nghị thờ dài, nghĩ, chẳng lẽ tiểu nha đầu lại là đeo tai nghe đi ngủ? Nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra tới gọi Nhạc Tuyết Vi. Di động vang thật lâu, rốt cuộc cô cũng bắt máy.

“Alo?” Điện thoại truyền đến thanh âm mềm mại của Nhạc Tuyết Vi.

“Tiểu Tuyết, là anh, em mở cửa đi, anh đang ở ngoài.” Tay Hàn Thừa Nghị nắm di động có chút run rẩy, vì tiểu nha đầu, lo được lo mất, anh nghĩ mình nhất định là bị bệnh, hơn nữa bệnh không hề nhẹ!

“A? Anh ở ngoài cửa?” Thanh âm Nhạc Tuyết Vi trần ngập nghi hoặc, “Nhưng em không ở trong phòng!”

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị trầm xuống, không tin, “Em đừng gạt anh, anh biết em tức giận, em mau mở cửa, anh chịu phạt, được không?”

“Em không ở trong phòng.” Thanh âm Nhạc Tuyết Vi bắt đầu đi, “Hôm nay em đi thăm dò địa hình suối nước nóng, bàn bạc kế hoạch đến suối nước nóng, sáng sớm em đã đi cùng đội thăm dò. .... Đã đi một tiếng rồi.”

“.....” Hàn Thừa Nghị chớp chớp mắt đào hoa, giống như trẻ con không biết gì! “Vậy khi nào em trở về? Anh chờ em.”

“Em không biết, nhưng đêm nay không thể trở về được.” Nhạc Tuyết Vi ăn ngay nói thật, loại chuyện này thật sự nói dối không tốt.

Cô rất ngạc nhiên, rõ ràng tối hôm qua anh nói như vậy, thế nào mà sáng sớm nay, thái độ đã thay đổi 180 độ như vậy? Tự nhận sai, còn muốn nhận trừng phạt?

“Nhạc trợ lý, mau đi thôi!”

“A, tôi đây.”

Điện thoại truyền đến thanh âm Nhạc Tuyết Vi cùng đồng sự nói chuyện, Nhạc Tuyết Vi vội vàng nói tạm biệt Hàn Thừa Nghị, liền ngắt điện thoại.

Hàn Thừa Nghị nắm di động, trong lòng bất ổn, xem ra hôm nay đi không được, không giải thích rõ ràng chuyện này, hấn trở về cũng không an tâm, sẽ không tập trung làm được gì hết.

“Nghê Tuấn, trên xe, thông báo tất cả nhân viên, một giờ sau, mời họp hội nghị video clip, để bọn họ dùng MSN gửi văn kiện quan trọng đến .....”

“Dạ.”

Nghê Tuấn đáp ứng, đi vội lên xe, xem ra, hôm nay đi không được

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 81: Anh Hùng Trong Giấc Mơ

Editor: Chi Misaki

Hàn Thừa Nghị chờ đợi chính là một ngày.

"Chú ba, hôm nay chú không về sao? Lo lắng cho cháu như vậy?"

Hàn Thiên Lỗi nhìn chú ba chiếm lấy phòng cậu, không hiểu sao giờ này chú còn chưa đi? Chuyện công trình, ngày hôm qua cũng đã nói rõ ràng chi tiết cho chú ấy rồi! bây giờ chú còn ở đây là thực lo lắng cho cậu sao?

Hàn Thừa Nghị không trả lời vấn đề này của cháu trai, mi tâm nhíu lại nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Thời tiết ngày hôm nay không tốt lắm, mới hơn 5 giờ chiều, bầu trời đã tối sầm lại, Tiểu Tuyết sao còn chưa về?

"Thiên Lỗi, đội thăm dò địa hình của cháu sao bây giờ vẫn chưa về?"

Hàn Thừa Nghị bất an nâng đồng hồ Patek Philippe lên nhìn, xong lại xem nhẹ vấn đề của cháu mình.

"Hành trình của đội thăm dò còn phụ thuộc vào tình huống cụ thể ở địa hình để quyết định, tuy chúng ta đã lên sẵn kế hoạch nhưng chuyện xấu cũng có thể xảy ra..." Hàn Thiên Lỗi dừng lại một chút, không hiểu sao chú ba lại hỏi chuyện này.

Hàn thừa Nghị vừa nghe thấy, trong lòng càng không yên: "Chuyện xấu? Chuyện xấu như thế nào?"

"Này thì nhiều lắm, dù sao "Ẩn hồ" này là nơi chưa từng được khai thác, xung quanh núi cũng không có được mấy hộ gia đình... Địa thế như thế nào, chúng ta cũng chỉ biết được qua một số sách báo mạng, chân chính đi khai thác thì khó khăn đương nhiên cũng nhiều hơn..."

"Nếu nhiều khó khăn thế, sao cháu lại để cho con gái đi theo đội thăm dò?" Hàn Thừa Nghị nóng nảy ngắt lời Hàn Thiên Lỗi, thời gian càng ngày càng trễ, sắc trời càng ngày càng đen, một giây anh cũng không thể ngồi trong này được nữa! Anh muốn đến đón Tiểu Tuyết về.

Con gái? Hàn Thiên Lỗi sững sốt, người chú ba nói đích thị là Tuyết Vi sao? Không sai, trong đội thăm dò lần này, quả thực là có Tuyết Vi tham gia, đó là bởi vì ở trường học Nhạc Tuyết Vi từng học qua môn thăm dò địa chất, hơn nữa còn chính cô yêu cầu được đi.

Có điều, vì sao chú ba lại biết Tuyết Vi ở trong đội thăm dò địa hình? Cậu nhớ rõ mình cũng không nói chuyện này cho chú ba biết.

Như vậy chú ba làm sao mà biết? Là Tuyết Vi nói cho chú ấy? Chú ba đã gặp qua Tuyết Vi rồi sao? Bọn họ gặp nhau khi nào? Chú ba... Mục đích tới đây lần này, là tới thị sát công việc của cậu, hay là vì Tuyết Vi?

Hàn Thiên Lỗi không thể không nghĩ như vậy, chú ba rất bất thường! Hơn nữa trước đó, chú cùng Tuyết Vi còn có một đoạn... Tuy nhiên Tuyết Vi cũng đã nói giữa bọn họ đã sớm kết thúc.

Hàn Thừa Nghị đứng lên, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, Hàn Thiên Lỗi càng thêm nghi hoặc: "Chú ba, chú muốn đi đâu?"

....

Dưới sự chỉ đường của Hàn Thiên Lỗi, nhóm người Hàn Thừa Nghị một mực chạy tới khu vực suối nước nóng mà Nhạc Tuyết Vi thăm dò.

Thời điểm trên đường đến, Hàn Thiên Lỗi liên tục gọi điện thoại cho Nhạc Tuyết Vi, nhưng nơi này vốn là vùng núi, tín hiệu không tốt, gọi qua nhiều lần cũng không được. Hàn Thiên Lỗi lúc này mới gọi điện cho những người có mặt trong đoàn thăm dò, hi vọng có thể liên lạc được với một trong số những người ở đó.

Rất cực cũng liên hệ được với đội trưởng đội thăm dò.

"Ừm? Hàn Công..."

Nghe giọng nói của đội trưởng Hàn có chút mệt mỏi, ần ần còn chứa sự lo lắng.

"Đội trưởng, liên hệ được với anh thật tốt quá, tình huống bên chỗ các anh thế nào? Đêm nay có thể trở về không?" Hàn Thiên Lỗi nắm chặt di động, nói hết một hơi, Hàn Thừa Nghị ở bên cạnh cũng ngừng thở nghe cậu gọi điện thoại.

"A? Cái gì?" Hàn Thiên Lỗi nghe đôi phương nói xong một hồi, giọng nói đột nhiên cất cao, thần sắc trở nên vô cùng lo lắng: "Tại sao có thể như vậy? Vì sao cả một ngày mà không có ai gọi điện về? Xảy ra loại sự tình này, các người nên nói sớm chứ!"

Dự cảm không tốt mãnh liệt dâng lên trong lòng Hàn Thừa Nghị.

"Làm sao thế? Xảy ra chuyện gì?" Trong lòng Hàn Thừa Nghị rung mình, ngồi thẳng người nhìn về phía cháu trai.

Hàn Thiên Lỗi chậm rãi để điện thoại di động xuống, nhìn chú ba của cậu, giật mình thất thần, nói: "Tuyệt Vi đã xảy ra chuyện! Họ nói là buổi chiều lúc đi thăm dò, bọn họ có phát hiện ra một hang động đá vôi, cửa động vô cùng kín đáo, chân Tuyệt Vi không may dẫm phải liền trượt xuống dưới!"

"Cái gì?" Con người Hàn Thừa Nghị co rút lại, đôi mắt hoa đào vẫn luôn khép hờ nay bỗng mở to: "Đồ vô dụng! Xảy ra chuyện như vậy, đội thăm dò lại dám không báo cáo? Người chịu trách nhiệm chuyện này là người như thế nào vậy?"

"Chú ba..." Lúc này, Hàn Thiên Lỗi cũng vạn phần lo lắng.

"Ít nói nhảm, Nghê Tuấn! Nhanh, bảo lái xe nhanh lên, còn có, gọi điện thoại liên hệ với trực thăng!"

"Vâng!"

Khi tới vị trí đội thăm dò đang ở, ánh hoàng hôn cũng đã buông xuống.

Nhóm người Hàn Thừa Nghị mặc vào trang phục leo núi, nghiên cứu địa hình. Sau đó liền xuống xe, đội trưởng lập tức ra đón chào.

"Hàn Công..." Đội trưởng này cũng không hề biết Hàn Thừa Nghị.

"Đây là tổng giám đốc." Hàn Thiên Lỗi chỉ vào Hàn Thừa Nghị giới thiệu.

Sắc mặt đội trưởng lập tức thay đổi, không nghĩ tới chuyện này lại dẫn tới sự chú ý của tổng giám đốc: "Nha, tổng giám đốc..."

"Tình huống hiện tại như thế nào? Miếng động đá vôi ở đâu?" Hàn Thừa Nghị vừa nói vừa đi về phía trước, sắc mặt vô cùng lo lắng, nhưng hành động lại vẫn như cũ ung dung ổn định: "Không nên dừng lại, thời gian rất quý giá, vừa đi vừa nói chuyện."

"Vâng ạ!" Đội trưởng cung kính báo cáo lại tình huống, dẫn nhóm người Hàn Thừa Nghị tới cửa động đá vôi.

Ở trước cửa động đá vôi có thấp đèn, tất cả thành viên đội thăm dò đều đang tích cực nghĩ biện pháp để mở cửa động.

"Hừ! Vì sao lại không sớm báo cáo?" Hàn Thiên Lỗi ở một bên đề thấp thanh âm trách cứ đội trưởng.

"Tín hiệu không tốt, liên hệ không được..." Đối với cái này, đội trưởng cũng cực kỳ tự trách: "Vừa rồi nhận được điện thoại của cậu, chúng ta đều vô cùng kinh hãi, không nghĩ tới còn có thể gọi điện được..."

Hàn Thừa Nghị xem xét kỹ tình huống trước mắt, cửa động nhỏ thế này, chỉ có thân thể mảnh khảnh nhỏ bé của Tiểu Tuyệt mới có thể lọt xuống dưới... Dựa vào vài người đào như vậy thì đào tới khi nào, còn phải đào tới khi nào đây? Huống chi, Tiểu Tuyệt đã rơi vào mấy giờ, không biết tình huống của cô ở trong đây bây giờ ra sao rồi... Có thể rất không tốt!

"Nghê Tuấn?"

Hàn Thừa Nghị hơi quay đầu gọi Nghê Tuấn.

"Vâng, Tam Thiếu." Nghê Tuấn trả lời, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, lúc xuất phát anh đã gọi điện điều động hai máy bay trực thăng cùng thả hạ..

Quả nhiên, không lâu sau, trên không liền có đèn tín hiệu phát sáng của trực thăng, âm thanh cánh quạt bay vù vù trên đầu.

"Tam Thiếu, bọn họ đến rồi!"

Đôi mày rậm của Hàn Thừa Nghị khẽ cau chặt, biểu tình không một chút thả lỏng, trước khi Tiểu Tuyệt được an toàn, anh không cách nào thả lỏng được!

Trực thăng chậm rãi hạ xuống, đội cứu viện của Nghê Tuấn nhanh chóng lao ra khỏi trực thăng, tất cả động tác đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, giống hệt như một đội quân tinh nhuệ, một người chạy đến bên cửa động, trên tay mang theo một túi nhỏ, bên trong là thuốc nổ.

"Tam Thiếu, đã chuẩn bị xong lập tức sẽ cho nổ cửa động... Ngài cùng thiếu gia đứng ra xa một chút!"

Hàn Thừa Nghị gật đầu, lui đến mảnh đất an toàn.

"Nô!"

Nghê Tuấn ra lệnh một tiếng, chỉ nghe thấy một tiếng ầm rung trời, đất dưới chân đều chấn động, đá vụn, tro bụi bay mù mịt, tản ra tận phía chân trời, bao phủ bốn phương tám hướng.

Không đợi tình huống ổn định lại, Hàn Thừa Nghị vội vã xông lên trước, ra lệnh cho thủ hạ: "Đào! Đào nhanh... Nghe Tuấn, cậu theo tôi đi xuống, Thiên Lôi, cháu ở lại."

"Không, cháu muốn cùng mọi người đi xuống!" Hàn Thiên Lôi lắc đầu không chịu, hiện tại chú ba đi xuống sẽ gặp nguy hiểm, cậu làm sao có thể ở lại trên mặt đất?

Hàn Thừa Nghị lạnh lùng quát: "Thiên Lôi, cháu đã quên lời chú ba nói? Cháu là người thừa kế Hàn gia, hãy nghĩ đến cha cháu, cháu tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì!"

Một câu nói đã hoàn toàn ngăn lại những kháng nghị trong miệng Hàn Thiên Lôi.

Hàn Thừa Nghị cũng không quay đầu lại mà theo Nghe Tuấn tiến vào trong động.

May mà động đá vôi này cũng chưa khai phá, tuy Nhạc Tuyết Vi đánh bậy đánh bạ mà rơi vào động nhưng vẫn chưa rơi xuống sâu. Hàn Thừa Nghị mang theo Nghe Tuấn đi vào động đá vôi không lâu, liền ở bên cạnh một dòng suối nhỏ tìm được Nhạc Tuyết Vi đang hôn mê.

"Tiểu Tuyết!"

Hai mắt Hàn Thừa Nghị sáng lên, trong không gian u tối ánh đèn bỗng trở nên sáng hơn!

Trong nháy mắt nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi, anh khó nén khỏi mừng như điên, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, ôm Nhạc Tuyết Vi vào trong ngực. Bởi vì động đá vôi rất nhỏ, bên trong không khí không lưu thông, Nhạc Tuyết Vi lại ở bên trong chịu thiệt mấy giờ, cho nên hiện tại đã hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu Tuyết?"

Hàn Thừa Nghị không kịp nghĩ nhiều đã đỡ lấy cái cằm của cô, liên tiếp thổi không khí vào trong miệng cô, từng ngậm lại từng ngậm vô cùng gấp gáp.

"Nghê Tuấn, nhanh, bình dưỡng khí!"

"Tam Thiếu, đây!"

Tình huống khẩn cấp, Hàn Thừa Nghị sơ cứu cho Nhạc Tuyết Vi xong, liền ôm người vào trong ngực chạy ra khỏi động đá vôi, một mạch chạy đến bên cạnh trục thẳng.

Không đợi anh phân phó, Nghê Tuấn đã ra lệnh: "Lập tức cất cánh!" Sau cúi đầu đối với Hàn Thừa Nghị nói: "Tam Thiếu yên tâm, bệnh viện bên kia đã liên hệ qua, các bác sĩ đã chờ sẵn ở đó."

"Uh'm." Hàn Thừa Nghị lên tiếng, không mấy để ý gật đầu, ôm chặt Nhạc Tuyết Vi đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, khăn trương, lo âu, bất an, giờ phút này đang diễn cuồng hành hạ anh! Anh gạt được mọi người, nhưng anh không lừa được chính mình, anh thực lo lắng cho nha đầu này!

Anh muốn cô đã không còn là khát vọng của cơ thể này!

Cúi đầu, cánh môi lạnh bạc của Hàn Thừa Nghị khẽ rơi xuống mi tâm của Nhạc Tuyết Vi, ánh mắt thâm thúy, dịu dàng khẽ bao phủ lấy cô...

Trải qua lượt khám của mấy vị bác sĩ, tình huống của Nhạc Tuyết Vi quả thực không nghiêm trọng lắm, trên người có mấy chỗ bị trầy da, tuy có trải qua tình huống đại não bị thiếu oxy trong thời gian ngắn, nhưng vì không lâu sau được cứu đúng lúc nên cũng không để lại di chứng gì, nghỉ ngơi hai ngày là có thể xuất viện.

Được thông báo như vậy, Hàn Thừa Nghị cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, buông xuống tảng đá trong lòng.

"Tiểu ngu ngốc!"

Ngồi ở bên giường Nhạc Tuyết Vi, khóe môi Hàn Thừa Nghị khẽ cong lên, lộ ra nụ cười ấm áp, tay khẽ bắt lấy cái mũi Nhạc Tuyết Vi, đối với người đang ngủ say trên giường tràn đầy sùng nịch: "May mắn không có việc gì, em vốn ngốc ngếch, bây giờ còn lưu lại di chứng, xem còn ai cần em nữa! Cũng chỉ có anh..."

Nói xong, anh liền nâng trán nở nụ cười.

Bàn tay khẽ vén lên những sợi tóc mai trên trán cô, Hàn Thừa Nghị nâng gương mặt cô lên, đặt lên môi cô một nụ hôn cực nhẹ, thâm tình mà lưu luyến.

Nhạc Tuyết Vi trong lúc ngủ mơ bất an nhăn lại mày, cô tựa hồ như gặp ác mộng, trong mộng rơi vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, ngay lúc cô cho rằng

mình không còn đường đi nữa liền có một bóng dáng cao lớn oai hùng xuất hiện trước mặt cô, Nhạc Tuyết Vi khản trương che ngực, là anh sao? Chính là anh sao?

Vì thế, ác mộng, liền biến thành mộng đẹp...

Mở mắt ra, Nhạc tuyết Vi vẫn còn hăm sâu trong mộng đẹp tối qua.

"Đây rồi?"

Bên tai là giọng nam thanh nhuận vang lên, Nhạc Tuyết Vi quay đầu vừa thấy liền có chút mờ mịt: "Thiên Lỗi? Là... Là cậu à?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 82: Tiểu Tuyết Đang Đợi Anh

Editor: Chi Misaki

Khoảnh khắc khi nhìn thấy Hàn Thiên Lỗi kia, trong lòng Nhạc Tuyết Vi liền không nén khỏi thất vọng.

Thì ra thật là một giấc mộng... Nhạc Tuyết Vi biết chuyện hôm qua cô bị rơi vào động đá vôi, về sau cũng loáng thoáng biết chính mình được cứu, bởi vì đầu óc có chút mơ hồ mà cô còn tưởng là Hàn Thừa Nghị tới cứu cô. Hiện tại xem ra, tình huống tựa hồ cũng không phải như cô nghĩ.

"Thiên Lỗi, chú, chú Ba cậu đi rồi sao?" Nhạc Tuyết Vi vẫn chưa từ bỏ ý định, cảm thụ chân thật như thế, làm sao có thể là một giấc mộng chứ?

Hàn Thiên Lỗi thành thành thật thật gật đầu: "Đi rồi nha! Chú ấy bận rộn như vậy..."

"Uhm" Bà vai Nhạc Tuyết Vi có chút suy sụp, quả nhiên là cô đã nghĩ nhiều, không phải Hàn Thừa Nghị... Hàn Thừa Nghị làm sao có thể tới cứu cô a? Anh chán ghét cô như vậy, còn nói về sau cũng không muốn gặp lại cô nữa.

Hàn Thiên Lỗi nhìn thấy bộ dáng cô thần thờ, vừa tỉnh dậy liền hỏi chú ba, mà hôm qua chú ba còn lo lắng cho Nhạc Tuyết Vi như vậy... Trong lòng không khỏi suy nghĩ, chú ba cùng cô thực sự đã cắt đứt rồi sao? Nếu bọn họ không rời nhau được thì sao? Chú ba đã có Kiều Vũ Vi rồi.

"Tuyết Vi." Hàn Thiên Lỗi nhìn Nhạc Tuyết Vi, trên khuôn mặt sáng tỏ lại có chút u buồn.

"Uh'm?" Nhạc Tuyết Vi mờ mịt nhìn Hàn Thiên Lỗi, thấy cậu một bộ dáng muốn nói lại thôi, lại càng thêm khó hiểu: "Cậu có lời muốn nói? Vậy cậu nói đi, làm chi mà ấp a ấp úng như vậy?"

Hàn Thiên Lỗi gãi đầu, hạ quyết tâm nói: "Tuyết Vi, cô cùng chú ba tôi, có phải còn cái gì đó không? Cô không cần gạt tôi, tôi muốn nghe lời nói thật."

Nhạc Tuyết Vi bị hỏi liền trở tay không kịp, sừng sốt một hồi lâu mới cười khò lắc lắc đầu: "Cậu cảm thấy tôi cùng chú ba cậu còn có thể có cái gì nữa sao? Không phải tôi đã nói với cậu rồi à? Tôi cùng anh ấy đã nói rõ ràng. Anh ấy đã có vị hôn thê, tôi cũng không có góc đến nổi đi làm kẻ thứ ba."

"Thật sự?" Hàn Thiên Lỗi vẫn thấy có chút lo lắng, cảm giác như có gì đó không thích hợp: "Cô cảm thấy giữa hai người còn có vấn đề khác xảy ra?"

"Uh'm." Nhạc Tuyết Vi gãi đầu, thừa nhận: "Là có vấn đề, anh ấy vì chuyện lần trước tôi đánh mất 'Khóa bình an' mà cực kỳ giận tôi, nói về sau cũng không muốn gặp tôi nữa."

Là như vậy sao? Hàn Thiên Lỗi nghi hoặc, bộ dáng của chú ba ngày hôm qua vô cùng lo lắng cho Nhạc Tuyết Vi! Cho tới bây giờ, cậu chưa từng thấy qua chú ba vì người nào, vì chuyện gì mà khản trương như vậy. Có điều... Việc này cậu vẫn là không muốn nói cho Tuyết Vi biết, chú Ba đã có Kiều Vũ Vi, không thể để cho Tuyết Vi còn có chút ảo tưởng nào với chú ấy!

"Chuyện 'Khóa bình an', cô hiểu cho chú tôi đi! Cha tôi đối với chú ba mà nói, tuy là anh em, nhưng kỳ thật càng giống cha con hơn, tình cảm của hai người bọn họ cực kỳ tốt, lúc cha tôi còn sống, vẫn rất thương yêu, coi trọng chú ba, cho nên..."

Đối với chuyện "Khóa bình an", Hàn Thiên Lỗi không thể không vì chú ba của cậu mà nói đỡ hai câu.

"Uh'm, tôi có thể hiểu, tôi không trách anh ấy." Nhạc Tuyết Vi đáp lại bằng một nụ cười, cô thực sự không trách Hàn Thừa Nghị.

"Vậy cô nghĩ ngợi cho tốt nhé, chuyện "Ăn hồ" bên kia còn có nhiều việc đang chờ tôi, tôi đi trước đây."

"Uh'm"

Nhạc Tuyết Vi tỉnh dưỡng ở bệnh viện hai ngày, vừa vặn Hàn Thừa Nghị vẫn luôn bận rộn với công việc, ban ngày căn bản không có thời gian rảnh rỗi đến thăm cô, mà đợi cho đến khi anh rớt cục cũng xong việc thì cũng là vào rạng sáng rồi, lúc này Nhạc Tuyết Vi hẳn là đang ngủ. Đến ngày thứ ba, nếu không có xảy ra tình huống gì đặc biệt, Nhạc Tuyết Vi sẽ làm thủ tục xuất viện.

Chuyện trong bệnh viện là do Nghê Tuấn sắp xếp, cho nên nếu Nhạc Tuyết Vi muốn xuất viện, việc đầu tiên đương nhiên là phải thông báo cho Nghê Tuấn biết.

Đang họp, Nghê Tuấn liền gọi điện thoại lại cho Nhạc Tuyết Vi.

"Uh? Nhạc tiểu thư, tôi là Nghê Tuấn."

"A... Nghê tiên sinh." Nhạc Tuyết Vi nhận được điện thoại, có chút ngoài ý muốn, mà hơn đó là chờ mong, Nghê Tuấn gọi điện thoại cho cô, chẳng lẽ Hàn Thừa Nghị muốn tìm cô?" Anh, anh có chuyện gì sao?"

"Nhạc tiểu thư, hiện tại cô ở bệnh viện chờ một lát có được không? Hai ngày nay Tam Thiếu rất bận, muốn bớt một chút thời gian tới thăm cô cũng không được, hiện tại ngài ấy vẫn đang họp... Rất nhanh là có thể kết thúc rồi, Nhạc tiểu thư, cô chậm một chút có được không? Tam Thiếu hẳn có chuyện muốn nói với cô."

Hàn Thừa Nghị muốn gặp cô? Có chuyện muốn nói với cô? Nghe Nghê Tuấn nói, trong lòng Nhạc Tuyết Vi có chút dao động. Trên thực tế, cô cũng rất muốn... Thấy anh, tối hôm đó, hai người nháo lớn như thế, buổi sáng hôm sau, thái độ của anh lại thay đổi, hiển nhiên là có chuyện muốn nói với cô.

Nghĩ như vậy, Nhạc Tuyết Vi đồng ý: "Uh'm, tôi ở chỗ này chờ anh ấy."

Cúp điện thoại, tâm trạng Nhạc Tuyết Vi trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, cô đứng dậy chờ đợi, thời gian tựa hồ như cực kỳ dài, nhưng chỉ cần có hi vọng, cô sẽ không sợ...

Mà Hàn Thừa Nghị ở bên này, hội nghị cuối cùng cũng đã kết thúc.

"Tam Thiếu, ngài mau đến bệnh viện đi! Nhạc tiểu thư đã làm thủ tục xuất viện... Ngài yên tâm, tôi đã nói chuyện với cô ấy, cô ấy đang chờ ngài." Hội nghị vừa kết thúc, Nghê Tuấn tiện đem chuyện tình của Nhạc Tuyết Vi báo cáo nhanh cho Hàn Thừa Nghị biết.

Hàn Thừa Nghị mày rậm khề nhừ lại, trong mắt không che dấu nổi hưng phấn, mấy ngày liên tiếp mệt mỏi tựa hồ như ở một giây kia liền tan biến... Tiểu Tuyết đang chờ anh!

"Được, cậu ở lại xử lý việc tiếp theo, không cần đi theo tôi."

Hàn Thừa Nghị ném một đồng chuyện tình sau hội nghị lại cho Nghê Tuấn, chính mình xoay người bước nhanh tới thang máy, xuống thẳng dưới lầu, lái xe đã chờ ở cửa.

"Đi bệnh viện..."

Vừa mới dẫn dò lái xe xong, di động trong túi Hàn Thừa Nghị liền vang lên, anh có chút hưng phấn lấy điện thoại ra, vốn cho rằng là Nhạc Tuyết Vi gọi đến, nào ngờ vừa lấy ra thì lại là 'Kiều Vũ Vi'.

Hàn Thừa Nghị không tự giác liền nhăn mày, bất đắc dĩ nhấn nút nghe: "Ừ, Vũ Vi, chuyện gì? Hiện tại tôi bề bộn rất nhiều việc, nếu em không có chuyện gì khác, tôi xong việc sẽ gọi điện thoại cho em được không?"

"Hu hu..." Đầu bên kia điện thoại lại truyền đến thanh âm khóc lóc của Kiều Vũ Vi, tiếp theo là việc cô ta không ngừng tỏ ra bối rối, khóc lóc kể lể: "Nếu anh còn có việc, em đây phải làm sao bây giờ? Hu hu... Ba mẹ em đều không có ở nhà!"

Hàn Thừa Nghị vừa nghe thấy Kiều Vũ Vi khóc, lưng hơi cứng lại, môi mím khẽ mím, vội vàng hỏi: "Vũ Vi, em đừng khóc... Xảy ra chuyện gì? Sao em lại khóc? Em đừng sợ, trong nhà như thế nào lại chỉ có mình em? Tối cùng là làm sao vậy? Từ từ nói!"

"Hu hu..." Kiều Vũ Vi vẫn chỉ có khóc, giọng nói mơ hồ truyền đến: "Ba mẹ đều đã đi ra ngoài rồi, em không biết, bụng em đau quá, đau quá... Anh còn bận việc, em phải làm sao bây giờ?"

"Em đừng khóc, tôi lập tức tới!" Hàn Thừa Nghị trấn an Kiều Vũ Vi xong liền cúp điện thoại, nói với lái xe: "Đến nhà hiệu trưởng Kiều! Nhanh!"

Lái xe sừng sốt, nghi hoặc xin chỉ thị: "Tổng giám đốc, không đi bệnh viện sao?"

Mi tâm Hàn Thừa Nghị cau chặt, Đúng vậy a, Tiểu Tuyết còn đang ở bệnh viện chờ anh, anh có quá nhiều điều muốn nói với cô, nhưng mà... Chuyện của Kiều Vũ Vi anh lại không thể không quan! Vô cùng khó chọn, cuối cùng Hàn Thừa Nghị chỉ có thể cắn răng buông tha cho việc gặp Nhạc Tuyết Vi.

"Đến nhà hiệu trưởng Kiều trước."

Nói xong, Hàn Thừa Nghị liền gọi điện thoại qua cho Nhạc Tuyết Vi.

"Ừ?" Nhạc Tuyết Vi rất nhanh liền nhận điện thoại, bởi vì chờ mong cho nên giọng nói có chút run rẩy.

"Tiểu Tuyết, bên này tôi xảy ra chút chuyện, em có thể chờ tôi thêm một lúc nữa không?" Giọng nói Hàn Thừa Nghị trầm thấp mang theo chút cầu khẩn.

Nhạc Tuyết Vi không có nghi ngờ gì khác, đi theo bên người anh lâu như vậy, tự nhiên cô cũng biết được công việc của anh rất bận, vì thế liền đồng ý luôn: "Uh'ì, được, không có việc gì, tôi không vội, nếu anh vội thì mau quay lại đi!"

"Tiểu Tuyết..." Cô nhu thuận khéo léo như vậy, trong lòng Hàn Thừa Nghị đột nhiên nảy sinh ra một chút cảm giác tội lỗi, nhưng cho dù có ác hơn nữa, anh cũng không muốn buông tay! "Tôi rất nhớ em, có rất nhiều lời muốn nói với em, em chờ tôi, ngàn lần không cần đi, được không?"

"... Uh'm." Nhạc Tuyết Vi nắm chặt di động, rất lâu mới lên tiếng, hai má lập tức nóng như lửa đốt...

Hàn Thừa Nghị vội vàng chạy tới Kiều gia, trong nhà quả nhiên chỉ có một mình Kiều Vũ Vi. Kiều Vũ Vi nằm tỏ ở trên ghế sofa, trên người vẫn còn đang mặc áo ngủ, tóc tai rối bời, sắc mặt tái nhợt, hai tay ôm bụng, khuôn mặt thống khổ xoắn xuýt thành một cục, cả người tiểu tụy không chịu nổi.

"Vũ Vi? Vũ Vi em làm sao vậy?"

Hàn Thừa Nghị bước nhanh đến bên cạnh ghế sofa ngồi xổm xuống, Kiều Vũ Vi cả người vô lực, đầu óc choáng váng, lấp bắp nhìn Hàn Thừa Nghị: "Anh đã đến rồi? Em... Em cái kia đến, chảy nhiều máu quá, trong bụng rất đau, đau đến không chịu nổi!"

Này... Loại tình huống này, trước kia Hàn Thừa Nghị cũng chưa từng gặp qua, thời điểm này phụ nữ cần gì?

Mặc kệ như thế nào, thấy Kiều Vũ Vi thống khổ như vậy, trước cứ đưa cô tới bệnh viện đã!

"Đi, chúng ta tới bệnh viện."

Nói xong, Hàn Thừa Nghị khẽ vươn tay bế Kiều Vũ Vi lên, chạy ra khỏi nhà, lên xe, dặn dò lái xe: "Đến bệnh viện!"

"Thừa Nghị, em đau quá, em sợ!"

"Đừng sợ, tôi sẽ không để cho em có việc gì."

Kiều Vũ Vi ru rú ở trong lòng Hàn Thừa Nghị, cố ý làm ra một bộ dáng thống khổ đến chết đi sống lại, lo lắng hãi hùng! Kỳ thật, tình trạng của cô ta cũng không nghiêm trọng như thế, đau bụng kinh thôi mà, nhiều phụ nữ vẫn luôn có bệnh này( ý là đau bụng khi có kinh ạ), cô ta sợ đi làm như vậy, là vì đoạn thời gian này Hàn Thừa Nghị luôn nói bận bịu, không có thời gian bồi cô, cũng không biết là thật hay giả.

Vì thế, hôm nay Khang Tuệ Trân mới nghĩ ra cách làm như vậy. Cô ý để đi giúp việc cùng Kiều Vạn Đông rời khỏi nhà để cho Kiều Vũ Vi lấy cớ này thử Hàn Thừa Nghị...

Không nghĩ tới, chỉ thử một lần, Kiều Vũ Vi đã cực kỳ hài lòng! Hàn Thừa Nghị quả nhiên là vật trong túi cô ta, cho dù công việc có bận rộn đi nữa, vừa nghe thấy cô ta có việc liền lập tức chạy qua, bộ dáng còn lo lắng như vậy.

"Thừa Nghị, anh đối với em thật tốt."

Hai tay Kiều Vũ Vi ôm lấy Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị không tự chủ được liền nhú mảy, trong lòng vậy mà đối với sự thân cận của Kiều Vũ Vi lại có chút bài xích.

Đến bệnh viện, Hàn Thừa Nghị trực tiếp ôm Kiều Vũ Vi đến khoa phụ sản, loại chuyện như đau bụng kinh này, hẳn là nên vào khoa phụ sản đi? Kiến thức cơ bản này, anh vẫn có.

"Thừa Nghị, em sợ..." Đến cửa phòng khám, Kiều Vũ Vi cầm lấy tay Hàn Thừa Nghị không chịu buông.

"Nghe lời, đi vào để bác sĩ khám cho em, tôi ở bên ngoài chờ em, không cần sợ, được không?" Hàn Thừa Nghị rất kiên nhẫn khuyên giải an ủi Kiều Vũ Vi, từ giọng nói về mặt cử chỉ đều không hoảng, lúc này Kiều Vũ Vi mới buông anh ra đi vào phòng khám.

Mà lúc này, bởi vì phải chờ Hàn Thừa Nghị cho nên Nhạc Tuyết Vi cảm thấy có chút nhàm chán liền ra khỏi phòng bệnh tùy ý đi dạo, ai biết dạo đi dạo lại, lại nhìn thấy xe của Hàn Thừa Nghị lái vào bệnh viện. Cô còn tưởng rằng anh tới gặp cô, ai biết, anh lại ôm Kiều Vũ Vi quần áo không chỉnh tề đi xuống!

Vì thế, Nhạc Tuyết Vi ở sau lưng anh, nhìn anh một mạch ôm Kiều Vũ Vi đi vào phòng khám khoa phụ sản...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 83: Yên Tĩnh Ôm Nhau

Editor: Nguyễn

Giọng của Nhạc Tuyết Vi có chút không chắc chắn, cô hy vọng là cô nhìn lầm!

Nhưng mà, cô không nhầm!

Nghe được có người gọi, Hàn Thừa Nghị bèn dừng bước chân đang vội vàng lại, ngẩng đầu nhìn, lập tức trong đôi mắt thâm thúy màu nâu vàng hiện lên sự hoang mang và ngạc nhiên không thể che giấu .....

Nhạc Tuyết Vi thấy biểu cảm của anh như vậy, đều hiểu rõ mọi chuyện! Đi công tác không có thời gian tới gặp cô cái gì chứ, đều là lừa cô! Anh nhớ cô, có rất nhiều điều muốn nói với cô gì chứ, đều là lừa bịp.

Anh không đến gặp cô, là bởi vì anh còn đang bận ở bên Kiều Vũ Vi! Anh không có thời gian, lại càng không có thuật phân thân! Anh chỉ một lòng một dạ với Kiều Vũ Vi, sao còn có thể phân chia cho cô nữa chứ!

Anh cùng Kiều Vũ Vi làm gì? Vì sao anh lại ôn Kiều Vũ Vi quần áo xộc xệch đến khoa phụ sản?

Hơn nữa, tại sao anh muốn gạt cô? Không cần, thật sự không cần! Cô đã sớm biết chuyện của anh và Kiều Vũ Vi, anh thật sự không cần phải như vậy.

Nhạc Tuyết Vi cúi đầu, bàn tay không tự chủ được nắm chặt thành quyền.

“Tiểu Tuyết.”

Hàn Thừa Nghị đơ mắt hai giây, cuống quýt đi tới chỗ Nhạc Tuyết Vi đang đứng cách đó không xa.

Nhạc Tuyết Vi bỗng ngẩng đầu, nhìn về phía anh, lùi lại tránh né anh. Đáy mắt đen nhánh, dịu dàng ẩm ướt, thấm vào trong đó là đau buồn và thương tiếc!

“Tiểu Tuyết!”

Cảm nhận sự kháng cự và tránh né của cô, Hàn Thừa Nghị vô cùng luống cuống, trong lòng lo lắng, hiện tại anh không muốn biết cũng không muốn quản gì hết, chỉ muốn ôm lấy Nhạc Tuyết Vi giải thích rõ ràng, sự tình không phải như cô nghĩ!

“Tiểu Tuyết em hãy nghe anh giải thích, đừng như vậy được không?”

Tiếng nói trầm thấp, kèm theo một chút run rẩy.

“Giải thích..... Nghe anh giải thích? Nghe anh giải thích cái gì?”

Khóe miệng Nhạc Tuyết Vi cứng đờ, cố gắng mỉm cười với anh.

Nhưng kết quả so với khóc còn khó coi hơn! Cô lắc lắc đầu, không ngừng lui ra sau,

“Anh không cần phải nói gì, em biết, em đều biết hết. Chuyện này, nếu đã gặp anh, em ..... Em đi trước..... Hẹn gặp lại.....”

Nói xong, Nhạc Tuyết Vi xoay người bỏ chạy. Nhưng dưới chân như có đá đè, tầm mắt cũng dần dần mờ hồ, một đường chạy vội, không va vào vào ai, nhưng lại làm đổ bàn, ghế dựa ở đại sảnh.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết! Em đừng đi!”

Hàn Thừa Nghị chưa nói gì, khó lòng giải thích, chỉ thấy cô xoay người, chân nam đá chân chiêu chạy ra bên ngoài, đau lòng hận không thể tát mình một cái! Bước chân dài ra, đuổi theo Nhạc Tuyết Vi.

Nghe được tiếng bước chân dồn dập từ phía sau truyền đến, Nhạc Tuyết Vi như chim sợ cành cong, chạy như điên về phía trước.

“A!” Dưới chân mất thăng bằng, Nhạc Tuyết Vi ngã về phía trước, chập vạt nằm trên mặt đất, đầu gối bị đập xuống đất, đau đón cộng với túi thân, rót cuộc nước mắt cổ nén cũng trào ra.

Cô chống tay định đứng lên, nhưng ngay sau đó, cô đã bị Hàn Thừa Nghị từ phía sau đuổi theo ôm lên. Hàn Thừa Nghị bế cô lên, không cần tốn nhiều sức, cảm giác nhẹ nhàng như cầm lên một sợi lông chim. Nhưng thái độ lại như đối đãi với vàng bạc châu báu.

“Em đừng chạy! Sao em không nghe anh nói? Bị ngã có đau không?”

Nhạc Tuyết Vi cúi đầu, rử mắt, biết rõ không tránh thoát anh được, cô cũng không gây gổ vô ích, chỉ là..... Không muốn nói chuyện, cũng không muốn đối mặt với anh.

“Aizz!”

Hàn Thừa Nghị bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ôm cô trở về phòng bệnh ban đầu của cô.

Hàn Thừa Nghị không gọi y tá bác sĩ, mà là tự mang những dụng cụ xử lý vết thương vào phòng bệnh. Nhạc Tuyết Vi cuộn tròn như con tôm, nằm ở một góc sofa, không nói lời nào, cũng không ngẩng đầu nhìn anh.

Hàn Thừa Nghị đi tới, ngồi xổm xuống, duỗi tay kéo chân cô, Nhạc Tuyết Vi cùng anh phân cao thấp, không chịu để anh bôi thuốc.

“Ngoan!” Hàn Thừa Nghị nhủ mày, chắc lưỡi, “Ngã đau như vậy mà lại không chịu cho anh xem? Trời nóng như vậy, nếu em không chịu bôi thuốc, sẽ bị nhiễm trùng đấy.”

Nhạc Tuyết Vi quát cường bĩu môi, đôi mắt tròn xoe trừng anh, khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn bởi vì tức giận mà càng thêm tròn trịa,

“Em không cần anh lo, anh đi đi..... Em không cần anh lo! Em thích để như thế, thích bị nhiễm trùng!”

“Tiểu Tuyết.....”

Hàn Thừa Nghị biết cô tức giận, một bên ôn tồn gọi tên cô, một bên kiên trì muốn xem xét miệng vết thương của cô.

“Buông ra! Đừng chạm vào em, anh không hiểu sao!”

Nhạc Tuyết Vi tức giận, trong lúc giằng co, nâng lên chân đá Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị không phòng bị, thân mình ngã ra sau, gáy đập vào cái bàn.

“Ách!” Hàn Thừa Nghị kêu lên, lấy tay đỡ gáy.

“A.....” Nhạc Tuyết Vi sùng sốt, sợ hãi, cũng mặc kệ chân đang bị thương, cũng không để ý mình đang tức giận, hô một tiếng, quỳ trên mặt đất, ngồi bên cạnh Hàn Thừa Nghị, ôm đầu anh xem có bị đập đau lắm không.

Hàn Thừa Nghị nhủ mày, tinh quang nơi đáy mắt vội vàng xẹt qua, vật nhỏ này, ngoài miệng nói không cần anh quan tâm, đuổi anh đi, hiện tại không biết là ai đang lo lắng đây?

“Anh đau không? Sao lại bị đập đầu? Em thấy..... Hình như không chảy máu, anh có chỗ nào không thoải mái không? Hả?” Nhạc Tuyết Vi ôm đầu Hàn Thừa Nghị, về mặt khẩn trương và quan tâm, cùng với người bộ dáng xa lạ với anh lúc này là hai người khác nhau.

“Không thoải mái, anh rất không thoải mái!” Hàn Thừa Nghị nhủ chặt ấn đường(1), bộ dáng đau khổ nhìn Nhạc Tuyết Vi.

(1) Ấn đường: Chỗ giữa hai đầu lông mày

“Thật sao?” Nhạc Tuyết Vi tưởng thật, nhanh chóng kéo anh đứng lên, ngữ điệu thay đổi, “Làm sao bây giờ? Nghiêm trọng như vậy sao? Đi tìm bác sĩ khám, chụp X -Quang xem có nặng lắm không, .....A..... Umm!”

Cô chưa kịp đứng lên, đã bị Hàn Thừa Nghị ôm eo kéo vào trong ngực.

Hàn Thừa Nghị dứt khoát xoay người, một tay nâng gáy Nhạc Tuyết Vi, vô cùng thuần thục đem bốn cánh môi của hai người chặt chẽ dán sát vào nhau.

“Umm.....” Hơi thở quen thuộc len vào trong miệng Nhạc Tuyết Vi, tràn ngập hơi thở của Hàn Thừa Nghị, lúc này cô mới phản ứng lại, cô lại bị anh lừa một lần nữa! Đau gì chứ, kỳ thật anh chẳng sao cả! Nhạc Tuyết Vi bắt đầu liều mạng đánh đấm người dưới thân.

“A! Thả, thả..... A!”

Căn bản Hàn Thừa Nghị không cho cô cơ hội nói chuyện và trốn tránh, bá đạo mà ngang ngược lấp kín môi cô một lần nữa, anh động tình, nhắm mắt lại mau chóng ôm chặt cô, điên cuồng hôn cô, môi cùng môi, lưỡi cùng lưỡi không ngừng quấn quýt, trong cổ họng hai người nằm trên mặt đất không tự giác tràn mà phát ra những âm thanh làm người ta đỏ mặt, tim đập nhanh.

Trong trận chiến này, Hàn Thừa Nghị là nam nhân, thân thể có biến hóa, vội vàng ôm chặt cổ Nhạc Tuyết Vi, hai mắt đỏ đậm, đáy mắt chờ mong nhìn nàng, kéo tay cô, ám chỉ, “Tiểu Tuyết, anh muốn em! Umm? Được không? Được không?”

Dựa vào gần nhau như vậy, Nhạc Tuyết Vi cũng cảm nhận được thân thể anh có biến hóa! Một mảnh hỗn loạn như vậy, thiếu chút nữa cô đã bị anh đút môi! Bị anh hôn như vậy, lý trí trở lại, tuy rằng bị anh kiểm chế, nhưng cũng không để mặc anh tùy ý điều khiển.

“Không, buông em ra! Em không muốn cùng anh dây dưa không rõ!”

“Tiểu Tuyết?” Hàn Thừa Nghị cảm giác được anh sắp nổ tung! Nhưng vật nhỏ trước mắt này, anh coi cô như bảo bối, không nỡ mắng cô, không nỡ ép cô, chỉ có thể dỗ dành và cầu xin!

“Ngoan, em nhìn xem, anh thật sự.....”

“Em không biết!”

Mặt Nhạc Tuyết Vi đỏ bừng, tránh né hành động của anh. Rõ ràng không phải lần đầu tiên, nhưng cảm xúc thẹn thùng cùng kích động rất lâu mới đến, như là tình yêu cuồng nhiệt đến thế, hôm nay cô mới biết được, tình nồng yêu say đắm, cảm giác tốt đẹp như thế!

Nghe ngữ điệu hờn dỗi của cô, Hàn Thừa Nghị biết, cô không tức giận. Nếu không tức giận, anh không thể yêu cầu quá cao. Muốn có được một người, cần phải tốn rất nhiều tâm tư cùng kiên nhẫn, mà muốn có cô, anh cam tâm tình nguyện hao hết tâm tư và kiên nhẫn, Hàn Thừa Nghị nghĩ, vì Nhạc Tuyết Vi, anh đã từ người trước sang người sau!

“Được, anh không ép em”

Cố nén dục niệm bùng nổ, Hàn Thừa Nghị đỡ Nhạc Tuyết Vi ngồi dậy, một lần nữa ôm cô ngồi trên sofa.

Lúc này, Hàn Thừa Nghị ôm lấy chân Nhạc Tuyết Vi, cô không trốn tránh, mà đỏ mặt nhìn anh cẩn thận cuốn ống quần cô lên, rửa sạch miệng vết thương, bôi được, dán băng gạc.

“Thừa Nghị.” Nhạc Tuyết Vi cúi đầu nhìn Hàn thừa nghị, gọi anh.

“Ừmm”

“Chuyện khóa Bình An, thực xin lỗi.” Thanh âm mềm mại, thật thấp xin lỗi.

“Ừm, không trách anh, là em không tốt, không nên gây chuyện, giận chó đánh mèo đến anh.”

Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu sờ mũi Nhạc Tuyết Vi nói “Yên tâm, anh đã tìm được người trộm khóa, em không cần tự trách.”

“Thật sao?” Hai mắt Nhạc Tuyết Vi sáng ngời, không che dấu được vui sướng, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, “Tốt rồi.”

“Tiểu Tuyết.” Hàn Thừa Nghị dán urogo cho cô xong, buông ống quần cô xuống, ngẩng đầu nhìn cô, biểu tình vô cùng nghiêm túc, “Thực xin lỗi, buổi tối hôm đó, anh không nên nói như vậy.....”

“A?” Nhạc Tuyết Vi mờ mịt, anh đang nói gì?

“Khụ khụ.” Hàn Thừa Nghị ngượng ngùng duỗi tay chần môi, nói, “Chính là anh nói em bẩn..... Anh nhìn thấy những dấu vết trên cổ em, cho nên..... Chắc! Tóm lại, anh thực xin lỗi.”

“.....” Nhạc Tuyết Vi chớp mắt, hơn nửa ngày sau mới có phản ứng! Thì ra là như thế này, anh tưởng những vết sâu cắn trên cổ cô là..... Bị anh nói thế, đột nhiên cô cảm thấy rất buồn cười, không nhịn được cười thành tiếng.

“Ha ha..... thì ra anh nổi điên là bởi vì như thế! Ha ha..... Anh thật ngốc!”

Khuôn mặt Hàn Thừa Nghị cứng đờ, thần sắc thực xấu hổ, nhưng nhìn Nhạc Tuyết Vi cười, đáy lòng lại mềm mại không thể tưởng tượng.

Bọn họ một người cúi đầu, một người ngẩng đầu, Hàn Thừa Nghị ôm chân cô, bọn họ yên tĩnh ôm nhau, không khí vô cùng ngọt ngào.

Nếu lúc này, di động Hàn Thừa Nghị không vang lên.....

Không như mong muốn, di động Hàn Thừa Nghị kêu lên. Hàn Thừa Nghị lấy điện thoại ra, nhìn tên người gọi, theo bản năng liếc mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi, đứng lên đi ra ngoài cửa.

“A? Thừa Nghị..... Anh nói, sẽ ở bên ngoài chờ em mà? Anh đi đâu rồi? Anh để mặc em ở chỗ này sao?” Đầu bên kia, là thanh âm làm nũng của Kiều Vũ Vi.

Hàn Thừa Nghị đỡ trán, giải thích: “Không phải, anh có chút việc, anh lập tức sẽ tới bây giờ.”

Vừa dứt lời, cửa phòng bệnh mở ra, Nhạc Tuyết Vi mang theo hành lý đi ra.

Hàn Thừa Nghị cả kinh, vội vàng đối với điện thoại nói: “Như vậy đi, anh cúp máy trước!”

Tắt điện thoại, xoay người vội vã kéo Nhạc Tuyết Vi, “Tiểu Tuyết!”

Nhạc Tuyết Vi bắt đầu dĩ cười cười, lắc đầu nói: “Anh xem, chúng ta không có khả năng, mặc kệ thế nào, hiện thực là chúng ta không có khả năng, cho nên, không cần tra tấn lẫn nhau, được không?” Cô nhẹ nhàng rút tay, xách theo hành lý túi xoay người không lưu tình chút nào rời đi.

Tay Hàn Thừa Nghị, vẫn duy trì tư thế bị cô đẩy ra, giờ ở giữa không trung hồi lâu.....

## Chương 84: Thiết Kế Âm Mưu Hãm Hại

Editor: Chi Misaki

Nhạc Tuyết Vi trở về "Ẩn hồ", Hàn Thừa Nghị lại nhớ cô không thôi, nhưng Nhạc Tuyết Vi đã quyết tâm, Hàn Thừa Nghị có gọi điện cô cũng không tiếp, tin nhắn gửi đi không một lời hồi đáp, mọi thứ trở nên bế tắc, Hàn Thừa Nghị cảm giác được hai người đã đi vào ngõ cụt, không còn đường đi.

Ngay tại lúc sứt đầu mẻ trán này, một sự việc khác đã xảy ra.

Giữa trưa hôm nay, Kiều Vũ Vi tới tập đoàn D.S tìm Hàn Thừa Nghị ăn cơm, đây là lần đầu tiên cô ta bước chân vào văn phòng tổng giám đốc. Cô ta không khỏi liếc mắt đánh giá xung quanh, vừa nhìn liền bị sự xa hoa khí thế nơi đây làm cho chấn kinh. Nghị lại Nhạc Tuyết Vi trước kia cư nhiên có thể làm việc trong này?

Nha đầu chết tiệt kia, có chút bản lĩnh có thể leo lên làm thư ký của Hàn Thừa Nghị! May mắn thay lần trước đã vu oan cho nó trộm 'Khóa bình an', nhân tiện kéo nó xuống khỏi vị trí thư ký kia, bị "Sung quân" vào trong núi! Chẳng thể thì nha đầu chết tiệt một bộ đáng 'Hỗ ly tính' kia, sớm chiều ở chung cùng Hàn Thừa Nghị, cô ta còn không phải cả ngày đều đề phòng lo lắng?

Đàn ông thôi, đều thích phụ nữ xinh đẹp. Tuy ngoài miệng Kiều Vũ Vi không thừa nhận, nhưng cô ta biết, bất luận là về ngoại hay tâm hồn, cô ta cũng không thể so sánh được với cô em gái cùng cha khác mẹ này! Nói cho cùng, đến giờ cô ta vẫn không rõ, rốt cuộc thì Hàn Thừa Nghị nhìn trúng cô ta ở điểm nào đây?

Có điều cô ta chỉ cần nghe lời Khang Tuệ Trân nói là được, gắt gao tóm lấy cơ hội này, cái khác không cần quản nhiều.

Kiều Vũ Vi ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị còn đang làm việc, ánh mắt có chút si mê, người đàn ông chất lượng tốt như vậy, thật sẽ là chồng tương lai của cô ta sao?

Hàn Thừa Nghị không có cảm nhận được ánh mắt của Kiều Vũ Vi, bận rộn một hồi, lại tiếp điện thoại: "Ừm? Nghe Tuấn... Uh? m? Tìm được? Được, hiện tại dẫn lên bằng thang máy chuyên dụng!"

Ngẩng đầu nhìn thấy Kiều Vũ Vi, anh cười nói: "Tôi còn có chút việc muốn xử lý, em đến phòng nghỉ ngơi một lát, chút nữa tôi xử lý xong liền cùng em đi ăn cơm được không?"

Đối với công việc của Hàn Thừa Nghị, Kiều Vũ Vi không dám hỏi nhiều, vội vàng gật đầu đáp ứng, ngoan ngoãn đi vào phòng nghỉ.

Tên 'Tóc vàng' Trần Tấn Văn rất nhanh liền bị Nghe Tuấn lôi vào văn phòng tổng giám đốc, lực tay của Nghe Tuấn cũng thật kinh người, Trần Tấn Văn người gầy mặt dài, cơ hồ là bị Nghe Tuấn một tay ném tới dưới chân Hàn Thừa Nghị, cực không có hình tượng quý rập xướng.

Hàn Thừa Nghị có chút nhú mày, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét, nhẹ dịch hai chân ra.

"Cậu là kẻ trộm "Khóa bình an"?"

Trần Tấn Văn bĩu môi, cười đáp: "Tôi không biết cái gì là "Khóa bình an", nhưng vàng thì có lấy một cục, ai thèm quản nó dùng làm cái gì?"

Thái độ lưu manh sắc xược của tên kia đã chọc Hàn Thừa Nghị tức giận, Hàn Thừa Nghị liếc mắt nhìn Nghe Tuấn một cái, Nghe Tuấn hiểu ý, lập tức tiến lên một bước chân dẫm lên lưng Trần Tấn Văn, tay cũng không nhàn rỗi quát xuống, liên tiếp hai cái bạt tai, nhất thời khiến cho hai mắt người nọ đầy sao!

"Hi!"

Trong lòng Trần Tấn Văn cả kinh, nghĩ thầm nghĩ lúc này gặp phải chuyện lớn rồi!

Nghe Tuấn đang chuẩn bị giáo huấn hắn, điện thoại trên bàn lại vang lên. Anh đành phải buông tha bên này, sang bên kia nghe điện thoại.

"Ừ? Gọi Video, hiện tại? Được, để tôi xin chỉ thị tổng giám đốc..."

Nghe Tuấn che microphone nhìn về phía Hàn Thừa Nghị: "Tam Thiếu, nước C bên kia nói muốn gọi video, hỏi ngài hiện tại có thời gian không?"

Hàn Thừa Nghị nhìn Trần Tấn Văn trên mặt đất, nhíu mi suy nghĩ, nói: " Trước nghe bên kia đã, trở về sẽ xử lý hắn sau, trói hắn lại!"

“Vâng ạ!”

Nghe Tuấn trối chặt Trần Tấn Văn liền đi theo Hàn Thừa Nghị sang phòng hội nghị bên cạnh cùng nước C bên kia tiến hành cuộc gọi video.

Trần Tấn Văn bị trối tay chân không thể động đậy, lúc này cửa phòng nghỉ ngơi liền bị mở ra, Kiều Vũ Vi thò đầu vào, nom nớp lo sợ rón rén đi vào trong. Vừa rồi cô ta ở phòng trong, mọi chuyện họ nói cô ta đều nghe rõ!

"Này!"

Kiều Vũ Vi hớn hên đến gần Trần Tấn Văn, đến trước mặt liền mắng: "Anh có làm hay không, làm sao lại bị anh ta bắt đến đây?"

Trần Tấn Văn vừa thấy là Kiều Vũ Vi trên mặt liền lộ ra vẻ khinh thường, biểu tình so với vừa rồi đã thả lỏng không ít: "Là cô à! Vừa lúc, bảo tên đàn ông của cô thả tôi ra! Nếu không, chớ có trách tôi đem chuyện hư hỏng trước đó chúng ta làm ra nói hết!"

"Anh!" Kiều Vũ Vi chỉ thẳng tay vào mặt Trần Tấn Văn: "Anh đừng có xằng bậy! Tôi nói cho anh biết, anh cái gì cũng không được nói, nếu anh nói ra tất cả, về sau nếu anh còn muốn lấy được nửa xu từ tôi, đó là tuyệt đối không có khả năng!"

Đôi con ngươi của Trần Tấn Văn xoay một vòng, hung dữ cười đáp: "Haha! Kiều Vũ Vi, cô cũng có ngày hôm nay! Được, muốn tôi không nói ra cũng được, chỉ cần cô cho tôi 500 vạn, tôi nhất định sẽ không nói 'Khóa vàng' là cô trộm cho tôi!"

"500 vạn?" Kiều Vũ Vi kinh hãi, không dám tin nhìn Trần Tấn Văn: "Anh cũng thật biết dùng công phu sư tử ngoạm a! Tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy cho anh?"

Trần Tấn Văn hoàn toàn không nghe cô ta nói, cười lạnh: "Nhu thế nào? Tên đàn ông mới của cô không phải nhiều tiền sao? 500 vạn, đối với cô mà nói cũng chỉ là chút lông thành!"

"Tôi cùng anh ta còn chưa có kết hôn, tôi không lấy được tiền của anh ta!"

"Đó là chuyện của cô!" Trần Tấn Văn ngắt lời cô ta, uy hiếp: "Kiều Vũ Vi, tôi cảnh cáo cô, cô đừng quên, cho dù anh ta không cho cô, Kiều gia nhà cô chẳng lẽ còn không có? Mẹ nó, thời điểm trước kia lúc lão tử còn chưa phá sản đã ném lên người cô không ít tiền bạc! Lấy của cô 500 vạn là tính thiếu rồi!"

Kiều Vũ Vi biết rõ, Trần Tấn Văn nói là làm được, tục ngữ nói: "Đầu trục đầu sợ bị nắm tóc - vua cũng thua thằng liều" nha! Cô ta chỉ còn cách hạ quyết tâm, đáp ứng hẳn: "Được, 500 vạn, có điều tôi có điều kiện!"

"Cô nói đi."

"Lát nữa Hàn Thừa Nghị hỏi tới, anh phải nói: 'Khóa vàng' là Nhạc Tuyết Vi đưa cho anh." Khóe miệng Kiều Vũ Vi khẽ nhếch lên, trong nụ cười còn kèm theo một tia thâm độc.

"Nhạc Tuyết Vi? Ai?" Trần Tấn Văn cũng không biết Nhạc Tuyết Vi là ai, hẳn cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua, nghe qua Kiều Vũ Vi nhắc tới cô em gái cùng cha khác mẹ này.

Đấy mắt Kiều Vũ Vi khẽ lướt qua một tia sáng lạnh, cười khẩy: "Là thư ký của Hàn Thừa Nghị, cái khác anh không cần quan, anh chỉ cần nói là cô ta trộm, đưa cho anh đi cầm, tiền bạc anh đều đưa cho cô ta là được!"

Kiều Vũ Vi không thích Nhạc Tuyết Vi, oán hận Nhạc Tuyết Vi chỉ là một mặt, trong đó còn có một tầng nguyên nhân khác nữa đó là đối với chuyện Nhạc Tuyết Vi đã từng làm thư ký cho Hàn Thừa Nghị, cô ta cực kỳ đê ý! Tiện nhờ lại thi nhân cơ hội này, triệt để phá hủy ảnh hưởng của Hàn Thừa Nghị đối với Nhạc Tuyết Vi, về sau cũng tuyệt đối không để cho cô ta được điều về!

Trần Tấn Văn sao mà không hiểu Kiều Vũ Vi, không cần hỏi nhiều, cũng có thể đoán ra một ít, âm hiểm cười nói: "Kiều Vũ Vi, người này hẳn là xinh đẹp hơn cô, thông minh hơn cô, là người được hoan nghênh hơn cô!"

"Anh! Anh nói có làm hay không? Nếu anh không làm, đừng mơ tôi cho anh 500 vạn." Kiều Vũ Vi then quá hóa giận nói.

"Làm, vì sao lại không làm, tôi lại không có tổn thất gì." Trần Tấn Văn làm như chẳng liên quan nhún vai, cười đáp: "Kiều Vũ Vi, cô thật đúng là người phụ nữ đáng sợ, nếu phụ nữ trên đời đều giống cô, đàn ông cũng sẽ không tìm được vợ. Thật sự là tò mò nha! Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn D.S, làm sao có thể nhìn trúng một người phụ nữ như vậy? Thật sự là thế giới rộng lớn không gì là không thể, củ cải rau xanh ai cũng có sở thích riêng, khả khả..."

"Ngậm cái miệng thôi của anh lại!" Sắc mặt Kiều Vũ Vi xám ngoét, bàn tay giơ lên liền cho Trần Tấn Văn một cái tát.

Trần Tấn Văn tức giận mắng: "Cô đặc biệt sao muốn chết? Tiện nhân!"

Hai người chính là đang cãi nhau ầm ĩ, ngoài cửa liền truyền đến một trận tiếng bước chân, Kiều Vũ Vi khản trương, đề thấp giọng cảnh cáo Trần Tấn Văn: "Nhớ kỹ lời tôi nói, nếu không, đừng mơ lấy được 500 vạn!" Nói xong liền nhanh chóng chạy vào phòng nghỉ, đóng cửa.

Hàn Thừa Nghị cùng Nghe Tuấn rất nhanh liền đi vào văn phòng, đi đến trước mặt Trần Tấn Văn, tiếp tục màn thẩm vấn vừa rồi.

"Chính mình nói đi! Đừng nói lời vô nghĩa, làm sao cậu biết được ‘Khóa vàng’ này, là ai cho cậu đi vào?"

Hàn Thừa Nghị lười nhác ngồi trên ghế sofa, trực tiếp hỏi, không muốn lãng phí quá nhiều thời gian trên người tên lưu manh này.

Đôi con ngươi Trần Tấn Văn xoay một vòng, cười nói: "Rất đơn giản, Nhạc Tuyết Vi là thư ký của ngài đi? Chính là cô ta thả tôi đi, cái này cái kia cũng là cô ta cho tôi... Ngay cả tiền bạc, tôi cũng giao hết cho cô ta rồi. Chuyện này cùng tôi không một xu quan hệ! Tôi chỉ là chân chạy việc!"

"Thúi lắm!"

Không đợi Hàn Thừa Nghị nói chuyện, Nghê Tuấn đã tiến lên cho cho Trần Tấn Văn một cái tát, cả giận nói: "Ăn nói bừa bãi! Nhạc tiểu thư vì sao phải làm như vậy? Cảnh cáo cậu không nên nói bậy nói bạ!"

Trần Tấn Văn bị tát liền nhe răng trợn mắt, lại cắn răng có chết cũng nói dối không buông: "Tôi không nói bậy, tôi cần phải nói bậy sao? Sự thật vốn là như thế, nếu các người không tin, tôi cũng không còn biện pháp, tóm lại những điều tôi biết, tôi đều nói rồi!"

"Tam Thiếu, thằng nhãi này nhất định là nói bậy!"

Nghê Tuấn quay đầu nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, Khuôn mặt Hàn Thừa Nghị âm trầm làm cho người ta kinh hãi! Anh mạnh mẽ đứng lên, đẩy Nghê Tuấn ra, hai tay xách Trần Tấn Văn lên, cắn răng gầm nhẹ: "Nếu trong lời nói của cậu có một chữ là giả, có tin tôi cho cậu từ nay về sau đều không nói được hay không?"

Cảm nhận được sự tàn bạo khát máu tỏa ra từ trên người Hàn Thừa Nghị, Trần Tấn Văn không khỏi rung mình một cái, nhưng vì 500 vạn, hắn quyết liều mạng! Hơn nữa hắn cũng không tin Hàn Thừa Nghị dám làm gì hắn. Vì thế, Trần Tấn Văn nuốt nuốt nước miếng, kiên trì nói: "Tôi nói toàn bộ đều là thật sự!"

"A!"

Ngay lập tức, Trần Tấn Văn bị ném trên mặt đất, Hàn Thừa Nghị giơ chân lên hung hăng đạp mấy cái trên người hắn! Anh thực sự là tức điên rồi!

Vốn tìm được người trộm khóa liền cho rằng có thể trả lại trong sạch cho Tiểu Tuyết, kết quả thì sao a? Mọi chứng cứ đều chứng tỏ chuyện này là do một tay cô gây nên! Anh tin nhiệm cô như thế nào, cho tới bây giờ đều chưa từng nghi ngờ cô!

"Tam Thiếu!"

"Vứt cậu ta ra ngoài cho tôi!"

Lòng ngực Hàn Thừa Nghị kịch liệt lên xuống, tâm tình khó có thể bình ổn.

"Vâng!"

Nghê Tuấn đáp ứng xong lập tức cho người lôi Trần Tấn Văn ra ngoài, trở về liền khẩn trương khuyên giải Hàn Thừa Nghị: "Tam Thiếu, tôi xem chuyện này không phải đơn giản như vậy, Nhạc tiểu thư không tất yếu phải làm thế, cô ấy không phải người tham tài, cô ấy lại không cần nhiều tiền như vậy, nếu cô ấy cần tiền, dù ít hay nhiều chẳng nhẽ ngài lại không cho?"

Bạc môi Hàn Thừa Nghị khề cong lên, phát ra một tia cười lạnh: "Đúng vậy! Cô ấy muốn cái gì mà tôi lại không cho cô ấy? Vì có gì cô ấy không tìm tôi mà nhất định phải trộm?"

Hai tay anh trong phút chốc liền giơ lên, chiếc bình hoa cổ đặt trên bàn công tác nhất thời bị quăng xuống, vỡ nát trên sàn nhà, trong khoảnh khắc mảnh vỡ liền bắn tung tóe khắp nơi...

Trong phòng nghị, Kiều Vũ Vi đều xem trọn một màn này, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Cô ta vốn dĩ chỉ muốn hãm hại Nhạc Tuyết Vi một phen khiến cho Hàn Thừa Nghị càng thêm chán ghét cô ta( Nhạc Tuyết Vi) nhưng mà nhìn lại phản ứng của Hàn Thừa Nghị, thế nào lại giống như... Anh cực kỳ để ý Nhạc Tuyết Vi? Anh vừa rồi còn nói cô ta muốn cái gì anh cũng cho?

Kiều Vũ Vi tựa vào trên cửa, nắm chặt hai đấm, xem ra, Hàn Thừa Nghị nảy sinh tâm tư khác với Nhạc Tuyết Vi rồi! Quả nhiên, Nhạc Tuyết Vi là tử địch của cô ta, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 85: Anh Không Tin Cô

Editor: Thanh Tâm

Kế hoạch “ẩn hồ” đang được triển khai, tất cả những người tham gia lần này đều bận đến tui bụi.

Hàn Thiên Lôi là nhà thiết kế chính, tự nhiên phải đứng mũi chịu sào. Bởi vì là anh tự mình phụ trách mọi hạng mục, cho nên anh cũng đặc biệt để tâm, có đôi khi vì giám sát công trình, cùng công nhân ăn ở tại công trường cũng là chuyện thường xuyên xảy ra.

Thời điểm Hàn Thừa Nghị tới, vừa lúc Hàn Thiên Lôi đi ra công trường, không có mặt tại ‘ đại bản doanh ’.

Công nhân thấy cứ ngăn ngừa mấy ngày, tổng tài lại tới nữa, mà Hàn tổng công lại không có mặt, đành phải đem chuyện này báo cáo cho trợ công là Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi nghe được tin tức từ trong văn phòng, một đường chạy tới trước mặt Hàn Thừa Nghị, khoảng thời gian vừa rồi hai người tách xa nhau, tuy là trong lòng cô bất hòa với anh, nhưng chân chính nhìn thấy anh, trong lòng lại là vui mừng.

“Tổng tài, ngài đã tới?” Gương mặt trắng sứ của Nhạc Tuyết Vi hơi hơi phấp hờng, hơi ngượng ngùng chỉ chỉ trên lầu, “Ngài đi lên trên ngồi đi? Hàn tổng công đang đi công trường, đêm nay có khả năng sẽ không trở lại, ngài gọi một cuộc điện thoại trước khi đến thì đã tốt rồi.”

Hàn Thừa Nghị một đường đi tới phía trước, nghe lời này của cô, đột nhiên dừng bước chân, quay đầu lại nhìn cô một cái, mặt vô cảm nói: “Tôi là tới gặp em.”

“.....” Nhạc Tuyết Vi sững sờ, anh nói trắng ra kiểu này, làm cô trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Đi theo sau anh vào văn phòng, trong lòng lặp lại câu nói kia của anh, gương mặt sớm đã trở nên nóng bỏng.

Trên đời này, luôn có một người như vậy, làm cho lòng bàn tay bạn đỏ mồ hôi, tim đập nhanh hơn, gương mặt nóng lên, người này, chính là người bạn yêu.

Tới văn phòng, Hàn Thừa Nghị bỗng dừng lại, cao lớn thân ảnh phút chốc xoay người lại, hai tròng mắt sắc bén nhìn Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi cúi đầu, cũng không dám nhìn anh, quan hệ của bọn họ diễn biến thành như bây giờ, cô đã không biết nên như thế nào đối mặt với anh.

Hàn Thừa Nghị từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, từ ngực áo móc ra một xấp ảnh chụp ném tới trước mặt Nhạc Tuyết Vi, lạnh giọng chất vấn: “Nhìn người này đi, em quen sao?”

“.....” Nhạc Tuyết Vi không biết đã xảy ra cái gì, chỉ cảm thấy khí tức trên người anh rất không ổn, mồ hôi ngòl xôm xuống, nhặt ảnh chụp trên mặt đất, mắt vừa thấy, sắc mặt tức khắc thay đổi, người này, không phải là tên “ tóc vàng” qua lại cùng với Kiều Vũ Vi sao?

Hàn Thừa Nghị như thế nào lại có ảnh chụp của tên này? Chẳng lẽ anh đã biết Kiều Vũ Vi cùng “ tóc vàng” dây dưa không rõ?

Biểu tình của Nhạc Tuyết Vi bị Hàn Thừa Nghị thu hết vào đáy mắt, vốn dĩ anh vẫn nín một tia mong đợi hiện tại đã biến mất hầu như không còn! Biểu tình này của cô nói cho anh biết, cô quen người này! Nói cách khác, Trần Tấn Văn không bịa đặt? là cô trăm phùng ngàn kẻ trộm “khóa bình an” đi bán, lại còn ở trước mặt anh giả bộ vô tội?

Nhạc Tuyết Vi hồn nhiên không biết chuyện này, ngốc nghếch hỏi: “Anh tại sao lại có mấy tấm ảnh này?”

“Ha?” Hàn Thừa Nghị ngửa mặt lên trời bật cười, thất vọng tột đỉnh, lại trợn mắt, ánh mắt như chim ưng bắn về phía Nhạc Tuyết Vi, thanh âm trầm thấp, nhưng lại lạnh nhạt xa cách, “Nói như vậy, thật là em làm? Vì cái gì? Em muốn cái gì mà tôi không cho em? Vì sao lại trộm ‘ khóa bình an ’ đi bán?”

Nhạc Tuyết Vi ngây ngốc, anh nói cái gì? cô hoàn toàn nghe không hiểu! Tại sao lại là cô trộm ‘ khóa bình an ’ đi bán? Lần trước không phải anh nói, đã tìm được tên trộm sao? Hiện tại sao lại thành cô trộm ‘ khóa bình an ’?

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì!” Nhạc Tuyết Vi vô tội mà mồm nhìn Hàn Thừa Nghị.

“Hừ!” Hàn Thừa Nghị cười lạnh một tiếng, lúc này, anh đã không tin cô lời nói! “Nghe không hiểu? Không cần ngại biện! Sự tình là cái dạng gì, ảnh chụp này đã từ đầu chí cuối đã nói lên tất cả! em còn muốn phủ nhận cái gì?”

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, phủ nhận nói: “Anh ta nói cho anh cái gì? Tôi căn bản là không quen biết anh ta!”

“Ha?” Hàn Thừa Nghị như là nghe được chuyện cười, khóe môi gọi lên nụ cười trào phúng, “hiện tại lại nói không quen biết? Chính là biểu tình vừa rồi của em không phải như thế! em vừa rồi không phải đã hỏi tôi sao? tại sao lại có ảnh của người này! Nói cách khác, em biết hắn, đúng hay không? Em chẳng những quen biết hắn, hơn nữa còn sai hắn trộm ‘ khóa bình an ’ đi bán! Tiền bán được, hắn cũng giao cho em, có phải hay không?”

“Không, không,.....” Nhạc Tuyết Vi không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể một mực lắc đầu.

Đáng tiếc, Hàn Thừa Nghị căn bản không tin lời biện bạch của cô.

“Em thiếu tiền sao? Muốn tiền? em một bên bày ra dáng vẻ không muốn dây dưa với tôi, bên kia lại trộm đồ của tôi đi bán! Nhạc Tuyết Vi, em đến tột cùng muốn làm cái gì? Thật là không thấy được, em là loại con gái có tâm cơ như vậy?” Hàn Thừa Nghị giờ tay bóp trụ cằm cô, ngón tay thon dài vô tình bấm vào da thịt non mềm.

Nhạc Tuyết Vi bị đau đến nhủu mày, liên tục phủ nhận: “Tôi không có! Anh tin tôi đi!”

“Chuyện tôi nước này, em cảm thấy tôi sẽ tin em sao?” Hàn Thừa Nghị môi mông mím lại, từng chút một đều là lạnh lùng, lời anh nói, không có ai có thể phản bác!

Nhạc Tuyết Vi nhìn anh, gần từng chữ một hỏi: “Có phải hay không tôi nói cái gì, anh đều không tin?”

“Đúng! Tôi chỉ cần em nói cho tôi, vì cái gì? Vì cái gì muốn làm như vậy?” Hàn Thừa Nghị không chút do dự trả lời, tàn nhẫn xé nát ý niệm muốn giải thích của Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi mí mắt rũ xuống, thâm thiết cười, huyết sắc trên gương mặt trắng sứ hoàn toàn biến mất, “Được, một khi đã như vậy, tôi còn có cái gì để nói? Anh nói cái gì, thì chính là cái đó!”

cô thừa nhận! cô thừa nhận! Thật là cô làm!

Hàn Thừa Nghị điên rồi, trên tay dùng lực, đem Nhạc Tuyết Vi hung hăng đẩy ngã trên mặt đất, không đợi cô bò dậy, liền cúi xuống, bóp trụ bả vai cô, quát: “vì cái gì em muốn làm như vậy? Tôi đối với em còn chưa đủ tốt sao? Trừ bỏ không thể cưới em, tôi cái gì đều có thể cho em! vì sao em muốn làm như vậy? em không biết ‘ khóa bình an ’ kia đối với tôi mà nói có ý nghĩa gì sao? Đó là ‘ khóa bình an ’ của anh trai tôi! Em muốn cái gì cũng được, sao nhất định phải là cái đấy? Em muốn bao nhiêu tiền, em nói với tôi thì tôi sẽ không cho em sao?”

“Tôi không cần! anh biết tôi muốn cái gì!” Đối diện với sự chất vấn của Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cất cao giọng, phản bác, “Anh biết tôi muốn cái gì! Tôi không cần tiền, cái tôi muốn chính là danh phận danh chính ngôn thuận, nhưng, điều này anh hoàn toàn không thể cho tôi!”

Đối với điều này, Hàn Thừa Nghị sững sốt, không thể phản bác, chính là, anh vẫn là không thể lý giải, cô trộm ‘ khóa bình an ’ đi bán, đến tột cùng vì cái gì? “Em đòi tiền làm gì? Trả lời tôi!”

“Ha ha..... Đúng vậy, tôi đòi tiền làm gì?” Nhạc Tuyết Vi về mặt ai oán, tự sa ngã hỏi lại, trên thực tế, cô nên trả lời như thế nào khi điều này hoàn toàn không tồn tại?

cô không biết nên trả lời thế nào, di động ở túi cô vang lên.

Nhạc Tuyết Vi còn chưa bắt máy, đã bị Hàn Thừa Nghị một phen đoạt lại lấy, màn hình hiện ba chữ ‘ Cừ Lễ Dương ’ hoàn toàn làm Hàn Thừa Nghị mất đi lý trí, nhận định cô ‘ trộm đạo ’ là sự thật!

“Cừ Lễ Dương?” Hàn Thừa Nghị nắm di động, mắt lạnh hướng Nhạc Tuyết Vi, hàm răng tựa hồ như đã thú cắn xé, phần hận nói, “Em không cần nói cho ta, em đến bây giờ còn cùng người này lui tới!”

Bỗng dung, anh như là nghĩ tới cái gì, đột nhiên trừng lớn mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi, lắc đầu nói: “Em sẽ không phải là vì hắn, trộm ‘ khóa bình an ’ đi bán đi?”

Nhạc Tuyết Vi ngơ ngẩn, hai điều này có chút nào liên quan đến nhau, anh làm sao lại liên tưởng đến cùng nhau? Bất quá, anh nếu cho rằng là cô trộm ‘ khóa bình an ’, như vậy, chuyện khác, cô cũng đều không để bụng. Bất đắc dĩ lắc đầu, Nhạc Tuyết Vi cười đến: “Anh nói như thế nào, thì đúng là như thế.”

“A!” Hàn Thừa Nghị ấn đường nhủu lại, thông khổ nhắm mắt, nhẹ lắc đầu, thương tiếc nói, “Hảo! Thật tốt quá! Thực tốt! Nhạc Tuyết Vi, nếu em đối với mỗi tình đầu như vậy quyền luyện không quên, cần gì phải ở trước mặt tôi làm ra một bộ dáng yêu thích? Làm tôi giống như kẻ ngốc tin là thật? Hảo, vô luận tôi làm cái gì, chung quy cũng không thắng nổi địa vị của tên cận bã này ở trong lòng em! Cũng đúng, hắn thật tốt! Em nếu là không thích hắn, lúc trước cũng sẽ không biết rõ hắn phản bội em, còn nguyên ý cùng hắn ở bên nhau, sau này cũng sẽ không bởi vì hắn mà kí giấy nợ! Tôi thật là ngu xuẩn, cư nhiên cho rằng, em thật sự thích tôi! Tôi cùng người như em, sao có thể nhắc đến tình yêu?”

Nói xong, Hàn Thừa Nghị bỗng dung đẩy ra Nhạc Tuyết Vi, đem cô hất xuống đất, bước nhanh ra văn phòng.

Nhạc Tuyết Vi sau khi anh đi rồi, lúc sau, rốt cuộc chống đỡ không được, nằm ở trên mặt đất, ôm đầu gối gào khóc! Vì cái gì, anh cái gì đều không hỏi cô, liền nhận định sự tình là cô làm? cô cái gì cũng chưa nói, đã bị anh định rồi tội!

Vì cái gì, anh đối cô một chút tín nhiệm đều không có? cô ở trong mắt anh, chính là loại con gái vì tiền tài có thể làm ra loại chuyện này sao? Vì cái gì, vì cái gì? Anh không tin cô thích anh?

Lớn như vậy, cô còn chưa từng yêu thích một người như vậy! Ngay cả Cừ Lễ Dương, cũng chỉ bảo trì ở giai đoạn ngây ngô động tâm, nhưng đối Hàn Thừa Nghị, lại bất giác, đã thích tới độ biết rõ anh có Kiều Vũ Vi cũng không muốn buông tay!

Anh lại nói, cùng với cô, sao có thể có loại chuyện như tình yêu? Tình cảm của cô, ở trong mắt anh, không đáng một đồng!

“Ô ô.....” Nhạc Tuyết Vi cắn ngón tay, kiên quyết không chịu khóc thành tiếng tới, cô mới không cần vì một người không tín nhiệm cô mà khóc!

Bị ngã trên mặt đất, di động ngoài ý muốn lại vang lên, Nhạc Tuyết Vi sờ qua tới vừa thấy, lại là Cừ Lễ Dương! Hắn ta vì cái gì phải gọi điện thoại cho cô? Nhạc Tuyết Vi giận chó đánh mèo với Cừ Lễ Dương, tiếp điện thoại mắng: “Sao anh cứ gọi điện cho tôi? Cừ Lễ Dương, anh có bệnh à? Anh cho

rằng tôi còn sẽ nhận điện thoại của anh sao? Chúng ta không phải bằng hữu! Anh cũng đừng tưởng rằng, tôi và anh nói qua nói mấy câu, chúng ta còn có thể làm bằng hữu, thậm chí là trở lại như trước kia! Nói cho anh biết, không có khả năng! Tôi cầu xin anh, anh đừng làm phiền tôi nữa!”

Rõng xong một hồi, Nhạc Tuyết Vi không chút do dự cúp điện thoại, hơn nữa điện thoại đóng, ngồi xỏm trên mặt đất, nước mắt cũng ngăn không được, chua xót cùng khổ sở cũng ngăn không được.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 86: Bản Tính Khó Dời

Editor: Nguyễn

Hai ngày liên tiếp, trời vẫn mưa, vừa vặn lại là cuối tuần, Hàn Thiên Lỗi cho Nhạc Tuyết Vi hai ngày nghỉ, để cô vào thành phố đi dạo.

“Cô là con gái, không cần giống con trai ở trong núi, lúc nghỉ ngơi, đi dạo phố, mua đồ gì đó, đáng tiếc tôi bận quá, bằng không sẽ dẫn cô đi.” Hàn Thiên Lỗi khuyên Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi cười: “Tôi đi mua đồ, cậu trả tiền sao? Cậu nói như là đi mua đồ không tốn tiền ý.”

Hàn Thiên Lỗi cho tay vào trong túi, rút ra một cái thẻ đưa cho cô, bộ dáng rất nghiêm túc: “Cho cô..... Đây là thẻ của chú ba, cô có mua cả căn hộ cũng không có vấn đề gì.”

“.....” Nhạc Tuyết Vi ngẩn ra, đẩy thẻ ra, cười, “Cậu đừng đùa, tôi lấy thật đấy!”

“Tôi không đùa, cho cô thật đó!”

Đôi mắt Hàn Thiên Lỗi trong suốt, nhìn Nhạc Tuyết Vi chăm chú, thấy Nhạc Tuyết Vi kinh hãi, đứa nhỏ này, sao lại đột nhiên nhìn cô như vậy? Tình cảm nhỏ bé nảy sinh trong không khí, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy không được tự nhiên.

“Khụ khụ, đừng đùa nữa, tôi không cần tiền của cậu.”

Nhạc Tuyết Vi cảm thấy ánh mắt Hàn Thiên Lỗi quá nóng bỏng, ngượng ngùng ho nhẹ tránh né, đứng lên.

“Nên đi ra ngoài đi dạo! Ở trong núi mọc meo hết cả..... Khụ khụ, nếu Hàn tổng cho nghỉ, thì tôi đi đây!”

Nhạc Tuyết Vi nói, không đợi Hàn Thiên Lỗi nói thêm, đã đi ra văn phòng, một đường chạy về phòng mình. Không biết có phải là cô đa tâm không? Sao cô cảm thấy Hàn Thiên Lỗi có điểm không thích hợp? Lúc nhìn cô..... Thật giống như, thật giống như có ý với cô? Vừa rồi còn đưa thẻ cho cô nữa!

Cháu trai Hàn Thừa Nghị, Hàn Thiên Lỗi có ý với cô? Ý tưởng này quá kinh sợ! Nhạc Tuyết Vi vỗ mặt, cảnh cáo chính mình, đừng suy nghĩ bậy bạ. Sao có thể chứ? Hàn Thiên Lỗi rõ ràng biết quan hệ giữa cô và Hàn Thừa Nghị..... Ừm, nhất định là cô suy nghĩ nhiều rồi!

Vi không để mình nghĩ nhiều, Nhạc Tuyết Vi đi xe buýt trở về thành phố T.

Mới vừa trở lại thành phố T, xuống xe bus trước cổng trường lớn, Nhạc Tuyết Vi gặp một người, đúng là Cừ Lễ Dương ngày đó bị cô giật chó đánh mèo trong điện thoại.

Cừ Lễ Dương nhìn cô, hiển nhiên bị ảnh hưởng bởi hôm đó, nhanh chóng rời đi tầm mắt, làm bộ không thấy Nhạc Tuyết Vi, bước chân né tránh nhanh hơn. Nhạc Tuyết Vi thấy thế, vội vàng tiến lên đuổi theo.

Chuyện hôm đó, là cô không đúng, Cừ Lễ Dương một chữ cũng chưa nói, đã bị cô mắng sa sả, sau nghĩ lại, thật xấu hổ.

“Học trưởng!”

Nhạc Tuyết Vi bước nhanh đuổi theo Cừ Lễ Dương, giữ chặt hần, thờ hỏn hển nói đến: “Sao lại chạy? Sợ em như vậy sao?”

“Này.....” Cừ Lễ Dương ấp úng nói đến, “Không phải em nói, về sau, về sau.....”

“Về sau cái gì?” Nhạc Tuyết Vi không kiên nhẫn ngắt lời, cười, “Ngày đó là em không tốt, tâm trạng em không tốt, vừa vặn bị anh đuổi kịp. Anh đừng đề ý!”

Cừ Lễ Dương xấu hổ gật nhẹ khóe miệng, vẫn không dám nhìn Nhạc Tuyết Vi, lắc đầu nói: “Anh không ngại, anh đối với em..... Nào có tư cách gì mà

để ý?”

Lời này chạm vào lòng Nhạc Tuyết Vi, ánh mắt Nhạc Tuyết Vi trở nên nhu hòa, “Chuyện quá khứ, không cần nhắc lại. Đúng rồi, lần trước anh tìm em. .... có chuyện gì vậy?”

Giữa bọn họ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đã không phải quan hệ có thể tùy ý nói chuyện, cho nên Nhạc Tuyết Vi nghĩ, Cừ Lễ Dương có chuyện gì mới liên lạc với cô.

Cừ Lễ Dương nghe cô hỏi như vậy, biểu tình càng xấu hổ, ấp a ấp úng nói: “Không. .... Không có chuyện gì.”

“Nói đi!” Nhạc Tuyết Vi không thể nhìn bộ dáng này của Cừ Lễ Dương, nâng mi lên nói, “Mau nói đi, nếu em có thể giúp, nhất định sẽ giúp.”

“Chuyện này. ....” Mặt Cừ Lễ Dương đỏ lên, cố gắng lấy hết dũng khí, “Tuyết Vi, em có thể cho anh vay tiền không?”

“.....” Vừa dứt lời, sắc mặt Nhạc Tuyết Vi thay đổi, ‘tiền’ không chỉ là đề tài mẫn cảm giữa bọn họ, mà còn là cấm kỵ! Vì tiền, cô và anh mới biến thành cục diện hôm nay.

Cừ Lễ Dương vay tiền cô? Cô không nghe lầm chứ?

Cừ Lễ Dương cũng biết xấu hổ, ậm ừ nói: “Nếu không được thì thôi. .... Coi như anh chưa nói gì.” Nói xong Cừ Lễ Dương xoay người muốn đi.

Lại bị Nhạc Tuyết Vi kéo lại, Nhạc Tuyết Vi nhìn chằm chằm Cừ Lễ Dương, hỏi: “Muốn vay nhiều hay ít?”

Cừ Lễ Dương thật sự rất thiếu tiền, dằn lòng nói: “5000.”

Nhạc Tuyết Vi vừa nghe, chỉ là 5000? Số tiền thật ra không lớn, chắc Cừ Lễ Dương cần dùng gấp, nếu anh ta muốn lừa tiền của cô, sẽ không vay ít như vậy, hơn nữa phương pháp quá trực tiếp. Nhạc Tuyết Vi gật đầu nói: “Tiền em có, nhưng anh phải nói cho em, anh dùng để làm cái gì.”

Trải qua chuyện trước kia, cô không mù quáng tin Cừ Lễ Dương như trước nữa.

“Được, mẹ anh bị bệnh, nằm viện, hiện tại tiền thuốc men còn. ....”

Cừ Lễ Dương nói một nửa thì dừng lại. Hắn không cần nhiều lời, Nhạc Tuyết Vi đã hiểu rõ.

“Đi thôi! Đi tới ngân hàng, em đưa cho anh.” Nhạc Tuyết Vi không lo lắng nhiều, vay tiền chữa bệnh, cô cảm thấy nên vay, không có gì quan trọng hơn việc người còn khỏe mạnh.

Nhìn bóng dáng Nhạc Tuyết Vi đi phía trước, trong lòng Cừ Lễ Dương vừa đắng vừa chát, người con gái tốt như vậy, mình bị mù rồi sao? Lại tự tay đẩy cô ấy đi? Hiện tại hối hận cũng vô dụng, Cừ Lễ Dương đã làm rất nhiều chuyện không phải với cô!

Ở cổng trường, Hàn Thừa Nghị đang chuẩn bị đến nhà Kiều Vũ Vi, đi ngang qua nơi này.

Hôm nay là ngày nghỉ ngơi cuối tuần, trên đường người tương đối đông, xe cộ kín đường. xe Hàn Thừa Nghị vừa đỗ ở ngã tư, tiến thoái lưỡng nan(1). Anh đang nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa khéo, lại thấy được Nhạc Tuyết Vi và Cừ Lễ Dương đang ở ngân hàng máy ATM lấy tiền tiền hoà thuận vui vẻ.

(1) tiến thoái lưỡng nan: tiến lùi đều khó

Nhạc Tuyết Vi nhét tiền vào phong bì, đưa cho Cừ Lễ Dương, “Anh cầm cẩn thận, lúc đi xe cẩn thận một chút, trên xe người nhiều, đừng để bị người ta trộm mất.”

“Ừ.” Cừ Lễ Dương gật đầu, cầm tiền trong tay, cảm kích không nói lên lời.

“Được rồi, anh mau đi bệnh viện đi! Gặp bác thì thay em hỏi thăm, em. .... Em không đi gặp bác được.” Nhạc Tuyết Vi vỗ vai Cừ Lễ Dương, bọn họ không phải quan hệ có thể gặp người lớn trong nhà. Lúc buông tay, thấy cổ áo sơ mi Cừ Lễ Dương bị lệch, vì thế cười lắc đầu, sửa sang lại, “Học trường, anh phải chăm sóc cho mình thật tốt, tuy rằng chúng ta không thể làm bạn bè, nhưng. .... Em hy vọng anh có thể sống tốt.”

“Ừ.” Cừ Lễ Dương hồng mắt, nghẹn ngào đáp ứng, quay đầu chạy đến bên xe bus.

Nhạc Tuyết Vi không tự chủ chạy theo hai bước, nhìn bóng dáng anh đi xa, tâm tình phức tạp thờ dài.

Mà một màn này ở trong mắt Hàn Thừa Nghị, lại là thâm tình chân thành, khó khăn chia lìa! Một bộ hình ảnh làm người ta cảm động!

Hàn Thừa Nghị lấy ly rượu trong tủ, nhắc lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó hưng hăng ném trên mặt bàn, trong khoảnh khắc đó, cái ly bị ném vỡ nát! Hàn Thừa Nghị bực mình, duỗi tay bóp, lập tức miếng thủy tinh tức rơi khắp xe.

Nghe Tuấn ngồi ở một bên rùng mình, Tam thiếu đây là. .... Tại sao lại tức giận chứ? Vẫn tức giận Nhạc tiểu thư sao? Rõ ràng không buông tay được, lại cứ cứng rắn chống đối. .... Haizz, xem ra vẫn phải cẩn thận điều tra Trần Tấn Văn, dù sao Nhạc tiểu thư cũng không phải loại người trộm cắp.

Không riêng gì vì Nhạc tiểu thư, cũng là vì Tam thiếu, nếu Tam thiếu tiếp tục như vậy, tinh thần sẽ trở nên sa sút, giống mười năm trước, Hàn gia sa sút, anh trai bị sát hại!

Đèn xanh bật sáng, xe bắt đầu đi.

Nghê Tuấn đột nhiên chỉ vào ngoài cửa sổ xe, hô: “Dừng xe!”

Tài xế nghe được phân phó, lập tức dừng lại. Hàn Thừa Nghị đang nhắm mắt dưỡng thần, không vui mở mắt ra, nói đến, “Nghê Tuấn sao tự dừng lại hô lên? Sao lại dừng xe?”

“Không phải, Tam thiếu nhìn kia! Đó là Cừ Lễ Dương với ai? Không phải Nhạc tiểu thư sao!” Nghê Tuấn khẩn trương chỉ vào ngoài cửa sổ.

Hàn Thừa Nghị vừa nghe, đột nhiên ngồi thẳng dậy nhìn qua. Vừa thấy, anh tức giận đến không nhẹ!

Tên cận bã Cừ Lễ Dương này! Vừa rồi mới cầm tiền của Tiểu Tuyết, hai người còn lưu luyến không rời, nhưng vừa quay người lại cùng nữ nhân khác ở bên nhau? Thật là chó không đòi được \*\*\*\*!

Cửa xe bị mở ra, Hàn Thừa Nghị xuống xe, Nghê Tuấn ở phía sau cầm ô, vội vàng đuổi kịp bước Hàn Thừa Nghị.

Cừ Lễ Dương đang thăm biểu tỳ, vừa đưa người lên xe, cổ đã bị người bóp, không nói lời nào đi tới vườn hoa trong bệnh viện, Hàn Thừa Nghị quát Cừ Lễ Dương xuống bãi cỏ!

“Hàn, Hàn.....”

Cừ Lễ Dương hoảng sợ nhìn cả người Hàn Thừa Nghị đang tức giận, không ngừng lùi lại. “Anh muốn làm gì? Tôi..... Tôi không làm gì với đắc tội anh!”

Trời mưa nhỏ, tóc Hàn Thừa Nghị dính mưa, dính trên mặt, càng làm cả người Hàn Thừa Nghị tối tăm như địa ngục Tu La. Hàn Thừa Nghị cong lưng, khủy tay dùng sức hướng tới ngực Cừ Lễ Dương, Cừ Lễ Dương bị đau lập tức kêu ngao ngao.

Hàn Thừa Nghị câu môi, nói: “Tên cận bã này! Tiểu Tuyết vì mày, chuyện gì cũng nguyện ý làm! Mà mày lại không biết quý trọng? Chó không đòi được \*\*\*\*! Mày còn dám lừa Tiểu Tuyết? Mày có tin bây giờ tao giết chết mày không?”

Vừa nói, tay phải đột nhiên bóp cổ Cừ Lễ Dương!

“Không, không..... Khụ khụ..... Tôi không..... Tôi cùng Tuyết Vi, chia, chia tay! Khụ khụ.....”

Cừ Lễ Dương hô hấp khó khăn, nói chuyện cũng nói không rõ, nhưng Cừ Lễ Dương nói hán cùng Tiểu Tuyết chia tay? Hàn Thừa Nghị thật muốn tát chết tên cận bã này! Dám làm không dám nhận!

“Mày nói cái gì? Chia tay Tiểu Tuyết? Mày muốn lừa ai? Không phải hai người vẫn tốt sao?”

Rõ ràng là lời nói phản nộ, lại mang theo ghen tuông dày đặc! Hàn Thừa Nghị biết, anh ghét Cừ Lễ Dương, chỉ việc Cừ Lễ Dương không đứng tí nào, hai bàn tay trắng, nhưng lại có thể làm Tiểu Tuyết khẳng khái một mực yêu thương, vì Cừ Lễ Dương, một lần lại ngán ngao!

Dựa vào cái gì? Tiểu Tuyết tình nguyện yêu tên cận bã này, cũng không muốn yêu Hàn Thừa Nghị? Vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 87: Đuổi Theo Và Bị Đuổi Theo

Editor: Chi Misaki

Cừ Lễ Dương bị Hàn Thừa Nghị làm cho thất điên bát đảo, vô luận là về thân thể hay là khí thế, anh ta hoàn toàn không phải là đối thủ của Hàn Thừa Nghị.

"Khụ khụ, Hàn tổng... Tôi nghe không hiểu anh đang nói gì! Tôi... Tuyết Vi, làm sao có thể hòa hảo? Khụ khụ..."

Nhân lúc có thể thở, Cừ Lễ Dương gian nan nói ra những lời này: " Hơn nữa tôi cũng không có bạn gái khác!"

"Mày là kẻ bất lực! Dám làm không dám nhận!" Hàn Thừa Nghị không tin cậu ta, một tay xách áo cậu ta lên: "Vừa rồi tận mắt tao nhìn thấy Tiểu Tuyết đưa tiền cho mày! Nói! Mày đã lừa của cô ấy bao nhiêu tiền? Còn có, vừa rồi người phụ nữ mày ôm kia là ai?"

"..." Cừ Lễ Dương ngẩn người, đột nhiên ôm mặt cười: "Ha ha... Hàn tổng, tôi mượn của Tuyết Vi 5000, còn người phụ nữ kia là chị họ tôi."

Một chút kinh ngạc thoáng qua đáy mắt Hàn Thừa Nghị, lại nhìn khuôn mặt tươi cười cùng giọng nói mang chút mỉa mai của Cừ Lễ Dương.

Sau gáy anh không khỏi có chút cứng nhắc, huyết áp tựa hồ lại lên cao rồi! Anh đây là... Thật sự lại hiểu lầm Tiểu Tuyết?

Hàn Thừa Nghị vẫn không tin truy hỏi Cừ Lễ Dương: "Cậu không nói dối? Cậu thật sự không hòa hảo cùng Tiểu Tuyết? Không có lừa tiền của cô ấy?"

"Không có." Cừ Lễ Dương kiên định lắc đầu không chút do dự, cười đáp: "Nếu có thể tôi càng hy vọng mình có thể hòa hảo cùng Tuyết Vi hơn..."

"Cậu nói cái gì?" Hàn Thừa Nghị lần thứ hai có ý định bóp chết Cừ Lễ Dương, dám có ý nghĩ này với Tiểu Tuyết của anh quả thực là không đáng tha thứ.

"Hàn tổng, anh đừng kích động, tôi cùng Tuyết Vi tuyệt đối là không có khả năng, điều này tôi biết." Cừ Lễ Dương ngược lại trấn định hơn nhiều so với vừa nãy, để mặc cho Hàn Thừa Nghị bóp chặt cổ họng, nói chuyện khó khăn mà tổn sức: "Nhưng mà, Hàn tổng, Tuyết Vi cực kỳ ngốc, anh xem cô ấy bị tôi lừa đến thâm như thế là biết rồi? Tôi thấy Tuyết Vi cô ấy rất thích anh. Hàn tổng, nếu anh đến cuối cùng vẫn là phụ cô ấy thì hiện tại hãy buông tha cho cô ấy đi! Tuy cô ấy rất đơn thuần, thiện lương, nhưng cô ấy sẽ không thể chịu được loại đả kích này thêm một lần nữa đâu... Nghe nói anh đã có vị hôn thê, vậy thì xin anh hãy buông tha cho Tuyết Vi đi!"

Nghe Cừ Lễ Dương nói, sắc mặt Hàn Thừa Nghị trở nên lo lắng phức tạp, mặt mày bất lực.

Hai tay không khỏi tự giác buông lỏng Cừ Lễ Dương, đứng lên, xoay người, bước chân chậm rãi tiến về phía trước.

"Tam Thiếu, đuổi theo Nhạc tiểu thư ạ?" Nghê Tuấn sau lưng anh đắn đo đoán suy nghĩ của anh.

Hàn Thừa Nghị dừng lại một chút, ngay cả Nghê Tuấn trong ngày thường ít nói cũng đã khuyên anh như vậy, chính anh làm sao còn chưa thông?

"Đi!"

Quyết tâm kiên định, Hàn Thừa Nghị lên xe, dặn dò lái xe quay đầu xe, đi về phía đại học T.

Nhưng lúc này Nhạc Tuyết Vi đã rời khỏi đại học T. Cô không nhìn thấy Nguyễn Đan Ninh ở ký túc xá, không muốn một mình đi dạo phố, nên đã trở về nhà để thăm bà ngoại. Bà ngoại xuất viện đã được một thời gian, hiện tại cô đi làm ở "Án hồ", một tuần cũng không thể gặp bà ngoại lấy một lần.

"Không ở ký túc xá?"

Hàn Thừa Nghị vò huyệt rồi.

"Tam Thiếu, Nhạc tiểu thư khó khăn lắm mới về nội thành được một chuyến, rất có thể là đi thăm bà ngoại." Nghê Tuấn nhắc nhở anh.

Hàn Thừa Nghị gật gù đầu: "Đi!"

Tuy nhiên, lúc này anh lại vò huyệt lần nữa. Lúc anh tới nhà bà ngoại Tuyết Vi, cô đã đi mất rồi.

Bà ngoại Nhạc Tuyết Vi đã lớn tuổi, thân thể không tốt, nhưng trí nhớ lại rất tốt, còn nhớ rõ lần đó bà bị thương ở chân là Hàn Thừa Nghị đưa bà vào bệnh viện giúp bà sắp xếp chữa bệnh. Lão nhân gia nhìn Hàn Thừa Nghị, cười hiền lành: "Là cháu nha! Tuyết Vi đến nhà ga rồi, nó nói là muốn trở về làm việc. Như thế nào, con bé không nó cho cháu biết? Cháu cùng Tuyết Vi cãi nhau à?"

Hàn Thừa Nghị sững sốt, đối với lão nhân gia không biết nói cái gì cho phải, cứ tính là... Cãi nhau đi?

Bà ngoại liền bắt đầu quở trách anh: "Không phải bà ngoại bắt công đâu! Đây là cháu không đúng, cháu lớn hơn Tuyết Vi, lại là đàn ông, chuyện gì có thể nhường nó thì hãy cố gắng nhường, biết không?"

Hàn Thừa Nghị bị bà ngoại giáo huấn, không nói được một lời, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Bà ngoại giáo huấn anh xong lại bắt đầu "Trấn an" anh, cười tít mắt nói: "Cháu cũng không nên gấp gáp, Tuyết Vi nhà chúng ta là đứa chỉ cần dỗ một chút là được, nó không giống với những cô gái khác thích quà tặng, cháu chỉ cần nói với con bé hai câu dễ nghe, con bé nhất định sẽ tha thứ cho cháu, không tin, cháu thử xem, nghe bà ngoại không sai đâu!"

Nghe ý tứ này của bà ngoại Hàn Thừa Nghị liền cảm thấy rất hài lòng. Về điểm này, Hàn Thừa Nghị bày tỏ anh vô cùng tán thành.

Một bên anh đồng ý với bà ngoại, một bên đánh giá căn nhà mà bà ngoại đang ở... Căn nhà này cũng đã 'có tuổi', diện tích nhỏ không nói, đã vậy trên vách tường vôi trắng cũng đã loang lổ khắp nơi. Tiểu Tuyết nói qua, bà ngoại là người thân duy nhất trên đời của cô, trong lòng Hàn Thừa Nghị không khỏi thay bà ngoại tính toán.

"Bà ngoại, con đang vội tìm Tiểu Tuyết, con đi trước đây, bà giữ gìn sức khỏe nhé."

"Ài, nhớ rồi, đồ dành cho tốt nha!"

Từ nhà bà ngoại đi ra, Hàn Thừa Nghị vừa dẫn dò lái xe ra nhà ga, vừa căn dặn Nghê Tuấn: "Nghê Tuấn, "Thủy Ngạn Danh Đồ" bên kia, cậu tìm lý do đưa bà ngoại Tiểu Tuyết qua đây, phải tìm nhà ở tầng một có sân ở trước cửa, nhớ đừng để lại dấu vết."

Lão nhân gia lớn tuổi, thân thể lại không tốt, ở lại trong căn nhà này đã bất tiện, đối với sức khỏe cũng không tốt. Nếu là lão nhân gia lại xảy ra chuyện gì, Tiểu Tuyết nhất định sẽ đau lòng rơi nước mắt.

"Vâng, thuộc hạ sẽ làm tốt." Dẫn dò xong toàn bộ, xe liền chạy như bay đến nhà ga.

Hàn Thừa Nghị xuống xe đứng ở cạnh cửa xe, Nghê Tuấn dẫn người đi hỏi số tàu.

Đột nhiên, Hàn Thừa Nghị bắt gặp một bóng dáng quen thuộc. Váy dài màu vàng nhạt chiffon, tóc đuôi ngựa búi cao, dáng người nhỏ mảnh mai cao gầy, trên vai mang một cái balo, thoát nhìn non nớt như nữ sinh trung học... Không phải là Tiểu Tuyết thì là ai?

"Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị đuổi theo Nhạc Tuyết Vi.

Nhưng Nhạc Tuyết Vi lại không nghe thấy anh gọi, cứ thế lên xe, cửa xe sau lưng cô đang chậm rãi khép lại. Hàn Thừa Nghị gấp không chịu được, một bên chạy như điên, một bên lớn tiếng hô: "Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết! Là anh! Tiểu Tuyết!"

Nhạc Tuyết Vi đã lên xe làm sao còn nghe thấy giọng nói của anh đây?

"Tiên sinh, nơi này phải dừng xe, anh không thể đi vào..."

"Tiên sinh, chậm đã, xin hỏi anh đã mua vé chưa? Không có vé không thể đi vào!"

Mất thấy sắp đến gần chỗ Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị gấp đến độ không còn cách nào khác liền lấy ví tiền ra, rút bừa một sấp tiền mặt ném về phía nhân viên nhà ga, quát: "Đủ đủ chưa? Không đủ đều cho cậu!"

Khó khăn vượt qua chiếc xe cùng đường, Hàn Thừa Nghị đuổi theo chiếc xe mà Nhạc Tuyết Vi đang ngồi, nhưng xe cũng đã bắt đầu đi.

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị một mạch đuổi theo phía sau, một bên gọi, một bên bấm số gọi điện thoại cho Nhạc Tuyết Vi: "Tiểu Tuyết, nghe điện thoại, nhanh nghe điện thoại!"

Ở trong xe Nhạc Tuyết Vi nghe thấy tiếng chuông điện thoại, vừa lấy ra tên thấy người gọi đến, sắc mặt liền thay đổi. Nhưng cô không có nhận, mà đặt điện thoại sang chế độ 'Im lặng'. Hàn Thừa Nghị không gọi được, nhưng không bỏ cuộc mà tiếp tục gọi, cũng không quên chạy sát sau xe.

Hành khách trên xe đều phát hiện ra anh nên thảo luận sôi nổi: "Mau nhìn kia, ở sau còn có người đang đuổi theo!"

"Người này là ai vậy?"

"Chúa tể, mặc armani để đuổi theo xe? Chắc say rồi..."

"Có ai biết anh ta không? Hình như anh ta đuổi theo chiếc xe này thì phải..."

...

Mọi người bàn tán xôn xao, Nhạc Tuyết Vi lại mất điếc tai ngơ, trong tai cô còn nhét tai nghe, nghe âm nhạc, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ảm ỉ ở bên ngoài hoàn toàn không liên quan tới cô.

Xe đã đi xa, Hàn Thừa Nghị thờ hờn hờn, bất đắc dĩ ngừng lại, mồ hôi dọc theo hai bên tóc mai chảy xuống, rơi vào cần cổ, thấm ướt vạt áo.

"Tam Thiếu, lên xe đuổi theo chứ ạ?" Nghê Tuấn mang theo bảo tiêu vội vàng chạy tới.

Hàn Thừa Nghị vô lực lắc đầu: "Thôi, trở về đi!"

Đuổi theo thì thế nào? Đuổi kịp cô thì có thể thay đổi được cái gì? Chuyện Cừ Lễ Dương ngày hôm nay, chỉ có thể chứng minh cô không tái hợp lại với cậu ta, cái khác đều không thể nói lên cái gì cả... Cho dù có giống như Nghê Tuấn nói, chuyện này nhất định có gì đó kỳ quặc, cô có giải thích cũng không muốn giải thích với anh!

Nói không chừng, đây là mục đích của cô, có thể nhân cơ hội này, triệt để phân rõ giới hạn với anh! Nếu cô nghĩ thế, anh chỉ có thể thành toàn cho cô! Quán quít làm phiền phụ nữ không phải là tác phong của anh\*\*\*\*\*, anh vẫn rất coi trọng chuyện hai bên cùng tình nguyện.

"Lên xe, trở về."

Hàn Thừa Nghị xoay người lên xe, chuyện của Nhạc Tuyết Vi anh không muốn kiên trì nữa, cứ theo như lời Cừ Lễ Dương nói, Tiểu Tuyết khó có thể chịu được đã kích lẫn nữa! Anh không nỡ... Là bắt đầu từ lúc nào, anh đối với cô đã không nỡ?

Ngồi trên xe, hành khách ngồi bên cạnh đột nhiên lại ồn ào nói không dứt, kích động vỗ vỗ bả vai Nhạc Tuyết Vi, trong tay vẫn đang cầm điện thoại đến cứng nhắc: "Này, cô xem! Cô xem! Là anh ta, chính là anh ta! Vừa rồi đuổi theo xe là anh ta! Tôi nói thế nào lại nhìn quen mắt vậy, thì ra là tổng giám đốc tập đoàn D.S!"

"..." Nhạc Tuyết Vi cả kinh, cứng nhắc chỉ vào ảnh chụp Hàn Thừa Nghị, hỏi người nọ: "Cô nói cái gì? Anh ấy vừa rồi vẫn đuổi theo chiếc xe này?"

"Đúng vậy?" Về mặt người nọ chần chừ cùng khó hiểu: "Không thể nào! Vừa rồi bọn tôi nói lớn tiếng như vậy cô lại không nghe thấy?"

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, đột nhiên đứng lên, chạy đến bên cạnh lái xe, nói to: "Bác lái xe, làm phiền bác dừng lại! Cháu muốn xuống xe!"

"A? Cái gì? Cô gái nhỏ, sắp vào đường cao tốc rồi!" Lái xe có ý nhắc nhở cô: "Đây là chuyến cuối cùng trong ngày đi 'Ẩn hồ'."

"Cháu biết, cháu muốn xuống xe!" Nhạc Tuyết Vi vội vàng cầu xin bác lái xe, trong lòng ảo não muốn chết, vừa rồi cô đã làm cái gì? Vì sao lại không nhìn thấy Hàn Thừa Nghị đuổi theo xe? Anh ấy nhất định là đuổi theo cô! Đúng rồi, anh có gọi điện cho cô, nhưng mà cô không có nhận! Cô đã không nhận điện thoại, lại còn để anh đuổi theo sau xe, khiến anh thành công dã tràng!

Bác lái xe vẫn ngừng xe lại, Nhạc Tuyết Vi vội vàng cảm ơn rồi xuống xe, một đường chạy về, xe vừa mới đi không xa, nói không chừng Hàn Thừa Nghị vẫn còn đang chờ cô! Tính cách anh cao ngạo như thế, cư nhiên lại có thể đuổi theo xe vì cô?

Không được, cô nhất định phải quay lại tìm anh, cô cũng rất muốn thấy anh, cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, chỉ cần anh chịu nghe, cô liền muốn giải thích, cho dù là chia tay, cô cũng không muốn bị anh hiểu lầm!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 88: Lần Đầu Tất Cả Gặp Mặt

Editor: Thanh Tâm

Nhạc Tuyết Vi chạy thẳng về nhà ga, cũng không tìm được Hàn Thừa Nghị. Muốn gọi điện thoại cho anh, mới phát hiện di động hết pin, điện thoại không gọi được, cũng đã tự động tắt máy. Như thế này làm sao liên lạc với anh? Loại cảm giác này, làm Nhạc Tuyết Vi cảm thấy thực uể oải.

Không có cách nào, không liên lạc được với Hàn Thừa Nghị, muốn về ‘ẩn hồ’ cũng không có xe, Nhạc Tuyết Vi chỉ có thể hậm hực trở về trường học.

Mới vừa đi đến cổng lớn, liền gặp Kiều Vạn Đông đến tìm cô.

“Tuyết Vi?” Kiều Vạn Đông nhìn thấy cô, lộ ra vẻ mặt vui mừng, rồi lại hơi khản trương, “Cha vừa rồi đi qua ký túc xá của con, quản lý ký túc nói con hôm nay về trường học? Như thế nào trở lại cũng không về nhà?”

Nhạc Tuyết Vi nhắc không nổi kính, nhíu mày nói: “Không nghĩ về liên không trở về, có việc gì sao?”

Kiều Vạn Đông biết con gái còn chưa chân chính tiếp thu mình, trong lòng tuy rằng khó chịu, nhưng biểu hiện lại càng tích cực chủ động, “Cha gọi đi động cho con nhưng không được, nên đến chỗ này xem có thể hay không gặp được con..... Cùng cha về nhà ăn cơm chiều, ở nhà ở một đêm, được không?”

Nhạc Tuyết Vi hiện tại tâm tình kỳ thật không muốn đi, bất quá, ngẫm lại trở về có thể chèn ép khí thế hai mẹ con Khang Tuệ Trân..... Nhạc Tuyết Vi lông mày giương lên, tinh thần tỉnh táo, nhếch miệng cười với Kiều Vạn Đông, “Được, cha chờ một chút, con vào ký túc xá lấy hai bộ quần áo, Kiều Vũ Vi béo như vậy, áo ngủ của chị ta chắc chắn rất rộng!”

“Ha hả, hảo.”

Kiều Vạn Đông sao lại phản bác? Cười đáp ứng, đi theo cô thu dọn đồ đạc cùng nhau trở về.

Cha con hai người tươi cười trở lại Kiều gia, đứng ở trước cửa, Nhạc Tuyết Vi cư nhiên thấy được một đôi dày da thủ công anzi của nam! Nhạc Tuyết Vi giật mình..... Chẳng lẽ, Hàn Thừa Nghị cũng ở Kiều gia? Trừ anh ra, cô nghĩ không ra còn có đàn ông nào đi oai giàng này xuất hiện ở Kiều gia!

Quả nhiên, đôi xong giày, cha con hai người cùng vào phòng khách, liền nghe thấy phòng khách toàn âm thanh vui vẻ.

“Hàn tổng, ngài ăn nhiều một chút, dâu tây này rất tươi mát đấy!”

Đây là Khang Tuệ Trân, thanh âm cổ tình lấy lòng.

“Bác gái, bác không cần khách khí như vậy, gọi cháu là Thừa Nghị là được rồi.”

Nhạc Tuyết Vi dừng lại, phía sau một trận hàn ý nảy lên, quả nhiên là Hàn Thừa Nghị! Anh ta một giây trước còn ở nhà ga đuổi theo cô, giây tiếp theo liền chạy đến chỗ vị hôn thê sắp cưới ‘con rết ngoan ngoan’? Hừ! Đây lòng cô không khỏi phát ra một tiếng cười lạnh!

Kiều Vạn Đông ở một bên giải thích đến: “Là Hàn tổng, con đã làm thư kí của cậu ấy, hẳn là biết đi? Cậu ấy cùng chị của con qua lại với nhau. Cha đem hành lý của con đưa lên lầu trước, con ở chỗ này chờ cha một chút.” Nói xong, xách hành lý của Nhạc Tuyết Vi lên lầu.

Nhạc Tuyết Vi đương nhiên sẽ không ngu ngốc đứng ở một chỗ chờ Kiều Vạn Đông xuống, mà là lập tức xoay người đi hướng phòng khách.

Cô không nói một lời, mang theo một loại biểu tình xem kịch vui đứng ở trước mặt mẹ con Khang Tuệ Trân cùng Hàn Thừa Nghị. Cho dù cô chỉ trầm mặc, sự tồn tại vẫn là rất mạnh mẽ, cơ hồ là một khắc cô đứng ở đây liền thành tiêu điểm, tức khắc hấp dẫn ánh mắt ba người ngồi trên sofa.

Mẹ con Khang Tuệ Trân không thể nghi ngờ là khiếp sợ thêm hoảng loạn. .... Mà Hàn Thừa Nghị, thế nhưng cũng là biểu tình giống họ như đúc! So với hai người kia, phản ứng của anh thật làm trái tim Nhạc Tuyết Vi!

“Mẹ!” Kiều Vũ Vi nhỏ giọng kêu mẹ, lôi kéo tay áo bà ta, lại cẩn thận đi quan sát biểu tình Hàn Thừa Nghị, thấy anh nhìn chằm chằm Nhạc Tuyết Vi, hận đến nổi hàm răng đều cắn chặt!

Khuôn mặt Khang Tuệ Trân trắng bệch, tránh khỏi con gái, đứng lên, khuôn mặt cố gắng tươi cười, “Tuyết vi à? Sao con lại tới đây? Không nghe thấy con nói hôm nay lại đây à?”

Khang Tuệ Trân hiện tại lo lắng nhất chính là sự thật Kiều Vạn Đông và Tuyết Vi là cha con bị vạch trần, cứ như vậy, thân phận của bà ta cùng Kiều Vũ Vi sẽ có vẻ thực xấu hổ, gia đình giống như Hàn Thừa Nghị, đối với loại thân phận này vẫn là thực để ý, bà ta không thể mạo hiểm khi Kiều Vũ Vi còn không chưa được gả vào hào môn.

Đối với điểm tâm tư này của bọn họ, Nhạc Tuyết Vi xem rất rõ ràng, cô không chút nào che dấu lộ ra kinh thường cười lạnh, “Úc, là chú đến trường học đón cháu? Như thế nào, dì không chào đón sao?”

Chú? Khang Tuệ Trân sững sốt, Nhạc Tuyết Vi cứ nhiên nói Kiều Vạn Đông là chú cô ta? Nha đầu này giấu cái gì trong hồ lô? Nhưng mặc kệ thế nào, chỉ cần có thể giấu Hàn Thừa Nghị liền hảo.

Khang Tuệ Trân thật là mượn gây đánh rần, cứ nhiên lôi kéo Nhạc Tuyết Vi, làm ra bộ dáng từ ái, “Như thế nào lại không? Thường xuyên muốn cháu tới nhà ăn cơm, đứa nhỏ này, tóm lại không chịu cùng chúng ta thân cận.”

Đối với trường hợp quý dị này, Kiều Vũ Vi không hiểu. Vừa rồi nhìn đến Nhạc Tuyết Vi, cô ta đúng thật là bị dọa chết! Nhưng nha đầu này, cứ nhiên không nói ra sự thật bản thân là con gái của Kiều gia?

“Nếu dì đã nói như vậy, về sau cháu liền phải thường xuyên quấy rầy chú dì. ....” Nhạc Tuyết Vi quay mặt đi tới, cố ý nhìn về phía Kiều Vũ Vi, cường điệu nói, “Còn có. .... Chị.”

Kiều Vạn Đông từ trên lầu xuống dưới, đối thoại của bọn họ ông nghe rành mạch, nhìn không được cười khở, con gái nhỏ vẫn là không muốn trước mặt người ngoài thừa nhận ông. .... Cái chức bố này, không biết khi nào mới có thể danh chính ngôn thuận?

Phục hồi tinh thần, Kiều Vạn Đông vẫn duy trì phong độ gia trưởng đi đến phòng khách.

Hàn Thừa Nghị lúc này cũng đứng lên, hướng tới Kiều Vạn Đông hơi hơi cong lưng, thái độ cực kỳ cung kính, “Bác trai, Thừa Nghị quấy rầy.”

Kiều Vạn Đông xoa xoa tay: “không cần khách sáo, chốc lát ăn nhiều một chút là được, Tuyết Vi. .... Cậu cũng biết, con bé là cấp dưới của cậu, liền không cần ta giới thiệu đi? Con bé kỳ thật là con. ....” “Lão kiêu!”

“Cha!”

“Chú!”

Vợ cùng hai con gái đồng thời ngăn Kiều Vạn Đông. Kiều Vạn Đông ngăn ra, nhìn nhìn Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi mấy không thể làm gì hơn là lắc đầu, Kiều Vạn Đông chưa xót cười, nói: “Tuyết Vi là con gái của một người bạn cũ.”

..

Hàn Thừa Nghị nhíu lại mi, rõ ràng cảm thấy sự tình có chút kỳ quái, nhưng. .... Lại không thể nói không đúng chỗ nào. Chỉ có thể gật gật đầu, “n, trước kia cũng nghe cô ấy nói qua, nói bác trai rất chiều cô ấy.” Anh ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại không nhịn được chưa xót!

Trên thực tế, từ khi Nhạc Tuyết Vi bắt đầu xuất hiện ở Kiều gia, anh đã nhìn không được mà phun dấm chua! anh đuổi theo cô, cô đều hờ hững, chính

là..... Kiều Vạn Đông vừa đi tìm, cô liền đã trở lại! Hiện tại cư nhiên còn trắng trợn táo bạo đến tận nhà?

Nói cái gì mà con gái của cố nhân? Nếu chỉ là đơn giản như vậy, hai mẹ con Khang Tuệ Trân vì cái gì lại có thái độ này?

Trừ bỏ Hàn Thừa Nghị cảm thấy khó chịu, đồng dạng còn có Kiều Vũ Vi.

Từ lần trước ở văn phòng nghe lén Hàn Thừa Nghị cùng Nghê Tuấn nói chuyện, cô ta liền hoài nghi Hàn Thừa Nghị cùng Tuyết Vi có điều gì đó.

Hôm nay thấy như vậy, càng hoài nghi. Hàn Thừa Nghị nhìn Nhạc Tuyết Vi, cái loại ánh mắt này, quả thực..... Cô ta không biết nên hình dung thế nào, dù sao, quá nhiệt liệt, anh tuy rằng đối với cô ta thực tốt, nhưng chưa từng dùng cái loại ánh mắt này nhìn cô ta!

“Tối tối, đều tới nhà ăn đi! Đồ ăn đều chuẩn bị tốt, không ăn liền lạnh.”

Kiều Vạn Đông một bên nói, một bên đi kéo Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi ánh mắt khiêu khích xẹt qua hai mẹ con Khang Tuệ Trân, đồng dạng lo lắng dường như xẹt qua Hàn Thừa Nghị, kéo Kiều Vạn Đông đi nhà ăn.

Phía sau ba người, các loại tâm tư, âm thầm đem tay nắm chặt thành quyền.....

“Tuyết vi, tối, bong bóng cá là thứ tốt nhất, cho con.”

Vừa lên bàn ăn, Kiều Vạn Đông tình thương của cha tràn lan, chiếu cố con gái nhỏ liền không chút cố kỵ. Khang Tuệ Trân sắc mặt trắng bệch nhìn hai cha con, sợ Hàn Thừa Nghị nhìn ra cái gì tới, lại chỉ có thể lo lắng suông, cái gì đều làm không được, kia tâm tình thật là giống như kiến bò trên chảo nóng! Trong lòng sớm đem Nhạc Tuyết Vi mắng té tát.

Hàn Thừa Nghị mặt âm trầm, sắc bén ánh mắt không ngừng ở Kiều Vạn Đông trên người thiết quá! Nếu ánh mắt là dao nhỏ, như vậy giờ phút này, Kiều Vạn Đông sớm bị chặt thành tám khối!

Anh cầm lấy chiếc đĩa, tùy ý duỗi hướng một mâm vịt quay, kẹp một miếng vịt quay đưa tới chén Kiều Vũ Vi, ôn nhu nói đến: “Nào, ăn nhiều một chút.”

Kiều Vũ Vi thụ sủng nhược kinh, tâm hoa nộ phóng, nhỏ giọng nói đến: “Vẫn là anh ăn đi? em sợ béo.”

thanh âm này, Nhạc Tuyết Vi nghe xong chỉ muốn phun.

Nhưng Hàn Thừa Nghị thực hưởng thụ, hưởng Kiều Vũ Vi nói: “Em không mập, Em nơi nào béo? Nữ nhân chính là phải có da thịt mới đẹp, Em như vậy vừa vặn tốt.....”

“Khụ khụ khụ khụ.....” Nhạc Tuyết Vi uống canh cá, nghe xong lời này, đột nhiên ho lên, giống như có xương cá mắc trong cổ họng, đau đến nổi nước mắt cô đều trào ra, “Khụ khụ khụ khụ..... Xương cá, đau!”

Kiều Vạn Đông cả kinh, đứng lên, ghé sát vào mặt Nhạc Tuyết Vi, nôn nóng nói: “Hé miệng, để ta nhìn xem..... Như thế nào lại mắc xương cá? Ta rõ ràng đều chọn lựa kĩ rồi..... Ai nha, đứa nhỏ này, ăn canh như thế nào cũng không cần thận một chút?”

Nhạc Tuyết Vi che miệng, oán giận nhìn về phía cha mình, giận đến: “Là cha không chăm sóc con tốt, như thế nào còn trách con! Đều là cha! Đều tại cha!”

“Ai ai ai, là là là, là ta không tốt!” Kiều Vạn Đông nhìn khuôn mặt nhỏ của con gái ghen đến đỏ bừng, sao còn nỡ quở trách cô? Lo lắng đau lòng đều lo không hết. “Như vậy không được, chúng ta đi bệnh viện, đem xương cá lấy ra!”

Như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa!

Hàn Thừa Nghị nhẩn nai đã tới cực điểm! Mắt thấy Kiều Vạn Đông hoà thuận vui vẻ Tuyết Vi một bộ dáng không màng đến người khác, anh nếu còn có thể nhẫn được, anh không phải là đàn ông!

Anh quát mắt đứng lên, đi đến bên người Nhạc Tuyết Vi, một tay đoạt lại cô từ trong tay Kiều Vạn Đông, cường chế phần nộ cùng ghen tuông trong lòng, lạnh giọng nói: “Bác trai, bác vẫn là ở nhà ăn cơm tiếp đi? Cháu mang cô ấy đi bệnh viện là được.”

Nhạc Tuyết Vi bị dọa cho ho khan, nói không ra lời, lắc đầu kháng nghị lại không có hiệu quả, bị Hàn Thừa Nghị trực tiếp kéo ra khỏi Kiều gia, ném vào trong xe.

Trên bàn cơm, chỉ còn lại Kiều gia một nhà ba người hai mặt nhìn nhau, đây là có chuyện gì? Hàn Thừa Nghị không phải là bạn trai Kiều Vũ Vi sao? Vì cái gì Nhạc Tuyết Vi mắc xương, ngược lại là anh ta mang cô đi rồi? Nơi này đến phiên ai cũng không tới phiên anh ta?

Mà bên ngoài gia viên Kiều gia, Nhạc Tuyết Vi bị ném vào trong xe, khoa tay múa chân: “Cho tôi xuống xe! Tôi không đi theo anh..... Khụ khụ khụ.....”

“Hừ!” Hàn Thừa Nghị cười lạnh một tiếng, dẫm chân ga, xe tức tốc phóng đi, đem kháng nghị của Nhạc Tuyết Vi không để ý! Tiểu nha đầu thật là không muốn sống nữa, làm trò trước mặt anh, cùng lão già Kiều Vạn Đông, như vậy thân mật! Cô dám..... To gan như vậy!

## Chương 89: Hai Cái Tát

Editor: Nguyễn

Phòng cấp cứu trong bệnh viện.

Nhạc Tuyết Vi ngẩng cổ để bác sĩ lấy xương cá.

“A..... Há miệng to ra nào!” Bác sĩ đeo khẩu trang, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói cũng rất nghiêm khắc.

“A.....” Nhạc Tuyết Vi lờn nghe há miệng to ra, bác sĩ đề lưỡi xuống, cho cái kim vào miệng cô, cô lập tức không nghe lời, “Khụ khụ khụ..... Nôn! Khụ khụ khụ.....”

“Chặc! Cô sao thế? Cô cứ như vậy thì sao lấy được xương cá?” Bác sĩ không kiên nhẫn nằng Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi ngượng ngùng nhìn bác sĩ, “Khụ khụ..... Thực xin lỗi! Khụ khụ khụ.....” Vừa xin lỗi vừa ho khan, bởi vì bị mắc xương cá nên về mặt vô cùng đáng thương, nước mắt ngấn trong hốc mắt.

“Há mồm!”

“A..... Khụ khụ khụ..... Nôn!”

Kết quả, vẫn không được, Nhạc Tuyết Vi che miệng lại, xương cá vẫn mắc trong cổ họng.

“Cô, cô! Cô là trẻ con sao? Cứ như vậy thì tôi cũng không có cách lấy ra!” Bác sĩ không kiên nhẫn nói.

Mà lúc này, Hàn Thừa Nghị chờ ở một bên cũng không chịu đựng được!

“Aizz, bình tĩnh nói chuyện nào.” Hàn Thừa Nghị vỗ nhẹ lưng Nhạc Tuyết Vi, trừng bác sĩ. Người của anh, người khác dựa vào cái gì mà nằng chứ? Trừ bỏ cô, dựa vào anh, ai cũng không thể bắt nạt cô.

“Anh.....” Bác sĩ ngẩn ra, vừa định phản bác hai câu, lại bị ánh mắt sắc bén của Hàn Thừa Nghị làm sợ hãi, lắc lắc đầu không nói nữa.

Hàn Thừa Nghị thấy Nhạc Tuyết Vi bị hóc xương cá, đau lòng muốn chết, tạm thời không để ý tới những chuyện kia, ngồi xổm bên người cô, ôm cô, “Ngoan ngoan nghe lời bác sĩ nói đi. Không há miệng sao rút xương cá ra được. Nghe lời, chịu khó một chút.”

Nhạc Tuyết Vi bĩu môi nhìn anh, lúng ta lúng túng nói: “Em nghe lời, nhưng bác sĩ vừa đưa đồ vào, em lại muốn nôn!”

“Vậy làm sao bây giờ? Có đau lắm không?” Hàn Thừa Nghị nhíu mày, lau mồ hôi cho cô.

“Có.” Nhạc Tuyết Vi gật đầu thật mạnh.

Hàn Thừa Nghị đứng lên thương lượng với bác sĩ, “Như vậy không được, cô ấy sợ cái này..... Không thể thử tiếp, bác sĩ nghĩ cách khác đi.”

Bác sĩ cả kinh, không phải chứ! Làm bác sĩ nhiều năm như vậy, gặp qua nhiều người thương vợ, nhưng chưa gặp loại trình độ này! Ân ân ái ái đến bệnh viện? Vì thế khoe miệng cong lên, lạnh lạnh nói: “Vậy đi vào phòng giải phẫu, gây tê rồi lấy ra! Cô không phải làm gì cả!”

Nghĩ thâm, lấy xương cá còn phải vào phòng giải phẫu? Xem người làm bộ làm tịch như nào!

“Được!” Hàn Thừa Nghị không chút do dự gật đầu đáp ứng, ngay sau đó nói, “Từ từ đi.”

Xoay người lập tức gọi điện thoại cho Nghê Tuấn, “Alo, tôi hiện đang ở bệnh viện, cậu liên hệ với viện trưởng..... Tiểu Tuyết bị mắc xương cá, hiện tại muốn vào phòng giải phẫu lấy xương cá ra.”

Bác sĩ hoàn toàn đứng hình..... Nhạc Tuyết Vi vỗ cổ, đã quen nhìn anh như vậy rồi.

Lúc này ở Kiều gia, đã loạn hết cả lên.

“Con nói xem đây là chuyện gì? Hàn Thừa Nghị không phải bạn trai của Vũ Vi sao? Sao lại mang theo Tuyết Vi đi rồi? Đây là chuyện gì?” Khang Tuệ Trần lải nhải, trừng mắt nhìn con gái, mắng, “Chuyện này là sao? Mỗi ngày con đều đi theo bên người Hàn Thừa Nghị lại không phát hiện ra gì sao?”

Kiều Vũ Vi méo miệng: “Con có đi theo hằng ngày đâu? Anh ấy bận rộn như vậy. ....”

“Con!” Khang Tuệ Trân cảm giác sâu sắc không có phương pháp dạy dỗ con gái, hận sắt không thành thép, “Hàn Thừa Nghị bận, vậy sao con không chủ động đến gặp chứ? Hàn Thừa Nghị là người bận rộn, cơ hội đưa đến trước mặt con, còn phải xem chính con!”

“Con cũng không thể cả ngày quần lấy anh ấy!” Kiều Vũ Vi cãi, khoe miệng không dám phẫn hận, “Nhất định là nha đầu chết tiết kia câu dẫn anh! Mẹ không biết đâu, nha đầu chết tiết kia trước kia là thư ký của anh ấy!”

“Cái gì?” Khang Tuệ Trân quá kinh ngạc, nhảy dựng lên, “Chuyện quan trọng như vậy, sao con không nói cho mẹ? Vậy đúng rồi, nha đầu chết tiết kia, nhất định có tâm tư với Hàn Thừa Nghị! Thật quá đáng! Người yêu của chị gái mà cũng dám đoạt!”

Kiều Vạn Đông rốt cuộc không nghe nổi, không thể nhịn được nữa đứng lên, lạnh giọng đánh gãy hai mẹ con, “Câm mồm! Không được nói bậy! Tuyết Vi không phải loại người như thế! Tuyết Vi là thư ký của Hàn Thừa Nghị, đó là công việc. .... Tuyết Vi không như hai người, không phải đứa trẻ ham hư vinh!”

“Cái gì mà không phải đứa trẻ ham hư vinh chứ?” Chuyện này liên quan đến vinh hoa phú quý lúc già của con gái, Khang Tuệ Trân không đồng ý, mĩa mai trả lời, “Vừa rồi ông không thấy sao? Nha đầu chết tiết kia chỉ mặc xương cá, mà họ Hàn kia như nào? Ông không thấy đáng về lo lắng đó sao!”

“Được rồi. .... Đừng nói khó nghe như thế! Nha đầu chết tiết, họ Hàn gì thế? Có thể nói chuyện từ tế không?” Kiều Vạn Đông bực bội cau mày, vợ ở bên cạnh ông nhiều năm như vậy, ngôn ngữ cử chỉ vẫn là thô tục như vậy, ngấm lại vợ trước ưu nhã cao quý như nào? Khang Tuệ Trân căn bản không thể so sánh với cô ấy, cấp bậc hai người kém quá xa.

Lúc mọi người đang cãi nhau, Hàn Thừa Nghị mang theo Nhạc Tuyết Vi trở lại.

Kiều Vạn Đông chạy nhanh ra đón, đỡ lấy Tuyết Vi, trong ánh mắt quan tâm cùng đau lòng làm Hàn Thừa Nghị hụt hẫng.

Khang Tuệ Trân trừng mắt nhìn nữ nhi, Kiều Vũ Vi chạy đến trước mặt Hàn Thừa Nghị, bám vào tay anh, nói, “Mệt không? Thật ngại quá, em không biết sẽ xảy ra chuyện này. .... Khó khăn lắm anh mới tới ăn bữa cơm, còn bắt anh đến bệnh viện, hại anh cũng chưa thể ăn cơm.”

Hàn Thừa Nghị không thềm để ý lác đầu, tầm mắt vẫn dừng ở trên người Nhạc Tuyết Vi, mà từ lúc Nhạc Tuyết Vi ra khỏi phòng giải phẫu, không nói với anh một câu, cũng không nhìn anh một lần!

Mà bộ dáng Hàn Thừa Nghị ‘thâm tình chân thành’ ở trong mắt mẹ con Khang Tuệ Trân, thật hận không thể xé xác Nhạc Tuyết Vi!

“Vũ Vi, Tuyết Vi không thoải mái, mẹ và ba ba đưa Tuyết Vi lên phòng nghỉ ngơi, con tiếp đón Thừa Nghị, ăn một chút gì. .... A?”

Khang Tuệ Trân dùng sức đưa mắt ra hiệu với Kiều Vũ Vi, Kiều Vũ Vi nài ép lời kéo Hàn Thừa Nghị vào phòng ăn.

Làm nóng lại đồ ăn, nhưng trong lòng Hàn Thừa Nghị nhớ thương Nhạc Tuyết Vi, làm gì có tâm trạng ăn cơm chứ?

Kiều Vũ Vi thấy anh như vậy, nghĩ ngang, mí mắt rũ xuống, cảm xúc nổi lên, gục đầu xuống, gạt hai giọt nước mắt, thút tha thút thít khóc.

Hàn Thừa Nghị ngăn ra, không rõ đang yên đang lành sao Vũ Vi lại khóc? Vội lấy giấy ăn trên bàn, đi tới gần thay Kiều Vũ Vi lau nước mắt, vừa lau vừa dụ dỗ, “Làm sao vậy? Sao em lại khóc? Anh đã làm gì khiến em mất hứng sao?”

“Anh, anh nói thật đi, có phải anh có tình cảm với Tuyết Vi không?” Kiều Vũ Vi ngừng khóc, ngẩng mặt làm nũng với anh.

Trong mắt Hàn Thừa Nghị hiện lên một tia kinh ngạc, kinh hoàng chợt lóe, lắc đầu phủ nhận nói: “Đương nhiên không phải, sao em lại nghĩ thế?”

“Vậy sao vừa rồi anh khẩn trương như vậy, anh bảo em phải nghĩ sao?” Kiều Vũ Vi bĩu môi, bộ dáng không thuận theo không buông tha.

Hàn Thừa Nghị cảm thấy đau đầu, nhướn mày lên nói: “Vừa rồi anh thấy cô ấy hóc xương cá, trước kia cô ấy là thư ký của anh, hơn nữa hôm nay anh tới nhà em làm khách. .... Đã muộn thế này, anh không đưa cô ấy đi bệnh viện, chẳng lẽ để ba ba em đưa đi sao? Em đừng suy nghĩ linh tinh!”

Giọng điệu này có chút nghiêm khắc.

Kiều Vũ Vi nhận thấy được anh không kiên nhẫn, đành nhẫn nại, có chút không cam lòng, cố ý cúi đầu không nói lời nào, làm ra bộ dáng giận dỗi.

Thấy Kiều Vũ Vi như vậy, Hàn Thừa Nghị nhíu mày, có chút hối hận thái độ lúc nãy của anh, để tay lên vai cô, trấn an nài: “Được rồi, là anh suy nghĩ không chu toàn, về sau, nếu như có chuyện gì, anh sẽ hỏi em trước, tuyệt đối không tự chủ trương, được không?”

Kiều Vũ Vi nín khóc mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, “Thật chứ?”

“Ừm, thật.”

”Hàn Thừa Nghị thất thần gật đầu.

Kiều Vũ Vi thừa thế nhào vào trong lòng ngực anh, dựa vào ngực anh, vòng tay ôm lấy cổ anh, trán Kiều Vũ Vi chạm trán anh, “VẬY anh hứa với em, về sau không được đối tốt với bất kỳ người phụ nữ nào, có biết không?”

Hàn Thừa Nghị theo bản năng muốn đẩy Kiều Vũ Vi ra, dựa vào gần như vậy ..... Nói thật, anh không quen, hơn nữa không biết nguyên nhân gì, còn có chút kháng cự. Nhưng nghĩ đến, đây là người anh muốn cưới, là người sống chung cả đời với anh, loại trạng thái này không bình thường. Vì thế, anh nhịn xuống, không đẩy Kiều Vũ Vi ra, ngược lại còn ôm cô ấy chặt hơn nữa.

Kiều Vũ Vi ngẩng đầu lên, si ngốc nhìn Hàn Thừa Nghị, chậm rãi nhắm lại mắt.

Cảm xúc rõ ràng như thế ..... Hàn Thừa Nghị có thể một lần làm bộ không rõ, lần thứ hai hôn trán cô, nhưng vẫn không thể làm được. Cố gắng, Hàn Thừa Nghị chậm rãi nâng cằm Kiều Vũ Vi, môi mỏng chậm rãi tới gần .....

“Khụ khụ!”

Trong nháy mắt bị một trận ho khan thanh cắt đứt. Hai người đang ôm nhau vội vã tách ra, di chuyển tầm mắt.

Nhạc Tuyết Vi mặc áo ngủ, nhếch miệng cười, vẻ mặt ngây thơ: “Aizz! Làm phiền hai người? Thực xin lỗi! Họng em hơi đau, xuống dưới tìm nước đá uống, em không biết hai người sẽ như này! Thật là, hai người xem. .... Em lấy nước xong sẽ lập tức đi!”

Nói rồi, đi đến tủ lạnh trước mặt, thật sự lấy một cốc nước đá. Lúc xoay người, nói với hai người, “Tiếp tục. .... Tiếp tục đi! Em đi lên, hai người có thể bắt đầu rồi! Đừng vì bị em cắt ngang mà dừng lại, ha ha. ....”

Về mặt Hàn Thừa Nghị tối tăm nhìn bóng dáng Nhạc Tuyết Vi, cảm giác không thể giải thích được. ....

Nhạc Tuyết Vi cầm ly nước trở về phòng không bao lâu, Kiều Vũ Vi liền tới gõ cửa.

Cô vừa mở cửa phòng ra, Kiều Vũ Vi liền tát cô một cái. ‘Bang’ một tiếng, làm Nhạc Tuyết Vi quả thực không thể hiểu được!

“Nhạc Tuyết Vi, tao cảnh cáo mày, đừng có suy nghĩ không an phận với Hàn Thừa Nghị, nếu như tao biết mày có tâm tư xấu xa với Hàn Thừa Nghị, tao nhất định sẽ giết chết mày!” Kiều Vũ Vi xé rách mặt nạ giả nhân giả nghĩa vừa rồi của Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi xoa bên mặt bị tát, khoe miệng cong lên, cười lạnh. Rồi sau đó, đột nhiên giơ lên tay hung hăng tát Kiều Vũ Vi một cái. Hơn nữa, cái tát này cô rất dùng sức, đánh Kiều Vũ Vi lùi về sau vài bước!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 90: Hàn Thiên Lỗi Thông Báo

Editor: Nguyễn

“Mày! Chết tiệt, mày dám đánh tao?” Kiều Vũ Vi ôm mặt, trừng mắt, kinh ngạc nhìn Nhạc Tuyết Vi, từ nhỏ đến lớn, chỉ có Kiều Vũ Vi bắt nạt Nhạc Tuyết Vi, hiện tại con ranh chết tiệt này dám đánh trả?

Nhạc Tuyết Vi khinh thường, cầm hai tay của Kiều Vũ Vi, giữ ở bên cạnh thân, oán hận nói: “Cô có thể đánh tôi, sao tôi không thể đánh cô? Kiều Vũ Vi, tôi cảnh cáo cô, tôi không phải là trẻ con! Sẽ không để cô bắt nạt nữa! Cô cùng mẹ cô cẩn thận đấy! Đừng chọc tức tôi, nếu không chuyện gì tôi cũng có thể làm được!”

“Mày, mày!” Kiều Vũ Vi bị khí thế của Nhạc Tuyết Vi làm kinh sợ, nhất thời cạn lời, không thể phản bác.

“Mày cái gì mà mày? Cô nghe rõ đây! Làm tốt bổn phận của cô đi! Yên ổn mà sống cuộc sống của cô, đừng quá tham lam! Nếu không, tôi thật sự sẽ khiến cô chỉ còn hai bàn tay trắng!”

Tiếng nói Nhạc Tuyết Vi sắc nhọn cắt qua lỗ tai Kiều Vũ Vi, bộ dáng hung ác như vậy, Kiều Vũ Vi chưa bao giờ thấy qua! Đưa em gái hiền lành này sao đột nhiên lại thay đổi như vậy? Là chuyện gì mà khiến nó từ trước đến nay không tranh đoạt với Kiều Vũ Vi trở thành như này?

Nhạc Tuyết Vi nói xong, xoay người đi, lại bị Kiều Vũ Vi cố chấp kéo lại.

“Mày nói rõ ràng đi! Mày có tâm tư xấu xa gì với Hàn Thừa Nghị đúng không?”

“Tâm tư xấu xa?” Nhạc Tuyết Vi quay đầu lại, mắt lạnh nhìn Kiều Vũ Vi, cười mỉa mai, “Cô không nói tôi cũng đã quên! Cô cùng ‘tóc vàng’ kia có quan hệ xấu xa, Hàn Thừa Nghị biết không? ‘Tóc vàng’ nói ‘khóa Bình An’ là tôi trộm, Kiều Vũ Vi. .... Cô đừng nói chuyện này không liên quan đến cô!

Trí nhớ của tôi rất tốt! ‘Tóc vàng’ chính là tình nhân của cô! Tôi nhìn cô lần này, lần sau cô thử vu oan cho tôi xem! Nếu cô muốn có được trái tim của Hàn Thừa Nghị, tôi khuyên cô nên cùng ‘Tóc vàng’ cắt đứt hoàn toàn, cô đừng tưởng rằng tôi sẽ không nói cho Hàn Thừa Nghị biết!”

Nói xong, Nhạc Tuyết Vi không để ý tới Kiều Vũ Vi nữa, xoay người trở về phòng, đóng cửa lại!

Kỳ thật cô không phải vì Kiều Vũ Vi mới giấu quan hệ của ‘Tóc vàng’ và Kiều Vũ Vi, nói cho cùng, cô cũng vì Hàn Thừa Nghị. .... Vừa rồi thấy anh hôn môi Kiều Vũ Vi cẩn thận như vậy, ngượng ngùng như vậy ..... Đây là yêu thích và quý trọng? Nếu anh biết ngoài anh ra, Kiều Vũ Vi còn có người đàn ông khác, có phải sẽ rất đau khổ không?

Cho nên, vì Hàn Thừa Nghị, chuyện Kiều Vũ Vi cùng ‘tóc vàng’ vu oan hãm hại cô, cô không tính. Dù sao, cho dù không có chuyện này, cô và Hàn Thừa Nghị cũng không có khả năng. Đúng vậy, không có khả năng!

.....

Trong khu phòng gián dị ở “Ẩn hồ”.

Nhạc Tuyết Vi đang ngồi ở bên cạnh mép giường, trên người bọc chăn lông, há mồm hắt xì một cái rõ to: “Hắt xì!”

“Sao lại thế này? Sao lại bắt đầu hắt xì? Cô bị cảm lạnh rồi! Cô nói xem, đi cùng đội thăm dò là cho cô đi xem thôi! Cô là trợ lý thiết kế, ai bảo cô tự xuống? Rơi xuống nước? Làm cô chật vật như vậy.”

Hàn Thiên Lỗi bê bát canh gừng vừa mới nấu, đưa tới miệng cô, “Nhân lúc còn nóng thì uống đi. .... Tôi nói cho cô hay, về sau tôi sẽ không cho cô đi theo, thật làm người khác đau lòng!”

“Hi hi, đã biết.” Nhạc Tuyết Vi nhận bát canh, ừng ực ừng ực uống một hơi, thoải mái trà lời.

“Cô xem cô kia, giống như trẻ con vậy. .... Còn dính ở khóe miệng này.” Hàn Thiên Lỗi nhấc tay, vuốt ve khóe miệng cô, lau đi nước canh chảy ra, động tác cực kỳ tự nhiên, nhưng lại vô cùng ái muội sùng nịch.

Nhạc Tuyết Vi không phải là cô gái không biết gì, trải qua chuyện của Cừ Lễ Dương, đặc biệt là với Hàn Thừa Nghị, cô đã rất miễn cảm.

Hành động của Hàn Thiên Lỗi làm cô nhận ra tâm tư của anh, cô là cô gái cá tính ngay thẳng, trong lòng không thể giấu được gì, hơn nữa, cô vẫn luôn cảm thấy quan hệ giữa cô và Hàn Thiên Lỗi rất tốt, cô cũng không muốn bởi vì chuyện này mà thương tổn Hàn Thiên Lỗi.

Vì thế, cô chỉ do dự một lát, rồi nhìn Hàn Thiên Lỗi, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Thiên Lỗi, tôi có chuyện muốn hỏi cậu, nếu tôi sai thì tốt. .... Nếu tôi đúng, tôi hy vọng chuyện này sẽ không bị ảnh hưởng đến tình bạn giữa chúng ta.”

Hàn Thiên Lỗi nhìn bộ dáng nghiêm trang của cô, cười: “Làm gì nghiêm túc thế, trẻ con lại ra vẻ người lớn. ....”

“Cậu thích tôi phải không?” Nhạc Tuyết Vi lấy hết can đảm, cũng không biết xấu hổ, một hơi hỏi, “Hoặc là, cậu có tình cảm nam nữ với tôi?”

Trên mặt Hàn Thiên Lỗi ngừng cười, nghiêm túc lên, cực kỳ giống Hàn Thừa Nghị, nhìn Nhạc Tuyết Vi kinh hãi. “Ừ.” Trả lời chắc chắn, không do dự chút nào, làm Nhạc Tuyết Vi nghe đáp án này trở tay không kịp!

Cô hỏi dứt khoát, không nghĩ tới Hàn Thiên Lỗi trả lời càng dứt khoát hơn.

“A?” Nhạc Tuyết Vi xấu hổ cười trừ, “Thật đúng là. .... Bị tôi đoán đúng.”

“Không phải, tôi có ý làm cô cảm giác được.” Hàn Thiên Lỗi lắc đầu, bình tĩnh nhìn Nhạc Tuyết Vi, giờ tay nhấc chân đều là bộ dáng bày mưu tính kế, không hề danh là người nổi nghiệp do Hàn Thừa Nghị một tay dạy dỗ ra.

Nhạc Tuyết Vi càng xấu hổ, bật cười nói: “Thiên Lỗi, cậu thật kì quái! Cậu biết rõ tôi và chú ba của cậu. ....”

“Hiện tại không phải, hai người đã không còn quan hệ, không phải sao? Nếu hai người đã chia tay, vì sao tôi lại không thể thích cô?” Ánh mắt Hàn Thiên Lỗi sáng quắc nhìn chằm chằm vào Nhạc Tuyết Vi, hình tượng nhả nhặn giờ không còn sót lại chút gì, bình thường hồn nhiên đối lập với Hàn Thừa Nghị, nhưng bây giờ bộ dáng ương ngạnh quả thực là giống nhau như đúc!

“Hàn Thiên Lỗi! Cậu nghe tôi nói. .... Dù tôi và chú ba cậu chia tay, tôi và cậu cũng không có khả năng, thật đấy, cậu đừng đối với tôi như thế. ....” Nhạc Tuyết Vi cảm thấy không thể tưởng tượng, Hàn Thiên Lỗi có thể nói ra những lời nói không theo lẽ thường này.

“Tuyết Vi, tôi không giống chú ba, trong lòng tôi không có ai cả, tôi cũng không chơi đùa phụ nữ, chỉ cần cô đồng ý với tôi, tôi cam đoan chỉ đối tốt với một mình cô!”

Hàn Thiên Lỗi khom người, ôm Nhạc Tuyết Vi vào trong ngực, bá đạo tuyên bố.

Nhạc Tuyết Vi ghen hòng trợn mắt nhìn anh, không khỏi bật cười, “Hàn Thiên Lỗi, không được! Tôi với cậu. .... Đừng đùa nữa!”

“Cô đừng kích động, tôi hỏi cô, cô ở bên tôi không vui sao? So với chú ba, tuổi hai chúng ta gần bằng nhau, yêu thích cộng đồng cũng nhiều. .... Cô xem xem, tôi thích hợp với cô hơn chú ba nhiều!” Hàn Thiên Lôi một mực chắc chắn, nếu đã thừa nhận, cũng sẽ không buông tay.

“Không thể nói như vậy được, cậu suy nghĩ cho tôi đi, sao tôi có thể yêu Hàn Thừa Nghị rồi sau đó lại yêu cháu trai của anh ấy! Ha. .... Đây không phải là vấn đề, bên nhau vui không cũng không được, cậu hiểu không?” Nhạc Tuyết Vi nhún vai giải thích cho Hàn Thiên Lôi.

Hàn Thiên Lôi lắc đầu, kiên trì nói: “Tôi không hiểu, chỉ cần chúng ta thích nhau, cô với chú ba thì sao chứ? Tôi không để tâm!”

“Nhưng tôi đề ý!” Nhạc Tuyết Vi cảm thấy không thể giải thích được, bắt đầu đi lên giường nằm, “Chúng ta đừng tiếp tục đề tài này nữa, đau đầu quá!”

“Đau đầu?” Hàn Thiên Lôi nhún vai, còn tưởng rằng cô thực sự đau đầu, lo lắng sờ trán của cô, “Trán vẫn bình thường, hôm nay cô không thoải mái, nghỉ ngơi cho tốt, về sau chúng ta nói tiếp, nhé?”

Nhạc Tuyết Vi nhắm chặt mắt, mơ hồ gật đầu. Hàn Thiên Lôi cúi đầu, nhắc tóc mái của cô ra, hôn nhẹ trên trán cô, nhẹ giọng nói: “Nghỉ ngơi đi! Tin tôi, tôi thật sự thích cô.”

Hàn Thiên Lôi đi ra ngoài, Nhạc Tuyết Vi đột nhiên mở mắt ra, ngồi dậy, lông tơ toàn thân đều dựng lên! Đây là chuyện gì? Đang yên đang lành, Hàn Thiên Lôi lại nói những lời này? Thật đúng là trẻ con, dù bề ngoài giống Hàn Thừa Nghị cỡ nào, trong xương tủy vẫn là tính trẻ con!

Nhạc Tuyết Vi cho rằng, chỉ cần cô cự tuyệt Hàn Thiên Lôi, không cho anh hy vọng gì, bọn họ sẽ có thể kết thúc, nhưng không ngờ cô kiên quyết, Hàn Thiên Lôi còn kiên quyết hơn.

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Tuyết Vi mới vừa mở cửa phòng ra, Hàn Thiên Lôi đã đứng trước mặt cô, trong tay bê đồ ăn, bên trong là đồ ăn sáng của cô.

“Dậy rồi? Đúng lúc lắm, vẫn còn ấm, tôi sợ gõ cửa sẽ đánh thức cô, muốn để cô ngủ thêm một ít, cho nên vẫn luôn đứng ở cửa chờ. ....” Hàn Thiên Lôi bê đồ ăn tiến vào trong phòng, quay đầu lại kéo Nhạc Tuyết Vi, “Vào đi thôi! Buổi sáng trong núi gió lớn, cô đừng đứng ngoài đó trúng gió, mau tới ăn gì đi.”

“.....” Nhạc Tuyết Vi khẽ nhếch miệng, nhìn Hàn Thiên Lôi, thật không biết nói gì, cô không biết phải đối xử với Hàn Thiên Lôi như nào. Bộ dáng Hàn Thiên Lôi như là bạn trai cô, Hàn Thiên Lôi muốn như thế nào đây?

“Thiên Lôi, hôm qua tôi chưa nói rõ sao? Cậu đừng như vậy, tôi và cậu không có khả năng, cậu đừng làm những điều vô dụng này.”

Mí mắt Hàn Thiên Lôi giật giật, trên mặt không có cảm xúc, kéo Nhạc Tuyết Vi ngồi xuống, cánh tay dài vịn vai nàng, lấy tư thế bá đạo ôm cô, không để ý đến cô, lắc đầu nói: “Không có gì là không thể, lúc trước không phải cô cũng không cam tâm tình nguyện đi theo chú ba sao? Tôi tin, tôi còn tốt hơn chú ba.”

“.....” Nhạc Tuyết Vi một chữ cũng không nói ra được.

“Chúng ta đừng quanh quẩn trong cái vấn đề này, về sau, tôi sẽ cho cô thấy, tôi thật sự tốt với cô.”

Ánh mắt Hàn Thiên Lôi rất chân thành, ánh mắt trong sáng thấy Nhạc Tuyết Vi kinh hãi, cô biết Hàn Thiên Lôi không nói đùa! Bởi vì biết anh nghiêm túc, cô mới càng sợ hãi. Không được, nơi này không thể ở lại, cô không thể ở cạnh Hàn Thiên Lôi.

Vì thế, thừa dịp Hàn Thiên Lôi đi xuống công trường, Nhạc Tuyết Vi thu thập hành lý, không chào hỏi ai, đi thẳng đến trạm xe buýt, ngồi lên quay về khu tiểu ba.

Mà ngày đó xe khách đi từ “Ấn hồ” về khu tiểu ba xảy ra chuyện, toàn bộ xe, 12 hành khách cùng tài xế rơi xuống vách núi. .... Trong lúc TV đang tin tức này, Hàn Thừa Nghị đang cùng đối tác nước ngoài dùng cơm, lúc nghe được cũng không để ý.

Trong túi di động vang lên, Hàn Thừa Nghị vừa thấy cháu trai gọi tới, liền nghe: “Thiên Lôi, có chuyện gì?”

“Chú ba, Tuyết Vi cô ấy. ....” Đầu bên kia, thanh âm Hàn Thiên Lôi giống như mất hồn. ....

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 91: Trở Lại Khởi Điểm

Editor: Thanh Tâm

Hàn Thừa Nghị mang theo Nghê Tuấn đuổi tới ‘Ấn hồ’, đã không kịp, chính xác mà nói, từ một khắc tai nạn kia phát sinh, cũng đã không còn kịp rồi.

Vùng núi ‘ ần hồ ’ cong queo này mà nói, chính là phi thường nguy hiểm, xảy ra chuyện cũng không phải lần một lần hai. Mười năm trước, Hàn Thừa Nghị lái xe chạy trốn tiến vào nơi này, chính là ở cái khúc cong trên đường này đã xảy ra va chạm với xe của kẻ thù. .... Hàn Thừa Nghị đứng ở đường núi bên cạnh, rũ mắt nhìn khe núi dưới chân sâu không thấy đáy, đột nhiên dưới chân mềm nhũn.

“Tam thiếu!”

“Chú ba!”

Hàn Thiên Lỗi cùng Nghê Tuấn đồng thời đem Hàn Thừa Nghị đỡ lấy, Hàn Thừa Nghị chỉ cảm thấy trước mắt một màn đen nhánh, đầu đau giống như là muốn vỡ ra, dưới chân lại như là đắm bóng.

Hàn Thừa Nghị đứng vững, ánh mắt âm trầm, hỏi cháu trai: “Cô ấy đang tốt lành, vì sao lại đột nhiên phải rời khỏi ‘ ần hồ ’?”

“Cháu, cháu. ....” Hàn Thiên Lỗi làm sao dám nói là bởi vì anh đột nhiên thông báo? Anh hiện tại đã là tự trách mình không kịp đến, chỉ hận không thể rơi xuống vách núi chính là anh, mà không phải Nhạc Tuyết Vi!

“A!” Hàn Thừa Nghị nhắm mắt, thật mạnh thở dài.

Tâm tư của tiểu nha đầu, muốn anh phải đoán thế nào? Nói đến cùng, đều là anh không tốt, vì sao muốn đem cô đuổi tới loại rừng núi hoang vu thế này? Điều kiện sinh hoạt không tốt, giao thông không có phương tiện, quả thực không có một chỗ tốt nào! Hiện tại tốt rồi, tiểu nha đầu cư nhiên đã xảy ra chuyện!

“Nghê Tuấn. .... Máy bay trực thăng điều tới chưa?”

Hàn Thừa Nghị đã không giống ngày thường vững vàng bình tĩnh, hấn trong lòng rõ ràng.Nhạc Tuyết Vi lạnh ít dữ nhiều, khả năng cô còn sống là cực kỳ bé nhỏ!

“Tam thiếu, đã tìm rồi. .... Bất quá, trước mắt còn không có bất luận tin tức gì. ....” Nghê Tuấn trả lời cũng có chút do dự.

Hàn Thừa Nghị suy yếu gật gật đầu, xoay người đi về hướng xe đỗ, vừa đi vừa nói: “Nghê Tuấn, đổi quần áo, chúng ta đi xuống!”

“Tam thiếu!”

“Chú ba. ....”

Không đợi Nghê Tuấn cùng Hàn Thiên Lỗi khuyên bảo, Hàn Thừa Nghị liền giơ tay ngăn trở bọn họ, “đừng nói nữa, muốn tôi ở chỗ này chờ, tôi làm không được, mặc kệ cô ấy sống hay chết, tôi muốn đích thân đi xuống, ôm cô ấy đi lên. ....”

Trong nháy mắt anh quay đầu lại kia, hai tròng mắt hẹp dài ẩm ướt một mảnh, chứa đầy thương tiếc cùng tự trách.

Việc Hàn Thừa Nghị đã quyết định, không ai có thể thay đổi, Nghê Tuấn chỉ có thể trầm mặc đi theo phía sau anh, đổi quần áo, đi theo máy bay trực thăng cùng nhau xuống khe núi phía dưới, tìm kiếm Nhạc Tuyết Vi.

Nhưng mà, trải qua một đêm mỗi một tìm tòi, trời đã sáng, vẫn không hề thu hoạch được gì.

Hàn Thừa Nghị sắc mặt càng ngày càng khó coi,càng lúc càng tái nhợt đến kinh người, cảm xúc cũng áp lực tới cực điểm, tùy thời sẽ tan vỡ.

“Tam thiếu, còn tìm sao? Có lẽ, đã ....” Cũng một bộ dạng mỗi một không chịu nổi Nghê Tuấn xin chỉ thị Hàn Thừa Nghị, có chút lời nói không dám nói, lại không thể không nói.

Hàn Thừa Nghị ánh mắt sắc bén mà phần hận ngăn trở Nghê Tuấn nói lời không may mắn, yên lặng một lúc lâu, phun ra một chữ: “Tìm!”

.....

Mà lúc này Nhạc Tuyết Vi, hồn nhiên không biết, cô đột nhiên biến mất, đã tạo thành ảnh hưởng to lớn như vậy.

Nhạc Tuyết vi người khiến Hàn Thừa Nghị phải lẩn lộn sắp đi nữa cái mạng, giờ phút này đang đứng ở trước ca ốc tập đoàn d-s, trong tay cầm một lá ‘ đơn xin từ chức ’, không nhanh không chậm đi vào ca ốc, lao đảo lắc lư đi tới bộ phận thiết kế.

Cô sở dĩ nhẹ nhàng như vậy, bởi vì cô không phải tới đi làm, mà là tới từ chức.

Vào bộ phận thiết kế, gõ cửa văn phòng thiết kế trưởng, Nhạc Tuyết Vi cung kính đem ‘ đơn xin từ chức ’ đặt ở bàn làm việc, mỉm cười ngọt ngào nói: “trưởng phòng, đây là đơn xin từ chức của tôi.”

..

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, đem đơn xin từ chức trả về cho cô, nói: “ đơn xin từ chức của cô tôi không có tư cách phê

duyet, lúc trước hợp đồng của cô là làm thư kí cho tổng tài, cho nên, tài liệu nhân sự của cô không thuộc về phần quản lí của tôi. Tôi nếu là phê duyệt cho cô, đó chính là vượt cấp.”

Nhạc Tuyết Vi nghiêng đầu, khó khăn: “Tôi phải tìm ai?”

Trưởng phòng buồn cười nhìn cô: “ nhân sự của cô thuộc quyền quản lí của tổng tài, cô muốn từ chức, tổng tài phải tự mình đồng ý mới được.”

“.....” Nhạc Tuyết Vi há to miệng, lộ ra biểu tình giật mình. Chỉ là từ chức mà thôi, sao phải phiền nhân vật lớn như vậy?

Không có cách nào, nếu trưởng phòng phê không được, vậy chỉ có tìm Hàn Thừa Nghị. Nhạc Tuyết Vi từ bộ phận thiết kế đi ra, lấy điện thoại di động, đem di động tắt máy cả đêm khởi động lại, chuẩn bị gọi điện thoại cho Hàn Thừa Nghị. Vừa khởi động máy, cái gì thế này! Nhảy ra vô số cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn..... Nhạc Tuyết Vi lật qua tất cả, Hàn Thiên Lôi, Hàn Thừa Nghị, thậm chí là Nghe Tuấn đều gọi cho cô vô số cuộc điện thoại?

“n..... Hàn Thiên Lôi tìm mình còn có thể lý giải, Hàn Thừa Nghị cùng Nghe Tuấn vì sao cũng muốn tìm mình?”

Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc làm bầm lâu bầu, nhấn vào dãy số của Hàn Thừa Nghị.

Đang ở dưới khe núi nản lòng thoái chí, sắc mặt đen thui của Hàn Thừa Nghị đột nhiên nghe được di động vang, bực bội liền muốn cầm lấy đập! Chính là mắt lơ đãng thoáng nhìn, trên màn hình cư nhiên hiển thị hai chữ ‘ tiểu Tuyết ’!

Hàn Thừa Nghị nhất thời ngây ngốc, phân không rõ đây là hiện thực hay vẫn là cảnh trong mơ, hồ hạp như ngừng lại, ấn nút tiếp máy, đưa điện thoại di động dán đến bên tai.

“Uy? Hàn Thừa Nghị, anh sao không đến công ty sớm một chút đi? Tôi tìm anh có chút việc, anh chừng nào thì tới? Tôi ở trước cửa văn phòng chờ anh!”

Nghe điện thoại đầu bên kia vang lên thanh âm quen thuộc mang theo nét trẻ con mềm mại, đại não căng chặt cả đêm của Hàn Thừa Nghị rốt cuộc cũng hoạt động, dưới phản xạ có điều kiện, máu nóng không ngừng bốc lên đầu..... Đây là Tiểu Tuyết, không phải ảo giác, rõ ràng chính xác chính là Tiểu Tuyết!

Hắn là vui sướng! Không, là mừng như điên!

Nhưng mà, sau khi mừng như điên, Hàn Thừa Nghị cảm xúc cả đêm lo lắng chợt bùng nổ, cầm di động đứng bật lên, hét vào di động: “Em thành thật ở yên một chỗ cho tôi! Nếu dám dịch một bước, tôi đánh gãy chân của em!”

Sau đó, nhanh chóng cúp điện thoại.

Gọi Nghe Tuấn: “Nghe Tuấn! Trở về!”

“n?” Nhạc Tuyết Vi nắm di động, vẻ mặt mờ mịt..... Người này có tật xấu! Không thể hiểu được, lại phát điên cái gì rồi?

Mặc kệ nó! Tưởng tượng nhiều làm gì? Hiện tại chỉ cần từ chức, về sau liền cùng anh không có bất kì quan hệ gì. Hàn Thừa Nghị, Hàn Thiên Lôi, nam nhân họ Hàn đều cô quái, cô vẫn là trốn thật xa cho tốt.

.....

Hàn Thừa Nghị không có rửa mặt chải đầu, không có làm bất luận cái gì, trực tiếp chạy tới tập đoàn d’s, lại không có như ý nguyện ở cửa văn phòng nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi. Tức khắc, nổi giận không thể át.

“Người đâu?” Hàn Thừa Nghị nhìn chung quanh một vòng, thói quen híp nửa mí mắt giờ phút này lại thành trợn ngược lên.

Nghe Tuấn chạy nhanh dò hỏi thư kí tìm người, báo cho Hàn Thừa Nghị: “Tam thiếu, nhạc tiểu thư ở phòng trà cho khách.....”

Không đợi Nghe Tuấn nói xong, Hàn Thừa Nghị xoay người về hướng phòng trà.

Ở phòng trà cao nhất, so với nhà ăn ngoài mặt còn xa hoa hơn. Nhạc Tuyết Vi ôm một ly trà sữa, di động đặt ở trên bàn, ống hút cắn ở trong miệng, một bên hút trà sữa, một bên chơi trò chơi, căn bản không biết nguy hiểm đang ở từng bước tới gần.

Hàn Thừa Nghị vô thanh vô tức đứng yên trước mặt Nhạc Tuyết Vi, nhìn cô bình yên vô sự, tâm tình phức tạp không cách nào hình dung.

“Nhạc tiểu thư.....”

Vẫn là Nghe Tuấn nhìn không được nhắc nhở Nhạc Tuyết Vi đang chơi di động nhập thần.

“ Ân?” Nhạc Tuyết Vi bỗng dưng dừng lại, lúc này mới phát hiện Hàn Thừa Nghị không biết khi nào đã tới.

Bất quá, bộ dáng của anh quá dọa người đi! Như thế nào một thân trang điểm? mặc trang phục leo núi, tóc rối bời, còn một tầng hôi, còn có trên người, giày, đều dính bùn đất..... Còn có sắc mặt này, là chuyện nào? Thấy kiểu gì cũng giống như là vài ngày không ngủ?

“Ách, tổng tài.”

Nhạc Tuyết Vi cảm thấy lúc này sát khí trên người Hàn Thừa Nghị thực nặng, yên lặng đứng lên, bó tay bó chân luống cuống.

Hàn Thừa Nghị bình tĩnh nhìn cô, chỉ là không nói lời nào.

Nhạc Tuyết Vi bị anh nhìn không thể hiểu được, không được tự nhiên đánh giá chính mình, nhỏ giọng nói thầm: “Minh có cái gì không đúng không? Làm gì nhìn mình kì quái vậy?”

“Em tới làm gì? Không phải nói tìm tôi có việc sao?” Hàn Thừa Nghị cố nén cảm xúc không rõ ràng trong lòng, rót cuộc mở miệng.

“Úc.....” Nhạc Tuyết Vi nghe anh hỏi, vội vàng từ ba lô lấy ra tờ ‘ đơn xin từ chức ’ đưa tới trước mặt Hàn Thừa Nghị, “Cái kia, tôi là tới từ chức, tôi đi đến bộ phận thiết kế, bất quá, trưởng phòng thiết kế nói, hồ sơ nhân sự là anh tự mình đảm nhiệm, cho nên, muốn từ chức cũng chỉ có thể tìm anh phê.”

Lúc này, Hàn Thừa Nghị nhìn không được! Anh vì cô lo lắng hãi hùng, ở khe núi tìm kiếm cả đêm ‘ sống phải thấy người người chết phải thấy xác ’! Kết quả, vừa nhìn thấy cô, cô liền nói cô muốn từ chức?

“Hừ!”

Hàn Thừa Nghị từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, rũ xuống mắt đuổi tay hai tay tiếp nhận ‘ đơn xin từ chức ’, cầm ở trong tay nhìn cũng không nhìn, hai tròng mắt nhìn chăm chú vào Nhạc Tuyết Vi, làm trò trước mặt cô, đem ‘ đơn xin từ chức ’ xé thành từng mảnh.

“Ai, Anh!” Nhạc Tuyết Vi muốn đi lên đoạt lại nhưng không kịp, trừng mắt nhìn anh, dậm chân, “Anh làm gì vậy?”

“Làm gì?” Hàn Thừa Nghị buồn cười nhìn cô, ánh mắt tràn đầy mỉa mai cùng bất đắc dĩ, “Làm như vậy em không rõ sao? Từ chức, tôi không đồng ý! Đơn phương vi ước, là muốn.....”

“Tôi biết, muốn bồi thường sao? Anh làm tôi sợ rồi đấy! Trên hợp đồng không có viết ba trăm vạn nhiều như vậy!” Nhạc Tuyết Vi tức giận nhìn anh, còn tưởng rằng cô ngốc sao? cô đã sớm xem qua hợp đồng, loại thực tập sinh giống như cô, cho dù là vi ước, cũng không có khả năng phải trả nhiều như vậy.

“Úc? thông minh ra rồi?” Hàn Thừa Nghị ghé cười một chút, tươi cười cất giấu hung ác, “Vậy có khả năng em đã quên. Em vẫn là một học sinh, em đi thực tập phải có giấy giám định! em làm việc trực tiếp với tôi, giấy giám định của em, là yêu cầu tôi tự mình viết. Em hy vọng tôi viết như thế nào? Ưu tú, tốt đẹp, đạt tiêu chuẩn, vẫn là không đạt tiêu chuẩn?”

“Anh!” Nhạc Tuyết Vi trừng mắt, giật mình nhìn Hàn Thừa Nghị, giống như con rắn bị nắm bảy tắc, mất đi lực phản kháng.

Đột nhiên, Hàn Thừa Nghị nhíu mày, bước nhanh đến trước mặt Nhạc Tuyết Vi, vịn ở bả vai cô, đầu ngón tay dùng sức bấm vào da thịt cô.

“Ách..... Đau, đau! Anh nhẹ tay thôi!” Nhạc Tuyết Vi không rõ nguyên do nhìn Hàn Thừa Nghị, cảm thấy hôm nay anh thật sự là quá kỳ quái. “Anh muốn làm gì?”

“Hừ! Đau, Em còn biết đau?” Hàn Thừa Nghị bỗng dưng buông Nhạc Tuyết Vi ra, xoay người liền đi, trong miệng nói, “Đừng mơ từ chức! Thành thành trở lại đi làm cho tôi, không cần chờ đến ngày mai, hiện tại liền lập tức tới phòng tổng tài báo danh!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 92: Vậy Cũng Không Cho Đi

Editor: Chi Misaki

Lần nữa ngồi bên cạnh chiếc bàn làm việc nhỏ trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn D.S, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy có chút không chân thực, cô thật không tin được, bản thân thực sự đã quay về đây rồi sao? Càng kỳ quái hơn là Nhạc Tuyết Vi phát hiện ra, Hàn Thừa Nghị đi vào phòng nghỉ đến giờ còn chưa đi ra.

Cầm trong tay bản lịch trình đã được sắp xếp hợp lý, Nhạc Tuyết Vi gõ cửa phòng nghỉ.

"Vào đi." Là giọng nói trầm thấp khàn khàn của Hàn Thừa Nghị.

"Tổng giám đốc, đây là lịch trình của ngày... A!"

Nhạc Tuyết Vi đẩy cửa đi vào, nói còn chưa nói xong, liền mạnh mẽ xoay người bịt kín hai mắt. Miệng kêu lên: "Anh chưa mặc quần áo sao lại không nói? Anh còn để cho tôi đi vào?"

Hàn Thừa Nghị mới từ phòng tắm đi ra, tẩy sạch một thân dơ bẩn, giờ phút này bên hông chỉ buộc duy nhất một chiếc khăn tắm rộng thùng thình, chỉ có thể che khuất bộ vị quan trọng. Nhưng ngay cả như vậy, dáng người hoàn mỹ của anh cũng đủ để khiến cho người ta suy nghĩ viển vông, trong miệng không khỏi nuốt nước miếng.

"Haha!"

Bàn tay khê vuốt mái tóc, Hàn Thừa Nghị không chút để ý nói: "Em trốn cái gì? So với cái này thì còi toàn bộ em cũng không phải là chưa thấy qua."

"Này, này..." Nhạc Tuyết Vi cảm thấy, cùng người nhà họ Hàn nói chuyện quả thực rất khó cho dù là việc nhỏ hay việc lớn: "Anh có ổn không? Bằng không, tôi để ở trong này, chính anh tự xem..."

"Được." Hàn Thừa Nghị mệt mỏi ngồi xuống giường, đột nhiên gờ tay che miệng ho lên: "Khụ khụ... Khụ khụ..."

Mây rậm không khỏi cau chặt, xem ra là do tối qua hốt hoảng lo sợ, lao lực quá độ, lúc này để lại di chứng. Mười năm rồi, kể từ mười năm trước tìm được đường sống trong chỗ chết, trong 10 năm anh vì chấn hưng Hàn gia, ngay cả một lần cảm mạo anh cũng không để cho mình phải trải qua, nay cư nhiên có thể vì cô gái nhỏ này mà lần qua lộn lại đến phát bệnh?

Nhạc Tuyết Vi nghe thấy nghĩ chắc anh cũng không dám (khỏa thân), liền thử xoay người qua.

Ai biết, vừa xoay người lại Nhạc Tuyết Vi càng kêu lớn hơn: "A..."

"Khụ khụ... Đừng ồn ào!" Hàn Thừa Nghị không kiên nhẫn cau mày, đè thấp giọng nói vỗ vỗ vào vị trí bên người: "Qua đây."

Nhạc Tuyết Vi quả quyết lắc đầu, cô cũng không bị ngốc, rõ ràng anh còn còi sạch sẽ hơn so với vừa rồi? Ngay cả khăn tắm cũng quăng đi, bây giờ thân thể trần truồng còn muốn cô đi qua? Người nào dám đi qua mới là kẻ đàn nha!

"Cái kia... Anh cứ từ từ mặc, tôi ra bên ngoài đợi anh..."

Cô nói xong đang định xoay người rồi đi, chân còn chưa kịp bước đã gặp trở ngại!

"Quay lại!"

Hàn Thừa Nghị nhủ mi thờ gấp quất nhẹ, nha đầu này không muốn quan tâm chỉ muốn ra ngoài, không có biện pháp, anh chỉ có thể đứng lên kéo cô lại. Bởi vì thân thể không khỏe, nhiệt độ cơ thể lúc này bắt đầu tăng cao.

Nhạc Tuyết Vi bị anh ôm vào trong ngực, cảm giác giống đưa thân vào trong lò lửa, vừa muốn vùng vẫy lại phát hiện ra anh khác thường.

"Anh, anh làm sao vậy?" Chân chừ vì cơ thể đằng sau không có mặt quần áo, tuy Nhạc Tuyết Vi rất lo lắng, nhưng một cử động nhỏ cũng không dám.

"Khụ khụ... Đừng nhúc nhích." Hàn Thừa Nghị ho càng ngày càng nặng, chạm đến cơ thể mềm mại thorn ngát của Nhạc Tuyết Vi trong người liền thoải mái không thôi, dứt khoát ôm chặt lấy cô không động.

"Này!" Nhạc Tuyết Vi cảm thấy trên người đột nhiên bị đè nặng, bất mãn cau mày oán giận: "Anh đừng dựa vào tôi! Anh rất nặng nha!"

"Khụ khụ, đừng nhúc nhích..." Hàn Thừa Nghị bị bệnh liền trở nên yếu đuối hơn bình thường rất nhiều.

Trong lòng Nhạc Tuyết Vi không hiểu sao liền run lên, rốt cục cũng xoay người qua đỡ anh, hơn nữa còn tự cảnh cáo bản thân mình vô lễ chó nhin: "Anh làm sao vậy? sao người lại nóng thế? Phát sốt rồi hả? Phát sốt lại còn không mặc quần áo... Tôi đỡ anh lên trên giường."

Hao tâm tổn sức cả buổi, Nhạc Tuyết Vi rốt cuộc cũng đỡ được Hàn Thừa Nghị lên giường nằm, vừa sờ trán của anh, nhiệt độ thực sự nóng đến dọa người! Không được, phải báo cho Nghê Tuấn tìm bác sĩ tới.

Nhạc Tuyết Vi đứng lên muốn đi gọi điện thoại, vừa mới động liền bị Hàn Thừa Nghị kéo lại: "Em đi đâu? Không được đi, em phải ở trong tầm mắt của tôi! Em thử để tôi không tìm thấy em lần nữa xem, tôi thật sự sẽ chặt đứt chân em!"

Lời này của anh tới tai Nhạc Tuyết Vi lại chẳng có duyên cớ gì, cô không khỏi dờ khóc dờ cười lắc đầu nói: "Tôi không định đi đâu cả, anh phát sốt, tôi muốn để Nghê Tuấn đưa bác sĩ tới khám cho anh, có được không?"

"Không được, cứ ở trong này đi, khụ khụ..." Hàn Thừa Nghị vừa nói, vừa ho, bàn tay to gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ của Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi cảm thấy Hàn Thừa Nghị bị bệnh thật giống như đứa nhỏ cố tình gây sự, cô chỉ có thể đồng ý với anh: "Được, tôi không đi, anh đưa điện thoại cho tôi mượn, điện thoại của tôi để ở bàn ngoài rồi."

Hàn Thừa Nghị nháy mắt ra hiệu coi như đồng ý, Nhạc Tuyết Vi đứng dậy, một tay bị anh nắm, một tay kia cố gắng với lấy chiếc điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường: "Ai..." Lấy được điện thoại, dưới chân lại bị trượt một cái, cả người bổ nhào vào trong lòng Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị thừa cơ tóm lấy cái eo của cô, nhắc cô đặt lên người mình.

"A!" Nhạc Tuyết Vi kinh hô một tiếng, không khỏi kinh ngạc trừng anh, thì ra bộ dáng yếu đuối vừa rồi là giả vờ? Đây còn không phải là thừa sức hay sao?

Cái gáy mạnh mẽ bị nâng lên sau đó nhanh chóng bị ép xuống, bốn cánh môi không có tri hoán liền dán lại. Hàn Thừa Nghị là người bệnh mắc chứng đói khát, dùng hết khí lực của bản thân cho nụ hôn này, Nhạc Tuyết Vi chỉ cảm thấy lúc này anh điên cuồng chưa bao giờ có, bị miệng của anh gặm cắn khiến cho môi cô dần trở nên mất cảm giác. "Đừng, đừng..."

Tạm giữ được khoảng cách, Nhạc Tuyết Vi thở gấp kháng nghị.

Hàn Thừa Nghị được như ý nguyện kết thúc nụ hôn, nhưng cũng không có buông cô ra, mà ôm lấy mặt cô ấn mạnh vào lồng ngực rắn rỏi của mình.

Ở gần anh cô có thể nghe thấy được tiếng tim đập mạnh mẽ, Nhạc Tuyết Vi không thể nói rõ cảm giác lúc này trong lòng mình, chỉ cảm thấy khăn trương đến lòng bàn tay cũng chảy đầy mồ hôi.

"Đề cho tôi đứng dậy, tôi muốn gọi điện thoại..." Nhạc Tuyết Vi chống lên người Hàn Thừa Nghị ngồi dậy, một tay vẫn như cũ bị Hàn Thừa Nghị nắm lấy, Nhạc Tuyết Vi thật không rõ hôm nay anh rốt cuộc bị làm sao nha.

"Ừm, Nghê tiên sinh? Uh'm..." Nhạc Tuyết Vi một tay cầm điện thoại nói rõ tình hình bên này của Hàn Thừa Nghị cho anh nghe: "Uh'm, đề cho bác sĩ đến đây đi!"

Rất nhanh Nghê Tuấn liền mang theo bác sĩ đến, trên mặt hai người đều là biểu tình không thể tin được, hơn mười năm qua, Hàn Thừa Nghị ngoài việc bị thương do vết đao, đánh nhau kịch liệt gây ra, đã khi nào thì thấy anh bị bệnh giống như vậy?

Nhạc Tuyết Vi thấy bác sĩ đến, nghĩ muốn rút tay ra, nhưng Hàn Thừa Nghị vẫn nhất quyết không chịu buông, Nhạc Tuyết Vi sốt ruột: "Anh sao thế? Tôi cũng không đi mà!" Người này sao lại giống trẻ con thế?

Hàn Thừa Nghị không thèm nhìn cô, cố chấp quẩn chặt lấy cô: "Không được đi..."

Bác sĩ cùng Nghê Tuấn đứng một bên, Nhạc Tuyết Vi lại bị anh lôi lôi kéo kéo, mặt cô liền đỏ lên xấu hổ đứng ở một bên không biết nên làm gì cho phải.

Bác sĩ cùng Nghê Tuấn đều là người thức thời, nên làm cái gì thì làm không ai nhìn thấy gì cả, việc của ai người ấy làm.

Đấu tranh cùng Hàn Thừa Nghị thất bại, sau khi bác sĩ đi, Nhạc Tuyết Vi liền gọi Nghê Tuấn lại cầu xin giúp đỡ: "Nghê tiên sinh, anh xem này... Tôi còn có việc phải làm nha! Những lịch trình ngày hôm nay của tổng giám đốc còn cần phải hủy." Cô không thể lúc nào cũng bị Hàn Thừa Nghị quẩn lấy.

Nghê Tuấn nhìn Nhạc Tuyết Vi lắc lắc đầu, dè dặt thanh âm nói: "Nhạc tiểu thư, cô theo tôi Tam Thiếu chút đi! Nếu không phải vì cô, ngài ấy cũng không đến mức..."

"Nghê Tuấn! Ai cho cậu lăm miệng vậy? Ra ngoài!" Không đợi Nghê Tuấn nói xong, Hàn Thừa Nghị đã lạnh lùng cắt đứt lời nói của anh.

Nghê Tuấn muốn nói lại thôi, lại nhìn Nhạc Tuyết Vi, bắt đắc dĩ xoay người đi ra cửa.

Nhạc Tuyết Vi thật không hiểu, Hàn Thừa Nghị bị bệnh tại sao lại vì cô? Mấy ngày qua cô đều chưa gặp anh có được không? Chẳng lẽ nói, ngày đó cô rơi xuống sông, chính mình không bị bệnh, trái lại cách không\* truyền mầm bệnh cho anh? Thật sự là buồn cười!

"Anh muốn lôi kéo tôi đến khi nào?" Nhạc Tuyết Vi bắt đắc dĩ trợn trắng mắt, tức giận nói.

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị lạnh xuống, cắn chặt răng nói: "Em không muốn ở gần tôi đến thế sao? Nói cho em biết, dù em có bằng lòng hay không, em cũng phải ở lại!"

"Phải, tôi là thư ký của anh, được, tôi ở đây coi anh... Nhưng bây giờ tôi đi hủy lịch trình ngày hôm nay đã được không?" Nhạc Tuyết Vi thật sự là không thể hiểu được, hai người bọn họ không có quan hệ gì, anh dựa vào cái gì mà đối xử với cô lúc lạnh lúc nóng, muốn làm gì thì làm?

"Không được, Nghê Tuấn sẽ xử lý, em chỉ cần ở đây thôi, một bước cũng không thể rời tôi."

Hàn Thừa Nghị rất không thoải mái, nói chuyện đều tổn sức.

Nhạc Tuyết Vi nhìn anh quả thực là bị bệnh không nhẹ, đành phải mặc anh, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh. Lúc này di động của Hàn Thừa nghị đột nhiên vang lên, là Hàn Thiên Lôi gọi tới. Hàn Thừa Nghị một tay nắm chặt lấy tay Nhạc Tuyết Vi, một tay lại đang truyền dịch, kết quả chỉ có thể để Nhạc Tuyết Vi tiếp.

"Ừm?"

"Ừm... Tuyết, Tuyết Vi?" Giọng nói Hàn Thiên Lôi nghe qua cũng rất lạ.

Trong lòng Nhạc Tuyết Vi nghĩ, hai chú cháu nhà này hôm nay bị làm sao vậy?"Uh'm, là tôi, chú ba cậu... Muốn anh ấy nghe sao?"

"Không, không cần, tôi gọi điện thoại để xác nhận cô không có việc gì thôi, may mắn ngày hôm qua cô không có gặp chuyện gì trên chiếc xe kia, nếu có mà xảy ra chuyện gì, cả đời này tôi cũng không thể tha thứ cho chính mình! Tuyết Vi, cô không biết, tôi cùng chú ba hôm qua đều rất sợ, chú ba phải điều cả trực thăng cùng người xuống khe núi tìm cô một đêm, nói sống thì thấy người chết phải thấy xác..."

Đầu bên kia điện thoại, Hàn Thiên Lỗi còn đang lải nhải chưa nói xong, nhưng bên này Nhạc Tuyết Vi đã không còn tâm trạng để nghe nữa.

Thì ra anh chặt vật như vậy là vì... Anh lo lắng cho cô cả đêm, mang theo người tìm cô cả một đêm, thì ra Nghe Tuấn muốn cô theo bởi anh là vì điều này?

Nhạc Tuyết Vi há miệng nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, mà Hàn Thừa Nghị lúc này đã khép mắt lại, đại khái cũng đã nghe thấy Hàn Thiên Lỗi nói ở trong điện thoại, Nhạc Tuyết Vi hé miệng cười, anh vẫn còn xấu hổ à? Người đàn ông này thực là, bình thường không phải quen bá đạo cường thế sao? Sao lúc này còn xấu hổ như vậy?

Theo lý thuyết, Hàn Thừa Nghị bị ốm, Nhạc Tuyết Vi không nên cười, nhưng khóe miệng của cô lại không tự chủ được mà nhếch lên, nụ cười mang theo hạnh phúc từ tận đáy lòng.

Bàn tay bị anh cầm, mười ngón tay đan xen với nhau, Nhạc Tuyết Vi xốc chân lên giường nằm cạnh anh. Cơ thể Hàn Thừa Nghị bỗng cứng nhắc, sau đó dần thả lỏng. Trước ngực nặng thêm một cái đầu, bên hông cũng bị một cánh tay khoác lên.

"Làm gì?" Hàn Thừa Nghị vừa hỏi liền biết anh đây là được tiện nghi lại còn khoe mẽ.

Nhạc Tuyết Vi đoán được ý nghĩ của anh, cũng không vạch trần, chỉ hé miệng nén cười: "Tôi cũng mệt, nằm một chút."

Đây là lần đầu tiên kể từ khi rời khỏi Bán Hạ Sơn Trang, hai người chủ động làm ra hạnh động thân mật như thế. Hàn Thừa Nghị lặng lẽ mở mắt, cúi đầu thỏa mãn hôn lên mái tóc mềm mại của cô, ôm cô bình yên đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 93

Editor: Nguyễn

Lúc sắp tan tầm, Nhạc Tuyết Vi nhận được điện thoại của bà ngoại, nói là muốn chuyển nhà.

"Dạ? Bà ngoại, dọn nhà à?" Nhạc Tuyết Vi còn tưởng rằng bà ngoại nói đùa. "Dọn đi đâu ạ?"

Trong điện thoại bà ngoại cũng nói không rõ, chỉ muốn Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng trở về.

Nhạc Tuyết Vi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tan tầm thì về nhà.

"Đi đâu?"

Hàn Thừa Nghị luôn bá đạo, một câu đơn giản, lại mang theo ý muốn kiểm soát. Trải qua chuyện lần trước, anh rất sợ, sợ không có tin tức của Nhạc Tuyết Vi sẽ lo lắng.

Cách một khoảng cách rất ngắn, Hàn Thừa Nghị nghe thấy rất rõ bà cháu nói chuyện, nghĩ đến Nghe Tuấn đã sắp xếp tốt phòng bên "Thủy ngân danh đồ", động tác rất nhanh, không đến mấy ngày đã xong.

Nhạc Tuyết Vi nâng mắt, nghi ngờ hỏi Hàn Thừa Nghị: "Hàn tổng, anh nói xem, đi siêu thị mua xì dầu, lại bốc thăm trúng thưởng là chuyện bình thường sao?"

Khóe miệng Hàn Thừa Nghị kéo một cái, buồn cười hỏi lại: "Em cảm thấy anh là loại người phải đi siêu thị mua xì dầu sao?"

"Ặc, cũng đúng, hỏi anh anh cũng không biết. Chắc anh cũng không biết xì dầu là cái gì!"

Nhạc Tuyết Vi vẫn còn đang chìm sâu trong suy nghĩ, lẩm bẫm, "Mua xì dầu trúng thưởng không sao nhưng phần thưởng lại là một căn hộ? Đây là thật ư? Sao có thể chứ? Nhất định là bà ngoại nhớ nhầm rồi. .... Em trở về xem là biết."

"Ách. ...." Nghe Nhạc Tuyết Vi nói như thế, Hàn Thừa Nghị cảm thấy xấu hổ. Nghe Tuấn này, anh bảo đừng để người khác nghi ngờ, Nghe Tuấn lại

tìm lý do mua xì dầu trứng thương? Dù anh không biết xì dầu là gì, nhưng nhìn phản ứng của Tiểu Tuyết cũng biết lý do này không hợp lý.

Thấy Nhạc Tuyết Vi đứng lên, Hàn Thừa Nghị chạy nhanh đi theo phía sau cô.

“Anh còn có việc gì sao?” Nhạc Tuyết Vi khó hiểu xoay người nhìn anh, nhắc: “Đêm nay không có tiệc xã giao, anh có thể tự do hoạt động, ví dụ như hẹn hò với vị hôn thê gì đó.”

Hàn Thừa Nghị không bày tỏ ý kiến, gạt đầu, vẫn đi theo phía sau Nhạc Tuyết Vi.

Đến thang máy, Nhạc Tuyết Vi ấn nút thang máy dành cho nhân viên, lại bị Hàn Thừa Nghị kéo vào thang máy cho sắp.

Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc nhìn anh, đều nói nữ nhân tâm tư khó đoán, nhưng cô thấy, tâm tư Hàn Thừa Nghị còn khó đoán hơn, rốt cuộc anh có ý gì với cô? Dù gì hai người cũng sẽ không có kết quả, Nhạc Tuyết Vi quyết định không nên nghĩ nhiều.

Ra khỏi cửa công ty, xe Hàn Thừa Nghị đã dừng đó, Nghê Tuấn đã mở cửa xe chờ anh.

“Hàn Tổng, em đi đây, ngày mai gặp..... A!”

Nhạc Tuyết Vi từ biệt Hàn Thừa Nghị, đang chuẩn bị đi, lại bị Hàn Thừa Nghị nắm cổ tay kéo lên xe.

“Anh làm gì vậy? Em muốn đến nhà bà ngoại!”

“Anh đưa em đi.” Hàn Thừa Nghị tuyên bố như đinh đóng cột.

Vì thế, Nhạc Tuyết Vi cứ mang theo nghi ngờ cùng Hàn Thừa Nghị đến nhà bà ngoại.

Bà ngoại nhìn bọn họ cùng nhau trở về, cao hứng không khép được miệng, đặc biệt là khi nhìn Hàn Thừa Nghị, đôi mắt còn thân thiết hơn Nhạc Tuyết Vi, từ lúc anh vào cửa, liền lôi kéo anh, ân cần hỏi han.

“Nghe Tuyết Vi nói, con là Hàn Thừa Nghị? Bà ngoại gọi con là Thừa Nghị nhé?” Bà ngoại hiền lành, đôi mắt cười tùm tùm thành một cái đường nhỏ.

Hàn Thừa Nghị cong thân mình, cười nịnh nọt: “Đương nhiên có thể, bà ngoại.”

“Phốc!” Nhạc Tuyết Vi phum một nước, mắt tròn trố, “Kêu ai là bà ngoại thế? Là bà ngoại anh sao? Đừng kêu thân thiết như vậy.....”

“Ai, Tuyết Vi! Không được như vậy!” Bà ngoại không cao hứng trừng mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi, “Sao lại nói thế?”

Lại lôi kéo Hàn Thừa Nghị nói: “Thừa Nghị đừng để ý! Tuyết Vi từ nhỏ không có cha mẹ, bị bà chiều hư, tính tình có chút không tốt, nhưng trong lòng rất thiện lương.”

Hàn Thừa Nghị quay đầu tới nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, ánh mắt giao hoạt, “Không sao đâu ạ, con biết, con đã sớm quen rồi.”

“.....” Nhạc Tuyết Vi ghen hống nhìn trần trối, người này thật đúng là nói dối không chớp mắt! Anh còn sớm quen? Anh quen gì chứ? Sao cô lại lên xe anh ngồi trở về chứ? Lại còn không cẩn thận cho anh vào nhà?

“Thừa Nghị, nhà con có mấy người? Năm nay con bao nhiêu tuổi? Cha mẹ con vẫn khỏe chứ?” Bà ngoại càng nhìn Hàn Thừa Nghị càng vừa lòng, bắt đầu hỏi gia phả anh.

Hàn Thừa Nghị đều trả lời hết.

“Con có ba anh chị em, nhưng anh cả đã qua đời, còn chị hai, cha con cũng đã sớm qua đời, thân thể mẹ con không tốt, không thường quản chuyện nhà, trong nhà chủ yếu dựa vào chị hai, con còn có chị dâu, đúng rồi, còn có cả cháu trai. Năm nay con 30.....” Bà ngoại nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng gật đầu, nghe được tuổi của Hàn Thừa Nghị, lấp bắp kinh hãi, “Con lớn như vậy sao? Thật là nhìn không ra. Lớn hơn Tuyết Vi rất nhiều.”

Nhạc Tuyết Vi đắc ý cười, trừng mắt nhìn Hàn Thừa Nghị một cái, nhìn xem, bà ngoại chê anh già!

Hàn Thừa Nghị nhú mị, có chút hối hận.

Nhưng không nghĩ tới, bà ngoại lại nói: “Kỳ thật nhìn con không giống 30, Tuyết Vi tính trẻ con, tìm người thành thực ổn trọng như con cũng là chuyện tốt. Bà ngoại cảm thấy các con thực xứng đôi, về sau con chăm sóc thật tốt cho Tuyết Vi nhé!”

Hàn Thừa Nghị không nhịn được cười, khóe môi cong lên, liếc mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi..... Xem đi, bà ngoại nói chúng ta xứng đôi.

“Dạ, bà ngoại yên tâm. Con sẽ chăm sóc Tiểu Tuyết thật tốt.....”

Đây là..... Cái quái gì vậy!

Thấy tình huống bất lợi với mình, Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng đổi đề tài, hỏi bà ngoại: “Bà ngoại, tò bốt thăm trứng thương đâu? Cho con xem, nhất định

là bà nhìn lầm rồi, sao có thể mua xì dầu trúng căn hộ được?”

“A.. suýt thì quên mất!”

Bà ngoại lúc này mới nhớ tới chuyện cháu gái trở về, chạy lên phòng ngủ lấy tờ bóc thăm trúng thưởng.

Nhạc Tuyết Vi nhìn thấy, thật đúng là..... Trúng căn hộ! Chỉ là mua xì dầu trúng căn hộ, rất kỳ lạ! Lại nhìn kỹ, căn hộ này lại ở “Thủy ngân danh đô”? Từ từ, “Thủy ngân danh đô”..... không phải sản nghiệp tập đoàn D·S sao?

Trong đầu đột nhiên giật mình, Nhạc Tuyết Vi chuyển tầm mắt hướng về phía Hàn Thừa Nghị.

Về mặt Hàn Thừa Nghị mờ mịt nhìn lại, khóe miệng cười như không cười.

Nhạc Tuyết Vi bật cười, cô không cần hỏi, nhìn biểu tình cũng biết, là anh làm! Anh muốn làm gì? Không tìm thấy gì ở chỗ cô, liền tính toán xuống tay chỗ bà ngoại sao? Thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn nào, phù hợp với tác phong làm việc của anh!

“Bà ngoại, con đói!” Nhạc Tuyết Vi cầm tờ bóc thăm trúng thưởng, siết chặt, tưởng tượng Hàn Thừa Nghị chính là tờ bóc thăm, cô muốn siết nát anh ra!

Bà ngoại không cảm giác được đang có mạch nước ngầm chảy giữa hai người, xin lỗi nói: “Đúng rồi, bà ngoại quên mất, các con còn chưa ăn cơm. Làm sao bây giờ? Bà ngoại không biết Thừa Nghị sẽ cùng con đến, cũng không nấu nhiều, như vậy đi, Tuyết Vi, con đưa Thừa Nghị ra ngoài ăn! Mau đi đi! Thừa Nghị cũng đói bụng rồi?”

Hàn Thừa Nghị lắc đầu, cười nói: “Bà ngoại, con không đói.”

Bà ngoại lắc đầu nói: “Ài, Tuyết Vi không thể đói được, lúc đói dễ tuột huyết áp, tật xấu này từ trong bụng mẹ rồi, con mau dẫn Tuyết Vi đi ra ngoài ăn một chút gì đi.”

“Dạ.” Hàn Thừa Nghị nhường mảy, Tiểu Tuyết còn có tật xấu này? Từ trước đến nay không thấy Tuyết Vi nói qua? Tiểu nha đầu lại còn có chuyện giấu anh, làm cho anh đã đau lòng, lại cảm thấy khó chịu.

Hàn Thừa Nghị đến gần, kéo tay cô, “Đi thôi! Cơm trưa ăn cũng đã lâu rồi, sao em không nói? Hiện tại có cảm thấy thoải mái không?”

“Có!” Nhạc Tuyết Vi cảm thấy anh thật buồn cười, một bên dùng hết thủ đoạn bức bách cô đi vào khuôn khổ, bên kia lại có thể làm ra dáng vẻ ôn nhu như vậy! Đâu mới thật sự là anh? Nhạc Tuyết Vi cũng không muốn nào loạn trước mặt bà ngoại, tránh tay anh, nhưng không tránh thoát đành để mặc anh.

Bà ngoại vừa thấy hai người như vậy, cười ha hả đẩy bọn họ đi ra ngoài: “Mau đi đi! Thật là.....” Cảm tình tốt như vậy, thật tốt.

Vừa ra khỏi nhà bà ngoại, Nhạc Tuyết Vi ra sức tránh thoát Hàn Thừa Nghị, phần hận căm tức nhìn anh.

“Anh muốn làm gì?”

Hàn thừa nghị thấy có biến cũng không sợ hãi, giả vờ không hiểu: “Anh làm gì?”

Nhạc Tuyết Vi ném tờ bóc thăm kia vào người anh, chất vấn: “Anh dám nói, đây không phải anh giờ trò? ‘Thủy ngân danh đô’ này không phải của anh sao?”

Tiểu nha đầu này càng ngày càng thông minh! Hàn Thừa Nghị duỗi tay xoa trán, gật đầu, nếu Tuyết Vi đã biết, phủ nhận cũng không có ý nghĩa. “Đúng, là anh bảo Nghê Tuấn đi làm..... Em xem bà ngoại ở nhà cũ quá, không có phương tiện không nói, đối với thân thể cũng không tốt.”

“Ai cần anh lo? Có quan hệ gì với anh?” Nhạc Tuyết Vi tức giận, hơn nữa cảm thấy anh rất biến thái không nói lý, “Trên thế giới này người ở nơi như thế rất nhiều, thậm chí còn có người ngủ ở ngoài đường, cầu vượt, sao anh không đi bố thí cho bọn họ? Em không cần anh bố thí!”

“Bố thí?” Hàn Thừa Nghị nhảy bèn nắm bắt từ này, ngữ khí trở nên sắc bén, giữ hai tay Nhạc Tuyết Vi, lạnh giọng chất vấn, “Em cảm thấy anh đang bố thí em sao? Nhạc Tuyết Vi, anh đối với em như thế nào? Em dám nói anh bố thí cho em?”

Hàn Thừa Nghị nhìn cô, đôi mắt thâm thúy trong đêm tối như một đạo phù chú màu đen, nháy mắt đảo loạn thần trí Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi không dám đối diện anh, rùng rợn, cắn môi dưới, “Anh không cần dùng phương thức này để mưu tính em, anh làm như vậy cũng vô dụng thôi, em sẽ không khuất phục.”

Rõ ràng là ở thế yếu, nhưng vẫn rất quật cường.

Hàn Thừa Nghị bất đắc dĩ phát ra một tiếng thở dài, “Được, anh không ép em anh thật sự muốn bà ngoại thay đổi chỗ ở. Em không muốn anh cũng không ép em, nhưng em đừng nói những lời nói vô lương tâm đó. Anh không phải nhà từ thiện, càng không đồng cảm, anh rất bận, không rảnh quản nhiều người, nhiều chuyện như vậy..... Anh đối tốt với bà ngoại, cũng chỉ là bởi vì muốn đối tốt với em.”

Trong lòng Nhạc Tuyết Vi ‘lộp bộp’, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 94: Đưa Cô Ta Ra Nước Ngoài

Editor: Chi Misaki

Chuyện Nhạc Tuyết Vi trở lại thành phố T, rất nhanh người nhà họ Kiều đều biết. Mà người thứ nhất biết đến là Kiều Vũ Vi.

Làm thư ký của Hàn Thừa Nghị, lịch trình của anh hoàn toàn do cô an bài, trong đó đương nhiên còn bao gồm cả việc chọn đặt nhà hàng cho anh cùng Kiều Vũ Vi hẹn hò. Nếu Hàn Thừa Nghị không rảnh, cô còn phải phụ trách gọi điện nhắc Kiều Vũ Vi, hơn nữa còn phải phai xe đi đến cô ta.

Hôm nay, Nhạc Tuyết Vi gọi điện cho Kiều Vũ Vi trước hai tiếng, nhắc nhở cô ta buổi tối còn có hẹn.

"Ừm, là Kiều tiểu thư sao? Tôi là thư ký tổng giám đốc, muốn nhắc cô buổi tối 7 giờ 30, sẽ có xe ở trước cửa nhà đón cô tới ‘Xuân Tứ Quý’."

Bên kia Kiều Vũ Vi dừng lại hồi lâu, đại khái là nghe giọng nói rất quen thuộc, nhưng nhất thời không ngờ đến chính là Nhạc Tuyết Vi vốn nên ở ‘Án Hồ’, nên liền kiều căng ngang ngược đáp: "Biết rồi!"

Nhạc Tuyết Vi bĩu môi cúp điện thoại, cái giá cũng thực lớn nha!

Vẫn đang ở giai đoạn làm quen thôi, đính hôn còn chưa có, cũng đã lên giọng thế này rồi, về sau nếu thực sự cùng Hàn Thừa Nghị kết hôn, thành phu nhân tổng giám đốc thì sẽ thế nào nữa? Nhạc Tuyết Vi có thể tưởng tượng ra bộ dáng lỗ mũi hếch lên tận trời của hai mẹ con Khang Tuệ Trân.

Trước giờ tan tầm, Nhạc Tuyết Vi lại nhắc nhở Hàn Thừa Nghị một lần: "Tổng giám đốc, 7 rưỡi, ngài có một cuộc hẹn với Kiều tiểu thư, ngài chớ quên, hiện tại đã sắp 7 giờ rồi."

Hàn Thừa Nghị chột nhiu mày, buông việc trong tay ra, ngẩng đầu nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, nhìn kỹ cô. Mấy ngày này, cô làm việc anh đều quan sát... Cô thay anh sắp xếp cuộc hẹn với Kiều Vũ Vi, việc chọn hoa và quà tặng cho Kiều Vũ Vi cũng đều do một tay cô xử lý.

Có thể nói, năng lực làm việc của Nhạc Tuyết Vi, tuyệt đối không thua kém Hách Tích Âm đã từng theo anh nhiều năm.

Nhưng trong lòng Hàn Thừa Nghị cũng không thoải mái như vậy. Nhìn cô cứ coi như không có việc gì đi làm chuyện này, Hàn Thừa Nghị nhin không được mà suy nghĩ, cô làm việc này trong lòng có suy nghĩ gì? Nếu trong lòng một người phụ nữ có người đàn ông ấy thì làm sao có thể thay người đó an bài một cuộc hẹn với người phụ nữ khác?

Kỳ thật việc này, Hàn Thừa Nghị có thể giao cho Nghê Tuấn đi làm, nhưng anh lại không làm vậy, anh muốn nhìn một chút xem Nhạc Tuyết Vi sẽ có phản ứng gì. Anh thậm chí đã nghĩ nếu cô vì vậy mà ghen thì tốt biết bao.

Nhưng kết quả phải khiến anh thất vọng rồi, Nhạc Tuyết Vi chẳng những không có ghen, cấu kình, mà còn làm vô cùng tốt. Nói cách khác cô thật sự làm như anh nói, thoải mái đặt xuống mọi thứ, lần nữa bắt đầu lại!

Phụ nữ tuyệt tình, quả nhiên còn ngoan độc hơn so với đàn ông.

"Tổng giám đốc, ngài còn có việc sao?" Nhạc Tuyết Vi thấy Hàn Thừa Nghị cứ ngây ngốc nhìn mình, khó hiểu hỏi.

"Không có việc gì, em tan tầm đi!" Hàn Thừa Nghị bất đắc dĩ thờ dài, phát tay với Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi thu thập xong, đi ra khỏi văn phòng. Vừa đến cửa thang máy, không nghĩ tới lại gặp phải Kiều Vũ Vi, hai người đều lấy làm kinh hãi.

"Cô..." Kiều Vũ Vi chỉ vào Nhạc Tuyết Vi, nhớ tới cuộc điện thoại buổi chiều, liền bùng tính đại ngộ: "A! Tôi nói sao giọng nói này lại quen thế... Thì ra là cô! Làm sao cô đã trở lại? Không phải cô bị điều đến ‘Án Hồ’ sao? Cô lại về văn phòng Tổng giám đốc rồi?"

Đối với vấn đề của cô ta, một cái Nhạc Tuyết Vi cũng không muốn trả lời, nhưng nơi này lại là công ty, cô chỉ có thể duy trì lễ phép cười, nói: "Kiều tiểu thư, sao ngài lại không trực tiếp đến ‘Xuân Tứ Quý’? Tổng giám đốc thay quần áo xong sẽ đến, như vậy tôi đi trước đây, tạm biệt."

Nói xong, Nhạc Tuyết Vi lưu loát xoay người, hoàn toàn không muốn nhiều lời cùng Kiều Vũ Vi.

Nhạc Tuyết Vi không muốn gây chuyện, nhưng điều đó không có nghĩa là Kiều Vũ Vi sẽ buông tha cho cô!

"Cô không được đi!" Kiều Vũ Vi tiến lên ngăn cản Nhạc Tuyết Vi, không có ý tốt liếc xéo cô: "Cô dùng thủ đoạn nào để trở lại bên cạnh anh ấy? Đừng

cho là tôi không biết cô có suy nghĩ gì! Cô cho rằng ý vào mình có vài phần tư sắc là có thể câu dẫn anh ấy sao? Hừ... Bà mẹ đã chết kia của cô còn xinh đẹp hơn cô! Nhưng kết quả thì sao? Người thắng cuối cùng còn không phải là mẹ tôi?"

Nhạc Tuyết Vi nhìn chung quanh, bảo vệ còn đang đi theo sau Kiều Vũ Vi, cô ta làm như vậy thực sự không biết là rất dọa người sao? Người chị này của cô, chỉ số thông minh thật sự... Không chấp nhận nổi.

"Kiều tiểu thư, thời gian không còn sớm, nếu ngài muốn lên thì nhanh lên đi!" Nhạc Tuyết Vi thật không muốn dây dưa nhàm chán với cô ta, nên vòng qua người cô ta rào bước đi tiếp.

"Không cho đi, nói rõ ràng đã!" Kiều Vũ Vi nóng nảy, cắn chặt lấy Nhạc Tuyết Vi không buông.

Nhạc Tuyết Vi thật không thể nhịn được nữa, lườm Kiều Vũ Vi đang bóp cổ tay mình, cất giọng đầy mỉa mai cười: "Cô muốn biết? Tôi đây sẽ nói cho cô biết, cái gì tôi cũng chưa dùng, là anh ấy gọi tôi trở về. Nếu như tôi có thể ý vào nhan sắc của mình mà câu dẫn anh ấy, chuyện bây giờ còn khó có thể nói... Được chưa?"

"Cô!" Kiều Vũ Vi vừa nghe thấy, trên mặt hết trắng rồi lại hồng, thiếu kiên nhẫn liền giơ tay lên muốn đánh Nhạc Tuyết Vi: "Làm sao cô lại có thể không biết xấu hổ như vậy?"

Nhưng cái tát này lại không như mong muốn của cô ta rơi vào trên mặt Nhạc Tuyết Vi, mà là... Kiều Vũ Vi quay đầu kinh ngạc nhìn về phía người bắt lấy tay cô ta, cư nhiên là Hàn Thừa Nghị không biết đã đi ra khỏi thang máy từ lúc nào!

"Thừa, Thừa Nghị!" Giờ phút này Kiều Vũ Vi ảo não hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống. Vẫn luôn giả danh thực nữ một thời gian dài trước mặt Hàn Thừa Nghị, rốt cục hôm nay cũng bị lộ đuôi sao? Đều do Nhạc Tuyết Vi con ranh chết tiệt này, nếu không phải nó, cô ta cũng sẽ không tức giận như vậy!

Hàn Thừa Nghị nhũn mảy, trong lòng không vui nói: "Em đang làm cái gì?"

"Em..." Kiều Vũ Vi ấp úng không biết nên giải thích như thế nào, cô ta cảm thấy Hàn Thừa Nghị rất không vui. Anh lại chưa từng tức giận qua với cô lần nào! Lại là vì Nhạc Tuyết Vi. Hàn Thừa Nghị trái lại nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, cẩn thận nhìn mặt cô một hồi, xác nhận cô không có bị đánh, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: "Em đi trước đi!"

Nhạc Tuyết Vi ngậm cười lạnh, quả nhiên Kiều Vũ Vi có chút khác biệt, nếu những người khác dám đối xử với cô như vậy, người nọ đã sớm nhận được một cú đấm chào hỏi của anh rồi! Cô được coi là gì đây? Vĩnh viễn cũng bại trên tay Kiều Vũ Vi, nhớ tới khoảng thời gian vui đùa bên anh khi ấy, cô cũng chỉ được coi như một sủng vật thôi sao?

Cảm giác này rất tệ! Nhạc Tuyết Vi không nói một lời, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng quật cường của cô, Hàn Thừa Nghị không tự chủ được liền bước lên hai bước, nhưng cánh tay anh lại bị Kiều Vũ Vi quăn lấy.

"Thừa Nghị, anh giận em sao?" Hai mắt Kiều Vũ Vi phủ sương, đáng thương tội nghiệp nhìn Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị đành để Nhạc Tuyết Vi rời đi, chuyển qua trấn an Kiều Vũ Vi: "Tôi không tức giận, tôi vĩnh viễn cũng không tức giận với em."

Sau khi kết thúc buổi hẹn hò với Hàn Thừa Nghị, Kiều Vũ Vi vừa về nhà liền oán giận nói chuyện với Khang Tuệ Trân.

"Mẹ, con nhỏ chết tiệt kia không biết vì sao lại chạy về bên cạnh Hàn Thừa Nghị rồi!" Kiều Vũ Vi mặc dù có chút ngu xuẩn, nhưng cũng ý thức được nguy cơ cận kề, biết người em gái thông minh xinh đẹp Nhạc Tuyết Vi này chính là một cái uy hiếp lớn.

"Hừ!"

Khang Tuệ Trân quả thực cũng bị con gái làm cho tức chết rồi, bà ta nháy mắt với con gái một cái: "Nói nhỏ chút, con bé kia đang ở trên phòng làm việc nói chuyện với ba con đó! Con lớn tiếng như vậy, là muốn để cho ba con nghe thấy sao?"

"Mẹ!" Kiều Vũ Vi phẫn hận ném cái túi xách trong tay đi, ngồi xuống trên ghế sofa, đề thấp giọng nói bắt đầu oán giận, đem chuyện hôm nay từ đầu đến cuối kể cho Khang Tuệ Trân nghe.

Khang Tuệ Trân vừa nghe xong liền thấy không ổn, nha đầu Nhạc Tuyết Vi kia đúng là có tiềm chất làm hồ ly tinh! Nếu không bắt nó đi, còn đặt ở bên người Hàn Thừa Nghị, đây tuyệt đối là một tai họa ngầm, nhưng phạm là đàn ông, nếu phải chọn giữa một trong hai chị em tuyệt đối sẽ chọn Nhạc Tuyết Vi chứ không chọn Kiều Vũ Vi!

"Vũ Vi à, Hàn thừa Nghị chưa từng tức giận với con, cậu ta vì sao lại nhìn trúng con thế?"

Về điểm này, Khang Tuệ Trân nghi ngờ rất lâu rồi. Càng nghĩ càng thấy đưa con gái này của bà, thật sự không thể có được sức quyến rũ khiến cho đàn ông nhất kiến chung tình nhất quyết không buông tha.

"..." Kiều Vũ Vi mờ mịt lắc đầu: "Anh ấy nói 10 năm trước bọn con đã biết nhau, mười năm trước tuy con không nhớ lắm, nhưng người giống như anh ấy, nếu con đã gặp qua làm sao có thể quên? Mẹ cũng biết cảm giác của con đối với kẻ có tiền tuyệt đối rất miễn cảm!"

Khang Tuệ Trân chặc lưỡi nói: "Con tìm cách hỏi cậu ta, xem 10 năm trước rốt cục đã xảy ra chuyện gì, điều này rất quan trọng, chúng ta biết rõ cũng sẽ có chuẩn bị trước."

"Mẹ, con nhỏ chết tiệt kia phải làm sao bây giờ?" Kiều Vũ Vi lo lắng nhất vẫn lại là Nhạc Tuyết Vi.

Trên mặt Khang Tuệ Trân liền xuất hiện một nụ cười âm hiểm: "Nó không phải vẫn nghĩ ra nước ngoài sao? Chuyện này ba con vẫn luôn muốn nó làm, nếu bọn họ đều nghĩ vậy, chúng ta sẽ tiễn nó ra nước ngoài! Vừa giải quyết được phiền toái này không nói còn khiến cho ba con vui vẻ!"

Kiều Vũ Vi vừa nghe thấy liền nghĩ đây quả thực là biện pháp tốt! Nhạc Tuyết Vi vừa đi, Hàn Thừa Nghị có tâm tư đối với cô ta cũng vô dụng.

"Mẹ, vẫn là mẹ nghĩ chu đáo!"

Hai mẹ con thương nghị xong, buổi tối liền nói chuyện này cho Kiều Vạn Đông biết.

Kiều Vạn Đông vui mừng quá đỗi, tuy chuyện con gái ra nước ngoài không cần vợ ông đồng ý, nhưng nếu bà đã chủ động nói ra, ông vẫn rất vui mừng.

Vì thế, Kiều Vạn Đông liền đi trung cầu ý kiến của Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi vừa nghe, đôi con ngơoi di chuyển, chẳng tốn thời gian cũng đoán ra được tâm tư vợ vẫn này của mẹ con Khang Tuệ Trân.

"Là di chủ động nói ra?"

Nhạc Tuyết Vi cười đầy mỉa mai, Kiều Vũ Vi hành động cũng thật nhanh, vừa mới biết cô trở về bên người Hàn Thừa Nghị, đã bắt đầu có hành động rồi. Có điều cô cũng không trách cô ta, vừa đúng cô cũng không muốn ở bên cạnh Hàn Thừa Nghị, cô đối với chuyện làm tiểu tam một chút hứng thú cũng không có.

Kiều Vạn Đông gật đầu: "Di con nói, vừa lúc để cho con biết, trước giờ ba vẫn luôn nghĩ cách thuyết phục. Con không ra nước ngoài học chuyên sâu thì thật đáng tiếc."

Nhạc Tuyết Vi đương nhiên cũng hiểu điều này, suy nghĩ rồi nói: "Để con đến công ty nói chuyện cùng tổng giám đốc đã. Dù sao con thực tập ở đây cũng có quan hệ với anh ấy."

"Aizz, muốn nói gì? Để cho chị con đi nói đi... Hàn Thừa Nghị dù có nhất quyết không thả người, chị con mà nói cậu ta vẫn phải nghe. Con không biết đâu, chị con nói gì Hàn Thừa Nghị cũng đều nghe theo."

Kiều Vạn Đông càng nói càng kích động: "Chờ sắp xếp xong chuyện con đi du học, còn phải tìm kiếm đối tượng cho con nữa. Không nhất định phải có tiền giống Hàn Thừa Nghị, chỉ cần đối xử tốt với con là được..."

Trong khi ba cô đang suy tính chuyện tương lai cho cô, Nhạc Tuyết Vi lại nghĩ, nếu Kiều Vũ Vi muốn Hàn Thừa Nghị buông tha cho cô, anh thực sự sẽ buông sao? Cô ba lần bốn lượt muốn đi cũng chưa thành, nói cho cùng vẫn là anh không nỡ buông cô.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 95: Cô Ta Mới Đúng Là Bé Gái Kia

Editor: Chi Misaki

Kiều Vũ Vi dựa theo những lời Khang Tuệ Trân dạy, lúc hẹn hò với Hàn Thừa Nghị, liền bắt đầu hỏi anh.

"Nào, ăn đi!"

Hàn Thừa Nghị cắt thịt bò xong liền đẩy tới trước mặt Kiều Vũ Vi, anh vẫn luôn chăm sóc cô ta chu đáo như thế.

Kiều Vũ Vi một bên ăn thịt bò, một bên ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, ở trong lòng đang tìm kiếm từ ngữ thích hợp để hỏi Hàn Thừa Nghị: "Thừa Nghị, anh có thể nói chuyện 10 năm trước chúng ta quen biết nhau thế nào không?"

Hàn thừa Nghị đang cắt thịt bò cho mình liền ngừng lại, im lặng một lúc mới nở nụ cười, nghĩ đến chuyện mười năm trước, nụ cười của anh đặc biệt trở nên âm áp: "Em thật đúng là... Mười năm trước tuy em còn rất nhỏ, nhưng chuyện lớn như vậy, em thực sự không nhớ một chút nào sao?"

Trong lòng Kiều Vũ Vi liền nhảy dựng lên, mười năm trước... Đã xảy ra chuyện rất lớn? Chuyện gì? Cô ta một chút ấn tượng cũng không có!

Hàn Thừa Nghị cười lắc đầu, thay cô rót thêm chút rượu đỏ, rũ mắt nói: "Tôi còn tưởng rằng ở chung với tôi lâu như vậy, ít nhiều em cũng sẽ nhớ ra."

Xem ra, bộ dạng ngày đó của tôi quả thực quá thảm, lâu rồi mà em vẫn chưa nhận ra tôi."

Lời anh nói khiến cho Kiều Vũ Vi càng nghe càng hồ đồ.

"Mười năm trước, tại vùng núi "Ân hồ", em còn nhớ rõ không?" Hàn Thừa Nghị đặt dao nĩa xuống, thong dong nhìn Kiều Vũ Vi.

Mười năm trước ở vùng núi "Ân hồ"? Kiều Vũ Vi mờ mịt nhìn Hàn Thừa Nghị, trong lòng bắt đầu bối rối... Cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa từng đi qua "Ân hồ", cô ta thức sự chưa từng đi qua 'Ân hồ'!

Hàn Thừa Nghị cười đầy bao dung, đôi mắt khép hờ, ánh mắt như nhìn về một nơi xa xôi.

"Mười năm trước, tôi xảy ra tai nạn xe cộ tại "Ân hồ", xe treo trên vách núi... Tôi tưởng mình đã chết chắc rồi, nhưng chính lúc đó lại có một cô gái nhỏ xuất hiện, gõ cửa kính xe của tôi, hỏi tôi có còn sống không." Hàn Thừa Nghị im lặng, hỏi Kiều Vũ Vi: "Còn nhớ không?"

Kiều Vũ Vi không biết là nên nhớ tới hay là không nhớ ra, bởi vì anh nói chuyện này cô ta vô cùng khẳng định chuyện này không xảy ra với cô ta!

May mắn, Hàn Thừa Nghị không có tiếp tục hỏi cô ta, tiếp tục nói: "Cô gái nhỏ biết tôi còn sống... Lại dựa vào nghị lực kinh người, cứu tôi từ trên vách núi đem lên, kéo tôi đến bên đường quốc lộ, đưa tôi vào bệnh viện. Nếu không phải có cô ấy, tôi đã chết..."

Ánh mắt Hàn Thừa Nghị càng trở nên dịu dàng hơn, không khỏi cầm lấy tay Kiều Vũ Vi vẫn đặt trên bàn, nụ cười đầy ấm áp: "Nghĩ ra chưa? Em chính là cô gái nhỏ kia."

"..." Kiều Vũ Vi hoàn toàn hóa đá, đã không còn từ ngữ nào có thể hình dung sự khiếp sợ của cô ta lúc này.

Thì ra đây là nguyên nhân Hàn Thừa Nghị đối xử tốt với cô ta, nói muốn cưới cô ta làm vợ! Trách không được, cảm thấy anh đối xử với cô ta tốt không lý do, thậm chí tốt đến mức quá phận! Hóa ra anh coi cô ta là ân nhân cứu mạng của mình!

Nhưng Kiều Vũ Vi có thể chắc chắn khẳng định, người kia căn bản không phải cô ta! Vậy thì cái gì đã khiến cho Hàn Thừa Nghị hiểu lầm?

"Như thế nào, làm sao có thể..." Kiều Vũ Vi khản trương nắm chặt hai tay, sợ sẽ tiết lộ tâm tư của mình lúc này. Nếu như bị Hàn Thừa Nghị biết cô ta không phải là bé gái cứu mạng anh ngày đó, anh còn có thể đối tốt với cô ta, nguyện ý cưới cô ta sao?

Hàn Thừa Nghị liền giải thích ý nghĩa câu nói của Kiều Vũ Vi là: "Tôi làm sao có thể nhớ rõ em, làm sao có thể tìm đến em, phải không?"

Kiều Vũ Vi đỏ đần nhìn Hàn Thừa Nghị, hoảng hốt nuốt nước miếng.

"Lúc ấy, tôi túm được bảng tên của em, mặt trên có viết Kiều Vũ Vi lớp 4 ban A... Như thế nào, lúc em trở về cũng không phát hiện ra bảng tên của mình bị mất sao?" Hàn Thừa Nghị lại nghĩ tới bảng tên kia đến giờ anh vẫn còn cất giữ, không khỏi cười tự đắc nói: "Biết không? Bảng tên kia đến bây giờ tôi vẫn còn cất giữ."

‘Onggg’... Một tiếng, đầu óc Kiều Vũ Vi như muốn nổ tung!

Trong lòng cô ta rất rõ bé gái kia không phải là mình, đừng nói là cô ta chưa từng đi qua "Ân hồ", cho dù có thật gặp phải chuyện như thế, coi tính cách của cô ta, làm sao có thể không biết tự lượng sức mình đến vách núi cứu một người đàn ông dờ sống dờ chết lên?

Nhưng cô ta hiểu, cô ta không thể nói ra chân tướng! Nếu Hàn Thừa Nghị đã cho rằng cô ta là bé gái kia, cô ta nhất định phải là bé gái kia! Hơn nữa còn phải nghĩ mọi biện pháp để bảo vệ bí mật này, để cho Hàn Thừa Nghị cả đời vẫn cho rằng như thế!

Xem ra đây là ý trời, không biết chuyện này rốt cuộc là ai làm, đã vậy còn mang theo ‘bảng tên' của cô ta?

Bỗng dưng, Kiều Vũ Vi nhớ tới một người, đáy lòng lập tức bị một cỗ sợ hãi bao trùm! Người mặc đồng phục, đeo bảng tên của cô ta... Chẳng lẽ chính là Nhạc Tuyết Vi? Đột nhiên nhớ ra, mười năm trước, Nhạc Tuyết Vi tựa hồ đã từng đi qua "Ân hồ", nói là lớp học tổ chức hoạt động dã ngoại ngoài thành!

Càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn, một bữa cơm này Kiều Vũ Vi ăn trong nỗi sợ hãi, lo lắng cùng không yên lòng.

Lúc không biết Hàn Thừa Nghị vì sao lại đối tốt với cô ta như vậy, nhưng khi đã biết rồi, cô ta liền thấy sợ hãi không thôi... Một khi lời nói dối bị vạch trần, cô ta có khả năng sẽ bị đánh cho hiện nguyên hình! Không được, cô ta không thể để cho chuyện này xảy ra!

Hàn Thừa Nghị không biết trong lòng cô ta đang nghĩ gì, còn tưởng rằng cô ta đang nghĩ tới chuyện 10 năm trước, nhiều mày đầy suy tư, anh liền trấn an: "Nghĩ không ra cũng không vội, em thiện lương như thế, chắc là đã làm nhiều việc tốt nên cũng không để chuyện này ở trong lòng." Kiều Vũ Vi cười gượng hai tiếng, khản trương nói: "Không phải đâu! Em nhớ rồi, anh nói thế em liền nhớ ra rồi."

"Uh ờ, em yên tâm, tôi sẽ luôn đối xử tốt với em. Đời này mạng của tôi chính là của em, cho nên, cái gì tốt nhất, tôi đều nguyện ý trao cho em." Hàn Thừa Nghị nhẹ nắm lấy tay Kiều Vũ Vi, vẻ mặt chuyên chú, lời thề son sắt.

Về đến nhà, Kiều Vũ Vi liền đi tìm Khang Tuệ Trân.

"Mẹ, mẹ, làm sao bây giờ? Mẹ phải nghĩ cách nhanh chóng tống con nhỏ Nhạc Tuyết Vi kia ra khỏi nước, tốt nhất là để cho nó vĩnh viễn cũng không trở lại nữa!" Kiều Vũ Vi thiếu kiên nhẫn, nghĩ đến khả năng rất lớn đứa trẻ mà Hàn Thừa Nghị nói đến kia là Nhạc Tuyết Vi.

"Xảy ra chuyện gì? Sao con lại lo lắng vậy? Không phải đã làm xong sao?" Khang Tuệ Trân không thể nhìn nổi bộ dáng con gái xảy ra chút chuyện liền dậm chân, năm đó nếu bà ta cũng như thế này thì làm sao có thể đảm nhận nổi cương vị phu nhân hiệu trưởng đây.

"Mẹ..." Kiều Vũ Vi quả không được nhiều chuyện như vậy, sốt ruột vội vàng hoảng sợ nói lại một lần lời Hàn Thừa Nghị đã nói với cô ta.

Khang Tuệ Trân nghe xong cũng trở nên mơ hồ rồi. Hai mẹ con đều nghĩ giống nhau, bé gái mà Hàn Thừa Nghị muốn tìm, chỉ sợ thật là... Nhạc Tuyết Vi!

Đầu tiên, Nhạc Tuyết Vi do bà ngoại nuôi lớn, điều kiện gia đình cực kỳ túng quẫn, Khang Tuệ Trân bị Kiều Vạn Đông tạo áp lực, cũng có vài lần đi thăm Nhạc Tuyết Vi, mỗi lần đi cũng đều mang theo mấy thứ quần áo mà Kiều Vũ Vi hay mặc đến, trong số đó đương nhiên có đồng phục cũ của Kiều Vũ Vi!

Thứ hai, loại chuyện cứu người từ trên vách núi xuống này, vừa nghe thấy tuyệt đối giống việc nha đầu kia có thể làm, cùng người mẹ đoán mệnh Nhạc Từ của mình giống nhau, trời sinh Nhạc Tuyết Vi ở phương diện này cũng ngu ngốc như thế!

Thứ ba, Khang Tuệ Trân không phải Kiều Vũ Vi, chuyện mười năm trước, bà ta nhớ rõ hơn Kiều Vũ Vi nhiều! Mười năm trước Nhạc Tuyết Vi quả thật đã từng đi qua vùng núi "Án hồ", hơn nữa, tựa hồ còn xảy ra chuyện rất lớn ở đó, trở về sau mấy ngày liền bị bệnh nặng một trận.

Bởi vì lần bị bệnh kia tương đối nặng, Nhạc Tuyết Vi sốt cao không lùi, nói mê không ngừng, Kiều Vạn Đông phải ở trong bệnh viện trông coi mấy ngày đêm... Cho nên, Khang Tuệ Trân đặc biệt nhớ rõ!

Căn bản không cần chứng thực, Khang Tuệ Trân đã trăm phần trăm khẳng định, người mà Hàn Thừa Nghị muốn tìm là Nhạc Tuyết Vi chứ không phải là Kiều Vũ Vi!

Nhưng Khang Tuệ Trân làm sao có thể chấp tay dâng miếng bánh thịt từ trên trời rơi xuống cho người khác?

"Con bé chết tiệt kia, vận số thật kém... Làm chuyện tốt thế này mà lại không có mệnh hưởng. Chuyện này coi như ông trời đã định trước, lại để cho Hàn Thừa Nghị nghĩ rằng đó là con, Vũ Vi, vận may của con đã đến, ngàn vạn lần phải bắt lấy!"

Khang Tuệ Trân lộ ra ý cười gian trá, ánh mắt tràn ngập tham lam cùng tà ác.

Kiều Vũ Vi vội vàng hứa theo mẹ mình: "Con biết, con sẽ, nhưng mà mẹ...Mẹ phải sớm nghĩ cách tống nó ra nước ngoài mới được, nó còn ở đây chung quy vẫn là một tai họa!"

"Yên tâm, mẹ sẽ thúc giục ba con!"

Dưới sự thúc đẩy cực lực của Kiều Vạn Đông, Nhạc Tuyết Vi không thể không đem chuyện này thành chuyện lớn cần thảo luận trong ngày. Chỉ là, xét thấy kinh nghiệm mỗi lần từ chức đều thất bại trong quá khứ, Nhạc Tuyết Vi còn chưa biết mở miệng với Hàn Thừa Nghị thế nào.

Chủ nhật, lúc bà ngoại chuyển nhà, không cần phải nói, chuyện này đương nhiên là Nghê Tuấn đã sắp xếp thật tốt. Kỳ thật cũng không cần chuyển cái gì, nhà mà Nghê Tuấn đã chọn đương nhiên có thể ở.

Hàn Thừa Nghị cư nhiên cũng đến đây, hơn nữa bà ngoại còn đặc biệt thích anh, thấy anh trên mặt đều nở nụ cười.

Chuyển nhà xong, dọn xếp tốt mọi thứ, bà ngoại bắt đầu cắt dưa hấu cho Hàn Thừa Nghị, một bên cắt, một bên nói: "Thừa Nghị vất vả rồi... Tới, dưa hấu này ăn rất ngọt."

"Cảm ơn bà ngoại." Hàn Thừa Nghị ở trước mặt bà ngoại tuyệt đối ngoan ngoãn làm cho người ta không bắt bẻ được gì.

Đối với chuyện này, Nhạc Tuyết Vi đã không còn cảm xúc gì rồi, anh thích lừa mình dối người thì tùy anh thôi.

Vừa lúc, thừa dịp bà ngoại ở đây, trước mặt Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi muốn nói chuyện mình sẽ ra nước ngoài.

"Bà ngoại, con muốn ra nước ngoài học." Lúc Nhạc Tuyết Vi nói lời này chỉ nhìn bà ngoại, không hề nhìn Hàn Thừa Nghị.

Hôm nay Hàn Thừa Nghị không mặc Tây phục, một thân quần áo ở nhà thoải mái, cổ áo rộng mở lệch sang một bên lộ một phần xương quai xanh, cả người có vẻ lười biếng mà tùy ý. Vừa nghe thấy Nhạc Tuyết Vi bất thành lời nói ra điều này, vốn đang thảnh thơi ăn dưa hấu, động tác trong tay liền cứng lại.

Bà ngoại nghe xong, thật cao hứng: "Thật sao? Quyết định rồi hả? Aizz... bà đã nói cháu thông minh, vẫn luôn khuyên cháu ra nước ngoài học, cháu vẫn không muốn đi là do phí học..."

Nhạc Tuyết Vi cảm nhận được hai luồng ánh mắt nóng bỏng của Hàn Thừa Nghị chiếu thẳng lên người mình, chỉ có thể cố tình làm như không thấy, tiếp tục nói với bà ngoại: "Bà ngoại, chi phí người không cần lo lắng, cháu nằm trong danh sách trường học cử đi. Sang bên kia cháu có thể tranh thủ làm thêm kiếm tiền sinh hoạt, tiền học phí cùng tiền ăn đều là nhà trường cung cấp."

"A! Thật sự?" Bà ngoại vô cùng mừng rỡ, vỗ tay cười đáp: "Vậy thì tốt quá rồi! Bà ngoại vẫn biết Tuyết Vi rất thông minh, cháu rất giống mẹ cháu!"

Đột nhiên, "Cách" một tiếng giòn vang, là âm thanh Hàn Thừa Nghị đặt hoa quả lên mâm đựng trái cây, không biết có phải anh cố ý không, một tiếng này... Âm thanh có vẻ rất lớn. Ngay cả bà ngoại cũng cảm thấy anh có chút không thích hợp, quay đầu kinh ngạc nhìn về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 96: Vì Cô Ta Mà Thả Cô Đi

Editor: Thanh Tâm

"Sao vậy?"

Bà ngoại nhìn Hàn Thừa Nghị, không rõ hỏi: "Có phải dưa hấu này không ngọt hay không?"

Hàn Thừa Nghị cầm lấy khăn trên bàn lau miệng, tao nhã lau khô miệng mình, hờ hững lắc lắc đầu, sống mũi hiện lên một tia âm lãnh lạnh lùng: "Không phải, rất ngọt, bà ngoại!"

Nói xong, anh thay đổi tầm mắt nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi đang đứng đối diện này giờ không dám nhìn thẳng vào anh, không nóng không lạnh lên tiếng: "Tiểu Tuyết muốn xuất ngoại, tại sao không thương lượng với cháu?"

Nhạc Tuyết Vi có thể tưởng tượng ra vô số phản ứng của anh, vì vậy lúc này hai cánh tay xiết chặt lấy nhau một hồi, trầm mặc không nói.

Đúng là tin này đã làm bà ngoại kinh hãi, nhìn về phía cháu gái, hỏi: "Tuyết Vi, xuất ngoại chuyện lớn như vậy, cháu cũng không có thương lượng qua với Thừa Nghị sao? Cháu đứa bé này, thật không hiểu chuyện rồi... Chuyện quan trọng như thế, làm sao mà ngay cả bạn trai của mình cũng không nói rõ, liền tự mình quyết định?"

Bà ngoại mặc dù đau lòng cho cháu gái, nhưng lời này hiển nhiên là đứng dưới góc độ của Hàn Thừa Nghị để cân nhắc.

Hai chữ "Bạn trai" này đâm nhói vào ngực Nhạc Tuyết Vi, cô không thể nhịn được nữa, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn bà ngoại, bật thốt lên: "Bà ngoại, anh ấy không phải bạn trai của con..."

"Tiểu Tuyết!" Cô còn chưa nói hết, Hàn Thừa Nghị liền lớn tiếng cắt đứt lời cô.

Bà ngoại trước giờ chưa từng thấy đáng vẻ Hàn Thừa Nghị nghiêm khắc như vậy, nghĩ rằng cháu gái thật sự đã làm cậu ấy tức giận rồi.

Hàn Thừa Nghị một bụng lửa giận, muốn nổi giận nhưng lại không thể, cường chế tâm tình sắp bùng phát, lên tiếng: "Tiểu Tuyết, chúng ta ra ngoài nói, đừng âm ỉ làm phiền bà ngoại nghỉ ngơi."

Nhạc Tuyết Vi không muốn đi, nếu như đi ra ngoài với anh rồi, cô dùng gót chân cũng nghĩ được anh ta sẽ làm gì. Cô quả thực đã bị sự bá đạo, ngang ngược của anh dọa cho sợ rồi.

Bà ngoại đứng một bên đã hoàn toàn coi sự dàn xếp của Hàn Thừa Nghị là chính xác, vì vậy lôi kéo Nhạc Tuyết Vi, đẩy tới bên người Hàn Thừa Nghị: "Tuyết Vi à, đi... đi ra ngoài nói chuyện với Thừa Nghị, chuyện lớn như vậy, hai đứa cùng nhau ngồi xuống thảo luận cũng là chuyện đương nhiên."

"Bà ngoại..." Nhạc Tuyết Vi thật sự không muốn gạt bà ngoại nữa: "Con cùng anh ấy không phải..."

"Nhạc Tuyết Vi!" Hàn Thừa Nghị không thể nhịn nổi nữa, một tay tóm lấy Nhạc Tuyết Vi kéo ra ngoài, "Xin lỗi bà ngoại, cháu mang Tiểu Tuyết ra ngoài trước!"

"Ừm, đi đi!"

"..."

"Anh thả tôi ra!" Nhạc Tuyết Vi liều mạng giãy dụa, "Anh dựa vào cái gì mà không cho tôi nói? Anh sợ bà ngoại biết sẽ như thế nào? Muốn đeo mặt nạ trước mặt bà tới khi nào hả?"

Hàn Thừa Nghị dừng động tác lại, nhìn chằm chằm cô, oán hận cắn răng: "Em nói tôi đeo mặt nạ? Ở trong mắt em, tôi làm những chuyện cho em, đều là nguỵ tạo sao? Là tôi uống lộn thuốc mới nguỵ tạo làm những việc đó mà không cần báo đáp sao?"

"Không cần báo đáp?" Nhạc Tuyết Vi nở nụ cười trào phúng: "Anh thật sự không cần báo đáp sao? Anh muốn cái gì, chẳng lẽ tôi còn không biết sao?"

Anh đơn giản chính là muốn tôi cam tâm tình nguyện ở cùng với anh! Anh đừng có mơ mộng!"

"Vì cái lý do đó em liền muốn chạy?" Hàn Thừa Nghị thét lên một câu chặn lời Nhạc Tuyết Vi, hô hấp thậm chí còn giống như đang run rẩy.

"Tôi đối với em như vậy... Kết quả em vẫn muốn chạy trốn khỏi tôi? Nhạc Tuyết Vi, nào em làm bằng đá hả? em muốn cái gì, tôi đều cho em. Đổi lại là người đàn ông khác, em có thể đảm bảo anh ta đối xử với em tốt hơn tôi làm sao? Không thể, cả cõi đời này sẽ không người đàn ông thứ hai tốt với em bằng tôi cả. KHÔNG THỂ NÀO!"

Nhạc Tuyết Vi buồn bực đẩy Hàn Thừa Nghị ra, gào lên: "Tôi không muốn anh đối tốt với tôi kiểu như vậy! Tôi không cần! Anh ngoại trừ có thể cho tôi tiền, còn có thể cho tôi cái gì khác sao? Cái mà anh không thể cho ấy, vừa vặn chính là thứ tôi muốn! Anh không cho được, nhưng người khác có thể cho được!"

Nhạc Tuyết Vi đẩy Hàn Thừa Nghị ra, xoay người chạy về hướng ngược lại.

Hàn Thừa Nghị theo sát sau lưng cô, số lượng xe quá nhiều, vì vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn cô biến mất giữa dòng xe.

"Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị buồn bực nâng tay lên, vung một quyền đánh vào không khí, chuông điện thoại trong túi vang lên, anh móc ra đang chuẩn bị từ chối, nhưng vừa nhìn vào màn hình liền thấy là Kiều Vũ Vi, chỉ có thể bắt đầu đi nhận máy.

"Alo, Vũ Vi!"

"Thừa Nghị, anh đang ở đâu vậy? Rảnh rồi đến nhà em một chuyến được không? Em có chút chuyện muốn thương lượng với anh."

Hàn Thừa Nghị đưa mắt nhìn xung quanh, trên đường cái đã không nhìn thấy bóng người của Nhạc Tuyết Vi nữa, bên này Kiều Vũ Vi vẫn đang chờ câu trả lời của anh, Hàn Thừa Nghị không cam lòng cắn răng một cái, nhận lời: "Được, khi nào rảnh rồi anh sẽ đến."

...

Vội vàng chạy tới Kiều gia, Hàn Thừa Nghị không nghĩ tới, Kiều Vũ Vi tìm anh thế nhưng lại là vì Nhạc Tuyết Vi. Hôn nữa, vẫn là một nhà ba người cùng nhau, đứng đắn tìm anh thương lượng.

Kiều Vạn Đông mở lời trước, đẩy mắt kính trên mũi, bày ra một bộ dáng nghiêm túc. "Thừa Nghị, nghe nói Tuyết Vi cùng cậu ký hợp đồng một năm thực tập, chuyện này..... Con bé vẫn luôn nghĩ đi du học, vừa lúc có đợt, Cậu xem, cậu có thể đòi chức vụ thư kí không?"

Kiều Vạn Đông còn nhớ rõ, bọn họ lần đầu tiên gặp mặt là ở văn phòng hiệu trưởng, nói về việc xuất ngoại của Nhạc Tuyết Vi, việc đó tan rã trong không vui. "Chuyện này....." Hàn Thừa Nghị do dự một chút, cảm giác không thoải mái. "Bác trai, bác biết đấy, cô ấy thực tập rất tốt, trước kia cháu cũng đổi một thư kí khác thay cô ấy, kết quả phát hiện, vẫn là cô ấy làm tốt nhất, cháu thật sự, một chút một lát đổi không được người khác."

Không nghĩ tới anh cự tuyệt dứt khoát như vậy, Kiều Vạn Đông sắc mặt có chút xấu hổ, Khang Tuệ Trân nhìn con gái mình.

Kiều Vũ Vi vội từ bên người cha mẹ, ngồi xuống bên cạnh Hàn Thừa Nghị, kéo cánh tay anh, thay Nhạc Tuyết Vi ' cầu tình '.

"Thừa nghị, anh đồng ý được không? Tuyết Vi giống như là em gái ruột của em vậy..... Cả nhà em đối với tiền đồ của con bé rất đề tâm! thành tích của con bé lại rất tốt, danh sách xuất ngoại lần này, cũng không phải là ai muốn có tên cũng được, hôn nữa, đây là nguyện vọng từ trước đến giờ của con bé.

Anh nể mặt mũi của em, đổi một thư kí khác đi? để cho con bé xuất ngoại được không? Thành tích học tập của nó tốt như vậy, nhất định sẽ tiếp thu được nhiều thứ hơn so với bây giờ, đối với tiền đồ sau này của con bé rất là tốt."

Hàn Thừa Nghị nhũn mảy, tự hỏi lại trong lòng lời nói của Kiều Vũ Vi, nàng vừa rồi nói Tiểu Tuyết giống như là em gái ruột của cô ấy? Sao có thể? Anh thấy, Kiều gia này trừ bỏ Kiều Vạn Đông, hai mẹ con Khang Tuệ Trân đều không thích tiểu Tuyết. Chính là, anh lại không thể vạch trần.

Càng khó giải quyết chính là, hiện tại Kiều Vũ Vi đã mở lời, anh không đáp ứng không được. CHI cần là yêu cầu của Kiều Vũ Vi, anh không thể không thỏa mãn.

Trải qua một trận dày vò nội tâm, Hàn Thừa Nghị ngàn lần phân vân, vạn phần không muốn, nhưng lại một chút biện pháp cũng không có. Cuối cùng, anh gật gật đầu: "Được, cháu sẽ đổi người."

"A! thật tốt quá! Cảm ơn anh, Thừa Nghị."

Kiều Vũ Vi cao hứng cười nhìn cha mẹ lộ ra đắc ý, quả nhiên, chỉ cần là lời cô nói, Hàn Thừa Nghị là sẽ không thể không nghe.

Cũng chính vì như thế, Khang Tuệ Trân cho rằng, Nhạc Tuyết Vi cần phải xuất ngoại, nếu không dựa vào thái độ này của Hàn Thừa Nghị đối Kiều Vũ Vi, nếu như bị Hàn Thừa Nghị biết được Nhạc Tuyết Vi mới là ' ân nhân cứu mạng ' chân chính của anh ta, con gái của bà ta một chút phản kháng cũng không có.....

Mà Nhạc Tuyết Vi không nghĩ tới, ngày hôm qua khi biết được cô muốn xuất ngoại, Hàn Thừa Nghị còn bày ra bộ dáng kiên quyết không đồng ý, sáng

sớm hôm sau liền thay đổi chủ ý, không chờ cô yêu cầu, liền chủ động bảo phòng nhân sự hủy hợp đồng với cô.

“Như em mong muốn, em được tự do.”

Hàn Thừa Nghị đem văn kiện đưa tới tay Nhạc Tuyết Vi, muốn nhìn một chút xem phản ứng của cô thế nào.

Nhạc Tuyết Vi quả nhiên lấp bắp kinh hãi, khẽ nhếch cánh môi, hơn nửa ngày không rõ anh có ý tứ gì.

“Công việc của em, cuối tuần này mới chấm dứt, về sau, em muốn làm gì thì làm, muốn đi chỗ nào thì đi, tôi sẽ không bao giờ quản.” Hàn Thừa Nghị cúi đầu xử lý văn kiện, anh ký tên thả cô đi, cô chạy ra nước ngoài, thật sự là ngoài tầm tay với, cho dù muốn quản, cũng quản không được.

“.....” Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc nhìn anh, chậm rãi tiêu hóa ý tứ trong lời nói của anh: Anh đây là đồng ý để cô xuất ngoại?

“Còn thất thần làm gì? Đi làm việc đi!” Hàn Thừa Nghị đầu cũng không ngẩng, phát tay bảo cô đi ra.

Nhạc Tuyết Vi trở lại bàn làm việc của mình, như thế nào cũng không nghĩ thông suốt được, như thế nào chỉ sau một đêm, anh lại đột nhiên nghĩ thông suốt? Nguyên ý buông tha cô? rõ ràng là chuyện tốt, chính là, Nhạc Tuyết Vi lại ngoài ý muốn có chút mất mát, anh, rốt cục đã từ bỏ cô rồi.

Tối rồi buổi tối, Kiều Vạn Đông tới đón Nhạc Tuyết Vi tan tầm, thuận miệng liền đem chân tướng nói cho Nhạc Tuyết Vi.

“Chuyện này, con nên cảm ơn chị của con. Nếu không phải nó khuyên Hàn Thừa Nghị hộ con, cậu ta nói không chừng còn không muốn thả con đi.”

Nhạc Tuyết Vi sùng sốt, lúc này mới hiểu được, nguyên lai, Hàn Thừa Nghị nguyên ý thả cô, là bởi vì Kiều Vũ Vi lên tiếng..... Thì ra là thế. Nghĩ đến như vậy, Nhạc Tuyết Vi trong lòng cảm giác mất mát càng thêm nghiêm trọng, anh chẳng những là từ bỏ cô, lại còn vì Kiều Vũ Vi mà từ bỏ cô.

Buổi tối, Nhạc Tuyết Vi như cũ ngủ lại ở Kiều gia.

Bởi vì Nhạc Tuyết Vi lập tức muốn xuất ngoại, Kiều Vũ Vi nhìn cô so với trước kia thuận mắt hơn rất nhiều, cả đêm thế nhưng cũng chưa chọc cô một câu, thậm chí còn cùng nhau xem TV.

“Này, Nhạc Tuyết Vi!”

Nhạc Tuyết Vi quay đầu nhìn về phía Kiều Vũ Vi, “Hả?”

“Lúc cô mười tuổi, có phải bệnh nặng một lần đứng không?” Kiều Vũ Vi lặng lẽ hướng Nhạc Tuyết Vi hỏi thăm sự việc trước kia, nghĩ thầm, nha đầu chết tiệt kia nói không chừng cũng không nhớ rõ Hàn Thừa Nghị.

Nhạc Tuyết Vi không rõ vì sao cô ta đột nhiên hỏi cái này, nghĩ nghĩ nói: “ừ, bệnh rất nặng, sốt cao mấy ngày không hạ, còn luôn nói mê sảng, làm sao vậy?”

“A.....” Kiều Vũ Vi trong lòng cả kinh, tiểu nha đầu cư nhiên còn nhớ rõ, “Không có việc gì, vậy cô còn có nhớ hay không, như thế nào bệnh? cô từ nhỏ đến lớn thân thể khá tốt còn gì!”

Kiều Vũ Vi không hỏi, Nhạc Tuyết Vi thật đúng là sẽ không đi nhớ tới việc này, hiện tại cô ta hỏi, cô thật sự lại nhớ ra.

“Năm ấy lớp có hoạt động cắm trại dã ngoại, chính là ở vùng núi ‘ ần hồ ’ kia, tôi buổi tối ngủ không được, đi ra ngoài một chút, nhìn thấy hai chiếc xe ở khúc cong trên đường núi chạm vào nhau..... trường hợp kia, hiện tại nghĩ đến còn ngực còn đập thành thịch. Đúng rồi, lúc ấy tôi còn cứu một người, người kia cũng rất to cao, tôi lúc ấy cũng không biết dùng sức lực ở nơi nào ra, cư nhiên đem anh ta từ mép vực kéo lên trên..... Có thể là do sợ hãi, cũng có thể có thể là thể lực tiêu hao quá mức, liền bị bệnh..... cô hỏi cái này làm gì?”

Kiều Vũ Vi là càng nghe lòng càng lạnh, người Hàn Thừa Nghị chân chính muốn tìm, là Nhạc Tuyết Vi không thể nghi ngờ! Nói cách khác, hiện tại những gì cô ta đang sở hữu hưởng thụ, Hàn Thừa Nghị cho cô ta hết thảy, nguyên bản đều thuộc về Nhạc Tuyết Vi?

“Không, không có việc gì, tùy tiện hỏi thôi, ăn trái cây.....” Kiều Vũ Vi chợt dạ cười cười, chuyển đề tài.

Nhạc Tuyết Vi nhất định phải xuất ngoại, không thể lại lưu tại thành phố T!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 97: Bạn Trai Mới

Editor: Thanh Tâm

Khoảng thời gian còn lại này, Nhạc Tuyết Vi làm tốt công tác giao tiếp, người lúc trước từng thay thế vị trí thư kí của cô tiếp tục trở về bổ sung vào chức vị này.

Tất cả công việc xuất ngoại, hết thấy đều có Kiều Vạn Đông giúp cô chuẩn bị, căn bản không cần cô nhọc lòng.

Bởi vì chương trình học của học kì này đã bắt đầu rồi, cho nên trường học bên kia không có cách nào nhận cô, bắt quá Kiều Vạn Đông thông qua quan hệ giúp cô xử lý có được tư cách học dự thính hai tháng.

Kiều Vạn Đông mặt khác ủy thác cho người bạn bên kia giúp Nhạc Tuyết Vi tìm được chỗ ở, muốn Nhạc Tuyết Vi qua bên đó trước thích ứng một chút với sinh hoạt bên đây. Chờ đến khai giảng học kì mới, liền có thể chính thức xử lý thủ tục nhập học, sẽ không có chuyện phải hấp tấp.

Đối với điều này, Nhạc Tuyết Vi vui vẻ đồng ý, dù sao cũng phải đi, sớm một chút càng tốt.

Thị thực, hộ chiếu, vé máy bay, hành lý..... Hết thấy chuẩn bị nhanh đến mức vượt quá dự định, cứ như vậy, là đi sao? Mở lịch ra xem ngày, Nhạc Tuyết Vi có loại cảm xúc không chân thật, nhưng cô đúng là phải đi.

Hôm xuất ngoại, bà ngoại cùng Kiều gia một nhà ba người đều tới tiễn cô.

“Bà ngoại, bà phải hảo hảo chiều cổ bản thân, sống thật khỏe mạnh, chờ con trở lại..... Con còn chưa có kiếm được thật nhiều tiền để hiếu thuận với bà đâu, biết không?”

Nhạc Tuyết Vi đem bà ngoại ôm vào trong ngực, đôi mắt khóc đều sưng lên, không ai quan tâm cô, vẫn là bà ngoại, sống nương tựa lẫn nhau mười mấy năm, bà ngoại là người thân nhất của cô.

“Cha.”

Nhạc Tuyết Vi sưng đỏ mắt nhìn về hướng Kiều Vạn Đông, Kiều Vạn Đông cũng nhìn không được ướm hốc mắt. “Tuyết Vi, chiều cổ chính mình thật tốt, tới bên kia, học tập cho tốt, tranh thủ học hết học phần, sớm một chút trở về.”

“Vâng.” Nhạc Tuyết Vi gật gật đầu, cầm tay bà ngoại tay khấn cầu cha mình, “Cha, bà ngoại thân thể không tốt, cha có rảnh rồi thì đến nhìn bà nhiều một chút, không vì con, Cha cũng nên là vậy vì mẹ của con. Bà ngoại đem con nuôi lớn như vậy, thật không dễ dàng.....”

Nhạc Tuyết Vi thanh âm đã nghẹn ngào, thật sự là không yên tâm bà ngoại phải chịu cô độc.

“Được, con yên tâm đi!” Kiều Vạn Đông vỗ vỗ bà vai con gái, “đã kiểm tra an ninh rồi, vào đi thôi! Tới bên kia rồi, nhớ rõ gọi điện thoại về nhà trước tiên, để cho cha cùng bà ngoại yên tâm”

“Được!”

Nhạc Tuyết Vi gật đầu, cầm hộ chiếu cùng vé máy bay xoay người tiến vào cửa kiểm tra an ninh

Lúc này trong văn phòng tổng giám đốc quản lí sân bay, Hàn Thừa Nghị nhìn chằm chằm theo dõi màn hình chăm chú vào nhất cử nhất động của Nhạc Tuyết Vi, nhìn cô cùng người nhà tạm biệt, phát tay đi vào cửa kiểm tra an ninh, rốt cuộc nhìn không thấy thân ảnh của cô.....

Không có hình ảnh của cô, Hàn Thừa Nghị bỗng dưng xoay người, đi đến cửa kính sát đất phía trước cửa sổ ngồi xuống ghế sofa, hai cái cánh tay mở rộng ừ trên tay vịn, chân thon dài vắt lên, không nói một lời nhìn sân bay ngoài cửa sổ.

Lặng im, hồi lâu.

“Tam thiếu.”

Tổng giám đốc cùng Nghê Tuấn một trái một phải đứng ở bên cạnh anh.

“Hừ!” Hàn Thừa Nghị nhẹ nhàng thở, nghiêm nghị trên mặt nhìn không ra cảm xúc. “Đã cất cánh?”

“Tam thiếu, đã kiểm vé, lúc này hẳn là đang ngồi vào ghế rồi.....nếu ngài không lên tiếng, máy bay kia sẽ thật sự cất cánh.” Tổng giám đốc cong lưng cung kính trả lời, suy đoán tâm tư của vị gia chủ Hàn gia.

Hàn Thừa Nghị cứng đờ cong môi, anh lên tiếng? Phải nói cái gì? Người ta một lòng muốn chạy, anh cường hãn lưu lại có ích lợi gì? lòng cô không tình nguyện cam chịu, cường ngạnh lưu lại lúc này, lần sau vẫn là tìm cơ hội chạy đi.

“Nghê Tuấn.” Hàn Thừa Nghị đứng lên, vô ý thức sửa sang lại tay áo, nhấp môi nói: “Trở về.”

Nghê Tuấn thực sự sững sờ hai giây, mới đáp ứng: “Dạ.”

Tam thiếu từ sáng sớm liền tới sân bay, còn tưởng rằng sẽ nảy sinh ác độc ngăn trở Nhạc Tuyết Vi, lấy thủ đoạn của tam thiếu, lưu lại Nhạc Tuyết Vi là dễ như trở bàn tay..... Hiện giờ kết quả này, thật là vượt quá dự đoán của mọi người.

Ngoài sân bay, một chiếc bay chờ hành khách đi nước A bay lên trời..... Cách một khoảng xa xôi cùng kính cách âm pha lê, Hàn Thừa Nghị tựa hồ có thể nghe thấy phi cơ cất cánh khởi động động cơ, thân mình cao lớn đột nhiên dừng một chút, chỉ là một chút, liền bước tiếp bước chân.....

Nhạc Tuyết Vi tiếp nhận thư tín chuyển phát nhanh của nhân viên đưa hàng, nói cảm ơn, đóng cửa lớn lại.

Nơi này, là nhà của cô ở nước A.

Cô tới nước A đã hai tuần, hết thấy đều chậm rãi đi vào quỹ đạo. cô thích ứng rất mạnh, có lẽ là từ nhỏ không có cha mẹ, đường thành tính cách bình chân như vại của cô.

Kiều Vạn Đông an bài chỗ ở cho cô thực tốt, hên nhiên là hao phí tâm tư cùng tiền tài. Một biệt thự có hoa viên nhỏ độc lập, một người ở thật sự rất xa xỉ.

Đến trường học bên kia, càng không cần cô nhọc lòng, Kiều Vạn Đông an bài rất thỏa đáng, thứ hai đến thứ sáu, cô mỗi ngày đi bộ 20 phút, đến trường học nghe hai tiết, còn lại thời gian đều là tự do chi phối, loại sinh hoạt này, quả thực có thể dùng từ thích ý để hình dung.

Thời gian trống quá nhiều, Nhạc Tuyết Vi liền làm quen một ít bạn bè, Thẩm Tĩnh An đó là một du học sinh mà cô thường lui tới nhất.

Nói đến cũng đặc biệt trùng hợp, Thẩm Tĩnh An quen biết với Tuyết Vi còn có chút sâu xa. Thẩm Tĩnh An có chị gái gọi là Thẩm Tĩnh Vân, mà Thẩm Tĩnh Vân lại có vị hôn phu à người suýt trở thành đối tượng thân cận của cô- Cố Minh Sâm học sinh của Kiều Vạn Đông.

“A! Trách không được cảm thấy tên của người quen thuộc như vậy! Thì ra chị gái người là Thẩm Tĩnh vân.” Nhạc Tuyết Vi cười đến nỗi đôi mắt nghịch ngợm híp thành một vầng trăng khuyết.

“Được nha! Người cư nhiên là tình địch của chị gái ta, giao hữu vô ý, ha ha ha.....”

Thẩm Tĩnh An tính cách cùng với cái tên chính là rất không tương xứng, tên cô nghe là an an tĩnh tĩnh, nhưng tính cách lại là tùy tiện, thuộc về loại người thấy giọng chưa thấy người.

Hơn nữa lại cắt tóc ngắn giống như là nam sinh, vóc dáng chừng một mét bảy hai, ngày thường thích ăn mặc trung tính, nếu là đứng yên không nói lời nào, mười người thì có cả mười người cảm thấy cô là thiếu niên tuấn mã.

Có rất nhiều lần, Thẩm Tĩnh An tới chờ Nhạc Tuyết Vi tan học, đều bị các bạn học hỏi: “handsome!.” ( bạn trai cậu sao? Thực anh tuấn!)

“thanks!” ( thật vậy chăng? Cảm ơn.)

Mới đầu Nhạc Tuyết Vi còn giải thích, sau lại bị hỏi nhiều, cô cũng lười giải thích, tốt thôi, bạn trai thì là bạn trai đi! có một bạn trai soái khí như vậy, Nhạc Tuyết Vi tỏ vẻ vui vẻ tiếp nhận.

Thẩm Tĩnh An so với cô chơi bởi hơn, điên rồ hơn, không bao lâu, liền mang theo Nhạc Tuyết Vi đi quậy phá loạn thất bát tao.

Nhạc Tuyết Vi lớn như vậy, lại có rất nhiều lần đầu tiên, đều là đi theo Thẩm Tĩnh An học được.

Ví dụ như, lần đầu tiên lên sân nhảy, lần đầu tiên đi quán bar lộ thiên..... Từ từ đối cô mà nói cũng có chút kích thích. Đương nhiên, Nhạc Tuyết Vi có chừng mực, Thẩm Tĩnh An cũng không phải là loại con gái phóng túng, hai người vẫn là hiểu rõ phải biết bảo vệ bản thân, cùng nhau vui chơi, chỉ là hứng thú với những thứ mới mẻ mà thôi.

Chỉ là, thời điểm mà Nhạc Tuyết Vi đang chậm rãi thích ứng, không có ý thức được, mỗi tiếng nói cử động của mình đều chịu sự giám thị ngày đêm của thủ hạ mà mỗ Hàn tổng kia phái đến!

Theo chân Nhạc Tuyết Vi chụp hình ghi chép, hóa thành hình ảnh cùng văn tự thông báo cho Hàn Thừa Nghị thường xuyên..... Hàn Thừa Nghị càng nghĩ càng tức giận.

Cái gì chứ? Mới đi nước A bao lâu, liền có bạn trai?

Hàn Thừa Nghị nhìn trên ảnh chụp Thẩm Tĩnh An, quả thực muốn điên rồi! Như thế nào lại là một tên tiểu bạch kiểm? cái tên tiểu bạch kiểm cũng lớn lên quá dặt dẹo đi, đứng ở trước mặt anh không biết có được đến vai hay không? cái cổ trắng bé tẹo kia, hai ngón tay là có thể cắt đứt!

Tiểu nha đầu thật đúng là không thay đổi ước nguyện ban đầu, chính là thích loại hình này.

Hơn nữa, đều là loại địa phương nào đây? Sân nhảy, quán bar..... cô không phải một giọt rượu cũng không thể uống sao?

Nghĩ đến Nhạc Tuyết Vi cùng anh lần đầu tiên, chính là bởi vì cô đem rượu nhầm thành đồ uống uống phải mới tạo thành..... Hàn Thừa Nghị đứng ngồi không yên. Anh nếu là còn ngồi ở chỗ này, tiểu Tuyết liền bị người ăn xương cốt đều không còn!

Lúc trước anh có sợi dây thần kinh nào bị đứt, mới chịu cho cô xuất ngoại? Cái gì mà đưa hái xanh không ngọt? Anh không phải quân tử, không thể để tiện nghi cho nam nhân khác!

‘phanh’ một tiếng, đang ở cuộc họp, Hàn Thừa Nghị nghĩ tới nghĩ lui thất thần, đột nhiên gặp máy tính trước mặt lại.

Cảm nhận được cảm xúc của anh không tốt, Nghê Tuấn chạy nhanh đến bên người anh. “Tam thiếu, có chuyện gì sao?”

Hàn Thừa Nghị nhíu mày hỏi: “Dự án hợp tác gần nhất cùng nước A, là ai phụ trách?”

Nghê Tuấn nghĩ nghĩ nói: “Là trợ lý của giám đốc Dương phụ trách, căn cứ theo phân phó của ngài, dự án này rất quan trọng, trợ lý của giám đốc Dương công tác kinh nghiệm phong phú, giao cho anh ta tin tưởng sẽ không có vấn đề.”

Tên trợ lý của giám đốc Dương kia bị điểm danh vội vàng đứng lên, hướng về phía Hàn Thừa Nghị khom người nói: “Tổng tài, dự án này tôi đã kỹ càng tỉ mỉ nghiên cứu qua..... Năm rất chắc, ngài yên tâm, tôi sẽ không làm ngài thất vọng.”

“Được.” Hàn Thừa Nghị như vậy lên tiếng, trợ lý của giám đốc Dương kia cho rằng anh vừa lòng khẩu khí mới thư thả

Ai biết, Hàn Thừa Nghị lại nói tiếp, “Như vậy, tôi cũng không phải đối với anh không yên tâm, chỉ là dự án này tương đối quan trọng, cuối tuần có nên đi nước A khảo sát một lần không?”

“Dạ.” trợ lý kia không rõ nguyên do, lại bắt đầu nơm nớp lo sợ đổ mồ hôi lạnh.

“Như vậy đi, tôi tự mình đi, anh cùng Nghê Tuấn đi theo tôi.” Hàn Thừa Nghị đơn giản sáng tỏ ý đồ của mình.

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng họp liền kinh hách..... Tổng tài đây là làm sao vậy? Một cái dự án hợp tác mà thôi, cho dù là phi thường quan trọng, cũng không cần phải để tổng tài đại nhân tự thân xuất mã đi?

Tất cả mọi người có nghĩ hoặc, nhưng dám nghi ngờ trừ bỏ Nghê Tuấn, không có người khác.

“Tam thiếu, chuyện này..... Thích hợp sao? một người là trợ lý của giám đốc Dương là có thể.”

Vừa nghe Nghê Tuấn lời này, trợ lý kia nhanh chóng gạt đầu tỏ thái độ, nghĩ thầm, có phải hay không mình gần đây công tác không tốt? Tổng tài không yên tâm đem dự án giao cho mình?

Hàn Thừa Nghị chân thật đáng tin phát phát tay, “Không cần phải nói, như vậy quyết định đi. Còn nữa, cũng không cần chờ đến cuối tuần, trợ lý giám đốc Dương, anh cùng bên kia liên hệ một chút, xem có thể hay không đi qua luôn, càng nhanh càng tốt.”

Tổng tài làm ra hành vi quá khác thường, tất cả mọi người đều cảm thấy lị lợ, lần này hành trình đi nước A là bắt buộc phải làm sao.

Mà Nghê Tuấn cũng là mãi sau mới phản ứng lại, nước A..... không phải là nơi Nhạc Tuyết Vi sang du học sao? Tam thiếu lo lắng như vậy, là bởi vì nhớ nhung Nhạc Tuyết Vi? Vẫn là nói.....thù hạ nước A buổi sáng truyền tin cho tam thiếu có tín hiệu nguy hiểm gì sao?

Sự thật chứng minh, Nghê Tuấn không hổ là tâm phúc của Hàn Thừa Nghị.

Chỉ là, vị trợ lý kia, lần đầu tiên ngồi trên chiếc phi cơ tư nhân siêu xa hoa bombardier, như cũ khắc sâu tự vấn bản thân, gần đây, mình công tác đến tột cùng là có chuyện gì làm không tốt?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 98: Nửa Đêm Bị Bắt Cóc

Editor: Thanh Tâm

Nước A ban đêm so với thành phố T lạnh hơn không ít, ở thành phố T buổi tối gió có nổi lên nhiều nhất mặc thêm một cái áo gió mỏng là được, mà ở nơi này, Nhạc Tuyết Vi đã phải mặc một cái áo len mỏng. Chiếc áo màu vàng cam thanh nhã, trong đêm tối, ôm sát lấy thân mình mảnh khảnh của cô, kinh điểm nổi bật giống như một dấu chấm than.

Cùng Thẩm Tinh An tham gia một buổi hội họp trở về, thời gian đã không còn sớm, hai người chia tay ở ngã rẽ, một người hướng nam, một người hướng bắc, ước hẹn thời gian gặp mặt lần sau, trao một nụ hôn tạm biệt, Nhạc Tuyết Vi đi về phía nhà mình.

Nhạc Tuyết Vi đi ở nơi tương đối yên tĩnh, từ ngã rẽ đã không có người nào qua lại. Cho nên, bên tai rất yên lặng chỉ có bước chân và tiếng hít thở của chính cô.

Đột nhiên, bất ngờ, từ bên cạnh vụt ra một bóng người, thẳng tắp áp sát vào Nhạc Tuyết Vi, đột nhiên bưng kín miệng cô lại

“A,a.....”

Nhạc Tuyết Vi vòng eo bị giữ chặt lại, người nọ đứng ở phía sau cô, Nhạc Tuyết Vi có thể cảm nhận được dáng người cao lớn mà hữu lực của hắn, người này không thấp hơn so với Hàn Thừa Nghị, ít nhất cũng cao 1 mét 86, từ cánh tay mạnh mẽ của hắn có thể phỏng đoán, người này cũng rất cường tráng!

Làm sao bây giờ? cô đây là gặp phải cướp sao?

Nhạc Tuyết Vi kinh hoàng đánh giá xung quanh, hy vọng có thể tìm thấy một người qua đường. Nhưng mà, thời gian này, con đường này hoàn toàn không có ai.

“be quiet!” ( im lặng đi!)

Thanh âm của đàn ông tròn hậu mà hữu lực vang lên ở trên đỉnh đầu cô, Nhạc Tuyết Vi bị dọa đến mức hai chân nhũn ra, này thật là gặp cướp? Nhạc Tuyết Vi nghĩ thầm, giựt tiền liền giựt tiền đi! Ngân vạn lần đừng cướp sắc! Vì thế, Nhạc Tuyết Vi giả vờ suy nghĩ muốn lấy tiền trong ba lô, cô nghĩ cho hắn tiền, cầu hắn buông tha cô.

Nhưng cô mới vừa động, đã bị người nọ lạnh giọng quát ngưng lại!

“don’t move!” ( không được nhúc nhích) lại là một tiếng cảnh cáo!

Nhạc Tuyết Vi sợ hãi, nghe lời không dám động. Miệng cô bị che lại.

Mà người đàn ông đang kiểm chế ở phía sau cô, cảm nhận được áp lực ứ đọng ở đầu ngón tay, chân mày hơi nhíu lại. Nương vào ánh đèn tối tăm, hắn thấy được ngũ quan tinh tế nhỏ xinh của cô, hơi mang chút lập thể, giống như như là con lai, nhưng hỗn huyết đặc thù không rõ ràng lắm, đặc điểm người Đông Phương người chiếm hơn phân nửa.

Người đàn ông kia không xác định lắm mở miệng dò hỏi: “Cô nghe hiểu tôi nói gì sao?”

“Hả?” Nhạc Tuyết Vi cả kinh, người này..... cư nhiên lại nói với cô bằng quốc ngữ? “đúng đúng đúng!”

Bất chấp tất cả, Nhạc Tuyết Vi liều mạng gật đầu, hy vọng đại gia hắn xem cô là đồng hương mà tha cho cô, cùng lắm thì cô đem tiền trên người đều đưa cho hắn.

Người đàn ông thấy cô gật đầu, nhẹ nhàng thở ra nói: “Tôi bây giờ thả cô ra, cô không được kêu lên, có nghe hay không?”

“Được được được.” Nhạc Tuyết Vi lại gật đầu, vì mạng sống, hiện tại hắn nói cái gì là cô làm cái đó.

Người đàn ông thông thả buông lỏng Nhạc Tuyết Vi, khi tay hắn mới từ miệng cô dời đi, Nhạc Tuyết Vi liền quên mình vừa hứa hẹn cái gì, đột nhiên xoay người, nắm ba lô, không đầu không đuôi, không quan tâm phương hướng chạy khỏi người đàn ông kia, trong miệng cao giọng la hét: “Help! arrobbery!” ( cứu mạng! cướp bóc!)

“Cô!”

Người đàn ông trừng mắt, hiển nhiên không nghĩ tới, một người con gái mảnh mai lại có lá gan lớn đến vậy, buổi tối bị người tabắt cóc, còn dám chơi tâm kế!

Cơ hồ là không uống phí sức lực, hắn lần thứ hai bắt cóc Nhạc Tuyết Vi, lúc này đây, hắn đem cô bế lên, khiến cho hai chân cô lơ lửng trên không, miệng lại lần nữa bị lấp kín, chỉ có thể phát ra âm thanh không hề ý nghĩa “Ồ ồ”.

Nhạc Tuyết Vi tròn tròn mắt, người này khỏe giống như trâu vậy? Bắt lấy cô quả thực chỉ tốn một giây công phu.

“Tiểu nha đầu, cùng tôi chơi tâm kế? Cô mới bao lớn?” thanh âm tròn hậu so với vừa rồi có chút hỗn loạn, một loại tức giận muốn học máu.

Nhạc Tuyết Vi liều mạng lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không dám nữa. “Ngô ngô.....”

“Tôi bây giờ buông cô ra, không được kêu.” trong thanh âm của hắn nghe có điểm mỗi một, tựa hồ còn nỗ lực ẩn nhẫn cái gì.

Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn, nghiêm túc gật gật đầu.

Trong nháy mắt hắn buông cô ra, Nhạc Tuyết Vi tựa hồ nghĩ được trên người hắn có một mùi máu tươi. Hắn trên người có máu, hắn bị thương..... Đây là ý tưởng đầu tiên lóe lên trong đầu Nhạc Tuyết Vi.

“Anh..... Anh làm sao vậy? Anh bị thương?” Nhạc Tuyết Vi đột nhiên không sợ hãi, ngược lại vẻ mặt khẩn trương lo lắng nhìn về phía hắn.

Dưới ánh đèn tối tăm, chỉ thấy trên đầu người đàn ông đội một kiện mũ lông màu xám cực lớn, che lại diện mạo, thấy không rõ bộ dáng, thân hình cực kỳ cao lớn, cùng Hàn Thừa Nghị không sai biệt lắm, nhưng rõ ràng to lớn không ít. Một cánh tay để ở bụng, mùi máu tươi chính là từ nơi đó phát ra.

Không chờ hấn trả lời, Nhạc Tuyết Vi cũng đã cẩn thận phát hiện.

“Anh..... chảy máu!”

Nhạc Tuyết Vi che miệng, kinh ngạc chỉ vào bụng của người đàn ông không ngừng chảy ra chất lỏng màu đỏ tươi.

“Hừ! Yên tâm, không chết được!” hấn không chút nào để ý phát ra một tiếng hừ lạnh, nhìn Nhạc Tuyết Vi gằm nhẹ nói, “Cô ở chỗ nào? Là ở một mình, hay ở cùng người nhà? Tôi muốn tìm một chỗ xử lý miệng vết thương, cũng muốn ăn một chút gì đó rồi nghỉ ngơi”

“Hả, tôi ở một mình, anh đi theo tôi.” Nhạc Tuyết Vi không chút suy nghĩ liền đáp ứng.

Giờ phút này, cô đã hoàn toàn không đề phòng, ở trong mắt cô, chỉ cần một người bị thương thì sẽ lập tức cứu trợ. Đến nỗi hấn là người tốt hay là người xấu, giờ phút này cũng không nằm trong phạm vi suy xét của cô.

“Anh chậm một chút, có thể đi sao?” Nhạc Tuyết Vi thậm chí không yên tâm với hấn, lui ra phía sau hai bước, cùng hấn song song đi cùng một chỗ, vờ tay dịu hấn.

Hấn hơi dừng bước chân, chần chờ nhìn nhìn Nhạc Tuyết Vi, cô cứ nhiên không sợ hấn? Còn đối với người bắt cóc cô lo lắng như vậy..... Loại nha đầu này, thật là còn tồn tại sao? Cứ nhiên còn bị hấn gặp gỡ? hấn âm thầm nâng khỏe môi.

“Làm sao vậy? Rất đau sao? không đi được?” Nhạc Tuyết Vi thấy hấn dừng lại không đi, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hấn, dứt khoát đem cánh tay của hấn đặt trên vai cô trên đỡ hấn đi, còn hỏi hấn, “Như vậy có thể thoải mái hơn một chút không?”

Nói thật, tình huống này cũng không có tốt lên một chút nào, Nhạc Tuyết Vi ở trước mặt hấn quá nhỏ xinh, cánh tay của hấn đặt ở trên vai cô căn bản không đem tí trọng lượng nào chia sẻ ở trên người cô..... Bất quá, hấn lại gật gật đầu, “n, khá hơn nhiều.”

“Kia, đi thôi! Tôi ở ngay phía trước không xa.”

“Đi thôi, chậm một chút, kia là bậc tam cấp.....”

Nhạc Tuyết Vi thập phần cẩn thận đem người đàn ông mang về nhà mình, đỡ hấn ngồi xuống ở phòng khách trên sofa. “Anh chờ một chút nhé, tôi đi lấy hòm thuốc.”

“Được.” Người đàn ông gật gật đầu.

Ở thời gian Nhạc Tuyết Vi đi lấy hòm thuốc, hấn tháo mũ lông cừu xuống, mặt trên đã bị dính máu, nhìn nhìn chung quanh, liền đem mũ sam bọc lại ném vào thùng rác. Đồ mặc trên người hấn, là một chiếc áo thun màu đen, bụng dưới dính đầy máu tươi.

Cũng đành phải cời, ném.

Cho nên, khi Nhạc Tuyết Vi cầm hòm thuốc xuống lầu, hấn đã là nửa thân trên trần trụi đứng ở nơi đó.

“Hả.....” Nhạc Tuyết Vi ngẩn ngơ, theo bản cô liền chuyển tầm mắt, “.....”

người đàn ông không thềm để ý cười khế: “Thực xin lỗi, tôi không có cách khác, trên quần áo tất cả đều là máu, không phải cố tình mạo phạm cô.”

“À, không sao.” Nhạc Tuyết Vi ngượng ngùng gỡ đầu, chần chờ đi qua, tuy rằng biết hấn là bị thương mới có thể như vậy, chính là như vậy xem một người đàn ông lỏa thể..... Trừ bỏ Hàn Thừa Nghị, cô còn không có xem qua người thứ hai.

“Ha!” người đàn ông bị bộ dáng này của Nhạc Tuyết Vi chọc cho vui vẻ, “Cô không nhìn tôi, như thế nào xử lý miệng vết thương cho tôi..... Vẫn là nói, cô chuẩn bị cho tôi tự mình làm đi?”

“Không phải.”

Nhạc Tuyết Vi càng nói càng ngượng ngùng, mặt đỏ lên ngẩng đầu, chỉ là vẫn là không dám cùng người đàn ông kia đối diện.

Mở hòm thuốc, đem thuốc khử trùng, băng gạc, thuốc bôi đặt ở trên bàn vừa dọn xong, Nhạc Tuyết Vi ngồi xổm xuống bên người hấn, bắt đầu thay hấn xử lý miệng vết thương trên bụng. Miệng vết thương rất kỳ quái, một điểm tròn nhỏ, hơn nửa, hiển nhiên là đã từng khâu lại, mà lúc này, miệng vết thương lại nứt ra rồi.

“Miệng vết thương này.....” Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc nghiêng đầu, như thế nào cảm thấy có chút quen mắt? Giống như lần trước Hàn Thừa Nghị lần trước bị súng bắn.

Người đàn ông mở miệng giải đáp nghi hoặc của cô, “Là bị súng bắn.”

“Ha?” Thật đúng là bị cô đoán trúng.

Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, lúc này mới phát hiện, hắn có một mái màu nâu tóc hơi vàng, không biết là có phải tự nhiên không, sợi tóc cong vút, thoát nhìn thực nhu thuận, tóc có điểm dài, ngọn tóc cong đến cổ, phục tùng dán trên da thịt màu lúa mạch.

Mặt vẫn là nhìn không thấy, bởi vì từ dưới mũi bị một đoạn mặt nạ bảo hộ bao lại, chỉ chừa một đôi mắt lộ ở bên ngoài. Mà đôi mắt của hắn, càng xinh đẹp không thể tưởng tượng, như là ngọc bích màu xanh, tinh tế trong suốt.

Tuy rằng không có nhìn được toàn bộ, nhưng trước mắt nhìn như vậy..... Thật đúng là một mỹ nam tử!

“Làm sao vậy?” hắn khó hiểu nhìn Nhạc Tuyết Vi, tiểu nha đầu nhìn chằm chằm hắn nửa ngày, hắn có chỗ nào rất kỳ quái sao?

“Không có.” Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, bắt đầu thay hắn xử lý miệng vết thương, trong miệng nói, “Xem diện mạo của anh, anh là con lai sao?”

Hắn gật gù: “Thì, cha ta là trong nước, mẹ là người thành phố T i, bà ngoại có một phần hai huyết thống nước A. .... Tôi có huyết thống rất phức tạp.”

Nhạc Tuyết Vi nói giỡn nói: “Không nghĩ tới anh có thể hỗn tới mức đấy? Ha ha. ....”

“Ha ha.” Hắn cũng phát ra tiếng cười nhạt, ngược lại nói, “Cô lớn lên cũng giống như con lai, huyết thống của cô thế nào?”

“Tôi?” Nhạc Tuyết Vi cười tủm tỉm cong mày, lắc đầu, “Tôi chính là diện mạo đánh lừa người khác thôi, cha mẹ tôi đều sinh trưởng ở thành phố T i, ta cũng là người thành phố T, không có pha tạp nơi nào cả.”

Người đàn ông không tin nhủ mày: “Sao có thể? Ngũ quan của người Thành phố T, sẽ có lập thể giống như cô sao? Không ai nói với cô, cô lớn lên giống búp bê Tây Dương sao? Không cần gạt tôi, mẹ tôi chính là người thành phố T.”

“Tôi lừa anh làm gì? Đây là sự thật, có lẽ là tôi là gien biến dị đi! Từ nhỏ đến lớn có không ít người nói tôi giống búp bê Tây Dương, đáng tiếc..... Tôi chính là người thành phố T chính gốc!”

Hắn nhướn mày, gật gù đầu, coi như vậy đi, thế giới vô biên việc lạ gì cũng có, “Bất quá, gien biến dị này của cô thực tốt, cô như bây giờ thật xinh đẹp.”

“Hi hi, cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 99: Anh Không Thể Vào

Editor: Nguyễn

Khi nói chuyện, Nhạc Tuyết Vi đã rửa sạch miệng vết thương, bôi thuốc, khom người cúi cánh tay quấn băng quanh cánh tay người đàn ông này.

“Vốn dĩ cũng có thể dùng băng gạc, nhưng tôi nghĩ quần băng vải sẽ tốt hơn, nên tôi quần băng vải!”

Người đàn ông cúi đầu nhìn cái đầu nhỏ di chuyển trong ngực mình, trong lòng nảy sinh một loại cảm xúc không nói lên lời, giống như một dòng nước ấm chảy qua trái tim nóng bỏng, vô cùng thoải mái.

“Ok!” Nhạc Tuyết Vi quấn xong, buộc chỗ băng vải cuối cùng thành cái nơ hình con bướm xinh đẹp, ngẩng đầu nói: “Ha ha, có xinh không?”

Đôi mắt xanh của người đàn ông chớp chớp, tỏ vẻ tán đồng: “Rất xinh.”

Nhạc Tuyết Vi thu dọn hòm thuốc, lại lấy quần áo của người đàn ông trong thùng rác ra, “Quần áo dính máu thì dùng thuốc tẩy là được..... Ném đi thì làm sao bây giờ? Ở chỗ tôi không có quần áo con trai, như vậy đi, anh vào phòng tắm rửa một chút, tôi giúp anh giặt quần áo.”

Nói rồi lôi kéo người đàn ông vào phòng tắm, xả nước, dặn dò anh: “Miệng vết thương của anh không thể dính nước, dùng khăn lông lau qua thôi!”

Người đàn ông gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Chờ người đàn ông tắm rửa xong, Nhạc Tuyết Vi đã trải chăn trên sofa. Nghe được tiếng bước chân phía sau, nói: “Anh chịu khó ngủ tạm trên sofa! Chăn là đồ mới, rất ấm áp, sofa cũng rộng, anh nằm ngủ cũng sẽ không bị rơi xuống.”

Người đàn ông đứng phía sau cô, một lúc lâu sau cũng chưa nói chuyện.

“A?” Nhạc Tuyết Vi không thấy ai trả lời, quay đầu nhìn người đàn ông, trên mặt vẫn mang theo nửa cái mặt nạ.

Cô nghĩ, người này sao vậy? Lúc tắm rửa cũng không tháo mặt nạ sao? Hay là cố ý che mặt không để cô thấy?

Người đàn ông như là đoán được suy nghĩ của cô, chỉ vào mặt nạ giải thích: “Tôi nghĩ, cô không cần nhìn mặt tôi, tôi sợ sẽ mang đến phiền toái cho cô.”

Nhạc Tuyết Vi tỏ vẻ đã hiểu, nhún vai, gật đầu: “Ừm, đã biết, tôi cũng không nhất định phải nhìn mặt của anh. .... Anh ngồi đây đợi một chút, tôi đi làm cho anh ít đồ ăn.”

Nhạc Tuyết Vi nấu bát mì, chiên hai quả trứng, cộng thêm một ly sữa bò để trên bàn trà, làm tư thế mời, sau đó tự giác quay người đi.

Nhìn bóng dáng Nhạc Tuyết Vi, người đàn ông hiểu ý cười, bỏ mặt nạ ra, nói cảm ơn, rất nhanh đồ ăn đã hết. “Được rồi, cô có thể quay lại.”

“Ặc..... Có đủ không?” Nhạc Tuyết Vi thấy người đàn ông ăn quá nhanh, hối hận đã làm ít đồ ăn.

Người đàn ông lắc đầu: “Không phải..... Tốc độ của tôi luôn rất nhanh, hơn nữa đồ ăn cô làm rất ngon, cảm ơn, đủ rồi.”

“Ặc, vậy..... Anh nghĩ ngơi sớm đi?”

Thời gian không còn sớm, Nhạc Tuyết Vi thu dọn bát đĩa, chuẩn bị lên gác nghỉ ngơi.

Người đàn ông đột nhiên gọi cô lại, “Cô gì ơi! Cô đã cứu tôi..... Tôi còn chưa biết tên cô là gì.”

“Là Nhạc Tuyết Vi. Nhạc là vui vẻ, Tuyết là tuyết trắng, Vi là hoa tường vi, Nhạc Tuyết Vi, còn anh, anh tên là gì?” Nhạc Tuyết Vi hỏi xong liền ý thức được cô hỏi một câu thật ngớ ngẩn, đến khuôn mặt cũng không cho cô nhìn, người ta sẽ nói tên thật cho cô sao? Cho dù nói, cũng là giả?

Quả nhiên, người đàn ông chần chờ một chút, nói: “Sev, cô có thể gọi tôi là Sev.”

“Sev?” Nhạc Tuyết Vi lặp lại một lần, nghĩ thầm, tên này vừa nghe đã biết là giả, nhưng không quan trọng, chỉ là bèo nước gặp nhau, về sau chắc cũng không gặp mặt, kệ đi!

“Được, tôi biết rồi, Sev.”

Nằm ở trên sofa, thả lỏng người, trong đầu Sev nghĩ tới dáng vẻ Nhạc Tuyết Vi, miệng lặp lại tên cô, cười: “Nhạc Tuyết Vi, tên thật dễ nghe, rất hợp với người.”

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Tuyết Vi bị một tiếng đập cửa khẩn cấp làm bừng tỉnh.

Mở cửa phòng, là Sev.

“Sev? Mới sáng sớm, có chuyện gì vậy?” Nhạc Tuyết Vi xoa đôi mắt nhắm nhèm buồn ngủ, hôm nay là cuối tuần, cô không cần đến trường học, tối hôm qua bởi vì Sev nên đến khuya cô mới ngủ. Vậy mà sáng sớm đã gọi cô dậy.

“Lại đây.”

Nhìn Sev rất nghiêm túc, ra hiệu cô đứng lên tiếng, kéo Nhạc Tuyết Vi đến bên cửa sổ, chỉ ra bên ngoài nói: “Thấy không? Tình huống bên ngoài.”

Nhạc Tuyết Vi còn chưa ngủ tỉnh, mê mê hoặc hoặc nhìn ra bên ngoài, mờ mịt lắc đầu: “Không thấy được, tình hình như nào?”

“Sao cô không thấy được? Bên ngoài có cảnh sát! Bọn họ tới bắt tôi.” Thân mình Sev kề sát vào tường, về mặt đề phòng cùng lo lắng, hô hấp cũng dồn dập lên.

Nhạc Tuyết Vi đang buồn ngủ bởi vì những lời nói mà tỉnh hẳn, khẽ la lên: “Bắt anh? Anh đã làm gì? Sao cảnh sát lại muốn bắt anh? A..... Anh bị súng bắn, chẳng lẽ anh vượt ngục ra?”

Sev vỗ trán, bắt đầu đi nhắm mắt: “Sức tưởng tượng của cô thật phong phú, chuyện không phải như vậy! Bây giờ tôi chưa nói rõ được, hơn nữa, cô càng biết ít thì càng an toàn! Nếu hiện tại cô giao tôi cho cảnh sát tôi cũng không trách cô!”

Nhưng Nhạc Tuyết Vi không chút suy nghĩ đã cự tuyệt, lắc đầu nói: “Anh nói gì thế? Nếu buổi tối tôi đã cứu anh thì bây giờ không có khả năng giao anh cho cảnh sát! Tôi mặc kệ anh đã làm gì, tôi cảm thấy anh không phải là người xấu.”

“Ha ha.....” Sev kinh ngạc bật cười, “Tôi không phải người xấu? Cô quá đơn thuần, biết phân biệt người tốt người xấu sao?” Về mặt Nhạc Tuyết Vi ngây thơ, nhìn ra trong mắt Sev có ý cười, không khỏi giận, mặt đỏ lên nói: “Hừ! Anh thật kỳ lạ, nói anh là người tốt là sai rồi.....”

Sev thấy cô tức giận, định dỗ cô, chuông cửa lại vang lên.

Nhạc Tuyết Vi trong khoảnh khắc đứng dậy, quát khê: “Anh cứ ở đây, đứng lên tiếng, cảnh sát không có chứng cứ, chỉ tới hỏi chuyện, tôi nói với bọn họ chưa thấy anh là được.”

Nói xong mặc thêm áo khoác đi xuống lầu.

Mở cửa, hai gã cảnh sát đứng ở cửa, quả nhiên là tới hỏi chuyện.

Một người cảnh sát trong tay cầm một ảnh chụp của Sev đưa cho Nhạc Tuyết Vi xem, hỏi:

“?” (Cô đã nhìn thấy người này chưa?)

Nhạc Tuyết Vi nhìn ảnh chụp Sev, trong lòng chăm chọc, chẳng lẽ chưa từng có ai gặp qua bộ dáng chân chính của Sev sao? Cảnh sát cung cấp ảnh chụp cũng mang mặt nạ, thật là thần bí!

“No, I ' .” (Chưa, tôi chưa từng gặp người này.)

Nhạc Tuyết Vi giả vờ suy nghĩ thật lâu, khẳng định lắc đầu, kỳ thật một lòng đã sớm nhấc tới, bị cảnh sát nhìn ra nghi vấn, còn lừa gạt cảnh sát, cô nghĩ cũng không dám nghĩ!

“.”(Cám ơn.)

Cảnh sát không nghi ngờ, theo lệ hỏi qua loa, liền tiếp tục đi hỏi nhà tiếp theo. Nhạc Tuyết Vi đóng cửa lại, thân mình dán vào cánh cửa tuột xuống. ....  
Đừng tưởng cô trấn định tự nhiên như vậy, đúng là hù chết cô!

“Tuyết Vi, Tuyết Vi?”

Sev từ trên lầu vọt xuống, lao thẳng tới bên chân Nhạc Tuyết Vi, quan tâm nhìn cô: “Cô không sao chứ? Thực xin lỗi, dọa cô rồi.”

“Ha ha.” Nhạc Tuyết Vi bị thâm cười, nói, “Chân tôi mềm nhũn, anh đỡ tôi một chút, tôi không đứng lên được.”

Sev không duỗi tay đỡ cô, mà dứt khoát ôm cô lên, đi đến sofa mới thả cô xuống, rồi ngồi xổm xuống xoa hai chân cô, “Sao rồi, có đỡ hơn không?”

“Đỡ gì chứ? Làm tôi sợ muốn chết!” Bao nhiêu sợ hãi bây giờ mới dâng lên.

Sev sững sốt, cười.

“Anh cười cái gì? Điều tại anh làm hại!” Nhạc Tuyết Vi trừng đôi mắt tròn xoe, oán giận nhìn Sev.

Sev lắc đầu xua tay, nói: “Tôi cười cô sao nhìn thấy cảnh sát lá gan lại nhỏ thế, đêm qua lúc bị tôi bắt cóc, lá gan cô không phải rất lớn sao? Đến cướp cô cũng không sợ, lại sợ cảnh sát sao?”

“A?” Nhạc Tuyết Vi ngẩn ra, sau đó cũng cười, “Ha ha, đúng vậy! Ngay cả anh tôi cũng không sợ, vậy mà lại sợ cảnh sát! Ha ha. ....”

“Cô thật là nha đầu kỳ quái.” Sev vừa nói, vừa duỗi tay sờ đầu cô, ngôn ngữ cùng hành động tự nhiên, mang theo vài phần quen thuộc cùng sủng nịch.

..... Có vài người, gặp được là do số mệnh, không cần chất xúc tác, cũng có thể nhanh chóng sinh ra phản ứng hoá học.

Sev ở nhà Nhạc Tuyết Vi mấy ngày, mấy ngày nay, Nhạc Tuyết Vi đều cấm Sev ra cửa, trừ lúc cô đi học, còn lại thời gian đều dùng để coi chừng Sev.

Hôm nay, Nhạc Tuyết Vi trở về hơi muộn, trên đường tan học trở về, cô ý đến cửa hàng mua hai bộ quần áo nam sĩ, không thể để Sev mặc mỗi bộ quần áo kia, mỗi lần tắm rửa, cô đều phải đối mặt với tấm thân trần trụi, rất bất tiện, rất xấu hổ.

Nhạc Tuyết Vi đứng ở trước cửa, một bàn tay vòng ra ba lô phía sau lấy chìa khóa, lại không với tới.

“Ai, sao lại thế này?”

Đang oán giận, ba lô phía sau đột nhiên bị xách lên, sau đó, cô nghe được một giọng nói căn bản không có khả năng xuất hiện ở đây.

“Tìm cái gì? Chìa khóa sao? Ở trong túi nhỏ này?”

Giọng Hàn Thừa Nghị trầm thấp vang lên, Nhạc Tuyết Vi cứng đờ thân mình, mở to hai mắt nhìn không thể tin tưởng nhìn chằm chằm anh. .... Không thể nào, sao Hàn Thừa Nghị lại ở chỗ này? Dụi dụi mắt, nhất định là cô nhìn lầm rồi.

Ặc, sao vẫn còn ở đây? Lại xoa xoa mắt, hừ. .... Đáng chết, cô xuất hiện ảo giác rồi, Hàn Thừa Nghị vẫn còn ở đây!

Nhìn bộ dáng Nhạc Tuyết Vi ngây ngốc, tâm tình Hàn Thừa Nghị rất tốt, cong môi, cực kỳ tự tin nói: “Đẹp không? Không sao, cứ từ từ nhìn, anh biết em thật lâu không được gặp anh, nên rất nhớ anh!”

“A. ....” Nhạc Tuyết Vi mở to miệng hình chữ O, thật đúng là Hàn Thừa Nghị! Tự kiêu như vậy, không phải Hàn Thừa Nghị thì còn có thể là ai?

“Sao anh lại ở chỗ này?”

Hàn Thừa Nghị nâng mi, không trả lời, duỗi tay móc chìa khóa từ balo ra, hỏi: “Đây là chìa khóa mở cửa sao?”

Mắt thấy Hàn Thừa Nghị cầm chìa khóa muốn mở cửa, Nhạc Tuyết Vi hoảng sợ, làm sao bây giờ? Anh không thể đi vào được! Sev còn ở bên trong.....

“Không, anh không thể vào!” Nhạc Tuyết Vi cố chắn trước mặt Hàn Thừa Nghị, bộ dáng dứt khoát kiên quyết.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 100: Ghen Ty Khiến Cho Anh Điên Cuồng

Editor: Chi Misaki

"Không thể vào đi?"

Hàn Thừa Nghị cao giọng hỏi lại, trong đầu tự nhiên nhớ tới ảnh chụp tên "" tiểu bạch kiểm "" Thẩm Tĩnh An, cười khẩy nói: "Không phải bên trong còn dấu đàn ông chứ?"

"A..."

Nhạc Tuyết Vi giật mình, nhất thời nhin không được mà hô ra tiếng, điều này trong mắt hàn Thừa Nghị chính là cô không đánh đã khai!

"Tốt, tốt, cho em ra nước ngoài học, em không chăm chỉ đọc sách, lại đi học người ta ở chung với đàn ông?" Khuôn mặt đẹp trai của Hàn Thừa Nghị đen xì, trong lòng tựa như cuồng bạo, hai tay anh đẩy Nhạc Tuyết Vi ra, hiện tại trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ, đi vào trong giết chết tên "" tiểu bạch kiểm "" kia, sau đó sẽ quay trở lại giáo huấn tiểu nha đầu không nghe lời dám đứng núi này trông núi nọ.

"Tránh ra!"

"Không cho!" Nhạc Tuyết Vi che trước cửa, kiên quyết không cho anh vào. Nếu để cho anh vào, Sevin bị anh phát hiện phải làm sao bây giờ? Cảnh sát vẫn đang đuổi bắt anh ta khắp nơi!

"Nhạc, Tuyết, Vi." Hàn Thừa Nghị cắn răng, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, nhấn nạt đã đến cực hạn. Hôm nay nếu anh không xe nát tên "" tiểu bạch kiểm "" bên trong kia, anh còn là đàn ông sao?"Tránh ra!"

Hàn Thừa Nghị hạ quyết tâm, mở cửa, một tay ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, ôm lấy thân thể nhỏ xinh của cô lách người tiến vào trong.

Nhạc Tuyết Vi sợ Sevin bị Hàn Thừa Nghị phát hiện, nên dọc theo đường đi cô đều la to: "Buông, anh buông! Thả tôi xuống, anh đây là tự ý xông vào nhà người khác có biết không? Lưu manh, trộm cướp, thả tôi xuống!"

Hành động của cô lớn như vậy, Sevin ở bên trong sớm đã phát hiện, ngay lúc Hàn Thừa Nghị cùng Nhạc Tuyết Vi bước vào anh đã nhảy ra khỏi cửa sổ.

Hàn Thừa Nghị vẫn duy trì tư thế ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi vẫn chưa hết lo lắng, nhanh chóng đánh giá xung quanh, nghĩ thầm không biết Sevin đã trốn thoát chưa?

Ánh mắt cô nhìn xung quang, làm sao có thể thoát khỏi tầm mắt của Hàn Thừa Nghị?

"Nhìn cái gì? Hừ! Nhìn xem gian phu đã chạy chưa sao?" Hàn Thừa Nghị không chút nào che dấu ghen tuông, với anh mà nói, Nhạc Tuyết Vi là của anh, từ đầu cho tới giờ, ngay tại một giây kia khi cô lôi kéo hôn anh ở sân bay, anh đã định đời này cô chỉ có thể là của anh!

Nhạc Tuyết Vi bị người mặt dày không biết xấu hổ nào đó nói cho không biết nên khóc hay nên cười, trừng mắt nhìn anh: "Gian phu? Anh không nhầm chứ? Tôi là một cô gái độc thân, tôi có quyền yêu đương đi? Có bạn trai thì đã làm sao? Có cản trở anh làm chuyện gì sao?"

Lời nói của cô tương đương với việc cô thừa nhận mình có người đàn ông khác, Hàn Thừa Nghị quả thực là bị chọc cho giận đến sôi máu!

Ngay tại lúc này, túi xách trong tay Nhạc Tuyết Vi liền rơi xuống, khiến cho vài thứ bên trong bị văng ra: Là quần áo cô mua cho Sevin đổi hàng ngày, bên trong thậm chí còn có hai cái quần lót của đàn ông!

Hàn Thừa Nghị lườm cô một cái, nhất thời đôi con ngươi co rút lại, nhặt vài thứ từ trên đất đưa đến trước mặt Nhạc Tuyết Vi, trầm giọng chất vấn: "Đây là cái gì? Vì sao lại có mấy cái này? Em đã xảy ra quan hệ cùng với anh ta?"

Ánh mắt Hàn Thừa Nghị sâu không thấy đáy, sắc bén cùng điên cuồng thẳng tắp bắn về phía ngực Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi theo bản năng che ngực, cảm giác ở ngực là một trận co rút đau đớn... Cô biết Hàn Thừa Nghị thực sự tức giận.

"Không, không phải, anh nghe tôi nói..."

Nhạc Tuyết Vi trở nên lắp bắp, mỗi lần chỉ cần Hàn Thừa Nghị như vậy, cô liền đặc biệt sợ hãi.

"Nói? Nói cái gì? Tôi không nghĩ nhanh như vậy mà em đã có người đàn ông khác!" Trong mắt Hàn Thừa Nghị không ngừng lóe ra những tia sáng điên cuồng, mấy ngày liên tiếp nghi ngờ cùng hiện thực khiến anh không cách nào có thể không chế được ghen tuông trong lòng: "Theo tôi qua đây!"

Hàn Thừa Nghị chặn ngang ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, trực tiếp khiêng người lên lầu hai, một cước đá văng cửa phòng ngủ, không chút thương tiếc ném cô lên giường, thân thể cao lớn theo đó liền phủ xuống.

"Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị..."

"Thừa Nghị, Thừa Nghị..."

Hàn Thừa Nghị điên rồi, anh điên rồi! Nhạc Tuyết Vi sợ hãi lùi về phía sau, lời nói hết sức dịu dàng gọi tên anh, nhưng kể cả có như vậy giờ phút này cô đã không thể ngăn cản nổi lý trí đã sụp đổ của Hàn Thừa Nghị!

Không giống trong quá khứ, bây giờ Hàn Thừa Nghị điên cuồng mà thô bạo, động tác của anh tràn ngập bạo lực, xé rách quần áo của cô chỉ giống như một khúc nhạc dạo, sau đó anh gặt gao trời lấy tay chân cô, cho dù cô có kêu to như thế nào anh cũng làm như không thấy.

"Anh ta có đối xử với em như vậy không?"

Lòng bàn tay hơi chai sạn của Hàn Thừa Nghị nóng bỏng vuốt ve cái cổ nhũn nhụi khiến anh yêu thích không buông của cô, anh hiểu rất rõ Nhạc Tuyết Vi, anh là người đã khai phá mảnh đất này! Rất dễ dàng khiến cho Nhạc Tuyết Vi không thể chống đỡ được.

"Không, không có... Anh đừng như vậy!"

Sống trong ảo giác cơ thể như bị thiêu đốt, Nhạc Tuyết Vi nén lệ cầu xin anh, bọn họ làm sao lại biến thành thế này? Cứ cho là ra nước ngoài, mọi chuyện sẽ kết thúc, nhưng bây giờ vì cái gì anh lại đối xử với cô như vậy?

Nhưng Hàn Thừa Nghị đều giống như không nghe thấy, anh chỉ biết đoạt lấy, điên cuồng đến không thể cứu vãn nổi, căn bản dừng không được! Tất cả chỉ để chứng minh tiểu nha đầu vẫn hoàn toàn chính thuộc về anh...

Nhạc Tuyết Vi từ từ nhắm mắt lại, giọt nước mắt đọng lại trên mi. Cô không nghĩ, chỉ là không muốn mở mắt, cơ thể nhỏ bé bị Hàn Thừa Nghị ôm vào trong ngực, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng nức nở.

Hàn Thừa Nghị vén những sợi tóc hỗn độn trên mặt cô, ôm cô càng chặt hơn, cúi đầu cắn một cái lên lỗ tai trơn bóng như ngọc kia, ôm cô sau một trận điên cuồng, sự tàn bạo trên khuôn mặt đẹp trai gần như đã biến mất, chỉ còn sót lại sự thỏa mãn cũng vui vẻ sau khi đã công thành đoạt đất.

"Tiểu Tuyết, theo tôi trở về, được không?"

Nụ hôn của Hàn Thừa Nghị rơi xuống dọc theo sườn mặt cô, một đường đi tới sau tai cô. "Chuyện ở đây liền thôi đi, tôi để em đi. Nhưng về sau đừng để tôi tức giận như thế nữa được không?"

Anh tự động quyết định, Nhạc Tuyết Vi rốt cục cũng không nịn được, nhanh chóng ngồi dậy, mạnh mẽ đẩy anh ra, mặc lại quần áo, một bên nhặt lại quần áo trong cùng quần tây trên mặt đất ném cho anh: "Đứng dậy, mặc quần áo!"

Hàn Thừa Nghị mới vừa "Ăn no" nên rất dễ nói chuyện, anh chỉ nhú mồm, nghe theo lời Nhạc Tuyết Vi.

"Mặc rồi, hiện tại có thể đi theo tôi chứ?" Hàn Thừa Nghị từ phía sau ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, thái độ vô cùng thân thiết.

Nhạc Tuyết Vi cứng ngắc giật giật khóe miệng, không có phản kháng, mà quay người lại lôi anh đi ra ngoài.

"Kéo tôi đến chỗ nào?" Hàn Thừa Nghị buồn cười nhìn cô, bàn tay to được bàn tay nhỏ nắm lại, trong lòng đều là mềm mại: "Tôi để Nghê Tuấn đi tìm thử, chúng ta ra ngoài ăn một chút gì có được không? Thời gian cũng không còn sớm."

Nhạc Tuyết Vi vẫn như cũ không nói một lời, lôi anh ra ngoài.

Hàn Thừa Nghị bị bộ dáng này của cô làm cho ngửa ngáy, trong lúc này cũng chẳng để ý cái gì cả. Đợi cho đến khi anh bị một cước đạp ra khỏi cửa, mới phản ứng kịp.

"Anh rút ra ngoài cho tôi!" Nhạc Tuyết Vi hung ác trừng anh, mạnh mẽ đẩy anh ra, vừa xô vừa đẩy sau đó nhốt anh ở ngoài cửa lớn!

"..." Hàn Thừa Nghị bỗng ngây ngẩn cả người, cửa lớn trước mắt anh 'Rầm' một tiếng liền đóng lại, lúc này anh mới chậm chạp phát hiện ra: Anh đây là bị đuổi ra khỏi nhà?

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị bất đắc dĩ nở nụ cười thoáng hiện lên chút cung chiêu, dơ tay gõ cửa: "Mở cửa, đừng náo loạn, không phải mới vừa rồi còn rất tốt sao?"

"Tôi khinh! Người nào cùng với anh rất tốt?" Nhạc Tuyết Vi cách một cánh cửa chửi ầm lên: "Là anh ép tôi! Anh đừng tưởng rằng vừa rồi như vậy thì chúng ta có thể quay lại! Cứ coi như tôi vừa rồi xuân phong nhất độ\* (\*làm tình) đi, anh cút cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!"

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết?"

Hàn Thừa Nghị lại gõ cửa, bên trong đã không còn phản ứng gì.

"Tam Thiếu, có muốn mở cửa không?" Nghe Tuấn cất giọng, người giống như xuất quỷ nhập thần đứng ở phía sau Hàn Thừa Nghị, hỏi. Loại khóa cửa này, đối với đệ nhất sát thủ ở nước C mà nói, coi như là chơi bời thôi.

"A." Hàn Thừa Nghị nhếch môi cười khế, ngón tay thon dài day day mi tâm, lắc đầu: "Thôi, bây giờ cô ấy đang tức giận, đi vào cũng sẽ không cho tôi sắc mặt vui vẻ gì. Đi thôi! Cho người trông chừng cô ấy, 24/24 giờ."

Nếu anh cũng đã đến đây, cô còn có thể chạy sao?

“Vâng ạ!”

...

Sau khi Hàn Thừa Nghị rời đi, Nhạc Tuyết Vi liền thu dọn trong nhà một chút, khăn trải giường cùng vỏ chăn đều mang đi đổi! Một bên đổi, một bên nước mắt không ngừng rơi xuống, làm sao chạy đến đây rồi còn không trốn thoát nổi tên hỗn đản kia?

Thời điểm thu dọn này nọ, cô liền phát hiện ra một cái bao tay lạ. Nhạc Tuyết Vi cầm ở trong tay xem xét, nhũn mảy suy nghĩ, cái này hẳn là của Sevin... Nói đến đây lại nhớ, vừa rồi Sevin chạy đi, cũng không biết anh ta chạy đến đâu rồi? Cảnh sát còn đang đuổi bắt anh ta, anh ta cứ thế chạy ra quả thực là quá nguy hiểm.

Đều do Hàn Thừa Nghị, anh đột nhiên chạy tới đây làm gì?

Nhạc Tuyết Vi giữ lại cái bao tay kia, nếu có một ngày gặp lại Sevin, cô sẽ trả lại cho anh ta.

Sau đó, cô phát hiện, bên trong bao tay còn dùng chỉ thêu thêu tên Sevin? Nhạc Tuyết Vi dừng lại một chút, suy đoán, thân phận của Seven nhất định là không tầm thường, giống như bao tay này, mọi thứ đều là đặc chế, không phải cũng quý.

Chỉ là, Sevin là tên thật của anh ta sao? Nhạc Tuyết Vi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Nhìn đồng hồ, cũng sắp 6 giờ rồi, bụng cô đang biểu tình.

Dọn dẹp đơn giản lại một lần nữa, đang chuẩn bị ra ngoài ăn cái gì đó thì chuông điện thoại bỗng vang lên, là Thẩm Tĩnh An gọi tới.

"Ừm? Gần đây cậu chết ở chỗ nào vậy? Mỗi lần hẹn cậu, cậu đều nói không rảnh, có phải đã tìm được niềm vui mới rồi không? Đại gia vẫn còn chưa làm cho cậu thỏa mãn sao?" Thẩm Tĩnh An tùy tiện tiếng nói vài câu khiến cho người ta nghe xong tâm tình liền tốt hơn.

"Coi cậu nói chuyện kia! Hiện tại tớ đang rảnh, chuẩn bị ra ngoài kiếm cái gì đó ăn, cùng đi đi?"

Nhạc Tuyết Vi vừa nói vừa đi ra ngoài.

"Được, tớ đạp xe tới, cậu chờ tớ, tớ lập tức đến chỗ cậu!" Thẩm Tĩnh An nói xong liền cúp điện thoại.

Nhạc Tuyết Vi đành phải ngồi trong phòng khách chờ cô ấy tới, Thẩm Tĩnh An tới cũng thật nhanh.

Cô ấy vẫn trang hóa trang thành một tên nhóc con, ngồi trên xe đạp, một chân giẫm lên đất, trên cổ còn đeo một cái tai nghe, đứng trước cửa nhà Nhạc Tuyết Vi, hét vào bên trong: "Honny, ra đây đi! Gia mang cung đi tiêu hồn thực cốt!"

Nhạc Tuyết Vi nhảy bước giống như con thỏ nhỏ chạy ra, ngồi xuống sau xe cô, không khách khí vỗ vỗ bờ vai cô nói: "Đi thôi!"

Thẩm Tĩnh An bất mãn khề trừng mắt: "Cứ như vậy đi sao? Nhiều ngày chưa gặp nhau cậu không nên bày tỏ cái gì à?"

Nhạc Tuyết Vi sững sốt, lập tức nở nụ cười, ôm lấy cổ Thẩm Tĩnh An, hôn ‘chụt’ một cái lên cái má trắng nõn hồng hào của cô: "Hi hi, Honny, như vậy đã vừa ý cậu chưa?"

Thẩm Tĩnh An bĩu môi, nén cười: "Miễn cưỡng được đi! Cũng không thực vừa lòng, lần sau nhiệt tình chút, gia muốn \*\*\*\*!"

"Ha ha... Biết rồi!"

Nhạc Tuyết Vi không chút do dự gập đầu một cái, ôm chặt lấy eo Thẩm Tĩnh An, tựa vào trên lưng cô một đường thẳng tiến...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 101: Gia Hứa Cho Cậu Chọn Người Của Gia

Editor: Chi Misaki

Thẩm Tĩnh An đạp xe đạp, mang theo Nhạc Tuyết Vi đón gió một đường cuối cùng dừng chân tại bờ biển.

Hoàng hôn buông xuống, gió biển mang hơi thở trong lành cuốn theo những làn sóng mênh mông cập bờ, Nhạc Tuyết Vi nhìn không được rùng mình một cái: "Hơi lạnh a, Honny, đây là đâu? Cậu dẫn tớ đến chỗ này làm gì?"

Nhạc Tuyết Vi làm như nói đùa chỉ về phía du thuyền xa hoa trên biển, nói: "Cậu phát tài hả? Có phải sẽ mang tớ lên du thuyền kia ăn không? Một bữa tiệc lớn trên một chiếc du thuyền xa hoa thì thế nào nhỉ?"

"Uh~m?" Thẩm Tĩnh An dừng xe lại, lập tức nghiêng đầu, mái tóc lay động theo chiều gió càng thêm xinh đẹp, cười đáp: "Haha... Cậu còn có thể biết trước sao? Cậu xem, vốn để cho cậu một bất ngờ lớn, bây giờ liền bị cậu đoán được rồi, thực chơi không vui tý nào."

"... Ách." Nhạc Tuyết Vi triệt để im lặng, bắt lấy tay Thẩm Tĩnh An có chút xúc động, nói: "Thật? Tớ nói đùa thôi, cậu thật định mang tớ lên du thuyền kia sao?"

"Có cái gì không thể?" Thẩm Tĩnh An nắm lấy bả vai Nhạc Tuyết Vi, nụ cười đầy ngang ngược, bá đạo: "Đi!"

Nhạc Tuyết Vi còn chưa hết choáng váng liền bị Thẩm Tĩnh An đẩy về phía trước hai bước.

Chợt từ trên du thuyền bước xuống một đám người, bọn họ đều mặc chế phục (đồng phục) màu đen, áo trong màu trắng, bao vây lấy Thẩm Tĩnh An cùng Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi bị dọa cho nhảy dựng lên, dân trần thế này làm sao cũng thấy giống một vị họ Hán nào đó?

"Thẩm nhị tiểu thư, ngài đã tới, Tuyên Thiếu đợi ngài cả buổi rồi."

Một người trong đó đi đến trước mặt Thẩm Tĩnh An cung kính cúi đầu.

"Hừ..." Thẩm Tĩnh An khinh thường hừ một tiếng: "Biết rồi, phiền chết đi được! Tôi có bắt anh ta chờ sao? Honny, đừng để ý đến đám giờ hơi này, chúng ta đi."

"Ừm." Còn chưa rõ tình hình Nhạc Tuyết Vi liền bị Thẩm Tĩnh An túm lên du thuyền, Nhạc Tuyết Vi ngạc nhiên vỗ vai Thẩm Tĩnh An đề thấp thanh âm nói: "Này, du thuyền này có tên là "Vivian", sao lại giống tên hai chúng ta ghép lại thế? Hìhì..."

"Hừ, một kẻ lưu manh thì có thể nghĩ ra cái tên gì hay?" Thẩm Tĩnh An khinh thường bĩu môi, lời này... Nghe thế nào cũng giống rất tự mãn a?

Nhạc Tuyết Vi nghi ngờ nhìn Thẩm Tĩnh An, lại liên tưởng đến chuyện vừa rồi, cái gì mà "Tuyên thiếu"... Trong đầu nhất thời lóe lên một suy nghĩ, liền bật thốt lên hỏi: "Vivian là cậu sao? Là tên tiếng Anh của cậu?"

"Hừ! Uh~m." Thẩm Tĩnh An vốn không muốn nói, nhưng sự thật cái tên Vivian chết tiệt này lại là của cô!

"À..." Nhạc Tuyết Vi có thâm ý khác gật gật đầu, giọng nói kéo dài làm ra vẻ: "Tớ hiểu mà, cậu cùng Tuyên Thiếu kia... Du thuyền này là anh ta mua cho cậu?"

"Hừ! Kẻ gian ác có tiền thì có gì đặc biệt hơn người, trừ bỏ tiền ra, cái gì cũng không có! Ai thèm hiếm lạ thứ anh ta mua?" Thẩm Tĩnh An nhắc tới Tuyên thiếu, vẻ mặt liền vô cùng khinh thường, ghét bỏ! Đôi con người Nhạc Tuyết Vi đảo mấy vòng, nghĩ thâm, thôi đi, vừa thấy liền biết hai người có gian tình rồi!

"Thẩm nhị tiểu thư, xin mời..."

Mấy người bảo tiêu đi phía trước mở đường, đưa Thẩm Tĩnh An cùng Nhạc Tuyết Vi lên du thuyền.

Trên du thuyền thực sự rất xa hoa, Nhạc Tuyết Vi vừa lên liền có chút khiếp sợ, hơn nữa nhìn người trên thuyền từ cách nói năng đến ăn mặc đều không phải người thường.

"Này... Máy người mà tên 'Lưu manh' nhà cậu quen biết đều là phú hào( người giàu) nha!" Nhạc Tuyết Vi rụt cổ lại, khẩn trương túm lấy cánh tay Thẩm

Tĩnh An.

Thắm Tĩnh An giật nhẹ khoe miệng, cười vô lại, ôm lấy Nhạc Tuyết Vi hôn lên gò má cô một cái: "Đừng nóng vội, không phải cậu còn độc thân sao? Hôm nay gia liền cho phép cậu chọn một người tốt ở trong này!"

“A” Nhạc Tuyết Vi há to miệng ước chừng có thể nuốt được một quả trứng! Cái gì! Cô không thích kẻ có tiền! Cô còn chưa có nhận đủ rắc rối, đây đưa từ kẻ có tiền sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 102: Người Trong Lòng Chạy

Editor: Chi Misaki

Khách sạn Renas.

Hàn Thừa Nghị tắm rửa xong, khoác áo tắm đi ra.

Nghê Tuấn liền chuyển tới trên tay anh một ly rượu đỏ, Hàn Thừa Nghị nhận lấy nhấp một ngụm.

"Tam Thiếu, Tuyên Thiếu biết ngài đã tới liền cho người đưa thiệp mời đến." Nghê Tuấn lập tức lấy một tấm thiệp vàng mở ra đưa tới trước mặt Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị không nhận, chỉ rũ mắt nhìn thoáng qua: "Tên nhãi Tuyên Kiều này biết cũng thực nhanh, vừa mới tiến vào địa bàn của cậu ta lúc này, thiệp mời cũng đã tới cửa rồi? Cậu ta định giờ trò gì? Năm nào, lúc nào cũng mời khách lên du thuyền?"

"Nghe nói là sinh nhật người phụ nữ của ngài ấy." Nghê Tuấn nói sự thật mà anh biết.

"Hừ?" "Mây rậm Hàn Thừa Nghị khẽ nhú lại, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên: "Thằng nhãi này cũng có lúc tốn tâm tư cùng thời gian vì phụ nữ sao? Cậu ta ngay cả sinh nhật mình cũng cho qua, cư nhiên có thể tổ chức sinh nhật cho một người phụ nữ?"

"Tam Thiếu, đi không ạ?"

Hàn Thừa Nghị nhấp một ngụm rượu, sờ cằm "Đương nhiên là phải nể mặt mũi Tuyên Kiều rồi."

Thay quần áo, Hàn Thừa Nghị đi ra khỏi khách sạn Renas, vừa mới ngồi vào xe liền có bảo tiêu tới bên người Nghê Tuấn, ghé sát vào lỗ tai anh nói vài câu, Nghê Tuấn vừa nghe thấy, sắc mặt khẽ đổi.

"Làm sao thế?" Hàn Thừa Nghị nhạy cảm nheo lại mắt, ngón tay đặt trên đầu gối khẽ gõ nhịp.

Nghê Tuấn không dám giấu diếm, thành thật khai báo: "Tam Thiếu, người bên chúng ta nói... Vừa rồi Nhạc tiểu thư cùng một thiếu niên trắng trẻo đến bờ biển, lên một chiếc du thuyền có tên là ‘Vivian’. Nghe nói, cử chỉ cực kỳ thân mật..."

Vivian? Hàn thừa Nghị lập tức mở mắt, hai chân giẫm trên mặt đất, bộ dáng vô cùng căng thẳng: "Cái gì? Vivian? Không phải là du thuyền đãi khách của Tuyên Kiều hôm nay sao?"

"Vâng." Nghê Tuấn gật đầu đáp. Hàn Thừa Nghị nhếch môi cười lạnh, hàm răng trắng bóng làm nổi bật nước da màu bánh mật, khiến cho người ta không rét mà run. Lá gan cô gái nhỏ càng lúc càng lớn rồi! Cái tên bạn trai ‘tiểu bạch kiểm’ kia của cô cư nhiên còn có quan hệ cùng với người của Tuyên Kiều?

Lúc trước đã quên để cho người đi điều tra thêm về bối cảnh của tên "tiểu bạch kiểm" này, có thể tham dự party tư nhân của Tuyên Kiều, xem ra thân phận cũng không tầm thường, cô gái nhỏ đúng là gặp rắc rối rồi!

"Nhanh lái xe!"

Trong lòng Hàn Thừa Nghị nóng như lửa đốt, giờ phút này có hối hận cũng không còn kịp, vừa nãy thật không nên rời khỏi nha đầu kia, cho dù muốn đi cũng phải đóng gói mang cô đi cùng.

Chỉ trong nháy mắt cô đã kiểm thêm phiên toái cho anh... Thật đúng là một giây rời khỏi mí mắt anh liền không bớt lo, thật không biết anh suy nghĩ lộn xộn thế nào lại để cho cô ra nước ngoài?

Tốc độ xe đã đạt đến cấp độ gió bão, nhóm người Hàn Thừa Nghị rất nhanh liền đến bờ biển, lên chiếc du thuyền có tên ‘Vivian’.

"Nghê Tuấn, không cần gây ra hành động gì lớn, dùng định vị, xác định xem Tiểu Tuyết đang ở đâu?"

Vừa lên du thuyền, Hàn Thừa Nghị liền thấp giọng dặn dò Nghê Tuấn, Nghê Tuấn gật đầu lập tức an bài cho người phía dưới đi làm.

"A! Tam Thiếu... Hạ cố đến thăm, kẻ hèn này hết sức vinh hạnh."

Thời điểm xe của Hàn Thừa Nghị đến bờ biển, trên du thuyền lập tức có người đi thông báo với chủ nhân của buổi party là Tuyên Kiều. Tuyên Kiều nghe thấy liền lập tức bỏ xuống mọi việc, tự mình đi nghênh đón, giờ phút này chính là đang vội hướng về phía Hàn Thừa Nghị, một tay chấp sau lưng, một tay vươn tới trước mặt Hàn Thừa Nghị.

"Hừ!"

Hàn Thừa Nghị liền tặng cậu ta một cái liếc mắt, nhìn như thật không kiên nhẫn vươn tay bắt lấy tay cậu ta, tay hai người vừa nắm liền nắm chặt không buông, mượn lực kéo lại gần, ngực đập ngực một cái mới rời đi.

"Mặt mũi kẻ hèn này cũng thật lớn, như thế nào? Tam Thiếu một ngày kiếm tiền tỷ... Nghe nói cậu đang theo đuổi người trong lòng ở thành phố T, như thế nào lại rảnh rỗi đến chỗ tôi?" Tuyên Kiều cười lớn, tay đập một cái lên vai Hàn Thừa Nghị, trêu chọc nói.

Hàn Thừa Nghị liếc mắt nhìn cậu ta, giọng nói có chút bất đắc dĩ, ánh mắt lại như có như không quét một vòng trên du thuyền, nói: "Chạy."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 103: Vì Yêu Mà Chiến

Editor; Chi Misaki

"Nha?" Tuyên Kiều chột nhứ mày, hiểu rõ cười cười: "Hắn là không phải vừa lúc chạy đến trên địa bàn của anh trai cậu chứ?"

"Thật bất hạnh, bị cậu đoán trúng rồi." Hàn Thừa Nghị bất đắc dĩ nhứ nhứ mày, đi theo Tuyên Kiều cùng lên du thuyền.

Tuyên Kiều sắp xếp cho Hàn Thừa Nghị xong, liền vội vàng đi đón những vị khách khác. Hàn Thừa Nghị mới vừa cởi áo khoác, Nghê Tuấn đã mang tin tức trở lại.

"Tam Thiếu, tìm được Nhạc tiểu thư rồi."

Hàn Thừa Nghị nghe thấy, một lần nữa \*\*\*\*\*, bước ra cửa phòng." Phía trước dẫn đường đi!"

Hàn Thừa Nghị dẫn theo Nghê Tuấn một đường đến thẳng chỗ Nhạc Tuyết Vi cùng Thẩm Tinh An đang ở khoang thuyền trước, Hàn Thừa Nghị nháy mắt với Nghê Tuấn, Nghê Tuấn đang định tiến lên gõ cửa lại bị bảo tiêu hai bên ngăn lại.

"Làm gì? Khoang thuyền không thể vào!"

Nghê Tuấn sững sờ, nhìn mấy vị bảo tiêu này, giải thích: "Các vị thật lạ mặt, chúng tôi là người của Hàn gia nước C, vị này chính là Tam Thiếu nhà chúng tôi... Cùng Tuyên Thiếu nhà các vị là bạn cũ, chúng tôi không có ác ý, chỉ là, người của Tam Thiếu ở bên trong "

Bảo tiêu nhìn nhìn Hàn Thừa Nghị, do dự một phen, nhưng vẫn như cũ không tránh ra.

"Hàn Tam Thiếu... Danh tiếng của ngài, người chúng tôi tự nhiên đã nghe qua, tựa như sấm bên tai, chỉ là...Ngài vừa mới nói người ở bên trong là người của Tam Thiếu? Thứ cho chúng tôi không thể tin tưởng lời của ngài nói, bên trong này... Rõ ràng là người phụ nữ của Tuyên Thiếu, buổi party ngày hôm nay chính là tổ chức cho ngài ấy!"

Hàn Thừa Nghị vừa nghe thấy, sắc mặt liền lạnh xuống, giữa trán đã giăng đầy mây đen.

"Nghê Tuấn, cậu có tìm sai chỗ không?"

Nghê Tuấn lắc đầu chắc chắn: "Hắn là không, thuộc hạ khẳng định. Lúc ấy, có người đưa Nhạc tiểu thư vào bên trong này, đây là thiết bị đặt riêng cho cô ấy, trên hệ thống định vị, vị trí của cô ấy vẫn không thay đổi đương nhiên là vẫn ở đây."

Nếu định vị không sai, như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là người phụ nữ của Tuyên Kiều, người phụ nữ mà cậu ta trắng trợn tổ chức party là Tiểu Tuyết! Hàn Thừa Nghị khó nén nổi bức mình, vung tay lên hung hăng nện xuống vách đá trên khoang thuyền một quả đấm! Tiểu nha đầu thật không làm anh tức chết liền không thôi! Mới đi tới nước A một thời gian ngắn, vậy mà không biết đã quyến rũ bao người đàn ông rồi? Ngay cả Tuyên Kiều cũng bị

cô quỵn rũ rồi hả?

Tuyên Kiều là bạn anh, người này cực kỳ phiền toái, thứ gì một khi đã bị cậu ta để mắt tới thì thực khó giải quyết.

Có điều, Hàn Thừa Nghị cũng không quản được nhiều chuyện như vậy, mặc kệ Tuyên Kiều có nhìn trúng cô hay không, anh đều phải dẫn cô đi!

"Nghê Tuấn, mở cửa!"

“Vâng ạ!”

Đám bảo tiêu nhất quyết ngăn không cho Nghê Tuấn vào, cánh tay Nghê Tuấn vung lên, người mà Hàn Thừa Nghị mang tới, cũng quát to một tiếng. Trong số bọn họ ai cũng đều là cao thủ, tình cảnh nhất thời trở nên hỗn loạn không chịu nổi, hai phe giao chiến cùng một chỗ, xoắn xít vào nhau.

"Đều dừng lại cho tôi!"

Tuyên Kiều nghe được tin liền vội tới, vung tay một cái, toàn bộ đều trở nên im lặng.

Tuyên Kiều không rõ chân tướng nhìn về phía Hàn Thừa Nghị: "Sao lại thế này, lão Tam, tôi mời cậu tới làm khách, cũng không phải là để cho cậu tới gây chuyện!" Trong giọng nói còn có chút không vui.

"Hừ!" Hàn Thừa Nghị nhếch khóe miệng, tiến lên hai bước đi tới trước mặt Tuyên Kiều, hai người đàn ông điển trai, tuấn mỹ đầy tà khí đứng đối diện nhau, trong mắt đều là ý lạnh sắc bén.

"Làm khách? Cậu nói để tôi tới làm khách? Tôi thấy cậu còn hồ đồ hơn đám lão già nhà cậu, không biết cái gì gọi là 'Vợ của bạn không thể chọc' sao?"

"Hả?" Tuyên Kiều càng nghe lại càng không hiểu? An khi nào thì lại trở thành ‘Vợ’ của Hàn Thừa Nghị vậy? Khó trách Vivian vẫn không chịu chấp nhận anh, thì ra là đã sớm có tư tình với Hàn Thừa Nghị sao?

"Hàn Thừa Nghị! Cậu cứ nhiên dấm động vào người phụ nữ của tôi? Những lời này phải là tôi đặc biệt giành cho cậu mới đúng! Cậu có biết cái gì gọi là ‘Vợ của bạn không thể chọc’ không?"

Hai soái ca khí huyết sôi trào, đều là những người đàn ông xưng bá một phương tại nước C và nước A, cứ như thế vì ‘người phụ nữ mình yêu thương’ mà phát động một cuộc chiến tranh!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 104: Bọn Họ Có Phải Bị Ngốc Không?

Editor: Chi Misaki

Vừa lúc ở trong khoang thuyền nơi vốn bị ngăn cách bởi một cánh cửa.

"Ôi, nhẹ chút! Cậu có thể nhẹ chút không? Đau muốn chết, mặc vậy không thờ được!"

"Hừ, không được kêu, dai lưng không chặt, mặc vào làm sao có thể đẹp?"

Nhạc Tuyết Vi cùng Thẩm Tĩnh An đang ở bên trong đôi lễ phục, lúc lên thuyền Nhạc Tuyết Vi mới biết được, thì ra hôm nay là sinh nhật của Thẩm Tĩnh An, mà buổi party sắp tiến hành trong này là cái vị Tuyên Thiếu kia tổ chức cho cô ấy. Vị Tuyên Thiếu kia cũng là nhân vật lớn của nước A, mời đến đều là đại gia.

Lần đầu gặp Thẩm Tĩnh An mặc vậy, Nhạc Tuyết Vi thực phải kinh diễm một phen.

"Oa!" Nhạc Tuyết Vi khoa trương đỡ cằm, liên tục dựng ngón tay cái lên với cô ấy, "Không thể tưởng được cậu biến thành phụ nữ lại xinh đẹp như thế! Xinh thế này sao cứ phải biến mình thành con trai làm gì?"

Thẩm Tĩnh An vuốt vuốt mái tóc ngắn, cực kỳ lên mặt nói: "Chị đây đương nhiên có thể dùng khuôn mặt để kiếm com ăn, nhưng mà chị lại cứ thích dùng tài hoa... khả khả..."

"Phốc ha ha..."

Hai cô gái nhỏ ở bên trong cười thành đoàn, hoàn toàn không biết ở bên ngoài vì hai cô mà trở thành một mớ hỗn độn, tình hình đã đạt đến trình độ có thể phải dùng đến vũ trang để giải quyết.

"A, chậm đã, thanh âm gì vậy?"

Thẩm Tĩnh An là người đầu tiên phát hiện ra điểm không thích hợp, dừng lỗ tai nghe ngóng, hướng Nhạc Tuyết Vi làm động tác im lặng.

"Xuyt..."

Tất cả liền an tĩnh lại, Nhạc Tuyết Vi cũng nhận ra điều không thích hợp, quả thực là có âm thanh kỳ lạ.

"Ồ bên ngoài!"

Phản ứng kịp hai người đồng thời nhấc váy chạy ra bên ngoài khoang thuyền, cửa khoang thuyền bị đẩy ra, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về đây, tranh chấp cùng chiến đấu, tất cả đều ngừng lại.

Tuyên Kiều vừa quay đầu lại nhìn thấy Thẩm Tĩnh An, Hàn Thừa Nghị vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi, hai người cùng lúc quát lên: "Đi vào!"

Tất cả cũng vì sợ tình hình hỗn loạn bên ngoài làm tổn thương đến người trong lòng họ.

"Aizzz, sao lại thế này?"

Thẩm Tĩnh An cùng Nhạc Tuyết Vi đưa mắt nhìn nhau, thật không rõ vì sao mấy người này lại đánh nhau trước cửa phòng các cô. Nhạc Tuyết Vi nhìn Hàn Thừa Nghị, lại chỉ vào Tuyên Kiều nói: "Kia là tên "Luru mạnh" nhà cậu?"

Thẩm Tĩnh An cũng không yếu thế, nói: "Hừ, chị đây đoán không sai... Tên kia là của nhà cậu?"

"Tôi sẽ không nhường An An cho cậu!"

"Cậu nên chết tâm đi, Tiểu Tuyết là của tôi!"

Hàn Thừa Nghị: "..."

Tuyên Kiều: "..."

An An, Tiểu Tuyết? Người mà bọn họ nói không phải là cùng một người? Hai người đàn ông cực phẩm một giây trước còn xoắn xuýt đánh nhau thành một đoàn, đột nhiên cứng người lại, ánh mắt hai người giao nhau, sau đó hai đôi mắt đều chuyển tầm nhìn về phía hai cô gái nhỏ vẫn còn đang đứng ở cửa khoang thuyền.

Tuyên Kiều nín chặt lấy áo Hàn Thừa Nghị, hất cằm chỉ Nhạc Tuyết Vi: "Tiểu Tuyết... Của cậu?"

Hàn Thừa Nghị nắm lấy cái cà- vạt của Tuyên Kiều, cầm hất về phía Thẩm Tĩnh An: "An An... Của cậu?"

"Ha ha..."

"Ha ha..."

Hai người đàn ông đột nhiên cùng buông lỏng tay ra, hai tay nắm chặt, đồng thời bật người nhảy lên, vững vàng đứng trên mặt đất, tuy đều có chút chật vật, nhưng vẫn khó có thể che dấu được khí chất của bậc vương giả.

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn Thẩm Tĩnh An, khóe miệng nhếch lên mang theo nụ cười ngọt ngào, nhỏ giọng nói: "Bọn họ có phải bị ngốc không?"

Khóe miệng Thẩm Tĩnh An co rút, trán định gập đầu: "Hai tên bệnh thần kinh, không để ý tới bọn họ nữa, chúng ta đi. Nói cho cậu biết, đêm nay trên du thuyền đều là nam sĩ, thân sĩ tinh anh trong giới, tùy tiện lôi ra một người phân thân cũng có thể đánh chết hai tên đằng sau!"

Hàn Thừa Nghị cùng Tuyên Kiều liếc nhau, đồng thời ngửi thấy được mùi vị của kẻ thù, con mẹ nó, thật muốn nhìn xem, có bọn họ ở đây, động vật giống đực nào dám đến gần?

"Tiểu Tuyết..."

"An An..."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 105: Rút Số

Editor: Chi Misaki

Trên chiếc du thuyền mang tên Vivian, Tuyên Kiều và Thẩm Tĩnh An chính thức cử hành buổi party sinh nhật.

"Các vị, các vị... Các vị khách mời tôn quý, để tăng thêm thú vị cho buổi party, chúng tôi sẽ đánh số cho từng người. Các quý cô quý ngài lấy ra số của mình để xác định bạn đồng hành tối nay. Như vậy, bây giờ chúng ta bắt đầu lấy ra số của mình, nam nữ ngẫu nhiên mang số giống nhau ghép thành một đôi, tất cả các hoạt động đêm nay đều phải ở cùng nhau, đương nhiên nếu muốn cả hai có một đêm tuyệt vời cũng không phải là không thể, ha ha... Mọi người có dám không?"

Trên đài cao, một người phụ nữ trẻ tuổi cầm microphone, có chút hưng phấn tuyên bố, dẫn tới phía dưới một trận tiếng thét chói tai, tất cả mọi người đều cực kỳ thích thú với hình thức ở chung kích thích này.

Đương nhiên ngoại trừ Hàn Thừa Nghị, anh không rõ, anh vì sao phải nín giận đứng ở đây nghe đám ngốc này nói chuyện? Anh chỉ muốn trực tiếp đóng gói mang Tiểu Tuyết về là được. Quay đầu lại nhìn Tuyên Kiều, về mặt cậu ta thể nhưng lại rất hưng phấn.

Hàn Thừa Nghị khẽ giật giật khóe miệng, trêu tức cười đáp: "Cậu vui về cái gì? Cậu có chắc chắn được số ngẫu nhiên của cậu và An An giống nhau? Vạ nhất An An của cậu bị người ra rút đi thì làm sao nha?"

Tuyên Kiều liếc xéo anh một cái, âm hiểm cười nói: "Điều này sao có thể? Tôi là người tiến hành buổi party này, nơi này là địa bàn của Tuyên Kiều tôi...Cái loại chuyện để cho người đàn ông khác ngẫu nhiên rút được số của An An, cậu cảm thấy tôi sẽ để cho nó xảy ra sao?"

"Lấy số rồi, lấy số rồi!"

Khi nói chuyện, đã có người mang một hòm đựng số đến bên người Hàn Thừa Nghị và Tuyên Kiều, mỉm cười để cho bọn họ chọn số.

Tuyên Kiều mang theo nụ cười 10 phần tự tin, đưa tay tùy ý rút ra một cái, nhanh chóng cầm lên tự đắc hất hất cằm nhìn Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị nâng trán, không cần suy nghĩ, Tuyên Kiều khẳng định là đã đụng tay đụng chân vào rồi.

"Này! An An là của cậu, Tiểu Tuyết là của tôi à?" Hàn Thừa Nghị nôn nóng giữ chặt lấy bả vai của Tuyên Kiều, người anh em tốt vào thời điểm này không thể thấy chết mà không cứu, một mình phong lưu khoái hoạt đi?

"Cái kia... Cậu cũng đừng trách tôi! Tôi lại không biết người phụ nữ của cậu cũng ở trong này, trước đó cậu cũng không nói với tôi, lúc này cũng đã lấy số ra rồi, cậu bảo tôi phải làm sao đây? Tôi không có biện pháp nào khác nha..." Tuyên Kiều bắt đầu nhún nhún vai, bày tỏ chính mình cũng lực bất tòng tâm "Số 35! Ai có số 35?"

Chỉ thấy cô gái nhỏ bên kia cũng chính là Thẩm Tĩnh An đã giờ số tìm một nửa còn lại của mình.

Tuyên Kiều cầm số trong tay, cười đầy quý dị: số 35, còn không phải ở trong tay anh sao?

"Người anh em, bạn tốt đây đi trước, phải xin lỗi rồi." Tuyên Kiều buông chai sâm banh trong tay ra, cầm lấy số của mình chậm rãi tìm kiếm Thẩm Tĩnh An.

Cùng lúc đó, nam sĩ đồng thời rút được số trùng với số của Nhạc Tuyết Vi đang tiến về phía cô.

"Tiểu thư, chào, chào em, xin hỏi, số của em có phải là số 6 không? Số của tôi là số 6."

Khuôn mặt người đàn ông lịch sự có chút trắng nõn, ngôn hành cử chỉ đều cực kỳ ngượng ngùng. Anh ta đại khái không nghĩ mình rút chơi, lại rút được cô gái xinh đẹp giống như Nhạc Tuyết Vi, thậm chí có chút xấu hổ, trong lúc nói chuyện mặt cũng đỏ rần lên.

Nhạc Tuyết Vi nhìn số trong tay anh ta, trang nhã cười nói: "Đúng, chúng ta là partner nha!"

"Uh'm."

"Vậy chúng ta ngồi vào vị trí chứ?"

So với nam sĩ bên kia ngại ngùng, Nhạc Tuyết Vi lại nền nã hào phóng tự nhiên hơn rất nhiều, mời anh ta ngồi xuống, người đàn ông vừa nom nớp lo sợ lại vừa vui mừng thích thú.

Hàn Thừa Nghị ở một bên nhìn thấy, Whisky một ly lại một ly vào bụng, hai mắt như muốn phun lửa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 106: Em Số Nào Thì Tôi Số Nấy

Editor: Bạch Nguyệt

“Tiên sinh, tiên sinh...” Bên người bỗng vang lên thanh âm nhút nhát sợ sệt.

“...” Hàn Thừa Nghị xoay người, cúi đầu nhìn thoáng qua thì thấy một cô gái khuôn mặt tuy xấu xí nhưng trang phục lại lộng lẫy.

Anh nhần mày, không vui hỏi cô: “Chuyện gì?”

“Cái kia... Xin hỏi, anh là số 9 sao? Tôi là số 9.” Cô gái thấy Hàn Thừa Nghị xoay người lại liền đỏ mặt. Diện mạo cùng với khí chất của Hàn Thừa Nghị thật sự là quá xuất chúng, những người đã gặp qua anh không có ai không có cái loại phản ứng này.

Hàn Thừa Nghị nhớ lại bảng số của cái túi tiền kia, lạnh nhạt lắc đầu, “Không phải, tôi không phải số 9.” Nói xong, buông cái chén, lập tức hướng Nhạc Tuyết Vi đi tới.

Hàn Thừa Nghị kéo ghế dựa ra, ngồi xuống bên cạnh Nhạc Tuyết Vi. Vừa rồi chàng trai kia đứng dậy đi lấy thức ăn cho Nhạc Tuyết Vi, lúc này không có ngồi ở bên cạnh cô.

“Anh!” Nhạc Tuyết Vi nhìn thấy Hàn Thừa Nghị lại gần, cắn răng, quay mặt đi không để ý đến anh ta.

Hàn Thừa Nghị theo tầm mắt nhìn xuống cái cổ tròn bóng một đường của cô, tuy rằng nhìn không tới, nhưng có thể tưởng tượng... Anh hôm nay vừa mới loại vài “viên dầu tây nhỏ”.

“Anh nhìn cái gì?” Thấy anh ta không kiêng nể cái ánh mắt nóng nảy của cô, Nhạc Tuyết Vi vội vàng dùng tay bảo vệ cổ, trừng mắt nhìn anh ta.

Hàn Thừa Nghị biết điều thu hồi tầm mắt, nhìn Nhạc Tuyết Vi, hỏi: “Em số mấy?”

“Số 6, làm sao vậy? Tôi đã tìm được bạn lữ, không phải anh!” Nhạc Tuyết Vi đứng lý hợp tình lớn tiếng với Hàn Thừa Nghị, nghĩ thầm, xem anh ta làm thế nào khi dễ mình!

Hàn Thừa Nghị cong khóe môi, dường như cười khi mục đích thực hiện được, từ túi tiền lấy ra cái bảng số đặt ở trước mặt cô, “Phải không? Số 6, thật trùng hợp, tôi cũng là số 6!”

Một bảng số màu lam đặt ở trên bàn, Nhạc Tuyết Vi liền mắt nhìn một cái, đột nhiên mở to mắt, chợt thấy thật đúng là số 6! Nhưng mà, vừa rồi đã có một cái số 6! Cái này... Anh ta rõ ràng là số 9!

“Không phải! Anh đây là số 9!” Nhạc Tuyết Vi bĩu môi kháng nghị, “Không phải số 6...”

Hàn Thừa Nghị cười như không cười nhìn cô, ánh mắt khôn khéo như hồ ly, môi mỏng khẽ nhếch, “Phải không? Em nhìn lầm rồi, đây là số 6.”

“Hả?” Nhạc Tuyết Vi trừng lớn mắt, vô ngữ phản bác (không còn từ ngữ có thể phản bác), anh ta quả thực không biết xấu hổ.

Ngón tay Hàn Thừa Nghị chỉ chỉ cái bảng số, “Dù sao đi nữa, nếu em là số 6, thì tôi là số 6, nếu em là số 9, thì tôi là số 9.”

Thời điểm hai còn đang giằng co, anh chàng số 6 chân chính đã quay lại, trong tay còn cầm hai đĩa đồ ăn, hưng phấn để ở trước mặt Nhạc Tuyết Vi, “Nhạc tiểu thư, cô xem xem, còn có yêu cầu gì, tôi lại đi...”

Đột nhiên, anh chàng nhìn thấy Hàn Thừa Nghị, ngừng một lát, chậm rãi nhắc nhở Hàn Thừa Nghị: “Thưa ngài, nơi này một đôi bạn lữ ngồi một bàn, đây là bàn của chúng tôi, mời ngài nhanh tìm bạn lữ của mình đi.”

“Tôi đã tìm được rồi!” Hàn Thừa Nghị đáp, chỉ chỉ bảng số ở trên bàn, “Tôi mới là số 6.”

“Sao có thể?” Chàng trai kinh hãi, nhanh tay lấy ra biển số, “Tôi mới là số 6!”

Nói xong còn cầm lấy thẻ bài của Hàn Thừa Nghị so một chút, nói tiếp: “Ngài xem, tuy rằng số 6 cùng cùng số 9 rất giống, nhưng vẫn có chỗ khác nhau, rõ ràng là số 9...”

Không đợi anh ta nói xong, cặp mắt Hàn Thừa Nghị bắn ra ánh nhìn hình viên đạn, âm ngoan chi khí (khí tức âm ngoan) biểu lộ không thể nghi ngờ, rõ ràng là đang cười, lại mang theo một cỗ lực lượng áp bách cường đại.

“Tôi nói, cậu thấy rõ ràng sao? Tôi... là số 6, cậu mới là số 9! Đi tìm bạn lữ của cậu đi!”

“...” Chàng trai hoàn toàn bị Hàn Thừa Nghị dọa cho kinh sợ, nhiều một câu cũng không dám nói, vâng vâng dạ dạ cầm bảng số rồi đi, đi tìm số 9 còn

lại.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 107: Cho Chocolate “Bay” (\*) Gặp Quỷ

Editor: Bạch Nguyệt

(\*)Chocolate “bay”: tựa như mì “bay”, dựng thành chocolate sao cho thanh nằm ngang trên không trung.

Mất thấy số 6 thật bị đuổi đi, Nhạc Tuyết Vi bị Hàn Thừa Hạo làm cho bức mình, “Anh rốt cục muốn làm gì?”

“Tôi cái gì cũng không làm, em xem em có thể số 6, tôi cũng có thể số 6, chúng ta đây là mệnh trung chủ định.” Đuổi đi được “tình địch”, Hàn Thừa Nghị tâm tình rất tốt, đồng dạng trả lời.

“...” Nhạc Tuyết Vi xoay đầu không nói lời nào, người này da mặt dày như vậy, cô còn có thể nói cái gì đây?

Trên đài cao, giọng nói lần thứ hai vang lên, lại có người cầm microphone ở nơi đó gây sóng gió.

“Phía dưới, chúng ta bắt đầu trò chơi thứ nhất, xin mời những tổ có bảng số sau đây đi lên khán đài, chúng ta cùng bắt đầu chơi trò chơi. Tôi xin mời... số 6, số 35, số 14, số 7, số 23... Mời 5 tổ này đi lên!”

Dưới đài tức khắc náo nhiệt thành một mảnh, Hàn Thừa Nghị như rồng mây, kéo Nhạc Tuyết Vi, bộ dáng hứng thú bùng bùng, “Đi, số 6, gọi chúng ta kìa!”

“Buông tay, buông tay, ai cùng với anh là chúng ta?” Nhạc Tuyết Vi không tình nguyện bị Hàn Thừa Nghị kéo đi lên.

Không nghĩ tới chính là, ở trên đài cao còn gặp phải người quen —— Tuyên Kiều cùng Thẩm Tĩnh An.

“Nha, không tôi a! Cư Nhiên bị cậu trù trúng? Thiên hạ này còn có gì mà Hàn tam thiếu cậu làm không được a?” Tuyên Kiều đến gần Hàn Thừa nghị, ở bên tai anh reo chọc.

“Hừ, cũng thế cũng thế.” Hàn Thừa Nghị liếc xéo anh ta một cái, đều là người lòng dạ mưu kế sâu đậm mà thôi, ai cũng đừng nói ai.

“Phía dưới, tôi nói một chút quy tắc của trò chơi a! Ở trước mặt các tổ có một thanh chocolate đang được dựng ngang trên bàn sứ, một nam một nữ hai bên ăn, mỗi người bắt đầu từ một đầu của thanh chocolate, đến cuối cùng cắn đứt... Còn thừa ngắn nhất chính là tổ thắng cuộc, mọi người đã hiểu chưa?”

“Xì!”

Hàn Thừa Nghị lập tức phát ra âm thanh cười lạnh cực kì khinh thường, liếc Tuyên Kiều, “Ấu trĩ như vậy, cậu đừng có nói với tôi, đây chính là bút tích của cậu đấy nhé!”

Tuyên Kiều trừng mắt liếc Hàn Thừa Nghị một cái, hừ nói: “Cậu đừng có mà khinh thường tôi, một lát nữa xem cậu cảm tạ tôi như thế nào!”

Thi đấu ăn chocolate “bay” bắt đầu, theo thanh âm của tiếng còi vang lên, Hàn Thừa Nghị hòa thuận vui vẻ cùng Nhạc Tuyết Vi mỗi người cắn một bên của thanh chocolate, hai người đồng thời hướng chính giữa thanh mà cắn... Hàn Thừa Nghị bỗng dừng chân động, nhanh chóng phản ứng lại lời nói của Thanh Tuyên mới rồi là có ý tứ gì!

Thi đấu cái gì? Kia đều là ngụy trang, Tuyên Kiều là thừa cơ chiếm tiện nghi của người ta thì có! Bất quá, cái chủ ý này thật được a! Nhìn khuôn mặt nhỏ không tí vết của Nhạc Tuyết Vi dần dần tới gần, Hàn Thừa Hạo hận không thể lập tức phóng nhanh tới.

Chocolate “bay” liên cứ như vậy tiếp tục ngắn dần, hai người mất thấy cả hai dần dần càng lúc càng gần, môi cùng môi đã sắp chạm tới nhau rồi.

Nhạc Tuyết Vi miệng đang chuẩn bị cắn đứt, nhưng đột nhiên đôi tay Hàn Thừa Hạo vừa nhấc, đem người hướng chính mình áp vào trong lồng ngực. Nháy mắt, bốn cánh môi dán sát nhau! Cái gì mà chocolate “bay”, cho nó đi gặp quỷ đi!

“A!”

Nhạc Tuyết Vi kinh hoàng muốn đẩy Hàn Thừa Nghị ra, lại bị anh càng ôm càng gần, mất thấy cả người đã không thể tách ra.

Mà phi thường “bất hạnh” giống như bọn họ còn có số 35 —— Tuyên Kiều cùng Thẩm Tĩnh An.

“Oa!”

Nhìn một màn xuất sắc tuyệt luân ở trên đài, mọi người sớm đã ồn ào vỗ tay, huyt sáo... Thi đấu không phải mầu chốt, vì còn không phải là đã thấy một màn như vậy?

Người chủ trì nén cười, tuyên bố: “Một vòng này, tổ số 23 thắng, số 6 cùng với số 35 không có thành tích. Bởi vì số 6 cùng với số 35 không có thành tích, cho nên, trực tiếp bị lưu lại tiến hành trò chơi phía dưới...”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 108: Ai Da, Thật Quá Liều Lĩnh!

Editor: Bạch Nguyệt

Vừa dứt lời, phía dưới một trận âm thanh ủng hộ, mọi người cũng đều đã nhìn ra, hai cặp này không phải là diễn, sắp có chuyện hấp dẫn, đêm nay xem nào nhiệt thì xem hai cặp này là đúng rồi!

Nhạc Tuyết Vi đỏ bừng mặt, cúi đầu, hận không thể đâm đầu xuống biển mà chết đi cho rồi! Da mặt Hàn Thừa Nghị đã dày đến trình độ xuất thần nhập hóa, trước công chúng làm mà làm loại việc này, hẳn đường đường là tổng tài của một tập đoàn vượt quốc, như thế nào không biết xấu hổ?

“Như vậy, tôi xin tuyên bố quy tắc của trò chơi tiếp theo. Hai người phải đồng thời bước lên cùng một trong số các tờ báo, tờ báo càng về sau càng nhỏ. Đàn ông không được bế phụ nữ!”

Phía dưới ồ lên một mảnh: “Không bế lên thì làm sao mà đứng?”

Mọi người nghị luận sôi nổi, Hàn Thừa Nghị kéo Nhạc Tuyết Vi về phía trò chơi. Hai người đứng lên tờ báo đầu tiên, sau đó cả hai càng ngày càng dán gần nhau, cuối cùng chặt chẽ dán sát vào nhau khiến cho hai người không thể tiếp tục đi xuống tiếp... Hàn Thừa Nghị duỗi tay ra muốn bế Nhạc Tuyết Vi lên.

“Anh đang làm gì vậy? Luật chơi nói không thể bế! Nhận thua là được, đâu có gì quan trọng?” Nhạc Tuyết Vi trừng mắt nhìn anh, có thua cũng không muốn bị anh ta ôm.

“Như vậy sao được? Con người tôi, ghét nhất là bị thua. Yên tâm, chúng ta lần này nhất định sẽ thắng!”

Trước mặt mọi người, Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn không thể đoán ra suy nghĩ của Hàn Thừa Nghị. Chỉ thấy thân mình Nhạc Tuyết Vi đột nhiên bị Hàn Thừa Nghị bế lên không trung, Hàn Thừa Nghị tách hai chân của cô ra để ở bên hông, lòng bàn tay nâng cái mông tròn trịa của cô.

Hàn Thừa Nghị thấp giọng nói bên tai Nhạc Tuyết Vi: “Đừng có buông chân xuống, cuốn lấy eo của tôi.”

“Anh...” Nhạc Tuyết Vi trở mặt, nam nhân này thật không biết xấu hổ! Động tác ái muội như vậy....!!!

Kết quả là, phía dưới một mảnh sôi trào...

Người chủ trì lau nước mắt, tuyên bố: “Một vòng này, ai da... Quá liều lĩnh, số 6 chiến thắng...”

“Mau thả tôi xuống!” Sắc mặt của Nhạc Tuyết Vi hồng trắng đan xen, giãy giụa từ trên người của Hàn Thừa Nghị xuống dưới, nhưng tay lại bị anh chặt chẽ nắm ở trong lòng bàn tay.

Vốn dĩ cho rằng đến đây là kết thúc, ai ngờ người chủ trì không biết sống chết nói tiếp: “Đây chưa phải là cái thú vị nhất đêm nay a! Kế tiếp, mời mọi người dời vào khoang trong, chúng ta ở sòng bạc trình diễn một vở kịch lớn đêm nay!”

Hàn Thừa Nghị nhũn mảy, tìm Tuyên Kiều ở trong đám đông, muốn tìm cậu ta hỏi cho rõ ràng, trò chơi này rốt cục là tiến hành đến khi nào? Bất quá, Tuyên Kiều lúc này đã không rảnh phản ứng anh, cậu ta sớm đã được như ý ôm mỹ nhân về, không tham dự loại trò chơi “ấu trĩ” này.

Roi vào đường cùng, Hàn Thừa Nghị chỉ có thể căng da đầu cùng nhau đi theo Nhạc Tuyết Vi vào sòng bạc.

“Thưa các quý ngài, các quý cô... Xin hãy nghe tôi nói, phía dưới tôi muốn tuyên bố quy tắc trò chơi, mời nhóm các quý cô mở bảng số của mình ra, nhìn xem mặt trái của bảng ai có chữ ‘Du thuyền Vivian’?”

Các cô gái vừa nghe, sôi nổi nhìn về phía cái túi, các chàng trai bên cạnh cũng khẩn trương theo.

Hàn Thừa Nghị giật lấy cái túi của Nhạc Tuyết Vi, lật mặt trái của bảng số, rất tinh cò, dòng chữ “Du thuyền Vivian” xuất hiện! Hàn Thừa Nghị cảm thấy da đầu tê dại, cảm giác sẽ phát sinh cái việc gì đó không tốt.

“Không biết là vị nào? Có thể vui lòng giơ cao cánh tay lên được không ạ?”

Nhạc Tuyết Vi nắm lấy bảng số, không chờ Hàn Thừa Nghị ngăn cản, cô đã giơ tay lên: “Tôi, là tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 109: Mở Chén So Lớn Nhỏ

Editor: Bạch Nguyệt Mọi con mắt ngay lập tức đổ dồn về người cô, trong lúc nhất thời kinh diễm các chàng trai ngồi đây. Đối mặt với những ánh mắt không có ý tốt, hoặc tham lam, hoặc ngưỡng mộ, Hàn Thừa Nghị tràn ngập lửa giận, ngọn lửa cháy lan tràn trong cơ thể của anh.

Người chủ trì cổ tình không sợ chết tuyên bố: “Đêm nay, vị tiểu thư này chính là công chúa của chúng ta, chúng ta ở chỗ này đánh cược, người chiến thắng sẽ có cơ hội được nhảy một khúc cùng với công chúa. Hơn nữa, còn được một nụ hôn má của công chúa!”

“Hừ!”

Hàn Thừa Nghị nóng nảy không thôi, cà vạt đã bị hấn xé mở, treo rời rạc ở cổ.

“Bây giờ, các chàng trai nếu muốn chiến thắng để giành được “lễ vật” thì mau mau xếp hàng ở đây, trò chơi của chúng tôi sắp bắt đầu!”

Nhạc Tuyết Vi đứng tại nơi đó, tuy rằng các chàng trai mỗi người đều đã có bạn đồng hành, nhưng đối với cô gái khuyên đảo như Nhạc Tuyết Vi mọi người nguyện ý mà đi đánh cược, có một số lượng lớn người đã xếp hàng vào lúc này, thông báo với người chủ trì, chờ đợi trò chơi bắt đầu.

Hàn Thừa Nghị cố gắng hạ hỏa, cất bước, hướng chỗ của của người chủ trì.

“Anh đang làm cái gì a?” Nhạc Tuyết Vi ôm một cánh tay, khó hiểu nhìn Hàn Thừa Nghị, cẩn thận hỏi: “Anh không phải là muốn đánh người đấy chứ? Anh đừng có mà làm loạn a! Chỉ là một điệu nhảy, thân mật một chút ở trên mặt, anh không cần phải phát điên như thế đâu!”

Cái gì? Chỉ là một điệu nhảy, thân mật một chút ở trên mặt? Loại chuyện như thế này Hàn Thừa Nghị sao có thể cho phép? Anh đường đường là một người đàn ông, không cho phép người khác chạm vào, cho dù chỉ là một chút!

“Tôi nhất định sẽ chiến thắng giành em trở về! Em là của tôi!”

“Hả?”

Hàn Thừa Nghị nghiêng răng nghiêng lợi không để ý đến bộ dạng của mình, làm Nhạc Tuyết Vi nao nao, anh ta nhưng bá đạo đến như vậy... Độ chiếm hữu của người nam nhân này không khỏi quá mãnh liệt đi?

Đánh cược bắt đầu.

Hàn Thừa Nghị ngồi vào vị trí nhà cái ở phía trên, giơ tay duỗi ra phía sau.

Nghe Tuấn lập tức đem chén xúc xắc đi lên, Hàn Thừa Nghị xem như không thấy, đưa tay để cái chén lên mặt bàn, chỉ nghe anh chậm rãi mở miệng, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ:

“Một trăm triệu, ai lên?”

Chơi lớn như vậy? Mọi người một mảnh ồ lên, chỉ là một trò chơi vui mà thôi, không nghĩ tới vừa bắt đầu liền có người chơi lớn như vậy! Ở đất nước, Hàn Thừa Nghị vẫn trông không quen thuộc, tuy rằng tên tuổi Hàn tam thiếu anh cho dù là ở một nước cũng đã có lực chấn nhiếp, nhưng đã gặp qua anh cũng không có mấy người.

Hàn Thừa Nghị liếc đôi phương một cái, giữ lấy đầu chén, rừ mắt hỏi: “Đánh đại hay đánh tiểu?”

“Tùy ý!” Đôi phương hiển nhiên là công tử ăn chơi, nói so lớn nhỏ lại không để ý chút nào.

“Hừ!” Hàn Thừa Nghị cười khế một tiếng, nói: “Được, tôi cùng với cậu so đại!”

Nói xong, đôi tay bắt đầu đổ xúc xắc, đột nhiên anh nhắm hai mắt, đầu hơi nghiêng, ấn đường nhú chặt, ngừng thờ... dường như đang cẩn thận lắng nghe âm thanh bên trong chén xúc xắc. Không biết sao, nhìn bộ dáng chuyên chú của anh ta, Nhạc Tuyết Vi thay Hàn Thừa Nghị đổ mồ hôi, âm thầm khuyến

khích anh, thắng a, nhất định phải thắng a!

Xúc xắc chợt dừng lại, Hàn Thừa Nghị chậm rãi mở hai mắt ra, hướng đối thủ nở một nụ cười tất thắng, mở chén, thế nhưng là sáu sáu sáu!

Hàn Thừa Nghị ngả người ra sau, kiêu căng hất cằm, “Đến lượt cậu! Mời...”

Đây căn bản là không cần phải so, đối phương không có khả năng chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 110: Hai Tỷ, Ai Lên?

Editor: Thùy Trang

Một ván này bắt đầu, đối phương một cái sáu, một cái năm, một cái ba, thua không thể nghi ngờ.

Hàn Thừa Nghị cong môi cười tà tứ, đôi tay chống ở trên bàn, nâng mí mắt nhìn một vòng bốn phía, đưa tay về phía Nghê Tuấn: “Nghê Tuấn, thêm xúc xắc!”

“Vâng, tam thiếu!”

Nghê Tuấn lấy thêm xúc xắc, đồng thời đẩy lên giữa bàn, đủ để chơi thêm mấy lần! Một canh bạc, còn chưa bắt đầu, nhưng thắng bại tựa như đã định rồi. Loại khí thế quyết đoán, không phải ai cũng có.

“Hai tỷ, ai lên?”

Lời nói của Hàn Thừa Nghị như sét đánh bên tai, toàn bộ sòng bạc như muốn nổ tung cả rồi...

“Người này là ai? Hào phóng đến như vậy?”

“Cô gái này tuy xinh đẹp, nhưng mà, hai tỷ cũng quá... chắc chắn...”

“A...”

Trong đám người rất cục cục cũng có người kịp phản ứng lại, kích động gào to: “Có nghe được vừa rồi anh ta gọi người đàn ông đứng ở phía sau anh ta là gì hay không? Anh ta gọi người đó là ‘Nghê Tuấn’! Nghê Tuấn là ai? Chẳng phải là đệ nhất sát thủ của nước hay sao?”

Nghe được có người nói như vậy, càng nhiều người có phản ứng lại, “Người kia chẳng phải chính là Hàn gia gia chủ, Hàn tam thiếu hay sao?”

“Đương nhiên, vừa rồi không nghe Nghê Tuấn gọi anh ta là ‘tam thiếu’ hay sao? Trừ Hàn tam thiếu ra, ai còn có thể có thù hạ là đệ nhất sát thủ?”

“Trách không được, phóng khoáng đến như vậy...”

Mọi người xôn xao, Hàn Thừa Nghị sớm đã không kiên nhẫn, thanh âm lại đề cao một lần nữa: “Hai tỷ, còn ai muốn lên nữa? Nếu như không có... tôi sẽ không phụng bồi nữa!”

“Không có...”

“Không có...”

...

Phía dưới làm gì có ai dám nói “có”? Trước mắt không nói phải dành ra hai tỷ, cùng với Hàn tam thiếu tranh nữ nhân, là chê sống quá dai hay sao? Tất cả mọi người đều rất yêu cái đầu ở trên cổ mình, không muốn nó chi vì một nữ nhân mà rơi mất.

“Không có? Rất tốt, như vậy, tôi thắng.”

Hàn Thừa Nghị hài lòng nở nụ cười, tầm mắt sáng chói dừng ở trên người Nhạc Tuyết Vi.

Người chủ trì cuối cùng thức thời, lập tức gân cổ thông báo: “Được... Hiện tại tôi xin tuyên bố, cơ hội được nhảy một khúc với công chúa thuộc về vị tiên

sinh này, còn có cả nộ hôn trên má!”

“Bắt đầu, bắt đầu, bắt đầu!”

Âm nhạc vang lên, mọi người bắt đầu vỗ tay theo tiết tấu, thúc giục Hàn Thừa Nghị cùng với Nhạc Tuyết Vi.

Hàn Thừa Nghị lúc này giống như một quý ông, chậm chậm đi đến bên người Nhạc Tuyết Vi, cung kính khom người, vươn tay về phía cô: “Công chúa, tôi có thể mời em nhảy một khúc với tôi có được không?”

Trước mắt bao người, Nhạc Tuyết Vi đã thẹn thùng lại khần trương, nhưng trong lòng lại có một tia thỏa mãn kì lạ... Bị người ta theo cách này ‘chiến thắng’, phương thức bày tỏ tình yêu mệnh mông mĩnh liệt như vậy, kêu nàng một cô gái 20 tuổi như thế nào có thể không đắm chìm trong đó?

Nhạc Tuyết Vi nâng tay lên đặt trên lòng bàn tay của Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị đột nhiên nắm tay cô kéo lại, một tay khác ôm trọn lấy eo của cô.

Điệu waltz du dương nhẹ nhàng vang lên, Hàn Thừa Nghị vui vẻ dẫn đầu bước vào sân nhảy. Ánh sáng chiếu từ trên xuống, Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, nhịp tim dần dần đập lỗ nhịp, người nam nhân này thật sự quá ác, chính là cổ tình tà ác làm cho người ta động tâm!

“Cứ như vậy nhìn tôi, tôi thích em nhìn tôi như vậy.”

Dưới sự dẫn dắt của Hàn Thừa Nghị, hai người càng ngày càng dựa sát vào nhau, tay hấn đề ở trên eo cô, cực kỳ nhẹ nhàng vuốt ve.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 111: Em Bảo Anh Đi Đầu

Editor: Nguyễn

Động tác Hàn Thừa Nghị rất nhỏ nhưng sinh động, Nhạc Tuyết Vi dựa vào trong ngực anh, có thể cảm giác được hơi thở anh từ từ tăng nhiệt, trở nên nóng bỏng, cô mềm mại dán vào lồng ngực rắn chắc của anh, khát vọng kịch liệt nào đó đang thức tỉnh.

“Công chúa, em còn nợ anh một nộ hôn.”

Hàn Thừa Nghị cúi đầu, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng di động trên mặt Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi tâm loạn như ma, khần trương dùng chân, nhón chân, nói: “Anh. .... anh nghiêng mặt đi.”

“Được.” Hàn Thừa Nghị nghe lời, ngoan ngoãn nghiêng mặt.

Tay Nhạc Tuyết Vi bám lấy bờ vai anh, nhón mũi chân, môi lướt nhẹ lên mặt Hàn Thừa Nghị.

Nhưng Nhạc Tuyết Vi đã quên, Hàn Thừa Nghị là tên lưu manh! Lời anh nói không thể dễ dàng tin tưởng, đặc biệt là lúc hôn môi, trên gương mặt này rõ ràng có vấn đề..... Lúc Nhạc Tuyết Vi định rời đi, Hàn Thừa Nghị bỗng dừng quay đầu, một tay nhanh chóng nâng gáy cô.

Kết quả, vẫn là hôn môi.

Nộ hôn này kết thúc, Nhạc Tuyết Vi thở mạnh, thẹn thùng, mà Hàn Thừa Nghị vẫn thong dong, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cảm thấy rất tủi thân, vì sao anh lại không chịu buông tha cô? Anh rõ ràng đã có Kiều Vũ Vi, lại còn yêu cô..... Sao lại tới trêu chọc cô? Trên đời này sao lại có người đàn ông như vậy?

“Buông ra, tôi mệt rồi, phải đi về nghỉ ngơi.”

Nghĩ như thế, Nhạc Tuyết Vi không có tinh thần, nhẹ nhàng đẩy Hàn Thừa Nghị, xoay người đi về khoang thuyền.

Hàn Thừa Nghị ôm lấy tay cô, không chịu thả người, “Làm sao vậy? Em đừng như vậy, anh không biết nên làm như thế nào..... Rõ ràng vẫn còn tốt đẹp, giờ lại sao vậy?”

“Không sao, không sao, chỉ mệt thôi.” Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, thấp giọng nói nhỏ nhẹ, kiên trì phải về phòng.

“Được, anh đưa em về.” Cô muốn trở về, anh sẽ đi theo.

Hàn Thừa Nghị đưa Nhạc Tuyết Vi về cửa phòng, Nhạc Tuyết Vi lấy thẻ quẹt cửa, mở cửa đi vào, trong lúc không đề phòng, Hàn Thừa Nghị cũng đi

theo vào.

“Anh.....” Nhạc Tuyết Vi xoay người, nhìn anh, “Anh vào đây làm gì? Ai cho anh vào? Anh đi ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi!”

Hàn Thừa Nghị nhìn chung quanh phòng, tuy rằng tuy hơi nhỏ, nhưng trên du thuyền thì không tồi, Tuyên Kiều an bài miễn cưỡng làm anh vừa lòng, đặc biệt là giường đôi kia, anh càng xem càng vừa lòng. “Mệt mỏi? Mệt mỏi thì đi tắm rửa đi! Hay là chúng ta cùng nhau tắm?”

Anh phớt lờ lời Nhạc Tuyết Vi nói, tự an bài, làm Nhạc Tuyết Vi choáng váng.

“Anh, tôi..... Anh đi ra ngoài!”

Nói xong liền đẩy Hàn Thừa Nghị, đôi tay Hàn Thừa Nghị nhét trong túi, đứng bình thản, Nhạc Tuyết Vi dùng hết sức lực toàn thân vẫn không đẩy được.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 112: Trận Chiến

Editor: Nguyễn

Hàn Thừa Nghị bắt đầu giả bộ đáng thương, đôi mắt đào hoa xinh đẹp mở to vô tội. “Không tin em hỏi Tuyên Kiều xem?”

Nhạc Tuyết Vi sững sốt, vừa thấy Tuyên Kiều đã biết là cùng một loại người với Hàn Thừa Nghị, hai người khẳng định là cấu kết với nhau làm việc xấu!

Thấy Nhạc Tuyết Vi ngây ngẩn không nói lời nào, Hàn Thừa Nghị lại dụ dỗ, ghé vào vai cô: “Tiểu Tuyết..... Nơi này là biển, em không cho anh ngủ ở đây thì anh ngủ ở đâu? Hay là em ném anh xuống biển đi? Em đành lòng sao?”

Nói xong ngậm lấy vành tai Nhạc Tuyết Vi.

“Anh!” Nhạc Tuyết Vi giống như bị điện giật, đột nhiên tránh xa ra, “Anh, anh ngủ cùng với Nghê Tuấn! Nghê Tuấn có phòng ngủ!”

Hàn Thừa Nghị nhướn mày, chửi thề, sao đầu óc Tiểu Tuyết thông minh vậy? Thật là càng ngày càng tệ.

“Tiểu Tuyết.” Hàn Thừa Nghị đáng thương nhìn Nhạc Tuyết Vi, “Anh không thích nam, cũng không thích nữ, anh chỉ thích em..”

“A.....” Nhạc Tuyết Vi bật cười, không có gì để nói. “Thật không chịu nổi anh! Vậy anh ngủ sô pha.....”

Sô pha? Hàn Thừa Nghị ghét bỏ liếc mắt nhìn sô pha, lấp bắp tiếp tục giả vờ đáng thương: “Tiểu Tuyết, sô pha kia ngắn quá.....”

“Vậy anh co người lại là được!” Nhạc Tuyết Vi bị anh dây dưa.

Co lại? Hàn tam thiếu không phải óc sên! Hàn Thừa Nghị thấy Nhạc Tuyết Vi nóng nảy, sợ lại trêu chọc vào cô, nếu anh không chịu nằm sô pha sẽ đuổi anh đi, có thể mất nhiều hơn được..... Trước tri hoãn một chút vậy!

“Vậy được rồi!” Hàn Thừa Nghị nản lòng gật đầu.

Nhạc Tuyết Vi phiền lòng, dùng sức quơ đầu, đi vào phòng tắm.

Nhạc Tuyết Vi vừa mới vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, thì cửa phòng tắm đã bị đẩy ra

Nhạc Tuyết Vi hoảng sợ vịn phần che ngực lại, thấy Hàn Thừa Nghị nghênh ngang đi vào, nói: “Anh vào bằng cách nào? Rõ ràng tôi có khóa cửa rồi mà!”

“Thật ư?” Về mặt Hàn Thừa Nghị ngây thơ, “Anh không biết! Anh vừa chạm thì cửa đã mở..... Tiểu Tuyết, cùng nhau tắm đi, đừng lãng phí nước!”

“Anh..... A, um!”

Nhạc Tuyết Vi đang muốn nói, những lời lãng phí nước mà anh cũng nói ra được, thật buồn cười, nhưng chưa kịp nói, miệng đã bị lấp kín.

Nước ấm từ vòi hoa sen chảy xuống người hai người, bởi vì da thịt nhanh chóng nóng lên, nên nước có vẻ hơi lạnh, Nhạc Tuyết Vi không tự chủ run lên. Hàn Thừa Nghị cẩn thận phát hiện người trong lòng ngực có thay đổi, ôn nhu hỏi “Lạnh không?” Thuận tay liền chỉnh nước nóng thêm một chút.

Trong hơi nước mờ mờ, dựa vào gần nhau như vậy, trong hơi thở có lẫn hương vị của nhau, tâm trí đã sớm bị lạc không biết đường về.

Từng nụ hôn không ngừng thâm nhập, bọn họ như là muốn cắn nuốt lẫn nhau, cuồng loạn mà si mê.

Ngón tay Hàn Thừa Nghị luồn vào tóc Nhạc Tuyết Vi, vuốt ve da đầu nàng, làm cô cảm thấy từng trận tê dại. Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, mũi thẳng, đường cong rõ ràng, đôi môi động tình mà vô cùng sinh động, dụ dỗ người khác.

“Ừm.....” Nhạc Tuyết Vi say mê hừ nhẹ.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết.” Hàn Thừa Nghị như giáo đồ thành kính gọi tên cô, giống như làm vậy có thể tiến sâu vào linh hồn cô.

Nổi nổi chìm chìm, nồng nồng sâu sâu..... Trận chiến này, chỉ có Hàn Thừa Nghị và Nhạc Tuyết Vi vui vẻ, không có kẻ thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 113: Tiểu Thiếu Gia Của Biên Gia

Editor: Nguyễn

Sáng sớm, Hàn Thừa Nghị mang Nhạc Tuyết Vi xuống du thuyền, đưa cô trở về.

“Dừng xe.”

Xe chạy đến tiểu khu cửa, Nhạc Tuyết Vi phải xuống xe.

Hàn Thừa Nghị ngăn lại, “Đi vào thêm một đoạn, nơi này xa quá, em đi vào rất mất thời gian.....” Rồi phân phó lái xe, “Đi tiếp đi, đến cửa thì dừng lại.”

Tâm tình Nhạc Tuyết Vi rất phức tạp, không muốn đối mặt với Hàn Thừa Nghị, cũng không muốn nói chuyện với anh. Cô cảm thấy chính mình bây giờ thật tệ! Rõ ràng biết anh đã có vị hôn thê, còn cùng anh..... Lần ở nhà đó thì còn có thể nói là anh cưỡng ép cô, vậy còn chuyện cả đêm trên du thuyền thì sao?

Nhạc Tuyết Vi không có biện pháp, lấy lý do “mình bị ép buộc” tự thuyết phục chính mình, trong lòng cô rõ ràng, cô tự nguyện, chẳng những là tự nguyện, thậm chí là khát vọng. Cô thích được anh ôm, được anh yêu.

Nhưng việc này rất không có đạo đức! Cô trở thành kẻ thứ ba, so với làm tình nhân của anh còn hồ thẹn hơn.

Nhạc Tuyết Vi không có cách nào đối mặt với Hàn Thừa Nghị, càng không có cách nào đối mặt với chính mình..... Từ nhỏ cô được dạy không được làm như thế, cô không thể hồ thẹn với lương tâm được.

Xe dừng ở cửa nhà, Hàn Thừa Nghị cúi đầu chạm nhẹ vào trán cô, lưu luyến không rời, ôn nhu dặn dò: “Em về đi, nghỉ ngơi cho tốt. Hôm nay đừng đến trường học, là tại anh, lâu lắm không gặp em, lại rất lâu rồi không..... Không khống chế được, trên người nhức mỏi lắm không?”

“Ừm” Nhạc Tuyết Vi thất thần gật đầu, vác ba lô xuống xe, không quay đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, mở cửa đi vào.

Hàn Thừa Nghị nhìn chăm chăm cửa thật lâu, mới phân phó tài xế:

“Lái xe.”

Hàn Thừa Nghị vừa đi, Nhạc Tuyết Vi liền ra ngoài. Tâm tình quá hỗn loạn, nàng không thể ở nhà, đi đến trường học, có thể cùng các bạn học trò chuyện, phân tán tinh lực có thể sẽ tốt hơn.

Vì thế, nàng ôm sách vở, đi tới trường học.

“Bạn học, xin hỏi, tôi có thể ngồi ở đây không?”

Nhạc Tuyết Vi đang ngồi một mình, đột nhiên có người đến gần. Nhạc Tuyết Vi gật đầu, “Ừm, có thể, cứ tự nhiên.”

Bạn học ngồi xuống, ánh mắt không ngừng ngắm Nhạc Tuyết Vi, bởi vì quá rõ ràng, cho dù Nhạc Tuyết Vi đang ngăn người, cũng phát hiện ra. Nhạc Tuyết Vi quay đầu nhìn về phía người đó, nghi hoặc hỏi: “Xin hỏi, cậu nhìn tôi có chuyện gì sao?”

Nam sinh bị cô hỏi, mặt hơi đỏ lên.

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên phát hiện, nam sinh này trắng nõn sạch sẽ, thanh tú, rất quen mắt, giống như đã gặp qua ở đâu:

“Ừa, hình như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi?”

“Khụ khụ.” Nam sinh xấu hổ che môi, càng ngượng ngùng, một lúc lâu sau mới gật đầu, từ trong túi lấy ra một đồ vật đặt lên mặt bàn.

Nhạc Tuyết Vi vừa thấy, đây không phải người tối hôm qua chơi trò bảng số ‘ghép đôi’ sao? Trên bảng số rõ ràng là số ‘6’! Cậu ta mới thực sự là người ghép đôi với cô hôm qua. Khó trách thấy cậu ta rất quen.

Nhưng đêm qua rõ ràng có nói chuyện với cậu ta, bây giờ lại không nhận ra cậu ta.

“Là cậu sao? Trùng hợp thật!” Nhạc Tuyết Vi mỉm cười.

“Đúng vậy, thật trùng hợp, vừa rồi nhìn thấy cô, còn tưởng rằng nhận lầm người, thì ra, chúng ta thật sự học cùng trường.” Nam sinh dần dần thả lỏng, không ngượng ngùng như trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 114: Tiểu Tuyết Nói Đôi

Editor: Nguyễn

Nhạc Tuyết Vi gật đầu: “Ừm. Nhưng tôi không phải sinh viên chính thức, tôi chỉ đến nghe thôi, học kỳ mới tôi mới bắt đầu nhập học.”

“Thật sao? Tôi đây có thể.....”

Hai người tuổi gần bằng nhau, không đến hai câu đã nói đến khí thế ngất trời.

Nhạc Tuyết Vi mới biết được, nam sinh này tên là Biên Khắc, nhà ở nước A, rất có địa vị. Cậu ta lớn lên nhờ nhà yếu đuối, thân thể không tốt lắm, trên người luôn có mùi thuốc, nhưng Nhạc Tuyết Vi cảm thấy không khó chịu, ngược lại có mùi thơm.

Hơn nữa, đừng tưởng cậu ta yếu ớt, lúc thi luôn đứng đầu, không có môn nào thành tích không phải A+.

Ngoài trừ Thẩm Tĩnh An, Biên Khắc là bạn bè thứ hai của Nhạc Tuyết Vi. Cùng Biên Khắc trò chuyện, Nhạc Tuyết Vi cũng đều tạm thời vớt vát hết mọi chuyện rồi rầm ra sau đầu.

Mà Hàn Thừa Nghị, bởi vì có sai người nhìn Nhạc Tuyết Vi 24/24, cho nên, chuyện cô đi học, lập tức đã bị báo cáo lên cho Hàn Thừa Nghị. Lúc ấy Hàn Thừa Nghị đang họp tác trao đổi cùng nước A, nghe được thì hơi gật đầu.

Tiểu nha đầu rất thích đọc sách, rõ ràng chỉ cần chăm sóc anh, làm anh vui vẻ, là có vinh hoa phú quý cả đời không cần lo lắng, lại cố chấp muốn tự dựa vào cô. Không thể phủ nhận, điểm này, trong những người phụ nữ mà Hàn Thừa Nghị tiếp xúc qua, cô là người đặc biệt nhất.

Điểm này làm anh rung động, cho dù là Kiều Vũ Vi đã từng cứu anh cũng không thể bằng.

Kết thúc họp tác trao đổi với nước A, Hàn Thừa Nghị không cùng bọn họ ăn cơm trưa, mà giao chuyện này cho Dương Phó Lý, rồi vội vàng đến trường đón Nhạc Tuyết Vi tan học.

Hàn Thừa Nghị dừng xe ở cổng trường, từ kính chiếu hậu thấy Nhạc Tuyết Vi từ trong trường học đi ra, lập tức gọi điện thoại cho cô.

Nhạc Tuyết Vi đứng cổng trường, lấy điện thoại trong túi ra, thấy tên người gọi, không nghe máy, lại nhét điện thoại vào túi.

Hàn Thừa Nghị sững sốt, anh thấy hành động Nhạc Tuyết Vi, nhất thời ngẩn ra, tiểu nha đầu đây là có ý gì? Cô không nghe điện thoại của anh? Sao vậy? Buổi sáng rõ ràng vẫn tốt mà.

Hàn Thừa Nghị chưa từ bỏ ý định, lại gọi điện cho Nhạc Tuyết Vi. Lần này, Nhạc Tuyết Vi lấy ra, do dự thật lâu, mới nghe điện thoại: “Alo?”

Khuôn mặt Hàn Thừa Nghị đã âm trầm rất khó nhìn, anh cố gắng kiềm nén tức giận, tận lực làm mình bình tĩnh, “Tiểu Tuyết, em đang ở đâu?”

“Ở nhà ngủ!” Nhạc Tuyết Vi không chút nghĩ ngợi, không chút do dự trả lời.

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị không kiềm chế được nữa, cô dám nói dối? Rõ ràng ở trường học, lại nói là ở nhà ngủ? Vì sao? Vì sao chứ?

“VẬY... Em ngủ đủ chưa? Giữa trưa anh đến đón em, chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa nhé?” Hàn Thừa Nghị đè nén tức giận, đối với con nít, lại còn là con nít anh thích, có thể nhẫn thì đành phải nhẫn.

“Không được, chưa đủ, tôi còn muốn ngủ nữa, không nói nữa, tôi ngủ tiếp đây.”

Nhạc Tuyết Vi nói xong liền tắt máy, mặt Hàn Thừa Nghị hoàn toàn đen lại.

Đúng lúc này, Biên Khắc từ trong trường học đi ra, đi tới bên người Nhạc Tuyết Vi, cười nói: “Ngại quá, để cô đợi lâu, thầy tôi dạy quá giờ, tan muộn...”

“Không sao, tôi cũng không chờ lâu lắm, hơn nữa, để cậu mời khách tôi đã được lợi rồi, nên phải kiên nhẫn chờ.”

Nhạc Tuyết Vi nói xong, hai người đều nở nụ cười, sóng vai cùng nhau đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 115: Gien Di Truyền Trong Nhà

Editor: Nguyễn

Hai dáng người một thấp một cao ở trong mắt Hàn Thừa Nghị, anh cảm thấy như bị người ta tát hai cái tát, trên mặt nóng rát đau đớn! Tiểu nha đầu lại lừa anh! Chẳng những nói dối anh là ở nhà ngủ, lại còn hẹn hò với trai trẻ.”

“Ha!”

Hàn Thừa Nghị bóp trán, cảm giác ngực co rút đau đớn, đầu ngón tay cũng đau. Tiểu nha đầu đúng là con sói nhỏ! Dù anh móc tìm móc phổi đối tốt với cô, cô cũng không ngoan ngoãn như vậy? Chưa bao giờ anh gặp một người phụ nữ khó đối phó như cô cả.

“Tam thiếu.....”

“Đi theo, cách xa một chút, đừng bị cô ấy phát hiện.”

“Dạ.”

Tuy rằng trong lòng không thoải mái, Hàn Thừa Nghị vẫn luyến tiếc từ bỏ, dặn dò tài xế lặng lẽ đuổi theo.

Trong lòng Hàn Thừa Nghị cầu nguyện, có lẽ, tiểu nha đầu không phải hẹn hò với nam sinh, có lẽ cô ấy cũng hẹn rất bạn học khác nữa..... Ở độ tuổi này, không phải bọn họ thích tụ tập nhiều người sao?

Nhưng mà, ông trời không nghe thấy cầu nguyện của Hàn Thừa Nghị.

Nhạc Tuyết Vi cùng Biên Khắc dừng ở cửa một nhà hàng không lớn, Biên Khắc mở cửa cho Nhạc Tuyết Vi, che chở cô cùng đi vào.

“Ngươi ở đây chờ ta.”

Hàn Thừa Nghị thiếu kiên nhẫn, mở cửa xuống xe, đi theo vào nhà ăn, ngồi bên cạnh bàn của Nhạc Tuyết Vi và Biên Khắc.

“Tuyết Vi, bỏ bít tết cùng mì ống ở đây không tệ, cô muốn ăn gì?” Biên Khắc cảm thực đơn đề cử.

Nhạc Tuyết Vi nhìn thoáng qua, khó xử nói: “Phải chọn sao? Hai loại khác nhau không phải đều được sao? Lại không phải rất đắt..... Tôi ăn nhiều, ăn ít sẽ không đủ no.”

“Ặc.....” Biên Khắc ý thức được mình nói sai, toát hết cả mồ hôi, “Thực xin lỗi, Tuyết Vi, tôi không để ý..... Tôi không biết, vậy gọi cả hai, có đủ không? Có muốn gọi thêm không?”

Nhạc Tuyết Vi không khách khí gật đầu: “Muốn, tôi ăn cơm xong, còn muốn ăn kem ly.”

“Được được.” Biên Khắc không ngừng gật đầu, sợ lại nói sai.

Hàn Thừa Nghị dựa lưng, cười lạnh một trận. Đối thoại ấu trĩ như vậy, tiểu nha đầu không thích hợp với tiểu tử kia, căn bản sẽ không chăm sóc cô!

Ngay cả com cũng tiếc rẻ không mua cho Tiểu Tuyết.

Trong lúc chờ đồ ăn, Biên Khắc đánh giá Nhạc Tuyết Vi, cười nói: “Tuyết Vi, cô không giống những người con gái tôi quen. .... Ngay cả chị tôi, ăn com trước nay đều chỉ ăn một ít, nói là ăn nhiều thịt thì dáng người sẽ khó nhìn.”

Nhạc Tuyết Vi gật đầu: “Đúng vậy, không sai! Ta cũng là con gái, tôi cũng sợ. Nhưng tôi không thể không ăn com, tôi có bệnh, không thể đói, lúc đói sẽ tuột huyết áp, sau đó cả người đều khó chịu.”

“Thì ra là vậy!” Biên Khắc như suy tư gì đó, gật đầu, “Đây không coi là bệnh, tôi có đọc qua, đây là di truyền trong nhà, nhà cô cũng có người bị như thế chứ?”

“A?” Nhạc Tuyết Vi mờ mịt ngẩng đầu, “Di truyền trong nhà? Không có đâu? Trong nhà chỉ có tôi bị, ba đời tổ tiên tôi không ai có tật xấu này.”

“Ặc?” Biên Khắc cảm thấy kỳ quái, “Không có khả năng, đây rõ ràng là di truyền trong nhà!”

Nhạc Tuyết Vi nhún vai: “Đúng rồi đúng rồi, tôi đột biến gen, có lẽ từ tôi sẽ truyền gen xấu cho đời sau.”

Phải không? Biên Khắc nghĩ lại, có lẽ vậy, thế giới bao la, không có gì là không thể

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 116: Động Tay Động Chân

Editor: Thanh Tâm

Đồ ăn được đem lên, Nhạc Tuyết Vi nắm dao nĩa, ngón tròn khê động, ăn uống thỏa thích.

“Nào, cái này ăn ngon.”

“Được, Cậu cũng ăn đi. ....”

Hàn Thừa Nghị quay lưng về phía hai người ngồi, chỉ cách một tấm gỗ vừa vặn có thể đem hai bàn ngăn trở, từ vị trí của anh chỉ có thể nghe được thanh âm, nhìn không được hai người, cứ như vậy, cuộc đối thoại liền khó tránh khỏi làm người khác hiểu lầm.

“Nơi này bị dính vào, bên cạnh ấy.”

“Há, chỗ nào đâu? ”

“để tôi giúp cậu. ....”

Hàn Thừa Nghị nhướn mi lên, ngồi không yên, đây là đã bắt đầu động tay động chân sao?

“Ờ chỗ khóe miệng, nước canh này hơi nóng, không được ngon cho lắm. ....”

Rốt cuộc nghe không nổi nữa, Hàn Thừa Nghị quắc mắt đứng lên, chuyển thân mình đi đến bàn của Nhạc Tuyết Vi kia. Không đợi hai người phản ứng lại, đã ngồi xuống bên cạnh Nhạc Tuyết Vi, cánh tay vắt ra đằng sau lưng ghế của Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi cùng Biên Khắc đều sùng sốt, Nhạc Tuyết Vi tròn mắt, liếc xéo anh. Người này sao lại ở đây? cô rõ ràng là nói mình ở nhà ngủ, anh sao lại biết cô ở chỗ này? Chẳng lẽ là..... anh theo dõi cô?

“Anh..... Anh theo dõi tôi?”

Nhạc Tuyết Vi bực mình nhìn anh gầm nhẹ.

Hàn Thừa Nghị không có trả lời, rũ mắt nhìn thức ăn trên bàn, cầm lấy cái cốc Nhạc Tuyết Vi đã uống qua, đưa lên miệng uống, “anh hơi khát.”

“Anh.....” Nhạc Tuyết Vi quần bách.

Một bên Biên Khắc không rõ đây là tình huống gì, bất quá, trí nhớ của anh không tồi, còn nhớ rõ chính là Hàn Thừa Nghị đêm qua ở du thuyền đã đoạt đi cộng sự của mình.

Bất quá, xem tình huống của hai người này, hiển nhiên là nhận thức nhau!

“Tuyệt Vi, vị này chính là?”

Biên khắc đánh giá tuổi tác Hàn Thừa Nghị, tựa hồ là so với hai người họ lớn tuổi hơn không ít.

Nhạc Tuyệt Vi tức giận liếc Hàn Thừa Nghị một cái: “Anh ấy..... là bạn.” Nói không tình nguyện.

“A..... Tiên sinh, tôi là bạn học của Tuyệt Vi đồng học, anh cứ gọi tôi là Biên Khắc.” Biên khắc tin là thật, cung kính đứng lên hành lễ với Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó sắc mặt đông cứng, đối mặt với Biên Khắc nho nhả lễ độ, bắt đầu phản pháo. “Vị bạn học này, nơi này không có chuyện của cậu, cậu có thể đi rồi.”

“Hà?” Biên khắc không nghĩ tới vừa mở miệng liền chịu loại này đả ngộ, chân tay luống cuống đứng ở nơi đó, rất là xấu hổ.

“Không nghe rõ sao?” Thanh âm Hàn Thừa Nghị dâng lên một cỗ tức giận phát ra, “Tôi nói cậu đi, cậu nếu hiện tại không ngoan ngoãn tránh ra, lát nữa đề tôi phải tiễn cậu đi, có thể không tốt lắm đâu!”

Biên khắc chưa ý thức được Hàn Thừa Nghị nói những lời này là có ý gì, nhưng Nhạc Tuyệt Vi lại rất hiểu anh. cô quay ra ngoài cửa sổ nhìn nhìn, Hàn Thừa Nghị phải người canh giữ ở cửa, ven đường, đây vẫn là ngoài sáng, trong tối còn không biết có bao nhiêu!

“Được rồi, anh đừng như vậy!” Nhạc Tuyệt Vi vội vàng kéo Hàn Thừa Nghị, nhìn Biên Khắc lắc đầu, “Cậu đi trước đi! Ngại quá, không ăn cơm được với cậu, lần sau.....”

“Hà?” Hàn Thừa Nghị ánh mắt hình viên đạn bay ngang tới, Nhạc Tuyệt Vi chỉ có thể dừng lại, lại nhìn Biên Khắc lắc đầu, “Cậu đi nhanh đi! Thực xin lỗi!”

“Ồ, chuyện kia, Tuyệt Vi, hôm khác tôi lại hẹn cậu..... Gặp lại sau!”

Biên khắc nửa kính hách, nửa nghi hoặc cầm sách vở cùng ba lô, bị Hàn Thừa Nghị cường ngạnh đuổi đi.

Chỉ còn lại có Hàn Thừa Nghị cùng Tuyệt Vi.

Không khí lập tức thay đổi, Nhạc Tuyệt Vi chột dạ khăn trương, cúi đầu đùa nghịch tua rua của khăn trải bàn ăn, không dám nhìn Hàn Thừa Nghị.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 117: Ở Lại Nước A

Editor: Thanh Tâm

“Ngẩng đầu lên, nhìn tôi!” Hàn Thừa Nghị như thế nào lại không biết cô đang suy nghĩ cái gì? Một tiểu nha đầu, muốn cùng anh chơi tâm nhãn..... Còn quá non.

“Ở nhà ngủ? Đây là nhà sao?”

Nhạc Tuyệt Vi cọ tới cọ lui ngẩng đầu nhìn về phía anh, ánh mắt tuy rằng lấp liếm, nhưng cũng không sợ hãi. Hàn Thừa Nghị không khỏi lắc đầu cười khế, thật là to gan, dám xem thường anh, người như vậy có bao nhiêu chứ, đều là anh dung túng cho cô!

“Nói chuyện một chút đi! tại sao lại nói dối? Em còn học được cách nói dối sao? Xuất ngoại nhưng em lại không chuyên tâm an phận học hành, lại đi gặp con trai, nói dối gạt tôi sao?” Hàn Thừa Nghị một bộ dáng đại nhân giáo huấn tiểu hài tử.

“Tôi vì sao nói dối anh không biết sao? Tôi không muốn thấy anh, tôi không biết làm thế nào để đối mặt với anh! Tôi rõ ràng không muốn cùng anh ở bên nhau, chính là..... Mỗi lần anh đều đối xử với tôi như vậy, anh muốn tôi làm sao bây giờ?” Nhạc Tuyệt Vi không nín được, đem mọi thứ trong lòng nói đều nói ra, nếu lại ghen xuống, cô liền phải điên rồi!

“Tôi đã xuất ngoại, tôi không muốn chen vào giữa anh và Kiều Vũ Vi, tốt thôi, tôi không tranh được với cô ta, tôi rút đi rất xa còn không được sao?”

Nói xong lời cuối cùng, thế nhưng lại ỳ khuất muốn khóc.

Hàn Thừa Nghi đau lòng, khí thế vừa rồi mắng cô tức khắc không thấy. Cuồng quít đem người kéo vào trong lòng ngực trấn an, “Được rồi, đều là tôi không tốt, không nên hung dữ với em”

“Anh đừng ôm tôi!” Nhạc Tuyết Vi dùng sức đẩy anh ra, gằn nhẹ nói, “Anh đừng tiếp tục rót mê hồn thang cho tôi! Tôi biết, Anh đối tốt với tôi đến mấy cũng đều là giả, chỉ cần gặp gỡ Kiều Vũ Vi, tôi khẳng định là không có kết quả tốt!”

“Không có, như thế nào lại như vậy?” Hàn Thừa Nghi ý đồ khuyên phục cô.

Lại bị Nhạc Tuyết Vi hùng hồn đầy lý lẽ, “Như thế nào không có? Thật giống như lần này xuất ngoại, tôi cầu anh anh không đồng ý, Kiều Vạn Đông cầu anh, anh cũng không đồng ý, chính là, chỉ cần Kiều Vũ Vi nói một câu, anh liền có thể không cần tôi!”

Một câu này, Hàn Thừa Nghi kinh ngạc, lại không thể phản bác.

Nhạc Tuyết Vi hét ra, thoải mái nhiều, nhưng nhìn đến biểu tình Hàn Thừa Nghi đầy cam chịu, trong lòng lại càng đau. Vốn dĩ tưởng hung hăng tâm đem cây kim cắm trong tim này rút ra sẽ thoải mái, ai biết, không những không rút ra được, ngược lại cắm vào càng sâu, khiến cho bên trong huyết nhục mờ hồ một mảnh!

“Tôi muốn đi, anh buông tôi ra.....”

Nhạc Tuyết Vi đẩy ra Hàn Thừa Nghi ra đứng lên, Hàn Thừa Nghi dờ dẩn ngồi yên, không có đuổi tay đi cản cô.

Anh hiện tại bởi vì Nhạc Tuyết Vi lâm vào trong hai cái khó này, vị trí phụ nhân Tam thiếu, anh đã sớm giữ lại cho ân nhân cứu mạng là Kiều Vũ Vi.

Chính là hiển nhiên, thành linh nhảy ra một Nhạc Tuyết Vi, đối diện với quyết định kiên định mười năm của anh ngoan cường phản kháng! Loại phản kháng này, một lần hai lần, có lẽ anh còn có thể thừa nhận, nhưng thời gian lâu rồi..... Hàn Thừa Nghi không cam đoan, anh còn có thể kiên định với lập trường của chính mình.

Một bên là người có ân với anh, bên kia, là người anh thích. Cán cân trong đáy lòng Hàn Thừa Nghi, đang không ngừng nghiêng ngã.....

Quan hệ của Nhạc Tuyết Vi cùng Hàn Thừa Nghi, lại lần nữa lâm vào cục diện bế tắc.

Ở nước A thương hội đã kết thúc viên mãn kết thúc, theo đạo lý mà nói, Hàn Thừa Nghi đã sớm có thể trở về thành phố T. Trợ lý Dương đã không dưới một lần hướng Nghê Tuấn xin chỉ thị, bọn họ đến tốt cùng khi nào mới khởi hành? Nghê Tuấn xem mặt đoán ý, chỉ có thể nói cho trợ lý Dương, còn phải đợi.

Rốt cuộc phải chờ tới khi nào, chỉ sợ tam thiếu nói không, nhạc tiểu thư nói cũng không, hai người đã nháo đến mức cái này rồi, vẫn không có được kết quả, chỉ thiếu một chút thỏa hiệp, hoặc là tam thiếu, hoặc là Nhạc tiểu thư.....

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 118: Một Đôi Bích Nhân

Editor: Thanh Tâm

Mất thấy đã qua ngày trở về, Kiều Vũ Vi gọi điện thoại tới thúc giục.

“Alo, Vũ Vi.”

“Thừa Nghi, anh chừng nào thì trở về? trước kia anh nói sẽ sớm về, đã qua hai ngày rồi, như thế nào, sự tình không thuận lợi sao?”

Trong điện thoại, thanh âm Kiều Vũ Vi ôn nhu săn sóc, hào phóng khéo léo, chính là, Hàn Thừa Nghi một mối xoa thái dương, trong đầu óc đều là bộ dáng hờn dỗi ngang ngược của Nhạc Tuyết Vi. Vì thế, anh nói đối với Kiều Vũ Vi, “Có chút vấn đề, hơi khó giải quyết, có khả năng..... sẽ phải lưu lại một thời gian nữa.”

“..... Vậy sao.” Kiều Vũ Vi trầm mặc hồi lâu, “Vẫn là công việc quan trọng, bắt quá, anh cũng chú ý thân thể! Ngàn vạn lần không cần quá mệt mỏi.”

“Được..... Tốt.”

Thất thần cúp điện thoại, Hàn Thừa Nghi nhú chặt mi, trong lòng đầy nôn nóng. Do dự, có phải hay không là phải từ bỏ? Tiểu Tuyết tính tình quật cường, vô luận anh đối tốt với cô như thế nào, cô đều sẽ không đồng ý làm tình nhân của anh.....

Hơn nữa, hiện tại anh đối với cô, cũng không giống lúc trước nữa. Lúc ban đầu trăm phương nghìn kế muốn có được cô, xác thật là bởi vì mê luyện thân

thể của cô, nhưng hiện tại anh có điểm luyện tiệc, luyện tiệc như vậy là sợ ủy khuất cô.

Hàn Thừa Nghị thở dài một hơi, không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

“Tam thiếu.”

“Chuyện gì?”

Hàn Thừa Nghị đã có vài ngày không đi gặp Nhạc Tuyết Vi, nhưng theo thường lệ, mỗi ngày Nghe Tuấn đều sẽ đem hành tung cùng tin tức của cô về báo cho anh.

Mà giờ phút này, Nghe Tuấn không có báo cáo tin tức của Nhạc Tuyết Vi, mà là mang cho Hàn Thừa Nghị thiệp mời thứ hai từ khi đặt chân đến nước A, đến từ Biên gia. “Nhị thiếu gia của Biên gia đính hôn, có thể là biết tin tức từ đâu, phải người đem thiệp mời tới cho ngài.”

Biên gia? Cái tên tiểu tử có ý với tiểu Tuyết kia còn không phải là tiểu thiếu gia Biên gia sao? Hàn Thừa Nghị con người co rụt lại, tiếp nhận thiệp mời.

“Đi, đương nhiên phải đi.”

Ở lúc Hàn Thừa Nghị thu được thiệp mời, Nhạc Tuyết Vi cũng nhận được lời mời của Biên Khắc.

“Anh trai của cậu đính hôn?” Nhạc Tuyết Vi ánh mắt sáng lên, “Oa! Đại hi sự! Bất quá, tôi đi thì thích hợp sao? Tôi đi có làm được gì đâu? Tôi chỉ biết ăn, ha ha.....”

Biên Khắc then thùng xoa xoa cái mũi, khóe miệng nhẹ mấp máy: “Không phải muốn cậu đi làm gì, chính là cho cậu đi ăn, đính hôn, là đại hi sự, chính là vô cùng náo nhiệt mới tốt.”

“Chính là, tôi lại không phải bạn của anh trai cậu.” Nhạc Tuyết Vi vẫn là cảm thấy có chút không thỏa đáng.

“Vậy cậu không phải bằng hữu của tôi sao?”

“Kia..... Được thôi!”

Hơi chút chối từ, Nhạc Tuyết Vi tiếp nhận lời mời của Biên Khắc. Ngày hi sự của Biên gia, trang điểm thật xinh đẹp, Biên Khắc tự mình tới đón cô, cùng đi tới Biên gia.

Hành động này của cô, toàn bộ đều dưới sự giám thị của Hàn Thừa Nghị, bọn họ đến Biên gia không lâu, Hàn Thừa Nghị ngay sau đó cũng tới Biên gia.

Bởi vì thân phận Hàn Thừa Nghị đặc thù, cho nên, Biên gia đối đãi với anh không giống đối đãi với người khác, nghênh đón anh, không phải là hạ nhân, mà chủ nhân của Biên gia. Biên lão gia đức cao vọng trọng, càng già càng dẻo dai, đến nay còn không có về hưu, Biên gia vẫn là ông cầm quyền.

Từ tầng ý nghĩa này mà nói, Hàn Thừa Nghị tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng đã là gia chủ của Hàn gia, cho nên, hai người nếu tính địa vị là ngang nhau. Biên gia sẽ không tìm một người trẻ tuổi tới qua loa lấy lệ, mà là Biên lão gia tự mình ra mặt, có thể thấy được sự kính trọng đối với Hàn Thừa Nghị.

“Tam thiếu, mời!”

Một phen hàn huyên, Hàn Thừa Nghị được mời vào thính phòng.

Đại sảnh chính đều là một ít họ hàng gần của Biên gia, tiệc đính hôn bắt đầu, đại gia đình vây quanh nhau, trò chuyện.

Hàn Thừa Nghị đi theo sau Biên lão gia, bước vào hội trường, liền thấy được Nhạc Tuyết Vi như chim nhỏ đứng ở bên người Biên Khắc. Hai người trẻ trung tuổi tác xấp xỉ nhau, bộ dáng lớn lên đều cực li đẹp, lại chơi thân, vừa thấy qua, thật là một đôi bích nhân môn đăng hộ đối!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 119: Tiệc Cưới Gặp Bạn Cũ

Editor: Chi Misaki

Tại một giây khi Hàn Thừa Nghị bước vào, Nhạc Tuyết Vi cũng đã nhìn thấy anh.

Lúc này cô không tự chủ được liến lẩn tránh ánh mắt của anh, làm sao đi đến đâu cũng có thể gặp anh thế? Sao anh vẫn còn ở nước A? Nơi này vừa không là đại bản doanh của anh, lại càng không phải là thành phố T, anh thế nào lại giống như còn muốn ở đây không đi?

Bên này, Biên lão gia thì dẫn cả một nhà trên dưới tới giới thiệu với Hàn Thừa Nghị.

"Vị này chính là gia chủ Hàn gia tại nước C, Hàn Tam Thiếu..."

Hàn Thừa Nghị một mặt cùng mọi người hàn huyên, một mặt lại dò tìm mắt không dấu vết rơi vào trên người Nhạc Tuyết Vi.

"Tuyết Vi, kia không phải là bạn của cô sao? Thì ra anh ta là Hàn gia Tam Thiếu!" Đối với người đàn ông cường thế như Hàn Thừa Nghị, Biên Khắc có ấn tượng khá sâu.

Nhạc Tuyết Vi mất tự nhiên cười nói: "Kỳ thật... Tôi với anh ta cũng không phải rất quen thuộc, chỉ là gặp qua... Gặp qua vài lần mà thôi. Ở đây rất ngọt ngào... Chúng ta đi ra ngoài một chút được không?"

"Được! Tôi cũng rất muốn ra ngoài, bọn họ toàn nói chuyện người lớn, chúng ta lại không chen miệng vào được, đi thôi."

Biên Khắc cùng Nhạc Tuyết Vi đi ra từ cửa nhỏ, mới vừa ra khỏi cửa, Nhạc Tuyết Vi liền che ngực thở phào, thật sự là quá không có tiền đồ, chỉ là bị anh nhìn thôi mà cũng hết hồn.

"Acker!"

"Qua đây..."

Một người bạn của Biên Khắc cách đó không xa ngoắc anh lại, Biên Khắc hướng về phía bọn họ vẫy tay: "Chờ một chút, lập tức tới ngay."

"Tuyết Vi, đi, kia đều là bạn tốt của tôi, đến tôi giới thiệu cho cô biết, tuổi của mọi người cũng sần sần như nhau, tôi tán gẫu nói chuyện là được." Biên Khắc dẫn Nhạc Tuyết Vi đi về phía đám bạn tốt.

Mà lúc này ở vị trí gần cửa sổ phòng khách, Hàn Thừa Nghị trong tay cầm một ly cocktail, thu hết một màn kia vào đáy mắt...

Từ lúc bắt đầu tiệc rượu, tất cả trên dưới Biên gia đều trở nên náo nhiệt, người người chen chúc nhau, Nhạc Tuyết Vi đột nhiên phát hiện, Biên Khắc vốn ở bên cạnh cô không biết đã đi đâu tự lúc nào, lúc nhận ra thì chỉ còn lại mình cô đứng giữa sảnh tiệc.

Đổi mặt bốn phía toàn người xa lạ, Nhạc Tuyết Vi có chút luống cuống nhìn xung quanh, chân không tự chủ được liền lùi về phía sau.

"Á..."

Không nghĩ tới gót chân cô lại giẫm phải chân của một người. Nhạc Tuyết Vi vội vàng xoay người, hướng đối phương giải thích: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi!"

"A, là cô à?"

Bị cô giẫm phải chân là một người đàn ông trung niên, thân thể có chút cường tráng, khuôn mặt đối diện cô mang theo ý cười trêu ghẹo, tuy lớn tuổi nhưng lại không hề nhìn ra. Nghe thấy lời ông ta nói, Nhạc Tuyết Vi không khỏi đánh giá cẩn thận lại người trước mặt, cảm giác nhìn thật quen mắt.

"Như thế nào, không nhớ ra tôi sao?" Người đàn ông trung niên tự giễu vuốt vuốt hàng lông mày, cười đáp: "Tuy mới gặp nhau có một lần, có điều tôi lại không nghĩ tới bản thân mình lại chẳng lấy được ấn tượng sâu sắc trong lòng cô. Tôi cho rằng, cô ít nhất cũng phải nhớ được tôi không phải là người tốt chứ! Haha..."

"Uh`m..." Nhạc Tuyết Vi trầm mặc trong giây lát, rốt cục cũng nghĩ ra! Chỉ tay vào đối phương, kích động nói: "Ông, ông là người lần trước ép tôi phải kết hôn?"

Người đàn ông trung niên gật gật đầu, : "Không sai, kẻ hèn này chính là người muốn cùng cô tổ chức hôn lễ ‘ Phong Túc'."

"A!" Nhạc Tuyết Vi thất kinh lui về sau hai bước: "Ông như thế nào lại ở trong này? Ông, ông muốn làm gì với tôi?"

Phong Túc nhún vai, bắt đầu dĩ lắc đầu: "Cô gái nhỏ, phải ứng của cô cũng không khỏi quá lớn đi? Nơi này nhiều người như thế, hơn nữa còn không phải là địa bàn của tôi, tôi còn có thể làm gì cô? Huống chi, chuyện của chúng ta còn phải nhìn mặt mũi của Hàn Tam Thiếu mà cho qua, cô đã là người phụ nữ của cậu ta, Phong Túc tôi tự nhiên cũng sẽ không đụng đến."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 120: Đại Dật Cũng Có Thể

Editor: Chi Misaki

Tuy ông ta đã nói như vậy nhưng Nhạc Tuyết Vi vẫn rất sợ, hai tay níu chặt lấy lễ phục, không dám nói gì, tận lực kéo dài khoảng cách với ông ta.

"Aizzz, Hàn Tam Thiếu sao không đi cùng cô? Không phải cô đến cùng cậu ta sao?" Phong Túc tựa hồ như không nhận ra sự kháng cự của Nhạc Tuyết Vi, một chút ý tứ tránh ra cũng không có, ngược lại còn bắt chuyện với cô: "Cô xem, Tam Thiếu chính là đang ôm người phụ nữ khác khiêu vũ nha!"

Theo hướng Phong Túc chỉ qua, Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu liền nhìn thấy Hàn Thừa Nghị thực sự ôm một người phụ nữ xinh đẹp khác trong sân nhảy, hai người dựa sát vào nhau vừa nói vừa cười!

Hừ...Nhạc Tuyết Vi bĩu môi, trong lòng cực kỳ buồn bực, vừa rồi lúc anh vào cửa, ánh mắt còn nhìn qua chỗ cô đấy!

"Như thế nào? Cãi nhau với Hàn Tam Thiếu sao?" Phong Túc phát hiện ra Nhạc Tuyết Vi có chút không thích hợp, trên thực tế, ông ta đã sớm chú ý tới cô rồi, đêm nay cũng chưa từng nhìn thấy cô ở cùng với Hàn Thừa Nghị: "Cô với Tam Thiếu vẫn ở bên nhau chứ?"

"Không có! Đã sớm chia tay rồi!" Nhạc Tuyết Vi thờ hờn hển nhìn chằm chằm Hàn Thừa Nghị vẫn đang ôm người ở giữa sân nhảy, không kiêng nể gì nói ra những lời này.

Trong mắt Phong túc lóe lên tia sáng, bên môi nhếch lên thành ý cười: "Nha, thì ra là vậy! Không cần khổ sở, Tam Thiếu người này vẫn luôn đối với phụ nữ như thế... Cũng không có kiên nhẫn, nếu không thì giờ cậu ta cũng chẳng đứng ở kia?"

Nói xong, tiện tay cầm lấy một ly cocktail trên bàn đưa đến bên môi Nhạc Tuyết Vi.

"Nào, uống một chút đi."

Hai mắt Nhạc Tuyết Vi nhìn chằm chằm Hàn Thừa Nghị, Phong Túc đưa cái gì qua cô cũng không biết liền hồ đồ mà nhận lấy.

"Uống đi!" Phong Túc ở một bên thúc giục cô.

"Uh'm. Cảm ơn." Nhạc Tuyết Vi bưng ly lên uống một ngụm, cảm thấy hương vị có chút lạ: "Ồ, đây là đồ uống gì vậy? Không giống nước trái cây nha!"

Phong Túc ngăn ra, nha đầu kia ngay cả cocktail cũng không biết? Thật sự là quá đơn thuần rồi. "Tôi cũng không rõ lắm, là đồ Biên gia tự làm đi! Mùi vị được chứ?"

"Uh'm, ngọt ngọt, hương vị có chút khó nói." Nhạc Tuyết Vi tò mò giống như đứa trẻ, lại uống thêm ngụm nữa sau đó gật đầu: "Rất được, so với đồ uống bình thường ngon hơn."

Phong Túc cười thâm, đương nhiên là hơn đồ uống bình thường rồi, đây là rượu mà.

"Uống ngon thì uống thêm vài ly đi, dù sao cũng chỉ là đồ uống, không sao cả." Phong Túc lại bưng thêm mấy ly cocktail qua, chọn những ly có mùi vị không tồi lại đặc biệt có tác dụng chậm, từng bước từng bước lừa cô uống.

Nhạc Tuyết Vi không thể uống được rượu trắng, uống hết hai ly liền cảm thấy không ổn, đầu óc choáng váng, bước chân bắt đầu mơ hồ, thân thể nghiêng ngả, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, Phong Túc vội vàng ôm người vào trong ngực: "Làm sao vậy? Sao đã đứng không nổi rồi?"

"Cái đồ uống này..." Nhạc Tuyết Vi ôm lấy huyết Thái Dương, lời nói đứt quãng: "Không đúng, đây không phải là đồ uống bình thường, là rượu! Tôi... Tôi một giọt rượu cũng không thể uống!"

Phong Túc vừa nghe liền thấy mừng rỡ không thôi! Ông ta còn đang nghĩ xem phải làm sao mới có thể chuốc cho Nhạc Tuyết Vi say khướt mang đi, không nghĩ tới cô lại không thể uống rượu? Quả thực quá tốt! Từ lần trước không đoạt được cô, ông ta vẫn luôn nhớ mãi không quên, không nghĩ lại gặp được cô ở đây.

Trước kia còn kị cô là phụ nữ của Hàn Thừa Nghị, nhưng hiện tại nếu bọn họ đã chia tay, vậy ông ta cũng không ngại nhặt lại đồ của Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi lần này ông ta định rồi!

"Ai nha, kia phải làm sao bây giờ? Cô xem, cô cũng không nói... Tôi thật không biết a! Như vậy tôi đỡ cô đi nghỉ một chút nhé?" Phong Túc làm bộ quan tâm đỡ Nhạc Tuyết Vi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 121: Tiểu Tuyết Mất Tích

Editor: Chi Misaki

Lúc này trong đầu Nhạc Tuyết Vi rất hỗn loạn, ý thức từ từ bị tê liệt, đã không còn chịu chi phối của đại não, Phong Túc muốn làm cái gì thì làm, cô hoàn toàn không biết, tất cả đều trở nên mơ hồ. "Tới, chậm một chút!"

Phong Túc ôm Nhạc Tuyết Vi ra khỏi phòng khách, lập tức dằn dò thủ hạ: "Nhanh lái xe!"

"Vâng ạ!"

Còn bản thân ông ta lại vội vã bế Nhạc Tuyết Vi, đi ra khỏi tòa nhà Biên gia...

Bên này, Hàn Thừa Nghị khó khăn lắm mới bỏ rơi được mấy vị thiên kim tiểu thư, đi ra khỏi sân nhảy, người đầu tiên anh muốn tìm là Nhạc Tuyết Vi.

"Tam Thiếu."

"Tiểu Tuyết đâu?"

"Ồ cùng với Biên thiếu gia cùng đám bạn thân của cậu ấy." Nghe Tuấn theo sau Hàn Thừa Nghị, cùng đi tìm Nhạc Tuyết Vi.

Nhưng lúc này Nhạc Tuyết Vi nào còn ở nhà họ Biên?

"Người đâu?" Hai tay Hàn Thừa Nghị nắm chặt để bên hông, cúc áo hoàn toàn bị cởi bỏ, vạt áo được xắn lên, bỗng dưng xoay người, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Nghe Tuấn, lạnh giọng chất vấn.

"Tam Thiếu." Nghe Tuấn nhăn mày cúi đầu, bởi vì đây là ở nước A, thế lực khắp nơi đều không thể khinh thường, làm thân tín bên người Hàn Thừa Nghị, anh đương nhiên phải tập trung tinh lực bảo vệ Hàn Thừa Nghị, nào còn sức vừa phải đi theo Hàn Thừa Nghị lại còn phải quản cả Nhạc Tuyết Vi?

Nhưng Nghe Tuấn không giải thích lại khiến cho Hàn Thừa Nghị không vui, chính là anh không làm tròn bổn phận!

"Vô dụng!" Hàn Thừa Nghị túm lấy vạt áo của Nghe Tuấn, quả đấm giơ lên trong nháy mắt liền hạ xuống, nhưng bàn tay nắm lấy vạt áo vẫn không thả lỏng, khẽ gầm nhẹ: "Nhanh đi tìm!"

"Vâng!"

Ai ngờ, hành động nháo lớn tìm người như vậy nhưng tìm khắp trên dưới Biên gia đều không tìm được Nhạc Tuyết Vi. Nghe Tuấn cho người đi tìm cô ở trường học cũng không có bất cứ tin tức gì. Ngay cả bên Tuyên Kiều anh cũng liên hệ, nhưng Nhạc Tuyết Vi cũng không ở cùng với Thẩm Tĩnh An!

Rất nhanh, Biên lão gia cũng bị kinh động, liền chạy tới hỏi Hàn Thừa Nghị: "Xin hỏi Tam Thiếu ngài muốn tìm vị tiểu thư nào? Biên mỗ có thể giúp đỡ không?"

Hàn Thừa Nghị cố gắng để cho chính mình tỉnh táo lại: "Biên lão gia, Hàn mỗ có thể thuận tiện xem một chút danh sách khách mời của buổi tiệc ngày hôm nay cùng camera giám sát không?"

Nhạc Tuyết Vi ở nước A lạ nước lạ cái, chẳng qua là tới tham gia buổi lễ đính hôn bạn học mời, như thế nào có thể bỏ đi? Người từ trước tới giờ vốn cẩn thận như Hàn Thừa Nghị cũng bắt đầu cảm thấy tình huống có chút không ổn.

"Được, có thể!"

Biên lão gia ra lệnh một tiếng, danh sách khách mời đêm nay cùng camera theo dõi liền đến trên tay Hàn Thừa Nghị.

"Tam Thiếu! Ngài xem... Phong Túc!" Nghe Tuấn tìm thấy tên của Phong Túc trong danh sách khách mời.

"Tam Thiếu, đây là vị tiểu thư ngài muốn tìm sao? Đây..." Người phụ trách xem camera theo dõi, cũng nhìn thấy được hình ảnh Nghiêm Túc ôm Nhạc Tuyết Vi ra khỏi Biên gia!

'Rầm' một tiếng, một quyền của Hàn Thừa Nghị liền rơi xuống trên mặt bàn! Phong Túc! Cự nhiên là cái lão già này! Lần trước cũng đã phát hiện ra ông ta không có ý tốt với Tiểu Tuyết, không nghĩ tới lá gan ông ta lại lớn thế, biết rõ Tiểu Tuyết là người của anh, vậy mà còn dám có ý đồ với cô!

"Nghe Tuấn! Đi!"

Thời gian cấp bách, Phong Túc cái lão già kia... Một giây sau, cũng không biết lão ta sẽ làm gì Tiểu Tuyết!

"Tam Thiếu, Biên mỗ có thể giúp gì không?"

Biên lão gia là chủ nhà, nếu người phụ nữ của Hàn Thừa Nghị ở trong nhà ông gặp chuyện không may, ông đương nhiên phải chịu trách nhiệm. Hàn Thừa Nghị cũng không từ chối, nói: "Phiên Biên lão gia cho tôi mượn ít người, Hàn mỗ nhất thời tới chơi cũng không mang nhiều người lắm."

"Không thành vấn đề! Tam Thiếu, mời..."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 122: Nút Thắt Phiền Toái

Editor: Chi Misaki

Nhạc Tuyết Vi bị Phong Túc trực tiếp mang vào dinh thự tại nước A của ông ta. Phong Túc thân là đồ vương( thần bài), khắp nơi đều có sản nghiệp, cho nên hành tung của ông ta rất bất định, thần long thấy đầu không thấy đuôi, vợ chính lại không ngừng thay đổi, đây cũng không tính là chuyện bí mật gì.

"Uh'm..." Nhạc Tuyết Vi bị Phong Túc ôm đặt lên giường, thuốc gây mê khiến cô cực kỳ không thoải mái, trong vô thức liền hừ hừ hai tiếng.

"Tiểu bảo bối, rất không thoải mái sao?" Phong Túc cười đến không có ý tốt, trên khuôn mặt hắn sâu dấu vết của năm tháng liền không thể che dấu nỗi sợ tham lam, cõi ảo khoác tùy ý ném sáng một bên, xé rách cả- vật tới gần Nhạc Tuyết Vi ý thức vẫn đang hỗn loạn.

"Ông, ông là ai?" Nhạc Tuyết Vi che lấy hai bên thái dương, nhìn Phong Túc, giống như không biết ông ta, hỏi: "Đây là đâu? Vì sao tôi... Ở trong này? Hàn, Thừa Nghị đâu?"

Nhạc Tuyết Vi cố gắng nhớ lại, nhưng đầu óc là một mảnh mờ mịt, ý thức được nguy hiểm đến gần, cô không tự chủ được liền nhớ tới Hàn Thừa Nghị.

"Ông tránh ra! Để cho tôi đi..."

Thế nhưng phản kháng lúc này của cô đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa, bàn tay của cô vỗ vào trên người Phong Túc, lực đạo cũng không khác gì so với việc sờ lên người ông ta, khiến cho ánh mắt Phong Túc càng thêm u tối.

"Ông... Là ai? Hàn... Thừa Nghị!"

"Hừ!" Phong Túc vừa nghe thấy tên Hàn Thừa Nghị, trên mặt nhất thời lộ vẻ hung ác, cất giọng cất ngang: "Đừng gọi Hàn Thừa Nghị nữa, không phải các người đã chia tay rồi sao? Về sau em liền đi theo tôi đi! Hàn Thừa Nghị có thể cho em cái gì, Phong Túc tôi cũng có thể cho em cái đó."

"Chia, chia tay?" Nhạc Tuyết Vi ngây thơ lặp lại, đột nhiên thương tâm khóc lên: "Hu hu... Tôi cùng anh ấy chia tay rồi! Anh ấy không cần tôi nữa! Anh ấy có Kiều Vũ Vi rồi... Ông biết anh ấy? Ông hãy giúp tôi nói với anh ấy là tôi không muốn chia tay với anh ấy được không?"

Phong Túc giương mắt nhìn, đây là tình huống gì thế? Cô gái nhỏ không phải là có ý nghĩ không an phận với Hàn Thừa Nghị đấy chứ? Thật đúng là ngu xuẩn, lại đi nói chuyện tình cảm với Hàn Tam Thiếu lãnh khốc vô tình? Đây còn không phải truyện cười sao?

"Ngao nào! Được, được, được, tôi sẽ đi nói với cậu ta, chúng ta trước cứ nằm xuống, cởi quần áo, sau đó ngủ một giấc được không?"

Phong Túc nào có thêm quần chuyện loạn thất bát tao\*( \*lung tung, lộn xộn) gì của cô cùng với Hàn Thừa Nghị, trước cứ đem người tới tay, gạo nấu thành cơm rồi lại nói!

"Không, không cần..." Hai mắt Nhạc Tuyết Vi như phủ sương mù, suy nghĩ có chút không rõ ràng lắm, nhưng cô vẫn bướng bỉnh kiên trì: "Tôi không biết ông, ông tránh ra! Ông không phải là Hàn Thừa Nghị... Ông đừng có chạm vào tôi!"

"Không cho tôi chạm vào?" Phong Túc không có kiên nhẫn, dù sao lúc này Nhạc Tuyết Vi cũng không có sức chống đỡ, ông ta cũng không phải phí sức lo nghĩ điều này, trực tiếp cưỡng ép rồi nói: "Hừ! Chỉ tiếc hiện tại không phải do cô làm chủ! Vật nhỏ, Phong gia tôi nghĩ muốn cô từ lâu rồi, đêm nay cô liền là của tôi đi!"

"Đừng, không... Ông buông ra! Đừng chạm vào tôi!"

Tầm mắt Nhạc Tuyết Vi ngày càng mơ hồ, trên người cũng trở nên mềm nhũn, ánh mắt không nghe sai khiến liền muốn nhắm lại, căn bản không có năng lực phản kháng.

Cô dần hết sức giơ tay đánh lên người Phong Túc, nhưng kết quả chỉ giống như một cái vỗ, ngay cả vỗ muỗi cũng không chết.

"A!"

Than nhẹ một tiếng, Nhạc Tuyết Vi vô lực ngã xuống giường, hoàn toàn khép hai mắt lại, mất đi ý thức.

"Hừ!" Phong Túc đắc ý khê hừ, nụ cười càng trở nên tàn ác can rở: "Lại còn cay độc vậy sao! Có điều(cô) không được hưởng thụ rồi... Đêm nay tôi sẽ dụ dàng chút!"

Nói xong, bàn tay bản thủ liền bắt đầu cời lễ phục trên người Nhạc Tuyết Vi. Dây buộc lễ phục này là ở sau lưng, mặc vào cời ra đặc biệt phiền toái, đai lưng thắt lại giống như buộc dây giày, hai bên eo còn có hai hàng khác nhau, ước chừng phải đến hai ba trăm nút đan thắt, cời ra được cũng tương đối phiền phức.

"Mẹ nó! Mặc cái thứ đồ rách nát gì vậy!" Phong Túc tháo một hồi, liền không kiên nhẫn chửi ầm lên.

Ít ra những nút thắt phiền phức này cũng đã giúp Hàn Thừa Nghị tranh thủ được một ít thời gian..

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 123: Chấn Sốc

Editor: Chi Misaki

"Tam Thiếu! Chính là nơi này!"

Hàn Thừa Nghị dẫn theo người liền dừng lại trước dinh thự của Phong Túc, đằng sau còn có hai mươi mấy chiếc xe, ngoại trừ vệ sĩ của anh, đại đa số đều là cấp dưới của Biên lão gia, lúc này chính là dàn trận tiến vào.

"Các người đang làm gì?"

Bảo vệ trông cửa Phong gia cũng không phải ngồi không, nhìn thấy đội hình này, lập tức khởi động hệ thống báo nguy của phong gia, toàn bộ bảo vệ của Phong gia đều xuất hiện.

Lúc này Hàn Thừa Nghị chẳng buồn để ý, một bước cũng không ngừng tiến thẳng về phía trước, Nghe Tuấn theo sát sau anh, hoàn toàn coi như không nghe thấy câu hỏi của đối phương.

"Anh, anh là ai?"

Bảo vệ Phong gia nhìn không ra thân phận của Hàn Thừa Nghị, không hề dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ dám cản lại. Ai biết, người nọ vừa mới mở miệng, cánh tay Hàn Thừa Nghị liền vung lên, đâm thẳng vào ngực đối phương, sau đó cũng chưa dừng lại, chân anh còn giơ lên đạp cho đối phương một cái.

"Áaaaa!"

Không tới hai giây, người nọ đã bị Hàn Thừa Nghị giẫm dưới chân. Hàn Thừa Nghị dí mũi chân lên ngực, xương cốt người nọ liền có chút không chịu được, khuôn mặt đẹp trai lúc này tràn đầy ý muốn giết người giống như Tu La dưới địa ngục: "Cút!"

"Nghe Tuấn, bảo mọi người ra tay không cần lưu tình!"

"Vâng!"

Hàn Thừa Nghị ra lệnh một tiếng, Nghe Tuấn cùng nhóm vệ sĩ tinh anh liền tiến lên làm việc. Ngoại trừ Nghe Tuấn mang trên mình danh hiệu đệ nhất sát thủ nước C, nhóm vệ sĩ còn lại cũng đều là cao thủ bậc nhất, vừa nghe thấy hiệu lệnh, tất cả đều hưng phấn không thôi!

Lại thêm người của Biên gia phái qua, vệ sĩ của Phong Túc liền không có đất dụng võ. Hàn Thừa Nghị tiến vào Phong gia như chốn không người! Anh đây là triệt để xé rách mặt nạ cùng Phong gia.

Một khắc khi anh đá văng của phòng ngủ của gia chủ Phong gia, nhìn thấy Phong Túc đang ghé vào trên người Nhạc Tuyết Vi... Tất cả lo lắng liền hóa thành phần nộ đỉnh điểm, chiếm giữ hoàn toàn lý trí anh! Nỗi sợ hãi lan tràn nơi đáy mắt, giờ phút này anh đều không thể nhìn được, chỉ biết là người phụ nữ anh yêu thương đã bị người ta xâm phạm!

"Tam Thiếu?"

Phong Túc bị âm thanh cực lớn làm cho kinh động, động tác trên tay dừng, đứng lên nhìn về phía Hàn Thừa Nghị.

Lúc này trên mặt Phong Túc không hề có ý sợ, ngược lại còn cười khinh miệt, chỉ vào Nhạc Tuyết Vi còn đang hôn mê trên giường: "Tam Thiếu, đừng nói cho tôi biết cậu nháo lớn như vậy vọt vào nhà tôi chỉ vì người phụ nữ này nhé!"

Ánh mắt lạnh băng của Hàn Thừa Nghị nhìn thẳng vào ông ta, cũng không nói lời nào, anh đang tự hỏi, rốt cuộc là nên để lão già này chết như thế nào mới giải được mối hận trong lòng anh.

"Tam Thiếu, chỉ là một ả đàn bà, hà tất phải như thế? Phong mỗ nghe nói, cậu cũng đã có bạn gái, chuẩn bị đính hôn rồi đi? Người phụ nữ trước kia nên buông tay cũng phải buông thôi, vừa lúc,... Tôi có thể nhận thay cậu, cũng bớt cho cô gái nhỏ này quần cậu không rồi..."

Phong Túc tự cho là đúng quyết định, từng câu từng câu đều là vũ nhục Nhạc Tuyết Vi.

Bàn tay buông xuống của Hàn Thừa Nghị bỗng xiết chặt, cánh tay giơ lên, một đấm nhanh, độc, chuẩn thẳng tắp rơi vào trên mặt Phong Túc.

"Hàn lão tam, cậu điên rồi? Một ả đàn bà cậu đã không cần..." Phong Túc bị đánh đến quỵ rạp trên mặt đất, ăn một quyền này trên mũi trên miệng đều là máu, ông ta kinh ngạc nhìn Hàn Thừa Nghị, không thể hiểu nổi tại sao một người phụ nữ đã bị cậu ta vứt bỏ lại khiến cậu ta tức giận đến vậy!

Không đợi Phong Túc đứng lên, một quyền nữa của Hàn Thừa Nghị lại đến.

Hàn Thừa Nghị không nói lời nào, động tác trên tay không dừng lại điên cuồng đánh về phía Phong Túc! Đánh cho tới lúc cổ tay anh thấy đau, lúc này mới không thể không dừng lại. Phong Túc bị anh đánh cho mặt mũi bầm dập, trên mặt đều là huyết nhục mơ hồ.

"Hừ! Phong Túc, ông là cái thá gì? Mờ được mấy cái sòng bạc hồng nát mà đã bắt đầu giễu võ dương oai sao? Liền ngay cả người phụ nữ của Hàn Thừa Nghị tôi cũng dám động vào? Chuyện của Thiên Lôi lần trước là tôi nể mặt ông, Thiên Lôi thân là Thiếu chủ Hàn gia, chơi đùa với người phụ nữ của ông coi như cho ông mặt mũi! Chỉ như vậy mà ông đã muốn lên mặt? Cưng nhiên còn dám đánh chủ ý lên người phụ nữ của tôi? Tôi xem là ông chán sống rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 124: Tiểu Bảo Bồi Của Anh

Editor: Chi Misaki

Vừa dứt lời, một nòng súng lạnh như băng đã nhắm ngay vào huyết thái dương của Phong Túc. "Ông có tin ngay lúc này tôi sẽ bóp cò, một phát lấy mạng ông không?" Trong tay Hàn Thừa Nghị cầm súng, dưới ánh đèn bóng dáng anh linh hoạt quả quyết, ánh mắt đằng đằng sát khí.

Phong Túc một chút cũng không nghi ngờ Hàn Thừa Nghị thực sự muốn lấy mạng ông ta! Lúc này đã biết là mình chơi đùa quá trớn rồi! Hàn gia ở nước C, có chỗ nào lại không khiến cho người ta kính sợ ba phần? Người người không ai dám đắc tội với Hàn Thừa Nghị.

Nhưng Phong Túc làm sao cũng không nghĩ đến, chỉ vì một người phụ nữ... Hàn Thừa Nghị cậu ta đối phụ nữ còn ít sao? Lần này còn thực sự tức giận?

"Đừng đừng... Tam Thiếu, có chuyện gì từ từ nói, cậu cẩn thận cây súng a, sẽ cướp cò đấy!"

"Hừ! Từ từ nói? Lúc ông động vào người phụ nữ của tôi, có thể từ từ nói sao?" Trên tay Hàn Thừa Nghị dùng lực, hòng súng lại chìa về Phong Túc gần thêm một chút.

"Đừng a... Tam Thiếu Tam Thiếu! Tôi không biết, thật không biết, cô gái kia nói, các người đã chia tay rồi! Hơn nữa tôi cũng nghe nói Tam Thiếu cậu đã có đôi tượng đính hôn... Chuyện này, tôi từ đầu cũng không biết cậu chưa thực sự chia tay với cô ta!" Phong Túc bị dọa đến phải xuống nước cầu xin.

"Bớt nói nhảm đi, ông đã đụng vào cô ấy chưa? Chạm vào chỗ nào của cô ấy rồi?" Hàn Thừa Nghị căn bản không muốn nói lời vô nghĩa với Phong Túc, giờ phút này anh chính là có thù tất báo, có oán phải giết.

"Không không không, vẫn chưa kịp! Tam Thiếu tốc độ của cậu cũng quá nhanh rồi!"

"Hừ!" Hàn Thừa Nghị cười lạnh một tiếng, rút súng lại, buông Phong Túc ra đứng dậy.

Đang lúc Phong Túc thở phào nhẹ nhõm, Hàn Thừa Nghị lại giơ súng lên!

"A! Tam Thiếu!"

Theo tiếng Phong Túc hét thảm một tiếng, Hàn Thừa Nghị đã lên nòng súng, cũng không phải lấy mạng của ông ta, mà là bắn vào hai tay của ông ta. Hàn Thừa Nghị giơ súng, tư thế bất động, môi khẽ nhếch thành nụ cười lạnh: "Đồ vương Phong Túc? Nghe nói ông dựa vào hai tay mà làm nên sự nghiệp?"

Phong Túc ăn đau quỵ rạp trên mặt đất, không rõ Hàn Thừa Nghị hỏi như vậy là có ý gì.

Hàn Thừa Nghị không nhanh không chậm cất súng vào bao bên hông, đi về phía giường, vừa đi vừa nói: "Yên tâm, hai phát này không lấy mạng ông,

cũng sẽ không khiến cho ông tàn phế, chỉ là... Phong gia, nếu ông còn muốn sử dụng 'Đồ thuật' (Thuật đánh bài) trên người người khác, thì tuyệt đối không có khả năng, hai cánh tay này của ông, về sau nếu muốn hoạt động với biên độ lớn chỉ sợ là phải gặp khó khăn rồi!"

Phong Túc nghe thấy vậy, cả người liền vô lực ngã nhào trên mặt đất.

Hàn Thừa Nghị làm như không thấy, tiếp tục nói: "Còn có, tôi đã nói rồi, nếu ông lại dám đắc tội với tôi lần nữa, Hàn gia ở nước C tất sẽ đối địch cùng ông. Ông nên nhớ kỹ, sau này phạm là những nơi có Hàn Thừa Nghị tôi, tôi liền nhất định sẽ khiến cho sòng bạc của ông không mở được!"

Nói xong, người cũng đã đến bên giường.

Hàn Thừa Nghị nhìn Nhạc Tuyết Vi vẫn còn mê man trên giường, lễ phục mặc dù có chút rối, nhưng vẫn hoàn chỉnh mặc ở trên người. Hàn Thừa Nghị thở hắt ra, khom lưng bế người lên, thật cẩn thận dịu dàng che chở.

"Tam Thiếu." Nghe Tuấn cùng đội vệ sĩ của anh canh giữ ở cửa đã lâu.

"Xe đã chuẩn bị xong?"

"Vâng, đến khách sạn, hay là về nhà của Nhạc tiểu thư?"

"Đến khách sạn Renas, dọn phòng bếp nấu canh giải rượu."

Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi lên xe, một đường về đến khách sạn vẫn không quên dặn dò cho người đi nấu canh giải rượu. Nha đầu này một giọt rượu cũng không thể dính, bây giờ trên người toàn mùi rượu, hẳn là đã uống không ít, khẩu vị lớn như vậy? Giờ xem ra vẫn còn mê man chưa tỉnh.

Càng nghĩ lại càng thấy sợ, nếu không phải đúng lúc anh tới... Hàn Thừa Nghị thật không dám nghĩ, chỉ là ôm chặt người trong lòng hơn, Tiểu Tuyết của anh, tiểu bảo bối của anh!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 125: Lại Cùng Một Chỗ

Mở mắt ra là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Tối qua uống hơi nhiều cocktail, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy đầu óc hỗn loạn, còn có một chút đau, ôm huyết thái dương ngồi dậy, cô quan sát xung quanh một chút: trong phòng mọi thứ đều được thiết kế cực kỳ xa hoa, nhưng cô ở bên cạnh Hàn Thừa Nghị đã lâu, đối những thứ này cũng đã sớm không còn cảm giác gì.

Chẳng lẽ là ở Biên gia? Không tốt, cô còn nhớ rõ mình ở Biên gia uống rượu. Trong đầu Nhạc Tuyết Vi có chút hoảng, cố gắng muốn để cho bản thân thanh tỉnh một chút.

"Dậy rồi?"

Cửa phòng bị đẩy ra, Hàn Thừa Nghị chỉ mặc một thân áo ngủ đi tới, da thịt trước ngực màu bánh mật như ẩn như hiện.

Nhìn thấy anh mặc như vậy, lúc đầu Nhạc Tuyết Vi theo phản xạ nuốt một ngụm nước miếng, sau đó mới thấy cả kinh, nhanh chóng nhìn lại ở thể mình... Vừa thấy, này thật sự xong rồi! Trên người cô vì sao cũng mặc áo ngủ? Lễ phục của cô đâu? Trong lúc giây chết, cô còn đang suy nghĩ mình vì sao lại ở cùng một chỗ với anh?

Chẳng lẽ đêm qua, bọn họ lại cái kia rồi? Tình huống trước mắt không thể không khiến cho Nhạc Tuyết Vi nghĩ như vậy.

Trong lòng cô nghĩ cái gì, tất cả đều viết lên trên mặt. Hàn Thừa Nghị thu hết lại những biểu tình biến hóa sinh động trên mặt cô.

"Nghĩ cái gì thế?" Hàn Thừa Nghị đi qua, ngồi xuống bên giường, tự nhiên đỡ lấy cái gáy của cô, cúi đầu muốn hôn cô.

"Đợi một chút!" Nhạc Tuyết Vi nhanh tay bịt miệng lại, thân người hơi ngửa ra sau: "Đây là đâu? Vì sao tôi lại ở cùng anh? Chúng ta đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Tiểu nha đầu vừa tỉnh đã hỏi nhiều vấn đề như vậy... Hàn Thừa Nghị nhìn chằm chằm vào cô, càng nhìn lại càng thấy đáng yêu, càng nhìn lại càng không nở buông tay.

"Em hỏi nhiều chuyện thế là muốn tôi trả lời vấn đề nào trước?"

Một tay Hàn Thừa Nghị vỗ về đôi má của Nhạc Tuyết Vi, không có trả lời câu hỏi của cô, trong đầu đương nhiên là bị cảm xúc mềm mại trên tay hấp dẫn.

"Anh, anh..." Nhạc Tuyết Vi tức giận đẩy Hàn Thừa Nghị ra: "Anh làm gì? Có phải tối qua anh đã đối với tôi... Anh lại ép buộc tôi?"

Nhạc Tuyết Vi không nhắc tới chuyện tối hôm qua liền thôi, vừa nhắc tới, đôi mắt Hàn Thừa Nghị liền nghiêm túc lại, vốn còn đang lo lắng cô sẽ sợ hãi, không muốn nhắc tới việc này với cô, hiện tại xem ra, tiểu nha đầu không bị giáo huấn là không được! Còn dám nói chuyện tối hôm qua anh ép buộc cô?

Hàn Thừa Nghị dời tay đi, thu lại ý cười, vẻ mặt nghiêm nghị.

"Muốn nói chuyện tối qua với tôi phải không? Được, tôi liền nhắc lại cho em nhớ! Nói một chút đi, ai cho em lá gan lớn như vậy? Rõ ràng là một giọt rượu cũng không thể uống, vì sao tối qua Phong Túc đưa cho em cái gì em cũng dám uống? Giỏi lắm, lần đầu tiên uống rượu đã xảy ra tình một đêm với tôi, như vậy tối hôm qua là định với ai?"

Hàn Thừa Nghị nói liên tiếp không ngừng thực dọa Nhạc Tuyết Vi nhảy dựng lên!

Nhạc Tuyết Vi nhớ tới, ngày hôm qua hình như cô có uống vào ly đồ uống Phong Túc đưa cho, sau đó cảm thấy đồ uống kia có chút không đúng lắm. Thì ra đó là rượu sao?

"Nhớ sao?" Hàn Thừa Nghị thấy cô như thế liền biết cô còn mơ hồ chưa rõ chuyện lúc trước. Vì thế càng nghĩ lại càng giận, tính cảnh giác của tiểu nha đầu thật kém! Cũng không phải là chưa ăn qua thiệt thòi sao vẫn còn không cẩn thận như vậy.

"Uh'm..." Nhạc Tuyết Vi cúi thấp đầu, lo lắng không thôi. Tất xấu dính chút rượu đã say này là có từ trong bụng mẹ cô.

Thấy cô như thế, Hàn Thừa Nghị vừa mới quyết tâm răn dạy cô một trận liền thôi... Dù sao cũng đã chiều hư cô, về sau lại giám sát chặt chẽ một chút là được.

"Được rồi, không có việc gì, chuyện gì cũng chưa xảy ra, may là tôi tới kịp, bằng không, hậu quả thật không tưởng tượng nổi, về sau không được tùy tiện tin tưởng người khác, biết chưa?" Hàn Thừa Nghị vừa muốn giơ tay xoa đầu Nhạc Tuyết Vi, lại bị cô tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 126: Muốn Đi Đâu?

Editor: Nguyễn

Nhạc Tuyết Vi hít mũi, không biết tốt xấu nói: "Tôi biết rồi, nhưng tôi cảm thấy giữa chúng ta không có quan hệ gì cả, cũng không có hậu quả gì..... Chuyện tôi làm, tự tôi sẽ chịu trách nhiệm, không cần anh phải lo, càng không cần anh tới dạy dỗ tôi."

Nói rồi xốc chăn lên muốn đứng lên, tìm quần áo: "Quần áo của tôi đâu? Tôi muốn thay quần áo ....."

Hàn Thừa Nghị nhủ mi, không kiên nhẫn trấn an cô, duỗi tay chế ngự cổ tay cô, thờ dài neho mắt, "Nhạc Tuyết Vi, em đùa đủ chưa? Em muốn anh tốn bao nhiêu tâm tư nữa thì em mới chịu ngoan ngoãn ở bên người anh?"

"Hà?" Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc, không để ý đến lời anh, thậm chí bởi vì tức giận, ngực kịch liệt đập phồng, "Anh có tư cách nói những lời này với tôi? Tôi không phiền anh quan tâm, từ đầu tới cuối tôi cũng không muốn ở bên cạnh anh, bên cạnh anh không phải có Kiều Vũ Vi sao? Anh là anh, tôi là tôi, giữa chúng ta không có quan hệ gì cả, đúng không?"

Nói, dùng sức tránh tay anh ra, "Buông ra! Tôi bảo anh buông ra!"

"Nhạc Tuyết Vi!"

Hàn Thừa Nghị bùng nổ gầm lên giận dữ, trong đôi mắt hùng hực lửa giận, hấn chịu đựng đủ rồi, không thể chịu đựng thêm được nữa!

"Em muốn gì! Em nói rõ ràng cho anh, em muốn như thế nào mới chịu bằng lòng theo anh."

Anh tức giận, Nhạc Tuyết Vi còn muốn tức giận hơn. Cô thật không hiểu, anh có tư cách gì mà tức giận với cô chứ!

Nhạc Tuyết Vi mĩa mai lắc đầu, cười: "Được, tôi cho anh hai lựa chọn, một, thả tôi đi, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa! Hai, cưới tôi, ngay lập tức! Như vậy, tôi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, đến chết cũng sẽ không rời anh nửa bước! Chết cũng chết ở bên cạnh anh. Anh rõ rồi chứ?"

Lúc cô nói vậy, trong lòng đã có đáp án, Hàn Thừa Nghị không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể buông tha cô! Anh đã có Kiều Vũ Vi, căn bản không thể cưới cô. Bọn họ còn dây dưa, còn không phải bởi vì có Kiều Vũ Vi ở bên trong?

Nhưng nói ra những lời như vậy, trong lòng thoải mái hơn hẳn, anh nói anh không chịu nổi, sao cô có thể chịu đựng cứ dây dưa với anh mãi không rõ chứ? Hàn Thừa Nghị bị cô nói như vậy, lời kéo tay cô, sau một lúc lâu không có phản ứng gì. Hắn rũ mi mắt, không thấy sóng mắt lưu chuyển, tâm tư thâm trầm, giờ phút này càng làm người ta đoán không ra anh suy nghĩ cái gì.

Yên tĩnh, yên tĩnh tuyệt đối.

Nhạc Tuyết Vi nhìn đồng hồ: “Tôi có thể đi chưa?”

Nhạc Tuyết Vi tránh cánh tay anh, muốn thoát ra khỏi tay anh.

Nhưng Hàn Thừa Nghị ngay người không đến một giây, lòng bàn tay bỗng dưng nắm chặt, đột nhiên đứng lên, lời kéo Nhạc Tuyết Vi đến phòng thay quần áo.

“Anh làm gì vậy?”

Nhạc Tuyết Vi không theo kịp suy nghĩ của anh, hoàn toàn không biết anh có tính toán gì.

Hàn Thừa Nghị không trả lời, ném quần áo trên người, lạnh giọng nói: “Thay quần áo!”

Nhạc Tuyết Vi không có cách nào khác, đành phải tiếp nhận quần áo, ngoan ngoãn thay, thắt nút thắt cuối cùng, lại bị Hàn Thừa Nghị bắt lấy.

“Đi!”

“Đi đâu?” Nhạc Tuyết Vi bị anh kéo đi, hỏi anh anh đều không nói.

Hàn Thừa Nghị lời kéo Nhạc Tuyết Vi đi ra ngoài, ra cửa phòng, Nghê Tuấn đứng ở cửa, nhìn thấy hai người như vậy vội vã đi ra, xưa nay Nghê Tuấn không có gì biểu tình gì trên mặt bây giờ lại nghi hoặc, ngay sau đó hỏi đến: “Tam thiếu, đây là.....”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 127: Bay Đi Nước C

Editor: Nguyễn

“Người đi chuẩn bị máy bay, còn nữa, lập tức phái người đến chỗ của Tiểu Tuyết, lấy giấy tờ tùy thân của Tiểu Tuyết đến đây, ta muốn lập tức bay đi nước C!”

“Dạ.” Tuy rằng trong lòng Nghê Tuấn nghi hoặc, nhưng lại dứt khoát đáp ứng đi xử lý.

Nhạc Tuyết Vi khó hiểu nhìn Hàn Thừa Nghị, trong đầu càng ngày càng hồ đồ, sao anh lại đi nước C? Anh muốn làm gì? Lại còn sai Nghê Tuấn đi lấy giấy tờ tùy thân của cô, là muốn cô đi cùng sao? Cô không muốn đi cùng anh! Người này, thật sự muốn dây dưa với nàng sao?

“Hàn Thừa Nghị, anh muốn mang tôi đi nước C?” Nhạc Tuyết Vi hỏi.

Hàn Thừa Nghị quay đầu nhìn cô, ánh mắt nhìn không ra vui buồn, chỉ nhàn nhạt nói một chữ: “Ừ!”

“Ặc!” Nhạc Tuyết Vi nóng nảy, đẩy anh, “Tôi không đi! Vì sao tôi phải đi theo anh? Tôi không đi, tôi sẽ đi tới nước A không gặp anh nữa, anh buông tha tôi đi? Nha?”

“Hừ!” Hàn Thừa Nghị cong khóe môi, phun ra mấy chữ, “Buông tha em? Không, bao giờ!”

.....

Máy bay hạ xuống đúng chỗ Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi bị Hàn Thừa Nghị mạnh mẽ bế lên máy bay.

Ấn người cô vào vị trí ghế ngồi, cô giẫy giụa. “Thả tôi ra! Sao anh đã mạn thê? Anh muốn làm gì? Mang tôi đi nước C làm gì? Tôi không đi, không đi, không đi!”

Đột nhiên, biểu tình trên mặt Hàn Thừa Nghị thay đổi, từ vẻ mặt thờ ơ, biến thành không hề sợ hãi, thậm chí là vẻ mặt xem kịch vui.

Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc trừng mắt nhìn anh, anh không sao chứ?

“Đi đi! Bây giờ em có thể đi rồi!” Hàn Thừa Nghị nằm trên giường, nhắm mắt, nằm xuống, ngáp nói, “Thật đó, anh nói được thì làm được. Chỉ cần em có thể đi được..... Anh nhắc nhở em, máy bay đã bay lên, bây giờ em không có cửa xuống đâu. Mệt quá, anh ngủ một lát.....” Nhạc Tuyết Vi lời anh nói làm tức giận, anh dựa vào cái gì mà khi dễ cô chứ! Càng nghĩ càng khổ sở, Nhạc Tuyết Vi khóc, ban đầu âm thanh rất nhỏ, về sau thanh âm càng lúc càng lớn.

Hàn Thừa Nghị ở một bên lại làm như không thấy, hình như đã ngủ.

Nhạc Tuyết Vi khóc mệt, không có cách nào khác, đành phải đi một bước tính một bước! Dứt khoát nằm xuống, đắp chăn ngủ, cái gì cũng không nghĩ, dù sao không có gì thể so sánh với tình huống trước mắt.

Chờ cô ngủ, Hàn Thừa Nghị mở mắt ra, nhìn về phía tiểu nha đầu nằm đối diện, khóe miệng không tự giác nhếch lên.

“Tam thiếu.....”

Nghê Tuấn đi vào, đề thấp thanh âm nói vào tai Hàn Thừa Nghị.

“Liên hệ tốt rồi?” Hàn Thừa Nghị hỏi.

“Dạ, phu nhân đã biết, rất vui vẻ, nói sẽ chuẩn bị tốt mọi thứ, chờ tam thiếu ngài trở về.”

Hàn Thừa Nghị gật đầu, nghe thấy như thế, khóe miệng ảm áp ý cười. “Ừ, chờ tới nơi, ta sẽ tự gọi điện thoại cho mẹ, người đi đi!”

“Tam thiếu, có báo cho người trong lâu đài?” Nghê Tuấn có chút băn khoăn, tam thiếu đột nhiên có quyết định lớn như vậy, nói thật, làm Nghê Tuấn kinh hãi vô cùng, nếu người trong lâu đài biết, không biết sẽ có phản ứng gì.

Cái gọi là lâu đài, là biệt thự của Hàn gia ở nước C. Trong lâu đài chỉ có người của Hàn gia.

Hàn Thừa Nghị nhũn mày, trầm ngâm một lát lắc đầu: “Tạm thời chỉ để mẹ ta biết, đừng nói cho những người khác.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 128: Bộ Dáng Nhà Tư Bản

Editor: Nguyễn

Máy bay bay hơn mười tiếng đồng hồ mới đến nước C.

Đường bay dài, Nhạc Tuyết Vi mệt mỏi, lúc đến vẫn mơ màng ngủ, bị Hàn Thừa Nghị ôm xuống máy bay, lên xe, xe đi lắc lư mới làm cô tỉnh lại, thấy cô vẫn nằm trong ngực Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị một tay ôm lấy cô, một tay hơi cứng nhắc, bộ dáng rất bận rộn.

Nhạc Tuyết Vi tròn mắt nhìn chăm chăm cảm anh một lúc lâu, nhìn đến say mê, Hàn Thừa Nghị quá mức chuyên chú nên cũng không chú ý tới.

Chờ một tay anh buông ra, cúi đầu nhìn về phía người trong lòng ngực, Nhạc Tuyết Vi lập tức nhắm mắt lại, ngực đập thình thịch, thầm nghĩ, vừa rồi sẽ không bị anh nhìn thấy đi? Xong rồi xong rồi, ngủ không ngủ, lại si mê nhìn anh như vậy.

Tâm tư của cô, sao có thể giấu được Hàn Thừa Nghị? Chẳng qua, anh cũng hưởng thụ người trong ngực, không muốn vạch trần cô thôi. Bây giờ chủ ý đã định, không phiền não gì, giải quyết tốt của tiểu nha đầu, anh liền an tâm. Chuyện sau này, đều là chuyện của anh, không cần tiểu nha đầu nhọc lòng.

Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, Hàn Thừa Nghị hơi kích động. Anh đã rất lâu rồi không kích động như vậy, hình như chỉ có một lần kích động như vậy, là lúc tốt nghiệp thành tích đứng đầu trường quân đội quốc tế.

Mà lần này, không phải vì tiền đồ, không phải vì Hàn gia, chỉ là vì bảo bối trong lòng ..... Đôi mắt Hàn Thừa Nghị nhìn chăm chú vào Nhạc Tuyết Vi, ôn nhu như nước, chỉ tiếc Nhạc Tuyết Vi nhắm hai mắt, không nhìn thấy.

Xe lão đảo lắc lư, rồi cuộc cũng dừng lại. Nhạc Tuyết Vi không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được, đây là một nơi rất yên tĩnh, trừ tiếng chim kêu, hình như không còn âm thanh khác.

Nhạc Tuyết Vi đang do dự không biết nên mở mắt ra không, trên môi đột nhiên ướt át, là Hàn Thừa Nghị cúi xuống hôn nàng, động tác quen thuộc mà tự nhiên như nước chảy thành sông, giống như từ nhỏ bọn họ đã có quan hệ này, vô cùng quen thuộc.

“Tĩnh rồi?” Thanh âm Hàn Thừa Nghị mang theo ý cười, tâm tình thực sung sướng.

“Ừ.” Nhạc Tuyết Vi ngượng ngùng mở mắt ra, làm bộ cái gì cũng không biết, chuyện gì cũng chưa xảy ra.

“Xuống dưới đi!”

Hàn Thừa Nghị nhẹ cử động, xuống xe trước, rồi quay người đưa tay đỡ cô xuống xe.

Lúc này bọn họ đang ở một đỉnh núi yên tĩnh, đúng lúc chập tối, hoàng hôn trên sườn núi, nghiêng nghiêng như một tầng sa mỏng bị che, toàn bộ đỉnh núi tràn ngập sắc thái mộng ảo. Nhạc Tuyết Vi nhìn xung quanh, thấy được phía trước cách đó không xa có một biệt thự.

Nằm trên đỉnh núi cao ngất, kiến trúc cổ xưa, cửa sắt khắc hoa, vách tường rêu xanh.

Nhạc Tuyết Vi lôi kéo Hàn Thừa Nghị hỏi: “Đây là chỗ nào? Là nước C sao? Nơi này thật nên thơ! Không nghĩ tới, anh cũng rất biết thưởng thức!”

Hàn Thừa Nghị cúi đầu nhìn tiểu nha đầu vui sướng, cười nhạt nói: “Những lời này, lát nữa em nói với chủ nhân khu biệt thự này, người đó nhất định sẽ rất vui.”

“A?”

“Đi thôi!”

Nhạc Tuyết Vi nghi vấn không hỏi, đã bị Hàn Thừa Nghị kéo vào cửa sắt khắc hoa.

“Tam thiếu, tam thiếu. ....”

“Tam thiếu.”

.....

Bên trong một đám người cung kính hành lễ với Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi méo miệng, đúng là bộ dáng nhà tư bản! Hừ! Đưa lưng về phía Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi giờ nắm tay nhỏ, yên lặng vậy.

Hàn Thừa Nghị vừa lúc xoay người lại, duỗi tay cô: “Làm gì thế? Đi thôi!”

Nhạc Tuyết Vi không được tự nhiên sờ cổ, có chút chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 129: Tình Huống Đây Là Như Thế Nào?

Editor: Nguyễn

Hàn Thừa Nghị dẫn Nhạc Tuyết Vi bước vào nhà, ở cửa có người giúp việc đưa dép cho bọn họ thay. Hàn Thừa Nghị không để giúp việc làm, mà tự cởi giày cho Nhạc Tuyết Vi, mang dép lê cho cô.

Động tác này làm những người khác đều âm thầm kinh hãi, trừ Phu nhân, đây là lần đầu tiên Tam thiếu hầu hạ một người phụ nữ.

Xem ra, đây thật sự là Tam thiếu phu nhân rồi.

“Phu nhân đâu?”

“Bẩm Tam thiếu, phu nhân đang ở trong phòng niệm kinh, cũng sắp xong rồi ạ, ngài ngồi đây trước đi ạ.”

Hàn Thừa Nghị gật đầu, kéo Nhạc Tuyết Vi ngồi xuống trong phòng khách.

Khí hậu nước C không thể so với thành phố T bốn mùa rõ ràng, lúc này đã hơi lạnh, phòng khách mở máy sưởi, lò sưởi trong tường cũng đang cháy. Nhạc Tuyết Vi lớn lên ở phía Nam, tò mò ngồi xổm cạnh lò sưởi trong tường, hơ hơ tay, bộ dáng thật mới lạ.

“Lạnh không?”

Về mặt Hàn Thừa Nghị sùng nịch nhìn cô, nhẹ hỏi.

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu: “Không, nơi này rất ấm”

Hai người ngồi không bao lâu, đã nghe thấy tiếng bước chân nhanh chóng đến gần, có ba người, trong đó còn có một phu nhân đang nói chuyện, rất nôm nống. “Sao các người không nói cho ta? Lại để bọn họ chờ như vậy?”

Hàn Thừa Nghị môi mỏng khẽ cong, lộ ra một chút tính trẻ con. Vươn tay kéo Nhạc Tuyết Vi, nói “Tối rồi, lúc thấy bề trên, biểu hiện tốt một chút, ngoan một chút!”

“A?” Nhạc Tuyết Vi không rõ nguyên do, mờ mịt bị anh kéo tới, hai người nắm tay nắm chân, đứng chung một chỗ.

“Thừa Nghị! Đưa nhỏ đâu?”

Theo tiếng hỏi, chỉ thấy một phu nhân đã có tuổi, theo phía sau là hai người hầu xuất hiện ở phòng khách.

Phu nhân đã có tuổi, nhưng khuôn mặt vẫn rất tỉ mỉ tinh tế, hơn nữa, Nhạc Tuyết VI vừa nhìn, không khó tưởng tượng được lúc bà còn trẻ chắc chắn là một mỹ nhân.

Phu nhân dừng bước, tầm mắt vội vàng xẹt qua Hàn Thừa Nghị, trực tiếp dừng trên người Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn không biết tại sao lại như thế, lại nhìn bà, quên cả chào hỏi.

Hàn Thừa Nghị buông Nhạc Tuyết Vi ra, cất bước hướng về phía phu nhân, mở hai tay, ôm phu nhân vào trong lòng ngực, còn hôn một cái trên mặt, cười nói: “Mẹ.”

Mẹ? Đôi mắt Nhạc Tuyết Vi mở lớn hơn nữa, quá mức giật mình, không có tiền đồ nắc một cái, “Ặc ặc..... ặc.....”

Hơn nữa, lại rất không có tư thế. Trong đầu cô nghĩ đây chính là mẹ Hàn Thừa Nghị, là mẹ Hàn Thừa Nghị đó! Vì sao Hàn Thừa Nghị lại đưa cô đến nơi này? Vì sao cô lại gặp mẹ Hàn Thừa Nghị?

Tức khắc, tâm lý con dâu xấu gặp mẹ chồng dâng lên! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Hàn Thừa Nghị cũng chưa nói một tiếng, làm cô không chuẩn bị gì! Sao lại khéo như vậy? Vừa mới xuống máy bay, tóc cô có rồi không? Ai nha, khăn trang muốn chết!

Bên này, Hàn phu nhân vỗ nhẹ con trai bảo bối, cười: “Mau tránh ra, hôm nay mẹ không rảnh nhìn con, mau để mẹ xem người con dẫn về!”

Hai mẹ con nhìn nhau cười, đồng thời dời tầm mắt về phía Nhạc Tuyết Vi đang vô cùng khăn trương.

Hôm nay Nhạc Tuyết Vi mặc một cái váy dài kiểu Âu màu xanh biếc, tóc ở sau đầu búi thành búi tóc, cặp tóc vương miện thủy tinh, bởi vì mới vừa tỉnh ngủ nên ánh mắt rất ngây thơ. Cô đứng ở nơi đó, giống như một cây hoa nhài thanh đạm.

Hàn phu nhân vừa đánh giá cô, vừa cười gật đầu, nói với con trai: “Không tồi, lớn lên thật là xinh đẹp, giống như búp bê Tây Dương, con còn khó tính hơn anh con rất nhiều.”

Vừa nói vừa đi về phía Nhạc Tuyết Vi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 130: Ra Mắt Con Dâu Xinh Đẹp

Nhạc Tuyết Vi lúc này đã hóa đá, tình huống này... không thể nào? Không phải là cô tự tưởng tượng ra đó chứ? Vị phu nhân này... có phải quá đột ngột hay không?

Nhìn Nhạc Tuyết Vi vẫn đứng im không nhúc nhích, biết cô căng thẳng, Hàn phu nhân kéo tay Nhạc Tuyết Vi, yêu mến nhìn cô: "Tại sao không nói chuyện? Bác là mẹ của Thừa Nghị, cháu không cần phải căng thẳng như vậy! Thừa Nghị già đầu như vậy rồi, thật không dễ dàng gì dẫn một cô gái đến cho bác xem, bác vui mừng còn không kịp nữa là."

Nhạc Tuyết Vi vẫn rất mơ màng, sự việc sao đột nhiên lại phát triển trở thành như vậy rồi? Trước đây rõ ràng không có một chút dấu hiệu nào mà.

Hàn Thừa Nghị cũng bị đáng về ngày ngốc này của cô chọc cho cười, xoa xoa đầu cô nhẹ giọng nói: "Vậy thì làm sao? Bình thường ở trước mặt anh không phải luôn nhanh nhẹn miệng lẩm sao?"

"À..." Nhạc Tuyết Vi cuối cùng cũng hé miệng kinh ngạc thốt lên một tiếng tỉnh giấc chiêm bao, bộ dạng vô cùng chật vật!

Hàn phu nhân cùng Hàn Thừa Nghị đều dùng bộ mặt đầy chờ mong nhìn Nhạc Tuyết Vi, cô hé miệng, rốt cuộc mới nói được một câu:

"Bác... bác gái..."

"Phi..." Hàn Thừa Nghị không nhịn được nở một nụ cười nhạt.

Hàn phu nhân cũng cười to không ngừng, nắm tay Nhạc Tuyết Vi, nhẹ nhàng cười mắng cô: "Cháu xem cháu kia, gọi bất đắc dĩ như thế, cứ thoải mái như người nhà là được... Nhìn cháu như vậy chắc không phải là bị con trai bác lừa về hay trời đem về đó chứ?"

Nhạc Tuyết Vi gật đầu theo bản năng, nghĩ thầm, còn không phải như vậy sao!

"Tiểu Tuyết đứng không, bác thấy Thừa Nghị gọi, vậy bác cũng gọi cháu như thế được không?" Thái độ của Hàn phu nhân với Nhạc Tuyết Vi ngày càng yêu mến.

"Dạ..." Nhạc Tuyết Vi ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng đầy bụng nghi vấn, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy?

"Đem ra đây!" Hàn phu nhân khẽ xoay người lại, hướng phía sau khẽ kêu một tiếng.

"Vâng."

Lập tức có người giúp việc đáp lại, đồng thời rất nhanh có người đi lên, trong tay nâng một khay bằng kim loại, bên trên đặt một chiếc hộp ngọc nhỏ, toàn bộ đều được chế tạo từ hồng ngọc, toàn thân trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy đồ vật chứa bên trong. Trước tiên không nói đến thứ bên trong ấy là gì, chỉ cần nhìn cái hộp ngọc này thôi cũng đã có giá trị liên thành rồi.

Hàn phu nhân nắm tay Nhạc Tuyết Vi, cười híp mắt nói: "Qua đây, cháu nên đổi đi nha, gọi bác gái thật xa lạ mà!"

"..." Nhạc Tuyết Vi đã mơ hồ đến cực điểm, hướng ánh mắt cầu cứu về phía Hàn Thừa Nghị, đổi cái gì? Gọi cái gì xa lại?

Cái tiểu đồ ngọc này! Hàn Thừa Nghị bất đắc dĩ lắc đầu một cái, bước tới bên người cô, khẽ cúi người xuống kề sát một bên tai Nhạc Tuyết Vi: "Gọi 'mẹ'!"

"Vừ" một tiếng, đầu óc Nhạc Tuyết Vi sôi sùng sục! Tâm trạng của cô bây giờ, so với việc nhìn thấy người ngoài hành tinh còn khiếp sợ hơn.

Nhìn Nhạc Tuyết Vi nửa ngày vẫn chưa đáp lại, Hàn phu nhân trừng con trai mình một cái, giả bộ không vui nói: "Con trai, không phải là con nói hươu nói vượn để cho mẹ vui lòng đó chứ? Con xem, tiểu cô nương này căn bản là không muốn, tốt hơn vẫn nên thôi đi!"

"Ồ..."

Nhạc Tuyết Vi vừa nghe, cuống lên, không phải là cô không muốn! Trong tình thế cấp bách đã kéo lấy ống tay áo của Hàn phu nhân.

"Có phải là nó gạt bác? Cháu thực sự là không muốn, có đúng như vậy chứ?" Hàn phu nhân nhìn cười, dụ dỗ Nhạc Tuyết Vi, "Thằng bất hiếu này, gọi một cuộc điện thoại cho bác, nói hôm nay sẽ dẫn con dâu tới! Khiến cho bác trông mong chờ đợi, chuẩn bị kỹ càng hết tất cả. Nhưng giờ thì... Hu hu, số bác thật khổ mà, giả như vậy rồi còn bị con trai lừa."

"Không phải!"

Nhạc Tuyết Vi đơn thuần ở trước mặt hai mẹ con Hàn Thừa Nghị, không khác gì một con thỏ trắng đứng giữa tổ sói. Cô vội vã phủ nhận, tuy rằng cô cái gì cũng không biết, nhưng giờ phút này, cô đồng ý, tất cả đều đồng ý!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 131: Hạnh Phúc Tới Bất Ngờ

"Hả? Đồng ý cái gì cơ?"

Hàn phu nhân không nhanh không chậm, trong lòng kỳ thực sớm có tính toán, con trai của mình, bà là người hiểu rõ nó nhất, không phải bà khoe khoang, chứ thật ra chỉ có chuyện con trai bà không thuận mắt người khác, chứ không có chuyện người khác không ưa thích con trai bà.

Trước khi dẫn Nhạc Tuyết Vi đến nhà, Thừa Nghị đã kể tỉ mỉ tình huống của Nhạc Tuyết Vi cho bà. Cha mẹ đã mất, chỉ còn một người bà ngoại, gia thế khá nhỏ bé, thể nhưng cô là một học sinh rất khá, hơn nữa còn vô cùng tự lập.

Hàn phu nhân mặc dù có xuất thân từ danh gia vọng tộc, nhưng quan niệm dòng tộc cũng không mạnh, dưới cái nhìn của bà, con dâu quan trọng nhất chính là tự thân. Tướng mạo Nhạc Tuyết Vi rất xinh đẹp, còn là một học sinh đơn thuần, còn tính tình vừa nhìn đã biết vô cùng thuần lương. Quả thực Hàn phu nhân vô cùng hài lòng về cô gái trước mặt này, càng nhìn càng thích.

Nhạc Tuyết Vi đỏ mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại, căng thẳng đến không dám nháy mắt: "Con, con... con đồng ý."

Vừa dứt lời, Hàn Thừa Nghị khó nén tự đắc giơ tay lên, làm dấu thắng lợi cho Hàn phu nhân.

"Ừm, đúng là Thừa Nghị không có lừa bác, quả thực là con nguyện ý." Hàn phu nhân thừa thắng xông lên, đã giúp thì giúp con trai cho tới cùng.

Nhạc Tuyết Vi nhìn Hàn Thừa Nghị một cái, Hàn Thừa Nghị nhìn cô rồi gật gù, trong ánh mắt tràn ngập sự cổ vũ.

Trong lòng Nhạc Tuyết Vi hoảng hốt, gò má nóng lên, lòng bàn tay chảy mồ hôi, bờ môi run rẩy khẽ nhếch lên, rốt cuộc lấy hết dũng khí thốt ra một tiếng: "Mẹ..." Sau khi nói ra từ này, khuôn mặt lập tức đỏ bừng cúi đầu xuống thật thấp, không dám nhìn chính diện ai nữa.

"Ngoan!" Hàn phu nhân vô cùng vui vẻ, đưa tay cầm lấy cái hộp ngọc trên tay người giúp việc, đưa tới trên tay Nhạc Tuyết Vi: "Qua đây, cầm lấy đi, mẹ tặng con món quà, coi như là quà ra mắt. Con xem, hai đứa trở về đột nhiên như vậy, thật sự khiến cho mẹ không kịp chuẩn bị."

Nhạc Tuyết Vi chưa hiểu lắm, chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì vậy?

Hàn Thừa Nghị đứng lên trước mặt cô ngắt lời: "Mẹ, Tiểu Tuyết không quan trọng những chuyện này, đúng không?" Nói rồi anh quay lại nhìn Nhạc Tuyết Vi:

"Đúng... đúng"

"Ồi, xem tôi này... đúng là... thôi được rồi!" Hàn phu nhân gật đầu liên tục: "Tiểu Tuyết còn đang học đúng không? Không sao, hôn lễ để sau đó làm cũng được, dù sao thì công chứng viên mẹ cũng đã tìm đến, tất cả mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa, các con cứ đi nghỉ ngơi một chút đi!"

"..."

Nghe đến đó, Nhạc Tuyết Vi không chặn được nội tâm vui mừng như điên đang hò hét trong lồng ngực, kìm không được đôi mắt tròn xoe nổi lên hơi nước, hiện lên vẻ vô cùng bàng hoàng nhìn Hàn phu nhân, sau đó lại nhìn đến Hàn Thừa Nghị. Nếu bây giờ cô vẫn không xác định được vấn đề thì quả là trí thông minh của cô có vấn đề rồi.

Hàn Thừa Nghị dẫn cô đến đây, gặp mẹ của anh ấy. Hơn nữa, hai người bọn họ đã sớm bàn đến chuyện kết hôn của hai người rồi.

"Tiểu Tuyết, con làm sao vậy? Sao lại khóc thế kia?" Hàn phu nhân thương yêu kéo Nhạc Tuyết Vi ôm vào lòng mình, ôn nhu động viên cô: "Được rồi, được rồi... con gái là như vậy, mẹ biết mà... Bọn họ là đàn ông, kết hôn dù có hay không cũng được, chẳng phải chuyện tát gì. Nhưng chúng ta là con gái thì lại khác, cảm thấy rất mất mặt đúng không? Đừng sợ, Thừa Nghị tuy rằng mọi mặt của nó đều không có gì tốt đẹp, nhưng mà, từng lời nó nói ra đều là nói được làm được. Con yên tâm, nếu Thừa Nghị đã nói muốn kết hôn với con, cả đời này, nó sẽ khăng khăng một mực như vậy. Nào, Tiểu Tuyết không khóc, mẹ già đầu mới sinh nó, không nghĩ tới một thằng ăn hại như nó lại tìm được cho mẹ một cô con dâu như hoa như ngọc thế này. Xem ra nó không phải hoàn toàn vô dụng. Nhìn con đúng là vừa gặp đã yêu mà!"

"Dạ!" Nhạc Tuyết Vi gật đầu, vừa khóc vừa cười, nước mắt căn bản không ngăn được. Cô không nghĩ hạnh phúc lại tới đột nhiên như vậy, là cho cô có chút không biết nên tiếp nhận nó ra sao.

"Thừa Nghị, mau dẫn Tiểu Tuyết lên lầu nghỉ ngơi, mẹ đã thu xếp xong phòng cho hai đứa rồi."

Hàn phu nhân mở miệng thúc con trai, Hàn Thừa Nghị cũng gật đầu, bước lên phía trước kéo tay Nhạc Tuyết Vi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 132: Đây Là Sự Thật

Editor: Nghiên Hy

Sau khi bước vào phòng ngủ, Nhạc Tuyết Vi vẫn còn đang ngơ ngác.

"Không có lời gì muốn hỏi tôi sao?" Hàn Thừa Nghị khẽ kéo cô vào lòng ngực từ phía sau, trong giọng nói còn mang theo ý cười, trầm thấp nhưng mềm mại, làn môi mỏng khẽ chạm vào tóc cô, khẽ hôn một cái.

"Anh!" Nhạc Tuyết Vi bỗng dưng xoay người, đẩy Hàn Thừa Nghị ra, khuôn mặt nghiêm túc trừng anh một cái, "Anh đứng yên đừng nhúc nhích! Tay, không được chạm vào người tôi!"

Hàn Thừa Nghị cũng không cãi lời cô, buông Nhạc Tuyết Vi ra, hai tay giơ lên: "Được, tôi không động... Không chạm vào em!" Dáng vẻ tuy thành thật, nhưng trong ánh mắt lại đem theo sự cân nhắc, rõ ràng là một lão Hồ Ly chân chính chơi đùa với một chú cừu non.

"..." Nhạc Tuyết Vi đứng đó nhìn anh ta nửa ngày không nói gì. Người đàn ông trước mặt này thực sự quá hư hỏng rồi, đã tự ý đưa cô đến đây, còn muốn tự mình quyết định hôn nhân của cô! Cô trước đó còn tưởng rằng, bọn họ thật sự là không thể.

Rõ ràng là một việc vô cùng đáng vui mừng, nhưng mà, bây giờ Nhạc Tuyết Vi chỉ muốn khóc, trong đôi mắt trong trẻo dâng lên từng dòng nước ấm, làm gì cũng không thể không chế được.

"Tiểu Tuyết, lại đây!"

Mồm thì thử thăm dò như vậy, nhưng cả người Hàn Thừa Nghị đã từng bước từng bước, bước đến chỗ Nhạc Tuyết Vi, mở hai tay ra ôm lấy cô vào lòng.

Cuối cùng Nhạc Tuyết Vi cũng không nhịn được nữa, rúc vào lòng ngực anh, khóc rống lên: "Ô... ô... Đồ bại hoại! Anh là đồ bại hoại..."

"Ừm, anh là đồ bại hoại! Ngoan, không khóc..." Hàn Thừa Nghị cẩn thận từng ly từng tý nâng khuôn mặt cô lên. Chạm rảnh lấy khăn lau sạch những giọt nước mắt còn sót. "Anh là sợ em đứng không! Nhưng thật sự anh... anh sắp vui đến phát điên rồi. Ách..."

Hàn Thừa Nghị đang nói thì kêu lên một tiếng, hóa ra là Nhạc Tuyết Vi bỗng nhiên kiễ chân lên ôm lấy cổ anh, cắn một cái thật mạnh lên môi anh.

"Tiểu Tuyết... Đau." Hàn Thừa Nghị kinh ngạc, không khỏi rên lên một tiếng, cô bé ngốc này vậy mà dám chủ động làm vậy... Nhưng đây là hôn hay là mưu sát chồng vậy?

Cảm giác đau đớn trên môi truyền đến, nhưng trong đáy lòng lại là cảm giác ngọt ngào khó tả.

Hàn Thừa Nghị cũng không giãy dụa, tùy ý để cho Nhạc Tuyết Vi cắn. Hai tay kết hợp xoa xoa gáy của cô, sau khi đã nhìn thấu tâm tư cô muốn gì, anh mới hôn lên vành tai cô, khẽ lầm bầm: "Là sự thật, anh muốn kết hôn với em, là hôn lễ của hai chúng ta, đây không phải nằm mơ."

"Ô... ô..." Nhạc Tuyết Vi khóc lóc buông Hàn Thừa Nghị ra, ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, cảm giác vẫn không chân thực, "Anh không phải, không phải muốn kết hôn cùng với Kiều Vũ Vi sao? Không phải muốn đợi cô ấy mười năm sao? Vì cái gì bây giờ lại muốn cưới em?"

Nhắc tới Kiều Vũ Vi, Hàn Thừa Nghị có chút do dự, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt.

Hàn Thừa Nghị trịnh trọng lắc đầu: "Hết cách rồi, không quản được nhiều như vậy, anh chỉ biết là, hiện tại anh muốn cưới em, em chạy trốn anh, làm loạn với anh, anh không thể chịu được nữa, chỉ có đem rước em về nhà, khắc tên em vào sổ đỏ nhà anh mới có thể yên tâm."

"Nhưng, Kiều Vũ Vi làm sao bây giờ?" Nhạc Tuyết Vi bĩu môi, cau mày.

Anh thì không sao, nhưng Nhạc Tuyết Vi vẫn cảm thấy không yên lòng, Thừa Nghị cùng Kiều Vũ Vi, hai người đã đến bước bàn luận việc kết hôn rồi. Phá hoại tình cảm của người khác, là tội lỗi tối kỵ của Nhạc Tuyết Vi cô.

"Nha đầu ngốc, đây là việc anh muốn giải quyết, em chỉ cần trả lời anh, có nguyện ý gả vào nhà họ Hàn, gả cho Hàn Thừa Nghị anh hay không?"

Nói rồi anh nâng em Nhạc Tuyết Vi, dịu dàng hôn lấy cô. Ánh chiều tà chiếu vào từ khe cửa sổ. Làm cho cả hai người mờ mịt, thần bí nhưng cũng giống như thuốc độc, Nhạc Tuyết Vi giấu những thôn thức trong lòng ngực mình, không kìm lòng được khẽ gật đầu: "Em đồng ý!"

Trong khoảnh khắc nghe được câu trả lời ấy, âm thanh mềm mại, ản tình đưa tình, Hàn Thừa Nghị nghĩ, dù cho có chết đuối trong đó anh cũng không hối hận.

Cái hôn triền miên nồng nhiệt của hai người, ôn nhu mà hung hăng, trần trọc nhưng cũng bá đạo. Mang theo sự ngang ngược... Tất cả mọi thứ vào thời khắc ấy đều giống như thuốc phiện.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 133: Chúng Ta Kết Hôn Rồi

Editor: Nghiên Hy

Hàn Thừa Nghị đáp ứng cô, đợi giải quyết xong chính sự ở thành phố T, trở lại đây, khi đó nhất định sẽ trả cô một cái hôn lễ thật lớn, Nhạc Tuyết Vy đương nhiên sẽ vui vẻ đồng ý.

Hàn phu nhân thì đã có tuổi, cả đời bà hạ sinh được ba đứa con. Bà còn nhớ lúc sinh Hàn Thừa Nghị thì bị sinh non, lại cộng với việc đưa con cả đã qua đời, vì vậy với Hàn Thừa Nghị bà vẫn luôn đặc biệt thương yêu. Từ khi chồng bà cùng đứa con lớn nhất lần lượt qua đời, bà không ở lại nhà lớn của Hàn gia nữa, mà là ở trong núi thanh tu, một mực thanh tịnh, cũng là vì cầu phúc cho đứa con út Hàn Thừa Nghị này.

Hôn sự của con trai, đó trước nay vẫn luôn là việc mà bà mong đợi. Lúc này Thừa Nghị lại đột nhiên gọi điện cho bà, nói muốn dẫn con dâu tương lai đến ra mắt cho bà xem, muốn bà làm công chứng kết hôn cho hai đứa. Chuyện là vậy nhưng đã làm cho bà sượng đến phát rồ rồi!

Tuy rằng chỉ là đính hôn, không phải là hôn lễ, nhưng cũng là việc mà Hàn phu nhân không thể xem nhẹ.

Ngày đính hôn, trang phục của Nhạc Tuyết Vi là tự tay bà chuẩn bị. Kiểu dáng hết sức thanh nhã, nhưng nhìn kỹ từng chi tiết trên đó, từ kỹ nghệ thêu dệt cho đến nguyên liệu đều là hàng thượng phẩm.

Áo cưới trắng tinh, nói toạc ra cũng chẳng phải thứ gì đặc sắc, thanh đạm nghe qua thì có vẻ bình thường. Nhưng ai trong nghề mới biết, tất cả đường may trên đó đều là thủ công chế thành. Mặc trên người Nhạc Tuyết Vi, càng tôn lên vẻ đẹp của cô, làn da trắng mịn mà như tuyết, khí chất xuất chúng.

Hàn phu nhân hài lòng gật gù, cười nói: "Không sai, so với mẹ năm đó còn dễ nhìn hơn. Nhìn vóc dáng con cao như vậy, thật may Thừa Nghị nhà chúng ta cũng rất cao, hai đứa đứng với nhau vừa vặn rất xứng đôi."

Nhạc Tuyết Vi cả kinh, thì ra bộ váy cưới này là thứ mà mẹ Hàn Thừa Nghị mặc khi kết hôn? Đây là sự sùng ái cỡ nào? Cô thực sự không nghĩ tới, bà lại hiền lành như thế, hoàn toàn không cần cô hết sức lấy lòng.

Hàn phu nhân hiểu ý của cô, cười nói tiếp: "Con ngoan, con là người mà Thừa Nghị thích, nó là của con, sau đó tất cả Hàn gia cũng là của con, không cần phải thẹn thùng như vậy!"

"Bác gái..." Mặc dù nói là như vậy, nhưng Nhạc Tuyết Vi khó tránh khỏi việc mất tự nhiên.

"Hà?" Hàn phu nhân tròn mắt: "Tại sao lại gọi như vậy?"

"À!" Nhạc Tuyết Vi há mồm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: "Mẹ!"

"Mẹ, Tiểu Tuyết xong chưa?" Hàn Thừa Nghị ở ngoài thúc giục.

"Xong rồi xong rồi, đúng là, cô dâu còn chưa lo, chú rể đã sốt ruột như vậy rồi." Hàn phu nhân ngoài miệng mặc dù oán trách con trai, nhưng tay thì đã lôi Nhạc Tuyết Vi vợ và mở cửa, đi ra ngoài đón.

Trong phòng khách bố trí có chút đơn giản, khắp nơi đều hiện lên bầu không khí vui tươi hòa nhã. Hai vị công chứng viên một bên đang chuẩn bị đăng ký thủ tục cho Hàn Thừa Nghị và Nhạc Tuyết Vi.

"Tam thiếu."

"Tam phu nhân."

Nhạc Tuyết Vi lần đầu tiên được người ta xưng hô kính cẩn kiểu này, thiếu chút nữa không nhận được cong chân, may là có Hàn Thừa Nghị bên cạnh đỡ cô: "Cẩn thận chút, có phải tại giày gót cao quá hay không?"

"Không phải vậy, em không sao!" Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, cố gắng vực lại tinh thần, cô không thể để mất mặt vào thời điểm như này được.

Hàn Thừa Nghị rút khoát, sợ cô lại đứng không vững, vì vậy đặt tay ôm lấy eo cô, Hàn phu nhân đứng một bên nhìn thấy cảnh này, âm thầm nở nụ cười tươi nhẹ gật đầu.

"Tam thiếu, Tam phu nhân, giấy chứng nhận kết hôn đã có, phiền hai vị ngồi xuống ký vào phần dưới, coi như thủ tục đính hôn này hôm nay đã xong."

Hàn Thừa Nghị nhẹ gật đầu, nhận lấy tờ giấy, thấy rõ tên hai người được in trên đó, sau đó mới nghiêng đầu bảo Nghê Tuấn: "Nghê Tuấn, giấy chứng nhận!"

"Vâng!" Nghê Tuấn lập tức cầm công văn, đã chuẩn bị đầy đủ đưa cho công chứng viên.

Nhạc Tuyết Vi thấy hai bản công chứng đều đặt trước mặt Hàn Thừa Nghị, liền kéo tay anh nhẹ giọng hỏi: "Chẳng phải có một phần là của em sao, mau

đưa cho em, để em điền!"

Hàn Thừa Nghi kiên quyết nắm bút, lắc đầu: "Không cần, loại chuyện nhỏ này, để anh làm là được, em chỉ cần ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh, những thứ liên quan đến em, anh có chỗ nào không biết sao?"

Người này, thực sự là, có cần bá đạo đến cả chuyện nhỏ như này nữa không? Nhưng mà, bất giác khoe miệng Nhạc Tuyết Vi nhếch lên, nói thật, cảm giác lúc này thật tốt.

Đúng theo trình tự, công chứng viên rất nhanh hoàn tất các thủ tục cuối cùng, sau đó đưa đến trước mặt hai người một tờ công chứng màu đỏ, trên miệng nói lời chúc mừng: "Tam thiếu, Tam phu nhân, chúc mừng hai vị đại hỉ, bách niên giai lão!"

Nhạc Tuyết Vi nhìn vào đó, mở ra xem, ở giữa là ảnh chụp chung của cô cùng Hàn Thừa Nghi. Cô vậy mà đã gả cho anh, làm vợ của anh rồi sao? Bọn họ kết hôn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 134: Lý Lễ Bất Di Bất Dịch

Editor: Nghiên Hy

Sau khi công chứng kết thúc, Hàn Thừa Nghi nhìn tân nương của anh, tiếng nói trầm thấp, rất có lực.

"Tiểu Tuyết."

"Vâng!" Nhạc Tuyết Vi lúc này mới hoàn hồn, đáp lời anh, trái tim đang gào thét đến mức sắp nhảy ra ngoài. Cô đang hoang mang mà cũng lo sợ, lại tràn ngập mong đợi. Bọn họ ở cùng một chỗ, bắt đầu hoang đường, quá trình dây dưa... Nhưng kết cục thì... Đúng là không thể nói trước được điều gì mà.

"Ồi, cao hứng như vậy sao? Dù có vui vẻ cũng phải chú ý sức khỏe nha!"

Hàn phu nhân khoe miệng mỉm cười, nhìn con dâu mình, ngôn ngữ mang chút trêu đùa, nhưng trong đôi mắt lại ẩn chứa không khí vui mừng không nguôi. Hàn Thừa Nghi nắm tay cô, đi đến trước mặt mẹ anh, tân nương tân nang mới, khi nào cũng có chút ngượng ngùng.

Hàn phu nhân cầm tay hai người, có chút cảm khái thở dài: "Phải đối xử với con dâu mẹ thật tốt, biết không?"

Hàn Thừa Nghi khẽ quay đầu nhìn Nhạc Tuyết Vi, trịnh trọng gật đầu: "Vâng, mẹ yên tâm, con sẽ!" Trên khuôn mặt vẫn luôn lạnh lùng của anh giờ phút này lại lộ ra một tia kiên định.

Trong phòng.

Nhạc Tuyết Vi nhào vào trong lòng Hàn Thừa Nghi, tình cảm mãnh liệt chạm vào nhau. Sinh ra hơi nóng đủ để hòa tan bất cứ ai, hai người ôm nhau thật chặt, cái gì cũng không kịp nói, bỏ qua hết tất cả, liền cuốn lấy nhau.

Hàn Thừa Nghi nhẹ nhàng ôm lấy thân thể cô, vòng eo nhỏ nhắn nhưng đầy đặn rất có cảm giác. Khéo léo nâng cô lên, cả người Nhạc Tuyết Vi giờ phút này đã hoàn toàn tê dại, khuôn mặt dán chặt trên người anh, dây dưa ôm lấy cổ anh, lần đầu tiên chủ động hôn lấy.

"Tiểu Tuyết..." Hàn Thừa Nghi ngẩng đầu, dáng vóc tiểu túy nhìn cô, chỉ cảm thấy cô vào thời khắc này đẹp không thể tả, dùng bất kể từ ngữ nào cũng cảm thấy không đủ.

"Vui không?" Giọng anh trầm thấp, nhẹ nhàng hỏi.

"Ừm." Nhạc Tuyết Vi lơ đãng gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngay lập tức đỏ bừng, nhưng đáy mắt không kim được hiện lên tia hạnh phúc hiếm có.

Nhưng hiểu lầm, khó khăn trước đây vào giờ phút này đều không có ý nghĩa nào! Hàn Thừa Nghi lại ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, cắn lỗ tai cô, "Tiểu Tuyết, em là của anh! Hoàn chính là của anh! Chỉ cần em cười với người đàn ông khác một cái anh cũng muốn nổi điên rồi."

Nhạc Tuyết Vi bật cười thật nhẹ, cả khuôn mặt tràn ngập sự hạnh phúc.

Cái bộ dạng này của cô ở lọt vào đáy mắt của Hàn Thừa Nghi, khiến anh mười phần hồn xiêu phách lạc. Anh không muốn nhìn nữa, mà cũng chẳng cần nhìn.

Hàn Thừa Nghị nhất quyết ôm Nhạc Tuyết Vi đặt lên trên nệm.

"Anh chậm một chút, gấp cái gì chứ... Hàn Thừa Nghị "Đối mặt với một Hàn Thừa Nghị kiên quyết cường hãn như vậy, Nhạc Tuyết Vi nhin không được oán giận một câu, đồng thời tỏ ra chống cự một chút, chỉ tiếc, toàn bộ đều vô hiệu!"

Hàn Thừa Nghị vừa nghe cô gọi đầy đủ tên anh, mắt húng, hung hăng cắn một cái thật mạnh lên môi cô, nạt nhỏ: "Tại sao gọi anh như vậy? Hàn Thừa Nghị là cái tên để em gọi anh sao? Càng ngày càng mất quy củ rồi, xem ra anh nên giáo huấn em lại một lần!"

"A... đừng" Nhạc Tuyết Vi không biết nguyên nhân gì, đã bị người nào đó hung hăng trừng phạt.

Bọn họ đã là vợ chồng, làm cái chuyện này cũng là chuyện hết sức hiển nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 135: Hàn Gia Cái Gì Cũng Có, Chỉ Người Là Không Có

Editor: Nghiên Hy

Bởi vì thời gian của Hàn Thừa Nghị không nhiều, anh vì Nhạc Tuyết Vi đã làm trễ nãi không ít thời gian. Cho nên, sau khi hai người làm xong các thủ tục công chứng, Hàn Thừa Nghị nhất quyết muốn đem Nhạc Tuyết Vi đi.

Hàn phu nhân bận bịu chuẩn bị rất nhiều thứ, nhưng tất cả đều là cho Nhạc Tuyết Vi.

"Mẹ, chỗ này nhiều quá, con sợ mang không được..." Nhạc Tuyết Vi khổ sở nhìn bà, bây giờ cô mới biết thế nào là giàu có chân chính. Chỉ tính riêng châu báu, đồ trang sức đã ước chừng mấy chục bộ, còn chưa kể mấy ruộng lớn lẽ phục đất tiền có hạn trên thế giới.

Hàn Thừa Nghị ở một bên cũng nói giúp một câu: "Mẹ, những thứ này quả thực bọn con không mang theo được, trước tiên cứ để lại đây, chờ khi nào bọn con trở lại sẽ dùng tới."

Nhạc Tuyết Vi trừng Hàn Thừa Nghị một cái, làm sao có thể nói như vậy được? Phải nói không cần chứ.

Hàn Thừa Nghị hiểu tâm tư cô, nhún vai không nhanh không chậm nói: "Không sao, những thứ này sớm muộn em cũng phải dùng thôi, đây là còn ít đó, khẳng định mẹ anh còn giấu đi rất nhiều. Bảo bố em sau này ngoan một chút, biểu hiện cũng tốt một chút, chắc chắn cả Hàn gia sẽ là của em."

"Thừa Nghị." Nhạc Tuyết Vi gấp gấp lắc đầu nhìn về phía Hàn Thừa Nghị.

Hai cái miệng nhỏ như vậy, Hàn phu nhân bật cười.

Bà cười to, lắc đầu nói: "Không sao, lời của tiểu Tam nói là sự thật... những thứ này, à không, không chỉ những thứ này, sau này tất cả đều thuộc về con. Được rồi, trước tiên cứ để lại đây, mẹ bảo quản thay các con."

Hàn phu nhân cũng không phải người bình thường, trong những ngày qua, bà cũng có điều tra chi tiết mọi chuyện của Nhạc Tuyết Vi, sau khi có kết quả, bà đối với cô con dâu này hiển nhiên rất hài lòng. Nếu không phải thời gian quá gấp, bà thực sự không muốn để Nhạc Tuyết Vi rời đi.

"Qua bên kia thì nhớ chiếu cố cho bản thân thật tốt, đọc sách gì, tùy tiện một chút là được, phụ nữ của Hàn gia chúng ta, không muốn dựa vào việc đọc sách để kiếm cơm, bằng không, đàn ông Hàn gia để làm gì?" Trên đường tiễn Nhạc Tuyết Vi, Hàn phu nhân kéo tay cô nói lời nhai không ngừng, cho đến khi Nhạc Tuyết Vi lên xe, mới miễn cưỡng buông tay để cô đi. "Vâng!" Nhạc Tuyết Vi ôm lấy bà, khéo léo gạt đầu một cái.

Hàn phu nhân thừa cơ kéo cô, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp: "Nếu có thể, con cứ sinh cho mẹ thật nhiều cháu nha! Hàn gia chúng ta cái gì cũng có, chỉ mỗi người là không có, mình bà già ta cô đơn sắp chết rồi. Đừng lo lắng đáng người, chờ con sinh song, mẹ sẽ tìm một bác sĩ chuyên nghiệp nhất không phục giúp con, bao nhiêu đứa cũng không thành vấn đề, nghe chưa?"

Đề tài đột nhiên chuyển đến vấn đề sinh con, Nhạc Tuyết Vi ngượng ngùng mặt đỏ bừng, liếc mắt nhìn Hàn Thừa Nghị một bên đang đứng đờ đẫn không có chuyện gì, cắn môi dưới, không biết nên trả lời thế nào.

"Con đứa nhỏ này, nói chuyện với con, con nhìn nó làm cái gì? Loại chuyện như này, thật sự vất vả cho con!"

Hàn phu nhân sửa lại một chút tóc mai của Nhạc Tuyết Vi, trong mắt tràn đầy từ ái.

Nhạc Tuyết Vi trong lòng ấm áp, cuối cùng mới gạt đầu một cái đáp ứng: "Vâng, con biết."

"Mẹ, giao Tiểu Tuyết cho con được chưa vậy?"

Hàn Thừa Nghị chớp mắt, nhìn về phía Hàn phu nhân đòi người.

Nhìn tình huống này có thể thấy, mẹ thực sự rất thích Tiểu Tuyết, giữa hai người vừa gặp đã thân quen như ruột thịt, điều này đã khiến anh thở phào nhẹ nhõm.

"Đi thôi, đi thôi!"

Trong sương mù buổi sớm, Nhạc Tuyết Vi bước lên xe, quay đầu hướng Nhạc phu nhân phát tay một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 136: Hàn Tam Thiếu Phu Nhân

Editor: Bạch Nguyệt Hàn Thừa Nghị mang theo Nhạc Tuyết Vi cùng từ biệt mẹ, rời nước C, ngồi máy bay tư nhân trở lại nước A.

Ban đầu Hàn Thừa Nghị vốn nghĩ muốn đưa Nhạc Tuyết Vi trực tiếp về thành phố T, rằng cái gì Gninstitute cô có thể hoàn toàn không cần học, học có lợi ích gì? Nếu cô nhầm chán tìm muốn trò tiêu khiển, vậy anh ở bên cạnh cô tìm một ngôi trường để học thêm sách là được.

Tuy nhiên, Nhạc Tuyết Vi không đồng ý.

"Hãy để em học! Tổng cộng cũng chỉ có hai tháng, bây giờ đã qua một tháng, chỉ còn lại có hai tuần, học xong, em sẽ quay về sau." Nhạc Tuyết Vi nằm trên người của Hàn Thừa Nghị, hơi thở dán sát bên tai anh, làm nũng, lần này nhất định có hiệu quả.

"Quay về sau?" Hàn Thừa Nghị nhú mày, nhanh chóng bắt lấy chữ quan trọng: "Thế nào quay về sau? Em còn tính làm thủ tục nhập học cho học kì mới ư?"

"Ừm..." Nhạc Tuyết Vi dừng một chút, lắc lắc cái đầu nhỏ cười khan, "Không có, em nói nhầm, lúc đầu tính là như vậy, nhưng nếu như đến lúc đó anh không muốn, em liền không học."

Hàn Thừa Nghị không chút suy nghĩ, chém đinh chặt sắt bác bỏ ý kiến của Nhạc Tuyết Vi, "Hừ, không cần phải đến lúc đó, anh hiện tại nói cho em biết, anh không đồng ý! Sau hai tuần, nếu em không quay về, anh liền cho người tới bắt em đi! Đã biết chưa?"

"Anh, anh sao có thể ngang ngược đến như vậy?" Nhạc Tuyết Vi bĩu môi, trong lòng vẫn muốn học xong học kì mới.

Ngay sau đó, cô liền bị Hàn Thừa Nghị lật người đè dưới thân mình, chuẩn bị cho vụ "va chạm" mới.

"Hàn Thừa Nghị, anh như thế nào... còn muốn nữa?"

"Em không nghe lời, đây chính là trừng phạt!"

Hàn Thừa Nghị chỉ ở nước A duy nhất một ngày, sáng sớm hôm sau liền đi.

Nhạc Tuyết Vi dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng, quần áo và giày dép cho Hàn Thừa Nghị, trông giống như một cô vợ nhỏ.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa hết thấy, cô mới đi đánh thức Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị hai mắt nhắm, duỗi tay chỉ chỉ miệng mình, Nhạc Tuyết Vi nhoen miệng cười, cúi đầu phối hợp hôn, Hàn Thừa Nghị lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà đứng dậy.

"Đi rửa mặt, xuống dưới ăn cơm."

Nhạc Tuyết Vi đẩy Hàn Thừa Nghị vào trong phòng tắm, tới cửa lại bị Hàn Thừa Nghị ôm lấy, mạnh mẽ kéo vào trong phòng tắm.

"Đừng nháo, anh mau rửa..."

"Cùng nhau rửa? Lát nữa anh đi, ít nhất phải hai tuần nữa chúng ta mới gặp lại, bây giờ vẫn còn thời gian, chúng ta làm 'cái đó' một lần nữa?"

Mặc dù hỏi, nhưng hành động của Hàn Thừa Nghị lại nhanh hơn lời nói, Nhạc Tuyết Vi nào có cơ hội phản bác. Vì thế, vừa mới sáng sớm, Nhạc Tuyết Vi đã bị Hàn Thừa Nghị "ăn" vào trong bụng, không còn chút sức lực chống cự.

Chờ đến khi hai người xuống lầu, khuôn mặt Hàn Thừa Nghị đã đỏ bừng, trên cổ còn quấn một chiếc khăn lụa. Hàn Thừa Nghị hổn đản, mấy cái dấu

vết này không biết đến khi nào mới mất! Nhạc Tuyết Vi bên này xấu hổ không thôi, đồng chí Hàn Thừa Nghị ở bên cạnh thì lại đang dương dương tự đắc.

Thời gian đã không còn sớm, anh ta cần phải đi.

"Nghê Tuấn."

"Vâng."

Nghê Tuấn nghe thấy Hàn Thừa Nghị gọi, lập tức đi tới, đem một chiếc túi xách Dior màu đỏ đưa cho Nhạc Tuyết Vi.

"Hả?" Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc nhận lấy cái túi, "Cái gì?"

"Bên trong có tài khoản thẻ ngân hàng có thể sử dụng trên toàn quốc của tam thiếu, cô có thể chi tự do, mặt khẩu đã thống nhất đổi thành ngày hai người kết hôn.

Bên cạnh đó, còn là VIP của những thương hiệu sang trọng hàng đầu, tuy rằng cô có thể không dùng tới, nhưng cứ chuẩn bị trước, cô xem, cô còn có yêu cầu gì nữa không?"

Nghê Tuấn giải thích chi tiết như vậy khiến cho Nhạc Tuyết Vi ở bên cạnh đã sớm ngốc lảng. Còn có thể có yêu cầu gì nữa, như này đã là quá đủ đủ đủ đủ rồi.

Nhạc Tuyết Vi nghiêng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị một bộ dáng vân đạm phong khinh, giống như không có việc gì lớn!

Tuy vấn đề tiền tài này đối với anh chỉ là nhỏ nhặt, nhưng đối với cô thì việc này rất lớn lao. Nhạc Tuyết Vi âm thầm cảm thấy những điều mà Hàn Thừa Nghị đã làm cho cô ấy thật đáng yêu! Không màng đến Nghê Tuấn còn đang đứng ở đây, Nhạc Tuyết Vi ôm lấy cổ Hàn Thừa Nghị, hôn lên yếm hầu của anh.

"Thừa Nghị, anh thật tốt!"

"Ừm." Hàn Thừa Nghị giống như không thèm để ý ừm một tiếng, nhưng thực ra trong lòng đã sớm nở hoa. "Đi rồi, anh sẽ cho vệ sĩ bảo vệ em 24/24. Anh nhất định sẽ đứng hẹn trở về."

"Vâng." Nhạc Tuyết Vi gặt gao ôm lấy Hàn Thừa Nghị, hạnh phúc đồng ý.

Cái gì tiền đồ, cái gì thù hận, một khắc khi cô gặp Hàn Thừa Nghị, tất cả đều trở nên không quan trọng...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 137: Săn Sàng Ngả Bài

Thành phố T, Kiều gia.

Kiều Vũ Vi đứng ở ban công tiếp điện thoại mà tức đến hộc máu, khẩu khí ác liệt.

"Trần Tấn Văn, anh đừng có mà dây dưa không dứt a! Lần trước tôi đã cho anh 500 vạn, anh còn muốn thế nào nữa? Tôi cùng anh khi ở bên nhau cũng không tốn quá nhiều tiền như vậy! Đừng có gọi cho tôi nữa! Tôi một đồng cũng sẽ không cho anh đâu!"

Từ trên ban công có thể nhìn thấy, Kiều Vạn Đông ngừng xe, đứng trước cửa bệnh viện.

Khang Tuệ Trân đẩy cửa ra, nhìn bộ dáng hoảng loạn của con gái, nhìn không được mà mắng: "Lại là cái tên lưu manh kia? Hắn còn muốn như thế nào nữa? Con nhìn con xem, trước kia kết giao toàn là hạng người nào?"

Kiều Vũ Vi đã rất phiền, khẩu khí cũng không tốt: "Này sao có thể đổ lỗi cho con? Là ai đã dạy con, đàn ông trên thiên hạ đều giống nhau, quan trọng nhất là tìm người có tiền? Hắn hiện tại uy hiếp chuyện quá khứ của con, nếu không đưa tiền hắn liền nói cho Hàn Thừa Nghị, mẹ nói con phải làm sao bây giờ?"

"Được rồi được rồi, hiện tại nói những lời này thì có ích gì?" Khang Tuệ Trân nghe cô ta nói những lời này liền đau đầu, nhú mi phát phát tay, "Không được, cái tên lưu manh này chính là một cái hang không đáy, làm không được sẽ bị hắn uy hiếp cả đời! Phải nghĩ biện pháp cho một lần và vĩnh viễn, loại bỏ hậu hoạn mới được, nếu không, con cho dù có gả cho Hàn Thừa Nghị, vẫn phải lo lắng đề phòng!"

“Cách gì có thể cho một lần và vĩnh viễn? Miệng mọc ở trên người hân, nói hay không đều do quyết định của hân!” Kiều Vũ Vi hết đường xoay sở, trong lòng hận không thể tự tay giết chết Trần Tấn Văn.

Khang Tuệ Trân cân nhắc một lát, trên mặt hiện lên một tia tàn nhẫn, cười lạnh: “Đương nhiên cũng không phải là không có cách! Chỉ cần làm cho hân vĩnh viễn không thể mò là được!”

“Có biện pháp ư?” Kiều Vũ Vi nghe không hiểu.

Khang Tuệ Trân liếc mắt nhìn con gái một cái, nói: “Con còn quá non, muốn đoạt được đồ vào trong tay mình, thì phải tàn nhẫn! Nhớ năm đó, nếu như mẹ không đủ tàn nhẫn, mẹ và con sao có thể an an ổn ổn mà tiến vào Kiều gia?”

“Đây là có ý gì?” Kiều Vũ Vi bị ngữ khí âm ngoan của mẹ dọa sợ, mờ mịt nhìn bà ta, suy đoán ý tứ trong lời nói.

“Có ý gì?” Khang Tuệ Trân hỏi lại một câu, hừ lạnh, “Hừ! Làm cho một người vĩnh viễn ngậm miệng, con nói có ý gì?”

Kiều Vũ Vi nhìn mẹ mình, cái ánh mắt âm ngoan, ác độc của bà làm cô nhin không được mà rùng mình...

---

Hàn Thừa Nghị trở lại thành phố T, điều đầu tiên muốn làm chính là gặp Kiều Vũ Vi, bản thân đã muốn cùng với Nhạc Tuyết Vi kết hôn, tất nhiên là phải giải trừ hôn ước cùng với Kiều Vũ Vi.

Chuyện này mặc dù có chút khó giải quyết, hơn nữa từ góc độ của anh mà nói, còn tràn ngập áy náy, nhưng mà sự tình đã phát triển trở thành như vậy, anh đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cô phụ Kiều Vũ Vi. Lần này thiếu cô một cái nhân tình, anh sẽ tìm phương thức khác báo đáp cô.

Hẹn Kiều Vũ Vi vào 7 giờ tối, Hàn Thừa Nghị kết thúc công việc sớm, vội vã đi đến điểm hẹn, muốn đem sự tình gian nan của bọn họ giải quyết cho tốt.

Tuy nhiên, cuộc hẹn tối nay, Kiều Vũ Vi không đến.

Cửa phòng bị đẩy ra, Nghe Tuấn thần sắc hơi hoảng hốt đi đến, trên tay cầm di động.

Hàn Thừa Nghị nhíu mày, có một loại dự cảm không tốt, “Chuyện gì?”

“Tam thiếu, Kiều tiểu thư đã xảy ra chuyện, tài xế tới Kiều gia nhưng không thấy cô ta, cô ta ở trên đường bị tai nạn giao thông, hiện tại đã bị đưa đến bệnh viện.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 138: Kiều Vũ Vi Xảy Ra Chuyện

Editor: Bạch Nguyệt

"Cái gì?" Hàn Thừa Nghị kinh ngạc, ánh mắt chột tối, vội vàng theo Nghe Tuấn đến bệnh viện.

Tình trạng hiện tại của Kiều Vũ Vi hiện vẫn còn chưa xác định rõ ràng. Lúc ấy cô đang lái xe, bị một chiếc xe khác đâm trực diện vào nhau, chủ chiếc xe thấy đã xảy ra chuyện thì liền bỏ chạy, mà Kiều Vũ Vi liền lâm vào hôn mê, bây giờ vẫn còn nằm trong phòng cấp cứu, chưa qua khỏi nguy hiểm.

"Người đâm vào cô ấy đâu?" Đôi mắt hoa đào dài hẹp của Hàn Thừa Nghị bắn ra một tia sát ý.

"Tam thiếu, tên đó sau khi xảy ra chuyện liền bỏ chạy."

"Hừ... Đụng vào người ta rồi bỏ chạy?" Hàn Thừa Nghị cười lạnh một tiếng, khinh thường. "Nghe Tuấn, thông báo cho thủ hạ phía dưới, nhất định phải tìm được tên này, cho dù đào ba thước đất cũng phải tìm ra cho ta, mặc kệ còn sống hay đã chết!"

"Vâng"

Vợ chồng Kiều Vạn Đông vội vàng chạy tới, cả hai đều là bộ dáng lo lắng sốt ruột, đặc biệt là Khang Tuệ Trân, bà ta cứ đứng khóc rống lên trước cửa phòng phẫu thuật.

"Vũ Vi, Vũ Vi, con ta... Thừa Nghị! Con nhất định phải tìm cách cứu lấy Vũ Vi a!" Khang Tuệ Trân không để ý đến hình tượng giữ chặt lấy Hàn Thừa Nghị, gương mặt mang theo nước mắt lộ vẻ hung ác, "Cái tên đâm xe kia, ngàn vạn lần phải bắt được hắn, không thể tha thứ cho hắn ta."

"Được rồi, trước mắt không nên quan tâm đến những thứ đó, hiện tại con gái khỏe mạnh mới là quan trọng nhất." Kiều Vạn Đồng nhú mày, vẻ mặt lo lắng, vừa khuyên bảo vừa kéo bà ta về.

Khang Tuệ Trân không từ bỏ, mắng: "Ông thì biết cái gì? Cái loại người như này thì nên thiên đao vạn quả(\*) mới đúng!"

(\*)Thiên đao vạn quả: một loại tra tấn tàn khốc - nạn nhân bị cắt từng lớp thịt một, cho đến khi đau đớn hoặc mất máu mà chết.

Hàn Thừa Nghị cau mày, đối với lời nói của Khang Tuệ Trân không thể không cảm thấy phiền chán. Nếu như bà ta không phải là mẹ của Kiều Vũ Vi, anh thật sự không muốn cùng bà ta nói mấy câu vô nghĩa như vậy. Người đàn bà này thô tục, ích kỉ, xảo quyệt, thật sự không thể lọt vừa mắt hắn.

"Bác yên tâm, ta sẽ."

Hàn Thừa Nghị chịu đựng không vui ở trong lòng, không dấu vết đẩy Khang Tuệ Trân ra.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, Kiều Vũ Vi được đẩy từ bên trong ra ngoài. Vì công dụng của thuốc gây tê vẫn còn nên Kiều Vũ Vi hiện đang ngủ. Bác sĩ nói, tình trạng của Kiều Vũ Vi mặc dù nhìn nguy hiểm, nhưng kỳ thật không bị thương tổn những chỗ yếu hại, không cần phải chuyển đến phòng giám sát đặc biệt, cứ trực tiếp chuyển qua phòng bệnh là được.

Hàn Thừa Nghị cùng với vợ chồng Kiều Vạn Đồng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Rạng sáng hôm sau, Hàn Thừa Nghị nhận được điện thoại của Nhạc Tuyết Vi. Hàn Thừa Nghị cầm di động ra ban công, nhìn hai chữ "Tiểu Tuyết" trên màn hình, tất cả mọi tư tưởng tựa như tiêu tan hết.

"Này, anh đang làm gì vậy? Em bây giờ chuẩn bị đi học, còn anh? Anh đã dậy chưa? A..." Nhạc Tuyết Vi ở bên kia chậm rãi nói, đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng, ồ ồ, "Em quên mất, anh ở bên kia so với em chậm hơn vài tiếng đồng hồ, hiện tại bên em đang là 9 giờ, vậy bên anh, đang là rạng sáng?"

"Ừ, thông minh." Hàn Thừa Nghị mỉm cười, tiếp lời.

"Làm sao đây? Phiền đến anh ngủ rồi!" Nhạc Tuyết Vy nói xong, cười xấu xa một tiếng, "Hi hi... Vậy anh cứ tiếp tục ngủ đi! Em đi học."

"Cứ như vậy liên đi?" Hàn Thừa Nghị vừa buồn cười vừa tức giận. Con nhóc này gọi tới, chưa nói được một câu đúng đắn đã muốn cúp máy.

"Ngựa gỗ!" Nhạc Tuyết Vi cực kì tự giác cho Hàn Thừa Nghị một cái hôn, "Như vậy đã được chưa?"

Một cái hôn đơn giản, thành công gọi lên nội tâm xôn xao của Hàn Thừa Nghị, thật muốn ngay lập tức chạy tới trước mặt cô mà hung hăng khi dễ! Hàn Thừa Nghị cố gắng nhịn cái cảm giác ngứa ngáy khó chịu ở trong lòng, lại không thể, đành phải cắn răng hừ nói: "Con nhóc hư, xem khi trở về anh như thế nào giáo huấn em!"

"Ha ha, em chờ a~!"

Nhạc Tuyết Vi cười lớn ngắt điện thoại, nói thầm, chờ, em sẽ trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 139: Nhớ Đến Tận Xương

Editor: Bạch Nguyệt Hàn Thừa Nghị không biết, sau khi anh ngắt điện thoại, Nhạc Tuyết Vi không đến trường học, mà mang theo hành lý rời khỏi nhà.

Cô vốn nghĩ rằng bản thân có thể thanh thản học hết hai tuần, nhưng thực tế cô không thể chờ được. Hàn Thừa Nghị vừa mới đi hai ngày, cô đã nhớ anh ấy đến phát điên rồi!

Hai người vừa mới tân hôn, làm sao có thể chịu được chia cách? Cô muốn trở về thành phố T, trở lại bên cạnh hắn!

“Tam thiếu phu nhân.”

Nhạc Tuyết Vi vừa mới ra khỏi cửa, vệ sĩ phụ trách bảo vệ cô liền tiến lên hỗ trợ. Vệ sĩ mang hành lý của cô hướng phía xe đi tới, cung kính hỏi, “Tam thiếu phu nhân, cô muốn đi đâu vậy ạ?”

“Tôi muốn quay về thành phố T, các anh không cần phải nói cho Hàn Thừa Nghị! Tôi không muốn anh ấy biết tôi trở về!” Nhạc Tuyết Vi cười tủm tỉm

nói.

Bộ dạng của đám vệ sĩ nhũn ra, tam thiếu phu nhân nói như vậy, sao có thể không nghe?

Vì thế, Nhạc Tuyết Vi bảo không nói cho Hàn Thừa Nghi biết, bọn họ liền thành thành thật thật gật đầu đáp ứng.

“Ít nhất chúng tôi cũng phải liên hệ cho phi cơ...”

Nhạc Tuyết Vi vẫn lắc đầu, “Không cần, tôi không phải tam thiếu của các anh, tôi tự mua vé trở về là được, không cần phải làm như vậy! Vé máy bay tôi đã đặt trước ở trên mạng, chỉ cần tới sân bay lấy thôi, các anh giúp tôi thu dọn hành lý là tốt rồi, cảm ơn!”

“Vâng.”

Vệ sĩ giúp Nhạc Tuyết Vi mang hành lý lên xe, trước khi đi, Nhạc Tuyết Vi còn ngênh đón một vị khách.

“Tuyết Vi?”

Nhạc Tuyết Vi vừa chuẩn bị lên xe, không nghĩ tới có người gọi cô, quay đầu lại, thì ra là Biên Khắc, ngạc nhiên, “Biên Khắc? Anh tới tìm em ư? Anh làm thế nào biết em ở chỗ này? Anh cố tình tìm địa chỉ em ở à? Hay anh vừa vận đi ngang qua đây?”

Biên Khắc vẫn bộ dạng then thùng như cũ, ấp úng nói: “Anh, anh vừa mới đi hỏi thăm bạn học, hơn nữa biết em sáng nay có hai tiết dự thính, cho nên, cho nên... cố ý tới đón em cùng đi học.”

Vừa nói vừa nhìn chiếc xe đang ngừng một bên, hỏi: “Em đây là... muốn đi du lịch ư?”

Nhạc Tuyết Vi nhìn Biên Khắc trong chốc lát, suy nghĩ từ lúc quen biết anh ta cho tới nay, bộ dạng Biên Khắc như vậy thật đáng nghi, giống như là có ý thích mình. Nhưng hiện tại cô đã kết hôn, bị người khác thích thì là điều rất phiền toái.

Vì vậy, Nhạc Tuyết Vi dao sắc chặt dây rôi(\*), nói thẳng: “Không phải, em đi về nhà. Thời gian trước em cùng với chồng mình giận dỗi cho nên mới chuyển tới đây. Nhưng mà, hiện tại bọn em đã làm hòa cho nên em hôm nay liền trở về.”

“A...” Biên Khắc vừa nghe xong lời nàng nói, cả người đông cứng, sắc mặt cũng thay đổi, lời nói khó khăn lắm mới thốt ra được: “Em, em... em đã, có chồng rồi?”

“Vâng.” Nhạc Tuyết Vi gật đầu, giữa hai đầu lông mày thể hiện sự miễn cưỡng vui mừng, “Thật ngại quá, bởi vì thời gian quen biết anh không lâu, cho nên chưa nói việc này với anh. Còn có việc gì nữa hay không, bây giờ em phải đi, không thể cùng anh tới trường được, sau này nếu có cơ hội sẽ gặp lại!”

Nói rồi hướng Biên Khắc vẫy tay, không quay đầu lại bước lên xe.

Đám vệ sĩ đều biết rõ thân phận của Biên Khắc, đó chính là Biên gia tiểu thiếu gia của nước A, cho dù là người mù cũng nhìn ra Biên tiểu thiếu gia có tâm tư gì với tam thiếu phu nhân!

Nhưng mà, nhìn thái độ cự tuyệt lưu loát của tam thiếu phu nhân, quả nhiên không hổ là nữ nhân mà tam thiếu nhìn trúng, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lại không có lấy một tia ham hư vinh, ánh mắt của tam thiếu thật đúng là tốt!

(\*) Dao sắc chặt dây rôi: thẳng thừng, không vòng vo, thẳng thắn. Câu tục ngữ này xuất phát từ truyền thuyết Alexander cắt nút thắt Gordium (Gordium là thủ đô của vương quốc Phrygia ở Tiểu Á).

Chuyện kể rằng, Phrygia lúc ấy không có vua. Một nhà tiên tri ở thành Telmessos đã tiên tri rằng kẻ tiếp theo đi vào thành trên chiếc xe bò sẽ làm vua xứ Phrygia. Và kẻ đó là Gordias, một nông dân nghèo tới từ Macedonia. Gordias đã cho xây dựng thành Gordium, thủ đô mới của Phrygia.

Midas — con trai của Gordias, đã giữ lại chiếc xe bò năm xưa trước cung điện của mình, cái ách của chiếc xe được buộc chặt bởi một nút thắt rất phức tạp, sợi dây được làm bằng vỏ cây dương đào.

Lời tiên tri truyền rằng kẻ nào gỡ được nút thắt này sẽ trở thành kẻ thống trị Asia (Asia, theo người Hy Lạp lúc đó, chỉ bao gồm vùng Tiểu Á và Trung Đông).

Và thế là năm 333 TCN, Alexander tới Phrygia. Ông thử gỡ nút thắt Gordium nhưng không thể tìm được đầu sợi dây để gỡ nút. Và thế là Alexander bèn rút kiếm chém đứt nút thắt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 140: Lừa Gạt

Editor: Bạch Nguyệt Trở về thành phố T vừa vặn là rạng sáng. Bởi vì thành phố T nằm ở phía nam nên bình minh tương đối sớm. Nhạc Tuyết Vi đi ra sân bay, chân trời đã có chút sáng, hơi thở mát lạnh bay trong không khí.

“Tam thiếu phu nhân, bọn tôi đưa cô về nhà chính nhé?”

Đám vệ sĩ hỏi vậy đương nhiên là vì Nhạc Tuyết Vi sau tất cả đã là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận.

Nhưng Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, bộ dáng nghiêm túc, “Đưa tôi về trường học.” Cô không muốn chủ động trở về, đương nhiên là muốn Hàn Thừa Nghị tới đón cô, như thế mới có vẻ chân thành hơn.

“Vâng.” Đám vệ sĩ tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của nữ chủ nhân, lập tức dựa theo Nhạc Tuyết Vi phân phó. Đối với việc Nhạc Tuyết Vi trở về thành phố T cũng không lộ ra.

Trở lại ký túc xá, thời gian còn sớm, Nhạc Tuyết Vi tắm rửa, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát rồi gọi cho Hàn Thừa Nghị. Chờ đến lúc cô tỉnh dậy, mở điện thoại gọi cho Hàn Thừa Nghị thì Kiều Vạn Đông vừa vặn gọi tới.

“Chào ba.” Nhạc Tuyết Vi lúc trở về cũng chưa nói cho Kiều Vạn Đông biết, lúc này lo lắng không biết nên giải thích thế nào.

“Tuyết Vi a, qua hai ngày nữa là sinh nhật của con, ba vốn là muốn bay qua mừng sinh nhật con... Nhưng mà, hai ngày này chị con xảy ra chuyện, ba dường như không có thời gian, nếu không ba gửi quà tặng cho con nhé? Bằng không, con chờ một chút, ba biết, năm nay là sinh nhật 20 tuổi của con...”

Giọng nói của Kiều Vạn Đông nghe rất mệt mỏi, nhưng Nhạc Tuyết Vi không chú ý tới điểm này. Ba vừa mới nói cái gì? Kiều Vũ Vi xảy ra chuyện? Chuyện gì đã xảy ra?

“Kiều Vũ Vi làm sao vậy ạ?” Thân kinh Nhạc Tuyết Vi tức khắc căng lên, có cảm giác không tốt.

“Haizz, là bị tai nạn giao thông, may mắn bị thương không nặng, hiện tại đã không có việc gì... Bác sĩ chỉ yêu cầu cần tĩnh dưỡng một thời gian.”

Nghe Kiều Vạn Đông nói, Nhạc Tuyết Vi nắm chặt di động, không biết nên phản ứng ra sao. Chuyện này, không có khả năng Hàn Thừa Nghị không biết!

Nhưng, hai ngày trước bọn họ nói chuyện điện thoại, anh ấy không có nhắc tới việc này.

Vì cái gì? Là sợ nàng hiểu lầm, là bởi vì cái này ngoài ý muốn, hay anh ấy có ý nghĩ khác?

Nhạc Tuyết Vi trong lòng bất ổn, cảm thấy rất khó hiểu, có loại cảm giác không tốt. Theo quan điểm của cô, giữa hai vợ chồng không nên có bất kỳ điều gì che giấu. Do dự nửa ngày, Nhạc Tuyết Vi gọi vào số của Hàn Thừa Nghị, đầu dây bên kia lập tức bắt máy.

“Tiểu Tuyết.”

“Vâng. Anh đang bận sao?” Nhạc Tuyết Vi rối rắm, không biết nên hỏi anh ấy như thế nào.

“Ừm, có chút bận.”

“Ở công ty à?” Lòng ngực Nhạc Tuyết Vi đập thành thịch, rất sợ câu trả lời của anh.

“Ừm.” Hàn Thừa Nghị lên tiếng đáp, điện thoại truyền đến tiếng lật trang giấy. “Sao lại gọi tới? Em không đi học à?”

Nhạc Tuyết Vi á khẩu(\*), tốt quá, anh ấy ở công ty, không phải ở bên người Kiều Vũ Vi. “Em... em nhớ anh, cho nên gọi điện thoại cho anh.” Không biết vì nguyên nhân gì, Nhạc Tuyết Vi không nói ra sự thật, mở miệng, trái tim vẫn cảm thấy khó chịu.

(\*) Á khẩu: không nói nên lời.

“Ngoan, anh đang bận, xong việc anh sẽ gọi lại cho em nhé?”

“Vâng.”

Ngắt điện thoại, Nhạc Tuyết Vi thất thần đi lang thang ở ký túc xá, giác quan thứ sáu của người phụ nữ làm cô cảm thấy không yên, luôn luôn cảm thấy sự tình có gì đó không ổn.

Suy nghĩ mãi, Nhạc Tuyết Vi thay quần áo, cầm lấy túi xách, theo như lời của Kiều Vạn Đông đi đến bệnh viện kia, cô nếu đã trở lại thì đi gặp Kiều Vũ Vi cũng là chuyện nên làm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 141: Tiểu Tuyết Trở Lại

Đến bệnh viện, theo sự chỉ dẫn của y tá, Nhạc Tuyết Vi rất nhanh tìm được số phòng bệnh tại khu VIP của Kiều Vũ Vi, còn chưa đi tới cửa, tim liền như bị bóp chặt, vì cô nhìn thấy Nghe Tuấn!

Nơi nào có Nghe Tuấn, nơi đó nhất định có Hàn Thừa Nghị! Nhưng rõ ràng vừa rồi trong điện thoại anh nói anh đang ở công ty!

Nghe Tuấn mới vừa cùng Hàn Thừa Nghị thương lượng xong công việc đi ra, không nghĩ tới ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi, biểu tình hốt hoảng giật mình trên mặt không kịp che dấu. Trong lòng Nhạc Tuyết Vi liền nguội lạnh, cái gì cũng không hỏi, xem Nghe Tuấn như vậy cũng thừa biết Hàn Thừa Nghị đang ở bên trong rồi.

"Tam, Tam Thiếu nữ..."(\* Là Tam Thiếu phu nhân đấy ạ!)

"..." Nhạc Tuyết Vi giờ tay lên, ngăn lại tiếng gọi của Nghe Tuấn. Khuôn mặt vốn trắng mịn tinh tế giờ phút này không chút huyết sắc, tay chỉ cửa phòng bệnh, hỏi Nghe Tuấn: "Anh ấy ở bên trong sao?"

Nghe Tuấn nhú mày, cũng không nói là không phải. Bộ dáng anh khó xử đã nói lên tất cả.

Nhạc Tuyết Vi chưa từ bỏ ý định vẫn muốn xác thực lại đáp án lần nữa. Cô nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú của Nghe Tuấn, giọng nói nghe qua thì cực kỳ bình tĩnh, nhưng lại lạnh băng khác thường: "Có phải anh ấy ở bên trong không?"

Nghe Tuấn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể gật đầu: "Tam thiếu phu nhân, ngài hãy nghe Nghe Tuấn giải thích..."

"Không!" Nhạc Tuyết Vi giờ tay lên, lắc đầu: "Không cần, tôi không cần giải thích gì cả, anh đừng nói cho anh ấy là tôi đã tới!"

Nói xong, cô lập tức xoay người, không nói thêm gì nữa mà nhấc chân chạy thẳng, tốc độ rất nhanh, Nghe Tuấn liền có chút sững sốt, đến lúc muốn đuổi theo thì cô cũng đã chạy xa rồi.

Nhạc Tuyết Vi vừa chạy ra ngoài, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống... Anh lại có thể lừa cô! Rõ ràng là trông chừng bên người Kiều Vũ Vi, nhưng miệng lại nói là ở công ty!

Nếu không phải trong lòng có ý nghĩ khác thì tại sao lại phải lừa cô? Cô không nghĩ ra, thực sự không nghĩ ra, nếu đã không bỏ được Kiều Vũ Vi, vì sao lại còn muốn kết hôn với cô? Mà trong bệnh viện, Nghe Tuấn không đuổi theo kịp Nhạc Tuyết Vi nên liền nói chuyện này với Hàn Thừa Nghị.

Đôi lông mày Hàn Thừa Nghị cau lại, mày đen(tức giận) kéo đến, lạnh lùng quát: "Sao cậu lại để chuyện này xảy ra? Tiểu Tuyết trở về sao cậu cũng không có bất cứ tin tức gì? Lại còn để cho cô ấy chạy đi ngay dưới mí mắt cậu? Cô ấy rất hay suy nghĩ miên man, còn không mau đi tìm!"

"Vâng!" Nghe Tuấn cúi đầu, một chữ cũng không dám phản bác.

"Không được, tôi phải tự mình đi tìm!" Hàn Thừa Nghị ngẫm lại lại thấy lo lắng, với tính tình ngang ngược kia của Tiểu Tuyết, người khác có tìm được cô cũng vô dụng.

"Nhưng Tam Thiếu, Kiều tiểu thư bên này, tình lại nhất định phải nhìn thấy anh..." Nghe Tuấn khó xử nhắc nhở Hàn Thừa Nghị, vị Kiều Vũ Vi này là người phụ nữ mọi mặt đều kém cỏi nhất trong số những người phụ nữ của Tam Thiếu, chỉ có bản lĩnh làm nũng là đứng đầu, ngoài Tam Thiếu ra, không ai có biện pháp đối với cô ta.

Hàn Thừa Nghị lắc đầu, cầm lấy áo khoác mặc vào đi ra ngoài: "Chờ cô ấy tỉnh lại rồi nói, bây giờ tìm Tiểu Tuyết quan trọng hơn."

"Vâng ạ!"

Nơi Nhạc Tuyết Vi đến chỉ có hai chỗ, một là trường học, hai là nhà bà ngoại. Nhưng hai nơi này Nghe Tuấn cho người đi tìm đều nói là không thấy cô ấy quay về đây. Nói cách khác, tâm trạng Nhạc Tuyết Vi không tốt, hiện tại khẳng định là đang mơ hồ lang thang ở một nơi nào đấy.

"Định vị điện thoại đâu?"

Hàn Thừa Nghị nôn nóng tháo cà- vạt, mi tâm nhú chặt.

"Tắt điện thoại." Nghe Tuấn lắc đầu, rõ ràng là muốn trốn tránh Tam Thiếu thì làm sao có thể mở máy?

Hàn Thừa Nghị không ngừng thở dài, khép mắt lại. Bây giờ tìm Nhạc Tuyết Vi chẳng khác nào như mò kim đáy bể, thành phố T lớn như vậy, muốn tìm cho ra một người cũng không phải dễ!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 142: Bà Không Có Tư Cách Quản Tôi

Editor: Chi Misaki

Chính lúc đang hết đường xoay sở, di động của Hàn Thừa Nghị lại vang lên. Nghê Tuấn nhìn thấy là Kiều Vũ Vi liền nói: "Tam Thiếu, Kiều tiểu thư." "Ừ..." Hàn Thừa Nghị có chút không kiên nhẫn tiếp điện thoại, không tìm thấy Nhạc Tuyết Vi, anh chẳng có tâm trạng gì đi dỗ Kiều Vũ Vi cả: "Vũ Vi, bên tôi có chút việc, em có cần gì thì bên trong phòng bệnh có ý tá, để cho bọn họ giúp em, được không?"

"Thừa Nghị..." Giọng nói đáng thương tội nghiệp của Kiều Vũ Vi truyền tới: "Anh bề bộn nhiều việc sao? Nếu anh bận, ... vậy thì cứ quyết định thế đi." Trong giọng nói rõ ràng còn lộ ra chút không cam lòng cùng bất mãn.

Hàn Thừa Nghị mệt mỏi day day mi tâm, bắt đầu đi thở dài: "Được, tôi lập tức tới ngay, em chờ một lát."

"Tam Thiếu..." Nghê Tuấn nhin không được, bản lĩnh đỉnh người của vị Kiều Vũ Vi này thật khiến người ta không chịu nổi.

"Trở về!" Tuy Hàn Thừa Nghị tâm không cam tình không nguyện, nhưng anh không còn cách nào khác, anh đã không thể thực hiện hôn ước cùng Kiều Vũ Vi thì cũng không thể ngay cả chăm sóc người ta lúc bị thương cũng không làm được

"Vậy còn Tam thiếu phu nhân bên kia?"

"Tiếp tục tìm, mặt khác phái người canh chừng ở nhà bà ngoại cùng trường học, một bước cũng không được rời!" Hàn Thừa Nghị thúc thủ vô sách( bó tay), chỉ có thể ôm cây đợi thỏ thôi.

"Vâng ạ!"

Nhạc Tuyết Vi không trở về nhà bà ngoại cũng không trở về trường học, cô hiểu rất rõ Hàn Thừa Nghị, không nhìn thấy cô, anh sẽ không kiêng nể gì mà đi tìm cô, vì trốn tránh anh, cô quyết định đến Kiều gia, Hàn Thừa Nghị không thể nghĩ đến việc cô sẽ đến Kiều gia đi.

Kiều Vạn Đông cùng Khang Tuệ Trân nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi liền lấy làm kinh hãi.

"Tuyết Vi, con... Sao đột nhiên con lại trở về?"

Kiều Vạn Đông lại càng kinh ngạc hơn, hôm nay ông mới cùng con gái nhỏ nói chuyện qua điện thoại, cũng không nghe thấy con gái nhỏ nói sẽ về nhà mà!

Còn về mặt Khang Tuệ Trân thì chất đầy địch ý nhìn Nhạc Tuyết Vi, thầm nghĩ, nha đầu chết tiệt này đột nhiên trở về làm gì? Khó khăn lắm mới tống cổ nó ra nước ngoài được, sao lại không rên một tiếng đã trở lại? Nhìn bộ dáng này xem ra ngay cả Kiều Vạn Đông cũng không biết.

"Tuyết Vi a! Không phải đi nói con, trong nhà chi tiền cho con ra nước ngoài, con nên ở nước ngoài cho thật tốt, mọi người cũng mong thư của con, con như vậy không nói một tiếng liền về, có phải là có chút không hiểu chuyện rồi không?" Khang Tuệ Trân không chút che dấu bất mãn với con chồng, lời nói cực kỳ cay nghiệt.

"Đừng nói nữa!" Kiều Vạn Đông trừng mắt nhìn vợ, sau đó lại nhìn về phía con gái.

Thấy sắc mặt con gái không tốt liền lo lắng có phải con bé đã gặp chuyện gì hay không: "Tuyết Vi? Có phải bên kia xảy ra chuyện gì không? Ba biết, con luôn là đứa bé ngoan, nghe lời, sẽ không bao giờ làm ra những chuyện không đúng mực, có chuyện gì cứ nói với ba."

Lời nói của đôi vợ chồng, một câu Nhạc Tuyết Vi cũng nghe không vào, chỉ cảm thấy bên tai vô cùng ảm ỹ. Trong đầu cô hiện tại đều là chuyện Hàn Thừa Nghị lừa dối cô, anh vẫn luôn trông chừng bên cạnh Kiều Vũ Vi.

"Ba, con đau đầu, con muốn nằm một lát, đừng hỏi con, con không muốn nói cái gì cả, được không?"

Nhạc Tuyết Vi xoay người nhìn Kiều Vạn Đông, ánh mắt mang theo sự cầu khẩn.

Kiều Vạn Đông đau lòng thay con gái, lập tức gạt đầu liên tục: "Được được được, không hỏi nữa! Trước cứ lên lầu nghỉ ngơi đi, phòng của con cũng đã được trang hoàng cẩn thận, có điều ba không biết là con sẽ trở về, để ba đi lấy cho con một bộ chăn!"

"Lão Kiều! Con cái không thể nuông chiều như vậy được! Đây là ra nước ngoài học, sao có thể tùy ý nó muốn về là về?" Khang Tuệ Trân ở một bên vẫn chưa từ bỏ ý định đổ thêm dầu vào lửa.

Hai mắt Nhạc Tuyết Vi hơi đỏ lên, không thể nhìn được nữa liền quát Khang Tuệ Trân: "Bà câm miệng cho tôi! Bà thì tính là cái gì? Bà là gì của tôi? Tôi phiến bà quản tôi sao? Đừng nói là bà, ngay cả Kiều Vạn Đông cũng không có tư cách quản tôi."

Một phen nói xong liền khiến cho Khang Tuệ Trân tức đến nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt Kiều Vạn Đông thì thay đổi không ngừng, quả nhiên con gái nhỏ vẫn còn hận ông, chưa tha thứ cho ông.

Nhạc Tuyết Vi tâm phiền ý loạn, mặc kệ bọn họ liền xoay người đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 143: Ném Không Hết Phiến Toái

Đêm khuya, Kiều Vũ Vi uống xong thuốc liền ngủ. Hàn Thừa Nghị đi ra phòng ngoài, nhìn Nghê Tuấn, mở miệng liền hỏi: "Tìm được chưa?"

Nghê Tuấn lắc đầu: "Tam Thiếu, không có. Điện thoại vẫn không mở máy, khách sạn cùng nhà hàng đều không có tin tức."

Nghe Nghê Tuấn nói, mi tâm Hàn Thừa Nghị càng cau chặt hơn, giữa trán đều hiện rõ sự nôn nóng bất an. Dơ tay nhìn đồng hồ, đã gần rạng sáng, Tiểu Tuyết không trở về trường học lại không về nhà bà ngoại, cô còn có thể đi đâu? Ngẫm lại trước kia cũng từng xảy ra tình huống này nhưng lại không giống, khi đó quan hệ giữa bọn họ còn chưa sáng tỏ, hiện tại bọn họ đã kết hôn rồi!

Thật là tính tình trẻ con, không vui liền mất tích, đợi đến khi tìm được nhất định phải gán thiết bị định vị lên người cô!

"Tìm tiếp!"

"Vâng ạ."

Nghĩ lại vẫn thấy không quá yên tâm, Hàn Thừa Nghị cảm áo khoác đi ra ngoài, mặc kệ là có tìm được hay không, anh cũng không cách nào có thể an tâm ngồi trong này, Tiểu Tuyết hẳn là rất tức giận đi. Chưa quản đó có phải là hiểu lầm hay không, khiến cô tức giận thì cũng là lỗi của anh.

"Tam Thiếu, anh định đi ra sao?"

"Uh'm." Hàn Thừa Nghị gật đầu: "Tôi ra ngoài tìm xem."

Kết quả, đương nhiên là không công mà về.

Mà trong thời gian ngắn anh rời đi, một bóng đen liền lần mò tiến vào phòng Kiều Vũ Vi...

Kiều Vũ Vi đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy cần cổ lạnh ngắt, không những lạnh mà còn cảm thấy sắc nhọn đau đớn!

Kiều Vũ Vi mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy một người đứng ở trước giường, đầu tóc hỗn độn, râu ria xồm xoàm, toàn thân chật vật không chịu nổi. Người này không phải Trần Tấn Văn thì còn là ai. Con buồn ngủ của Kiều Vũ Vi trong khoảng khắc liền biến mất, kinh hoàng mở to hai mắt ngồi dậy từ trên giường!

"A... Ừm!"

Còn chưa kịp hô ra tiếng, trên mặt đã ăn phải một cái tát của Trần Tấn Văn.

"Không được kêu!" Trên mặt Trần Tấn Văn lộ vẻ hung ác trừng mắt nhìn Kiều Vũ Vi, con dao trong tay lại cứa sâu thêm vào cổ cô ta vài phần.

"Anh, anh... Anh vào bằng cách nào?" Kiều Vũ Vi đã sớm bị dọa cho mất bình tĩnh, gương mặt vốn đã trắng bệch nay bị dọa liền mặt cắt không còn một giọt máu.

"Hừ... Hàn Thừa Nghị cũng thật yêu cô nha! Vệ sĩ đứng canh cửa, tôi làm sao có thể vào? Ông đây là treo tường bò vào cửa sổ!" Trần Tấn Văn nghiến răng nghiến lợi giống như một con thú đang bị vây khốn căm tức nhìn Kiều Vũ Vi, chửi ầm lên: "Có gì đặc biệt chứ, mày cái loại đàn bà thối tha! Lại còn dám lái xe đâm tao? Đã đâm tao lại còn lật ngược phải trái trắng đen, nói ông đây đâm vào mày? Mày có biết là mày hại tao bị người của Hàn Thừa Nghị đuổi giết hay không!"

Kiều Vũ Vi liều mạng lắc đầu phủ nhận: "Tôi không có nói là anh đâm phải tôi! Là Hàn Thừa Nghị, chính anh ta tự cho là như vậy!"

"Hừ!" Trần Tấn Văn cười khinh miệt, tay giờ lên, một cái tát nữa lại rơi vào trên mặt Kiều Vũ Vi: "Thúi lắm! Mày còn dám nói là mày không cố ý gọi mở cho anh ta? Đồ đàn bà thói tha, tâm địa thật ác độc, dám nghĩ đến việc lái xe đâm chết tao? Nếu không phải mạng của bố mày lớn, phản ứng nhanh, hiện tại đã sớm bị mày đâm chết rồi! Bây giờ tao liền tiễn mày về Tây thiên!"

"Anh đừng có xằng bậy, bên ngoài có vệ sĩ, tôi chỉ cần kêu lên, bọn họ sẽ xông tới!" Cơ thể Kiều Vũ Vi run như cây sậy, cô ta rất sợ sẽ phải chết.

Vốn bởi vì Trần Tấn Văn cứ quẩn lấy cô ta, Khang Tuệ Trân liền đưa ra chủ ý này. Để cho Kiều Vũ Vi hẹn Trần Tấn Văn ra ngoài, sau đó lái xe đâm chết anh ta, tạo hiện trường tại nạn giả. Thế nhưng lại không nghĩ tới kết quả, Trần Tấn Văn chẳng những không có việc gì, trái lại Kiều Vũ Vi còn bị thương.

Trần Tấn Văn làm sao có thể không nhận ra ý đồ của Kiều Vũ Vi? Hai ngày này anh ta vẫn luôn bị Hàn Thừa Nghị đuổi giết, hận không thể lòi Kiều Vũ Vi ra để lột từng miếng thịt!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 144: Ngoài Ý Muốn Phát Hiện

Editor: Chi Misaki

Giờ phút Trần Tấn Văn chính là tội phạm chạy trốn, làm sao có thể sợ uy hiếp của Kiều Vũ Vi? "Hừ! Mày kêu đi? Kêu đi... Tốt nhất là gọi hết nhóm người bọn họ qua đây! Như vậy, tao có thể nói cho Hàn Thừa Nghị biết, Kiều Vũ Vi mày là cái loại mặt hàng gì!" Về mặt Trần Tấn Văn hung dữ, anh ta đã cùng đường rồi, chẳng cần quan tâm gì nữa.

"Đừng, đừng!" Kiều Vũ Vi liên tục lui về sau, tránh khỏi dao găm, cầu xin tha thứ nói: "Làm như vậy đối với anh thì có lợi gì chứ? Không bằng như vậy, không phải anh rất muốn tiền sao? Tôi cho anh một khoản tiền, anh rời khỏi thành phố T, trốn khỏi thành phố T anh liền an toàn rồi!"

Ánh mắt Trần Tấn Văn chột lóe, điều kiện này cũng cực kỳ mê người! Anh ta ở thành phố T cũng đã nợ dòn đến móng, dù sao cũng trốn không nổi nữa: "Thật?"

"Thật!" Kiều Vũ Vi liên tục gật đầu, chỉ cần có thể đuổi Trần Tấn Văn đi, như thế nào cũng được.

Trần Tấn Văn nheo lại mắt suy xét, Kiều gia đích thị là có chút tiền bạc, hơn nữa không phải còn có Hàn Thừa Nghị sao? Kiều Vũ Vi muốn một ít tiền còn không phải rất dễ sao? Suy nghĩ xong anh ta liền đồng ý.

"Được, tôi muốn 1000 vạn!" Trần Tấn Văn giờ công phu từ ngoạm ra, tay chỉ giờ một ngón.

Kiều Vũ Vi kinh hãi: "1000 vạn? Trần Tấn Văn, anh đừng quá phận! Lòng tham cũng không khỏi quá lớn đi?"

"Nhiều sao? Tôi tin cô nhất định có cách!" Trần Tấn Văn mới không cần cho Kiều Vũ Vi cô ta chút mặt mũi, bọn họ bây giờ đã hoàn toàn xé rách mặt nạ: "Cô phải biết rằng, nếu tôi bị Hàn Thừa Nghị tóm được, cô cũng chẳng có chỗ tốt để xoi đâu! Tôi muốn tiền, kiểu gì cô cũng phải nộp ra đây!"

"Anh đừng có làm càn! Tiền tôi sẽ cho anh, nhất định sẽ cho!" Kiều Vũ Vi nóng nảy, Hàn Thừa Nghị chính là từ huyết của cô ta! Cô ta lần qua lộn lại, làm ra nhiều chuyện như vậy còn không phải là muốn thuận lời tiến vào cửa nhà giàu sao?

"1000 vạn, thiếu một tờ cũng không được!" Trần Tấn Văn buông Kiều Vũ Vi ra, cuối cùng cảnh cáo cô ta một lần rồi mới trèo cửa sổ ra ngoài.

Kiều Vũ Vi thở phào nhẹ nhõm, toàn thân ướt đầm mồ hôi, suy sụp ngã xuống giường, cô ta vẫn chưa hết hoảng sợ.

Run rẩy lấy điện thoại di động ra gọi cho mẹ Khang Tuệ Trân...

Khang Tuệ Trân nhận được điện thoại của con gái, lập tức liền tỉnh. Lần trước không đâm chết tên lưu manh kia quả nhiên là tai họa!

"Mẹ...Mẹ nhanh nghĩ cách đi! Nếu như anh ta bị Hàn Thừa Nghị bắt được, cái gì cũng phun ra thì con coi như xong!" Kiều Vũ Vi gấp đến độ phát khóc.

Khang Tuệ Trân đầu đau gần chết, thật sự là bị đứa con gái hư đốn này làm cho tức chết mất. Phức đến mức mặt rồi còn để xảy ra sơ sót! Có điều, giờ không phải lúc để bà ta nằng chừ người, việc cấp bách trước mắt là phải giải quyết tên khốn kia đã!

"Đừng âm ỉ, mẹ nghĩ cách!"

Khang Tuệ Trân tâm phiền ý loạn cúp điện thoại, dẫn đo trong giầy lát, thừa dịp buổi tối Kiều Vạn Đông còn đang ngủ, lặng lẽ đi vào phòng làm việc.

Nhạc Tuyết Vi một mực nằm trên giường, thực ra cô cũng không ngủ, một lòng đầy tâm sự, cô làm sao có thể ngủ đây? Đến nửa đêm, cô đứng dậy muốn xuống lầu uống ly nước, lúc đi qua phòng làm việc, lại phát hiện ra cửa phòng không khép kín, vừa lúc nhìn thấy trong phòng có ngọn đèn, cảm thấy kỳ lạ liền qua nhìn.

Vừa nhìn vào thật đúng là có phát hiện. Khang Tuệ Trân vậy mà lại ngồi xổm trước két sắt, lật xem bên trong sổ tiết kiệm.

Tiền tài Kiều gia đều là do Khang Tuệ Trân quản lý, điều này Nhạc Tuyết Vi cũng biết. Có điều, Khang Tuệ Trân nếu đã có thể tùy ý lấy tiền, vậy thì vì sao lại phải nửa đêm chạy đến mở két sắt đêm tiền? Chuyện này còn không phải rất kỳ quái sao?

Chẳng lẽ bà ta không muốn để cho Kiều Vạn Đông biết? Vì sao?

Nhạc Tuyết Vi còn đang nghi hoặc thì Khang Tuệ Trân cũng đã lấy một tờ trong sổ tiết kiệm ra, khóa tủ sắt, đứng dậy. Sau đó, bà ta lấy điện thoại ra bắt đầu gọi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 145: Kiều Vạn Đông Thoải Mái

Editor: Chi Misaki

Nhạc Tuyết Vi nín thở, ngưng thần lắng nghe. Vì thế cả buổi tối cô đều không ngủ... Sáng sớm hôm sau, Nhạc Tuyết Vi tìm thấy Kiều Vạn Đông liền kéo ông vào phòng làm việc.

"Ba, ba mở két sắt ra xem." Nhạc Tuyết Vi không nói lời vô nghĩa, đóng cửa phòng lại liền muốn ông mở két sắt.

Kiều Vạn Đông sững sốt một phen, không phải ông không muốn cho con gái xem, chỉ là nhìn thái độ của con gái đây là có chuyện gì? Đang êm đẹp vì sao lại muốn xem két sắt?

"Không thể nhìn sao?" Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc nhìn cha mình, trong lòng lạnh đi vài phần, cười đáp: "Yên tâm, con không lấy của ba đâu, con chỉ muốn xem chút thôi."

"Không phải, không phải..." Kiều Vạn Đông vội vàng phủ nhận, vì sự chần chờ vừa rồi mà ảo não không thôi: "Ba không có ý kia, để ba đi mở. Con là con gái của ba, bên trong này có gì thì cũng có một phần của con."

Kiều Vạn Đông ngồi xổm người xuống, nhanh chóng mở két sắt ra, hơn nữa còn tránh người sang một bên cho Nhạc Tuyết Vi xem.

"Tuyết Vi con muốn xem cái gì? Sổ tiết kiệm trong nhà, kế ước mua bán nhà, cửa hàng, cổ phần đều ở hết trong này."

Nhạc Tuyết Vi cũng không khách khí với ông, ngồi xổm xuống lật xem từng cái.

Bên trong gì đó từ rất lâu trước đều viết tên "Nhạc Từ", kia là những thứ mà khi mẹ cô còn tại thế (còn sống) đã mua, rồi tất cả những thứ sau đây cũng chỉ có tên một người "Kiều Vạn Đông". Điều giống như những gì cô biết, ở Kiều gia mẹ con Khang Tuệ Trân cũng chỉ là cái thùng rỗng, tâm Kiều Vạn Đông cơ bản đều không có đặt lên người hai mẹ con bọn họ.

Nhìn đến mấy thứ này, trong lòng Nhạc Tuyết Vi thoáng có chút dễ chịu.

"Ba, ba đến xem, sổ tiết kiệm có phải thiếu một tờ không?" Nhạc Tuyết Vi quay đầu hỏi Kiều Vạn Đông, cô nhớ rõ tối hôm qua Khang Tuệ Trân đã xé một tờ cầm ra ngoài.

Kiều Vạn Đông nghe thấy liền nghi hoặc ngồi xổm xuống, kiểm tra lại một hồi lập tức nói: "Phải! Là ít đi một phần, một phần theo mức định kỳ, ngạch số còn thiếu."

"Hừ!" Nhạc Tuyết Vi cười lạnh một tiếng, liếc nhìn cha mình: "Người bên gối của ba, vụng trộm cầm sổ tiết kiệm của ba cũng không thèm nói cho ba một tiếng, ba còn không thấy lạ sao? Mấy năm qua, người chung chăn gối với ba là người như vậy?"

Kiều Vạn Đông vốn cũng giật mình, nhưng vẻ mặt này không có xuất hiện lâu. Rất nhanh, ông liền bình thường trở lại, cười như không có chuyện gì xảy

ra.

" Có phải con thấy di con cầm đi không?"

"Ba... Biết?" Nhạc Tuyết Vi khó hiểu giống như nhìn không thấu cha mình, sao ông còn có thể lạnh nhạt như thế?

Kiều Vạn Đông âm thầm cười, gật đầu: "Biết, bà ta cũng không phải lấy lần một lần hai đâu."

Nhạc Tuyết Vi càng nghi ngờ hơn, còn không phải lần đầu tiên Khang Tuệ Trân lén lút như vậy? Hơn nữa ba còn biết? Đây rốt cuộc là tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 146: Ba Sẽ Sống Lâu Trăm Tuổi

Editor: Nguyễn

Kiều Vạn Đông đầy gọng kính, tiếp tục nói: “Đồ vật trong nhà này, ba không đứng tên di con, trong lòng di con sẽ không yên tâm, muốn lấy một ít, ba có thể hiểu.”

Nhạc Tuyết Vi sững sốt, ngẩng lại kết sắt kia..... Đột nhiên không biết nói cái gì cho tốt, cô không hiểu ba cô.

Năm đó phản bội mẹ là ba, đưa mẹ con Khang Tuệ Trân trở về là ba, một khi đã như vậy, vì sao lại phải đối xử với mẹ con Khang Tuệ Trân như vậy? Sau khi tổn thương người khác, bọn họ không phải người một nhà sống vui vẻ, hạnh phúc, vui sướng sao?

Kiều Vạn Đông không vui như vậy, còn làm cho cha con bọn họ hôm nay rơi vào cục diện xấu hổ như vậy!

Kiều Vạn Đông giọng cười nói, “Tuyết Vi, ba biết, con vẫn chưa thật sự tha thứ cho ba. Ba phạm sai lầm, sẽ thừa nhận. Nhưng con bỏ ba ba mấy năm nay, ba thật sự chưa từng có một ngày lành. Ba mỗi buổi tối đều nghĩ đến con, đến mẹ con.....”

Nói xong, ông tháo kính mắt, bưng kín hốc mắt.

Nhạc Tuyết Vi cúi đầu không đành lòng nhìn ông, cũng không nói lời nào. Khúc mắc này, mười mấy năm qua, không phải nói cởi bỏ là có thể cởi bỏ.

“Mấy thứ này, ba không dám viết tên bọn họ mẹ con, ba sợ về sau tranh giành, bọn họ sẽ không cho con.” Kiều Vạn Đông cũng không biết con gái nhỏ có nghe lọt tai không, tự nói, “Tuyết Vi, con yên tâm, sau khi ba chết, trừ hai căn hộ cùng một ít tiền gửi ngân hàng cho bọn họ, thì bất động sản, cửa hàng, cổ phiếu, bao gồm quyền tài sản, bản quyền, đều để lại cho con.....”

“Đừng nói nữa!” Nhạc Tuyết Vi nhìn không được, che lỗ tai quát khê, nước mắt tràn mi mà ra. Cô lúc trước ôm suy nghĩ ‘muốn đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình’ mà trở về, nhưng tâm cô không phải bằng đá, ba đối tốt với cô, cô cảm nhận được, cảm nhận ở trong lòng!

Giờ phút này, ba lại nói những điều này với cô, Nhạc Tuyết Vi khóc lóc trong lòng ngực Kiều Vạn Đông, ôm cổ Kiều Vạn Đông, giống khi còn nhỏ, cứ như vậy mà gào khóc lên.

“Ba, ba..... Ba! Ba không cần nói như vậy! Không cần nói như vậy! Ba sẽ sống lâu trăm tuổi.

”

“Tuyết Vi, tiểu bảo bối của ba.....” Kiều Vạn Đông cũng giống khi còn nhỏ gọi Nhạc Tuyết Vi, cha con dựa vào nhau khóc rống lên, mười mấy năm ngăn cách dường như đều tan biến.

Nhưng mà lúc này, cửa thư phòng bị một cước đá văng ra. Về mặt Khang Tuệ Trân khiếp sợ cùng phẫn nộ, trừng mắt căm tức nhìn hai cha con.

“Tuệ Trân.....”

Kiều Vạn Đông chợt dạ nhìn vợ, trong tâm ông đối với Khang Tuệ Trân đều là áy náy.

Lý trí Khang Tuệ Trân đã bị lửa giận thiêu đốt không còn, tình cảm vợ chồng đều ném ra sau đầu, chỉ vào Nhạc Tuyết Vi chất vấn Kiều Vạn Đông, “Kiều Vạn Đông, vừa rồi ông nói là thật sự? Ông thật sự muốn để lại tất cả cho nha đầu chết tiệt này?”

Ở vấn đề này, Kiều Vạn Đông sẽ không kiêng dè. Kiều Vạn Đông nhìn Nhạc Tuyết Vi, gật đầu: “Đúng, tôi tính toán như vậy.”

“Được lắm! Kiều Vạn Đông, tôi đi theo ông mười mấy năm, ông đừng tưởng tôi không biết ông suy nghĩ gì! Trong lòng ông chỉ nhớ thương tiện nhân Nhạc Từ, từ trước đến nay ông chưa từng có một câu hỏi han ân cần tôi, vì con gái nên tôi nhịn! Nhưng hôm nay ông muốn để lại tài sản cho tiện nhân này, tôi không đồng ý!”

Khang Tuệ Trân bước nhanh hướng tới Kiều Vạn Đông, biểu tình dữ tợn đáng sợ.

“Bà muốn làm gì?” Nhạc Tuyết Vi vội vàng che trước mặt ba, sợ Khang Tuệ Trân điên lên sẽ làm ra chuyện gì quá kích.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 147: Ngã Lầu

Editor: Nguyễn

Khang Tuệ Trân cũng đã bị kích thích đến mức đầu óc mê muội.

“Tiểu tiện nhân! Tránh ra! Nếu tao không có được, tao cũng sẽ làm cho mày không có được!” Khang Tuệ Trân duỗi tay đẩy Nhạc Tuyết Vi ra, muốn đoạt lấy kết sắt, “Hôm nay tao sẽ dùng một ngọn lửa thiêu hết tất cả, ai cũng đừng mong có được!”

“Không được!” Nhạc Tuyết Vi kinh hoàng kéo Khang Tuệ Trân, tiền tài trong này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng cả đời tâm huyết của ba lại là chuyện lớn! Không thể để Khang Tuệ Trân hủy hoại!

Nhưng mà, Khang Tuệ Trân phát điên, sức lực rất lớn, sao Nhạc Tuyết Vi có thể chống lại được?

“A!”

Nhạc Tuyết Vi bị Khang Tuệ Trân đẩy ngã trên mặt đất, cái gậy đập vào bàn, nhất thời mất đi ý thức, hôn mê bất tỉnh.

“Tuyết Vi!” Kiều Vạn Đông sợ hãi, đồng thời cũng ảo não không thôi, chạy nhanh đi xem con gái.

Khang Tuệ Trân có cơ hội, cười dữ tợn hướng về phía kết sắt, ôm tiền bên trong ra ngoài.

“Khang Tuệ Trân!” Kiều Vạn Đông thấy Khang Tuệ Trân điên cuồng, thật sự là chuyện gì cũng làm được, buông con gái ra, chạy nhanh đuổi theo Khang Tuệ Trân. “Bà đừng làm vậy! Mau trở lại, bỏ tiền xuống!”

“Ông cứ đi! Kiều Vạn Đông, tôi cũng là vợ ông, Kiều Vũ Vi cũng là con gái ông, ông quá bất công rồi!” Khang Tuệ Trân hốc mắt đỏ lên, trong lòng trừ bỏ căm hận, túi thân cũng đồ kị cũng chiếm một phần rất lớn. “Mấy năm nay, ông có coi tôi là vợ ông không? Có coi Kiều Vũ Vi là con gái không?”

Kiều Vạn Đông khựng lại, nói không ra lời, ông đối với mẹ con bọn họ, trách nhiệm có, nhưng tình cảm lại..... Không có.

“Tuệ Trân, bà cũng biết, nếu không phải lúc trước tôi.....” Kiều Vạn Đông rũ mắt, “Tôi thực xin lỗi, lúc trước tôi đã nói, tôi không có tình cảm với bà, là tôi sai, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Nhiều năm như vậy, tôi để tay lên ngực tự hỏi, cũng chăm sóc rất tốt cho hai mẹ con bà. Nhưng Tuyết Vi cũng là con gái tôi. Nhiều năm qua Tuyết Vi không có cha, tôi đã để con bé chịu khổ rất nhiều, tôi hy vọng bà có thể hiểu, bà yên tâm, tôi sẽ lưu lại đủ tài sản, sẽ không cho hai mẹ con bà chịu khổ.....”

“Được, được, được! Kiều Vạn Đông, ông đừng hối hận!” Khang Tuệ Trân hoàn toàn lật mặt, cất bước đi xuống lầu.

“Bà đứng lại, bà đừng xúc động!” Kiều Vạn Đông sốt ruột duỗi tay kéo lại, không cho Khang Tuệ Trân đi.

“Ông buông tay ra! Muốn ngăn cản tôi? Kiều Vạn Đông, ông thật đúng là giả tạo phản tử trí thức cao cấp! Ngụy quân tử, ra về đạo mạo! Tôi sẽ không để nha đầu chết tiết kia được lợi!” Khang Tuệ Trân vươn tay, đẩy Kiều Vạn Đông.

“A!” Kiều Vạn Đông đột nhiên bị đẩy, dưới chân rơi vào khoảng không, cả người từ cầu thang rơi xuống đất!

“A.....” Khang Tuệ Trân kinh hô một tiếng, tiền trong tay rơi đầy đất, kinh hoàng lao xuống lầu, quỳ bên người Kiều Vạn Đông, “Lão Kiều, lão Kiều..... Lão Kiều!”

Kiều Vạn Đông đã mất đi ý thức, té xỉu trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, bởi vì phần đầu chạm đất trước, máu từ đầu chảy trên thảm, màu đỏ tươi ảm ướt một mảng lớn.

“Lão Kiều, lão Kiều!” Khang Tuệ Trân lay Kiều Vạn Đông, nhưng Kiều Vạn Đông đã bất tỉnh.

“Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì?” Nghe thấy động tĩnh, bảo mẫu Ngô vội vàng từ phòng bếp chạy đến đây, nhìn cảnh tượng như vậy, bị dọa che miệng lại, không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Mau đi gọi cấp cứu! Mau lên!” Khang Tuệ Trân đuổi tay nâng Kiều Vạn Đông dậy, lúc này, Khang Tuệ Trân cũng hoàn toàn luống cuống, Kiều Vạn Đông sau đầu đều là máu, hiển nhiên là đụng phải đại não, nhìn đáng sợ tình huống rất nghiêm trọng!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 148: Là Bà Hại Ba

Editor: Nguyễn

Hàn Thừa Nghị không nghĩ tới, gặp lại Nhạc Tuyết Vi là ở trong bệnh viện.

Nhạc Tuyết Vi bị Khang Tuệ Trân đẩy, trải qua thời gian hôn mê ngắn ngủi, khi Kiều Vạn Đông bị nâng lên xe cấp cứu, cô đã tỉnh. Đầu cô đã chịu va chạm, não chấn động rất nhỏ, cũng không có trở ngại gì. Người không ổn là Kiều Vạn Đông.

Kiều Vạn Đông bị xuất huyết bên trong, nhanh chóng được đưa vào phòng giải phẫu.

Trước phòng giải phẫu, bác sĩ tìm người nhà nói chuyện, nói rất rõ ràng, Kiều Vạn Đông có qua khỏi hay không rất khó nói, cho dù tính mạng được bảo vệ, nhưng phần đầu đã bị thương nặng, cũng rất có thể không thể tỉnh lại, trở thành người thực vật!

Hàn Thừa Nghị nhận được điện thoại của Khang Tuệ Trân tới xem tình huống của Kiều Vạn Đông, không nghĩ tới ở bên ngoài phòng giải phẫu thấy được Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi đại ra, hai mắt nhìn chằm chằm phòng giải phẫu, nước mắt dừng ở hốc mắt, tùy thời sẽ rơi xuống, bộ dáng thương tâm muốn chết.

“Bác gái.” Hàn Thừa Nghị hỏi qua tình huống, xoay người chào hỏi Khang Tuệ Trân.

Ai biết, một tiếng ‘bác gái’ giống như lửa thiêu đốt thần kinh yếu ớt căng chặt của Nhạc Tuyết Vi! Đầu Nhạc Tuyết Vi lệch sang một bên, hai mắt như dao nhỏ hướng về Khang Tuệ Trân, hàm răng bởi vì phần nộ mà kéo kẹt rung động!

Cô không nhìn Hàn Thừa Nghị, mà thẳng tắp hướng tới Khang Tuệ Trân. Giống như điên rồi, đột nhiên nắm tóc Khang Tuệ Trân, không nói một lời, giữ chặt đập đầu bà ta vào tường! Hôn nữa là muốn lấy mạng loại người ác độc này!

“Tiểu Tuyết!” Hàn Thừa Nghị kinh ngạc.

“Tiểu tiện nhân, mày làm gì?”

Nhạc Tuyết Vi cắn răng, khóe mắt muốn nứt ra trừng Khang Tuệ Trân, thù mới hận cũ giờ phút này toàn bộ xông lên!

“Làm gì? Bà không cần hỏi nhiều như vậy! Bây giờ tôi giết bà! Giết bà!”

“A! Tiểu tiện nhân, buông tay!” Khang Tuệ Trân bị đánh, đầu óc choáng váng, nghe răng trợn mắt, không màng tới Hàn Thừa Nghị đứng ở một bên, cũng Nhạc Tuyết Vi đánh nhau.

Mà giờ phút này Nhạc Tuyết Vi lòng tràn đầy cừ hận, sức lực lớn kinh khủng! Xưa nay Khang Tuệ Trân lợi hại cũng không chịu nổi.

Nhạc Tuyết Vi hung hăng tát vào mặt Khang Tuệ Trân, đập đầu bà ta vào tường, nhắm hai mắt lại, nước mắt từ từ tràn ra, trong miệng khóc nức:

“Là bà, là bà đẩy ba xuống lầu! Nếu ba có bất trắc gì, Khang Tuệ Trân, bà phải đền mạng!”

“Tiểu tiện nhân, mày có tư cách gì nói như thế? Muốn trách thì phải trách mày! Mày yên yên ổn ổn ở bên ngoài không phải tốt hơn sao? Vì sao lại về đây? Từ lúc mày trở về, cả trái tim ba mày đều đặt ở trên người mày. Là mày, là mày hại chết ba mày!”

Khang Tuệ Trân bị đánh đến mặt mũi bầm dập, nhưng một chút cũng không ngừng nói, hận ý của Khang Tuệ Trân cũng không phải một ngày hai ngày!

“Nói bậy! Ba tôi sẽ không chết! Không cho phép bà nói ba tôi đã chết!” Nhạc Tuyết Vi khóc đỏ mắt, đầy mắt đầy tơ máu.

Hàn Thừa Nghị đứng ở một bên, vốn muốn can ngăn, nhưng nghe được đối thoại của hai người, lại ngây ngốc đứng ở một chỗ.

Bà? Tiểu Tuyết gọi ba, là Kiều Vạn Đông sao? Bọn họ là cha con? Hàn Thừa Nghị bối rối, xưa nay tự hào về chỉ số thông minh giờ phút này lại không đủ dùng! Khó trách anh cảm thấy Kiều Vạn Đông cùng Tiểu Tuyết có quan hệ rất khả nghi!

Làm gì có thúc thúc bá bá đối với con gái của bạn tốt như vậy? Hóa ra, Tiểu Tuyết là con gái của Kiều Vạn Đông? Vì sao? Tiểu Tuyết chưa từng nói với anh? Bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, cô lại dám gạt anh? Đến tột cùng là có nguyên nhân gì?

Hơn nữa, cần thận nghĩ, Kiều gia giữ kín như bưng mối quan hệ này, là vì sao?

Nhạc Tuyết Vi, Kiều Vũ Vi?

Hàn Thừa Nghị thờ dài, nhẹ lắc đầu, hai cái tên giống nhau này, sao anh không phát hiện ra? Xem ra bọn họ là chị em, hơn nữa hẳn là..... Chị em cùng cha khác mẹ.

Đến tột cùng cắt đứt cái thân thế gì?

“Tiểu Tuyết, đứng lên nói.”

Hàn Thừa Nghị cong lưng, kéo Nhạc Tuyết Vi lên. Ở trước cửa phognf phẫu thuật như vậy, không tốt cho lắm.

Nhạc Tuyết Vi đánh mệt, mắg mệt, cũng khóc mệt, bị Hàn Thừa Nghị kéo lên ôm ở trong ngực, vẫn phần hận nhìn chăm chăm Khang Tuệ Trân.

Khang Tuệ Trân vừa thấy, đây là tình huống gì? Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi? Còn gọi thân thiết như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 149: Chị Em Cùng Cha Khác Mẹ

Editor: Nguyễn

Khang Tuệ Trân đã sớm cảm giác được Hàn Thừa Nghị đối với Nhạc Tuyết Vi có ý tứ kia, hơn nữa Kiều Vũ Vi giả mạo Nhạc Tuyết Vi làm ân nhân cứu mạng Hàn Thừa Nghị, trong lòng bà ta vẫn luôn có quý, cho nên bây giờ Khang Tuệ Trân nhìn Hàn Thừa Nghị Nhạc Tuyết Vi như vậy, càng kinh sợ vạn phần.

“Ngươi, các ngươi.....”

Khang Tuệ Trân không trêu chọc Nhạc Tuyết Vi, chỉ vào Hàn Thừa Nghị hừ lạnh nói: “Hàn Thừa Nghị, con cùng tiểu tiện nhân này có quan hệ gì? Con đừng quên, Vũ Vi còn nằm ở bệnh viện!”

Hàn Thừa Nghị đỡ Nhạc Tuyết Vi, nghe vậy, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt nhấc mắt, ản nhản nói: “Bác gái, nể mặt bác là mẹ của Vũ Vi, lần này tôi không so đo với bác! Nhớ kỹ, lần sau, đừng để tôi nghe được bà vũ nhục Tiểu Tuyết! Cũng đừng đụng vào Tiểu Tuyết!”

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Khang Tuệ Trân, cánh tay để trên bả vai và chân Nhạc Tuyết Vi, ôm cô lên, xoay người rời đi.

Phòng nghỉ khách VIP.

Nhạc Tuyết Vi cúi đầu, hai mắt nhìn chăm chăm mặt đất.

Hàn Thừa Nghị ngồi xổm bên người nàng, trên bàn trà để hòm thuốc, anh thay cô xử lý vết thương trên mặt cùng cánh tay. Tiểu nha đầu tuổi còn trẻ, thoát nhìn yếu ớt, nhưng bây giờ..... Thật đúng là bạo lực.

“A!”

Thuốc khử trùng chạm vào miệng vết thương, Nhạc Tuyết Vi có phản ứng, nhú mày.

Hàn Thừa Nghị nhẹ tay, nhú mày quan tâm: “Đau không? Còn có hơi đau, chịu khó một chút.”

Nhạc Tuyết Vi lúc này mới ý thức được, trước mắt là Hàn Thừa Nghị. Tầm mắt dừng ở trên người, Hàn Thừa Nghị ánh mắt đen láy nhìn thật kỹ, sắc bén bức người. “Anh. .... Sao anh lại ở đây?”

Hàn Thừa Nghị không trả lời, tiếp tục trên tay động tác.

“Vũ Vi còn ở nằm viện, cho nên không tiện đây đây, hiệu trưởng Kiều xảy ra chuyện, anh liền. ....”

“Ha?” Anh còn chưa nói xong, Nhạc Tuyết Vi cười lớn đánh gãy lời anh, “Ha ha. .... Kiều Vũ Vi không tiện, anh thay cô ta đến? Hàn Thừa Nghị, anh thật buồn cười!”

Hàn Thừa Nghị nhú mi, muốn giải thích.

“Tiểu Tuyết, em đừng như vậy. Anh tới gặp Kiều Vũ Vi là muốn nói rõ ràng với cô ấy, nhưng buổi tối hôm đó, cô ấy có chuyện. Hơn nữa, em đột nhiên trở về. .... Không phải anh muốn lừa em, anh chỉ không muốn em hiểu lầm”

“Được rồi!” Nhạc Tuyết Vi không kiên nhẫn ngắt lời, lắc đầu nói, “Tôi không muốn nghe lời này, ba tôi còn đang cấp cứu. Chuyện của anh và Kiều Vũ Vi, tôi không có hứng thú nghe!”

Nói đến Kiều Vũ Vi, Hàn Thừa Nghị đứng lên, ngồi xuống bên người Nhạc Tuyết Vi, đôi tay nắm lấy tay cô. “Tiểu Tuyết, em cùng Kiều hiệu trưởng là cha con?”

Trải qua chuyện vừa rồi, Nhạc Tuyết Vi rõ ràng, quan hệ cô cùng Kiều Vũ Vi không giấu được. Tuy rằng thật sự cô không muốn thừa nhận, cô và Kiều gia có quan hệ, nhưng hiện tại, cô chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

“Đúng, tôi là con gái của Kiều Vạn Đông nhưng tôi không do ba nuôi lớn. Mẹ tôi vừa chết, ba đã mang theo Khang Tuệ Trân cùng Kiều Vũ Vi vào cửa.”

Nhạc Tuyết Vi nói, nghiêng mặt nhìn Hàn Thừa Nghị, đầu khổ cười: “Rất buồn cười? Mẹ tôi là vợ cả của Kiều Vạn Đông nhưng Kiều Vũ Vi lại lớn tuổi hơn tôi! Ha ha a. .... Tôi không phải không thể tiếp nhận ba cưới mẹ kế, chỉ là tôi không thể tiếp nhận được ba đã phản bội mẹ lúc còn sống!”

Nghĩ đến mẹ đã qua đời, Nhạc Tuyết Vi giấu tay che mặt, nước mắt từ khe hở ngón tay tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 150: Trận Đầu Tiên: Bại

Lúc này, Hàn Thừa Nghị nói gì đều không thích hợp, cái gì anh cũng không nói, chỉ mở ra hai tay yên lặng ôm Nhạc Tuyết Vi vào trong ngực.

“Ô ô. ....” Nhạc Tuyết Vi ghé vào đầu vai anh, khóc không ngừng.

“Thừa Nghị!”

Cửa phòng nghỉ bị mở ra, Kiều Vũ Vi ngồi trên xe lăn, y tá đẩy xe tiến vào, hai mắt căm tức nhìn Nhạc Tuyết Vi, lúc nhìn Hàn Thừa Nghị, lại làm ra vẻ đầy tủi thân, bộ dáng điềm đạm đáng yêu ai oán.

“Thừa Nghị, hai người. .... Làm gì vậy?”

Hàn Thừa Nghị trầm mặc, mặc dù hơi giật mình, nhưng không chút kinh hoảng. Chuyện anh và Nhạc Tuyết Vi, anh muốn nói cho Kiều Vũ Vi, nhân cơ hội này, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.

Anh đứng lên, tay lại bị Nhạc Tuyết Vi kéo lại. Hàn Thừa Nghị cúi đầu nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, đáy mắt đều là lo lắng. Hàn Thừa Nghị cười cười, “Không có việc gì, không cần lo lắng.”

Anh nói không cần lo lắng, Nhạc Tuyết Vi kiên định, buông anh ra.

Hàn Thừa Nghị chậm chậm đi đến trước mặt Kiều Vũ Vi, đôi mắt màu trà bằng phẳng cùng kiên nghị. “Vũ Vi, buổi tối hôm đó anh đã định nói với em. Anh thích Tiểu Tuyết, anh xin lỗi, hôn sự của chúng ta, chỉ có thể bỏ đi, anh cùng Tiểu Tuyết ở để đô đã. ....”

“Không! Đừng nói nữa!”

Hàn Thừa Nghị còn chưa nói xong, đã bị tiếng quát sắc nhọn chói tai, gần như cuồng loạn của Kiều Vũ Vi đánh gãy.

Mỗi một từ anh nói, đều là trí mạng với Kiều Vũ Vi!

Sắc mặt Kiều Vũ Vi đóng băng, tâm như tro tàn nhìn Hàn Thừa Nghị, không thể tiếp thu lời anh nói! Không, không thể như vậy! Mắt thấy mình sắp trở thành vợ anh, phu nhân tổng giám đốc tập đoàn D·S!

Bây giờ là sao? Hàn Thừa Nghị nói một câu, khiến cho mộng tưởng của Kiều Vũ Vi đều tan biến. Không, Kiều Vũ Vi không chấp nhận! Quả nhiên Nhạc Tuyết Vi là tiểu hồ ly, Hàn Thừa Nghị bị nó câu dẫn rồi!

Kiều Vũ Vi hét chói tai lắc đầu, đột nhiên chuyển động xe lăn, thay đổi phương hướng, nhanh chóng rời đi, y tá cũng không kịp phản ứng.

“Vũ Vi?”

Hàn Thừa Nghị thấy thần sắc Kiều Vũ Vi không thích hợp, lo lắng Kiều Vũ Vi xảy ra chuyện, cất bước đuổi theo.

Lại bị Nhạc Tuyết Vi kéo lại, Nhạc Tuyết Vi cau mày lắc đầu: “Anh không được đi!”

“Tiểu Tuyết! Tâm trạng Vũ Vi không tốt, anh lo lắng cô ấy sẽ xảy ra chuyện, em . . . . . Anh chỉ đi nhìn cô ấy, xác nhận cô ấy không có việc gì!” Hàn Thừa Nghị nôn nóng giải thích, giữa người yêu và ân nhân, anh căn cứ vào tình huống trước mắt mà đưa ra lựa chọn.

“Anh không được đi !” Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, cô không cần phân rõ phải trái, cô chỉ biết là cô không muốn anh đi, “Anh không đi cũng sẽ có người đi!”

Hàn Thừa Nghị nhũn mày, do dự một lát, cuối cùng đẩy Nhạc Tuyết Vi ra, đi ra phòng nghỉ đuổi theo Kiều Vũ Vi.

Nhạc Tuyết Vi ngậy ngốc đứng tại chỗ, đáy lòng thật lạnh. Chỉ một lựa chọn nho nhỏ, Hàn Thừa Nghị liền dễ dàng hướng về phía Kiều Vũ Vi! Đây là trận chiến công khai đầu tiên của cô và Kiều Vũ Vi, cô hoàn toàn bại trận!

Mà Kiều Vũ Vi vội vàng đẩy xe lăn một đường chạy như điên ra ngoài, cảm xúc cực kỳ kích động, không biết nên chạy đi đâu, lại nên làm gì để giữ Hàn Thừa Nghị lại. Nghe được phía sau dần dần tới gần tiếng bước chân cùng tiếng gọi âm ỉ, Kiều Vũ Vi quyết định buông tay một bác.

“Vũ Vi!”

Hàn Thừa Nghị đuổi theo sát cô, trên mặt khó nén vẻ nôn nóng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 151: Lấy Cái Chết Để Ép Buộc

Editor: Chi Misaki

"Anh đừng tới đây!" Kiều Vũ Vi khóc lắc đầu: " Vì sao anh lại đối với em như vậy? Anh nói anh thích em, muốn kết hôn với em! Nhưng hiện tại anh lại nói không cần em nữa! Em có chỗ nào không tốt? Có phải là không xinh đẹp bằng cô ta cho nên anh ghét bỏ em hay không?" "Không phải!" Hàn Thừa Nghị lắc đầu liên tục phủ nhận, áy náy nói: "Thực xin lỗi Vũ Vi, chuyện này là tôi không tốt, là tôi đã suy xét không chu toàn. Lúc ấy tôi thực sự muốn kết hôn với em, nếu không có Tiểu Tuyết, tôi nhất định sẽ thực hiện lời hứa này. Nhưng hiện tại không thể, tôi đã có Tiểu Tuyết, em có ơn cứu mạng với tôi, cả đời này tôi cũng sẽ không quên! Em muốn cái gì tôi cũng sẽ tận lực bù đắp cho em."

Những lời này đều không thể trấn an Kiều Vũ Vi, ngược lại càng khiến cô ta thêm điên cuồng, tuyệt vọng.

"Không!" Kiều Vũ Vi càng khóc to hơn, cô ta không ngừng lắc đầu, khàn giọng gào thét: "Anh đối tốt với em như thế chỉ là vì em đã từng có ơn cứu mạng anh thôi sao? Anh thực sự chưa từng một lần thích em sao?"

Đối mặt với lời chất vấn này, Hàn Thừa Nghị chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: "Thực xin lỗi."

"A!" Kiều Vũ Vi khóc đỏ cả mắt, không tiếp nhận được hiện thực này, cô ta đột nhiên từ trên xe lăn đứng dậy.

Thân thể của cô ta vốn đã cực kỳ suy yếu, miệng vết thương trên người còn chưa kịp khép lại, lại đột nhiên đứng lên, cơ thể vô lực, vùng vẫy lại khiến miệng vết thương nứt ra... Kiều Vũ Vi thống khổ che miệng vết thương, sống chết đẩy xe lăn ra, liều mạng chạy về phía cuối hành lang.

"Vũ Vi!"

Hàn Thừa Nghị gầm nhẹ một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Dùng hết toàn lực nên Kiều Vũ Vi chạy rất nhanh, miệng vết thương nứt toác, máu tươi không ngừng thấm đẫm quần áo bệnh nhân đơn bạc, nhìn qua thật khiến người ta kinh hãi!

Hàn Thừa Nghị nóng nảy, quát: "Vũ Vi, mau dừng lại! Em chảy máu rồi!"

"Không, em không cần anh lo!" Kiều Vũ Vi chạy như điên tới cuối hành lang, hơn nữa nhanh chóng dạng chân ngồi ở trên bệ cửa sổ, người nghiêng ra phía bên ngoài.

"Vũ Vi!" Hàn Thừa Nghị bị hành động này của cô làm cho hù sợ, cô muốn làm gì đây?" Em đi xuống! Ở đó rất nguy hiểm, sẽ té ngã!"

"Anh không cần em nữa! Anh không cần em nữa!" Kiều Vũ Vi cắn bản không nghe anh nói, đầu óc quay cuồng khóc nức lên: "Dù sao anh cũng không cần em nữa! Anh không cần lo cho em, để cho em té xuống càng tốt, để cho em ngã chết, như vậy mọi chuyện đều kết thúc, anh cũng không phải lo nữa!"

Hàn Thừa Nghị nhúc đầu suy nghĩ, anh không nghĩ tới phản ứng của Kiều Vũ Vi khi biết sự thật sẽ lớn như vậy, hiện tại anh đã bó tay chịu trôi.

"Em cứ xuống trước đã, có gì lại nói, chúng ta xuống đây rồi nói được không?"

Kiều Vũ Vi ngồi ở chỗ đó, lưng lay như sắp đổ, tùy lúc đều có thể ngã xuống. Anh làm sao có thể trơ mắt nhìn ân nhân cứu mạng ngày xưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

"Thừa Nghị, anh không cần em! Em có chỗ nào không tốt, anh nói cho em biết, em sẽ thay đổi mà! Nếu anh thực sự không cần em, em cũng không muốn sống nữa!" Kiều Vũ Vi ra vẻ không nghe, cô ta chỉ biết là, cô ta không thể buông tha cho Hàn Thừa Nghị, buông Hàn Thừa Nghị ra rồi, cái gì cô ta cũng không còn!

Mi tâm Hàn Thừa Nghị cau chặt, không biết nên làm cái gì cho phải. Tâm tình Kiều Vũ Vi quá kích động, tình huống trước mắt, anh cũng không dám nói gì đến kích thích cô ta, nhưng Tiểu Tuyết bên kia...

Bắt gặp Hàn Thừa Nghị do dự, sắc mặt Kiều Vũ Vi càng khó coi hơn, chân còn lại cũng đặt ra ngoài cửa sổ!

"Vũ Vi!" Hàn Thừa Nghị kinh hãi, bước về phía trước hai bước.

"Được! Anh không cần em! Hiện tại em liền nhảy xuống!" Hai tay Kiều Vũ Vi khê chống lên bệ, làm bộ như muốn nhảy xuống.

"Đừng! Vũ Vi. Có chuyện gì chúng ta từ từ nói, em đừng kích động như vậy! Em xuống đi!" Trong lúc cấp bách, Hàn Thừa Nghị chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp: "Em đừng kích động, được không? Em mau xuống đây! Em muốn thế nào tôi cũng sẽ đồng ý với em!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 152: Mặt Lạnh, Tâm Càng Lạnh Hơn

"Thật ?" Cơ thể Kiều Vũ Vi vẫn đang hướng ra phía ngoài, nghe anh nói, cô ta liền nghiêng đầu nhìn lại: "Không gạt em chứ?" "... Thật sự." Hàn Thừa Nghị không thể tránh chỉ có thể gạt đầu, lúc này anh còn có thể nói cái gì?

"Thừa Nghị!" Kiều Vũ Vi vô cùng kích động, tay ôm lấy sau gáy anh, Hàn Thừa Nghị tiến lên mở tay ra vừa vặn đón được cô ta. Kiều Vũ Vi vẫn chưa hết sợ, ngồi khóc: "Làm em sợ muốn chết, em nghĩ anh thực sự không cần em nữa!"

Cô ta ôm lấy miệng vết thương, thống khổ cau mày: "Đau quá, Thừa Nghị, em đau quá!"

"Đừng sợ, lập tức để bác sĩ tới xem." Hàn Thừa Nghị tay ôm Kiều Vũ Vi, tuần mi vẫn nhủ chặt, ngẩng đầu nhìn về phía hành lang cách đó không xa, Nhạc Tuyết Vi không biết đã đuổi theo từ lúc nào, cô đứng đó không chút thay đổi nhìn bọn họ.

"Tiểu Tuyết..."

Hàn Thừa Nghị cả kinh, theo bản năng đẩy Kiều Vũ Vi ra. Kiều Vũ Vi cũng nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi, con người vừa chuyển tay liền gắt gao ôm lấy Hàn Thừa Nghị.

"Hừ..." Khóe miệng Nhạc Tuyết Vi khẽ nhếch tạo thành một nụ cười lạnh. Ý lạnh nhất thời lan ra cả đáy mắt dừng lại trên người Hàn Thừa Nghị cùng Kiều Vũ Vi một giây, sau đó, cô nhanh chóng xoay người, không chút lưu luyến rời đi.

"Tiểu Tuyết!" Hàn Thừa Nghị cảm thấy không ổn liền đứng dậy muốn đuổi theo cô.

Nhưng Kiều Vũ Vi lại túm chặt lấy không cho anh đi: "Thừa Nghị... Anh muốn đi sao? Những gì anh vừa mới nói đều là gạt em? Anh vẫn không cần em, vậy anh còn kéo em xuống làm gì?" Cô ta nói xong hốc mắt lại đỏ lên.

"..." Hàn Thừa Nghị cúi đầu nhìn Kiều Vũ Vi, sốt ruột vô cùng. Tuy anh lo cho Nhạc Tuyết Vi, nhưng anh tin cô sẽ không cần quấy như Kiều Vũ Vi... Việc cấp bách trước mắt vẫn là dàn xếp xong cho Kiều Vũ Vi rồi lại nói, miệng vết thương của cô vẫn còn đang chảy máu.

"Tôi trước đưa em về phòng bệnh, miệng vết thương của em cần được xử lý."

Tránh đi đề tài nhạy cảm kia, Hàn Thừa Nghị bế Kiều Vũ Vi lên, đưa về phòng bệnh, mời bác sĩ đến băng bó vết thương cho cô ta lần nữa.

Nhạc Tuyết Vi cũng không có đi xa, cô quay lại phòng mổ, Kiều Vạn Đông vẫn còn đang cấp cứu bên trong. Cô không có ngoan độc như hai mẹ con Khang Tuệ Trân, lúc này cô chỉ muốn quan tâm tới an nguy của ba, những cái khác để sau hãy nói!

Xử lý xong Kiều Vũ Vi Hàn Thừa Nghị vội vàng chạy tới, Nhạc Tuyết Vi một mình canh giữ trước cửa phòng mổ, bóng cô thẳng tắp như một pho tượng, thật lâu cũng chưa từng thay đổi.

"Tiểu Tuyết..."

Hàn Thừa Nghị tiến lên hai bước, gọi cô một tiếng

Lúc này cửa phòng giả phẫu đột nhiên mở ra, như cảm giác được, hai tay Nhạc Tuyết Vi nắm chặt xông tới.

"Ba, ba!" Kiều Vạn Đông nằm ở trên giường bị đẩy ra ngoài, Nhạc Tuyết Vi khấn trương cầm lấy tay ông, nhìn về phía bác sĩ, hơi sưng phù đầy đáy mắt: "Bác sĩ, ba tôi ông ấy... Ông ấy như thế nào?"

Bác sĩ tháo khẩu trang ra giải thích: "Ca phẫu thuật thành công, máu tụ trong đầu đã được lấy ra hoàn toàn, trước mắt có điều còn phải xem tình trạng của người bệnh, cần đưa vào phòng theo dõi vài ngày, việc có thể tỉnh lại hay không còn rất khó nói."

"..."

Nghe bác sĩ nói xong, hai bên thái dương Nhạc Tuyết Vi như co rút lại, trước mắt liền tối sầm, chân đứng không vững thiếu chút nữa thì ngã xuống.

"Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị nhanh tay lẹ mắt ôm cô vào trong ngực.

Hai tay Nhạc Tuyết Vi đỡ lấy hai bên thái dương, nhìn Kiều Vạn Đông vẫn hôn mê chưa tỉnh bị đẩy vào phòng theo dõi, trong đầu tất cả đều là hình ảnh trước năm cô 6 tuổi khi mẹ còn tại thế, hình ảnh một nhà ba người hạnh phúc... Chỉ có điều, những ký ức đó như đã dần xa vời...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 153: Anh Hối Hận Sao?

Editor: Chi Misaki

Nhạc Tuyết Vi không nén nổi đau lòng, thì thào.

"Ba, ba..."

Biến cố đột nhiên đến, nếu Kiều Vạn Đông không xảy ra tranh đoạt với Khang Tuệ Trân, mọi việc cũng sẽ không đến nông nỗi này. Mà hơn hết Nhạc Tuyết Vi cảm thấy được chính bản thân cô cũng cần phải có trách nhiệm!

Nhạc Tuyết Vi suy sụp té trên mặt đất, cảm thấy trái tim một trận quặn thắt đau đớn. Cô không ngừng đâm vào ngực mình, cũng chẳng hy vọng nó sẽ giúp cô bớt đau thêm tí nào.

"Tiểu Tuyết, đừng như vậy..." Hàn Thừa Nghị đau lòng ôm chặt cô, không ngừng an ủi: "Anh sẽ mời bác sĩ tốt nhất đến chữa trị cho ba, ông ấy sẽ không có việc gì, nhất định sẽ tỉnh lại." Nói xong, anh cúi đầu, nụ hôn nhẹ nhàng khẽ rơi trên mái tóc cô.

Nhạc Tuyết Vi lại giống như bị điện giật, toàn thân chấn động, mạnh mẽ đẩy ra Hàn Thừa Nghị ra, hung dữ nhìn chằm chằm anh: "Anh tránh ra cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh. Anh dựa vào đâu mà kêu ông ấy là ba? Một tiếng ‘ba’ này là anh theo tôi gọi hay là Kiều Vũ Vi?"

"Tiểu Tuyết! Tình huống vừa rồi em không thấy sao? Kiều Vũ Vi cực kỳ kích động, anh sợ cô ấy sẽ làm việc dại dột." Hai tay Hàn Thừa Nghị muốn giữ lấy Nhạc Tuyết Vi, lại bị cô linh hoạt né tránh. Tay anh chỉ có thể dừng lại giữa không trung, đầu ngón tay vô cảm mà đau đớn.

"Hừ!" Nhạc Tuyết Vi liếc xéo Hàn Thừa Nghị, cất giọng mỉa mai cười nói: "Hàn Tam Thiếu vốn lãnh khốc vô tình thì ra lại là người thiện lương như thế? Tam Thiếu sao có thể vô duyên vô cớ đối tốt với một người? Nếu anh đã lo lắng cho Kiều Vũ Vi như vậy thì không cần giải thích nữa, trong lòng anh có cô ta đúng không? Một khi đã như vậy, vì sao lúc trước anh lại muốn kết hôn với tôi?"

Hàn Thừa Nghị kiềm chế lại, đẩy mắt hiện lên một tia chán chờ.

Nhạc Tuyết Vi thu hết vẻ mặt của anh vào đáy mắt, giọng nói càng thêm lạnh: "Bị tôi nói trúng rồi? Xem ra tôi thật hiểu anh. Như thế nào? Hiện tại nhìn thấy Kiều Vũ Vi có phải là hối hận rồi không? Kỳ thật, anh căn bản không muốn kết hôn với tôi, chẳng qua lúc ấy là bị tôi kích thích đúng không?"

"Em!" Hàn Thừa Nghị có cảm giác nhất thời hết đường chối cãi, vừa nóng vừa giận, theo bản năng vung tay lên.

Tiểu Tuyết tại sao lại không tin tưởng anh? Bọn họ kết làm vợ chồng là có mẹ anh đứng đó làm chứng! Chẳng lẽ cô cho rằng anh là người thích lấy việc kết hôn ra làm trò đùa, tùy tiện lấy ai cũng có thể được, là người dễ hối hận như vậy?

Nhạc Tuyết Vi thấy anh giơ tay lên, đáy mắt nhất thời xám như tro tàn. Một tay giữ chặt lấy bàn tay Hàn Thừa Nghị đang giơ lên, trừng mắt gầm nhẹ: "Muốn đánh tôi? Hừ! Khang Tuệ Trân đánh tôi, Kiều Vũ Vi đánh tôi, hiện tại... Anh cũng muốn đánh tôi sao? Được, đánh đi!"

"Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị thu tay lại, sợ cô không cẩn thận sẽ làm bị thương chính mình. Kết quả một thoáng thất thần, Nhạc Tuyết Vi liền buông lỏng tay ra, thân thể lao đảo liên tục lui về sau.

"Tiểu Tuyết!" Hàn Thừa Nghị khẩn trương tiến lên kéo cô lại nhưng lại không giữ chặt được.

Nhạc Tuyết Vi vịn tường đứng đó, nhìn Hàn Thừa Nghị lắc đầu: "Anh đừng tới đây, đừng đụng vào tôi. Anh biết không? Tôi hiện tại đang nhìn anh, tay của anh, vòng ôm của anh... Mỗi nơi bị Kiều Vũ Vi chạm qua, đều vô cùng dơ bẩn!"

"..." Khóe mắt Hàn Thừa Nghị giật giật, kinh ngạc nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, không thể tin được những gì cô vừa nói, cô chê anh bẩn? Bị cô chọc cho tức điên, nếu không phải thật yêu cô, anh thực sự muốn cho cô một cái tát!

Hàn Thừa Nghị bị chọc giận không biết phải nói gì, Nhạc Tuyết Vi thì lại thấy là anh không phản bác được gì.

"Hừ! Không lời nào để nói sao? Tôi đi!"

Nhạc Tuyết Vi không để ý đến anh nữa, xoay người chạy về phía thang máy. Cô không muốn ở chỗ này thêm nữa, cô thật sự sợ hãi, sợ Kiều Vũ Vi một lần nữa xuất hiện, mà Hàn Thừa nghị vẫn như cũ chọn đứng về phía Kiều Vũ Vi!

"Tiểu Tuyết, quay lại! Em đi đâu?"

Nhạc Tuyết Vi chạy ra khỏi bệnh viện, Hàn Thừa Nghị đuổi sát theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 154: Liên Tục Gặp Khó Khăn

Editor: Chi Misaki

Nhạc Tuyết Vi chặn một chiếc taxi tại cửa bệnh viện, chạy thẳng đến nhà bà ngoại. "Tam Thiếu!"

Nghê Tuấn đúng lúc lái xe qua, dừng lại bên người Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị mở cửa lên xe, vội nói: "Mau đuổi theo chiếc chở Tiểu Tuyết đằng trước!"

“Vâng ạ!”

Xe dừng trước "Thùy Ngạn Danh Đô", Nhạc Tuyết Vi lao ra khỏi taxi, biết Hàn Thừa Nghị đuổi theo phía sau nên cô liều mạng chạy về phía trước.

"Tiểu Tuyết!" Nghe Tuấn còn chưa có dừng hẳn xe, Hàn Thừa Nghị đã mở cửa xe vọt xuống, đuổi theo Nhạc Tuyết Vi: "Đừng chạy, dừng lại, hãy nghe anh nói!"

Nhạc Tuyết Vi vừa chạy vừa thở hổn hển, biết có trốn cũng không thoát, cô đành đứng lại, xoay người nhìn anh: "Tôi nghe anh nói, anh đừng tới đây... Cứ đứng ở chỗ đó nói đi!"

Hàn Thừa Nghị nghe thế bèn thuận theo dừng bước, nhìn Nhạc Tuyết Vi giơ tay lên, ánh mắt cùng giọng nói không tự chủ được liền trở nên dịu dàng: "Được, anh không qua đó, anh đứng ở đây nói. Anh đối với Kiều Vũ Vi không phải như em nghĩ, anh cùng cô ấy không có... Từ khi có em, anh chưa từng chạm qua người khác, em hãy tin anh được không?"

Nhạc Tuyết Vi sững sốt, ánh mắt đen láy hốt hoảng tròn to, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch.

Bởi vì hiểu rất rõ tính cách của Hàn Thừa Nghị, hiểu rất rõ tính tình của anh, cho nên cô biết anh nhất định không nói dối, cũng biết anh chấp nhận giải thích là đã buông xuống sự kiêu ngạo của chính mình, anh- Hàn gia Tam Thiếu vẫn luôn là người cao cao tại thượng.

Cũng không phải là không cảm động, cái mũi của Nhạc Tuyết Vi có chút chua xót, nước mắt liền muốn rơi xuống. Ngắm lại tình huống vừa rồi của Kiều Vũ Vi, Hàn Thừa Nghị làm 'bạn trai trước' của cô ta, đích thị là không thể bỏ mặc không quan được.

Trước kia cô cũng sẽ không để tâm đến ánh mắt của người khác, nhưng người đó là Hàn Thừa Nghị, lại khiến cô không thể không so đo từng ly từng tý.

Nhận ra cô dao động, Hàn Thừa Nghị liền tiến lên hai bước, thủ đưa bàn tay về phía cô, tiện thể mượn lực ôm người vào trong lòng, thở phào một hơi, trống ngực vẫn còn đang đập thình thịch.

"Hu hu..." Nhạc Tuyết Vi mồi một ngã vào trong lòng anh, vươn nắm tay đâm vào ngực anh, nửa là trách cứ nửa là làm nũng mắng: "Lần sau anh đừng như thế nữa! Em biết anh cùng Kiều Vũ Vi vốn dĩ mới là một đôi, nhưng hiện tại anh đã có vợ, chúng ta đã kết hôn rồi!"

Nhạc Tuyết Vi giương mắt nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, trong đôi mắt đen láy bị bao phủ bởi một làn hơi nước, ướt át động lòng người, khiến cho trái tim Hàn Thừa Nghị như bị tan chảy.

Hàn Thừa Nghị ôm người trong lòng càng thêm chặt, nói với cô: "Đứa ngốc, anh còn có thể quên em mới là vợ anh sao? Trái lại là em, về sau đừng nói những lời chọc tức anh như thế, được không?"

"Ừm..." Nhạc Tuyết Vi khẽ gật, nói vài ba câu mà đã nóng nảy rồi.

Hàn Thừa Nghị một bên lau nước mắt cho cô, một bên ôm cô đi về phía nhà bà ngoại "Nếu đã đến đây rồi thì chúng ta liền đi thăm bà ngoại thôi, em đột nhiên trở về ngay cả anh cũng không biết, cũng không thèm về nhà bà ngoại, em thật là đứa nhỏ hư đấy."

Nhạc Tuyết Vi hấp háy cái mũi: "Em vốn nghĩ muốn cho anh một kinh hỉ mà, mai là sinh nhật em."

Hàn Thừa Nghị có chút kinh ngạc, lập tức giơ tay lên vỗ trán thở dài: "Chỉ trách anh, trách anh a, anh vậy mà lại không biết mai là sinh nhật của bà xã..."

Lời này khiến cho mặt Nhạc Tuyết Vi nóng ran, vừa định phân bác lại hai câu, há miệng lại không tìm ra lời nào để nói. Cô lập tức nghiêng đầu hừ một tiếng nói: "Đây chính là anh sai... Anh phải đền bù cho em!"

Hàn Thừa Nghị cười xấu xa dựa vào trên người Nhạc Tuyết Vi, mảy rậm khẽ nhủ: "Được, cho em... Tất cả đều cho em!"

"Đừng làm loạn..."

Mắt thấy hai người hòa thuận trở lại, di động của Hàn Thừa Nghị lại vang lên, mở ra liền thấy lại là 'Kiều Vũ Vi'. Sắc mặt Nhạc Tuyết Vi trầm xuống, vừa mới suôn sẻ được chút, rắc rối lại tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 155: Sóng Trước Chưa Lặng, Sóng Sau Đã Tới

"Tiểu Tuyết, anh..." Hàn Thừa Nghị nắm chặt di động, do dự nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi. "Không được tiếp!" Nhạc Tuyết Vi không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Hàn Thừa Nghị nhanh chóng để điện thoại xuống, nhấc tay làm động tác thỏa hiệp: "Không tiếp, không tiếp, em nói không tiếp liền không tiếp."

Trong khi điện thoại vẫn còn đang réo trong túi Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi đã bực mình xoay người đi về phía trước. Hàn Thừa Nghị theo sát sau lưng cô, vội đến sát đầu mẹ trán.

Mắt thấy đã đến nhà bà ngoại, Nhạc Tuyết Vi liền đứng ở cửa nhấn chuông.

"Ai đấy?"

"Bà ngoại, là con, Tuyết Vi." Nhạc Tuyết Vi dán sát lại bộ đàm trước mặt nói, Hàn Thừa Nghị cũng tới gần theo: "Bà ngoại, còn có con, Thừa Nghị."

Nhạc Tuyết Vi trừng mắt nhìn Hàn Thừa Nghị, hừ một tiếng nói: "'Bà ngoại', 'Bà ngoại', gọi cũng thật trôi chảy nha!"

Hàn Thừa Nghị nghe thấy giọng cô đã mềm xuống, thừa thế liền giữ chặt tay cô, Nhạc Tuyết Vi cũng không tránh, đây coi như là đã làm lành, cô đẩy cửa sắt khắc hoa văn ra, hai người chuẩn bị cùng nhau bước vào.

"Tam Thiếu!"

Hàn Thừa Nghị vừa bước được một chân vào bên trong cửa, Nghe Tuấn lại tiến lên, vội vàng gọi anh lại.

"Chuyện gì?" Hàn Thừa Nghị nhíu mày, Nghe Tuấn khẩn cấp gọi anh chắc hẳn lại có chuyện gì phiền toái rồi.

Nghe Tuấn do dự nhìn Nhạc Tuyết Vi, đến gần hai bước đứng sát bên người Hàn Thừa Nghị đề thấp giọng nói: "Tam Thiếu, bệnh viện bên kia gọi điện thoại tới, nói là bệnh tình của Kiều tiểu thư có chút phức tạp, đã có kết quả kiểm tra của hai ngày trước, tựa hồ là không tốt lắm."

Hàn Thừa Nghị vừa nghe thấy liền không dấu nổi kinh ngạc: "Không phải vết thương ngoài da thôi sao? Hôm nay miệng vết thương có chút rách ra, nhưng cái này cũng không tính là chuyện gì lớn."

Nghe Tuấn lắc đầu nói: "Cụ thể không rõ ràng lắm, ngài xem, hiện tại có muốn qua xem không?"

"Này..." Hàn Thừa Nghị còn chưa nói xong, tay Nhạc Tuyết Vi đã rút khỏi tay anh.

Nhạc Tuyết Vi mở to hai mắt tức giận nhìn Hàn Thừa Nghị, bao trùm đầy mắt là nỗi thê lương tuyệt vọng: "Hàn Thừa Nghị, bây giờ anh đi theo em vào nhà bà ngoại hay là qua nhìn Kiều Vũ Vi?"

"Anh..." Hàn Thừa Nghị bị làm khó, hai lựa chọn này căn bản là không nên đưa ra để chọn lựa, giờ phút này trong lòng anh liền có chút mâu thuẫn. Hàn Thừa Nghị thử đi thuyết phục Nhạc Tuyết Vi: "Tiểu Tuyết, trước anh cùng em vào thăm bà ngoại, nhưng anh không thể ở lâu, bệnh viện bên kia..."

"Anh đi đi!" Nhạc Tuyết Vi không nghe anh nói xong, cánh tay đã chỉ ra ngoài: "Hiện tại anh liền đi! Tôi cũng không cần anh tới thăm bà ngoại, bà ngoại cũng không cần anh tới thăm! Nếu đi, hiện tại liền đi cho tôi!"

"Tiểu Tuyết!" Hàn Thừa Nghị thật sự nóng nảy, môi mím chặt, gân xanh trên trán vì kích động mà có chút găm lên: "Em đừng có không hiểu chuyện như vậy, Kiều Vũ Vi tốt xấu gì cũng là chị gái em, cô ấy bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện, trên người còn có vết thương..."

Lời này đã triệt để kích thích Nhạc Tuyết Vi.

Thân thể đơn bạc của Nhạc Tuyết Vi giờ phút này giống như giấy cung bị kéo căng, gầy, mảnh nhưng lại tản mát ra một loại trấn định cùng lạnh nhạt.

Cô không chút hoang mang, kéo cửa ra đi vào, thuận tiện nhốt Hàn Thừa Nghị ở bên ngoài cửa lớn. Cách một cánh cửa, Nhạc Tuyết Vi nhìn chăm chăm Hàn Thừa Nghị cười lạnh, nói: "Anh nói sai rồi, tôi không phải không hiểu chuyện mà là tôi chưa từng coi Kiều Vũ Vi là chị mình, mẹ con Kiều Vũ Vi cùng tôi mãi mãi đứng về hai phía đối lập nhau. Nếu anh lựa chọn cô ta, đó chính là cùng tôi đối nghịch, tôi nói vậy đã đủ hiểu rồi chứ?"

Nói xong, Nhạc Tuyết Vi liền quay người đi vào bên trong.

Hàn Thừa Nghị đứng sững sờ ở ngoài cửa, khuôn mặt anh tuần đầy kinh ngạc cùng bất đắc dĩ.

"Tam Thiếu..." Nghe Tuấn còn đứng sau lưng anh, chờ anh ra chỉ thị.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

# Chương 156: Bệnh Của Kiều Vũ Vi

Editor: Nguyễn

Hàn Thừa Nghị duỗi tay xoa trán, thờ dài, “Được rồi, trước đi bệnh viện.”

“Vây Tam thiếu phu nhân. ....” Nghe Tuấn do dự, “Nếu không, ngài vào đồ dành Tam thiếu phu nhân đi!”

Bộ dáng Nhạc Tuyết Vi thoát nhìn rất lạnh lùng cứng rắn, loại vẻ mặt này không phù hợp với tính tình cô, lúc này, cô không giống như cãi nhau bình thường, như là thật sự thương tâm, tức giận. Làm người đứng xem, Nghe Tuấn còn rõ ràng hơn Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: “Không sao, trước nay cô ấy đều như vậy, sẽ không coi là thật.”

Nghe Tuấn cúi đầu nhú mày, trong lòng không đồng ý, nhưng lại không biết nói cái gì cho tốt.

Bệnh viện Thành phố T, văn phòng bác sĩ ngoại khoa.

Hàn Thừa Nghị, Khang Tuệ Trân ngồi mặt đối mặt với bác sĩ, nghe bác sĩ nói bệnh tình của Kiều Vũ Vi.

“..... Tình huống là như vậy, tuy rằng hiện tại bệnh trạng còn không rõ ràng, đây là một loại bệnh có tính di truyền, thời gian phát bệnh không xác định, xիր là chuyện sớm hay muộn.” Bác sĩ nói một đồng từ y học, cuối cùng tổng kết.

“Lần này Kiều tiểu thư bị ngoại thương, là nguyên nhân dẫn đến tình trạng hiện nay, cho nên, hiện tại đã có bệnh trạng rất nhỏ, bề ngoài nhìn không ra, nhưng kết quả kiểm tra đã rõ. Ý kiến của chúng tôi là, hai người nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng đi!”

Hàn Thừa Nghị nghe xong, trầm mặc thật lâu. Mà sắc mặt Khang Tuệ Trân đã hoàn toàn thay đổi, trong tái nhợt lộ ra tro tàn!

Hàn Thừa Nghị nhìn về phía Khang Tuệ Trân, hỏi: “Bác gái, bác sĩ nói đây là di truyền, bác cùng bác trai có ai bị loại bệnh này không?”

Khang Tuệ Trân hoảng loạn bất an lắc đầu, ánh mắt lập loè không ngừng, môi cũng run rẩy: “Không biết! Chúng ta cũng không để ý, có lẽ..... Chúng ta đều chưa phát bệnh?” “Không có khả năng.” Bác sĩ đánh gãy lời Khang Tuệ Trân, phủ định nói, “Nếu cha mẹ tới tuổi này còn không phát bệnh, đã nói lên các người không có bệnh. Bệnh này cũng có thể là di truyền cách thế hệ, hoặc cậu, bác, cô đều có khả năng. ....”

“A! Phải không? Đứa nhỏ này không biết di truyền ai. ....” Khang Tuệ Trân thất thần, hiển nhiên hoàn toàn không có tâm trạng.

Hàn Thừa Nghị neho mắt đánh giá bà ta, cảm thấy phản ứng này thực khác thường. Một người mẹ, nghe nói con gái bị bệnh, phản ứng bình thường không phải là nên thương tâm khổ sở sao? Vì sao Khang Tuệ Trân lại rời rắm Kiều Vũ Vi di truyền từ ai?

“Bác gái, thời gian không còn sớm, cháu lái xe đưa bác trở về nghỉ ngơi?” Hàn Thừa Nghị khách sáo nói.

“Được!” Khang Tuệ Trân không chút suy nghĩ liền đồng ý, ra khỏi văn phòng bác sĩ, trực tiếp đi theo Hàn Thừa Nghị rời đi.

Hàn Thừa Nghị càng cảm thấy khả nghi, con gái bị bệnh, làm mẹ đã không biểu hiện thương tâm khổ sở, thậm chí ngay lúc này không muốn đi gặp con gái? Là làm mẹ rất lạnh nhạt, hay trong đó có ẩn tình gì?

Vấn đề này, không phải vấn đề anh nên quan tâm. Quan trọng nhất bây giờ là nghĩ cách cứu Kiều Vũ Vi, nếu phát hiện sớm, như vậy hy vọng chữa khỏi là rất lớn. Kiều Vũ Vi đã từng đã cứu mạng anh, lúc này đây, anh sẽ không tiếc tất cả mà cứu Kiều Vũ Vi.

“Nghe Tuấn.”

“Dạ, Tam thiếu.”

“Đi nước C liên hệ chuyên gia phương diện gan, mời đến đây xem tình huống Kiều Vũ Vi.”

“Dạ, thuộc hạ đi ngay.”

Giải quyết xong chuyện của Kiều Vũ Vi, Hàn Thừa Nghị một khắc đều không dừng lại, lập tức chạy về nhà bà ngoại Nhạc Tuyết Vi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

# Chương 157: Khang Tuệ Trân Kỳ lạ

Editor: Nguyễn

Nhưng lúc này di động Nhạc Tuyết Vi đã tắt máy, Hàn Thừa Nghị đứng ở ngoài cửa, trong phòng tối đen, không thấy ánh đèn, hiển nhiên là Nhạc Tuyết Vi cùng bà ngoại đã ngủ.

Nếu chỉ có một mình Nhạc Tuyết Vi thì Hàn Thừa Nghị có rất nhiều biện pháp mạnh mẽ mở cửa, nhưng hiện tại, Hàn Thừa Nghị chỉ có thể bất đắc dĩ xoay người rời đi, nếu xông vào dọa bà ngoại thì càng không ổn.

Lúc này Hàn Thừa Nghị cũng không biết, anh rời đi như vậy, sẽ làm anh và Nhạc Tuyết Vi có một nguy cơ rất lớn.....

Sáng sớm ngày hôm sau Nhạc Tuyết Vi đến bệnh viện, đương nhiên không phải cô đi thăm Kiều Vũ Vi, mà cô đi thăm Kiều Vạn Đông.

Ngày hôm qua lúc Kiều Vạn Đông bị đưa vào phòng giám sát, bác sĩ nói, nếu tình huống ổn định, hôm nay có thể quay lại phòng bệnh bình thường.

Tới bệnh viện, Nhạc Tuyết Vi đến phòng giám sát thăm Kiều Vạn Đông.

Bác sĩ nói tình huống của ông rất ổn định, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, có thể chuyển vào phòng bệnh bình thường, nhưng khi nào tỉnh lại thì vẫn không rõ.

Nhạc Tuyết Vi bận trước bận sau xử lý thủ tục cho Kiều Vạn Đông chuyển vào phòng bệnh bình thường, cô cảm thấy kỳ lạ là trong toàn bộ quá trình lại không nhìn thấy Khang Tuệ Trân.

Kỳ lạ, Khang Tuệ Trân có tình cảm với Kiều Vạn Đông không, cô không biết, nhưng Khang Tuệ Trân là người vì tiền tài mà không từ thủ đoạn, sao lúc này có thể yên tâm để mình cô chăm sóc Kiều Vạn Đông?

Ngày hôm qua cũng túc trực ở đây, sao hôm nay lại không thấy người đâu?

Chuyện phải làm quá nhiều, Nhạc Tuyết Vi không yên tâm để y tá chăm sóc Kiều Vạn Đông, cho nên có chuyện gì đều tự cô làm, bận rộn một chút sẽ không có thời gian nghĩ lung tung.

Giúp Kiều Vạn Đông thay quần áo xong, đã tới giữa trưa. Nhạc Tuyết Vi nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống.

Nắm tay ba, vừa mát xa vừa nói chuyện: “Ba, hôm nay ba muốn ăn gì? Ba xem ba vẫn luôn ngủ, bác sĩ nói chỉ có thể cho ba ăn thức ăn lỏng. Con bảo dì Ngô làm canh ngao cá chuối, tí nữa con sẽ về nhà lấy! Ba có đói không?”

Vừa nói, nước mắt lại rơi xuống.

Cô hận 14 năm, oán trách 14 năm, hiện giờ ba bất tỉnh nhân sự nằm ở đây, cô lại thương tâm như vậy!

Từ bệnh viện đi ra, Nhạc Tuyết Vi thấy cận vệ của Hàn Thừa Nghị đang đứng chờ.

“Tam thiếu phu nhân.”

Nhạc Tuyết Vi liếc cận vệ một cái, biểu tình lạnh lùng, không nói một lời, vòng qua xe của cận vệ, tự vẫy xe taxi, cứ vậy mà đi.

“Dì Ngô, con đã trở về.”

Tối Kiều gia, dì Ngô đã chuẩn bị canh, không chỉ như thế, trên bàn cơm cũng dọn đồ ăn.

“Tuyết Vi tới..... Con cũng ăn đi? Nhanh, con ăn trước ít đồ đi.” Dì Ngô đau lòng kéo Nhạc Tuyết Vi ngồi xuống, ánh mắt tràn đầy từ ái, thờ dài, “Ài, không thể tưởng được Kiều hiệu trưởng cùng mẹ con bọn họ ở chung mười mấy năm, kết quả là lại xảy ra chuyện, chăm sóc ông ấy vẫn là đứa con gái bé bỏng con.”

Nhạc Tuyết Vi sững sốt, sau đó nhớ tới Khang Tuệ Trân, hỏi:

“Dì Ngô, Khang Tuệ Trân không có nhà sao?”

Dì Ngô cả kinh, ngơ ngác lắc đầu: “Không có! Buổi sáng 9 giờ dì đến đây, buổi tối 7 giờ đi, hôm qua và hôm nay cũng chưa gặp..... Không phải phu nhân ở bệnh viện chăm sóc Kiều Vũ Vi sao?”

“A.....” Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc gật đầu, “Chắc vậy.....”

Ngay cả như vậy, một buổi sáng không đi thăm chồng hôn mê bệnh nặng, có phải quá kì lạ không?

## Chương 158: Két Sắt Trống Không

Editor: Nguyễn

Cơm nước xong, Nhạc Tuyết Vi lên lầu hai đi vào phòng ngủ chính, chuẩn bị thu thập ít quần áo mang đến bệnh viện cho Kiều Vạn Đông. Lúc cô xách túi từ phòng ngủ chính ra, lo lắng ngó vào thư phòng, phát hiện cửa thư phòng khép hờ.

Không rõ nguyên nhân gì, Nhạc Tuyết Vi chau mày, đi vào thư phòng.

Thư phòng thoạt nhìn cũng bình thường không có gì khác thường, nhưng Nhạc Tuyết Vi cảm thấy có cái gì không thích hợp. Nghĩ đến Khang Tuệ Trân kỳ lạ..... Trong lòng Nhạc Tuyết Vi nhảy dựng lên! Có loại dự cảm xấu xuất hiện.

Loại này điềm xấu dự cảm thúc đẩy cô đi tới sau bàn, ngồi xổm xuống mở ngăn tủ dưới bàn, nơi đó Kiều Vạn Đông để két sắt. Két sắt bị khóa, ngày hôm qua sau khi Kiều Vạn Đông ngã lầu, bọn họ cùng đi bệnh viện.

Hiện tại két sắt lại khóa, nói cách khác, Khang Tuệ Trân đã trở lại!

Không xong! Điềm xấu trong lòng Nhạc Tuyết Vi càng ngày càng mạnh, cô vội vàng muốn mở két sắt ra nhìn. Nhưng pass là gì?

Kiều Vạn Đông đã hôn mê, cô không thể hỏi ông. Cô chỉ có thể mò thử.

Sinh nhật Kiều Vạn Đông, không phải..... Có thể là sinh nhật cô không? Nhạc Tuyết Vi thử, vẫn không phải. Như vậy, sinh nhật mẹ Nhạc Từ? Vẫn không phải.

Đến tốt cùng là gì? Nhạc Tuyết Vi cau mày, đột nhiên nhớ tới ngày kỷ niệm cha mẹ kết hôn. Khi còn nhỏ, mỗi khi đến ngày này, cha mẹ muốn cùng cô chúc mừng, ở trong ấn tượng của cô, tình cảm cha mẹ cực tốt.

Ấn sáu cái con số, ‘ tích tích ’ hai tiếng, tủ sắt được mở ra!

Nhạc Tuyết Vi vỗ ngực, mở ra tủ sắt xem xét đồ vật bên trong. Dự cảm xấu ứng nghiệm, tủ sắt thiếu rất nhiều thứ. Sổ tiết kiệm cùng ngân phiếu đều không có! Không cần nghĩ cũng biết nhất định là Khang Tuệ Trân cầm đi!

Ngoài ra, còn có khế ước nhà đất, văn kiện cửa hàng...

Hiện tại, bên trong chỉ có một ít của cải không thể bán lấy tiền mặt là quyền tài sản trí thức cùng bản quyền của Kiều Vạn Đông. “Ha!”

Nhạc Tuyết Vi cười lạnh, ngã ngồi trên mặt đất.

Khuôn mặt trắng bệch, vô cùng buồn cười, Khang Tuệ Trân thừa dịp cha cô bị thương nặng, lấy đi hết tài sản trong nhà!

Trên đời lại có người như vậy sao? Tốt xấu gì bà ta cũng là vợ chồng với Kiều Vạn Đông mười mấy năm, hiện tại Kiều Vạn Đông ở bệnh viện có thể tỉnh lại hay không vẫn chưa biết, bà ta đã vội vàng lấy đi hết tất cả!

Năm đó cha bị ma ám hay sao mà lại vì như vậy người như thế phản bội mẹ?

Chuyện đã như vậy, cảm khái cũng vô dụng. Nhạc Tuyết Vi lấy ra quyền tài sản trí thức cùng bản quyền mang đi, mấy thứ này không thể để Khang Tuệ Trân cầm nốt đi.

Chạy về bệnh viện, Nhạc Tuyết Vi cho Kiều Vạn Đông uống canh xong, lại mát xa cho ông, thì lại có chuyện.

Y tá tới thúc giục đóng tiền viện phí.

Ngày hôm qua khi tới bệnh viện, là Khang Tuệ Trân ứng tiền thế chấp. Nhưng giải phẫu cùng phí dùng phòng giám sát đã tiêu tốn không ít, bây giờ một ngày phí chữa bệnh của Kiều Vạn Đông đều là mấy ngàn. Nhạc Tuyết Vi đáp ứng y tá bảo sẽ đi nộp tiền.

Nhưng trên thực tế, cô làm gì có tiền?

Mấy ngàn cô có, nhiều lắm cũng chỉ đủ phí một hai ngày.

Nhạc Tuyết Vi nghĩ tới Kiều Vũ Vi, Khang Tuệ Trân mặc chồng sống chết, nhưng con gái bà ta đẻ ra, bà ta sẽ không mặc kệ Kiều Vũ Vi chứ? Kiều Vũ Vi còn ở bệnh viện ở, không chừng Khang Tuệ Trân sẽ ở đó.

Việc này không thể chậm trễ, Nhạc Tuyết Vi đi tới phòng bệnh Kiều Vũ Vi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 159: Mặt Dày Vô Sĩ

Editor: Nguyễn

Vừa ra khỏi cửa phòng bệnh, vệ sĩ của Hàn Thừa Nghị lập tức đi tới, cung kính nói: “Tam thiếu phu nhân, vừa rồi y tá tìm phu nhân có chuyện gì sao? Phu nhân có gì phân phó cứ nói cho tôi biết, Tam thiếu bận chút việc, chắc muộn mới có thể đến đây.”

Nhạc Tuyết Vi làm như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Vệ sĩ nhìn hướng cô đi, hình như là tới phòng bệnh của Kiều Vũ Vi, chạy nhanh đi báo người bên kia.

Vệ sĩ ở cửa phòng Kiều Vũ Vi nhận được tin tức, lập tức ngăn cản Nhạc Tuyết Vi.

“Tam thiếu phu nhân, phu nhân không thể đi vào.”

Nhạc Tuyết Vi khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Tránh ra.”

Vệ sĩ khó xử nhìn cô: “Tam thiếu phu nhân, phu nhân đừng làm tôi khó xử, Tam thiếu đây đều là vì phu nhân. ....”

“Tôi nói, tránh ra!” Nhạc Tuyết Vi không kiên nhẫn nữa, duỗi tay đẩy vệ sĩ, mở cửa đi vào.

“Tam thiếu phu nhân. ....”

Thân phận Nhạc Tuyết Vi khác trước kia, vệ sĩ không dám dùng sức mạnh, chỉ có thể nhìn cô đi vào.

Trong phòng bệnh, Kiều Vũ Vi ngồi ở đầu giường, Hàn Thừa Nghị ngồi bên cạnh đang gọt táo, sùnn mặt chuyên chú mà anh tuấn ..... Nhạc Tuyết Vi chỉ nhìn thoáng qua, giống như vạn mũi tên xuyên tâm. Trách không được không cho cô đi vào, hóa ra bên trong có trình diễn trò hay!

Bận gì chứ? Thật đúng là bận! Bận ở chỗ này chăm sóc người trong lòng!

Kiều Vũ Vi phát hiện Nhạc Tuyết Vi trước, nhưng cô ta không có động tĩnh gì, cũng không nhắc Hàn Thừa Nghị. Mà hờn dỗi nói với Hàn Thừa Nghị: “Thừa Nghị, đứt cho em một miếng. A. ....”

Hàn Thừa Nghị cắt một miếng táo đưa tới bên miệng Kiều Vũ Vi.

Tình chàng ý thiếp như vậy, Nhạc Tuyết Vi cười lạnh ra tiếng, rốt cuộc cô đây là ai?

Nghe được động tĩnh, Hàn Thừa Nghị xoay người, vừa nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi thì thân mình thẳng lên, bàn tay cầm táo hiện lên mạch rõ ràng có thể thấy được, bả vai không tự giác hơi nghiêng về phía trước. Anh muốn nói chuyện nhưng hai cánh môi lại như dính vào nhau.

Nhạc Tuyết Vi chỉ liếc mắt nhìn anh, dò ánh mắt về phía Kiều Vũ Vi, Kiều Vạn Đông còn nằm ở trên giường bệnh, cô không quên vì sao cô lại tới đây.

“Kiều Vũ Vi, mẹ cô đâu?”

“.....” Kiều Vũ Vi không hiểu nhìn Nhạc Tuyết Vi, không hiểu vì sao cô hỏi như vậy. “Em có ý gì?”

Nhạc Tuyết Vi mĩa mai cười: “Cô đừng nói với tôi, cô không biết mẹ cô ở đâu! Hai mẹ con cô thật đúng là thế gian hiếm có, Kiều Vũ Vi, thân là con gái Kiều Vạn Đông, cô bị bệnh sắp chết sao? Từ ngày hôm qua ba vào bệnh viện, cô cũng chưa đi thăm ba một lần?”

Kiều Vũ Vi bị nói, trên mặt trắng hồng đan xen. Chột dạ kéo cổ phần bác nói: “Em còn có mặt mũi trách chị? Nếu không phải em, miệng vết thương của chị sẽ vỡ ra sao?”

“Ha ha.” Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, trong khinh thường, “Tùy cô nói như thế nào, tôi không phải tới cãi nhau với cô, tôi chỉ hỏi cô, mẹ cô cảm hết tiền của Kiều gia đi đâu? Bên kia ba còn chờ nộp phí nằm viện!”

“Cái gì?” Kiều Vũ Vi kinh hãi, đột nhiên ngồi thẳng thân mình, nếu không phải Nhạc Tuyết Vi nói, cô ta còn không biết việc này. “Mẹ chị, Mẹ chị. .... Bây giờ mẹ chị ở đâu?”

“Cô hỏi tôi? Tôi hỏi cô, cô lại còn hỏi lại tôi?” Nhạc Tuyết Vi cười ha hả, khoe mắt sắc bén, “Cô không cần giả vờ cô không biết bà ta đi đâu? Hai mẹ con cô không phải từ trước đến nay một lòng sao? Cô không cần khấn trương, tôi không trông cậy bà ta trả lại tiền, nhưng tốt xấu gì cũng phải để chút tiền cho ba ba chữa bệnh!”

Ngụ ý, làm người không thể mặt dày vô sỉ, tuyệt tình quyết ý đến mức này.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 160: Nghèo Đến Vậy

Editor: Nguyễn

Bị chất vắn, Kiều Vũ Vi hoảng loạn lắc đầu, vô tội nói: “Chị thật sự không biết, từ hôm qua chị chưa gặp mẹ.....”

“Kiều Vũ Vi!” Nhạc Tuyết Vi lạnh giọng chặt đứt Kiều Vũ Vi, “Đủ rồi! Tôi không muốn nghe cô nói lời vô nghĩa, làm người đừng quá tham lam, ba đang chờ tiền cứu mạng đấy!”

“Chị.....” Kiều Vũ Vi ngã xuống giường, mồ mướt kéo Hàn Thừa Nghị, lắc đầu nói nhỏ, “Thừa Nghị, em thật sự không biết mẹ em ở đâu.”

Hàn Thừa Nghị vỗ tay, gạt đầu trấn an cô ta: “Được, anh biết rồi.”

“Hừ!” Nhạc Tuyết Vi không quen nhìn bộ dáng hai người như thế, cười lạnh một tiếng, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

“Tam thiếu phu nhân!” Vệ sĩ nhìn thấy cô đi ra, cung kính tránh đường.

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên dừng chân, quay đầu lại nhìn về phía vệ sĩ, găm nhẹ: “Đừng gọi tôi là Tam thiếu phu nhân, ai là Tam thiếu phu nhân của các người?”

Đang nói, Hàn Thừa Nghị kéo cửa đi ra, trên khuôn mặt tuấn mỹ nhũn chặt mày, mây đen giăng đầy.

“Tam thiếu.”

Hàn Thừa Nghị đi đến bên người Nhạc Tuyết Vi, cưỡng chế trong lòng, đuổi tay kéo cô. Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng né tránh anh, liếc xéo anh một cái, cười lạnh, lười nói với anh, đi thẳng về phía trước. Hàn Thừa Nghị thở phào một hơi, yên lặng đi sau cô.

Nhạc Tuyết Vi ra khỏi bệnh viện, đi đến trường học, cầm sổ tiết kiệm, thẻ ngân hàng đi tới ngân hàng, rút hết ra, cho vào phong bì, chuẩn bị đóng tiền viện phí cho Kiều Vạn Đông. Trong túi cô còn có tiền Hàn Thừa Nghị đưa, nhưng cô không muốn dùng!

Vừa ra khỏi cửa ngân hàng, đã bị Hàn Thừa Nghị ngăn cản.

Hàn Thừa Nghị đi theo cô, rốt cuộc không nhìn được. Cô muốn dùng tiền, lại không nói với anh? Cầm tay Nhạc Tuyết Vi, kéo lên xe.

Nhạc Tuyết Vi cũng không giãy giụa, cùng anh lên xe, trong ngực ôm phong bì tiền, nghĩ tới cha nổi danh là học giả vinh quang cả đời, không nghĩ tới đến lúc này, ngay cả tiền chữa bệnh cũng không có.

Hàn Thừa Nghị tức giận, lúc này thấy cô không lên tiếng, cắn răng rót nước mát, lại cảm thấy đau lòng.

Thở dài, bàn tay hướng về phía Nhạc Tuyết Vi, lau nước mắt cho cô.

“Đừng khóc, bên kia bệnh viện anh sẽ bảo Nghê Tuấn sắp xếp, sẽ không có người giục đóng tiền. Sao em lại như vậy? Không phải bảo em có việc thì nói cho anh sao? Trong nhà xảy ra chuyện, nếu không có viện phí, sao em không nói với anh?”

Nhạc Tuyết Vi nghe vậy, ngừng nước mắt, xoay mặt nhìn anh, hỏi: “Tìm anh? Anh ở đâu? Tôi tìm anh ở đâu?”

Hàn Thừa Nghị cứng lại, biết vừa rồi anh ở phòng bệnh Kiều Vũ Vi kia lại làm cô hiểu lầm.

“Tiểu Tuyết, chuyện không phải như em thấy. Không phải anh luôn ở bên người Vũ Vi, bởi vì bác sĩ nói muốn tìm anh nói một chút.....”

Nhạc Tuyết Vi gờ tay, ngăn cản anh, nói: “Đừng nói nữa, tôi mệt quá, không muốn nghe.” Nói xong cô nhắm mắt lại, dựa vào ghế sau lưng, bộ dáng mệt mỏi.

Hàn Thừa Nghị thấy mắt cô thâm quầng, biết cô mấy ngày liền không nghỉ ngơi tốt, vì thế thuận theo, không hề làm phiền cô. Chỉ mở hai tay, ôm cô vào

ngực. Cả người Nhạc Tuyết Vi cứng đờ, theo bản năng muốn giãy giụa.

“Đừng cử động, ngủ đi! Anh ôm em, nhé?”

Ngữ khí mềm nhẹ, như vừa dỗ cô, lại như muốn vỗ về cô. Nhạc Tuyết Vi khép mắt, ngừng giãy giụa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 161: Chuẩn Bị Hẹn Hò

Editor: Bạch Nguyệt Khang Tuệ Trân thực sự đã biến mất, ngay cả Kiều Vũ Vi cũng không biết bà ta đi đâu.

Kiều Vũ Vi từ nhỏ đã quen với sự chăm sóc của mẹ cô, nay cô ta đột nhiên mất đi sự chăm sóc đó, càng thêm “bám dính” Hàn Thừa Nghị. [Bà này cứ như keo dính chuột vậy! (¬\_¬)]

Chỉ cần tỉnh lại không thấy Hàn Thừa Nghị liền lôi kéo vệ sĩ hỏi đông hỏi tây, Hàn Thừa Nghị bị cô ta “bám” đến không có biện pháp, làm gì có cơ hội nói rõ ràng?

Vì thế, chuyện đó đành phải kéo dài.

Hôm nay là sinh nhật của Nhạc Tuyết Vi.

Hàn Thừa Nghị sáng sớm liền gọi điện cho Nhạc Tuyết Vi.

“Tiểu Tuyết, đang ở bệnh viện chăm sóc ba à?”

“Vâng.” Nhạc Tuyết Vi không có tinh thần trả lời, mấy ngày này Kiều gia đã xảy ra quá nhiều chuyện. Hơn nữa hiện tại mối quan hệ giữa cô, Kiều Vũ Vi cùng với Hàn Thừa Nghị..... Nhạc Tuyết Vi không biết nên làm thế nào cho tốt.

“Tôi hôm nay anh đã đặt bàn ở Agoda, chúng ta cùng nhau ăn tối được không?” Hàn Thừa Nghị nhẹ nhàng dỗ dành Nhạc Tuyết Vi, cực lực cố gắng hòa hoãn mối quan hệ giữa hai người.

Nhạc Tuyết Vi cầm điện thoại, trầm mặc một lát. Hề tướng tượng anh ấy cũng quan tâm đến Kiều Vũ Vi như vậy, trong lòng liền rất không thoải mái, theo thói quen muốn cự tuyệt.

Tuy nhiên, không thể lúc nào cũng nháo như vậy, bọn họ đã kết hôn, sau này sẽ sống chung, không thể trốn tránh chuyện này mãi được. Cô nghĩ cô nên cho anh ấy thời gian, đầu sao, anh ấy cùng với Kiều Vũ Vi đã từng bàn đến chuyện cưới hỏi. Vợ chồng ở chung, cô không thể quá tùy hứng.

Nghĩ nghĩ, Nhạc Tuyết Vi đáp ứng: “Được.”

“Vậy đến lúc đó anh sẽ tới đón em.” Hàn Thừa Nghị vui sướng ngắt điện thoại, mấy ngày không vui gần đây đều bởi vì cuộc hẹn hò sắp tới mà tan thành mây khói.

Ra khỏi cửa, Hàn Thừa Nghị phân phó quản gia Thiệu: “Dọn dẹp phòng ngủ chính một chút, đồ cho Tiểu Tuyết ở phòng khách đều dọn đến phòng ngủ chính đi... Ngoài ra, chuẩn bị cả đồ ăn khuya nữa, Tiểu Tuyết không thích đồ ăn quá thanh đạm, nguyên liệu cho bữa sáng ngày mai nên tươi mới.”

Quản gia há hốc miệng, nghe anh một phân phó một chuỗi dài, cảm muốn trật khớp. Tam thiếu có bao giờ nói nhiều đến như vậy? Quả nhiên mệnh lệnh của Thiếu phu nhân đúng là khác biệt.

“Vâng, tam thiếu cứ yên tâm, chúng tôi sẽ chuẩn bị tốt.”

Hàn Thừa Nghị hài lòng gật đầu, chú Thiệu làm việc anh đương nhiên là yên tâm. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại [thichdoctruyen.com](http://thichdoctruyen.com) và [wattpad](http://wattpad) bachnguyet22 của Bạch Nguyệt

Lên xe, Hàn Thừa Nghị lại hỏi Nghê Tuấn: “Lần trước đặt làm một chiếc đồng hồ, đã làm xong chưa? Hôm nay là sinh nhật Tiểu Tuyết, tôi muốn đến xem nó.”

Nghê Tuấn đáp lời: “Tam thiếu yên tâm, đã thúc giục nhiều lần, ông lão nói sáng nay đã gửi tới đây, đến buổi tối ngài cùng tam thiếu phu nhân hẹn hò, nhất định có thể tới.”

Hàn Thừa Nghị gật đầu, hơi nhũn mày, không vừa lòng lắm với cái câu trả lời này, “Để phòng ngừa ngoài ý muốn, đặt cho tôi một cây bút Aurora ngòi vàng, loại cho nữ dùng, bề ngoài tinh tế một chút, đừng quên bảo họ khắc tên của Tiểu Tuyết.”

“Vâng, thưa ngài.”

Hàn Thừa Nghị vẫn chưa yên tâm, lại hỏi: “Bên kia Agoda đã chuẩn bị tốt chưa?”

Nghê Tuấn trầm cảm thấy buồn cười, vì một buổi hẹn hò, Tam thiếu còn khẩn trương hơn cả những lúc quan trọng, “Vâng, như thường lệ, đầu bếp cá nhân ở Agoda của ngài hôm nay sẽ không tiếp khách, ngài cứ yên tâm dùng bữa tối cùng với Thiếu phu nhân.”

“Được.” Hàn Thừa Nghị gật đầu, nghĩ thấy không còn gì nữa, dường như tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng. Cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vì để Tiểu Tuyết vui vẻ, hẳn thật sự quá khẩn trương.

Đàn ông sống đến tuổi này không biết có giống hán hay không, lần đầu khẩn trương vì một người con gái, lần đầu dùng toàn lực lấy lòng cô ấy?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 162: Ở Trước Mặt Anh Không Quan Trọng

Chiều hôm đó, ánh đèn rực rỡ vừa được bật sáng lên tại khách sạn Agoda — nhà hàng đồ Tây hàng đầu thế giới.

Một chiếc Rolls-Royce với vẻ ngoài sang trọng dừng ở cửa khách sạn. Hàn Thừa Nghị vui vẻ mở cửa xe cho Nhạc Tuyết Vi, đỡ cô xuống xe, cùng nhau đi về phía bàn ăn.

Chưa được hai bước, Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cảm thấy một trận ánh sáng chói mắt chiếu đến.

“A!” Nhạc Tuyết Vi đưa tay che mắt.

“Làm sao vậy?” Hàn Thừa Nghị vội dừng lại, che chắn ở trước mắt cô, “Đôi mắt bị làm sao vậy?”

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, nhìn bốn phía, nói: “Vừa rồi hình như có ánh sáng gì đó chiếu vào mắt... Cảm giác giống đèn flash vậy.”

Đèn flash? Hàn Thừa Nghị khòe mắt híp lại, nhìn về Nghê Tuấn ở phía sau.

“Tam thiếu, hẳn là phóng viên. Tam thiếu, tam thiếu phu nhân yên tâm, chúng tôi sẽ xử lý, không để cho báo chí đăng loạn.” Nghê Tuấn nói, sau đó sai người phía dưới đi xử lý.

Hàn Thừa Nghị đuổi tay ôm Nhạc Tuyết Vi tiếp tục đi vào bên trong. Nhạc Tuyết Vi bởi vì vụ việc của phóng viên kia nên tâm tình không được tốt lắm, mãi đến lúc tới bàn ăn vẫn còn rầu rĩ không vui. Cô không hiểu, Hàn Thừa Nghị tại sao lại sợ phóng viên đăng tin tức bọn họ, bọn họ không phải đã thành vợ chồng rồi không phải sao?

Thấy cô buồn rầu, bộ dáng không có nhiều cảm xúc, Hàn Thừa Nghị còn tưởng là bởi vì sự việc hai ngày nay.

“Hàn tổng, hiện tại có thể mang thức ăn lên được chưa ạ?”

Giám đốc khách sạn tự mình đến tiếp đãi Hàn Thừa Nghị, thái độ cung kính như nhân viên tạp vụ bình thường.

Hàn Thừa Nghị nhìn Nhạc Tuyết Vi, hỏi: “Đói bụng sao? Uống trước một chút đồ uống hay hiện tại liền mang thức ăn lên?”

Nhạc Tuyết Vi cầm lấy ly nước chanh trên bàn uống một ngụm, không hứng thú nói: “Mang thức ăn lên đi! Một môi, ăn xong rồi trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Vậy mang thức ăn lên đi!” Hàn Thừa Nghị phân phó giám đốc, Tiểu Tuyết nói như thế nào thì như thế đó.

Thức ăn rất nhanh được mang lên, khai vị là rượu Kir, mặc dù Nhạc Tuyết Vi không thể uống, nhưng vẫn cầm lên nhấp nháp một chút. Các món khai vị khác tương đối thanh đạm: một phần tôm sốt bơ, một đĩa trứng luộc phủ sốt mayonnaise cùng với một phần salad thịt nguội. Món chính là bò hầm rượu vang đỏ Burgundy, súp cá Bouillabaisse và một phần ốc sên kiểu Pháp. (Nghe mà thèm!!! > . <)

Hàn Thừa Nghị nhờ giám đốc khai một chai Médoc 2004, nói là cho mình uống.

Sau khi giám đốc ra ngoài, Nhạc Tuyết Vi mới bắt đầu phàn nàn Hàn Thừa Nghị: “Anh sao lại rót cho em? Em không thể uống rượu, anh không phải không biết...”

Hàn Thừa Nghị lắc đầu, môi mòng vô thức giương lên, cười: “Đó là trước mặt người ngoài không thể uống, ở trước mặt anh thì sợ cái gì? Bị say đến mức mờ hồ đồ thì thế nào? Em không biết bộ dạng em say đáng yêu đến như thế nào đâu.”

“Ách...” Nhạc Tuyết Vi cứng lưỡi, tại sao lại cảm thấy Hàn Thừa Nghị có mùi “xấu xa” ở trên người thế nhỉ? Bất quá, anh ấy nói không phải không có đạo lý.

Hàn Thừa Nghị đưa ly rượu lên trên tay cô, dỗ dành: “Tối, uống một chút, say anh ôm em về.”

Nhạc Tuyết Vi do dự tiếp nhận ly rượu, nhấp nhấp hai cái: “Chờ một lát rồi uống! Em còn chưa có ăn gì, lỡ như say thức ăn cũng ăn không hết.”

“Được.” Hàn Thừa Nghị đồng ý, cầm lấy dao nĩa, tinh tế đem đĩa thịt bò đối diện Nhạc Tuyết Vi cắt thành từng khối vuông nhỏ, sau đó mới đưa đến trước mặt cô, “Ăn đi, thuận tiện nói một chút, thịt bò này là dùng rượu vang đỏ hầm.”

“Hả?” Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc ăn một miếng, không ngửi được mùi rượu nào cả, chỉ có hương thơm nồng đậm mê người, liền để ý không chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 163: Snow Rose

Biến hóa của Nhạc Tuyết Vi bị Hàn Thừa Nghị nhìn thấy ở trong mắt, Nhạc Tuyết Vi dính hơi men, gương mặt trắng như tuyết nhanh chóng nhiễm một tầng đỏ ửng, môi đỏ ướt át càng thêm vẻ kiều diễm. Hàn Thừa Nghị nhìn chăm chăm cô vợ nhỏ bé của mình, lạnh lẽo nhấn chuông phục vụ.

Không có bất kì ai tiến vào, nhưng ở sau bức bình phong(\*), thanh âm du dương của đàn violon chợt vang lên.

(\*) Bình phong: vách ngăn (không phải vách tường đâu nha!)

Nhạc Tuyết Vi có chút choáng váng, ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, hai trong mắt chứa sắc xuân.

Hàn Thừa Nghị không nhin được liếm liếm môi mòng, vươn tay cầm lấy bàn tay của Nhạc Tuyết Vi, giọng nói trầm thấp vô cùng mỉa mai hoặc, “Tiểu Tuyết, cùng nhau nhảy một bài nhé?”

“Vâng...”

Bầu không khí quá tốt đẹp khiến cho Nhạc Tuyết Vi không tự chủ được gật gật đầu, đứng lên, liền bị Hàn Thừa Nghị ôm ở trong ngực. Chân bước theo tiếng đàn lúc ẩn lúc hiện, Nhạc Tuyết Vi vô lực ghé vào trong ngực Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị cảm thấy mỹ mãn, cúi đầu nhìn cô nhóc trong lòng, khóe miệng cong lên càng lúc càng lớn.

Hàn Thừa Nghị một tay ôm Nhạc Tuyết Vi, một tay lấy một chiếc hộp từ trong túi quần, mở ra, đưa đến trước mặt Nhạc Tuyết Vi.

“Tiểu Tuyết, sinh nhật vui vẻ!”

“Hả? Cái gì cơ?” Nhạc Tuyết Vi mơ mơ màng màng nhìn chiếc hộp, mắt hơn nửa ngày mới nhìn thấy rõ, đó là một chiếc đồng hồ đeo tay dành cho nữ, chế tác cực kỳ hoàn mỹ, không phải những loại đã từng thấy trên thế giới, nhìn kỹ, toàn thân của dây đồng hồ thể nhưng đều liên tiếp khắc tên của cô.

Không cần phải hỏi, Nhạc Tuyết Vi liền hiểu, đây là Hàn Thừa Nghị vì cô mà chế tạo, cái này có lẽ trên đời chỉ có một chiếc như vậy! Nói không cảm động là giả, hốc mắt Nhạc Tuyết Vi ươn ướt, cái mũi hít hít khí, vẫn không ngăn được nước mắt cứ thế chảy xuống.

Đến lúc này, nhìn Nhạc Tuyết Vi phản ứng như vậy, Hàn Thừa Nghị mới hoàn toàn yên tâm.

Anh lấy đồng hồ ra, cầm lấy cổ tay trái của Nhạc Tuyết Vi, mi mắt rũ xuống, lông mi thon dài in bóng ở trên má.

“Thích không? Thời điểm lần trước thấy em cùng anh chàng học khóa trên đi mua đồng hồ, anh liền có ý mời một người thợ ở trên núi Thụy Sĩ đã nghỉ hưu chế tạo cho em... Để anh giúp em đeo lên!”

Nhạc Tuyết Vi đưa tay, cổ tay cô rất nhỏ, Hàn Thừa Nghị chỉ cần dùng một ngón cái và ngón trỏ là có thể hoàn toàn bao lấy vòng quanh cổ tay cô. Đồng hồ khi đeo lên tay cô có chút lỏng, Hàn Thừa Nghị nhíu mày, “Lớn, để anh quay lại bảo ông ta làm cho dây đồng hồ có thể thắt chặt thêm một chút nữa.”

“Thừa Nghị!”

Nhạc Tuyết Vi ôm lấy cổ Hàn Thừa Nghị. Lúc này cô nào có quan cái gì đồng hồ? Đối với cô mà nói, đồng hồ chỉ là việc nhỏ. Hàn Thừa Nghị nhớ thương cô như vậy mới đáng giá để cô cao hứng!

Suy nghĩ nhiều ngày như thế, bữa tối này cùng đồng hồ tới thật quá đúng lúc.

Hàn Thừa Nghị vui vẻ tiếp nhận cái ôm này, mạnh mẽ ôm cô vợ nhỏ vào trong ngực, hận không đem cả hai hòa thành một thể, như vậy thì không cần phải buông ra.

“Thừa Nghị, Thừa Nghị...”

“Ừ”

Bọn họ gất gao ôm, trong mắt chỉ có lẫn nhau, nhiệt độ cơ thể tăng nhanh. Nhạc Tuyết Vi run rẩy cả người, cơ thể cô dưới tác dụng của hơi men vội vàng vuốt ve trên người Hàn Thừa Nghị, kích thích các dây thần kinh mong manh của Hàn Thừa Nghị.

“Tiểu Tuyết, chúng ta về nhà đi, được không?”

“Về nhà?” Nhạc Tuyết Vi ngây thơ nhìn Hàn Thừa Nghị, đúng rồi, về nhà, hiện tại bọn họ là người một nhà!

“Vâng!” Nhạc Tuyết Vi gật đầu thật mạnh, Hàn Thừa Nghị nhanh chóng cúi đầu ngậm lấy làn môi khiến anh ngày đêm nhớ thương...

---

Bán Hạ Sơn Trang, phòng ngủ.

Điều hòa được mở, không khí mát mẻ, không bật đèn, rèm cửa chặt chẽ che đầy ánh sáng, không thể nhìn thấy thứ gì. Mà giữa hai người đã quen thuộc nhau, không cần bất kì ánh sáng gì.

Trong bóng tối, chỉ nghe được tiếng rên rỉ cùng thờ dốc. Trong đó, một mạnh mẽ mà thô lỗ, cực kì có tính xâm lược, một lại tương đối nhỏ bé yếu ớt rất nhiều, mang theo cảm giác tê dại và cầu xin. Đêm cứ dài, tình nùng(\*) cứ triển miên...

(\*) Tình nùng trong "Tình nùng mật ý"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 164: Càng Thêm Mâu Thuẫn

Kết thúc mây mưa, nửa đêm say ngủ...

Hàn Thừa Nghị ôm lấy Nhạc Tuyết Vi ngủ, di động trên đầu giường chợt rung lên. Hàn Thừa Nghị từ trong giấc ngủ bừng tỉnh, cảm di động lên thì thấy Kiều Vũ Vi gọi tới. Theo bản năng nhìn nhìn người trong ngực, Nhạc Tuyết Vi uống rượu xong, vừa rồi lại còn quá mức mệt nhọc, giờ phút này ngủ rất ngon, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hàn Thừa Nghị thăm thử phào nhẹ nhõm, đi đến ban công tiếp điện thoại.

"A lô, Vũ Vi." Hàn Thừa Nghị day day huyết thái dương, thanh âm lộ rõ mệt mỏi.

"Thừa Nghị!" Kiều Vũ Vi thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở truyền vào trong tai Hàn Thừa Nghị, "Anh đang ở đâu? Sao hôm nay lại không tới bệnh viện? Em đợi anh cả ngày, bọn họ nói anh rất bận, anh hiện tại đã không còn bận nữa rồi đúng không?"

Hàn Thừa Nghị chau mày, ả ả có chút không kiên nhẫn, "Vũ Vi, hiện tại đã khuya, em nghe lời, nhắm mắt lại ngủ, được không?"

"Không, không thấy anh, em ngủ không được." Kiều Vũ Vi một mực "dai nhách" không buông tha, "Ba em bị bệnh hôn mê bất tỉnh, mẹ lại không biết đi đâu, em không nơi nương tựa, anh có phải cũng mặc kệ em hay không?"

"Vũ Vi, em đừng có suy nghĩ vớ vẩn, tôi sẽ không có mặc kệ em." Hàn Thừa Nghị không muốn lấy cô ta, sự việc đã có chút không kiên nhẫn, nhưng lại không thể thật sự bỏ mặc cô ta.

“Vây, vậy... vậy anh có thể tới gặp em không?” Kiều Vũ Vi được nước "găm" tới, “cắn” chết cũng không “nhả” Hàn Thừa Nghị, “Không thấy anh, tối nay em không ngủ được...” (Sorry mấy bạn, tại mình ức chế nhỏ này quá nên dịch thành như vậy luôn! Ahhihi!)

“...” Hàn Thừa Nghị cứng họng, bị Kiều Vũ Vi nói cho không biết ứng đối như thế nào. Quay đầu lại nhìn Nhạc Tuyết Vi đang ngủ say, nội tâm rối rắm vạn phần.

“Thừa Nghị, không được sao?” Kiều Vũ Vi càng thêm đáng thương lên tiếng.

Hàn Thừa Nghị cắn răng, đáp ứng: “Được, anh bây giờ liền qua.”

“Em chờ anh!”

Ngắt điện thoại, Hàn Thừa Nghị trở về phòng thay quần áo, chuẩn bị ra cửa.

“Thừa Nghị...” Người trên giường đột nhiên trong lúc ngủ mơ “ừm” một tiếng, Hàn Thừa Nghị cả kinh, xoay người sang chỗ khác. Nhạc Tuyết Vi ôm chần cuộn tròn thành một quả bóng, bộ dáng lúc ngủ giống như mèo con lười biếng, miệng chu lên như đang làm nũng.

Hàn Thừa Nghị vừa nhìn thấy vậy, trong lòng liền mềm nhũn, cong lưng ở trên môi cô hôn một trận mới lưu luyến rời đi...

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Tuyết Vi tỉnh lại, đôi mắt còn chưa mở, cánh tay liền đã sờ soạng bên cạnh, nhưng mà lại không sờ đến lồng ngực rắn chắc như mong muốn! Con buồn ngủ của Nhạc Tuyết Vi lập tức tiêu tán, đột nhiên mở mắt ngồi dậy.

Phòng ngủ rộng thênh thang, thế nhưng chỉ có một mình cô, yên tĩnh đến đáng sợ.

“Thừa Nghị?”

Nhạc Tuyết Vi nắm chặt ga trải giường, thử gọi Hàn Thừa Nghị, nhưng không có ai đáp lại cô. Nhìn đồng hồ để bàn trên đầu giường, kim đồng hồ chỉ 6 giờ... Sớm như vậy, Hàn Thừa Nghị không ở phòng ngủ, còn đi đâu cơ chứ?

Giác quan thứ sáu của nữ nhân có đôi khi nhạy bén không ngờ, Nhạc Tuyết Vi trực giác cảm thấy không tốt.

Nhanh chóng tắm rồi thay quần áo, Nhạc Tuyết Vi đi xuống lầu.

Quán gia cùng người hầu đã đi lên, từng người đang bận rộn. Nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi cũng không kì quái, đều rất cung kính hướng nàng thỉnh an.

“Tam thiếu phu nhân sớm!”

Nhạc Tuyết Vi thẹn thùng gật gật đầu.

Quán gia Thiệu Thúc nhìn cô, ánh mắt vẫn tràn ngập từ ái như cũ, “Tam thiếu phu nhân dậy sớm như vậy là muốn đến trường học sao? Bữa sáng chuẩn bị cho thiếu phu nhân là cá chẻm nướng, cá rất tươi, không nghĩ đến người dậy sớm như vậy, hiện tại bảo bọn họ chuẩn bị luôn ạ?”

Nhạc Tuyết Vi hiện tại nào có tâm tư ăn bữa sáng, cô chỉ muốn biết Hàn Thừa Nghị đã đi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 165: Sự Thật Bày Ở Trước Mắt

Lắc đầu, Nhạc Tuyết Vi hỏi: "Chú Thiệu, chú có thấy Hàn Thừa Nghị đâu không?" Nhạc Tuyết Vi không trả lời mà hỏi lại, cô không có tâm tư ăn sáng mà muốn biết Hàn Thừa Nghị đã đi đâu, sớm như vậy, ngay cả người hầu cũng chưa bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Quán gia sửng sốt: "Tam thiếu? Ngài... ngài ấy không phải là ở bên cạnh người ư? Tôi còn tưởng rằng ngài ấy không lên, tam thiếu phu nhân hỏi như vậy, chẳng lẽ, tam thiếu không ở trong phòng? Tôi không có nhìn thấy ngài ấy a!"

Nhạc Tuyết Vi trong lòng trầm xuống, quả nhiên, Thừa Nghị không có son trang!

Điện thoại đột nhiên vang lên, Nhạc Tuyết Vi cầm lấy, vừa thấy là Kiều Vũ Vi, Nhạc Tuyết Vi có loại dự cảm xấu!

"A lô."

"Ha, tiếp rất nhanh a! Có muốn biết Hàn Thừa Nghị đang ở đâu không?" Âm thanh khiêu khích của Kiều Vũ Vi truyền đến, Nhạc Tuyết Vi âm thầm siết chặt tay.

"Hừ! Không nói lời nào? Tốt! Tao nói cho mày biết, anh ấy đang ở đây. Ngày hôm qua, nửa đêm liền tới, bây giờ đang tắm rửa..."

Nhạc Tuyết Vi nghe không nổi nữa, lập tức ngắt điện thoại, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy lộ ra gân xanh, siết chặt di động.

"Tam thiếu phu nhân, hiện tại người có muốn dùng bữa sáng luôn không?"

"Thieu Thúc, chuẩn bị xe cho tôi, tôi muốn đến bệnh viện!" Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, vội vàng phản phó.

"Vâng."

---

Bệnh viện, phòng bệnh V.I.P

Tối hôm qua Hàn Thừa Nghị không chịu nổi Kiều Vũ Vi năn nỉ ỉ ôi, vẫn là tới gặp cô ta. Bởi vì trong nhà liên tiếp xảy ra biến cố, thần kinh Kiều Vũ Vi trở nên cực kì yếu ớt, Hàn Thừa Nghị khuyên cô ta một lúc rồi mới dỗ cô ta ngủ.

Mà sau khi cô ta ngủ, tay cầm Hàn Thừa Nghị vẫn không chịu buông ra. (Bạch Nguyệt: Không buông thì chặt là được chứ có gì đâu khó! Khửra khửra...!!!! :D)

Hàn Thừa Nghị chỉ cần hơi động một chút, Kiều Vũ Vi liền khóc lóc tỉnh lại. Không còn cách nào, Hàn Thừa Nghị thoát thân không được, đành phải ở bệnh viện một đêm.

Sáng sớm, Kiều Vũ Vi ngủ say.

Hàn Thừa Nghị ra khỏi phòng, gọi cho Nghê Tuấn, "Là tôi, gọi người đưa quần áo đến đây, tôi đang ở bệnh viện, tắm rồi từ nơi này trực tiếp qua công ty. (Các editor khác có thể dịch HTN xưng hô với NT thành "ta, ngươi", nhưng mình dịch thành "tôi, cậu" cho hợp với hiện đại)

"Vâng"

Nghê Tuấn mới vừa đem quần áo đến, bất ngờ gặp mặt với Nhạc Tuyết Vi.

"Tam thiếu phu nhân." Nghê Tuấn tay cầm quần áo siết chặt, giờ phút này, đối mặt với ánh mắt sắc bén của Nhạc Tuyết Vi, Nghê Tuấn đột nhiên hoảng hốt lên. Bỗng nhiên nhớ tới phòng bệnh Hàn Thừa Nghị, thầm nghĩ: Không xong! Tam thiếu gặp chuyện xấu!

Nhạc Tuyết Vi cười như không cười nhìn Nghê Tuấn, cầm gương lên, chỉ vào cửa nói: "Muốn vào sao? Vừa lúc, tôi với cậu cùng nhau đi vào."

"Tam thiếu phu nhân..." Nghê Tuấn chột dạ mãi không di chuyển bước chân.

"Làm sao vậy? Không đi vào? Vậy tôi đi vào trước." Sắc mặt của Nhạc Tuyết Vi càng thêm âm trầm, ánh mắt cũng trở nên lạnh như băng. Không để ý đến Nghê Tuấn, tay cô để ở then cửa nhẹ nhàng động, đẩy cửa ra, đi vào.

Phòng bệnh, Kiều Vũ Vi nhắm mắt giả vờ ngủ, cô ta tính thời gian, Nhạc Tuyết Vi cũng nên tới rồi, vừa vặn tốt!

Hàn Thừa Nghị tắm rửa xong, kéo cửa phòng tắm đi ra, gặp phải Nhạc Tuyết Vi mới tiến vào.

Giờ phút này trên người anh tùy tiện khoác chiếc áo tắm dài, trước ngực hoàn toàn không che chắn, cơ ngực rắn chắc như ẩn như hiện, đầu tóc ẩm ướt nhỏ nước xuống... Hình ảnh này, muốn làm cho người khác không suy nghĩ miên man là không được.

Ý cười như có như không trên mặt Nhạc Tuyết Vi đã tắt hẳn, khóe mắt, khóe miệng nhanh chóng rũ xuống. Cái sự việc này, thật sự là hoang đường đến mức buồn cười!

Mới tối hôm qua, cô còn cảm động đến như vậy! Cảm giác trống trải ở trong lòng đều được anh lấp đầy.

Nhưng hạnh phúc ngắn ngủi ấy nhanh như vậy đã bị một màn trước mắt phá tan thành từng mảnh! Hiện tại bộ dạng anh ta như vậy xuất hiện ở trong phòng của Kiều Vũ Vi là có ý gì?

Nhạc Tuyết Vi không muốn nghĩ đến cái khả năng đó, nhưng sự thật bày ra ở trước mắt, cô không thể không nghĩ như thế!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 166: Tôi Không Làm Được

Hàn Thừa Nghị cảm thấy sự tình không ổn, Tiểu Tuyết sợ là lại hiểu lầm anh cái gì rồi, mọi thứ sao lại đến không đúng lúc như vậy? Tiến lên hai bước, Hàn Thừa Nghị muốn cùng cô giải thích: "Tiểu Tuyết..." Nhưng anh còn chưa kịp mở miệng, trên mặt đã hắt chọn một cái tát.

Cái tát này của Nhạc Tuyết Vi thực sự dùng lực, 'Bốp' một tiếng, thanh âm vang vọng cả phòng bệnh, cô thờ hồn hể, ánh mắt hung hãn quét về phía Hàn Thừa Nghị: "Đừng gọi tôi! Anh còn gì để nói nữa sao? Như thế nào? Nửa ngày trước còn ôm tôi lời ngon tiếng ngọt, nửa đêm sau đã chạy tới đây ôm người phụ nữ khác điên loạn đào phượng?"

Chính tai nghe thấy những lời này phát ra từ Nhạc Tuyết Vi, trong đầu Hàn Thừa Nghị bỗng nhiên có chút trống rỗng. Hụt hẫng qua đi để lại chính là một cơn tức giận ập đến.

"Tiểu Tuyết! Đừng nói bậy, nghe anh giải thích..."

Bốp!

Lại một cái tát nữa rơi trên sườn mặt Hàn Thừa Nghị, toàn thân Nhạc Tuyết Vi phát run, hai mắt đỏ bừng nhưng cô không hề khóc: "Anh không được nói, cái gì cũng không cần nói! Anh... Thực sự khiến tôi ghê tởm! Anh làm như vậy có nghĩa gì sao? Thực sự không thấy xấu hổ? Haha... Tôi vậy mà lại tin tưởng anh thực sự chung thủy với cuộc hôn nhân này!"

"Tiểu Tuyết! Em hãy nghe anh nói..." Nghe thấy Nhạc Tuyết Vi nhắc tới cuộc hôn nhân của bọn họ, Trong lòng Hàn Thừa Nghị lại giật mình, sống lưng có chút cứng đờ.

Nhạc Tuyết Vi loạng choạng lui về phía sau, căn bản là không cho Hàn Thừa Nghị có cơ hội được giải thích, chính mắt cô đã nhìn thấy toàn bộ, còn cần giải thích sao?

"Tôi không muốn nghe!" Nhạc Tuyết Vi che lỗ tai, trong lòng không khống chế nổi sự kích động, chuyện bị chồng mình phản bội đã bày ra trước mắt, cô chịu không nổi, thật sự chịu không nổi! "Còn gì để nói nữa sao, Hàn Thừa Nghị, chúng ta thực sự xong rồi!"

"Thừa Nghị?"

Bên trong, Kiều Vũ Vi làm bộ như bị đánh thức, bày ra một bộ đáng đáng thương tội nghiệp đứng ở cửa, hai mắt mông lung nhìn Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị nhú mày, không khỏi đau đầu nhìn thoáng qua phía bên trong.

Cái nhìn này đã khiến cho tâm Nhạc Tuyết Vi triệt để nguội lạnh, nước mắt rồi cuộc cũng không chịu được mà rơi xuống, phòng tuyến cuối cùng trong lòng cũng đã sụp đổ: "Hàn Thừa Nghị, chúng ta kết thúc rồi, tôi thành toàn cho hai người, anh sẽ không còn bị kẹp giữa tôi và cô ta nữa, như vậy chẳng phải anh cũng sẽ không bị làm phiền nữa hay sao? Anh không bị làm phiền, còn tôi cũng không thấy dơ bẩn nữa! Hai chị em cùng chung một người đàn ông? Thật làm cho người ta buồn nôn!"

Nói xong, cô quyết đoán xoay người chạy ra ngoài.

Hàn Thừa Nghị đang định đuổi theo lại bị Nghê Tuấn kéo lại, chỉ về phía áo tắm vẫn còn đang treo trên người anh: "Tam Thiếu, quần áo anh..."

"Nghê Tuấn, ngăn cô ấy lại!" Hàn Thừa Nghị nôn nóng vuốt tóc, đẩy Nghê Tuấn ra.

"Vâng!" Nghê Tuấn nhanh chóng xoay người đuổi theo.

"Thừa Nghị..."

Hàn Thừa Nghị xoay người sang chỗ khác, Kiều Vũ Vi chắn ở trước người anh, không muốn để cho anh đi.

Hàn Thừa Nghị bị lấn qua lấn lại, lúc này thật sự muốn nói chuyện rõ ràng với Kiều Vũ Vi: "Vũ Vi, em có thể bình tĩnh nói chuyện với tôi không?"

"..." Kiều Vũ Vi cắn môi dưới, trầm mặc rất lâu mới lắp bắp gật đầu: "Uh m."

"Được, em hãy nghe tôi nói." Hàn Thừa Nghị khẽ thở hắt ra, quyết định ngả bài với cô ta: "Tôi đã kết hôn với Tiểu Tuyết, tôi biết điều này có chút tàn nhẫn với em, nhưng tôi thích cô ấy, em hiểu không? Thích một người sẽ luôn muốn ở cùng với người ấy."

"Không!" Sắt mặt Kiều Vũ Vi đại biến, âm thanh bén nhọn vang lên: "Các người kết hôn rồi sao? Điều này làm sao có thể? Anh đã nói muốn kết hôn với em!"

Hàn Thừa Nghị sót ruột vỗ trán, áy náy nói: "Thực xin lỗi, là lỗi của tôi. Nhưng tất cả còn hơn sau này cưới em về rồi lại khiến cả hai phải hối hận không

phải sao? Trước khi gặp Tiểu Tuyết tôi không biết thích một người là cảm giác gì, tôi vẫn cho là, tôi khắc sâu ân tình của em, có thể ở bên em cả đời, nhưng thực xin lỗi, tôi đã có Tiểu Tuyết, tôi không thể làm được."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 167: Làm Cho Người Ta Chán Ghét

Nghe những lời nói của Hàn Thừa Nghị, Kiều Vũ Vi chỉ cảm thấy trong tai ong ong như muốn nổ tung. Môi mông Hàn Thừa Nghị khẽ mím lại, cố gắng nói cho hết: "Thật xin lỗi, chuyện này là do tôi bắt đầu. Em có ơn với tôi, có ơn với Hàn gia, tôi tuyệt đối sẽ không quên. Tôi sẽ làm mọi thứ có thể để báo đáp em, nhưng chỉ trừ có cuộc hôn nhân này, tôi đã tặng cho Tiểu Tuyết, đời này cũng sẽ không tặng cho ai khác."

Hi vọng, khát khao, tất cả đều tan biến! Giác mộng được nuôi dưỡng trong một thời gian dài chỉ ở giây phút này liền tan thành mây khói, cô ta không còn sức để thừa nhận, không muốn đối mặt với bất cứ thứ gì.

"Vũ Vi, Vũ Vi?" Hàn Thừa Nghị thấy sắc mặt Kiều Vũ Vi có chút không tốt, liền tiến lên đỡ lấy bờ vai cô ta, nhẹ giọng nói: "Có nghe thấy những lời tôi nói không?"

Kiều Vũ Vi ngẩng đầu, hai mắt vô thần nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, trên mặt khó khăn lắm mới nặn ra một nụ cười, máy móc gật đầu: "Uh`m, nghe được... Tôi hiểu rồi." Rồi sau đó, mắt nhắm lại, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

"Vũ Vi!" Hàn Thừa Nghị vội vàng đón được thân thể của cô ta, Kiều Vũ Vi ngã xuống liền hôn mê bất tỉnh...

"Ơe!"

Nhạc Tuyết Vi một đường chạy ra khỏi bệnh viện, còn chưa chạy được bao lâu đã phải dừng lại. Trong bụng một trận khó chịu cuộn cuộn xông lên, cảm giác buồn nôn từ dạ dày trào lên vẫn không ngừng ép buộc dạ dày vô khiến cô không thể không ngừng lại ôm bụng nôn ra. Tối hôm qua cô không ăn gì, sáng nay lại càng chưa ăn gì, cơ bản là không có gì để nôn.

Nhưng cảm giác buồn nôn vẫn không ngừng từng đợt xông đến khiến Nhạc Tuyết Vi liên tiếp nôn ra nước chua trong dạ dày.

"Ơe... ơe!"

Nghe Tuấn theo sát sau lưng cô, ân cần hỏi han: "Tam thiếu phu nhân, ngài không có việc gì chứ? Nôn nhiều như thế... Nếu không, thuộc hạ đưa ngài đến bệnh viện khám thử xem sao?"

Nhạc Tuyết Vi một bên vừa nôn vừa lắc đầu, giữa lúc thờ dốc cổ sức quát: "Anh tránh ra! Anh, anh là người của anh ta! Tôi cũng không muốn gặp anh nữa! Tôi sống hay chết, đều không cần anh ta tới quản! Bảo anh đi anh có nghe thấy không?"

Còn chưa nói xong cô lại che bụng ói ra.

Nghe Tuấn cau mày nhìn thoáng qua Nhạc Tuyết Vi sắp nôn ra cả dạ dày rồi. "Tam thiếu phu nhân, ngài đừng giận, vẫn là nên đến bệnh viện..."

"Tôi bảo anh đi cơ mà!" Nhạc Tuyết Vi giờ tay quệt miệng vài cái, hung hăng lườm Nghe Tuấn, cũng không thèm nghe anh khuyên bảo, tiếp tục chạy về phía trước.

Nghe Tuấn vẫn theo sát sau lưng cô, xác nhận cô đã trở về nhà bà ngoại, lúc này mới khẽ thở phào báo cáo chuyện này cho Hàn Thừa Nghị.

Mà tình huống bên này của Hàn Thừa nghị cũng không khá hơn là bao.

Kiều Vũ Vi đột nhiên ngất lịm đi khiến cho bệnh gan của cô ta bộc phát, theo lời bác sĩ nói thì bệnh của cô ta có dấu hiệu nặng hơn, cũng phát tác sớm hơn so với dự đoán của bọn họ. Bác sĩ đề nghị phải nhanh chóng đưa ra phương án trị liệu, hơn nữa còn phải giúp bệnh nhân luôn giữ được tinh thần lạc quan, tận lực giảm bớt kích thích với cô ta.

Bác sĩ ở thành phố T, Hàn Thừa Nghị cũng không tin tưởng lắm, trình độ của bác sĩ nơi này so với nước C vẫn có một sự chênh lệch nhất định. Hàn Thừa Nghị dặn dò Nghe Tuấn mau chóng mời bác sĩ chuyên gan từ nước C sang đây để chẩn bệnh.

Hai ngày sau chuyên gia ở nước C đã tới thành phố T liền bắt tay vào tiến hành thảo luận bệnh lý cho Kiều Vũ Vi. Kết luận cũng giống với bác sĩ ở thành phố T, trước mắt chỉ có thể từ từ trị liệu, ngoài ra còn phải chú ý tới ăn uống, nghỉ ngơi cùng cảm xúc, đương nhiên biện pháp cuối cùng là phải tìm được lá gan thích hợp, nhanh chóng tiến hành giải phẫu cấy ghép, đây mới là biện pháp để trị tận gốc bệnh này.

"Tam Thiếu, người bệnh có trục hệ\* không?" Chuyên gia hỏi.

\*Anh, chị, em, bố, mẹ ruột thịt

Hàn Thừa Nghị gật đầu: "Có cha, mẹ..." Nghĩ đến Nhạc Tuyết Vi, anh liền không nói tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 168: Không Nỡ (Tiểu Tuyết)

Đáp án này hiển nhiên không được hoàn hảo cho lắm. Chuyên gia khó xử lắc đầu: "Cha mẹ cũng không phải không có khả năng, nhưng tốt nhất là có anh chị em ruột, như vậy tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều, thôi trước cứ tiếp tục tiến hành trị liệu đã, sau đó lại đi tìm gan phù hợp!"

Lời bác sĩ nói lại khiến cho Hàn Thừa Nghị khó xử. Cha của Kiều Vũ Vi- Kiều Vạn Đông hiện tại còn đang hôn mê nằm trên giường bệnh, mà mẹ của Kiều Vũ Vi- Khang Tuệ Trân thì lại không rõ tung tích, như vậy, người có lá gan phù hợp cũng chỉ có... Hàn Thừa Nghị nhắm mắt lại, tay không tự chủ được liền nắm thành quyền đặt lên mi tâm.

Mọi chuyện sao lại đi theo chiều hướng này?

Để cho Tiểu Tuyết cấy ghép tế bào cho Kiều Vũ Vi, bọn họ là chị em, xác suất thành công sẽ rất cao, nhưng lấy quan hệ của Kiều Vũ Vi cùng Nhạc Tuyết Vi, cô ấy sẽ đồng ý sao? Chưa kể đến những thứ này, chỉ nghĩ đến Tiểu Tuyết sẽ phải cắt một phần gan của mình, trái tim mạnh mẽ của Hàn Thừa Nghị giống như bị đâm một nhát, đau không chịu được.

"Cái kia, cấy ghép gan, đối với cơ thể người hiến có xảy ra thương tổn gì không?" Hàn Thừa Nghị đã bắt đầu lo lắng đến vấn đề này.

Chuyên gia sừng sốt một phen, phản ứng kịp mới biết là Hàn Thừa Nghị là đang nói đến người hiến, không hiểu vì sao người Hàn Tam Thiếu lo lắng lại không phải là Kiều Vũ Vi mà lại là người hiến tặng, bèn lắc đầu giải thích: "Hắn là không, lá gan sinh trưởng rất nhanh, cắt một khối đối với thân thể không có bất cứ ảnh hưởng gì."

Nhận được đáp án này, mi tâm vốn luôn cau chặt của Hàn Thừa Nghị khẽ thả lỏng, nếu người kia là Tiểu Tuyết, anh thế nào cũng cảm thấy không thoải mái, anh không nỡ, không thể để cho nha đầu ngốc kia biết được.

"Được, vậy trước cứ trị liệu đi!" Hàn Thừa Nghị nói như thế, đích thực là không hề đề cập tới Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi bị bệnh, hơn nữa bệnh còn có chút nghiêm trọng.

Từ khi rời khỏi bệnh viện vào buổi sáng hôm đó cô đều nôn mửa, liên tiếp hai ngày, cứ sáng sớm khi Nhạc Tuyết Vi rời giường sẽ đều cảm thấy buồn nôn. Cô cảm thấy trong lòng rầu rĩ, bụng rõ ràng rất đói, nhưng ăn cái gì cũng không có khẩu vị.

Nhạc Tuyết Vi nghĩ có lẽ cô mắc phải bệnh tâm lý, chẳng lẽ thật bị mối quan hệ giữa ba người cô, Hàn Thừa Nghị và Kiều Vũ Vi làm cho chán ghét đến mức ói? Mặc kệ có phải hay không, cô cùng Hàn Thừa Nghị cũng không thể nào nữa rồi, thừa dịp bà ngoại còn chưa biết, Nhạc Tuyết Vi nghĩ muốn sớm chấm dứt chuyện này.

Cô muốn ly hôn với Hàn Thừa Nghị.

Giấy thỏa thuận ly hôn cô cũng đã tải trên mạng xuống, nội dung rất đơn giản, cô cùng Hàn Thừa Nghị không có con, cô cũng không cần tiền bạc của anh, cho nên cô chỉ cần giải thích mình tự nguyện muốn giải trừ mối quan hệ hôn nhân này là được.

Nhạc Tuyết Vi đóng dấu vào ba bản ly hôn sau đó cất cẩn thận vào trong ba lô, đi ra khỏi nhà, lái xe đến tập đoàn D•S. Hôm nay là thứ ba, thời gian này bình thường là lúc làm việc, Hàn Thừa Nghị chắc chắn có mặt tại công ty.

Đến dưới công ty, Nhạc Tuyết Vi gọi điện thoại cho Hàn Thừa Nghị.

Mà giờ này, Hàn Thừa Nghị đang ở trong phòng họp hội nghị. Hơn nữa, anh còn đang răn dạy cấp dưới nào đó nghe điện thoại trong giờ họp.

"Lúc đang họp, ai cho cậu nghe điện thoại? Hành vi này của cậu làm chậm trễ thời gian của mọi người, cực kỳ bất lịch sự, biết không?" Hàn Thừa Nghị thâm trầm, vẻ mặt cực kỳ không vui. Bộ dáng anh vốn đã lạnh lùng, tức giận lại càng khiến cho người ta thêm sợ hãi.

Trong phòng họp nghị là một mảnh lạnh ngắt như tờ, mọi người đều câm như hến, đến hít thở cũng phải thật cẩn thận.

Chính trong lúc này, di động của Hàn Thừa Nghị đặt trên bàn đột nhiên rung lên. Hàn Thừa Nghị liếc một cái, sắc mặt đột nhiên thay đổi, đáy mắt hiện ra vẻ kinh hi dưới con mắt không thể tin được của toàn bộ nhân viên trong phòng họp.

Càng làm cho mọi người há hốc mồm chính là, Hàn Thừa Nghị lại cầm lấy điện thoại, tiếp cuộc gọi này, giọng nói cực kỳ nhu hòa, cùng với tổng giám đốc trong ngày thường mà bọn họ biết quả thực như hai người khác nhau.

"Ừm, Tiểu Tuyết."

Hàn Thừa Nghị nắm di động, xoay người đi đến cửa sổ nghe điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

## Chương 169: Giấy Thỏa Thuận Ly Hôn

"Uh, hiện tại anh có rảnh không? Tôi muốn gặp anh." Thái độ của Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn trái ngược, cực kỳ lãnh đạm. Cô chẳng muốn nói nhiều với anh, trực tiếp nói ra ý muốn của mình. Hàn Thừa Nghị liên tục gật đầu: "Có rảnh, bây giờ em ở đâu? Anh qua tìm em."

Làm sao có thể không rảnh chứ? Anh đã hai ngày không gặp Tiểu Tuyết, ngày đó cô tức giận vì chuyện của Kiều Vũ Vi, anh vẫn chưa thể phân thân ra đi giải thích với cô được, gọi điện thoại cô không nhận, không nghĩ tới cô lại chủ động tới tìm anh, anh làm sao có thể không rảnh đây?

"Ừm, không cần, tôi đang ở dưới lầu công ty anh, anh gọi điện thoại bảo người ta để tôi đi lên, tôi sẽ trực tiếp đến văn phòng tìm anh!"

"Em ở dưới lầu? Chờ anh, anh lập tức xuống đón em."

Hàn Thừa Nghị cúp điện thoại, đi thẳng ra khỏi phòng họp.

Một phòng nhân viên đưa mắt nhìn nhau, xin giúp đỡ nhìn về phía Nghê Tuấn: "Trợ lý Nghê, này... Đây là tình huống gì vậy?"

Nghê Tuấn không chút thay đổi khép cặp hồ sơ trước mặt lại, lạnh giọng tuyên bố: "Hội nghị hủy bỏ, hoãn cử hành, thời gian cụ thể sẽ thông báo sau, các vị xin hãy duy trì mở điện thoại để nhận thông báo."

"Ồ..."

Trong phòng hội nghị nhất thời ồ lên...

Hàn Thừa Nghị đi xuống, tại bồn hoa trước quảng trường tìm được Nhạc Tuyết Vi.

Trên vai cô đeo ba lô, tóc buộc đuôi ngựa, ngồi ở trước bồn hoa, hai chân đung đưa tới lui, bộ dáng thanh thuần, non nớt tựa như học sinh trung học. Hàn Thừa Nghị yêu chết đi được bộ dáng này của cô, bước chân cũng trở nên nhẹ hơn.

"Tiểu Tuyết."

Hàn Thừa Nghị một đường đi tới đã dẫn đến không ít ánh mắt của nhân viên giờ phút này đều đang đánh giá bọn họ.

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn thấy Hàn Thừa Nghị liền nhanh chóng nhảy xuống khỏi bồn hoa.

"Cẩn thận!"

Bồn hoa có chút cao, Hàn Thừa Nghị lo lắng cô bị ngã, liền nhanh chân đi qua đỡ cô nhưng lại bị cô đẩy ra. Hàn Thừa Nghị rút tay lại, trên mặt có chút ngưng ngừng, bà xã nhà anh vẫn đang tức giận, còn chưa có bớt giận. Xem ra phải tốn không ít công phu đi dỗ cô rồi.

Có điều, lúc này anh lại đoán sai. Bà xã nhà anh bây giờ đang chơi một vở lớn!

Nhạc Tuyết Vi tháo ba lô ra, kéo khóa, lấy giấy thỏa thuận ly hôn từ bên trong đưa tới trước mặt Hàn Thừa Nghị nói: "Vốn tôi muốn đi lên thương lượng với anh, có điều nếu anh đã xuống rồi thì chúng ta nói luôn ở đây đi!"

Giấy thỏa thuận ly hôn được đựng trong một cái túi màu vàng, Hàn Thừa Nghị cầm trong tay, không rõ lắm bên trong là cái gì. Chỉ cảm thấy bộ dáng nghiêm túc của Nhạc Tuyết Vi thật đáng yêu liền cười hỏi: "Còn nhỏ mà đã nghiêm túc như vậy... Đây là cái gì? Em muốn nói chuyện gì với anh?"

Nhạc Tuyết Vi không để ý đến trêu đùa của anh, cúi đầu chỉ tập văn kiện, nói: "Văn kiện bên trong, có ba tờ, tôi đã ký, cũng đã đóng dấu rồi. Chỉ cần

anh ký tên, ấn dấu, lấy công chứng, thì nó chính thức có hiệu lực. À, anh có thể mang một bản bên người. Vốn còn muốn đến nhìn văn phòng của anh, nhưng mà thế này thì thôi đi, tôi ở đây chờ anh, anh ký rồi đóng dấu, sau đó để thư ký của anh đưa qua cũng được. Hoặc không thì có thể gửi qua bưu điện cho tôi ..."

Cô coi như không màng đến Hàn Thừa Nghị, tự mình quyết định. Hàn Thừa Nghị nghe xong như lọt vào sương mù bèn rút văn kiện ở trong túi ra, nhưng chỉ nhìn thấy mấy chữ ở bên ngoài là anh đã không thể nhìn tiếp nữa rồi.

Chính giữa văn kiện viết 5 chữ rõ ràng: 'Giấy thỏa thuận li hôn'!

Hàn Thừa Nghị nắm chặt văn kiện trong tay, thân thể cao ngất đứng thẳng, vẫn bá đạo, cường thế như vậy nhưng lại có chút cứng nhắc đến kỳ quái, anh hít mắt nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, đôi con ngươi màu trà xinh đẹp khẽ lóe lên tia sáng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 170: Anh Khiến Cho Tôi Buồn Nôn.

Ngón tay thon dài của Hàn Thừa Nghị khẽ búng văn kiện trong tay, giống như không chút để ý hỏi: "Có ý gì?" "Uh`m?" Nhạc Tuyết Vi không hiểu tình hình lớn hai mắt, ngạc nhiên nói: "Không phải chứ? Giấy trắng mực đen viết rõ ràng như thế, anh xem không hiểu sao? Cưng nhiên còn hỏi tôi có ý gì?"

Người đàn ông này, chuyện cũng đã đến mức này, có nhất thiết phải bày ra bộ dáng này với cô không? Sớm một chút kết thúc loại quan hệ không bình thường đó còn không phải tốt sao?

"Haha!"

Môi mông Hàn Thừa Nghị khẽ nhếch lên, buồn cười nhìn Nhạc Tuyết Vi. Không nói lời nào lấy bật lửa Givenchy trong túi ra, ngón cái khẽ động, ngọn lửa màu xanh biếc nhẹ nhàng xuất hiện.

Nhạc Tuyết Vi chấn kinh\* nhìn anh, anh đưa túi văn kiện lơ lửng qua ngọn lửa nhỏ, một góc văn kiện rất nhanh liền bắt lửa cháy lên.

\*Chấn động+ kinh ngạc

"Anh!" Nhạc Tuyết Vi sốt ruột, đưa tay qua muốn đoạt lại tập văn kiện.

Nhưng Hàn Thừa Nghị sao có thể để cho cô được như ý? Vóc người anh thon dài, cánh tay dài duỗi ra giờ lên cao, túi văn kiện bị anh giờ lên cao nhanh chóng bị đốt cháy.

"Anh làm cái gì vậy?" Nhạc Tuyết Vi không ngừng kiễng chân muốn với, nhưng tất cả cũng chỉ phí công.

Hàn Thừa Nghị triệt để bị cô chọc giận, lớp da cổ căng ra hiện rõ gân xanh, một tay giờ lên bóp chặt lấy cổ tay Nhạc Tuyết Vi.

"Muốn làm gì? Nhạc Tuyết Vi, lời này phải để anh hỏi em mới đúng? Em coi anh là cái gì? Ly hôn? Haha? Anh không bị rối loạn thần kinh đi\*? Cưng nhiên còn có thể dựng phải chuyện hoang đường như vậy?"

\*ý anh là không nghe nhầm đi

"Tôi hoang đường?" Tuy hai tay Nhạc Tuyết Vi bị bóp chặt, nhưng khí thế lại không hề yếu đi: "Tôi muốn ly hôn liền là chuyện hoang đường, anh ở sau lưng tôi xằng bậy cùng Kiều Vũ Vi thì không phải là chuyện hoang đường sao?"

Nghĩ nghĩ điều gì đó, Nhạc tuyết Vi lại cười nói: "Cũng phải a, là tôi hoang đường, là tôi hoang đường nên mới cùng anh có cuộc hôn nhân cận bã này!"

"Em!" Con ngươi Hàn Thừa Nghị co rút lại, thần kinh bị Nhạc Tuyết Vi kích thích đến cực hạn, trên tay dùng lực khiến cho cổ tay Nhạc Tuyết Vi liên tục rung động không thôi.

"A... Đau!" Nhạc Tuyết Vi ăn đau liền kêu lên, trên khuôn mặt tinh tế trắng mịn như gốm sứ đều là vẻ thống khổ.

Hàn Thừa Nghị không biết làm thế nào liền ném tập văn kiện cũng sắp cháy sạch đi, bàn tay kéo Nhạc tuyết Vi qua, nhíu mày xoa cổ tay cho cô, vừa rồi quả thật dùng lực quá lớn, cổ tay Tiểu Tuyết bị anh cầm đến sưng đỏ, nhìn thấy thế trong lòng anh cũng xót gần chết, anh thực sự là không có biện pháp nào với cô cả.

"Biết đau thì đừng tức giận với anh nữa, anh cũng sắp bị em làm cho tức chết rồi!"

Lời nói của anh ôn nhu dịu dàng, chỉ tiếc là Nhạc Tuyết Vi không nghe.

"Buông ra! Tức chết sao? Một bên thì làm tổn thương tôi, một bên lại vẫn làm bộ như quan tâm đối xử tốt với tôi! Tôi không cần, thu lại sự quan tâm của anh đi, tất cả hãy ném cho Kiều Vũ Vi ấy! Tôi không cần, tôi từ bỏ!"

Nhạc Tuyết Vi liều mạng vùng vẫy, nhưng vẫn cứng miệng không chịu thôi.

"Giấy thỏa thuận bị đốt, tôi có thể làm lại, dù sao tôi cũng đã quyết định ly hôn rồi!"

"Nháo đủ chưa?" Hàn Thừa Nghị đã hết kiên nhẫn, giận dữ gầm lên: "Ly hôn? Đừng có mơ! Anh sẽ không đồng ý! Nếu anh đã kết hôn với em thì tuyệt đối sẽ không ly hôn, Nhạc tuyết Vi em nên nhớ cho kỹ, em nháo thế nào cũng được, nhưng đừng đề cập tới chuyện ly hôn lần nữa!"

"Haha..." Nhạc Tuyết Vi thống khổ ôm lấy hai bên thái dương, bắt đầu dĩ cười đáp: "Anh như thế nào còn không hiểu? Tôi và anh đã không thể nữa rồi! Anh khiến cho tôi buồn nôn..."

Nói đến 'Buồn nôn', cảm giác khó chịu trong dạ dày lại dâng lên. Lông mày Nhạc Tuyết Vi khẽ nhíu, tay ôm bụng, xoay người hướng về phía bồn hoa phun ra: "Oe!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 171: Ảnh Chụp Phong Ba

Hai ngày nay, dạ dày cô không thoải mái, bà ngoại dậy sớm nấu cháo ngao cho cô ăn, bây giờ cô đều nôn ra hết.

Hàn Thừa Nghị vừa thấy, tất cả tranh chấp cùng phiền não đều ném sang một bên, tiến lên ôm lấy bả vai Nhạc Tuyết Vi, xoa lưng cô, "Sao vậy? Sao lại nôn hết ra vậy?"

Vừa nói vừa lấy khăn tay, lại phát hiện khăn tay không có trên người, bèn kéo tay áo đến bên miệng Nhạc Tuyết Vi, không chút suy nghĩ lau miệng cô.

Nhạc Tuyết Vi đẩy Hàn Thừa Nghị, uể oải lắc đầu, "Không cần anh lo!"

"Anh là chồng em, anh không quản được sao?" Hàn Thừa Nghị nhíu mày quát nhẹ, lại lười nói lời vô nghĩa, trực tiếp ôm Nhạc Tuyết Vi lên, đi vào bên trong công ty.

"Tam thiếu."

Nghê Tuấn đã chờ sẵn ở cửa thang máy.

Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi lên tầng cao nhất, phân phó Nghê Tuấn:

"Mời bác sĩ đến đây."

"Dạ."

Nhạc Tuyết Vi bị Hàn Thừa Nghị đặt trên giường lớn trong phòng nghỉ, Hàn Thừa Nghị đau lòng vuốt ve gương mặt cô, nhíu mày thờ dài: "Mới hai ngày không gặp, sao em lại gầy đi nhiều như vậy? Chẳng lẽ giận anh đến mức không ăn cơm sao?"

Nhạc Tuyết Vi quay mặt đi không thèm để ý đến anh, hận bộ dáng dịu dàng này của anh.

"Dạ dày không thoải mái sao? Uống chút nước ấm, hay là uống sữa bò nóng nhé?" Hàn Thừa Nghị ân cần hỏi, cũng không để ý thái độ của cô, từ ngày đầu tiên quen cô, anh đã biết tính tình cô không tốt, nhưng anh nguyện ý nuông chiều cô.

Nhạc Tuyết Vi bỗng dưng quay mặt lại, cô rất hiếu kì Hàn Thừa Nghị dùng tâm tính gì chạy đến chỗ cô và Kiều Vũ Vi lúc đó. Lời nên nói đã nói, bây giờ cô đã hết chỗ nói với anh rồi.

"Sữa bò, tôi muốn sữa bò nóng."

Nhạc Tuyết Vi thờ dài, nói, "Không cần người khác lấy, anh đi lấy cho tôi."

Hàn Thừa Nghị sững sốt, muốn anh đi lấy? Đây cũng không phải vấn đề lớn, cô chịu ôn hòa nói chuyện với anh, anh đã rất cao hứng rồi. Gật đầu đáp ứng rồi: “Được, anh đi lấy cho em, em ngoan ngoãn nằm, anh lập tức sẽ quay lại.”

Hàn Thừa Nghị vừa mới vừa rời khỏi phòng nghỉ, Nhạc Tuyết Vi lập tức đứng lên. Đi thẳng tới thang máy, mặt mỉm cô biết, chỉ là không nghĩ tới sẽ dùng trong lúc này.

Cho nên, đến lúc Hàn Thừa Nghị mang sữa bò nóng trở về, phòng nghỉ đã không có bóng dáng Nhạc Tuyết Vi!

‘Oành ’ một tiếng lớn, Hàn Thừa Nghị ném chén sữa bò trên sàn nhà.....

Nhưng mà, chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới.

Truyền thông trên mạng lan truyền một loạt những ảnh chụp hôm sinh nhật Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị mang Nhạc Tuyết Vi đi Agoda bị phóng viên chụp lén! Bởi vì chuyện bọn họ kết hôn cũng không công bố với bên ngoài, cho nên lời bình trong ảnh chụp tương đối khó nghe.

Nhạc Tuyết Vi đương nhiên bị viết thành tình nhân mới của Hàn Thừa Nghị.

Những ảnh chụp này cũng bị Kiều Vũ Vi thấy được.

Hàn Thừa Nghị nhận được điện thoại bệnh viện gọi tới, nói Kiều Vũ Vi bị kích thích đang phát điên, một mình anh lại phải lo cả hai bên. Vội vàng đến bệnh viện, Kiều Vũ Vi đã đập toàn bộ phòng bệnh không còn hình dáng, y tá ở một bên cũng không dám tới gần.

Nhưng vừa thấy Hàn Thừa Nghị, sắc mặt Kiều Vũ Vi lập tức thay đổi.

“Thừa Nghị!”

Kiều Vũ Vi khóc lóc, Hàn Thừa Nghị muốn đẩy ra, nhưng nhớ tới lần trước nói chuyện rõ ràng làm Kiều Vũ Vi ngất xỉu, bệnh tái phát, bác sĩ cũng nói, phải tận lực tránh bị kích thích ..... Anh chỉ có thể chịu đựng, tùy ý để Kiều Vũ Vi dựa vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 172: Ngọn Lửa Ghen Ghét

“Thừa Nghị, em cầu xin anh, anh đừng vứt bỏ em. .... Em không có gì cả, chỉ có mỗi anh, em chỉ có mỗi anh!”

Kiều Vũ Vi ôm chặt eo Hàn Thừa Nghị, giống như bắt lấy một cọng rom cứu mạng, không chịu buông tay.

Nghĩ lại thật đáng thương, tuổi còn trẻ đã bị bệnh này, trong nhà lại xảy ra chuyện. Xuất phát từ đạo nghĩa cùng trách nhiệm, Hàn Thừa Nghị không thể đẩy Kiều Vũ Vi ra.

Anh duỗi tay nhẹ vỗ về đầu Kiều Vũ Vi, trấn an: “Đừng suy nghĩ bậy bạ, nghỉ ngơi cho tốt.”

“Thừa Nghị, em bị bệnh gì?” Kiều Vũ Vi ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị.

Ban đầu Kiều Vũ Vi cho rằng mình chỉ bị tai nạn xe cộ, nhưng ở bệnh viện ở lâu như vậy, tuy rằng bác sĩ y tá đều giữ kín như bưng, nói năng thận trọng, nhưng Kiều Vũ Vi mơ hồ cảm thấy, dường như mình không đơn giản chỉ bị tai nạn xe cộ, thấy tư thế bác sĩ kiểm tra mỗi ngày, giống như Kiều Vũ Vi bị bệnh gì rất nặng.

Hàn Thừa Nghị không muốn giấu Kiều Vũ Vi, về sau trị liệu còn cần Kiều Vũ Vi phối hợp, giấu cũng không giấu được, không bằng nhân cơ hội này nói cho Kiều Vũ Vi.

Chần chừ mãi, Hàn Thừa Nghị mới nói bệnh tình cho Kiều Vũ Vi biết.

Kiều Vũ Vi vừa nghe, cả người như chui vào hầm băng, mắt choáng váng. .... Bệnh gan bẩm sinh? Di truyền trong gia tộc? Sao có thể? Chẳng lẽ không phải tính sai rồi sao? Sao mình có thể bị loại bệnh này? Chưa từng nghe nói trong nhà có ai bị bệnh này cả?

“Vũ Vi, em đừng sợ, anh nhất định sẽ chữa khỏi cho em, em phải ngoan ngoãn nghe lời, phối hợp trị liệu, được không?”

Hàn Thừa Nghị sợ Kiều Vũ Vi không tiếp nhận được sự thật này, mở miệng trấn an, trên thực tế, anh nói được sẽ làm được, không tiếc tất cả để cứu tính mạng Kiều Vũ Vi.

Đối với Hàn Thừa Nghị mà nói, cứu Kiều Vũ Vi là cách báo đáp tốt nhất, một mạng đổi một mạng, như vậy về sau anh và Tiểu Tuyết ở bên nhau, sẽ không cảm thấy áy náy.

Kiều Vũ Vi suy sụp nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, không xác định hỏi: “Thật vậy sao? Anh sẽ chăm sóc em, không để em chết?”

“Ừm, anh sẽ chăm sóc em, em sẽ không sao đâu!” Hàn Thừa Nghị liên tục gật đầu, kiên định hứa hẹn.

Sau khi Hàn Thừa Nghị đi rồi, Kiều Vũ Vi lặng lẽ giấu ảnh chụp Hàn Thừa Nghị cùng Nhạc Tuyết Vi kia đi.

Trong lòng Kiều Vũ Vi đã ở bất đầu nổi lên suy nghĩ, ông trời đối với Kiều Vũ Vi quá không công bằng. Cũng là con gái Kiều Vạn Đông, Kiều Vũ Vi từ nhỏ đến lớn luôn chen ép Nhạc Tuyết Vi, nhưng vì sao mọi thứ của Nhạc Tuyết Vi đều xuất sắc hơn Kiều Vũ Vi?

Nhạc Tuyết Vi thông minh, xinh đẹp hơn, trong mắt Kiều Vạn Đông vĩnh viễn cũng chỉ có đứa con gái này. Hiện tại, cô ta thậm chí có được Hàn Thừa Nghị! Mà mình thì sao? Hao phí tâm cơ, kết quả là không thu hoạch được gì, còn bị loại bệnh này!

Kiều Vũ Vi không cam lòng, không cam lòng! Kiều Vũ Vi sẽ dùng mọi biện pháp, không tiếc tất cả, không từ thủ đoạn mà chia rẽ Hàn Thừa Nghị và Nhạc Tuyết Vi! Hàn Thừa Nghị là của mình, là anh nói sẽ cưới mình! Mình không thể để anh đổi ý, chỉ cần mình chịu nghĩ cách, tất cả đều có thể!

Kiều Vũ Vi nắm chặt tay, trong mắt lóng lánh tham lam cùng máu tanh, nếu nói từ trước Kiều Vũ Vi chỉ chán ghét Nhạc Tuyết Vi, ghen ghét Nhạc Tuyết Vi, thì bây giờ, vận mệnh ‘bất công’ đã làm tâm linh Kiều Vũ Vi hoàn toàn vận vẹo, cô ta hận hình dáng này không bằng Nhạc Tuyết Vi, hận không thể làm Nhạc Tuyết Vi lập tức biến mất trên thế giới này!

“Nhạc Tuyết Vi, hãy chờ đấy, tao sẽ không làm mày được yên, tuyệt đối sẽ không!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 173: Không Giống Dạ Dày Không Tốt

Nhạc Tuyết Vi nôn mửa càng ngày càng nghiêm trọng, lúc đầu là buổi sáng nôn, không quá hai ngày thì chỉ cần nhìn thấy ăn đồ sẽ nôn. Chính cô cũng cảm thấy không thích hợp, muốn đi bệnh viện khám.

Nhưng trước khi cô đến bệnh viện, bà ngoại cũng đã phát hiện điều khác lạ.

“Tuyết Vi, con nôn..... Không giống dạ dày không tốt.”

Bà ngoại dù sao cũng là người từng trải, nhìn mấy ngày nay tự nhiên nghĩ tới cái gì. Bà giữ chặt cháu gái, thần sắc nghiêm túc hỏi: “Tuyết Vi, con nói thật cho bà ngoại, có phải con cùng Thừa Nghị có quan hệ?”

“.....” Nhạc Tuyết Vi ngây ngốc, lý giải cái bà ngoại gọi là ‘có quan hệ’ là có ý tứ gì. Sau đó, cô cùng bà ngoại đều nghĩ tới một chuyện.....

“À!” Nhạc Tuyết Vi kinh hoàng che miệng lại, do dự nhìn bà ngoại, hỏi, “Bà ngoại..... Con, hay là con.....” Nhạc Tuyết Vi đột nhiên dừng lại, hai chữ ‘mang thai’ trong miệng, Nhạc Tuyết Vi không có dũng khí nói ra.

Bà ngoại gật đầu, vẻ mặt nôn nóng: “Đứa nhỏ này! Bà ngoại không phải không khai sáng con, chỉ là, con cùng Thừa Nghị tính thế nào? Tiến tới kết hôn sao? Còn đứa bé, con sinh được không?”

“Con.....” Nhạc Tuyết Vi không biết trả lời bà ngoại như thế nào, bây giờ tâm cô loạn như ma.

Nếu không có Kiều Vũ Vi, không có nhiều chuyện phát sinh, Nhạc Tuyết Vi sẽ sinh đứa bé này, nàng còn nhớ rõ lúc từ nước C rời đi, mẹ Hàn Thừa Nghị nói, Hàn gia ít người, phải nhờ vào cô làm đông lên.

Nhưng bây giờ, tình huống bất đồng. Ai có thể nghĩ tới, cô cùng Hàn Thừa Nghị nhanh như vậy đã chia tay?

ở chỗ này suy nghĩ lung tung, chi bằng đến bệnh viện khám, rồi đưa ra quyết định.

Đi ra khỏi nhà bà ngoại, Nhạc Tuyết Vi đi taxi tới bệnh viện. Sau khi tới phòng bệnh nhìn qua Kiều Vạn Đông, Nhạc Tuyết Vi đến khoa phụ sản khám bệnh.

Bình thường lúc làm việc, phòng bệnh có rất nhiều người khám, Nhạc Tuyết Vi lấy số, ngồi xếp hàng, ngồi đến lúc sắp tan tầm, giấy phòng khám bệnh

trong lòng bàn tay cô đã bị nắm lại, dính đầy mồ hôi.

“Số 518, Nhạc Tuyết Vi!”

Rốt cuộc cũng chờ đến số, Nhạc Tuyết Vi khấn trương đứng lên, “Có!”

“Vào đi!”

Nhạc Tuyết Vi đi vào phòng khám, đem sổ cũng sổ khám bệnh đặt ở trước mặt bác sĩ.

Nữ bác sĩ trung tuổi, cúi đầu nhìn sổ, cũng không nhìn Nhạc Tuyết Vi một lần, theo thường lệ hỏi: “Chỗ nào không thoải mái?”

“Tôi.....” Nhạc Tuyết Vi áp ứng nói, “Buổi sáng tôi hay nôn, nhìn thức ăn cũng muốn nôn.....”

Nữ bác sĩ ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Tuyết Vi, đôi mắt khôn khéo sau gọng kính kim loại, hiểu rõ cười nói: “Bao tuổi rồi? Có bạn trai chưa? Bị như thế lâu chưa?”

Diện mạo Nhạc Tuyết Vi quá mê người, thoát nhìn hoàn toàn không giống như người sắp tốt nghiệp đại học, cũng khó trách bác sĩ sẽ hỏi như vậy.

Nhạc Tuyết Vi gật đầu: “20, tôi..... đã kết hôn.”

“A?” Nữ bác sĩ có chút ngoài ý muốn, nhưng ngay sau đó cũng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, “Vậy sao cô khấn trương thế? Nếu đã kết hôn, theo tình huống này mà nói, khả năng mang thai là rất lớn. Trước đi siêu âm đi! Đi, đi vào bên trong.”

Nữ bác sĩ nói, đứng lên đi vào bên trong, Nhạc Tuyết Vi ngậy thơ mờ mịt đi theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 174: Mang Thai Ba Tuần

“Nằm lên đây! vén áo lên.”

Nữ bác sĩ đeo găng tay, chỉ vào cái giường.

Nhạc Tuyết Vi gật đầu, nằm trên giường, vén áo lên, lộ ra cái bụng nhỏ. Thuốc lạnh như băng xoa lên da, Nhạc Tuyết Vi khấn trương nắm chặt đôi tay.

Nữ bác sĩ vừa nhìn bụng cô, vừa quan sát màn hình, rất nhanh đưa ra kết luận. “Ừm, không sai, cô mang thai. Cắn vào túi thai, được ba tuần rồi.....”

“.....” Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc nói không nên lời, tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng thật sự nghe được bác sĩ nói như vậy, cảm giác giống như sét đánh giữa trời quang! Cô mang thai! Thật sự mang thai! Ngay lúc này!

Nữ bác sĩ thấy phản ứng của cô, lắc đầu cười: “Sao thế? Không muốn có à? Có thể hiểu được, cô còn như vậy tuổi trẻ. Nhưng tuổi trẻ cũng có chỗ tốt, sinh con dễ khôi phục. Trước mắt, mang thai chưa đến ba tháng phải đặc biệt chú ý, thai nhi vẫn chưa ổn định. Như vậy, cô về thương lượng với chồng cô, đương nhiên làm bác sĩ tự nhiên là khuyên cô giữ đứa bé lại.”

“Cám ơn bác sĩ.”

Nói cảm ơn bác sĩ, Nhạc Tuyết Vi cầm sổ khám thai, mờ mịt đi ra phòng khám bệnh khoa phụ sản.

Đứng ở trước cửa bệnh viện, mặt trời chói chang trên cao chiếu xuống, Nhạc Tuyết Vi đang đồ mồ hôi lại cảm thấy rét run, bàn tay bình thân xoa bụng nhỏ, một dòng nước ấm ở trong cơ thể nhanh chóng len lỏi, ở đây, có một sinh mệnh nhỏ, của cô và Hàn Thừa Nghị.

Nhưng nên làm gì bây giờ? Cô và Hàn Thừa Nghị đến tình trạng này, thật sự có thể sinh đứa bé này sao? Nếu sinh ra, sẽ không có cha. Không có cha..... Nhạc Tuyết Vi hiểu rõ hơn ai hết cái cảm giác không có cha.

Xoá sạch? Cô luyến tiếc. Đây là cốt nhục của cô, Nhạc Tuyết Vi không thể tàn nhẫn như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Nhạc Tuyết Vi gọi điện thoại cho Hàn Thừa Nghị. Nhận được điện thoại của Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị đang từ văn phòng đi ra, chuẩn bị đi ăn liên hoan bên ngoài. Vừa thấy hai chữ ‘Tiểu Tuyết’, Hàn Thừa Nghị dừng bước, ra hiệu cho Nghê Tuấn, xoay người nhận điện thoại.

“Tiểu Tuyết.”

“Anh..... Anh ở đâu?” Lần trước không từ mà biệt, mấy ngày này lại không nhận điện thoại của Hàn Thừa Nghị, trong lúc nhất thời Nhạc Tuyết Vi không biết nên nói chuyện như nào với anh.

“Ở công ty, đang chuẩn bị đi ra ngoài.” Hàn Thừa Nghị nhìn đồng hồ, bây giờ, không biết Tiểu Tuyết đã ăn cơm chưa. “Em ở đâu? Đã ăn cơm chưa?”

“Chưa, chưa ăn.” Nhạc Tuyết Vi nói chậm lại, siết chặt sổ khám bệnh trong tay.

Hàn Thừa Nghị vội nói: “Chưa ăn thì đi ăn chút gì đi, không ăn cái gì sao được? Để anh đến ăn với em nhá? Có muốn ăn gì không, muốn ăn ở nhà hay ở ngoài?”

Nhạc Tuyết Vi nghĩ, ăn cái gì cũng không phải chuyện lớn, chủ yếu là cùng anh nói chuyện giữa bọn họ, đương nhiên còn có đứa bé trong bụng cô. “Về nhà đi, dạ dày em không quá thoải mái, ăn ít đồ thanh đạm là được.”

“Được, em ở đâu? Anh tới đón em.”

“Không cần, tự em trở về là được, anh đỡ phải chạy qua chạy lại.”

“Được, anh về nhà chờ em.”

Nhạc Tuyết Vi cúp điện thoại, vuốt bụng nhỏ, âm thầm nghĩ, hay là nên cho Hàn Thừa Nghị một cơ hội, cũng cho chính cô một cơ hội, cũng cho đứa bé của bọn họ một cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 175: Cho Thêm Một Cơ Hội

Cúp điện thoại, Hàn Thừa Nghị đi ra ngoài, phân phó Nghê Tuấn: “Bữa ăn liên hoan trưa nay, tôi không đi, cậu đi thay tôi.”

“Tam thiếu, ngài đây là?”

“Tôi về biệt thự trên núi. Đứng rồi, gọi điện thoại cho chú Thiệu, bảo phòng bếp làm ít đồ ăn thanh đạm, Tiểu Tuyết sẽ trở về.” Nhắc tới Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị không tự chủ được trở nên nhu hòa, âm điệu cũng mang theo mềm mại.

Nghê Tuấn kinh ngạc nói: “Tam thiếu, buổi chiều đi thị sát, ngài có đi không?”

Hàn Thừa Nghị dừng lại một chút, hơi chần chờ: “Để xem đã! Nếu không đi được, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu, cậu tự đi, rồi trở về nói cho tôi.”

Tối lúc này, Nghê Tuấn biết rõ ở địa vị Nhạc Tuyết Vi trong lòng Hàn Thừa Nghị, không dám nhiều lời, cúi đầu: “Dạ, thuộc hạ đã hiểu.”

Tập đoàn D:S gần biệt thự hơn là từ bệnh viện đến biệt thự, cho nên, lúc Nhạc Tuyết Vi đến biệt thự, Hàn Thừa Nghị đã tới rồi.

Nhạc Tuyết Vi ngồi xỏ thay giày, đã bị Hàn Thừa Nghị ôm lấy. Râu trên cằm nhẹ vuốt trên mặt trơn bóng của cô, trong miệng nỉ non, “Tiểu Tuyết, em đã trở lại, em có biết lúc nhận được điện thoại của em, anh rất vui không?”

Nhạc Tuyết Vi chần động, đáy mắt hiện lên một tia do dự, cô không biết cô có thể tin lời anh không.

Cô gắng làm vẻ tươi cười, Nhạc Tuyết Vi nhẹ nhàng đẩy Hàn Thừa Nghị, “Đừng ôm chặt như vậy, em mới đi từ ngoài vào, rất nóng, người đầy mồ hôi.”

Hàn Thừa Nghị không nghe theo, ôm cô tới nhà ăn, cắn lỗ tai cô, “Sợ cái gì? Mồ hôi của em cũng thơm, toàn bộ của em..... Anh đều thích.”

Khiêu khích một câu, nếu là trước đây, Nhạc Tuyết Vi đã sớm mặt đỏ tim đập, nhưng bây giờ..... Chỉ cần nghĩ đến anh cùng Kiều Vũ Vi, tâm tình đang tốt bỗng nhiên bị dập nát!

Phát giác Nhạc Tuyết Vi không có tinh thần, Hàn Thừa Nghị càng thêm ôm chặt không chịu buông tay, “Tiểu Tuyết, em vẫn tức giận? Em đừng hiểu lầm, anh và Kiều Vũ Vi thật sự không có chuyện gì, anh chỉ chăm sóc cô ấy. Là anh làm trái hôn ước với cô ấy, là anh nợ cô ấy.”

Nhạc Tuyết Vi phát ra một tiếng cười lạnh cực nhẹ, cực lực khắc chế tức giận, bình tĩnh nói: “Chúng ta ngồi xuống nói đi?”

Hàn Thừa Nghị đáp ứng, lời kéo Nhạc Tuyết Vi ngồi xuống bàn ăn, sai người mang thức ăn lên thức ăn.

“Theo lời em, đều là đồ ăn thanh đạm, dễ tiêu hóa.....”

Hàn Thừa Nghị càng ân cần chu đáo, Nhạc Tuyết Vi càng cảm thấy phiền lòng, nghĩ đến anh ở bệnh viện cũng chăm sóc Kiều Vũ Vi như thế, nỗi lòng không thể ngăn chặn kích động: “Không cần anh giúp, tự em ăn.”

“Được.” Cảm giác được Nhạc Tuyết Vi không cao hứng, Hàn Thừa Nghị ngượng ngừng buông tay ra.

Đầu bếp của Hàn gia, tay nghề tự nhiên là số một. Đồ ăn rất tinh mỹ nhưng Nhạc Tuyết Vi chỉ ăn được một ít.

Cô buông đũa, ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, “Chúng ta không cần ồn ào, anh cũng không cần kích động. Chúng ta nói chuyện đi, như bây giờ đối với chúng ta đều không tốt, cho nên, không cần kéo dài nữa, cho kết luận đi! Được không?”

Tay Hàn Thừa Nghị cầm đũa ngừng lại, lông mày chấn động nhẹ nhàng. Náo loạn nửa ngày, hôm nay cô tới đây, không phải bởi vì đã nghĩ thông suốt, mà là muốn tiếp tục đề tài ly hôn lần trước?

“Em muốn kết luận gì? Em về nhà, trở lại bên anh, đây là kết luận của anh.” Hàn Thừa Nghị buông đũa, nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, ngôn ngữ chân thật đáng tin.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 176: Em Chỉ Thích Anh

"Hừ." Nhạc Tuyết Vi cực kỳ khinh thường cười nhạo một tiếng, anh còn mặt mũi mà nói ra những lời này sao? Chẳng lẽ anh đã quên việc anh cùng Kiều Vũ Vi bị cô “bắt gian”? Vậy anh đúng thật là dễ quên, chỉ tiếc rằng trí nhớ của cô lại rất tốt.

"Hàn Thừa Nghị, chuyện đã qua, chúng ta cũng không cần nhắc lại nữa, hôm nay tôi tới đây chỉ muốn hỏi anh một câu thôi. Tôi cùng Kiều Vũ Vi, anh chọn ai?"

Nể tình đứa nhỏ, Nhạc Tuyết Vi cô sẽ cho anh một cơ hội.

"Aizz!" Hàn Thừa Nghị thờ dãi nhẹ nhõm, lập tức nghiêng đầu, tay kéo tóc mai nhưng vẫn không thể che giấu được ánh mắt nôn nóng của anh. "Tiểu Tuyết, hai người các em đều không thể đặt trong cùng một lựa chọn, em là vợ anh, cô ấy lại là người chịu thiệt, em hãy tin anh, hiện tại cô ấy thành ra như vậy dù sao cũng là do lúc trước anh từng có hôn ước với cô ấy... Anh đối với cô ấy thực sự chỉ là vì..."

Hàn Thừa Nghị còn chưa dứt lời đã bị Nhạc Tuyết Vi ngăn lại.

Nhạc Tuyết Vi bất vì sở động, kiên định lắc đầu: "Tôi đã nói, chuyện trước kia, tôi cũng không muốn hỏi lại, anh cùng cô ta đã từng có cái gì, tôi cũng không muốn biết. Không sai, là tôi chen ngang giữa anh cùng Kiều Vũ Vi trong lúc đó, cho nên, tôi cũng đã cho anh thời gian giải quyết rồi. Nhưng tôi lại không nghĩ tới anh sẽ giải quyết thế này, anh còn muốn ở bên cạnh cô ta vương vấn không quên bao lâu nữa? Tôi chỉ hỏi một câu, chọn tôi hoặc chọn cô ta, anh chọn đi!"

"Em, em, em!" Bây giờ Hàn Thừa Nghị cũng không do dự nữa, anh quyết đoán làm ra lựa chọn, tiểu nha đầu cố chấp như vậy, anh thật không có cách nào với cô. Cho dù là cô cố tình gây sự, còn có lựa chọn vô lý của cô, Hàn Thừa Nghị cũng đã quyết định chọn cô.

Anh trả lời nhanh như vậy ngược lại lại khiến Nhạc Tuyết Vi ngây ngẩn cả người, cô giống như không thể tin đây chính là lựa chọn của Hàn Thừa Nghị.

"Được rồi, có thể chứ? Đừng hành hạ anh nữa, anh đồng ý với em, về sau sẽ không làm những chuyện khiến cho em hiểu lầm, chuyện của Kiều Vũ Vi, anh sẽ để cho người khác đi làm, như vậy thì được đi?" Hàn Thừa Nghị cầm chặt lấy tay Nhạc Tuyết Vi, lời nói cực kỳ khẩn thiết.

"Anh, anh nhớ kỹ lời anh nói đấy, em sẽ tin tưởng anh thêm một lần." Nhạc Tuyết Vi vừa nói vừa lấy tay kéo balo xuống, từ bên trong lấy ra giấy khám bệnh, đặt ở trước mặt Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị không hiểu nhận lấy, mở ra liền rơi xuống một tờ giấy "Giấy chẩn đoán có thai". Hàn Thừa Nghị nhặt lên, hai chữ 'Có thai' như kim châm đâm vào mắt anh đau đớn... Tiểu Tuyết mang thai rồi!

Này... Tại sao có thể như vậy?

Tuy họ đã làm không ít lần, nhưng mỗi lần anh đều là rất cẩn thận mang bao cao su... Chỉ trừ có một lần tại nước A, bởi vì hiểu lầm Tiểu Tuyết có

quan hệ với người đàn ông khác, trong cơn tức giận anh đã mạnh mẽ muốn cô một lần.

Lúc ấy, anh vì quá nóng vội muốn giữ lấy cô nên cũng không có nghĩ nhiều, đương nhiên lần đó cũng không có mang cái kia vào. Chẳng lẽ chính là lần đó?

Hàn Thừa Nghị nhắm chặt hai mắt, Nhạc Tuyết Vi mang thai vốn là chuyện anh nên vui vẻ, nhưng đây cũng không phải là tin tốt gì đối với anh... Vào một ngày của 10 năm trước anh đã lập lời thề, đời này anh tuyệt đối không thể có con!

Kết hôn cùng Tuyết Vi quá đột ngột, sau khi kết hôn lại xảy ra rất nhiều chuyện, anh thật sự không ngờ tới chuyện cô sẽ mang thai!

Bây giờ anh nên làm gì đây? Làm sao có thể mở miệng nói với cô là anh không muốn đứa con này??

Nhạc Tuyết Vi nhận ra cảm xúc của Hàn Thừa Nghị có điều không thích hợp, cô bèn bấu môi, đôi mắt tròn tròn trừng anh, hỏi: "Anh sao thế? Em mang thai anh không vui sao?"

"A?" Hàn Thừa Nghị lấy lại tinh thần, vẻ mặt hốt hoảng cực kỳ mất tự nhiên, khoe miệng gượng ép khẽ giật giật, lắc đầu phủ nhận: "Không, anh rất cao hứng, làm sao có thể mất hứng được chứ? Nói như vậy gần đây em hay buồn nôn là do chẳng nhóc trong bụng kia sao?"

Nói xong, tay liền dơ lên xoa bụng dưới của Nhạc Tuyết Vi.

Bụng dưới của Nhạc Tuyết Vi vẫn rất bằng phẳng, co bầu vào ba vòng căn bản vẫn không có gì khác biệt.

Nhưng trong lòng hai người vẫn có một cảm giác vô cùng kỳ diệu, giống như bọn họ có thể cảm nhận được sinh mệnh bé nhỏ ở bên trong.

Hàn Thừa Nghị ngẫm lại đây chính là đứa nhỏ của anh, là đứa con đầu tiên của anh... Đáng tiếc, anh lại không thể để cho nó có mặt trên đời này... Anh cảm thấy hổ thẹn với vợ anh, với con anh, đáy mắt dâng lên một trận chua xót, nỗi thống khổ không ngừng dâng lên trong lòng.

"Tiểu Tuyết, bảo bối của anh..." Thực xin lỗi, đây là lời nói tận đáy lòng anh.

Hàn Thừa Nghị cầm lấy tay Nhạc Tuyết Vi, khẽ ôm người vào trong lòng giống như đang nâng niu trân bảo.

"Uh'm." Nhạc Tuyết Vi cũng thuận theo dựa vào trong lòng Hàn Thừa Nghị, mấy ngày liên tiếp cãi nhau đã khiến cho cô mệt mỏi không chịu được, tâm thể lao lực quá độ, nếu như đứa nhỏ này có thể cải thiện quan hệ giữa bọn họ, vậy đứa bé chính là phúc tinh của hai người rồi.

"Em muốn ăn cái gì?" Hàn Thừa Nghị cố nén đau đớn trong lòng, không đành lòng nói cho Tiểu Tuyết biết hiện tại anh không muốn đứa bé này.

Nhìn cô rất vui vẻ khi mang thai, đã thật lâu rồi chưa từng nếm qua món này món kia, hơn nữa bởi vì anh mà cả đời này có lẽ cô cũng không được làm mẹ, không cách nào có thể trở thành một người phụ nữ hoàn chỉnh... Hàn Thừa Nghị nghĩ, vẫn nên chờ một thời gian nữa đi, đứa trẻ mới được 3 tuần, để cho nó được ở lại trọng bụng Tiểu Tuyết lâu thêm một chút.

Hàn Thừa Nghị cúi đầu hôn lên trán Nhạc Tuyết Vi: "Em muốn ăn cái gì? À không, là tiểu bảo bối của chúng ta muốn ăn cái gì?"

"Ha ha..." Bị anh hỏi như vậy, Nhạc Tuyết Vi nở một nụ cười thật tươi, là nụ cười thật lòng của cô trong suốt mấy ngày qua, trong phút chốc nó đã đốt cháy trái tim Hàn Thừa Nghị: "Muốn ăn cua, đậu phộng, đậu Hà Lan, còn có tôm hùm, hàu..."

Hàn Thừa Nghị tỏ ra kinh ngạc: "Muốn ăn nhiều như vậy? Không phải là khẩu vị không tốt sao?"

"Hi hi." Nhạc Tuyết Vi vui người vào trong lòng Hàn Thừa Nghị, cười đáp: "Nhắc tới lại thấy ăn cái gì cũng ngon, nhưng lúc thực sự nhìn thấy thì cái gì cũng ăn không vào, quả thật rất muốn nôn."

"Không sao, em muốn ăn thì cứ bảo bọn họ chuẩn bị, có thể ăn một miếng thì ăn một miếng, có được không?"

"Uh'm!"

Nhạc Tuyết Vi nhu thuận gật đầu, cười tí mắt đáp lại anh.

Hàn Thừa Nghị xem ở trong mắt, đau ở trong lòng, làm sao mới có thể nói cho cô biết, anh không thể có đứa bé này? Không đành lòng, thật sự không đành lòng...

...

Buổi tối Nhạc Tuyết Vi liền trở về Bán Hạ Sơn Trang ở trong phòng ngủ chính.

Thời điểm lần trước rời đi, cô vẫn còn cùng Hàn Thừa Nghị dây dưa không rõ, mà cách xa nhau không lâu, hôm nay cô lại được người làm trong Sơn Trang gọi một tiếng tôn quý: "Tam Thiếu phu nhân". Tuy cô không phải là người ham hư vinh, nhưng cái danh xưng 'Phu nhân' này, nghe vào cảm giác thật thoải mái.

Từ lúc trở về nước C kết hôn với Hàn Thừa Nghị, cuộc sống của cô giống như trở lại với cuộc sống ngọt ngào suôn sẻ trước kia.

Hiện tại điều cô lo lắng nhất chính là ba vẫn còn đang hôn mê trên giường bệnh. Đương nhiên còn có bà ngoại nữa, chuyện của cô cùng Hàn Thừa Nghị cũng phải nói rõ ràng với bà ngoại. Hàn Thừa Nghị đã đồng ý với cô, chờ anh có thời gian sẽ cùng cô đi gặp bà ngoại, lúc đó cũng coi như là lấy tư cách cháu rể ra mắt người lớn trong nhà.

Nhạc Tuyết Vi rảnh rỗi ở nhà không có việc gì làm nên muốn quay lại trường học, nhưng cô muốn rời khỏi phòng ngủ chính nhà bước đầu phải có được sự 'Phê chuẩn' của Hàn Thừa Nghị. Nhạc Tuyết Vi biết anh là lo lắng cho đứa nhỏ, tuy cô thấy anh có chút phiền nhưng vẫn vui vẻ cười hi hi tiếp nhận sự ngang ngược bá đạo của anh.

Ban ngày cho dù Hàn Thừa Nghị có về thế nào, Nhạc Tuyết Vi vẫn luôn chờ anh, bất kể thế nào cũng chờ anh.

Đêm nay, Nhạc Tuyết Vi chờ được không phải là Hàn Thừa Nghị, mà là Hàn Thiên Lôi đã rất lâu chưa gặp.

Nhạc Tuyết Vi mặc áo ngủ rộng rãi đứng ở đầu cầu thang, nhìn thấy Hàn Thiên Lôi đi tới, trên mặt liền nở nụ cười xấu hổ. Kể từ lần trước khi Hàn Thiên Lôi 'nói rõ' với cô lúc còn ở 'Ấn Hồ', bọn họ vẫn chưa hề gặp mặt nhau.

Bất ngờ gặp nhau như thế này, hai người đều cực kỳ xấu hổ, không biết nên nói gì cho phải.

"Thiên, Thiên Lôi." Nhạc Tuyết Vi không được tự nhiên sờ sờ cổ, cúi đầu không dám đối mặt với cậu.

"Uh~m." Hàn Thiên Lôi lên tiếng, cước bộ cũng không nán lại lâu mà dõng bước đi tới phòng ngủ.

Chính lúc đang thở phào nhẹ nhõm một hồi, cậu đột nhiên quay lại gọi Nhạc Tuyết Vi một tiếng: "Tuyết Vi..."

"A! A?" Nhạc Tuyết Vi khản trương nắm chặt hai tay, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, nụ cười cực kỳ mất tự nhiên. "Chuyện gì?"

Hàn Thiên Lôi nhú mày, từ ánh mắt đến đôi mày đều giống hệt Hàn Thừa Nghị: "Cô, lại cùng chú Ba tôi ở chung một chỗ rồi hả?"

"Ách..." Nhạc Tuyết Vi do dự gật đầu, nghĩ lại đại khái là Hàn Thiên Lôi còn chưa biết chuyện bọn họ đã kết hôn đi.

"Chú ấy có tốt như vậy sao?" Mi tâm Hàn Thiên Lôi cau chặt căng thẳng, khuôn mặt nhăn nhó xoắn xuýt thành một đoàn, xem ra rất thống khổ: "Tôi... Một chút cơ hội cũng không có sao? Rốt cuộc thì tôi có chỗ nào không bằng chú ba?"

"Thiên Lôi!" Nhạc Tuyết Vi thực sự sắp bị Hàn Thiên Lôi ép cho phát điên rồi, tuy cô không ghét Hàn Thiên Lôi, trái lại còn coi cậu như một người bạn tốt, nhưng đối với chuyện cậu nảy sinh tình cảm vốn không nên có với cô lại khiến cô không thể chấp nhận được.

Người bình thường làm sao có thể nảy sinh tình cảm khi đã biết rõ người đó là người phụ nữ của chú mình?

Cô thực sự tức giận, nhưng người nợ lại là bạn tốt của cô, hơn nữa còn là cháu của Hàn Thừa Nghị, là đứa cháu mà Hàn Thừa Nghị coi như con trai để nuôi lớn.

Nhạc Tuyết Vi hít sâu vài lần, tâm bình khí hòa đối mặt với Hàn Thiên Lôi: "Thiên Lôi, cậu đừng như vậy, không phải là cậu không bằng anh ấy, mà là người tôi thích đích thực là anh ấy, mặc kệ anh ấy có bộ dáng thế nào, có được hay không, có hư hỏng đến đâu, tôi cũng chỉ thích mình anh ấy. Cậu đã hiểu chưa?"

Cô chưa từng nói những lời này ở trước mặt Hàn Thừa Nghị, nhưng hiện giờ cô muốn nói cho Hàn Thiên Lôi nghe.

Hồ hạp của Hàn Thiên Lôi như cứng lại, bị lời nói của Nhạc Tuyết Vi làm cho khiếp sợ. Cô đã nói rõ như vậy mà cậu vẫn còn không hiểu, vẫn còn ôm ấp hi vọng thì chính là đồ ngốc rồi. "Uh~m, tôi hiểu rồi, tôi chúc cô cùng chú ba hạnh phúc."

Nói xong, cậu liền xoay người đi vào phòng ngủ của mình.

Nhạc Tuyết Vi thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như vừa đánh xong một trận lớn, thân thể mới vừa ổn định lại, cả người liền rơi vào một vòng ôm ấm áp. Hơi thở thơm mát hòa quyện vào nhau, Nhạc Tuyết Vi xoay người lại ôm lấy người vừa đến.

"Anh về rồi? Về bao lâu rồi? Vừa rồi những lời bọn em nói anh đều nghe thấy hết sao?"

Hàn Thừa Nghị cúi đầu chôn ở cổ Nhạc Tuyết Vi không rời, từ từ nhắm mắt lại, khóe môi khẽ dương lên: "Cơ bản đều đã nghe được, Tiểu Tuyết, cảm ơn em. Thiên Lôi... khiến em phải phiền lòng rồi."

"Ha ha." Nhạc Tuyết Vi ôm lấy bả vai Hàn Thừa Nghị nở nụ cười ngọt ngào: "Cái gì mà phiền lòng chứ? Cậu ấy vẫn còn trẻ, về sau cũng sẽ gặp được người con gái mà cậu ấy thật lòng yêu thương. Em đã là vợ của anh thì chính là trưởng bối của cậu ấy đương nhiên phải hướng cho cậu ấy con đường đi đúng đắn."

"Ừ." Hàn Thừa Nghị lên tiếng, cọ cọ vào cằm cổ Nhạc Tuyết Vi như có phần làm nũng: "Có điều, nơi này của anh vẫn thấy không thoải mái."

"Uh~m? Ở đâu?" Nhạc Tuyết Vi nghi ngờ nhìn Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị nắm tay cô đặt ở lồng ngực mình, nói: "Nơi này, rất chua nha. Em làm sao lại chọc người yêu thích đến thế? Cứ là đàn ông thì đều thích em vậy?"

"Ha ha..." Nhạc Tuyết Vi bị tính tình trẻ con của anh làm cho buồn cười, chủ động ôm lấy cổ anh, kiễng chân hôn anh: "Em không biết, cũng không muốn biết, mặc kệ có bao nhiêu người thích em, em cũng chỉ thích một người."

... Chỉ thích một mình anh. Trái tim Hàn Thừa Nghị như bị tan chảy, bà xã của anh tốt như vậy bảo anh làm sao lỡ tổn thương cô đây?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 177: Thân Thế Ti Tiễn

Trong bệnh viện, Kiều Vũ Vi đã rất nhiều ngày chưa được nhìn thấy Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị nếu đã đồng ý với Nhạc Tuyết Vi thì nói được cũng sẽ làm được, không đến bệnh viện thăm Kiều Vũ Vi, chuyện của cô ta anh đều giao cho Nghê Tuấn xử lý. Tuy ôm trong lòng cảm giác hồ thẹn với cô, nhưng anh thực sự không muốn lại vì chuyện này mà gây ra hiểu lầm với Nhạc Tuyết Vi khiến cô đau lòng.

Sau mấy lần không liên lạc được với Hàn Thừa Nghị, Kiều Vũ Vi bắt đầu náo loạn. Bác sĩ, y tá, tất cả đều không có cách nào với cô ta.

Nghê Tuấn nghe tin vội vàng chạy tới, hỏi rõ tình huống, sau đó nói toàn bộ sự thật cho Kiều Vũ Vi biết: "Kiều tiểu thư, cô có náo loạn thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì, chuyện làm cho Tam thiếu phu nhân mất hứng, Tam Thiếu sẽ không làm. Cô có chuyện gì cần thì nói cho tôi biết, tôi sẽ làm giúp cô."

Đối với Kiều Vũ Vi, Nghê Tuấn cũng không có hảo cảm gì, nếu không phải biết cô ta là người đã cứu Tam Thiếu một mạng vào 10 năm trước, Nghê Tuấn cũng sẽ không khách khí với cô ta như vậy.

Kiều Vũ Vi nghe thế liền cười lạnh: "Tam thiếu phu nhân? Anh gọi ai là Tam thiếu phu nhân? Nhạc Tuyết Vi... Nó xứng sao? Vị trí này, vốn nên là của tôi! Hàn Thừa Nghị nói muốn kết hôn với tôi! Anh ấy làm sao có thể đối xử với tôi như vậy!"

Nói xong Kiều Vũ Vi lại bắt đầu nổi điên, cuồng loạn gào thét khiến cho người ta không rét mà run.

"Anh tìm Hàn Thừa Nghị đến đây cho tôi! Tôi không tin anh ấy lại bỏ mặc tôi... Anh tìm anh ấy cho tôi!"

Kiều Vũ Vi một bên gào thét, một bên đập nát mọi thứ cô ta vớ được trong phòng bệnh, mọi thứ có thể đập được, cô ta đều đã đập hết rồi.

"Anh Tuấn..."

Đối mặt với trạng thái điên loạn của cô ta, đám vệ sĩ đều đưa mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Khuôn mặt Nghê Tuấn đen lại, mày rậm khẽ nhíu, lạnh lùng lên tiếng: "Gọi bác sĩ tới tiêm thuốc an thần cho cô ta! Nhớ kỹ, mặc kệ xảy ra bất cứ việc gì cứ tìm tới tôi, không cần làm phiền Tam Thiếu, lại để cho tam thiếu phu nhân mất hứng, cả đám các người đều không gánh nổi!"

"Vâng!"

Bác sĩ cùng y tá rất nhanh liền tới, giữ lấy Kiều Vũ Vi, tiêm thuốc an thần cho cô ta. Kiều Vũ Vi ngủ thiếp đi, cuối cùng cũng an tĩnh được một lát.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Kiều Vũ Vi liền bị người ta lay cho tỉnh lại.

"Vũ Vi, Vũ Vi, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh..."

Giọng nói này rất quen thuộc, Kiều Vũ Vi cau mày cố gắng mở mắt ra, hình như là thấy được mẹ cô ta- Khang Tuệ Trân? Giật mình một cái, cả người đều mạnh mẽ ngồi dậy. Nhìn kỹ người trước mặt, trong đôi mắt đều là không tin tưởng được... Thực sự là mẹ cô ta Khang Tuệ Trân!

Bộ dáng Khang Tuệ Trân phong trần mệt mỏi, bên người còn kéo theo một valy hành lý như là chuẩn bị đi xa nhà.

Kiều Vũ Vi kinh ngạc nhìn mẹ mình, trong lòng như có trăm mối cảm xúc ngổn ngang. "Mẹ? Mẹ như thế nào lại ở chỗ này? Mẹ định đi đâu đấy? Nhạc Tuyết Vi con nhỏ chết tiệt kia nói mẹ cuốn hết tài sản Liễu gia đi, có phải như vậy không?"

"Xuyt!"

Giọng nói của Kiều Vũ Vi quá lớn, Khang Tuệ Trân khẩn cấp che miệng con gái lại, quát khê: "Nhỏ giọng một chút, con muốn đám vệ sĩ bên ngoài tiến vào sao?"

"..." Kiều Vũ Vi trừng lớn hai mắt nhìn mẹ mình, không hiểu vì sao mẹ lại phải trốn: "Mẹ, mẹ trốn cái gì? Mẹ sợ cái gì? Rốt cuộc thì mẹ gạt con cái gì? Con mắc bệnh gan, mẹ cứ như thế mặc kệ con sao?"

Nhắc tới căn bệnh của mình, ánh mắt Kiều Vũ Vi đỏ lên, trong họng cũng nghẹn ngào, cô ta hận, ông trời đã tranh của cô ta mọi thứ, vì sao còn khiến cô ta mắc bệnh này?

Khang Tuệ Trân cũng im lặng theo, bàn tay lồi kéo con gái thở dài: "Mẹ không phải bỏ mặc con, mẹ là đi tìm người cứu con!"

"Tìm người cứu con, có ý gì?" Kiều Vũ Vi gạt tay mẹ mình ra, đôi mắt hằn lên, hoài nghi nhìn mẹ: "Mẹ vứt bỏ con nhiều ngày như vậy, còn nói là muốn cứu con sao? Con sẽ không tin mẹ, ba không hiểu mẹ, con còn không hiểu sao, thứ mẹ thích nhất chỉ có tiền!"

"Vũ Vi! Con nói bậy bạ cái gì đó?" Về mặt Khang Tuệ Trân lúc trắng lúc xanh, tức giận nhưng lại không tiện phát tác, đề thấp thanh âm nói: "Chuyện cho tới bây giờ, mẹ cũng chưa từng gạt con, mẹ là đi tìm cha con!"

"..."

Tiếng nói vừa dứt, Kiều Vũ Vi chán kinh không nói lên lời, ngơ ngác nhìn mẹ mình.

Khang Tuệ Trân khẽ thở dài một cái, nói tiếp: "Nếu con đã biết bệnh của mình thì cũng đã nhận ra loại bệnh này là bệnh di truyền. Kiều gia không ai mắc bệnh này, bệnh này của con... Là bệnh di truyền từ ông nội con! Con đã hiểu chưa? Kiều Vạn Đông không phải cha đẻ của con!"

"Không!" Sắc mặt Kiều Vũ Vi trắng bệch, không thể tin được lác đầu. Sự thật này so với lúc cô ta biết mình mắc bệnh kia còn khó chấp nhận hơn!" Mẹ lại nói hươu nói vượn cái gì? Ba con không phải là Kiều Vạn Đông? Có phải đầu óc mẹ hồ đồ rồi không? Mẹ đang nói mê sáng há?"

Khang Tuệ Trân nhìn phản ứng này của con gái cũng chỉ có thể chột dạ cúi đầu, giọng nói càng thêm nhỏ: "Haizzz, mẹ biết con sẽ không tin, nhưng đây là sự thật. Chuyện cho tới bây giờ, cũng không có gì phải giấu diếm nữa. Lúc trước mẹ làm ở chỗ kia, u mê hồ đồ mang thai con, chính bản thân mẹ cũng không biết ba của cái thai này là ai, ba con... Tên một sách Kiều Vạn Đông kia đã từng là khách của mẹ. Bụng của mẹ ngày càng lớn nên liền đỏ lên đầu ông ta! Mẹ biết trong nhà ba con đã có vợ, ông ấy cũng không có tình cảm gì với mẹ... Nhưng ba con, người này lại cực kỳ có trách nhiệm cho rằng trong bụng mẹ là con của ông ta nên vô cùng chu đáo chăm sóc mẹ. Về sau, mẹ đâm lao liền phải theo lao bám lấy ông ấy.

Nếu không phải con mắc bệnh này, mẹ còn không xác định được ba con là ai. Nhưng mẹ nhớ rõ rất rõ ràng, trước kia mẹ có ngủ với một người đàn ông, ba người đó vì bệnh này mà chết! Cho nên... Người kia nhất định là ba con..."

"Đừng nói nữa!"

Kiều Vũ Vi hét lên một tiếng bén nhọn, che lỗ tai quát Khang Tuệ Trân muốn bà ta đừng nói nữa.

Thân thể của cô ta thì ra lại ti tiện hèn mọn như vậy! Cô ta vẫn cho là bản thân lớn hơn Nhạc Tuyết Vi thì cô ta có thể danh chính ngôn thuận làm con gái của hiệu trưởng, mà mẹ của Nhạc Tuyết Vi mới thực sự là kẻ thù ba phá hoại gia đình cô ta. ... Thật không nghĩ tới, chính mình lại là nghiệt chủng, là kết quả của mẹ mình trong một đêm bại hoại với khách trong hộp đêm!

"Vì cái gì, vì cái gì?" Hai mắt Kiều Vũ Vi đỏ ngầu, toàn thân phát run. Vì sao số phận lại bất công như vậy? Cô ta cứ tưởng Nhạc Tuyết Vi đoạt đi tất cả của cô ta mà không biết thực tế lại ngược lại? Cô ta không chấp nhận được, không chấp nhận được!

"Vũ Vi à! Con đừng khóc, đừng lo lắng... Mẹ đã đến tìm ba con rồi, mẹ trả tiền cho ông ta, ông ta sẽ hiến gan cho con..."

Khang Tuệ Trân còn không rõ trọng tâm mà Kiều Vũ Vi đang nghĩ tới, lại còn tưởng cô ta đang lo lắng cho bệnh tình của mình.

Tuy trong nội tâm Kiều Vũ Vi vùng vẫy vạn phần, nhưng cũng nhanh chóng lau khô nước mắt, đánh giá kỹ mẹ mình, nhanh trí tính kế: "Không thể để cho Hàn Thừa Nghị biết được thân phận của con... Nhạc Tuyết Vi, con tiện nhân kia, hiện tại đã quán lấy anh ấy rồi. Nếu lại để cho anh ấy biết con không phải là con đẻ của ba, vậy thì một chút hy vọng con cũng không còn!"

"Ừm..." Khang Tuệ Trân lúng ta lúng túng gạt đầu, cảm thấy con gái đã không còn giống như trước kia: "Vũ Vi, con muốn làm gì?"

Nước mắt trên mặt Kiều Vũ Vi còn chưa khô, khóe môi đã nhếch lên, độc ác cười: "Không phải mẹ có tiền sao? Lấp cho kín miệng người đàn ông kia, để cho ông ta hiến gan nhưng... Không thể để cho ông ta nói hươu nói vượn! Còn có mẹ..."

Không đợi Kiều Vũ Vi nói xong, Khang Tuệ Trân đã ngắt lời cô ta: "Yên tâm, mẹ sẽ khiến cho ông ta phải hiến. Chỉ là con đừng để cho con nhỏ Nhạc Tuyết Vi kia hiến, nếu nó làm, vậy thì mọi thứ đều không thể giấu diếm được nữa!"

"Biết!" Kiều Vũ Vi không kiên nhẫn chép miệng một cái, nói lớn: "Mẹ giúp con làm một chuyện. Trong ngăn kéo đầu giường có một tập báo, mẹ lấy ra đây."

Khang Tuệ Trân y theo lời con gái làm, lấy tập báo từ trong ngăn tủ ra... Chính là tờ báo đăng ảnh chụp Hàn Thừa Nghị cùng Nhạc Tuyết Vi, lời văn ngấm ngấm bôi nhọ Nhạc Tuyết Vi chính là người tình của Hàn Thừa Nghị, mà trước đây, tin tức Hàn Thừa Nghị đính hôn cùng thiên kim hiệu trưởng trường đại học T bị lan truyền một cách nhanh chóng, vì thế mà những bài báo này đều ám chỉ Nhạc Tuyết Vi là bên thứ ba phá hoại người khác.

"Cái này, con tính toán làm như thế nào?" Phần báo này, Khang Tuệ Trân đương nhiên cũng có nhìn qua, có điều hiện tại bà ta không biết con gái định làm gì.

"Hừ!" Kiều Vũ Vi nhếch môi cười lạnh: "Tiểu tiện nhân không phải còn có bà ngoại sao? Để cho bà ngoại cô ta xem trò hay thôi! Tiện nhân này quan tâm bà ngoại như thế, bây giờ chúng ta liêm đảm cho người thân của cô ta một chút! Người già mà, tư tưởng vẫn rất bảo thủ."

"..." Khang Tuệ Trân kinh ngạc nhìn Kiều Vũ Vi, hiểu được ý con gái liền lập tức gạt đầu: "Yên tâm, mẹ biết làm sao rồi. Giờ cũng không còn sớm nữa, mẹ đi đây."

"Uh, cẩn thận một chút, đừng để bị phát hiện." Kiều Vũ Vi gạt đầu, vẫy tay với mẹ mình.

Khang Tuệ Trân vội vàng mang theo hành lý ra khỏi phòng bệnh, Kiều Vũ Vi tạm thời bỏ xuống lo lắng trong lòng.

Hiện tại, cô ta còn có chuyện phải làm. Đó chính là phải cho Nhạc Tuyết Vi một liều thuốc mạnh, cô ta muốn Nhạc Tuyết Vi lần lượt mất đi từng người thân yêu, mà quan trọng nhất là Hàn Thừa Nghi, như vậy thì trên đời này cô ta (NTV) sẽ không còn người để nương tựa nữa rồi!

Cô ta trái lại muốn nhìn xem vận mệnh còn có thể chiều cổ Nhạc Tuyết Vi đến mức nào! Trời sinh mệnh tốt? Hừ... Kiều Vũ Vi không tin, cô ta càng muốn không từ thủ đoạn phá nát cái trời sinh mệnh tốt này.

Kiều Vũ Vi vươn tay cầm điện thoại, mở address book ra, tìm được dãy số mà cô ta đã từng vĩnh viễn không muốn động tới: Trần Tấn Văn.

"Ừm, là tôi, Kiều Vũ Vi." Điện thoại được chuyển, khóe miệng Kiều Vũ Vi không tự chủ liền nhếch lên tạo thành nụ cười âm hiểm.

"A, Kiều đại tiểu thư nha!" Trần Tấn Văn hiển nhiên rất kinh hãi, không nghĩ tới Kiều Vũ Vi còn có thể liên hệ với cậu ta: "Chuyện gì thế! Cô rất bận rộn nha, nghĩ như thế nào lại tìm tới loại người hạ đẳng như tôi đây? Tôi còn tưởng rằng cô thành phu nhân tổng giám đốc rồi, đời này cũng không muốn gặp tôi nữa chứ!"

Nghe những lời nói thô tục lưu manh của Trần Tấn Văn, Kiều Vũ Vi chán ghét nhăn mày lại, chịu đựng khó chịu nói: "Ít nói lời vô ích đi, có một vụ mua bán kiếm tiền đây, anh có làm không?"

"Nha? Mua bán kiếm tiền?" Trần Tấn Văn chần chờ một lát, không đứng đắn cười nói: "Kiều đại tiểu thư, cái cô gọi là mua bán kiếm tiền, vậy khẳng định không phải là chuyện tốt đẹp gì rồi, như thế nào, lần này cô lại muốn đưa ra thủ đoạn để hãm hại à?"

"Sao anh nói nhiều lời vô nghĩa vậy? Nếu anh không muốn làm, tôi còn có thể tìm người khác..." Kiều Vũ Vi nói xong làm bộ như muốn gác điện thoại.

"A, đừng! Tôi làm... Cô nói đi. Có tiền ai lại không kiếm, tôi ngốc vậy sao?" Trần Tấn Văn ngăn Kiều Vũ Vi, đồng ý nói: "Chuyện gì, cô nói đi!"

Kiều Vũ Vi cầm microphone, cẩn thận dò hỏi Trần Tấn Văn một hồi: "Nghe hiểu chưa? Đừng lưu lại dấu vết để người ta nhìn ra sơ hở."

Trần Tấn Văn vỗ bộ ngực đảm bảo: "Yên tâm, việc nhỏ, đơn giản... Chỉ có điều Kiều Vũ Vi, cô cũng quá độc ác rồi. Nhạc Tuyết Vi này là em gái cô đi? Ba lần bốn lượt ra tay đối phó với em gái mình, phần ngoan độc này, tôi thực sự mặc cảm khi so với cô!"

Chẳng muốn nghe Trần Tấn Văn nói lời vô nghĩa, Kiều Vũ Vi quyết đoán cúp điện thoại, bàn tay nắm chặt, cắn răng, trong mắt chỉ còn hận ý...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 178: Đây Là Không Có Đạo Đức

Thủy Ngạn Danh Đô, nhà bà ngoại Nhạc Tuyết Vi. Sáng sớm bà ngoại đã bận rộn, tới chợ mua nguyên liệu nấu ăn tươi mới, trong nhà cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ. Bởi vì hôm nay Nhạc Tuyết Vi muốn trở về, hơn nữa còn đưa theo cả Hàn Thừa Nghi về.

Lão nhân gia bà đã sống hơn nửa đời người, nghe ý tứ cháu gái nói trong điện thoại là hôm nay sẽ trở về. Lần này, cả hai đứa cùng trở về chắc hẳn là muốn định xuống mối hôn sự này. Cháu gái đã mang thai, cháu rể cũng coi như là lần đầu chính thức tới cửa, lão nhân gia đương nhiên rất coi trọng.

Có điều bà ngoại thật không ngờ, bận rộn cả ngày, thời điểm chuông cửa vang lên, chờ đợi bà không phải là cháu gái cùng cháu rể, mà là một vị khách không mời mà đến: Khang Tuệ Trân.

"Cô..."

Bà ngoại nhìn thấy Khang Tuệ Trân liền lấy làm kinh hãi, người này làm sao có thể chạy đến chỗ bà?

"A, bà già không mời tôi vào ngồi một chút sao?" Khang Tuệ Trân đánh giá bà ngoại, không khách khí đi thẳng vào trong phòng khách.

Vào phòng khách, tự nhiên nhìn chung quanh căn phòng mới, miệng tặc lưỡi khen ngợi: "Chắc chắc... Nhà cửa này cũng thật tốt nha. Bà già chuyển nhà khi nào thế? Chuyển tới đây cũng không nói lấy một tiếng, khiến cho tôi đi tìm cũng mệt a."

Bà ngoại đối Khang Tuệ Trân không có ấn tượng tốt gì, cổ nén tức giận trong lòng, giọng nói cũng không mấy tốt đẹp: "Cô có chuyện gì sao?"

Khang Tuệ Trân dời ánh mắt từ xung quanh lên người bà ngoại, có thâm ý khác tính tể đánh giá lão nhân gia từ trên xuống dưới, âm dương quái khí không đáp lại hỏi: "Xem khí sắc của bà cũng không sai nha! Sống quá tốt phải không? Bà đây là khổ tận cam lai, hưởng phúc của cháu gái rồi sao?"

"Có ý gì?" Lão nhân gia nghe không hiểu lời này, cái gì mà hưởng phúc của cháu gái? Bà chỉ cảm thấy lời này vô cùng chói tai.

"Hừ!" Khang Tuệ Trân cười lạnh một tiếng, cũng không muốn vòng vo nữa, bà ta tới nơi này có mục đích gì đương nhiên trong lòng bà ta rõ nhất.

Khang Tuệ Trân kéo túi tùy thân ra, từ bên trong lấy ra tập báo Kiều Vũ Vi đưa cho bà ta, đưa tới trước mặt bà ngoại, tự tiểu phi tiểu\* nói: "Nhìn đi! Nhìn rồi bà sẽ biết, lời tôi nói có ý gì."

\*Tự tiểu phi tiểu: Cười như không cười.

Bà ngoại nghi nghi ngờ ngờ nhận lấy tờ báo, mở ra trong tay nhìn. Vừa thấy, sắc mặt liền thay đổi.

Có điều bà cũng không hoàn toàn tin tưởng những gì viết trên báo. Thân phận Hàn Thừa Nghị, bà biết, thân là tổng giám đốc tập đoàn D•S, bị truyền thông báo chí tạp san rắc rối chụp ảnh loan chút tin tức cũng là chuyện thường, lão nhân gia sống đến từng tuổi này rồi cũng không đến mức nhìn không thấu.

Bà ngoại gấp tờ báo lại, nhìn Khang Tuệ Trân nói: "Này thì có cái gì? Trên báo đăng loạn, Tuyết Vi cùng Thừa Nghị nhà chúng ta chính thức kết giao, cũng không phải là bao nuôi tình nhân gì cả!"

"Nha?" Khang Tuệ Trân thoáng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới lão nhân gia cư nhiên biết Hàn Thừa Nghị, hơn nữa còn gọi thẳng danh xưng, như vậy xem ra là đã gặp qua cậu ta rồi.

"Này, bà già bà không nhìn thấy được trên báo nói... Hàn Thừa Nghị đã có vị hôn thê rồi sao?"

Sắc mặt bà ngoại khê biến, sau lại bối rối lắc đầu: "Trên báo nói gì cũng có thể tin sao? Đứa bé Thừa Nghị này, tôi cũng đã gặp qua, là một đứa trẻ tốt, cậu ấy nhất định sẽ đối xử tốt với Tuyết Vi, hôm nay chúng nó còn cùng nhau trở về, chính là muốn bàn bạc chuyện kết hôn..."

"Haha!" Khang Tuệ Trân như là nghe thấy chuyện cười, thì ra bà già này còn chưa biết chuyện Hàn Thừa Nghị cùng con nhỏ chết tiệt kia kết hôn! Thật là ông trời cũng muốn giúp bà ta!

Vì thế bà ta cười lớn ngắt lời bà ngoại: "Ha ha ha... Ôi, chết cười mất thôi! Bàn bạc kết hôn? Nếu bọn nó kết hôn, Vũ Vi nhà chúng ta đây phải làm sao bây giờ?"

"..." Bà ngoại cứng người lại, chuyện này thì có quan hệ gì với Kiều Vũ Vi?

Khang Tuệ Trân bỗng dừng thôi cười, khóe mắt liếc nhìn bà ngoại, cảm hận nói: "Nghe không hiểu? Tôi cũng không muốn quanh co lòng vòng nữa, nói rõ ràng cho bà biết. Vị hôn thê của Hàn Thừa Nghị chính là Vũ Vi nhà chúng ta! Nhạc Tuyết Vi chính là đồ tiện nhân, ngay cả anh rể của mình cũng quyền rũ. Thật đúng là thừa hưởng toàn bộ sự vô liêm sỉ của người mẹ đoán mệnh của nó!"

"Câm mồm!" Bà ngoại giận tím mặt, chỉ về phía cổng vòm hướng Khang Tuệ Trân quát, "Cô không cần gây song gió ở đây, nói hươu nói vượn! Đi ra ngoài cho tôi, lời cô nói một chút tôi cũng không muốn nghe, toàn bộ cũng sẽ không tin!"

"A... Không tin? Tôi nói toàn bộ đều là sự thật..."

"Ra ngoài!" Lập trường bà ngoại vô cùng kiên định, cháu gái ngoan của bà, không phải là đứa trẻ hư như thế!

"Bà già đừng kích động, tôi đây cũng là vì bà..."

Đang lúc cãi nhau tiếng chuông cửa liên vang lên. Bà ngoại cả kinh, là Hàn Thừa Nghị cùng Nhạc Tuyết Vi đến!

Khang Tuệ Trân hiển nhiên cũng nghĩ tới điều này, bà ta ôm cánh tay thân nhiên xem kịch vui nhìn bà ngoại, cười đáp: "Như thế nào? Nó mang theo Hàn Thừa Nghị về đây? Kia vừa lúc, chính mồm bà có thể hỏi một câu, lời tôi nói là thật hay giả! Hỏi một chút cháu gái ngoan của bà, nó có phải đoạt vị hôn phu của chị gái nó hay không!"

"Cô..." Bà ngoại hung hăng trừng mắt nhìn Khang Tuệ Trân một cái, đi đến cổng vòm mở cửa.

Rất nhanh, Nhạc Tuyết Vi nắm tay Hàn Thừa Nghị bước vào. Nhạc Tuyết Vi quần áo thoải mái đi bên cạnh Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị một tay nắm tay cô, một tay xách theo một giỏ đầy những thứ gì đó.

"Bà ngoại, thân thể người gần đây vẫn tốt chứ?" Hàn Thừa Nghị đặt này nọ lên mặt đất, giờ tay đỡ lấy bà ngoại.

Bà ngoại cười tí mắt gật đầu: "Aizzz, Thừa Nghị đấy hả? Bà ngoại rất tốt!"

Nhạc Tuyết Vi chu mỏ, cười yếu ớt: "Anh gọi cũng thật trôi chảy ha, ai đồng ý cho anh gọi 'Bà ngoại' vậy?"

Hàn Thừa Nghị cúi đầu nhìn cô nháy mắt mấy cái, tràn đầy cưng chiều, Nhạc Tuyết Vi đắc ý ngẩng đầu, đi theo sau anh cùng bà ngoại vào phòng khách.

"A, đều đến rồi nha!" Khang Tuệ Trân ôm cánh tay, không nhanh không chậm hướng về phía ba người đang tới, chỉ trong nháy mắt đã phá hủy đi bầu không khí hòa thuận vui vẻ vừa rồi.

Nhìn thấy Khang Tuệ Trân, Nhạc Tuyết Vi cùng Hàn Thừa Nghị đều chấn động, Nhạc Tuyết Vi thậm chí còn có chút sợ hãi kéo tay Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị theo bản năng bước về phía trước hai bước, che ở trước mặt bà ngoại cùng Nhạc Tuyết Vi, hướng Khang Tuệ Trân gật đầu: "Bác gái đã lâu không gặp... Bác cũng đến thăm bà ngoại sao?" Đối với Khang Tuệ Trân, Hàn Thừa Nghị cũng không có hảo cảm gì.

"Hừ!" Khang Tuệ Trân chẳng thèm lời kéo làm quen với cậu ta, chỉ nhìn bà ngoại nói: "Thấy rồi chứ? Cậu ta biết tôi, hiện tại bà hỏi thử một câu sẽ biết, tôi có nói sai hay không!"

Mỉ tâm Hàn Thừa Nghị khẽ nhăn lại, thâm nghĩ không ổn. Đồng thời Nhạc Tuyết Vi cũng cảm thấy khủng hoảng, khăn trương nắm chặt tay Hàn Thừa Nghị.

Giờ phút này, trong lòng bà ngoại như bị kim đâm, không thể không hỏi một câu cho rõ ràng: "Thừa Nghị, cháu nói thật cho bà ngoại biết, cháu có biết Kiều Vũ Vi không? Cháu cùng Kiều Vũ Vi có quan hệ gì?"

Hàn Thừa Nghị bỗng cứng người lại, ánh mắt nhìn về phía Khang Tuệ Trân, rốt cuộc cũng hiểu được nguyên nhân vì sao bà ta mắt tích đã lâu lại xuất hiện ở đây.

Nhìn thấy phản ứng của anh, trong lòng bà ngoại đã lạnh đi một phần, hỏi đến cùng: "Cô ta nói, cháu là vị hôn phu của Kiều Vũ Vi, cháu cùng nó có hôn ước... Đây là thật sao?"

"..." Hàn Thừa Nghị khẽ mím môi mòng, không nói một lời.

Im lặng này coi như đồng ý sao. Lòng ngực bà ngoại ần ần đau đớn, lui về sau một bước dài, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

"Bà ngoại!" Nhạc Tuyết Vi khăn trương tiến lên hai bước đỡ lấy bà ngoại lưng lay như sắp đổ: "Bà ngoại, bà làm sao vậy? Bà đừng có gấp, sự việc không phải như bà nghĩ đâu... Cháu cùng Thừa Nghị, chúng cháu là thật tâm yêu nhau, chúng cháu ở nước C đã..."

Bà ngoại hơi thở mong manh lắc đầu, khoát tay, ngắt lời cháu gái hỏi: "Nói cách khác, Hàn Thừa Nghị cùng chị gái cháu thật sự đã từng có hôn ước?"

"Bà ngoại, kia là lỗi của cháu, là cháu..." Hàn Thừa Nghị thấy thế cũng vội đến muốn chết, sự tình quá mức phức tạp, nói qua loa thì lại không ổn lắm.

Bà ngoại vẫn như cũ ngắt lời anh, cầm lấy tay Nhạc Tuyết Vi, nhìn chăm chăm cô, trong ánh mắt thậm chí lộ ra một tia thất vọng: "Tuyết Vi, cháu từ nhỏ đã không có cha mẹ, một tay bà ngoại nuôi dưỡng cháu, bà ngoại đã dạy cháu như thế nào? Người này, nếu đã có hôn ước với chị gái cháu, đó chính là anh rể tương lai của cháu! Cháu làm sao còn có bất cứ quan hệ gì với cậu ta? Cháu nói cho bà ngoại biết, lúc cháu ở bên cậu ta cháu có biết cậu ta đã có hôn ước không?"

"Bà ngoại..." Nhạc Tuyết Vi bị hỏi thẳng khiến cô không khỏi rơi lệ, nhưng sự thật chính là như vậy, cô không còn gì để phản bác.

"Nói chuyện a! Bà ngoại đang hỏi cháu, nói!" Bà ngoại một bên sốt ruột, trong giọng nói lộ ra sự nghiêm khắc mà lo lắng.

Nhạc Tuyết Vi nhắm mắt lại, nước mắt thành chuỗi rơi xuống, cắn răng gật đầu.

"A..." Bà ngoại thất vọng, thân thể mạnh mẽ khụy xuống.

Nhạc Tuyết Vi bị dọa lớn tiếng khóc: "Bà ngoại, bà ngoại! Người đừng nóng giận, cháu không phải cố ý... Cháu thực sự thích Thừa Nghị... Cực kỳ thích..."

"Thích?" Bà ngoại chấn kinh nhìn cháu gái, không tin đây chính là đứa nhỏ tự tay mình nuôi lớn, là cháu gái ngoan, hiểu chuyện, nghe lời, thấu hiểu lý lẽ của bà? Bà đuổi tay ra vịn chặt lấy Nhạc Tuyết Vi, bàn tay già nua bầu chặt lấy da thịt cháu gái khiến Nhạc Tuyết Vi đau buốt.

"Bà ngoại..." Nhạc Tuyết Vi biết, cô đã để cho bà ngoại thất vọng rồi.

"Tuyết Vi, trên đời này có rất nhiều thứ tốt chúng ta đều thích, nhưng không phải thích một cái gì đó là chúng ta có quyền chiếm nó làm của riêng! Người này, là anh rể cháu... Ngay cả khi không phải là anh rể cháu, cậu ta cũng sẽ là vị hôn phu của người khác! Đó là của người khác... Cháu làm sao có thể? Chẳng lẽ cháu đã quên, ba cháu phản bội mẹ cháu như thế nào sao? Cháu vì ba phản bội mẹ mà đã hận ba cháu mười mấy năm... Kết quả tại sao cháu lại trở thành bên thứ ba? A... A? Tuyết Vi, đây là không có đạo đức, là không đúng!"

Bà ngoại cực kỳ đau lòng giáo huấn, khiến cho Nhạc Tuyết Vi khóc nức nở không thôi.

Hàn Thừa Nghị ở một bên nhìn không được, là anh không thích Kiều Vũ Vi, là anh phủ nhận hôn ước, có sai kia cũng là một mình anh có lỗi.

"Bà ngoại." Hàn Thừa Nghị ngồi xổm xuống, đỡ lấy bà ngoại: "Người đừng trách Tiểu Tuyết, là cháu, là cháu buộc cô ấy ở cùng cháu, cháu thích cô ấy..."

Bà ngoại đẩy Hàn Thừa Nghị ra, gắng gượng chống tay đứng lên, nhìn Hàn Thừa Nghị, lại nhìn nhìn Khang Tuệ Trân, chỉ vào cửa lớn nói: "Các người đều đi đi! Tôi muốn được an tĩnh."

"Bà ngoại." Nhạc Tuyết Vi chớp hai mắt đầm lệ đáng thương tội nghiệp nhìn lão nhân gia.

Bà ngoại dần lòng, "mời" cả Hàn Thừa Nghị cùng Khang Tuệ Trân ra khỏi nhà.

Nhưng mà, Hàn Thừa Nghị cùng Khang Tuệ Trân còn chưa ra đến cổng lớn, đã nghe thấy Nhạc Tuyết Vi ở phía sau hét thảm một tiếng: "Bà ngoại!"

Hàn Thừa Nghị vội vã quay đầu lại liền thấy bà ngoại hai mắt nhắm nghiền nghẹo đầu nằm trên mặt đất, Nhạc Tuyết Vi quỳ gối bên người bà, cơ hồ là khóc đến muốn ngất...

Bệnh viện thành phố, phòng cấp cứu.

Nhạc Tuyết Vi đưa bà ngoại vào cấp cứu đã một giờ.

Cô đứng thẳng tắp trước cửa phòng mổ, hai mắt không rời nhìn chăm chăm cửa phòng phẫu thuật, hốc mắt chứa đầy nước, những vệt nước mắt đã cũ chưa kịp khô lại thêm mới. Bà ngoại mới phẫu thuật tim không lâu, lần này không biết có việc gì không.

"Tiểu Tuyết, ngồi xuống, ngồi xuống đi, được không?"

Hàn Thừa Nghị nhìn thấy mà đau lòng, muốn đỡ bà vai Nhạc Tuyết Vi để cho cô ngồi nghỉ một chút. Nhưng Nhạc Tuyết Vi giống như không nghe thấy, vẫn đứng im như cũ không nhúc nhích. Cô làm sao có thể ngồi yên, là cô khiến bà ngoại tức thành như vậy... Cô như thế nào có thể an tâm ngồi được?

Khuyên Nhạc Tuyết Vi không được, Hàn Thừa Nghị không còn cách nào khác, chỉ có thể cùng đứng với cô.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 179: Lời Trăng Trôi Còn Chưa Hoàn Thành

Cửa phòng giải phẫu hé mở, tiếp sau là bác sĩ đi ra. Nhạc Tuyết Vi vội vàng chạy tới nhìn vào trong nhưng lại không nhìn thấy hộ sĩ đẩy bà ngoại ra: "Bác sĩ, bà ngoại tôi đâu? Bà tôi... Sao còn không ra? Mọi người còn đang cấp cứu sao?"

"Aizz..." Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, khó xử nhìn Nhạc Tuyết Vi, lại nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, hỏi: "Các người đều là người nhà bệnh nhân?"

Hàn Thừa Nghị vội vàng đáp: "Đây là vợ tôi. Tôi là cháu rể bệnh nhân."

"Haizz." Bác sĩ gật đầu, thở dài một hơi: "Thực xin lỗi, chúng tôi cũng đã tận lực, người bệnh tuổi tác đã cao, thêm nữa vốn đã mang bệnh tim cấp tính nay phát tác... Một lát nữa người bệnh sẽ được đưa vào phòng giám hộ, các người đi thăm bà ấy, thuận tiện cũng chuẩn bị tâm lý luôn đi, bà ấy chỉ có thể cố đến bình minh thôi."

"..."

Nhạc Tuyết Vi nghe vậy, trước mắt bỗng dung tối sầm lại, thân thể giống như tượng gỗ đổ sang một bên.

"Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị khó khăn lắm mới ôm được người vào trong ngực, tất cả sức nặng của Nhạc Tuyết Vi đều dựa lên người anh, bi thương như thủy triều không thể ngăn chặn.

"A..."Cánh môi Nhạc Tuyết Vi run run, hơi thở hỗn loạn, nước mắt tạo thành một tầng sương bao phủ hốc mắt, cô không thể chấp nhận được hiện thực này, nhìn chăm chăm Hàn Thừa Nghị như muốn xác định lại lần nữa: "Thừa Nghị, bọn họ nói cái gì? Bọn họ gạt em đúng không? Bà ngoại không có việc

gi, bà ngoại không có việc gì! Bọn họ không chữa khỏi bệnh cho bà ngoại, anh mau nghĩ cách đi! Anh gọi điện thoại, gọi điện thoại cho Nghe Tuấn, để cho anh ấy điều chuyên gia từ nước C đến đây đi! Lần trước bác sĩ nói cũng rất nguy kịch, nhưng không phải là anh cũng đã giúp em cứu được bà ngoại về sao? Em biết, anh nhất định có biện pháp! Thừa Nghi, anh mau gọi điện thoại a! Đã muộn rồi, bà ngoại đang gặp nguy hiểm... Anh nhanh gọi điện thoại đi mà! Anh nhất định có thể cứu bà ngoại! Đúng không?"

"Tiểu Tuyết..."

Hàn Thừa Nghi không thể không giữ chặt Nhạc Tuyết Vi, cô khóc đến đau lòng như vậy, trong lòng anh cũng không khá hơn là bao. Nhưng anh lại không biết phải an ủi cô như thế nào: "Tiểu Tuyết, bình tĩnh một chút, được được, anh lập tức gọi điện cho Nghe Tuấn, em đừng khóc."

"..." Hai mắt Nhạc Tuyết Vi nhắm lại nhìn chăm chăm Hàn Thừa Nghi, bàn tay gắt gao túm chặt lấy vạt áo của anh.

"Tiểu Tuyết." Nhìn Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghi chỉ cảm thấy trong lòng từng trận co rút đau đớn, cái gì anh cũng không làm được, chỉ có thể ôm thật chặt người trong ngực, gắt gao ôm thật chặt.

Vui vẻ tuyết Vi thần thờ tựa vào trong lòng Hàn Thừa Nghi, cuộc đời cô chưa bao giờ tối tăm như bây giờ.

Cửa phòng giải phẫu lại một lần nữa mở ra, bà ngoại nằm ở trên giường, hộ sĩ đang phụ giúp đẩy giường của bà vào phòng quan sát: "Người nhà theo chúng tôi vào, thay quần áo đi!"

Nhạc Tuyết Vi mạnh mẽ đẩy Hàn Thừa Nghi ra, không quan tâm lao về phía bà ngoại.

"Bà ngoại! Bà ngoại!"

"Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghi theo sát sau lưng cô cùng hộ sĩ đi vào phòng giám sát.

Trong phòng giám sát độc lập, Nhạc Tuyết Vi mặc quần áo cách ly, tay nắm lấy tay bà ngoại, vẫn ngồi đó không nhúc nhích đã mấy giờ liền. Hàn Thừa Nghi ngồi ở bên ngoài, đôi hàng mi nhíu chặt đầy khổ sở.

"Tam Thiếu, chuyên gia đã đến đây, có muốn để bọn họ tiến vào không?" Nghe Tuấn tiến đến xin chỉ thị.

Hàn Thừa Nghi nhìn Nhạc Tuyết Vi còn đang dờ dẫm, gật đầu: "Để cho bọn họ vào đi! Không để cho bọn họ khám, Tiểu Tuyết cũng sẽ không tỉnh táo lại."

"Vâng ạ!"

Nghe Tuấn theo lời để chuyên gia thay quần áo đi vào bên trong, xem xét tình huống của bà ngoại. Hàn Thừa Nghi ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, sợ cô sẽ không chịu đựng được.

"Như thế nào?" Thần kinh Nhạc Tuyết Vi căng thẳng, cô hi vọng sẽ có kỳ tích xảy ra.

Các chuyên gia nhìn Hàn Thừa Nghi, Hàn Thừa Nghi bắt đầu đi gật đầu. Các chuyên gia lúc này mới nhìn Nhạc Tuyết Vi nói: "Tam thiếu phu nhân, lão phu nhân bà ấy... Người nên nén bi thương."

"..." Đầu gối Nhạc Tuyết Vi mềm nhũn, suýt nữa đứng không nổi.

"Đêm nay ngủ ở chỗ này với lão phu nhân đi! Tình huống này, chỉ sợ là không chịu được tới bình minh. "Chuyên gia suy tư một phen, những lời này phải nói uyển chuyển như thế nào mới được?"

"Hu hu..." Nhạc Tuyết Vi quay mặt nằm trong lòng Hàn Thừa Nghi, khóc lóc nỉ non: "Thừa Nghi, bà ngoại... Phải làm sao bây giờ?"

Hàn Thừa Nghi bất lực, chỉ có thể yên lặng ôm lấy cô, điều anh có thể làm lúc này chính là ở bên cạnh cô.

Rạng sáng, trong phòng quan sát, thanh âm các loại dụng cụ y tế va chạm vào nhau càng thêm rõ ràng, tiếng hít thở của bà ngoại càng thêm mỏng manh. Nước mắt Nhạc Tuyết Vi vẫn chưa từng ngừng rơi.

Đột nhiên, tay bà ngoại động một cái. Nhạc Tuyết Vi không khỏi cả kinh, cơ thể căng thẳng, cẩn thận gọi một tiếng: "Bà ngoại?" Vừa rồi là bà ngoại động sao?

Biên độ động tác trên tay bà ngoại lại lớn hơn vừa rồi, bộ dáng vùng vẫy cực kỳ khổ sở, hai tay không ngừng muốn đẩy mặt nạ phòng hộ trên mặt ra, giống như cực kỳ không thoải mái.

"Bà ngoại, người muốn làm gì? Bà đừng nhúc nhích! Bây giờ bà cần có nó để thở!" Nhạc Tuyết Vi đã khóc không thành tiếng nữa rồi.

"Tiểu Tuyết." Hàn Thừa Nghi ở một bên ngăn cản cô, nói: "Bà ngoại... Giống như có lời muốn nói."

Nhạc Tuyết Vi ngẩn ra, nước mắt từng hạt lại từng hạt rơi xuống, lúc này bà ngoại muốn nói chính là 'Di ngôn' rồi. Tim giống như bị đao cắt, Nhạc Tuyết Vi nghiêng mặt nhắm mắt lại, thảo một nọ bảo hộ trên mặt bà ngoại ra.

"Tuyết... Tuyết Vi..."

"A, bà ngoại, con ở đây." Nhạc Tuyết Vi cầm lấy tay bà ngoại áp lên mặt mình, cô dặn lòng bảo chính mình đừng khóc, nhưng làm sao để nước mắt có thể ngừng rơi đây?

"Tuyết Vi..." Giọng nói bà ngoại cực kỳ mong manh, nghe rất khó, Nhạc Tuyết Vi cúi người tựa gần vào bên môi bà: "Bà ngoại, người nói đi, con nghe."

"Bà ngoại đi rồi... Con nhớ kỹ, phải thật thật thật hiếu thuận với... Ba con! Nó... Nó... Là, là, người... tốt..."

Bà ngoại nói cực kỳ gian nan, Nhạc Tuyết Vi gật đầu, lúc này, mặc kệ bà ngoại nói cái gì, bọn họ cũng đều đồng ý: "Mẹ con... Mẹ con..."

"Mẹ con làm sao?" Nhạc Tuyết Vi ngớ ra, ngưng thần cẩn thận lắng nghe, nhưng bà ngoại còn chưa nói được cái gì đã im bặt, sinh mệnh của bà đã đặt một dấu chấm kết thúc. Đường tâm điện ở bên đã thành một đường thẳng!

Hai tay Hàn Thừa Nghị đặt trên vai Nhạc Tuyết Vi, không đành lòng nói cho cô biết: "Tiểu Tuyết, bà ngoại đã đi rồi."

Nhạc Tuyết Vi trực tiếp quỳ rạp xuống đất, nước mắt như hồng thủy cuộn đến, trên khuôn mặt tinh tế như gốm sứ đã loang lổ những vệt nước mắt, cô mơ hồ không rõ là khóc hay kêu: "Bà ngoại, sao bà lại bỏ con đi rồi? Bà thực sự bỏ mặc con sao? Bà ngoại, con không phải là người thứ ba, con không có cướp đoạt anh rồi... Con còn chưa kịp nói cho bà biết mà! Vì sao bà lại không nghe con nói? Thừa Nghị là chồng của con, anh ấy là cháu rể của bà! Bà ngoại, bà ngoại, con không có không nghe lời bà nói... Con không phải đứa trẻ hư đốn, bà ngoại, bà ngoại, bà tỉnh lại đi, tỉnh lại nghe con giải thích rõ ràng với bà, con cùng Thừa Nghị đã kết hôn rồi, a... A..."

Chỉ là, vô luận cô có khóc kêu như thế nào, bà ngoại cũng đều không tỉnh lại nữa!

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết..." Hàn Thừa Nghị ngồi xổm người xuống, ôm lấy Nhạc tuyết Vi vào trong lòng, tùy ý để cô khóc, hiện tại Tiểu Tuyết có bao nhiêu thống khổ, trong lòng anh cũng có bấy nhiêu đau đớn.

Nhạc Tuyết Vi dựa vào trong lòng Hàn Thừa Nghị khóc lớn, nước mắt cứ như thủy triều dâng lên không có cách nào ngăn cản được.

Đột nhiên, Nhạc Tuyết Vi đẩy Hàn Thừa Nghị ra, cô giống như phát điên chạy ra khỏi phòng giám sát, chạy về phía phòng bệnh của Kiều Vũ Vi, Kiều Vũ Vi cùng Khang Tuệ Trân đều đang ở đó. Nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi đến hai người liền sững sờ, nhưng rất nhanh họ lại thay bằng một bộ mặt khinh khinh.

Nhạc Tuyết Vi không nói hai lời, túm lấy vạt áo Khang Tuệ Trân kéo bà ta đi ra ngoài

"Mày! Đồ tiện nhân mày muốn làm gì? Mày điên rồi?" Thần sắc Khang Tuệ Trân kịch biến\*, muốn tránh thoát nhưng khí lực của Nhạc Tuyết Vi lúc này quá lớn, bà ta căn bản là tránh không thoát.

\*Kịch biến: Kịch liệt+ biến đổi

Nhạc Tuyết Vi không buồn hé răng, một mạch kéo Khang Tuệ Trân đi ra ngoài. Hàn Thừa Nghị từ ngoài cửa tiến vào, khẩn trương giữ chặt tay cô: "Tiểu Tuyết, em muốn làm gì? Em bình tĩnh một chút."

"Bình tĩnh?" Đôi mắt oán hận của Nhạc Tuyết Vi hướng về phía Hàn Thừa Nghị, nghiến răng nghiến lợi chất vấn: "Anh bảo em phải bình tĩnh thế nào đây! Bà ngoại đã mất! Là người đàn bà này đã hại chết bà ngoại, bà ta cố ý nói những lời kia với bà ngoại! Em muốn nợ máu phải trả bằng máu!"

Bộ dáng lúc này của Nhạc Tuyết Vi quá dọa người, thực sự như muốn giết người.

"Hàn Thừa Nghị, nha đầu kia điên rồi! Cậu mau ngăn cản nó lại!" Khang Tuệ Trân bị dọa đến sắc mặt tái mét, giọng nói cũng đã thay đổi.

"Aiz..." Tiểu Tuyết như vậy, Hàn Thừa Nghị đau lòng không thôi, biết khuyên cô cũng không được, Hàn Thừa Nghị chỉ còn cách đập vào gáy cô một phát, đầu cô liền lệch sang một bên, đôi mắt khép lại, ngã vào trong lòng Hàn Thừa Nghị...

Tang sự của bà ngoại đều do một tay Nghê Tuấn lo liệu.

Lão nhân gia không có người thân nào khác, con gái cùng người bạn đời đã sớm rời khỏi nhân thế, con rể Kiều Vạn Đông còn đang hôn mê bất tỉnh ở trong bệnh viện, cho nên trên linh đường của bà chỉ còn có Nhạc Tuyết Vi cùng Hàn Thừa Nghị.

"Tam Thiếu, tam thiếu phu nhân." Nghê Tuấn cầm theo đồ tang tiến vào đặt ở trên bàn, nói: "Tam Thiếu, tòa soạn báo chụp những bức ảnh lần trước đã bị xử lý, về sau tập san tuần báo của bọn họ cũng sẽ không xuất hiện được nữa. Hôm nay những phóng viên được mời đến, đều đã qua sang lọc khắt khe, có vết xe đổ của tòa soạn báo lần trước, bọn họ sẽ không dám đưa tin viết loạn, ngại yên tâm."

"Uh'm, được." Hàn Thừa Nghị hài lòng gật đầu.

Tuy chuyện xử lý tòa soạn báo kia cũng không khiến bà ngoại sống lại, nhưng ít nhiều trong lòng anh cũng nhẹ nhõm hơn.

Quay đầu lại nhìn Nhạc Tuyết Vi, cô giống như người mất hồn, ngồi yên không nói một lời.

Hàn Thừa Nghị tiến lên cầm lấy đồ tang, bàn tay run rẩy mở ra thay Nhạc Tuyết Vi mặc vào.

Trông mắt Nhạc Tuyết Vi vẫn không nhúc nhích, không nói một câu, bàn tay đẩy Hàn Thừa Nghị ra.

Đôi mày Hàn Thừa Nghị khẽ nhíu, âm giọng đồ dành cô: "Tiểu Tuyết, em đừng như vậy. Ngày đó anh đánh ngất em, cũng là vì muốn tốt cho em, anh sợ em thực sự sẽ xảy ra chuyện!"

"Em làm cái gì sao? Chẳng lẽ bà ngoại không phải bị Khang Tuệ Trân hại chết à? Bà ngoại vì sao mà bị tức chết? Em rõ ràng là vợ hợp pháp của anh, rồi cuộc thi anh có biết không? Em có bao nhiêu hận Kiều Vũ Vi? Có bao nhiêu thù Khang Tuệ Trân?" Nhạc Tuyết Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói, thù hận khiến cho cả người cô phát run.

Hiện tại cô đang mang thai, thân thể vốn đã suy yếu, mấy ngày nay lại lao tâm quá độ, trong bụng cũng trống rỗng không có thứ gì.

"Anh biết, anh đều biết! Nhưng lúc đó em bị kích thích, em có thể làm gì bà ta?" Hàn Thừa Nghị sờ đến đôi má vì gầy yếu mà hóp lại của cô, đau lòng không hiểu, hỏi.

"Nào, tới đây, chúng ta còn phải tiễn bà ngoại một đoạn đường nữa." Hàn Thừa Nghị thử đỡ Nhạc Tuyết Vi đứng dậy.

Nhạc Tuyết Vi ngăn ra, Đứng vậy! Biết rõ là Khang Tuệ Trân khiến cho bà ngoại tức chết, nhưng cô có thể làm gì? Trên người Nhạc Tuyết Vi không còn chút sức lực vẫn cố gắng vùng vẫy đứng lên, chân nọ đá chân kia lao đảo xuyt ngã.

Hàn Thừa Nghị nhíu mi lo lắng nói: "Thân thể em còn chịu được không? Để anh ôm em qua!"

"Không cần, bản thân em tự đi được."

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu cự tuyệt, cố chống thân thể đẩy Hàn Thừa Nghị đi ra ngoài, mi tâm Hàn Thừa Nghị càng thêm cau chặt, đau lòng lo lắng nhìn cô bước đi.

Mới vừa tiến vào linh đường, Nhạc Tuyết Vi liền bị một trận ánh đèn flash cho đôi mắt đau đớn. Hàn Thừa Nghị giờ tay bảo vệ trông mắt cho cô: "Thực xin lỗi, anh đã quên... Mắt có đau không?"

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu hỏi: "Những người này là?"

"Phóng viên."

Hàn Thừa Nghị đơn giản trả lời, che chở cho nhạc Tuyết Vi tiến đến quỳ xuống trước linh đường, bình thân đối mặt với một đám phóng viên. Chuyện hôm nay Hàn Thừa Nghị đến để tang tức trực bên linh đường đã không còn là chuyện bí mật, như vậy thì chuyện anh cùng cô kết hôn cũng sẽ được công bố ra bên ngoài.

"Những phóng viên này là anh để Nghê Tuấn mời tới." Hàn Thừa Nghị cầm lấy tay Nhạc Tuyết Vi, cúi đầu nhìn cô, khóe miệng nhếch thành nụ cười đầy đau khổ cùng thương tiếc.

"Ủy khuất cho em rồi, vốn là muốn trở lại nước C sẽ đền cho em một cuộc hôn lễ long trọng thông báo cho toàn thể thế giới biết, nhưng anh hoàn toàn không nghĩ tới bởi vì giấu diếm mà mang đến cho em nhiều thương tổn cùng đau khổ như vậy. Em là vợ của Hàn Thừa Nghị anh... Không có gì cần phải che giấu cả, đúng không?"

Hốc mắt Nhạc Tuyết Vi nóng lên, nước mắt như trực trào. Hàn Thừa Nghị làm như vậy là có ý gì, trong lòng cô đương nhiên hiểu rõ... Chỉ tiếc là bà ngoại đã không đợi được chính miệng cô nói cho bà biết..

"Bà ngoại biết, bà hiện tại cũng đã biết rồi."

Hàn Thừa Nghị như hiểu được những gì Nhạc Tuyết Vi đang nghĩ, Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn anh, gạt đầu, cầm chặt tay anh, mười ngón tay kiên định đan vào nhau.

Trong lúc Hàn Thừa Nghị đốt giấy tiền để tang, chuyện anh kết hôn cũng đã lan truyền ra khắp các phương tiện thông tin đại chúng...

"Hừ!"

Kiều Vũ Vi đem thứ cứng nhắc trong tay ném trên mặt đất, đồ trong tay nháy mắt vỡ thành trăm mảnh rơi vãi khắp mặt đất. Vài y tá đứng ở một bên nhìn, nháy mắt ra hiệu cho nhau... Tuổi cô gái này không lớn nhưng tính tình lại không nhỏ, tính khí nóng nảy gắt gỏng như vậy, người đàn ông nào có thể chịu được?

Nếu không phải chăm sóc cô ta được trả trả gấp 4, 5 lần tiền lương bình thường, bọn họ thực sự không muốn hầu hạ vị tiểu thư ngoài tính tình thối nát này ra cũng không có cái gì cả này.

Khang Tuệ Trân vừa lúc tiến vào, vừa vào liền thấy con gái tức giận nên vội hỏi: "Lại làm sao vậy? Với cái thân thể này của con, bác sĩ cũng đã nói, phải luôn giữ cho mình được vui vẻ, con làm sao lại cứ động tý liền tức giận thế?"

"Vui vẻ? Con làm sao mà vui vẻ được! Bọn họ cũng đã công bố với bên ngoài rồi!" Kiều Vũ Vi hoàn toàn cũng không cho mẹ mình sắc mặt hòa nhã: "Tiện nhân này cũng thật thủ đoạn, ném cô ta ra nước ngoài rồi mà cô ta vẫn còn bản lĩnh đi câu dẫn người khác..."

Khang Tuệ Trân lắc đầu, kêu y tá thu dọn đồ trên mặt đất sau đó ra ngoài.

"Bây giờ con có tức giận cũng vô dụng, trong tay chúng ta không phải vẫn còn một con át chủ bài chưa lật sao? Hàn Thừa Nghị còn không biết Nhạc Tuyết Vi mới đúng là cô bé cứu cậu ta năm đó, cho nên con vẫn còn cơ hội."

"Cái này chả nhẽ còn còn không biết sao?" Kiều Vũ Vi khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau đó lại không vui nhũn mày nhìn mẹ mình quát: "Mẹ đã lấy té bào cây ghép chưa? Chẳng lẽ lại muốn trơ mắt nhìn con chết sao?"

"Ôi, con cái đứa nhỏ này, không nói điều may mắn được à?" Khang Tuệ Trân vội vàng xua tay với con gái: "Đừng có không có việc gì lại nói điều không may như thế! Làm rồi, có điều bác sĩ nói té bào của mẹ không thích hợp..."

"Người đàn ông kia đâu? Không phải mẹ cho ông ta tiền để ông ta tới hiến sao?" Kiều Vũ Vi không kiên nhẫn ngắt lời Khang Tuệ Trân.

Khang Tuệ Trân gấp gấp che miệng con gái lại, quát khê nói: "Con nhỏ tiếng chút, vệ sĩ của Hàn Thừa Nghị vẫn còn ở bên ngoài! Con là muốn âm ỉ cho tất cả mọi người biết sao? Yên tâm đi, ông ta đã nhận tiền rồi nhất định sẽ tới. Chỉ là không thể trực tiếp tới được thôi, Hàn Thừa Nghị vì bệnh của con mà khắp nơi tìm kiếm người có mẫu tế bào gan khớp với con, mẹ đã bảo ông ta đi báo danh, chờ một chút, rất nhanh sẽ có kết quả thôi."

Sau đó bà ta lại nói tiếp: "Hàn Thừa Nghị thật đúng là nhớ kỹ ơn cứu mạng năm đó, cậu ta để tâm đến bệnh của con như vậy, chỉ cần một ngày cậu ta vẫn còn coi con là ân nhân cứu mạng thì con tiện nhân kia một ngày cũng không được bình yên!"

"Chờ coi đi! Con sẽ không để cho tiện nhân kia được đắc ý lâu đâu... Từ nhỏ đến lớn, nó vẫn luôn không thể cướp được của con cái gì, lần này cũng thế thôi!" Kiều Vũ Vi cười lớn, vẻ mặt đầy chắc chắn, hai tay ở dưới chân gắt gao nắm chặt, hận ý không ngừng lớn mạnh đã khiến cô ta rơi vào trạng thái phát điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 180: Tô Nhạc Quân Đến

Editor: Chi Misaki Sau khi xử lý xong tang sự cho bà ngoại không lâu, trong lúc Nhạc Tuyết Vi vẫn còn chìm trong nỗi thống khổ đau đớn thì Bán Hạ Sơn Trang lại chào đón một vị khách quý, hoặc phải nói đúng hơn là chủ nhân của nơi này- chị dâu của Hàn Thừa Nghị: Tô Nhạc Quân. Tô Nhạc Quân không báo cho bất cứ ai biết, ngay cả Hàn Thừa Nghị cũng không biết, bà ta cứ như vậy đi tới thành phố T. Quân gia nhận được thông báo từ báo vệ nói đại thiếu phu nhân đến đây, thực sự là bị làm cho kinh hãi. Một bên khẩn trương ra cửa nghênh đón, một bên phái người đi thông báo cho Nhạc Tuyết Vi. "Nhanh đi lên lầu, nói cho tam thiếu phu nhân biết đại thiếu phu nhân đã đến!" "Vâng ạ." Quân gia sốt ruột vội vàng chạy ra ngoài, đến vườn hoa thì gặp Tô Nhạc quân. "Đại thiếu phu nhân, sao ngài lại phong trần mệt mỏi một mình chạy đến vậy? Ngài xem, ngài cũng không báo trước một câu...Đề cho tôi đưa xe đến đón ngài có phải tốt hơn không?"

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Tô Nhạc Quân không có bất cứ biểu tình gì, hiển nhiên là tâm trạng của bà ta giờ phút này cũng không quá tốt. Cho dù về cơ bản thì quân gia cũng không nói gì sai, nhưng bây giờ đều bị bà ta lôi ra soi mói. Tô Nhạc Quân dừng bước lại, không khách khí tiếp lời quân gia: "Chú Thiệu, chú theo bên người lão Tam đã bao năm rồi?" "Thưa đại thiếu phu nhân, lời này của ngài mà nói... Tôi cũng đã từng tuổi này, là người chứng kiến Tam Thiếu lớn lên." Trong lòng quân gia rung mình, trên trán toát mồ hôi lạnh. Cả đời ông làm cho Hàn gia, đương nhiên rất hiểu, vị đại thiếu phu nhân này hoàn toàn khác xa với tam thiếu phu nhân, tam thiếu phu nhân đơn thuần, không có tâm cơ, mà vị đại thiếu phu nhân này lại hoàn toàn ngược lại, có khi là thủ đoạn, tâm địa lại ngoan(độc), cũng không phải là một nhân vật tầm thường. "Hừ! Làm cả đời, cư nhiên còn thất trách như vậy!" Tô Nhạc Quân từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, cái này đích xác là định tội cho quân gia rồi.

Quân gia không biết bà ta ám chỉ cái gì, nhưng chủ nhân nói gì, hạ nhân không có quyền cãi lại, đây là quy củ của Hàn gia, vì vậy chú Thiệu cũng chỉ có thể cúi đầu nhận sai: "Người nói đúng lắm, tôi lớn tuổi rồi, tự nhiên là không thể sánh bằng trước kia, không hề chu đáo, mong đại thiếu phu nhân đừng chấp nhặt." Tô Nhạc Quân liếc nhìn quân gia một cái, ý vị thâm trường nói: "Ông cũng không cần dùng lời này để nói mất tôi, lúc khác sẽ tìm ông tính sổ!" Ném qua một câu khiến quân gia không hiểu gì, Tô Nhạc Quân cất bước đi vào cổng vòm, đổi giày, bước vào phòng khách. Nhạc Tuyết Vi vừa mới nghe người làm thông báo xong liền vội đổi quần áo xuống tiếp đón. Nhìn thấy Tô Nhạc Quân, trông ngược liền đập liên hồi. Lần trước nhìn thấy Tô Nhạc Quân là trong ngày giỗ của anh trai Hàn Thừa Nghị, một lần gặp kia đôi bên cũng không hề vui vẻ gì, Nhạc Tuyết Vi biết, Tô Nhạc Quân cực kỳ không thích mình. "Chị dâu." Nhạc Tuyết Vi bước nhanh xuống lầu, cung kính đứng đón Tô Nhạc Quân, hành lễ vãn an. Tô Nhạc Quân cởi áo khoác trên người ra, người làm đứng bên cạnh liền đi qua nhận lấy. Tô Nhạc Quân lớn hơn Nhạc Tuyết Vi rất nhiều tuổi, lại ở nhà giàu đã nhiều năm, khí thế không biết là mạnh mẽ hơn người trẻ tuổi như Nhạc Tuyết Vi gấp bao nhiêu lần. Giờ phút này, Tô Nhạc Quân nghiêng mặt, một đôi mắt xéch đầy sắc bén nhìn thẳng, cười lạnh, hỏi: "Chị dâu? Cô vừa gọi tôi là chị dâu sao?" "Vâng? Dạ, là chị dâu ạ." Nhạc Tuyết Vi sâu sắc nhận thức được Tô Nhạc Quân

cực kỳ không thích cô, chán ghét so với lần trước còn lớn hơn rất nhiều, điều này khiến cho cô cực kỳ khó hiểu. Bọn họ đã gặp qua mẹ của Hàn Thừa Nghị, là một người mẹ hiền lành thân thiết, đối với cô cũng cực kỳ vừa lòng, nhưng ngược lại chị dâu của Hàn Thừa Nghị thấy cô lại không vừa mắt? Theo lý mà nói, cô cùng Tô Nhạc Quân không hề tồn tại bất cứ xung đột gì nha! Cho dù là chị em dâu bất hòa, cũng cần phải lý do đúng không? Hai người bọn họ thậm chí còn chưa từng ở chung.

Tô Nhạc Quân từ chối cho ý kiến cười cười, xoay người ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách. Bàn tay giơ lên, những ngón tay với móng tay dài nhọn được tô vẽ tí mỉ đầy quyến rũ khẽ vén vài sợi tóc mai bị rũ xuống, từng động tác giờ tay nhấc chân đều phong tình vạn chủng. Nếu không nói thực không ai nhìn ra bà ta đã có một người con trai lớn như Hàn Thiên Lôi. "Cô gọi là Nhạc Tuyết Vi đúng không? Ngồi đi!" Giọng nói Tô Nhạc Quân rõ ràng lại mang theo chút hơi hốt, cực kỳ lãnh đạm, một bộ kiêu ngạo tự đại của chủ nhân, hoàn toàn coi Nhạc Tuyết Vi như khách mà nói. "Vâng, chị dâu." Nhạc Tuyết Vi nhíu mày, ngồi ở đối diện Tô Nhạc Quân. "Ha ha." Tô Nhạc Quân yếu ớt cười một tiếng, một tay cầm lấy tay còn lại, làm như vô ý vuốt ve chiếc nhẫn phỉ thúy trên ngón áp út, rũ mắt nói: "Một tiếng 'chị dâu' này, Nhạc tiểu thư, xin thứ cho tôi không thể gánh nổi. Việc cô cùng với lão Tam nhà chúng tôi, tôi cũng có nghe nói, tôi là vì việc này mà đến. ..." Tô Nhạc Quân dừng một chút, ngừng đầu liếc Nhạc Tuyết Vi một cái. Nhạc Tuyết Vi bị bà ta nhìn thì có chút khó hiểu, lời nói của bà ta khiến cô như lọt vào trong sương mù.

Tô Nhạc Quân nhếch môi nói tiếp: "Dựa theo quy củ, con dâu Hàn gia phải bái lạy tổ tiên, được ghi vào gia phả thì mới được coi như là chính thức. Nhạc tiểu thư, đại khái thì cô còn chưa có làm đi? Như thế thì dù bên ngoài có nói như thế nào, lão Tam nhà chúng ta có hứa hẹn với cô những gì thì cũng vô nghĩa." Đã nói rõ ràng như thế Nhạc Tuyết Vi đương nhiên cũng hiểu. Nói trắng ra là Tô Nhạc Quân không thừa nhận cô là vợ của Hàn Thừa Nghị. Nhưng đây là vì sao a? Cô không hiểu, cũng nghĩ không thông. Chẳng lẽ là chứng mất bối cảnh gia đình cô? Nhưng cô biết, Tô Nhạc Quân cũng xuất thân từ gia đình không mấy cao quý! Nhưng Tô Nhạc Quân lại tỏ rõ địch ý như vậy, Nhạc Tuyết Vi không khỏi cảm thấy cuộc hôn nhân của mình đầy rẫy nguy cơ. "Chị dâu, niệm tình Tuyết Vi tuổi còn nhỏ, không hiểu quy củ, về sau sẽ xin mời người về dạy. Thủ tục kết hôn em cùng Thừa Nghị có làm vội một chút, chưa kịp về tổ trạch ở nước C bái lạy tổ tiên. Ở thành phố T Thừa Nghị còn có vài cuộc làm ăn còn chưa giải quyết ổn thỏa lắm, anh ấy nói đợi cho công ty bên này đã đi vào quỹ đạo sẽ dẫn em về nước C ra mắt." Nhạc Tuyết Vi tận lực khiến cho bản thân tâm bình khí hòa, dù sao cũng là chị dâu của Hàn Thừa Nghị, về sau còn phải sống chung, cô cũng không hề muốn cứng rắn đối chọi. "Cái gì?" Ngón tay Tô Nhạc Quân xoay xoay chiếc nhẫn bỗng dừng hẳn lại, kinh ngạc nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, mắt xéch nheo lại tạo thành một độ cong sắc bén: "Cô cùng lão Tam đã đi làm thủ tục rồi sao? Điều này làm sao có thể? Nó không phải một lòng muốn kết hôn với Kiều Vũ Vi gì kia sao?"

Lần trước vẫn còn mang theo cô ta tới tế bái anh nó cơ mà!" "Vâng, lúc đó đúng là như thế." Nhạc Tuyết Vi gạt đầu, đối với chuyện của Kiều Vũ Vi, cô cũng chẳng kiêng dè: "Nhưng em cùng Thừa Nghị trước đó không lâu đã đăng ký rồi." "Hử?" Tô Nhạc Quân trừng lớn hai mắt, chần chừ nói không nên lời. Quá không bình thường rồi! Hàn Thừa Nghị vẫn luôn lạnh lùng chán tỉnh, làm chuyện gì cũng đều có kế hoạch, có mục đích, có trật tự, hôn sự cùng với Kiều Vũ Vi là chuyện mà cậu ta đã đặt ra nhiều năm, bây giờ lại đột nhiên đổi ý, nửa đường cưới cô gái này? Bà ta cũng đã xem qua tin tức trên internet, lo lắng mới qua lại nhìn một cái. Vẫn cứ cho rằng Hàn Thừa Nghị chẳng qua là chỉ tham luyện một chút tuổi trẻ của Nhạc Tuyết Vi, nên mới làm ra chuyện hoang đường như vậy thôi... Nhưng hôm nay xem ra, sự thật đã vượt qua dự kiến của bà ta! Kiều Vũ Vi thì lần trước bà ta đã gặp qua rồi.

Dựa vào con mắt nhìn người của bà ta, chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn ra Hàn Thừa Nghị không có bất cứ tình cảm gì với cô ta, cùng lắm cũng chỉ vì đối phương là ân nhân cứu mạng năm đó nên mới định kết hôn, nghĩ muốn để cho đối phương được tận hưởng vinh hoa phú quý. Nếu là Kiều Vũ Vi, Tô Nhạc Quân cảm thấy, bà ta có thể tiếp nhận được. Bởi vì Hàn Thừa Nghị không động lòng nên không có bất cứ vấn đề gì. Mà nhạc Tuyết Vi này lại hoàn toàn bất đồng. Hàn Thừa Nghị dám vì cô ta mà làm ra những hành động bất thường. Anh mất Tô Nhạc chợt tắt, cái nhìn hướng về Nhạc Tuyết Vi càng thêm lạnh hơn. Nhạc Tuyết Vi đoán chính ngời đó, đột nhiên trong bụng dâng lên một trận khó chịu, phản ứng nôn nghén lại tới nữa rồi. "Ọe!" Nhạc Tuyết Vi nhíu mày che miệng lại, nói lời xin lỗi: "Chị dâu, thật ngại quá, lần đầu tiên chị đến nhà chơi... Ọe!" Còn chưa nói xong cô liền chạy một mạch vào toilet. Mà ngồi trên sofa, Tô Nhạc Quân hoàn toàn ngây dại, miệng khê há, kinh ngạc đến không biết nói gì. Bà ta 18 tuổi liền sinh Hàn Thiên Lôi, phản ứng lúc này của Nhạc Tuyết Vi, bà ta làm sao lại không hiểu? Chỉ liếc mắt một cái, bà ta cũng có thể khẳng định, Nhạc Tuyết Vi mang thai rồi! Nha đầu này cư nhiên đã mang thai! Cô ta làm sao có thể mang thai? Nhạc Tuyết Vi quả nhiên rất nguy hiểm! Có thể khiến cho Hàn Thừa Nghị vì cô ta mà phá hủy hôn ước, lại còn mang thai đứa con của Thừa Nghị...

Tô Nhạc Quân nắm chặt hai tay, móng tay thật dài khảm sâu vào lòng bàn tay. Không được, Nhạc Tuyết Vi này không thể giữ lại, đứa nhỏ trong bụng Nhạc Tuyết Vi lại càng không thể giữ lại! Tô Nhạc Quân cảm thấy cực kỳ may mắn khi bà ta đã chạy tới, may mắn là toàn bộ vẫn còn kịp, bà ta nhất định phải ngăn cản Nhạc Tuyết Vi tiến vào Hàn gia, nhất định phải ngăn cản! ... Hàn Thừa Nghị biết tin Tô Nhạc Quân tới thành phố T, anh liền trở về Bán Hạ Sơn Trang vừa lúc là thời gian ăn tối. Tô Nhạc Quân ngồi ngay ngắn tại vị trí gia chủ trên bàn ăn, mà Nhạc Tuyết Vi lại giống như người hầu đứng một bên gấp giấy ăn cho bà ta, Tô Nhạc Quân hoàn toàn không có một chút xấu hổ nào, chân cao khí ngạo sai bảo cô: "Nước canh quá nóng, còn có lá hành, lát gừng bên kia tôi muốn dọn sạch, tôi không thích ăn." "Vâng." Nhạc Tuyết Vi vâng lời nghe theo, không một câu câu oán hận.

Một màn này vừa vặn bị Hàn Thừa Nghị mới bước chân vào nhà nhìn thấy toàn bộ, nhất thời lửa giận trong lòng liền xông thẳng lên não. Anh không nói hai lời lập tức đi qua, một tay tóm lấy bả vai Nhạc Tuyết Vi, ném chén canh cùng đôi đũa bạc trên tay cô xuống bàn ăn, tay cầm lấy tay cô, nhẩn mày nói: "Em làm gì vậy? Những thứ này là chuyện của người hầu, sao lại tới phiên em làm?" Lời nói rõ ràng là răn dạy Nhạc Tuyết Vi, nhưng từng chữ lại hướng về phía Tô Nhạc Quân. Nhạc Tuyết Vi nhìn anh bủn rủn mắt, khóe môi giật giật, nói: "Không sao đâu!" "Cái gì không sao? Trong nhà nuôi nhiều người hầu là để hầu hạ chủ nhân, đường đường tam thiếu phu nhân mà lại phải ở đây nhặt lá hành, lát gừng?" Hàn Thừa Nghị không vui kéo Nhạc Tuyết Vi ngồi xuống, quanh thân tản ra khí lạnh nồng đậm.

Tô Nhạc Quân tự nhiên biết đây là hướng về phía bà ta, cũng không giận buông đũa xuống, cầm lấy khăn ăn tạo nhả lau khóe miệng một chút, cười nói: "Lão Tam, như thế nào, sai bảo người phụ nữ của chú một tý liền khiến cho chú mất hứng như vậy? Là chị để cho cô ta làm, chú có điều gì không thoải mái cứ nhắm về phía chị là được!" "Được! Tôi đây liền nói thẳng." Hàn Thừa Nghị tiếp lời cực nhanh, đôi mắt hoa đào sắc bén quét về phía Tô Nhạc Quân, giọng nói cực kỳ không vui: "Chị dâu, Tiểu Tuyết vẫn còn nhỏ, chị có cái gì không vui thì cứ trực tiếp nói với tôi, không cần khó xử cô ấy. Tôi hy vọng chị hiểu rõ, chị là chị dâu, là trưởng bối của cô ấy, nhưng ở trong nhà này, cô ấy là Tam thiếu phu nhân, cũng giống như chị, đều là chủ tử!" Tức giận dâng lên, lời nói không khỏi quá kịch liệt. Tô Nhạc Quân, Nhạc Tuyết Vi, đều bị những lời này của anh làm cho khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

# Chương 181: Bỏ Đứa Bé Đi

Editor: Bạch Nguyệt Nhà ăn to như vậy lại yên tĩnh đến bất thường, Hàn Thừa Nghị ở dưới gầm bàn kéo tay Nhạc Tuyết Vi.

Ánh mắt Tô Nhạc Quân gọn sóng, che miệng cười khê, "Ha ha... Chú ba, lần đầu tiên chị thấy chú vì một cô gái mà khẩn trương như vậy, quy củ của Hàn gia đâu? Quy củ cho phép chú nói chuyện như thế với chị dâu ư?"

Hàn Thừa Nghị mím chặt môi mỏng, kìm chế không vui ở trong lòng, "Tiểu Tuyết, em cứ lên lầu trước đi, anh có chuyện cần nói với chị dâu."

"Vâng." Nhạc Tuyết Vi buông tay Hàn Thừa Nghị ra, nghe lời đi lên lầu.

Nhạc Tuyết Vi vừa đi, Hàn Thừa Nghị đã không thể tiếp tục nhẫn nhịn, nhưnng mảy mĩng Tô Nhạc Quân nói: "Chị dâu, tôi kính trọng chị bởi chị là chị dâu của tôi, chị yên tâm, ở trước mặt người ngoài, tôi sẽ giữ mặt mũi cho chị. Nhưng... tôi muốn cho chị rõ, ở Hàn gia, đương gia làm chủ không phải chị mà là tôi!"

"Chú!" Tô Nhạc Quân bị lời này khiến cho trên mặt một trận xanh trắng, ánh mắt cũng trở nên lập lờ không ngừng, "Chú ba, chú nói như vậy là có gì? Chẳng lẽ chú quên là chú đã từng đáp ứng lời tôi nói rồi hay sao?"

"Tôi không có quên!" Hàn Thừa Nghị chém đinh chặt sắt đánh gãy lời nói của Tô Nhạc Quân, "Tôi cả đời cũng sẽ không quên! Chị không cần bởi vì điều này mà cố tình làm khó dễ Tiểu Tuyết, vợ của Hàn Thừa Nghị tôi đã rất đáng thương, tôi không cầu chị yêu thương cô ấy, ít nhất cũng đừng khiến cô ấy khó xử!"

"Chú ba!"

Tô Nhạc Quân đứng bật dậy, lắc đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, thờ dài, "Chú như vậy rất là khác thường, chú có biết không? Chú rõ ràng muốn cưới Kiều Vũ Vi, tại sao lại kết hôn cùng con nhỏ này? Con nhỏ này không thể được, nó sẽ làm cho chú mất đi lý trí! Khiến chú trở nên không giống chú..."

"Chị." Hàn Thừa Nghị thấp giọng cắt ngang lời nói của Tô Nhạc Quân, cảm hơi nâng lên. Anh đứng lên, "Tôi muốn cưới ai hay không muốn cưới ai là chuyện của tôi, tóm lại, điều tôi đã đáp ứng với chị, tôi tuyệt đối sẽ không quên."

"Sẽ không quên? Vậy chuyện đứa bé ở trong bụng cô ta là như thế nào? Chú đừng có nó là không phải của chú đấy nhá!" Tô Nhạc Quân đứng thẳng người, chỉ lên trên lầu, lên án.

Hàn Thừa Nghị tuấn mĩ(\*) chột tởi, lòng âm trầm, im lặng một lúc.

(\*) Đôi mắt đẹp

Mặt mày buông xuống, che dấu nồng đậm đau lòng không dứt.

"Chị yên tâm. Tôi đã nói không quên thì tuyệt đối tôi sẽ không quên, đứa bé là ngoài ý muốn, tôi sẽ làm cô ấy bỏ!"

Nói xong, Hàn Thừa Nghị cô đơn quay người lại, đi ra ngoài. Đứng ở cửa nhà ăn, Hàn Thừa Nghị phân phó quản gia, "Chú Thiệu, đem thức ăn của ta cùng thiếu phu nhân lên lầu, cô ấy không thoải mái, ta cùng với cô ấy dùng ở trong phòng."

"Vâng."

Tô Nhạc Quân "đóng băng" tại chỗ, nhìn Hàn Thừa Nghị như vậy, cô sao có thể yên tâm? Con người một khi nảy sinh tình cảm, chuyện gì cũng đều không nói được. Không được, cô cần phải ở lại nơi này, hoàn toàn diệt trừ mầm mống tai họa Nhạc Tuyết Vi.

"A..."

Nhạc Tuyết Vi ngồi xếp bằng trên ghế sofa, hướng Hàn Thừa Nghị há to miệng.

Hàn Thừa Nghị vẻ mặt sùng nịnh nhìn cô, dứt một thìa đầy thức ăn vào trong miệng cô. Nhạc Tuyết Vi hài lòng phồng miệng nhai nhai, đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm mấy món ăn trên bàn trà, hai tay đều lười động, nói: "Muốn cái kia!"

"Mùi heo?" Hàn Thừa Nghị đỡ trán cười khê, "Em sao lại thích ăn cái này? Nhờ con heo bị viêm mũi thì sao?"

"Ách..." Nhạc Tuyết Vi bị sự hài hước của Hàn Thừa Nghị làm cho kinh ngạc, nắc một cái, thiếu chút nữa bị nghẹn, "Lúc ăn cơm, anh nhất định phải nói câu nói đùa ghê tởm như vậy sao?"

Hàn Thừa Nghị vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu, "Anh không có nói đùa, việc nàu có khả năng a! Anh lo lắng cho em, vạn nhất heo này bị viêm mũi, cả ngày dính nước mũi..."

"Hahaha..." Nhạc Tuyết Vi rốt cục không nhịn được cười, ôm bụng, đôi mắt to cong thành hình bán nguyệt, vừa xinh đẹp lại đáng yêu.

Hàn Thừa Nghị nhẹ nhàng thở ra, vươn tay nhéo mặt cô, "Tốt, rốt cục cũng cười."

Nhạc Tuyết Vi sùng sốt, thì ra anh nói đùa ghê tởm như vậy là vì khiến cho cô vui vẻ? Trong lòng bỗng dưng tràn vào từng dòng nước ấm, kim lòng không đậu cầm tay Hàn Thừa Nghị, "Tại sao chị dâu lại đột nhiên tới? Chị ấy sao lại không thích em?"

Hàn Thừa Nghị nhéo bàn tay nhỏ mềm mại không xương của cô, ôn nhu nói: "Chị dâu rất hay bắt bẻ, chị ấy không phải là không thích em, thời gian, chị ấy tự nhiên sẽ chấp nhận em."

"Vâng." Nhạc Tuyết Vi nghiêng đầu, nghiêm túc nghĩ, gật gật, "Anh không cần lo lắng cho em a! Em sẽ không có việc gì đâu... Nhưng thật ra anh, anh về sau không cần bởi vì em mà cãi nhau với chị dâu, chị ấy lại không có làm gì em, anh cứ che chở em như vậy chỉ khiến chị ấy càng thêm không thích em."

Hiểu chuyện như vậy, lại nói chuyện thiện giải nhân ý(\*), Hàn Thừa Nghị nghe, đáy mắt động, lòng cũng động theo. Tiểu Tuyết sao có thể đáng yêu đến như vậy? Bảo anh làm sao có thể không thích?

(\*) Thiện giải nhân ý (善解人意): am hiểu lòng người, giỏi đoán ý người.

Nhạc Tuyết Vi một bên ăn com từ Hàn Thừa Nghị dứt, một bên xoa xoa bụng nhỏ, nói: "Anh nhìn xem, bụng của em có phải là to hơn một chút hay không? Tuy rằng cần nhiều dinh dưỡng, nhưng em cũng đã ăn quá nhiều rồi a! Chú Thiệu một ngày cho em ăn tám bữa! Nhìn xem, bụng của em thô hết cả rồi!"

Ngũ quan trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo rồi rấm.

Hàn Thừa Nghị nhìn, lòng không ngừng trầm xuống, sự việc của đứa bé, không thể lại kéo dài, cứ tiếp tục kéo dài sẽ gây bất lợi cho cơ thể của cô ấy, hơn nữa, Tô Nhạc Quân cũng tới, Tô Nhạc Quân là người phụ nữ độc ác, chị ta chuyện gì cũng có thể làm được.

"Tiểu Tuyết." Hàn Thừa Nghị rũ mắt, hai hàng lông mi dài che đi sự u ám.

"Vâng?"

Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, thấy bộ dáng tâm sự nặng nề của anh, "Làm sao vậy? Có tâm sự gì à? Có chuyện muốn nói với em?"

Cô liên tiếp hỏi, hầu kết trong họng của Hàn Thừa Nghị nhấp nhô lên xuống, cổ lấy hết dũng khí mở miệng, giọng nói run run, "Tiểu Tuyết, đứa bé, chúng ta... không thể có đứa bé..."

Bỏ đứa bé đi, có được không?"

Tươi cười trên mặt Nhạc Tuyết Vi cứng lại, cô thậm chí còn chưa kịp thu hồi! Cô không thể tin vào tai mình, cho rằng hẳn là mình đã nghe lầm, sinh ra ảo giác! Một khắc kia, cảm giác gì khác cũng đều không có, chỉ cho rằng mình đã nghe lầm.

"Anh vừa nói cái gì? Em nghe không rõ." Nhạc Tuyết Vi nhanh bắt lấy tay Hàn Thừa Nghị, trong lòng bắt đầu bất an.

Hàn Thừa Nghị rũ mắt không dám nhìn cô, há to miệng thờ dốc, lặp lại: "Tiểu Tuyết, đem đứa bé bỏ đi, chúng ta không thể có đứa bé này, chúng ta nếu không có đứa bé vẫn có thể sống hạnh phúc, anh chỉ cần có em, em chỉ cần có anh là đủ rồi, có phải hay không?"

Lúc này đây, Nhạc Tuyết Vi nghe rất rõ ràng, cực kì rõ ràng là đang khác! Anh chính xác là đang nói không cần đứa bé này! Anh ta muốn cô bỏ đứa bé này đi?

Nhưng, vì cái gì? Đây là đứa bé của bọn họ, bọn họ là vợ chồng, đứa bé này sao lại không thể có? Nhạc Tuyết Vi hoảng loạn nâng mặt Hàn Thừa Nghị lên, khiến cho anh đối mặt cùng với cô, đôi mắt đen trong suốt của cô đối diện với đôi mắt mất màu, trong lúc nhất thời có chút ẩm ướt.

Nhạc Tuyết Vi có thể nhìn thấy, anh ấy đồng dạng là không muốn bỏ, thống khổ, như vậy đến tận cùng là tại sao lại không thể có đứa bé này?

"Thừa Nghị, em không hiểu, sao lại muốn bỏ? Đây chính là con của chúng ta a! Anh không thích ư? Nó có lẽ là bé trai, sẽ anh tuân giống anh..."

Nhạc Tuyết Vi không nói nổi nữa, che miệng lại, hàng nước mắt dài lách tách rơi xuống.

Không khí quay nhanh, vừa rồi còn là ôn nhu khắp nơi, giờ phút này lại phủ đầy đau thương.

Hàn Thừa Nghị không đành lòng nhìn cô như vậy, nhưng việc này vô luận như thế nào cũng không trốn được.

"Tiểu Tuyết, trờ bỏ đứa bé, anh không thể cho em... Anh sẽ đối tốt với em gấp bội, hãy bỏ đứa bé đi được không?" Hàn Thừa Nghị gần như cầu xin, anh thật cẩn thận ôm Nhạc Tuyết Vi vào trong lòng, sợ cô vợ nhỏ bé yếu ớt lại bị thương.

Nhạc Tuyết Vi si ngốc nhìn Hàn Thừa Nghị, nước mắt một khắc cũng chưa từng ngừng lại. Cô không hiểu, thực sự không hiểu. Hai người yêu nhau, kết hôn rồi sinh con... Chẳng lẽ không phải là chuyện kinh thiên động địa (\*) hay sao? Vì sao anh lại luôn miệng nói không thể có đứa bé, muốn bỏ đứa bé đi?

(\*) Kinh Thiên Động Địa/Thiên Kinh Địa Nghĩa (天經地義): chuyện thường tình, trời đất không thể di dịch được.

"Tại sao? Tại sao?... Anh nói cho em biết tại sao a?" Nhạc Tuyết Vi gắt gao nắm lấy vạt áo của Hàn Thừa Nghị, lắc đầu chất vấn anh, cô không thể tiếp nhận sự thật này. Cô không muốn bỏ đứa bé của bọn họ! Không muốn!

Hàn Thừa Nghị dôi mắt, không có dũng khí đối mặt với cô. Anh không thể nói bất cứ cái gì, đã từng phát lời thề, đến chết cũng không thể nói!

Nhìn bộ dáng trầm mặc của anh, Nhạc Tuyết Vi bị chọc giận. Cô giống như nỗi con điên, nắm chặt vạt áo của anh mà lay, không ngừng chất vấn anh, "Anh không cần nói lời thừa thãi nào, chỉ cần cho tôi biết lý do, vì sao không thể có? Vì sao không thể có?"

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết..." Hàn Thừa Nghị cứ một lần lại một lần gọi tên cô, thế nhưng không nói cái gì cũng không nên lời.

Nhạc Tuyết Vi vì hét lên mà cổ họng khàn khàn, cả người vô lực, nhưng tất cả vẫn vô ích như cũ, không có cách nào cạy từ trong miệng anh ra nửa lời. Nhưng, cô thấy rất rõ, anh ta quyết tâm không cần đứa bé này! Chỉ cần là chuyện anh ta đã quyết, sẽ không có bất cứ ai có thể thay đổi.

"Ít nhất, anh nói cho em biết tại sao, được không?" Nhạc Tuyết Vi chưa từ bỏ ý định, chẳng lẽ cô không thể biết lý do ư? Cô chính là mẹ của đứa bé a!

"Thực xin lỗi, Tiểu Tuyết, thực xin lỗi!" Hàn Thừa Nghị một tay ấn cô vào trong lồng ngực, tình tế hôn trên tóc, trên má, mỗi một nơi đều mang theo thương tiếc thật sâu, những gì không thể nói đều hóa thành phương thức này hướng cô truyền đạt áy náy cùng xin lỗi.

Nhạc Tuyết Vi rốt cục khóc mệt, đến hơi cũng mệt. Mặc kệ cô khóc nháo như thế nào, Hàn Thừa Nghị chỉ có một câu: Thực xin lỗi.

Nhạc Tuyết Vi đẩy Hàn Thừa Nghị ra, đứng dậy. Nhìn bộ dáng lung lay của cô, Hàn Thừa Nghị chạy nhanh tới đỡ lấy, nhưng lại bị Nhạc Tuyết Vi đẩy ra một lần nữa. Nhạc Tuyết Vi không nhìn anh, nhàn nhạt nói một câu: "Anh đừng chạm vào tôi, tôi muốn yên tĩnh một mình, được không?"

"Em như vậy anh sao có thể yên tâm, em ngay cả đứng còn không vững!" Hàn Thừa Nghị nhíu mày, cố chấp đỡ cô, tỏ vẻ không đồng ý.

"Anh đi ra ngoài."

Nhạc Tuyết Vi suy yếu lắc lắc đầu, chỉ vào cửa, "Tôi muốn anh đi ra ngoài! Nếu anh không đi, vậy tôi đi!"

"Được... Anh đi ra ngoài, nhưng ít nhất phải để anh nhìn thấy em nằm xuống, nếu không, anh một bước cũng sẽ không đi!"

"Anh!"

Anh cường thế làm cho Nhạc Tuyết Vi chán nản, bỗng đứng nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, trong mắt anh tràn đầy quan tâm cùng thương tiếc, rõ ràng như vậy, tuyệt đối không phải giả! Nếu vậy thì tại sao cô không thể sinh đứa bé ra?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 182: Hấn Không Thích Cô Đến Như Vậy Đâu!

Editor: Bạch Nguyệt

Trước khi rời đi, Hàn Thừa Nghị hôn nhẹ lên trên trán của Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi thật ra đã tỉnh, nói chính xác, cô cả đêm không ngủ được.

Từ tối hôm qua, sau khi Hàn Thừa Nghị nói muốn cô bỏ đứa bé đi, cô không hề mở miệng nói chuyện cùng với anh. Anh đối với cô càng săn sóc, cô càng cảm thấy khó chịu, không được tự nhiên. Đến tận cùng là vì nguyên nhân gì mà không thể có đứa bé này? Rõ ràng thời điểm mà họ rời đi đi nước C, bà bà còn dặn dò cô, có thai thì nhất định phải sinh đứa bé, Hàn gia còn chờ cô khai chi tán điệp(\*)!

(\*) Khai chi tán điệp: ý chỉ việc con đàn cháu đống, nói dôi tông tước.

Hơn nữa Hàn Thừa Nghị nói năng thận trọng, Nhạc Tuyết Vi càng thêm khẳng định, giữa bí mật này nhất định là không thể cho ai biết.

Ra khỏi cửa, vừa vặn gặp phải Tô Nhạc Quân, tìm Nhạc Tuyết Vi như bị gai đâm, hướng Tô Nhạc Quân gật gù đầu, "Chị dâu, chào buổi sáng."

Tô Nhạc Quân không nói gì, cong môi cười, đánh giá Nhạc Tuyết Vi, thấy biểu tình của cô không tốt, dò hỏi, "Xem bộ dạng này của cô, chú ba hẳn là đã nói với cô? Bảo cô bỏ đứa nhỏ này đi?"

Nhạc Tuyết Vi nheo mắt, trong lòng rung mình, "Chị... sao chị lại biết?"

"Haha..."

Tâm trạng của Tô Nhạc Quân rất tốt, cười, "Xem ra tôi đã đoán đúng rồi. Sao tôi lại biết ư? Cô đừng quên tôi chính là đại thiếu phu nhân của Hàn gia, tôi ở Hàn gia bao nhiêu năm? Tôi nói cô, nhớ kỹ, lời nói của tôi không sai, không cần đối với chú ba quá tốt. Cho dù cô cùng với chú ba đã đăng ký kết hôn thì sao? Chú ba không cho cô sinh đứa bé, cô còn không hiểu cái này đại biểu cho gì hay sao?"

"Này, chị có ý gì?" Nhạc Tuyết Vi cảm thấy đầu cô đau dữ dội, trong đầu loáng thoáng hiện lên đáp án không tốt.

"Hừ!" Tô Nhạc Quân cười lạnh một tiếng, cúi người tới gần Nhạc Tuyết Vi, nói nhỏ bên tai cô, "Tôi nói cho cô rõ! Hần không thích cô giống như cô tưởng tượng đâu, đối với hẳn cô cùng với những cô gái khác cũng chẳng có gì khác nhau!"

"Không, không có khả năng!" Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, cực lực phủ nhận lời nói của Tô Nhạc Quân.

"Không có khả năng?" Tô Nhạc Quân buồn cười nhìn Nhạc Tuyết Vi, thờ dãi đồng tình, "Chắc chắn... Cô thật đáng thương, không tiếp nhận được sự thật này có đúng hay không? Kia chẳng qua chỉ là nhân chi thường tình(\*). Nhưng cô nghĩ xem, ở gia tộc giống như Hàn gia, một đứa trẻ có ý nghĩa như thế nào? Đó không chỉ là đứa bé mà còn là quyền kế thừa. Nếu nói khó nghe thì... không có con, không có quyền kế thừa, không có địa vị! Uống một cái danh Hàn tam thiếu phu nhân có ích gì? Hần tùy thời đều có thể cho cô trắng tay! Hần nếu như thích cô, sao có thể nhẫn tâm bảo cô bỏ đứa bé? Đàn ông, không thích trẻ em, cũng không muốn có. Hần không thích đứa bé, chỉ có thể nói là do... Hần không thích mẹ của đứa bé! Cảm thấy cô không xứng để sinh con cho hẳn!"

(\*) Nhân chi thường tình (人之常情): Thái thường của con người.

Những lời này, từng câu từng chữ đều sắc bén vô cùng, như con dao đâm thẳng vào tim Nhạc Tuyết Vi! Khiến cô đau không thấy máu, để rồi chết đi sống lại trong sự tra tấn cùng giày vò!

Nhưng, Nhạc Tuyết Vi là một người có đầu óc.

Tuy trong nháy mắt kia, cô quả thật đã bị kích thích, nhưng lời nói khó nghe của Tô Nhạc Quân cũng không đến nỗi làm cô mất đi lý trí, Hàn Thừa Nghị có quan tâm đến cô hay không, cô có thể cảm nhận được.

Nhạc Tuyết Vi trầm mặc nhìn Tô Nhạc Quân, cả đêm không nghỉ ngơi tốt, gương mặt trắng như tuyết đã hơi tái xanh.

"Cô trừng tôi làm gì?" Tô Nhạc Quân bị ánh mắt xem thấu lòng người của cô làm cho chột dạ.

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu cười khế, "Chị dâu, hình như chị không thích em thì phải? Chị biết không, từ ngày bắt đầu nhìn thấy em, chị vẫn luôn cố ý chọc giận em."

Tô Nhạc Quân ngăn ra, không ngờ nha đầu chết tiệt này không có ngu ngốc giống bà ta nghĩ. Bà cũng lười tốn nhiều miệng lưỡi để hòa thuận cùng Nhạc Tuyết Vi. Dù sao đứa nhỏ Hàn Thừa Nghị này, sớm muộn cũng sẽ bác bỏ, Hàn Thừa Nghị trọng chữ tín như vậy, chắc sẽ không vì phạm lỗi thôi!

"Ai da, nói với cô nửa ngày trời, có chút khát nước... Thế nào? Cùng nhau xuống dưới lầu, uống cà phê, ăn chút bữa sáng?" Tô Nhạc Quân giống như co lòng tốt mời Nhạc Tuyết Vi, kỳ thật trong lòng lại hận không thể lập tức khiến cô biến ra khỏi nơi này.

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, không có tinh thần, "Chị dâu người tự đi đi, em có chút không thoải mái."

Tô Nhạc Quân xoay người lắc lư đi xuống lầu Nhạc Tuyết Vi nhũn mảy, lâm vào trầm tư, Tô Nhạc Quân ý rõ ràng như thế, Hàn Thừa Nghị lại nói năng thận trọng... Đến tột cùng là có bí mật gì? Lời thề? Lời thề gì mới được?

---

Bởi vì sự việc của đứa bé, Nhạc Tuyết Vi rất phiền lòng.

Cô tới bệnh viện thăm Kiều Vạn Đông, bất ngờ cô lại gặp người cô không bao giờ muốn gặp —— Khang Tuệ Trân.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Khang Tuệ Trân đang ngồi bên giường bệnh mát xa cho Kiều Vạn Đông.

Nhạc Tuyết Vi bật cười, này tính là cái gì đây? Lúc trước xảy ra chuyện, thời điểm khó khăn nhất, Khang Tuệ Trân biệt tăm tin tức, hiện tại chạy tới nơi này làm cái việc này cho ai xem? Có ý gì? Chẳng lẽ ba còn nhớ thương Khang Tuệ Trân?

"Bà tới làm gì?"

Nhạc Tuyết Vi đi tới, sắc mặt không chút khách khí với Khang Tuệ Trân, "Mời bà ra ngoài!"

Khang Tuệ Trân cũng không giật mình, bình tĩnh cười nói, "Con không cần phải dùng cái vẻ mặt này nói chuyện với dì, dù sao đi nữa con cũng phải gọi dì một tiếng "dì". Dì là vợ của ba con, dì tới gặp ông ấy, chiều có ông, đây là việc nên làm, không ai có thể ngăn cản được dì!"

"Ha!" Nhạc Tuyết Vi rất muốn bội phục cái sự mặt dày vô sỉ của bà ta, "Bà nói lời này thật không biết xấu hổ! Bà chính là hung thủ, ông ấy bây giờ nằm ở đây là vì sao? Nếu không phải tại bà, ba sẽ bị như vậy sao? Thời điểm ba xảy ra chuyện, bà cầm tiền trong nhà đi, khiến ông không thể trả viện phí cho bệnh viện. Lúc ấy, tình cảm vợ chồng của bà ở nơi nào? Khang Tuệ Trân, bà không có nhân tính! Muốn đoạt đi Hàn Thừa Nghị của tôi, bà còn dám nói với tôi bà không phải cố ý đi tìm bà ngoại, nói với bà những lời đó, kích thích bà làm hại bệnh tim của bà tái phát... Bà quá ác độc! Bà căn bản không phải con người! (Bạch Nguyệt: Đúng đúng! Chửi bà nhiều vô, đánh bà cho bà kêu cha gọi mẹ luôn đi!)"

"Này..." Khang Tuệ Trân cứng họng, chột dạ phản bác, "Sau đó thì sao? Không phải bà có hiện tại vẫn sống tốt ả? Còn cô thì lại câu dẫn đàn ông, ngay cả anh rể còn không tha, sao có thể tìm thấy tiền nằm viện phí cho ba cô. Về bà ngoại cô như vậy cũng không thể trách tôi. Tôi nói toàn bộ đều là sự thật, đến nỗi bà ta tự mình kích động đến vậy, có liên quan gì đến tôi?"

"Cô... cô luôn mồm gọi "anh rể anh rể"! Hàn Thừa Nghị vậy mà cùng với cô đính hôn? Vẫn là cùng cô đính hôn?"

Nhạc Tuyết Vi khí ngực đau, nếu không phải hiện tại đang có thai, chiếu theo tính cách của cô, hiện tại nhất định sẽ đi lên lý luận cùng Khang Tuệ Trân một trận, thậm chí còn có thể sẽ có một trận quyền cước "tung bay". Đôi tay bắt giác xoa xoa bụng nhỏ, Nhạc Tuyết Vi tự nhủ bản thân phải nhẫn nại.

"Bà đi ra ngoài! Nơi này không chào đón bà, tin tưởng khi ba tỉnh lại, nhất định sẽ không bằng lòng gặp bà!"

Nhạc Tuyết Vi siết chặt tay, kéo cửa phòng bệnh, ý muốn Khang Tuệ Trân đi ra ngoài.

Nhưng Khang Tuệ Trân còn chưa đi ra ngoài, một vị nữa lại tới làm cho cô đau đầu — Kiều Vũ Vi. Kiều Vũ Vi ngồi trên xe lăn, chuyển động bánh xe tiến vào phòng bệnh.

Nhạc Tuyết Vi nhìn hai mẹ con nhà này, không rõ bọn họ muốn làm gì? Đồng thời tụ tập ở chỗ này là có ý gì? Muốn đánh chủ ý gì?

"Em gái, đã lâu không thấy, gần đây tốt chứ? Thừa Nghị anh ta có đối tốt với em không?" Kiều Vũ Vi an tĩnh ngồi trên xe lăn, quan tâm hỏi, nếu như không biết nàng cùng với Nhạc Tuyết Vi có ân oán, thoát nhìn thật đúng là hình ảnh người chị tốt.

"Các người muốn làm gì? Không cần làm ra bộ mặt quan tâm tôi, hiện tại ba nằm ở chỗ này, ông ấy cái gì cũng không biết, các người không cần phải diễn!" Nhạc Tuyết Vi không chịu nổi bộ dạng làm bộ làm tịch của hai mẹ con này, da gà cả người rớt đầy rất.

"Tuyết Vi."

Kiều Vũ Vy đột nhiên thay đổi sắc mặt, cúi đầu, bộ dáng là chẳng được, lại ngẩng đầu, nước mắt đã rơi xuống!

Nhạc Tuyết Vi nhìn mà sợ ngây người, cô ta đến tốt cùng là muốn làm gì? Quá mức khác thường, đây chính là Kiều Vũ Vi sao? Từ nhỏ ngang ngược, kiêu ngạo ương ngạnh, chỉ biết khi dễ cô, đoạt đồ vật của cô — Kiều Vũ Vi? Trước nay chỉ làm người khác khóc, bản thân một chút cũng không chịu ăn — Kiều Vũ Vi?

Nhưng mà, kinh ngạc vẫn chưa dừng lại tại đây...

"Tuyết Vi, chị cầu xin em..." Kiều Vũ Vi đột nhiên duỗi tay, gắt gao tóm chặt lấy Nhạc Tuyết Vi.

"Cô muốn làm gì? Buông tôi ra!" Nhạc Tuyết Vi kinh hãi, liều mạng muốn tránh thoát ả, cái bộ dạng này của Kiều Vũ Vi thật là đáng sợ! So với thời điểm ngang ngược, ả ta khóc lóc như bây giờ còn đáng sợ hơn gấp trăm lần!

Khóe miệng của Kiều Vũ Vi âm thầm cong lên, một mặt rơi lệ, một mặt lại âm hiểm cười, ả sao có thể buông Nhạc Tuyết Vi ra? Trò hay vẫn còn chưa trình diễn đâu!

"Tuyết Vi, em đừng như vậy, chị cầu xin em! Chị biết từ nhỏ em không thích chị cùng mẹ... Em đổ lỗi cho ba đã phản bội mẹ em, nhưng, em có nghĩ tới chị cùng mẹ mới là người bị hại? Mẹ chị đã hoài thai chị nhưng ba cuối cùng lại cưới mẹ em, ba phản bội không phải mẹ em mà là mẹ chị! Em từ nhỏ đã chán ghét chị, mọi thứ đều đoạt của chị. Được, chị là chị của em, chị nhường em cũng là điều nên làm. Nhưng, em đã lớn như vậy, không thể không hiểu chuyện như thế, tại sao lại đoạt bạn trai của chị. Trước kia là Tấn Văn... Thôi quên đi, đều là quá khứ, chị cũng không muốn nhắc lại. Hiện tại là Hàn Thừa Nghị, em thậm chí vì Hàn Thừa Nghị mà vứt bỏ Tấn Văn. Tuyết Vi, em đã lớn rồi, có một số việc không nên làm, chị không thể không nhắc nhở em a!" (Bạch Nguyệt: Con mẹ nó loạn, loạn quá rồi! Ả tưởng 500 anh em độc giả không biết ả đang đổi trắng thay đen ả? Ả tưởng bọn này không làm gì được ả ả?!..... Mà khoan đã, đúng là không làm được gì thật!... Thôi thì đành ngâm đắng nuốt cay rửa con nhỏ Kiều Vũ Vi đó vậy. Haizzz! - Đôi dòng tâm sự mỏng của editor)

Kiều Vũ Vi lôi kéo Nhạc Tuyết Vi, than thở khóc lóc, "tận tình khuyên bảo". Nhạc Tuyết Vi nghe, đầu óc lại lần nữa choáng váng: Ả rốt cục ở đây nói hươu nói vượn cái gì?

Từ từ đã! Tấn Văn là ai? Ai là Tấn Văn? Cái gì mà "trước kia là Tấn Văn"? Cái gì mà "vì Hàn Thừa Nghị vứt bỏ Tấn Văn"? Lượng tin tức quá mức lớn, cô căn bản chưa tiếp thu được.

"Kiều Vũ Vi, cô điên rồi ư? Nói hươu nói vượn cái gì?"

"Tuyệt Vi, chuyện em hận chị không quan trọng, nhưng không thể lấy cảm tình của người khác ra đùa giỡn a!"

Kiều Vũ Vi không để ý tới Nhạc Tuyết Vi, vẫn cố làm ra vẻ điển, lau khóe mắt nói, "Tấn Văn đã tới, anh ta nói anh ta tìm em, em không gặp anh ta, chị biết em sẽ đến bệnh viện thăm ba, anh ta hiện tại đang ở bên ngoài, em gặp anh ta, nghe anh ta nói, được không?"

Nhạc Tuyết Vi cảm thấy sự tình thật thông tốt, mặc kệ hai mẹ con này vì nguyên nhân gì ở đây diễn, tóm lại trong lòng cảm thấy bất an, vì thế cô không chút nghỉ ngơi liền cự tuyệt, "Không cần, tôi căn bản không quen biết Tấn Văn gì đó, tại sao tôi phải gặp anh ta?"

Nhưng, sự tình không phải do cô làm chủ, cửa phòng bệnh bị đẩy ra. Trần Tấn Văn một đầu tóc vàng hướng Nhạc Tuyết Vi thẳng tắp đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 183: Vừa Động Tình Liền Thương Tình

Editor: Bạch Nguyệt Đây là lần đầu tiên Trần Tấn Văn chính thức chạm mặt Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi cũng chỉ từ xa thấy qua Trần Tấn Văn vài lần, nhưng cô liên lập tức nghĩ tới, đây chính là cái gã tóc vàng dây dưa không rõ cùng với Kiều Vũ Vi.

Chẳng lẽ hẳn chính là ‘Tấn Văn’ gì đó trong miệng của Kiều Vũ Vi? Nhưng hẳn xuất hiện ở đây là có ý gì? Ngẫm lại vừa rồi lời nói của Kiều Vũ Vi quả thực không thể hiểu được, chỉ có thể nói Nhạc Tuyết Vi quá đơn thuần, quá thiện lương, những tâm tư và ý nghĩ xấu xa đó căn bản cô không có khả năng nghĩ tới!

Đột nhiên Trần Tấn Văn đi tới trước mặt cô, không hề dự liệu quý xuống, hơn nữa y còn đưa tay ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, khốc lóc kẻ lẻ nói, “Tuyệt Vi, anh cầu xin em, đừng đối xử với anh như vậy, anh trước kia tuy có quan hệ với chị của em... nhưng hiện tại anh thật sự thích em! Mặc kệ em bởi vì nguyên nhân gì mà ở bên anh, anh đã thích em. Cầu xin em, đừng vứt bỏ anh ngay lúc này, được không?”

Trần Tấn Văn diễn một cách xuất sắc khiến cho Nhạc Tuyết Vi nhìn mà ghen hòng trần trụi. Ngắc đầu không dám tin nhìn mẹ con Khang Tuệ Trân: Hoang đường! Quá hoang đường! Nói mấy thứ lung tung này là muốn làm gì?

“Anh buông tôi ra!”

Nhạc Tuyết Vi nhú mày, nhắc chân đá văng Trần Tấn Văn ra, nhưng y đường đường là một đại nam nhân, Nhạc Tuyết Vi sao có thể đá văng y?

Nhạc Tuyết Vi rất sốt ruột, nhiều hơn là chán ghét, bức bối nhìn về phía Kiều Vũ Vi, “Kiều Vũ Vi, cô muốn làm gì? Mau bảo y buông tôi ra! Y rõ ràng là một nam nhân, lôi kéo tôi như vậy làm gì? Cô muốn giờ thủ đoạn gì?”

“Tuyệt Vi... em sao có thể nói vậy?” Kiều Vũ Vi hai mắt rung rung, thập phần ủy khuất lắc đầu, “Nếu không phải tại em, Tấn Văn hẳn cũng sẽ không chia tay với chị! Em hao tâm tổn trí đoạt hẳn đi từ chị, sao lại không quý trọng cho tốt? Chị biết, em chỉ muốn chọc tức chị, chỉ cần là thứ của chị em đều muốn đoạt lấy! Nhưng Tấn Văn hẳn chính là một con người, hẳn cũng có cảm tình... Em không thể cứ hồ nháo tùy hứng như vậy!”

“...” Nhạc Tuyết Vi ngốc lăng, một câu cũng nói không nên lời.

Kiều Vũ Vi hướng Tấn Văn nháy mắt ra hiệu, Trần Tấn Văn không nghĩ nhiều gật gật đầu, lôi kéo Nhạc Tuyết Vi khốc lợi hại hơn.

“Tuyệt Vi, em đừng đối xử với anh như vậy, anh rất thích, thật sự thích em! Em làm gì anh cũng không để bụng, chỉ mong em đừng bỏ anh!”

“Anh im đi!” Nhạc Tuyết Vi khó thở, lại đẩy, lại đá, muốn thoát khỏi Trần Tấn Văn, miệng mắng, “Anh không cần phải nói hươu nói vượn(\*), tôi căn bản không quen anh! Tôi không biết anh muốn làm gì, mau buông tôi ra!”

(\*) Nói hươu nói vượn: nói nhảm, nói lung tung.

“Không, Tuyệt Vi... Lúc trước là em muốn bắt đầu, em hiện tại thấy chị em đã có người khác, cho nên liền chuyển mục tiêu sao?”

“Anh...”

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra.

Hàn Thừa Nghị thân hình cao lớn đứng ở cửa, phía sau là Nghê Tuấn. Anh nâng cằm, ánh mắt quét xung quanh phòng bệnh, trực tiếp dừng ở trên người Nhạc Tuyết Vi, chỉ thoáng nhìn qua Trần Tấn Văn, lóe ra một tia phi nhô cùng khinh thường khó có thể che giấu.

“Thừa Nghị!” Kiều Vũ Vi trên mặt vui vẻ, ả đã rất nhiều ngày không nhìn thấy anh, đều là do Nhạc Tuyết Vi ban tặng, ả quả thật đã xem nhẹ phân lượng của con nhỏ kia trong lòng anh!

Hàn Thừa Nghị không hề liếc nhìn Kiều Vũ Vi một cái, ánh mắt không tốt chỉ nhìn chằm chằm Nhạc Tuyết Vi.

Mà Nhạc Tuyết Vi một khắc kia nhìn thấy Hàn Thừa Nghị, liền lập tức hiểu được: Hồng rồi! Cô đã rơi vào bẫy của hai mẹ con Kiều Vũ Vi! Cái vở kịch này không phải diễn vì Nhạc Tuyết Vi, mà người xem chân chính là Hàn Thừa Nghị!

Anh đến đây lúc nào? Vừa nãy anh thấy được bao nhiêu?

Đầu óc Nhạc Tuyết Vi loạn thành một mớ, đại não cực kì đau đớn. Theo bản năng lắc đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, sắc mặt lộ vẻ kinh hoàng, “Thừa Nghị.. anh, sao anh lại tới đây?”

Hàn Thừa Nghị không trả lời cô, mà cất bước, đế giày da Fendi đạp lên sàn nhà, tuy không có thanh âm gì, nhưng hơi thở nguy hiểm lại từng bước tới gần!

Nhạc Tuyết Vi biết đây là chuyện xấu, hé miệng, muốn giải thích...

“Cô đừng nói cái gì hết!” Hàn Thừa Nghị đưa tay ngăn cản cô, anh rũ mắt xuống, nhìn Trần Tấn Văn đang quỳ gối trước mặt Nhạc Tuyết Vi, đột nhiên bùng nổ, gầm lên giận dữ, “Cút ngay!”

Khí thế của anh quá mức bức người, Trần Tấn Văn sợ tới mức chân tay bủn rủn buông lỏng Nhạc Tuyết Vi ra, cơ hồ giống như đang ở cạnh một quả bom.

Trần Tấn Văn run rẩy sờ sờ cổ, nghĩ lại Kiều Vũ Vi đã từng đáp ứng chỗ tốt cho y, thời điểm này, Hàn Thừa Nghị nhưng lại quá mức dọa người, y chỉ có thể đứng cầm đu để vượt qua.

Hàn Thừa Nghị cao ngạo đứng thẳng, ở trước mặt anh, Trần Tấn Văn nhỏ bé không thể tả! Nhưng, sự tương phản này thật lớn, khiến cho lý trí của Hàn Thừa Nghị gần như bị thiêu đốt!

Người trước mặt này, quả thực chính là một bãi bùn lầy!

Anh không buông bỏ được cô, cho dù mỗi ngày bận như thế nào, giữa trưa cũng sẽ dành thời gian đến xem Kiều Vạn Đông, bồi cô.

Nhưng anh nào có nghĩ đến, hôm nay lại biết được một màn kinh người như vậy: Anh nguyên lai chỉ là thứ Nhạc Tuyết Vi cố ý đoạt lấy từ Kiều Vũ Vi?

Nhìn Trần Tấn Văn trên mặt đất, anh tin tưởng: anh cùng y cư nhiên giống nhau! Bọn họ đều là bởi vì Nhạc Tuyết Vi không thích chị của mình, là công cụ trả thù chị gái?

“Mây... chỉ cần nói, mây cùng với Tiểu Tuyết là quan hệ gì?”

Hàn Thừa Nghị áp chế bị phản cùng tức giận, nhắm mắt, môi mím khép mở, có thể nghe rõ âm thanh nghiến răng.

Trần Tấn Văn ngẩng cổ, kiên trì nói, “Quan hệ gì là quan hệ gì? Tôi biết anh và Tuyết Vi hiện tại đang ở bên nhau, bất quá anh cũng đừng có mà quá đắc ý! Tuyết Vi cô ấy không phải thật sự thích anh! Chẳng qua bởi vì anh là bạn trai của chị cô ấy, cô ấy mới cố tình giành lấy anh! Điểm đó cả anh và tôi đều giống như nhau thôi! Không chỉ có hai chúng ta, trước kia còn có rất nhiều người, chỉ cần là nam nhân chị cô ấy thích, cô ấy đều sẽ đoạt... Bất quá, tôi thật sự thích Tuyết Vi, tôi không để bụng chuyện này, tôi không...”

“Câm miệng!”

Không chờ Trần Tấn Văn nói xong, Nhạc Tuyết Vi đã lớn tiếng cắt đứt lời y, tay chỉ thẳng vào bàn mặt thối nát của y [Cái này ta chém cho bỏ ghét!

tức đến cả người phát run, chất vấn y, “Anh câm miệng! Anh có biết anh đang nói cái gì không? Tôi căn bản không quen biết anh, anh đừng có nói nhảm!” “Nhạc Tuyết Vi...” Giọng nói của Hàn Thừa Nghị trầm xuống, không có sức lực gì, lộ ra cực kì thất vọng cùng mệt mỏi.

Thân mình Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cứng lại... Anh gọi cô là ‘Nhạc Tuyết Vi’! Không phải ‘Tiểu Tuyết’ mà là ‘Nhạc Tuyết Vi’? Anh tức giận? Anh ta tin lời Trần Tấn Văn nói?

“Thừa Nghị...” Nhạc Tuyết Vi thử kéo tay Hàn Thừa Nghị, nhưng lại bị anh ta né tránh.

Hàn Thừa Nghị buông mi mắt xuống, đáy mắt đều là lạnh nhạt xa cách, xa lạ mà tuyệt vọng, nhìn Nhạc Tuyết Vi mà lòng trầm xuống tận đáy.

“Thừa Nghị, anh làm sao vậy?” Đôi mày đẹp của Nhạc Tuyết Vi nhíu lại, mí mắt rũ xuống, nhìn anh ta như vậy, tim thắt chặt, trước nay cô chưa từng thấy Hàn Thừa Nghị như vậy, vô luận cô làm cái gì, anh đều lãnh đạm với cô.

Hàn Thừa Nghị không đáp hồi lại, “Tôi nhớ rõ, lần trước cô trộm ‘Khóa Bình An’ của anh trai tôi là vì tên này? Có phải hay không?”

“...” Nhạc Tuyết Vi sững sờ rồi lại ngơ ngẩn. Làm sao cô có thể quên được cơ chứ? Nhưng chuyện đó vốn không phải cô làm a!

“Tôi nhớ rõ, tôi có cho cô xem ảnh chụp của gã, cô biết gã!” Hàn Thừa Nghị không đành lòng nhìn Nhạc Tuyết Vi, biểu tình hiện tại trên mặt cô chỉ làm

anh càng thêm thất vọng!

"Thừa Nghị, anh nghe em nói... Sự thật không phải như thế, em một chút cũng không có quan hệ với anh ta, anh ta là bạn trai của Kiều Vũ Vi! Bọn họ vẫn thường hay qua lại, em sợ dĩ không nói anh cho anh là bởi vì sợ anh đau khổ! Lúc ấy, anh thích Kiều Vũ Vi như vậy..."

Nhạc Tuyết Vi vội vàng giải thích cho bản thân, lại không biết rằng, lời nói của cô không những không giúp ích gì cho cô, ngược lại còn khiến cho hiểu lầm càng lúc càng lớn.

Hàn Thừa Nghị cúi đầu, liếc nhìn cánh tay đang bị Nhạc Tuyết Vi giữ lấy, lạnh giọng nói, "Buông tôi ra, đừng chạm vào tôi! Loại mặt hàng này! Cứ nhiên lại là loại mặt hàng này? Vì trả thù chị mình, cô thậm chí không từ thủ đoạn!"

"Thừa Nghị..." Nhạc Tuyết Vi vừa lo lại vừa tức, không cam lòng buông lỏng Hàn Thừa Nghị ra.

"Ha...!" Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu cười nhạo, bộ dáng thoát nhìn có chút hoang đường. Anh cảm thấy bản thân giống như bị người ta đùa giỡn! Sống đến từng này tuổi, cứ nhiên lại thua trên tay một tiểu nha đầu lừa gạt!

Bình sinh không có động tĩnh, mới vừa động, đã trở thành thương tình?

Anh vì cô, trở nên bốc đồng, mất đi lý trí, không theo lẽ thường, thậm chí thất hứa với Kiều Vũ Vi, mang cô bay đến nước C, dưới sự kiến của mẹ anh mà kết thành vợ chồng! Nhưng kết quả thì sao? Anh nhận được gì? Cứ nhiên chân tướng sự thật anh chính là quân cờ để trả thù Kiều Vũ Vi?

Anh sao có thể nhẫn nhịn? Sao có thể chấp nhận chuyện này?

Anh bỗng dưng đem tầm mắt dừng ở trên người Nhạc Tuyết Vi, đáy mắt lạnh nhạt mà xa cách. Bàn tay ở sau người siết chặt, đốt ngón tay vang lên tiếng kêu kẹt.

"Bây giờ rốt cục tôi cũng biết, vì sao cô không nói với tôi cô là em của Vũ Vi... lại đối với tôi lúc gần lúc xa. Cô là muốn chơi trò lật mềm buộc chặt, đùa giỡn tôi trong lòng bàn tay? Nhạc Tuyết Vi, cô thật tàn nhẫn!"

"Không...!" Nhạc Tuyết Vi kinh hoàng kéo lấy tay Hàn Thừa Nghị, liếc mắt lắt léo, "Không phải như thế! Thật sự không phải như thế! Em thừa nhận, thời điểm ban đầu, em có nghĩ tới... Nhưng sau này, em lại tận lực trốn tránh anh! Em không muốn làm kẻ thứ ba, em không muốn phá bọn anh, hy vọng bọn anh hạnh phúc! Thừa Nghị, anh phải tin em. Nếu không phải anh đuổi theo đến tận nước A, em thật sự đã từ bỏ anh!"

Hàn Thừa Nghị tránh khỏi Nhạc Tuyết Vi, liếc nhìn Trần Tấn Văn, cười mỉa mai, "Cô nói, tôi sao có thể tin? Nếu không có người này, tôi có thể sẽ thử tin tưởng cô. Nhưng hiện tại, cô muốn tôi tin cô như thế nào? Buông ra!"

Nhạc Tuyết Vi bị anh ta đẩy lùi về sau vài bước, Trần Tấn Văn đứng lúc tiến lên đỡ cô, ra vẻ quan tâm hỏi, "Tuyết Vi, em không sao chứ?"

"Anh, anh buông tôi ra!" Nhạc Tuyết Vi cảm thấy bất lực, đối mặt với âm mưu Kiều Vũ Vi cẩn thận thiết kế, cô không có đường chối cãi!

Hàn Thừa Nghị vừa quay đầu lại, nhìn thấy Trần Tấn Văn đang ôm Nhạc Tuyết Vi, tim tựa như bị dao cắt, khế cắn môi, ánh mắt sắc bén lướt qua.

"Nghe Tuấn, chúng ta đi!"

Nhạc Tuyết Vi không thể trở mắt nhìn anh rời đi, cất chân muốn đuổi theo, lại bị mẹ con Kiều Vũ Vi ngăn cản.

"Các người tránh ra! Là các người, là các người hại ta!"

Kiều Vũ Vi lộ ra bản mặt đã thực hiện âm thành công mà cười, gật đầu, "Đúng đấy, là tao hãm hại mày, thì sao, ta làm gì được nhau?" [:)] Mày đuổi theo anh ta, anh ta sẽ tin mày sao? Nhạc Tuyết Vi, tao đã nói rồi, đây đều là số mệnh a! Nếu tao đã không có được với anh ta thì mày cũng đừng hòng mà có được!"

Thần sắc của Nhạc Tuyết Vi nôn nóng, hai mắt như lưỡi dao cắt lên người Kiều Vũ Vi, "Đến tận cùng cô có biết cô đang làm gì hay không? Cô hận tôi, chẳng lẽ ngay cả Hàn Thừa Nghị cô cũng hận luôn hay sao? Cô ở đây đối phó tôi nhưng vẫn muốn tôn trọng anh ấy? Kiều Vũ Vi, cô chỉ biết hận tôi đoạt anh ấy, nhưng mà bởi vì... cô không xứng có được anh! Đầu tiên cô cùng với người đàn ông này rõ ràng không hề minh bạch, bây giờ lại tôn trọng anh ấy như vậy! Cô thật sự yêu anh ấy sao? Cô yêu không phải anh, mà là chính bản thân cô!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 184: Dấu Hiệu Sinh Non

Ra khỏi bệnh viện, Nhạc Tuyết Vi liền gọi cho Hàn Thừa Nghị. Nhưng lại không có người tiếp máy.

Có thể lý giải tâm tình lúc này của Hàn Thừa Nghị, tuy rằng trong lòng cũng rất bức xúc, nhưng Nhạc Tuyết Vi không đuổi theo như cũ mà trực tiếp quay về Bán Hạ Sơn Trang.

Cả đỉnh núi này là của Hàn gia, chỉ có duy nhất Bán Hạ Sơn Trang. Không phải xe Hàn gia thì không thể lên, chỉ có thể dừng ở chân núi, Nhạc Tuyết Vi đành phải đi bộ lên.

Nhưng Nhạc Tuyết Vi quá mệt mỏi, đêm qua vốn dĩ không ngủ ngon, lại còn bị kích thích lớn như vậy, giờ phút này thật sự đã lao lực quá độ, hơn nữa còn có thai. Chưa đi đến sơn trang cả người đã mệt mỏi. Càng không xong chính là, trong bụng chột quặn đau, đau đến ứa cả mồ hôi.

"Ách!"

Nhạc Tuyết Vi che bụng lại, khó chịu ngồi xổm ở ven đường. Không được, đau quá! Tại sao bụng lại đau như vậy? Chẳng lẽ... đứa bé? Đấy mắt cô hiện lên hoảng sợ, phản ứng đầu tiên của Nhạc Tuyết Vi là lấy điện thoại di động ra gọi cho Hàn Thừa Nghị.

Nhưng vừa lấy điện thoại ra, cô lập tức dừng lại. Không thể gọi cho anh ta, anh ta vốn dĩ không muốn đứa bé này.

Nhưng hiện tại phải làm sao bây giờ? Cô ngồi xổm ở chân núi, trước sau đều không có một ai, thật sự là nửa điểm biện pháp cubgx không có.

Nhạc Tuyết Vi không còn cách nào khác, cố gắng đứng dậy, lại hướng chân núi đi xuống, chỉ cần có thể tới chân núi là có thể lập tức lên xe đến bệnh viện.

Một chiếc Hemi màu lam chạy tới gần Nhạc Tuyết Vi, trong xe không phải ai khác mà chính là Hàn Thiên Lôi. Hàn Thiên Lôi từ sau ngày gặp Nhạc Tuyết Vi ở Bán Hạ Sơn Trang liền về lại 'Án Hồ', tiếp tục phụ trách công trình của mình.

Hôm nay, anh ta nghe thấy mẹ Tô Nhạc Quân tới, mới có ý sắp xếp thời gian trở về một chuyến.

Không nghĩ rằng, chưa tới Bán Hạ Sơn Trang, từ xa đã thấy Nhạc Tuyết Vi đang ngồi xổm ở đó, hơn nữa nhìn qua sắc mặt không hề tốt.

Hàn Thiên Lôi dừng Hemi cạnh bên người Nhạc Tuyết Vi, cuống quýt cởi đai an toàn bước xuống xe, vọt tới bên người Nhạc Tuyết Vi, quan tâm đỡ lấy bà vai cô, vội hỏi, "Tuyết Vi, cô làm sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?"

Nhạc Tuyết Vi không hề biết rằng sắc mặt cô đã tái nhợt như tờ giấy.

Cô che bụng lại, thở yếu ớt nói, "Thiên Lôi, gặp được cậu thật tốt quá... Bụng tôi, đau quá..."

"A?" Hàn Thiên Lôi cả kinh, cúi đầu nhìn về phía bụng cô, vừa mới nhìn thấy đã bị làm cho hoảng sợ, kinh ngạc nói lớn, "Tuyết Vi, cô làm sao vậy? Sao lại... chảy máu?"

"Hả?" Nhạc Tuyết Vi không biết Hàn Thiên Lôi đang nói gì, bị bộ dáng kinh hoàng của anh ta làm cho không rõ nguyên nhân, vừa cúi đầu thì thấy dưới làn váy Christiandior dài, bên trong hai chân thon thả, một dòng chất lỏng chảy dọc xuống... Chất lỏng màu đỏ sẫm đến kinh người.

"A... máu!" Nhạc Tuyết Vi cực kì sốc, trong lòng rối loạn.

Hàn Thiên Lôi không để ý nhiều, duỗi tay bế ngang Nhạc Tuyết Vi lên, chạy đến mở cửa xe, cẩn thận đặt cô ở ghế sau.

"Tuyết Vi, cô đừng sợ, tôi lập tức đưa cô đến bệnh viện!"

"Được!"

Nhạc Tuyết Vi sao có thể không sợ hãi? Trên thực tế, cô sợ mất mạng, bụng đau như vậy, lại chảy máu... Đứa bé của cô, có phải không giữ nổi nữa hay không? Nghĩ đến đây, Nhạc Tuyết Vi không tự chủ được rơi lệ.

Bệnh viện.

"Dấu hiệu sinh non?"

Nghe được bác sĩ nói, Hàn Thiên Lôi ngăn ra, bởi vì quá mức kinh ngạc, nhất thời không biết nên nói gì. Tuyết Vi mang thai? Như vậy đứa bé là của chú ba? Cô ấy mang thai con của chú ba? Nhanh như vậy? Tuy biết rõ cô là người của chú ba, nhưng khi biết cô mang thai đứa bé của chú ấy, trong lòng vẫn không khỏi chua xót.

Nhưng, vì sao lại có "dấu hiệu sinh non"? Chú ba chưa có con, đây là đứa con đầu lòng của chú ấy, chẳng lẽ chú ba không chiều cố tốt Tuyết Vi sao? Khiến cô ngồi xổm ở chân núi, thiếu chút nữa sinh non!

Hàn Thiên Lôi không nhận được cảm thấy tức giận, không hiểu sao chú ba lại không thương tiếc Tuyết Vi như vậy.

Mà trong khi Nhạc Tuyết Vi đang cấp cứu, Hàn Thừa Nghị vẫn còn đang bận rộn ở văn phòng. Di động trong tay rung rất nhiều lần, nhưng chỉ vang lên

một lần liền bị cắt đứt.

Nghê Tuấn đứng bên cạnh liếc mắt nhìn, không dám đi xuống, thấy trên màn hình hiển thị mười ba cuộc gọi đến, đều là Nhạc Tuyết Vi gọi tới.

Nghê Tuấn không phải thích xen vào chuyện của người khác, anh ta chỉ trung thành với Hàn Thừa Nghị. Cho nên, dưới tình huống vốn hiểu biết Hàn Thừa Nghị, nhìn không được nhắc nhở, "Tam thiếu, Tam thiếu phu nhân đã gọi đến nhiều lần, ngài vẫn nên nghe đi? Chuyện này chỉ sợ có ân tình."

"Chắc!" Hàn Thừa Nghị không vui chắc lưỡi, hừ lạnh nói, "Nghê Tuấn, cậu lúc nào lại nhiều lời như vậy? Lo làm việc đi!"

"Này..." Nghê Tuấn sững lại, bất đắc dĩ gật đầu, "Vâng."

Hàn Thừa Nghị mặt ngoài thì xử lý văn kiện, kì thật trong lòng đã sớm loạn thành một mảnh. Anh không phải không muốn tiếp điện thoại của Nhạc Tuyết Vi, là do anh sợ hãi!

Nghĩ lại cũng buồn cười, không sợ trời, không sợ đất, không sợ chết, trúng đạn, lưng đeo trách nhiệm của cả gia tộc, đối với kẻ thù giấu mặt khiến cho thần kinh căng thẳng ngày đêm nhiều năm như vậy, anh đều không sợ, kết quả lại sợ hãi một tiểu nha đầu!

Nhưng anh thật sự sợ, anh sợ lại nghe thấy Nhạc Tuyết Vi không thích anh, nói hết thấy chỉ là lợi dụng như anh!

Anh thừa nhận tâm tình anh hiện tại rất giống ốc sên, anh giấu đi chính mình, kì thật là một loại hành vi trốn tránh.

"Tam thiếu..."

Nghê Tuấn cầm một tập văn kiện mới trên tay, khó xử nhìn anh.

"Sao thế?" Gương mặt Hàn Thừa Nghị trầm xuống không rõ nguyên do.

Nghê Tuấn đem phần văn kiện kia đặt ở trước mặt Hàn Thừa Nghị để anh xem, Hàn Thừa Nghị cúi đầu, nhìn đến bên cạnh cột "Tổng giám đốc kí tên", lập tức bị ba chữ "Nhạc Tuyết Vi" làm cho giật mình.

Ánh mắt anh chợt lóe, bực bội đẩy văn kiện trước người ra.

Hàn Thừa Nghị dựa lưng về phía sau, duỗi tay chống trán, nhắm mắt lại, mỗi một mà phiền lòng.

"Vâng." Nghê Tuấn đáp ứng đi ra ngoài, hết thấy máu chốt đều nằm ở trên người Tam thiếu phu nhân, Tam thiếu cứ như vậy căn bản không phải biện pháp, chỉ mong ngài ấy nghĩ kĩ về điều này.

Không bao lâu sau khi Nghê Tuấn rời khỏi, di động của Hàn Thừa Nghị lại rung. Hàn Thừa Nghị đột nhiên mở mắt ra, nhanh chóng cầm lấy, vừa thấy là cháu trai Hàn Thiên Lỗi, thất vọng ở đây mắt chợt lóe qua.

"Alo, Thiên Lỗi, có chuyện gì?" Hàn Thừa Nghị tiếp điện thoại, ngữ khí rất bình thản.

Nhưng ở đầu bên kia điện thoại, thái độ của Hàn Thiên Lỗi lại trái ngược hoàn toàn.

Hàn Thiên Lỗi vội vàng nói, "Chú ba, hiện giờ chú đang ở đâu? Vì sao Tuyết Vi lại biến thành như vậy? Cô ấy không phải ở tại sơn trang ư? Chú chiếu cố cô ấy như thế nào vậy? Chú không biết cô ấy đã mang thai hay sao?"

Hàn Thừa Nghị vừa nghe, đứng bật dậy, di động cầm trong tay không tự chủ được siết chặt, mày rậm nhíu chặt, "Cháu nói lời này là có ý gì? Cháu nhìn thấy Tuyết Vi? Cô ấy làm sao vậy? Cháu bây giờ đang ở bên cô ấy sao?"

"Tuyết Vi thiếu chút nữa sinh non, hiện đang cấp cứu ở bệnh viện!"

"Cái gì?"

Hàn Thừa Nghị bỗng dưng cứng đờ người, não bộ giống như ngừng hoạt động, trong đầu như có pháo hoa nổ tán loạn! Cơ bản không kịp nghĩ nhiều, Hàn Thừa Nghị ngắt điện thoại, nhanh chóng chạy ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

"Tam thiếu!"

"Đi bệnh viện! Mau!"

Hàn Thừa Nghị vội vàng đuổi tới bệnh viện, Nhạc Tuyết Vi vẫn chưa ra khỏi phòng cấp cứu. Hàn Thiên Lỗi đang nôn nóng chờ đợi ở cửa, vừa thấy Hàn Thừa Nghị, Hàn Thiên Lỗi đã quên mất thân phận chú cháu hai người, tiến lên chất vấn Hàn Thừa Nghị.

"Chú ba, chuyện này là như thế nào? Vì sao Tuyết Vi lại trở thành như vậy?"

Đối với quan tâm quá phận của cháu trai, tâm tình của Hàn Thừa Nghị cũng thật không tốt.

Hàn Thừa Nghị mất lạnh liếc cháu trai, hừ nói, "Hàn Thiên Lỗi, buông tay cháu ra, chuyện giữa ta và cô ba của cháu, không tới phiên cháu quản! Ta dạy cháu như vậy sao? Cư xử với chú ba, đây chính là thái độ của cháu?"

"Cháu..." Hàn Thiên Lỗi biết mình đã quá kích động, buông lỏng Hàn Thừa Nghị ra, nhưng không bởi vì vậy mà mất đi bất mãn đối với anh.

Cửa phòng cấp cứu mở, Nhạc Tuyết Vi bị đẩy ra ngoài. Cô nằm ở trên giường, sau khi cấp cứu đã không có việc gì.

"Tuyệt Vi!" Động tác của Hàn Thiên Lỗi còn mau hơn so với Hàn Thừa Nghị, đi lên trước cầm tay Nhạc Tuyết Vi.

"Thế nào, không sao chứ? Vừa rồi quả thực làm tôi sợ gần chết!"

"Không sao." Nhạc Tuyết Vi suy yếu lắc đầu.

Bác sĩ cũng ở một bên giải thích, "Hiện tại đã không có việc gì. Nhưng nếu đã có triệu chứng của việc sinh non, về sau phải đặc biệt lưu ý, phải tuyệt đối nằm trên giường, nhất định không được xuống giường, người chồng phải chú ý điểm này mà chiếu cố cho tốt! Nếu không đứa bé có thể giữ được hay không là rất khó nói."

"Được." Hàn Thiên Lỗi nghiêm túc lắng nghe, gật gật đầu, "Được, tôi sẽ chiếu cố tốt, nhất định không để cho cô ấy xuống giường."

Nhìn một màn này, ấn đường(\*) của Hàn Thừa Nghị nhú chặt, trong lòng đau đớn nói không nên lời. Mặt khác, bởi vì chột dạ, anh cũng không dám tiến lên, sợ Tiểu Tuyết sẽ đuổi anh đi.

Nhạc Tuyết Vi vừa xoay đầu, liền thấy Hàn Thừa Nghị không nói tiếng nào đứng ở một bên. Anh ấy tới? Anh ấy tới lúc nào? Cô gọi anh nhiều cuộc như vậy mà anh không bắt máy, lúc này thật đã tới?

Nhưng, anh tuy rằng đã tới, lại đứng xa như vậy.

Anh còn tức giận sao? Anh cho rằng cô lợi dụng anh? Nhạc Tuyết Vi chuyển tầm mắt, không dám nhìn thẳng vào anh. Bởi vì Hàn Thiên Lỗi đứng ở một bên, cô ngay cả dũng khí mở miệng gọi Hàn Thừa Nghị cũng không có...

"Nghê Tuấn."

Hàn Thừa Nghị tuấn mi nhú chặt, tâm tư một mảnh thâm trầm.

"Trần Tấn Văn kia, cậu đã cẩn thận tra xét chưa? Không phải chỉ tiết về y, mà là sinh hoạt cá nhân của y." Đại não của Hàn Thừa Nghị hiện tại mới xem như đã bình tĩnh lại.

Một màn kia giữa trưa, hoàn mỹ không chê vào đâu được, bây giờ nghĩ lại mới cảm thấy rất giống một tuồng kịch đã lên kế hoạch tỉ mỉ. Thời gian không sớm không muộn, mỗi một điểm lại chạm đến điểm mấu chốt của anh, như rất rõ ràng làm thế nào để kích thích đến anh.

Nghê Tuấn gật gật đầu, "Việc này lần trước đã điều tra qua, bắt quả lại tra không cẩn thận, chỉ biết sinh hoạt cá nhân của y rất loạn, kết giao không ít người. Cơ mà rất kì quái, y biến mất thời gian rất lâu, thành phố T cũng không có tung tích y, không biết vì sao lại đột nhiên xuất hiện, là thuộc hạ sơ sẩy."

Hàn Thừa Nghị than nhẹ, "Đừng nói nữa, mau chóng tra cho tốt đi!"

Nói xong, liếc mắt nhìn cửa phòng bệnh một cái, có chút khiếp đảm. Anh giống như đã trách lầm Tiểu Tuyết. Anh vốn nhất thời khó thở, bị ghen ghét vì lấp lý trí. Tính tình Tiểu Tuyết như vậy, thậm chí có thể chờ đợi Cừ Lễ Dương đến mức đó, sao có thể làm ra loại chuyện này?

Chỉ là, đến tốt cùng Tiểu Tuyết có thù hận gì với Trần Tấn Văn? Trần Tấn Văn lại có quan hệ gì với Kiều Vũ Vi?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 186: Không Phải Không Tàn Nhẫn

Editor: Nguyễn

Không nhanh không chậm, không chút hoang mang, cảm giác kỳ diệu như bắt ba ba trong rọ.

Trần Tấn Văn hút xong, ngừng lại, thần trí cũng rõ ràng, ngẩng đầu nhìn thấy Hàn Thừa Nghị, lập tức hoảng sợ. "Anh! Anh..... Sao lại là anh?"

“A? Thấy tôi lại giật mình như vậy sao?”

Hàn Thừa Nghị bình tĩnh cười lạnh, Nghe Tuấn cùng các thủ hạ biết rõ, Tam thiếu như vậy, sợ là không ổn!

“Anh Tuấn, để chúng ta tới đối phó, với loại người này còn cần Tam thiếu phải đích thân động thủ sao?” Có thủ hạ phía sau xin chỉ thị Nghe Tuấn, để Tam thiếu đối phó với loại rác rưởi này, đúng là đã coi trọng hẳn rồi.

Nghe Tuấn duỗi tay ngăn lại, lắc đầu: “Không cần, Tam thiếu nhin lâu rồi! Để Tam thiếu ra tay, nếu không sẽ bị nội thương, chúng ta chỉ cần nhìn là được.”

“Dạ.”

Chỉ thấy Hàn Thừa Nghị đứng lên, đầu tiên cời nút thắt âu phục, rồi sau đó lại chậm rãi cời âu phục ra, ném cho Nghe Tuấn.

Tiếp theo, cời bỏ tay áo, vén lên, lộ ra cẳng tay tinh xảo. Mười ngón tay giao nhau, hung hăng dè xuống, lớn như cái phễu, lập tức vang lên âm thanh ken két.

Trần Tấn Văn rùng mình, không tự chủ được lui về sau.

Ánh mắt Hàn Thừa Nghị khinh bỉ quét về phía Trần Tấn Văn, môi mỏng khẽ mở, không chút để ý nói: “Trần Tấn Văn đúng không? Mày biết không? Mày rất may mắn.”

“Hả? Có ý tứ gì?” Trần Tấn Văn mờ mịt nhìn Hàn Thừa Nghị, không hiểu Hàn Thừa Nghị nói gì.

Hàn Thừa Nghị cười lạnh, “Rất lâu rồi tao không tự mình dạy dỗ mặt hàng như mày, cho nên, mày ngàn vạn phải nhớ kỹ đêm tuyệt vời này! Nhớ kỹ, tao sẽ làm cho mày có một trải nghiệm tuyệt vời!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lời còn chưa dứt, thần sắc Trần Tấn Văn mờ mịt chưa biến mất, đã bị Hàn Thừa Nghị nắm cổ áo xách lên.

‘Oanh’, một quyền giơ lên, hung hăng đánh xuống, chỉ một quyền thôi, Trần Tấn Văn đã thấy mắt đầy sao, chịu đau không được, bắt đầu cầu xin tha thứ, “A, Hàn tổng! Dừng tay, dừng tay! Tôi không dám nữa, cầu xin anh tha cho tôi!”

Nhưng, Hàn Thừa Nghị không dừng lại.

‘Oành’, ‘oành’, ‘oành’, lại thêm mấy quyền hung hăng nện vào người Trần Tấn Văn. Bỗng nhiên, Hàn Thừa Nghị cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, đôi tay chế trụ bả vai Trần Tấn Văn lưu loát bẻ, tức khắc, chỉ nghe vài tiếng vang ken két, chính là tiếng Trần Tấn Văn kêu thảm thiết.

“A..... Tha mạng!”

“Hừ!” Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu, mồ hôi từ trên chân xuống dưới, hơi thở như được gột rửa.

Tiếp theo, đôi tay bóp tay Trần Tấn Văn, vứt Trần Tấn Văn lên cao, nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

“A.....” một tiếng hét thảm thiết.

Nghe Tuấn cùng chúng thủ hạ đều không đành lòng rũ mắt xuống, quả nhiên Tam thiếu sắp nghẹn đến nội thương rồi.

Hàn Thừa Nghị buông tay, hơi thở không loạn, phui tay, híp mắt nhìn thứ rác rưởi kia rơi xuống đất. Trần Tấn Văn thờ thoi thóp, toàn bộ xương đã trật khớp, máu tươi ào ạt chảy ra bên miệng.

“Hàn, Hàn tổng.....” Ba hồn bảy phách Trần Tấn Văn chỉ còn một ít, trước nay chưa thấy qua người tàn nhẫn như vậy!

Hàn Thừa Nghị nâng chân, thập phần ghét bỏ đạp lên lưng Trần Tấn Văn, làm Trần Tấn Văn càng quay cuồng. “Rác rưởi! Mày còn nhớ rõ, tao đã nói gì với mày không?”

“Ưm ưm.....” Trần Tấn Văn lắc đầu, lời Hàn Thừa Nghị nói, sao Trần Tấn Văn nhớ rõ được chứ?

Hàn Thừa Nghị ‘có lòng tốt’ nhắc nhở, “Không nhớ? Được, tao liền nhắc mày nhớ! Lần trước, mày trộm ‘khóa Bình An’, tao nói rồi, nếu mày nói dối một câu, tao sẽ làm mày cả đời không nói chuyện được!”

“A.....” Trần Tấn Văn hô một tiếng, ánh mắt sợ hãi, “Hàn tổng, Hàn tổng..... Cầu xin anh buông tha tôi! Tôi chỉ là bị người khác sai khiến, tôi không nghĩ..... Đều là Kiều Vũ Vi, là Kiều Vi Vũ cho tôi tiền, bảo tôi làm như vậy!”

“Chờ đã!”

Hàn Thừa Nghị giơ tay, ngăn Trần Tấn Văn, quay đầu lại nhìn về phía Nghe Tuấn.

“Tam thiếu.”

“Mang Trần Tấn Văn bệnh viện!” Hàn Thừa Nghị chớp mắt, không phải hưng phấn, cũng không phải say mê, mà rất phức tạp, sâu không thấy đáy.

“Đạ!”

.....

Ở bệnh viện, Kiều Vũ Vi đang nói chuyện với Khang Tuệ Trân trong phòng bệnh.

“Kiều Vạn Đông không biết có thể tỉnh lại hay không, nghe bác sĩ nói, ông ấy đã khôi phục tốt.” Khang Tuệ Trân u sầu thở dài.

Kiều Vũ Vi hừ lạnh nói: “Hừ..... Bây giờ mẹ mới biết buồn? Chuyện mẹ làm, đến lúc ba tỉnh lại, mẹ làm sao bây giờ!”

“Con, đứa nhỏ này..... Con không lo lắng sao?”

“Con lo lắng cái gì? Con làm cái gì? Đều là mình mẹ làm, cái gì con cũng không biết.....”

“Con.....”

Hai mẹ con đang cãi nhau, cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, rất nhiều người ủa vào, đều mặc âu phục màu đen ..... Là người của Hàn Thừa Nghị!

Ánh mắt Kiều Vũ Vi sáng lên, thấy Nghê Tuấn ở phía trước.

Nghê Tuấn tới? Như vậy, có phải Hàn Thừa Nghị cũng tới? Nhìn phía sau, quả nhiên Hàn Thừa Nghị đang chậm rãi đi tới.

“Thừa Nghị? Anh đến thăm em sao?”

Kiều Vũ Vi khó nén vui mừng, xóc lên chân lên, “Mẹ, mẹ đỡ con dậy.”

Hàn Thừa Nghị liếc mắt ra hiệu cho Nghê Tuấn, Nghê Tuấn gật đầu, nhìn về phía Kiều Vũ Vi, “Kiều tiểu thư, cô cứ nằm yên, Tam thiếu mang theo một người quen cũ tới gặp cô.”

Người quen cũ? Kiều Vũ Vi sững sốt, không xuống giường nữa, đành phải xấu hổ ngồi ở mép giường, hai mắt si ngốc nhìn Hàn Thừa Nghị.

“Anh Tuấn, người đã tới!”

Thủ hạ từ ngoài cửa xách một bao tải vào, gạt đầu với Nghê Tuấn, ném xuống đất. Nghê Tuấn đi qua, rút dao ra, cắt đứt bao tải.

Trần Tấn Văn máu me khắp người lộ ra, bộ dáng bi thảm làm hai mẹ con Kiều Vũ Vi khiếp sợ.

“A!”

Kiều Vũ Vi cùng Khang Tuệ Trân đều hô ra tiếng, không hẹn mà cùng nhìn nhau, biểu hiện chân thật lúc này, cũng đủ chứng minh vấn đề.

Nhìn đến đây, ánh mắt Hàn Thừa Nghị tối sầm lại, không phải không thất vọng, trong trí nhớ, bé gái như thiên sứ cứu anh, sao hôm nay lại thành như vậy?

Thu lại tâm tư, Hàn Thừa Nghị chỉ vào Trần Tấn Văn trên mặt đất, nhìn Kiều Vũ Vi, “Đây..... Là bạn trai em?”

“Em.....” Kiều Vũ Vi luống cuống tay chân, không biết nên nói như thế nào.

Hàn Thừa Nghị cười khê: “Kỳ thật, anh cũng biết em có không ít bạn trai, nhưng anh không để ý..... Trước kia anh cảm thấy là lúc còn trẻ, ai mà không có quá khứ? Anh không để ý, chính anh cũng từng có rất nhiều phụ nữ mà?”

Nhưng có thích mới hiểu, anh không để bụng, không phải bởi vì anh có quan niệm tiến bộ, mà là bởi vì anh thật sự không thích em, em có hiểu ý anh không?”

Nói xong không đợi Kiều Vũ Vi trả lời, hướng tới Trần Tấn Văn, quát khê nói: “Này, tới phiên mày rồi đó!”

Thủ hạ nghe thấy, vội đi tới, tháo băng dính trên miệng Trần Tấn Văn. Trần Tấn Văn cũng không dám thở mạnh, nói hết toàn bộ.

“Hàn tổng, toàn bộ đều là Kiều Vũ Vi làm! Khóa Bình An là Kiều Vũ Vi trộm cho tôi! Cũng giả họa tôi với Nhạc Tuyết Vi, tôi vốn không quen biết cô ấy! Buổi tối hôm đó là lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, tôi cái gì cũng nói..... Cậu tha cho tôi đi!”

“Nha.....”

Hàn Thừa Nghị lên tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía mẹ con Kiều Vũ Vi, mặt hai người xám như tro tàn.

Nếu không phải lần này bọn họ làm ra một vở diễn, anh không có khả năng nhanh như vậy đã điều tra bọn họ.

Hàn Thừa Nghị đối Kiều Vũ Vi luôn là có thể nhìn thì sẽ nhìn, có thể làm sẽ làm, nhưng lúc này đây, bọn họ đã chạm đến điểm mấu chốt của anh!

“Hai người sao vậy? Có cái gì muốn nói với tôi không?” Ánh mắt Hàn Thừa Nghị lạnh băng.

“Thừa Nghị, anh nghe em nói, là anh ta vu oan em! Em không làm gì cả..... Toàn bộ đều là.....” Mặt Kiều Vũ Vi xám như tro tàn, hấp hối giãy giụa!

“Còn có chuyện như vậy sao, nhất định là hiểu lầm!”

Hàn Thừa Nghị ngắt lời, thất vọng lắc đầu, “Em biết không? Bởi vì mạng của Hàn Thừa Nghị anh là của em, toàn bộ Hàn gia thiếu nợ em, anh hận không thể coi em như Phật tổ mà cung phụng!”

Trên thực tế, anh cũng làm như vậy! Em muốn cái gì, anh đều cho em. Không sai, là anh huỷ hôn ước, nhưng anh cũng không để em chịu thiệt.....  
Nghê Tuấn, đưa đồ để cô ấy nhìn xem!”

“Dạ, Tam thiếu.”

Nghê Tuấn từ thủ hạ trong tay tiếp nhận một tập tư liệu, đưa đến tay Kiều Vũ Vi.

“Em xem xem, những thứ này, anh đã sớm biết..... Anh không nói, là giữ thể diện cho em, cảm tạ ân tình của em. Nhưng hôm nay, nếu không có thứ này, xem ra em vĩnh viễn sẽ không thừa nhận!”

“.....” Kiều Vũ Vi tâm hoảng ý loạn mở tư liệu, vừa thấy, lập tức suy sụp, không còn sức lực nói chuyện.

Ở bên trong là bệnh án của Kiều Vũ Vi, lần trước Kiều Vũ Vi vào viện, đều có thể điều tra ra.

Mà trong tay Kiều Vũ Vi, đúng là trước đó không lâu Kiều Vũ Vi ở bệnh viện đã làm bệnh án “phá thai”.....

Hàn Thừa Nghị rũ mắt, biểu tình nghiêm nghị: “Anh thấy, nhưng cũng coi như không thấy. Bởi vì, anh cảm thấy chuyện này đối với anh không có ảnh hưởng gì, nói cách khác, không có quan hệ gì với anh. Bây giờ nghĩ lại, cha đứa nhỏ này, chính là hắn?”

Tay chỉ vào Trần Tấn Văn trên mặt đất.

“A.....”

Chuyện đã hoàn toàn bại lộ, Kiều Vũ Vi xấu hổ giận dữ che mặt, cuồng loạn khóc kêu lên, “Là em làm! Nhưng có thể trách em sao? Tâm tư của anh đều đặt trên người nha đầu chết tiệt Nhạc Tuyết Vi kia! Đã bao giờ anh thật sự quan tâm, yêu thương em chưa?”

Hàn Thừa Nghị nhú mày, “Chuyện anh vì em làm, đều đã làm, anh cũng không mặc kệ em, không phải sao? Nhưng em thì sao?”

Em hãm hại vợ anh, cố tình châm ngòi quan hệ giữa anh và cô ấy, mẹ em gián tiếp làm bà ngoại vợ anh tức chết, cha vợ anh hôn mê bất tỉnh, cũng là do mẹ em ban tặng..... Kiều Vũ Vi, anh nợ em, nhưng..... Người thân của anh không thể tùy ý để em làm hại! Anh đã không nhìn nổi nữa!”

Giọng điệu lúc sau đã có chút không nhìn được nảy sinh ác độc.

Kiều Vũ Vi mất hết can đảm, cây rom cứu mạng kia cũng sắp không dùng được, trầm xuống đáy biển.

“Oa.....” Kiều Vũ Vi như trẻ con, che mặt gào khóc lên.

Hàn Thừa Nghị lắc đầu, giữa bọn họ đã không có gì để nói. Xoay người, cuối cùng anh nói, “Em yên tâm, sẽ có người tiếp tục phụ trách bệnh của em, đây là đạo nghĩa trong phạm vi của anh. Nhưng anh lập lại một lần nữa, giữa chúng ta không còn có quan hệ gì nữa.”

Dừng lại một chút, giọng Hàn Thừa Nghị chậm lại, có một chút bi thương. “Kiều Vũ Vi, kỳ thật anh rất hiểu kì, lương thiện mười năm trước của em đâu rồi? Chẳng lẽ một lần kia là em dùng hết cả đời thiện lương để cứu anh sao? Nếu là như thế, anh thật sự thực xin lỗi.”

Nói xong, cất bước đi, không quay đầu lại.

Kiều Vũ Vi sững sờ, thì ra, nói dối cũng không đủ để giữ anh...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 187: Anh Ấy Không Tới

Phòng bệnh của Nhạc Tuyết Vi

Hàn Thừa Nghị từ phòng bệnh của Kiều Vũ Vi đi ra, lập tức đến phòng bệnh của Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi đang ngủ mơ màng, y tá ở một bên chăm sóc cô.

“Hàn tổng.” Y tá đứng lên.

Hàn Thừa Nghị nâng tay, ý bảo y tá không cần lên tiếng. Anh đi tới, ngồi ở bên giường, tĩnh tế nhìn cô ngủ. Lúc Nhạc Tuyết Vi ngủ, miệng cong lên, lộ ra tính trẻ con.

Một tiểu nha đầu như cô, lại đang mang thai. Hàn Thừa Nghị nâng tay đặt trên bụng nhỏ của cô, nhú chặt mày. Có một số việc, anh có thể thay cô làm chủ, nhưng có một số việc, là anh liên lụy cô, loại ấy này này cả cuộc đời không cách nào đền bù.

Mà Nhạc Tuyết Vi đang ngủ mơ màng, lâm vào trong mộng.

Trong mộng là lúc cô sáu tuổi.

Cô ngồi ở mép giường, không, là giường bệnh viện, mẹ bệnh nặng nằm trên giường. Trên mặt, trên đầu mẹ đều quấn băng gạc, một hồi ngoài ý muốn, làm mẹ vốn xinh đẹp trở nên không có sinh khí.

“Mẹ.” Tiểu Tuyết kéo tay mẹ, nhưng mẹ không cách nào đáp lại cô.

Tuyết Vi nhỏ bé đành phải tự chơi với búp bê, ba nói, không được quấy rầy mẹ nghỉ ngơi, mẹ nghỉ ngơi tốt, mới có thể khỏe mạnh, mới có thể chơi cùng Tuyết Vi.

Đột nhiên, cảnh tượng thay đổi.

Phòng bệnh đứng đầy bác sĩ, y tá, tất cả mọi người đều rất nôn nóng, vội vàng. Tuyết Vi cùng ba đều bị đuổi ra ngoài, Tuyết Vi không đồng ý, càng hướng vào trong kêu: “Mẹ, mẹ!”

Ba bế cô lên, nước mắt rơi xuống: “Tuyết Vi ngoan, Tuyết Vi nghe lời, Tuyết Vi không sợ!”

Tiểu Tuyết Vi nhìn ba, cô mới sáu tuổi, nhưng lại giống như hiểu được ba bi thương, hé miệng khóc lớn lên, “Oa oa…… Mẹ……”

Hình ảnh tiếp tục thay đổi, mẹ không biết ở đâu, trong tay ba nắm một bé gái tầm tuổi cô, đưa lưng về phía cô càng đi càng xa, cuối cùng chỉ còn lại mỗi cô.

“Mẹ, mẹ……”

Trong lúc ngủ mơ Nhạc Tuyết Vi nhắm chặt lông mày, trong miệng không ngừng kêu: “Mẹ……”

Hàn Thừa Nghị cả kinh, cầm tay cô, ngừng thờ nhìn cô, ôn nhu trấn an: “Không sợ, gặp ác mộng sao? Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, tỉnh sao?”

Trong lúc ngủ mơ Nhạc Tuyết Vi nghe thấy tiếng ‘Tiểu Tuyết’, giống như nghe được tiếng mẹ gọi cô, đột nhiên an tĩnh lại, mặt mày dần dần giãn ra, hô hấp cũng vững vàng.

“Nha đầu ngốc, lớn như vậy còn mơ thấy mẹ?” Hàn Thừa Nghị cúi đầu hôn cô, ngay sau đó hiểu rõ cười, “Có phải hay không bởi vì em sắp làm mẹ, cho nên nhớ mẹ em?”

Trong lòng bàn tay có độ ấm nhu hòa, Hàn Thừa Nghị đau lòng…… Vì sao lời thề của anh, lại phải trừng phạt vợ và con anh?

Có biện pháp nào có thể giữ lại đứa nhỏ không? Lúc này đây là ngoài ý muốn, về sau anh sẽ cẩn thận, có lẽ lúc này là cơ hội làm mẹ duy nhấtcủa Tiểu Tuyết……

……

“Thưa?”

Tô Nhạc Quân nhận được tin tức Kiều Vũ Vi thua, tuy rằng tức giận, nhưng lại không ngoài ý muốn, chỉ bằng nha đầu đó, sao có thể thắng Nhạc Tuyết Vi?

Hàn Thừa Nghị không phải người mù, đàn ông có gì anh đều có, cái đàn ông không có, anh cũng có!

Nhưng thua như vậy, tình huống đối Tô Nhạc Quân càng thêm bất lợi.

Làm sao để đưa bé trong bụng Nhạc Tuyết Vi không sinh ra được?

Tô Nhạc Quân tinh tế suy nghĩ biện pháp, chẳng lẽ hai mươi mấy năm làm con dâu Hàn gia là làm không công sao?

Nhưng Tô Nhạc Quân không phí công phu đã dò xét được một tin tức vô cùng có lợi. Kiều Vũ Vi bị bệnh gan, cần phải cấy ghép gan?

..... Đúng là đi mòn giày sắt chẳng tìm thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công!

Hừ..... Hai nha đầu ngốc, đều tự cho mình là thông minh, kỳ thật đều là đồ ngốc. Nếu Nhạc Tuyết Vi biết chị cô ta bị bệnh này, không biết sẽ có phản ứng gì?

Đây là tin tức rất tốt, cần phải lợi dụng thật tốt.

Có một loại người, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu. Bất hạnh thay, Nhạc Tuyết Vi chính là loại người này. Tô Nhạc Quân câu môi, được, nếu chú ba không màng lời thề, như vậy chị dâu ta đành phải giúp chú một phen!

Tô Nhạc Quân suốt đêm gọi điện thoại cho Hách Tích m

Là một trong những tâm phúc của Hàn Thừa Nghị, Hách Tích m đối với chuyện ở nước C rõ như lòng bàn tay, hơn nữa, cô ta theo Hàn Thừa Nghị đã nhiều năm, Hàn Thừa Nghị rất tin nhiệm cô ta.

“Alo, đại thiếu phu nhân, phu nhân có gì phân phó?”

“Tích m, tôi có chuyện muốn phiền cô giúp..... Không phải chuyện to lớn gì, là như thế này, cô chỉ cần nghĩ biện pháp để Hàn Thừa Nghị từ thành phố T về để đô mấy ngày là được.”

Tô Nhạc Quân nói xong, Hách Tích m bên kia yên lặng một lát, mới hỏi: “Vi sao phải làm như vậy?”

“Không có gì, tôi muốn động vào một cô gái bên người Hàn Thừa Nghị.” Tô Nhạc Quân rất rõ ràng tâm tư Hách Tích m đối với Hàn Thừa Nghị, cho nên khi nói ra lý do này, bà ta rất nắm chắc.

Nhưng Hách Tích m trầm mặc hồi lâu, nói: “Thực xin lỗi đại thiếu phu nhân, Tích m là người của tam thiếu, Tích m chỉ trung thành với Tam thiếu, mặc kệ ngài xuất phát từ nguyên nhân gì, Tích m không thể làm như vậy.”

“Cô.....” Tô Nhạc Quân bẽ mặt, bà ta không nghĩ tới Hách Tích m khó đối phó như vậy. Nha đầu này, cái gì cũng không chiếm được, cuối cùng còn bị Hàn Thừa Nghị đuổi đi, trong lòng không ghi hận sao?

Nhưng nếu Hách Tích m không đáp ứng, Tô Nhạc Quân cũng không có cách nào. Chỉ có thể nghĩ cách khác, chú ba huấn luyện thuộc hạ thật tốt.

Mà Tô Nhạc Quân không biết, Hách Tích m quay người lại, liền gọi điện thoại cho Hàn Thừa Nghị.

“Alo?”

Hàn Thừa Nghị sợ đánh thức Nhạc Tuyết Vi, đi đến ban công nghe điện thoại. “Tích m, đã trễ thế này, là để đô xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải, Tam thiếu, vừa rồi thuộc hạ nhận được điện thoại của đại thiếu phu nhân, muốn thuộc hạ nghĩ cách lừa người về để đô mấy ngày, nói là phải đối phó với cô gái của người.” Hách Tích m bẩm báo đúng sự thật, không có một chữ giả dối.

“Ừ.” Hàn Thừa Nghị nhũn mày lên tiếng, “Được, ta đã biết, người vất vả rồi.”

“Là trách nhiệm của thuộc hạ.” Hách Tích m cúp điện thoại.

Hàn Thừa Nghị trở lại phòng bệnh, Nhạc Tuyết Vi vẫn chưa tỉnh. Anh duỗi tay sửa tóc, nhẹ sờ trán, thật đúng là..... Trờ ngại không ngừng.

Tô Nhạc Quân này, không thể so với mẹ con Kiều Vũ Vi, bà ta lợi hại hơn rất nhiều, càng khó giải quyết hơn là bà ta vẫn là chị dâu của anh, không thể dễ dàng động vào.

“Tiểu Tuyết, anh đáp ứng em..... Ngâm đáp ứng em, nhất định sẽ nghĩ cách giữ đứa bé lại.”

Hàn Thừa Nghị lẩm bẩm, chỉ tiếc, trong mộng Nhạc Tuyết Vi không nghe thấy.

Hàn Thừa Nghị không chờ đến Nhạc Tuyết Vi tỉnh, rạng sáng rồi đi, mấy ngày này bởi vì chuyện mẹ con Khang Tuệ Trân, dù là thành phố T, hay là để đô bên kia, đều chồng chất một đống chuyện lớn chờ anh xử lý.

Lúc Nhạc Tuyết Vi tỉnh lại, đã là chín mười giờ sáng.

Mở to đôi mắt buồn ngủ, Nhạc Tuyết Vi nhìn y tá bận rộn, trên tay nàng đã cắm kim, đang truyền nước.

Nhì khắp nơi, cũng không thấy hình bóng quen thuộc kia. Nhưng sao lại cảm thấy anh ở đây? Hóa ra không ở đây!

“Cô tỉnh rồi, cô có yêu cầu gì không?”

“Không. ....” Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, đang muốn ngồi dậy thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra, bác sĩ và y tá tới kiểm tra phòng.

“Tam thiếu phu nhân, hôm nay cảm thấy thế nào? Về chuyện mang thai, tôi muốn tìm phu nhân nói rõ một chút. ....”

Bác sĩ mở ra bệnh án của cô ra nói.

Nghe xưng hô, Nhạc Tuyết Vi như chim sợ cành cong, đáy mắt trong suốt hốt hoảng bất lực. Bọn họ kêu cô là tam thiếu phu nhân, bọn họ đều là người của Hàn Thừa Nghị!

“Đừng tới đây! Đừng tới đây! Tôi bảo các người đừng tới đây! Đừng chạm vào tôi!”

“Tam thiếu phu nhân?”

Bác sĩ, y tá nhìn nhau, đây là sao vậy? Sao lại phản ứng kịch liệt như vậy?

“Tam thiếu phu nhân, phu nhân đừng kích động. .... Phu nhân không thể kích động như vậy.”

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài, các người đều đi ra ngoài!” Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, căn bản không nghe bọn họ nói, tùy tay cầm lấy đồ vật ném, rồi sau đó cuộn mình lại, che lỗ tai lùi vào trong góc.

Bác sĩ y tá thấy cô như vậy, không dám kích thích cô, đành phải lui ra ngoài.

Bọn họ vừa đi, Nhạc Tuyết Vi liền từ trên giường bệnh đi xuống.

Cô không thể tiếp tục ở lại đây, nếu không đứa bé sẽ không giữ lại được. .... Hàn Thừa Nghị nhất định sẽ bắt cô bỏ đứa bé! Cô không thể để gian kế của bọn họ được thực hiện!

Cô muốn bảo vệ đứa bé! Đứa bé của cô không thể trở thành vật hi sinh.

Nhanh chóng thay quần áo, Nhạc Tuyết Vi trốn viện.

Dọc theo đường đi đề uthận lợi, không gặp ai, đến khi ra khỏi cửa thang máy, Nhạc Tuyết Vi cúi đầu vội vàng hướng ra bên ngoài, đột nhiên đụng vào một lồng ngực rắn chắc.

“A. ....” Nhạc Tuyết Vi kinh hô một tiếng, liền tục lùi ra sau, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi. ....”

“Tuyết Vi?”

Nhưng mà, đối phương còn giật mình hơn cô. Đụng vào người cô, đúng là Hàn Thiên Lỗi đang lo lắng cho cô, chiều nay vừa vặn có thời gian, liền sốt ruột từ ‘Ăn hồ’ chạy tới thăm cô.

Nhưng Hàn Thiên Lỗi không dự đoán được sẽ gặp cô ở cửa thang máy. Sao cô lại xuống giường? Không phải bác sĩ nói không cho cô xuống giường sao?

“Tuyết Vi, sao cô lại ở đây?” Hàn Thiên Lỗi Vừa tức giận vừa sốt ruột, lại càng lo lắng. “Cô không cần đứa bé sao? Bác sĩ nói cô không thể xuống giường!”

Hàn Thiên Lỗi ốt ruột, giọng nói có chút nghiêm khắc.

Sao nhạc Tuyết Vi lại quản được chuyện đó? Cô kinh hoàng giữ chặt Hàn Thiên Lỗi, túm tay Hàn Thiên Lỗi, ngẩng đầu khẩn cầu: “Thiên Lỗi, cậu giúp tôi, chú cậu muốn tôi bỏ đứa bé này. .... Tôi không có cách nào mới phải chạy! Nhưng cậu biết chú cậu lợi hại, tôi không chạy thoát được, cậu giúp tôi! Tôi không muốn bị chú cậu tìm được, tôi không muốn mất đi đứa bé!”

Hàn Thiên Lỗi nghe mà hồ đồ, sao chú lại không cần đứa nhỏ này? Chuyện này không có khả năng!

“Tuyết Vi, tôi biết cô gian dối chú ba, nhưng cô đừng oan uổng chú ba, sao chú ba lại không cần đứa nhỏ này? Cô đừng suy nghĩ bậy bạ. ....”

“Hàn Thiên Lỗi!” Nhạc Tuyết Vi quỳnh lên, lạnh giọng chặt đứt Hàn Thiên Lỗi, “Tôi không suy nghĩ lung tung. Chính miệng chú cậu nói với tôi!”

“.....” Hàn Thiên Lỗi khiếp sợ nói không ra lời. Tại sao lại như vậy? Nhưng Hàn Thiên Lỗi vẫn không muốn tin tưởng, chú ba cậu là dạng người này sao?

“Thiên Lỗi, giúp tôi!” Nhạc Tuyết Vi bất lực khẩn cầu Hàn Thiên Lỗi, cô không có ai có thể dựa vào, trên đời này, không có ai có thể giúp cô!

Đổi mặt với Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thiên Lôi do dự, trong tiềm thức Hàn Thiên Lôi không tin chú ba là dạng người này, nhưng. .... Nhạc Tuyết Vi lại tuyệt đối không phải là người nói hươu nói vượn! Suy nghĩ một lúc, Hàn Thiên Lôi cuối cùng cũng gật đầu, đồng ý.

“Được, tôi dẫn cô đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 188: Tô Nhạc Quân Âm Chỉ

Editor: Nguyễn

Tin tức Nhạc Tuyết Vi mất tích, rất nhanh truyền tới tai Hàn Thừa Nghị.

“Cái gì?”

Khi Hàn Thừa Nghị nhận được tin tức, đang tham gia một buổi tiệc rất quan trọng. Nghe Tuấn nói tin tức cho anh, tâm tư chào hỏi với chủ tiệc cũng không có, lập tức rời đi.

“Chuyện xảy ra khi nào? Tình huống cụ thể như thế nào?”

Lên xe, Hàn Thừa Nghị vội vàng hỏi Nghe Tuấn, mày nhủu chặt, đôi tay nắm chặt. Lòng anh nôn nóng, anh chỉ mới đi nửa ngày, cô lại chạy mất?

Bác sĩ nói cô không thể xuống giường, một bước cũng không thể đi, cô lại dám to gan chạy ra khỏi bệnh viện? Chẳng lẽ cô không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao? Nhờ cô và con có chuyện gì ngoài ý muốn. .... Hàn Thừa Nghị lo sợ, thì ra anh đã lo lắng cho đứa nhỏ này theo bản năng rồi?

Đó là con anh, tuy rằng ngoài ý muốn, nhưng là do anh và người con gái anh yêu tạo ra đứa bé này. .... Nếu không phải đã từng thề, anh sẽ mừng rỡ hơn bất cứ ai khi biết có đứa nhỏ này!

Tới bệnh viện, phòng bệnh Nhạc Tuyết Vi trống không, cô không mang gì cả, cũng không có để lại lời nào, cứ như vậy mà đi.

Đổi mặt với phòng bệnh trống không, Hàn Thừa Nghị mất mát, đau lòng, lo lắng, thậm chí còn có chút bất đắc dĩ! Thật là một nha đầu xấu tính! Cứ không từ mà biệt như vậy? Không có nghĩ tới cảm thụ của anh sao?

“Tuyết Vi, nằm yên.”

Hàn Thiên Lôi dẫn Nhạc Tuyết Vi đi tới nhà riêng của cậu ở thành phố T, ôm Nhạc Tuyết Vi đến trên giường, đắp chăn cho cô.

Nhạc Tuyết Vi cảm kích nói lời cảm tạ: “Thiên Lôi, cảm ơn cậu.”

Khỏe miệng Hàn Thiên Lôi giật nhẹ, bất đắc dĩ lắc đầu: “Tuyết Vi, tôi cũng không biết tôi làm như vậy là đúng hay sai. .... Cô và chú ba có chuyện gì vậy? Tôi thật sự không tin chú ba sẽ không cần đứa nhỏ này, cô biết không? Từ sau khi ba tôi qua đời, bà tôi đều ngóng trông chú ba kết hôn sinh con, người Hàn gia quá ít ỏi! Có phải trong đó có hiểu lầm gì không? Tôi nghĩ, tốt nhất cô vẫn nên gặp chú ba, hóa giải hiểu lầm. ....”

“Không.” Nhạc Tuyết Vi quyết đoán cự tuyệt đề nghị của Hàn Thiên Lôi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiên nghị, “Không, tôi không cần, những người ở bệnh viện đều người là của anh ấy, từ khi tôi xảy ra chuyện anh ấy cũng chưa tới nhìn qua một lần, anh ấy không để tâm đến đứa nhỏ này. ....”

Đương nhiên cũng. .... Không để tâm đến cô.

Nói xong, khẩn cầu Hàn Thiên Lôi, “Thiên Lôi, trong bụng tôi là em cậu! Tôi biết, cậu không giống chú cậu, cậu rất thiện lương, cậu hẳn tâm nhìn em cậu không thể sinh ra trên đời sao?”

“Tôi đương nhiên không đành lòng!” Hàn Thiên Lôi vội vàng lắc đầu.

Nhưng tình huống trước mắt, nên làm cái gì cho tốt, Hàn Thiên Lôi bị kẹp ở giữa Nhạc Tuyết Vi và Hàn Thừa Nghị, rất khó xử.

Mặc kệ như thế nào, trước sắp xếp cho Nhạc Tuyết Vi tốt rồi nói.

Hàn Thiên Lôi không có thời gian ở lại thành phố, cậu còn phải chạy đến ‘ẩn hồ’. Cậu mời tới một bảo mẫu cùng một y tá, dặn dò bọn họ chăm sóc Nhạc Tuyết Vi.

Mặt khác, lại dặn dò Nhạc Tuyết Vi, nhất định không được xuống giường.

Trải qua một hồi, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy bụng đau đớn, cô cũng rất lo lắng, nhờ cô không cẩn thận làm đứa bé xảy ra chuyện gì, nên trịnh trọng đáp ứng Hàn Thiên Lôi, Hàn Thiên Lôi vẫn không yên tâm, cũng chỉ có thể để cô ở trong nhà, đứng dậy đi ‘ẩn hồ’.

Ở thành phố T, muốn dưới mí mắt Hàn Thừa Nghị giấu một người, không phải là một việc dễ dàng. Huống chi, người giấu lại là cháu trai Hàn Thiên Lôi của anh? Không khách khí mà nói, lòng cánh của Hàn Thiên Lôi vẫn chưa đủ mạnh, tất cả mọi thứ cậu có, đều là do Hàn Thừa Nghị anh cho!

Cho nên, tin tức Nhạc Tuyết Vi bị Hàn Thiên Lôi bắt giấu, Nghê Tuấn rất nhanh truyền đến tai Hàn Thừa Nghị.

“Tam thiếu, tìm được Tam thiếu phu nhân rồi. ....”

Hàn Thừa Nghị suốt đêm chưa chợp mắt, không tìm được Nhạc Tuyết Vi, sao anh có thể ngủ được? Lúc này nghe được Nghê Tuấn nói, cũng chưa kịp hỏi, trực tiếp từ trên sofa đứng lên, lấy áo khoác trên ghế mặc vào.

Vừa đi ra ngoài vừa hỏi: “Ở đâu? Cô ấy và con đều không có việc gì chứ?”

“Dạ, Tam thiếu phu nhân rất khỏe, chỉ là. ....” Nghê Tuấn ậm ừ, điều này rất hiếm thấy.

Hàn Thừa Nghị nhận thấy được dị thường, bỗng dừng dừng lại bước chân, híp mắt nhìn kỹ Nghê Tuấn, lạnh giọng quát: “Có chuyện gì thì mau nói, ấp a ấp úng, không giống người!”

“Dạ, Tam thiếu, Tam thiếu phu nhân ở chỗ Thiên Lôi thiếu gia.”

“.....” Mắt Hàn Thừa Nghị rụt lại, khiếp sợ không nhỏ.

Sớm biết rằng Tiểu Tuyết cùng Thiên Lôi cảm tình không tồi, hơn nữa Thiên Lôi còn có ý với Tiểu Tuyết. .... Sao bọn họ lại ở cùng nhau? Hơn nữa, Thiên Lôi lại mang Tiểu Tuyết đến nhà riêng của nó? Hàn Thừa Nghị không cách nào hình dung tâm tình giờ phút này, phần nộ, thất vọng, vẫn là ghen ghét? Hay là tất cả.

“Đi!”

Hàn Thừa Nghị bình ổn tâm tình, không nói gì thêm, lên xe, chạy tới nhà riêng của Hàn Thiên Lôi.

Nhưng lại có người tới trước Hàn Thừa Nghị.

“Các người là ai?”

Tô Nhạc Quân kinh ngạc nhìn bảo mẫu cùng y tá, đây là nhà riêng của con trai, mỗi lần bà ta tới sẽ ngẫu nhiên đến đây, biết bình thường con trai cũng không ở nơi này, nhưng sao bây giờ lại có người lạ ở đây?

“A. .... Phu nhân, bà vào đây bằng cách nào? Hàn tiên sinh mời chúng tôi đến chăm sóc Nhạc tiểu thư.”

Bảo mẫu và y tá Tô Nhạc Quân ăn mặc không tầm thường, bộ dáng phu nhân, nghĩ đến cũng không phải tự xông vào nhà dân, chỉ sợ có quan hệ với vị Hàn tiên sinh kia.

“Hàn tiên sinh? Là Thiên Lôi sao?”

Ngay sau đó ánh mắt Tô Nhạc Quân sáng ngời, “Nhạc tiểu thư? Có phải là một cô gái mang thai không?”

“Đúng. .... Phu nhân là?” Bảo mẫu cùng y tá nhìn nhau, xem ra thật là người quen, rất quen thuộc chỗ này.

“Tôi là mẹ nó, tôi đi lên xem cô ấy.” Tâm tình Tô Nhạc Quân rất tốt, vốn đang buồn không biết xuống tay như nào, ai biết thế nhưng lại có chuyện tốt như vậy?

Nhạc Tuyết Vi sợ là trốn chú ba nên mới chạy trốn tới nơi này, nhưng cô ta trốn chỗ nào không trốn, lại trốn ngay dưới mí mắt bà ta? Hừ, thật đúng là ý trời!

Bảo mẫu cùng y tá không hiểu rõ, Tô Nhạc Quân là mẹ Hàn tiên sinh hay là mẹ Nhạc tiểu thư, nhưng đều giống nhau thôi!

Tô Nhạc Quân quen cửa nẻo đi lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ chính. Nhạc Tuyết Vi đang nằm trên giường, cũng không ngủ.

“A, nằm nghỉ ngơi sao?” Tô Nhạc Quân âm dương quái khí đi tới, ngồi xuống bên người Nhạc Tuyết Vi, từ trên xuống dưới nhìn cô, nói một câu không thể hiểu được, “Đang mang thai, nhưng cô càng đẹp hơn.”

Nhạc Tuyết Vi nhìn thấy bà ta, còn đau đầu hơn nhìn thấy Hàn Thừa Nghị, nghe bà ta nói càng cảm giác sâu sắc không thể hiểu được, liếc nhìn bà ta một cái, nói: “Chị dâu, chị muốn nói cái gì thì nói thẳng đi.”

“Ha ha. ....” Tô Nhạc Quân che miệng cười to, “Nhìn cô khàn trương như thế, giống như một con nhím nhỏ. Yên tâm, không phải tôi tới hại cô, không muốn có con, không phải là tôi, cô nói có phải hay không?”

Thanh âm bà ta rất êm tai, nhưng lời nói lại giống lưỡi dao, chọc thẳng vào trái tim Nhạc Tuyết Vi.

“Chị dâu, chị muốn gì? Tôi cũng không làm gì được tới chị, chị hùng hổ dọa người như thế, rốt cuộc là vì sao?”

Nếu Tô Nhạc Quân không khách khí, Nhạc Tuyết Vi cũng không muốn nhân nhượng.

“Hừ.....” Tô Nhạc Quân cười nhạt, trầm nghĩ, vì sao? Vì đứa bé trong bụng cô! Liên vì cô là người thứ n bên cạnh Hàn Thừa Nghị, nhưng lại người duy nhất mang thai!

“Không có gì! Cũng không phải không có nguyên nhân, nhưng nguyên nhân này, tôi cũng không biết có nên nói cho cô không. Cô nói xem tôi có thể nói cho cô không?”

Tô Nhạc Quân cố ý vô tình nói đôi ba câu, nhưng cũng đủ khiến cho vô số người mơ màng.

“Chị dâu, chị muốn nói cái gì?” Nhạc Tuyết Vi bật thốt lên hỏi, cô rất không kiên nhẫn với thái độ này của Tô Nhạc Quân. “Về chuyện này chị không cần nói nữa, tôi cũng không muốn biết, nếu là đơn thuần muốn kích thích tôi, vậy chị đã hao tổn tâm huyết rồi.”

“A.....” Tô Nhạc Quân cả kinh, ra vẻ kinh ngạc nói, “Cô thật sự không muốn biết? Vì sao chú ba không cần đứa nhỏ này, tôi cảm thấy cô vẫn nên biết một ít..... Chị dâu có ý tốt, thấy cô không biết định.....”

Nhạc Tuyết Vi nhú mày ngắt lời Tô Nhạc Quân: “Chị dâu, chị không cần lo lắng chuyện giữa tôi và Hàn Thừa Nghị, nếu anh ấy không muốn, như vậy con tôi chỉ là của tôi, không có quan hệ gì với anh ấy!”

“Ài, Tuyết Vi, chị dâu có ý tốt, không nghĩ em đã bị lừa gạt, chị đây không đành lòng gạt cô, tôi nói như thế..... Chị cô bị bệnh thế nào?” Tô Nhạc Quân vừa nói, đôi chủ đề không hề liên quan đến chuyện lúc này.

Bà ta là người khôn khéo, mỗi một câu nói, nên nói cái gì, không nên nói cái gì, đều trong kế hoạch, không đi sai bước nhảm.

Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc nhú mày, Tô Nhạc Quân đã biết quan hệ của cô và Kiều Vũ Vi? Thật là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, nhưng sao Tô Nhạc Quân lại đột nhiên quan tâm đến Kiều Vũ Vi?

“Chị tôi? Bị thương ngoài da, chắc sắp khỏi rồi!”

“A, nghe cô nói như vậy, chắc cô chưa biết?” Tô Nhạc Quân kinh ngạc, trong lòng lại cười lạnh, chú ba giỏi lắm, vì không muốn để người yêu hiển gan, vì bảo vệ con chú, thật sự không nói chuyện này cho Nhạc Tuyết Vi?

“Biết cái gì?” Nhạc Tuyết Vi hỏi.

“Aizz, chị cô, aizz..... không chỉ là bị thương bên ngoài, nghe nói là bệnh gan gì đó! Phải thay gan mới có thể sống, bằng không chỉ có thể chờ chết!”

“.....” Nhạc Tuyết Vi giật mình mở lớn hai mắt, cái gì? Lại có chuyện này? Vì sao một chút tin tức cô cũng không biết?

Kiều Vũ Vi bị bệnh này, Hàn Thừa Nghị nhất định là biết, anh biết lúc nào?

Tô Nhạc Quân còn châm ngòi thổi gió nói, “Aizz, tôi nghe nói, loại bệnh này, người thân gần nhất hiến gan là thích hợp nhất, cô là em gái của người ta đó! A, nhưng cô mang thai.....”

Âm cuối không có ý tốt, khoe mắt khoi mào, nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi thấy Nhạc Tuyết Vi đang luống cuống. Trong đầu đều là câu kia, Kiều Vũ Vi bị bệnh, cần cấy ghép gan, người thân gần nhất là nhất thích hợp.....

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 189: Giữ Đứa Bé

Editor: Nguyễn

Chuyện này đã kích Nhạc Tuyết Vi rất nhiều, Tô Nhạc Quân không nói ra nhưng cô có thể đoán được. Bây giờ, ở trong mắt Tô Nhạc Quân nhất định là đang chê cười cô? Cô vẫn không đoán ra nguyên nhân, là bởi vì Kiều Vũ Vi?

Hàn Thừa Nghị chăm sóc cô, chính là muốn gan của cô? Tim, từng tắc đóng băng.

Không nói đến Hàn Thừa Nghị, cô thì sao? Muốn cứu Kiều Vũ Vi không? Vấn đề này tràn ngập trong đầu cô.

Trên phương diện tình cảm mà nói, Kiều Vũ Vi thật sự quá xấu xa, từ khi còn nhỏ hai người bắt đầu quen biết, Kiều Vũ Vi vẫn luôn khi dễ cô. .... Nhưng, trên đạo lý, dù sao hai người cũng là chị em! Hơn nữa đây còn là mạng người!

Không cứu sao? Vậy trơ mắt nhìn Kiều Vũ Vi chờ chết? Nhạc Tuyết Vi cúi đầu, cô không làm được. Nếu cứu Kiều Vũ Vi, thì đứa bé trong bụng cô phải làm sao bây giờ?

Duỗi tay vuốt bụng nhỏ, đây là con của anh và cô. .... Nếu là con trai, nhất định sẽ anh tuấn như anh, nếu là con gái, cũng sẽ rất đáng yêu, nhưng là nói không chừng tính tình sẽ xấu như ba nó, đều nói ba thương con gái nhất.

“A.....”

Nhạc Tuyết Vi ôm đầu, loạng choạng. Nhạc Tuyết Vi thừa nhận, cô không đủ nhẫn tâm, gặp chuyện này, người khác tùy tiện là có thể quyết định, nhưng cô lại không thể. Kiều Vũ Vi và cô có cùng một cha!

Không thể tha thứ nhất, chính là người đàn ông kia, nhẫn tâm, bạc tình!

Tô Nhạc Quân đi rồi, Hàn Thừa Nghị mới mang theo người vội vàng tới.

“Các người là ai?”

Bảo mẫu tận chức ngăn cản không cho Hàn Thừa Nghị lên lầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho y tá lên lầu thông báo cho Nhạc Tuyết Vi.

“Nhạc tiểu thư! Không tốt rồi, bên ngoài có một đám người, nhìn như hung thần. .... Cô có muốn gọi điện thoại cho Hàn tiên sinh không?”

Y tá bộ dáng nôn nóng bất an, Nhạc Tuyết Vi nghe cô miêu tả, không cần hỏi nhiều cũng biết là Hàn Thừa Nghị tìm tới! Nhanh như đã tới! Vì không muốn giữ lại đứa bé, anh còn truy đuổi không tha?

Nhạc Tuyết Vi vội vàng xốc chăn xuống giường, quần áo cũng không thay, liền chạy.

Nhưng đã không còn kịp nữa, Hàn Thừa Nghị đã tới.

“Hàn tiên sinh?” Hàn Thừa Nghị nghe được lời y tá vừa nói, mĩa mai cười, liếc xéo Nhạc Tuyết Vi đứng ở mép giường, “Hàn tiên sinh nào? Tiểu Tuyết, em nói Hàn tiên sinh là ai? Sao vậy, em biết anh sẽ tới sao?”

Nhạc Tuyết Vi kinh hoàng không biết nên trốn đi đâu, anh đã tới! Cô có thể trốn sao? Không cần nghĩ cũng biết, nơi này nhất định đã bị người của anh bao vây!

“Không, không. ....” Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, thân mình lắc lư, cô vội vàng đỡ lấy mép giường mới không bị ngã.

“Tiểu tuyết!”

Hàn Thừa Nghị thấy thế, vượt trước hai bước, ôm lấy Nhạc Tuyết Vi. Dựa vào gần như vậy, Hàn Thừa Nghị mới phát hiện, cô để chân trần đi trên sàn nhà! Anh càng tức giận, khóa miệng cong lên, mắng: “Ai bảo em đứng ở đây? Anh cho phép sao?”

Nhạc Tuyết Vi nghe không hiểu thâm ý của anh, cô chỉ một mặt cho rằng anh tới bắt cô phá thai!

“Anh tránh ra, đừng chạm vào tôi! Anh buông tha tôi đi! Tôi và anh về sau sẽ không có quan hệ gì nữa. .... Cầu xin anh, đứa bé không liên quan đến anh, một mình tôi tự gánh vác. Tôi không làm khó anh! Tôi không cần anh, tôi chỉ cần đứa bé còn không được sao?”

Cô vừa nói vừa ra sức tránh thoát, muốn đẩy Hàn Thừa Nghị ra. Nhưng Hàn Thừa Nghị khỏe như nào, chẳng những Nhạc Tuyết Vi không đẩy được anh ra, ngược lại còn làm cô thở hồng hộc, đứng cũng không vững.

Bởi vì cảm xúc quá khẩn trương, bụng lại đau.

“A!”

Nhạc Tuyết Vi đau khổ sờ bụng, thân mình không tự chủ được ngã vào người Hàn Thừa Nghị.

“Tiểu Tuyết, sao vậy?”

Hàn Thừa Nghị kinh ngạc, nâng cằm, đôi mắt đào hoa xinh đẹp tràn ngập sợ hãi cùng lo lắng!

“Bụng, bụng tôi đau quá!”

Nhạc Tuyết Vi không có sức, dựa vào ngực anh, toàn bộ nửa người dưới từ vòng eo bắt đầu tê mủi, mơ hồ mất đi tri giác.

Hàn Thừa Nghị không nói lời nào, ôm Nhạc Tuyết Vi cẩn thận đặt trên giường, cũng không quay đầu lại, quát: “Nghe Tuấn! Còn không mau đi mời bác sĩ? Đi đun nước ấm nữa! Mau!”

“Đạ.....”

“Đạ.”

“Tiểu Tuyết, rất đau sao?” Hàn Thừa Nghị cầm chặt tay Nhạc Tuyết Vi, hôn nhẹ môi cô.

Nhạc Tuyết Vi thống khổ, vì đau đớn mà đổ mồ hôi, làm ướt sợi tóc, dính ở trên má.

Hàn Thừa Nghị thỉnh thoảng duỗi tay chỉnh tóc cô, lau mồ hôi, ôn nhu nói: “Đừng sợ, bác sĩ sẽ tới ngay, sẽ không sao! Anh sẽ không để em có việc gì!”

“Bác sĩ?” Trên mặt Nhạc Tuyết Vi thống khổ, bởi vì nghe thấy hai chữ này mà phá lệ sợ hãi, cô không muốn nhìn thấy bác sĩ, Hàn Thừa Nghị mời bác sĩ tới, chính là vì muốn bỏ đứa bé! Không, cô không thể để bất kì ai đụng đến đứa bé!

“Tôi muốn đứng lên!”

Dù đau không thể chịu đựng được, nhưng Nhạc Tuyết Vi lại liều mạng muốn đứng lên, bởi vì chỉ cần cô nằm ở chỗ này, chỉ có một kết cục chờ đợi đứa bé! Chỉ cần cô còn một hơi thở, dù là ai cũng đừng hòng hại đứa bé!

“Nghe lời! Ngoan, không thể đứng lên, bác sĩ sắp tới rồi!”

Hàn Thừa Nghị không tốn sức lực liền giữ tay chân Nhạc Tuyết Vi, cô muốn chạy thoát dưới mắt anh, căn bản là không có khả năng.

“Nước, nước tới.....”

Y tá mang nước ấm lên, Hàn Thừa Nghị tiếp nhận cốc nước, một tay vỗ về Nhạc Tuyết Vi nằm ở trong ngực, đưa cốc đến bên môi cô, cái miệng nhỏ đỏ cô uống, “Nào, uống nước đi, uống chậm thôi, hơi nóng..... Uống chút nước ấm, sẽ thoải mái hơn.”

Lúc này, Nhạc Tuyết Vi ở trong lòng Hàn Thừa Nghị cảm giác được cô không bị giữ chặt tay chân..... Nhạc Tuyết Vi đột nhiên đẩy Hàn Thừa Nghị, ly nước bị đổ, nước sôi hắt hết vào người Hàn Thừa Nghị.

“A!” Hàn Thừa Nghị nhú mi, theo bản năng duỗi tay ra.

Trong lúc này, Nhạc Tuyết Vi đã nhảy từ trên giường xuống, chạy như điên ra khỏi phòng!

“Tiểu Tuyết!”

Hàn Thừa Nghị biến sắc, đuổi theo.

“Tiểu Tuyết, em không thể chạy! Đứa bé.....”

Nhạc Tuyết Vi mới chạy được hai bước, bụng đã đau, đau đến mức cô không thể đi được! Theo bản năng cô che bụng, cảm giác được có nước từ khe hở giữa hai chân chảy xuống, Nhạc Tuyết Vi mở lớn hai mắt, vô cùng kinh sợ!

Một loại điềm xấu dự cảm dâng lên, sợ là không giữ được đứa bé.

“A.....”

Nhạc Tuyết Vi kêu, máu tươi không ngừng chảy ra!

“Tiểu Tuyết!”

Hàn Thừa Nghị nhào tới, nhanh chóng bế Nhạc Tuyết Vi, đáng người cao lớn bảo vệ cô.

Nhạc Tuyết Vi nằm trong lòng ngực cô, dùng một chút sức lực cuối cùng kéo cả vạt anh, gần từng chữ một, cố hết sức nói đến: “Giữ đứa bé, đừng làm hại nó..... Hàn Thừa Nghị, tôi cho anh cơ hội cuối cùng, đứa bé còn, chúng ta tiếp tục, nếu đứa bé có chuyện gì, chúng ta liền chấm dứt.....”

Nói xong, Nhạc Tuyết Vi hao hết sức lực, ngất đi.

Hàn Thừa Nghị khản trương, muốn nói lại không nói được. Anh chưa nghĩ ra cách để giữ đứa bé, nhưng bây giờ, anh không còn cách nào khác!

Mặc kệ phá bỏ lời thề sẽ phải chịu trừng phạt như nào, anh sẽ tự gánh chịu! Bây giờ anh chỉ biết đây là tâm nguyện của Tiểu Tuyết. Con của bọn họ, Tiểu Tuyết muốn con! Làm chồng và cha, anh nhất định sẽ làm con sống.

Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi ra khỏi cửa, lên xe, phân phó Nghê Tuấn: “Gọi điện thoại cho bệnh viện, nói cho bọn họ, chuẩn bị sẵn sàng, dùng mọi cách để bảo vệ con tôi!”

“Dạ!” Mắt Nghê Tuấn sáng ngời, vì quyết định của Hàn Thừa Nghị mà cảm thấy phấn chấn.

Xe chạy như bay tới bệnh viện, Hàn Thừa Nghị cúi đầu, ánh mắt dừng trên mặt Nhạc Tuyết Vi, “Tiểu Tuyết, em sẽ không có việc gì, con của chúng ta cũng sẽ không sao.”

Bên ngoài phòng cấp cứu, Hàn Thừa Nghị nôn nóng bất an bồi hồi, mạng của vợ và con anh đang gắn liền với nhau.

“Hàn Thừa Nghị!”

Trên hành lang dài yên tĩnh, vang lên một giọng nữ sắc nhọn, cùng với tiếng giày cao gót thanh thúy, Tô Nhạc Quân bước nhanh tới, khí thế bức người đứng ở trước mặt Hàn Thừa Nghị.

“Chú nói không tiếc tất cả bảo vệ con?” Tô Nhạc Quân chỉ vào Hàn Thừa Nghị, ngữ điệu đảo quanh, cực kỳ phản khởi, bà ta vẫn chưa tin việc này là thật.

Hàn Thừa Nghị đứng lên, rũ mắt, gật đầu: “Đúng, là tôi nói.”

‘Bang’!

Không chút do dự, Tô Nhạc Quân giơ tay đánh vào mặt Hàn Thừa Nghị, miệng cong thành hình dạng kỳ dị, mắg, “Hàn Thừa Nghị, tôi đánh chú, là cho chú mặt mũi! Chú không nên ép tôi liều mạng với chú!”

“Vậy chị muốn gì?” Hàn Thừa Nghị nheo mắt, không chịu nhượng bộ, “Bây giờ đứa bé đang ở trong bụng cô ấy!”

“Tôi khinh!” Tô Nhạc Quân khó thở, cử chỉ có chút thất thường, “Đứa bé ở trong bụng? Như vậy xin hỏi, năm đó Hàn gia các người đối với tôi như thế nào? Chỉ có vợ chú là bảo bối sao? Tô Nhạc Quân tôi kém thế, có thể để các người tùy ý ức hiếp? Hàn Thừa Nghị, về tàn nhẫn, so với cha chú, anh chú, chú còn tàn nhẫn hơn!”

Hàn Thừa Nghị ngẩn ra, không biết nói gì, không sai, vì Hàn gia, hai tay của anh đã dính đầy tội ác! Điểm này, anh thừa nhận.

“Chị dâu. .... Thừa Nghị xin chị, để cô ấy sinh đứa bé! Chuyện em làm, em tự gánh vác, dù xuống địa ngục cũng là mình em xuống! Chuyện em đã đáp ứng, sẽ không thay đổi!”

“Ha?” Tô Nhạc Quân cảm thấy quá buồn cười, “Chú nói cái gì? Chú xin tôi? Còn muốn tôi tin tưởng chú? Chú đã từng thề độc, giờ lại vi phạm, chú bảo tôi tin tưởng chú như nào?”

“Đúng, là tôi sai, đứa bé là chuyện ngoài ý muốn, nhưng cho dù là ngoài ý muốn, nó cũng đã tới. .... Tiểu Tuyết mới hai mươi tuổi, cái gì cô ấy cũng không hiểu, cô ấy không giống chị, cô ấy rất đơn thuần, rất nghe lời!”

Hàn Thừa Nghị đã hạ mình, anh đang cầu xin Tô Nhạc Quân, anh sống đến bây giờ, chưa từng hạ mình cầu xin một người!

“Hàn Thừa Nghị, đừng nói lời vô nghĩa, bây giờ chuyện chú phải làm, chỉ có hai việc, một, chú vi phạm lời thề, cần tự cắt một ngón tay, hai, lập tức giết chết đứa bé! Lập tức, lập tức!”

Tô Nhạc Quân sao có thể nói chuyện tốt như vậy, những gút mắt, ân oán dẫu điểm ở để đồ Hàn gia, bà ta đã sớm hiểu rõ hơn bất kì ai, bà ta không tin ai, chỉ tin chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 190: Chặt Tay Đổi Mạng

Editor: Nguyễn

“Nghê Tuấn!”

“Dạ.”

“Dao!”

Hàn Thừa Nghị nhìn thẳng Tô Nhạc Quân, môi mòng cười, “Chị dâu, có một số việc em có thể làm, có một số việc em không thể làm. Chị yên tâm, Hàn Thừa Nghị đã thề, nhất định sẽ không quên! Lúc trước thề, là vì làm chị an tâm, chị hẳn rõ ràng, em chưa từng làm gì sai, nhưng Tiểu Tuyết mang thai là chuyện ngoài ý muốn!”

“Nghe Tuấn, nhanh lên, đưa dao đây!”

“Tam thiếu!” Nghe Tuấn kinh hoàng nhìn Hàn Thừa Nghị, Tam thiếu muốn làm gì?

“Nghe Tuấn!” Hàn Thừa Nghị liếc xéo Nghe Tuấn, giọng nói không vui. “Chần chờ gì nữa?”

Nghe Tuấn chậm chạp rút dao bên hông ra, đưa tới trên tay Hàn Thừa Nghị, vẫn không yên tâm: “Tam thiếu, ngài muốn làm cái gì? Nghe Tuấn có thể thay ngài làm!”

Hàn Thừa Nghị cong môi, lắc đầu cười nhạt: “Không ai có thể thay ta, đây là ta nợ chị dâu, nên ta phải trả!”

Tiếp nhận dao, ngón tay thon dài ấn xuống, dưới ánh đèn, lưỡi dao sắc bén phát ra ánh sáng chói lọi.

Hàn Thừa Nghị nhìn về phía Tô Nhạc Quân, thần sắc nghiêm nghị, gần từng chữ nói: “Chị dâu, chị nhìn cho kỹ, Hàn Thừa Nghị em nói được thì làm được!”

Tô Nhạc Quân còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Hàn Thừa Nghị nhanh chóng ngồi xuống, tay trái đặt trên ghế dài, tay phải nắm dao giơ lên, hung hăng chặt ngón tay trái!

“A.....” Máu tươi phụt ra, trong nháy mắt, Tô Nhạc Quân không nỡ nhìn thẳng, nhắm hai mắt lại, lão Tam của Hàn gia, thật sự đủ tàn nhẫn!

“Tam thiếu!”

Nghe Tuấn kinh hãi, chạy nhanh lên đỡ lấy Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị thở mạnh, mồ hôi lạnh ứa ra, trên ghế dài là một mảng máu thịt mơ hồ, ngón út trên tay trái đã bị chặt đứt! Điều nói tay đứt ruột xót, loại đau đớn này, dù là anh cũng không chịu đựng được.

“Chị dâu, được chưa? Như vậy, trong lòng chị đã thoải mái chưa? Hôm nay em đã tự cắt một ngón tay, để con em được sống, chuyện em đã hứa, vẫn sẽ không thay đổi! Như vậy được chưa?”

Tô Nhạc Quân khiếp sợ không lời lên nói, nghẹn họng trân trối nhìn Hàn Thừa Nghị, làm sao bây giờ? Tuy rằng trong lòng không cam lòng, hận ý nảy sinh càng thêm mãnh liệt.....Nhưng nếu Hàn Thừa Nghị không muốn, ai có thể bắt buộc được chứ!

“Tam thiếu, tay của ngài, cần lập tức băng bó!” Nghe Tuấn nâng Hàn Thừa Nghị, “Thuộc hạ đi gọi bác sĩ, Tam thiếu chờ một lát.”

Hàn Thừa Nghị lắc đầu, nâng cằm, thần sắc thần nhiên càng có vẻ anh khí bức người, “Không sao, ta chịu đựng được, ta chờ Tiểu Tuyết ra.”

Anh nhất định không chịu xử lý bàn tay, bình tĩnh đến mức Nghe Tuấn cũng nóng nảy, “Tam thiếu, nếu Tam thiếu phụ nhân ra thì cũng đã ngủ rồi, thuộc hạ cả gan mời ngài đi xử lý vết thương trước!”

Hàn Thừa Nghị không yên tâm, nhưng chỉ nói đến: “Ta ở chỗ này đợi, ta sợ..... Ta vừa rời đi, sẽ có người khi dễ Tiểu Tuyết.”

Lời này rõ ràng là ám chỉ Tô Nhạc Quân.

Tô Nhạc Quân trừng mắt cười lạnh, gằn nhẹ nói: “Lão Tam, chú cứ yên tâm đi! Tôi có thể làm gì bảo bối của chú chứ? Tôi có thể đi vào bóp chết Nhạc Tuyết Vi, hay có thể phá thai được sao?”

Hàn Thừa Nghị vô lực cười khế, hai tầng mồ hôi lạnh chảy thành chuỗi, “Em nghĩ là không thể, nhưng chị dâu, những lời vừa rồi đừng nói cho Tiểu Tuyết.”

“Chú.....” Tô Nhạc Quân chán nản.

“Không phải sao? Ngay cả lời dễ nghe, chị cũng không chịu nói với cô ấy.” Hàn Thừa Nghị không gấp cũng không nóng nảy.

“Tam thiếu, đi trước đi! Đại thiếu phụ nhân sẽ không làm thế đâu!” Nghe Tuấn lại nóng nảy, ‘đi hạ phạm thượng’ mạnh mẽ kéo Hàn Thừa Nghị đi rồi.

Đứa bé..... Chung quy là không thể giữ được.

“Thực xin lỗi, chúng ta đã cố gắng..... Thai phụ vốn đã có điềm báo trước sẽ sinh non, lại không nghỉ ngơi tốt, bốn ba khắp nơi, hơn nữa cảm xúc lại không ổn định, cho nên.....”

Không đợi bác sĩ nói xong, Hàn Thừa Nghị duỗi cánh tay dài ra, nhấc cổ áo bác sĩ, toàn bộ ấn người bác sĩ vào vách tường, tay phải nắm chặt thành quyền giơ lên, đôi mắt hung ác!

“Tam thiếu, Tam thiếu!” Nghe Tuấn vội vàng ngăn cản Hàn Thừa Nghị, “Tam thiếu, ngài nên đi chăm sóc Tam thiếu phu nhân!”

Hàn Thừa Nghị cảm giận buông ra tay, bác sĩ bị dọa sắc mặt trắng bệch, làm bác sĩ nhiều năm như vậy, người lợi hại đã gặp qua không ít, nhưng làm cho người ta sợ hãi như vậy, vẫn là lần đầu gặp, ánh mắt kia ..... Như có thể ăn tươi nuốt sống vậy.

Phòng bệnh VIP, Nhạc Tuyết Vi nửa tỉnh nửa mê, mơ mơ màng màng biết cô bị đưa vào phòng giải phẫu, nhưng đầu óc đã sớm thanh tỉnh, trên người cũng không có gì sức lực.

Khóe miệng giật giật, rất khát nước, muốn uống nước, “Nước, nước.....”

Hàn Thừa Nghị đẩy cửa phòng ra, nghe được Nhạc Tuyết Vi suy yếu ở trên giường muốn nước uống. Chạy nhanh đến, lấy cốc nước, đỡ cô lên, cho cô uống nước. Nhạc Tuyết Vi rất khát nước, ngay từ đầu cũng không chú ý tới là Hàn Thừa Nghị, mãi đến khi nước uống xong, mới ý thức được bây giờ cô nằm ở trong lòng ngực ai. Trong đầu chuông cảnh báo kêu vang, ngồi thẳng thân mình, sờ bụng nhỏ, sắc mặt lập tức thay đổi!

Là mẹ, luôn có cảm giác với con mình, tuy rằng bụng nhỏ vẫn luôn bình thản, nhưng Nhạc Tuyết Vi cảm giác không giống.

Cô mãnh liệt cảm giác được, đứa bé đã không còn nữa!

Lúc này mới kinh hoàng, cô dựa vào ngực Hàn Thừa Nghị ..... Trên trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

“Anh, anh ở chỗ này..... Con tôi đâu? Con tôi đâu?” Nhạc Tuyết Vi không ngừng vuốt ve bụng nhỏ, cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt.

Hàn Thừa Nghị cúi đầu, chột dạ không dám nhìn cô.

Cũng không cần hỏi, Nhạc Tuyết Vi liền hiểu rõ, đứa bé đã không còn!

“A.....” Nhạc Tuyết Vi thống khổ phát ra một tiếng nức nở, nắm cổ áo Hàn Thừa Nghị, tiếng được tiếng mất làm anh nghe liền đau lòng, “Anh nhìn tôi, con tôi đâu? Có phải hay không đã...? Anh nói chuyện đi! Con tôi có phải đã...?”

Hàn Thừa Nghị rũ mắt, lấy trầm mặc thay thế câu trả lời.

Đau thương cùng khủng hoảng vây quanh Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi túm chặt cổ áo Hàn Thừa Nghị không buông tay, loạng choạng ép hỏi: “Anh nói đi! Vì sao anh không nói lời nào? Anh dám làm không dám nhận sao? Con tôi! Con tôi đâu?”

“Tiểu Tuyết!” Hàn Thừa Nghị không đành lòng nhìn cô như vậy, bắt đắc dĩ cầm tay cô, trấn an cô bình tĩnh lại, “Đừng như vậy, con không còn, em cũng đừng khóc làm hư thân thể, nha?”

“.....” Nhạc Tuyết Vi hít một hơi, đôi mắt mở lớn! Trơ mắt nhìn Hàn Thừa Nghị..... Anh vừa rồi nói cái gì? Con quả nhiên không còn?

“Tiểu Tuyết.” Hàn Thừa Nghị đau lòng. Lúc này anh mới hiểu được, anh luyện tiếc đứa nhỏ này biết bao! Nhưng bây giờ nói gì cũng muộn rồi.

“Hung thủ.....” Nhạc Tuyết Vi dựa vào ngực Hàn Thừa Nghị, hai mắt yên tĩnh, trong miệng lại nói ra hai chữ.

Hàn Thừa Nghị không nghe rõ, cúi đầu hỏi: “Tiểu Tuyết, em nói gì? Là chỗ nào không thoải mái, hay muốn gì?”

“Hung thủ.” Nhạc Tuyết Vi nói thầm, cũng không phải trả lời Hàn Thừa Nghị.

Nhưng Hàn Thừa Nghị lại nghe thấy, cả người rùng mình, Nhạc Tuyết Vi như vậy, càng làm cho anh thấy áy náy và đau lòng. Anh đột nhiên sinh ra một loại sợ hãi, anh cảm thấy Nhạc Tuyết Vi cách anh rất xa, rất xa, rõ ràng gần trong gang tấc nhưng lại không thể với tới.

Nhạc Tuyết Vi cười lạnh một tiếng, tránh Hàn Thừa Nghị, lau nước mắt trên khuôn mặt tái nhợt mà tiều tụy, càng có một ảo giác tang thương.

“Hung thủ..... Anh là hung thủ!” Nhạc Tuyết Vi nhìn thẳng Hàn Thừa Nghị, ánh mắt trực tiếp mà sắc bén, làm Hàn Thừa Nghị tránh cũng không thể tránh, chỉ có thừa nhận.

“Tiểu Tuyết.....” Hàn Thừa Nghị không thể phản bác, anh muốn nói, anh cũng khó chịu như cô khi mất đi con, nhưng lời này, chính anh nghe cũng thấy là giả..... Anh đã từng kiên quyết muốn phá thai!

“Anh thật tàn nhẫn tâm! Hàn Thừa Nghị, đó là con anh, anh không phải người, người sẽ không tàn nhẫn với con mình như vậy! Nếu anh tàn nhẫn như vậy, lúc trước vì sao đi A Quốc, vì sao muốn cưới tôi? Anh cho tôi niềm vui lớn như vậy, bây giờ lại ra tay bóp chết toàn bộ!”

Nhạc Tuyết Vi bình tĩnh kể ra, ngữ khí gọn sóng lại lộ ra hơi lạnh thấu xương, “Ha ha.....”

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên nở nụ cười, “Nhưng cũng không thể trách anh, là tôi không tốt, không biết tự lượng sức mình muốn ở bên anh. Một cây làm chẳng nên non, là tôi ngốc, chẳng trách người khác được.”

“Tiểu Tuyết, anh đối với em là.....” Hàn Thừa Nghị vội vàng muốn bày tỏ cõi lòng, lúc này căn bản đã không cần bận tâm mặt mũi.

Chỉ tiếc, Nhạc Tuyết Vi cũng không cho anh cơ hội này. Con không còn, chuyện này làm cô bị thương quá nhiều.....

“Anh không cần phải nói nữa, tôi cũng không muốn nghe. Tôi nói rồi, con còn, chúng ta tiếp tục, con mất, chúng ta kết thúc, Hàn Thừa Nghị, chúng ta kết thúc rồi.”

Ánh mắt Nhạc Tuyết Vi sáng quắc nhìn Hàn Thừa Nghị, tâm như tro tàn, lời cô nói, giống như kiếm hai lưỡi, làm bị thương Hàn Thừa Nghị đồng thời cũng làm bị thương chính mình.

“Hàn Thừa Nghị, rốt cuộc tôi là gì của anh?” Nhạc Tuyết Vi khinh thường cười lạnh, cười đến mức không ngừng ho khan, “Khụ khụ khụ..... Thật buồn cười! Cái gì cũng có thể cho tôi, nhưng lại không thể cho tôi một đứa con? Nhưng anh có biết hay không, cái gì tôi cũng không muốn, chỉ muốn con?”

Ngày cô gả cho anh, liền ảo tưởng, cả đời này chẳng cần gì, chỉ muốn bên anh, sinh con dưỡng cái, giúp chồng dạy con, cô chỉ là một cô gái bình thường có một tâm nguyện bình thường.

Hàn Thừa Nghị đau lòng: “Tiểu tuyết, thực xin lỗi, anh sẽ đối tốt với em gấp bội, em muốn có con, chúng ta.....”

“Chúng ta có thể có sao?” Nhạc Tuyết Vi chăm chọc nhìn anh, Hàn Thừa Nghị không đành lòng tránh tầm mắt, ngoài ý muốn chỉ là ngoài ý muốn, nếu có thêm một lần nữa, anh biết sẽ có thương tổn còn để cho nó xảy ra sao?

“Thực xin lỗi, Tiểu Tuyết, không có con, chúng ta vẫn.....”

“Câm mồm!”

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cất cao thanh âm, che lỗ tai, quát: “Đừng nói nữa! Anh là hung thủ! Hung thủ giết người! Anh đi ra ngoài..... Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa! Tôi không muốn nghe gì hết!”

“Tiểu Tuyết, em đừng đuổi ta đi, anh chăm sóc em. Em như vậy, anh không yên tâm để em một mình.”

Hàn Thừa Nghị không quan tâm, mạnh mẽ Nhạc Tuyết Vi kéo vào trong lòng ngực, bướng bỉnh không chịu buông tay. Anh vô cùng hối hận, vì lời thề lúc trước, yêu cầu cô bỏ đứa bé!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 191: Lòng Hóa Tro Bụi

Editor: Nghiên Hy

Nhạc Tuyết Vi không nhìn anh, cũng không giãy dụa, chỉ nhàn nhạt nói: "Buông tay ra, em rất mệt, muốn nghỉ ngơi một chút."

"Được, anh đỡ em nằm xuống."

Hàn Thừa Nghị nghe theo lời Nhạc Tuyết Vi đỡ cô nằm xuống, Nhạc Tuyết Vi không để ý tới anh nữa, mệt mỏi xoay người nhắm mắt lại, người bên này đã khiến cô mất hết ý chí, cũng lười nói chuyện với anh nữa, nói nhiều, cũng chỉ chỉ vô dụng như lời nói nhảm.

Thế nhưng, khi Nhạc Tuyết Vi vừa nằm xuống, sau lưng liền có một cổ thân thể ấm áp dính lấy cô. Là Hàn Thừa Nghị, anh giang hai cánh tay, ôm ái ôm Nhạc Tuyết Vi vào lòng. Đôi môi ướt át chạm dài hôn vào cổ cô, Nhạc Tuyết Vi cảm giác vô cùng khó chịu, đang định phát tác.

Hàn Thừa Nghị vậy mà lại ngừng động tác lại, nhẹ nhàng ôm cô, giọng nói ôn nhu: "Ngủ đi, anh xoa đầu giúp em."

Lông mày Nhạc Tuyết Vi nhíu lại, cả người không kiềm chế được run rẩy! Người đàn ông này, anh ta đang có tâm tính dạng gì, sau khi "giết" đứa con của cô, còn có thể coi như không có chuyện gì mà ôm cô, cùng cô thân mật? Anh làm được, nhưng Nhạc Tuyết Vi cô không tiếp thụ nổi.

"Anh đi ra."

Nhạc Tuyết Vi không chút lưu tình đuổi Hàn Thừa Nghị, nếu còn bị anh ôm thêm dù chỉ một giây đi nữa, chắc cô sẽ không kìm được mà gất lên mắt.

"Tiểu Tuyết..." Hàn Thừa Nghị ôm cô, nhưng không có dấu hiệu ngừng lại.

"Tôi bảo anh đi ra!" Nhạc Tuyết Vi nóng nảy từ trên giường ngồi dậy, mới vừa rồi đã bình tĩnh lại bị anh kích động, dùng cả tay chân đẩy Hàn Thừa Nghị: "Em bảo anh đi ra, em không muốn thấy anh! Anh giết chết con của chúng ta, em sao có thể coi như không có chuyện gì nằm một chỗ với anh? Em chán ghét anh, anh đi đi, đừng đụng vào em!"

"Được được được."

Nhạc Tuyết Vi quả thực có chút kích động, Hàn Thừa Nghị chỉ có thể tạm thời không đến gần cô. Bác sĩ có dặn qua, lúc này không nên để cô chịu tức giận, chuyện này đối với cô có ảnh hưởng rất lớn tới sức khỏe sau này.

"Được rồi, em nghỉ đi, anh ra ngoài trước, nghe lời anh, được không?"

Nhạc Tuyết Vi thờ hờn hển, phòng bị nhìn chằm chằm Hàn Thừa Nghị, rất sợ anh không nghe lời mà đến gần cô. Sau khi nhìn thấy anh thật sự xuống giường, không có hành động gì khác, Nhạc Tuyết Vi mới một lần nữa mệt mỏi nằm xuống mép giường, cô quá mệt mỏi, không còn chút lực nào để cãi vã với anh nữa.

Hàn Thừa Nghị yên tĩnh đứng một bên, đến khi cô nằm xuống, mới rón rén đến gần đắp chăn lại cho cô, sau đó xoay người tắt đèn phòng.

Quay đầu nhìn lại, đã thấy chiếc chăn anh mới giúp đắp lại đã bị cô đá văng.

Hàn Thừa Nghị bất đắc dĩ lắc đầu, lại một lần nữa bước tới kéo chăn đắp lại cho cô. Thế nhưng lại một lần nữa bị Nhạc Tuyết Vi đá văng.

Anh cuối cùng dứt khoát ngồi ở cạnh giường nhìn cô, Nhạc Tuyết Vi lúc này mới yên tĩnh. Cũng không lâu lắm, tác dụng thuốc bắt đầu có hiệu quả, cô mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngủ thật lâu, tỉnh lại lần nữa, đã là sáng ngày thứ hai.

Cô bị một tiếng động lớn bên ngoài đánh thức, hình như có người ra vào vào dọn dẹp thứ gì đó ở bên ngoài. Thình thoảng nghe được thanh âm "Cái này để chỗ này, những thứ này không được động tới, để xuống là được... được rồi, đi ra ngoài đi!"

Dần dần yên tĩnh lại, giống như tất cả những người dọn đồ khi này đã đi hết.

"Mọi chuyện xong rồi chứ?" Bất chợt vang lên thanh âm của Hàn Thừa Nghị.

"Tam thiếu yên tâm, mọi chuyện đã xong, trong vòng 24 giờ bọn sẽ thay phiên nhau trông nom thiếu phu nhân, sẽ không xảy ra sơ sót gì."

Âm thanh này mặc dù bé, nhưng Nhạc Tuyết Vi dựng lỗ tai lên nghe vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, lúc này liền không nhịn được cười. Cho người trông cô 24 giờ? Sợ cô chạy, bày ra cái dáng vẻ thâm tình này cho ai nhìn? Còn không phải là vì cô sao?

Tiếng bước chân lộp bộp truyền tới, Nhạc Tuyết Vi vội vàng nằm xuống, kéo chăn lên nhắm mắt giả vờ ngủ, cô bây giờ dù nhìn cũng không muốn nhìn thấy Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị đẩy cửa phòng bước vào, ngồi xuống cạnh mép giường, đưa tay xoa nhẹ gò má cô, hành động này của anh khiến cho Nhạc Tuyết Vi không nhịn được mà run lên, Hàn Thừa Nghị phát hiện, vẻ mặt hơi ngạc nhiên, ngay sau đó cười đáp: "Tỉnh rồi à? Vậy mau đứng lên đi, ngủ lâu như vậy, mau dậy ăn một chút, để bụng đói không tốt!"

Nhạc Tuyết Vi không để ý tới anh, nhắm hai mắt không nhúc nhích, chẳng qua là vẻ mặt của cô lại hoàn toàn bán đứng cô rồi.

Ngay sau đó, một hơi thở ấm áp quen thuộc đến gần cô, trên môi cảm nhận được một nụ hôn nhẹ nhàng, tiếp đó một đầu lưỡi xồng vào miệng cô, có ý đồ cạy môi cô ra để tiến vào.

Nhạc Tuyết Vi sững lưng vọt lên một tia lạnh lẽo, mở bừng mắt ra, nhìn gương mặt tuấn tú trước mặt, khiếp sợ đến không còn gì để nói. Anh tại sao lại đối xử với cô như vậy? Sự căm hận dâng lên mãnh liệt, Nhạc Tuyết Vi đưa tay lên tóm lấy Hàn Thừa Nghị, há miệng hung hăng ngậm lấy môi anh cắn một cái thật mạnh.

Máu tươi rỉ ra từ trên môi Hàn Thừa Nghị, trong lưỡi truyền đến một mùi máu tanh.

Hàn Thừa Nghị bỗng dưng mở mắt ra, lông mày siết chặt, nhưng lại không động đậy, giữ nguyên tư thế đó, để mặc cho Nhạc Tuyết Vi cắn. Máu tươi từ miệng anh tràn ra, dần dần hòa vào môi cô.

"..."

Dựa vào nhau gần như vậy, trong con ngươi của mỗi người đều hiện lên hình ảnh của đối phương.

Nhạc Tuyết Vi nhìn dáng vẻ anh vẫn không nhúc nhích, cuối cùng cũng phải chịu thua trận, chán nản buông anh ra, nghiêng người sang, không lên tiếng lại nằm xuống kéo chăn đắp lại, cả người cuộn tròn lại, từng chút, từng chút run rẩy.

"Tiểu Tuyết?"

Khóe miệng Hàn Thừa Nghị vẫn không ngừng chảy máu tươi, anh cũng không để ý tới, đưa tay về phía Nhạc Tuyết Vi, nhẹ nhàng kéo chăn ra, không ngoài suy đoán thấy Nhạc Tuyết Vi đang ôm mặt nghẹn ngào khóc nức không thành tiếng.

Một người mẹ mất đi đứa con của mình, Hàn Thừa Nghị biết, anh làm như vậy là không đúng, cả đời này vô luận anh có yêu thương cô thế nào cũng không đủ nữa.

"Tiểu Tuyết, đừng khóc, sẽ đau mắt đó, nín đi được không?"

Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng chạm vào da thịt mềm mại của cô, lau đi những giọt nước mắt, cùng vết máu loang lổ trên khóe miệng.

Nhạc Tuyết Vi hất tay anh ra, hai mắt ngấn lệ mông lung nhìn anh, không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm anh như vậy. Cô thật không hiểu tại sao, sau những chuyện đã xảy ra, anh vẫn có thể coi như không có gì ngồi nói với cô những lời này.

Người đàn ông này, cô đâu không lại, chẳng lẽ cô cứ như vậy bị anh không chế trong lòng bàn tay, muốn làm gì thì làm sao? Không, không thể nào! Cô đã mất đi đứa con, cô sẽ không để bản thân mình chịu tổn thương thêm nữa. Cô nhất định phải nghĩ biện pháp rời xa anh, không để anh được như ý.

Nhạc Tuyết Vi sau khi trở về từ bệnh viện thì Hàn Thừa Nghị cũng ở nhà với cô luôn, rất nhiều ngày anh không vẫn chưa đến công ty. Mọi chuyện đều được anh giải quyết trong thư phòng, hội nghị thì họp qua video call, những việc có thể giao cho Nghê Tuấn thì liền giao hết cho cậu ta. Có cuộc đàm luận thất bại, bắt buộc anh phải ra mặt thì anh mới miễn cưỡng đi một chuyến, nhưng làm xong sẽ trở về rất nhanh.

Chẳng qua là để cho người hầu trông nom, anh không yên tâm, anh phải tự mình lo cho cô. Anh sẽ không nói, cũng không giải thích, rất nhiều chuyện, có giải thích cũng không được. Anh hy vọng dùng loại phương thức này để cho Nhạc Tuyết Vi biết, cô đối với anh quan trọng biết bao nhiêu.

Nhưng thật sự, anh đã đánh giá thấp đau đớn trong lòng Nhạc Tuyết Vi rồi.

"Em đang nghĩ gì vậy, xuất thần như vậy?"

Hàn Thừa Nghị xử lý xong công việc trên tay, trở lại phòng ngủ, liền thấy Nhạc Tuyết Vi đang ngẩn người nhìn chăm chăm lên trần.

"Ừ..." Nhạc Tuyết Vi đáp một tiếng, đây là câu đầu tiên cô nói với anh sau những ngày này, "Không có việc gì làm, đếm một chút xem trên trần nhà có mấy đóa hoa."

"..." Hàn Thừa Nghị hơi ngạc nhiên, anh còn tưởng lần này cô vẫn như vậy không thèm để ý đến anh, không nghĩ tới cô nói chuyện. Chẳng qua là một câu đáp lại đơn giản, nhưng lại khiến anh mừng rỡ như điên. Khó nén nổi vui mừng, Hàn Thừa Nghị thử bước tới nắm lấy tay Nhạc Tuyết Vi.

Cô cũng không có giấy dựa, cũng không giống phản ứng của hai ngày trước, mà là nghiêng mặt sang nhìn anh, đôi tay nhỏ bé khẽ cọ một cái. Hàn Thừa Nghị chỉ cảm thấy một cổ ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay rồi đi thẳng vào trái tim anh.

"Tiểu Tuyết..." Hàn Thừa Nghị nhỏ giọng gọi cô, rất sợ đây chỉ là một giấc mộng.

Nhạc Tuyết Vi khẽ nhếch khóe miệng, nâng tay lên khẽ chạm vào mặt Hàn Thừa Nghị, đầu ngón tay ti mỉ vuốt ve làn môi anh. Khuôn mặt ửng hồng khẽ nhún lại, ảo não than nhẹ: "Thật xin lỗi, cần anh bị thương, có đau không?"

Hàn Thừa Nghị chợt ngẩn người, không tự chủ ôm cô vào lòng. Anh không đau, so với nỗi đau của cô thì anh có đáng là gì? Chảy máu thì sao? Có chảy máu nhiều hơn cô sao? Chỉ cần một câu nói này, Hàn Thừa Nghị cảm thấy đủ rồi, quá đủ rồi.

"Tiểu Tuyết, đừng nói như vậy, phải là anh xin lỗi em, xin lỗi con..."

Nhạc Tuyết Vi tựa đầu trên vai anh, khóe miệng mang theo một tia cười nhạt, anh nói như vậy thì sao? Đứa trẻ đã mất rồi, lời nói bây giờ cũng chẳng còn chút ý nghĩa gì nữa.

"Khi nào em có thể đứng lên? Em đã lâu rồi chưa có đi thăm ba."

Bây giờ trên đời này, yêu thương cô thật lòng chỉ có ba. Có thể cô có lỗi với ba nhiều lắm. Nhiều năm như vậy, cô trừ chọc cho ông không vui, cũng chưa từng làm qua một chuyện tốt.

Khi mất đi đứa con, Nhạc Tuyết Vi mới cảm nhận được, bất hiếu là tội lỗi nặng biết bao! Ba bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, cô lại còn đem chuyện này tới dấy vò ông, thật sự quá không nên.

Nhạc Tuyết Vi trừng mắt nhìn, trong con mắt trong suốt hiện lên vài mạch máu rõ ràng. Trên mặt thống khổ cười một tiếng.

Hàn Thừa Nghị trong ngực căng lên: "Đừng vội, chờ em khỏe hẳn, anh sẽ dẫn em đi."

"Ba em, ông ấy vẫn khỏe chứ?" Nhạc Tuyết Vi ngoẹo đầu.

"Ừm, rất tốt, bác sĩ nói ông hồi phục rất nhanh, khả năng trở thành người thực vật rất nhỏ, em không cần quá lo lắng!"

Nhạc Tuyết Vi yên lặng nín chặt lấy ga giường, gật đầu nói: "Vậy được, em sẽ chờ, Hàn Thừa Nghị, anh sẽ ly dị với em sao?"

Thanh âm cô rất nhẹ, nhưng lại mang cho Hàn Thừa Nghị một lực chấn động vô cùng to lớn, anh không dám tin cau mày nhìn cô: "Em nói gì?"

Nhạc Tuyết Vi ngơ ngác nhìn anh, anh lại bắt đầu đóng kịch rồi sao? Anh thật thích diễn xuất rồi, anh không mệt mỏi sao? Thật ra thì anh cũng chẳng cần diễn, anh lợi hại như vậy, từ khi hai người quen biết, chỉ cần là việc anh muốn là, có việc gì anh không làm được sao? Còn cô giống như một kẻ ngu si, biết rõ như vậy nhưng vẫn mù quáng lao vào anh, để rồi bị anh đánh đến thương tích đầy mình.

Giờ cô đã thua, thua thật rồi, cô cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa! Nhạc Tuyết Vi chậm chạp lắc đầu, trên mặt không biểu tình nói: "Không có gì, không nghe rõ thì thôi vậy." Cô xoay người, lại nằm xuống.

Hàn Thừa Nghị cả người đổ mồ hôi, anh khiến cô mất con, khiến cô bị bệnh, khiến cô sợ hãi... Lo được lo mất như vậy, anh thật sự đã mất đi sự tự tin khi đứng trước mặt cô rồi.

Hàn Thừa Nghị cúi người ôm cô vào lòng, tựa bên tai cô nhẹ giọng: "Đừng suy nghĩ lung tung, Tiểu Tuyết, anh xin em, đừng suy nghĩ gì cả, chúng ta vĩnh viễn sẽ không tách ra."

"Ừ."

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên muốn cười thật lớn, mở mắt ra nhìn anh gật đầu một cái, đôi mắt tròn xoe bong nước, bởi vì mới phá thai, mấy ngày nay cả người cô đã gầy gò đi không ít, khuôn mặt bị bấm trước đây đã biến mất, bù lại là một khuôn mặt hoàn mỹ hơn.

Cô, giống như trưởng thành lên không ít, so với trước đây lại càng xinh đẹp quyến rũ khiến cho người ta không thể rời mắt.

Trong mắt Hàn Thừa Nghị, cô mê người như vậy. Anh giống như trúng tà của cô, thần hồn điên đảo!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 192: Giả Mù Sa Mưa

Trong thư phòng, Nghe Tuấn nhắc tới chuyện của Kiều Vũ Vi cho Hàn Thừa Nghị nghe.

Hàn Thừa Nghị nghe được cái tên này thì nhũn mày, chép miệng nói: "Nếu không có chuyện gì đặc biệt quan trọng thì không cần nói cho tôi."

Nghe Tuấn gật đầu một cái, tỏ ý đã hiểu: "Tôi đã hiểu, nhưng chuyện này, giám đốc tự mình nghe vẫn tốt hơn."

"Ừ?" Hàn Thừa Nghị hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ còn chuyện gì khác sao?

"Tam thiếu, lần trước có một người tình nguyện chủ động tới quyên. Điều kiện bản thân, nhóm máu đều rất tương xứng, trước hay ngày xét nghiệm... tất cả vẫn bình thường. Nhưng mà, có một chuyện rất kỳ quái!" Nghe Tuấn dừng một chút, nhũn mày.

Hàn Thừa Nghị hơi giương mắt nhìn về phía anh. "Nói đi!"

"Dạ, Tam thiếu, theo như bệnh viện cáo thì người này... Có DNA so với Kiều tiểu thư tương thích rất cao, đến 99,9%."

Nghe Tuấn vừa nói, vừa đem bản báo cáo đưa đến trước mặt Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị cầm lấy phần tài liệu trước mặt, mở đến trang cuối cùng, trực tiếp nhìn kết quả... Hàng mi anh tuấn khẽ nhướn một cái, thật đúng là, DNA độ tương thích cao như vậy, nói lên cái gì? Anh mặc dù không phải bác sĩ, nhưng cũng có thể nhìn ra được chút vấn đề.

"Bác sĩ nói sao?"

"Bác sĩ nói rất kỳ quái, bình thường chỉ có con ruột, anh chị ruột với nhau mới có loại chuyện này..."

Hai người đều trầm mặc, trong lòng đều có ý nghĩ giống nhau. Loại chuyện DNA này, không thể nào xảy ra chuyện trùng hợp được. Hàn Thừa Nghị nhớ đến Khang Tuệ Trần mẹ của Kiều Vũ Vi một chút, anh lộ ra thần sắc đầy mặt khinh bỉ, nói bà ta chưa từng làm ra những chuyện trái với luân thường, anh tuyệt đối không bao giờ tin.

Chẳng qua chuyện này là chuyện nhà của Kiều gia, mà Kiều Vạn Đông bây giờ còn đang hôn mê nằm trên giường bệnh, còn Tiểu Tuyết, cô gần đây đã bị rất nhiều đả kích, Hàn Thừa Nghị không muốn để cô bận tâm đến những chuyện xấu này.

"Tam thiếu, vậy chuyện này... nên làm thế nào?"

Hàn Thừa Nghị thu lại bản báo cáo kia, tiện tay cho vào ngăn bàn, phàn phó nói: "Trước tiên chưa cần làm gì lớn, ba vợ tôi còn đang hôn mê bất tỉnh,

Tiểu Tuyết thì không thể không quan tâm. Còn Kiều Vũ Vi bên kia, mau khước chương phạm vi lớn hơn, tăng tiền thù lao, nhất định phải sớm tìm được nó.

"Vâng." Nghe Tuấn đáp ứng, sau đó lại nói: "Tâm trạng Kiều tiểu thư không tốt lắm, bệnh tình cũng rất không ổn định."

Hàn Thừa Nghị khẽ cau mày, ánh mắt nhất thời lưu chuyển, lắc đầu nói: "Tôi không phải chuyên gia, nói cho tôi cũng vô ích. Cô ta muốn cái gì thì cho cô ta cái đó. Những loại chuyện giống như vậy sau này không cần nói cho tôi. Tiểu Tuyết bây giờ rất thiếu cảm giác an toàn, nói chuyện làm việc phải cẩn thận."

"Vâng, Tam thiếu."

Ở sơn trang nơi Nhạc Tuyết Vi nghỉ ngơi, Hàn Thừa Nghị vẫn luôn một mực chăm sóc cô, nhưng công việc của anh quá nhiều khiến anh không thể nào ở bên cạnh cô nửa bước không rời.

Nhạc Tuyết Vi vẫn luôn nằm ở trong phòng, cho nên mấy ngày nay cũng không nhìn thấy Tô Nhạc Quân, còn tưởng rằng bà ta đã rời khỏi thành phố T trở về nước C. Không nghĩ tới, sau giờ ngủ, Hàn Thừa Nghị tới thư phòng tổ chức cuộc họp video, Tô Nhạc Quân đã mở cửa đi vào phòng ngủ chính.

"Chị dâu?"

Nhạc Tuyết Vi hơi sững sốt một chút, có chút kinh hãi.

Tô Nhạc Quân khẽ cười, đôi mắt phượng ẩn giấu thâm ý, cánh tay ôm trước ngực đi tới phía Nhạc Tuyết Vi: "Làm sao, thấy tôi lại kinh ngạc như vậy? Cô cho rằng tôi đã đi rồi sao?"

"Chị dâu, chị có chuyện gì không?" Nhạc Tuyết Vi không trả lời, chỉ nhủ mi hỏi lại.

"Hừ..." Tô Nhạc Quân lắc đầu một cái, dựa vào gần, Nhạc Tuyết Vi có thể nhìn thấy khoe mắt cô đã xuất hiện vài nếp nhăn, nhưng quả thực cô vẫn là một cô gái rất đẹp, "Không sao, tôi chỉ muốn đến xem cô một chút, nghe nói cô phá thai, ả ôi, làm sao lại vô tình như vậy chứ? ả, Hàn gia chúng ta chính là 'nhân số đơn bạc', mẹ cô ấy, à... cũng chính là mẹ chồng của chúng ta, bà ấy rất mong đợi Lão Tam sẽ sinh thật nhiều con, cô nhìn xem, thật là đáng tiếc."

Nghe lời của Tô Nhạc Quân, mày của Nhạc Tuyết Vi càng nhíu chặt. Bà ta như vậy rõ ràng đến làm bộ làm điệu, đến xem chuyện tiểu lâm. Cô quả thực không hiểu, Tô Nhạc Quân ghét cô như vậy là vì cái gì?

"Chị dâu, chị không thích tôi như vậy, thật ra thì cũng không cần đến tận đây, thấy tôi chị không tức giận sao?"

Nhạc Tuyết Vi ngẩn đầu lên nhìn thẳng Tô Nhạc Quân, cô bây giờ cũng không cần phải để ý tâm trạng bà ta nữa, trước đây cô phải nhún nhường, là bởi vì bà ta là chị dâu Hàn Thừa Nghị, còn bây giờ, quan hệ của cô với Hàn Thừa Nghị đã tràn ngập nguy cơ, hữu danh vô thực, cô ngay cả anh cũng không cần thiết, vậy còn cần quan tâm đến người 'chị dâu' này hay sao?

Cho nên, thái độ của cô đã quay ngoắt 180 độ.

Bị Nhạc Tuyết Vi nói thẳng thừng như vậy, Tô Nhạc Quân có chút không kịp phản ứng, trợn mắt, hừ nói: "Cũng mạnh miệng ghê? Tôi nói cho cô, cô chẳng qua chỉ là vợ của em chồng tôi mà thôi, nên biết quy củ một chút! Không sai, là tôi không thích cô, còn chán ghét cô vô cùng, hận không thể đá cô một cái cút khỏi Hàn gia."

Nhạc Tuyết Vi không khách khí hừ lạnh, "Chị dâu, lời này, chị không cần nói với tôi. Chị nghĩ tôi tha thiết cái Hàn gia này lắm sao? Nếu chị nghĩ như vậy, phiền chị đi hỏi Hàn Thừa Nghị, chính là anh sống chết không chịu buông tôi, tôi có biện pháp gì? Chị tưởng tôi sung sướng lắm sao? Nếu như chị dâu có thể đá tôi khỏi Hàn gia, vậy tôi cảm ơn còn không kịp đó."

"Cô..."

Tôi Nhạc Quân sững sốt, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, khoe miệng nặn ra một nụ cười.

Không nghĩ tới khi đứa con của cô ta bị mất, đối với tình cảm của Hàn Thừa Nghị và Nhạc Tuyết Vi lại ảnh hưởng lớn như vậy. Rất tồi, tất cả đều phát triển theo hướng cô mong muốn. Bây giờ chỉ cần thêm một cây đuốc, đuổi cô ra khỏi Hàn Thừa Nghị.

"Ha, cô nghĩ Lão Tam thật yêu cô như vậy sao? Khuyến cô nhìn rộng ra một chút, Thừa Nghị nó hả? Đây là thành phố T, còn ở nước C, đàn bà của nó còn xếp thành hàng dài kia kia."

Tô Nhạc Quân giả mù sa mưa thờ dài, đáng vẻ rất đồng tình nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi không nhìn được muốn nhắm hai mắt lại, sắc mặt cũng trầm xuống. Sau đó từ từ mờ lời đuổi khách: "Chị dâu, loại chuyện này chị không cần nói cho tôi, tôi vốn cũng chẳng quan tâm lắm. Tôi mệt rồi, nếu chị không còn chuyện gì nữa thì có thể đi..."

Tô Nhạc Quân há miệng một cái, còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng cửa phòng đã bị đẩy ra.

Hàn Thừa Nghị đi vào, trên tay còn bưng một cái khay, vừa bước tới vừa nói: "Tiểu Tuyết, ngồi dậy ăn chút đi, vừa vận có cho thêm một chút thuốc, em

mau dạy ăn cho nhanh khỏe?"

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy Tô Nhạc Quân đang ngồi ở mép giường. Nụ cười trên mặt anh nhất thời thu lại, vẻ mặt không được hoan nghênh cho lắm: "Chị dâu, sao chị lại ở chỗ này?"

Câu nói mang hàm ý không hoan nghênh rõ ràng, khiến cho Tô Nhạc Quân nhất thời lúng túng, khinh thường hừ một tiếng, đứng lên đi ra ngoài, "Hừ, xem ra người chị dâu như tôi thật đúng là không được hoan nghênh rồi. Yên tâm, tôi chỉ đến xem em dâu một chút, cũng không lấy mất của cô ta miếng thịt nào."

Tô Nhạc Quân tức giận đi ra ngoài, lúc bước qua người Hàn Thừa Nghị, anh thấp giọng nói, câu nói mang theo hàm ý cảnh cáo: "Chị dâu, tôi đã nói qua, chị muốn cái gì, cứ đến nhắm vào tôi."

"Cậu..." Tô Nhạc Quân nổi đóa, sắc mặt cũng thay đổi, đôi môi khẽ run lên, cắn răng nói: "Lão Tam, cậu nhìn lại mình một chút xem! Vì cô ta, cậu đã biến thành cái dạng gì rồi?"

Hàn Thừa Nghị mím chặt môi, không có tiếp lời của Tô Nhạc Quân, bụng mâm đi tới cạnh giường. Đặt xuống rồi lấy chiếc bát ra, mở nắp ra lấy một cái miếng nếm thử một cái, chép miệng hài lòng. Hàn Thừa Nghị gật đầu: "Ừ, mùi vị không tệ, rất vừa vặn, nhiệt độ cũng vừa ấm. Tiểu Tuyết, em muốn ngồi dậy hay muốn nằm? Nếu nằm thì anh sẽ đút cho em."

Nhạc Tuyết Vi nhìn Tô Nhạc Quân đứng cạnh cửa, không hiểu hai người họ có mâu thuẫn gì. Nhưng mà, cô thật sự cũng không ưa cái dáng vẻ giả mù sa mưa của Tô Nhạc Quân.

Vì vậy, Nhạc Tuyết Vi cười ngọt ngào với Hàn Thừa Nghị một cái, dùng giọng nói nũng nịu nhất có thể: "Vậy em muốn nằm, anh đút cho em đi!"

"Được."

Hàn Thừa Nghị cười gật đầu một cái, cung chiều nheo nheo lỗ mũi Nhạc Tuyết Vi. Bưng chiếc bát lên đút cho Nhạc Tuyết Vi. Từng miếng từng miếng, anh cẩn thận thổi nguội, thỉnh thoảng có nước canh chảy xuống, anh cũng không cần khăn ăn, trực tiếp lấy tay lau đi.

Một màn này nhìn vào trong mắt Tô Nhạc Quân, thật là khiến bà tức giận muốn bốc khói.

Cô ở Hàn gia hai mươi năm, chưa từng thấy Hàn Thừa Nghị ra mặt chiều cổ người nào ân cần như vậy. Nhạc Tuyết Vi này quả nhiên không phải người bình thường. Không thể giữ cô ta lại, nếu cô ta còn lưu lại Hàn gia ngày nào, vậy cô cùng chồng cô đâu còn chỗ đứng nữa.

"Sao chỉ chỉ uống canh vậy? Ăn chút thịt đi, thịt này rất thơm, cũng không có vị ngấy, em ăn một miếng nhé?"

"Không muốn..."

"Một miếng thôi, ngoan nào, nghe lời anh, ăn thì mới mau khỏe được."

"Vậy được, một miếng thôi đó."

Tô Nhạc Quân không nghe nổi nữa, xoay người ra khỏi phòng.

Bà ta vừa đi, ánh mắt Nhạc Tuyết Vi cũng bắt ngờ thay đổi. Chồng cánh tay bò dậy, "Để tự em, không cần anh lo." Lời này rất hời hợt, sắc mặt Hàn Thừa Nghị nhất thời cứng đờ.

Nhạc Tuyết Vi cũng ý thức được, cười cười nói: "Tự em có thể ăn được, anh đi làm việc đi."

Hàn Thừa Nghị không nghe lời cô, vẫn trầm mặc múc từng muỗng từng muỗng cho cô ăn. Nhạc Tuyết Vi trong lòng khinh thường, nhưng cũng không biểu hiện ra bên ngoài.

Ngón tay của anh hiện lên trong tầm mắt cô, ngón áp út của anh có cuốn một miếng vải mỏng? Anh bị thương? Sao anh lại bị thương ở chỗ này?

"Anh, tay anh bị sao vậy?" Nhạc Tuyết Vi chỉ chỉ chỗ vải đó.

Hàn Thừa Nghị rũ mắt tinh bơ, lắc đầu một cái: "Không sao, chỉ bị đứt tay một chút. Nào... há miệng ra."

"..." Nhạc Tuyết Vi dĩ nhiên không tin lời anh, đứt tay một chút mà có cái dạng này sao? Nhưng nếu anh không muốn nói, cô cũng không muốn biết, sau này, tất cả những chuyện của anh đều không liên quan tới cô.

Đoạn ngón tay kia, Hàn Thừa Nghị mặc dù kịp đến bệnh viện nối lại, nhưng xương cốt bên trong đã bị tổn thương nghiêm trọng. Mặc dù nhìn bề ngoài thì không đáng ngại lắm, nhưng thực ra ngón tay này đã mất khả năng hoạt động rồi.

Nhưng một ngón tay có là gì so với nỗi đau của cô, nó cũng muốn sau này nhắc nhở anh, anh từng thiếu nợ cô nhiều đến nhường nào.

## Chương 193: Kiều Vạn Đông Tỉnh Lại.

Quan hệ của Nhạc Tuyết Vi cùng Hàn Thừa Nghị, bọn họ cứ một mực không nóng không lạnh như vậy, cũng không có gây gổ. Nhạc Tuyết Vi dần trở nên trầm mặc, cô không ồn ào nữa chẳng qua là cô đang đợi một cơ hội. Một lần rời khỏi hoàn toàn Hàn Thừa Nghị. Cô còn trẻ, vừa mới trải qua sinh nhật lần thứ 20, nhưng thế giới tình cảm của cô đã tan hoang từ bao giờ mất rồi.

Lúc này ở bệnh viện truyền đến một tin tức tốt, bệnh tình của Kiều Vạn Đông có dấu hiệu chuyển biến tốt. Bác sĩ nói nếu như khôi phục ổn định, cơ hội tỉnh lại cũng không phải là không có khả năng. Nghe được tin tức này, Nhạc Tuyết Vi che khuôn mặt, nước mắt đã chảy xuống từ bao giờ. Cô thật không nghĩ tới, đang cho là cha sẽ cứ hôn mê nằm ở đó như vậy. Cô biết, việc này phải cảm ơn Hàn Thừa Nghị, nếu không phải anh tìm chuyên gia từ nước C tới điều trị, cha cũng không có hồi phục nhanh như vậy.

Nếu như cha bình phục thuận lợi. Nhạc Tuyết Vi muốn cô sẽ buông xuống tất cả, cùng anh chia tay trong hòa bình, quên đi những vết thương đau kia.

“Nhạc tiểu thư, Tam thiếu vì bệnh tật của lão gia đã bận tâm không ít. Hơn nữa, anh ấy còn phải chiếu cố tiểu thư bên này, thật sự là rất khổ cực. Nhạc tiểu thư, có thể cho anh ấy chút sắc mặt tốt được không? Tam thiếu, tôi đi theo anh ấy mười năm. Nói cái gì cũng muốn giấu ở trong lòng.”

Nghê Tuấn cùng Hàn Thừa Nghị đã sát cánh bên nhau rất lâu. Giờ phút này, anh bắt buộc phải ngồi lại nói cho Nhạc Tuyết Vi biết.

Coi như anh là tâm phúc của Hàn Thừa Nghị, anh cũng không nhìn nổi trạng thái của Hàn Thừa Nghị với Nhạc Tuyết Vi bây giờ rõ ràng là một đôi yêu nhau. Chỉ vài tháng trước hai người còn hạnh phúc như vậy, làm sao đột nhiên lại biến thành như bây giờ?

Nhạc Tuyết Vi trầm mặc, Hàn Thừa Nghị chịu khổ, cô làm sao không biết? Nhưng mà, đó thật sự là vì cô sao? Kiều Vạn Đông là cha cô, không sai! Nhưng đồng thời ông cũng là cha của Kiều Vũ Vi, Hàn Thừa Nghị sẽ không phải vì cô ta chứ?

Cô bây giờ đối với quan hệ của Hàn Thừa Nghị với Kiều Vũ Phi tất cả cô đều không muốn biết.

“Anh không cần nói nữa, anh nghĩ như thế nào cũng không có liên quan đến tôi.” Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn về phía Nghê Tuấn. Khóe miệng nở một nụ cười gượng gạo:

“Chắc anh cũng biết, cha tôi, ông ấy cũng là cha của Kiều Vũ Vi.”

“Nhạc Tiểu Thư...” Nghê Tuấn ngần ngừ không thể phản bác, Nhạc Tuyết Vi đã nói một câu chặn đường phản bác của anh.

Bác sĩ nói với Nhạc Tuyết Vi, “Người bệnh tùy thời có thể tỉnh lại. Như vậy, những ngày này chúng tôi sẽ cử người thay phiên trông nom ông cụ. Nhạc tiểu thư nên mở điện thoại 24 trên 24 giờ. Một khi người bệnh tỉnh lại, chúng tôi sẽ báo cho hai vị trước tiên.”

Lúc Nhạc Tuyết Vi không có cách nào kìm chế tâm tình kích động của mình, vội đuổi theo bác sĩ hỏi: “Vậy tôi có thể ở lại đây không? Tôi đảm bảo sẽ không làm phiền đến quá trình trị liệu, tôi nhất định sẽ yên lặng, không phát ra tiếng vang nào.”

Bác sĩ cười nói: “Nhạc tiểu thư, chúng tôi không phải là không để cho cô ở lại đây, chẳng qua là nơi này của chúng tôi nhiều bác sĩ y tá, cô ở lại cũng không có ích gì, tốt hơn hết vẫn nên về nhà nghỉ ngơi, chờ tin tốt của chúng tôi.”

“Không, tôi muốn ở lại đây, cho tôi ở lại đây đi!” Nhạc Tuyết Vi khổ sở khẩn cầu bác sĩ: “Nếu ba tôi tỉnh lại, tôi muốn nhìn thấy ông ấy đầu tiên. Ba tôi, ông ấy...” Quá đáng thương!

Là vợ chồng với Khang Tuệ Chân mười mấy năm, ông bị như vậy nhưng con gái lớn là Kiều Vũ Vi ngay cạnh nhìn một cái cũng không nhìn ông. Hai mẹ con họ cứ như vậy sống yên ổn mười mấy năm, có thể tưởng tượng được cuộc sống của ba cô những ngày này vô cùng khó khăn thế nào.

Bác sĩ khổ sở nhìn về phía Hàn Thừa Nghị: “Tam thiếu, hay là ngài quyết định đi.”

“Tiểu Tuyết...” Hàn Thừa Nghị định thuyết phục Nhạc Tuyết Vi, thân thể của cô từ khi sảy thai vẫn không được tốt lắm! Anh không muốn để cô vất vả như vậy.

Không nhắc tới Hàn Thừa Nghị thì thôi, chứ vừa nhắc tới anh, thái độ của Nhạc Tuyết Vi đã lạnh lùng hơn nhiều, cô làm như không thấy anh, tự mình quyết định, “Không cần hỏi anh ấy chuyện của tôi, tôi tự quyết định được. Bắt đầu từ bây giờ, tôi muốn ở lại đây chăm sóc ba tôi.”

Các bác sĩ đồng loạt nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, anh cũng không còn cách nào chỉ đành gật đầu một cái: “Nghe cô ấy đi!”

“Vậy được.”

Sau đó Nhạc Tuyết Vi liền ở lại bệnh viện, Hàn Thừa Nghị bận rộn như vậy không có thời gian tiếp cô, trước khi đi vẫn không quên dặn dò phía dưới, đừng để cho cô ấy vất vả, thân thể cô không tốt. Nếu như cô mệt, bọn họ tốt nhất chuẩn bị mất việc đi.

Những người giúp việc âm thầm than thở. Tam thiếu lúc nào cũng hận không thể ngậm bà chủ trong miệng, cho vào trong túi, cung chiều cô như vậy. Nhưng sao bà chủ vẫn luôn lạnh như băng thế? Đó là về mặt ghét bỏ Tam thiếu sao?

Nhạc Tuyết Vi lâu lắm rồi không đến bệnh viện chăm sóc ba. Nay có cơ hội như vậy, tất nhiên cô phải tự mình làm hết tất cả.

Những người giúp việc ở đó nào dám để cô động tay.

“Thiếu phu nhân, người cứ để đấy, Tam thiếu nói không được để cho cô vất vả.”

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu một cái, cầm khăn mặt lau khô cho người ba, nói: “Để tự tôi làm, mấy người đi đem quần áo sạch tới đây.”

“Còn nữa, đem cà cao ấm bóp tới.”

“Cái này..., Thiếu phu nhân, Tam thiếu nói thân thể người không tốt, đừng nên cố gắng quá!”

Người giúp việc khó xử, còn đang muốn giành lấy chiếc khăn lông trên tay cô.

Nhạc Tuyết Vi cũng chẳng thèm nghe: “Thân thể tôi tôi biết, tôi không mệt, tôi tự làm được.”

“Thiếu phu nhân...”

Người giúp việc không có biện pháp nào, không thể làm gì khác ngoài đứng ở một bên trơ mắt nhìn cô bận rộn. Thăm nghĩ, đây mới thực sự là ngược nha. Tam thiếu thương thiếu phu nhân như vậy. Thiếu phu nhân lại tự ngược bản thân mình, như vậy có khác nào làm khổ Tam thiếu đâu?

Mặc dù bác sĩ nói Kiều Vạn Đông bất kỳ lúc nào cũng có thể tỉnh lại, nhưng sự thật là Nhạc Tuyết Vi chờ đến gần sang, ba cô cũng không có dấu hiệu chuyển biến. Biết là mình quá gấp, Nhạc Tuyết Vi mới bình tĩnh lại, chờ đến rất khuya mới ở cạnh giường ngủ thiếp đi.

Ban đêm bên tai nghe loáng thoáng có tiếng người nói chuyện, ban đầu Nhạc Tuyết Vi cũng không có để ý. Nhưng dần dần mới nghe thấy ‘Tiểu Tuyết’, có người đang gọi tên cô?

Nhạc Tuyết Vi hết cả buồn ngủ, bỗng dưng mở mắt ra.

Cô không dám tin điều trước mắt mình nữa, người trên giường bệnh Kiều Vạn Đông, cha cô đúng là đã tỉnh, ông đang mệt mỏi giờ tay muốn lấy bình dưỡng khí trên mặt xuống, khẽ nhếch miệng mệt mỏi nói, “Tiểu Tuyết.”

“Ba...”

Nước mắt của Nhạc Tuyết Vi trong nháy mắt đã tràn ra, cô gần như là ngay lập tức đứng lên đi tới đỡ ông.

“Ba, ba người đã tỉnh rồi...” Nhạc Tuyết Vi cầm chặt tay ông, “Ba, con là Nhạc Tuyết Vi, con ở đây.”

Kiều Vạn Đông mở mắt nhìn thấy giọt nước trên mặt con gái. Lộ ra một nụ cười vui mừng, mệt mỏi dùng hết chút sức lực yếu ớt nắm lấy tay con gái.

“Ba, người đợi một chút con đi gọi bác sĩ.”

Nhạc Tuyết Vi lau nước mắt đứng lên, không đợi cô xoay người, các bác sĩ đã đẩy cửa bước vào.

“Nhạc tiểu thư, thật xin lỗi, vì quan sát bệnh tình của Kiều tiên sinh, chúng tôi đã cử người đứng gác ở bên ngoài.” Bác sĩ đứng một bên bày tỏ sự áy náy với Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi cũng không để ý, lắc đầu một cái: “Đừng nói những thứ này, mau đến xem ba tôi, ông ấy đã tỉnh. Các người xem một chút tiếp theo nên làm thế nào?”

“Nhạc tiểu thư, trước tiên chúng tôi cần xét nghiệm cho Kiều tiên sinh, cô xem... cô...”

“Được, tôi sẽ ra ngoài đợi.” Nhạc Tuyết Vi cúi đầu vỗ vỗ tay của Kiều Vạn Đông, giống như dỗ trẻ con vậy: “Ba, bây giờ bác sĩ sẽ xét nghiệm cho ba, con ra ngoài đợi.”

Kiều Vạn Đông khẽ gật đầu, theo lời buông tay con gái ra.

Trước khi đóng cửa, cô còn nói khẽ: “Con sẽ luôn ở đây.”

Tin tức Kiều Vạn Đông tỉnh lại đã truyền tới tai Hàn Thừa Nghị, anh cả đêm đã chạy tới đây.

Thời gian là hai giờ sang, trên mặt anh một chút buồn ngủ cũng không có. Bởi vì gần đây, công việc của anh bận bịu, hơn nữa nước C bên kia cũng xảy ra

chút chuyện, cho nên thời gian này anh vẫn luôn bận rộn không có nghỉ ngơi.

“Tiểu Tuyết, ba thế nào rồi em?”

Hàn Thừa Nghị đến cửa phòng bệnh, Nhạc Tuyết Vi đang lo lắng chờ đợi một bên, trong một khắc khi cô nhìn thấy Hàn Thừa Nghị đó. Không hiểu sao cô lại cảm thấy yên tâm đến lạ, nhưng rất nhanh Nhạc Tuyết Vi lại nhớ đến đứa bé... Lòng cô cứng rắn lại, quay mặt đi chỗ khác, không để ý đến anh.

Cửa phòng mở ra, các bác sĩ đồng loạt bước ra ngoài. Thấy Hàn Thừa Nghị ở đây, đồng loạt cùng chào anh: "Tam thiếu..."

"Không cần, ba vợ tôi thế nào rồi?"

Hàn Thừa Nghị phát tay, vội vàng hỏi thăm tình huống của Kiều Vạn Đông.

"Tam thiếu, Kiều tiên sinh đã tỉnh, sức khỏe hồi phục rất tốt. Nhưng mà, bởi vì nằm trên giường quá lâu, phần xạ có hơi chậm một chút, nhưng cũng không phải vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một thời gian sẽ hồi phục."

Nghe lời bác sĩ, Nhạc Tuyết Vi mới khẽ thở nhẹ một hơi: "Vậy bây giờ tôi có thể vào đó chứ? Ba tôi, ông ấy chắc cũng rất muốn gặp tôi."

Bác sĩ nhìn Hàn Thừa Nghị một chút, khẽ nói: "Nhạc tiểu thư có thể đi vào, nhưng tốt nhất không nên, ông ấy vừa mới tỉnh lại, thân thể còn rất yếu ớt, không nên làm phiền ngài ấy nhiều quá, để ngài ấy có thời gian nghỉ ngơi."

"Được rồi, tôi biết, cảm ơn bác sĩ." Nhạc Tuyết Vi không biết nên cảm ơn bọn họ thế nào, ba có thể tỉnh lại, nói cảm ơn thế nào cũng chưa thấy đủ.

Mọi người đều trở mắt nhìn nhau, một vị bác sĩ trung niên cười đáp: "Nhạc tiểu thư khách khí rồi, người thực sự có công lớn nhất chính là Tam thiếu. Vậy được rồi, chúng tôi đi trước, có chuyện gì Nhạc tiểu thư có thể gọi chúng tôi."

"Tam thiếu, chúng tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 194: Cha Vợ - Con Rể

Editor: Hy

Trong phòng bệnh, Nhạc Tuyết Vi ngồi bên cạnh giường, nắm tay của Kiều Vạn Đông, nhưng cũng chỉ nhìn ông như vậy, chứ không nói lời nào.

Hàn Thừa Nghị đứng bên cạnh cô, cũng yên lặng không nói như vậy.

Ánh mắt Kiều Vạn Đông thoáng nhìn qua hai người, rất là nghi ngờ. Ông sống đến cái tuổi này, chuyện giữa nam và nữ, không phải là cái gì ông cũng nhìn không ra nữa.

Hàn Thừa Nghị này, tại sao lại ở bên cạnh con gái út của ông? Anh ta không phải đối tượng của con gái lớn sao? Nhưng nhìn như vậy, ánh mắt của Hàn Thừa Nghị khi đặt trên người con gái ông giống như...? Thật không lẽ lời của Khang Tuệ Trân đã đúng, Hàn Thừa Nghị này cũng có ý tứ với cô con gái nhỏ của ông?

Nếu vậy thì, không được! Một người đàn ông, làm sao có thể cùng lúc thích hai cô gái cơ chứ?

Kiều Vạn Đông hôn mê lâu như vậy, dĩ nhiên không biết những chuyện đã xảy ra trong những ngày qua.

"Ba, người cuối cùng đã tỉnh rồi, khoảng thời gian này Tiểu Tuyết rất lo lắng cho người." Không đợi Kiều Vạn Đông nói ra nghi ngờ, Hàn Thừa Nghị đã không nhịn được lên tiếng, anh không muốn mình bị động trong những chuyện như thế này.

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng, ánh mắt của Kiều Vạn Đông cùng Nhạc Tuyết Vi đều hướng về phía anh.

Nhạc Tuyết Vi cắn răng khẽ nạt: "Hàn Thừa Nghị, anh muốn làm gì?"

Kiều Vạn Đông tròn to mắt, không dám tin kéo Nhạc Tuyết Vi, hỏi đứt quãng: "Tiểu, Tiểu Tuyết... anh... anh ta... vừa kêu... kêu ba là gì?"

"Không có gì, chắc là ba nghe nhầm đó." Nhạc Tuyết Vi hoảng hốt lắc đầu phủ nhận, nhưng như vậy chỉ khiến ông thêm chắc chắn mà thôi.

Kiều Vạn Đông yên lặng hồi lâu, sau đó mới khẽ nói: "Con đừng nói như vậy, là ba không có nghe nhầm, cậu ta gọi ba là "ba" có đúng không?"

Ông cả đòi làm học giả, giáo sư đại học, nếu bàn về chỉ số thông minh, ánh mắt thì ai có thể so sánh được với ông?

"Chẳng qua là..." Kiều Vạn Đông ngừng một lát, quay lại nhìn Hàn Thừa Nghị hỏi: "Tiếng "ba" này của cậu, là gọi cho Kiều Vũ Vi, hay là gọi cho Nhạc Tuyết Vi? Tôi mặc dù hôn mê lâu, nhưng mà, nếu tôi nhớ không lầm, thì người mà cậu muốn kết hôn, chính là con gái lớn của tôi."

Một câu nói khiến cho lòng Hàn Thừa Nghị và Nhạc Tuyết Vi đều trầm xuống.

Biểu hiện trên mặt Hàn Thừa Nghị có chút mất tự nhiên, rũ mắt nói: "Dạ, con rất xin lỗi về hành động đã không chịu trách nhiệm của mình. Nhưng, con đã kết hôn cùng Nhạc Tuyết Vi rồi. Sau này con sẽ một lòng với cô ấy, chiều cô cô ấy thật tốt."

Lời nói anh rất chân thành, chắc như đinh đóng cột đã dọa cho Kiều Vạn Đông sợ đến ngây người.

Trước khi Kiều Vạn Đông hôn mê, giọng điệu của Hàn Thừa Nghị luôn miệng nói muốn kết hôn với con gái lớn của ông, mà ông hôn mê một tháng tỉnh lại, cậu ta đã trở thành con rể hai? Trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì? Hàn Thừa Nghị có dây dưa không rõ với cả hai người con gái của ông, người này liệu có thể tin được không?

Hơn nữa, Kiều Vạn Đông nhìn bộ dạng này của con gái nhỏ, hình như cũng không muốn thừa nhận Hàn Thừa Nghị là chồng cô, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

"Như vậy... Hôm nay tôi mệt rồi, cậu về nghỉ trước đi. Chuyện này để hôm khác bàn tiếp, được không?" Biểu hiện của Kiều Vạn Đông với Hàn Thừa Nghị vô cùng hời hợt, khách khí, rất hiển nhiên, ông rất không hài lòng với việc Hàn Thừa Nghị nửa đường đổi "cô dâu" này, ít nhất là ông không chấp nhận được.

Hàn Thừa Nghị khẽ nhủ mày, nhìn Nhạc Tuyết Vi một chút, "Tiểu Tuyết, em trở về cùng anh chứ? Mấy hôm nay em cũng mệt rồi..."

"Không cần, Tuyết Vi ở lại đây chăm sóc tôi. Cậu cứ về trước đi."

Không đợi Nhạc Tuyết Vi mở miệng, Kiều Vạn Đông đã cự tuyệt thay cô, làm cha, ông nhìn ra, con gái nhỏ cũng không muốn ở chung với Hàn Thừa Nghị.

Cha vợ lên tiếng, dù Hàn Thừa Nghị có bản lĩnh hơn nữa thì anh cũng không thể không nghe.

"Vậy được, ba, ba nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai con lại tới thăm ba."

Kiều Vạn Đông gật đầu một cái, sau khi người đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại hai cha con, không khí yên ắng đến lạ thường.

"À..." Vẫn là Kiều Vạn Đông lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Tuyết Vi, con có uy khuất gì, có thể nói cho ba không? Chuyện sao lại biến thành như vậy, trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì?"

"..." Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn ông, những uất ức cô chịu đựng mấy ngày qua giờ phút này đều dâng lên.

"Ba!" Nhạc Tuyết Vi nhào vào trong ngực Kiều Vạn Đông, "Anh ta lừa con, anh ta gạt con đến nước C để kết hôn với anh ta, nói sau này sẽ chiều cô con thật tốt, sẽ nói rõ ràng với Kiều Vũ Vi. Nhưng mà, anh ta lừa gạt con! Bà ngoại không có ở đó, Khang Tuệ Trân đến tìm con, nói con câu dẫn anh rể, là tiểu tam, giờ ngay cả đứa con của con cũng bị anh ta ép phải phá, con có câu xin thế nào cũng vô ích. Con không có, ba, con cái gì cũng bị mất, bị mất hết cả rồi."

"..." Kiều Vạn Đông bị tin tức dồn dập ập tới, ông thật không nghĩ tới, trong khoảng thời gian ngắn ngủi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Con gái nhỏ của ông, chịu khổ, chịu nhiều uất ức như vậy... Chỉ là không nghĩ tới, ngay cả mẹ con bé cũng đã qua đời.

"Ba, ba..." Nhạc Tuyết Vi lại nhào vào trong ngực Kiều Vạn Đông, nói ra oan ức của mình. "Tuyết Vi chịu oan ức, là ba không tốt, ba vô dụng, không thể bảo vệ con."

Kiều Vạn Đông vừa nói, đôi tay khẽ xoa đầu cô, một lát sau mới quay lại hỏi: "Tuyết Vi, dì với chị con? Ba nhớ trước khi hôn mê, chị con bị thương, nó bây giờ thế nào rồi?"

Bị Kiều Vạn Đông hỏi như vậy, Nhạc Tuyết Vi mới ý thức tới, cô vẫn chưa nói cho mẹ con Khanh Tuệ Trân tin tức ông đã tỉnh lại.

"Con quên nói cho bọn họ, hay bây giờ con sẽ đi thông báo..." Nhạc Tuyết Vi vừa nói vừa định lấy điện thoại ra.

Nhưng sau đó lại bị Kiều Vạn Đông ngăn cản, "Không cần, lúc này có lẽ họ đang nghỉ ngơi, để sau rồi nói đi."

Mẹ con Khang Tuệ Trân không xuất hiện ở đây, Kiều Vạn Đông đã sớm đoán được, ông và bà ta làm vợ chồng đã mười mấy năm, chẳng lẽ còn không biết bà ta là loại người gì? Còn đứa con gái Kiều Vũ Vi, cũng chẳng khác gì bản sao lưu của người mẹ.

Quay đầu lại, thân thiết, vẫn chỉ là đứa con gái nhỏ đã giận dỗi mình mười mấy năm này, Tuyết Vi.

Ông không trách bọn họ, ông đối đãi với họ tốt hơn nhiều so với Nhạc Tuyết Vi của nhiều năm trước, cho nên ông cũng không cần đền đáp bọn họ cái gì. Mặc dù một mực nghĩ như vậy, nhưng không hiểu sao trong lòng ông vẫn dâng lên chút buồn bã.

Tài chính cả nhà đều bị Khang Tuệ Trân lấy đi, Kiều Vạn Đông đã sớm biết.

Ông quả thực đã bị đâm kích, nửa ngày không nói gì, cũng không muốn nói, không phải là vì số tiền đó, mà là Khang Tuệ Trân làm như vậy quả thực là quá tuyệt tình, bất kể thế nào, ông mười mấy năm qua chưa từng bạc đãi qua mẹ con bà ta, sau này số tiền đó dù gì cũng chắc chắn thuộc về mẹ con họ, không nghĩ tới Khang Tuệ Trân lại không kịp chờ đợi như vậy.

Thấy cha như vậy, Nhạc Tuyết Vi liền hối hận đã đem chuyện này nói cho ông, nhưng trước sau gì cũng phải nói: "Ba, người đừng lo lắng, bọn họ lấy tiền cũng không sao, bản quyền kiến thức của cha họ không có cầm, con giúp ba đi đòi lại."

Kiều Vạn Đông, ông cũng không sợ người mình không có đồng nào.

Nhưng ông khẽ than thở: "Đứa nhỏ ngốc, tiền là chuyện nhỏ, ba chỉ là không nghĩ tới, là vợ chồng với nhau, bà ta lại có thể tuyệt tình như vậy."

"Ba..."

Kiều Vạn Đông lắc đầu, khẽ cười nhẹ với cô một cái, "Nha đầu, ba không phải vì mình, những thứ đó, vốn dĩ ba muốn để dành cho con, nhưng Khang Tuệ Trân những năm qua đã cắt xén đi không biết bao nhiêu, bây giờ, bà ta ngay cả một đồng cũng không để lại, ba thật xin lỗi con."

"Con thật sự không cần." Nhạc Tuyết Vi hốt hoảng vội vàng lắc đầu, "Con không muốn cái gì cả, chỉ cần ba khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi."

Hai người đang nói chuyện, ngoài cửa liền truyền tới tiếng ồn ào.

"Các người dựa vào cái gì không cho tôi vào! Người trong đó là chồng tôi..."

Giọng nói chói tai của Khang Tuệ Trân vang lên.

Bảo vệ vệ mặt vẫn lạnh tanh ngăn không cho họ vào: "Bất kể các người là ai, đều phải thông báo với bà chủ, không có bà chủ đồng ý, vậy đừng mơ mà muốn tiến vào."

"Hừ, bà chủ? Dọa ai chứ..." Khang Tuệ Trân khinh thường cười nhạt, dáng vẻ đứng một phụ nữ đánh đá chính hiệu, chỉ lỗ mũi mình nói, "Nhìn thấy không? Tôi, chính là di của bà chủ các người đó! Tôi là trưởng bối của ta, biết không?"

Kiều Vũ Vi nghe như vậy, cũng lên tiếng giúp mẹ cô, ngữ khí cao ngạo: "Các người không nghe thấy sao? Mau tránh ra, để cho chúng tôi vào, dù là Hàn Thừa Nghị ở đây, anh ta cũng không có tư cách ngăn mẹ con tôi. Nhanh nhanh một chút... Ba... Ba, con là Vũ Vi đây."

"Thật xin lỗi, chúng tôi chỉ nghe chỉ thị của bà chủ." Người bảo vệ rất bình tĩnh, không hề dao động trước lời đe dọa của mẹ con Khang Tuệ Trân.

"Ngươi, các ngươi... Mau tránh ra, các ngươi có quyền gì mà không cho tôi vào..."

Nhạc Tuyết Vi khẽ nhíu mày, bị những lời của hai mẹ con họ làm cho nhức đầu. Cha hôn mê rất lâu, bọn họ ngay cả cuộc điện thoại cũng không gọi, vừa mới thông báo tin ba tỉnh cho bọn họ, họ đã ngay lập tức chạy tới đây, còn ở bên ngoài ồn ào như vậy."

Nhìn ba một chút, nhìn mặt ông đã tái nhợt, sắc mặt cô càng khó coi hơn.

Nhạc Tuyết Vi đứng lên đi ra ngoài: "Con cho bọn họ vào."

Cửa phòng bệnh mở ra, Nhạc Tuyết Vi đi ra.

Khang Tuệ Trân thấy cô, liền vọt tới, hét: "Có phải cô ngăn không cho tôi vào gặp ông ấy? Tiểu tiện nhân, lòng dạ độc ác như vậy, đoạt anh rể không nói, bây giờ còn muốn chiếm ba của chị gái? Nói cho cô biết, sớm muộn cô cũng sẽ báo ứng."

Vừa nói, bà ta vừa đẩy bà vai Nhạc Tuyết Vi.

"Vũ Vi, chúng ta vào, vào xem ba con một chút. Còn không biết con tiện nhân này đã nói xấu chúng ta trước mặt ông ấy những gì rồi."

Nhạc Tuyết Vi bị đụng va vào vách tường, thần thái có chút mơ hồ. Không phải cô đau, mà là bị trình độ mặt dày vô liêm sỉ của mẹ con họ dọa cho sợ. Trên đời lại có loại người không biết xấu hổ như vậy? Cô ngược lại muốn xem thật kỹ, tiếp theo họ sẽ diễn thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 195: Xem Ai Dám Động Vào Cô Ấy

Editor: Mr. Hùng Đỗ

"Lão Kiều!"

Khang Tuệ Trân quả nhiên là "diễn viên giỏi" trời sinh, ngay khi vào trong phòng, ánh mắt liền đỏ bừng, nước mắt nói ra là ra, xong thẳng đến trước giường bệnh, kéo lấy tay Kiều Vạn Đông bắt đầu khóc, một bên còn oan ức nói: "Lão Kiều à, ông cuối cùng cũng tỉnh, ông hôn mê lâu như vậy, tôi cùng Vũ Vi vô cùng lo lắng."

Kiều Vạn Đông nhìn vợ, trên mặt không có biểu tình gì.

"Huhu, lão Kiều, ông nhìn ông bệnh như vậy, Vũ Vi đều do tôi chiếu cố, nhưng thật sự tôi không có lo được chu toàn cho con bé, ông sẽ không trách tôi chứ?"

Khang Tuệ Trân khóc xong, lại bắt đầu kể lể. Giống như bà không thể chăm sóc Kiều Vạn Đông, cũng là vì bà còn phải chăm lo cho con gái.

Nhạc Tuyết Vi không tiếng động cười lạnh, trong lòng thâm khinh bi hai mẹ con nào đó.

"Vũ Vi, con mau qua đây, không phải con vẫn luôn lo lắng cho ba sao? Đứa nhỏ này chính mình còn bị bệnh nặng như vậy, vẫn không quên lo lắng cho ông... Sợ ông không được chăm sóc chu đáo." Khang Tuệ Trân quay đầu lại, nháy mắt với Kiều Vũ Vi, cô ta nhận được chân truyền của mẹ, nước mắt cũng nói ra là ra.

"Ba, người rót cuộc cũng tỉnh, con với mẹ thật sự rất lo lắng!" Kiều Vũ Vi ánh mắt đỏ bừng, tiến đến trước mặt Kiều Vạn Đông.

Mà Kiều Vạn Đông vẫn đứng đưng như vậy, từ đầu đến cuối cũng không mở miệng nói chuyện.

Khang Tuệ Trân phát hiện ra tình huống gì không đúng, cảnh giác trợn mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi một cái, chột dạ nói: "Lão Kiều, ông sao vậy? Tại sao không nói chuyện? Có phải người còn mệt không? Hay là ông nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi."

"Tuệ Trân, đây là bệnh viện, bà nói nhỏ một chút." Kiều Vạn Đông khẽ nhủ mày, cuối cùng cũng mở miệng.

"Hả? À được..." Khang Tuệ Trân ngượng ngùng cười, thấp giọng: "Ông chắc cũng không lạ tôi, tôi trời sinh đã lớn tiếng."

"Tôi nghĩ, tôi đúng thật là không biết bà." Kiều Vạn Đông lắc đầu một cái, theo lời Khang Tuệ Trân nói ra.

Khang Tuệ Trân sững sốt một chút, biểu tình trở nên cứng ngắt: "Lão Kiều, ông nói lời này có ý gì?"

"Tôi nói, tôi làm vợ chồng với bà mười mấy năm, nhưng căn bản tôi vẫn chẳng biết gì về con người bà cả."

Kiều Vạn Đông cũng không muốn vòng vo với Khang Tuệ Trân, ông năm đó bởi vì trách nhiệm nên mới cưới bà ta. Ép con gái nhỏ bỏ nhà ra đi, nhưng mười mấy năm qua, ông vẫn không quên được người vợ quá cố, loại hữu danh vô thực này\*, nhiều năm qua đã khiến ông chán nản, mệt mỏi cực kỳ.

Nếu không phải lần này ông bị trọng thương, ông đại khái còn muốn cứ như vậy sống cả đời, nhưng giờ đây ông đã thông suốt, ông không muốn đeo gông xích như vậy cả đời nữa. Cũng như không để con gái nhỏ phải khổ sở.

"Lão Kiều..." Khang Tuệ Trân có chút lưỡng lự.

"Bà lấy đi số tiền kia, tôi cũng không truy cứu nữa. Bà cũng không cần giả bộ từ bi trước mặt tôi, giữa chúng ta là gì, cả hai ta chắc cũng rất rõ ràng. Chờ thân thể tôi khỏe một chút, liền giải quyết dứt điểm đi."

Kiều Vạn Đông không có cho Khang Tuệ Trân cơ hội nói chuyện, trực tiếp cắt lời bà ta. Đem những lời muốn nói, nói toàn bộ ra một lần.

Khang Tuệ Trân không còn tâm tư "diễn" nữa, cả người trở nên bén nhon.

Nhưng bởi vì thực tế tới quá đột nhiên, qua tàn khóc, bà ta nửa ngày mới kịp nổi đóa lên. Chỉ Kiều Vạn Đông, buột miệng mắng: "Kiều Vạn Đông, ông muốn ly dị với tôi? Ông điên rồi, nói cho ông, đừng hòng mơ tưởng muốn ly dị! Ông dựa vào cái gì mà muốn ly dị? Ông không có lý do."

Kiều Vạn Đông thì bình tĩnh phản kháng nói: "Không có lý do? Vợ trong lúc chồng đang hôn mê cuỗm hết tiền bỏ trốn, tôi tin tưởng tòa án cũng có mắt, sẽ xử như thế nào. Khang Tuệ Trân, đã là vợ chồng mấy chục năm, nên biết điều một chút, đừng hành xử khó coi như vậy."

Chính là vì vợ chồng với nhau, cho nên Khang Tuệ Trân biết, lời Kiều Vạn Đông nói ra thì ông ta sẽ làm.

Bà biết rõ mọi chuyện đã không thể cứu vãn, nhưng lại không muốn chấp nhận, đảo mắt liếc về Nhạc Tuyết Vi đứng một bên, liền đem tất cả gạch đá ném về phía cô.

Tiến lên hai bước, trực tiếp vung một cái tát tát lên mặt cô.

"Tiểu tiện nhân, có phải tại mày hay không? Nhất định là vì mày, mày đã nói cái gì cho ông ấy? Là mày xúi giục ông ta ly dị với tao? Mày còn nhỏ tuổi, mà lòng dạ đã độc ác như vậy, hại chị mày xong còn muốn hại tao? Hôm nay tao sẽ đánh chết mày."

Nhạc Tuyết Vi cũng không phải là người dễ mặc cho người ta bắt nạt, liền ra sức phản kháng.

Nhưng mà, trước khi cô kịp phản kích, đã bị một thân hình cao lớn chắn trước mặt cô. Hơi thở quen thuộc lập tức bao vây lấy cô, cô đã bị Hàn Thừa Nghị ông hoàn toàn vào ngực anh.

Hàn Thừa Nghị một tay ông lấy Nhạc Tuyết Vi, một tay kia bóp lấy tay của Khang Tuệ Trân, đôi mắt hiện lên vẻ nguy hiểm, đầu ngón tay khẽ dùng sức, cổ tay Khang Tuệ Trân liền phát ra tiếng "cót két", nghe rợn cả tóc gáy.

"Đánh chết cô ấy? Hừ... tôi ngược lại muốn nhìn một chút, bà có dám động hay không, có thể chạm tới sợi tóc của cô ấy hay không?"

"..."

Khuôn mặt Khang Tuệ Trân nhất thời âm trầm, bà chưa bao giờ thấy đáng về nguy hiểm của Hàn Thừa Nghị như vậy, bình thường Hàn Thừa Nghị luôn có dáng vẻ nhã nhặn lịch sự, ôn hòa. Thời điểm không mở miệng, chính là một thương nhân vô hại, mà Hàn Thừa Nghị lúc này, cùng cái người trước kia, có thực là cùng một người sao?

"Thừa Nghị..."

Kiều Vũ Vi thấy tình huống không ổn, vội vàng đi lên xin: "Đừng mà, Thừa Nghị, thả tay mẹ em ra."

Sự tức giận trong đáy mắt Hàn Thừa Nghị không giảm chút nào, nếu anh tới trễ một chút, người đàn bà ác độc này không phải sẽ đánh Tiểu Tuyết bị thương sao? Bất kỳ người nào có ý định làm tổn thương cô, đều không thể tha thứ.

"Thừa Nghị, em xin anh, nếu anh không buông tay, sẽ bẻ gãy tay mẹ em mất. Thừa Nghị... Thừa Nghị... em cầu xin anh." Thanh âm của Kiều Vũ Vi đã mang theo tiếng nước nở.

Hàn Thừa Nghị nhìn Kiều Vũ Vi một chút, mặc dù anh với cô ta không có quan hệ nào, nhưng lại ngại vợ anh, ít nhất cũng phải để cho cô chút mặt mũi.

Nghĩ đến đây, Hàn Thừa Nghị chột buông lỏng tay, Khang Tuệ Trân liền ôm cổ tay đau nhói ngã xuống sàn.

"Mẹ, mẹ sao rồi?"

"A, đau chết tôi rồi." Cổ tay Khang Tuệ Trân đã biến dạng, mặc dù chưa gãy xương, nhưng bị trật khớp là chắc chắn, da thịt bên ngoài cũng đã bầm tím hết lên, có thể thấy Hàn Thừa Nghị dùng sức lớn thế nào.

Kiều Vũ Vi trừng mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi, có cảm hận cũng có ghen tị! Nhạc Tuyết Vi làm như không thấy, Hàn Thừa Nghị anh ta muốn làm gì, tất cả đều không liên quan tới cô.

"Vũ Vi, Vũ Vi..."

Khang Tuệ Trân khẽ gọi con gái, âm thầm nháy mắt với cô một cái.

Kiều Vũ Vi được đào tạo bởi người mẹ này, ngay lập tức hiểu ý. Lập tức khóc lóc cầm lấy cổ tay Khang Tuệ Trân: "Mẹ, tay mẹ sao thế này! Sao lại sưng thành như vậy... hu... hu..."

Khóc lóc, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

"Vũ Vi, con làm sao vậy?"

Khang Tuệ Trân rất phối hợp ôm lấy con gái, Kiều Vũ Vi đập một cái, hai mắt nhắm lại, té xỉu trong ngực Khang Tuệ Trân.

"A... Vũ Vi, con sao vậy? Mau tỉnh lại đi..."

Trong phòng bệnh nhất thời loạn lên, Hàn Thừa Nghị khẽ nhíu mày một cái, nhắc cảm nhìn về phía Nghê Tuấn: "Tìm người đưa bọn họ về phòng bệnh, cho người theo dõi, đừng để họ chạy khắp nơi làm loạn."

"Dạ, Tam thiếu."

"Tiểu Tuyết, em không sao chứ?" Hàn Thừa Nghị cúi người nhìn cô gái trong ngực mình, Nhạc Tuyết Vi hoảng hốt lắc đầu một cái, ngẩng đầu nhìn anh, anh ôm cô như vậy, che chở cô, cũng là đang diễn trò sao? Không phải thật, đúng, không phải thật...

Kiều Vũ Vi đột nhiên té xỉu trong phòng bệnh, Nhạc Tuyết Vi nhìn ra, Kiều Vạn Đông đang lo lắng, chẳng qua là vì thể diện của cô nên mới không nói ra.

Kiều Vũ Vi dù gì cũng là con gái ông, ông sao có thể nhắm mắt làm ngơ cho được?

Xây ra loại chuyện này, bệnh tình của Kiều Vũ Vi cũng không gặt được, ngoại thương thì không đủ để cho một người bình thường ngất xỉu. Nhạc Tuyết Vi chỉ có thể đem tình hình bệnh của cô ta nói cho cha.

"Ai..." Kiều Vạn Đông nằm trên giường, băng vải trên đầu còn chưa kịp tháo, kêu một tiếng than thở.

Nhìn cha như vậy, lòng Nhạc Tuyết Vi mềm nhũn.

Ba lo lắng con gái, cô thì lo lắng cho ba.

"Ba, ba đừng lo lắng như vậy. Chị không phải là không có cơ hội..."

Kiều Vạn Đông gật đầu thở dài, "Ba biết, Hàn Thừa Nghị kia có cách gì chắc chắn sẽ giúp nó, nhưng mà... loại chuyện như vậy, tìm được người thích hợp cũng không phải dễ dàng. Chỉ tiếc, bác sĩ nói thân thể ba quá yếu, không thích hợp làm chuyện này... Ai, không biết chị con có thể chống đỡ tới khi nào."

"..." Nhạc Tuyết Vi cứng lại, lòng cha mẹ luôn đáng thương như vậy, ba bị thương nặng, cho dù Kiều Vũ Vi chưa từng đối xử tốt với ông, ông cũng không hề so đo.

Bây giờ, con của cô đã mất, nếu như tìm người, không thể nghi ngờ cô sẽ là người thích hợp nhất. Mặc dù cô rất hận Kiều Vũ Vi, nhưng cho dù có là người xa lạ, nếu như cô có thể cứu, cô cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, huống chi, Kiều Vũ Vi cũng là người chị cùng cha khác mẹ với cô.

Nếu như đưa bé con, cô còn có thể do dự, huống chi bây giờ không còn, tựa hồ chuyện này đã thành đương nhiên.

Thấy cha lo lắng như vậy, Nhạc Tuyết Vi cũng đã sớm dao động. Từ nhỏ cô đã được giáo dục, chính là người sống phải hiền lành, không nên so đo quá nhiều, phải lấy đức báo oán.

Cho nên, mặc dù trong lòng căm ghét đối phương, nhưng Nhạc Tuyết Vi không thể không làm, cô sẽ hiến gan cho Kiều Vũ Vi.

"Ba, người đừng lo lắng, có lẽ con sẽ thích hợp với cô ấy."

Ánh mắt Kiều Vạn Đông nhìn cô rất phức tạp, vừa giật mình lại xen lẫn chút cảm động vô hình, cầm bàn tay nhỏ của cô, thở dài dứt quãng nói: "Tốt, đứa bé ngoan, con thật giống mẹ con, đều có một tấm lòng lương thiện. Nhưng... còn thân thể con..."

Nhạc Tuyết Vi cầm tay ông lắc đầu một cái, cười: "Không sao, con vẫn khỏe! Trừ những lúc con đói không chịu được thì con không có bệnh nào di truyền cả, ngay cả cảm vật cũng rất ít."

"Con còn nói, năm con mười mấy tuổi bị sốt cao, kém chút nữa mất tới nửa cái mạng." Kiều Vạn Đông nhớ tới trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Hi hi, không phải hiện tại con vẫn sống tốt sao? Có lẽ lần kia chỉ là sốt cao mà thôi..."

Nhạc Tuyết Vi lơ đãng, chuyện năm đó, cô còn chút ấn tượng, nhưng cũng không nhớ rõ lắm.

"Con đó, mãi mãi vẫn không tìm không phải như một đứa con nít vậy." Kiều Vạn Đông xoa xoa đầu cô, trong lòng không khỏi cảm khái, "Tuyết Vi, ba cảm ơn con."

Nhạc Tuyết Vi ngẩn ra, ngay sau đó mới hiểu, thì ra là ba cảm thấy có lỗi với cô: "Đừng nói như vậy, ba, cô ấy cũng là chị con, chúng con có chung một nửa dòng máu trong người, con là sao có thể thấy chết mà không cứu?"

"Ba biết, Tuyết Vi là cô gái lương thiện nhất đời này."

"Ba!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 196: Tai Nạn Xe Cộ Cùng Soái Ca

Editor: Nguyễn

Nhóm chuyên gia nhìn đến Nhạc Tuyết Vi tới báo danh hiến gan, đều rất kinh hoàng.

“Tam thiếu phu nhân, đây là?”

Nhạc Tuyết Vi ngồi xuống chỗ cửa sổ xét nghiệm, trực tiếp hỏi: “Muốn hiến gan thì phải làm gì? Phải lấy máu sao? Tôi vén tay áo lên, mọi người có thể bắt đầu rồi.”

Nhóm chuyên gia còn chưa bình thường trở lại, nói: “Tam thiếu phu nhân, phu nhân đừng làm chúng tôi sợ, chúng tôi không rõ.....”

“Ha ha.....” Nhạc Tuyết Vi cười, tay áo trái đã bị nàng vén lên cao, lộ ra một đoạn cánh tay tuyết trắng mảnh khảnh, ánh đèn chiếu xuống chỗ khớp xương cong của khuỷu tay, có thể rõ ràng thấy được mạch máu, “Tôi tới hiến gan cho Kiều Vũ Vi, có gì mà không rõ chứ? Mọi người không phải ở đâu làm chuyện này sao? Bắt đầu đi!”

“Ặc.....”

Nhóm chuyên gia ngây ngốc, chụm đầu ghé tai nói: “Mau đi thông báo cho Tam thiếu!”

“Tam thiếu phu nhân, phu nhân chờ một chút, chúng tôi đi xin chỉ thị của Tam thiếu!”

Nhạc Tuyết Vi không kiên nhẫn, thúc giục: “Các người nhanh lên, có phải muốn hỏi nữa không? Cùng nhau đến đây đi, nhanh làm đi, tôi còn đi muốn về nhà.”

“Dạ, Tam thiếu phu nhân.....”

Hàn Thừa Nghị nhận được điện thoại, sững sốt một lát, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, anh đã sớm dự đoán được, nếu Tiểu Tuyết biết chuyện này, nhất định sẽ hiến gan, cô rất tốt bụng, cho nên anh mới dẫu không đề cho cô biết chuyện này.

Nhưng bây giờ, anh lại không sợ. Tiểu Tuyết và Kiều Vũ Vi vốn không phải chị em ruột, hiến gan? Hiến đi! Dù sao cũng không có khả năng thành công.

“Cô ấy muốn hiến thì để cho cô ấy hiến.”

Bộ dáng Hàn Thừa Nghị nắm chắc thắng lợi, đồng ý. Ngay sau đó cúp điện thoại, chuẩn bị đi bệnh viện.

“Thế nào, anh ấy đồng ý?” Nhạc Tuyết Vi không ngẩng đầu, lại hỏi chuyên gia.

“Ách..... Dạ.” Chuyên gia gật đầu, “Vậy chúng ta bắt đầu!”

Nhạc Tuyết Vi cười khê: “Được, bắt đầu đi!”

Tuy rằng hiến gan là cô tự nguyện, nhưng Hàn Thừa Nghị đồng ý dứt khoát như vậy, thật đúng là bạc tình. Ngực chết lặng, không phải đau, cô cảm thấy, đó không phải là đau.

Lúc Hàn Thừa Nghị tới bệnh viện, Nhạc Tuyết Vi đã lấy máu xong, chờ một loạt kiểm tra, vấn đề nhóm chuyên gia nên hỏi cũng đều hỏi rồi, xem tình huống trước mắt, Nhạc Tuyết Vi đúng là người thích hợp nhất.

“Tiểu Tuyết.”

Nhạc Tuyết Vi sửa sang lại quần áo, từ phòng kiểm tra đi ra, đụng phải Hàn Thừa Nghị đang vội vàng đi tới.

Hàn Thừa Nghị một đường chạy tới, tóc mái trên trán đều bị thổi ra sau đầu, lộ ra cái trán, hơi thở cũng dồn dập.

Nhạc Tuyết Vi lạnh nhạt quét mắt nhìn anh, không mặn không nhạt nói: “Sao, nhanh như vậy anh đã biết rồi? Cũng đúng, nơi này đều là người của anh. Nhưng anh đến đây làm gì? Để xác nhận, hay để cảm tạ tôi? Nếu để xác nhận, vậy anh có thể yên tâm, nếu tôi quyết định hiến gan, nhất định sẽ tận lực phối hợp cứu Kiều Vũ Vi. Nếu để cảm tạ tôi, vậy thì không cần. Tôi không phải vì anh, cũng không phải vì Kiều Vũ Vi, mà là vì ba tôi. Anh đừng tưởng rằng tôi đồng ý cứu Kiều Vũ Vi thì sẽ không hận anh nữa! Tôi hận anh, cả đời này sẽ không thay đổi.”

Nói xong, vòng qua Hàn Thừa Nghị muốn đi.

“Tiểu Tuyết.”

Trên cổ tay bị giữ lại, không hề ngoài ý muốn, bị Hàn Thừa Nghị cầm. Hai người cứ như vậy đưa lưng về phía nhau, ai cũng không nhìn ai.

“Vi sao em lại nghĩ vậy? Anh không tới xác nhận, cũng không tới cảm tạ em! Anh không nỡ để em làm phẫu thuật này hơn bất kì ai!”

Hàn Thừa Nghị cảm giác chuyện này đang lâm vào một cái vòng lẩn quẩn, dù anh nỗ lực như thế nào, tình huống càng ngày càng tệ.

Mấy ngày qua, dù anh làm cái gì, cô đều không nghe, không xem, không tin. “Tiểu Tuyết, anh cùng Kiều Vũ Vi thật sự đã kết thúc, trên thực tế anh với cô ấy không có gì, ngay cả ngón tay cô ấy anh cũng chưa chạm qua.....”

Nhạc Tuyết Vi lại cảm thấy lời anh nói vô cùng châm chọc, quay đầu lại liếc xéo anh một cái, cười lạnh: “Phải không? Nếu con của chúng ta vẫn còn,

như vậy, có lẽ tôi sẽ tin tưởng anh, nhưng bây giờ, anh cảm thấy, tôi sẽ tin anh sao? Nếu không phải vì Kiều Vũ Vi, con tôi sẽ không sao.”

“Không phải! Tiểu Tuyết, anh không cần con không phải bởi vì Kiều Vũ Vi! Sao em lại nghĩ như vậy?” Hàn Thừa Nghị nôn nóng vạn phần, một ít lời nói xúc động liền buột miệng thốt ra, “Không phải anh không muốn nói cho em, mà là anh đã từng, đã từng. ....”

Anh đã từng thề độc, còn cả quá khứ đen tối của anh, sao có thể nói cho một người lương thiện như cô chứ! Đó là một thế giới cô không thể hiểu được! Thế giới kia quá dơ bẩn, không xứng với cô!

“A?” Nhạc Tuyết Vi xoay người lại, ung dung nhìn anh, “Vậy anh nói cho tôi, là vì sao, đến tột cùng là vì sao mà con tôi không có tư cách ở trên đời này? Anh nói đi, nói rõ ràng, tôi liền tha thứ cho anh, tin tưởng anh, cùng anh về nhà, ngoan ngoãn làm vợ anh!”

“Anh. ....” Hàn Thừa Nghị thống khổ nhắm hai mắt, hàng mi dài chạm mí mắt, che dấu đi quá nhiều bí mật không thể nói ra. “Thực xin lỗi, anh không thể nói. Nhưng Tiểu Tuyết, em hãy tin anh, lòng anh chỉ có em, trước kia cũng thế, sau này cũng vậy.”

“Hừ!” Nhạc Tuyết Vi cười lạnh ra tiếng, khoe mắt cắt giấu khí lạnh, “Đừng nói những lời chê cười này, một chút cũng không buồn cười. Anh không cần phải nói những lời này, tôi cũng sẽ cứu Kiều Vũ Vi.”

“Tiểu Tuyết!” Hàn Thừa Nghị cảm thấy anh sắp điên rồi, anh đối với cô tốt như thế nào, cô không cảm giác được sao? “Em đừng như vậy, nếu anh không thích em, anh sẽ sai người bắt em đi nước C, còn lời thề son sắt trước khi đăng ký kết hôn thì sao?”

“Đăng ký kết hôn?” Nhạc Tuyết Vi không dao động, trả lời lại một cách mỉa mai nói, “Anh còn biết nói sao? Ba tôi, sau khi kết hôn lại phản bội mẹ tôi! Bởi vậy tôi không nhận ba, hận ba mười mấy năm! Anh cảm thấy, tôi sẽ tin tưởng hôn nhân có thể trói buộc một người đàn ông sao?”

“.....” Hàn Thừa Nghị muốn phản bác, khề nhếch môi mỉm cười.

“Hàn Thừa Nghị, chuyện anh và Kiều Vũ Vi, tôi đã biết hết, anh đối với chị ta tốt như nào, chị ta vì anh mà hãm hại tôi, đến đây đều kết thúc, chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, tôi mệt rồi, không muốn nghe anh giải thích rồi lại thất vọng. Không phải tôi không cho anh thời gian, cơ hội, nhưng tôi khoan dung rộng lượng, là vì tôi yêu anh, mà anh lại bắt tôi bỏ con, hao hết nhẫn nại của tôi. Tôi vẫn luôn không có mắt nhìn người, gặp Cừ Lễ Dương bị lừa, anh còn không biết sao? Bà ngoại thường nói tôi rất dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng tôi lại quá tin anh. Hàn Thừa Nghị, anh biết không? Anh không phải người đầu tiên tôi thích, nhưng lại là người đầu tiên làm tôi khắc cốt ghi tâm. Tôi cũng sẽ thương tâm tuyệt vọng, chỉ là anh không biết, tôi sẽ không ở nơi đó mãi chờ anh.”

Nhạc Tuyết Vi lạnh lùng nhìn Hàn Thừa Nghị, tránh thoát anh, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng.

Từ bệnh viện đi ra, Nhạc Tuyết Vi trở về Kiều gia, thay Kiều Vạn Đông sắp xếp lại quần áo, rồi trở về ký túc xá.

Phẫu thuật hiến gan yêu cầu chứng minh thư, cô để chứng minh thư trường học nhưng cô tìm khắp ký túc xá cũng không tìm được, cẩn thận nghĩ lại, hay là để ở biệt thự? Rất có thể nha.

Không tìm được đồ, Nhạc Tuyết Vi mang theo balo chuẩn bị về bệnh viện.

Lúc ra cửa, đụng phải Nguyễn Đan Ninh đã lâu không thấy.

“A! Cô là ai!” Nguyễn Đan Ninh giật mình, giống như không quen biết Nhạc Tuyết Vi, “Sao cô lại xông vào ký túc xá của chúng ta, còn xách đồ? Cô đây là vào nhà cướp bóc, mau bỏ đồ xuống, nếu không tôi hô lên đây!”

“Haha!”

Nhạc Tuyết Vi bị Nguyễn Đan Ninh chọc cười, chỉ cần có Nguyễn Đan Ninh ở đây, dù là lúc nào cũng có thể cười ra tiếng.

“Ha ha!” Nguyễn Đan Ninh cũng không nhịn được cười, đi lên ôm vai Nhạc Tuyết Vi, “Tiểu Tuyết! Trở về cũng không gặp cậu, nhìn cậu xem, gầy đến mức tớ cũng không nhận ra, tớ biết nhà cậu có rất nhiều chuyện, có chuyện gì thì cùng chị đây nói nói, nếu có thể giúp, tớ nhất định sẽ giúp!”

“Đan Đan, gần đây tớ rất bận, chờ qua khoảng thời gian này, lại cùng cậu tụ tập, ba tớ vừa mới tỉnh lại, bây giờ tớ phải đi đi bệnh viện.”

Nhạc Tuyết Vi vừa nói vừa chỉ balo hành lý.

Nguyễn Đan Ninh gạt đầu: “Được! Kiều hiệu trưởng bị bệnh lâu như vậy, tỉnh lại là mừng rồi. .... Tất cả mọi người đều ngóng trông hiệu trưởng xuong to nhanh chóng trở về!”

Nhạc Tuyết Vi một đầu hắc tuyến, ba cô biến thành người đàn ông xuong to từ bao giờ? Nhưng ba cô là một học giả nho nhã, tuy rằng lớn tuổi, nhưng trong những công nhân viên chức lại là người xuất sắc nhất.

“A, đúng rồi! Tớ suýt quên, có một người con trai đến tìm cậu hai lần!” Nguyễn Đan Ninh đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, kinh ngạc nói, “Bạn của cậu tớ đều quen, mà người này tớ chưa gặp. Là một soái ca nha! Rất anh tuấn! Không hề kém Hàn Thừa Nghị.”

“Soái ca?” Nhạc Tuyết Vi nghiêng đầu, nỗ lực tìm kiếm, nhưng lại không thu hoạch được gì, cô có quen bạn bè loại này sao? “Có phải cậu nhớ nhầm không? Tớ không quen ai như vậy cả.”

“Ặc, tớ không nhớ sai đâu. Tớ tìm cậu hai lần đó! Người ta nói rõ ràng, tìm ‘Nhạc Tuyết Vi’, có thể sai sao?” Nguyễn Đan Ninh thề thốt phủ nhận.

“Ừm, mặc kệ, nếu có việc, sẽ còn tớ tìm. Tớ đi trước!”

Nhạc Tuyết Vi không thèm để ý lắc đầu, tạm biệt Nguyễn Đan Ninh, xách theo balo đi ra khỏi ký túc xá. Cô đi cửa sau trường học, đi bệnh viện phải ra bến xe bus sau trường học, sau đó phải chuyển xe điện ngầm.

Không ngờ, mới vừa ra cửa sau, liền có một chiếc xe Bentley màu đen chạy nhanh hướng về phía cô.

“A!” Nhạc Tuyết Vi cả kinh, quên mất phải tránh, ngây ngốc đứng ở tại chỗ.

May mắn Bentley đột nhiên dừng lại sát người cô, nếu không, sẽ gây ra tai nạn.

Nhạc Tuyết Vi kinh hồn, tròng hai mắt, sau khi lấy lại phản ứng, lập tức bùng phát!

Tiến lên hai bước, vỗ cửa sổ xe hô to: “Ê! Có biết lái xe không? Không thấy được đây là lối đi bộ sao? Kể cả không phải lối đi bộ, tốc độ này cũng quá nhanh rồi đó? Nơi này là cửa trường học, người ra vào đều là trụ cột tương lai của Tổ quốc! Chẳng lẽ không có ai nói cho người, phải yêu quý tương lai tổ quốc sao? Làm tôi sợ muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 197: Sevin Văn Nhã

Editor: Nguyễn

“Xuống xe! Suýt nữa đụng vào người ta còn không xuống xe xin lỗi à?”

Nhạc Tuyết Vi tức giận đập cửa xe.

Tài xế bị mắng toát mồ hôi, quay đầu nhìn về người ngồi sau, do dự hỏi: “Thiếu gia . . . . . Đây là người ngài muốn tìm sao?”

Chỉ thấy trên ghế sau là một người đàn ông ưu nhã, tôn quý, mặc âu phục màu xám bạc, một tay để ở trước trán. Lúc này, nghe tài xế nói, mới bỏ tay ra, lộ ra khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, làn da màu mật ong, ngũ quan khắc sâu lập thể, mang theo từng trải. Tóc ngắn màu nâu hơi xoăn, đặc biệt là một đôi mắt xanh biếc thu hút người nhìn.

Lương Tư Văn nhìn ra ngoài cửa sổ, sùng nịch cười, nói: “Tính tính của cô ấy thật đúng là. . . . . Mỗi lần thấy cô ấy đều sinh động như vậy! Tính cách này, tuyệt đối không sai được.”

Nói rồi, mở cửa xe, hai chân thon dài thẳng tắp chạm đất.

“.....”

Thấy cửa xe mở ra là một soái ca thượng hạng, Nhạc Tuyết Vi đang hùng hùng hổ hổ đột nhiên dừng lại, cô không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mắt rất đẹp trai, làm cô dừng sờ mắt hai giây.

Lương Tư Văn ung dung đóng cửa xe, cất bước đứng yên trước mặt Nhạc Tuyết Vi, khóe miệng cười sùng nịch.

Nhạc Tuyết Vi sờ cổ, cảm thấy nụ cười này thật kỳ lạ! Bọn họ quen nhau sao? Sao lại cười như bọn họ quen nhau vậy? Đừng tưởng rằng tùy tiện cười là có thể đem chuyện vừa rồi dung phải của cô xóa bỏ toàn bộ, cần phải xin lỗi! Trịnh trọng xin lỗi!

“Khụ khụ. . . . .” Nhạc Tuyết Vi ho nhẹ hai tiếng, nhặt nhanh ý chí chiến đấu, mạnh mẽ nói, “Anh! Tài xế anh lái xe như nào vậy? Anh có biết suýt chút nữa là đâm vào tôi rồi không?”

Nhìn bộ dáng oán giận của cô, Lương Tư Văn muốn cười thành tiếng, phải cố gắng lắm mới nhịn xuống được. Gật đầu, nghiêm túc nói: “Tôi biết, cho nên không phải tôi đã xuống xe rồi sao? Xin lỗi cô, thực xin lỗi ‘trụ cột tương lai’.”

Lời này rõ ràng là Nhạc Tuyết Vi vừa mới nói, nhưng bây giờ, từ trong miệng Lương Tư Văn nói ra, không biết là châm chọc hay trêu chọc, tóm lại đều làm Nhạc Tuyết Vi nghe xong không được tự nhiên.

Nhạc Tuyết Vi đỏ mặt, nghĩ thầm nếu đối phương đã xin lỗi, liền bỏ qua, xua tay nói: “Được rồi, lần sau chú ý, không thể lái xe nhanh như vậy. Gặp tôi là người dễ nói chuyện đó.”

“Aizz, đừng đi!”

Lương Tư Văn duỗi cánh tay dài ra, ngăn cản Nhạc Tuyết Vi.

“Làm gì vậy?” Nhạc Tuyết Vi cảnh giác lùi hai bước, cảm thấy người này thật kỳ quái, cười kỳ quái, nói chuyện cũng kỳ quái.

“Không làm cái gì cả, cô xem xe tôi đụng phải cô, cũng không biết có làm cô bị thương không, tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra nhé?” Lý do của Lương Tư Văn hợp tình hợp lý, hơn nữa biểu hiện nho nhã lễ độ, giống người lễ nghĩa chu toàn, có tu dưỡng.

Nhưng Nhạc Tuyết Vi lại cảm thấy kỳ quái, nói: “Không, không cần! Tôi không có sao, cũng không thật sự đụng vào tôi. Không cần kiểm tra, tôi còn có việc, tôi đi trước!”

“Từ từ đã.” Lương Tư Văn vẫn không chịu buông tha cô, cánh tay lù lù bất động ngăn ở trước người Nhạc Tuyết Vi.

“Anh muốn làm gì? Tôi phải đi, nếu không sẽ trễ mất!” Nhạc Tuyết Vi nhú mày không vui, có cảm giác bị quấy rầy.

Lương Tư Văn nhướn mày, cười: “Tức giận? Tôi không có ý gì khác, nếu cô không muốn kiểm tra thì thôi. Vậy cô đi đâu, tôi đưa cô đi.”

“Không!” Nhạc Tuyết Vi hừ hừ, càng không thể lý giải hành vi của anh ta, “Tôi đi đâu thì liên quan gì đến anh? Vì sao anh muốn đưa tôi đi? Tôi quen anh sao?”

Nói rồi, vòng qua Lương Tư Văn bước nhanh về phía bến xe bus, thân thể nhỏ lay động, ở trong mắt Lương Tư Văn, ngây thơ, trẻ con, đáng yêu không chịu được.

Lương Tư Văn bật cười, tiểu nha đầu hôm nay thật cảnh giác, buổi tối hôm đó gặp ở nước A, sao lá gan của cô lại to như vậy? Bị anh bắt cóc khi còn đám cưới ‘bọn cướp’ đánh nhau, phát hiện anh bị thương lại mang anh về nhà.

Không sai, Lương Tư Văn, chính là “cướp” được Nhạc Tuyết Vi cứu lúc ở nước A, anh ném một găng tay xuống nhà Nhạc Tuyết Vi, trong găng tay có tên của anh: Sevin. Nhưng bây giờ, Nhạc Tuyết Vi đã không nhớ anh nữa.

Nhưng Lương Tư Văn cảm thấy, tiểu nha đầu càng ngày càng hấp dẫn anh.

Liên tục một tuần, Nhạc Tuyết Vi đều ở phòng bệnh chăm sóc Kiều Vạn Đông. Buổi trưa, cô đi ra ngoài phía dưới vườn hoa một vòng rồi đi lên, chưa đến cửa phòng bệnh đã nghe thấy bên trong cãi cọ ầm ĩ.

Khang Tuệ Trân lại tới gây chuyện, mặc dù có vệ sĩ ngăn cản, nhưng bởi vì bà ta là vợ Kiều Vạn Đông, cho nên bọn vệ sĩ cũng không dám làm cản.

“Kiều Vạn Đông, tôi nói cho ông biết, ông đừng mong ly hôn, ông đừng tưởng tôi không biết, không phải ông muốn để lại hết tài sản cho tiểu tiện nhân kia nên mới muốn ly hôn? Đừng hòng! Tiểu tiện nhân kia và Kiều Vũ Vi đều là con ông, ông không thể bên nặng bên nhẹ được!”

“Câm mồm! Tài sản trong nhà đều bị bà lấy hết, tôi còn dư lại cái gì có thể cho Tuyết Vi? Tuyết Vi hiểu chuyện, mới không cùng bà so đo..... Khụ khụ khụ!”

Kiều Vạn Đông tức không nhẹ, chưa nói hai câu liền ho lên.

Nhạc Tuyết Vi nóng lên, tức giận đi lên, vọt vào che chở bà, “Khang Tuệ Trân, nếu bà còn chút lương tâm, thì đừng đến gây sự! Thân thể bà còn chưa khỏe, bà còn muốn thế nào? Không phải bà cảm tất cả tiền đi rồi sao?”

Đỏ mặt với chất vấn, Khang Tuệ Trân hơi ngượng ngùng, châm chọc nói: “Không phải còn có quyền tài sản tri thức cùng nhuận bút sao? Đừng cho là tôi không biết, đó mới là cái đáng giá nhất!”

“Bà!” Nhạc Tuyết Vi bị Khang Tuệ Trân làm tức giận.

Kiều Vạn Đông trực tiếp ôm đầu, não ông bị thương, vừa mới tỉnh lại, sao có thể chịu đựng được lâu như vậy?

Nhạc Tuyết Vi thấy thế, không thể nhìn được nữa nhìn vệ sĩ, tàn nhẫn hạ mệnh lệnh: “Kéo bà ta ra ngoài! Không cần nề mặt bà ta! Bà ta không phải mẹ ta, bây giờ cũng không có chút quan hệ nào với bà ta!”

“Đây.....”

Bọn vệ sĩ hơi do dự, miệng của Khang Tuệ Trân rất lợi hại, bọn họ đều không nói lại bà ta.

Nhạc Tuyết Vi dậm chân, nói: “Còn đứng đó làm gì? Đừng quên, bây giờ ta vẫn là Tam thiếu phu nhân của các người! Kéo bà ta ra ngoài, về sau nếu để cho ta thấy bà ta xuất hiện trong phòng bệnh của ba ta, ta sẽ bảo Hàn Thừa Nghị không tha cho các người!”

“Dạ, Tam thiếu phu nhân!”

“Kiều phu nhân, mời bà đi ra ngoài!”

“Ai, các người phản hết rồi! Nhạc Tuyết Vi, đồ tiểu tiện nhân! Giống hệt như mẹ mày, chỉ biết đoạt người đàn ông của người khác.....”

Khang Tuệ Trân nói những lời không sạch sẽ, cuối cùng bị vệ sĩ mạnh mẽ kéo ra ngoài.

“Ba.” Nhạc Tuyết Vi đỡ Kiều Vạn Đông nằm xuống, xoa đầu ông. “Ba không sao chứ? Yên tâm, về sau bà ta sẽ không đến nữa.”

Kiều Vạn Đông suy yếu gật đầu: “Ba không có việc gì. Tuyết Vi, con có sao không? Ba nghe thấy hết rồi, con thế nào? Không sao chứ? Con và Hàn Thừa Nghị, aizz, sao ba người các con lại thành như vậy, con nói cho ba, bọn con tốt không? Về sau phải làm sao bây giờ.....”

Nhạc Tuyết Vi cứng đờ, lại ra vẻ tươi cười: “Ba, ba đừng lo, nghỉ ngơi cho tốt. Chuyện của con và Hàn Thừa Nghị, con sẽ nói với anh ấy, con hiến gan cho Kiều Vũ Vi xong sẽ chấm dứt quan hệ với Hàn Thừa Nghị.”

“Tuyết Vi.....” Kiều Vạn Đông thương tiếc cầm tay con gái, “Ba không phải muốn con nhường cho chị, ba hy vọng con được hạnh phúc, biết không? Con đã nghĩ kỹ rồi sao?”

Nhạc Tuyết Vi nhấp miệng cười: “Ba, con biết, kỳ thật ba vẫn luôn bắt công với con. Nhưng không phải con nhường Kiều Vũ Vi, là con không muốn, Con và anh ấy ở bên nhau là tra tấn lẫn nhau, cho nên, vẫn nên tách ra.”

Tầm mắt Kiều Vạn Đông dần dần chuyển hướng ra phía sau Nhạc Tuyết Vi, lộ ra thần sắc kinh hoàng, chần chờ nói: “Hàn, Hàn Thừa Nghị?”

“.....” Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc xoay người nhìn.

Chỉ thấy Hàn Thừa Nghị đã đứng ở cửa từ lúc nào, phía sau còn có Nghê Tuấn. Mắt anh lại không dừng trên người Nhạc Tuyết Vi, mà là mơ hồ dừng ở một bên, bộ dáng trầm tịch, lạnh nhạt, giờ phút này còn lộ ra mệt mỏi.

Năm lần bảy lượt Hàn Thừa Nghị nghe được Nhạc Tuyết Vi phủ nhận tình cảm giữa bọn họ, anh cũng là người, không phải không gì có thể phá nổi, huống chi đã kích này còn đến từ người mình yêu?

Trong không khí bắt đầu khởi động một cách kỳ lạ, tuy rằng không ai nói chuyện, nhưng đều cảm giác được giữa bọn họ hoàn toàn đi vào ngõ cụt.

Hạ quyết tâm muốn chia tay, Nhạc Tuyết Vi bình tĩnh nhìn anh, “Anh đã đến rồi. Đứng rồi, hôm nay có kết quả hiến gan, anh tới xem kết quả sao? Đúng lúc nơi này tạm thời không có gì chuyện gì, chúng ta cùng đi đi! Đến xem kết quả, tôi có lời muốn nói với anh.”

Nhạc Tuyết Vi đứng lên, đi ra khỏi phòng bệnh.

Hàn Thừa Nghị từ đầu đến cuối chưa nói một câu, nhưng bộ dáng bình tĩnh lại làm người ta sợ hãi, Nghê Tuấn hiểu rõ, Tam thiếu đang rất không vui!

Kết quả là Nhạc Tuyết Vi thích hợp hiến gan, là người thích hợp nhất!

“Cái gì? Chuyện này không có khả năng!”

Nghe kết quả, Hàn Thừa Nghị cực kỳ kinh ngạc. Lúc trước anh không ngăn cản Nhạc Tuyết Vi, là bởi vì anh đã biết Kiều Vũ Vi không phải con gái Kiều Vạn Đông, như vậy nói cách khác, Kiều Vũ Vi cùng Tiểu Tuyết cũng không phải chị em, như vậy bọn họ sẽ không thích hợp hiến gan!

Nhưng kết quả này là sao?

“Có nhầm lẫn gì không? Tại sao lại như vậy?” Hàn Thừa Nghị bỗng dưng đứng lên, đôi tay chống lên mặt bàn, không muốn tiếp thu việc này là thật.

Nhạc Tuyết Vi hoài nghi nhìn anh, cảm thấy phản ứng của anh quá buồn cười, muốn diễn kịch sao? Tới bây giờ, còn cần diễn kịch trước mặt cô sao?

“Hàn Thừa Nghị, anh đừng diễn kịch nữa, đây không phải là anh muốn kết quả sao? Anh như vậy là có ý gì?”

Nhạc Tuyết Vi đứng lên, nói với chuyên gia: “Nếu thích hợp thì các người nhanh sắp xếp giải phẫu đi! Có yêu cầu gì, ta sẽ làm theo. Ta đây đi trước, xác định được ngày phẫu thuật rồi thì báo cho ta biết.”

“Tiểu Tuyết!”

Hàn Thừa Nghị xoay người, mở hai tay ôm Nhạc Tuyết Vi vào trong lòng ngực.....

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 198: Chuyện Đây Không Phải Sự Thật

Editor: Nguyễn

Nhóm chuyên gia thấy tình huống này, đều yên lặng tự giác lui ra ngoài.

Ôm ấp quen thuộc từng là nơi Nhạc Tuyết Vi muốn cả đời dựa vào ..... Nhưng bây giờ, tất cả đã thay đổi.

“Buông ra!” Nhạc Tuyết Vi duỗi tay muốn kéo Hàn Thừa Nghị ra.

Hàn Thừa Nghị lại ôm chặt cô không buông, “Tiểu Tuyết, em đừng hiền gan, anh rất đau, rất rất đau! Không có em, cũng có thể tìm được người thích hợp khác hiền gan, không cần em phải hiền, nha? Em đồng ý với anh, lúc đi ra ngoài nói với ba, nói không thích hợp hiền gan. ....”

“Ha ha!” Nhạc Tuyết Vi cười mĩa mai, đánh gãy lời của Hàn Thừa Nghị.

“Tôi phát hiện anh càng ngày càng buồn cười! Được rồi, bây giờ anh nói những lời này là có ý tứ gì? Tôi không muốn nghe, quá dối trá. Nhân lúc tôi chưa tức giận, anh một vừa hai phải thôi!”

Nhạc Tuyết Vi đẩy Hàn Thừa Nghị, xoay người nhìn anh, mặt ngoài rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại mạnh mẽ áp chế xúc động, “Ngồi xuống, tôi có lời muốn nói với anh, nếu anh muốn nói, chúng ta đây nói luôn ở đây đi!”

Nói xong, tự kéo ra ghế ngồi xuống.

Hàn Thừa Nghị không có cách nào khác, chỉ ngồi xuống đối diện cô.

“Mục đích của anh cũng đạt được rồi, tôi muốn hiền gan trước, sau đó nói rõ quan hệ của chúng ta một chút.”

Nghe cô nói như thế, Hàn Thừa Nghị đen mặt.

Tuy rằng biết cô sẽ không nói lời dễ nghe, nhưng cô lại nói chuyện ly hôn một lần nữa, làm lòng Hàn Thừa Nghị lạnh lẽo. Kim nén bất mãn nhiều ngày, khi đối mặt với kết cục như vậy, Hàn Thừa Nghị không có cách nào tiếp thu!

“Nói xong rồi?”

Hàn Thừa Nghị dựa vào ghế, lộ ra một bộ dáng lười biếng.

Nhưng kỳ thật, anh càng thả lỏng, càng tương phản với nỗi niềm trong lòng anh.

“Đúng. Đây cũng là vì muốn tốt cho mọi người.” Nhạc Tuyết Vi gật đầu.

“A. ....” Hàn Thừa Nghị chổng cằm cười nhạt, “Anh đây hẳn là còn phải cảm tạ em?”

“A?” Nhạc Tuyết Vi sững sốt, ngay sau đó nhún vai, “Không sao cả, đây là chuyện của anh, tôi không cần.”

“Như vậy đi! Tôi phải chăm sóc ba, không có thời gian viết giấy thỏa thuận ly hôn, anh tự chuẩn bị đi. Tôi không cần gì cả, chỉ cần kết thúc mối quan hệ này. Chuẩn bị cho tốt, rồi tôi ký tên!” Nhạc Tuyết Vi cảm thấy không có gì để nói nữa, đứng lên, “Lời tôi muốn nói đều đã nói xong, tôi đi đây.”

“Đứng lại!”

Hàn Thừa Nghị đột nhiên bùng nổ gầm lên giận dữ, tức giận lôi đình, làm Nhạc Tuyết Vi hơi run rẩy, quay đầu lại nhìn về phía anh.

Hàn Thừa Nghị như mãnh thú phát điên, quanh thân tản ra sát ý, từng bước ép sát Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi sợ hãi, theo bản năng nhanh chân muốn mở cửa đi ra. Nhưng mà, đã không còn kịp rồi.

Hàn Thừa Nghị lại gần, nhanh chóng khoá cửa, ôm cô vào lòng.

“Anh. .... Anh muốn gì?” Nhạc Tuyết Vi không có chỗ trốn, mơ hồ đoán được anh muốn làm gì! Cô đã quá quen thuộc cái biểu tình này của anh! Anh lại muốn nổi điên!

“Anh muốn như thế nào? Nhạc Tuyết Vi, anh nuông chiều em như vậy, cũng chưa mắng em đúng không? Tim em là đá sao? Sao anh làm cách nào cũng em cũng không hiểu?” Hàn Thừa Nghị rống giận, hai mắt đỏ đậm.

“Anh biết, chuyện Trần Tấn Văn là anh hiểu lắm em, nhưng anh là một người đàn ông, anh cũng biết ghen! Chuyện này không thể tha thứ sao? Còn con, anh đã nói bao nhiêu lần rồi? Anh muốn em sinh ra, giờ con đã không còn, anh cũng đau lòng như em vậy! Em rốt cuộc muốn anh làm sao?”

Khi nói lời này, ngón út bên tay trái của Hàn Thừa Nghị bị chặt đứt dường như co rút đau đớn, rõ ràng không phải đã không có cảm giác sao? Nó cũng cảm thấy oan ức sao?

“Anh có tư cách gì chất vấn tôi?” Nhạc Tuyết Vi bị anh nói đến đôi mắt cũng đỏ, anh oan ức? Người oan ức không phải là cô sao? “Tôi đã nói rồi, tôi không cần anh tốt với tôi, anh coi như chúng ta không có quan hệ, ai bắt anh nuông chiều tôi? Tất cả đều là anh tự nguyện!”

“Em!”

Hàn Thừa Nghị cau mày, ngực đau đớn.

Nhạc Tuyết Vi nước mắt rơi xuống, sau khi bị thương đã làm cô mất đi lý trí, “Anh nói không sai, tìm tôi là đá, không cảm nhận được! Anh có bao nhiêu nhu tình đều để lại cho người khác đi, không cần cho tôi, ta không cần! Hơn nữa, giữa chúng ta là một mạng người, tôi không có cách nào ở bên anh!”

“.....”

Hàn Thừa Nghị vô cùng đau đớn nhắm mắt lại, ngực như là bị người ta cắt đi một miếng thịt to.

Anh bỗng dừng dùng sức nắm cầm Nhạc Tuyết Vi, trên môi chết lặng cùng đau đớn, Nhạc Tuyết Vi đã bị anh găm cắn môi. Ngón tay anh dùng sức néo cô, ép buộc cô hé miệng, đầu lưỡi của anh ngang ngược bá đạo xông vào trong miệng Nhạc Tuyết Vi, nhanh chóng quấn lấy cô.

Thân mình Nhạc Tuyết Vi nhỏ xinh bị anh ngăn chặn dễ như trở bàn tay, đôi tay cô bị anh kiềm chế, cố định trên đầu trên cánh cửa. Cô liều mạng giãy giụa, nhưng chỉ phí công.

Hàn Thừa Nghị trên cao nhìn cô chăm chú, ánh mắt cùng thanh âm đều cực kỳ ưu thương: “Lời nói nhẩn tâm như vậy mà em cũng nói ra được? Nói cho anh, em giận anh, chuyện này không phải sự thật! Nói cho anh, em thích anh, chúng ta chỉ là có chút hiểu lầm, sẽ đi qua, đều sẽ là quá khứ!”

Không biết là môi ai bị cắn nát, trong không khí tỏa mùi máu tươi nhàn nhạt, tuyệt vọng mà ưu thương.

Ánh mắt Nhạc Tuyết Vi đen láy nhìn Hàn Thừa Nghị, trái lương tâm nói đến: “Hàn Thừa Nghị, anh nghe cho rõ, tôi không hề thích anh, đến hận anh tôi cũng không thêm! Chỉ muốn vĩnh viễn rời xa anh! A.....”

Vừa dứt lời, sống lưng cô bị đập vào ván cửa, đau giống như xương cốt đều nứt ra!

Hàn Thừa Nghị mạnh mẽ giam cầm Nhạc Tuyết Vi, càng làm cô thêm đau đớn, Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn anh, nhú mày kháng nghị, “Anh buông tay ra, đau quá!”

“Đau? Em có thể đau bằng anh không?” Hàn Thừa Nghị căn bản không dừng được! Trong đầu anh đều là Nhạc Tuyết Vi nói không cần anh!

“A.....” Nhạc Tuyết Vi nhú mày, không thể tin được đến lúc này, anh còn đối xử như vậy với cô, “Anh buông tay, buông tay.....”

Loại mùi vị này, làm thân thể cùng tinh thần đều bị động, nhưng cô ở trong tay anh, căn bản không tránh thoát được.

“Buông tay?” Hàn Thừa Nghị gương mặt thật sâu chôn ở cổ cô, dán sát trên da thịt ướt đầm hỗn hợp mồ hôi của hai người, “Anh không dùng tay, em muốn anh buông tay như thế nào? Nhạc Tuyết Vi, là em bắt đầu trước, là em trêu chọc anh, đừng mong đến nửa đường ném anh đi! Em là của anh, mặc kệ em có nguyện ý hay không, em đều là của anh!”

“Ô ô.....”

Anh đang nói cái gì? Nhạc Tuyết Vi nghe không hiểu, cô chỉ biết là anh điên rồi, giờ phút này lý trí đã không còn tồn tại nữa.

Hàn Thừa Nghị cũng rất thống khổ, tiếng nói trầm thấp lộ ra thương xót: “Đừng chia tay, em muốn thế nào cũng được, chỉ cần em không chia tay, Tiểu Tuyết.....”

Dần dần bình ổn lại, Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi nước mắt như mưa, hai mắt vô thần nhìn trần nhà, “Anh có thể buông tôi ra không?”

.....

Sau phút điên cuồng, Hàn Thừa Nghị lại khôi phục sẵn sốc Nhạc Tuyết Vi, bộ dáng thật cẩn thận, giống như cô là búp bê bằng sứ. Nhạc Tuyết Vi bất kham, nhắm mắt lại, cảm nhận được ngón tay anh cọ qua da thịt cô.

Chịu đựng chờ anh bình tĩnh lại, Nhạc Tuyết Vi đẩy anh ra, xoay người muốn đi ra ngoài.

“Em đi đâu? Không được đi, cùng anh về nhà!”

Hàn Thừa Nghị cường thế, nếu mềm không được, vậy chỉ có mạnh mẽ, chỉ cần giữ cô ở bên người là được.

Nhạc Tuyết Vi cố chấp mở cửa, chuyện vừa rồi cũng không thay đổi quyết định của cô, ngược lại càng thêm kiên định. “Hàn Thừa Nghị, nếu anh nguyện ý, chuyện lúc này, tôi sẽ không để ý. Đối với hai bên đều có lợi, phải không? Nhưng vừa rồi anh giống như đã quên. Anh không sợ tôi mang thai sao? Nhờ tôi lại mang thai, chẳng phải anh sẽ lại đau đầu nghĩ cách bỏ nó?”

“Tiểu Tuyết!”

Hàn Thừa Nghị chặn ngang, ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, vội vàng phủ nhận: “Anh chưa từng nghĩ như vậy! Em muốn sinh con, chúng ta sinh. Em đồng ý với anh, đi ra ngoài liền nói không thích hợp hiển gan, chuyện của Kiều Vũ vi, anh sẽ nghĩ cách, chỉ cần có tiền, cái gì cũng có thể làm được, được không?”

“Anh diễn đến mức nghiện rồi sao? Buông ra, tôi phải đi về chăm sóc ba.”

Vấn đề lại vòng trở về, anh diễn không mệt nhưng cô xem đã mệt mỏi.

“Tiểu Tuyết. .... Chờ thân thể ba tốt, em liền trở về, chuyện ly hôn, em đừng suy nghĩ. Anh sẽ sai người 24 giờ nhìn em, em không chạy thoát được đâu.” Hàn Thừa Nghị giữ chặt cô, cảnh cáo nói.

Nhạc Tuyết Vi nhú mi, đẩy anh ra, lười cùng dây dưa, mở cửa đi ra ngoài.

Phòng ngủ.

Tắm rửa xong, Lương Tur Văn khoác áo ngủ, trên tay cầm một cái ly, bên trong là chất lỏng màu đỏ. Một cái tay khẽ chạm màn hình trước mắt, ánh huỳnh quang chiếu vào bóng dáng anh, trác tuyệt bất phàm.

“Nhạc Tuyết Vi, 20 tuổi, khoa thiết kế trường đại học T. ....”

Lương Tur Văn miệng lẩm bẩm, ngón tay hoạt động bắt đầu lật qua một đồng ảnh chụp. Là anh mới sai người điều tra, nhưng. .... Ánh mắt anh bỗng dừng tối sầm lại, sao ảnh chụp này lại có cô và Hàn Thừa Nghị?

Nhìn bộ dáng này, Hàn Thừa Nghị đối với cô rất thân mật, bộ dáng Nhạc Tuyết Vi lại hồ hững.

Lương Tur Văn nhấp môi, buông ly rượu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng quét qua môi mỏng màu đỏ, âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ, tiểu nha đầu đã bị Hàn Thừa Nghị nhìn trúng? Nhưng không đúng, Hàn Thừa Nghị không phải coi trọng con gái hiệu trưởng trường T sao?

Mặc kệ coi trọng hay không, từ trên ảnh chụp xem, Nhạc Tuyết Vi không có tình cảm với Hàn Thừa Nghị.

Vậy trách không được Lương Tur Văn anh không màng tình cảm, phải ra tay với tiểu nha đầu! Tùy tay mở ra ảnh chụp một mình Nhạc Tuyết Vi. Ảnh này chụp lên, trên ảnh chụp Nhạc Tuyết Vi bĩu môi, hình như là đang khuyên ba. .... Biểu tình, lúc vui lúc buồn, Lương Tur Văn cảm thấy mình như say rồi.

Vốn dĩ tới thành phố T một chuyện, không phải vì Nhạc Tuyết Vi, nhưng lại không nghĩ rằng thật sự bị anh tìm được cô. Nếu vận mệnh an đã bài như vậy, anh từ chối thì đúng là có lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 199: Không Phải Còn Chưa Ký Tên Sao

Editor: Nguyễn

Một dãy số xa lạ gọi đến điện thoại của Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi có một thói quen là chỉ cần là số lạ sẽ không nghe. Cho nên, cho dù số này kiên trì gọi, cô đều coi như không thấy. Cuối cùng, chủ nhân số lạ như đoán được tâm tư của Nhạc Tuyết Vi, nên nhấn một tin nhắn tới.

“Không nhớ bạn bè quen ở nước A sao? Tôi là Sevin, cô nghe điện thoại đi.”

“.....”

Nhìn thấy tin nhắn này, Nhạc Tuyết Vi từ trên ghế nhảy lên! Trời ạ, hóa ra là Sevin? Người bắt cóc cô, bị cô mang về nhà cứu. .... Cuối cùng bởi vì Hàn Thừa Nghị đến mà nhảy cửa sổ chạy trốn?

Thật không nghĩ tới là sẽ nhận được điện thoại của Sevin? Chẳng lẽ Sevin ở thành phố T?

Nhạc Tuyết Vi cảm khái kích động, di động lại vang lên! Là sevin!

Nhạc Tuyết Vi ấn nút nghe, bình phục hô hấp, nhỏ giọng nói:

“Alo.....Sevin?”

“Ha ha.....” Lương Tư Văn sang sảng cười, Nhạc Tuyết Vi còn nhớ rõ Sevin, làm cho tâm tình của Sevin trở nên thật tốt. “Còn nhớ tôi? Chúng ta chỉ ở chung mấy ngày, tôi còn tưởng rằng, cô đã sớm quên tôi!”

“Hi hi, sao lại vậy được?” Nhạc Tuyết Vi vui tươi hơn hờ cười, lắc đầu phủ nhận, Lương Tư Văn cũng nhìn không thấy. “Bây giờ anh ở đâu? Ở thành phố T à?”

“Ừm, tôi tới thành phố T có chút việc, tôi nhớ tới cô đã nói, cô là người thành phố T, liền nghĩ có lẽ có thể tìm được cô.”

“Sao anh lại có số tôi?” Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc, sao Sevin tìm được cô?

“Ặc.....” Lương Tư Văn xoa trán, thuận miệng nói, “Tôi có cách biết, cô là ân nhân cứu mạng của tôi, đương nhiên tôi phải tìm được cô rồi.”

“Ha ha!” Nhạc Tuyết Vi cũng không để ý, “Nếu anh tới thành phố T, tôi đây làm chủ nhà, mời anh ăn cơm. Anh ở đâu? Lúc nào rảnh thì tôi mời anh ăn cơm.”

Đây chỉ là một câu nói khách sáo, không nghĩ tới Lương Tư Văn liền tiếp lời nói: “Được, tối nay tôi rảnh.”

“A?” Nhạc Tuyết Vi không dự đoán được Sevin sẽ nói như vậy, lắp bắp kinh hãi, không chuẩn bị tốt, nhưng nếu cô nói muốn mời khách, đối phương lại đồng ý, cô không thể chối từ. “Được, tối nay nhé, tôi tìm anh ở đâu?”

“Không cần đâu, tôi đến trường học đón cô, nào có đạo lý để cô đi tìm tôi?”

“Được, vậy nhé.”

Nhạc Tuyết Vi cúp điện thoại, nhìn thời gian cũng không còn sớm, thu xếp tốt cho Kiều Vạn Đông, liền đứng dậy đi tới trường học.

Lương Tư Văn hẹn 6 giờ, Nhạc Tuyết Vi đúng giờ tới, nhưng cô nhìn xung quanh, lại không có thấy Lương Tư Văn đâu. Ở trong ấn tượng của cô, Lương Tư Văn là người luôn đeo mặt nạ, hình thể hoàn mỹ giống vận động viên.

“Ở đâu nhỉ? Đến muộn sao?”

Nhạc Tuyết Vi nhỏ giọng nói thầm, chuyển động thân mình, đột nhiên thấy đối diện cô là một soái ca!

Lương Tư Văn một thân âu phục, bộ dáng hào hoa phong nhã, khác xa so với hình dáng vận động viên trong tưởng tượng của Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi chớp mắt, nhìn chằm chằm Lương Tư Văn thật lâu, nghĩ thầm, người này không phải ngày đó thiếu chút nữa đụng phải cô sao? Sao anh ta lại ở đây? Lại bị cô gặp được, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Còn nữa, sao anh ta lại cười với cô như vậy?

“Hừ!”

Nhạc Tuyết Vi xoay mặt, tiếp tục tìm Sevin.

Nhưng sao Sevin còn chưa tới? Từ từ..... Nhạc Tuyết Vi đột nhiên đứng bất động. Sevin là một soái ca, có một đôi mắt xanh biếc. Mà người này cũng là soái ca, cũng có một đôi mắt xanh biếc?

“A!”

Nhạc Tuyết Vi nhắm mắt, ảo não muốn tìm đầu hủ đập đầu! Đừng nói với cô người này là Sevin nha!

“..... Hi hi.” Nhạc Tuyết Vi chậm rãi xoay người, ảo não nhìn về phía Lương Tư Văn, hỏi dò, “Anh.....Sevin?”

Lương Tư Văn đang chờ câu nói này, rất nhanh liền gật đầu: “Đương nhiên, cô có thể gọi tôi là Sevin. Tự giới thiệu một chút, tôi là Lương Tư Văn.”

“.....” Nhạc Tuyết Vi khẽ nhếch môi, kinh ngạc nói không ra lời, Lương Tư Văn? Đây là tên thật của Sevin sao!

“Làm sao vậy?” Lương Tư Văn bị bộ dáng đáng yêu của cô làm ngửa ngáy, không tự giác nâng tay xoa đầu cô, tươi cười tràn đầy sủng nịch, “Sao ngây ngốc vậy? Tên của tôi rất kỳ quái sao?”

“Ặc, không phải!” Phục hồi tinh thần lại, Nhạc Tuyết Vi vội vàng lắc đầu, nhưng cô lại có phiền não mới, nhìn xem Lương Tư Văn ăn mặc một thân sang

quý, nhìn xe Bentley này, bà vai suy sụp, “Anh thật có tiền, tôi rất hối hận, tôi không mời anh ăn cơm nổi mắt.”

Lương Tư Văn nén cười, kéo Nhạc Tuyết Vi đến bên cạnh xe, thay cô mở cửa xe: “Lên xe đi! Lên xe rồi nói.”

Nhạc Tuyết Vi phiến não đi theo Lương Tư Văn lên xe, kết quả Lương Tư Văn mang theo cô đến Tứ quý xuân.

Bước vào Tứ quý xuân, sắc mặt Nhạc Tuyết Vi càng khó coi, miệng trề môi, ở đây ăn một bữa cơm, sẽ tốn của cô bao nhiêu tiền? Ngẫm lại chính mình cũng không mang nhiều tiền, làm sao bây giờ?

“Nghĩ gì vậy? Vào thôi! Tôi đã đặt chỗ rồi.”

Lương Tư Văn cực tự nhiên kéo Nhạc Tuyết Vi đi vào trong. Nhạc Tuyết Vi chậm nửa nhịp, mới phản ứng kịp là cô bị Lương Tư Văn kéo vào trong cảm giác này..... Sao lại thân mật như vậy?

Cảm giác không thoải mái, muốn tránh thoát, Lương Tư Văn nhìn như không để ý, nhưng lúc cô sắp tránh thoát, lại phát hiện anh ta dùng lực, cho nên cô tránh thoát không thành công.

Nhạc Tuyết Vi cảm thấy chuyện này hơi phức tạp, ngẩng đầu nhìn Lương Tư Văn: “Sevin..... Anh có thể buông tay của tôi ra không? Tôi cảm thấy, chúng ta như vậy không thích hợp. Ở thành phố T, đây là một hành động rất thân mật, chỉ có người yêu mới có thể như vậy, bạn bè không thể.”

Lương Tư Văn dừng lại, im lặng, ngay sau đó cười: “Thật sao? Ngại quá, là tôi lỗ mãng rồi.”

Cái gì! Thì ra Lương Tư Văn không biết, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy kinh ngạc đồng thời cũng thờ dài nhẹ nhõm.

“Đi thôi, tôi đã đặt chỗ ở bên trong.”

Lương Tư Văn đi sau Nhạc Tuyết Vi, cùng cô đi vào trong.

Cách đó không xa, ở cửa Tứ quý xuân, Hàn Thừa Nghị thấy một màn này rất rõ ràng. Lương Tư Văn vẫn luôn đưa lưng về phía anh, anh không thấy rõ bộ dáng, nhưng Nhạc Tuyết Vi dù hóa thành tro Hàn Thừa Nghị cũng có thể nhận ra.

Cô nói muốn ở bệnh viện chăm sóc Kiều Vạn Đông, bây giờ là như thế nào? Lại cùng một người đàn ông tới ‘Tứ quý xuân’?

Hơn nữa, người đàn ông này, thoát nhìn cũng không tồi, không giống như tiểu bạch kiểm Cừ Lễ Dương. Hàn Thừa Nghị nuôi dưỡng nhiều sát thủ như vậy, chính anh cũng có một thân công phu, chỉ nhìn người đàn ông kia cũng thấy được, người này tuyệt đối không phải hạng người bình thường!

Hơn nữa hắn còn rất che chở Nhạc Tuyết Vi! Cùng là đàn ông, Hàn Thừa Nghị chỉ cần nhìn một cái là biết kia hắn có tâm tư với Nhạc Tuyết Vi!

“Hừ!”

Hàn Thừa Nghị thờ dài, sao Tiểu Tuyết lại quen hắn? Tình địch hết người này đi lại người khác đến! Hiện tại tình huống giữa bọn họ lại không tốt, sao có thể chịu được được có người chen chân vào?

“Tam thiếu.”

Nghê Tuấn đứng ở phía sau, nhắc nhở, “Thời gian không sai biệt lắm, nên đi vào.”

Hàn Thừa Nghị hỏi: “Chuyện Tam thiếu phu nhân hẹn hò, sao ta không nhận được báo cáo?”

Nghê Tuấn bị hỏi, đây là Nghê Tuấn thất trách, trầm mặc không nói lời nào.

“Ta nuôi một đám phế vật sao? Sai bọn họ 24 giờ nhìn cô ấy, chuyện quan trọng như vậy mà không báo cáo, nuôi bọn họ để làm gì? Những người đó đều bị phạt!” Hàn Thừa Nghị không vui, tức giận.

“Dạ, Tam thiếu, thuộc hạ đã rõ.”

Hàn Thừa Nghị tâm phiền ý loạn, bởi vì nhớ thương Nhạc Tuyết Vi, toàn bộ cảm xúc đều không tốt. Vẫn luôn nắm di động không ngừng gọi điện thoại. Người xung quanh bàn ăn, tất cả đều nhìn sắc mặt của anh mà hành sự, Hàn Thừa Nghị âm trầm, mọi người nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Tất cả mọi người đều dời tầm mắt hướng về Nghê Tuấn, Nghê Tuấn cũng rất bất đắc dĩ, đêm nay Nghê Tuấn cũng tự thân khó bảo toàn, có thể làm Tam thiếu thành ra như vậy, ngoại trừ Tam thiếu phu nhân, có thể có người thứ hai sao? Nghê Tuấn cũng chưa thấy qua.

Hàn Thừa Nghị không để ý đến những người khác, đột nhiên cảm di động đi ra ngoài.

“Alo?”

Anh gọi Nhạc Tuyết Vi đã lâu, khó khăn lắm mới gọi được, nếu vẫn không gọi được, anh sẽ oanh tạc Tứ quý xuân này!

“Em ở đâu thế?”

“Tôi cùng bạn ăn cơm, có việc gì sao? Gọi nhiều như vậy, không phải sợ tôi chạy đi chứ? Yên tâm, nếu tôi đã đáp ứng rồi sẽ không chạy, anh khẩn trương như vậy làm gì?” Nhạc Tuyết Vi vào toilet, vừa thấy nhiều cuộc gọi lỡ như vậy, liền nhấc máy.

“Anh hỏi em đang ở đâu trong Tứ quý xuân?”

Hàn Thừa Nghị đè thấp thanh âm gào thét, may mắn Nhạc Tuyết Vi nói thật là tới ăn cơm, nếu cô dám nói cô ở bệnh viện, anh sẽ bóp chết cô!

Nhạc Tuyết Vi dừng lại, Sao anh biết cô ở Tứ quý xuân?

“Ồ..... Toilet.....”

“Đừng yên đó, đừng đi đâu cả!”

Điện thoại “tút tut”, Hàn Thừa Nghị nói xong câu đó cúp máy. Nhạc Tuyết Vi còn mờ mịt không biết rõ sao lại như thế, ngẩng đầu đã thấy Hàn Thừa Nghị đã đi tới chỗ cô, nhìn bộ dáng giống như anh sắp nổi điên.

“Đi!”

Hàn Thừa Nghị đi lên cầm tay Nhạc Tuyết Vi đi ra ngoài, Nhạc Tuyết Vi bị anh làm cho không thể hiểu được, phản bác nói: “Anh dẫn tôi đi đâu? Tôi đang hẹn bạn! Anh buông ra, anh lại phát điên gì vậy?”

“Điên? Đúng, anh điên! Em tra tấn anh như vậy, anh vì em mà điên rồi!”

Hàn Thừa Nghị cầm chặt tay Nhạc Tuyết Vi không buông, cắn răng hỏi: “Có đi hay không?”

“Anh đừng không nói lí! Tôi đã nói rất rõ ràng, chúng ta sắp ly hôn, chúng ta không còn quan hệ!”

“Không phải còn chưa ký tên sao? Chưa ký tên, em vẫn là vợ anh! Em dám hồng hạnh xuất tường, anh liền đánh gãy chân em!” Hàn Thừa Nghị tức giận, không nói nhiều, trực tiếp bế Nhạc Tuyết Vi đi ra khỏi Tứ quý xuân.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 200: Anh Vì Kiều Vũ Vi Như Vậy

Editor: Nguyễn

“Tam, tam thiếu?”

Tài xế nhìn thấy Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi ra, mà Nghê Tuấn không đi theo phía sau, lấp bắp kinh hãi, tình huống này là như thế nào?

“Mở cửa!” Hàn Thừa Nghị giống như ăn hỏa dược, ai gặp anh thì người đó xui xẻo.

“Dạ!”

Tài xế không nói một câu vô nghĩa, chạy nhanh mở cửa xe, Nhạc Tuyết Vi còn ở trong lòng ngực anh, liều mạng giãy giụa, “Buông tôi ra, đồ cường đạo lưu manh.”

Hàn Thừa Nghị ném Nhạc Tuyết Vi vào trong xe, phân phó tài xế: “Lái xe!”

“Đi, đi đâu ạ?” Tài xế run rẩy hỏi, tình huống này làm tài xế khó xử!

“Ngươi nói đi đâu? Về biệt thự!” Hàn Thừa Nghị rất muốn nện một quyền vào đầu tên lái xe như đầu heo này.

“Dạ.....” Tài xế bị dọa không nhẹ, giẫm chân ga, xe ‘vèo’ một cái liền đi.

Không biết tại sao, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy này tình hình thật sự rất buồn cười, nở nụ cười. “Ha ha..... Ha ha..... Ai da, cười chết ta! Sao lại buồn cười như vậy? Ha ha.....”

Nhạc Tuyết Vi cười lộ lên, đúng như tên của cô, tường vi trong tuyết, đã thuần khiết lại kiều diễm, Hàn Thừa Nghị vốn đang nổi điên bởi vậy mà nháy mắt lại xuôi xuống, ánh mắt trở nên nhu hòa, cảm lòng không đau mà cầm tay, hôn cô một cái.

“Nhà đầu hư, không thấy anh tức giận sao? Sao lại cười?”

Bị Hàn Thừa Nghị hôn, Nhạc Tuyết Vi không cười, đông cứng rút tay về, cùng anh bảo trì khoảng cách nhất định, ôm tay nhìn anh, “Không thể cười sao? Bộ dáng này của anh, giống như là đang ghen, chẳng lẽ không thể cười sao?”

Cái gì mà trầm trở khen ngợi? Rõ ràng anh đang ghen!

Hàn Thừa Nghị không có mặt mũi thừa nhận, mạnh miệng trả lời lại một cách mỉa mai: “Ghen? Thật đúng là buồn cười! Nhạc Tuyết Vi, anh chỉ muốn nhắc nhở em, em là người đã có chồng, đã trẻ thế này, cùng một người đàn ông đến đây rất dễ dàng bị người ta nói! Em không bận tâm mặt mũi, nhưng Hàn Thừa Nghị anh không thể làm vậy!”

Nhạc Tuyết Vi nâng tay hướng Hàn Thừa Nghị, nhún mày nói, “Được rồi, tôi biết rồi.”

Tôi chỉ đùa một chút, chẳng lẽ sẽ thật sự nghĩ anh ghen sao? Tôi tự hiểu được, tự biết tôi chỉ có mấy cân lượng, tôi nào có bản lĩnh làm anh ghen? Nhiều nhất cũng chỉ là Hàn tổng không chịu được đồ vật của mình bị người khác chạm vào thôi.”

Chuyện này sao lại biến thành như vậy? Hàn Thừa Nghị hồi hận muốn một phát cắn đứt đầu lưỡi! Nếu biết mạnh mẽ chống lại làm Tiểu Tuyết hiểu lầm, anh nhất định sẽ thừa nhận mình ghen tỵ.

“Tiểu Tuyết.....”

Mắt bò mới lo làm chuông thì đã chạm.

Nhạc Tuyết Vi nhắm mắt lại dựa vào cửa sổ xe, không thèm để ý tới Hàn Thừa Nghị.

Di động cô rung lên trong túi, Nhạc Tuyết Vi mới nhớ tới cô quên mất Lương Tư Văn, nhanh chóng nghe điện thoại: “Alo? Sevin..... Thật ngại quá, tôi có chút chuyện, đêm nay tôi không thể mời anh ăn cơm, hôm khác nhé! Hôm khác tôi mời anh.”

“Có việc? Không sao, cô đi đi, còn dịp khác mà. Tôi ở thành phố T nghỉ ngơi một thời gian, còn cơ hội gặp mặt, tôi ở hào phòng, nếu cô có thời gian thì gọi cho tôi, tôi hy vọng có thể gặp cô một lần trước khi rời đi.”

Lương Tư Văn thực sự không hỏi Nhạc Tuyết Vi có chuyện gì, hơn nữa còn nói rõ hành trình của anh.

Nhạc Tuyết Vi nhớ kỹ, nói có thời gian sẽ liên hệ. “Được, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh, ngủ ngon.”

Cúp điện thoại, trong xe an tĩnh quý dị, ánh mắt Hàn Thừa Nghị giống như bàn ủi dẹt trên người Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi giả vờ không phát hiện, nhắm mắt lại tiếp tục hờ hững.

“Đó là ai? Chính là người đàn ông em hẹn?” Hàn Thừa Nghị lại không chịu để yên.

Làm một sinh vật giống đực có tính công kích rất mạnh, Hàn Thừa Nghị nhảy bén người được hương vị kẻ địch, sinh ra bản năng phải bảo vệ con mồi. Tiểu Tuyết là của anh, dù là ai cũng đừng hòng mơ tưởng thọc gậy bánh xe!

Nhạc Tuyết Vi hờ hững, coi như không nghe thấy.

“Không nói lời nào? Không nói lời nào thì anh có thể điều tra, em ở bên anh lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết bản lĩnh của anh sao?” Giọng Hàn Thừa Nghị trở nên tức giận, anh lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho Nghê Tuấn.

“Alo, Nghê Tuấn, ta.....”

“Anh!” Nhạc Tuyết Vi đột nhiên mở mắt ra, đoạt di động của anh, hét lên, “Anh điên rồi, anh cho rằng anh ấy là ai? Anh ấy là người quen của tôi ở nước A, anh ấy đến thành phố T, tôi với anh ấy chỉ là gặp mặt, ăn một bữa cơm mà thôi! Chúng tôi là quan hệ trong sáng. Anh cho rằng mỗi người đều giống anh sao? Trai gái ở bên nhau là chuyện như vậy sao? Anh lạm tình, một chân đạp nhiều thuyền, đó là chuyện của anh! Đừng nghĩ tôi cũng giống anh!”

Hàn Thừa Nghị bị đoạt di động, chẳng những không tức giận, mà tâm tình của anh lại rất tốt! Anh thích Tiểu Tuyết quát anh, vô cớ gây sự với cô! Tiểu Tuyết là của anh, dù giận hay làm nũng, đều chỉ có thể làm với một mình anh!

Nhưng anh cũng không bởi vậy mà xem nhẹ chuyện vừa rồi.

“Em nói thật sao? Thật sự chỉ là ăn cơm, không có gì khác?”

“Không có!” Nhạc Tuyết Vi trừng anh một cái, quát, “Nói đúng hơn, đến ăn cũng chưa kịp ăn, anh vừa lòng chưa? Anh đừng làm bảo những người đó đi quấy rối người ta, người ta cũng không trêu chọc anh. Có nghe hay không?”

“Em ra lệnh cho anh?” Hàn Thừa Nghị tâm tình rất tốt, câu môi, chỉ cần là Tiểu Tuyết nói, anh sẽ vui vẻ đồng ý.

Nhạc Tuyết Vi thật không biết nên trả lời như thế nào, sao anh lại hỏi như vậy? Ra lệnh cho anh? Anh nói giỡn thành nghịch sao?

“Tôi ra lệnh cho anh? Tôi có tư cách ra lệnh cho anh? Tôi là gì của anh? Niềm vui mới hay tình yêu cũ? Tôi có thể ra lệnh cho anh sao?” Nhạc Tuyết Vi không kiên nhẫn nhú mi, “Ta xin anh, cầu xin anh đó?”

Lại nói sai rồi! Lần này Hàn Thừa Nghị thật muốn tát mình một cái, ngốc thật? Sao không nói một câu dễ nghe? Lại nói làm Tiểu Tuyết tức giận.

“Anh sai rồi, đều là anh không tốt, anh không điều tra, không quấy rầy..... Được không? Em nói gì, anh đều nghe hết!” Hàn Thừa Nghị hoàn toàn bại hạ trận, cùng người mình yêu đấu, chưa cần đấu đã tự thua.

Trải qua một hồi, trong lòng Nhạc Tuyết Vi cũng không chịu nổi, không cắt đứt với Hàn Thừa Nghị, tình hình càng ngày càng rối làm cô cực kỳ bức bối.

Xe tiến vào biệt thự, dừng ở cửa chính, không đợi Hàn Thừa Nghị mở cửa xe cho Nhạc Tuyết Vi, tự cô đã đi xuống, tự giác đi vào bên trong.

Trong lòng Hàn Thừa Nghị vui vẻ, vội vàng đuổi theo Nhạc Tuyết Vi, lấy lòng nói: “Em chưa anh gì, anh bảo phòng bếp làm cho em ít đồ ăn, em có muốn ăn món gì không?”

“Không cần! Tôi không đói!”

Nhạc Tuyết Vi mặc kệ anh, chẳng lẽ anh cho rằng cô và anh hòa thuận? Thật buồn cười. Vào cửa, thay giày, đi thẳng đến thư phòng trên lầu.

Hàn Thừa Nghị theo sát phía sau, đi theo cô vào thư phòng.

Nhạc Tuyết Vi tìm kiếm trên giá sách, cô không nhớ rõ cô để chứng minh thư ở đâu, nhưng cô khẳng định mình không để trong tủ khóa, hay là ở ngăn kéo?

“Tiểu Tuyết, em tìm gì thế? Anh tìm giúp em.....”

“Tìm chứng minh thư để hiến gan cho Kiều Vũ Vi” Nhạc Tuyết Vi thuận miệng đáp.

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị lại không tốt, anh không muốn để Nhạc Tuyết Vi hiến gan, dù chuyên gia khẳng định sẽ không tổn hại đến sức khỏe của cô. Nhưng lại lấy gan trong bụng Tiểu Tuyết! Cái này bảo anh sao mà chịu được?

Nhưng Nhạc Tuyết Vi kiên trì như vậy, anh không có cách nào khác. Đương nhiên, anh sớm biết, ngoài miệng cô lợi hại, nhưng kỳ thật bên trong lại tốt hơn bất kỳ ai, nếu không chuyện hiến gan lớn như vậy, cô sẽ không đáp ứng dứt khoát như vậy, thái độ còn cường ngạnh như vậy.

Yêu cô, chỉ có thể bởi vậy mà càng ngày càng nhiều.

Nhạc Tuyết Vi tìm kiếm ở ngăn kéo, đột nhiên thấy một túi văn kiện màu vàng, nói thầm nói: “Là cái này sao? Ở trong túi văn kiện này sao?”

Lúc này Hàn Thừa Nghị cũng không để ý túi văn kiện này là gì.

Chỉ thấy Nhạc Tuyết Vi mở túi văn kiện ra, bên trong lại không phải là chứng minh thư, mà là báo cáo DNA của Kiều Vũ Vi và một người đàn ông! Lúc ấy bị Hàn Thừa Nghị tiện tay để trong ngăn kéo, anh không để ý, cũng không nghĩ tới hôm nay sẽ bị Nhạc Tuyết Vi mở ra.

“Đây là cái gì?” Nhạc Tuyết Vi rút ra báo cáo, đồng thời Hàn Thừa Nghị cũng nhớ tới đó là cái gì.

“Tiểu Tuyết.....” Hàn Thừa Nghị đột nhiên có loại dự cảm xấu, cảm giác lại sắp có chuyện xấu! Nhưng tình huống trước mắt này, anh muốn ngăn cản đã không có khả năng.

Nhạc Tuyết Vi xem xong báo cáo, thần sắc thực cổ quái. Cô không cách nào hình dung cảm thụ trong lòng, nhìn đến tư liệu kia, cô á khẩu, không nói gì được! Trong báo cáo, mẫu A là Kiều Vũ Vi, mẫu B là người đàn ông trung niên giấu tên, nhưng kết quả lại là trùng khớp 99.9%?

Đây nói lên điều gì? Kiều Vũ Vi không phải chị cùng cha khác mẹ với cô sao? Nói cách khác, người cha cô hận mười mấy năm, trên thực tế không phản bội mẹ cô? Đột nhiên sự thật làm Nhạc Tuyết Vi ngạc nhiên, không có lời gì để nói!

Nhạc Tuyết Vi chậm rãi đem tâm mắt chuyển hướng Hàn Thừa Nghị, giờ báo cáo trong tay, chất vấn anh: “Sao anh có thứ này?”

“Đây.....” Hàn Thừa Nghị biết, sợ là Tiểu Tuyết lại hiểu lầm, sớm đã luống cuống, hốt hoảng giải thích, “Em nghe anh nói, lúc ấy ba em còn hôn mê, em lại vừa sảy thai, cho nên anh chưa nói, anh sợ em.....”

Giải thích hiển nhiên là phí công!

“Sợ tôi cái gì?” Nhạc Tuyết Vi cười lạnh đánh gãy Hàn Thừa Nghị, ánh mắt mang theo cừu hận căm tức nhìn anh, “Sợ tôi nói chuyện Kiều Vũ Vi là đứa con hoang ra? Hàn Thừa Nghị, anh còn muốn nói gì? Anh thật đúng là tình sâu vô cùng với Kiều Vũ Vi! Anh sợ chị ta sẽ chịu không nổi sao?”

“Tiểu Tuyết, anh.....” Hàn Thừa Nghị hết đường chối cãi, hối tiếc không kịp.

“Ha ha.....” Nhạc Tuyết Vi ngửa mặt lên trời cười to, “Anh thật là có tâm! Nếu không phải tôi phát hiện thứ này, ba tôi phải công tội danh phản bội mẹ tôi cả đời! Vì Kiều Vũ Vi, anh có nghĩ đến cảm nhận của tôi không? Anh vì chị ta như vậy, còn luôn miệng nói trong lòng chỉ có tôi? Anh muốn tôi tin anh như nào? Tôi tin anh, nhưng anh có thể tin tôi sao?”

Báo cáo bị ném về phía Hàn Thừa Nghị, trang giấy tung bay ở giữa không trung, rồi rơi xuống đất. Nhạc Tuyết Vi đau lòng mở cửa rồi đi, từ đây về sau, cô không còn chút hy vọng hảo huyền với Hàn Thừa Nghị!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 201: Âm Mưu Bí Mật Giết Hại

Editor: Bạch Nguyệt Nhạc Tuyết Vi lao ra khỏi thư phòng thì đụng phải Tô Nhạc Quân ở cửa.

Tô Nhạc Quân vừa lúc đi ngang qua thư phòng, nghe thấy âm thanh âm ĩ bên trong, liền dừng chân tựa vào cửa để nghe hai người đối thoại cho rõ.

"..." Nhạc Tuyết Vi liếc mắt nhìn Tô Nhạc Quân một cái, cô và Hàn Thừa Nghị đã muốn chạy trên tuyết lộ, cho nên cô không chào hỏi Tô Nhạc Quân mà chỉ lướt qua bả vai lao xuống lầu, ra khỏi cửa.

Tô Nhạc Quân trên mặt một bộ dáng tâm cơ thâm trầm, tính kế, mà phải là kế sách tuyệt hảo hoàn toàn loại bỏ Nhạc Tuyết Vi! Nếu không, thả hồ về rừng nhất định sẽ hậu hoạn vô cùng!

Tô Nhạc Quân trở lại phòng ngủ, gọi cho Kiều Vũ Vi ở bệnh viện.

"Alo... Đại thiếu phu nhân?" Kiều Vũ Vi nhận được cuộc gọi của Tô Nhạc Quân, thái độ cực kì cung kính, "Đã trễ thế này, có chuyện gì sao?"

"Hừ!" Tô Nhạc Quân cười lạnh một tiếng, cũng không quanh co lòng vòng, "Giọng điệu nghe không tồi, không nghĩ rằng cái gì cũng không có, lại còn rất hài lòng?"

Kiều Vũ Vi nhất thời nghe không lọt những lời này, "Đại thiếu phu nhân, tôi đã hai bàn tay trắng, Hàn Thừa Nghị cũng đã bỏ mặc tôi, bà không cần phải dùng thái độ này với tôi, tôi cũng không ngại không vừa mắt bà. Bà tìm lắm đối tượng rồi, muốn tìm bà hẳn là nên đi tìm Nhạc Tuyết Vi mới đúng."

"Hừ... Sắp chết đến nơi, vậy mà cái gì cũng không biết? Cô không phải con gái của Kiều Vạn Đông, việc này cô có biết không?" Trong mắt Tô Nhạc Quân tràn đầy khinh thường, càng thêm xem thường Kiều Vũ Vi, bắt quá, Kiều Vũ Vi càng kém cỏi, bà ta càng có lợi!

Kiều Vũ Vi luống cuống, giọng điệu thay đổi, "Đại thiếu phu nhân, người... người... người nghe ở đâu nói?"

"Xem ra là sự thật?" Tô Nhạc Quân nhú mày, tính kế trong bụng, "Tôi làm sao mà biết không quan trọng. Đừng có trách tôi không nhắc nhở cô, chuyện này Nhạc Tuyết Vi đã biết! Quan hệ giữa hai người các cô là như thế nào? Cô hại cô ta như vậy, cô nghĩ cô ta sẽ bỏ qua cơ hội tốt này sao? Cô tốt nhất nên nhanh nghĩ cách bịt miệng cô ta lại đi! Nếu để cô ta nói chuyện này cho Kiều Vạn Đông, vậy cô thật sự sẽ trắng tay."

"Này... Tại sao lại như vậy?" Thái độ Kiều Vũ Vi lập tức mềm mỏng, vâng vâng dạ dạ nói, "Đại thiếu phu nhân, vậy tôi nên làm gì? Làm thế nào tôi mới có thể bịt miệng cô ta lại?"

Tô Nhạc Quân vung tay lên, giọng nói phát ra dị thường lạnh băng, "Cô không cần phải xen vào gì cả, chỉ cần đưa cô ta đến chỗ của tôi, còn lại, tôi tự nhiên sẽ giúp cô."

"Được..." Kiều Vũ Vi tâm hoảng ý loạn đáp ứng, nhưng lúc ngắt điện thoại mới đột nhiên nhớ tới, Tô Nhạc Quân vì sao lại giúp cô? Nhưng không thể quản nhiều như vậy được, trước mắt điều quan trọng nhất là không thể để cho Nhạc Tuyết Vi nói ra thân thế của cô cho Kiều Vạn Đông, nếu không, cô thực sự sẽ trắng tay.

Ra khỏi Bán Hạ Sơn Trang, Nhạc Tuyết Vi trong đầu chỉ có một ý niệm, đó là lập tức phải đem chuyện này nói cho Kiều Vạn Đông! Cô đã hận lắm cha mười mấy năm, cha cả đời dạy học, cả đời học văn, cư nhiên lại bị Khang Tuệ Trần lừa mười mấy năm!

Trở lại bệnh viện, Kiều Vạn Đông đã ngủ thiếp đi.

Nhạc Tuyết Vi không kiềm chế được nội tâm bi phẫn, cắn răng quỳ xuống trước mặt cha cô, nước mắt hối hận không ngừng tuôn rơi.

"Cha, cha, thực xin lỗi, Tuyết Vi sai rồi... Cha, người tha thứ cho con."

Kiều Vạn Đông uống thuốc, đã an tường ngủ rồi, không nghe được Nhạc Tuyết Vi thì thầm. Nhạc Tuyết Vi cầm tay Kiều Vạn Đông, khuôn mặt trong lòng bàn tay cha mình, nước mắt không ngừng rơi, dính ướt cả lòng bàn tay Kiều Vạn Đông.

"..." Kiều Vạn Đông tỉnh lại, nhìn về phía con gái nhỏ đang quỳ gối bên mép giường, lập tức hoảng sợ, "Tuyết Vi, con sao thế? Sao lại khóc? Đừng khóc, có chuyện gì nói cho cha nghe, là Hàn Thừa Nghi bắt nạt con phải không?"

"Cha!"

Nhạc Tuyết Vi nhào vào trong lòng cha mình, hỏi một đằng trả lời một nẻo, "Cha, cha có yêu con không? Cha có thương Tuyết Vi không?"

Kiều Vạn Đông bị lời nói của con gái nhỏ chọc cho vui vẻ, cười vuốt đầu cô, "Nói cái gì ngốc thế? Cha sao lại không thương con gái bảo bối của mình?"

"Vậy Kiều Vũ Vi thì sao? Cha, nếu chỉ có Tuyết Vi, không có Kiều Vũ Vi, cha có khổ sở không?" Nhạc Tuyết Vi do dự, nội tâm thật giãy giụa, cô không biết nên đem chuyện này nói với cha như thế nào, cha có thể tiếp nhận được ư?

"Haizz... Vũ Vi tuy rằng không giống con, cha thừa nhận không thể nào quan tâm được con bé, nhưng con bé dù sao cũng là con của cha, Tuyết Vi, con thiện lương như vậy, đáp ứng cha, không cần phải tức giận với con bé, được không?"

"..." Nhạc Tuyết Vi ngừng lại, không được, hiện tại cô chưa thể nói ra chân tướng.

Cha vẫn luôn đem Kiều Vũ Vi trở thành con gái của mình, vì Kiều Vũ Vi nên mới cưới Khang Tuệ Trân! Thân thể ông còn rất suy yếu, không thể tiếp nhận được sự thật như vậy.

Nhạc Tuyết Vi hít sâu vài lần, quyết định tạm thời giấu đi. Cô gật đầu, đáp ứng cha cô, "Vâng, cha yên tâm, con sẽ không tức giận với chị ta..."

Nhưng, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng...

Kiều Vũ Vi cư nhiên hẹn muốn gặp mặt Nhạc Tuyết Vi, hơn nữa không phải ở bệnh viện, mà là ở bên ngoài.

Nhạc Tuyết Vi không biết khi gặp mặt các cô có thể nói chuyện gì, nhưng vì ngại cha đang ở một bên, cô đành phải đáp ứng cuộc hẹn của Kiều Vũ Vi.

Ra khỏi cửa, thời tiết có chút lạnh, Kiều Vạn Đông tự mình choàng khăn quàng cổ cho con gái, dặn dò, "Bên ngoài lạnh, chú ý giữ ấm, có chuyện gì thì cùng chị con nói chuyện cho tốt, chung quy là tỷ muội một ruột, người sai chính là cha, chị và con đều vô tội."

Nhạc Tuyết Vi nghe vậy, sòng mũi cay cay, ngán giọng đáp ứng, "Dạ được, con đã biết, con sẽ nói chuyện tốt với chị ta."

"Haiz!" Kiều Vạn Đông cảm khái, cả hai chị em đều cùng thích một nam nhân, đây là cái nghiệt duyên gì a?

"Đi đi thôi!"

Khách sạn Trung Đình, quán cà phê.

Quán này thiết kế rất đặc biệt, trừ cửa chính ở ngoài, còn có thêm cái cửa nhỏ ở toilet. Đây là do Tô Nhạc Quân cố tình làm cho kế hoạch "thăm hỏi", đối phó Nhạc Tuyết Vi.

Hiện tại người của Tô Nhạc Quân đã núp sẵn trong toilet, chỉ còn chờ Nhạc Tuyết Vi tới.

Cửa quán bị đẩy ra, Nhạc Tuyết Vi đi vào.

Nhưng, trong quán cổ xưa thanh lịch này, đừng nói Kiều Vũ Vi, ngay cả một bóng người cũng không có. Nhạc Tuyết Vi nghi hoặc nhìn bốn phía, chuyện này... là như thế nào?

Kiều Vũ Vi trịnh trọng hẹn cô như vậy, thế mà đến giờ vẫn chưa tới?

Nhạc Tuyết Vi không tính lưu lại đây, áo khoác cũng không cởi, đứng ngay tại đó chờ. Trên tường của quán có treo vài bức tranh, cô liền nhìn những bức tranh không có gì đáng chú ý đó.

Nhưng, ngay lúc cô chán hết sức, phía sau bỗng nhiên có người tới gần, một tay cầm khăn lông bịt mũi miệng Nhạc Tuyết Vi!

"Ừm, ừm..." Nhạc Tuyết Vi ra sức giãy giụa, lắc đầu muốn kêu lớn tiếng, nhưng cô không thể phát ra bất kì âm thanh gì! Một trận hương vị gay mũi xông vào, không biết khăn lông tẩm thứ gì, Nhạc Tuyết Vi sau khi hít vài hơi, ý thức dần trở nên mơ hồ...

Trước sau bất quá chưa đầy năm phút đồng hồ, vệ sĩ âm thầm đi theo ở ngoài cửa đã cảnh giác rất cao.

"Có nghe được âm thanh kỳ quái bên trong hay không?"

Bọn vệ sĩ liếc nhau, nhảy bèn cảm thấy tình huống không thích hợp. Tam thiếu phu nhân có bao nhiêu quan trọng đối với Tam thiếu, Tam thiếu có bao nhiêu yêu thương Tam thiếu phu nhân, bọn họ đều nhìn thấy ở trong mắt, hai ngày trước, bởi vì Tam Thiếu phu nhân ra ngoài gặp mặt cùng người khác, bọn vệ sĩ không báo cáo đúng lúc, toàn thể liền bị trách phạt.

Cho nên, bọn vệ sĩ nhanh chóng quyết định, một chân đá văng cửa quán cà phê ra, vọt vào.

Mà quán cà phê trống không, làm gì còn bóng dáng của Tam thiếu phu nhân? Trên bàn trà vẫn còn nhiệt, cư nhiên nhanh như vậy mà đã bắt người đi?

"Không tốt, toilet này có cửa nhỏ!"

"Mau báo cho Tam thiếu, số còn lại theo tôi truy tìm!"

Bán Hạ Sơn Trang, thư phòng, đèn chùm pha lê phát ra ánh sáng trắng.

Hàn Thừa Nghị đứng ở cửa kính đối mặt với tin tức, nhắm hai mắt không nói một lời. Đằng sau anh là hai hàng vệ sĩ, mỗi người đều cúi đầu, im như ve sầu mùa đông(\*). Nghe Tuấn đứng đầu, đồng dạng không dám ngẩng đầu, nhủ chặt lỏng mày.

(\*) Im như ve sầu mùa đông: Hán-Việt gọi là "Cấm nhược hàn thiên" (Cái này nói cho mọi người biết thêm)

"Hừ!"

Hàn Thừa Nghị hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên mở bừng mắt, tựa như mũi tên sắc bén cắt ngang qua bầu trời đêm. Anh nhanh chóng xoay người, ung dung thong thả đi tới, dừng ở trước người Nghe Tuấn.

"Tam thiếu, thuộc hạ thất trách!" Nghe Tuấn càng thêm cúi thấp đầu hơn.

Hàn Thừa Nghị cong môi, lưu loát tát một cái trên mặt Nghe Tuấn.

Nghe Tuấn vẫn đứng yên không nhúc nhích, khóe môi tràn ra một dòng chất lỏng đỏ tươi, nhưng anh ta một chút cũng không chớp mắt.

"Nói, tình huống hiện tại như thế nào?"

Hàn Thừa Nghị đau đớn kịch liệt, nhắm mắt lại, Nghe Tuấn là tâm phúc của anh, nếu không phải bởi vì Tiểu Tyết xảy ra chuyện, anh sẽ không đánh anh ta như vậy!

"Vâng, Tam thiếu, đã phái người ra ngoài, hơn nữa cũng đã thông báo cho nước C bên kia toàn lực tìm kiếm Tam thiếu phu nhân. Hiện nhiên trên đường đã bắt được người bắt cóc thiếu phu nhân, trước mắt không biết mục đích của bọn họ là gì. Sau đám tang bà ngoại của Tam thiếu phu nhân, thân phận của người (Nhạc Tuyết Vi) cũng đã được đưa ra ngoài ánh sáng, không ngoại trừ khả năng tổng tiền! Cũng không ngoại trừ khả năng báo thù riêng!"

Đây là điểm Hàn Thừa Nghị lo lắng nhất, nếu đối phương bởi vì thân phận Tam thiếu phu nhân mà gây bất lợi cho cô, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng!

"Tam thiếu, điện thoại từ bệnh viện, Kiều hiệu trưởng bên kia truyền đến tin tức, Tam thiếu phu nhân là sau khi nhận được điện thoại của Kiều Vũ Vi mới đi ra ngoài."

Hàn Thừa Nghị vừa nghe, cặp mắt dài hẹp đột nhiên tròng lớn, lập tức bùng lên hai ngọn lửa. Vẫn chưa chịu dừng? Là ngại lời anh nói lần trước chưa đủ đúng hay sao?

"Đi, đến bệnh viện!"

Rolls-Royce dừng tại khu phòng bệnh nội trú V.I.P dưới lầu, Hàn Thừa Nghị cấp tốc vọt lên, không có gọi Nghe Tuấn, bàn chân đá văng cửa chính ra.

Những gì vẫn nhả ả dưới vẻ bề ngoài một khắc kia đã không thể ngăn chặn được sự tức giận, là do bộ dáng thương nhân của anh quá vô hại sao? Đôi mẹ con hẳn là chưa từng nghe qua, Hàn Lão Tam anh danh hào đầu rồng của tứ đại gia tại đế đô!

"Rầm!"

Bỗng nhiên vang lên tiếng động lớn khiến cho Kiều Vũ Vi từ trong giấc ngủ tỉnh lại, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thân hình to lớn tràn ngập sát khí của Hàn Thừa Nghị đã tiến lên, một tay nhanh chóng bóp lấy cổ cô ta.

Ánh mắt sắc bén như đao, làm người ta không rét mà run.

"Thưa, Thừa Nghị... Anh làm cái gì? Khụ khụ... khụ khụ..." Kiều Vũ Vi đỡ lấy cổ, sắp ho đến nghẹt thở.

"Làm gì? Nói! Cô được ai mua? Đối phương là ai? Kiều Vũ Vi, cô nhất định phải đem một chút ân tình còn lại của tôi đối với cô xóa sạch hay sao? Tốt, tôi không ngại, nhưng cô ngàn vạn lần không nên động tới Tiểu Tyết!"

## Chương 202: Cuộc Tìm Kiếm Trên Hải Đảo

Editor: Bạch Nguyệt "Cái gì? Khụ khụ... Tôi không hiểu!" Kiều Vũ Vi dứt quãng cãi lại, cô thật sự oan uổng, cô chỉ theo lời Tô Nhạc Quân gọi điện thoại, cũng không biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì.

"Khụ khụ... buông tay... khụ khụ..."

"Tam thiếu..." Nghe Tuấn thấy Kiều Vũ Vi sắp không thở nổi, ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị vung tay ném Kiều Vũ Vi lên giường, nhưng cổ khí tức hung ác trên người anh lại không tiêu tán dù chỉ một chút. Tiểu Tuyết... rốt cục ở nơi nào?

"Tam thiếu, việc này cũng không phải việc Kiều tiểu thư có thể làm được, cô ta không có mạng lưới quan hệ rộng như vậy." Nghe Tuấn nhìn nhận vấn đề, bình tĩnh phân tích.

Không thể trách Tam thiếu, chỉ cần là việc liên quan đến Tam thiếu phu nhân, Tam thiếu không cách nào bình tĩnh.

Hàn Thừa Nghị đỡ trán, thở dài, "Đối phương trời Tiểu Tuyết bắt đi, nhất định sẽ có tin tức, nhưng ta không thể cứ chờ đợi như vậy, lập tức phát tin tức đến tứ đại gia tộc, nhờ bọn họ hỗ trợ! Nói nếu phu nhân của tôi không có việc gì, Hàn Thừa Nghị tôi sẽ đưa mỗi nhà 1% cổ phần Hàn gia."

"..." Nghe Tuấn ngẩn ra, tuy anh rõ địa vị của Tam thiếu phu nhân trong lòng Tam thiếu, nhưng nghe nói thế vẫn không khỏi khiếp sợ, 1% nghe thì không nhiều, nhưng đó là của trụ sở chính Hàn gia, 1% cổ phần cũng không phải người thường có thể tưởng tượng.

Vì Tam thiếu phu nhân, Tam thiếu cứ như vậy mà chấp tay đưa lên?

"Vâng, Tam thiếu." Nghe Tuấn cúi đầu đáp, trong mắt, trong mũi, trong lòng bỗng dâng lên một loại cảm xúc khó tả.

"Tam thiếu, có tin tức!"

Chờ đợi một đêm, đứng ngồi không yên, trắng đêm không ngủ, rốt cục cũng có tin tức của Nhạc Tuyết Vi. Mà lúc Hàn Thừa Nghị đứng lên, không biết là bởi vì quá mức kích động hay là do lao lực quá độ, bước chân có chút đứng không vững.

"Ở đâu?" Hàn Thừa Nghị một bên hỏi, một bên đi ra ngoài, "Đi, vừa đi vừa nói."

"Theo như trong tin tức là ở trên một hải đảo trực thuộc thành phố T, nhưng bởi vì hải đảo vẫn chưa khai phá, cho nên khá là hoang tàn vắng vẻ..."

Nghe được Nghe Tuấn nói như vậy, bước chân của Hàn Thừa Nghị hơi khựng lại, hải đảo hoang tàn vắng vẻ? Tiểu Tuyết bị bắt đi, nhất định là vừa sợ hãi lại vừa chịu khổ, như vậy sao có thể được?

"Máy bay trực thăng đã chuẩn bị tốt chưa?"

"Vâng, đã chuẩn bị tốt. Tam thiếu chờ một chút, phi công và các máy bay khác vẫn còn chưa tới."

"Không, tôi không đợi, tôi đi trước." Hàn Thừa Nghị lắc đầu, tiếp tục đi về phía sân bay, lòng mày nhíu chặt, trái tim như bị treo lơ lửng. Cho tới giờ cũng chỉ biết Tiểu Tuyết ở trên hải đảo, cô có bị thương không? Có khóc không? Có bị..."

Anh không dám tiếp tục nghĩ thêm nữa, anh nhắm mắt, ngồi vào máy bay trực thăng.

Tới hải đảo theo như lời Nghe Tuấn nói, Hàn Thừa Nghị mới phát hiện, phạm vi đảo lớn bao nhiêu, hơn nữa vẫn còn là hoang đảo chưa khai phá, muốn giấu người ở bên trong, không, nói tàn nhẫn một chút, hẳn là ném một người lên... tìm kiếm chắc hẳn là khó khăn dữ dội?

"Xác định là ở đây?"

"Vâng, Tam thiếu phu nhân đã được tìm thấy, những người đó đã khai, nói là sợ xử lý trên đất liền sẽ bị phiền toái, ném ở chỗ này là an toàn nhất, thứ nhất là không thể chạy trốn, thứ hai, nếu muốn tìm người mất tích cũng sẽ không tìm tới nơi này."

Trong lòng Hàn Thừa Nghị lạnh đi một chút, nhíu mày đỡ trán, nhắm mắt lại tĩnh tế suy nghĩ, cần phải nắm chặt thời gian, Tiểu Tuyết một cô gái mảnh mai như vậy, không thể chịu đựng được lâu.

Máy bay trực thăng đáp xuống đảo, Hàn Thừa Nghị mang tới không nhiều người, nhìn thấy hòn đảo như vậy, xoay người phân phó Nghe Tuấn, "Cậu trở về một chuyến, mang người cũng máy bay trực thăng khác đến đây, người khác tôi không yên tâm, cậu tự mình làm chuyện này."

"Nhưng Tam thiếu..." Nghe Tuấn do dự.

"Đừng nói nữa, nhớ giữ liên lạc."

"Vâng." Nghe Tuấn đáp ứng, lên máy bay trực thăng rồi đi, bọn họ không ai phát hiện, đồng hồ định vị trên cổ tay Hàn Thừa Nghị trượt xuống dưới, rơi vào trong góc cabin...

Hàn Thừa Nghị chỉ dẫn theo một hàng mười mấy người, hòn đảo này to lớn cách xa trong tưởng tượng, cứ tập hợp lại một chỗ như vậy thì khả năng tìm được rất nhỏ.

Hàn Thừa Nghị cố gắng khiến cho bản thân bình tĩnh lại, nhặt một nhánh cây trên mặt đất, nhứu mảy ngưng thần. Thời điểm Tiểu Tuyết xảy ra chuyện là chạng vạng ngày hôm qua, theo như người trói cô đã nói, máy bay trực thăng là từ giữa đảo ném người xuống.

Mở di động ra, lướt màn hình, tra xét một chút hướng gió đêm qua của phần hải vực này, là gió đông nam, như vậy... Hàn Thừa Nghị nhứu đôi mắt lại, cánh tay chỉ về phía phương hướng trước mắt.

"Chính là hướng kia, thu hẹp phạm vi, sau đó tắt cả tần ra, định vị vị trí, giữ liên lạc, có tin tức của Tam thiếu phu nhân thì lập tức phát tín hiệu." Hàn Thừa Nghị vẫy tay phân phó thuộc hạ.

"Vâng, Tam thiếu."

Mà lúc này, Nhạc Tuyết Vi lại đang ở đâu?

Nhạc Tuyết Vi sau khi tỉnh lại, trước mắt là một mảnh tối đen, trên đôi mắt bị mảnh vải che lại, miệng bị dán băng, tay chân cũng đều bị trói chặt bằng dây thừng, một chút cũng không thể động. Bên tai truyền đến từng trận tiếng gió gào thét, ngẫu nhiên có một hai tiếng hải âu kêu to.

Đây là ở trên biển?

Nhạc Tuyết Vi cả kinh, giãy giụa ngồi dậy, suy yếu dựa vào nham thạch trên vách. Phía sau lưng một trận ướt lạnh, Nhạc Tuyết Vi không khỏi nhứu mảy, đây là ở nơi quỷ quái nào?

Trong đầu nhớ lại một ít chuyện ngày hôm qua, Nhạc Tuyết Vi bỗng nhiên ý thức được, cô đã bị người ta bắt cóc! Cô hiện tại mắt không nhìn được, miệng không thể nói, nếm làm gì bây giờ?

Ngừng thở, đóng tai, Nhạc Tuyết Vi muốn nghe xem chung quanh có gió thổi có lay gì hay không... Nhưng chung quanh ngoài tiếng gió, tiếng hải âu, không còn thanh âm khác.

Cô rốt cục là đang ở đâu? Kiều Vũ Vi thế nhưng thiết kế đem cô trói tới đây? Mắt công cô còn tỉnh hiển gan cho cô ta, vậy mà đối phương lại hận cô không thể chết!

Làm sao bây giờ? Không thể cứ ngồi chờ chết ở đây được. Nhạc Tuyết Vi không thể nhìn cũng không thể động, chỉ có thể quỳ trên mặt đất, nỗ lực bò về phía tiếng gió lớn nhất.

Tiếng gió lớn đồng nghĩa với việc đó là địa phương trống trải.

Nhưng Nhạc Tuyết Vi không biết rằng, cô đang ở trong một huyết động ngầm rất lớn, gió thổi từ trên xuống, cửa động còn bị cành lá xum xuê che lại, nếu có người cũng sẽ không dễ dàng phát hiện.

Thân mình di chuyển một chút về phía trước, nhưng lại giống như vĩnh viễn không bò tới được bên cạnh, Nhạc Tuyết Vi cả người bị trói, rất nhanh thể lực đã không còn chống đỡ nổi.

"Phù..."

Cô quỳ rạp trên mặt đất, mũi thở hỗn hển, lồng ngực cũng vì thế mà phập phồng lợi hại, "Phù... phù..."

Nhạc Tuyết Vi giãy giụa, liều mạng muốn cử động một chút, nhưng căn bản không được. Sau khi nhận thức được điểm này, cô hoảng hốt, nước mắt từ khóe mi tràn ra, suy sụp ngã trên mặt đất.

Làm sao bây giờ? Đây rốt cuộc là nơi nào? Một loại cảm giác sợ hãi mãnh liệt tràn vào, cô có phải sẽ chết ở đây hay không?

Nghĩ đến tử vong, trong đầu cô liền hiện lên thân ảnh Hàn Thừa Nghị.

Đây là một loại phản ứng bản năng, tựa như người muốn đổi bụng rồi ăn cơm. Mặc dù người đàn ông này một chút cũng không tốt với cô, cô đã quyết định rời khỏi anh, nhưng thời điểm tuyệt vọng như này, người cô nghĩ tới vẫn chính là anh.

Thừa Nghị...

Nhạc Tuyết Vi không gọi được tên anh, chỉ có thể mặc niệm ở trong lòng. Trong đầu, hình ảnh từ lúc gặp anh ở sân bay cho đến nay từng màn giống như một bộ phim hiện lên.

Trong nháy mắt này cảm giác rất kỳ diệu.

Hàn Thừa Nghị rõ ràng gây cho cô nhiều đau đớn như vậy, nhưng khi nhớ lại hương vị, vì sao vẫn là ngọt?

Không bao lâu, tim cô bắt đầu đập rộn lên, cảm giác rét lạnh thư thủy triều nhanh chóng bao vây lấy Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi trong lòng rung mình, hồng rồi! Bệnh cũ của cô lại tái phát.

Lúc này, chạy trốn đã là vô vọng.

Cảm giác hoảng hốt càng lúc càng rõ rệt, mồ hôi lạnh cũng tuôn ra, cả người không kiềm được run rẩy, "Hừ... hừ... hừ..."

Âm thanh phát ra cũng dần dần thay đổi, Nhạc Tuyết Vi nặng nề nhắm hai mắt, nhận mệnh hôn mê bất tỉnh...

Cảnh lá sau khi ánh nắng mặt trời chiếu xuống liền bị cắt thành thiên ti vạn lữ. Hàn Thừa Nghị cẩn thận đi từng bước một trên mặt đất, đã cẩn thận như vậy, nhưng dưới chân bỗng đột nhiên trống rỗng, thân mình chợt rơi xuống.

"Chết tiệt!"

Hàn Thừa Nghị mắng một tiếng, theo đà mà rơi xuống, nhanh chóng phản ứng, bàn chân đạp lên trên vách đá, mượn lực lộn ngược ra sau, mở hai tay ra, chuyển động thành đường parabol, văng văng dừng ở trên mặt đất.

Anh rơi vào nơi nào thế này?

Thị lực của Hàn Thừa Nghị rất tốt, dần dần thích ứng với ánh sáng ảm đạm của huyết động, mới phát hiện nơi rơi vào là đâu, rõ ràng chính là một cái huyết động ngầm thật lớn.

Nhìn bốn phía xung quanh, Hàn Thừa Nghị ngạc nhiên phát hiện Nhạc Tuyết Vi quỳ rạp trên mặt đất.

"Tiểu Tuyết!"

Long trọng mừng như điên khiến cho Hàn Thừa Nghị tức khắc cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, anh chạy như bay đến, một tay bế Nhạc Tuyết Vi đã hôn mê lên.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết?”

Nhạc Tuyết Vi đã ngất đi, căn bản không thể trả lời anh.

Hàn Thừa Nghị cẩn thận ôm Nhạc Tuyết Vi vào trong ngực, trong nháy mắt cơ hồ lệ nóng doanh trùng! Điều nói người tốt sẽ được báo đáp, Tiểu Tuyết của anh lương thiện như vậy, sao có thể xảy ra chuyện?

“Cám ơn trời, cám ơn trời...”

Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi, không ngừng hôn môi cô. Vừa hôn một cái, mới phát hiện gương mặt Nhạc Tuyết Vi lạnh băng. Hàn Thừa Nghị phía sau lưng chợt lạnh, có loại dự cảm không tốt.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, em làm sao vậy?”

Hàn Thừa Nghị vỗ nhẹ vào má của Nhạc Tuyết Vi, xé đi mảnh vải đang bịt mắt và miệng cô, cõi bỏ dây thừng trói chặt cô, sờ tay chân cô, đều là một mảnh lạnh lẽo. Hai ngón trỏ, giữa đặt lên cổ tay cô, phát hiện mạch đập của cô càng ngày càng yếu.

Không tốt! Tiểu Tuyết bị bắt đi từ tối qua, nhất định là chưa ăn gì. Hàn Thừa Nghị nhanh chóng sờ về phía sau, tức khắc càng thêm ảo não, nện một quyền trên mặt đất.

Thời điểm rơi xuống vừa rồi, ba lô đã rơi mất bên ngoài!

Sớm nghĩ đến sẽ có tình huống ngoài ý muốn phát sinh, trong ba lô tự nhiên chứa không ít đồ sơ cứu, chỉ là ngàn vạn lần không nghĩ tới, giờ phút này lại mất!

Vật dụng sơ cứu, thức ăn cùng đạn tín hiệu đều không có, anh hiện tại toàn thân cũng chỉ có một điện thoại di động, một thiết bị định vị, một khẩu súng cùng một con dao. Nhưng mà, đây là ở huyết động, Hàn Thừa Nghị nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, quả nhiên không có tín hiệu!

Nâng cánh tay lên thì lại thấy..., da đầu một trận tê dại! Trước lúc xuất phát thiết bị định vị vẫn còn ở trên tay, sao bây giờ lại không thấy?

"Hàn Thừa Nghị, mày thật đúng là ngu ngốc mà!"

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết... Em mau tỉnh lại, đừng làm anh sợ!” Hàn Thừa Nghị cực kì lo lắng, đây có thể là giây phút chát vật nhất cuộc đời anh, vợ đã ở trước mắt, chẳng lẽ cứ tro mắt như vậy nhìn vợ mình cùng bản thân cùng chết ở đây hay sao?

Tội ác của anh đã đầy người, chết thì chết, nhưng... Tiểu Tuyết lại không phải như vậy, người đơn thuần thiện lương như cô, ông trời sao có thể tuyệt tình đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 203: Cắt Máu Uống

Editor: Bạch Nguyệt

Không thức ăn, không nước uống, Hàn Thừa Nghị cũng đành bất lực, anh không ngừng xoa xoa tay chân Nhạc Tuyết Vi, hy vọng cô có thể ấm áp một chút. Nhưng chứng bệnh lại không lạnh người, làm như vậy cũng vô ích.

Hiện tại việc cấp bách là cô cần phải ăn cái gì đó!

Tại nơi quỷ quái này, anh phải đi đâu tìm thức ăn cho cô? Không được, bọn họ phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này!

"Tiểu Tuyết, cố gắng kiên trì a, anh cố em ra ngoài."

Hàn Thừa Nghị bế Nhạc Tuyết Vi lên đặt ở trên lưng, ngược nhìn miệng hang động, quá cao rồi. Nếu là một mình anh, trèo lên đã khó khăn, đừng nói còn muốn cõng Tiểu Tuyết, lại còn là Tiểu Tuyết đang hôn mê, muốn trèo lên là chuyện thiên phương dạ đàm[1].

[1] Thiên phương dạ đàm – Ngàn lẻ một đêm – 天方夜谈: Ý nói những chuyện quá hoang đường, khóác lác không thực.

Hàn Thừa Nghị xoay người, ngưng thần quan sát đến tình huống bốn phía.

Nhiệt độ của hang động này rất thấp, ngoại trừ vì bề mặt thấp hơn bên ngoài, còn bởi vì nơi này có gió, hơn nữa, gió này không đơn giản chỉ là từ phía trên cửa động lưu động thổi xuống.

Nói cách khác, ngoài trừ cửa động ở phía trên, còn có một cửa vào khác, chỉ cần là chỗ gió vào thì cũng chính là cửa ra! Hàn Thừa Nghị quay đầu ra sau, mỉm cười với Nhạc Tuyết Vi, "Tiểu Tuyết, em đứng là tiểu phúc tinh[2] mà, ngay cả nơi như này cũng không vây được em. Chúng ta nhất định có thể đi ra ngoài!"

[2] Tiểu phúc tinh: dùng để chỉ những người có số mệnh tốt, mang vận may đến cho những người xung quanh.

Tìm được cửa ra, Hàn Thừa Nghị liền có nhiệt huyết, cõng Nhạc Tuyết Vi trên lưng đi về hướng gió.

Hang động rất yên tĩnh, tiếng bước chân anh đi trên mặt đất phát ra tiếng xoàn xoạt.

"Tiểu Tuyết, em có sợ không? Nếu sợ, anh nói chuyện cùng em, như vậy em sẽ biết anh ở đây, sẽ không sợ." Hàn Thừa Nghị một bên đi về phía trước, một bên cười như trẻ con, hành động này có chút nhọc trí, nhưng trước mặt người đang yêu một chút cũng không giống là giả.

"Em biết không, em chính là một tiểu bạch nhãn lang chưa lớn, anh đào tìm đào phôi đối với em như vậy, ngay cả ba mẹ anh cùng anh cả anh còn chưa đối tốt đến thế. Em cái tiểu phôi đàn[3], vậy mà thực sự nói chia tay. Anh không phải đã giải thích rồi sao? Anh và Kiều Vũ Vi thật sự không có gì, Hàn Thừa Nghị anh dám làm dám chịu, có là có, không có là không có! Còn về đứa bé..."

[3] Phôi đàn: trứng thối :))

Nói đến đứa bé, đôi mắt Hàn Thừa Nghị ươn ướt, ngón út bên tay trái vô thức cử động một chút, bản thân anh lại không có cảm giác.

"Em nghĩ anh không đau lòng ư? Đứa bé là em một nửa anh một nửa, huyết chi, em cũng là của anh. Em nghĩ xem, anh có bao nhiêu đau đớn? Em luôn là hỏi anh tại sao, anh nếu có thể nói đã sớm nói. Nhưng Tiểu Tuyết, anh thật sự không thể cho em biết. Anh kết hôn với em, là muốn cho em một cuộc sống tốt đẹp, hạnh phúc cùng anh, anh muốn xây cho em một căn nhà, muốn em hưởng thụ vinh hoa phú quý. Nhưng Tiểu Tuyết, con người anh... Mười năm này, đã làm quá nhiều chuyện xấu. Vì để Hàn gia tồn tại, có việc thiếu đạo đức nào mà anh chưa làm qua? Haha... Em nếu biết, nhất định sẽ nói anh không phải người. Không sai, Tiểu Tuyết, chính anh cũng biết bản thân không phải người.

Nhưng mà Tiểu Tuyết, anh đòi này, ngay cả bản thân cũng có thể ra tay tàn nhẫn, nhưng với em... anh luyến tiếc, không nỡ nhẫn tâm."

Nói rồi, khóe mắt tràn ra dòng chất lỏng ẩm ướt, thờ dãi, "Tiểu Tuyết, thực xin lỗi, anh thiếu em... thiếu người một đứa bé, anh, anh không có cách nào trả lại em, thực xin lỗi, anh đã thiếu em quá nhiều!"

Gió thổi lướt qua mặt, Hàn Thừa Nghị nghiêng đầu qua một bên, nước mắt được làn gió hong khô đi. Người trên lưng lại càng lúc càng lạnh lẽo, Hàn Thừa Nghị vuốt tay cô, lòng cũng theo từng tắc mà lạnh theo.

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị bắt mạch ở cổ tay Nhạc Tuyết Vi, so với vừa rồi lại càng yếu ớt hơn. Làm sao bây giờ, nếu Tiểu Tuyết không ăn chút gì đó, nhất định sẽ bị đau đầu, cơn đau đầu này sẽ mang đến hậu quả gì, anh không biết cũng không muốn biết.

Lòng nóng như lửa đốt đem Nhạc Tuyết Vi sửa lại ôm vào ngực, Hàn Thừa Nghị ngồi xổm trên mặt đất, từng đợt sợ hãi nảy lên trong lòng. Đột nhiên, cả người run mình, không còn cách nào khác, chỉ có thể như vậy.

Hàn Thừa Nghị rút con dao bên hông ra, đem Nhạc Tuyết Vi dựa vào trong ngực mình, hai tay đặt ở trước người cô. Ánh dao phản chiếu trên mặt anh, phối hợp với biểu tình kiên quyết dứt khoát lúc này của anh, người đàn ông này tán ra một loại khí chất anh tuấn đến cực hạn.

Tay phải anh nắm con dao, tay trái nâng cao lên, sau đó lưỡi dao sắc bén cắt qua tay trái, từ miệng vết thương ào ạt chảy ra dòng chất lỏng màu đỏ ảm áp.

Hàn Thừa Nghị nhanh chóng đem miệng vết thương đến bên môi Nhạc Tuyết Vi, lẩm bẩm, "Tiểu Tuyết, đây này... bên trong máu cũng có đường phân[4], em uống một chút, uống nhiều hẳn là sẽ không phải khó chịu như vậy, biết em hiện tại rất khó chịu, chỉ là hiện tại nói không nên lời có phải không?"

[4] Đường phân: Đường phân là con đường chuyển hóa chuyển glucose  $C_6H_{12}O_6$  thành pyruvate,  $CH_3COCOO^- + H^+$

Nhạc Tuyết Vi nhắm hai mắt, đôi môi dán vào cánh tay anh, máu tươi từng chút một tiến vào trong miệng cô, chậm rãi chảy từ thanh quản đến dạ dày. Hàn Thừa Nghị rất cẩn thận, động tác nhẹ nhàng, sợ cô sặc, bởi người hôn mê rất dễ bị sặc.

Cho Nhạc Tuyết Vi chút máu, sau đó lại ôm cô làm ấm, Nhạc Tuyết Vi vẫn không tỉnh lại, bắt quá mạch đập lại không có dấu hiệu suy yếu nữa, tay chân cũng không còn lạnh lẽo.

"Tiểu Tuyết, có mệt không? Nghỉ ngơi tốt rồi chúng ta tiếp tục đi."

Hàn Thừa Nghị lần nữa cõng Nhạc Tuyết Vi trên lưng, bước chân tiếp tục đi về phía trước. Càng đi, độ dốc dưới chân càng cao, xem ra là đang đi trên sườn núi, tiến lên phía trên.

Phía trước dần dần hiện ra chút ánh sáng, chiếu lên địa thế, cửa ra có lẽ là ở trên mặt đất. Hàn Thừa Nghị lập tức vui vẻ, "Tiểu Tuyết, thấy không? Phía trước có ánh sáng, chúng ta sắp đi ra ngoài rồi!"

Nói rồi, bước chân liền nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã bước tới cửa động.

Hàn Thừa Nghị một lần nữa thả Nhạc Tuyết Vi xuống ôm vào trong ngực, lại đưa miệng vết thương đến bên miệng Nhạc Tuyết Vi, "Tiểu Tuyết, em uống hai lần nữa, nơi đây là hoang đảo, anh không biết tình huống bên ngoài như thế nào, phòng ngừa vạn nhất anh bị cái gì cản, muốn cho em hai ngụm cũng không được."

"Tốt, đủ rồi chứ? Đủ rồi, đủ rồi thì chúng ta nỗ lực hơn, đi ra ngoài a!"

Hàn Thừa Nghị tự hỏi tự đáp vui vẻ vô cùng, ngữ khí kia hoàn toàn là ở một đứa trẻ.

Cõng Nhạc Tuyết Vi trên lưng đi tới cửa động, sợ cành cây quét qua làm cô bị thương, cố ý đem cô sửa lại ôm vào trong lòng ngực, dùng cái ôm che chắn cho cô.

Rốt cục, hai chân Hàn Thừa Nghị dừng ở cửa động, trước mặt là một mảnh đất rộng lớn.

"Tiểu Tuyết, ra ngoài rồi!"

Hàn Thừa Nghị một bên nói một bên cúi đầu nhìn Nhạc Tuyết Vi, sắc mặt cô tốt lên rất nhiều, xem ra là máu anh đã phát huy tác dụng, như vậy thật tốt.

Đây là một con đường dốc, Hàn Thừa Nghị cõng Nhạc Tuyết Vi từ lòng đất đi lên, tiếp tục hướng phía trước đi xuống thêm vài bước sẽ trực tiếp tới bờ biển, Hàn Thừa Nghị trong lòng vui mừng, nơi đó tầm nhìn thoáng đãng, cho dù không có thiết bị định vị, Nghe Tuấn muốn tìm thấy bọn họ cũng dễ dàng hơn nhiều.

Đương lúc Hàn Thừa Nghị chuẩn bị ôm Nhạc Tuyết Vi đi xuống, lại không phát hiện trên nhánh cây hai bên có rắn đang tới gần bọn họ.

Có lẽ rắn nghe được mùi máu trên cánh tay Hàn Thừa Nghị, sau đó nó liền cắn một ngụm lên trên miệng vết thương của anh.

"Ai da!"

Hàn Thừa Nghị ăn đau, bỗng nhiên phản ứng lại, muốn vùng cánh tay ra, nhưng Nhạc Tuyết Vi vẫn còn ở trong lòng ngực anh! Vì thế một tay đỡ lấy

Nhạc Tuyết Vi, cánh tay trái hùng hăng vung lên ném con rắn ra, hai chân đạp lên thân hình dài bảy tấc của nó, đè mạnh hai ba lần, con rắn liền mất đi sinh khí.

Nhưng Hàn Thừa Nghị lại cảm giác không được tốt, sau một lát, đầu của anh bắt đầu choáng váng. Không xong, đây là rắn độc!

"Tiểu Tuyết..."

Hàn Thừa Nghị trước khi mất đi tri giác cố gắng dùng hết sức đẩy Nhạc Tuyết Vi xuống dưới sườn núi, trên mặt đất này quá nguy hiểm, không biết có còn con rắn độc thứ hai nào hay không, Tiểu Tuyết từ nơi này trượt đến bờ biển, ít nhất không cần lo lắng điểm này.

Anh chỉ kịp tự hỏi đến đó, trước mắt liền tối sầm, thân hình cao lớn mạnh mẽ ngã xuống mặt đất, bất tỉnh nhân sự...

Nhạc Tuyết Vi từ trên sườn núi rơi xuống, trực tiếp lăn tới gần bờ biển, nước biển không ngừng đánh lên người cô, nhưng cô vẫn không có nửa điểm đau hiệu tỉnh lại.

Cách đó không xa, một chiếc thuyền cũ nát nhập cư trái phép vừa lúc chạy qua.

Trên thuyền là một người đàn ông trung niên cầm kính viễn vọng trong tay, bỗng nhiên phát hiện thấy Nhạc Tuyết Vi đang nằm gần bờ biển.

"Ê... Mau xem mau xem, bên kia có người!"

"Đi, có người thì sao? Kệ bà nó!"

"Không phải a! Đại ca anh xem, hình như là con gái!"

"Cái gì? Con gái?" Một người khác nghe xong, tinh thần lập tức tỉnh táo, đoạt lấy kính viễn vọng, duỗi dài cổ nhìn về phía bờ biển, vừa nhìn vừa tham lam cười, "Hà hà! Quả thật là con gái!"

"Mau ghé thuyền vào nhìn xem nhan sắc thế nào. Nhanh lên!"

"Ừ..."

Thuyền nhập cư trái phép đổi phương hướng, chạy tới nơi Nhạc Tuyết Vi nằm gần bờ biển. Rất nhanh đã tới bờ, hai gã đàn ông trung niên nhảy xuống, chạy tới chỗ Nhạc Tuyết Vi.

"Ha ha... Không nghĩ tới còn có chuyện tốt như vậy! Lần này được gửi tới hàng tốt rồi! Nhìn xem có còn sống hay không?"

Hai người ngồi xổm xuống xem xét mạch đập và hơi thở của Nhạc Tuyết Vi, tham lam trong mắt càng sâu, "Còn sống! Có lẽ không cần thận bị rơi xuống biển, mặc kệ, trước đem lên thuyền, đừng tới chúng ta, coi như cô ta xui xẻo!"

Hai người hợp lực, đem Nhạc Tuyết Vi đang hôn mê lên thuyền.

Mà lúc này, Nghê Tuấn đang đứng ở nơi máy bay trực thăng đáp xuống, vẻ mặt nghiêm túc chất vấn cấp dưới, "Tam thiếu đâu?"

"Không biết, là Tam thiếu bảo chúng tôi tách ra, nói như thế càng dễ tìm hơn..."

"Cư nhiên lại nói với tôi không biết? Thiết bị định vị đâu? Cũng vô dụng?" Thanh âm Nghê Tuấn lạnh băng.

"Không biết a, tách ra mới phát hiện căn bản không thu được tín hiệu của Tam thiếu..."

Chát! Nghê Tuấn giơ tay lên, một cái tát đập xuống trên mặt người anh em, "Tất cả đều là phế vật! Phi công bay lên trời tìm, dưới mặt đất cũng đừng ngừng tìm kiếm!"

"Vâng!"

Ánh sáng ánh đèn chiếu xuống, rốt cuộc tìm thấy Hàn Thừa Nghị trên sườn dốc gần bờ biển.

"Tam thiếu!" Nghê Tuấn nhanh vọt lên, đỡ lấy Hàn Thừa Nghị, lúc này môi Hàn Thừa Nghị đã thâm tím, hàm răng cắn chặt, thậm chí cả mắt cũng nhắm chặt thành một đường thẳng.

Tình huống này, người khác có thể không rõ, nhưng Đệ Nhất Sát Thủ Nước C Nghê Tuấn đã trải qua vô số sinh tử rèn luyện sao có thể không rõ? Tam thiếu đây là bị trúng độc!

Sao lại thế này? Với bản lĩnh của Tam thiếu, sao có thể sẽ nằm chết vật ở đây? Ba lô trên người cũng sớm không có tung tích. Còn có, Tam thiếu phụ nhân đâu? Tam thiếu không tìm được Tam thiếu phụ nhân? Đây... Tam thiếu không tìm được Tam thiếu phụ nhân sao có thể khiến cho bản thân ngã xuống?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 204: Cực Kỳ Nguy Hiểm

Editor: Bạch Nguyệt Làn nữa tỉnh lại, trên đôi mắt vẫn bị mảnh vải che, một mảnh đen nhánh như cũ, băng dán trên miệng vẫn còn nguyên, tay chân bị dây thừng trói chặt.

Nhạc Tuyết Vi có chút hoảng hốt, cô bị sao vậy? Vừa rồi cảm thấy khổ sở như sắp chết, như thế nào đột nhiên tỉnh lại, hơn nữa cũng không cảm thấy khó chịu dù chỉ một chút?

Nhưng sao trong miệng lại nồng nặc mùi máu tươi thế này?

Không có thời gian tự hỏi nhiều, Nhạc Tuyết Vi nghe thấy có âm thanh người nói chuyện, đại khái khoảng cách có chút xa, thanh âm hơi nhỏ, nhưng vẫn có thể nghe rõ ràng.

"Con bé kia phải làm sao bây giờ? Giấu ở trên thuyền, mang đi? Hay lên thành phố T rồi đem bán?"

"Mày bị ngu à? Vùng biển này thuộc quản lý của thành phố T, con bé này xảy ra chuyện ở chỗ này, phần lớn khả năng nhà ở thành phố T! Sao có thể đem lên thành phố T bán? Qua hai ngày nữa bọn buôn lậu người tới đây, chúng ta sẽ đem bán, làm cho bọn họ kéo đến nước ngoài đi, diện mạo của con nhỏ này, nhất định có thể bán được giá cao!"

"Việc này, việc này cũng đúng a! Chỉ sợ đêm dài lắm mộng, chúng ta nhập cư trái phép đấy!"

"Mày nhát gan? Con nhỏ này lớn lên xinh đẹp, mày đã bao giờ gặp qua cấp bậc này hay chưa? Gan nhỏ còn muốn phát tài? Hết thầy cứ nghe tao!"

"Ồ ồ, được!"

.....

Nhạc Tuyết Vi nghe xong cuộc đối thoại này, mồ hôi lạnh tuôn ào ạt, làm sao bây giờ? Cô đã gặp phải bất cóc thật? Hơn nữa cô còn là người bị bắt cóc, bọn họ còn muốn đem cô bán cho bọn buôn người!

Nghĩ lại sự việc đã trải qua, sống lưng Nhạc Tuyết Vi thoáng lạnh lẽo, là Kiều Vũ Vi! Hay cho một phụ nữ ngoan độc, vì Hàn Thừa Nghị mà ra tay với cô?

Trong đầu Nhạc Tuyết Vi giật mình. A... rất có khả năng Kiều Vũ Vi đã biết được sự việc về thân thể của cô ta! Sợ cô nói cho Kiều Vạn Đông nên chó cùng rứt giậu, dùng loại chiêu tàn nhẫn này!

Không được, cô không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, không thể để mưu đồ của Kiều Vũ Vi thực hiện được!

Trong đầu tính toán, bên tai lại truyền đến tiếng bước chân, cuối cùng dừng lại, đứng ở trước mặt cô. Mảnh vải trên mắt được tháo xuống, băng dán trên miệng cũng gỡ ra, Nhạc Tuyết Vi chậm rãi mở mắt, nhìn đến khuôn mặt đáng khinh của nam tử trung niên đang cầm trong tay chén com trước mặt.

"Đây, ăn đi!"

Nội tâm Nhạc Tuyết Vi sợ hãi muốn sống, to gan nói, "Ông trói tay tôi, tôi ăn như thế nào?"

"Ha!" Nam tử trung niên sừng sốt, "Không nghĩ tới lá gan của tiểu nha đầu này không nhỏ. Người bị chúng tao trói mà còn giống như mày cũng không thấy nhiều lắm! Thôi được, tao cởi trói cho mày, mà cho dù mày có chạy cũng không thoát!"

Nam tử trung niên cởi trói hai tay Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi vội đón lấy chén com, cầm đũa lên ăn. Cô tin tưởng trong com này không có bỏ thuốc, cô đã ở trong tay bọn họ rồi, bọn họ không cần phải lại bỏ nữa. Hơn nữa cô muốn ăn com, ăn no mới có sức chạy!

"Có nước không?"

Nhạc Tuyết Vi ăn com xong, ngẩng đầu nhìn trung niên nam tử.

"Có! Chờ!"

Nam tử trung niên bật cười, rót chén nước đưa cho Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi cầm ly nước, cúi đầu, ánh mắt đen láy không ngừng chuyển động. Làm sao bây giờ, hiện tại phải làm sao bây giờ? Cô muốn bỏ chạy, ở lâu chỗ này một phút lại nguy hiểm hơn một phần! Ngần cổ uống nước xong, Nhạc Tuyết Vi lại trấn định nói tiếp,

"Tôi muốn đi toilet."

"Mày..." Lòng mày của trung niên nam tử nhú lại, có chút không kiên nhẫn, "Thật phiền toái! Sao lại nhiều chuyện như vậy!"

Đi! Toilet không có ở bên này."

Nhạc Tuyết Vi chỉ chỉ hai chân bị trói của mình, "Tôi có thể gỡ nó ra không? Có nó tôi không đi được."

Trung niên nam tử thấp giọng thờ dài, hung tợn quát Nhạc Tuyết Vi, "Nói cho mày biết, mày đừng có ra về với tao! Nơi này là biển, mày không chạy thoát được đâu!"

Nhạc Tuyết Vi thức thời gật đầu, "Tôi biết, tôi không chạy, tôi thật sự muốn đi toilet."

"Thật phiền toái!" Trung niên nam tử oán giận nói một câu, "Gỡ ra! Đi với tao!"

Sau khi gỡ bỏ dây thừng trói chặt chân, Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng đứng lên, thân thể cử động một chút, còn tốt, cơ thể còn cử động được, không có vấn đề khác.

"Đi thôi! Phải đi xuyên qua boong tàu. Nhanh lên!"

Nhạc Tuyết Vi đi theo phía sau trung niên nam tử ra ngoài khoang thuyền. Đưa mắt nhìn qua, biển mênh mông rộng lớn, quả nhiên đúng như lời nam tử trung niên nói, cô thật đúng là không có đường trốn. Nếu cứ như vậy nhảy xuống, không biết có còn sống mà bơi vào bờ hay không?

Nhảy, hay không nhảy?

Nếu không nhảy, như vậy chờ đợi cô chính là bị bọn buôn người bán ra nước ngoài. Nhảy, còn còn có một đường sống!

Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng động não, thời gian không nhiều, không thể đợi cô cẩn thận suy nghĩ, đoạn đường từ boong tàu chỉ ngắn như vậy, nếu bây giờ không nhảy sẽ không còn cơ hội! Sau khi hạ quyết tâm, Nhạc Tuyết Vi lựa chọn nhảy! Nam tử trung niên đi ở phía trước, Nhạc Tuyết Vi đang đi ở phía sau thì đột nhiên thay đổi phương hướng, chạy tới lan can thuyền.

Trung niên nam tử nghe được động tĩnh, nhanh chóng xoay người nhìn qua, nhưng Nhạc Tuyết Vi đã tới đến bên cạnh lan can thuyền.

"Ê! Con nhỏ chết tiệt, mày làm cái gì vậy? Nơi này là biển, mày cho dù có nhảy xuống cũng không chạy được!"

Trong khi trung niên nam tử còn đang chửi ầm lên, Nhạc Tuyết Vi đã trèo qua lan can, "phấn đấu quên mình" thả người nhảy xuống mặt biển.

Nam tử trung niên chạy đến bên lan can, chỉ nhìn thấy một trận bọt nước nổi trên mặt biển, ánh đèn yếu ớt chiếu xuống, căn bản không nhìn thấy bóng dáng Nhạc Tuyết Vi.

"Sao lại thế này?"

"Con nhỏ kia nhảy xuống biển?"

"Cái gì? Mày trông người thế nào vậy? Có một con nhóc cũng không trông được?"

"Tao, tao đâu có biết là gan con nhỏ này lớn như vậy, biển lớn vậy mà cũng dám nhảy! Hiện tại phải làm sao bây giờ?"

"Cái gì mà làm sao bây giờ? Nhảy xuống tìm... Chỉ là một con oắt con, có thể bơi được bao xa! Mau!"

.....

Nhạc Tuyết Vi nhảy xuống biển, nước biển lạnh đến thấu xương, nhưng cô buộc phải nỗ lực để bản thân chìm xuống, nếu không những người đó nhất định sẽ phát hiện ra cô. May mà thời điểm cô còn ở trường đại học đã từng là thành viên của câu lạc bộ lặn, bởi thế mà cô rất có ưu thế ở phương diện lặn xuống nước.

Tuy không có trang bị gì, nhưng Nhạc Tuyết Vi tự tin có thể kiên trì lâu hơn những người này.

Dưới đáy biển, Nhạc Tuyết Vi từng chút một bơi đến bờ biển, có thể nghe thấy thanh âm những người đó nhảy xuống biển tìm cô. Nhạc Tuyết Vi rất nóng vội, nếu cứ tiếp tục như vậy, thể lực của cô sẽ tiêu hao hết!

Nhưng, ông trời không tuyệt đường người...

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng còi cảnh sát. Là cảnh sát biển! Nhạc Tuyết Vi vui mừng, nhanh chóng cử động tay chân trôi lên mặt nước.

Trên mặt biển một mảnh táo tấp, Nhạc Tuyết Vi có thể thấy được, cảnh sát biển quả nhiên đã nghe được động tĩnh mà chạy tới.

“Cảnh sát, cảnh sát. ....”

Nhạc Tuyết Vi cố gắng hướng cảnh sát biển giờ cao tay. Cô có thể nhìn thấy những người bắt cóc cô nhìn qua như hồ rình mò, nhưng, hiện tại cô không sợ.

"Mau, bên kia có người! Mau lái qua!"

Bởi vì cảnh sát biển đến kịp lúc, Nhạc Tuyết Vi được cảnh sát cứu lên thuyền, hơn nữa lập tức được đưa tới bệnh viện.

“Bác sĩ, xin hỏi ta có thể đi được chưa?”

Nhạc Tuyết Vi vội vàng muốn nhìn thấy cha mình, mẹ con Kiều Vũ Vi và Khang Tuệ Trân quá ác độc, đã đến nỗi phát rồ rồi, bọn họ nếu có thể hại cô, vậy cũng là có thể hại Kiều Vạn Đông, cô hiện tại càng thêm lo lắng cho an nguy của cha cô.

"Hiện vẫn chưa có báo cáo, chúng tôi chịu ủy thác của cảnh sát, phải bảo đảm cô khỏe mạnh."

Bác sĩ hướng cô vẫy tay, ý bảo cô ngồi xuống.

Bởi vì còn có cảnh sát đi cùng cô, Nhạc Tuyết Vi không còn cánh nào khác, chỉ có thể ngồi chờ báo cáo.

Báo cáo cuối cùng cũng ra tới, bác sĩ cười cười nói, “Thân thể rất tốt, không có vấn đề gì, chỉ là, cô mang thai đã được ba tuần, ở trong biển thời gian dài như vậy cũng không tốt lắm. Trở về phải chú ý giữ ấm, lần đầu mang thai, phải đặc biệt chú ý.”

“.....” Nhạc Tuyết Vi vốn dĩ cho rằng không có việc gì, cảm báo cáo là có thể đi rồi, nhưng hiện tại, cô lại ngốc lảng.

Bác sĩ vừa rồi nói cái gì? Là cô nghe lầm sao? Cái gì mà mang thai ba tuần? Cái gì mà lần đầu mang thai? Chẳng lẽ cô lại... Nhạc Tuyết Vi không thể tin việc này là thật, vội vàng mở báo cáo sức khỏe ra kiểm tra. Thành linh trên một tờ trong đó viết: Mang thai đầu, ba tuần.

Nhạc Tuyết Vi nhắm chặt hai mắt, trong đầu nhớ lại một lần đến bệnh viện kiểm tra kia cùng Hàn Thừa Nghị, không nghĩ rằng, vậy mà một từ thành sấm!

Cô nhanh như vậy đã lần nữa mang thai con của anh?

“Tiểu thư? Tiểu thư? Chúng ta còn cần phải trở về đồn cảnh sát lấy lời khai, có thể đi rồi chứ?” Một bên cảnh sát mang cô đến thúc giục cô.

Nhạc Tuyết Vi mờ mịt gật đầu, thu báo cáo lại, theo cảnh sát đến đồn lấy lời khai.

Từ đồn cảnh sát ra ngoài, Nhạc Tuyết Vi do dự hồi lâu, hiện tại cô mang thai, tình huống lại bất đồng so với trước kia. Làm sao bây giờ? Chuyện này có nên nói cho Hàn Thừa Nghị hay không? Cô tuy rằng ngoài miệng nói không tin anh, hận anh... Nhưng miễn là lời anh nói, cô đều nhớ rất rõ ràng.

Anh từng nói qua, anh là có khổ tâm bất đắc dĩ mới bảo cô bỏ đứa bé đi. Hơn nữa, sau lại, anh cũng đã nói, nếu cô muốn đứa bé, anh cũng nguyện ý muốn.

Hiện tại, đứa nhỏ này đột nhiên ở trong bụng cô, đến tột cùng có nên nói cho Hàn Thừa Nghị hay không? Có nên cho anh một cơ hội nữa hay không? Có lẽ, cô có thể thử tin tưởng anh một lần nữa, có lẽ đứa nhỏ này thật sự sẽ làm quan hệ giữa bọn họ biến chuyển?

Nói đến cùng, Nhạc Tuyết Vi là luyến tiếc Hàn Thừa Nghị. Mặc dù cô đã nhiều lần phủ nhận rằng bọn họ đã không còn khả năng.

Nhạc Tuyết Vi hạ quyết tâm, quyết định đi tìm Hàn Thừa Nghị.

Nhưng di động của cô đã bị ngâm trong nước biển nên không thể dùng được, ví tiền cũng rơi mất, chỉ có túi quần jean còn một ít tiền lẻ.

Nhạc Tuyết Vi dừng ở ven đường cửa hàng tiện lợi gọi vào dãy số của Hàn Thừa Nghị, nhưng sự tình lại không thuận lợi như cô dự đoán.

Di động Hàn Thừa Nghị không gọi đến được, đầu dây bên kia luôn nhắc: Thuê bao không liên lạc được.

Nhạc Tuyết Vi sốt ruột, làm sao bây giờ? Không gọi cho Hàn Thừa Nghị, như vậy cũng chỉ có thể gọi cho Nghê Tuấn. Nhưng số của Nghê Tuấn cô sao có thể nhớ rõ được!

Bất đắc dĩ, cô đành buông điện thoại. Không còn cách nào, nơi này gần biển, ngay cả xe cũng không gọi được, phải đi vào thành phố xem tình hình thôi!

Mà cùng lúc này, Hàn Thừa Nghị đang được đưa vào phòng cấp cứu.

Nghê Tuấn đầu đầy mồ hôi đẩy giường bệnh, trên mặt là biểu tình hoảng loạn chưa từng có.

"Bác sĩ, mau!"

“Tình huống như thế nào?”

“Trúng độc rắn, không biết là loại rắn gì!”

“Bao lâu rồi?”

“Phòng chừng khoảng năm đến sáu tiếng đồng hồ!”

"Sao bây giờ mới đưa tới đây? Mau... Mời trưởng khoa gây tê tới!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 205: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

"Thời gian trúng độc quá lâu, hàm lượng độc tố trong máu đã quá cao. Haizzz, thật sự là không xong!"

"Trưởng khoa, có thể sử dụng thuốc kháng sinh không?"

Trong phòng cấp cứu, trưởng khoa khám nhanh và trưởng khoa gây mê tập trung lại một chỗ, trên mặt đều giăng đầy mây đen. Người trúng độc này, nếu giống như những người bình thường khác thì phần lớn khả năng anh ta không giữ được mạng sống.

Trúng nọc độc, mà vết cắn lại mang độc tính cao, thời gian dài đến năm, sáu tiếng, thuốc giải độc bình thường cơ bản không đạt được hiệu quả giải độc.

Mà lúc này, muốn cho bệnh nhân sống sót, nhất định phải bí quá hóa liều, sử dụng toa thuốc kháng sinh phức tạp. Dùng thuốc gì, loại nào, liều lượng bao nhiêu, tất cả đều liên quan đến việc bệnh nhân có thể sống sót hay không, đây quả thật là khảo nghiệm kiến thức dược lý và kinh nghiệm lâm sàng của bác sĩ gây mê.

Chỉ cần một người không cẩn thận, một li sai lầm, có thể sẽ làm gia tăng tốc độ tử vong!

Thông thường, bác sĩ sẽ bảo người nhà ký tên, đồng ý dùng thuốc, sau đó có trách nhiệm chịu 50% nguy cơ trúng độc chết, hơn nữa, nếu có thể cứu sống, nhưng bởi vì đã sử dụng thuốc kháng sinh nên sẽ sinh ra tác dụng phụ gì, không ai có thể đoán trước.

Đây quả thật là tới đoạt người ở địa phủ với Diêm Vương!

Nhưng, ngày hôm nay trúng độc, không phải là người bình thường, Viện trưởng cùng Thị Trưởng đều đã tới, đang ngồi ở phòng khách quý chờ kết quả chẩn đoán của bọn họ, nói cách khác, người này nhất định phải sống!

Mà làm bác sĩ, không ai có thể nắm chắc làm được cam đoan này.

Vài vị trưởng khoa sắc mặt càng lúc càng khó coi, "Thời gian cấp bách, không thể tiếp tục đợi... Kéo dài chỉ khiến công việc khó khăn hơn! Tiếp tục theo toa thuốc của tôi, y tá trưởng, chuẩn bị tiêm..."

"Vâng, trưởng khoa!"

Trong phòng cấp cứu là một trận rối ren, bác sĩ y tá thực hiện nhiệm vụ của mình, chỉ nghe thấy tiếng bước chân, giọng nói kê toa thuốc của bác sĩ, tiếng cảnh báo lạnh của thiết

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 206: Lời Thề Ứng Nghiệm

Editor: Nguyễn

“A.....”

Tay Tô Nhạc Quân đột nhiên dừng lại, cho rằng Hàn Thừa Nghị tỉnh lại, rất khiếp sợ, bèn buông tay ra, cả người cũng lui về phía sau.

Nhưng người trên giường bệnh lại không có dấu hiệu tỉnh lại, chỉ là vô thức giãy giụa.

“Lão Tam? Lão Tam?”

Tô Nhạc Quân thử thăm dò, tới gần lần nữa, Hàn Thừa Nghị nhắm chặt mắt, cả người bắt đầu run rẩy, miệng lẩm bẩm, không biết đang nói cái gì.

“Cái gì..... Lão Tam, chú nói cái gì?”

Tô Nhạc Quân che ngực, lấy can đảm tiến lên chậm rãi tháo ống thở trên mặt Hàn Thừa Nghị, lỗ tai tiến đến bên miệng anh, tập trung lắng nghe.

Hàn Thừa Nghị lúc này sốt cao không giảm, trên miệng nổi lên một tầng da màu trắng, không ngừng nói: Tiểu Tuyết, đừng sợ, anh mang em đi.....

Lặp đi lặp lại mấy chữ này.

“A!”

Tô Nhạc Quân nghe rõ ràng chính xác, nhanh chóng bưng kín miệng, hoảng sợ mở to hai mắt. Bà ta không thể tin nhìn Hàn Thừa Nghị, suy nghĩ ý tứ trong lời nói của anh. Rốt cuộc Hàn Thừa Nghị có ý gì?

Hàn Thừa Nghị vì tìm nha đầu chết tiết kia mà tự mình đi hải đảo, nhưng không phải nói không tìm được người sao? Nhưng bây giờ Hàn Thừa Nghị nói thế là sao? Hàn Thừa Nghị bảo Nhạc Tuyết Vi đừng sợ, mang cô ta đi?

Không phải Hàn Thừa Nghị đã tìm được nha đầu chết tiết kia rồi chứ?

Tô Nhạc Quân chấn động, hiện ra thần sắc oán độc. Không nghĩ tới, không có cách nào trả thù Hàn Thừa Nghị! Không được, phải nghĩ biện pháp thừa thắng xông lên, bây giờ Hàn Thừa Nghị hôn mê bất tỉnh là thời cơ tốt nhất, nếu chờ Hàn Thừa Nghị tỉnh lại, bà ta sẽ không làm được gì!

Nhất định phải để Hàn Thừa Nghị ném thử cái gọi là đau khắp toàn thân, đau đớn muốn chết!

“Hàn Thừa Nghị, đừng chớ có trách tôi tàn nhẫn, chỉ trách lúc trước chú quá tàn nhẫn với tôi!”

Tô Nhạc Quân nhìn Hàn Thừa Nghị, trong mắt nổi lên một tia bi thương, “Chú cứ nằm ở đây, chú không ra tay được, tôi giúp chú xuống tay!”

Cũng không biết nguyên nhân gì, Hàn Thừa Nghị đột nhiên mãnh liệt giãy giụa ngồi dậy, đôi mắt bỗngưng mở to, sáng ngời nhìn chăm chăm Tô Nhạc Quân, rồi sau đó giống như điên rồi, bóp chặt cổ bà ta.

“A..... Khụ khụ khụ..... Lão Tam, chú điên rồi!”

Tô Nhạc Quân gian nan giãy giụa, sắc mặt dần dần không tốt, “Người đâu..... Khụ khụ khụ..... Cứu mạng.....”

Đúng lúc đó, bác sĩ, y tá tiến vào, Nghê Tuấn cũng đi theo vào.

Hàn Thừa Nghị vừa thấy nhiều người như vậy, tức khắc càng trở nên điên cuồng, giống như không quen biết bất kỳ ai, gắp người liền đánh, kim truyền dịch trên tay đã sớm đâm vào da thịt, máu tươi ào ào chảy ra.

“Tam thiếu!” Nghê Tuấn kinh hãi.

“Mau khống chế bệnh nhân, tác dụng phụ của thuốc đấy! Y tá trưởng, giữ chặt tay chân, nhanh lên!”

Trong phòng nhất thời trở nên rối ren.

Nghê Tuấn kéo Tô Nhạc Quân ra, thần sắc âm ngoan, “Đại thiếu phu nhân, phu nhân đã làm gì? Đừng tưởng rằng người là đại thiếu phu nhân mà Nghê Tuấn không dám làm gì, chủ tử của Nghê Tuấn chỉ có mình Tam thiếu!”

“Hừ.....” Tô Nhạc Quân chột dạ sờ cổ, cười, “Ta làm gì? Ngươi thật nực cười, không nghe thấy bác sĩ nói sao? Đây là tác dụng phụ! Liên quan gì đến ta chứ? Biết ngươi là chó rồi! Là chó mà cũng đắc ý sao?”

“Bà!” Khóe mắt Nghê Tuấn muốn nứt ra, tuy rằng Nghê Tuấn biết rõ năm đó Tam thiếu đã làm gì Tô Nhạc Quân, nhưng đối với Tô Nhạc Quân, Nghê Tuấn không đồng tình, “Mời phu nhân rời đi!”

“Ngươi không nói ta cũng sẽ đi!” Tô Nhạc Quân rít gào, “Một đám súc sinh tàn nhẫn độc ác, biết không? Đây là báo ứng! Năm đó Hàn Thừa Nghị chính miệng thề độc, nhìn đi, lời thề ứng nghiệm rồi!”

Nói xong, liếc Nghê Tuấn một cái, xoay người đi rồi.

Nghê Tuấn ngậy ngốc đứng tại chỗ, nhớ tới mười năm trước Tam thiếu thê độc.

Hàn Thừa Nghị ta, cuộc đời này nếu sinh con nối dõi, sẽ tự cắt một ngón tay, cùng người yêu thương chia lìa, hơn nữa cả hai sẽ chịu nguyên rủa, không được chết từ tể!

Cắt tay, chia lìa, nguyên rủa, không chết từ tể được.....

“Cái kia.....”

Bên ngoài vang lên một thanh âm yếu ớt. Nghê Tuấn vừa ngẩng đầu đã thấy Kiều Vũ Vi ngồi trên xe lăn, biểu tình sợ hãi đi tới bên này.

Nghê Tuấn nhíu mày, “Kiều tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

“Ta..... Ta.....” Kiều Vũ Vi áp ứng, cũng hiểu mình không được hoan nghênh. “Ta đến thăm Thừa Nghị..... Anh ấy có khỏe không?”

Nghê Tuấn không muốn nói chuyện, gật đầu. “Kiều tiểu thư không cần lo lắng, Tam thiếu không tiện gặp tiểu thư, tôi thay Tam thiếu cảm ơn tiểu thư, mời tiểu thư trở về đi!”

“Ặc.....”

Kiều Vũ Vi đáp ứng một tiếng, nhưng bộ dáng muốn nói lại thôi.

Nghê Tuấn nghi hoặc: “Còn có chuyện gì sao?”

Kiều Vũ Vi hoảng loạn lắc đầu: “Không..... Không có.....” Tiếp theo lại cẩn thận hỏi, “Cái kia, Tuyết Vi..... tìm được chưa?”

Nghe nói như thế, Nghê Tuấn cảnh giác một chút, hỏi lại: “Kiều tiểu thư, tiểu thư hỏi cái này làm gì? Vấn đề này, tôi không tiện trả lời, tiểu thư vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi! Mời.....”

Tư thái mạnh mẽ của Nghê Tuấn làm Kiều Vũ Vi muốn mở miệng ra lại khép lại.

Kiều Vũ Vi xấu hổ, sợ hãi gật đầu: “Được, đã biết.”

Kiều Vũ Vi đi rồi, Nghê Tuấn nhìn bóng dáng Kiều Vũ Vi, không khỏi suy tư, Kiều Vũ Vi tới là có ý tứ gì? Chẳng lẽ cho rằng cô ta cùng Tam thiếu còn có khả năng sao?

Nhưng nhìn bộ dáng của cô ta lại không giống như thế! Có nên quan tâm cô ta không? Tuy rằng không thích cô ta, nhưng dù sao cô ta cũng là ân nhân cứu mạng cũng là tam thiếu. Nghê Tuấn nhíu mày trầm tư, xoay người tiến vào trong phòng.

Bởi vì trúng độc thời gian quá dài, dùng thuốc cũng có độc tính, xuất hiện rất nhiều tác dụng phụ. Thân thể Hàn Thừa Nghị xem như rất tốt, các bộ phận cũng không bị tổn thương, nhưng thần trí lại mơ hồ hai ngày.

Thấy đồ vật liên quăng ngã, gặp người liền đánh..... Cứ như thế, đến ngày thứ ba, Hàn Thừa Nghị mới tỉnh táo lại.

“Tam thiếu!”

Nghê Tuấn cúi đầu, đi theo Tam thiếu vào sinh ra từ mười năm, đây là lần đầu Nghê Tuấn thấy Hàn Thừa Nghị chột vật như vậy.

“Haha!” Hàn Thừa Nghị suy yếu, cong môi cười nhạo, hỏi câu đầu tiên là, “Tiểu Tuyết đâu? Cô ấy đâu? Mau đỡ ta lên, ta đến gặp cô ấy.”

Nói xong liền xóc chân lên, mà Nghê Tuấn lại trở mặt ngây dại.

“Làm gì thế? Lại đây đỡ ta, trên người không có sức lực, tay chân còn có chút tê.....” Hàn Thừa Nghị ngồi dậy, da thịt màu mặt ong giờ phút này lại lộ ra chút tái nhợt hiếm thấy.

Nghê Tuấn tiến lên đỡ lấy anh, thấp giọng nói: “Tam thiếu, độc tố trong cơ thể người còn chưa giải hết, vẫn nên nghỉ ngơi đi.....” Dứt lời bèn dừng lại, không dám nói thêm.

“.....” Hàn Thừa Nghị nhíu mày, mái tóc che khuất đôi mắt, nghi hoặc nhìn về phía Nghê Tuấn, thần sắc phút chốc ngơ trở nên lãnh ngạnh lên. Miệng lưỡi càng sắc bén, “Nghê Tuấn, Tiểu Tuyết đâu?”

“.....” Nghê Tuấn cúi đầu, không dám nhìn anh, cũng không dám nói chuyện.

“Sao không nói chuyện?” Hàn Thừa Nghị vừa rồi còn suy yếu không thể đứng thẳng, giờ phút này lại xách cổ áo Nghê Tuấn, rống giận chất vấn nói, “Người cầm rồi sao?”

Nghê Tuấn quỳ trên mặt đất, “Tam thiếu, thuộc hạ vô năng, tìm khắp hải đảo cũng không thấy bóng dáng Tam thiếu phu nhân, chỉ tìm được cái này ở bờ biển!”

Nói, từ trong túi lấy ra một thứ đưa tới trên tay Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị tiếp nhận, đặt ở lòng bàn tay, vừa nhìn thấy, đó là đồng hồ anh tặng cô lúc sinh nhật Tiểu Tuyết hai mươi tuổi,. Người không tìm được, chỉ tìm được cái này?

Phút chốc lòng bàn tay nắm chặt, Hàn Thừa Nghị cắn chặt khớp hàm: “Còn tìm không? Có tìm tiếp không?”

“Tam thiếu, vẫn đang tìm, một khắc cũng không chừa ngừng lại! Nhưng Tam thiếu, ngài phải có chuẩn bị! Cái này tìm được ở sát bờ biển, có lẽ Tam thiếu phu nhân đã.....”

“Câm miệng!” Hàn Thừa Nghị nâng chân đã Nghê Tuấn ngã lăn trên mặt đất, chung quanh hốc mắt đều đỏ, “Ngươi còn dám nói một chữ, có tin ta giết ngươi hay không!”

“Thuộc hạ không dám!”

“Ngươi ở đây làm gì? Mau đi tìm cho ta! Ngươi coi chừng ta làm gì? Một trăm tinh anh đều kém ngươi, ngươi lại ở chỗ này coi chừng ta? Nghê Tuấn, ngươi càng ngày càng được việc đó!”

Hàn Thừa Nghị tức giận công tâm, bởi vì độc tố chưa giải hết, còn đang sốt, bộ dáng tức giận càng giống như thú bị nhốt.

“Dạ, thuộc hạ đi ngay!”

Nghê Tuấn đang muốn đi, lại bị Hàn Thừa Nghị gọi lại, “Từ từ, thay quần áo cho ta, ta cũng đi!”

“Tam thiếu!” Nghê Tuấn nóng nảy, “Ngài không thể đi, thuộc hạ biết ngài lo lắng Tam thiếu phu nhân, nhưng thân thể ngài ..... Ngài hãy tin thuộc hạ đi!”

Hàn Thừa Nghị đỡ trán, vô lực lắc đầu: “Ta tro mắt nhìn nàng đến sát bờ biển, không ngờ sơ hở, đánh mất cô ấy, bây giờ đến chính ta, ta còn không tin, ta phải tận mắt nhìn thấy Tiểu Tuyết bình an vô sự!”

“Tam thiếu.....” Nghê Tuấn nhú mày, không nói chuyện.

Nhưng mà, lúc Hàn Thừa Nghị mang theo Nghê Tuấn từ bệnh viện đi ra, bên kia để đồ lại truyền đến tin tức xấu.....

Khách sạn Agoda, phòng2206.

“Thiếu gia.....”

Cửa phòng bị gõ, là thủ hạ của Lương Tư Văn.

Lương Tư Văn đứng dậy đi mở cửa. “Chuyện gì?”

Thủ hạ ghé sát vào Lương Tư Văn, ở bên tai Lương Tư Văn nói nhỏ. Lương Tư Văn đột nhiên chuyển tầm mắt hướng về phía Nhạc Tuyết Vi, lộ ra thần sắc kinh ngạc, Nhạc Tuyết Vi không nghe được bọn họ đang nói cái gì, nhưng nhìn biểu tình của Lương Tư Văn, hẳn là có liên quan đến cô.

“Ngươi đi ra ngoài trước đi! Không cần để lộ chuyện này ra, còn có, chuẩn bị phi cơ, sắp xếp lịch bay, tốt nhất đêm nay bay luôn.”

“Thiếu gia, chuyện này.....”

“Đi đi!”

“Dạ.”

Lương Tư Văn sắp xếp xong, đóng cửa lại, nhìn Nhạc Tuyết Vi, hỏi đến: “Cô và Hàn Thừa Nghị có quan hệ gì?”

“A?” Nhạc Tuyết Vi sững sốt, chân chò nói, “Anh, sao anh lại hỏi vậy?”

Lương Tư Văn nâng tay xoa mi, “Cô không nói cũng không sao, nhưng người này rất lợi hại, cô có biết không?”

“Ừm.” Nhạc Tuyết Vi gật đầu, sao cô lại không biết chứ? Hàn Thừa Nghị lợi hại như thế nào, cô đã lĩnh giáo quá nhiều.

“Haizz!” Lương Tư Văn chép chép miệng, thở dài, “Tôi không biết sao cô lại đắc tội Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị ở thành phố T rất lợi hại, nhưng so với thế lực ở nước C thì chẳng đáng kể. Không khoa trương mà nói, ở nước C, Hàn Thừa Nghị muốn làm gì đều là dễ như trở bàn tay, cho dù là quyết định sống chết của một người!”

## Chương 207: Lệnh Giết Chết

Editor: Nguyễn

Nhạc Tuyết Vi nghe xong, cũng không nói chuyện, cô cũng không rõ thể lực Hàn Thừa Nghị lớn thế nào, nhưng cô tin Hàn Thừa Nghị thật sự có bản lĩnh như vậy.

“Sao cô lại đắc tội anh, đến nỗi anh ta hạ lệnh giết chết cô?”

Lời Lương Tư Văn nói, như một quả bom, nổ trong lòng Nhạc Tuyết Vi, nổ đến máu thịt nát vụn! Thần kinh đều bể nát, đau đớn cũng bởi vậy mà trở nên chết lặng.

“Cái gì, cái gì là..... Hạ lệnh giết chết?” Khóe miệng Nhạc Tuyết Vi đông cứng, không biết làm sao mà mở miệng nói được.

“Lệnh giết chết”, tuy rằng cô lần đầu tiên nghe thấy, nhưng ba chữ này vừa nghe liền biết là có ý gì! Hàn Thừa Nghị muốn giết cô? Anh lạnh lùng, tuyệt tình đến mức này ư?

“Lệnh giết chết” là lệnh truy sát của tứ đại gia tộc nước C, một khi phát ra ‘Lệnh giết chết’, những cao thủ hàng đầu của tứ đại gia tộc nước C đều sẽ hành động, người bị hạ lệnh, dù có bản lĩnh lên trời xuống biển, chỉ cần còn ở trên trái đất này, sẽ không chạy thoát được cái chết!”

Lương Tư Văn tỉ mỉ giải thích, ánh mắt âm u, Nhạc Tuyết Vi lại bị hạ ‘lệnh giết chết’, xem ra cô và Hàn Thừa Nghị có khúc mắc không nhỏ.

Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn tê liệt ngã xuống trên giường, trong khoảnh khắc, sức lực trên người biến mất hầu như không còn! Vì sao? Hàn Thừa Nghị lại hạ lệnh giết chết cô?

Nhạc Tuyết Vi không nghĩ ra, chẳng lẽ tình cảm anh đối với cô đều là giả sao? Dù là giả, sao lại muốn lấy mạng cô?

“A.....” Nhạc Tuyết Vi nghĩ tới cái gì, thất thanh thét chói tai.

Chẳng lẽ bởi vì cô đã biết thân thế của Kiều Vũ Vi sao? Anh muốn giúp Kiều Vũ Vi? Cái lý do này rất buồn cười, nhưng cô thật sự không nghĩ ra được lý do nào nữa!

Rõ ràng lúc trước, anh còn cầu xin cô tha thứ cho anh! Toàn bộ đều là giả sao? Nhạc Tuyết Vi, sao mày lại yêu một ác ma? Yêu đến nỗi người ta muốn lấy mạng của mày!

“Ách..... Hu hu.....”

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cảm giác được ngực đau đớn như bị vạn mũi tên xuyên qua, cô bỗng dưng che ngực lại, trên mặt trắng bệch, mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống.

“Tuyết Vi?”

Lương Tư Văn cho rằng cô sợ hãi, ngồi xổm xuống ôm lấy cô, vội vàng an ủi, “Cô đừng sợ, tôi không nên nói cho cô biết chuyện này. Cô yên tâm, tôi sẽ không bỏ mặc cô.....”

Nhạc Tuyết Vi suy yếu lắc đầu, xóc chân muốn xuống giường, hơi thở mong manh nói: “Cám ơn anh, tôi không muốn mang đến phiền toái cho anh, bây giờ tôi muốn đi.....”

Vừa mới bước được nửa bước, cô liền vô lực ngã sang bên cạnh, suýt nữa té ngã trên đất.

Lương Tư Văn duỗi tay ôm lấy cô, bất đắc dĩ gặm nhẹ nói: “Cô làm gì vậy? Tôi có nói cô phiền phức sao? Lúc trước cô cứu tôi, cũng không hỏi gì, làm việc nghĩa không chùn bước, một phụ nữ như cô còn có thể làm được, chẳng lẽ một đại nam nhân như tôi còn không bằng sao?”

“Không.....” Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, “Không giống nhau, Hàn Thừa Nghị là ma quỷ! Tôi sẽ liên lụy đến anh!”

“Hừ!” Lương Tư Văn mĩa mai cười, “Cô chỉ biết Hàn Thừa Nghị là Hàn gia đứng đầu tứ đại gia tộc ở nước C, cô còn không biết, trong tứ đại gia tộc, còn có Lương gia, tôi chính là nhị thiếu gia của Lương gia, một trong tứ đại gia tộc!”

“.....” Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc nhìn về Lương Tư Văn, cô không nghĩ tới, Lương Tư Văn lại có thân phận như này!

Lương Tư Văn bị Nhạc Tuyết Vi nhìn với ánh mắt khiếp sợ lại mang theo điểm sùng bái thì rất ngượng ngùng, xoa cái mũi, “Cô yên tâm, vừa rồi tuy rằng tôi nói Hàn Thừa Nghị vô cùng lợi hại, nhưng có Lương Tư Văn tôi ở đây, nếu muốn cứu một người, không phải là việc khó.”

Nhạc Tuyết Vi vẫn ngây ngốc, cái gọi là son cùng thủy tận tương hết lối, liễu ánh hoa tươi lại một thôn(\*)! Cô không nghĩ tới, lúc cô cho rằng đã không còn hy vọng, lại gặp Lương Tư Văn.

(\*):son cùng thủy tận tương hết lối, liễu ánh hoa tươi lại một thôn: đại ý là tương hết lối thoát nhưng cuối cùng lại tìm thấy ánh sáng hy vọng.

“Aizz.” Lương Tư Văn thở dài, đỡ Nhạc Tuyết Vi lên trên giường nằm “Cô đừng nghĩ linh tinh nữa, tôi đã sai người chuẩn bị phi cơ, buổi tối hôm nay, cô với tôi bay khỏi thành phố T. Còn nữa, bây giờ thân phận của cô không thể công khai, ở nước C, tứ đại gia tộc liên minh, chuyện này không thể để Hàn gia biết, hơn nữa, muốn tránh thoát ‘lệnh giết chết’ của tứ đại gia tộc, biện pháp tốt nhất chính là thay tên đổi họ. Cô có yêu cầu đặc biệt gì không? Nếu không có, tôi sẽ sai người đi làm, lúc vào nước C phải dùng thân phận mới.”

Lúc này, Nhạc Tuyết Vi làm gì còn tâm tư suy xét nhiều như vậy? Chỉ cần Lương Tư Văn nói cái gì thì chính là cái đó. “Đều theo ý anh!”

“Vậy được, cô muốn dùng tên gì? Tên vẫn là tự cô chọn đi! Về sau phải dùng cả đời.”

Tên? Nhạc Tuyết Vi nhắm mắt lại, đột nhiên nhớ tới lúc vừa mới quen Hàn Thừa Nghị, ở thành giải trí ‘Khải Tát’ đã xảy ra tình một đêm, lúc ấy, cô tình lại, Hàn Thừa Nghị hỏi tên cô là gì, cô nói cô tên Viên Tinh Tinh.

Chuyện cũ rõ ràng trước mắt, giống như độc dược nhuộm dần trái tim cô.

Nước mắt rơi xuống, Nhạc Tuyết Vi nói đến: “Viên Tinh Tinh, gọi là Viên Tinh Tinh đi!”

“Viên Tinh Tinh? Được, gọi là Viên Tinh Tinh!”

Lương Tư Văn đáp ứng, xoay người đi ra ngoài, buổi tối phải rời đi, anh còn phải làm rất nhiều công tác chuẩn bị.

Chờ đến Lương Tư Văn đi ra ngoài, Nhạc Tuyết Vi mới hoàn toàn bộc lộ cảm xúc, gương mặt vui thật sâu vào gối, cô không dám khóc to, cũng không có sức lực khóc to, hóa ra lúc một người quá bị thương sức lực để khóc cũng không có.....

Cadillac Cairrid ESVXXXL dài hơn cả căn phòng chạy trong đêm tối trên quốc lộ, Hàn Thừa Nghị không nói lời nào, nghiêng người dựa vào sô pha, trán nhấn lại thành chữ ‘xuyên(川)’, sắc mặt không tốt lắm, tái nhợt mà tiêu tụy.

“Tam thiếu, thế lực tứ đại gia sở hữu đã xuất động toàn bộ, nhưng không có tin tức Tam thiếu phu nhân. Bến tàu, kho hàng, khách sạn, cũng đang điều tra, chỉ cần có một chút tin tức liền sẽ truyền tới.”

Câu trả lời này, đối với Hàn Thừa Nghị mà nói, căn bản không có bất kỳ tính trợ giúp nào, Hàn Thừa Nghị bất an nhắm mắt lại, trầm giọng thở dài.

“Tam thiếu, không có tin tức chính là tin tức tốt, ít nhất, chứng tỏ Tam thiếu phu nhân vẫn an toàn. ....”

Nghê Tuấn muốn khuyên giải an ủi Hàn Thừa Nghị, di động đột nhiên vang lên. Hàn Thừa Nghị bỗng dưng mở mắt ra, quát khê nói: “Mau nghe đi, có phải có tin tức của Tiểu Tuyết hay không?”

“Dạ!” Nghê Tuấn nghiêng mình, nhận điện thoại, “Nói!”

“Cái gì?” Nghê Tuấn nghe điện thoại, bỗng nhiên thần sắc đại biến, từ trên sô pha đứng lên, hô hấp đều rối loạn, kinh hoàng thất thố nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, hoàn toàn không phải Nghê Tuấn ngày thường trầm mặc ít lời, bình tĩnh vững vàng.

“Tam thiếu, không xong rồi!”

Nếu ngay cả Nghê Tuấn cũng luống cuống, tình huống nhất định là không xong!

“Đến tột cùng là sao? Hoảng cái gì?” Hàn Thừa Nghị gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt hẹp dài sâu thẳm, xe ánh đèn phác họa ra góc cạnh rõ ràng của anh, môi mỏng khản trương, mảnh liệt sợ hãi đã bao phủ anh.

“Tam thiếu, tứ đại gia ở đế đô truyền tới tin tức, nói là Hàn gia hạ ‘lệnh giết chết’ Tam thiếu phu nhân!”

“.....”

Hàn Thừa Nghị nhắm mắt đứng lên, thân hình cao lớn, quanh thân tản ra hơi thở lạnh băng như ở Bắc cực, đôi mắt dần dần mở to, cả người đứng thẳng như Tu La địa ngục.

Anh khiếp sợ nói không ra lời, bởi vì không ai rõ ràng hơn anh, ‘lệnh giết chết’ đại biểu cho cái gì? ‘lệnh giết chết’ đã ban ra, không có cách nào thu lại! Bởi vì sát thủ của tứ đại gia tộc trải rộng toàn cầu, một khi hành động, trước khi nhiệm vụ hoàn thành, đám sát thủ đều cắt đứt liên lạc với bên ngoài, để chuyên tâm hoàn thành nhiệm vụ!

“A!”

Hàn Thừa Nghị nhẹ vịn ghế, phát ra một tiếng kêu rên thống khổ.

“Tam thiếu! Làm sao bây giờ?” Nghe Tuấn thân là đệ nhất sát thủ nước C, đương nhiên cũng hiểu rõ quy củ này!

Nghe Tuấn vừa nói, không có tin tức chính là tin tức tốt. .... nhưng ‘lệnh giết chết’ vừa ban ra, liền khó nói! Tứ đại gia sát thủ nước C, có khi đã sớm lặng yên không một tiếng động hoàn thành nhiệm vụ. .... Nói cách khác, bây giờ không thể ai cam đoan Nhạc Tuyết Vi an toàn không việc gì!

“Tô Nhạc Quân! Tô Nhạc Quân ở đâu?”

Hàn Thừa Nghị nghiêng răng nghiêng lợi nói, không cần suy nghĩ cũng biết, anh thiếu Tô Nhạc Quân một mạng người, Tô Nhạc Quân ẩn nhẫn nhiều năm, rốt cuộc cũng tìm được thời cơ trả thù!

“Tam thiếu!” Nghe Tuấn vội vàng nhìn Hàn Thừa Nghị, “Đại thiếu phu nhân đã không còn ở thành phố T. ....”

“Hừ. ....” Khóe miệng Hàn Thừa Nghị cười khổ, anh đương nhiên biết rõ Tô Nhạc Quân không thành phố T, nếu không, sao Tô Nhạc Quân có thể hạ được lệnh này?

Tô Nhạc Quân tình nguyện mạo hiểm, cũng muốn làm cho anh không được yên!

“Nghe Tuấn, liên hệ để đồ, ta muốn gặp người của tứ đại gia, tìm cách bảo bọn họ dừng tay!” Hàn Thừa Nghị nhìn về phía Nghe Tuấn, đôi mắt thâm thúy lóng lánh ánh sáng.

Nghe Tuấn rung mình, “Tam thiếu, chuyện này. .... Sao có thể? Muốn tìm được những sát thủ đó, chỉ sợ là so với tìm được Tam thiếu phu nhân còn khó hơn!”

“Khó cũng phải tìm về, toàn bộ tìm về! Nếu ai động thủ với Tiểu Tuyết thì chết một vạn lần cũng không đủ!” Hàn Thừa Nghị rít gào, trên cổ nổi đầy gân xanh.

“Dạ. .... Tam thiếu, thuộc hạ đi ngay!”

Vừa ngừng đầu, Nghe Tuấn liền ngăn người, Tam thiếu đây là. .... Từ lúc Nghe Tuấn đi theo Tam thiếu tới nay, chưa bao giờ thấy Tam thiếu khóc cả. Nếu Tam thiếu phu nhân nhìn thấy Tam thiếu như vậy, sẽ còn hoài nghi tâm ý của Tam thiếu sao? Tam thiếu là người lãnh khốc, phải thương tâm khổ sở đến mức nào mới xúc động rơi lệ?

“Đi thôi, nhanh lên! Kéo không kịp mất!”

“Dạ, Tam thiếu!”

“Mặt khác, bảo Hách Tích Âm để ý Tô Nhạc Quân, từ nay về sau chuyện của Hàn gia không cho Tô Nhạc Quân đụng vào, để Tô Nhạc Quân thoải mái làm Đại thiếu phu nhân đi!”

Hàn Thừa Nghị cắn răng, phát ra thanh âm giống như dã thú đánh nhau kịch liệt khi cắn xé con mồi, ánh mắt bén nhọn bắn về phía ngoài cửa sổ, giờ nắm tay nện vào một bên cửa.

Bây giờ, lo lắng cùng cừ hận đã chế ngự lý trí của anh.

‘Phanh’ một tiếng, dưới một quyền nghiêm trọng, cửa vỡ ra một khe hở! Mà Hàn Thừa Nghị không chút sứt mẻ, vẫn duy trì tư thế, máu tươi từ trên tay anh ào ạt chảy ra, thấm ướt cổ tay áo sơ mi màu trắng. ....

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 208: Một Vòng Tuần Hoàn

Sân bay quốc tế thành phố T, trong sân bay tư nhân.

Lương Tư Văn đưa chứng minh thư đã xử lý xong cho Nhạc Tuyết Vi, “Tuyết Vi, à không, Tinh Tinh, đây là chứng minh thư mới của cô. Nhớ kỹ, từ giờ trở đi, cô không còn là Nhạc Tuyết Vi nữa, mà là Viên Tinh Tinh, cô phải nhanh chóng thích ứng thân phận này đi.”

Cầm chứng minh thư trong tay, Nhạc Tuyết Vi có cảm giác như đã trải qua mấy đời, gật đầu: “Ừm, tôi đã biết.”

“Nghỉ ngơi một chút, phi cơ sắp bay rồi.”

“Ừm.....” Nhạc Tuyết Vi không có tinh thần, cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày cô sẽ có thay tên đổi họ, chạy trốn chỗ khác.

Nhưng cô không buông xuống được, lần này đi, không biết khi nào mới có thể trở lại thành phố T, ba cô Kiều Vạn Đông còn ở đây..... Sao cô yên tâm được?

“Làm sao vậy? Còn có chuyện gì sao?” Lương Tư Văn thấy cô lo lắng sốt ruột, bộ dáng giống như có chuyện muốn nói.

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, không nói gì. Cô đã mang đến cho Lương Tư Văn rất nhiều phiền toái, sẽ không yêu cầu Lương Tư Văn vì cô làm thêm chuyện gì nữa. Chờ đến nước C, ổn định xong rồi nghĩ cách! Bây giờ cô chỉ có thể chạy trốn, trong bụng cô còn có tiểu sinh mệnh.

“Thiếu gia.....”

Ở cạnh cửa cabin, thủ hạ của Lương Tư Văn gật đầu, bộ dáng có chuyện muốn nói.

Lương Tư Văn nhìn Nhạc Tuyết Vi, câu môi cười, “Cô nghỉ ngơi trước đi, tôi ra ngoài sẽ vào ngay.”

“Ừm.” Nhạc Tuyết Vi gật đầu, nhìn Lương Tư Văn ra cabin.

Nhạc Tuyết Vi nhắm mắt lại, trong đôi mắt khô cạn, cô đã không rơi một giọt nước mắt nào nữa. Kết thúc rồi, cô và anh kết thúc rồi!

“Chuyện gì?”

“Đạ.” Thủ hạ không giấu diếm, nói thẳng, “Thiếu gia, vừa rồi tứ đại gia truyền tới tin tức, nói là Tam thiếu Hàn gia truyền lời dừng việc đuổi giết.”

“A?” Đôi mắt xanh biếc của Lương Tư Văn linh động xoay chuyển, một tay nâng cằm suy nghĩ, vừa hạ ‘lệnh giết chết’ chưa bao lâu đã dừng lại? Hàn Lão Tam chơi trò gì thế?

Lương Tư Văn giương mắt nhìn vào cabin, rốt cuộc Nhạc Tuyết Vi và lão Tam Hàn gia có khúc mắc gì? Tuy không rõ sự thật, nhưng Lương Tư Văn không thích cô và Hàn Lão Tam có bất kì quan hệ gì.

Hơn nữa, đây là cơ hội tốt để anh mang cô đi, sau này có lẽ sẽ không có cơ hội như vậy. Nheo mắt lại, Lương Tư Văn nhẫn tâm quyết định, mặc kệ như thế nào, anh đều phải mang cô đi.

“Tuyết Vi, không còn sớm nữa, phi cơ sắp bay rồi. Lương Tư Văn trở lại cabin, cười với Nhạc Tuyết Vi, nụ cười này đã trở thành một đường phân chia.

Đã định rồi, Nhạc Tuyết Vi và Hàn Thừa Nghị sẽ cách biệt nhiều năm.

Nhạc Tuyết Vi còn chưa nói lời nào, bên ngoài cabin đột nhiên vang lên một trận la hét ầm ĩ, cái cò ồn ào, dường như có không ít người tới. Nhạc Tuyết Vi cảnh giác ngồi thẳng thân mình, ôm cánh tay xin giúp đỡ nhìn về phía Lương Tư Văn.

“Cô yên tâm, không sao đâu, sẽ không có ai tiến vào đây đâu, tôi đi ra ngoài xem sao.” Lương Tư Văn vỗ vai Nhạc Tuyết Vi, cho cô một ánh mắt yên tâm, đứng lên, đi ra cabin.

Lương Tư Văn vừa đi xuống cabin thì thấy một người, bèn cười nói: “Ha ha..... Tam ca! Sao anh lại ở đây?”

Bên ngoài cabin, Hàn Thừa Nghị giống Lương Tư Văn, cũng chờ phi cơ bay đi để đi, bởi vì anh hôn mê mấy ngày, Tô Nhạc Quân tự mình hạ lệnh, lại gây ra một đồng chuyện, hiện tại bên kia đã loạn hết cả lên, anh không thể không bay qua.

Không chừng Hàn gia vẫn chưa tìm được Tiểu Tuyết. Hàn Thừa Nghị nhũn mảy, bộ dáng bi thảm, cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được Lương Tư Văn, thực sự kinh ngạc.

“Tư Văn? Sao lại là em? Sao em lại ở đây? Em đến thành phố T lúc nào, sao không nói gì! Đến bao lâu rồi? Em tới, cũng không báo anh tiếp đón mà đã đi rồi sao?”

Lương Tư Văn bộ dáng bất cần đời, giờ tay gãi đầu, nhún vai, “Em tới thành phố T chơi, lại không có chuyện gì đứng đắn, sao có thể giống như anh? Anh bận rộn như vậy, sao em lại không biết xấu hổ mà quấy rầy chứ?”

“Sao bây giờ em lại đi? Bây giờ là rạng sáng.....” Hàn Thừa Nghị nhũn mảy, ánh mắt lơ đãng ngó ra phía sau phi cơ của Lương Tư Văn.

“Aizz aizz..... Anh không biết đâu, em tới đây không bao lâu, bên nước C có không ít người nhớ em, em lại không chịu quay về, bên kia liên náo loạn!” Lương Tư Văn cười có thâm ý.

Đều là thanh niên tài俊 của tứ đại gia tộc nước C, Lương Tư Văn và Hàn Thừa Nghị lớn lên cùng nhau, những chuyện như này đều rất quen thuộc.

Hàn Thừa Nghị lắc đầu, đâm một quyền vào ngực Lương Tư Văn, quát, “Tuổi em cũng không nhỏ nữa, thu hồi tâm tư chơi đùa đi!”

Lương Tư Văn ngẩng điệu cao lên, mày rậm nhíu lại, cười, “Được rồi! Tam ca yên tâm, em cam đoan nhất định sẽ thay đổi triệt để, một lần nữa làm người, không bao giờ hái hoa ngắt cỏ, giống như anh, làm một người si tình.”

“Ít ba hoa đi.”

“Tam thiếu.” Nghê Tuấn cúi người, ở bên tai Hàn Thừa Nghị thấp giọng xin chỉ thị, “Tam thiếu, có vấn đề nhỏ, còn phải đợi trong chốc lát, nếu không ngại đi vào trước ngồi đi, thân thể ngài còn rất suy yếu.” Lương Tư Văn nhìn sắc mặt Hàn Thừa Nghị, sao lại khó coi như vậy? Liên hồi nói, “Sao vậy, Tam ca, anh không thoải mái sao?”

Hàn Thừa Nghị nhíu mày, lắc đầu, nhìn phía sau phi cơ của Lương Tư Văn, “Không có việc gì, hơi mệt thôi, anh còn phải chờ một lát, anh có thể đi vào đó ngồi không?”

“Aizz..... Tam ca, không phải em không cho anh vào, nhưng em sẽ đi luôn bây giờ, người trong nhà đang thúc giục rất khẩn cấp!”

Lương Tư Văn làm bộ cúi đầu khom lưng, chỉ vào phi cơ, tư thế nóng lòng về nhà.

Hàn Thừa Nghị nghi hoặc nhíu mày, nghĩ thầm tiểu tử này, không lẽ là giấu phụ nữ ở bên trong chứ! Vì thế lắc đầu, cũng không vạch trần, “Được rồi, không tiện thì thôi, đi thôi! Thay anh hỏi thăm ba mẹ em!”

“Được!”

Lương Tư Văn đáp ứng, xoay người đi nhanh lên cabin. Tiến vào cabin, chỉ thấy cả người Nhạc Tuyết Vi dán trên vách, đứng thẳng tắp, không dám cử động, đầu đầy mồ hôi lạnh, hàm răng cắn chặt, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Biết cô sợ hãi, Lương Tư Văn chạy nhanh ôm cô vào trong ngực, ôn nhu trấn an, “Đừng sợ, đừng sợ, không sao đâu! Chúng ta lập tức liền đi, không có việc gì.....”

Nhạc Tuyết Vi nhìn chằm chằm bên ngoài cabin, từ góc độ của cô, mơ hồ có thể thấy bóng dáng Hàn Thừa Nghị xoay người đi xa, cao lớn đỉnh đặc, anh tuấn như vậy, lúc trước cô ở sân bay liếc mắt một cái liền để ý anh, hơn nữa chủ động đưa lên nụ hôn đầu tiên!

Anh và cô quen nhau ở sân bay quốc tế thành phố T, không nghĩ tới lần gặp mặt cuối cùng, cũng là ở đây, sân bay quốc tế thành phố T!

Tất cả giống như một vòng tuần hoàn, từ nơi nào bắt đầu, lại từ nơi đó kết thúc..... Đều đã kết thúc.

Trong phòng chờ khách quý của sân bay, Hàn Thừa Nghị dựa vào sofa nhắm mắt dưỡng thần, một bên bác sĩ còn truyền dịch cho anh, độc tố trong thân thể còn không chưa được khử hết, còn phải tiếp tục trị liệu.

“Tuấn ca.....”

Có thủ hạ đi đến, nhỏ giọng đến gần Nghê Tuấn, bên tai thấp giọng nói gì đó. Nghê Tuấn nhíu mày, lắc đầu, lại chỉ ra cửa, ý là đi ra ngoài nói.

Ra ngoài, Nghê Tuấn mới hỏi đến: “Người ở đâu? Tình huống như thế nào?”

“Aizz, Kiều hiệu trưởng cùng Kiều phu nhân ly hôn, lúc trước Kiều phu nhân mang hết tiền bạc đi, cho nên lúc ly hôn, cũng không phân chia gì. Đáng thương cho Kiều tiểu thư, chuyện không phải con ruột của Kiều hiệu trưởng cũng bị mẹ mình nói ra. Mà Kiều phu nhân không chịu trách nhiệm, nói xong xoay người chạy mất! Bây giờ Kiều tiểu thư thật đúng là bơ vơ không nơi nương tựa. Tuấn ca, chuyên gia ở nước C cũng không thể ở đây mãi, có nên xin chỉ thị của Tam thiếu, nên làm cái gì bây giờ? Nhìn Kiều tiểu thư cũng thật là đáng thương, cha mẹ không có, lại bị loại bệnh này.”

Nghê Tuấn quát bảo thuộc hạ ngưng lại, “Nói bậy gì đó? Tam thiếu đã nói, chuyện của Kiều tiểu thư không cần nói cho Tam thiếu, bảo chúng ta làm gì thì làm. Bây giờ Tam thiếu phu nhân xảy ra chuyện, Tam thiếu nào còn có tâm tư đi quan tâm người khác?”

“Vậy..... vậy phải làm sao bây giờ?”

Nghê Tuấn cũng rất khó xử, nếu không để ý tới Kiều Vũ Vi, nếu Kiều Vũ Vi thật chết ở thành phố T thì cũng chưa chắc đã có ai biết. Vị Kiều tiểu thư đáng ghét này cũng có ân với Tam thiếu.

“Như vậy đi, ta và Tam thiếu đi trước, người ở lại đây, mang theo Kiều tiểu thư và chuyên gia trở về nước C, dù thế nào cũng phải chữa khỏi bệnh cho Kiều tiểu thư, đây là lệnh của Tam thiếu.”

Nghê Tuấn biết rõ tâm tư Hàn Thừa Nghị, anh thiếu Kiều Vũ Vi một mạng, như vậy lần này nếu cứu Kiều Vũ Vi một mạng, lương tâm anh sẽ không áy náy nữa.

“Dạ.” Thủ hạ đáp ứng.

Phòng cho khách quý, Hàn Thừa Nghị nhắm hai mắt như đang ngủ, chân trên người rơi trên mặt đất. Nghê Tuấn đi tới, nhặt chân lên đắp cho anh, anh cũng không có phản ứng gì.

Truyền dịch xong, tất cả cũng chuẩn bị ổn thoả, có thể cất cánh.

“Tam thiếu, có thể đi rồi.”

Hàn Thừa Nghị mở mắt ra, dưới mí mắt dày đặc bóng ma, gật đầu đứng lên. “Đi thôi!”

Nằm ở trên chỗ ngồi trong cabin, Hàn Thừa Nghị nhìn ra ngoài cửa sổ, sao bên ngoài lấp lánh, lộng lẫy như hải dương. Anh không khỏi cũng nhớ tới một ngày đến thành phố T, duyên phận giữa anh và Tiểu Tuyết chính bắt đầu ở đây.

Anh cười nói với anh: “Giúp tôi một chút, một nụ hôn, làm ơn, 30 giây, 30 giây là được.”

Tay phải bỗng dưng nắm chặt, trong lòng bàn tay là đồng hồ Nhạc Tuyết Vi mất ở bờ biển. Tiểu Tuyết, em có biết anh tặng em đồng hồ có ý nghĩa gì không? Anh giao thời gian cho em, hy vọng có thể cùng em sống trên đời này, mỗi một giây, một phút, mãi đến vĩnh hằng. ....

Phi cơ bay lên, trong cabin hơi lạnh, Nghe Tuấn cong lưng đi tới, đắp chăn cho Hàn Thừa Nghị, lại nghe đến Hàn Thừa Nghị nói.

“Nghe Tuấn, lời thề độc này, thật là đáng chết!”

Nghe Tuấn ngẩn ra, không biết nên nói tiếp như thế nào. Hàn Thừa Nghị quay mặt ra ngoài cửa sổ, không nói gì nữa. Phi cơ bay lên trời cao, nhìn không thấy ánh sáng, Hàn Thừa Nghị nhắm mắt lại, ngực đau đớn từng trận.

Nghe Tuấn đắp chăn cho anh xong, lẳng lặng lui xuống.

Em đã đến rồi, anh cứ cho là mãi mãi, đột nhiên không thấy em, anh khóc thật lâu thật lâu. ....

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 209: Gặp Phụ Huynh

Bốn năm sau, đế đô nước C.

Khí lạnh thổi vào trong văn phòng, đồng hồ treo tường chỉ bốn giờ.

Trong văn phòng, một thân công sở màu xanh đen chuyên nghiệp, nhà thiết kế Viên Tinh Tinh đang đứng dặn dò trợ lý: “Những chỗ bản vẽ này phải sửa, lần trước tôi đã nói rồi, cô không hiểu sao? Chỗ tôi yêu cầu, cô cũng không sửa, như vậy không được, làm lại toàn bộ. ....”

Cô rất gầy, mái tóc quăn ở sau đầu buộc thành kiểu tóc đuôi ngựa, toàn bộ tóc mái chải ra sau đầu, lộ ra cái trán trơn bóng, ngũ quan tinh xảo, tinh tế mà xinh đẹp, trang điểm nhẹ nhàng, cả người thoát nhìn thông minh giỏi giang.

“Chỗ này sửa như vậy. .... Hiểu chưa?”

Cô không ngừng hướng dẫn trợ lý, không nề hà phiền phức hỏi trợ lý có hiểu không.

“Dạ, dạ, hiểu ạ, tôi lập tức sửa. ....” Trợ lý liên tục gật đầu.

“Được, đi nhanh đi! Hôm nay cần phải sửa xong sơ đồ phác thảo, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tiến độ.” Nhạc Tuyết Vi vẫy tay cho trợ lý đi ra ngoài, thân mình dựa vào ghế, một mình xoa bả vai.

Viên Tinh Tinh, cũng chính là Nhạc Tuyết Vi bốn năm trước, bây giờ là tổng thiết kế công ty thiết kế “Vân đồ” hàng đầu nước C.

Bốn năm trước, dưới sự trợ giúp của Lương Tư Văn, cô trốn tới nước C, cũng không ở lại đây lâu, mà lại đi nước A, tiếp tục ra sức học ngành thiết kế kiến trúc. Đã từng trải qua những năm tháng gian nan. .... Nhưng những cái đó đều đã trôi qua.

Bây giờ cô 24 tuổi, vì tài hoa thiết kế trác tuyệt, trở thành nhà thiết kế nổi danh trong giới. Lấy được mấy giải thưởng lớn cấp quốc tế, ở đế đô mới xây ‘Toàn chuyển kiều’ chính là tác phẩm của cô.

‘Reng reng reng’ ....

Điện thoại trên bàn vang lên, Nhạc Tuyết Vi lười biếng nghe. “Alo?”

“Alo? Nhà thiết kế Viên tổng, không còn sớm nữa, cô đã chuẩn bị tốt chưa? Lần đầu gặp phụ huynh, đến trễ không tốt đâu.”

Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm của Lương Tư Văn mang theo ý trêu chọc, Nhạc Tuyết Vi gõ trán, mới nhớ tới hôm nay còn có nhiệm vụ quan trọng hàng đầu, vội vàng xin lỗi, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, em quên mất, bây giờ anh đang ở đâu?”

“Ở dưới công ty em.”

“À, anh chờ em một lát, em xuống ngay.”

Nhạc Tuyết Vi vừa nói vừa cầm túi, cầm chìa khóa trên bàn, vội vàng mở cửa đi ra ngoài. Nói với trợ lý bên ngoài đến: “Tôi có chút việc, phải đi bây giờ, hôm nay sẽ không quay lại, buổi tối cô gửi bản vẽ đã sửa cho tôi.”

“Dạ, Viên tổng.”

Dưới công ty, Lương Tư Văn dừng xe Ferrari màu đỏ bắt mắt ở đối diện, thấy Nhạc Tuyết Vi ra, Lương Tư Văn hạ cửa kính xe xuống, vẫy cô: “Tĩnh Tĩnh, ở đây!”

“Ừm.”

Nhạc Tuyết Vi gạt đầu, sang đường, kéo cửa xe ngồi vào.

Đang là giữa hè, nhiệt độ trên đường giống như sóng thủy triều mãnh liệt đến, chỉ đi vài bước ngắn ngủn, Nhạc Tuyết Vi đã vã hết mồ hôi.

Lương Tư Văn lấy ra cốc nước đá đã vận nắp từ tủ lạnh đưa tới trên tay cô: “Nè.”

Nhạc Tuyết Vi cầm lấy, ngửa cổ uống một hớp lớn, mới cảm giác được sống lại. “A..... Nóng quá, trời nóng như vậy, không biết có trôi hết phấn son không? Anh đã chuẩn bị tốt chưa? Ngán vạn lần đừng làm cho em xấu mặt, em chỉ liều mình bôi phấn từ thôi.”

“Yên tâm, sẽ không, em tốt như vậy, sẽ làm cho cha mẹ anh hài lòng.”

Lương Tư Văn dẫm lên chân ga, xe chạy tới thẩm mỹ viện.

Một phen tỉ mỉ trang điểm ước chừng mất gần hai tiếng, trên người cô là một bộ Prada mà Lương Tư Văn đã sớm chuẩn bị. Sở dĩ long trọng như vậy, là bởi vì bọn họ sắp đi gặp rất người quan trọng, cha mẹ Lương Tư Văn.

Không sai, hôm nay là ngày Nhạc Tuyết Vi gặp cha mẹ Lương Tư Văn!

Chuyện này, vốn là như vậy.

Lương Tư Văn khác với những người đàn ông khác, Nhạc Tuyết Vi quen anh không lâu thì hiểu được.

Nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy Lương Tư Văn ngủ chung với một người đàn ông khác, Nhạc Tuyết Vi rất kinh hãi, nhưng cô rất nhanh bình thường trở lại. Bây giờ đã là thời đại nào rồi, Gay đã sớm không bị vào kỳ thị nữa, hướng chi, Lương Tư Văn lại là bạn tốt của cô.

Nhưng ở nước C, Lương gia là một trong tứ đại gia tộc, mà Lương Tư Văn lại là con trai duy nhất của Lương gia, cha mẹ anh sẽ không đồng ý cho anh sống chung với người đàn ông nào khác. Lương Tư Văn vẫn luôn độc thân, những năm gần đây, Nhạc Tuyết Vi không ít lần thấy Lương Tư Văn bị cha mẹ thúc giục kết hôn, làm bạn thân, cô rất đồng tình với anh.

Cho nên, vì không để Lương Tư Văn gặp khó khăn, Nhạc Tuyết Vi đồng ý yêu cầu của Lương Tư Văn, giải cứu bạn tốt khỏi cực khổ, đó chính là cô sẽ trở thành bạn gái của Lương Tư Văn. Mặc kệ cha mẹ Lương Tư Văn có thích cô hay không, nhưng tốt xấu gì cô cũng là phụ nữ.

Lương Tư Văn nhìn Nhạc Tuyết Vi từ kính chiếu hậu, Nhạc Tuyết Vi cầm gương sửa sang lại khuôn mặt.

“Không cần khăn trang như vậy, em rất xinh đẹp, ba mẹ anh nhất định sẽ thích em.” Lương Tư Văn khẽ mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên tay lái.

Nhạc Tuyết Vi trừng anh một cái, hừ nói: “Đừng đứng nói chuyện không chê đau eo, nếu hai chúng ta trao đổi thân phận, xem anh còn có thể nói nhẹ nhàng như vậy không!”

Tuy rằng bị Nhạc Tuyết Vi mắng, nhưng tâm tình Lương Tư Văn lại rất tốt, cô gặp cha mẹ anh mà lại khăn trang như vậy, anh rất vui.

“Được, anh đã biết, anh không nói. Nhưng Tĩnh Tĩnh, em phải nhớ kỹ, nếu ba mẹ có nói cái gì không dễ nghe, em cũng đừng để tâm.”

Nhạc Tuyết Vi cất gương, gạt đầu: “Cái này em biết. Bọn họ nhất định hy vọng anh cưới một thiên kim tiểu thư, kết quả anh lại mang em về, bọn họ khẳng định là rất thất vọng. Nếu bọn họ biết anh không thích phụ nữ, mới càng thất vọng.....”

“Khụ, Tĩnh Tĩnh.” Lương Tư Văn nhú mày, ngắt lời Nhạc Tuyết Vi, muốn nói lại thôi.

“Cái gì?” Nhạc Tuyết Vi ngây thơ chớp mắt, tiếp tục buộc tóc.

Lương Tư Văn há miệng thở dốc, cũng không nói gì. Nhạc Tuyết Vi là người phụ nữ tương đối độc lập, năm đó tuy rằng anh mang theo cô ‘trốn tới’ để

đô, nhưng cô cũng không nhận quá nhiều trợ giúp của anh, đi đến nước A, cũng tự mình vừa học vừa làm, bởi vì sự nghiệp gia tộc nên anh cũng không thể ở nước A lâu. Hơn nữa, Nhạc Tuyết Vi vẫn cố tình duy trì khoảng cách với đàn ông, cũng bao gồm cả anh.

Nếu không phải bị cô hiểu lầm là gay, có lẽ cô cũng sẽ không thân thiết với anh như vậy. Quan hệ của bọn họ cũng một năm nay mới thân thiết hơn, nhưng dù có thân nữa, cô cũng chỉ coi anh là bạn tốt mà thôi.

Lương Tư Văn bất đắc dĩ, loại tình huống này, vẫn là đi một bước tính một bước đi!

Lương gia thân là một trong tứ đại gia tộc nước C, chỗ ở không cần phải nói, tất nhiên là rất đẹp.

Xe từ cửa lớn trực tiếp chạy đến cửa chính, lại để người hầu lái vào gara. Lương Tư Văn cầm tay Nhạc Tuyết Vi xuống xe, một đường đi vào bên trong.

Cha mẹ Lương Tư Văn đã chờ ở phòng khách, hiển nhiên vì thấy con dâu tương lai, đều đã chờ đợi từ lâu.

“Cô, chú, cháu là Viên Tinh Tinh.”

Nhạc Tuyết Vi mặc áo Prada màu trắng, khoác áo lụa mỏng, dưới mặc váy dài màu đỏ, tóc dài tùy ý thả trên vai, trên người không có trang sức gì, nhưng cả người lại rất có khí chất, nói chuyện, cử chỉ tự nhiên thoải mái.

Cha mẹ Lương Tư Văn liếc nhìn nhau, ấn tượng đầu tiên không tệ, mà kể tiếp lại càng thuận lợi.

“Tinh Tinh, cháu tốt nghiệp trường nào?”

“Gnstitute, thạc sĩ kiến trúc thiết kế chuyên nghiệp.” Nhạc Tuyết Vi vô cùng tự tin trả lời, không có một chút luống cuống.

“A, rất tốt! Bây giờ cháu làm việc ở đâu? Trong nhà còn có ai?” Vợ chồng Lương thị rất vừa lòng.

“Cháu đang làm thiết kế ở công ty ‘Vân đồ’, trong nhà không còn ai, chỉ có mỗi mình cháu.” Lúc nói như vậy, Nhạc Tuyết Vi hơi chột dạ, nhưng nghĩ lại, dù sao chuyện cô và Lương Tư Văn là giả, không cần để ý nhiều như vậy.

Nghe đến đó, vợ chồng Lương thị hơi do dự, trong nhà không có ai, vậy là cô nhi? Xem ra gia thế chẳng ra gì.

Lương Tư Văn nhìn ra tâm tư của cha mẹ, nói xen vào: “Ba mẹ biết đề đô đang xây Toàn Chuyển Kiều không? Đó là do Tinh Tinh thiết kế.”

“Thật sao?”

Vợ chồng Lương thị vừa nghe, đặc biệt là ông Lương, đối với Nhạc Tuyết Vi rất tán thưởng, “Cái hạng mục kia ta biết. Thực không dễ dàng, rất thành công! Không nghĩ tới, là Tinh Tinh thiết kế? Còn trẻ như vậy, thật khó có được, cháu rất có tài nha!”

“Nào có, chú quá khen, đây là chuyên ngành của cháu, không có gì đặc biệt.” Nhạc Tuyết Vi bị khen mà ngượng ngùng, chuyện này tiến hành quá thuận lợi, cũng chưa xuất hiện tình huống bị gây khó dễ như trong tưởng tượng.

Thừa dịp vợ chồng Lương thị không chú ý, Nhạc Tuyết Vi lặng lẽ ra hiệu thành công cho Lương Tư Văn, còn nghịch ngợm chớp mắt.

Ai ngờ, một màn này bị bà Lương nhìn thấy, cảm thấy tình cảm hai đứa nhỏ thật đúng là rất tốt. Trước kia con trai giao du với đủ loại bạn gái, nhưng bà đều chường mắt với những người đó. Đối với bạn gái lần này của con trai, xem như tương đối vừa lòng, tuy rằng gia đình không có thế lực, nhưng bởi vì bản thân đủ ưu tú, cũng có thể bù đắp được.

Bà Lương lúc ấy liền đưa cho Nhạc Tuyết Vi một vòng tay nạm phỉ thúy, thứ này nhìn thoáng qua liền biết rất quý. Nhạc Tuyết Vi theo bản năng từ chối, “Cô, thứ này quá quý, cháu không thể nhận được.”

“Aizz..... Đây là quà gặp mặt, cháu nhận lấy đi!” Ông Lương lên tiếng, Nhạc Tuyết Vi không có cách nào khác, chỉ có thể nhận lấy, nghĩ đến lúc trở về trả lại cho Lương Tư Văn.

Toàn bộ quá trình gặp phụ huynh đều khá viên mãn, không khí cũng vẫn luôn tốt.

Vợ chồng Lương thị đưa Nhạc Tuyết Vi ra cửa lớn, đưa lên xe, dặn dò Lương Tư Văn, “Có rảnh thì thường xuyên dẫn Tinh Tinh tới đây!”

“Vâng, con biết rồi.” Lương Tư Văn mỉm cười.

“Cô, chú, tạm biệt!” Xe đi, Nhạc Tuyết Vi từ cửa sổ xe nhô đầu ra phất tay chào vợ chồng Lương thị.

“Em thật làm cho người ta thích! Không nghĩ tới cha mẹ anh đều rất vừa lòng.” Lương Tư Văn cười trêu chọc Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi dựa vào ghế, “Hô..... Mệt mỏi quá. Anh không biết em có bao nhiêu khăn trương, sợ sai một chút..... Bây giờ anh không cần nói chuyện với em, em muốn ngủ một lát.” Nói rồi nhắm mắt, tựa lưng vào ghế ngủ.

Xe chạy đến cửa nhà Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi còn chưa dậy. Lương Tư Văn quay đầu chuẩn bị gọi cô dậy, nhưng lúc nâng lên tay lại đột nhiên

dừng lại. .... Chạm rãi khẽ chạm vào gương mặt cô.

Thân mình cũng không tự chủ được tiến lên phía trước, môi tiến lại gần, nhẹ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Cảm xúc trên má làm Nhạc Tuyết Vi tỉnh lại, vừa mở mắt, phát hiện Lương Tur Văn dựa vào quá gần, cô gần như dán vào ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 210: Xem Mặt

“Đến nơi rồi, thấy em ngủ, anh tháo dây an toàn cho em” Lương Tur Văn che dấu rất tốt, may mắn vừa rồi hôn trộm không bị phát hiện. Nói xong, cong lưng thay Nhạc Tuyết Vi tháo dây an toàn.

Thì ra là cởi dây an toàn! Nhạc Tuyết Vi không rõ nguyên nhân, vừa rồi có điểm cảm giác khác thường, nhưng nghe Lương Tur Văn nói như vậy, lại nghĩ tới anh là gay. .... Nhất định là cô ngủ đến mơ mơ màng màng nên mới có cảm giác khác thường.

Nhạc Tuyết Vi đẩy cửa xuống xe, Lương Tur Văn cũng đi theo xuống xe, “Anh đưa em lên nhé?”

“Không cần, anh trở về đi!” Nhạc Tuyết Vi chỉ đồng hồ, không còn sớm nữa.

Lương Tur Văn không kiên trì nữa.

“Tĩnh Tĩnh.”

Lương Tur Văn cúi đầu, đột nhiên yên lặng kéo tay Nhạc Tuyết Vi.

“Sao vậy?” Nhạc Tuyết Vi bị anh làm cho không thể hiểu được, cười nói, “Sao đột nhiên lại trầm lắng thế?”

Lương Tur Văn cầm tay cô, lắc đầu cười nhạt: “Không có việc gì, chỉ là nhìn thấy cha mẹ vui như vậy, có chút xúc động.”

“Ừm, đừng nghĩ quá nhiều.” Nhạc Tuyết Vi cho rằng anh xúc động là do xu hướng giới tính của anh, đại thiếu gia như anh, trên lưng gánh vác sứ mệnh gia tộc, cũng không thể tùy ý theo đuổi hạnh phúc. Nhạc Tuyết Vi ôm Lương Tur Văn, vỗ bờ vai của anh, an ủi, “Anh sợ bọn họ biết chân tướng sẽ khổ sở sao, đừng nghĩ nữa. .... Sớm trở về nghỉ ngơi đi!”

“Đúng rồi, vòng tay này, trả lại anh.” Nhạc Tuyết Vi nhớ tới vòng kim cương phi thủy trên tay, cuống quýt muốn gỡ xuống.

Lại bị Lương Tur Văn ngăn cản, “Em làm gì vậy? Bây giờ em không làm thế được, chúng ta còn phải đính hôn nữa. Em trả nó lại cho anh, là muốn nói cho cha mẹ anh, giữa chúng ta là giả sao?”

“A. ....” Nhạc Tuyết Vi bừng tỉnh đại ngộ, ngượng ngùng thè lưỡi, bộ dáng nghịch ngợm đáng yêu, “Đúng vậy! Anh xem em này, chỉ nghĩ thứ này quá quý, không thể chiếm tiện nghi của anh. Vậy cái này, em thay anh bảo quản, về sau trả lại cho anh. ....”

“Tĩnh Tĩnh!”

Trình lòng Lương Tur Văn như bị đâm, nhẩn mây, đột nhiên ngắt lời cô.

“Ừm?” Nhạc Tuyết Vi khó hiểu nhìn về phía anh.

“Em phải quen dần, chúng ta sắp đính hôn, em phải quen tất cả của anh, cũng bao gồm phụ quý cùng quyền thế Lương gia, biết không?” Lương Tur Văn đột nhiên nghiêm túc lên, trên khuôn mặt tuấn tú không tìm thấy một tia bất cần đời lúc trước.

Nhạc Tuyết Vi ngây ngốc, chần chờ gật đầu: “Ừm, em biết rồi, sao đột nhiên anh lại nghiêm túc như vậy? Thật dọa người. ....”

“Haizz!”

Lương Tur Văn bắt đầu dĩ thử dài, hận không thể đem nha đầu này ôm vào trong lòng ngực, muốn nói cho cô, anh căn bản không phải là gay! Thật là nha đầu ngốc, một lần ngẫu nhiên thấy anh cùng một người đàn ông khác ngủ chung, liền cho rằng anh là gay? Trời biết, anh chỉ là uống nhiều quá nên nằm chung với anh em! Trong lòng anh, từ bốn năm trước chỉ có nha đầu ngốc này!

Khóe miệng giật giật, Lương Tur Văn che dấu bức bối trong lòng: “Anh sợ lần sau em còn như vậy sẽ bị lộ tẩy mất. Em đi lên đi! Anh nhìn em lên rồi anh đi.”

“Ừm.”

Nhạc Tuyết Vi mang theo nghi hoặc, cảm giác Lương Tur Văn có điểm kì lạ, lại không nói rõ được lạ chỗ nào. Gật đầu đáp ứng rồi xoay người vào chung cư.

Mà Lương Tur Văn nhìn chăm chú vào bóng dáng của cô, thật lâu cũng không rời đi. Mặc kệ thế nào, một bước hôm nay xem như đã thành công. Nếu thuận lợi, Tình Tình chính là vị hôn thê của anh, chuyện này phát triển đúng như anh mong muốn. ....

Đế đô, phố buôn bán phồn hoa nhất, sừng sững một tòa Office building cao ngất tận trời, ánh mặt trời chiếu xuống, trên đỉnh cao nhất, kim loại nhãn hiệu D·S GROUP phản xạ ánh mặt trời chói mắt.

Văn phòng rộng lớn đủ để chứa trăm người, điều hòa mở vừa đủ, dù bên ngoài nắng gắt như lửa, bên trong lại cảm giác được một cỗ lạnh lẽo thấm vào ruột gan, ở trong thế giới của kẻ có tiền, không có khái niệm mùa là gì.

Cửa kính sát đất phía trước cửa sổ, bày một bàn làm việc bằng gỗ lim. Lúc này, một người đàn ông vô cùng anh tuấn đang ngồi sau bàn làm việc, ngũ quan khắc sâu giống như đao khắc, đặc biệt sống mũi thẳng làm cho người ta cảm giác có một loại bá đạo không ai bì nổi.

Quần áo may vừa người, dán sát vào dáng người hoàn mỹ của anh, thập phần tương xứng với quý khí quanh thân.

Cửa văn phòng bị đẩy ra, một người đàn ông trẻ tuổi đi vào tới, trên mặt không có biểu tình gì, trên tay cầm văn kiện, thẳng tắp đi đến trước bàn làm việc, mở văn kiện ra, cung kính nói: “Tam thiếu, đây là kế hoạch thu mua Vân đồ, nếu không có gì vấn đề, kế hoạch này có thể chính thức bắt đầu rồi.”

Tầm mắt Hàn Thừa Nghị dừng ở kế hoạch trước mặt, cầm lên nhìn kỹ, vừa nhìn vừa gật đầu.

“Những thứ khác, đều ok, nhưng phương diện đãi ngộ các công nhân viên chức, còn cần phải xem lại. Vân Đồ là công ty thiết kế lâu đời, D·S thu mua nó, đương nhiên là nhìn trúng thương hiệu của nó, nhưng hôm nay nó sở dĩ lưu lạc đến nỗi bị thu mua, cho thấy nội bộ vận hành nhất định có vấn đề. Người cẩn thận nghiên cứu hồ sơ nhân viên của Vân Đồ một lần, nếu ai có tài, không tiếc số tiền lớn giữ lại, nếu có ai dựa vào quan hệ xin vào thì cho “rụng” hết. Còn nữa, tầng quản lý nhân viên, không cần van xin, không giữ lại một ai, cho “rụng” hết!”

“Dạ.”

Nghê Tuấn sớm đã quen với phương thức làm việc quả quyết của Hàn Thừa Nghị, cũng không có bất kì dị nghị nào.

“Tam thiếu, buổi tối hôm nay phủ Tổng Thống có tiệc rượu, ngài đi không?” Hàn Thừa Nghị nhíu mày, nâng đồng hồ lên nhìn, “Hôm nay không có chuyện gì khác sao?”

“Dạ, không còn chuyện gì khác. ....”

Không chờ Nghê Tuấn nói xong, Hàn Thừa Nghị đã vẫy tay, nói, “Lần này không đi, tiệc rượu phủ Tổng Thống, đi cũng không có tác dụng gì nhiều, đơn giản là muốn ta bỏ tiền, Hàn gia ta cho bọn họ còn ít sao? Bảo tài xế chuẩn bị xe, hôm nay ta muốn đi thăm phu nhân.”

“Dạ, Tam thiếu.”

Từ công ty đi ra, Hàn Thừa Nghị đi đến chỗ mẹ mình.

Xe chạy lên núi, vào cửa viện. Hàn Thừa Nghị thay giày ở cửa, nghe được thanh âm của mẹ, “Đã về? Hôm nay về rất sớm, công việc không chuyện gì quan trọng sao?”

“Vâng, hôm nay không bận, cũng không có xã giao, cho nên liền sớm đến đây thăm mẹ.”

Hàn Thừa Nghị bước vào bên trong, từ trước đến nay Hàn phu nhân đều từ bên trong đi ra, nhưng bây giờ đi ra cũng không phải chỉ có một người, ở bên cạnh, còn có một người con gái trẻ tuổi, bộ dáng tất nhiên không cần phải nói, tuyệt đối là xuất sắc bậc nhất, khí chất cũng rất dịu dàng, nhìn thoáng qua có vài phần giống Nhạc Tuyết Vi, đang kéo cánh tay Hàn phu nhân, cùng nhau đi ra tới đón Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị liền hiểu rõ vì sao mẹ ba lần bảy lượt dặn dò mình, hôm nay nhất định phải trở về ăn cơm với bà.

Đây lại là một lần xem mặt.

Những năm gần đây, mẹ sắp xếp như vậy cũng không phải một hai lần. Mỗi khi Hàn Thừa Nghị bảo bà đừng làm như vậy, nhưng căn bản bà không nghe anh, lần này không được thì lần tiếp theo, tin tưởng có thể thành công một lần.

“Mẹ. ....” Hàn Thừa Nghị xoa trán, đối với sự cố chấp của bà, anh thật không thể làm gì được.

Hàn phu nhân thấy sắc mặt con trai khó coi, sợ anh trở mặt, chạy đến kéo anh ngồi vào vị trí, “Aizz, có gì cần nói, chúng ta ngồi xuống, vừa ăn cơm vừa nói, con ít khi đến đây nên mẹ bảo phòng bếp làm rất nhiều món ăn con thích.”

Hàn Thừa Nghị liếc bà một cái, chịu đựng không vui, không nói gì.

Ba người ngồi xuống, Hàn phu nhân bắt đầu giới thiệu người con gái kia.

“Thừa Nghị, đây là Từ Đồng, con gái Triệu bá bá làm ở Sở Văn hóa, lúc còn nhỏ con đã gặp rồi, con còn nhớ không? Không nghĩ tới giờ Từ Đồng lại lớn như vậy, mới từ nước ngoài du học trở về. .... Khi còn nhỏ còn mang theo Từ Đồng cùng nhau chơi. Con còn nhớ không?”

Chỉ có thể nói, Hàn phu nhân nói những lời này rất không thỏa đáng, ít nhất, ở trước mặt Hàn Thừa Nghị, những lời này rất không thỏa đáng.

Bởi vì, Hàn Thừa Nghị đang lo không biết từ chối như thế nào cho tốt, liền theo lời của mẹ nói tiếp: “Thật ư? Con không nhớ rõ, hoàn toàn không có ấn tượng.”

Một câu nói, không khí trên bàn cơm lập tức lạnh xuống. Triệu Từ Đồng càng xấu hổ, trên mặt trắng đỏ đan xen.

“Con thật là!” Hàn phu nhân trừng mắt, cảm tức nhìn con trai, vẫn không hài lòng sao? Bà cố tình dựa theo bộ dáng Nhạc Tuyết Vi mà tìm đó! Bộ dáng và khí chất đều rất giống, không nghĩ tới con trai vẫn có thái độ này.

Nhưng mà, vẫn chưa hết.

Khai tiệc, Hàn Thừa Nghị trầm trọng thêm, thái độ càng ác liệt.

“Triệu Từ Đồng đúng không? Năm nay bao tuổi rồi?”

Lần đầu tiên gặp mặt liền hỏi tuổi tác của phụ nữ, là hành vi rất thất lễ.

Triệu Từ Đồng dù được dạy dỗ tốt cũng không nhận được, thấp giọng nói: “Hai mươi lăm. ....”

“Ừm!” Hàn Thừa Nghị gật đầu, môi mông cong lên, cười, “Chỉ lớn hơn Thiên Lỗi một tuổi, nếu mẹ tôi nói hai nhà chúng ta rất quen thuộc, vậy không cần giữ lễ tiết nữa, cô cũng không cần phải ngại, có thể theo Thiên Lỗi cùng nhau gọi tôi một tiếng ‘Tam thúc’ .....”

Hàn Thừa Nghị nói xong, Triệu Từ Đồng hoàn toàn không nhận được nữa! Đây rõ ràng chính là một cuộc xem mặt, nhưng Hàn Thừa Nghị lại nói như vậy, tương đương là nói với nhà gái, anh thấy cô không thú vị, chán ghét cô!

“Thừa Nghị!”

Hàn phu nhân thật tức giận, con trai càng lớn lại càng xấu tính, trước mặt con gái nhà người ta mà làm như vậy, làm cho người ta không xuống đài được.

Nếu Hàn Thừa Nghị có thái độ này, Triệu Từ Đồng cảm thấy mình cũng không nên tiếp tục ngồi đây nữa, đi là tất yếu, buông khăn ăn, đứng lên, khuôn mặt tươi cười nói, “Hàn phu nhân, cháu đột nhiên cảm thấy không thoải mái, cháu về nghỉ ngơi trước, ngại quá, làm mất hứng của cô.”

“Aizz, cháu ngồi đây một lát, cơm cũng chưa ăn xong.” Hàn phu nhân đứng lên giữ lại, một bên còn thúc giục con trai, “Thừa Nghị, con nói một câu đi!”

Hàn Thừa Nghị giả vờ không nghe thấy, nắm chiếc đũa trong tay, nhàn nhã gấp đồ ăn, ăn ngon lành, Hàn phu nhân quả thực bị anh làm tức điên!

Triệu Từ Đồng đầu chịu nổi khuất nhục như vậy? Đôi mắt đỏ lên, chạy ra ngoài cửa, Hàn phu nhân vội vàng tiễn người đi, không ngừng giải thích, cười nịnh nọt xin lỗi.

“Ai nha, Từ Đồng, cháu đừng tức giận, ngày thường Thừa Nghị không phải như vậy, nhất định là gần đây công việc bề bộn. ....”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 211: Bảng Khảo Hạch Trống Không.

Hàn Thừa Nghị làm như mất diếc tai ngơ, tiếp tục uống canh trong bát của mình. Tiễn Triệu Từ Đồng về, Hàn phu nhân hùng hổ trở lại, một tay túm lấy cái thìa trong tay Hàn Thừa Nghị, quát: “Lão Tam, thái độ này của con là thế nào đây? Còn có người như con sao? Con đâu gì cũng xuất thân danh môn, con đối xử với một cô gái như vậy mà được coi là có giáo dưỡng à?”

Hàn Thừa Nghị cầm khăn ăn lau tay: “Mẹ, nếu hôm nay thái độ của con đối với cô ấy tốt một chút sẽ khiến cô ấy sinh ra ảo tưởng, nếu đã không có khả năng vì sao còn để cho cô ấy có hy vọng, chẳng phải là tăng thêm phiền toái sao?”

“Làm sao, làm sao lại có thể như thế được? Các con còn không có ở chung với nhau lần nào!”

“Mẹ! Con nói rồi, con không cần người con gái khác, con đã có vợ rồi, mẹ cũng đã gặp qua, Tiểu Tuyết, mẹ đã quên rồi sao?” Hàn Thừa Nghị mày rậm khe nhủ, sắc mặt không được vui lắm.

"Này..." Hàn phu nhân ngừng một hồi, lại thở dài: "Con à, mẹ biết con không buông được Tiểu Tuyết, nhưng cô ấy đã chết rồi! Người chết thì không thể sống lại, chẳng lẽ con muốn ôm bài vị của cô ấy sống qua cả đời sao? Năm nay con cũng đã 34 tuổi rồi! Mẹ còn chờ ôm cháu nội đây, mẹ lớn tuổi rồi còn có thể sống được bao năm nữa đây?"

Lão nhân gia nói xong liền òa khóc.

Hàn Thừa Nghị sợ nhất chính là nước mắt của mẹ mình, mẹ anh vừa khóc, anh liền không chịu nổi.

"Mẹ! Mẹ xem mẹ đi, đang tốt đẹp tại sao lại khóc? Mẹ còn khỏe vậy, đừng có nói chuyện không sống được bao năm nữa chứ. Hơn nữa, không phải mẹ đã sớm được ôm cháu nội rồi sao? Những lời này của mẹ mà để Thiên Lôi nghe thấy, tiểu tử thối kia chắc chắn sẽ không vui."

Hàn Thừa Nghị ôm mẹ mình vào trong ngực, nói chuyện gì đó để dỗ cho bà vui vẻ.

Hàn phu nhân ngừng khóc, nhưng lại bắt Hàn Thừa Nghị phải tìm đối tượng: "Lão Tam, mẹ biết tình cảm của con cùng Tiểu Tuyết rất tốt. Tiểu Tuyết đứa nhỏ này tuy mẹ chỉ gặp mặt một lần, nhưng là mẹ cực kỳ thích cô ấy, bộ dáng rất xinh đẹp, lại hiểu chuyện, khí chất cũng tốt. Nhưng không phải cô ấy đã mất rồi à? Con cũng phải vì tương lai của mình mà tính toán đi! Chẳng lẽ con thực sự muốn ở như vậy cả đời? Triệu Tử Đồng vừa rồi là mẹ cố ý chọn theo bộ dáng của Tiểu Tuyết, mọi mặt đều rất giống..."

"Mẹ, làm gì có chỗ nào giống? Căn bản là một chút cũng không giống! Con nhìn không ra cô ấy giống ở điểm nào! Tiểu Tuyết là Tiểu Tuyết, trên đời này không có Tiểu Tuyết thứ hai, về sau mẹ không cần làm việc này nữa."

Hàn Thừa Nghị dở khóc dở cười ngắt lời mẹ mình, thật không hiểu vì sao mẹ anh lại thấy cái vị Triệu Tử Đồng kia giống Tiểu Tuyết? Căn bản là cách xa Tiểu Tuyết cả nghìn dặm, cô gái kia làm sao có thể so với Tiểu Tuyết? Trên đời này, Tiểu Tuyết của anh là tốt nhất.

"Kể cả không có người thứ hai như thế thì con cũng phải tìm đối tượng kết hôn! Tóm lại là con không thể canh giữ bên cô ấy cả đời được!" Hàn phu nhân tức giận nói.

"Mẹ, mẹ còn muốn con nói bao nhiêu lần nữa đây? Tiểu Tuyết không chết, chỉ là con chưa tìm thấy cô ấy thôi! Con nhất định phải tìm cô ấy, cũng nhất định sẽ tìm được..." Hàn thừa Nghị cao giọng nói, trong thanh âm còn mang theo chút run rẩy: "Con không có khả năng kết hôn với người khác."

"..." Hàn phu nhân nhìn con trai nói không nên lời.

Cuộc nói chuyện lại lâm vào ngõ cụt, mỗi lần xem mặt đều chỉ có một kết cục. Cuối cùng đều là lấy phương thức như thế mà kết thúc. Mặc kệ Nhạc Tuyết Vi sống hay chết, con trai bà đối với đứa nhỏ kia đều là toàn tâm toàn ý.

"Mẹ, con múc cho mẹ chén canh, mẹ đừng giận nữa."

"Aizzz..."

Sáng sớm, Nhạc Tuyết Vi vừa đến công ty liền nghe thấy các đồng nghiệp trong phòng nhỏ giọng nói chuyện, bàn luận chuyện công ty bị thua mua.

‘Vân Đồ’ là một công ty thiết kế có nhãn hiệu lâu đời, đã nổi danh được rất nhiều năm nay. Có điều mấy năm gần đây kinh doanh có chút vấn đề. Về chuyện ‘Vân Đồ’ bị thu mua, trên dưới công ty đã sớm không còn là bí mật.

Nhạc Tuyết Vi cũng sớm đã nghe thấy, có điều cô là nhân viên kỹ thuật, những chuyện nội bộ trong cơ quan, cô không tham gia cũng không hiểu. Chỉ là gần đây những tin đồn về chuyện thu mua ngày càng lan truyền nhanh chóng rồi.

"Các người đang nói chuyện gì?"

Nhạc Tuyết Vi đi vào phòng trà, các đồng nghiệp lập tức nhường cho cô một lối đi.

"Viên tổng, ngài còn chưa nghe nói sao? Chuyện ‘Vân Đồ’ bị thu mua cũng đã định rồi, nghe nói thành viên trong hội đồng quản trị đã mở cuộc họp khẩn cấp tối qua!"

"Ừm, vậy sao?" Nhạc Tuyết Vi gật gù đầu, chuyện này cô thật đúng là không biết: "Có tin gì? Nói nghe một chút."

"Aizz... Thu mua ông ty của chúng ta đích thực là một công ty lớn, ‘Vân Đồ’ bị thu mua cũng là chuyện tốt, chỉ là tiền đồ của chúng ta thật đáng lo nha!"

"Vì sao?" Nhạc Tuyết Vi khó hiểu, chẳng lẽ bị thu mua, bọn họ sẽ thất nghiệp sao? Đối phương cũng không có thể trong một lúc mà tìm được nhiều nhân viên thay thế những vị trí này nha. Nhất là những nhân viên kỹ thuật giống như bọn họ lại càng khó mà tìm được, kinh nghiệm cùng năng lực đều rất khó có được.

"Aizz, Viên tổng ngài tuổi trẻ đầy hứa hẹn, năng lực tốt, không giống với chúng tôi, công trạng cùng danh vọng của ngài vẫn còn đó, đối phương nhất định sẽ giữ ngài lại, thế nào cũng sẽ dùng lương cao để giữ lại làm! Những người bình thường như chúng tôi đây sẽ rất khó có thể đầu lại được với những tình anh của ‘Tập đoàn D.S’..."

"Phốc!"

Trong giây phút nghe được mấy chữ ‘Tập đoàn D.S’, Nhạc Tuyết Vi nhất thời không khống chế được mà phun một ngụm cà phê ra ngoài: "Khụ khụ, khụ khụ..." Bị sặc, hai tay Nhạc Tuyết Vi đỡ lấy mặt bàn không ngừng ho khan.

"Ai nha, Viên tổng, ngài không sao chứ! Có phải là cà phê quá nóng không? Làm sao lại bị sặc rồi?"

Nhạc Tuyết Vi bối rối lắc đầu: "Không sao cả, tôi không sao, cậu vừa nói cái gì? ‘Vân Đô’ bị công ty nào thu mua?"

"... Tập đoàn D•S nha? Như thế nào, Viên tổng ngài còn chưa nghe nói sao?"

Nhạc Tuyết Vi mờ mịt lắc đầu, cô quả thực là chưa từng nghe nói, tất cả tinh lực của cô đều dồn hết vào bản thiết kế.

"Không thể nào! Viên tổng, tin tức này đã sớm truyền khắp công ty rồi, ngài đến bây giờ cứ nhiên còn không biết? Ngài aizz cũng thật là... Có điều, ngài tuyệt đối không cần lo lắng, nghe nói tập đoàn D.S bên kia đã tiến hành khảo hạch\* nhân viên rồi. Có kỹ thuật có năng lực, bọn họ nhất định sẽ giữ lại với lương cao!"

\*Khảo hạch: kiểm tra đánh giá

...

Những lời bọn họ nói sau đó, Nhạc Tuyết Vi đều nghe không vô, trong đầu cô hiện giờ đều là mấy chữ ‘Tập đoàn D.S’.

Bốn năm, cùng người kia tách ra cũng đã bốn năm rồi. Tuy bốn năm nay cô chủ yếu đều ở nước A, đến để đô chưa được bao lâu, cũng chưa từng gặp lại anh nhưng 4 năm nay Nhạc Tuyết Vi cũng không phải là chưa từng nghe tin tức về anh.

Đến nước C, Nhạc Tuyết Vi mới biết được, thế lực của Hàn Thừa Nghị ở nước C lớn như thế nào, làm cho Hàn gia trở thành một trong bốn đại gia tộc đứng đầu nước C, anh không chỉ có được nguồn tài chính phú khả địch quốc, nắm trong tay mạch máu kinh tế của đế đô mà theo một nguồn tin cho hay anh còn có được một mạng lưới thế lực ngầm ủng hộ không ai biết .

Có thể nói, tại nước C, nhắc đến cái tên Hàn Thừa Nghị này liền nghĩ đến quyền lực cùng tài phú, người bình thường chỉ cần nghe thấy tên anh đều nhin không được mà tán thưởng: Thật là sự tồn tại của một bậc vương giả!

Đương nhiên, những thứ Nhạc Tuyết Vi biết đến không chỉ là những thứ này. Những tin tức xấu về anh căn bản là không có, kể cả có cũng không có tòa soạn nào dám đăng, nhưng ở nước C vẫn lưu truyền về sự si tình của Hàn Thừa Nghị, một giai thoại chung tình, bốn năm trước, anh mang theo vị hôn thê bị bệnh nặng trở lại nước C, mời danh y khắp nơi chưa bệnh cho cô ấy.

Bốn năm nay, Hàn phu nhân không ít lần sắp xếp hôn sự cho con trai nhưng đều không thành. Hàn Thừa Nghị đều vì vị hôn thê kia mà nhất định không chịu cưới vợ. Một người đàn ông có tình có nghĩa như vậy, quả thực là một người đàn ông ám áp không một góc chết...

Nhạc Tuyết Vi từ phòng trà trở lại văn phòng, trợ lý lập tức tiến lên báo cáo lịch trình công việc trong ngày hôm nay.

"Viên tổng, đây là báo của ngày hôm nay. Còn có, bản thiết kế mà tổ 2 sửa đã được đặt trên bàn của ngài, mặt khác, trên bàn còn có một phần bảng đánh giá khảo sát gửi tới nhân viên của Tập đoàn D.S cần ngài điền."

"Được, không có việc gì nữa, cô ra ngoài đi!"

Nhạc Tuyết Vi nhận lấy tờ báo trợ lý đưa tới, vừa cởi áo khoác vừa tiện tay mở ra. Thật đúng là khéo, vừa mới nhắc đến ‘Tập đoàn D.S’ xong trên báo hôm nay liền đăng tin tức về Hàn Thừa Nghị. Cũng không phải tin tức gì lớn, chỉ là đưa tin Hàn Thừa Nghị bỏ ra một số tiền lớn vì vị hôn thê tìm kiếm\*\*\*\*\* thôi.

"Hừ..." Nhạc Tuyết Vi khẽ cười một tiếng, cuộc lại tờ báo chưa nhìn được mấy giây ném vào thùng rác.

Si tình, chung tình, ám áp? Thật đúng là không có nói dối. Đối với Kiều Vũ Vi mà nói, Hàn Thừa Nghị đích thật là đủ si tình, đủ chung tình, mà đối với anh, tính mạng của cô chỉ như một chuyện vật vãn. Nhạc Tuyết Vi vĩnh viễn cũng quên không được, bốn năm trước anh đã hạ ‘Lệnh truy sát’ với cô!

Hiện tại, cô đã thay tên đổi họ cũng không thể trở về thành phố T được, tất cả đều nhờ có anh ban tặng!

Nhạc Tuyết Vi cầm trên tay ‘Bảng đánh giá nhân viên’ do Tập đoàn D.S đưa tới lâm vào trầm tư, bảng đánh giá này rốt cuộc có muốn điền hay không? Nếu điền, giữa bọn họ sẽ không thể tránh khỏi phải chạm mặt... Lắc lắc đầu, tạm thời không thêm nghĩ đến những chuyện đáng ghét này nữa. Mở bản thiết kế trên giấy ra, bắt đầu phân công việc của ngày hôm nay.

Một tuần sau, ‘Bảng khảo sát đánh giá’ vẫn trống trơn đặt trong ngăn kéo của Nhạc Tuyết Vi...

"Tam Thiếu, những ‘Bảng khảo sát đánh giá’ này đều là thuộc hạ chọn từ trong những nhân viên kỹ thuật ‘Vân Đô’, năng lực làm việc của bọn họ đều rõ như ban ngày, xác thực đều không phải là nhân tài thực hiếm có." Nghê Tuấn mang một xấp tài liệu đặt xuống trước mặt Hàn Thừa Nghị.

"Uh`m."

Hàn Thừa Nghị lên tiếng, nhận lấy tư liệu nhìn xem thỉnh thoảng lại gật đầu.

"Toàn bộ đều ở đây sao?"

"Không ạ, vẫn còn một bản chưa giao, thuộc hạ vẫn chưa đàm phán được với bên kia, không biết người này có tính toán gì nữa." Nghê Tuấn đáp.

"Hửm?" Hàn Thừa Nghị đặt tư liệu trong tay xuống, rất có hứng thú nhìn Nghê Tuấn, "Còn có người chưa giao sao? Người này còn cần cậu tự mình sang đàm phán à... Nhất định là một nhân tài cực kỳ ưu tú, nói một chút nghe xem, có thể để cho cậu coi trọng như vậy, nhất định không phải là một nhân vật đơn giản."

"Vâng, Tam Thiếu. Người này tên là Viên Tinh Tinh, tuổi không lớn, năm nay mới 24, thời gian gia nhập cũng không lâu, mới được 3 năm, tới để đồ không đến một năm nhưng người này đã cực kỳ có bản lĩnh, ngăn ngừa trong 3 năm, đã lấy được rất nhiều giải thưởng quốc tế lớn, 'Cầu xoay tròn' vượt biển mà để đồ đang xây dựng là do cô ấy tự mình thiết kế. Cô ấy hiện tại là nhà thiết kế của 'Vân Đồ', tuy trẻ tuổi, nhưng thuộc hạ dưới tay cô ấy vô cùng kính ngưỡng cô ấy, hơn nữa còn nghe nói tính tình cô ấy cực kỳ khiêm tốn."

"Viên Tinh Tinh?"

Giọng nói Hàn Thừa Nghị có chút cao, hơi kinh ngạc hỏi: "Nữ?"

"Vâng, là nữ."

"Viên Tinh Tinh... Tên này sao lại cảm thấy quen tai thế? Hình như là đã nghe qua ở nơi nào rồi." Hàn Thừa Nghị mím môi mỉm cười, mi tâm nhíu chặt, lục lại trí nhớ lại không có lấy nửa điểm ấn tượng về người này, nhưng vì sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy?

"Cô ấy ở trong giới có thanh danh nhất định, Tam Thiếu nghe qua cũng không có gì kỳ lạ cả."

Phải không? Hàn thừa Nghị cảm giác không phải như vậy, nhưng trừ như thế ra cũng không còn cái nào khác, đại khái là như vậy đi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 212: Rất Khiêm Tốn

Editor: Chi Misaki

Nhạc Tuyết Vi sau rất nhiều lần đắn đo đã quyết định nộp đơn từ chức.

Văn phòng tổng giám đốc tập đoàn D.S rất nhanh liền nhận được tin tức này. "Từ chức?"

Hàn Thừa Nghị vô cùng khó hiểu, D.S đưa ra nhiều điều kiện hậu hĩnh như vậy lại vẫn có người muốn từ chức? Tuy nói Viên Tinh Tinh này đúng là một nhân tài, nhưng nếu cô ta muốn tìm ra một ông chủ không tồi như D.S tại nước C, chỉ sợ là không có khả năng rồi.

"Từ chức thì từ chức! Chẳng lẽ D.S nhiều nhà thiết kế ưu tú như vậy còn thiếu cô ta sao?"

Đối với việc Nghê Tuấn có ý báo cáo việc này, Hàn Thừa Nghị cũng không quá để ý, có tài giỏi như thế nào thì cũng chỉ là một nhà thiết kế thôi.

Nhưng thái độ của Nghê Tuấn lại ngoài ý muốn của anh: "Tam Thiếu, thiết kế Viên này, ngài thật không thể tùy tiện để cho cô ấy từ chức được !"

"Uh? Nói nghe thử xem?" Hàn Thừa Nghị nhíu mày, khó hiểu.

"Ngài đã quên, 'Cầu xoay tròn' là thiết kế của cô ấy, hạng mục này lúc trước là do 'Vân Đồ' chịu trách nhiệm, hiện tại trách nhiệm tự nhiên là thuộc về D.S rồi. 'Cầu xoay tròn' là công trình dân sinh lớn, nên không thể để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn được."

Hàn Thừa Nghị từ chối cho ý kiến, cười khề một tiếng: "Nếu cô ta đã quan trọng như vậy, vậy thì lại tìm cô ta đàm phán, cô ta có đưa ra điều kiện gì thì cứ tận lực đáp ứng."

"Vâng!"

Nghê Tuấn nhận được sự đồng ý của Hàn Thừa Nghị, lập tức liên hệ với Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi chính là đang lúc chuyên chú thiết kế bản vẽ trên giấy, trợ lý liền gọi điện thoại vào: "Viên tổng, điện thoại nội bộ số 3, văn phòng tổng"

giám đốc tập đoàn D.S gọi tới..."

Văn phòng tổng giám đốc tập đoàn D.S? Nhạc Tuyết Vi cả kinh, chắc là bởi vì chuyện cô từ chức mà gọi đến. Chính là anh gọi sao? Chắc chắn là không rồi, anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn D.S sẽ không có thời gian gọi điện thoại cho cô, chắc là trợ lý hoặc thư ký thôi.

Nhưng mặc kệ là ai gọi tới, Nhạc Tuyết Vi cũng không muốn nhận, cô nhỏ giọng nói với trợ lý: "Nói là tôi không có ở đây, đúng rồi, cố gắng dẫn ra xem người ta muốn nói gì."

Trợ lý gật đầu, đi xuống đường dẫn, nói với đối phương bên kia: "Ngài khỏe, Viên tổng hiện tại không có ở chỗ này, ngài có chuyện gì sao? Tôi có thể thay ngài truyền đạt."

"Như vậy à... Vậy làm phiền cô chuyển lời tới Viên tổng, đây là văn phòng tổng giám đốc tập đoàn D.S, tôi là trợ lý tổng giám đốc Nghe Tuấn. Về chuyện cô ấy muốn rời cương vị công tác, tổng giám đốc của chúng tôi vô cùng tiếc nuối, người như cô ấy, tập đoàn D.S chúng tôi rất mong có thể giữ lại, nếu cô ấy có yêu cầu gì, hi vọng cô ấy có thể nói ra, không cần vội đưa ra quyết định rồi khỏi vị trí công tác như vậy."

"Được, tôi sẽ truyền đạt lại lời này cho Viên tổng, hẹn gặp lại."

Nghê Tuấn, là Nghe Tuấn.

Nhạc Tuyết Vi che lấy lồng ngực vẫn còn đang đập thình thịch, cho dù chỉ là Nghe Tuấn mà không phải là Hàn Thừa Nghị, nhưng cô vẫn không thể ngăn cản được nội tâm vẫn đang kích động của mình. Cô thậm chí không tự chủ được mà suy nghĩ, thời điểm Nghe Tuấn gọi điện tới, có phải Hàn Thừa Nghị cũng đang ở bên cạnh hay không?

Sau khi nhận được điện thoại của Nghe Tuấn, Nhạc Tuyết Vi vẫn không thay đổi quyết định của mình, đơn từ chức đã nộp, cô sẽ không đổi ý định.

Không đoán được Nghe Tuấn lại có chấp như vậy.

Hai ngày sau đó, sau khi tan tầm trở về nhà, Nhạc Tuyết Vi theo thường lệ mở laptop, hộp thư thoại, chuẩn bị thay quần áo.

"Ngài khỏe, Viên tổng, đây là văn phòng tổng giám đốc, tôi là trợ lý tổng giám đốc- Nghe Tuấn, không biết trợ lý của ngài có chuyển lời của tôi đến ngài không? Tập đoàn D.S thành tâm muốn giữ thiết kế Viên ở lại, nếu nghe được làm phiền ngài hồi âm lại cho tôi được không? Cảm ơn."

Trong ghi âm truyền đến giọng nói của Nghe Tuấn.

Động tác cời cúc áo của Nhạc Tuyết Vi bỗng cứng lại, bên môi truyền ra tiếng cười lạnh! Hừ! Anh vẫn giống như trước đây cho rằng không có anh thì không làm nên chuyện sao? Cứ cho rằng có tiền, có quyền cái gì cũng có thể làm được thì đã sao? Chỉ tiếc rằng bây giờ, anh nghĩ sai rồi, cô tuyệt đối sẽ không công hiến vì tập đoàn D.S!

Sáng sớm, lúc đang lật xem lịch trình ngày hôm nay, Hàn Thừa Nghị liền thuận miệng hỏi một câu: "Đúng rồi, cái vị thiết kế Viên kia đã trả lời chưa?"

Nghê Tuấn chần chừ, lắc đầu: "Hồi Tam Thiếu, không có. Cho dù có gọi điện thoại đến văn phòng hay nhà ở vẫn không có bất cứ hồi âm nào, xem ra là đã có dự định khác rồi."

"Uh'm." Hàn Thừa Nghị trầm ngâm, có vẻ dăm chiêu. Ngay từ đầu cái tên Viên Tinh Tinh cũng không có dẫn tới nhiều sự chú ý của anh, nhưng bởi vì kế hoạch tiến hành xây dựng 'Cầu xoay tròn', còn có thái độ này trái lại để cho Hàn Thừa Nghị có thêm tò mò về cô.

"Nghê Tuấn, như vậy đi, cậu liên hệ lại với cô ta, nói là tôi muốn gặp cô ấy tự mình đàm phán."

Nếu là nhân tài thật, tính tình có phần cao ngạo như vậy cũng có đủ tư cách.

"Vâng..." Nghe Tuấn đồng ý, đang muốn đi làm lại bị Hàn Thừa Nghị ngăn lại, Hàn Thừa Nghị giơ tay lên, nhíu mi, nghĩ nghĩ nói: "Đợi một chút!"

"Làm sao vậy, Tam Thiếu?" Nghe Tuấn dừng lại một chút, khó hiểu.

Hàn Thừa Nghị không hiểu vì sao chỉ là cảm thấy nếu liên hệ với cô, nhất định cũng chỉ là công dã tràng, liền căn dặn: "Như vậy đi, cậu xem xét lại thời gian một chút, sắp xếp giành ra hai giờ, tự tôi sẽ đến 'Vân Đô'."

Vị Viên Tinh Tinh này rốt cuộc là thần thánh phương nào, có phải ba đầu sáu tay kiêu ngạo khinh người hay không, anh muốn tự mình gặp một lần.

Văn phòng thiết kế 'Vân Đô'.

Đang lúc Nhạc Tuyết Vi bận không thể dừng tay được, bởi vì đã đưa ra đơn xin từ chức, cho nên cô vẫn đang cùng các đồng nghiệp bàn giao công việc, hạng mục cô phụ trách lại rất nhiều, rất nhiều công việc quan trọng cần bàn giao cụ thể, nhất là kế hoạch 'Cầu xoay tròn' kia.

Điện thoại trên bàn vang lên, trợ lý nhanh chóng tiếp.

"Vâng, ngài khỏe, nơi này là văn phòng thiết kế của Viên tổng, xin hỏi ngài có chuyện gì không?"

Đầu bên kia điện thoại không biết nói gì đó mà sắc mặt trợ lý bỗng nhiên thay đổi, đôi mắt mở to, giọng nói cũng trở nên cực kỳ cung kính: "Vâng, phải... Ngài ấy đang ở đây, hiện tại, có chút bận. Cái gì? Hiện tại sao? Vâng, vâng, tôi lập tức nói với ngài ấy!"

Cúp điện thoại, trợ lý mờ mịt nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi: "Viên tổng, bên kia nói là ‘ Cầu xoay tròn’ xảy ra vấn đề!"

"Cầu xoay tròn?" Nhạc Tuyết Vi nhíu mày: "Xảy ra chuyện gì?"

Trợ lý lắc đầu: "Không rõ lắm, trong điện thoại không có nói rõ! Bên kia nói hi vọng ngài có thể qua xem."

"Phù..."

Nhạc Tuyết Vi thở phào một cái, vuốt vuốt lại sợi tóc bị rơi xuống, gật gật đầu: "Được, tôi lập tức đi qua, chắc là vấn đề khó giải quyết, nếu không cũng không cần tôi đi qua. Bên này hôm nay liền tới đây thôi, cô đem những gì tôi vừa nói giải thích lại một chút..."

"Vâng."

Chân trước Nhạc Tuyết Vi vừa mới rời đi, chân sau Hàn Thừa Nghị liền mang theo Nghê Tuấn đến ‘ Vân Đò’.

Hàn Thừa Nghị nhất thời nảy ra ý định, trước đó cũng không thông báo cho bất luận ai, cho nên sự xuất hiện của anh dẫn đến một trận xôn xao không nhỏ.

"Hàn, Hàn tổng, ngài như thế nào lại đến đây?"

Người phụ trách ‘Vân Đò’ hiện tại liền vội vàng chạy tới tiếp đón Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị không muốn lãng phí thời gian, liếc mắt nhìn Nghê Tuấn một cái.

Nghê Tuấn hiểu ý, hỏi người phụ trách: "Tổng giám đốc muốn gặp nhà thiết kế Viên tổng của các người, văn phòng của cô ấy ở đâu?"

Người phụ trách đương nhiên biết rõ chuyện từ chức của cấp dưới mình, có điều anh ta cũng không nghĩ tới, chuyện này vậy mà lại kinh động đến tổng giám đốc của tập đoàn D.S. Xem ra, truyền thông bên ngoài đồn D.S rất trọng nhân tài quả nhiên không phải là giả, điều này nói lên việc Thiết kế sự Viên tổng thực sự là trân bảo của ‘ Vân Đò’.

"Vâng, văn phòng của cô ấy ở bên kia, có điều, Hàn tổng ngài tìm cô ấy thật không đúng lúc, cô ấy hiện tại không ở đây."

Người phụ trách vô cùng có lỗi nhìn Hàn Thừa Nghị: "Vừa rồi cô ấy nhận được điện thoại ‘ Cầu xoay tròn’ bên kia xảy ra vấn đề, cô ấy lại là chủ hạng mục này nên hiện tại đã qua bên kia xử lý rồi."

"?" Hàn Thừa Nghị chợt nhíu mày, đáy mắt hiện lên một tia ngạc nhiên cùng tán thưởng, một nhà thiết kế có thể tạm tâm tận lực như vậy, trái lại lại khiến anh tăng thêm vài phần hảo cảm với cô.

"Nghê Tuấn, chúng ta đi."

“Vâng ạ.”

Hàn Thừa Nghị vội vàng đến “ Vân Đò”, lại vội vàng rời đi. Chỉ để lại nhân viên của “ Vân Đò” vẫn còn chưa hết bàng hoàng, giống như vừa trải qua một giấc mộng.

"Tam Thiếu, hiện tại đi đâu?" Nghê Tuấn xin chỉ thị nhìn Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị nhìn về phía bên ngoài của sổ xe, im lặng không nói, vẻ mặt có chút miễn cưỡng. Đã gần đến hoàng hôn, ánh trời chiều xa xa buông xuống mặt biển, nhìn qua có chút nho nhá lại tịch mịch. Hàn thừa Nghị cũng không rõ nguyên nhân vì sao lại phải bỏ ra hai giờ chỉ vì cố ý muốn gặp được Viên Tinh Tinh, giống như việc hôm nay nhất định phải gặp được cô vậy.

Vì thế, anh dặn dò: "Đến ‘ Cầu xoay tròn’."

“Vâng ạ!”

Cái gọi là 'Cầu xoay tròn', kỳ thật bây giờ vẫn đang là một công trường trên mặt biển, 'Cầu xoay tròn' mới chỉ xây dựng được cái khung ban đầu, một công trình vượt biển lớn như vậy cũng không thể hoàn thành trong một thời gian ngắn được.

Tuy mặt trời đã ngã về tây, nhưng cái nóng vẫn chưa tan đi, khí nóng bốc lên từ mặt đất khiến cho không khí cực kỳ oi bức. Nhạc Tuyết Vi mang theo mũ bảo hộ, mái tóc rất nhanh liền bị ướt, cô đang ngồi xổm trên mặt đất cùng Phương Công xem bản vẽ.

"Viên tổng, ngài xem là nơi này, góc độ này có phải có chút vấn đề không? Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm của tôi, tôi cảm thấy góc độ này quay có chút hơi nhanh rồi."

"Uh'm, tôi đo lại một chút."

Nhạc Tuyết Vi khẽ nhủ đôi mi thanh tú, vì ngồi xổm thấy không rõ lắm, cô liền quỳ trên mặt đất. Lấy thiết bị đo đạc từ trong tay đối phương, thật sự đo đi tính lại một hồi, về mặt cực kỳ chuyên chú. Đột nhiên, cô lau mồ hôi trên trán, nở nụ cười: "Phương Công, ngài nói rất đúng, có điều tôi cũng không có sai."

"Cái gì?" Phương Công sững sốt một hồi, không hiểu ý cả cô lắm.

"Này không phải là góc độ của tôi nhỏ, mà là bản vẽ quá mơ hồ, vị trí con số có vẻ không rõ, nếu dời sau dấu phẩy một chữ số, góc độ có phải sẽ không giữ được quy tắc đúng rồi không?" Chân lông mày Nhạc Tuyết Vi dần ra.

"A?" Phương Công kinh hãi, khẩn trương nhận lấy bản vẽ, cẩn thận xác nhận lại, trên mặt lại lộ ra vẻ xấu hổ: "Ngại quá, là tôi nhìn lầm rồi, thật sự xin lỗi, hại cô phải vội vàng đến đây chỉ vì một vấn đề như vậy."

Nhạc Tuyết Vi không thêm để ý lắc đầu, cười nói: "Ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy, Phương Công ngài cẩn thận nghiêm túc như thế, một vấn đề như tôi chính là cần phải học hỏi nhiều, hơn nữa kinh nghiệm của ngài phong phú, hi vọng về sau ngài có phát hiện ra bất cứ điều gì không đúng cứ trực tiếp liên hệ với tôi."

"A, được."

Phương Công là người tầm tuổi hơn 40, lần đầu hợp tác cùng một nhà thiết kế trẻ tuổi như vậy, ngay từ lúc bắt đầu còn ngại vì tuổi cô còn quá trẻ, hoặc là năng lực có hạn, hoặc là tính cách ở chung không tốt, lại không nghĩ tới mấy ngày làm cộng sự của nhau lại phát hiện ra vị thiết kế sư này vừa có tài vừa rất khiêm tốn.

"Không vấn đề gì, hại ngài phải đến một chuyến, chúng ta đi xuống thôi!"

Phương Công vươn tay về phía Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi gật gật đầu, đưa tay bắt lại tay Phương Công. Đột nhiên dưới chân đầm phải không khí, Nhạc Tuyết Vi không kịp kêu cứu, cả người liền hệt một cái trượt từ trên cầu xuống!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 213: Thả Người Xuống Biển

Editor: Chi Misaki

Rolls-Royce chạy trên đường quốc lộ vùng duyên hải, ánh mắt Hàn Thừa Nghị hướng ra phía ngoài cửa xe, đột nhiên trong mắt anh xuất hiện một đường cong rơi xuống biển, anh nhanh chóng ngồi thẳng người, trong lòng dâng lên một nỗi bất an mơ hồ. Phương hướng kia không phải là vị trí của ‘Cầu xoay tròn’ sao? "Nghe Tuấn, nhanh lên!"

“Vâng ạ.”

Không hiểu tại sao bản thân anh lại thấy sốt ruột như vậy, trong giọng nói còn mang theo vẻ nghiêm túc.

Nhạc Tuyết Vi biết bơi, hơn nữa kỹ năng bơi còn tương đối tốt.

Mặc dù vậy nhưng bất ngờ từ một độ cao như thế rơi xuống vẫn không khỏi khiến cô giật thót tim.

"Viên tổng, Viên tổng? Ngài như thế nào rồi? Có nghe thấy tôi nói chuyện không?" Cùng tiến lên cầu với cô- Phương Công, sắc mặt của ông lúc này đã đại biến, cả người nằm úp sấp trên mép cầu hướng xuống biển lớn hét.

May là thời tiết oi bức, ở trong biển cũng không đến nỗi chịu nhiều khổ sở. Nhạc Tuyết Vi rất nhanh liền nổi lên mặt nước, ngẩng đầu la lớn: "Tôi không sao! Còn có thể chịu được một lát!"

"Được, được... Viên tổng, ngài kiên trì một lát, tôi lập tức gọi đội cứu hộ tới!"

Trên cầu nhất thời trở nên hỗn loạn, tất cả mọi người đều đi tới đi lui trên cầu không khỏi thay Nhạc Tuyết Vi lo lắng, sốt ruột.

Đột nhiên, đám người tránh ra một lối.

"Tổng giám đốc..."

"Tổng giám đốc?"

Hàn Thừa Nghị khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng không nói một lời đi tới, đứng ở mép cầu nhìn xuống, chỉ thấy mặt biển xuất hiện một bóng dáng nho nhỏ đang đập nước, không hề bối rối, xem ra là biết bơi, khoảng cách hơi xa, anh không thấy rõ bộ dáng của cô.

"Ai ngã xuống nước?"

Nghê Tuấn đang hỏi Phương Công.

"Là nhà thiết kế Viên tông của “Vân Đô”, cô ấy là chủ hạng mục thiết kế này. Vốn là chúng tôi đã thảo luận xong vấn đề, đang chuẩn bị đi xuống, aizzz...  
Đều do tôi không tốt, nơi này chỗ nào cũng rải rác đầy đá, tôi nên quan tâm đến cô ấy hơn mới phải..."

Hàn Thừa Nghị nhìn chằm chằm vào bóng dáng nhỏ bé trong nước biển, mi tâm càng thêm cau chặt. Nơi này lại đúng phần cầu giữa biển, cho dù là một cô gái biết bơi cũng không khỏi có phần sợ hãi.

"Nghê Tuấn, đội cứu hộ sao còn chưa tới?"

"Tam Thiếu, đã gọi điện thoại, họ lập tức liền đến."

Hiển nhiên là Hàn Thừa Nghị không hài lòng với đáp án này cho lắm mặc dù anh biết ngoài cách này ra không còn biện pháp nào khác.

Nhưng mà tình huống của Nhạc Tuyết Vi ở trong nước lại không quá tốt. Vốn là cô lơ lửng trên mặt biển, chống đỡ cho đến khi đội cứu hộ đến không thành vấn đề, nhưng lòng bàn chân đột nhiên co rút, đau đớn khiến cô khó có thể chịu được nên đã mất đi thăng bằng!

"A!"

Nhạc Tuyết Vi ôm lấy chân trái, rất nhanh cơ thể cô liền chìm xuống biển, đợi cho đến khi cô phản ứng kịp thì cũng đã uống mấy ngụm nước, muốn vùng vẫy nổi lên cũng chỉ là lực bất tòng tâm.

Tất cả mọi người nhìn ra tình huống của cô có chút không ổn rồi.

"Ôi, hình như tình huống của Viên tông có chút không ổn rồi!"

"Phương Công, làm sao bây giờ? Sao đội cứu hộ còn chưa đến?"

...

"Tam Thiếu..." Nghê Tuấn mới vừa mở miệng, đang định nói để anh đi xuống.

Nhưng Hàn Thừa Nghị đã cởi xong cúc áo Tây trang đưa cho Nghê Tuấn. Dưới ánh mắt chấn kinh của mọi người cùng Nghê Tuấn, Hàn Thừa Nghị sẵn ống tay áo, từ trên cầu nhảy vào trong biển nước!

"Khụ khụ..."

Nhạc Tuyết Vi cố sức vùng vẫy, không khí trong phổi ngày càng ít, cảm giác lồng ngực càng thêm đè nặng. Đột nhiên cô thấy được bóng người nhảy xuống, hơn nữa còn không ngừng tiến về phía cô.

Bởi vì thiếu dưỡng khí mà tầm mắt của cô càng trở nên mờ nhạt, cô chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy là dáng hình của một người đàn ông còn bộ mặt của anh ta như thế nào cô hoàn toàn không rõ. Nhưng Hàn Thừa Nghị bơi về phía cô thì lại hoàn toàn nhìn thấy rõ ràng!

Tiểu Tuyết?

Đầu óc Hàn Thừa Nghị trì trệ trong hai giây, sau đó liền chính là mừng như điên! Vừa rồi lúc anh nhảy xuống vốn có chút hối hận, làm sao bản thân anh có thể vì một nhà thiết kế mà làm ra hành vi kích động như vậy?

Nhưng sau khi nhìn thấy Tiểu Tuyết, anh bỗng cảm thấy tất cả đều là ý trời! Anh vốn không hiểu vì sao mình lại khẩn trương thì ra không phải là không có nguyên nhân! Có thể khiến cho anh lo lắng cũng chỉ có Tiểu Tuyết!

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết?"

Thân thể Nhạc Tuyết Vi không ngừng chìm xuống, cô chậm rãi nhắm mắt lại, bên tai tựa hồ như nghe thấy giọng nói của Hàn Thừa Nghị, hơn nữa anh còn đang gọi tên cô. Điều này làm sao có thể, Nhạc Tuyết Vi thậm chí giật, thật là đến lúc này rồi mà trong đầu vẫn còn nghĩ đến người đàn ông đã phụ bạc cô kia...

Cơ thể rơi vào trong nước biển, trên lưng căng thẳng, giây lát cô liền rơi vào một vòng ôm ấm áp. Sau đó là một bờ môi mỏng dán lên môi cô. Trong lúc mơ hồ cô còn nghĩ thấy được mùi thuốc lá nhàn nhạt trong miệng người nọ.

Trái tim Hàn Thừa Nghị lúc này giống như đang điên cuồng mà đập, hiện tại anh đang ôm Nhạc Tuyết Vi, không sai chính là Tiểu Tuyết của anh!

Khó trách anh lại cảm thấy cái tên 'Viên Tinh Tinh' này đặc biệt quen tai, hiện tại mới nhớ tới, năm đó lần đầu tiên gặp Tiểu Tuyết, cô không phải là lừa anh tên cô là: 'Viên Tinh Tinh' sao? Hơn nữa vị Viên Tinh Tinh này cũng học thiết kế, Tiểu Tuyết không phải học khoa thiết kế trường kiến trúc à?

Anh thật sự là ngu xuẩn! Ngay cả điểm này cũng không nghĩ tới!

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết... Tiểu Tuyết, em tỉnh tỉnh!"

Hàn Thừa Nghị từng ngum lại từng ngum truyền không khí cho Nhạc Tuyết Vi, ôm cô bơi về phía thuyền cứu nạn cách đó không xa.

"Tam Thiếu!"

Trên thuyền cứu nạn, Nghê Tuấn vươn tay về phía Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị lắc đầu, tự mình đỡ Nhạc Tuyết Vi lên.

Nghê Tuấn nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi, cũng hoảng sợ: "Tam thiếu phu nhân?" Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tam thiếu phu nhân làm sao có thể ở trong biển? Chẳng lẽ tam thiếu phu nhân chính là nhà thiết kế Viên tổng kia?

Trên thuyền cứu nạn, đội cấp cứu muốn đi qua sơ cứu cho Nhạc Tuyết Vi đều bị Nghê Tuấn ngăn lại: "Không cần các người, tổng giám đốc có thể làm được."

Nói đến sơ cứu thì những người thuộc đội cấp cứu này đương nhiên chuyên nghiệp hơn Hàn Thừa Nghị, nhưng...

Hàn Thừa Nghị đặt Nhạc Tuyết Vi nằm trên mạn thuyền, tiếp tục hô hấp nhân tạo, ép ngực cho cô... Trong giây lát Nhạc Tuyết Vi liền phun ra một ngụm nước biển, kịch liệt ho khan, đầu óc cũng dần tỉnh táo lại: "Khụ khụ... Khụ khụ..."

"Tỉnh!" Hàn Thừa Nghị mừng rỡ ôm cô vào trong ngực, bàn tay thay cô lau nước trên trán.

Quần áo của Nhạc Tuyết Vi vì bị ngâm trong nước mà gần như trở nên trong suốt, bao bọc lấy đường cong lung linh như ẩn như hiện của cô, quả nhiên là \*\*\*\*\*. Đáy mắt Hàn Thừa Nghị nóng lên, lập tức cởi áo trong của mình che giúp cô.

"Có thấy tốt hơn chút nào không?"

Giọng nói của anh vẫn giống như mấy năm trước rất quen thuộc với cô, tựa hồ như bọn họ chưa hề xa cách.

Nhạc Tuyết Vi ôm ngực, hơn nửa ngày sau mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Cúi đầu nhìn áo trong của người đàn ông vẫn còn ở trên người mình, lúc này mới phát hiện ra mình còn đang bị anh ôm, chậm chạp ngẩng đầu lên, bỗng đứng cô như ngớ người ra... Là cô hoa mắt sao?

Người này hình như là Hàn Thừa Nghị?

"Sao thế? Sao không nói lời nào? Không thoải mái sao?" Hàn Thừa Nghị vươn tay đẩy mấy lọn tóc bị ướt trên mặt cô ra, một nụ hôn lạnh lẽo rơi vào trên trán cô.

Nhạc Tuyết Vi đẩy Hàn Thừa Nghị ra, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, một cổ cảm giác sợ hãi mãnh liệt dâng lên trong lòng cô! Không thể ngăn lại nỗi sợ hãi đang bủa vây trái tim mình, trong nháy mắt cô cắn chặt răng, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy ròng, ánh mắt dần trở nên tan rã.

Là anh, thật là anh!

"Em làm sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?"

Nhìn biểu tình bối rối lo lắng của anh, Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc trừng lớn hai mắt, cô thật không ngờ bọn họ có tránh thế nào cũng vẫn phải chạm mặt, hơn nữa còn lấy phương thức như thế nào mà gặp nhau! Chỉ là anh lo lắng như vậy vì cái gì chứ? Cô thật không thể tưởng tượng nổi giờ phút này anh lấy tâm trạng gì để gặp cô? Có điều cô cũng không suy nghĩ được nhiều...Hơi thở của Hàn Thừa Nghị càng ngày càng đến gần, nỗi sợ hãi của cô cũng càng ngày càng trở nên mãnh liệt!

"Ách!"

Nhạc Tuyết Vi nức nở, bàn tay níu chặt lấy Hàn Thừa Nghị, hai mắt tròn ngược, mí mắt sụp xuống cuối cùng cũng hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu Tuyết?"

Hàn Thừa Nghị vô cùng sợ hãi, bối rối đem ôm người vào trong ngực, quát: "Nhanh! Nhanh lên!"

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết..."Phía sau vẫn là giọng nói dịu dàng ní non của người đàn ông, nhưng giai nhân trong ngực đã sớm choáng váng đến ngất lịm.

Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi lên xe, dọc theo đường đi căn bản là không cho người khác đụng vào, trực tiếp chạy đến bệnh viện tư nhân để đô Thánh Từ. Các bác sĩ nhận được điện thoại của Nghê Tuấn, lúc bọn họ đến, bọn họ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhạc Tuyết Vi quá gầy, Hàn Thừa Nghị thật cẩn thận đặt cô lên trên giường, cả người cô cơ hồ là chìm vào trong đồng chăn nệm không thấy đâu nữa.

Mấy năm nay, cô đã phải trải qua bao nhiêu đau khổ?

Một cô gái nhỏ thay đổi tên họ thân phận, tha hương tại dị quốc để đạt được những thành tựu như ngày hôm nay, một tay Hàn Thừa Nghị khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô, một tay không tự giác được mà nắm chặt, tim cũng co rút đau đớn.

"Tam Thiếu, còn cần làm một chút kiểm tra!"

Hàn Thừa Nghị vội vàng đứng lên, tránh ra để cho bác sĩ kiểm tra.

Bác sĩ một giây cũng không dám trì hoãn thay Nhạc Tuyết Vi làm kiểm tra tổng hợp.

"Tam Thiếu, căn cứ vào kết quả kiểm tra, cơ thể vị tiểu thư này cũng không có gì khác thường, nhịp tim ổn, hô hấp bình thường, chỉ là thân thể có chút hư nhược, thiếu máu."

"Uh'm." Hàn Thừa Nghị nhíu mi, gật đầu.

Nghê Tuấn lặng lẽ phát tay với bác sĩ, ý bảo bọn họ lui ra ngoài.

Trong đáy mắt hoa đào thâm trầm vốn không đoán được kia của Hàn Thừa Nghị bỗng dưng đặc ưu thương cùng đau lòng, nhìn người nằm trên giường bệnh, tâm tình giờ phút này của anh dường như đã không ngôn ngữ nào có thể diễn tả nổi. Tiểu Tuyết, xa nhau bốn năm ròng rã, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi!

Trong phòng bệnh chỉ còn hai người bọn họ, Hàn Thừa Nghị cời giấy, xóc chân lên nằm xuống bên cạnh Nhạc Tuyết Vi. Hành động bất ngờ này khiến Nhạc Tuyết Vi vốn còn đang mê man bỗng xoay người lại, chui vào trong lòng Hàn Thừa Nghị, hai tay đặt ở trước ngực anh. Tự nhiên như thế, quen thuộc như thế!

Trong lòng Hàn Thừa Nghị chưa xót, anh cùng Tiểu Tuyết xa nhau bốn năm, cô đang coi anh là ai?

Nhưng Nhạc Tuyết Vi còn chưa tỉnh ngủ, cơ thể Hàn Thừa Nghị cũng đã cứng ngắc, trong cổ họng phát ra từng tiếng than thở còn mang theo chút... Thoải mái: "Uh'm... Uh'm..."

Hai tay Hàn Thừa Nghị giờ lên cao, dừng ở giữa không trung, rất lâu mới hạ xuống, từ từ ôm cô vào trong ngực: "Tiểu Tuyết, em nằm mơ sao? Trong mộng là anh sao? Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đến bây giờ mới tìm được em! Em không phải sợ, anh tìm được em rồi sẽ chăm sóc cho em thật tốt, được không?"

Nụ hôn ấm áp rơi vào trên môi Nhạc Tuyết Vi, cô nhíu nhíu mày, than nhẹ: "Uh'm"

Hàn Thừa Nghị nhếch môi nở nụ cười: "Anh đây coi như là em đã đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 215: Tôi Không Phải Cô Ấy

Editor: Chi Misaki

Ngay sau đó việc làm Hàn Thừa Nghị phiền nhiễu nhất chính là Nhạc Tuyết Vi không chịu nhận anh.

Hơn nữa, trải qua chuyện lần trước cô càng thêm quyết tâm từ chức. Vào lúc này, Hàn Thừa Nghị làm sao có thể để cô từ chức?

Sáng sớm thứ hai, Hàn Thừa Nghị không có trực tiếp đến công ty, mà là đến “Vân Đô”.

Nhạc Tuyết Vi bây giờ còn chưa chính thức giải trừ hợp đồng với “Vân Đô” cho nên cô vẫn phải đi làm. Hàn Thừa Nghị không tìm được biện pháp nào khác, chỉ có thể làm bức tượng chắn ở văn phòng của cô.

"Nơi này, những thứ này, đều là những đề án đã hoàn thành, mấy người không cần sắp xếp gì nữa, tôi đã chỉnh sửa xong, hiểu không?"

Nhạc Tuyết Vi xem ra có vẻ gầy yếu, nhưng lại là người rất có tinh thần, nói chuyện dạn dỏ cấp dưới cũng có đủ ân cần lo lắng... Cô đã trưởng thành rồi, không còn là đứa bé năm đó nữa mà là một Tiểu Tuyết trưởng thành. Bộ dạng này của Tiểu Tuyết khiến cho Hàn Thừa Nghị ngỡ ngàng, đồng thời cũng khiến cho anh càng thêm đau lòng, trong lòng anh lại càng hy vọng cô nhu nhược hơn bởi vì trưởng thành bao giờ cũng khiến con người ta phải trả một cái giá thực đắt.

"Tổng..."

"Xuyt!"

Hàn Thừa Nghị đi vào văn phòng, làm một động tác chó có lên tiếng đối với người bên trong, an tĩnh ngồi xuống chiếc ghế gần đó, ý bảo bọn họ cứ tiếp tục.

Nhạc Tuyết Vi cảm giác bầu không khí đằng sau có chút không thích hợp, nghi hoặc xoay người lại thì nhìn thấy Hàn Thừa Nghị ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, trái lại cũng không có ngoại ý muốn. Cô hiểu rõ nhếch môi cười yếu ớt: "Tổng giám đốc, sớm như vậy?"

"A? Ừ?"

Hàn Thừa Nghị tuyệt đối không nghĩ tới cô sẽ chủ động nói chuyện với anh, cuống quýt đứng dậy trả lời, bộ dáng sợ với Nghê Tuấn bình thường đối với anh còn cung kính hơn, mặt khác trong giọng nói còn mang theo mấy phần lấy lòng: "Em sớm hơn, sớm thế đã ăn điểm tâm chưa?"

Nhạc Tuyết Vi ngược mắt nhìn anh, trải qua chuyện hai ngày trước, cô đã điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, tuy có oán hận, có sợ hãi, nhưng lại có thể che giấu rất tốt, kế tiếp, nếu anh muốn chơi đùa với cô, cô sẽ chơi đùa với anh tới cùng! Bốn năm, bốn năm vẫn là tránh không được phải gặp.

Cô làm thiết kế, cùng những người có thể lực lớn trong ngành kiến trúc đương nhiên không thể tránh khỏi việc phải tiếp xúc, chỉ là không nghĩ tới phải gặp nhau sớm như vậy.

"Nếu tôi nói chưa, thì anh định thế nào?"

"Anh lập tức cho người mang tới..." Hàn Thừa Nghị mừng khôn xiết, nhanh chóng xoay người liếc Nghê Tuấn một cái.

Nghê Tuấn gật đầu, lập tức ra ngoài gọi điện thoại.

"Hừ!" Nhạc Tuyết Vi cực kỳ khinh thường cười lạnh một tiếng, tuy cô nhìn không thấu Hàn Thừa nghị muốn làm gì, nhưng cho dù anh có làm gì thì cô cũng sẽ phụng bồi tới cùng... Bây giờ thì anh đừng mơ có thể đạt được lợi ích gì từ chỗ cô!

"Chúng ta tiếp tục."

Nhạc Tuyết Vi vẫy vẫy tay, tiếp tục công việc vừa rồi với trợ lý.

"Ách, vâng..." Trợ lý bị tình huống quý đệ này làm cho hồ đồ, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn D.S sáng sớm ra không có chuyện gì làm lại đến nơi này nhìn Viên tổng của bọn họ làm việc? Đây, mà nó cũng quá dọa người rồi! Mà Viên tổng nhà bọn họ cơ bản là chẳng buồn liếc mắt để ý.

Bữa sáng rất nhanh được đưa tới, món ăn được đựng trong một chiếc hộp gỗ cực kỳ tinh xảo, bên dưới xe đưa còn có những mảnh than nhỏ đỏ hồng, cho nên thức ăn đặt lên bàn vẫn còn nóng hổi.

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết...Nghỉ ngơi một chút, ăn bữa sáng đã rồi làm việc!"

Hàn Thừa Nghị giờ tay, quơ quơ trước mặt Nhạc Tuyết Vi.

"Haha!"

Nhạc Tuyết Vi yếu ớt cười một tiếng, khóe mắt khẽ nhếch, đặt công việc trong tay xuống, đứng lên, đi về phía sofa. Nhìn một bàn đầy thức ăn tinh xảo, cô chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc! Hiện tại sao? Muốn bồi thường cho cô một bàn đầy "Thạch tín"?

Cô không nói lời nào, nhìn thẳng Hàn Thừa Nghị, cúi người lấy ra một cái thùng rác.

Rồi sau đó ở ngay trước mặt nhìn thẳng anh, ném hết những thứ tinh xảo kia vào trong thùng rác!

"..." Hàn Thừa Nghị kinh ngạc nhìn cô, một câu cũng không nói nên lời. Tuy Tiểu Tuyết cai gì cũng chưa nói, nhưng anh có thể cảm nhận được hận ý của cô đối với anh! Hận ý nồng đậm bắn thẳng về phía anh,

"Hừ!" Nhạc Tuyết Vi nhếch môi, trêu tức cười đáp: "Xấu hổ quá, tôi nói là chưa, có điều tôi cũng không nói là muốn ăn gì đó anh đưa qua, con người của tôi chưa từng ném qua những món ăn tinh xảo như vậy chỉ sợ là dạ dày chịu không nổi, cho nên thật xin lỗi, Hàn tổng khiến anh phải uống phí tâm tư rồi."

Nói xong vỗ vỗ tay đứng dậy, đột nhiên nghiêng người về phía Hàn Thừa Nghị, một tay kéo cà- vạt của anh xuống, cánh môi ghé sát vào bên tai anh nhỏ giọng nói: "Hàn tổng, tôi khuyên anh, thủ đoạn đồ dành phụ nữ này của anh, vẫn là lưu lại cho mấy cô gái trẻ đi! Đối với tôi vô ích!"

"Tiểu Tuyết..."

Hàn Thừa Nghị bất đắc dĩ nhìn Nhạc Tuyết Vi, một Tuyết Vi như vậy khiến anh cảm thấy thật xa lạ.

"Không cần gọi tôi là 'Tiểu Tuyết'!" Nhạc Tuyết Vi nâng cằm, khoe môi tràn đầy ý lạnh: "Hàn tổng, anh lấy tư cách gì gọi tôi là 'Tiểu Tuyết'? Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa thì anh mới hiểu? Tôi không phải là người anh biết kia. Anh làm như thế, tôi chịu làm phiền cũng chẳng sao cả, có điều phải khiến anh thất vọng rồi."

Hàn Thừa Nghị nhắm chặt mắt lại, che dấu nội tâm đang giằng xé trong anh, thừa dịp Nhạc Tuyết Vi xoay người liền nhanh chóng cầm lấy tay cô.

"Anh làm gì?"

Nhạc Tuyết Vi nhảy dựng lên giống như bị điện giật, lắc mạnh cánh tay, khề thờ nhẹ trừng mắt nhìn Hàn Thừa Nghị: "Hàn tổng, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tôi không quen anh, cũng không có nửa điểm quan hệ với anh, nếu anh còn làm ra hành vi thất lễ với tôi thì đừng trách tôi không khách khí!" Nhưng cho dù Nhạc Tuyết Vi có nói vậy, Hàn Thừa Nghị cũng không buông cô ra.

Cô càng kích động lại càng chứng minh... Cô là Tiểu Tuyết không sai!

"Tiểu Tuyết, em là Tiểu Tuyết, anh làm sao có thể ngay cả vợ mình cũng nhận sai? Vì cái gì, vì cái gì lại không nhận anh?" Trong đôi mắt thâm thúy của Hàn Thừa Nghị chứa đựng ẩn nhẫn cùng ưu thương, anh vô cùng muốn biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cô khiến cô không chịu nhận anh?

"Hừ..."

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn trần nhà, lắc đầu hừ lạnh, cô không biết thì ra da mặt anh đã dày đến mức này rồi! Anh còn không biết xấu hổ mà nói ra những lời này?"Hàn tổng, tôi nghe không hiểu anh đang nói gì. Có điều, nghe qua thì có vẻ anh đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với vị "Tiểu Tuyết" kia? Thật đáng tiếc, tôi không phải cô ấy, anh nhận nhầm người rồi!"

"Tiểu Tuyết, em đừng như vậy, em nghe anh giải thích có được không?" Hàn Thừa Nghị cúi đầu, hạ mí mắt, ngay cả phong thái hăng ngày cũng giảm tới thấp nhất chỉ để cô có thể nghe một chút lời giải thích của anh.

Nhạc Tuyết Vi quyết đoán lắc đầu: "Không được."

"Tiểu Tuyết..."

"Hàn tổng, mời anh buông tay." Nhạc Tuyết Vi lần thứ hai muốn tránh thoát khỏi anh: "Tôi nói này, sao anh lại cố chấp như vậy? Tôi thật sự không phải là cái gì mà "Tiểu Tuyết" kia, cho nên anh muốn nói gì cũng không cần nói với tôi, tôi không cần nghe lời giải thích của anh!"

"Không, em là Tiểu Tuyết!" Hàn Thừa Nghị cực kỳ cố chấp, cô càng là phủ nhận, anh lại càng nôn nóng: "Anh còn nhớ rõ, lần đầu tiên chúng ta ở bên nhau, lúc đó em còn gạt anh nói em tên là "Viên Tinh Tinh", có phải không Tiểu Tuyết?"

"..."

Nhạc Tuyết Vi cả kinh, kinh ngạc nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, anh cư nhiên còn nhớ rõ chuyện này? Vì sao? Không phải anh rất muốn cô chết sao? Vì sao còn nhớ rõ chuyện lúc đó như vậy?

Cô phản ứng theo bản năng không khác gì chứng minh những lời Hàn Thừa Nghị nói là sự thật, Hàn thừa Nghị vui mừng không xiết ôm lấy vai cô: "Tiểu Tuyết, anh nói không sai mà đúng không? Em có biết không, anh đã tìm em rất nhiều năm, vẫn luôn tìm em! Rốt cục cũng để cho anh tìm thấy em rồi!"

Tuy Nhạc Tuyết Vi có bối rối trong giây lát, nhưng cô lại không dễ dàng dao động bởi lời ngon tiếng ngọt của Hàn Thừa Nghị.

"Hàn tổng, tôi thực sự nghe không hiểu anh nói gì cả, tên tôi vẫn luôn là vậy, ngày đó ở: "Cầu xoay tròn" là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh thật sự nhận sai người... hay, đây là phương thức tiếp cận phụ nữ của anh? Tôi không thể không nhắc nhở anh, phương thức này đã quá cũ rồi."

Trên bàn công tác, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên. Giờ phút này trong văn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Hàn Thừa Nghị đành phải buông Nhạc Tuyết Vi ra để cô đi nghe điện thoại. Nhạc Tuyết Vi không có cầm lấy microphone, mà là khom lưng nhún giữ nút kết nối.

"Vâng, xin chào, tôi là Viên Tinh Tinh, mời nói."

"Tinh Tinh? Là anh...Gọi điện thoại em không nghe, anh đành phải gọi điện thoại tới văn phòng của em, đừng quên, tối hôm nay chị anh về, nhớ theo anh về nhà ăn cơm." Trong điện thoại truyền đến giọng nói tao nhã của Lương Tư Văn, Nhạc Tuyết Vi cầm lấy di động trên bàn, thì ra là hết pin rồi.

"A, điện thoại em hết pin là tự động tắt nguồn."

Nhạc Tuyết Vi vừa nghe Lương Tư Văn nói, vừa cầm lấy điện thoại đặt lên tai nghe, bên môi mang theo cười yếu ớt: "Vâng, em biết rồi, hôm nay em sẽ tan tầm sớm một chút, chỉ cần bàn giao xong công việc là được, em biết hôm nay chị trở về, yên tâm đi, em sẽ không quên."

Cúp điện thoại, ngẩng đầu, Hàn Thừa Nghị chẳng biết từ lúc nào đã giống như hổ rình mồi nhìn chằm chằm cô.

"Anh... Anh làm gì?" Nhạc Tuyết Vi hoảng sợ, kinh ngạc che ngực, anh dựa vào cái gì mà dùng ánh mắt khiếp sợ ấy nhìn cô?

"Đàn ông? Là ai?"

Giọng nói Hàn Thừa Nghị không tự chủ được mang theo chút ghen tuông, là đàn ông, vừa nghe liền biết quan hệ của cô cùng người đàn ông này không bình thường, hơn nữa chị gái người nọ trở về, vì sao lại muốn Tiểu Tuyết đi gặp cô ta? Giữa bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì?

Cảm giác nguy cơ trong nháy mắt bủa vây lấy Hàn Thừa Nghị, bản năng cảnh giác cũng tự nhiên mà hình thành.

"Bạn trai tôi, hoặc là nói, qua một thời gian ngắn nữa liền trở thành vị hôn phu của tôi." Đối với vấn đề này, Nhạc Tuyết Vi đã sớm có chuẩn bị, Lương Tư Văn cũng đã dặn qua cô, nếu có một ngày gặp phải Hàn Thừa Nghị, cứ trực tiếp nói cho anh ta biết, dù sao sớm hay muộn thì anh ta cũng biết... Nhị thiếu gia Lương gia đính hôn, Hàn Thừa Nghị làm sao có thể vắng mặt?

"Em có bạn trai?" Hàn Thừa Nghị rất nhanh liền bắt được vấn đề, tay không tự chủ được xiết chặt đầu vai cô: "Tiểu Tuyết, em đừng nói giỡn, em là phụ nữ đã kết hôn, đã có chồng!"

"Haha?" Nhạc Tuyết Vi cười to: "Hàn tổng, anh thật sự là hồ đồ rồi! Tôi không đến nỗi ngay cả mình đã kết hôn hay chưa cũng không biết, tôi còn độc thân, không tin, anh có thể lấy chứng minh của tôi đến cục dân chính điều tra, tôi tuyệt đối chưa từng kết hôn."

Không đợi Hàn Thừa Nghị trả lời, Nhạc Tuyết Vi lại bồi thêm một câu: "Tôi nghĩ người đã kết hôn trong miệng anh là vị tên 'Tiểu Tuyết' mà không phải là tôi đi. Hàn tổng, anh cần phải đi... Tôi muốn làm việc. Mong anh không cần làm trễ nải thời gian làm việc của tôi?"

"Tiểu Tuyết, anh..."

"Tam Thiếu."

Nghê Tuấn đẩy cửa đi đến, đứng ở sau Hàn Thừa Nghị thấp giọng nói: "Tam Thiếu, thời gian cũng không còn sớm, buổi sáng còn có hai hội nghị rất quan trọng."

Hàn Thừa Nghị còn muốn nói gì nữa nhưng thời gian không kịp nữa rồi, ngẩng đầu nhìn Tiểu Tuyết vẫn còn đang chăm chú làm việc, thật sự là không cam lòng cứ như vậy rời đi, tiểu nha đầu vẫn giống trước kia hay tức giận với anh... Có điều tức giận cũng không sao, tức giận còn có thể dỗ lại được, chỉ sợ là cô sẽ hờ hững với anh.

"Tam Thiếu, thời gian không còn sớm nữa ạ." Nghê Tuấn thúc giục.

"Ừm, đi thôi!" Hàn Thừa Nghị cúi người, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn Nhạc Tuyết Vi quyến luyến không muốn buông, sau đó mới xoay người rời đi.

Sau khi anh đi, Nhạc Tuyết Vi tiện tay ném chiếc bút trong tay đi thật xa, phiền lòng chống tay che mắt lại: "Đừng gấp, bình tĩnh, bình tĩnh, giờ mới chỉ là bắt đầu, Nhạc Tuyết Vi, mày còn phải đối mặt với nhiều chuyện, không thể chịu thua như thế được!"

Từ từ nhắm hai mắt lại, Nhạc Tuyết Vi im lặng nhắc nhở chính mình, nhất định phải kiên cường chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 216: Cô Sợ Anh

Editor: Hy

"Tam thiếu, đây chính là bản ký hợp đồng của Tam phu nhân cùng 'Vân Đồ'." Nghê Tuấn đặt một văn kiện xuống bàn trước mặt Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị hài lòng gật đầu một cái, cúi đầu nhìn văn bản trên bàn, nghiêm túc nghiên cứu, đột nhiên phát hiện một dòng chữ vô cùng trọng yếu, khóe miệng nở một nụ cười thích thú, làm cả người anh cũng phấn khích đứng lên.

"Nghê Tuấn, rồi hội nghị chậm lại, bây giờ tôi muốn đi 'Vân Đồ' một chuyến!"

"...Dạ!" Nghê Tuấn chần chờ trong chốc lát, chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của anh, phạm là những chuyện có liên quan đến Tam phu nhân, toàn bộ sẽ được ưu tiên làm trước, việc này anh cũng sớm đã quen rồi.

Vì vậy, Hàn Thừa Nghị cùng Nghê Tuấn đi đến phòng làm việc của 'Vân Đồ'.

"Tổng giám đốc!"

Đám nhân viên từng người tránh ra nhường đường cho Hàn Thừa Nghị, anh thuận lợi tiến vào văn phòng làm việc của Nhạc Tuyết Vi, cô đang chăm chú vẽ bản vẽ, mái tóc xoắn nhẹ được buộc gọn gàng, đôi mi thanh tú khẽ nhắm, miệng cũng hơi cong lên, bộ dáng rất khả ái giống một đứa bé đang tức giận.

Hàn Thừa Nghị không muốn phá hư hình ảnh đẹp này, cứ như vậy lẳng lặng không một tiếng động đứng trước bàn làm việc nhìn cô.

"Chris! Phiên lấy cho tôi ly nước."

Nhạc Tuyết Vi khát nước, liền mở miệng gọi người trợ lý lấy nước.

"Oh, có ngay!"

Trợ lý đáp một tiếng, lập tức lấy nước mang tới. Nhưng được nửa đường lại bị Hàn Thừa Nghị ngăn lại, lặng lẽ cầm lấy ly nước trên tay cô mang đến chỗ Nhạc Tuyết Vi.

Anh cũng không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng đưa ly tới mép Nhạc Tuyết Vi, cô khẽ ngẩng đầu, tình huống gì đây? Rồi sau đó, nhanh chóng phát hiện bàn tay đang cầm ly, mười ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

Nhạc Tuyết Vi bỗng dưng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Hàn Thừa Nghị, anh ta sao lại tới đây? "Anh? Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

Khỏe miệng Hàn Thừa Nghị cười rạng rỡ, đem ly nước đưa tới miệng cô một lần nữa, "Không phải khát nước sao? Uống nước trước đi, đừng nóng nảy, chúng ta sẽ từ từ nói."

"Anh!" Cô chẳng còn tâm trí nào để ý đến ly nước kia nữa : "Anh rốt cuộc có chuyện gì?"

"Uống nước!" Hàn Thừa Nghị cố chấp, một bộ cô không uống nước anh sẽ không bỏ qua.

Không còn biện pháp, Nhạc Tuyết Vi không còn cách nào chỉ có thể nhận lấy ly nước, thế nhưng, Hàn Thừa Nghị đâu chịu để cô yên: "Anh cầm, em uống!"

"..." Nhạc Tuyết Vi hết ý kiến, liếc mắt trừng anh, người này, có nhất thiết muốn ăn đòn như vậy không? Cô nhất định không để cho anh ta được đắc ý, "Không uống, tôi không uống, anh làm gì được tôi?"

Lúc này, đến lượt Hàn Thừa Nghị, được rồi, đối với Tiểu Tuyết, anh cho đến bây giờ vẫn chưa có biện pháp nào với cô.

"Anh có chuyện gì? Nói thẳng đi!" Nhạc Tuyết Vi liếc văn kiện trong tay Hàn Thừa Nghị một cái, trong đầu thầm nghĩ anh ta tìm mình có chuyện gì thật sao?

Nhớ tới văn kiện trên tay, tâm tình Hàn Thừa Nghị liền đặc biệt tốt. Anh buông ly nước xuống, đưa phần văn kiện trên tay cho Nhạc Tuyết Vi, "Tiểu Tuyết, em nhìn một chút, đây là bản hợp đồng giữa em và 'Văn Đồ' đúng chứ?" Anh trước sau vẫn cố chấp gọi tên cô như vậy.

Nhạc Tuyết Vi hồ nghi nhận lấy, nhìn thoáng qua một lượt, sau đó gật đầu: "Ừ, đúng vậy, không sai, thế nào?"

"Vậy thì tốt!"

Hàn Thừa Nghị vui thích cười một tiếng, ngón tay thon dài đặt lên bàn ghế gỗ theo tiết tấu, "Lật tới trang 3, điều thứ hai mươi ba nhìn thử một chút!"

"Điều thứ 23?" Nhạc Tuyết Vi không biết anh muốn là cái gì, có điều gì sao? Rốt cuộc cũng làm theo lời anh, mở tới trang 3 điều thứ 23, nhìn một cái... rồi đột nhiên đứng bật dậy! Cái này... anh ta cho cô nhìn thứ này, là ý gì?

"Nhìn thấy rồi chứ?"

Hàn Thừa Nghị rất hài lòng với phản ứng của cô, Tiểu Tuyết thông minh như vậy, nhất định cũng nghĩ đến... Anh khó khăn lắm mới tìm được, muốn bỏ rơi anh? Không có dễ dàng như vậy đâu!

"Anh...!" Nhạc Tuyết Vi tức giận, cả người đều dựng lên, chỉ cảm thấy vô cùng phiền não.

"Như vậy, anh cũng muốn nói lại một lần cho em nghe!" Hàn Thừa Nghị lộ ra nụ cười đắc ý, môi mỏng khẽ mở: "Điều 23. Thay đổi tên, người đại diện theo pháp luật, người có trách nhiệm chính, chủ đầu tư của đơn vị sử dụng lao động không ảnh hưởng đến việc thực hiện hợp đồng lao động, nếu hợp đồng lao động được sáp nhập, chia tách thì hợp đồng lao động gốc vẫn tiếp tục có giá trị và hợp đồng lao động được thừa hưởng quyền và nghĩa vụ của người sử dụng lao động để tiếp tục thực hiện. Anh nói đúng chứ?"

Hàn Thừa Nghị bỗng rưng ápsát lại Nhạc Tuyết Vi, hai tay chống ở trên bàn, cho dù là như vậy, nhưng thân hình anh vẫn rất cao lớn, hoàn toàn bao phủ lấy Nhạc Tuyết Vi.

"Không sai! Trí nhớ của Hàn tổng rất tốt!" Nhạc Tuyết Vi quay mặt đi chỗ khác, không muốn đối mặt với anh. Anh ta giống như hồ ly vậy, đa mưu túc trí luôn khiến người ta nhụt trí.

"Cám ơn lời khen!" Biết là cô châm chọc, nhưng Hàn Thừa Nghị vẫn vui vẻ chấp nhận, "Dựa theo hợp đồng, quan hệ nhân sự sẽ được tự động chuyển vào danh nghĩa tập đoàn DS, nói cách khác... Em bằng lòng cũng được, không muốn cũng không được."

Nhạc Tuyết Vi bị anh ép tới tức điên lên, : "Dù là tập đoàn DS, nhân viên cũng có thể từ chức tự do chứ?"

"Có, tất nhiên là có! Tuy nhiên, điều kiện trước tiên là, em trước hết phải dựa theo giả phần hợp đồng trở thành nhân viên tập đoàn DS, sau đó, chúng ta lại thảo luận tiếp đến việc từ chức, em nói như vậy có đúng thủ tục hay không?"

Hàn Thừa Nghị từng bước ép sát, Nhạc Tuyết Vi đã hết chỗ để lui rồi!

"Anh, đã nói như vậy rồi, tôi từ chối liệu có tác dụng không?" Nhạc Tuyết Vi tức giận mà tròn mắt nhìn anh, làm sao nghĩ tới anh ta còn đi nghiên cứu cái 'đi vật' này nữa.

"Ừm, rất tốt!"

Hàn Thừa Nghị khẽ cười, mục đích đã đạt được.

"Điền vào đơn khảo hạch của em! Sáng mai đến phòng tổng giám đốc DS báo danh, ok?"

"Tôi có thể nói không được sao?"

"Không thể!"

"Anh!" Nhạc Tuyết Vi cầm bản hợp đồng cũ lên, thật muốn nện vào mặt của người đàn ông đang dương dương đắc ý kia.

Nếu bàn về thủ đoạn, Nhạc Tuyết Vi đơn thuần làm sao có thể là đối thủ của tổng tài Hàn Thừa Nghị đa mưu túc trí chứ? Nhưng mà, Hàn Thừa Nghị khôn khéo, Nhạc Tuyết Vi cũng không phải trái hồng mềm, anh ta muốn cô đi báo danh? Tốt, cô nhất định sẽ đi!

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhạc Tuyết Vi đúng theo lời Hàn Thừa Nghị, đến phòng tổng giám đốc DS báo danh. Chỉ là, cô có chuẩn bị cho Hàn Thừa Nghị một "lễ vật" tương đối lớn.

Hàn Thừa Nghị vừa mới tới phòng làm việc, liền biết Nhạc Tuyết Vi đã tới, vội vàng đẩy cửa vào. Thư ký cúi chào anh, đang chuẩn bị cầm lấy áo ngoài của anh, Hàn Thừa Nghị phát tay: "Không cần, đi ra ngoài đi, cả cậu nữa Nghe Tuấn!"

"Vâng!"

Nhạc Tuyết Vi nhìn một cái, mới vừa rồi tay người thư ký kia cũng đã sắp khoác hẳn lên người anh ta, cái tên xú nam nhân này này, đúng là sống nguội không chê! Trong lòng lòng đột nhiên có chút mất hứng không giải thích được. "Hừ" Nhạc Tuyết Vi nghiêng đầu một cái, trong lỗ mũi phát ra tiếng bất mãn.

Hàn Thừa Nghị vẫn hồn nhiên chưa không biết gì, anh bây giờ vẫn còn đang chìm đắm trong vui sướng.

"Tối rồi?" Âm thanh của Hàn Thừa Nghị vang lên, đặc biệt ôn nhu, nhưng cũng chỉ có thể với Nhạc Tuyết Vi mới ôn nhu như vậy mà thôi.

Nhạc Tuyết Vi liếc anh một cái, không nói câu nào, cầm văn bản trong tay đưa tới.

"Đây là cái gì?" Hàn Thừa Nghị không nhận, chỉ liếc mắt qua một, không hiểu sao có cảm giác không tốt.

"Đơn xin thôi việc!" Nhạc Tuyết Vi hơi chu miệng, giọng cao phong thư, trong đầu đều là hình ảnh người thư ký kia vô cùng tự nhiên chuẩn bị thay áo khoác cho Hàn Thừa Nghị... Trước kia những chuyện như thế đều là do cô là. Trải qua nhiều năm như vậy, cô đối với hắn là có cũng được, không có cũng được.

Hàn Thừa Nghị không nói, chỉ nhẹ nhàng lấy phong thư kia, nhẹ nhàng kẹp lại, sau đó không nhanh không chậm ném ra ngoài cửa sổ.

"A!" Nhạc Tuyết Vi phản ứng không kịp nữa, khi nhào qua muốn giữ lại, liền bị Hàn Thừa Nghị ôm lấy, mà phong thư kia đã sớm bay ra ngoài từ lúc nào: "Anh là gì vậy? Sao lại ném đồ của tôi?"

Hàn Thừa Nghị bắt đầu đi lắc đầu một cái, thật lười không muốn trả lời câu hỏi này của cô: "Cái này còn cần hỏi sao? Em cảm thấy, anh tốn bao công sức để đưa em đến đây, chính là để em đưa cho anh cái tờ đơn từ chức đó sao?"

"Anh! Được, anh ném một tờ, tôi viết tờ mới cho anh!"

"Vậy anh lại vứt."

"Tôi lại viết!"

"Hmml!" Hàn Thừa Nghị không vui nhếch miệng một cái, cau mày nói: "Đủ rồi, từ chức vui như vậy sao?"

"Ai vui với anh chứ? Hàn đại tổng tài cảm thấy có gì đáng vui sao?" Nhạc Tuyết Vi tất nhiên không muốn đùa bỡn với anh: "Hàn tổng, tôi lặp lại lần nữa, tôi không phải người anh cần tìm, anh là như vậy, tôi rất khó khổ!"

Nhạc Tuyết Vi bị Hàn Thừa Nghị ôm nửa người trong ngực, dựa vào nhau như vậy, cô không tự chủ được run rẩy.

Hàn Thừa Nghị nhớ tới lần trước cô ở trên du thuyền thấy anh té xỉu... Tình hình lúc đó cũng tương tự như bây giờ, cô hình như rất sợ đáng về anh, cô đang sợ cái gì?

"Tiểu Tuyết, em đang run? Em nói cho anh, em đang sợ cái gì?" Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi chặt hơn nữa.

Ngữ khí có anh có chút tức giận, phản ứng của Nhạc Tuyết Vi cũng ngày càng mạnh: "Anh đi... anh đi ra... Buông tôi ra!" Hô hấp của cô ngày càng nặng, ngực cũng bắt đầu đau, mồ hôi đầm đìa, so với lần trước ngất đi thì giống nhau như đúc.

Hàn Thừa Nghị biết, anh chính là người khiến cô sợ.

"Được, Tiểu Tuyết, anh ra, em đừng kích động, từ từ thở, anh không đến gần em nữa!"

Hàn Thừa Nghị lui về phía sau, giữ một khoảng cách nhất định với Nhạc Tuyết Vi. Cô mở to miệng thở hổn hển, ổn định tinh thần. Sau đó mới một một ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, khóe miệng vô lực: "Xin anh, Hàn Tổng, bỏ qua cho tôi đi! Tôi chỉ là một nhân viên bình thường, thật không chịu nổi sự dày vò này, cũng không muốn có bất kỳ liên hệ gì với anh! Anh có quyền có thể, chỉ cần anh ngoắc ngón tay, kiểu đàn bà gì mà không có? Hàn tổng, tôi một một rồi!"

"..."

Hàn Thừa Nghị không nói lên lời, Tiểu Tuyết còn không chịu nhận anh! Luôn miệng nói anh đang đùa bỡn cô... Không sai, anh muốn kiểu đàn bà nào cũng đều có, nhưng mà, từ khi có cô, trong mắt anh chỉ tràn ngập hình ảnh của cô, cả thế giới trong mắt anh chỉ toàn là gỗ mục.

Phải làm thế nào, Tiểu Tuyết mới có thể đồng ý, tiếp nhận anh?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 217: Kế Hoạch Đông Giao Mall

Editor: Chi Misaki

Nhạc Tuyết Vi được điều từ “Vân Đô” vào tổng bộ D.S vẫn tiếp tục đảm nhiệm chức vụ là tổng giám đốc thiết kế, những hạng mục trước đây do cô phụ trách nay vẫn tiếp tục do cô chịu trách nhiệm. Hơn nữa, lại được hưởng thụ đãi ngộ giống như bộ trưởng nhà nước nên dẫn đến một trận xôn xao không nhỏ trong bộ phận thiết kế.

Cứ coi như bản thân Nhạc Tuyết Vi tài hoa giỏi giang hơn người nhưng nhân tài trong D.S cũng không phải là khan hiếm, cô cứ như vậy một bước lên trời hưởng đãi ngộ đặc biệt, có người tán thưởng đồng thời cực kỳ hâm mộ, đương nhiên cũng không thiếu những kẻ đố kỵ, khiến cho một ít lời đồn nhảm cứ như thể mà truyền ra ngoài.

"Nghe nói, tổng giám đốc vì để có thể giữ cô ấy lại quả thực là tốn không ít công sức, xem ra thật sự là một nhân tài hiếm có."

"Hừ, này cũng chưa chắc? Tuổi còn trẻ mới có 24, theo tôi thấy, đi tới được bước đường này không có gì khó hiểu mới là kỳ lạ..."

"Nghe nói tổng giám đốc đối với cô ấy cực kỳ ân cần chu đáo, chẳng lẽ là nhìn trúng cô ấy? Làm một nhà thiết kế mà nói, cô ấy cũng quá xinh đẹp đi."

"Làm sao có thể? Mấy năm nay tổng giám đốc cũng không có tai tiếng gì, toàn tâm toàn ý chăm sóc vị hôn thê bị bệnh kia..."

...

Đối với những lời đồn nhảm như thế này, hiện tại Nhạc Tuyết Vi gần như đã miễn dịch, nhưng lúc cô nghe được 3 chữ “Vị hôn thê” này, trong lòng vẫn có chút bị ảnh hưởng. Mấy năm nay, không biết Kiều Vũ Vi như thế nào rồi? Nếu năm đó, bọn họ không nhẫn tâm có lẽ cô ta cũng đã được cứu.

Cùng lúc đó, tại văn phòng tổng giám đốc tập đoàn D.S, lúc thư ký mang cả phê vào, Hàn Thừa Nghị liền ngẩng đầu nhìn: "Cô có biết nhóm chat\*\* của công ty không?"

<<\*\* từ gốc là Quần Hiệu theo Chi hiểu thì nó có thể là một nhóm trang mạng của một công ty đoàn thể giống như nhóm đoàn hội trên facebook của mình nhé. Ai có cách lý giải khác mong nhận được cmt của các bạn>>

"A?" Thư ký Mộc Mộc sững sờ trong giây lát, gật đầu nói: "Vâng, đương nhiên biết, tổng giám đốc sao ngài lại hỏi cái này?"

"Gửi cho tôi một mã số." Hàn Thừa Nghị nói xong cũng không giải thích gì thêm mà mở lịch trình ngày hôm nay đồng thời uống một ngụm cà phê.

Lòng hiếu kỳ của thư ký liền bị kích thích, tổng giám đốc thế mà lại yêu cầu cô lập nick riêng? Chẳng lẽ tổng giám đốc cũng muốn vào nhóm của công ty sao? Thật không thể tin nổi! Không không không, chuyện này phải nói là tuyệt đối không có khả năng đi.

"Đúng rồi, nhớ xin mã số mới cho tôi! Tôi không biết dùng cái này."

"A? A, vâng." Thư ký há hốc mồm, cảm giác như cũng sắp rớt xuống đất luôn.

Không lâu sau khi đưa đoàn hiệu cùng mã số mới cho tổng giám đốc, thư ký liền kinh dị phát hiện ra trong nhóm của công ty xuất hiện một nick mới. Cô bị dọa đến bụm miệng lại, 'King' kia đúng là tên chữ tiếng Anh của tổng giám đốc, hơn nữa mã số kia là mã số mà cô vừa mới xin được!

Nguy rồi, tổng giám đốc lần này hành động quá khác thường!

Có điều vị tổng giám đốc 'khác thường' nào đó vẫn không ý thức được tình trạng này, bản thân anh đang hết sức chăm chú nghiên cứu này nọ trên trang của công ty, sau đó lướt qua vô số bộ phận trong danh sách tìm được ảnh đại diện của người nào đó trong 'bộ phận thiết kế', đầu ngón tay không chút do dự liền click vào khung đối thoại của đối phương.

"Đang làm gì? Có bận lắm không?"

Trước mắt Tiểu Tuyết còn không chịu nhận anh, đại khái là vì hiểu lầm 4 năm trước đi, xa nhau nhiều năm như vậy khoảng cách càng ngày càng lớn rồi.

Vì vậy anh sẽ từng chút từng chút để cho cô thấy và cảm nhận được tâm ý của anh.

Bởi vì là kết nối với lưới mạng của công ty nên có thể sử dụng được trong giờ làm việc, cũng thuận tiện để các bộ phận có thể liên hệ với nhau nhanh nhất. Có điều tin nhắn Hàn Thừa Nghị gửi đi thật lâu nhưng hoàn toàn không nhận được lời đáp của Nhạc Tuyết Vi.

Hàn Thừa Nghị lại gửi thêm một tin nữa: "Anh đã đặt chỗ, buổi tối cùng nhau ăn cơm, anh muốn thảo luận với em một chút về công việc." Lấy lý do công việc, Tiểu Tuyết cho dù xấu hổ chắc cũng không từ chối đi? Không sai, cho dù là mưu kế thì sao, anh nhất định phải tranh thủ cơ hội.

Nhưng tin nhắn anh gửi đi cho đến bây giờ vẫn như đá chìm đáy biển, không có hồi đáp.

Hàn Thừa Nghị đứng ngồi không yên, liền đứng lên, sốt ruột bước lên hai bước cầm lấy điện thoại trực tiếp gọi điện thoại tới văn phòng của Viên Tinh Tinh bộ phận thiết kế.

"Alo, xin chào, đây là văn phòng của Viên tổng." Điện thoại rất nhanh liền được kết nối, có điều người nhận lại là trợ lý của cô.

Hàn Thừa Nghị không vui chau mày: "Thiết kế Viên đâu?"

"Hôm nay cô ấy còn chưa đến công ty, xin hỏi ngài có gì muốn tôi truyền đạt lại không?"

Hàn Thừa Nghị bị làm cho tức giận: "Đang trong thời gian làm việc bình thường, vì sao lại không tới công ty?"

"À, đây là đặc quyền của nhà thiết kế, nếu thời gian sau đó không có công việc cụ thể nào, cô ấy sẽ xin nghỉ và hầu như không đến công ty. Xin hỏi ngài có chuyện gì không, tôi có thể giúp ngài truyền đạt lại?"

Con mẹ nó, sao anh lại cấp cho cô cái đặc quyền này nhỉ?"Không cần, không có việc gì." Bực mình cúp điện thoại, Hàn Thừa Nghị lập tức gọi tới số di động của Nhạc Tuyết Vi, nhưng truyền đến tai anh chỉ có giọng nữ tổng đài máy móc thông báo số máy quý khách đang gọi hiện tại đã tắt máy!

Hàn Thừa Nghị ngồi không được, đứng cũng không xong, cả đầu đều nghĩ đến vì sao Tiểu Tuyết lại xin nghỉ? Cô thế mà lại tắt máy. Rốt cuộc là bạn cái gì? Chẳng lẽ... Hàn Thừa Nghị bỗng dưng mờ to hai mắt, một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện ở trong đầu! Tiểu Tuyết xin phép nghỉ sẽ không phải là ở cùng với "bạn trai" của cô chứ?

Còn phải hỏi nữa sao? Lửa cháy đến mông rồi!

Hàn Thừa Nghị vọt dậy, thật là xui xẻo! Này có nghĩa là gì? Tiểu Tuyết kết giao bạn trai, trước mặt anh liền xuất hiện tình địch, này phải làm sao đây? Anh đương nhiên nghĩ muốn ngăn cản Tiểu Tuyết tiếp xúc với vị bạn trai kia rồi.

Cứ nghĩ đến Tiểu Tuyết ở cùng người đàn ông khác, lòng ngực Hàn Thừa Nghị lại ần ần đau đớn, thực hận không thể tóm được cô đánh cho một trận, nhưng lại không nỡ. Tình huống trước mắt thật khiến cho anh muốn đi phá rồi... Nhưng Hàn Thừa Nghị vẫn hít thở sâu, cố gắng để cho chính mình tỉnh táo lại.

Không thể hành động thiếu suy nghĩ được, Tiểu Tuyết bây giờ đối với anh đã có hiểu lầm quá sâu, nếu trực tiếp dùng thủ đoạn mạnh mẽ với cô sẽ không thích hợp, anh tất phải tìm ra biện pháp hoàn hảo nhất.

Thư ký đi tới đặt một hộp đựng tài liệu lên mặt bàn, nói: "Tổng giám đốc, đây là bản thiết kế trên giấy khổ lớn kế hoạch Đông Giao Mall mà phòng thiết kế gửi lên. Những thiết kế này đều là những bản thiết kế xuất sắc nhất của các nhà thiết kế đã trải qua các vòng luân phiên tuyển chọn và thảo luận của ban giám đốc, mời ngài xem qua."

"

"Uh' m."Hàn Thừa Nghị tùy ý ừ một tiếng, mảy hơi nhíu, trong lòng đã có kế hoạch.

Hàn Thừa Nghị lập tức gọi điện thoại cho Nghe Tuấn.

"Là tôi."

"Vâng, Tam Thiếu."

"Cái kế hoạch Đông Giao Mall, tổng giám đốc bộ phận thiết kế đã quyết định chưa?" Hàn Thừa Nghị vội vàng hỏi, vừa rồi nhất thời trong tình thế cấp bách anh liền nghĩ ra biện pháp này, kỳ thật chính anh cũng không xác định được. Người có thể khiến cho anh luống cuống tay chân, hao tổn tâm tư thay đổi trước kế hoạch ngoại trừ Tiểu Tuyết tuyệt đối không có người thứ hai!

"Trước mắt còn chưa có, có ba bản vẽ của ba nhà thiết kế tương đối xuất sắc nên còn chưa có quyết định, thứ hai tuần sau Hội Đồng Quản Trị sẽ thương lượng để đưa ra quyết định cuối cùng."

Thứ Hai tuần sau? Thời gian quá ngắn, chỉ còn thời gian không tới một tuần, muốn cho ra một bản thiết kế Tiểu Tuyết nhất định sẽ phải làm việc rất vất vả.

"Nghe Tuấn, thông báo cho Hội Đồng Quản Trị lùi thời gian thảo luận kế hoạch này lại, mặt khác, thông báo tới bộ phận thiết kế, chỉ cần nhà thiết kế nào có hứng thú đối với kế hoạch lần này đều có thể trình bày bản thiết kế của mình trên giấy, không có giới hạn tư lịch\*."

<<\*> Tư lịch: tư cách, lai lịch và kinh nghiệm>>

Phải để mọi người cạnh tranh công bằng mới không khiến cho Tiểu Tuyết trở thành cái đích để mọi người công kích, cho dù cuối cùng Tiểu Tuyết có thành công hay không cũng sẽ không khiến cô khó xử.

Vì Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị thật sự là nhọc lòng.

"Vâng, thuộc hạ sẽ đi làm ngay." Nghe Tuấn mặc dù có nghi ngờ, nhưng đại thể cũng đoán được những việc Tam Thiếu làm bây giờ là vì Tam Thiếu phu nhân. Chỉ cần Tam Thiếu phu nhân xuất hiện, hành động của Tam Thiếu sẽ khiến mọi người đoán không ra.

Nhạc Tuyết Vi xin nghỉ, thật đúng như Hàn Thừa Nghị suy đoán là có liên quan đến 'bạn trai'. Cha mẹ Lương Tur Văn rất hài lòng với cô, một nhà thiết kế có chút danh tiếng trong giới thiết kế cũng coi như mở mày mở mặt, xứng đôi vừa lứa với con trai nhà mình.

Cả Lương gia cũng đã bắt đầu chuẩn bị cho buổi lễ đính hôn rồi.

Sớm hôm nay, Nhạc Tuyết Vi cùng Lương Tur Văn có hẹn đi thử áo cưới.

Tuy chỉ là đính hôn, nhưng đối với nhà giàu có tại đế đô như Lương gia cũng là một chuyện đáng vui mừng.

Nhạc Tuyết Vi sáng sớm rời khỏi giường, đang ở rửa mặt chải đầu liền nghe thấy chuông điện thoại reo. Lúc này gọi tới nhất định là Lương Tur Văn rồi. Cô nhìn cũng không buồn nhìn liền tiếp lời: "Alo? Anh chờ một chút nhé, em dậy rồi, anh đang ở dưới lầu sao? Đợi 15 phút nữa, em rửa mặt thay quần áo..."

"Hừ! Nói chuyện với ai mà thân thiết vậy? Còn hẹn sớm thế cơ à? Chuẩn bị đi đâu? Xuống đây, anh đang ở dưới nhà em!"

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói đầy trào phúng của Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi mơ hồ trong hai giây mới phản ứng kịp đây không phải là Lương Tur Văn nên nhanh chóng cúp điện thoại đánh 'Bốp' một tiếng, súc miệng sạch sẽ sau đó vọt tới bên ban công nghiêng người nhìn xuống bên dưới. Chiếc Rolls-Royce màu đen vô cùng khí phách của Hàn Thừa Nghị đã dừng ở dưới lầu!

Thật là âm hồn không tan!

Nhạc Tuyết Vi thầm mắng một câu, không kịp thay quần áo đã kéo cửa đi xuống dưới nhà.

Cô trực tiếp đi thẳng tới Rolls-Royce, dùng cả tay cả chân đá cửa xe, thấp giọng quát: "Hàn Thừa Nghị, anh xuống đây!"

Hàn Thừa Nghị mở cửa xe, thân người thon dài thẳng tắp dừng trước mặt Nhạc Tuyết Vi, hai tay đút túi quần, kiêu căng hất cằm." Đã xuống "

"Anh sáng sớm chạy tới nơi này làm gì? Muốn cãi nhau à? Tôi không muốn ằm ỉ với anh!" Nhạc Tuyết Vi vừa nói vừa cẩn thận nhìn bốn phía.

Tiểu khu phổ thông đương nhiên khác với khu nhà cao cấp của Hàn Thừa Nghị, sáng sớm đã có rất nhiều người đi tới đi lui. Nhìn thấy bọn họ đứng ở chỗ này, hơn nữa chiếc xe của Hàn Thừa Nghị tương đối nổi bật, nên những ánh mắt tò mò thi nhau bắn tới đây, thậm chí còn không có ý định rời đi.

"Anh... Đi theo tôi!"

Nhạc Tuyết Vi không muốn làm gì để cho người ta chế giễu nên liền kéo Hàn Thừa Nghị vào trong nhà trọ của mình.

"Anh lại muốn làm gì? Không phải tôi đã nói rõ ràng hết những điều cần nói với anh rồi sao? Còn phải nói bao nhiêu lần nữa? Tôi không phải là người anh muốn tìm, cũng không muốn xảy ra bất cứ quan hệ gì với anh cả!"

Nhạc Tuyết Vi kéo Hàn Thừa Nghị đến một góc trong hành lang.

Nơi này không gian cực kỳ nhỏ hẹp, Hàn Thừa Nghị vừa ý nghech môi, tiến gần đến bên Nhạc Tuyết Vi: "Em phải nói rõ ràng nha, anh cũng không có làm gì em! Là phản ứng của em hơi quá thôi?"

"Anh, tôi..." Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu lên nhìn Hàn Thừa Nghị, anh đứng ngược sáng, ngũ quan đều bị bóng tối bao phủ, càng tỏa ra sức cuốn hút mê người, cô không tự chủ được liền che ngực rồi tầm mắt, nói quanh co: "Kìa, vậy anh nói đi, anh tới... Có chuyện gì?"

Từ góc độ của Hàn Thừa Nghị có thể nhìn thấy làn da trắng nõn mịn màng hai bên má phỉm hồng của cô, trái tim Hàn Thừa Nghị nhảy nhót không thôi, anh vui vẻ như rồng mây.

"Nghe nói là em xin nghỉ phép? Hơn nữa còn không có bất cứ lý do gì? Làm ông chủ của em, anh đương nhiên phải quan tâm tới em một chút. Anh cực kỳ muốn biết, rốt cuộc là nguyên nhân gì có thể khiến cho em bỏ rơi công việc, tùy ý xin nghỉ?"

Giọng nói bình tĩnh nhưng lại mang theo ý tứ chất vấn.

Nhạc Tuyết Vi ngẩn ra: "Tôi tùy ý nghỉ? Tôi mới không cần tùy ý, thân là tổng giám đốc thiết kế, tôi chỉ muốn hoàn thành công việc của mình, có thể là tôi không làm việc đúng giờ..."

"Em hoàn thành công việc? Là một nhân viên, có hoàn thành công việc hay không có phải là nên hỏi ông chủ không?" Hàn Thừa Nghị khẽ ngắt lời cô, Tiểu Tuyết vẫn đơn thuần như vậy, chỉ cần anh dùng chút thủ đoạn, cô đều dễ dàng nhượng bộ.

"Anh? Anh lại không làm ở bộ phận thiết kế, làm sao có thể hiểu được? Anh có thể đi điều tra, những dự án tôi phụ trách đều đã hoàn thành rồi. Về phần công việc còn lại, tự nhiên là có nhân viên cấp dưới làm, nếu cần tôi đều có thể tùy lúc tới xử lý..." Nhạc Tuyết Vi đúng tình hợp lý đáp trả lại, đối với công việc cô tương đối tự tin.

"A? Phải không? Vậy tại sao anh lại không nhận được bản vẽ kế hoạch Đông Giao Mall của em?"

Hàn Thừa Nghị héch môi cười lạnh, ánh mắt khẽ lóe, Tiểu Tuyết em còn muốn nháo với anh sao! Tốt nhất là nên ngoan ngoãn nghe lời, bớt cho anh phải phí tâm tư vào những việc này.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 218: Ngoan Ngoãn Chờ Anh

Editor: Nguyễn

Hàn Thừa Nghị nói kế hoạch Đông Giao Mall, Nhạc Tuyết Vi đương nhiên là có nghe thấy.

Nhưng cái kế hoạch này, trước khi cô bị điều tới đây, cũng đã có, hơn nữa tập đoàn D·S cũng có rất nhiều nhà thiết kế ưu tú. Hàn Thừa Nghị hỏi như vậy, không phải rất kỳ quái sao? Cái kế hoạch này, từ lúc bắt đầu đã không xếp cô vào trong danh sách thiết kế nha!

"Hàn tổng, tôi nghĩ, kế hoạch này không tới lượt tôi. Tôi chỉ là người mới, bộ thiết kế có rất nhiều tiền bối. ...." Nhạc Tuyết Vi vội vàng cãi, không rõ anh có ý tứ gì.

"Anh không muốn nghe điều đó. Anh chỉ biết là, làm giám đốc tập đoàn D·S, anh yêu cầu tác phẩm phải xuất sắc nhất! Mặc kệ tiến vào D·S lúc nào, làm thiết kế D·S, tiền lương cao, được hưởng đãi ngộ tốt, em phải có nghĩa vụ phải cống hiến vì tập đoàn, em nói đi?"

Bây giờ Hàn Thừa Nghị chỉ nghĩ sử dụng công việc buộc cô lại, một khi cô tiếp nhận kế hoạch kia, dù thành công hay không, anh đều sẽ làm cô bận đến nỗi không có thời gian gặp người đàn ông khác!

"Anh đây là làm khó tôi!"

Trong lòng Nhạc Tuyết Vi rõ ràng, cô mới đến tổng bộ tập đoàn D·S, bây giờ bộ thiết kế đã có rất nhiều đồn đãi vớ vẩn về cô, bây giờ lại muốn nhúng tay vào kế hoạch lớn như vậy, nhất định sẽ làm rất nhiều tiền bối bất mãn, người đàn ông này, quả nhiên là khắc tinh của cô!

"Được! Coi như anh làm khó em đi! Em chỉ cần nhớ kỹ, đây là mệnh lệnh của boss, không thể cãi lời." Hàn Thừa Nghị rừ mắt nhìn chằm chằm Nhạc

Tuyết Vi cong môi nhỏ phẩn nộ, hận không thể cắn một ngụm, ý niệm này làm cổ họng, tim anh đều ngứa ngáy khó chịu.

“Tôi đã biết, sáng mai tôi sẽ về công ty.” Nhạc Tuyết Vi đáp ứng, đôi tay để ở trước ngực Hàn Thừa Nghị, muốn đẩy anh ra.

Hàn Thừa Nghị căn bản không nghe thấy cô đang nói cái gì. Thân mình cao lớn bao cô lại, ánh mắt nhìn toàn thân cô, Tiểu Tuyết lại gầy hơn, vốn dĩ không có nhiều thịt, bây giờ càng gầy, chỉ còn da bọc xương. Anh chăm chú nhìn cô, dường như đã quên mất mục đích tới nơi này tìm cô.

Tiểu Tuyết ngày càng xinh đẹp, cũng càng có phong vận, có cô đã cùng nam nhân khác..... Chỗ trống bốn năm giữa bọn họ, mà bốn năm sau, cô đã ở bên ai?

Ý nghĩ này làm Hàn Thừa Nghị bỗng dưng buộc chặt đôi tay, hỏi, “Em và bạn trai, tôi bước nào rồi?”

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cả kinh, không nghĩ tới anh sẽ hỏi cái vấn đề kỳ quái này. Cảm thấy buồn cười, hỏi lại, “Tôi và anh ấy sắp đính hôn, anh thấy sao?”

Bên hông căng thẳng, cánh tay dài của Hàn Thừa Nghị bỗng nhiên bóp lại, ấn Nhạc Tuyết Vi vào vách tường, không gian giữa hai người dần thu nhỏ lại. Nhạc Tuyết Vi bất bất đắc dĩ phải bám tay trên vai Hàn Thừa Nghị, trong mắt tràn đầy kinh hoàng.

Thân mình Hàn Thừa Nghị cao lớn bao phủ cô, ánh mắt cực nóng như thiêu đốt cô, anh thật sự phải bị cô làm tức chết rồi! Anh vì cô, bốn năm này đều không để ý tới bất kì người phụ nữ nào, mà cô lại theo người đàn ông khác?

Tay phải giờ lên, không hề báo trước đánh vào tường ở phía sau Nhạc Tuyết Vi.

“A!”

Nhạc Tuyết Vi thất sắc, đột nhiên nhắm mắt lại, lại nhanh chóng trợn mắt phẫn hận trừng anh, anh làm gì vậy? Sao anh lại đánh vào tường? Anh lợi hại như vậy, sao không dứt khoát một quyền đầu đánh chết cô đi! Dù sao bốn năm trước, không phải anh muốn làm như vậy sao?

Hàn Thừa Nghị vẫn đang ở gần, cúi đầu, môi mỏng không tự chủ được tiến lại gần cô, chỉ kém một chút nữa là chạm vào. Hơi thở bỗng bật quay cuồng ở trên mặt Nhạc Tuyết Vi, làm cô mặt đỏ tai hồng.

Nhưng, trên hàng hiên truyền đến từng tiếng bước chân. Nhạc Tuyết Vi đột nhiên mở to hai mắt, đẩy Hàn Thừa Nghị ra, chạy ra khỏi hàng hiên, vào thang máy.

“A.....” Nhạc Tuyết Vi che ngực lại, nơi đó tim đang cuồng loạn nhảy lên, không biết là bởi vì sợ hãi, căm hận hay là gì khác.

Về đến nhà, còn chưa đứng vững, di động đã vang lên, là Hàn Thừa Nghị.

“Anh còn có chuyện gì?” Nhạc Tuyết Vi còn chưa thở lại được.

“Anh ở dưới lầu chờ em, cùng đến công ty.” Hàn Thừa Nghị ngắn gọn nói.

Nhạc Tuyết Vi ngạc nhiên nói: “Bây giờ? Tôi vừa nói, sáng mai tôi đến, hôm nay tôi có chuyện, không thể đi.....”

“Không được.” Hàn Thừa Nghị quyết đoán phủ quyết lời cô nói, “Em có chuyện gì? Hẹn bạn trai phải không? Đó là việc tư. Viên tổng thiết kế, làm một người nhân viên chuyên nghiệp, không cần tôi nhắc nhở, việc công quan trọng hơn chứ?”

“Sao anh lại như vậy? Tôi chỉ xin nghỉ một ngày, ngày mai đến cũng sẽ không ảnh hưởng gì.” Nhạc Tuyết Vi cố gắng thuyết phục, hôm nay thật sự không được, còn phải thử lễ phục!

“Anh nói không được là không được, buổi sáng có hội nghị kế hoạch Đông Giao Mall, làm tổng thiết kế, muốn lấy ra thiết kế hoàn mỹ nhất, chẳng lẽ không nên đi nghe một chút sao?” Hàn Thừa Nghị đầy đủ lý do cự tuyệt, cũng khá thích hợp, nếu không chuẩn bị sẵn sàng, sao có thể sáng sớm tới bất kì người được chứ?

Bị anh nói như vậy, dù không đồng ý, Nhạc Tuyết Vi cũng không có cách nào khác. Cô khó xử gỡ tóc dài rối tung, bất đắc dĩ đáp ứng, “Đã biết.”

Cúp di động, Nhạc Tuyết Vi gọi cho Lương Tư Văn. “Alo, Tư Văn, thời gian thử lễ phục có thể lùi lại không? Em..... Hôm nay công ty có chút việc, phải lập tức đến công ty, có hội nghị rất quan trọng. Ừm, thực xin lỗi!”

Nói xong với Lương Tư Văn, Nhạc Tuyết Vi đầu đầu quá, thật sự không muốn ở bên Hàn Thừa Nghị!

Bởi vì Hàn Thừa Nghị làm khó dễ, lúc sau, bởi vì kế hoạch Đông Giao Mall, Nhạc Tuyết Vi vội đến sát đầu mẻ trán.

Tuy cô có đặc quyền có thể không cần đến công ty làm việc đúng giờ, nhưng lúc bận rộn, ở công ty tương đối tiện, muốn trợ lý hỗ trợ lại càng tiện. Cho nên, đại bộ phận thời gian Nhạc Tuyết Vi ở công ty.

Mỗi ngày Hàn Thừa Nghị đi làm, chuyện thứ nhất liền nhìn trong công ty, nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi đang bận rộn làm việc, tâm tình sẽ vô cùng tốt. Nhạc Tuyết Vi cũng tới công ty, mới nhìn đến ngày đó Hàn Thừa Nghị báo tin tức cho cô, thoạt nhìn, thật đúng là ái muội.

Nói thật, càng ngày cô càng không hiểu hành vi Hàn Thừa Nghị.

Thái độ ái muội này, đến tột cùng là bởi vì cái gì? Mấy năm nay không phải anh đều chăm sóc Kiều Vũ Vi tốt sao?

Chẳng lẽ mục đích của anh giống lúc trước, muốn ngồi hưởng Tề nhân chi phúc? Như thế rất phù hợp với tác phong phong lưu của anh, Hàn Thừa Nghị phong lưu bao nhiêu, cô đã tự mình trải qua, ngay cả kết hôn cũng có thể mang ra dụ dỗ phụ nữ!

Lúc ấy, cô còn quá trẻ, quá ngây thơ, dễ dàng tin anh, nhưng bây giờ, cô sẽ không như vậy nữa, ít nhất, sẽ không lặp lại với anh nữa.

Thu hồi suy nghĩ phân loạn, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy vẫn là phải làm tốt công việc, mặt khác, cô không cần nghĩ nhiều, nghĩ cũng vô dụng. Chỉ cần kiên trì, đừng để bất luận công việc bên ngoài nào tác động vào là được.

Cô không phải Nhạc Tuyết Vi, cô là Viên Tinh Tinh, Nhạc Tuyết Vi tự thôi miên chính mình.

Nhạc Tuyết Vi có thói quen, trước khi vẽ bản thiết kế, nhất định phải đi khảo sát thực địa, cho nên, trước khi cô chính thức hạ bút sẽ đi Đông Giao một chuyến.

Vùng Đông giao đều là núi rừng thấp bé, vì để đô xây dựng khai phá thêm, mới mở rộng thành đất bằng, các hạng mục xây dựng đang đợi được xây lại. Cho nên, bên kia phát triển tương đối lạc hậu, ngay cả giao thông cũng không tiện, xe điện ngầm cũng đang trong quá trình xây dựng.

Nhạc Tuyết Vi vừa ra cửa văn phòng, Hàn Thừa Nghị điện thoại tới.

“Tìm Viên tổng các ngươi.”

“Viên tổng buổi chiều đã đi ra ngoài.”

“A?” Hàn Thừa Nghị mới vừa kết thúc hội nghị đi ra, đang muốn lấy có công việc nói một hai câu với Tiểu Tuyết, kết quả lại không thành, có thể nghĩ đến tâm tình này có bao nhiêu buồn bực. “Đi đâu vậy?”

“Đi hiện trường Đông Giao, Viên tổng không yên tâm, mỗi lần chuẩn bị vẽ đều phải tự đi xem.”

Hàn Thừa Nghị nhìn đồng hồ, đ thời gian này, Tiểu Tuyết hẳn là cũng từ Đông Giao đã trở lại đi? Tuy rằng không gặp được người, rất không vui, nhưng Hàn Thừa Nghị đối với người của mình, luôn đặc biệt yêu quý, đặc biệt để ý.

Mặc áo khoác đi ra ngoài, đồng thời gọi đến đi động Nhạc Tuyết Vi.

Ra cửa, trực tiếp phản phó Nghệ Tuấn: “Bảo tài xế dừng xe ở dưới lầu, hôm nay không cần lái xe, ta tự lái xe, bảo vệ sĩ tan tằm hết đi!”

“Dạ.”

Đang nói, Nhạc Tuyết Vi bắt máy.

“Alo, Hàn tổng.”

“Đang ở đâu? Trợ lý nói em đi Đông Giao, đã trở về chưa?” Giọng Hàn Thừa Nghị không tự giác mà nhu hòa, chân bước nhanh hơn.

“A..... Chưa, xảy ra chút chuyện, nhưng không phải chuyện lớn.”

Hàn Thừa Nghị vừa nghe, tâm nắm chặt, “Xảy ra chuyện gì? Mau nói đi!”

“Ặc..... Nơi này đường đi không tốt lắm, tôi bị trật chân.”

“Cái gì? Sao lại như vậy? Đường đi không tốt? Sao lại trật chân, ngoan ngoãn ở đấy, đừng nhúc nhích, anh lập tức sẽ tới!” Hàn Thừa Nghị vội vàng cúp điện thoại, lao ra thang máy, nhanh chóng lên xe, tốc độ xe lên đến tối cao, thẳng đến Đông Giao.

Mà Nhạc Tuyết Vi đang ở Đông Giao kinh ngạc mở to miệng, hai mắt mở lớn, làm sao bây giờ? Sao anh lại muốn tới? Co còn chưa nói xong..... Lương Tư Văn lập tức sẽ tới đón cô.

“Tinh Tinh!”

Lương Tư Văn rất nhanh đã đến, Nhạc Tuyết Vi ngồi ở ven đường trên thềm đá, chân phải bị thương, mỗi lần cử động đều đau xuyên tim.

“Thế nào? Đau lắm sao? Anh ôm em lên xe.” Lương Tư Văn cong lưng ôm Nhạc Tuyết Vi lên, thật cẩn thận đặt ở ghế sau.

Lương Tư Văn khởi động xe, quay đầu xe, Nhạc Tuyết Vi đột nhiên gọi anh, “Tư Văn, chờ một chút.....”

“A? Sao vậy? Chờ cái gì?” Lương Tư Văn khó hiểu, nhưng vẫn theo lời dừng xe.

Nhạc Tuyết Vi nhớ lúc này Hàn Thừa Nghị gọi điện, anh thật sự sẽ đến sao? Vì sao anh lại dùng giọng quan tâm nói chuyện với cô? Trong lòng có chút rối rắm. Nhưng cuối cùng, vẫn không quên được chuyện bốn năm trước anh đã làm với cô.....

“Không có việc gì, đi thôi!”

Lương Tư Văn quay đầu xe, đi về nội thành, mà xe Hàn Thừa Nghị vừa vặn lại từ nội thành vội vàng tới

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 219: Tức Chết Anh

Editor: Chi Misaki

Lương Tư Văn đưa Nhạc Tuyết Vi đến một hiệu thuốc Trung y nổi tiếng.

Bác sĩ xem qua cũng không có vấn đề gì, chỉ là dây chằng có chút tổn thương, hai tuần tới không được mang nặng đi đường là được.

"Ồ chỗ này chờ anh một chút, anh đi lấy thuốc."

Lương Tư Văn đi lấy thuốc, Nhạc Tuyết Vi liền vươn tay vặn người. Vừa mới giờ lên, điện thoại trong túi liền rung, trực giác nói cho cô biết người gọi đến là Hàn Thừa Nghị. Lấy điện thoại ra quả nhiên không sai. Tâm tình Nhạc Tuyết Vi lúc này có chút phức tạp, không biết nên nhận điện thoại như thế nào, vì thế cô liền tắt điện thoại.

Nếu tắt máy, Hàn Thừa Nghị hẳn sẽ không đi tìm cô đi?

Nhưng mà Nhạc Tuyết Vi đã quên, Hàn Thừa Nghị vốn không phải người bình thường!

Khám xong Lương Tư Văn liền đưa Nhạc Tuyết Vi về nhà. Cô vừa khóa cửa lại chuông cửa liền vang lên.

Nhạc Tuyết Vi còn tưởng là Lương Tư Văn quay trở lại, cả người liền nhảy lò cò đi ra mở cửa: "Làm sao vậy? Có phải quên gì không? Chìa khóa xe vẫn là cái..." Lời còn chưa dứt, ngẩng đầu lên liền đối mặt với khuôn mặt tuần tú đầy hung hăng tức giận của Hàn Thừa Nghị.

"Hàn tổng, anh, sao anh lại tới đây?"

Không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy có chút chột dạ.

Khuôn mặt Hàn Thừa Nghị đen xì. Anh lo lắng muốn chết nên mới để cô ở đó, không ngờ cô lại không nghe lời! Gọi điện thoại thì cô không bắt máy, làm hại anh cho người đi khắp nơi tìm kiếm! Sau hai tiếng đồng hồ không tìm thấy cô, anh giống như lại trải qua cảm giác thống khổ khi đánh mất cô vào bốn năm trước!

Kết quả nha đầu kia chẳng những đã sớm không sao trở về nhà, lại còn coi anh là người ngoài! Lòng ngực có chút nhói đau... Tiểu Tuyết trưởng thành...!

Hàn Thừa Nghị không nói lời nào đứng ở dưới cổng vòm thở hắt ra, mồ hôi chảy xuống theo hai bên tóc mai lại càng khiến anh thêm cuồng dã gọi cảm, phối hợp với ánh mắt tà tứ rất dễ dàng khiến cho đôi má Nhạc Tuyết Vi nóng lên, tim đập loạn nhịp.

"Cái kia, anh thật sự đến Đông Giao sao?" Nhạc Tuyết Vi theo bản năng che ngực lại, thầm mắng mình vô dụng, tại sao cứ nhìn thấy anh thì lại có loại phản ứng này?

Hiện tại Hàn Thừa Nghị cái gì cũng không muốn nói, anh chỉ có một ý nghĩ đó là hung hăng cắn lên đôi môi phấn hồng ngào kia của cô!

"Bị trật chân rồi hả?"

"Ừm?" Nhạc Tuyết Vi ngăn ra: "Ừ, chân phải... A, ưm!"

Lời còn chưa dứt, cửa lớn liền bị đóng lại, thân thể Nhạc Tuyết Vi bị Hàn Thừa Nghị ôm lấy, chưa kịp làm gì đã bị áp lên tấm cửa, đồng thời Hàn Thừa Nghị cũng giơ tay nâng đùi phải của cô lên, tay còn lại bắt lấy hai tay của cô đặt lên trên đỉnh đầu, tư thế cực kỳ bá đạo, không cho cô có cơ hội phản kháng!

Nhạc Tuyết Vi chưa kịp làm gì đã bị chấn kinh bởi vì đôi môi lạnh bạc của anh đã dán lên môi cô!

Một nụ hôn sâu đậm nồng nhiệt đã nuốt hết mọi rụt rè sợ hãi, trong miệng là hương vị của anh, hai người rất nhanh đều mở lòng với nhau, nụ hôn cuồng nhiệt không ngừng, trên người nơi đâu cũng có thể cảm nhận được lửa nóng của đôi phương, ngọn lửa kia rất nhanh liền hóa thành một ngọn lửa lớn lan ra cả phòng có bao phủ lấy hai người.

"Uh m..." Nhạc Tuyết Vi trong vô thức kêu lên hai tiếng, thứ tình cảm đã bị chôn dấu yên lặng ngủ sâu dưới đáy lòng như bị kích thích! Bất tri bất giác hai tay liền quàng lên cổ anh, trong đôi mắt đen nhánh bỗng bị bao phủ bởi một tầng hơi nước, dưới ánh đèn đôi mắt ấy liền hóa thành một làn nước hồ thu dịu dàng ôm lấy đôi phương.

Lòng tình tương duyệt, da thịt thân thiết, tự nhiên khiến cho người ta phải trầm mê!

Hàn Thừa Nghị nhắm mắt đến cực hạn, hé miệng cắn lấy đôi môi hồng nhuận của cô. Đau đớn đánh thức lý trí của Nhạc Tuyết Vi, cô vội mở mắt ra, đối diện với cô là một đôi mắt màu nâu sâu thẳm khiến cô hoàn toàn thanh tỉnh!

Cô đang làm gì đây? Cứ nhiên lại có cảm giác với người đàn ông đã từng làm tổn thương cô sâu sắc?

"Buông, buông ra... Hàn tổng!"

Sợ làm kinh động tới hàng xóm, Nhạc Tuyết Vi chỉ có thể đè thấp thanh âm, nhưng dáng vẻ kháng cự này lại khiến người ta chẳng thể tin nổi.

"Buông ra? Vì sao lại muốn buông ra? Không phải mới vừa rồi rất có cảm giác sao? Em không lừa được anh đâu." Hàn Thừa Nghị nâng đầu cô lên, trán tựa vào trán cô, hơi thở tà mị đầy mê hoặc tiến lại gần. Lời nói ra rất dễ khiến người ta bị chìm đắm "Mặc kệ người đàn ông kia là ai, cùng anh ta chia tay được không?"

"Haha"

Nhạc Tuyết Vi bật cười, tiếng cười còn mang theo chút mỉa mai. Anh thật sự là quá cuồng vọng tự đại! Đối xử với phụ nữ, thái độ vẫn cộc cằn thô bạo như vậy! Người như anh chỉ biết đoạt lấy, vĩnh viễn không hiểu được cái gì gọi là thật tình, à cô đã quên chút thật tâm ấy của anh đã giành hết cho Kiều Vũ Vi rồi!

"Ra ngoài! Ra ngoài, tôi nói anh ra ngoài!"

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cắn chặt răng, mạnh mẽ đẩy anh. Trong lúc xô đẩy, bởi vì chân cô bị thương nên chẳng những không đẩy được Hàn Thừa Nghị ngược lại còn bị ngã xuống đất.

"Làm sao thế? Em xem, tính tình vẫn ngang ngược như vậy..." Hàn Thừa Nghị khom lưng muốn ôm cô.

Nhưng Nhạc Tuyết Vi giống như lại càng thêm kích động, không để ý đến cái chân bị thương liền đứng dậy mở cửa kiên quyết đẩy Hàn Thừa Nghị ra ngoài: "Anh đi đi, đi đi! Anh đi ngay cho tôi!"

Hàn Thừa Nghị bị đẩy ra ngoài cửa, cửa lớn vô tình đóng sập một cái trước mặt anh: "Tiểu..." Bàn tay vỗ lên cánh cửa, một tiếng Tiểu Tuyết muốn gọi ra, nhưng anh bất chợt lại dừng lại. Thôi, Tiểu Tuyết quá kích động, để cho cô bình tĩnh lại cũng được. Hơn nữa xem phản ứng vừa rồi của cô hẳn là có cảm giác với anh!

Mặc kệ là ai muốn tranh với anh, Tiểu Tuyết cuối cùng cũng chỉ có thể là của anh!

"Em nghỉ ngơi cho thật tốt, suy nghĩ về những điều anh nói, anh đi trước đây."

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi giống như bị rút hết sức lực dựa vào cánh cửa, cô nên làm gì bây giờ? Anh vì sao lại tới trên chóc cô?

Mấy ngày sau, tập đoàn D.S.

Trước tòa cao ốc tập đoàn D.S xuất hiện một cô gái phong tình gợi cảm, một thân quần áo xa xỉ, cộng thêm khuôn mặt lạnh lùng được trang điểm kỹ lưỡng tinh xảo, vừa thấy liền biết người này xuất thân trong một gia đình danh môn, dòng dõi quý tộc. Người này quả thật chính là Lương Giai Văn mới trở về để đô không lâu.

Lương Giai Văn quen thuộc đi thẳng tới thang máy giành cho tổng giám đốc, nửa đường lại bị bảo an cùng quản lý đại sảnh ngăn lại: "Tiểu thư, ngài không thể đi vào, xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì cho cô?"

Lương Giai Văn hạ chiếc kính đen cực đại trên mũi xuống, bờ môi đỏ mọng lạnh lùng khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười cực quyến rũ: "Tôi đến tìm tổng giám đốc của các anh, anh không cần giúp tôi gì cả, chỉ cần để tôi đi vào thang máy là được."

"À, xin hỏi tiểu thư có hẹn trước không?"

"Haha" Lương Giai Văn buồn cười vuốt vuốt mái tóc dài, lắc đầu: "Đừng nói giỡn, tôi muốn gặp anh ấy còn cần hẹn trước? Có điện thoại không? Cho tôi mượn gọi một cuộc."

"Có... Ở đại sảnh bên này, xin mời."

Tâm tình Lương Gia Văn rất tốt nên cũng không giả bộ cái gì mà đại tiểu thư kiêu ngạo, đi đến trước đại sảnh, cầm lấy điện thoại, trực tiếp gọi tới dãy số nội bộ trong văn phòng tổng giám đốc, điện thoại rất nhanh liền được nhận, giọng nói từ tính của Hàn Thừa Nghị liền truyền vào trong tai cô, ý cười trên mặt Lương Gia Văn càng thêm đậm.

"Alo? Ai vậy?"

"King, là em, Calvin, người của anh ngăn không cho em lên, xem ra là em đã rời để đồ lâu rồi khiến người ở đây đều không nhận ra em!" Lương Gia Văn giống như có chút lơ đãng nhìn thoáng qua bảo an đứng ở trước đại sảnh, trên môi là nụ cười đắc ý.

"Là điện thoại của Tổng giám đốc các người!"

Quản lý nhận điện thoại, nhận được chỉ thị của Hàn Thừa Nghị liền không dám thất lễ, vội vàng dẫn Lương Gia Văn tới thang máy chuyên dụng: "Lương tiểu thư, xin mời."

Có lời nói của Hàn Thừa Nghị, đoạn đường này Lương Gia Văn đi qua thật dễ dàng, trực tiếp đi vào văn phòng tổng giám đốc. Hàn Thừa nghị đang tiếp một cuộc điện thoại quan trọng, Lương Gia Văn liền nhẹ nhàng tiến lên, từ sau ôm lấy anh, thân hình dán vào tấm lưng rộng lớn vững chãi của anh.

"Thừa Nghị, em đã trở về."

Lương Gia Văn giống như bị say mê nhắm mắt lại, thờ dài một hơi, khoe miệng khê nỉ non.

Ánh mắt Hàn Thừa nghị chột lóe, cúi đầu nhìn hai cánh tay tuyết trắng ngọc ngà vòng qua hông mình, khẽ nhíu mày, cúp điện thoại, bàn tay kéo đôi tay kia ra: "Gia Văn, về khi nào thế? Đã lâu không có tin tức của em, mấy năm nay em có khỏe không?"

Giọng nói của Hàn Thừa nghị cực kỳ khách khí, cũng cực kỳ xa cách.

Lương Gia Văn nhìn anh tận lực giữ khoảng cách với mình, trong lòng cực kỳ bi thương. Cô cùng anh còn phải khách sáo nói chuyện như thế sao? Cô không thể, chả nhẽ anh còn không biết? Từ lúc chia tay anh, cô liền không dám quay lại để đồ nữa, làm sao mới có thể tốt đây??

Tuy trong lòng cực kỳ không thoải mái, nhưng Lương Gia Văn lại không dám biểu hiện ra ngoài, gượng cười ôm lấy cánh tay anh: "Rất tốt, em cũng không phải là đại tiểu thư yếu đuối yếu đuối, anh quên rồi sao, em cũng đã từng ở bên cạnh anh nhiều năm, cùng anh vào sinh ra tử..."

Những lời nói này khiến Hàn Thừa Nghị phải khép mắt lại, trầm mặc không nói gì, anh không thích nhất Lương Gia Văn ở một điểm, chính là cô rất hay lấy chuyện trong quá khứ ra nhắc lại.

Lương Gia Văn nhìn ra Hàn Thừa Nghị không vui, cô vốn là người hiểu được cần phải một vừa hai phải, lúc nào nên nói lúc nào không nên nói nên lập tức chuyển đề tài: "Chúng ta đừng nói những thứ này nữa, em vừa mới trở lại để đồ, làm bạn bè đã lâu, anh chẳng phải nên làm cho em một bữa đón gió tẩy trần sao?"

Yêu cầu này cũng không gì quá phận, Hàn Thừa Nghị gật đầu: "Kia đương nhiên không thành vấn đề, được, em chờ anh một lát."

"Được, em chờ anh." Lương Gia Văn thuận theo buông tay ra, lui đến một bên, chờ Hàn Thừa Nghị giải quyết công việc.

Nhìn chăm chú Hàn Thừa Nghị trong lúc bận rộn làm việc, Lương Gia Văn liền ôm lấy hai tay, ánh mắt không khỏi lộ ra chút ham muốn chiếm giữ, người đàn ông này, bất luận đã qua bao nhiêu năm vẫn khiến người ta muốn có được!

Cô cùng Hàn Thừa Nghị lớn lên từ nhỏ bên nhau, từ khi còn bé trong lòng cô vẫn luôn chỉ có một mình anh! Hơn mười năm trước, Hàn gia bị thương nặng, gặp phải khủng hoảng trước nay chưa từng có, Lương Gia Văn vẫn như cũ không có rời bỏ anh, thậm chí còn không tiếc vận dụng thế lực nhà họ Lương để giúp đỡ anh.

Tuổi trẻ khí thịnh, nhiệt huyết sôi trào, năm tháng ấy, bọn họ liền giống như thuận lý thành chương làm bạn bên nhau. Chỉ có điều trước khi kết giao với nhau, Hàn Thừa Nghị cũng đã nói rất rõ với cô, anh đã có người muốn kết hôn, cho nên đoạn tình cảm này với cô sẽ không có kết quả. Tuy Hàn Thừa Nghị nói ra những lời tuyệt tình như thế, nhưng Lương Gia Văn vẫn muốn cùng anh qua lại.

Có thể ở gần bên người mình thích, tự nhiên bất cứ cơ hội nào cũng không thể bỏ qua. Lương Gia Văn từng ảo tưởng, có lẽ nếu ở chung một chỗ, trải qua thời gian chung đụng Hàn Thừa Nghị sẽ thay đổi cách suy nghĩ của anh, cuối cùng cũng sẽ lựa chọn ở bên cạnh cô không chừng.

Kể ra mọi mặt của Lương Gia Văn cô đều rất phù hợp với anh, cho nên cô tương đối tự tin.

Chỉ tiếc cô tính đi tính lại cuối cùng cũng vẫn tính sai. Đợi cho một ngày nào đó chia tay, ánh mắt Hàn Thừa Nghị cũng chưa từng nháy một cái, thẳng thừng nói ra hai chữ "Chia tay", sau đó quay người đi tới thành phố T! Lương Gia Văn biết, ở nơi đó có người mà anh muốn kết hôn. Vì thế, sau khi Hàn Thừa Nghị rời đi, Lương Gia Văn vì tình mà bị tổn thương nên cũng rời khỏi để đồ.

"Gia Văn?"

Suy nghĩ bị cắt ngang, Hàn Thừa Nghị đã mặc xong áo khoác, chuẩn bị đi ra ngoài: "Anh đã cho người đặt chỗ tại Garden, hiện tại đi qua chứ?"

"Được ạ!" Lương Giai Văn nhoen miệng cười, cực tự nhiên khoác tay Hàn Thừa Nghị đi ra ngoài.

Hàn Thừa Nghị dừng bước lại, nhú mi nhìn cánh tay đang khoác lên tay mình, trầm ngâm nói: "Giai Văn, chúng ta là bạn tốt, đúng không?"

"Phải! Đương nhiên rồi." Lương Giai Văn làm như cái gì cũng không hiểu, gật đầu đồng ý nói: "Sao thế?"

Hàn Thừa Nghị nhếch môi cười nhạt, nụ cười kia mang theo chút cô đơn, giro tay lên đẩy cánh tay Lương Giai Văn ra, Tiểu Tuyết không thích anh quá gần gũi với người phụ nữ khác, cho dù không có bất cứ suy nghĩ gì cũng không được. "Đi thôi, xe tới rồi."

Lương Giai Văn ngẩn ra, khề cần chặt răng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 220: Nhận Nhầm Tình Dịch

Editor: Chi Misaki

Rốt cuộc thì bạn trai của Tiểu Tuyết là ai? Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, Hàn Thừa Nghị đương nhiên hiểu rõ điều này.

Cho nên ngoại trừ việc quần lấy Tiểu Tuyết khiến cô không có thời gian hẹn hò ra thì điểm mấu chốt phải là trước hết tìm cho ra "Tình dịch" của anh!

"Nghê Tuấn, cho người đi điều tra xem tam thiếu phu nhân rốt cuộc là hẹn hò với ai, tôi muốn xác nhận đối tượng, không cần miễn cưỡng thêm mấy nam đồng nghiệp không liên quan vào làm gì, nhớ là phải làm cho rõ ràng!"

"Vâng!"

Nghê Tuấn trầm giọng đáp lại, anh có thể hiểu được, Tam Thiếu muốn "Xác nhận đối tượng" này là có ý gì, đây là muốn bắt cho được 'Bạn trai' của tam thiếu phu nhân. Chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên anh làm.

Nhớ năm đó còn ở thành phố T, Tam Thiếu mới vừa bị tam thiếu phu nhân "Mê hoặc", đối phó với mối tình đầu cặn bã của tam thiếu phu nhân cũng là dùng thủ đoạn này. Chỉ là không biết lần này ai sẽ xui xẻo như vậy? Nghê Tuấn im lặng lắc đầu, phàm là những người bị Tam thiếu lưu ý, nào có ai còn được kết cục tốt đẹp?

Nghê Tuấn lập tức giao nhiệm vụ cho thủ hạ, hơn nữa còn phải nhắc nhở cẩn thận không được để Tam thiếu phu nhân tìm ra dấu vết gì.

Ngày thương thảo về kế hoạch Đông Giao mall đã được hoãn lại hai tuần, trong hai tuần này, Nhạc Tuyết Vi xác định là vô cùng bận rộn, còn Hàn Thừa Nghị bởi vì đạt được mục đích mà tâm trạng vô cùng tốt.

Có điều vào ngày thứ Hai diễn ra hội nghị thường kỳ, anh lại ngoài ý muốn gặp phải Lương Giai Văn.

Nhìn thấy Lương Giai Văn ngồi ở vị trí Phó giám đốc thường nhiệm, Hàn Thừa Nghị không khỏi nhú mày.

Lương gia cùng Hàn gia, đều là một trong tứ đại gia tộc ở đế đô, thường hay qua lại với nhau trong mấy vụ làm ăn, điều này cũng không lấy gì làm lạ. Hơn mười năm trước thời điểm Hàn gia đứng bên bờ vực thẳm, Lương gia cũng đã giúp đỡ rất nhiều. Nhưng người Lương gia lại trực tiếp xuất hiện trong tổng bộ D.S... Điều này khiến cho Hàn Thừa Nghị không vui.

Trong hội nghị, trọng tâm thảo luận đương nhiên là 'Kế hoạch Đông Giao Mall'.

Ánh mắt Hàn Thừa Nghị không có dừng lại lâu trên người Lương Giai Văn mà quan sát một vòng quanh phòng. Hội nghị quan trọng như thế, bộ phận thiết kế nhất định phải cử người tới, nói không chừng sẽ là Tiểu Tuyết. Quả nhiên, anh đoán không sai, Tiểu Tuyết đã đến nhưng lại ngồi ở vị trí rất xa, bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ tuổi, là thực tập sinh mới vào của bộ phận thiết kế đang giúp cô ghi chép.

"Hừm."

Lúc này Hàn Thừa Nghị mới khề háng giọng một cái, Tiểu Tuyết cùng người đàn ông kia ngồi gần nhau hơn nữa thỉnh thoảng còn ghé tai nói nhỏ với nhau, điều này khiến cho anh cực kỳ khó chịu!

"Tổng giám đốc, có thể bắt đầu chứ ạ?"

Nghê Tuấn cúi thấp người xin chỉ thị chỉ thấy anh không nói lời nào mà nhìn chăm chăm vào một góc nào đó. Men theo tầm nhìn của anh liếc qua, Nghê Tuấn liền sáng tỏ. Không đợi Hàn Thừa Nghị có bất luận chỉ thị gì, Nghê Tuấn liền hướng về phía Nhạc Tuyết Vi nói: "Thiết kế Viên, mời ngài ngồi qua bên này."

Vừa nói, anh vừa kéo chiếc ghế tựa vốn thuộc về anh ra.

Đây là tình huống gì thế? Phòng hội nghị nhất thời lâm vào một mảnh tĩnh lặng, ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên người Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc nhìn Nghê Tuấn, xấu hổ muốn chết. Cô đương nhiên biết, đây là ý của Hàn Thừa Nghị, trước mặt nhiều người như thế anh muốn làm gì?

"Thiết kế Viên, mời qua bên này! Hội nghị lập tức phải bắt đầu rồi."

Nghê Tuấn đã nói như thế Nhạc Tuyết Vi còn không đi qua quả thật là không thỏa đáng cho lắm, giống như đang khiến tất cả mọi người phải chờ một mình cô vậy. Không thể vì cô mà làm cho hội nghị bị trì hoãn được. Nhạc Tuyết Vi không còn cách nào khác chỉ có thể đứng dậy đi qua, trước khi đi còn không quên nhắc nhở thực tập sinh: "Nhớ phải ghi chép lại cho cẩn thận, chụp ảnh hoặc ghi âm đều được."

Đấy mắt Hàn Thừa Nghị càng thêm u ám, Tiểu Tuyết còn không chịu qua đây? Cô còn muốn nói chuyện với tên nhóc miệng còn hôi sữa kia đến bao giờ? Chuông báo động trong đầu mãnh liệt kêu lên, Tiểu Tuyết giống như là rất thích những tên tiểu sinh phong hoa tao nhã như thế này!

"Thiết kế Viên." Nghê Tuấn thúc giục.

"Vâng, đến đây."

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Nhạc Tuyết Vi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Hàn Thừa Nghị. Phía dưới đã có nhiều người bắt đầu xì xào bàn tán, ý của trợ lý Nghê đại biểu cho ý của tổng giám đốc, xem ra, tổng giám đốc đích thực là rất coi trọng cô ấy, hội nghị quan trọng như thế này còn có ý để cô ấy ngồi bên cạnh.

Nhạc Tuyết Vi vừa mới ngồi xuống liền phải đón nhận ánh mắt của Lương Giai Văn.

"..."

Đây không phải là lần đầu tiên Nhạc Tuyết Vi nhìn thấy Lương Giai Văn.

Lần trước, bọn họ đã gặp nhau ở Lương gia rồi. Ngày đó Lương Giai Văn về nước, là Nhạc Tuyết Vi cùng Lương Tư Văn ra sân bay đón, sau đó lại cùng nhau trở lại Lương gia ăn bữa cơm đoàn viên. Không nghĩ tới, hôm nay lại có thể gặp nhau trong tại D.S

Nhạc Tuyết Vi gật đầu với Lương Giai Văn, trên mặt nở nụ cười.

Lương Giai Văn cũng cực kỳ khách khí đáp trả, đối với nốt nhạc đệm vừa rồi, cô cũng không có nghi ngờ nào thêm. Trong lòng Lương Giai Văn xem ra cô em dâu này quả thực có chút bản lĩnh, có thể để cho Hàn Thừa Nghị coi trọng nhất định là nhân tài, tự nhiên không phải là giả áo túi cơm.

Trao đổi nhỏ giữa bọn họ, toàn bộ đều rơi vào trong mắt Hàn Thừa Nghị. Anh không khỏi sinh lòng nghi ngờ, dáng vẻ của Nhạc Tuyết Vi giống như là có quen biết Lương Giai Văn?

Hội nghị đã bắt đầu, Nhạc Tuyết Vi hết sức chăm chú nghe, thỉnh thoảng lại gạch chân những điểm quan trọng trong tài liệu.

Hàn Thừa Nghị nghiêng người dựa vào trên ghế, từ góc độ này của anh rõ ràng có thể đặt toàn bộ cử động của cô vào trong mắt. Thật là... Tiểu Tuyết nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

Thư ký một bên bưng cà phê tới, Hàn Thừa nghị lại không có nhận lấy. Trái lại Lương Giai Văn lại vươn tay qua nhận lấy nhấp một ngụm, nói khẽ với thư ký: "Quá nhiều sữa, anh ấy không thích vị sữa nồng như thế đâu, cà phê đen đi, mang một ly nữa tới đây."

"Ách..." Lương Giai Văn hoàn toàn coi mình như chủ nhân khiến cho thư ký phải sững sờ, này... Sao lại thế này? Nên nghe theo hay không đây?

Hàn Thừa Nghị vẫn tập trung nhìn Nhạc Tuyết Vi, Nghê Tuấn ở bên cạnh lại nhú mày, dặn dò thư ký: "Đi đi! Pha một ly khác tới đây, đúng rồi, mang thêm cho thiết kế Viên một ly nước trái cây."

"Vâng ạ."

Thư ký bĩu môi, lúc xoay người, bất mãn liếc Lương Giai Văn một cái, hừ, tưởng mình là ai chứ! Cho dù là đã làm việc với nhau lâu rồi nhưng như vậy cũng không khỏi quá rộng rãi, rõ ràng là cà phê cho tổng giám đốc, cô ta dựa vào cái gì mà đòi uống? Cà phê của tổng giám đốc vẫn luôn là cô pha, ngày ấy uống hàng ngày còn không nói gì nữa kia!

Thư ký rất nhanh liền trở lại, một ly cà phê nữa lại được đặt trước mặt Hàn Thừa Nghị, còn ly nước trái cây thì đặt vào trong tay Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn thư ký, cảm kích cười, thấp giọng nói: "Cảm ơn cô nhé!"

Thư ký thấy cô khách khí như vậy trong lòng cực kỳ thoải mái, lại không tự chủ được mà đem Nhạc Tuyết Vi cùng Lương Giai Văn ra so sánh, nhìn xem nhìn xem, hoàn toàn khác nhau nhé. Thiết kế Viên là một người rất tài giỏi, ngay cả tổng giám đốc cũng phải khiêm nhường vài phần, nhưng cô ấy vẫn thật khiêm tốn.

Hàn Thừa Nghị tiện tay nhấp một ngụm cà phê, sau đó anh không khỏi nhíu mày: "Cà phê sao lại có hương vị thế này?"

"A?" Thư ký thăm nghị không ổn, đều tại cái người tự xưng mình là người ở bên cạnh tổng giám đốc đã lâu kia: "Tổng giám đốc, phó giám đốc Lương nói ngài không thích thêm sữa, cho nên để tôi pha lại cho ngài." Nói xong, khéo mắt hơi nhếch nhìn về phía Lương Giai Văn.

Thấy Hàn Thừa Nghị nhíu mày, Lương Giai Văn không khỏi xấu hổ: "Đúng rồi là em để cho cô ấy đổi, em nhớ rõ trước kia anh chỉ uống cà phê đen."

"Chắc!" Hàn Thừa Nghị không vui tặc lưỡi một cái, nói với thư ký: "Đi theo bên cạnh tôi lâu như vậy, khẩu vị của tôi như thế nào, cô còn không rõ sao? Sao có thể nghe ý kiến lung tung của người khác? Ngay cả việc nhỏ như vậy mà cô cũng không làm được, xem chừng... Chúc thư ký này cô không muốn làm rồi!"

Không sai, lúc trước anh quả thực không thích cà phê thêm sữa, nhưng là, sau khoảng thời gian Tiểu Tuyết làm thư ký anh đã quen rồi, cô gái nhỏ này hay thích thêm sữa vào cà phê của anh.

Lời này rõ ràng là chỉ cây đầu măng cây hòe, trên mặt Lương Giai Văn không khỏi lúc trắng lúc đỏ, xấu hổ cúi đầu cắn môi dưới.

Lúc này Nhạc Tuyết Vi mới chú ý tới, giữa Hàn Thừa Nghị cùng Lương Giai Văn có cái gì đó... Không bình thường. Đều là người của tứ đại gia tộc, Hàn Thừa Nghị cùng Lương Giai Văn biết nhau cũng là điều bình thường, chỉ là bầu không khí giữa bọn họ thực sự chỉ là quen biết nhau thôi sao??

Hội nghị kết thúc, trong lòng mỗi người đều có tâm tư riêng.

"Tiểu..."

Hàn Thừa Nghị đang muốn mở miệng gọi Nhạc Tuyết Vi thì cô đã đứng lên đi ra ngoài. Vừa đi còn không quên gọi tên thực tập sinh kia: "Đi thôi, làm tốt phần ghi chép vừa rồi chứ?"

"Vâng, Viên tổng người xem xem..."

Thực tập sinh tuổi không lớn nhưng dáng người lại khá cao.

Nếu so về tuổi thì đúng là nhỏ hơn Nhạc Tuyết Vi, nhưng đứng bên cạnh cô thì Nhạc Tuyết Vi vừa vặn giống như chim nhỏ nép vào người cậu ta, hình ảnh này đặc biệt kích thích Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị nắm chặt bàn tay thật muốn tiến lên ngăn người lại.

"Thừa Nghị."

Lương Giai Văn ở phía sau gọi anh.

Hàn Thừa Nghị ần nhần nhắm mắt lại, xoay người nhìn về phía Lương Giai Văn: "Có chuyện gì không?"

"Hiện tại anh có thời gian không? Em có lời muốn nói với anh." Lương Giai Văn nhìn ra anh không vui liền suy nghĩ xem có phải là do cô đột nhiên xuất hiện tại Tổng bộ D.S hay không?

Hàn Thừa Nghị im lặng vài giây mới trả lời: "Vừa lúc, anh cũng có lời muốn nói với em."

Hai người cùng nhau đi vào văn phòng Tổng giám đốc, cánh cửa vừa đóng lại, Lương Giai Văn liền giải thích.

"Thừa Nghị, có phải anh không vui đúng không? Em biết em đường đột đến D.S khiến anh rất bất ngờ, nhưng đây không phải là quyết định của một mình em, anh cũng biết, trước kia về mặt hợp tác với D.S vẫn là do em phụ trách, cho nên, ba mới nói với em, nếu em trở về thì cứ tiếp tục giao cho em. Nếu sớm biết anh sẽ không vui, em nhất định sẽ nói với anh trước, kỳ thực là em nghĩ muốn cho anh một niềm vui bất ngờ, em thật không nghĩ tới việc anh sẽ mất hứng như vậy."

"Haizzz!"

Hàn Thừa Nghị thở dài một hơi, đôi mắt hoa đào khẽ nhếch, từng sợi lông mi dài nhỏ đều có thể đếm rõ.

"Giai Văn, em muốn tới D.S đảm nhận chức phó giám đốc thường nhiệm này đương nhiên là không có vấn đề gì, dù sao ở D.S cũng có cổ phần của Lương gia. Tuy vậy nhưng anh vẫn không thể không nói rõ ràng với em. Chúng ta đã sớm kết thúc, hiện tại chỉ là bạn bè của nhau sẽ không còn mối quan hệ nào khác nữa, em hiểu chứ?"

Lương Giai Văn không nghĩ tới tâm tư của cô đã sớm bị anh nhìn thấu, về mặt cố nhẫn nhịn, ngoài miệng lại gắng gượng nói: "Em đương nhiên biết, em chỉ tới đây làm việc thôi, cũng không có ý nghĩ nào khác. Không phải là anh không công nhận năng lực làm việc của em chứ?"

"Được."

Hàn Thừa Nghị thẳng thắn gật đầu: "Em cũng đã nói như vậy thì tốt rồi."

Trong lòng Lương Giai Văn rất tức giận, thấy Hàn Thừa Nghị quyết đoán cự tuyệt cô khiến cô không nhịn được mà hỏi: "Anh cẩn thận đề phòng em như vậy là vì Kiều Vũ Vi kia sao?"

"..." Hàn Thừa Nghị bỗng đứng ngẩn đầu nhìn về phía cô, ánh mắt mang theo một tia hàm xúc không rõ, cười lạnh nói: "Giai Văn, tôi nhắc nhở em, cho dù là bạn bè thì em cũng không có quyền can dự vào sinh hoạt cá nhân của tôi! Không có việc gì thì em có thể ra ngoài!"

Lương Giai Văn không cam lòng cắn chặt răng, khá lắm Kiều Vũ Vi, nửa chết nửa sống còn có thể khiến Hàn Thừa Nghị quan tâm như vậy, cô trái lại muốn nhìn một chút, bệnh tật dính thân như thế cô ta còn có thể sống được bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 221: Bạn Trai Tiểu Tuyệt

Editor: Nguyễn

7 giờ tối, Nhạc Tuyệt Vi kéo thân mình mỏi mệt về tới nhà.

Chân phải bị thương còn chưa hồi phục, lúc đi đường không có cảm giác gì, nghỉ ngơi một lát, lại cảm thấy đau. Xoay người, đi đến bàn trà lấy thuốc, vừa mới chạm tay vào thì chuông cửa reo.

Là ai nhỉ? Hôm nay không nhận được điện thoại của Lương Tư Văn!

Nhạc Tuyệt Vi bỏ thuốc xuống, nhảy lò cò ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy Hàn Thừa Nghị một thân tây trang phẳng phiu đứng ở bên ngoài. Theo phản xạ có điều kiện, Nhạc Tuyệt Vi lập tức muốn đóng cửa lại.

Nhưng cô nhanh thì Hàn Thừa Nghị còn nhanh hơn! Hàn Thừa Nghị dễ tay chặn trên cửa, dễ dàng ngăn Nhạc Tuyệt Vi.

"Buông tay! Cẩn thận làm mình bị thương!" Hàn Thừa Nghị cau mày, khỏe miệng cười dung túng. Tiểu Tuyệt thật đáng yêu, chẳng lẽ cô cho rằng như vậy là có thể ngăn cản anh sao? "Đừng phí sức, anh muốn đi vào, em cảm thấy em ngăn cản được sao?"

Nhạc Tuyệt Vi cứng lại, không cam lòng buông lỏng cửa ra, xoay người nhảy lò cò về. Bực bội lắm lắm: "Anh lại tới làm gì? Anh là cường quyền, tự xông vào!"

Hàn Thừa Nghị không để ý tới cô đang lải nhải oán giận, tầm mắt dừng ở trên chân cô đang tung tăng nhảy nhót, cau mày, không vui nói: "Sao chân vẫn chưa ổn thế? Không phải chỉ là trật khớp thôi sao? Không phải em nói bạn trai em đã đưa em đi khám rồi sao? Hắn mang em tới bệnh viện, sao trình độ kém như vậy? Đến bây giờ còn chưa tốt? Thật là phé vật!"

Nhạc Tuyệt Vi không biết anh nói bạn trai cô là phé vật, hay nói bác sĩ là phé vật, nhưng tóm lại nói như vậy nghe qua rất tổn thương người khác. Lập tức liền bực, "Anh đừng nói người khác như vậy, là tự tôi không dùng thuốc đúng giờ, không liên quan đến người khác!"

Hàn Thừa Nghị vừa nghe, Tiểu Tuyệt lại giải vây cho người đàn ông khác? Dựa vào cái gì, cố ý muốn tức chết anh sao!

"Thuốc đâu?"

Hàn Thừa Nghị ngồi xuống sofa, cả người ghen tuông không ngừng tỏa ra bên ngoài, mùi dấm chua khiến anh ngứa răng! Không sao, đã sai người đi điều tra, mặc kệ hắn là ai, anh đều có cách làm hắn cút ra chỗ khác!

Nhạc Tuyệt Vi không để ý tới anh, cầm thuốc, mở nắp chuẩn bị bôi.

Lại bị Hàn Thừa Nghị đoạt lấy, Hàn Thừa Nghị đổ thuốc vào lòng bàn tay, bôi lên chân Nhạc Tuyệt Vi, động tác nhìn như thô bạo, kỳ thật lại rất cẩn thận. Mất cả chân nhỏ của cô bị ngón tay anh khoanh lại, Hàn Thừa Nghị rũ mắt, cực kỳ cẩn thận xoa chỗ bị thương.

"A!" Theo động tác của anh, Nhạc Tuyệt Vi nhúh mày, thờ ơ.

"Đau không?" Hàn Thừa Nghị khăn trương ngẩng đầu lên, động tác trên tay càng thêm nhẹ.

Ánh mắt anh nhẹ như bông nhìn Nhạc Tuyệt Vi tim đập nhanh, anh. .... Đây là thật sự quan tâm cô? Nhạc Tuyệt Vi không xác định, chỉ sợ lại là anh lại có mục đích gì! Trước kia cô cũng đã từng bị biểu hiện yêu chiều của anh lừa!

"Được rồi, để tôi tự làm." Nhạc Tuyệt Vi méo miệng, muốn rút chân về.

"Đừng nhúc nhích! Sao em tự xoa được? Người em nhỏ, tay nhỏ, chân cũng nhỏ, quên đi, vẫn là để anh làm." Hàn Thừa Nghị liếc mắt nhìn cô, lại không nghiêm khắc, trước mắt toàn là sủng ái.

Nhiệt độ theo thuốc cùng động tác của Hàn Thừa Nghị từ chỗ bị thương khuếch tán ra, Nhạc Tuyết Vi ngo ngắ nhìn anh, cảm giác dường như đã qua mấy đời. Hai người đều không nói lời nào, trong không khí tỏa ra mùi thuốc, không khí lập tức trở nên vi diệu.

Đúng lúc này, di động của Nhạc Tuyết Vi vang lên trên bàn trà.

Nhạc Tuyết Vi phục hồi tinh thần lại, hoảng sợ, vội vàng cầm di động, “Alo?”

Là Lương Tư Văn.

“A..... Bây giờ sao? Bây giờ nói..... Anh từ từ.”

Nhạc Tuyết Vi che microphone di động lại, hạ giọng quát Hàn Thừa Nghị: “Anh đi nhanh đi! Bạn trai tôi sắp tới rồi!”

Hàn Thừa Nghị vừa nghe, mặt tái lại, cười nịnh: “Em cảm thấy anh sẽ nghe lời em sao? Nếu em không muốn hấn bị anh bóp chết, thì bảo hấn cắt đi! Còn nữa, đừng ở trước mặt ta nói bạn trai, bạn trai! Em, là của anh!”

“A?”

Nhạc Tuyết Vi bắt đầu dĩ cui mắt, không thể nói chuyện với anh!

“Hàn tổng, tôi không phải là Tiểu Tuyết! Tôi xin anh, đừng quẫn lấy tôi, cũng đừng có chú ý gì với tôi! Tôi có bạn trai, sắp đính hôn, về sau sẽ kết hôn, anh buông tha tôi đi! Được không?”

“Hừ!”

Hàn Thừa Nghị hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tà mị chuyển động, “Tốt nhất là em bảo hấn đừng tới, nếu không anh cũng không biết chính mình sẽ làm ra cái gì đâu!”

Nói xong, dựa người vào sofa, cời nút trên áo phục, cánh tay phải tùy ý để bên hông, như là ở vuốt ve cái gì.

Nhạc Tuyết Vi cả kinh, nàng đương nhiên biết bên hông anh có cái gì! Cô đã từng tận mắt nhìn thấy anh dùng qua, đó là súng!

“Anh..... Không nói lí! Thật ngang ngược!”

Nhạc Tuyết Vi tức giận mắ to, Hàn Thừa Nghị không dao động, thậm chí sung sướng nhướn mày. Không có cách nào, Nhạc Tuyết Vi không muốn Lương Tư Văn và Hàn Thừa Nghị phát sinh xung đột chính diện, cô đã khiến Lương Tư Văn có thêm rất nhiều phiền toái, không nghĩ lại thêm một vấn đề nữa.

Bắt đầu dĩ cầm di động, Lương Tư Văn đã cúp điện thoại. Nhạc Tuyết Vi đành phải gọi qua, “Alo?”

“Tĩnh Tĩnh, vừa rồi sao không nói lời nào? Anh sắp xong việc rồi, anh đã đặt chỗ rồi, mình đi ăn tối, anh qua đón em nhé?” “Ặc.....” Nhạc Tuyết Vi không cam lòng nhìn Hàn Thừa Nghị, khó xử nói, “Thực xin lỗi, em..... hôm nay em không thể ăn cơm với anh rồi, công ty còn có rất nhiều chuyện, hạng mục này rất quan trọng, thời gian tương đối gấp, em phải tăng ca. Thật ngại quá!”

Nghe được Nhạc Tuyết Vi nói như vậy, Hàn Thừa Nghị khó nén thắng lợi, đứng lên, ôm Nhạc Tuyết Vi vào trong lòng. Mối mòng gần sát gương mặt cô, nhắm mắt lại, tham lam hít sâu một hơi, “Tiểu Tuyết, em thật thơm.....”

Nhạc Tuyết Vi hít một hơi, chấn kinh không nhỏ, dùng hết toàn lực đẩy Hàn Thừa Nghị ra, mày đẹp dựng thẳng lên, “Anh muốn làm gì? Hàn tổng, thỉnh tự trọng!”

“Tự trọng? Hừ!” Hàn Thừa Nghị cười lạnh, “Anh thật sự không biết là đối với vợ mình còn cần tự trọng đấy!”

“Anh, anh..... Anh nói bậy gì đó?” Nhạc Tuyết Vi không nghĩ anh lại nói ra những lời như vậy, anh còn có mặt mũi nói cô là vợ anh? Trên đời này, làm gì có người chồng nào đuổi tận giết tuyệt vợ mình như anh chứ?

“Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài, cắt đi!”

Bởi vậy, ngược lại làm Nhạc Tuyết Vi tức giận.

“Tiểu Tuyết.....” Hàn Thừa Nghị nhúu mày, không nhúc nhích.

Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn bị chọc giận, kéo anh ra bên ngoài, “Cút! Mặc kệ anh muốn làm gì! Chỉ hướng tới ta! Chẳng lẽ tôi còn sợ anh sao? Tôi nói cho anh biết, tôi không sợ! Cút, cút đi!”

“Tiểu Tuyết!”

Hàn Thừa Nghị cố kị vết thương trên chân cô, không dám dùng sức, lại bị cô nhốt ngoài cửa, lại lần nữa không được vào nhà.

“Tiểu Tuyết, em đừng tức giận, mở cửa cho anh vào được không?”

Bên trong không có động tĩnh gì.

“Tiểu Tuyết?” Dù anh gọi như thế nào, Nhạc Tuyết Vi đều không trả lời.

Nôn nóng xoa trán, Hàn Thừa Nghị cách cửa, ôn nhu nói: “Được, anh đi. Anh đi mua ít đồ ăn, tí nữa sẽ có người đưa tới, công việc bận rộn như vậy, nhớ phải ăn cơm, chú ý thân thể, biết không?”

Nhạc Tuyết Vi ngồi bên trong, nghe anh nói vậy, đoán không ra tâm tư của anh. Cô không hiểu anh, sẵn sóc nhu tình của anh và sự đỗi tận giết tuyết, cái nào mới là thật?

“Tam thiếu!”

Hàn Thừa Nghị từ chung cư đi ra, Nghê Tuấn lập tức đi lên đón, sắc mặt nôn nóng.

“Có việc?”

Hàn Thừa Nghị nhảy bén nhận thấy được Nghê Tuấn có chuyện muốn nói.

“Dạ, Tam thiếu, lên xe rồi nói.” Nghê Tuấn tiến lên hai bước mở cửa xe.

Hàn Thừa Nghị lên xe, cũng không vội vã rời đi, cũng không sốt ruột hỏi Nghê Tuấn đến có chuyện gì. Mà lặng im một hồi lâu, nhìn thấy nhân viên mang com hộp vào chung cư, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Lái xe.”

Xe chậm rãi đi, lúc này Hàn Thừa Nghị mới nhìn về phía Nghê Tuấn, “Chuyện gì, nói đi!”

“Dạ.”

Nghê Tuấn đáp ứng rồi một tiếng, từ trong túi lấy ra một phong thư, đưa tới trước mặt Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị tiếp nhận phong thư chuyên dụng của tập đoàn D·S, ánh mắt chợt lóe, đại khái cũng đoán được đây là cái gì. Phái người đi điều tra bạn trai của Tiểu Tuyết, đã có rồi kết quả rồi. Đến lúc này, đáy lòng Hàn Thừa Nghị vẫn cực kỳ khinh thường ‘bạn trai’ Tiểu Tuyết, anh cũng không tin, trên đời còn có người nào có thể hơn anh?

Mà mở phong thư ra, nhìn ảnh chụp bên trong, sắc mặt Hàn Thừa Nghị đại biến, thân mình cũng ngồi thẳng, cả người chợt căng cứng! Không có khả năng, sao có thể? Có phải là sai rồi không? Trên ảnh chụp, người ở bên Tiểu Tuyết, lại là Lương Tư Văn?

Trong đầu đột nhiên nhớ lại một ít hình ảnh.

Bốn năm trước, lúc ở sân bay anh đã gặp Lương Tư Văn suốt đêm muốn chạy về để đi, lúc ấy anh nói muốn đi lên ngồi, lại bị Lương Tư Văn cự tuyệt! Bây giờ, Tiểu Tuyết cùng Lương Tư Văn ở bên nhau..... Có phải trên thực tế, lúc ấy, Tiểu Tuyết ở trong phi cơ của Lương Tư Văn?

Cái ý tưởng này làm Hàn Thừa Nghị đau đầu muốn nứt ra! Nếu sự thật là như thế, anh thật hận không thể một phát bắn chết Lương Tư Văn! Anh luôn thông minh tính kế, lòng dạ sâu đậm, tàn nhẫn độc ác nổi tiếng để đi, không nghĩ đến kết quả là thua trong tay tiểu tử thói Lương Tư Văn miệng vẫn còn hôi sữa?

“Nghê Tuấn.....”

Hàn Thừa Nghị chống trán, trong đầu tính toán, nên tính sổ Lương Tư Văn như thế nào!

“Dạ, Tam thiếu, bây giờ đang đi tới Lương thị, rất nhanh có thể nhìn thấy Lương thiếu.” Chuyện này là như thế nào, dù sao cũng phải hỏi rõ ràng một chút.

Nghê Tuấn không hổ là tâm phúc của Hàn Thừa Nghị, rất rõ suy nghĩ của anh.

Hàn Thừa Nghị lặng im gật đầu, tay càng nắm chặt. Nếu, bạn trai Tiểu Tuyết thật sự là Lương Tư Văn, anh sẽ điên mất! Anh biết rõ Lương Tư Văn, tuyệt đối sẽ không chỉ đơn thuần chăm sóc Tiểu Tuyết nhiều năm..... Tưởng tượng Lương Tư Văn đã làm những cái đó với Tiểu Tuyết, cũng từng làm hành động thân mật, ngực Hàn Thừa Nghị như có lửa đốt!

Dù thế nào, Tiểu Tuyết là của anh, không ai có thể mơ tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 222: Giao Chiến Hết Sức Căng Thẳng

Editor: Nguyễn

Bánh xe nhanh chóng chuyển động, giống như nghiền vào lòng Hàn Thừa Nghị. Yết hầu chuyển động trên cổ, Hàn Thừa Nghị bỗng dưng nắm chặt tay, bởi vì dùng sức, khớp xương kêu ken kết.

“Tam thiếu, phía trước là xe của Lương thiếu gia.”

“Chạy nhanh lên, ngăn lại!”

“Dạ!”

Hai siêu xe nhanh chóng chạy trên đường không có một bóng người, trong đêm tối thân xe vẽ ra đường cong sắc bén đáng chú ý.

Từ kính chiếu hậu, Lương Tư Văn thấy được xe Rolls-Royce đuổi theo, đột nhiên ngồi thẳng thân mình, xe này không phải của Hàn Thừa Nghị sao? Hàn Thừa Nghị đây là..... Nhìn dáng vẻ, hình như là đuổi theo xe mình? Đây là có ý gì?

Lương Tư Văn xoay tay lái, thả chậm tốc độ, dầm phanh, chậm rãi ngừng xe ở ven đường. Chỉ nghe phía sau ‘kéttt’ một tiếng, Rolls-Royce dừng ngay phía sau, thân xe xinh đẹp ở cạnh xe Lương Tư Văn.

Không chờ Lương Tư Văn xuống xe, Hàn Thừa Nghị đã gấp không chờ nổi, đẩy cửa xe vọt đến.

“Lương Tư Văn! Xuống xe!”

Thân mình Hàn Thừa Nghị cao lớn đập vào cửa xe, một tay kéo cửa xe ra, túm Lương Tư Văn từ ghế điều khiển ra ngoài, mãnh mẽ ấn Lương Tư Văn vào thân xe, ánh mắt chim ưng dừng ở trên người Lương Tư Văn, khoe miệng châm biếm.

“Tôi thật không nghĩ tới, Hàn Thừa Nghị tôi oai phong ở đế đô, cuối cùng lại thua trên tay tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như cậu? Cậu giải thích cho tôi, cậu và Tiểu Tuyết là như thế nào?”

Lương Tư Văn mờ mịt nhìn Hàn Thừa Nghị, “Anh ba, anh nói gì thế? Cái gì mà Tiểu Tuyết? Em với cô ấy làm sao?”

“Cậu còn giả ngu sao?” Trên tay Hàn Thừa Nghị càng dùng sức, ánh mắt hung ác, “Viên Tinh Tinh! Nói như vậy cậu nghe đã hiểu chưa? Nói, chuyện cậu và Viên Tinh Tinh là như thế nào?”

Thì ra là có chuyện như vậy. Lương Tư Văn bình thường trở lại, không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt của Hàn Thừa Nghị, cong môi cười, “Anh ba, không có gì phải giải thích cả. Như anh đã nói, Tinh Tinh là bạn gái của em, đã gặp qua cha mẹ em, tình cảm của bọn em rất tốt, sắp đính hôn.....”

“Ha?” Hàn Thừa Nghị không thể tin vào lỗ tai của mình, cao giọng nghi ngờ hỏi, “Tôi không nghe lầm chứ? Cậu gọi cô ấy là Tinh Tinh? Còn sắp đính hôn? Cô ấy rõ ràng là Nhạc Tuyết Vi, cậu dám nói không phải?” Vừa nói, vừa bóp cổ Lương Tư Văn.

“Lương Tư Văn! Cậu đừng ra vẻ, lúc tôi làm Hàn tam thiếu, cậu vẫn là một đứa trẻ đó! Muốn giả bộ với tôi?”

Hàn Thừa Nghị siết tay, cổ Lương Tư Văn bị bóp, hô hấp trở nên khó khăn.

Nhưng Lương Tư Văn cũng không phải người kém cỏi, giống như Hàn Thừa Nghị, thân là người thừa kế gia tộc, Lương Tư Văn cũng chịu huấn luyện hà khắc. Hai người đàn ông dường như đồng thời tấn công, rồi sau đó song song cúi người xuống, lăn đến giữa đường lớn, hai tay Hàn Thừa Nghị buộc chặt ở trước ngực, làm ra tư thế công kích, đôi mắt thâm thúy, một khắc cũng không thả lỏng, nhìn chằm chằm đối phương, vô cùng khiêu khích và có tính xâm lược.

Lương Tư Văn kéo cà vạt, cởi nút thắt áo sơ mi, nâng cằm lên nói, “Anh ba, em rất xin lỗi, dù bất kính với anh, em cũng tuyệt đối không thể để anh làm thương tổn Tinh Tinh!”

Hai người đều là cao thủ đánh cận chiến, giao chiến hết sức căng thẳng.

Đột nhiên, Hàn Thừa Nghị nhảy dựng lên, một con dao hướng về phía Lương Tư Văn..... Lương Tư Văn ngã ngựa người về phía sau, eo gần chạm đất.

“Anh ba! Dù đánh tiếp cũng khó phân ra thắng bại! Không bằng nói cho rõ ràng!” Lương Tư Văn hai chân chạm đất, bởi vì Hàn Thừa Nghị vừa cầm dao cọ qua bụng, bị cắt qua quần áo.

Lương Tư Văn nhanh chóng ổn định lại, lòng bàn tay hạ xuống, một chương chạm đất, giương mắt nhìn về Hàn Thừa Nghị.

“Hừ!” Hàn Thừa Nghị khinh thường nói, “Với một đứa trẻ như cậu, tôi chả có gì để nói cả? Đơn giản mà nói, tôi muốn Nhạc Tuyết Vi! Cậu nên thức thời mà buông tay đi!”

Dường như Lương Tư Văn dự đoán được anh sẽ nói như vậy, cũng không kinh ngạc, kiên định lắc đầu: “Chuyện này không có khả năng. Anh ba, nói thật đối với anh, Tinh Tinh từng cứu mạng em, năm đó ở nước A, nếu không phải có cô ấy, em đã sớm bị đám mafia giết chết! Cho nên, anh ba, cho dù bốn năm trước, anh hạ ‘lệnh giết chết’, em cũng không thể nghe theo!”

‘Lệnh giết chết’?

Bốn năm trước Lương Tư Văn cũng nhận được ‘lệnh giết chết’? Như vậy, lúc ấy, có phải Tiểu Tuyết cũng ở bên Lương Tư Văn?

Hàn Thừa Nghị cảm giác được vừa biết một tin tức rất quan trọng, truy vấn hỏi: “Lương Tư Văn, bốn năm trước, chuyện ‘lệnh giết chết’, cậu có nói cho cô ấy không?”

Lương Tư Văn không rõ hẳn vì sao Hàn Thừa Nghị hỏi như vậy, gật đầu, “Đúng, việc này có liên quan hệ đến cô ấy, Tinh Tinh đương nhiên là biết ..... Anh ba, mặc kệ giữa anh và Tinh Tinh có ân oán gì, anh nể mặt em, tha cho cô ấy một con đường sống đi? Chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, cô ấy chỉ là một người phụ nữ, có thể sống sót đã rất vất vả.....”

“Ha?”

Hàn Thừa Nghị ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng châm biếm, híp mắt nhìn Lương Tư Văn: “Cậu cho rằng tôi muốn giết cô ấy? Cậu cho rằng, tôi và cô ấy có quan hệ gì? Tiểu tử thú, tự cho mình là đúng! Nếu không phải cậu, sao tôi và cô ấy lại biến thành mối quan hệ như bây giờ! Nếu cậu không họ Lương, tôi sẽ dùng một phát súng bắn chết cậu ngay bây giờ!”

Nói xong, Hàn Thừa Nghị như là nói chuyện, chống tay từ trên mặt đất đứng lên.

Bây giờ anh cuối cùng cũng hiểu rõ, lúc Tiểu Tuyết vừa nhìn thấy anh, vì sao lại sợ hãi như vậy. Thì ra cô ấy đã biết ‘lệnh giết chết’ bốn năm trước, cho rằng anh muốn giết cô!

Cho nên, những năm gần đây, vẫn luôn mang hận ý, mai danh ẩn tích! Khó trách, Tiểu Tuyết không chịu nhận mình! Nhưng hiểu lầm này, anh phải giải thích rõ ràng như nào cho cô đây?

“Anh ba?”

Lương Tư Văn phát giác Hàn Thừa Nghị khác lạ, cũng đứng lên theo, truy vấn hỏi: “Anh ba, năm đó đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Tinh Tinh cô ấy.....”

“.....”

Hàn Thừa Nghị bỗng dừng nâng tay lên, ngăn Lương Tư Văn hỏi tiếp. Anh sẽ không trả lời Lương Tư Văn, bây giờ anh bị sự thật làm cho kinh sợ, Tiểu Tuyết lại hiểu lầm anh lớn như vậy!

Không phải vì anh cảm thấy oan ức, anh nghĩ, năm đó, biết được chồng mình hạ ‘lệnh giết chết’ với mình, Tiểu Tuyết sẽ thương tâm muốn chết! Lúc ấy Tiểu Tuyết mới trải qua nỗi đau mất con, lúc sau lại cho rằng anh muốn giết cô.....

Hàn Thừa Nghị nhắm mắt lại, cảm thấy đau lòng khó chịu!

Anh là đàn ông gì chứ? Tự cho là một tay che trời thực ghê gớm, nhưng kết quả thì sao? Lại để vợ mình chịu nhiều đau khổ như vậy!

“Tam thiếu.....” Nghe Tuấn gọi nhỏ, bộ dáng Tam thiếu, nhìn qua rất không thích hợp, giống như mất hồn vậy?

“Đến chung cư của Tiểu Tuyết.”

Hàn Thừa Nghị vô lực dựa vào trên sô pha, phân phó tài xế lái xe.

“Dạ.”

Rolls-Royce quay lại đường cũ, ngừng ở dưới lầu chung cư Nhạc Tuyết Vi ở. Hàn Thừa Nghị nhắm hai mắt, cũng không thấy có động tác gì.

“Tam thiếu, tới rồi.” Nghe Tuấn nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ừm.”

Hàn Thừa Nghị chậm rãi mở mắt ra, mở cửa xuống xe, nhìn về phía cửa sổ nhà Nhạc Tuyết Vi, cửa sổ ám áp ánh đèn..... không biết Tiểu Tuyết đang làm gì? Nếu đi lên nói, cô ấy nhất định lại sẽ giận anh?

Nhưng, đây đều là trừng phạt anh đúng tội! Tiểu Tuyết bị ủy khuất lớn như vậy, dù đánh anh, mắng anh, cũng không có các nào bồi thường. Hàn Thừa Nghị nhìn chằm chằm cửa sổ lặng im, nhìn rất lâu, âm thầm thề, ngàn lần vạn lần phải đối tốt với cô, bồi thường như thế nào đều không đủ!

“Nghê Tuấn, trở về.”

“Dạ.”

Đế đô, lâu đài Trường Hạ.

Lâu đài Trường Hạ, bồn trạch ở đế đô của Hàn gia.

Tọa lạc tại trên núi, bố cục cùng tương tự bán hạ sơn trang ở thành phố T, một ngọn núi liền có một sản nghiệp hoàn chỉnh. Trên núi chỉ có một chủ nhà là Hàn gia, mặt khác trang bị nông trang, bãi cỏ xung quanh sản nghiệp, phóng tầm mắt nhìn, nơi ở của Hàn gia còn nhiều gấp mấy lần số lượng chủ nhân.

Quản gia là Thiệu thúc, bốn năm trước Hàn Thừa Nghị trở lại đế đô, cũng mang theo Thiệu thúc trở về.

“Tam thiếu, ngài đã trở lại.”

“Ừm.”

Hàn Thừa Nghị lên tiếng, nghe được phòng khách xa xa truyền đến giọng nữ sắc nhọn.

“Cô làm gì thế? Ngày cả ly trà cũng không pha được, nói với cô bao nhiêu lần rồi, nước trà lần đầu tiên không thể uống!”

Tiếng nói đặc biệt sắc nhọn, mang theo hương vị vênh mặt hất hàm sai khiến, không cần hỏi, cũng biết là Đại thiếu phu nhân, chị dâu Hàn Thừa Nghị, Tô Nhạc Quân.

“Thực xin lỗi, Đại thiếu phu nhân, tôi..... Đây đã là nước hai, nước đầu tôi đã đổ đi rồi.”

Thanh âm ừy khướt này, Hàn Thừa Nghị vừa nghe, nhú mày, là Kiều Vũ Vi, sao không ở viện điều dưỡng tĩnh dưỡng, chạy đến lâu đài này làm gì? Biết rõ chị dâu không thích, mỗi lần tới còn bị khinh bỉ.

Cất bước, Hàn Thừa Nghị vào phòng khách.

Quả nhiên, Tô Nhạc Quân đang chỉ trích Kiều Vũ Vi. Nhưng làm Hàn Thừa Nghị không ngờ được chính là Hàn Thiên Lỗi cũng ở đây.

Hàn Thừa Nghị đè nặng tức giận, trầm giọng nói: “Chị dâu, chỉ là việc pha trà nhỏ, nếu chị không hài lòng, có thể báo giúp việc làm, thân thể cô ấy không tốt, chị cũng đừng trách móc cô ấy quá nặng nề.”

“À!” Không chờ Tô Nhạc Quân phản bác, Hàn Thiên Lỗi đã nói trước, giọng nói quái dị, “Chú bà! Thật đúng là chú sẽ đau lòng a! Đây đúng là không phải chuyện lớn gì, nhưng ngay cả chuyện nhỏ như vậy, Kiều tiểu thư cũng làm không tốt, có thể thấy được là cố ý!”

“Thiên Lỗi! Không được nói vậy!”

Hàn Thừa Nghị không vui nhú mày, nhớ tới bốn năm trước Tô Nhạc Quân hạ ‘lệnh giết chết’ Tiểu Tuyết, trong lòng như bị ngàn vạn cây kim đâm vào!

“Hừ!” Hàn Thiên Lỗi không biết nguyên do trong đó, hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi, trong miệng vẫn nói, “Chú ba, xin lỗi, cháu nhìn cô ta không vừa mắt! Về sau, nếu cháu thấy cô ta một lần, chắc chắn sẽ làm khó dễ một lần! Chú có bản lĩnh thì lần nào cũng che chở cô ta đi! Cháu thật muốn nhìn, cô ta có thể giả bộ điềm đạm đáng yêu này đến bao giờ!”

Nói xong còn cố ý dưng vào Kiều Vũ Vi, Kiều Vũ Vi vốn đang ngồi xỏm trên mặt đất nhặt ấm trà bị Tô Nhạc Quân đánh nghiêng, bị Hàn Thiên Lỗi dưng vào, thân mình lách một cái, ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 223: Không Có Tư Cách Ủy Khuất

Editor: Bạch Nguyệt

Lương Tư Văn tới cùng với Nghê Tuấn.

“Anh ba.” Lương Tư Văn đã thay quần áo, đồng dạng là một thân vận động, bộ dáng khách khí với Hàn Thừa Nghị, khoe miệng còn mang theo nụ cười, “Tình Tình phiên anh chiếu cố, trong khoảng thời gian này cô ấy bận quá, chúng tôi ngay cả cơ hội gặp mặt cơ hội cũng không có, nghe nói hai người ở đây nên tôi tới, anh không ngại chứ?”

“Hừ!” Hàn Thừa Nghị hừ lạnh một tiếng, tiểu tử thú Lương Tur Văn này. Trong khoảng thời gian này cũng chưa gặp mặt? Vậy thì đúng rồi đấy!

“Anh ba, thế nào? Nếu không chúng ta chơi một trận trước?” Lương Tur Văn hồn nhiên chưa phát giác, nâng cằm chỉ chỉ phòng bóng quần.

Ánh mắt Hàn Thừa Nghị thâm thúy nghênh lên nhìn anh, kiên nghị cong môi cười: “Được a, không gì không thể.”

Hai người cầm vợt bóng quần đi vào phòng, cả hai cong lưng, chuẩn bị bắt đầu. Lương Tur Văn đột nhiên nói: “Anh ba, cái này so ra tôi kém anh, nếu không, anh chấp tôi, thế nào?”

Hàn Thừa Nghị nhú mày, “Như thế nào?”

“Anh dùng tay trái, tôi dùng tay phải, anh cũng không mệt, trợ thủ đắc lực của anh không phải cũng linh hoạt giống anh sao?” Lương Tur Văn nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Thừa Nghị.

Tay trái Hàn Thừa Nghị bỗng nhiên siết chặt, không sai, anh đích thực rất linh hoạt, trước kia ở trường quân đội, anh chính là một tay súng nổi tiếng.

Mà hiện tại... Hàn Thừa Nghị theo bản năng sờ sờ ngón út tay trái. Thời điểm trước kia mười ngón tay đều tốt, không cảm thấy chặt đứt một ngón sẽ thế nào, nhưng trên thực tế, sau khi ngón út trái bị chặt đứt, tay trái này liền không bằng lúc trước.

Hàn Thừa Nghị nhìn thoáng qua phía sau, Tiểu Tuyết đang đứng ở nơi đó nhìn anh, thân là nam nhân, tôn nghiêm không cho phép anh yếu thế ngay lúc này.

“Được thôi! Cậu đã gọi tôi một tiếng anh ba, tôi chấp lại cậu cũng có thể. Bất quá, Lương Tur Văn, có một số việc anh ba có thể cho cậu, có một số việc, không thể!”

Vừa dứt lời, Hàn Thừa Nghị tay trái cầm vợt bóng quần, thân mình nhảy lên, một cú phát bóng xinh đẹp phát ra, một cuộc thi đấu giữa những người đàn ông đã bắt đầu rồi.

Nhạc Tuyết Vi ở ngoài cửa nhìn, bàn tay vô thức nắm chặt. Chỉ là một trận bóng mà thôi, vì sao cô lại cảm thấy bất an như vậy?

Bên trong, động tác hai người càng ngày càng mãnh liệt, trên tay cũng càng ngày càng dùng sức, trong lòng Nhạc Tuyết Vi khẽ nảy lên, sao lại cảm thấy mùi thuốc súng giữa bọn họ nồng như vậy?

“Nghe Tuấn ca, anh xem, bọn họ ai sẽ thắng?” Nhạc Tuyết Vi quay đầu đi hỏi Nghe Tuấn.

Nghe Tuấn không đáp hồi lại: “Tam thiếu phu nhân, người hy vọng ai thắng?”

“Anh... Đừng gọi vậy a!” Nhạc Tuyết Vi nghe thấy xưng hô này của Nghe Tuấn, trên mặt tức khắc nóng lên, không có tự tin để phủ nhận.

“Nhưng mà, Tam thiếu phu nhân, người vừa rồi gọi thuốc hạ là gì? Viên tổng vẫn luôn xưng hô với Nghe Tuấn là “Trợ lý Nghe”, chỉ có Tam thiếu phu nhân hay gọi thuốc hạ là “Nghe Tuấn ca” mà thôi!”

Nhạc Tuyết Vi trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn Nghe Tuấn. Ai nói Nghe Tuấn là đầu gối? Đây không phải rất nhanh mồm dẻo miệng sao? Ngay cả lỗi nhỏ như vậy, cũng bị anh ta bắt được.

“Tôi không phải a! Anh rốt cuộc có nghe hiểu hay không?” Nhạc Tuyết Vi chỉ có thể tiếp tục mạnh miệng phủ nhận.

“Vâng, Tam thiếu phu nhân nói cái gì chính là cái đó.” Nghe Tuấn cực kì khiêm tốn cúi đầu, đây là thái độ chỉ thuộc hạ mới có đối với chủ tử

Nhạc Tuyết Vi bức bối bĩu môi, dậm chân, quả nhiên là người của Hàn Thừa Nghị, đều chán ghét giống như anh ta!

Đột nhiên, trong phòng bóng quần, thân mình Hàn Thừa Nghị đột nhiên bắn lên, mạnh mẽ công kích, bóng bay về hướng Lương Tur Văn, Lương Tur Văn tránh không kịp, bị bóng đập trúng cánh tay.

Bóng quần vốn dĩ so ngạnh tài chất, hơn nữa còn có lực bắn ngược, lần này Lương Tur Văn bị thương không nhẹ. Hai người đồng thời dừng tay, Lương Tur Văn nhú mày ôm lấy cánh tay, lập

tức ngã ngồi trên mặt đất.

Hàn Thừa Nghị không rảnh lo lau mồ hôi, đi lên trước chuẩn bị kéo anh, “Không có việc gì chứ? Cậu đã bao lâu rồi không đánh? Ngay cả cái này cũng không tránh được?”

Lương Tur Văn ngẩng đầu, chưa kịp mở miệng, cửa phòng liền bị đẩy ra, Nhạc Tuyết Vi vọt vào, chạy tới cạnh Lương Tur Văn, lập tức quỳ xuống bên người anh ta, lo lắng xem xét cánh tay anh ta.

“Văn Nhã, anh không sao chứ? Sao lại vận động nguy hiểm như vậy? Để em nhìn xem... Cánh tay đều đỏ lên cả rồi, không được, chúng ta mau đi đến phòng y tế!”

Nhạc Tuyết Vi khẩn trương đỡ Lương Tur Vãn lên, nhìn bộ dáng quan tâm kia, trong lòng Hàn Thừa Nghị liền bốc hỏa!

“Anh...” Nhạc Tuyết Vi đột nhiên quay đầu lại trừng mắt nhìn anh, phần nộ quở trách, “Chỉ là một trận bóng, anh có cần phải liều mạng như vậy hay không? Vừa rồi anh còn nhường anh ấy! Giờ anh còn làm người ta bị thương!”

“Tiểu Tuyết, anh...” Hàn Thừa Nghị khẽ nhếch môi mỉm cười, lời giải thích còn chưa kịp nói, Nhạc Tuyết Vi đã đỡ Lương Tur Vãn cùng đi ra ngoài.

Trong nháy mắt, Lương Tur Vãn vừa đi ra cửa liền quay đầu nhìn nhìn Hàn Thừa Nghị, dùng khẩu hình nói: “Anh ba, sorry!”

“Hả?” Hàn Thừa Nghị bức mình khó chịu, gờ tay trái lên, hung hăng ném vọt bóng quần xuống đất! Tâm trạng vốn rất tốt bởi vì Lương Tur Vãn xuất hiện mà hoàn toàn bị phá vỡ rồi.

Nghe Tuấn đứng ở phía sau anh, nhìn không được nói: “Tam thiếu, có những lời, ngài không nói, Tam thiếu phu nhân sẽ vĩnh viễn không biết.”

Đạo lý này Hàn Thừa Nghị sao lại không rõ? Nhưng, là một đại nam nhân, năm đó không có thể bảo vệ tốt vợ con mình, hiện giờ lại có cái tư cách gì để hy sinh hướng vợ kể ra ủy khuất?

“Nói? Tôi có cái gì để nói?”

Hàn Thừa Nghị tự giễu cười lạnh, vọt bóng bên tay trái không kìm được run rẩy, đặc biệt là ngón út vốn không cảm giác được kia, đã từng tay đứt ruột xót đau nhưng so ra lại kém xa nhiều năm cùng vợ mình chia lìa!

Trong phòng y tế của An Lang Phường, tay Lương Tur Vãn đã được thoa thuốc, bên ngoài nhìn sưng đỏ, kỳ thật cũng không có gì nghiêm trọng.

“Tĩnh Tĩnh.....” Lương Tur Vãn châm chọc, mở miệng hỏi Nhạc Tuyết Vi, “Em và Hàn Thừa Nghị, đến tốt cùng là quan hệ gì?”

Bốn năm qua, bọn họ tuy rằng là quan hệ bạn bè tốt, tuy nhiên, Nhạc Tuyết Vi luôn luôn rất ít nói ra việc tư của bản thân với anh, cô không nói, Lương Tur Vãn cũng không chủ động hỏi, đây là lần đầu tiên Lương Tur Vãn chủ động hỏi cô.

Hiện tại không hỏi không được, hai người đàn ông chiến tranh đã là chuyện không thể tránh né.

Nhạc Tuyết Vi gạt mình, lòng cô run run, về quá khứ, cô thật không muốn nhắc lại. Những chuyện đó đối với cô mà nói, thật giống như vết sẹo, mặt ngoài nhìn như đã khép lại, nhưng thật ra bên trong vẫn không hồi phục.

“Không... Không có gì, chỉ là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới.”

Thái độ rõ ràng nói cho có lệ của cô, chọc Lương Tur Vãn phải nén giận.

Lương Tur Vãn dừng bước, đỡ lấy bả vai Nhạc Tuyết Vi, cúi đầu nhìn cô, “Tĩnh Tĩnh, anh biết em và anh ta trước kia đã từng có kết... Kỳ thật anh đã sớm muốn nói, nếu em và anh ta từng có khúc mắc, vì sao còn muốn tới D·S làm việc? Nếu em làm không vui, thủ đô còn có rất nhiều công ty thiết kế tốt, anh có thể giúp em đổi nơi khác...”

“Văn Nhã!” Nhạc Tuyết Vi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lương Tur Vãn, con ngươi đen nhánh, có chân thật, đáng tin, cứng cỏi.

Cô hơi hơi lắc đầu nói, “Em biết chúng ta là bạn bè tốt, nhưng... em vẫn phải đối mặt với cuộc sống của chính mình. Em nghĩ, bản thân em có thể giải quyết, anh đã giúp em rất nhiều, em không thể cứ luôn làm phiền anh.”

“Anh nguyên ý a! Anh không cảm thấy phiền a!” Lương Tur Vãn có chút kích động, “Tĩnh Tĩnh, em không cần phải luôn xa cách với anh như thế, thật sự, em làm phiền anh ra sao cũng không quan trọng!”

Nhạc Tuyết Vi bị bộ dáng kích động này của anh làm cho kinh ngạc, ngửa mặt lên, có chút nghi hoặc, anh ấy bị sao vậy?

“Văn Nhã, anh làm sao vậy a? Em không sao! Em tuy rằng ở D·S, nhưng mà em rất tốt, anh không cần lo lắng cho em...”

“.....” Lương Tur Vãn sững lại, cái nha đầu này, muốn tới khi nào mới có thể hiểu được tâm ý anh? Anh không chỉ là muốn giúp cô, càng hơn là muốn bảo vệ cô cả đời!

Vì để xoa dịu bầu không khí, Nhạc Tuyết Vi cười ha ha, kéo cánh tay Lương Tur Vãn đi về phía trước, “Được rồi, chúng ta vất vả lắm mới gặp nhau, háo hức trò chuyện, tay anh bị thương không thể vận động, em với anh ra ngoài đi dạo một chuyến nha?”

Hai người một đường đi ra ngoài, cửa phòng y tế lại bị đẩy ra, vị bác sĩ kia vừa rồi mới xem vết thương trên tay Lương Tur Vãn, mang theo hòm thuốc đi ra ngoài, vừa đi vừa tiếp điện thoại.

“Được, được... Đã biết, phòng VIP số 1708, tôi đã xuất phát, lập tức đến liền. Được, Nghe tiên sinh ngài yên tâm.”

Nghe lời này, bước chân Nhạc Tuyết Vi khẽ khựng lại, phòng VIP số 1708... Kia không phải phòng Hàn Thừa Nghị sao? Còn có, Nghe tiên sinh, còn không phải là Nghe Tuấn sao?

Nghê Tuấn bảo bác sĩ đi tới phòng Hàn Thừa Nghị, anh ta làm sao vậy? Cũng bị thương? Nhưng vừa rồi rõ ràng nhìn anh không có việc gì a!

Nghĩ như vậy, liền có chút thất thần.

May mà Lương Tư Văn cũng không có thời gian lưu lại ở đây lâu, anh ta hôm nay còn có việc, nghe nói Nhạc Tuyết Vi ở đây, mà anh lại vừa lúc ở gần đó, cho nên mới lại đây nhìn xem.

“Không cần tán bộ đâu, anh còn có việc, vì đây là vào kì nghỉ, phải chơi cho thật tốt, lúc trở về, nói cho anh một tiếng, anh tới đón em.”

Lương Tư Văn không có để ý đến lời bác sĩ kia nói, giữ chặt tay Nhạc Tuyết Vi, trong mắt đều là không rời.

Nhạc Tuyết Vi vừa nghe, vội gật gật đầu, “Nếu anh còn có việc, vậy anh mau đi đi!” Trong giọng nói ngậm có ý nào đó gấp không chờ nổi.

“Được, anh đi đây.”

“Vâng.”

Tiến Lương Tư Văn đi, Nhạc Tuyết Vi không hề nghĩ ngợi liền xoay người đi tới tầng khách VIP. Đi thang máy lên tầng 17, dùng chân đứng trước cửa phòng 1708.

Vừa rồi trên đường đi, rõ ràng là rất sốt ruột, nhưng hiện tại thật sự tới đây rồi, Nhạc Tuyết Vi do dự. Cô muốn đi vào sao? Đi vào thích hợp sao? Đi vào nói, muốn nhìn thấy anh ra sao ư?

Haizz... Thật là hao tâm tổn trí!

Nhạc Tuyết Vi do dự đi lòng vòng trước cửa, bỗng cửa phòng bị mở ra, quay đầu lại vừa thấy, là Nghê Tuấn đưa bác sĩ vừa rồi ra. Thật đúng là Hàn Thừa Nghị bị thương?

“Ngài đi thông thả.” Nghê Tuấn khách khí hướng tới bác sĩ gật gật đầu, tiễn người đi.

Lúc này mới hướng tới Nhạc Tuyết Vi, hơi hơi cong lưng, cung kính nói: “Tam thiếu phu nhân, người là tới xem Tam thiếu sao? Tam thiếu đang ở bên trong, người tới vừa lúc, tay ngài ấy cần phải bôi thuốc, thuốc hạ chân tay vụng về, người đi vào giúp Tam thiếu đi!”

“.....”

Nhạc Tuyết Vi bỗng dừng ngắn ra, tay anh bị thương? Là do vừa mới chơi bóng mà bị sao? Thật là... Cô sao lại chỉ thấy Lương Tư Văn bị bóng đánh trúng, không chú ý tới Hàn Thừa Nghị?

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 224: Khi Nào Chịu Yêu

Editor: Bạch Nguyệt

“Nghê Tuấn, chú đang nói chuyện với ai thế?”

Bên trong truyền tới âm thanh hơi nóng của Hàn Thừa Nghị, còn cùng với tiếng hít khí rất nhỏ, “Tê... Sao còn chưa nghe? Mẹ kiếp! Mau vào giúp tôi xoa bóp tay, thuốc này thật khó chịu...”

Nghê Tuấn đứng phía trước Nhạc Tuyết Vi làm tư thế mời: “Tam thiếu phu nhân, mời vào!”

Tìm Nhạc Tuyết Vi nhảy lên tận cổ họng, nuốt nuốt nước miếng, đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, đi vào.

Bên trong phòng ngủ, Hàn Thừa Nghị đang ngồi ở trên sofa, trên bàn trà trước mặt để một chậu nước, nước trong chậu là nước thuốc đen tuyền, hương vị gay mũi lan tỏa khắp trong không khí.

Hàn Thừa Nghị không ngẩng đầu, vẫn chuyên tâm xử lý bàn tay trái của mình, rừ mi mắt, ánh mắt có phần nóng. Nghe thấy tiếng bước chân, anh thúc giục: “Ấn chỗ nào?”

Nhạc Tuyết Vi bước nhanh hơn, không nói hai lời vén tay áo, ấn lên tay anh.

Nhìn bàn tay trắng tinh tề ấn lên tay mình, Hàn Thừa Nghị sững sốt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía người đứng trước mặt. Khóe miệng không tự giác liền cong lên, ý mừng trong ánh mắt không sao che giấu được.

Bắt quá, ngoài miệng lại ương ngạnh.

“Hừ... Sao em lại tới đây? Không phải bồi bạn trai à?” Hàn Thừa Nghị méo miệng, lời vừa ra khỏi miệng, lại tràn ngập vị chua, làm cổ vui sướng vừa rồi bị "nghẹn" lại.

Nhạc Tuyết Vi nghe vậy, lại không trả lời, rũ mắt nhìn vào trong chậu, nói: “Đây là thuốc gì? Anh vừa rồi bị thương ở đâu thế? Không có thấy anh không thoải mái a! Anh cũng thật là, bị thương sao lại không nói một tiếng... Anh không nói, người khác làm sao mà biết?”

Vài lời này, lại bao hàm nồng đậm thương tiếc cùng tự trách. Hàn Thừa Nghị cảm thấy, trong lòng Tiểu Tuyết có anh, vậy là đủ rồi, không cần phải nói gì thêm!

Hàn Thừa Nghị nâng tay phải còn hoàn hảo lên, một tay đem Nhạc Tuyết Vi ôm vào trong lòng. Nhạc Tuyết Vi hoảng hốt, đôi tay run lên, nước thuốc bị đổ ra.

“Anh làm gì thế! Thuốc bị đổ hết rồi!”

“Đồ thì đồ!” Hàn Thừa Nghị ôm lấy cô, không buông tay, nha đầu này sao lại không rõ tình huống bây giờ thế chứ? Lúc này thuốc đổ là quan trọng sau?

“Anh buông tay a! Anh còn như vậy, em đi đây a!” Nhạc Tuyết Vi bất an giãy giụa trong lòng anh, vặn vẹo, thật là hối hận chết được, biết rõ anh ác liệt như vậy, như thế nào còn tự mình đưa tới cửa?

Cánh tay Hàn Thừa Nghị vừa vặn vòng một vòng quanh eo cô, cong khóe môi, vân đạm phong khinh nói: “Được... em đi đi!”

“Anh!” Nhạc Tuyết Vi chán nản, anh ôm lấy cô như vậy, cô đi như thế nào a?

Hàn Thừa Nghị vừa lòng rũ rũ mắt, cánh tay vừa thu lại liền đặt người trên đùi, tình hình này càng thêm ác liệt! Mặt Nhạc Tuyết Vi đỏ đến tận cổ.

“Buông em ra! Anh đừng như vậy a!”

Nhạc Tuyết Vi như cũ phí công giãy giụa, bỗng nhiên Hàn Thừa Nghị dán sát bên lỗ tai cô, nhẹ nhàng hướng bên trong phả hơi, “Đừng nhúc nhích, tay của anh rất đau, em không phải muốn anh nói sao? Anh đây hiện tại nói, tay rất đau, vừa rồi chơi bóng mà bị.”

Lời nói vừa dứt, Nhạc Tuyết Vi bất động. Đúng vậy, cô là tới thăm anh mà! “Vậy... vậy vừa rồi bác sĩ nói thế nào? Sao lại bị thương nặng như vậy? Có đau lắm không?” Nước thuốc này, nhìn qua đen tuyền, mùi vị cũng khó ngửi.

“Ừ, có chút đau, bác sĩ nói, tốt nhất một bên ngâm thuốc, một bên cho người giúp xoa bóp...” Hàn Thừa Nghị vừa nói, vừa ngậm ám chỉ cho Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi việc nhân đức không nhường ai, đứng lên, “Anh đừng náo loạn, em giúp anh xoa là được.”

Nói rồi để tay vào nước thuốc, cầm lấy tay trái Hàn Thừa Nghị, theo khớp xương mát xa từng chút một, thỉnh thoảng ngẩng đầu hỏi anh: “Như vậy được chứ? Em không biết làm vậy đúng hay không?”

“Ừ... Có thể, chỉ cần là em, anh đều cảm thấy thoải mái.” Hàn Thừa Nghị một tay nâng cằm, si mê nhìn Nhạc Tuyết Vi, lời nói lại không có ý tốt.

Não bộ Nhạc Tuyết Vi không phức tạp như anh, chỉ là đơn thuần giúp anh mát xa từng chút một, “Khá hơn chút nào chưa? Đến tột cùng là bị thương ở đâu? Nhìn không ra a!”

Đột nhiên, Nhạc Tuyết Vi phát giác có chỗ nào đó không đúng, sao cảm thấy ngón út tay trái của anh có chút kỳ quái? Cô vừa rồi không cẩn thận chạm vào một chút, ngón út kia như mềm như bông, giống như không có cảm giác tồn tại?

“Anh này...” Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Hàn Thừa Nghị, “Ngón tay này làm sao vậy?”

Nhắc tới ngón út, Hàn Thừa Nghị nhú mày, đáy mắt nổi lên một cổ ưu thương dày đặc. Ngón út... đứa bé... Hàn Thừa Nghị lắc lắc đầu, chua xót cười: “Không có gì, vết thương cũ bốn năm trước...”

Bốn năm trước? Lại là bốn năm trước?

Đến tột cùng bốn năm trước anh còn bị thương chỗ nào? Sao cô tất cả đều không biết? Sau khi cô rời đi, anh đã trải qua ngàn ấy chuyện đầy ư?

“Nó... nghiêm trọng không?” Không biết vì nguyên nhân gì, Nhạc Tuyết Vi đột nhiên cảm thấy giọng nói như bị tắc nghẹn.

“Không nghiêm trọng, ngoại trừ không có cảm giác gì, đôi khi sẽ rất đau ở ngoài...” Hàn Thừa Nghị ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Nhạc Tuyết Vi,

lời nói anh chỉ có thể nói tới đây, anh cũng giống như đứa bé, muốn được nói hết thật cho Nhạc Tuyết Vi, nhưng... so sánh với Tiểu Tuyết chịu nhiều đau khổ, việc này đâu có tính là cái gì?

Bị hỏng? Đấy mắt Nhạc Tuyết Vi một mảnh kính ngạc, tại sao lại như thế? Anh ấy lợi hại như vậy, cao cao tại thượng đến vậy, sao lại làm ngón tay mình bị hỏng?

Nhạc Tuyết Vi mở miệng, vừa định hỏi nguyên nhân, hai tay Hàn Thừa Nghị lại đồng thời vói vào nước thuốc, cầm tay Nhạc Tuyết Vi, giọng nói trầm thấp, lâm lâm: “Tiểu Tuyết, em còn quan tâm anh, có phải không?”

Anh đã nghe Lương Tư Văn nói, bốn năm trước, em nghĩ anh hạ lệnh giết chết, nhưng mà, Tiểu Tuyết, anh không có, thật sự không có, không phải anh, anh sao có thể làm vậy với em? Em chỉ nghe Lương Tư Văn nói cho em có lệnh giết chết, chẳng lẽ không nghe hẳn nói, lệnh giết chết vừa được phát ra trong hai tiếng, đã bị anh cưỡng chế thu hồi hay sao?”

“.....”

Nhạc Tuyết Vi sửng lại, cái này, cô thật sự không biết! Lệnh giết chết vừa phát ra hai tiếng sau liền bị thu hồi? Hồi ức quay nhanh trong đầu Nhạc Tuyết Vi, như vậy, nói cách khác... Năm đó, trên sân bay, thời điểm cô nhìn thấy anh, lệnh giết chết đã bị xóa bỏ?

Này... Sao có thể?

Lương Tư Văn là nhị thiếu gia của Lương gia thuộc tứ đại gia tộc tại thủ đô, tin tức giống loại này liên quan đến tứ đại gia tộc, tất cả tuyệt đối sẽ không gạt anh ta.

Nhưng, anh ta cũng không có nói cho mình lệnh giết chết đã thu hồi a!

Chẳng lẽ là Lương Tư Văn nói dối? Không có khả năng a! Lương Tư Văn căn bản không có lý do để nói dối, chẳng lẽ anh ta cố ý giấu loại tin tức này, sau đó lao lực đem cô đưa tới thủ đô?

Như vậy, là Hàn Thừa Nghị nói dối? Anh lại vì cái gì muốn sau nhiều năm như vậy, biến ra loại nói dối này? Vì muốn đùa cô lần nữa?

Nhạc Tuyết Vi không che giấu cảm xúc, giờ phút này dao động nơi đáy lòng hoàn toàn viết ở trên mặt cô, Hàn Thừa Nghị thừa thắng xông lên, bày ra tư thái khàn cầu nhìn cô: “Tiểu Tuyết, anh nói đều là sự thật... Là anh sơ sẩy để lệnh giết chết phát ra, nhưng đó không phải ý anh! Em là vợ của anh a! Em tin anh chứ?”

“.....” Trong mắt Nhạc Tuyết Vi dâng lên một tầng hơi nước, đáy lòng kịch liệt dao động. Cô không phải đầu gỗ, anh đối với cô tốt, tất cả cô đều có thể cảm nhận được.

Là nên tin tưởng lệnh giết chết kia, hay là tin tưởng người sống sờ sờ trước mắt?

“Em...” Nhạc Tuyết Vi thừa nhận chính mình vô dụng, tới hôm nay, đáy lòng cô vẫn có khuynh hướng nghiêng về phía anh.

Nhưng vào lúc này, chuông cửa vang lên...

Nhạc Tuyết Vi tỉnh linh thanh tỉnh, rút tay ra, quay mặt đi: “Tổng tài, tôi không hiểu anh đang nói gì! Anh lại đem tôi thành người mà anh quen biết, tôi đã nói với anh, tôi không phải...”

Phủ nhận vào giờ phút này nghe cỡ nào hoang đường buồn cười, nhưng, lại nói rõ thái độ Nhạc Tuyết Vi, cô không tin lời anh nói.

“Tiểu Tuyết...”

“Tôi đi mở cửa!”

Chuông cửa vẫn cố chấp vang lên, không đợi Hàn Thừa Nghị tiếp tục nói, Nhạc Tuyết Vi liền đi tới cửa, mở cửa. Đứng ở cửa, là một cô gái xa lạ.

Ánh mắt Nhạc Tuyết Vi đầu tiên nhìn đến cô gái này, liền cảm thấy có chút quen mắt, sừng sốt hai giây mới phản ứng lại, cô gái này, sao lớn lên có chút giống cô?

Cô gái đó là Triệu Tử Đồng.

Ánh mắt Triệu Tử Đồng đầu tiên nhìn đến Nhạc Tuyết Vi, cũng là đồng dạng cảm giác, hai người các cô vô luận là từ ngoại hình hay khí chất đều có chút giống.

Lúc trước, Hàn phu nhân vì làm con trai cưới vợ, cũng là rất tốn công sức, tốn tâm tư, chọn tới chọn lui, khó khăn chọn cái người đặc biệt giống Nhạc Tuyết Vi này.

“Xin chào.” Nhạc Tuyết Vi lễ phép hướng Triệu Tử Đồng gật đầu cười cười.

Triệu Tử Đồng đồng dạng thiện ý cười, “Xin chào, xin hỏi... Hàn tổng ở sao?”

“.....” Nhạc Tuyết Vi theo bản năng liếc bên trong một cái, cô gái này, là tôi tìm Hàn Thừa Nghị? Hơn nữa, cô ta lớn lên còn giống như mình?

Đột nhiên, Nhạc Tuyết Vi cảm giác thật không tốt... Quả thực là lung tung rối loạn!

Hàn Thừa Nghị mấy năm nay, đến tốt cùng là có bao nhiêu hoa đào? Kiều Vũ Vi, Lương Giai Văn, bây giờ lại thêm một cô gái giống cô?

“Tiểu Tuyết, ai thế?”

Hàn Thừa Nghị nghe được động tĩnh ở cửa, sợ người xa lạ khi dễ Nhạc Tuyết Vi, rút tay ra đi tới, lúc nhìn thấy ở cửa là Triệu Tử Đồng, rõ ràng sùng sốt.

“Là em? Em sao lại đến đây?”

Nhạc Tuyết Vi vừa nghe lời này, đáy mắt ghen tuông trào lên, cái gì! Nghe khẩu khí này, là người rất quen thuộc sao? Được a, biết ngay anh là cái cù cái thối khắp nơi trên chộc hoa đào mà!

Triệu Tử Đồng đương nhiên không biết Nhạc Tuyết Vi là ai, cười với Hàn Thừa Nghị, gật gật đầu: “Vâng... Em và bạn bè cùng nhau tới đây, lúc trước nghe được giám đốc nói, Thừa Nghị ca anh cũng ở đây, cho nên em muốn đi lên chào một tiếng.”

Ha... Nhạc Tuyết Vi giật mình trừng mắt nhìn Hàn Thừa Nghị. Còn cả ‘Thừa Nghị ca’ nữa cơ đấy! Nghe xem nghe xem! Gọi thật đúng là thân thiết! Nếu anh ta trái ôm phải ấp quá tốt như vậy, còn tới trên chộc cô làm gì?

“Tử Đồng...” Hàn Thừa Nghị vừa định mở miệng tiễn khách, nhưng không được, bình dấm chua Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn bị nghiêng đổ.

Tử Đồng?

“Hừ!” Nhạc Tuyết Vi lười đến xem bộ dáng bọn họ tình chàng ý thiếp, vòng qua Triệu Tử Đồng, xô cửa chạy như bay ra ngoài.

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 235: Tin Tưởng Và Lừa Dối

Editor: Bạch Nguyệt

Tiệc buffet giữa trưa, Nhạc Tuyết Vi không nhìn thấy Hàn Thừa Nghị.

Nghĩ lại cũng có thể lý giải, anh ta hiện tại nào còn có tâm tư tới ăn loại đồ này? Có hẹn với người đẹp, đương nhiên là muốn tìm một bàn, mặt đối mặt, chút ánh nến cùng đồ ăn thanh nhã, lại uống chút rượu vang đỏ, mới hợp tình hợp lý không phải sao?

“Hừ...”

Quản anh ta làm gì chứ? Ăn với ai thì có quan hệ gì tới cô?

Nhưng vừa nghĩ không quan hệ tới cô, thì lại một bên bất tri bất giác chộc nát đồ ăn. Trong lòng không ngừng nghĩ đến lời anh nói, không phải anh hạ lệnh giết chết, sau khi anh biết, đã lập tức lệnh bọn họ thu hồi rồi...

“A...”

Nhạc Tuyết Vi bức bối vô đầu, chết tiệt... Rốt cuộc có nên tin tưởng anh hay không? Mà cho dù sự thật đúng là như vậy, thì giữa bọn họ vẫn còn rất nhiều vấn đề

Đứa bé đã mất kia, còn có Kiều Vũ Vi, bây giờ cả người anh còn lăm hoa đào[1]!

[1] Ý nói người thích một ai đó (trong truyện này là thích Hàn Thừa Nghị), kiểu như ong bướm,... Hoa đào - đào hoa.

Ý thức được bản thân phiền não cái gì, Nhạc Tuyết Vi liền hoảng sợ. Vì sao phải phiền não vì loại vấn đề này? Bọn họ không phải đã không còn quan hệ gì sao?

Trong đám người, vẫn không nhìn thấy thân ảnh Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi tẻ nhạt gấp thức ăn bỏ vào miệng, chỉ cảm thấy lúc này đây nghĩ phép

thật sự là không xong tốt đỉnh.

Cả buổi chiều, cũng đều không nhìn thấy Hàn Thừa Nghị. Trong lòng Nhạc Tuyết nhìn không được càng thêm chua, anh ta hiện tại nhất định là ở cùng cái "Tứ Đồng" gì đó đi? Cô không biết vì sao lại sinh ra loại cảm giác này với anh, nhưng mà, lại không thể không thừa nhận, nhìn thấy anh ở bên cô gái khác, cô cảm giác thật không thoải mái.

Tâm thần không yên buổi trưa, buổi tối theo kế hoạch có tiệc lửa trại. Thời tiết lại không tốt lắm, gió thổi, nhìn trời như sắp mưa, nhưng tiệc lửa trại vẫn y như kế hoạch mà cử hành.

Nhạc Tuyết Vi và đồng nghiệp cùng nhau đi vào mảnh đất trong sau núi, lửa trại đã nổi lên. Cô lại không tự chủ được, tìm kiếm Hàn Thừa Nghị trong đám người.

Kỳ thật, trong lòng không ôm hy vọng gì, buổi chiều anh ta cũng không tới, buổi tối càng là thời điểm hẹn hò hoàn hảo, sao có thể lãng phí mất? Ở bên cạnh nhiều người như vậy, sao có thể so với hai người đơn độc hoa tiền nguyệt hạ[2]?

[2] Hoa tiền nguyệt hạ – 花前月下 – huā qián yuè xià (trước hoa dưới trăng, chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện tình yêu. Xuất xứ từ thơ của Bạch Cư Dị hân hoai:

Tận thích sanh ca dạ túy miên

Nhược phi nguyệt hạ tức hoa tiền).

Bất quá, lúc này đây, Nhạc Tuyết Vi lại tính sai, Hàn Thừa Nghị còn tới sớm hơn so với cô.

Đại khái là vì phối hợp không khí buổi tối lửa trại, Hàn Thừa Nghị hiếm khi ăn mặc giản dị, khiến cho anh thoát nhìn thật giống như vương tử trên cao nhìn xuống, ngẫu nhiên tới thể mặc bình dân giản dị thể này.

Hàn Thừa Nghị đồng dạng ở trong đám người nhìn xung quanh, hơn nữa rất nhanh xác định được chỗ của Nhạc Tuyết Vi. Buông cái chén trong tay, đi tới cạnh Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi quay mặt đi, lời kéo đồng sự làm bộ không phát hiện, xoay người tránh ra.

Hàn Thừa Nghị: “.....”

Ngốc lăng sau một lát, Hàn Thừa Nghị đỡ trán cười khế. Bình giám của Tiểu Tuyết lớn như vậy? Chuyện tốt. Mặc dù có chút phiền toái, bất quá lại là phiền toái ngọt ngào.

Đang chuẩn bị mặt dày tiếp tục đuổi theo, bất ngờ phía sau một tiếng gọi vang lên.

“Thừa Nghị ca!”

Hàn Thừa Nghị phản xạ có điều kiện nhú mày, nhắm mắt, xoay người nhìn về phía Triệu Tứ Đồng, ngữ khí khách khí nhưng lại lạnh nhạt xa cách, “Tứ Đồng, em cũng tới nơi này?”

Triệu Tứ Đồng bỏ bạn bè qua một bên, đến gần Hàn Thừa Nghị, mỉm cười gât gât đầu: “Vâng, nghe nói là rất náo nhiệt. Bất quá, Thừa Nghị ca anh thoát nhìn không thích náo nhiệt, anh tới nơi này, thật đúng là làm người khác ngoài ý muốn...”

Nhìn tư thế này, Triệu Tứ Đồng tựa hồ ý muốn kéo dài thời gian.

Hàn Thừa Nghị không biết cô ta có phải hay không còn ôm cái loại này ý nghĩ kia với mình, nhưng anh lại không có đi đoán, suy nghĩ, gợn gờng dứt khoát nói với Triệu Tứ Đồng: “Tứ Đồng, anh muốn nói rõ với em! Anh không có ý với em, hiện tại không có, về sau cũng sẽ không có, hiểu chưa?”

Cự tuyệt trắng trợn như vậy, da mặt mỏng Triệu Tứ Đồng lập tức liền đỏ mặt.

Hoảng loạn cắn môi dưới, sợ hãi gât đầu: “Em biết, anh đã nói qua... Em hiểu.”

Hàn Thừa Nghị không nói thêm nữa, xoay người rời đi.

Lại bị Triệu Tứ Đồng gọi lại, “Thừa Nghị ca...”

“Còn có chuyện gì sao?” Hàn Thừa Nghị nghi hoặc dừng bước, nói thật, Triệu Tứ cô gái này không tồi, chẳng những là diện mạo khí chất giống Tiểu Tuyết, tính cách cũng rất tốt, Hàn Thừa Nghị hiếm khi có chút kiên nhẫn với cô ta.

“Cái kia... em có thể hỏi anh, có phải bởi vì cô gái ngày hôm qua không?” Triệu Tứ Đồng cẩn thận nói từng từ một hỏi tiếp, “Cô ấy là... bạn gái anh?”

Hàn Thừa Nghị lắc đầu: “Không, cô ấy không phải bạn gái anh, cô ấy là... vợ anh.”

Nói xong, để lại Triệu Tứ Đồng vẻ mặt ngạc nhiên, Hàn Thừa Nghị xoay người cất bước đi tìm Nhạc Tuyết Vi...

Những lúc này Nhạc Tuyết Vi lại không có trong tiệc lửa trại.

Vừa rồi bộ dáng Hàn Thừa Nghị và Triệu Tử Đồng nói chuyện với nhau đều dừng ở trong mắt Nhạc Tuyết Vi, cô không thể nghe thấy thanh âm, chỉ có thể thấy được hình ảnh, nhìn bộ dáng hai người tình chàng ý thiếp... Nếu là như thế này, cô còn ở đây làm gì? Anh còn phí sức giải thích sự việc bốn năm trước làm gì?

Cô tin hay không tin còn quan trọng sao?

Không muốn ở đây khiến cho bản thân ngột ngạt, Nhạc Tuyết Vi khi rời khỏi tiệc lửa trại cũng không cần thu thập vật dụng, vốn dĩ chính là tay không bị anh bắt tới, bây giờ chỉ trực tiếp phui tay ra khỏi cổng chính! Nhắm mắt làm ngơ, cũng miễn man tình tảo suy nghĩ.

Hàn Thừa Nghị quay người lại, không thấy Nhạc Tuyết Vi, Nghê Tuấn rất tri kỷ đi lên nhắc nhở anh: “Tam thiếu, Tam thiếu phu nhân đã đi về hướng cổng chính rồi.”

“Cái gì? Sao lại không ngăn cản?” Hàn Thừa Nghị nhú mày, khẩu khí không tốt lắm.

Nghê Tuấn cúi đầu ậm ừ: “Tam thiếu, thủ hạ đi cản không thích hợp, ngài tự mình đuổi theo, hiệu quả tốt hơn không phải sao?”

Hàn Thừa Nghị kinh ngạc, Nghê Tuấn đầu gối cũng có lúc tâm tư tỉ mỉ như vậy? Không kịp nghĩ nhiều, Hàn Thừa Nghị cất bước, một đường chạy như điên tới cổng chính.

Rốt cuộc đuổi kịp Nhạc Tuyết Vi đang đón xe ở cổng chính.

“Tiểu Tuyết!”

Hàn Thừa Nghị thở hồng hộc đi lên, một tay đem người giữ chặt, quay đầu muốn kéo trở về.

Nhưng thái độ Nhạc Tuyết Vi cũng thập phần cường ngạnh, dùng sức lực yếu ớt của mình phản kháng việc Hàn Thừa Nghị kéo đi, gất gao đứng yên tại chỗ, mặc cho cánh tay đã bị siết đau.

“Em làm gì vậy?” Hàn Thừa Nghị nhú mày, sợ làm đau cô, đành phải tạm chấp nhận buông cô ra, nhưng khẩu khí rất không vui, “Em muốn nháo anh bao nhiêu lần nữa mới chịu hả?”

“Em nháo? Vì sao em phải nháo anh? Em nào có tư cách, dựa vào đâu cùng anh nháo a?” Nhạc Tuyết Vi dùng một loại ánh mắt không thể tưởng tượng được nhìn Hàn Thừa Nghị, rõ ràng là anh khắp nơi chọc hoa đào, đối với cô gái kia ôn nhu như vậy, đối cô liền...!

Bị cô nói như vậy, Hàn Thừa Nghị ghen một bụng không thoải mái cũng bạo phát.

“Đúng, anh còn không phải là đã đã thương cánh tay Lương Tư Văn sao? Nói cho em biết, này tính ra còn nhẹ! Em muốn đính hôn cùng hắn thật thì em thử xem, anh nếu không làm gì hắn, Hàn Thừa Nghị anh không mang họ Hàn!”

Nói đằng đằng sát khí như này, không thể dọa sợ Nhạc Tuyết Vi, ngược lại còn chọc cho cô càng không thoải mái. Gương mặt nhỏ nhăn nhú lại, ngắc đầu, “Đúng, tôi chính là đau lòng Lương Tư Văn! Anh đã thương bạn trai tôi vốn là không nên, như thế nào anh còn nói lý?”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại nói anh ngoài miệng xin tôi tha thứ, mà thực tế thì sao? Lại cùng nhiều nữ nhân dây dưa không rõ như vậy? Như thế nào anh còn có lý?

“Em!”

Hàn Thừa Nghị uất ghen trong lòng, đau như kim đâm. Cũng chỉ có nha đầu này mới có thể khiến anh tức đến như vậy! Bực bội khó nhịn, Hàn Thừa Nghị môi mòng căng chặt, “Được, được, đều là anh không tốt, bạn trai em mọi thứ đều hoàn hảo! Nhưng hiện tại, em phải trở về với anh!”

Vừa dứt lời, trên bầu trời liền vang lên tiếng sấm ầm ầm... Trong khoảnh khắc ấy cứ như thể cả trái đất đang rung lên.

Hàn Thừa Nghị kéo Nhạc Tuyết Vi, không nói thêm lời giải thích nào: “Đi! Trời sắp mưa!”

“Không đi! Anh buông tôi ra!” Nhạc Tuyết Vi liều mạng giãy giụa, thậm chí tay chân còn đập mạnh, nhưng Hàn Thừa Nghị sao có thể để cô thực hiện được?

Hàn Thừa Nghị không để ý tới cô, lôi kéo cô tiếp tục đi vào bên trong, đột nhiên mưa to cứ như vậy từ bầu trời dội xuống khiến người khác không kịp chuẩn bị.

Anh dừng bước, buông lỏng Nhạc Tuyết Vi ra, chuẩn bị cởi áo khoác để che mưa cho cô, ai ngờ, Nhạc Tuyết Vi vừa được buông lỏng, lập tức cất bước chạy đi!

“Tiểu Tuyết!”

Nhạc Tuyết Vi dùng hết sức chạy về phía trước, vô luận Hàn Thừa Nghị ở phía sau gọi như thế nào cô cũng không nghe, cô không biết trời mưa to như vậy cô có thể đi đâu, cô chỉ biết, hiện tại suy nghĩ của cô đã bị Hàn Thừa Nghị làm cho lung tung rối loạn!

Hàn Thừa Nghị rất nhanh đuổi kịp Nhạc Tuyết Vi, trong làn mưa lớn giữ chặt lấy cô, không quan tâm nhiều ôm vào trong lòng, nhanh chóng căng áo khoác ra che cô lại.

“Anh...” Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc, ngẩng đầu mờ mịt nhìn anh.

Thình lình xảy ra mưa to đã khi người anh dội nước ướt nhẹp, nước mưa ở trên gương mặt màu mặt của anh chảy xuống, đôi mắt thâm thụy bởi vậy mà trở nên uơn ướt.

Hàn Thừa Nghị khẽ nhếch môi mỉm cười, ngữ khí rất bất đắc dĩ: “Haizz... Anh biết, đều là anh không tốt, đều là anh sai, em không thích anh bá đạo, không thích anh không nói lý... Tiểu Tuyết, chỉ cần em trở về, anh đều sửa lại tất cả, được không?”

Ầm ầm!

Lại là một tiếng sấm vang, Nhạc Tuyết Vi cả người chấn động, không biết là bởi vì tiếng sấm, hay là bởi vì anh nói, cô nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống.

Hàn Thừa Nghị đau lòng không thôi, đưa tay xoa gương mặt cô, thanh âm ấm áp dỗ cô: “Đừng khóc, đều là anh không tốt, em đừng khóc...”

“Vì sao? Vì sao? Anh rút cuộc là vì sao a!” Nhạc Tuyết Vi một khi khóc, liền có chút không dừng được, trời biết nước mắt này cô đã ghen bao nhiêu năm!

Hàn Thừa Nghị thừa dịp ôm chặt lấy Nhạc Tuyết Vi, cầm đề trên đỉnh đầu cô, Nhạc Tuyết Vi ghé vào trong lòng anh, cảm nhận chấn động rất nhỏ khi anh nói chuyện.

“Không vì cái gì cả, Tiểu Tuyết, em có biết, anh yêu em bao nhiêu...”

Vì đề vấn hồi tình yêu, liền nói buồn nôn như vậy, Hàn Thừa Nghị cũng da mặt dày nói, không có biện pháp, chỉ cần dùng được, Tiểu Tuyết thích nghe, muốn anh nói cái gì cũng được!

Nhưng cả người Nhạc Tuyết Vi lại giật mình, đột nhiên đẩy ra Hàn Thừa Nghị, hốt hoảng cười: “Yêu? Hàn Thừa Nghị, anh muốn tôi tin anh như thế nào? Anh đã từng yêu bao nhiêu người? Thêm cả tôi nữa là phần thứ mấy? Có phải hay không cuối cùng vẫn là tùy thời có thể vứt bỏ cái phần đó?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 236: Bí Mật Bị Che Dấu

Editor: Chi Misaki

Bị Nhạc Tuyết Vi đẩy ra xa, Hàn Thừa Nghị chột ngẩn người, đã bao lâu rồi anh chưa được nhìn thấy bộ dáng khóc lóc như vậy của Tiểu Tuyết?

Cho dù có giống như hiện tại bị cô chất vấn, anh cũng cảm thấy được đây là hạnh phúc khó có được, bởi vì, cuối cùng thì Tiểu Tuyết cũng chịu mở miệng nói chuyện với anh!

"Tiểu Tuyết, em thừa nhận, em là Tiểu Tuyết phải không?"

"Uhì m?" Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn không hiểu nổi Hàn Thừa Nghị, vì sao lối tư duy của anh lại nhảy sang vấn đề này rồi? Vừa lúc cô thấy hối hận khi đã hét câu kia với anh: "Không phải! Tôi chưa từng thừa nhận! Anh muốn tìm Tiểu Tuyết phải không? Được, hiện tại tôi liền nói rõ với anh, cô ấy đã chết rồi!"

Nhạc Tuyết Vi trừng lớn hai mắt, mí mắt cũng không thèm nháy lấy một cái, nước mắt cũng sắp không nhịn được mà lăn xuống.

"Cô gái ngọc ngà Nhạc Tuyết Vi đã từng tin tưởng Hàn Thừa Nghị là chân ái của cô ấy, một Nhạc Tuyết Vi muốn vì Hàn Thừa Nghị mà sinh con dưỡng cái, một Nhạc Tuyết Vi toàn tâm toàn ý chờ anh ngoài đầu lại, vô số lần cho anh cơ hội, đã sớm chết vào bốn năm trước! Cô ấy chết như thế nào, không phải trong lòng anh rõ nhất sao?"

Giữa màn mưa lớn, Hàn Thừa Nghị giống như một bức điêu khắc cứng đờ, khuôn mặt tràn đầy ưu thương, trong đôi mắt ấy chỉ còn lại màu sắc của nỗi buồn cùng ảm đạm chịu đựng.

Nhạc Tuyết Vi trách mắng anh, từng câu từng chữ đều là sự thật! Hàn Thừa Nghị không thể phủ nhận, là anh đã không thể bảo vệ cô thật tốt... Là anh vô dụng!

Cô quá kích động, mưa rơi cũng ngày càng nặng hạt hơn. Hàn Thừa Nghị anh thua rồi, kết thúc trận này nhất định vẫn là anh thua.

"Mưa lớn, chúng ta đi vào trước có được không?" Nói xong anh liền tiến lên giữ chặt tay cô.

"Anh buông ra!" Nhạc Tuyết Vi lau mặt, trừng mắt đầy Hàn Thừa Nghị ra, tự mình đi vào trong. Hàn Thừa Nghị hết cách đành phải đi phía sau cô.

Đột nhiên, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy bụng dưới đau rất, kèm với đó là một luồng khí nóng dâng lên. Cô ảo não nhắm mắt nhắm tính ngày rồi thầm mắng...Con mẹ nó, không thể nào? Sao lại xui thế chứ?

"Tiểu Tuyết, làm sao vậy? Đau bụng à?"

Hàn Thừa Nghị vừa mới tựa vào gần, Nhạc Tuyết Vi liền lập tức ôm bụng né tránh, "Đừng tới đây, không liên quan tới anh, không cần anh quan tâm!"

Bụng cũng đã đau thành như vậy rồi mà vẫn còn quan anh có quan tâm không hả? Lần này, Hàn Thừa Nghị không nói hai lời liền bước nhanh hai bước bẻ người lên.

"Tam Thiếu..."

Nghê Tuấn đứng lúc xuất hiện bật một chiếc dù xanh che chắn trên người Nhạc Tuyết Vi: "Tam thiếu phu nhân đây là? Có cần gọi bác sĩ không ạ?"

"Không cần!" Nhạc Tuyết Vi xấu hổ vùi mặt vào lồng ngực Hàn Thừa Nghị, "Di cả" đến thôi mà, không cần phải khoa trương thế chứ?

"Đừng nghe cô ấy, lập tức gọi bác sĩ tới!" Hàn Thừa Nghị liếc mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi một cái, lắc đầu với Nghê Tuấn: "Đi đi, nghe tôi."

"Vâng..."

"Hàn Thừa Nghị! Tôi nói là không cần tìm bác sĩ, anh không nghe thấy sao?" Nghê Tuấn mới vừa lên tiếng, Nhạc Tuyết Vi quát lớn, khuôn mặt xinh xắn cũng sắp nhăn thành một đoàn.

Hàn Thừa Nghị đành phải thôi, nháy mắt ra hiệu cho Nghê Tuấn, Nghê Tuấn hiểu ý im lặng không tiếng động lui xuống.

Hàn Thừa Nghị ôm Nhạc Tuyết Vi trở lại phòng, toàn thân cô ướt sũng, anh cũng không thèm để ý, trực tiếp đặt cô lên chiếc giường êm ái, lấy khăn lông bao trọn lấy người cô, đầu cô.

Một bên vừa xoa, một bên hỏi cô: "Tắm rửa trước được không? Trước tắm cái đã, mặc mưa sẽ bị cảm đấy."

"Hừm..." Nhạc Tuyết Vi hừ một cái, người đàn ông này lại tới nữa, chính là loại cung chiêu khiến cô không còn lực để chống đỡ.

"Ngoan, chờ một lát, anh đi xả nước."

Hàn Thừa Nghị đứng dậy đang muốn vào phòng tắm, chuông lại cửa vang, chắc là Nghê Tuấn đưa bác sĩ tới.

"Vào đi!"

Cửa bị đẩy ra, Nghê Tuấn dẫn theo bác sĩ vào: "Tam Thiếu, bác sĩ đã tới."

Một vị bác sĩ nam trung tuổi hướng Hàn Thừa Nghị gật đầu: "Tam Thiếu."

Hàn Thừa Nghị héch cằm trở lại bên giường, cầm lấy tay Nhạc Tuyết Vi dỗ cô nói: "Tiểu Tuyết ngoan a, bác sĩ đã đến, để ông ấy nhìn một chút, bụng sẽ không tự nhiên mà đau đâu."

"..." Nhạc Tuyết Vi vừa thấy bác sĩ, hơn nữa còn là bác sĩ nam! Nhất thời cả khuôn mặt liền đỏ lựng, cắn răng trừng mắt lườm Hàn Thừa Nghị: "Hàn Thừa Nghị, anh làm gì thế? Tôi không gặp bác sĩ."

Hàn Thừa Nghị nhủ mi có chút mất kiên nhẫn, không vui nói: "Sao em lại không nghe lời thế? Không thoải mái đương nhiên phải để cho bác sĩ khám rồi! Đừng tùy hứng!"

"Tôi nói là không!" Nhạc Tuyết Vi quay đầu đi, lấy khăn trùm cả người không nghe anh khuyên bảo.

"Em..."

Hàn Thừa Nghị còn đang định nói cái gì nữa, trái lại bác sĩ đứng ở một bên dường như đã nhận ra điều gì đó, ngăn Hàn Thừa Nghị lại: "Ài, Tam Thiếu..." Bác sĩ tiến đến bên tai Hàn Thừa Nghị thấp giọng nói: "Xem tam thiếu phu nhân như vậy, chỉ sợ là vấn đề của con gái, khó mở miệng..."

Vấn đề của con gái? Vấn đề gì? Hàn Thừa Nghị đã khi nào thì gặp qua vấn đề này, đầu óc nghĩ đến muốn xoắn xýt lại với nhau, bốn năm trước, thời điểm cô sinh non cũng là đau bụng!

Trong đầu "ong" một tiếng, Hàn Thừa Nghị nhanh chóng nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, lại thấy cô cứ che che đây đây, nhất thời liền nhận định là tình huống kia!

Này còn không phải? Anh khẩn trương nhìn cô, Tiểu Tuyết vậy mà lại... Xem anh là người lớn tuổi, thủ đoạn mềm nhẹ, tên nhóc Lương tư Văn kia vậy thế nhưng lại làm ra loại chuyện này với Tiểu Tuyết?

Trong khoảnh khắc đó, thái độ của Hàn Thừa Nghị đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, tay phải vừa nhấc, khoe miệng liền nở một nụ cười lạnh: "Nghe Tuấn, đưa bác sĩ đi! Không cần khám nữa! Mất đi là tốt nhất!"

Ba người trong phòng lập tức tròn mắt nhìn về phía anh, về mặt Hàn Thừa Nghị xơ xác tiêu điều, ánh mắt giăng đầy tơ máu kia tuyệt nhiên không phải là giả.

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu, đôi mắt tròn xoe lộ ra từ trong đồng khăn lông, anh lại đang nói gì nữa đây? Cô như thế nào lại nghe không hiểu gì hết vậy? Bác sĩ cùng Nghe Tuấn cũng đều bị vây trong trạng thái mơ hồ mờ mịt, lối suy nghĩ của Tam Thiếu... Quả thực không phải người bình thường có được nha, bọn họ đương nhiên cũng không hiểu.

"Còn thất thần làm gì? Đều ra ngoài hết đi!"

Hàn Thừa Nghị cũng xoay người qua, nếu hiện tại anh còn không đi, chỉ sợ sẽ nhìn không được mà dạy dỗ Tiểu Tuyết một trận! Tiểu Tuyết không sai, là anh không nỗ lực đến một đầu ngón tay của cô, muốn giáo huấn cũng nên đi tìm tên nhóc Lương Tư Văn kia!

"Tam, Tam Thiếu..." Vẫn là bác sĩ lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của anh, cúi đầu khúm núm giải thích: "Có phải ngài hiểu nhầm cái gì không? Tam thiếu phu nhân, cô ấy... Cô ấy..."

Hàn Thừa Nghị trừng mắt: "Cô ấy cái gì?"

"Hắn là 'Cái kia' đến, đa số con gái tới lúc đó đều đau bụng..." Bác sĩ càng nói về sau lại càng nhỏ, người không cẩn thận lắng nghe chắc chắn sẽ không nghe thấy.

Nghe Tuấn đã nhanh lẹ quay mặt đối diện với cánh cửa rồi. Còn trên mặt Hàn Thừa Nghị lại thay đổi hết một lượt hồng rồi lại trắng, nói đến mức này rồi mà anh còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa sao?

Mí mắt anh nhắm chặt lại, thấp giọng mắng: "Đáng chết!"

"Khụ khụ..." Hàn Thừa Nghị đặt nắm đấm bên môi tính che dấu sự xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, hỏi bác sĩ: "Kia... Vậy tiếp theo nên làm gì?"

"Chú ý giữ ấm, nơi này của tôi có thuốc thoa ngoài da, uống thuốc cũng phải dùng nước ấm, nghỉ ngơi thật tốt thì sẽ không có vấn đề gì."

Bác sĩ vừa nói vừa lấy thuốc từ trong hòm thuốc ra đặt vào trong tay Hàn Thừa Nghị.

Về xấu hổ trên mặt Hàn Thừa nghị vẫn còn chưa lui hết, tay gơ lên nhận thuốc: "Được được, tôi biết rồi, mấy người đi ra ngoài đi!"

"Vâng, Tam Thiếu."

Nghe Tuấn cùng bác sĩ vừa mới đi, Hàn Thừa Nghị liền đi tới bên giường, mới vừa há miệng nói: "Tiểu Tuyết..." Một cái gối đầu lớn liền phi thẳng vào mặt anh!

Theo động tác của cô chiếc khăn lông trên người liền trượt xuống, cô cắn chặt răng, trừng mắt nhìn Hàn Thừa Nghị quát: "Vừa nãy anh nói cái gì mà mới tốt hả? Anh nói cho rõ ràng!"

"..." Hàn Thừa Nghị tự biết thẹn liền cúi đầu không trả lời vấn đề này: "Trước uống thuốc, tắm rửa một chút, em còn cần phải uống thuốc..."

"Cút!" Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn không thèm nghe anh nói, vừa rồi cô nhất thời còn chưa phản ứng kịp nhưng hiện tại chẳng nhẽ còn không hiểu?

"Có phải anh cho rằng, trong bụng tôi còn có cái gì khác? Haha...Mất cái gì mới tốt?" Nhạc Tuyết Vi cười lớn, nụ cười có chút thâm, nỗi đau đón đã từng trải qua lại như tái hiện ngay trước mắt!

"Tôi như thế nào đã quên, anh thích nhất là làm cho đứa trẻ biến mất? Anh ngay cả cốt nhục của chính mình còn bỏ được, anh còn có cái gì không nỡ? Nhưng Hàn Thừa Nghị anh cũng đừng coi tất cả mọi người ai ai cũng đều xấu xa như anh, đều là kẻ không chịu trách nhiệm! Nếu đã không chấp nhận nổi thì lúc trước cũng không cần cho!"

Đối mặt với từng câu từng chữ chỉ trích của Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị chỉ cảm thấy ngón út tay trái lại ả ả đau nhức, anh tự nói với chính mình, bản thân anh không có gì phải ủy khuất cả.

Đứa con không được ra đời kia của anh, còn có vợ anh mới là những người chịu nhiều đau đớn nhất!

"Thực xin lỗi..." Hàn Thừa Nghị không thể cãi lại, chỉ có thể nói ra ba chữ này.

"Haha..." Nhạc Tuyết Vi hét xong những lời kia, toàn thân cô cũng vô lực ngã xuống giường, đưa lưng về phía Hàn Thừa Nghị: "Anh đi ra ngoài, van cầu anh ra ngoài..."

Cổ họng Hàn Thừa Nghị như bị nghẹn lại khó chịu, anh đặt thuốc ở trên bàn, dặn dò: "Đây là thuốc, em nhớ phải uống cẩn thận."

Nhạc Tuyết Vi nhắm mắt lại không có trả lời anh, đằng sau lưng nghe thấy tiếng bước chân xa dần của anh nhưng không phải là hướng đi ra ngoài. Chẳng biết tự khi nào bên trong phòng tắm lại vang lên tiếng nước chảy róc rách, là tiếng Hàn Thừa Nghị xả nước tắm cho cô.

Tiếng nước dừng lại, Hàn Thừa Nghị đi ra: "Nước anh đã chuẩn bị xong, em đi tắm một chút... Lát nữa anh sẽ bảo người ta mang canh nóng cùng ‘Cái kia’ qua... Anh đi ra ngoài trước, có việc gì thì gọi anh."

Bóng lưng Nhạc Tuyết Vi cứng nhắc, không nói được lời nào, đầu ngón tay khảm sâu vào lòng bàn tay, người đàn ông tốt như thế tại sao cứ nhất thiết phải là một viên thuốc độc?

Tiếng bước chân xa dần, nghe thấy thanh âm đóng cửa phòng, Nhạc Tuyết Vi liền ngồi dậy đi về phía phòng tắm. Trong bồn tắm xả đầy nước, bàn tay đưa ra thử nhiệt độ vừa hợp.

"Hừ, ngu ngốc, không biết 'Dì cả' đến thì không được tắm bồn sao? Tình trường thì lão luyện mà ngay cả điểm này của con gái người ta cũng không biết?"

Nhạc Tuyết Vi bắt đầu cởi áo khoác, chuẩn bị tắm rửa, ví tiền liền từ trong túi quần rơi xuống mặt đất, chiếc ví bị bung ra vừa lúc để lộ một tấm hình bên trong.

Nhìn thấy bức ảnh này, ánh mắt Nhạc tuyết Vi dần trở nên như hòa hơn, cô ngồi xổm xuống nhặt ví tiền lên, đưa bức ảnh đến bên miệng hôn chụt một cái, mỉm cười thì thầm: "Các bảo bối, mẹ yêu các con!"

Đây là bí mật của cô, là bí mật mà cô chưa từng chia sẻ với bất cứ kẻ nào, cho dù là Lương Tư Văn, cô cũng đã che dấu anh suốt bốn năm trời...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 237: Chị Em Gặp Nhau

Editor: Chi Misaki

Nghỉ phép trở về từ ‘An Hành Phường’, Nhạc Tuyết Vi nhận được thông báo của viện điều dưỡng, bảo cô qua lấy tế bào xét nghiệm.

Kỳ thật, trong lòng Nhạc Tuyết Vi cũng có tính toán, việc xét nghiệm tế bào này chẳng qua cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu mà thôi, cô đã từng thử, tế bào của cô là thích hợp nhất. Nhưng cô lại không thể để lộ thân phận của mình nên chỉ có thể theo thủ tục trở lại một lần nữa. Vốn cho rằng chỉ là một buổi xét nghiệm tế bào, thật không ngờ sẽ có cơ hội gặp lại Kiều Vũ Vi.

Từ phòng kiểm tra đi ra đang chuẩn bị rời khỏi đây, cô không nghĩ tới Kiều Vũ Vi sẽ tiến vào.

Kiều Vũ Vi vừa bị bệnh sinh lí vừa bị bệnh tâm lí hành hạ, tính cách đã trở nên vụn vỡ, đây chính là ấn tượng lần đầu tiên sau nhiều năm gặp lại Kiều Vũ Vi của cô.

Kiều Vũ Vi được hộ sĩ phụ giúp đẩy vào, vẻ mặt kiêu ngạo hắt hăm sai khiến giống như công chúa. Có điều cô ta quả thật là giống công chúa, mấy năm nay Hàn Thừa Nghị hẳn là coi cô ta như công chúa mà chăm sóc đi? Vừa mới vào cửa kiểm tra, Kiều Vũ Vi đã hỏi hộ sĩ đi bên cạnh: "Hôm nay có bao nhiêu người đến xét nghiệm tế bào?"

Hộ sĩ tiến lên hỏi bác sĩ rồi nói: "Hôm nay chỉ có một vị."

"Nha? Người đâu?"

Kiều Vũ Vi lười biếng giơ tay lên đánh giá tỷ mỉ bộ móng tay mới làm của mình hỏi, tuy cô ta bị bệnh rất tiêu cực, nhưng lại trang điểm tinh xảo, không một chút qua loa.

"À... Kiều tiểu thư, không thể gặp người đến xét nghiệm tế bào, đây là quy củ phải giữ bí mật." Hộ sĩ khó xử nói.

"Giữ bí mật?" Kiều Vũ Vi khinh thường cười lạnh một tiếng: "Bảo vệ cái bí mật gì chứ? Tiền còn được trả đàng hoàng, có gì mà không làm được? Cũng chỉ có nhóm các người mới cho rằng trên đời này Hàn gia Tam thiếu còn có thứ không làm được thôi. Đừng có nói lời vô nghĩa với tôi, nhanh dẫn người đến đây đi!"

Đang ở bên trong cửa kiểm tra còn chưa đi ra, Nhạc Tuyết Vi bỗng cảm thấy luống cuống, nếu cô cứ như vậy đi ra ngoài, cô sẽ không thể tránh khỏi việc phải đối mặt với Kiều Vũ Vi, nhưng cô tuyệt đối không muốn gặp cô ta.

Có điều tình huống hiện tại, cô có muốn trốn cũng không có chỗ trốn. Hộ sĩ đã đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô liền xấu hổ cười nói: "Vị tiểu thư này, thật xấu hổ a! Ngài xem, điều này phải làm sao đây? Cô ấy là người của Hàn Tam Thiếu. Như vậy đi, ngài cứ yên tâm, Tam Thiếu nhất định sẽ bồi thường cho ngài."

Nhạc Tuyết Vi nhú mày, đây đâu phải là vấn đề bồi thường hay không bồi thường? "Không được, tôi không thể gặp cô ta, nơi này các vị không có cửa sau sao? Tôi phải lập tức rời đi!"

"Việc này..." Hộ sĩ thật sự là vô cùng khó xử.

Đúng lúc ấy cửa kiểm tra lại 'Phịch' một tiếng bị đá văng ra, cú đá này đúng là của Kiều Vũ Vi, tuy thân thể cô ta suy yếu nhưng động tác lại cực kỳ thô bạo.

"Muốn đi đâu? Tôi muốn gặp cô là phúc của cô, cô lại không biết cảm kích? Hừ!" Kiều Vũ Vi ngồi trên xe lăn, hung hăng không ai bì nổi.

Nhạc Tuyết Vi lo lắng không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể cúi thấp đầu, trong lòng yên lặng cầu nguyện cho vị đại tiểu thư này mau chóng rời đi!

Nhưng mà Kiều Vũ Vi lại không dễ dàng buông tha cho cô như vậy.

"Cúi đầu làm gì? Bộ đáng cô rất khó nhìn sao? Ngẩng đầu lên để cho tôi nhìn!"

Nhạc Tuyết Vi ở trong lòng thầm mắng, Kiều Vũ Vi này càng ngày càng thêm đáng ghét! Thật không muốn nói lời vô nghĩa với cô ta, Nhạc Tuyết Vi lách người muốn đi qua Kiều Vũ Vi ra ngoài. Không nghĩ tới, vừa mới đến bên người Kiều Vũ Vi thì bả vai đã bị cô ta kéo lại.

"Đợi một chút, sao tôi lại cảm thấy cô quen mắt như vậy? Cô ngẩng đầu lên để cho tôi nhìn xem!"

Kiều Vũ Vi thấy có điều bất thường, giọng nói cũng trở nên bén nhọn.

"Buông ra!"

Nhạc Tuyết Vi vì dùng lực đẩy mạnh cho nên liền không tránh khỏi việc đối mặt với Kiều Vũ Vi.

"A!" Kiều Vũ Vi giống như là nhìn thấy quỷ, sau một lúc sững sờ liền ôm đầu hét thất thanh: "A... Cô! Cô! Cô! Cô là... Không, làm sao có thể là cô?? Không phải cô đã chết rồi sao?"

"Hừ!"

Bộ đáng Kiều Vũ Vi giống như là bị hồn phi phách tán, khiến cho Nhạc Tuyết Vi cảm thấy vô cùng châm chọc! Cô ta cũng biết sợ?

"Kiều tiểu thư, tôi nghĩ cô nhận sai người rồi, tôi không biết cô đang nói cái gì, tôi nhìn thấy trên báo có thông tin nên tôi xét nghiệm tế bào, hi vọng có thể giúp cô thôi." Đối với cô ta Nhạc Tuyết Vi còn có một chút lòng thương hại, nhưng đây hoàn toàn là xuất phát từ bản năng, điều này không có nghĩa là cô đã quên toàn bộ những chuyện mà Kiều Vũ Vi đã làm với cô.

"Không, không, cô là Nhạc Tuyết Vi... Cô không chết, Tuyết Vi?"

Kiều Vũ Vi ngồi trên xe lăn co rúm thành một cục, đôi mắt chứa đầy sự hoảng sợ, người làm chuyện xấu, trong lòng đương nhiên là có quỷ. Giờ khắc này cô ta quả thực là kinh hoàng!

"Kiều tiểu thư, tôi nói lại một lần nữa, cô nhận sai người rồi." Nhạc Tuyết Vi không muốn dây dưa với cô ta nữa nên liền tránh ra muốn đi.

Kiều Vũ Vi lại gắt gao túm chặt lấy cô không buông: "Nhạc Tuyết Vi, cô không chết cũng không cần ôm chặt như thế, nếu cô đã đi vì sao lại còn muốn quay về? Cô có biết không, lần này cô trở về, tôi một chút cơ hội cũng không còn nữa! Hàn Thừa Nghị ngay cả liếc nhìn tôi một cái cũng không nhìn, vì sao cô còn muốn trở về chen ngang một chân chứ?"

"Haha?"

Nhạc Tuyết Vi chấn kinh, đây là cái logic thần thánh gì vậy? Cô ta vậy mà lại có thể mở miệng nói ra những lời như thế?? Cô ta có biết là nếu cô không xuất hiện thì năm nay cô ta sẽ phải chết không thể nghi ngờ không? Nói chuyện với người như thế còn gì để nói sao? Nhạc Tuyết Vi chỉ cảm thấy tự bản thân mình tới cứu cô ta, trong lòng giờ phút này lại có chút không thoải mái!

"Buông!"

Dứt khoát thoát khỏi Kiều Vũ Vi, một giây thôi Nhạc Tuyết Vi cũng không muốn dừng lại, những người giống như Kiều Vũ Vi thật không đáng để thương hại.

"Ách!"

Đột nhiên Kiều Vũ Vi hét lên một tiếng đau đớn, sau đó liền bất tỉnh.

"A... Kiều tiểu thư!" Bên trong phòng kiểm tra nhất thời trở nên hỗn loạn, các bác sĩ đều vây lại cấp cứu cho Kiều Vũ Vi.

Nhạc Tuyết Vi sợ hãi nhìn toàn bộ mọi thứ, đây là lần đầu tiên cô tận mắt nhìn thấy bệnh tình của Kiều Vũ Vi, cảm nhận được sự suy yếu của cô ta... Trong lòng cực kỳ phức tạp.

Từ viện điều dưỡng trở về, Nhạc Tuyết Vi vẫn không thể nào quên được khuôn mặt vàng vọt của Kiều Vũ Vi, thân thể khô gầy, ánh mắt bất an... Thôi, chờ có kết quả kiểm tra, cô sẽ đi cấy tế bào giúp cô ta.

Nhận được điện thoại từ viện điều dưỡng, Nghe Tuấn liền cảm thấy có chút nghi ngờ. Tuy Kiều Vũ Vi phát bệnh đã không phải lần một lần hai, nhưng tình huống lần này quả thực có chút đặc biệt, buổi sáng, viện điều dưỡng mới gọi điện tới báo tình trạng của cô ta còn khá ổn định.

Cũng bởi vì Nghe Tuấn đang trong giờ làm việc lại gián tiếp nghe điện thoại nên không thể không dẫn tới sự chú ý của Hàn Thừa Nghị. Đợi cho Nghe Tuấn cúp điện thoại, Hàn Thừa Nghị liền thuận miệng hỏi.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cái này... Thuộc hạ còn chưa có hỏi rõ..." Nghe Tuấn nói chỉ nói một nửa, làm cấp trên, Hàn Thừa Nghị đương nhiên hiểu rõ trong này có điều muốn che dấu.

Vì thế anh khẽ nhíu mi, nói: "Cậu gạt tôi cái gì? Đây cũng không phải là tác phong của cậu. Nói đi! Chưa hỏi rõ thì hỏi cho rõ một chút, bọn họ nói như thế nào?"

Nghe Tuấn cúi đầu, vòng vo nói: "Tam Thiếu, thời gian quá ngắn, thuộc hạ là thật không biết rõ..." Sự việc liên quan đến Tam thiếu phu nhân, anh cũng không dám nói lung tung. Quan hệ của Tam Thiếu phu nhân và Kiều Vũ Vi như thế nào, chính anh cũng đã tận mắt chứng kiến.

Vừa rồi ở trong điện thoại, hộ sĩ sợ phải chịu trách nhiệm, nên đã đổ hết tội lên đầu Nhạc Tuyết Vi, nguyên văn là như vậy: "Hôm nay tiểu thư Viên Tinh Tinh có đến viện điều dưỡng, cô ấy cực kỳ kích động, bộ dáng thật giống như là kẻ thù của Kiều tiểu thư, không nói hai câu liền đẩy người... Chúng tôi cái gì cũng không biết."

Nghe Tuấn vừa nghe thấy liền ngây ngẩn cả người, nhưng hiện tại anh không thể đích thân tới được nên không có hỏi kỹ, định chuẩn bị bớt chút thời gian đi qua, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Không nghĩ tới, lần Hàn Thừa Nghị lại chủ động hỏi tới.

Nghe Tuấn là một thuộc hạ trung thành, cấp trên hỏi, anh chỉ có thể một năm một mười nói cho rõ còn không quên bổ sung: "Tam Thiếu, trong này khẳng định là có hiểu lầm, thuộc hạ sẽ tra hỏi rõ ràng..."

Hàn Thừa Nghị lại giơ tay ngăn cản anh nói tiếp, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra một chút cô đơn. Bất đắc dĩ lắc đầu thở dài: "Aizz... Tiểu Tuyết cho dù có hận cô ta cũng là chuyện bình thường. Tình tình Tiểu Tuyết, cậu cũng không phải không biết..."

Tiểu Tuyết đi tìm Kiều Vũ Vi? Vì cái gì? Quan hệ của bọn họ tệ như vậy, cô khẳng định là sẽ không đến để thăm cô ta! Hơn nữa hộ sĩ còn nói thái độ của cô không tốt. Hàn Thừa Nghị có thể tưởng tượng ra lúc Nhạc Tuyết Vi giờ tỉnh tỉnh, quả thực là có chút táo bạo, cô vẫn luôn là người yêu hận rõ ràng.

Nghĩ tới đây, Hàn Thừa Nghị lại không khỏi nhíu mi.

Dựa trên mặt tình cảm mà nói, anh đương nhiên đứng về phía Nhạc Tuyết Vi bên này, nhưng chiếu theo lẽ thường mà nói, anh thiếu Kiều Vũ Vi một mạng, cho dù giữa các cô có điều gì xích mích đi chăng nữa thì Tiểu Tuyết kích thích Kiều Vũ Vi khiến cô ta phát bệnh cũng là điều không đúng.

Tâm tình cực kỳ không tốt, Hàn Thừa Nghị từ công ty đi ra liền trực tiếp đến nhà Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi mở cửa nhìn thấy Hàn Thừa Nghị thì rất ngoài ý muốn, sau mấy giây liền trở lại bình thường.

"Anh... Có chuyện gì?"

Hàn Thừa Nghị không có nói chuyện mà trực tiếp đi vào phòng khách, có chút phiền não cởi cúc áo Tây trang, như cảm thấy không đủ anh còn nói lòng caravat.

Nhạc Tuyết Vi thấy anh như vậy liền có chút bất an... Đây là bị làm sao? Từ lúc gặp lại anh đến giờ, đây là lần đầu tiên thấy anh như vậy.

"Tiểu Tuyết."

Hàn Thừa Nghị chần chờ, xoay người nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, môi mỏng hé mở, trong ánh mắt đều là cực lực khắc chế: "Em... Nếu có cái gì bất mãn thì cứ trút hết lên người anh là được! Anh biết về chuyện của Kiều Vũ Vi em vẫn luôn không vui. Nhưng bốn năm nay anh vẫn luôn giữ đúng lời hứa với em, chuyện của cô ta anh đều giao cho Nghe Tuấn xử lý, cô ta cũng đã bệnh thành như thế rồi em không cần kích thích cô ta nữa, được không?"

"..."

Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc nói không nên lời, đêm hôm khuya khoắt anh chạy tới nơi này chính vì muốn thay Kiều Vũ Vi hưng sư vãn tội? Rốt cuộc thì cô đã làm gì Kiều Vũ Vi mà khiến cho anh tới tận của đòi nợ thay cô ta?

Sắc mặt cô ngay lập tức như bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh lẽo, Nhạc Tuyết Vi buồn cười nhìn Hàn Thừa Nghị: "Tôi đã làm cái gì sao? Tôi kích thích cô ta? Tôi kích thích cô ta cái gì chứ!" Thanh âm chất vấn giống như lưỡi dao sắc nhọn phá tan lớp băng mỏng mà ra. Đáy lòng đều là băng giá, nhiệt huyết yêu đương như ngọn lửa nhỏ mới nhú cứ như vậy bị phá hủy hoàn toàn!

"Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị thấy thái độ này của cô, mi tâm lại càng thêm cau chặt, cực lực khuyên bảo cô: "Em đừng vậy, anh đảm bảo sẽ bồi thường cho em đầy đủ, về sau cũng sẽ toàn tâm toàn ý đối với em, chỉ là cô ta hiện giờ ngay cả người thân cũng không còn, không nơi nương tựa, em không thấy cô ta đáng thương sao?"

Bị anh nói như vậy, Nhạc Tuyết Vi không biết mình còn có gì để nói nữa! Tin tức của anh rất nhanh, buổi chiều cô vừa mới gặp qua Kiều Vũ Vi, anh liền biết, chỉ có điều anh lại tin Kiều Vũ Vi mà không hề hỏi cô sự thật như thế nào!

"Cô ta đáng thương? Năm đó cô ta gọi một cuộc điện thoại lừa tôi đến nhà ăn, lúc cô ta thuê người bắt cóc tôi cũng đáng thương sao?"

Về chuyện này, Hàn Thừa Nghị cũng nhận định năm đó là anh hiểu nhầm Kiều Vũ Vi. Vì vậy anh liền giải thích: "Tiểu Tuyết, việc năm đó không phải cô ta làm, cô ta năm đó cũng bị người ta lợi dụng, chúng ta việc này với việc đó..."

Nhạc Tuyết Vi đã không thể tiếp tục nghe nổi nữa, liền đi đến phía trước kéo cửa ra, chỉ ra ngoài bình tĩnh nói: "Ra ngoài, mời anh ra ngoài. Thừa lúc tôi còn nói chuyện nhẹ nhàng, anh hãy mau ra ngoài đi!"

"Tiểu Tuyết!" Hàn Thừa Nghị còn chưa giải thích rõ ràng, trong lòng có vạn phần lo lắng.

"Đi ra cho tôi!"

Nhạc Tuyết Vi chịu không nổi, hét lên một câu, đáy mắt giống như có cái gì đó vỡ vụn, lồng ngực phập phồng, cô là đang yêu ai đây? Một chút tin tưởng giành cho cô cũng không có? Một khi đã như vậy thì sao anh phải hết lần này tới lần khác xuất hiện trước mặt cô, ở nhà cô, bày ra bộ dáng giống như không có cô thì không thể sống được?

"Ra ngoài!"

Hàn Thừa Nghị bị dáng vẻ này của cô làm cho khiếp sợ, anh giật mình tựa hồ như cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Bà vai Nhạc Tuyết Vi sụp xuống, trào phúng cười nói: "Tôi đã làm cái gì khiến anh không hài lòng như thế?? Hàn Thừa Nghị, anh đi đi, tôi thật sự không muốn nhìn thấy anh nữa, cầu xin anh... Đi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 238: Ngày Đính Hôn

Editor: Chi Misaki

Bị Nhạc Tuyết Vi đuổi ra khỏi cửa, Hàn Thừa Nghị phiền não cào cào mái tóc, chuyện này phải làm sao mới giải thích được? Quan hệ giữa Kiều Vũ Vi với Tiểu Tuyết vẫn bế tắc như thế, chính anh năm đó cũng không chút do dự mà nhận định Tiểu Tuyết là bị Kiều Vũ Vi hạ độc!

Tuy anh đã vạch rõ giới hạn với Kiều Vũ Vi, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ vì người trong lòng mà mù quáng thiên vị.

Trong lúc anh đang hết sức nôn nóng thì Nghê Tuấn gọi điện tới.

"Tam Thiếu, chúng ta thật sự đã hiểu nhầm Tam Thiếu phu nhân rồi, cô ấy hoàn toàn không có ý đến khiêu khích!"

Đầu óc Hàn Thừa Nghị bỗng trở nên trống rỗng, vội vàng chạy về xe của mình.

"Tam Thiếu." Nghê Tuấn mở quyền sở đăng kí ra cho Hàn Thừa Nghị xem: "Đây là giấy đăng kí mà Tam Thiếu phu nhân đã làm, như vậy xem ra, buổi chiều Tam Thiếu phu nhân đến là vì muốn làm xét nghiệm để cấy tế bào cho Kiều tiểu thư, cô ấy... Là muốn cứu Kiều tiểu thư."

Nghê Tuấn vừa dứt lời, Hàn Thừa Nghị liền nhắm mắt lại, có ảo não, cũng có tự trách, còn có cả đau lòng!

Lúc này anh giống như là mất hết sức lực. Bây giờ anh hẳn là nên xoay người chạy đến bên Tiểu Tuyết, xin cô tha thứ. Thế nhưng... Bàn chân như nặng ngàn cân, anh không còn mặt mũi nào để đi! Một Tiểu Tuyết vẫn luôn thiện lương, một Tiểu Tuyết vẫn luôn lấy ơn báo oán, lại bị anh oan uổng! Anh còn nghĩ cô vẫn luôn mang hận mà làm chuyện sai lầm!

Năm đó, Tiểu Tuyết không phải nói là sẽ cấy tế bào cho Kiều Vũ Vi đó sao? Nếu về sau không phải bị Tô Nhạc Quân gây khó dễ thì mọi việc cũng không trở nên phiền phức như thế này.

Nhớ tới bộ dáng chán nản không có tinh thần của Tiểu Tuyết lúc đẩy anh ra khỏi cửa, Hàn Thừa Nghị không khỏi cảm thấy đau lòng, anh thật sự là quá đáng lắm..

Gặp lại Hàn Thiên Lôi ở Đông Giao quả thật chuyện hết sức ngoài ý muốn của Nhạc Tuyết Vi.

Hàn Thiên Lôi từ thành phố T trở lại để đô đã rất lâu, sau khi ở nhà nghỉ ngơi một đoạn thời gian khiến cho cả người gần như sắp mốc meo thì bị Tô Nhạc Quân đuổi đến công ty. Hàn Thiên Lôi làm thành viên Hội đồng quản trị D.S, việc đầu tiên anh lựa chọn giám sát là kế hoạch Đông Giao này.

Thực ra lúc đó anh cũng chẳng đặt việc này vào trong lòng, cả người vẫn luôn trong trạng thái lười nhác, nhưng khi anh nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi ở phòng làm việc, cả người đều phấn chấn lên.

"Tuyết Vi?"

Nhạc Tuyết Vi đang vui đùa vào xem bản vẽ cùng với nhóm kỹ sư bên cạnh, nghe thấy giọng nói của anh cô liền sững sốt, ở đó đó, người còn có thể gọi tên cô như vậy là ai? Đến lúc cô ngẩng đầu nhìn thấy Hàn Thiên Lôi, cô vô cùng kích động! Cô vẫn còn nhớ rõ tình bạn của bọn họ năm đó.

"Thiên Lôi!"

"Tuyết Vi!"

Cả văn phòng to như thế bỗng chốc trở nên yên tĩnh lại.

Nhạc Tuyết Vi đứng lên chạy về phía Hàn Thiên Lôi, Hàn Thiên Lôi giống như đang nằm mơ, hai tay run rẩy giơ ra chào đón Nhạc Tuyết Vi: "Là em, thật sự là em rồi! Em không có việc gì, em còn sống? Lúc ấy, bọn họ đều nói em đã..."

Hàn Thiên Lôi còn chưa nói xong, hốc mắt đã đỏ, trong lòng kích động không kìm được mà rơi nước mắt.

Trong lòng Nhạc Tuyết Vi thì lại cảm khái muôn vàn, ánh mắt cũng nhòe đi. Cô không nghĩ tới, tin 'Cô chết' lại tạo ra ảnh hưởng lớn đối với Hàn Thiên Lôi như vậy, một Hàn Thiên Lôi vẫn luôn ôm ấp thứ tình cảm mỏng manh kia với cô, giờ phút này lại khiến trái tim cô rung động.

"Thiên Lôi, thực xin lỗi đã khiến cho cậu phải lo lắng."

Nhạc Tuyết Vi không kìm được mà yên lặng ôm chặt lấy Hàn Thiên Lôi, tay vỗ nhẹ lưng cậu: "Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu vẫn luôn lo lắng cho tôi...Tình huống lúc đó, tôi quả thực không có cách nào có thể nói cho mọi người, ngay cả ba tôi cũng không thông báo..."

Hàn Thiên Lôi nhắm mắt lại, từ khóe mắt rơi xuống một giọt nước trong suốt, bàn tay ôm lấy Nhạc Tuyết Vi lại càng thêm chặt, lắc đầu, nói: "Không sao cả, anh lo lắng cũng không sao cả, chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi, chỉ cần em bình an là được."

"Uh~m!" Trong lòng cảm động, tình cảm ấy giống như một dòng nước ấm bao phủ lấy trái tim Nhạc Tuyết Vi khiến cô phải không ngừng lấy tay lau nước mắt.

"Nói anh nghe một chút mấy năm nay em đã trải qua như thế nào? Em đã đi đâu? Làm sao lại quay về D.S?" Hàn Thiên Lôi đột nhiên phản ứng kịp, kinh ngạc nhìn Nhạc Tuyết Vi, "Em làm ở D.S... Chú Ba của anh có biết không? Chú ấy có làm gì với em không?"

Nhắc tới Hàn Thừa Nghị, ánh mắt Nhạc Tuyết Vi lại tối sầm lại, gượng ép cười nói: "Đừng nói tới chú ba của cậu, hiện tại tôi cũng chỉ là một nhà thiết kế ở D.S mà thôi." Nói xong, ngón tay liền chỉ vào bảng tên trước ngực, mặt trên còn dán ảnh của cô, phía dưới có ghi dòng chữ: Tổng giám đốc bộ phận thiết kế: Viên Tinh Tinh.

Hàn Thiên Lôi kinh ngạc, lập tức hiểu rõ gật đầu: "Cũng đúng, em mất tích đã nhiều năm... chú ba anh tìm thế nào cũng không thấy em, nhất định là do em đã thay tên đổi họ."

"Đi thôi! Đi uống ly coffee, chúng ta đã rất lâu rồi chưa gặp nhau, phải trò chuyện một chút mới được phải không giám sát viên?" Nhạc Tuyết Vi nở nụ cười tươi, lôi kéo Hàn Thiên Lôi đi ra ngoài, trong lòng cô Hàn Thiên Lôi vẫn luôn là một người bạn tốt, một người em trai thân thiết.

"Được!"

Ánh mắt Hàn Thiên Lôi khẽ lóe, đi theo sau Nhạc Tuyết Vi. Tâm trạng của anh lúc này rất thoải mái, rất vui sướng, một chút tưởng niệm, một chút nhớ nhung giành cho cô mấy năm trước, giờ đã hóa thành tình bạn bè thân thiết, đương nhiên, về sau cũng có thể sẽ là tình thân. Mà lúc này bất cứ ai trong hai người bọn họ cũng sẽ không nghĩ đến chuyện Hàn Thiên Lôi đã từng thích Nhạc Tuyết Vi, đã từng vì việc này mà mang đến cho cô rất nhiều rắc rối

sau này...

Cuối tuần, Nhạc Tuyết Vi cuối cùng cũng sắp xếp được thời gian đi một chuyến đến Lương gia, nội dung đương nhiên là để thảo luận về chuyện đính hôn.

Bởi vì Nhạc Tuyết Vi đảm nhận vị trí thiết kế chính cho kế hoạch Đông Giao nên danh tiếng của cô lại càng có sức ảnh hưởng ở đế đô, tuổi trẻ đầy hứa hẹn khiến cho vợ chồng Lương thị đối với người con dâu này càng thêm hài lòng, chuyện đính hôn lại càng phải bàn gấp, vạn nhất để người con dâu tốt như vậy chạy mất thì thật đáng tiếc.

Lương phu nhân đã mời người xem qua, ngày 20 tháng sau là ngày tốt, dự định làm tiệc đính hôn cho hai đứa vào ngày này. Tuy đã sớm chuẩn bị đính hôn, nhưng hai người lại không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Lương Tư Văn giật nảy mình, bật thốt lên nói: "Mẹ, có phải quá gấp rồi không? Từ nay đến hôm đấy không còn mấy ngày, con cùng Tinh Tinh đều chưa chuẩn bị gì mà? Không cần phải vội như thế, gần đây Tinh Tinh cũng rất bận cho kế hoạch Đông Giao..."

"Aizz, con cái đứa nhỏ này..." Lương phu nhân oán trách ngắt lời con trai: "Chuyện này con bảo mẹ làm sao không sốt ruột cho được? Mẹ hận không thể để cho hai đứa đính hôn sau đó lập tức kết hôn luôn ấy."

"Khụ khụ!"

Nhạc Tuyết Vi đang lúc uống cà phê, nghe bà nói như thế, liền nuốt chút nữa thì phun ra ngoài, lời bà nói quả thực là rất kích thích! Chỉ sợ Lương phu nhân vĩnh viễn cũng không đợi được ngày bọn họ kết hôn, bởi vì tiệc đính hôn của bọn họ cũng là giả.

"Tinh Tinh!"

Lương Tư Văn vừa thấy cô bị sặc, lại càng không kiên nhẫn không vui nhìn Lương phu nhân nói: "Mẹ, mẹ xem, mẹ dọa cô ấy rồi này!"

Lương phu nhân cũng giận, trừng mắt liếc con trai một cái: "Mẹ còn không phải là vì muốn tốt cho con?"

Con trai bày ra thái độ này, Lương phu nhân không còn cách nào khác, chỉ có thể quay sang thương lượng với con dâu: "Tinh Tinh à! Dĩ biết con bề bộn nhiều việc... Dĩ cũng không phải là người ngoan cố không biết suy nghĩ cho các con, người trẻ tuổi thôi, đương nhiên phải lấy sự nghiệp làm trọng. Dĩ hiểu, con cứ yên tâm, mọi chuyện đều đã có dì lo, con không cần bận tâm làm gì, con cứ yên tâm công tác, chỉ cần ngày đính hôn đúng lúc xuất hiện, làm một cô dâu xinh đẹp là được, con xem vậy có được không?"

Kỳ thật Nhạc Tuyết Vi cũng không sao cả, đối với cô mà nói chẳng qua cũng chỉ là diễn một vở tuồng, giúp Lương Tư Văn một chuyện mà thôi.

Nghĩ nghĩ, cô bèn gật đầu: "Dạ, không sao cả, 20 tháng sau cũng tốt, vừa đúng còn một tháng, cũng không phải quá gấp, có điều cái gì con cũng không hiểu đành phải làm phiền dì rồi!"

"Tinh Tinh..." Lương Tư Văn thực sự ngoài ý muốn khi cô lại đáp ứng sáng khoái như vậy.

Vợ chồng Lương thị liếc nhau một cái, hai người đều rất hài lòng gật đầu, thế nào cũng cảm thấy người con dâu mới này còn đáng tin hơn con trai mình rất nhiều, chẳng những có tài mà còn có tri thức hiểu lễ nghĩa, những thiên kim tiểu thư ở đế đô có thể sánh bằng cô quả thực là đếm trên đầu ngón tay.

"Aizz, tốt lắm, nếu Tinh Tinh đồng ý, chúng ta đây đã có thể bắt đầu chuẩn bị được rồi! Đây chính là chuyện lớn, công tác chuẩn bị còn rất nhiều chuyện cần làm nha!" Lương phu nhân như rồng mây, khó nén nổi vui sướng đang dâng lên trong lòng.

Ngày đính hôn cứ thế được quyết định.

Đi ra từ Lương gia, Nhạc Tuyết Vi nhìn không được mà mỉm cười: "Ha ha... Cha mẹ anh thật đúng là rất vội nha! Em mới gặp qua bọn họ không lâu, bọn họ cũng đã tính xong ngày rồi! Tư Văn, anh lừa cha mẹ mình như vậy liệu có ổn không?"

Lương Tư Văn im lặng không tiếng động, nghĩ thầm, người anh lừa gạt không phải cha mẹ, mà là em!

Đương nhiên anh không dám nói ra điều này, trên mặt chỉ là không thêm để ý cười, nói: "Ừ, em cũng rất thích ý đi! Còn chưa lấy chồng mà đã được cha mẹ chồng yêu thích như thế rồi!"

"Tất nhiên, em là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở nhé!" Nhạc Tuyết Vi thoải mái cười to, bước lên xe thất dây an toàn lại.

Lương Tư Văn đưa Nhạc Tuyết Vi về nhà, dọc theo đường đi, hai người đều hứng trí bưng bưng thảo luận chuyện đính hôn, thật giống như đây không phải là trò đùa mà bọn họ đang thật sự dụng tâm chuẩn bị.

"Đến rồi, em xuống xe đây."

Lương Tư Văn không có xuống xe, ngày đính hôn đã định, sự thật cũng sắp hé lộ rồi, anh cũng không phải là không sợ, nếu bị cô phát hiện mọi chuyện đều do anh cố ý, không biết cô có thể chấp nhận anh nữa hay không? Anh sợ rằng kết quả của việc thăm mền bấy lâu này lập tức sẽ thành công đã trảng!

Hạ cửa kính xe xuống, Lương Tư vẫn nhìn Nhạc Tuyết Vi cười nói: "Lên đi! Sáng sớm mai, anh tới đón em đến Đông Giao."

Nhạc Tuyết Vi gật đầu tiếp nhận ý tốt của anh: "Uh`m, vậy anh về sớm một chút!"

Nhạc Tuyết Vi xoay người đi về phía nhà trọ, Lương Tư Vẫn lại đột nhiên mở cửa xe chạy về phía cô.

Trong lúc Nhạc Tuyết Vi còn đang kinh ngạc, Lương Tư Vẫn đã giang hai tay ôm cô vào lòng!

"Tĩnh Tĩnh."

"Uh`m?" Thân thể Nhạc Tuyết Vi cứng ngắc, một cử động nhỏ cũng không dám, đối với hành động bất thình lình này của anh, đại não của cô giống như ngừng hoạt động.

"Không có việc gì, chỉ là muốn cảm ơn em đã đồng ý đính hôn với anh thôi." Lương Tư Vẫn khẽ nói ra những lời này, giọng điệu giống như cực kỳ ủy khuất.

Nhạc Tuyết Vi không hiểu lắm ý tứ của anh, chẳng lẽ là nghĩ đến xu hướng giới tính của mình mà khổ sở sao? Nghĩ thế cô cực kỳ sẵn sàng an ủi anh: "Nói cái gì thế? Bạn tốt là giả sao? Em chỉ hy vọng, đến lúc bị cha mẹ anh phát hiện, anh không bị hành hạ đến thảm là được!"

"Tĩnh Tĩnh..."

Lương Tư vẫn thực sự rất chột dạ, cô một lòng vì anh mà suy nghĩ, thế nhưng anh lại một tay bày ra cạm bẫy này chờ cô. Có điều lúc nghĩ đến nha đầu này hoàn toàn không hiểu phong tình một chút cũng không hề phát hiện ra tình cảm mà anh giành cho cô thì trong lòng anh vừa hận lại vừa ngứa.

"Ừ? Chuyện gì?" Nhạc Tuyết Vi khó hiểu nhìn anh.

"Không có việc gì, lên đi! Đi ngủ sớm một chút, anh còn chờ em đến làm cô dâu xinh đẹp nhất nha!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 239: Người Nào Giả Quỷ Phá Rối?

Editor: Chi Misaki

Sau khi đến viện điều dưỡng làm xét nghiệm tế bào được một khoảng thời gian, hôm nay Nhạc Tuyết Vi đã nhận được điện thoại của bác sĩ chủ trị\* cho Kiều Vũ Vi gọi đến.

\* Chịu trách nhiệm chữa trị

Vốn là Nhạc Tuyết Vi đã chuẩn bị cấy tế bào cho Kiều Vũ Vi, cho nên lúc nghe thấy những lời nói của vị bác sĩ kia, cô đã vô cùng ngỡ ngàng. Chỉ thấy đầu dây bên kia, bác sĩ chủ trị cho Kiều Vũ Vi nói: "Xin chào, Có phải tiểu thư Viên Tĩnh Tĩnh không ạ? Đã có kết quả xét nghiệm tế bào của tiểu thư, chúng tôi rất cảm ơn tấm lòng của ngài, tuy kết quả xét nghiệm không phù hợp, nhưng tôi vẫn thay mặt bệnh nhân vô cùng cảm ơn tiểu thư đã giúp đỡ."

"Không, không cần khách khí."

Hồ đồ cúp điện thoại, Nhạc Tuyết Vi vô cùng kinh ngạc.

Đây là chuyện gì? Cô cũng không phải lần đầu tiên làm xét nghiệm tế bào cho Kiều Vũ Vi, bốn năm trước kết quả rõ ràng là thích hợp, như vậy làm sao chỉ sau 4 năm đã trở thành không phù hợp? Chẳng lẽ trong bốn năm qua giữa cô với Kiều Vũ Vi đã có một người đột biến gen? Đây còn không phải là truyện cười sao?

Như vậy thì chỉ có một khả năng chính là bác sĩ làm sai kết quả! Nhưng đây đều là những chuyên gia, những vị bác sĩ hàng đầu của nước C, hơn nữa chuyện này còn rất được Hàn Thừa Nghị coi trọng, Nghê Tuấn lại là một người vô cùng nghiêm khắc, xét nghiệm này còn có thể làm sai được sao? Nhạc Tuyết Vi càng nghĩ lại càng cảm thấy sự việc có chút không đúng.

Nhớ tới chuyện bốn năm trước, ngày đó khi có kết quả xét nghiệm, Hàn Thừa Nghị cũng có mặt tại đó. Tuy hai hôm trước có chút không vui vì cãi nhau với Hàn Thừa Nghị, nhưng đây dù sao cũng là chuyện lớn liên quan đến mạng người, cho nên Nhạc Tuyết Vi mang theo nghi ngờ quyết định đi gặp Hàn Thừa Nghị.

Lúc Hàn Thừa Nghị đang bận rộn trong phòng làm việc thì nhận được thông báo của thư ký, nói có thiết kế Viên thuộc bộ phận thiết kế muốn gặp. Này còn phải nói sao? Là Tiểu Tuyết đến đây!

"Mau mời cô ấy vào!"

Hàn Thừa Nghị đặt văn kiện trong tay xuống, đứng lên đi tới cửa, thậm chí còn lo lắng sửa lại cà-vạt. Chưa đi được hai bước đã thấy Nhạc Tuyết Vi sa sầm mặt mày tiến vào, Hàn Thừa Nghị bỗng cảm thấy chột dạ, Tiểu Tuyết vẫn còn tức giận, là anh không đúng, cô tức giận cũng phải.

"Tiểu Tuyết, em có muốn uống chút gì không?" Hàn Thừa Nghị cúi đầu, cả người đều là bộ dáng nhận sai lấy lòng.

Đề xuống cảm giác không vui trong lòng, Nhạc Tuyết Vi chỉ đơn giản là nghiêm mặt, dùng giọng nói máy móc trong xử lý công việc hàng ngày để nói chuyện: "Tổng giám đốc, tôi tới là có một vấn đề muốn hỏi anh."

Hàn Thừa Nghị thay đổi sắc mặt, trịnh trọng gật đầu: "Ừ, em hỏi đi." Nếu Tiểu Tuyết muốn anh lựa chọn, anh sẽ không do dự mà chọn cô! Trên thực tế, vào 4 năm trước anh đã chọn cô, chỉ là cô vẫn không chịu tin tưởng anh.

Kết quả lại ngoài dự đoán của Hàn Thừa Nghị.

"Chuyện tôi đi xét nghiệm tế bào cho Kiều Vũ Vi, anh biết không?"

Xét nghiệm tế bào? Quả nhiên vẫn là chuyện xét nghiệm tế bào!

Hàn Thừa Nghị vội vàng giải thích: "Tiểu Tuyết, là anh không tốt... Là anh không nên chưa hỏi rõ ràng đã... Anh nhận sai..."

"Uh'm?" Nhạc Tuyết Vi lại không để ý đến những lời anh nói, nghiêng đầu, đôi mi thanh tú nhăn lại, nghi hoặc nói: "Hử? Rất kỳ lạ nha, anh còn nhớ rõ không? Bốn năm trước, kết quả xét nghiệm của tôi rõ ràng là phù hợp với Kiều Vũ Vi, nhưng bây giờ làm sao lại không còn phù hợp nữa?"

Từng chữ cô nói ra đều khiến Hàn Thừa Nghị giật mình.

"Làm sao có thể? Điều này sao có thể?"

Nhạc Tuyết Vi khó hiểu lắc đầu: "Tôi cũng biết là rất kỳ lạ, cho nên mới lập tức tới đây để hỏi anh."

Hàn Thừa Nghị cũng biết có điều bất thường xảy ra ở đây, nói: "Theo lý mà nói, điều đó hoàn toàn không có khả năng."

"Đúng vậy, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Kết quả kiểm tra không đúng? Là kết quả của 4 năm trước sai, hay là kết quả của hiện tại sai?" Nhạc Tuyết Vi vẫn luôn xoắn xuýt về vấn đề kết quả xét nghiệm này.

Ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị, đôi lông mày của anh cũng nhíu chặt, bộ dáng cực kỳ phiền não. Trong lòng Nhạc Tuyết Vi liền trầm xuống, nếu xét nghiệm của cô không thích hợp mà nói, Hàn Thừa Nghị sẽ rất đau khổ đi? Bốn năm nay, vì Kiều Vũ Vi anh đã tìm không biết bao nhiêu \*\*\*\*\*, nếu như ngay cả cô cũng không phù hợp, vậy thì Hàn Thừa Nghị có bao nhiêu đau lòng?

Bởi vì kết quả xét nghiệm cả hai lần của Nhạc Tuyết Vi đều không khớp nhau, nên Hàn Thừa Nghị đã bí mật sắp xếp một buổi làm xét nghiệm khác, hiện tại chỉ chờ có kết quả, anh sẽ biết được vấn đề nằm ở đâu.

Kết quả rất nhanh liền có... Hoàn toàn giống với bốn năm trước, tế bào của Nhạc Tuyết Vi là phù hợp nhất, hoàn toàn thích hợp để cấy tế bào gan cho Kiều Vũ Vi.

Như vậy thì, tại sao kết quả xét nghiệm lần thứ hai tại viện điều dưỡng lại không thích hợp?

"Tam Thiếu, anh có phân phó gì không?"

Hàn Thừa Nghị nhìn báo cáo xét nghiệm trong tay, giữa trán đều hiện rõ sự phiền não. Tuy còn chưa bắt đầu điều tra, nhưng đã có thể đại khái đoán ra, là người bên cạnh anh có vấn đề! Thật không nghĩ tới, anh bồi dưỡng người bao nhiêu năm lại dám động tay động chân dưới mí mắt anh!

Như vậy kết quả sai lầm phải là lần đầu tiên\*\*? Hay là nói đã rất nhiều lần như thế rồi?

<<\*> Theo editor thấy câu này cùng đoạn trên có chút không ăn khớp với nhau. Mình nghĩ đoạn trên có lẽ là tác giả có chút nhầm lẫn nhưng vì phải bám sát bản raw nên mình sẽ giữ nguyên. Mong độc giả đọc truyện thông cảm cho. Thân!>>

Hàn Thừa Nghị đen mặt dặn dò Nghê Tuấn: "Tất cả những người có liên quan đến chuyện này hết thảy đều không được bỏ qua! Điều tra cho thật rõ ràng! Hàn gia tuyệt đối không thể giữ lại những người như vậy."

"Vâng, Tam Thiếu!"

Nhạc Tuyết Vi thấy không có chuyện của mình nữa liền đứng lên xin phép: "Không còn chuyện của tôi nữa, vậy tôi đi trước... Chờ anh sắp xếp xong, tôi lại đến bệnh viện, tôi cũng không cần thù lao gì lớn, tổng giám đốc đừng quên cho tôi lương nghỉ phép là được."

"Tiểu Tuyết." Hàn Thừa Nghị vội vàng ngăn Nhạc Tuyết Vi lại, tay nắm chặt lấy cổ tay cô.

Nhạc Tuyết Vi hơi nghiêng đầu, liếc xéo anh: "Buông tay! Chúng ta còn gì cần nói sao?" "Em... Không thể nghe anh giải thích sao? Anh thật sự dễ Nghê

Tuần chăm sóc cho cô ta! Đây là anh nợ cô ta..." Hàn Thừa Nghị không chịu buông tay: "Chờ bệnh của cô ta tốt lên, anh sẽ không còn nợ cô ta nữa, Tiểu Tuyết anh nợ Kiều Vũ Vi..."

Nhạc Tuyết Vi dơ tay ra ngăn cản Hàn Thừa Nghị, nâng mắt trừng anh: "Chuyện tình giữa các người tôi không có hứng thú!"

"Tiểu Tuyết, em muốn đi đâu! Trễ thế này rồi để anh đưa em về!"

"Không cần, bạn trai tôi sẽ đến đón tôi!" Nhạc Tuyết Vi ném lại những lời này xong liền tránh thoát khỏi Hàn Thừa Nghị, xoay người rời đi.

Mà Hàn Thừa Nghị vừa nghe xong, bao nhiêu nhiệt tình đều bị dập tắt, bàn chân giờ lên đá văng thùng rác bên cạnh bàn làm việc...

Quan hệ giữa Nhạc Tuyết Vi và Hàn Thừa Nghị vẫn lâm vào cục diện bế tắc quỷ dị như thế, hiện tại ngay cả Hàn Thừa Nghị cũng không muốn chủ động nữa.

Nhạc Tuyết Vi bận rộn cho kế hoạch Đông Giao Mall nên cũng không có nhiều thời giờ để suy nghĩ đến vấn đề này.

...

Đẩy cửa văn phòng ra, Nhạc Tuyết Vi tháo mũ bảo vệ, lưng lay ngồi xuống. Lương Giai Văn vừa thấy cô như thế liền vội vàng rót cho cô một ly nước: "Tinh Tinh, sao thế? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Bên ngoài rất nóng, em tối uống ngụm nước đi."

"Cảm ơn chị Giai Văn." Nhạc Tuyết Vi nhận lấy cốc nước, uống một ngụm lớn, cả người rùng mình một cái, lúc này mới thở hắt một hơi: "Không còn cách nào khác, lần này phải đích thân giải thích chi tiết bản vẽ cho mọi người..."

Lương Giai Văn đi tới cúi người sờ sờ cái trán của Nhạc Tuyết Vi: "Nhiệt độ khá ổn, không phát sốt. Có điều nhìn bộ dáng này của em chắc là bị cảm nắng rồi, em trước cứ nghỉ ngơi một lát đi, chị đi mua cho em ít thuốc dự phòng."

"Chị Giai Văn, không cần..." Nhạc Tuyết Vi vội vàng ngăn Lương Giai Văn lại, cực kì xấu hổ, nói "Quá phiền phức, em chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được."

Lương Giai Văn cười khẽ đẩy tay cô ra: "Không phiền, em là bảo bối của em trai chị, nó không có ở bên cạnh em, người làm chị như chị đương nhiên phải thay nó chăm sóc em rồi. Em cứ nghỉ ngơi một chút đi, chị lập tức quay lại."

Lương Giai Văn nói xong liền cầm lấy ô đi ra ngoài, ngay kế bên là một hiệu thuốc, cô liền nhanh chóng mua một ít thuốc dự phòng cho Nhạc Tuyết Vi.

Từ hiệu thuốc đi ra, Lương Giai Văn còn chưa đẩy cửa đi vào liền nghe thấy bên trong có tiếng người đang nói chuyện, hơn nữa giọng điệu còn vô cùng không tốt. Ngưng thần lắng nghe, đây, đây không phải là... Hàn Thừa Nghị sao?

"Thiết kế Viên tổng, tuy thời tiết có chút nóng, nhưng không phải tất cả mọi người kể cả giám sát viên và phó giám đốc Lương cũng đều bận rộn làm việc sao, một mình cô ngồi điều hòa nghỉ ngơi có phải là hơi quá đáng rồi không?"

Hàn Thừa Nghị tựa vào trên ghế sofa, vắt chân chéo gối, trời nóng như vậy nhưng anh vẫn đi giày Tây, quần áo đều thơm tạt tí mị.

Nhạc Tuyết Vi đứng ở đối diện anh, trên người cảm thấy rất không thoải mái, vừa rồi còn nóng toát mồ hôi, hiện tại chẳng những không ứa mồ hôi mà toàn thân còn thấy rét run.

Đối mặt với những lời chỉ trích của Hàn Thừa Nghị, cô cũng không cãi lại: "Vâng... Tôi sẽ đi luôn, tôi chỉ trở lại uống ngụm nước thôi." Nói xong, cô liền xoay người rời đi, Hàn Thừa Nghị cũng không ngăn cản ý muốn của cô.

"Tam Thiếu..." Nghe Tuấn cúi người nói nhỏ bên tai Hàn Thừa Nghị: "Tam thiếu phu nhân giống như là không được thoải mái cho lắm."

"..." Hàn Thừa Nghị ngẩn ra, giống như bị Nghe Tuấn đánh thức, lúc này anh mới thấy quả thực là như thế, thân thể Tiểu Tuyết lưng lay, bước đi cũng không ổn định.

Vừa muốn há mồm hỏi, cửa phòng liền bị đẩy ra, Lương Giai Văn đi vào.

"Thừa Nghị!" Lương Giai Văn trừng mắt liếc nhìn Hàn Thừa Nghị một cái, cau mày hướng anh lắc đầu: "Biết anh có yêu cầu rất nghiêm khắc với công việc, nhưng Tinh Tinh không có lỗi gì, cô ấy vừa mới đi vào không được bao lâu, hơn nữa thân thể cô ấy lúc này còn không được khỏe..."

Vừa nói, một bên còn không quên giơ gói thuốc trong tay ra cho Hàn Thừa Nghị xem: "Em vừa thay cô ấy ra ngoài mua ít thuốc, trời nóng như vậy, một cô gái cứ phải chạy ngược chạy xuôi ở bên ngoài dễ dàng lắm sao? Anh bớt cầu nhàu đi."

Thấy Lương Giai Văn nói như vậy, Nhạc Tuyết Vi liền cảm thấy rất ủy khuất.

Vài ngày trước anh còn rất chu đáo tỉ mỉ trước mặt cô, ngay cả cô hắt hơi mà anh cũng lo lắng, lúc này mới được bao lâu mà anh đã mất kiên nhẫn rồi?

Hiện tại Hàn Thừa Nghị cũng đã biết hối hận, còn có chút ghen tị... Thật là làm cho người ta đi lệch kế hoạch dự tính ban đầu mà!

"Khụ khụ..." Hàn Thừa Nghị xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, giọng nói thoáng chậm lại: "Không thoải mái sao lại không nói? Tôi nói cái gì cô cũng đều làm theo sao? Cũng không phải là tôi không cho cô nói chuyện."

Giọng nói của anh quá dịu dàng, Lương Giai Văn hiển nhiên là nhận ra được có điều không bình thường.

Nhạc Tuyết Vi bấu môi, cứng rắn không nhìn Hàn Thừa Nghị, ném trở lại: "Tôi không sao, cũng chẳng có gì đáng nói cả."

"..." Hàn Thừa Nghị thờ dãi, bất đắc dĩ nhìn Lương Giai Văn: "Em chăm sóc cho cô ấy, nếu còn không thoải mái thì đưa cô ấy về khách sạn."

Lương Giai Văn nghi hoặc gật đầu, tinh tế quan sát giữa hai người.

Chỉ thấy tầm mắt Hàn Thừa Nghị vẫn dừng lại trên người Nhạc Tuyết Vi, ánh mắt chuyên chú thật giống như muốn làm đui mù người khác, mà thái độ của Nhạc Tuyết Vi cũng không phải là thái độ nên có của cấp dưới đối với cấp trên.

"A... Vậy tôi đi đây."

Hàn Thừa Nghị thờ dãi, thâm sâu liếc mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi một cái, ánh mắt kia cực kỳ phức tạp, vừa không muốn bỏ, lại bao hàm cả bất đắc dĩ cũng đau lòng. Nhìn thấy ánh mắt ấy trong lòng Lương Giai Văn liền chấn động, Hàn Thừa Nghị chưa từng dùng ánh mắt này nhìn bất cứ người nào cả!

Giữa bọn họ rốt cuộc là có quan hệ gì? Rõ ràng là hai người không quen biết nhau, chẳng lẽ nói, Hàn Thừa Nghị có ý với cấp dưới của mình? Mà Nhạc Tuyết Vi không chịu theo nên anh mới tận lực gây khó dễ cho cô ấy?

Lương Giai Văn bị ý nghĩ này làm cho hoảng sợ, nhưng cũng không phải là không có khả năng, Hàn Thừa Nghị là dạng người gì, cô là người hiểu rõ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 240: Hai Đứa Nhóc Sinh Đôi

Editor: Chi Misaki

Bởi vì không thoải mái nên Nhạc Tuyết Vi xin về khách sạn nghỉ trước.

Uống thuốc xong, bọc trong chăn ngủ mơ mơ màng màng mới cảm thấy tốt hơn một chút, lúc này chuông cửa lại vang lên, Nhạc Tuyết Vi phải cố gắng mở mắt bò dậy đi mở cửa.

Người đứng ngoài cửa chính xác là Nghê Tuấn cùng bác sĩ.

Nghê Tuấn kính cẩn chào: "Tam thiếu phu nhân, thấy người không thoải mái nên Tam Thiếu đã mời bác sĩ qua xem."

"À, cảm ơn." Nhạc Tuyết Vi nghiêng người tránh qua để cho bọn họ tiến vào.

"Không có việc gì lớn, ngài đã uống thuốc, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là ổn, tốt nhất là uống chút canh giải nhiệt, cái này chẳng những tốt hơn so với thuốc mà còn không gây hại đến thân thể."

Bác sĩ kiểm tra xong liền quay về, còn Nghê Tuấn lại như có việc muốn nói.

"Sao thế? Nghê Tuấn, anh còn có việc?" Nhạc Tuyết Vi khó hiểu nhìn Nghê Tuấn.

Nghê Tuấn gật đầu, khó xử nói: "Kỳ thực những lời này không đến phiên thuộc hạ nói, nhưng thuộc hạ nhìn Tam Thiếu cùng Tam thiếu phu nhân như vậy cũng rất sốt ruột. Tam thiếu phu nhân, có chút chuyện Tam Thiếu không dám nói với ngài, ngày hôm nay ngài không thoải mái, thuộc hạ cũng không dám nói thêm gì, nhưng thuộc hạ vẫn muốn nói với Tam thiếu phu nhân một câu... Tam Thiếu tuyệt đối toàn tâm toàn ý đối với ngài, nếu ngài còn không tin điều này thì Tam Thiếu cũng thật là đáng thương!"

"Uh'm?" Về mặt Nhạc Tuyết Vi tràn đầy kinh ngạc, cô không phải không hiểu những gì Nghê Tuấn nói, nhưng vì sao nghe qua lại có cảm giác như người chịu oan ức là Hàn Thừa Nghị? Sự thật không phải ngược lại sao?

"Tam thiếu phu nhân, thuộc hạ đánh liều nói một câu, Tam thiếu phu nhân ngài cùng Lương thiếu gia quả thực là quá mức thân thiết." Nghê Tuấn nói xong cũng không nói thêm gì nữa, "Thuộc hạ mạo phạm, xin phép được về trước."

Cửa phòng khẽ đóng lại, Nhạc Tuyết Vi có chút giật mình, chẳng lẽ thái độ của Hàn Thừa Nghị mấy ngày nay là vì Lương Tư Văn?

Đêm khuya, Nhạc Tuyết Vi nằm ở trên giường trần trọc, làm sao cũng không ngủ được, những lời Nghê Tuấn nói cứ không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu

cô, mỗi khi nghĩ đến cô lại thấy có chút kinh hãi. Bò dậy lấy điện thoại di động đi ra ban công, vào address book, tìm được dãy số có ghi hai chữ “Đan Đan”.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, bên này là rạng sáng, nhưng ở nước A bên kia mới chỉ tầm 8, 9 giờ tối.

"Alo, Tuyết Vi. Sao lại gọi điện thoại lúc này? Cậu không cần ngủ à!"

Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng nói thoải mái của Nguyễn Đan Ninh, bạn tốt thời đại học cũng là bạn tốt cả đời.

Bốn năm trước Nguyễn Đan Ninh thi đỗ Gninstitute, hai người cũng đã gặp lại nhau ở chỗ này.

Nguyễn Đan Ninh là bạn của Nhạc Tuyết Vi, đương nhiên sẽ không nói chuyện trong quá khứ của cô, ngay cả Lương Tư Văn biết Nguyễn Đan Ninh cũng cho rằng Nguyễn Đan Ninh chỉ là bạn cùng học tại Gninstitute của cô.

"Tớ không ngủ được, tớ muốn nghe giọng của con."

Qua di động, cô có thể mang máng nghe thấy âm thanh ồn ào bên đấy.

Giống như Đại Bảo đang nói chuyện, còn cười khanh khách không ngừng.

"Không ngủ được? Là nhớ Đại Bảo, Tiểu Bảo không ngủ được đi? Chờ chút, tớ gọi bọn nhóc qua... Đại Bảo, dất Tiểu Bảo qua đây, mẹ gọi điện thoại này!"

"Dạ, tới đây!" Một giọng nói non nớt nhưng vang dội truyền tới, Nhạc Tuyết Vi cầm điện thoại mà miệng nở nụ cười.

Năm đó, Nhạc Tuyết Vi mang thai rồi khỏi nước A, bởi vì nước C là địa bàn của Hàn Thừa Nghi, quá nguy hiểm, cho nên cô không dám dừng lại mà vội vàng chạy tới nước A.

Một đường chạy trốn, Nhạc Tuyết Vi cũng chưa từng nghĩ đến bảo bối trong bụng cho đến khi xuất hiện tình trạng nôn nghén, cô mới giật mình nhận ra cô đã mang thai!

Làm sao đây? Giữ lại hay là phá? Nghĩ đến sau này, cho dù là con của cô nhưng phá thai vẫn là lựa chọn thích hợp nhất. Chỉ có điều Nhạc Tuyết Vi vẫn không thể ngoan độc xuống tay. Đặc biệt là sau khi cô biết mình mang thai đôi!

Hai sinh mệnh, cô làm sao có thể tuyệt tình cướp mất cơ hội được xuất hiện trên đời này của chúng nó? Cho dù về sau trong cuộc đời bọn nhỏ có thể không có cha, nhưng cô vẫn muốn sinh bọn chúng, quan tâm yêu thương chúng, cô sẽ càng thêm yêu đám nhóc hơn những người mẹ bình thường!

Vi sinh con, Nhạc Tuyết Vi chịu không ít đau khổ. Dù mang thai nhưng cô không lộ bụng bầu, thêm việc cô không nói tới nên chính Lương Tư Văn cũng không hề biết cô mang thai.

Trong vòng nửa năm sau đó, Lương Tư Văn vì việc làm ăn của gia tộc mà bị cha mình bắt quay trở lại nước C, cũng không có thời gian đến nước A thăm Nhạc Tuyết Vi, hai người chỉ có liên lạc qua điện thoại, buru kiện. Chờ cho đến lúc Lương Tư Văn quay trở lại nước A thăm Nhạc Tuyết Vi thì cô cũng đã sinh xong rồi.

Chính vì thế mà ngay cả Lương Tư Văn không hề biết đến sự tồn tại của hai đứa nhóc.

Lúc Nhạc Tuyết Vi mang thai được 7, 8 tháng vẫn cố vác bụng bầu đi học. Tuy cô nhận sự giúp đỡ từ Lương Tư Văn, nhưng không hề nhận một chút gì liên quan đến tiền bạc của anh, vì để có thể sống, vì tiền nuôi dưỡng hai đứa nhóc sau khi sinh, cô giành chút thời gian sau khi đi học để thiết kế... Cuộc sống lúc đó không thể chỉ dùng hai chữ “Gian khổ” mà có thể diễn tả được.

May mắn thay cô còn có Nguyễn Đan Ninh.

Nguyễn Đan Ninh cái gì cũng không có, nhưng cô ấy dùng tất cả mọi thứ có được để giúp đỡ cô. Đối với ơn giúp đỡ của bạn tốt, lời cảm ơn Nhạc Tuyết Vi không hề nói ra miệng...Phân ân tình này sao có thể chỉ cảm ơn mà có thể trả hết được?Không những vậy, phần lớn thời gian Nhạc Tuyết Vi đều rất bận rộn, những lúc như thế hai đứa nhóc đều sống nhờ tại nhà họ Nguyễn.

Gia đình Nguyễn Đan Ninh khi cô ấy đi du học cũng di cư đến đây luôn.

Nguyễn Đan Ninh kể cho cha mẹ cô ấy nghe về hoàn cảnh của Nhạc Tuyết Vi, cha mẹ cô ấy cũng rất thông cảm cho Nhạc Tuyết Vi, không nói hai lời, liền đón hai đứa nhóc về nhà, những năm gần đây, hai vị trưởng bối đã suy nghĩ rất nhiều vì hai đứa nhóc.

Toàn bộ mọi vất vả đều xứng đáng... Nhạc Tuyết Vi nghĩ đến hai đứa con của mình, có khổ nữa cô cũng chịu được.

Nửa năm trước, cô nhận lời mời của công ty thiết kế “Vân Đồ”, rời khỏi nước A, cô vốn định dẫn theo hai đứa nhóc đi cùng, nhưng tình huống thực tế lúc đó không cho phép, Tiểu Bảo phải tiếp nhận trị liệu...Cô sinh một đôi bảo bối, hai đứa con trai, tên thường gọi ở nhà là Đại Bảo và Tiểu Bảo.

Hai nhóc trắng trẻo đáng yêu, với Nhạc Tuyết Vi giống như từ một lò đúc ra.

Con lớn hoạt bát đáng yêu, từ nhỏ liền hay nói hay cười, nhưng còn... Tiểu Bảo? Từ lúc sinh ra Tiểu Bảo đã không nói. Vì điều này mà Nhạc Tuyết Vi đã khóc cạn không biết bao nhiêu nước mắt, ôm Tiểu Bảo đi khám qua không biết bao nhiêu bác sĩ.

Ngay từ đầu cô cho rằng thính lực hoặc hệ thần kinh của Tiểu Bảo có vấn đề, nhưng cô đã cho bé làm qua vô số lần kiểm tra, tất cả kết quả xét nghiệm đều cho thấy cơ thể bé rất bình thường.

Trong một khắc ấy Nhạc Tuyết Vi đã từng nghĩ Tiểu Bảo mắc chứng tự bế... Suy nghĩ ấy xuất hiện giống như một đá kích to lớn khiến lòng cô như tro tàn! Nhưng ngày qua ngày Tiểu Bảo lớn lên ngoại trừ không nói ra thì không có gì khác so với Đại Bảo, thậm chí có lúc còn thông minh hơn Đại Bảo.

Bác sĩ cũng đã chẩn đoán qua, Tiểu Bảo không phải là mắc chứng tự bế gì đó, nhưng bệnh của nhóc con thật đúng là hiếm thấy, quá trình trị liệu rất dài hơn nữa chi phí điều trị cũng rất đắt.

Vì để Tiểu Bảo có thể điều trị, người làm mẹ như Nhạc Tuyết Vi đã làm tất cả mọi việc. Những năm gần đây, cô đã chi rất nhiều tiền nhưng vẫn không có kết quả gì.

Trước khi cô rời khỏi nước A cũng vừa lúc đổi bác sĩ trị liệu cho Tiểu Bảo, là một vị bác sĩ rất có uy tín, có tiếng trong ngành tâm lý học thần kinh, Nhạc Tuyết Vi cực kỳ tin tưởng anh ta, kỳ vọng rất nhiều vào anh ta, có thể mời được một vị bác sĩ như vậy đã rất không dễ dàng gì, có những người đợi bao nhiêu năm cũng không mời được.

Cho nên, vì Tiểu Bảo, Nhạc Tuyết Vi chỉ có thể gửi con tại nhà họ Nguyễn. Còn cô thì đến để đồ làm việc, 'Vân Đồ' trả lương cho cô rất cao, đủ tiền để cô có thể trả phí điều trị cho Tiểu Bảo... Đây cũng là một trong số nguyên nhân khiến cô không thể không lựa chọn phải rời xa bọn nhóc.

Bằng không, trên đời này nào có người mẹ muốn rời xa đứa con mình đứt ruột đẻ ra chứ?

Suy nghĩ của cô bị kéo về hiện thực bởi giọng nói trẻ con mềm mại đáng yêu, khi nói còn kèm theo hơi thở gấp gáp: "Mẹ, con là Đại Bảo. Mẹ, Đại Bảo rất nhớ mẹ, mẹ, Đại Bảo rất nghe lời ông nội, bà nội, còn có Đan Đan nữa, Đại Bảo cũng chăm sóc cẩn thận cho Tiểu Bảo. Mẹ, có phải mẹ cũng rất nhớ Đại Bảo cùng em trai Tiểu Bảo không? Mẹ, mẹ không cần lo lắng cho Đại Bảo cùng em trai Tiểu Bảo, bọn con đều rất khỏe, rất ngoan ngoãn."

Nghe thấy con trai mấy tuổi mà rất biết nói chuyện, Nhạc Tuyết Vi không kìm nổi mà rơi nước mắt.

"Đại Bảo ngoan, có Đại Bảo chăm sóc tốt cho Tiểu Bảo, mẹ sẽ không lo lắng."

"Mẹ, một mình mẹ có khỏe không? Có biết tự chăm sóc lấy bản thân không? Phải ăn cơm đúng bữa, ngủ đúng giấc đấy!"

"Uh'm..."Hai mắt Nhạc Tuyết Vi đã đầm lệ, nghẹn ngào nói không nên lời... Cha của bọn nhóc còn không biết tới sự tồn tại của chúng nó.

"Mẹ, nói cho mẹ một tin tốt, Tiểu Bảo gần đây rất tiến bộ nhé! Em ấy đã mở miệng gọi mẹ rồi... Mẹ, mẹ cứ từ từ, để con kêu Tiểu Bảo gọi cho mẹ nghe! Tiểu Bảo ngoan, lại đây ghé sát vào microphone, gọi một tiếng cho mẹ nghe, mẹ nghe thấy nhất định sẽ rất vui."

"..."Nhạc Tuyết Vi tưởng chừng như cảm thấy có cái gì đó nghẹn lại nơi cổ họng... Cuối cùng thì Tiểu Bảo cũng có thể nói chuyện được sao?

Chờ đợi từng giây từng phút giống như dài đằng đặc, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói cổ vũ của Nguyễn Đan Ninh cùng Đại Bảo: "Tiểu Bảo, đừng nôn nóng... Là mẹ đây, không phải con muốn nói nhất hai chữ này sao? Ghé sát microphone gọi là mẹ con có thể nghe thấy được."

"Mu... mu..." Một tiếng lại một tiếng, ban đầu vô cùng khó khăn, nhưng cuối cùng cũng có thể gọi đầy đủ: "Mẹ, mẹ... Mẹ!"

Nước mắt như thủy triều vỡ òa trong giây lát! Nhạc Tuyết Vi ôm mặt, nước mắt không kìm được mà lăn xuống, chảy qua kẽ tay thấm vào tận đáy lòng cô!

"Tiểu Bảo ngoan, Tiểu Bảo rất tuyệt! Mẹ nghe thấy được rồi, Tiểu Bảo giỏi quá!" Giọng nói mang theo cả sự nghẹn ngào, Nhạc Tuyết Vi thật không dễ dàng gì mới nói hết được, ba năm qua cuối cùng thì cô cũng nghe thấy giọng nói của con trai mình rồi! Che lấy trái tim đang đập thình thịch, Nhạc Tuyết Vi vô cùng hạnh phúc.

"Đại Bảo Tiểu Bảo, đến chỗ ông bà nội ăn điểm tâm đi, bên này của mẹ đang là ban đêm, mẹ muốn đi nghỉ ngơi, ngoan!"

Nguyễn Đan Ninh nhận lấy di động, thờ dãi: "Khóc đi! Nên khóc một trận cho sáng khoái... Aizzz, tớ nhìn mà cũng thấy không dễ dàng gì. Đừng suy quá nghĩ nhiều, nếu Tiểu Bảo đã mở miệng chứng tỏ tình trạng có nhiều chuyển biến tốt đẹp, bác sĩ nói cũng không tệ lắm, yên tâm đi, mọi thứ sẽ dần tốt đẹp thôi."

"Uh'm..."Nhạc Tuyết Vi che miệng lại chỉ sợ mình sẽ khóc thành tiếng.

"Được rồi, cũng đã trễ, cậu mau đi nghỉ sớm đi."

"Uh'm..."

Cúp điện thoại, thân thể Nhạc Tuyết Vi trượt xuống, ngã ngồi dưới đất, ngẩng mặt lên nhìn trời, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Mọi thứ sẽ càng ngày càng tốt, đúng vậy, nhất định sẽ càng ngày càng tốt.

Cho dù mối quan hệ của cô cùng Hàn Thừa Nghị có đi đến bước nào thì hai đứa nhóc cũng đều là thịt trong lòng cô, quan trọng hơn cả tính mạng của cô, mặc kệ bây giờ hay sau này có xảy ra chuyện gì thì bọn nhóc đều là giới hạn cuối cùng của cô, phạm là mọi chuyện gây hại tới hai đứa trẻ, cô sẽ không mạo hiểm đi làm.

Nhạc Tuyết Vi lau khô nước mắt, cũng nhờ có hai đứa nhỏ, trong cô lại tràn đầy năng lượng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 241: Rơi Vào Tay Ai

Editor: Chi Misaki

Bởi vì có liên quan đến kế hoạch Đông Giao Mall nên ba người Hàn Thiên Lỗi cùng Nhạc Tuyết Vi và Lương Giai Văn gần như là mỗi ngày đều gặp nhau.

Sau khi kết thúc công việc của ngày hôm nay, Hàn Thiên Lỗi đề nghị ba người cùng nhau đi ăn tối, nhưng Lương Giai Văn lại từ chối: "Chị không đi đâu, mệt lắm... Chị muốn về nghỉ trước, mấy đứa trẻ tuổi các em còn dư tinh lực thì đi đi!"

Vì thế, Hàn Thiên Lỗi cùng Nhạc Tuyết Vi đi dạo trên phố ăn vặt ở gần Đông Giao. Đông Giao không phát triển mấy nhưng phố ăn vặt lại cực kỳ náo nhiệt.

Hai người tìm bừa một quán ăn nhỏ sạch sẽ ngồi xuống, gọi một chút thức ăn rồi chờ mang lên.

"Tuyết Vi, em..." Hàn Thiên Lỗi ấp úng, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Chuyện gì thế? Nói đi!" Nhạc Tuyết Vi bật cười, mấy năm qua, Hàn Thiên Lỗi vẫn đơn thuần hết như đứa trẻ mới lớn.

"Cái kia..." Hàn Thiên Lỗi không được tự nhiên gãi gãi đầu, hỏi: "Chị Giai văn cùng chú ba của anh có quan hệ, em có biết không?"

Nhạc Tuyết Vi sùng sốt, chậm rãi gật đầu: "Biết, chị Giai Văn đã nói cho tôi biết rồi... Có điều cậu cũng đừng nói cho chị Giai Văn biết, chuyện đã qua, tôi không muốn nhắc lại nữa."

Hàn Thiên Lỗi vội vàng gật đầu, cái này không cần cô nói, anh đương nhiên cũng không nói cho bất cứ ai biết: "Anh đi toilet, em có đi không?"

"Không cần, cậu đi trước đi!"

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, ngồi tại chỗ chờ Hàn Thiên Lỗi. Hàn Thiên Lỗi đi toilet đã được một lúc rồi còn chưa thấy ra, đàn ông cần đi vệ sinh lâu vậy sao? Trức giác Nhạc Tuyết Vi mạch bảo có chuyện không bình thường, vì thế cô định đứng dậy đi xem.

Mới đi đến cửa toilet, ở đối diện liền đi tới năm ba người mặc áo đen, trên mặt có khăn che cùng ôm một chiếc bao tải to, nhìn thấy thế ánh mắt Nhạc tuyết Vi liền thay đổi!

Trong đầu Nhạc Tuyết Vi bỗng nảy ra một cái suy nghĩ khiến cô giật mình, trong bao tải có khi nào là... Hàn Thiên Lỗi?

Đám người mặc áo đen vội vã đi qua người Nhạc Tuyết Vi, cô nhanh chóng quay người lại hô lớn: "Đứng lại! Dừng lại! Các người là ai? Trong bao chứa cái gì?"

Đám người áo đen cả kinh, không nghĩ tới em gái nhỏ này nhìn thấy bọn họ lại không sợ hãi, hơn nữa còn cả gan đuổi theo, nên hung hăng đe dọa nói: "Em gái, không nên quản chuyện của người khác! Nếu không, hừ, ngay cả cô em cũng xử!"

"Các người bắt ai? Có phải là Hàn Thiên Lỗi không?"

Nhạc Tuyết Vi nào có thời gian để sợ hãi? Thiên Lỗi thân là người thừa kế Hàn gia, đi toilet lâu như vậy còn chưa trở về, không phải chỉ mình cô mới nghĩ tới.

Đám người áo đen nhìn nhau: "Lão Đại, con nhóc này biết Hàn Thiên Lỗi!"

"Làm sao bây giờ?"

"Bắt luôn cả cô ta lại! Không thể để cho cô ta đi mật báo, nếu không toàn bộ kế hoạch sẽ bị xáo trộn, chúng ta đều không gánh nổi!"

"Vâng!"

Kẻ mặc áo đen tiến gần về phía Nhạc Tuyết Vi, lúc này Nhạc Tuyết Vi mới phát hoảng phản kháng: "Mấy người muốn làm gì? Bắt cóc? Các người đây là phạm pháp!"

"Hừ! Phạm pháp? Cô em, không phải cô định nói những lời ngu ngốc như thế với chúng tôi đấy chứ! Không trách chúng ta được, chúng ta cũng không muốn bắt cô em đâu, nếu không phải cô em tự mình đưa tới cửa, chúng ta còn khinh thường bắt những nhân vật nhãi nhép như cô em đây!"

"Đừng nói lời vô nghĩa với cô ta nữa! Trói lại, mang đi!"

"Vâng!"

Nhạc Tuyết Vi nhanh chóng bị bịt miệng, tay chân đều bị trói lại, trên đầu bị bao phủ bởi một màu đen tối, cô cũng bị ném vào trong bao tải giống Hàn Thiên Lôi rồi.

"Um um!" Bị nhét vào bao tải, Nhạc Tuyết Vi không hề ngoan ngoãn mà ra sức vùng vẫy.

"Lão Đại, con nhóc kia quá ồn ào!"

"Cho cô ta một nhát! Âm ỉ muốn chết!"

"Vâng!"

Nhạc Tuyết Vi chỉ cảm thấy trên cổ truyền tới một trận đau nhức, sau đó cô liền mất đi ý thức, tất cả chìm vào một màu đen tối.

Lúc tỉnh dậy, trên cổ vẫn còn rất đau, Nhạc Tuyết Vi cố gắng cử động cần cổ, vùng vẫy ngồi dậy. Hình như cô bị nhốt trong một kho hàng, trong không khí tràn ngập mùi nấm mốc, chung quanh vô cùng tĩnh lặng.

May mắn thay, bao tải bọc lấy cô đã bị kéo rớt xuống, chỉ có điều miệng bị bịt lấy, tay chân cũng bị trói lại.

Ánh trắng xuyên qua khe cửa sổ nhỏ chiếu vào căn phòng, Nhạc Tuyết Vi dần thích ứng với ánh sáng, quan sát hoàn cảnh chung quanh. Quả nhiên là trong một kho hàng, chung quanh rất an tĩnh, bên tai không hề nghe thấy bất cứ âm thanh gì, không biết vừa rồi những người đó đã mang cô tới đâu.

Sau đó, cô thấy được nằm cách cô không xa là Hàn Thiên Lôi. Hàn Thiên Lôi vẫn còn bất tỉnh, xem ra anh bị hạ thuốc, nếu không thì làm sao cô tỉnh rồi mà anh còn chưa tỉnh.

"Um um!"

Nhạc Tuyết Vi không nói được, cũng không thể đi lại, cô hạ quyết tâm, lăn một vòng trên đất, từng chút tới gần Hàn Thiên Lôi bên kia, cô muốn xem tình trạng của Hàn Thiên Lôi thế nào. Nhưng rất nhanh cô liền phát hiện ra, cô bị trói, cho dù có đi qua cũng vô dụng.

Trước hết phải nghĩ cách tháo dây thừng trên người xuống đây! Nhưng nơi này không có vỏ chai búa, Nhạc Tuyết Vi cũng không thể giống như trong tiểu thuyết viết nữ chính đập vỡ chai búa sao đó lấy mảnh vỡ cắt dây... Nên làm gì bây giờ? Tổng không thể cứ ngồi chờ chết thế này được! Từng có kinh nghiệm một lần tìm được đường sống trong chỗ chết, Nhạc Tuyết Vi gặp phải tình huống này một lần nữa tuy trong lòng có sợ hãi nhưng cô lại không hề bối rối như trước.

Đột nhiên một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Nhạc Tuyết Vi lắng tai nghe, liền biết bọn họ đang đi về phía bên này. Cô vội vàng lăn vài vòng trên mặt đất về phía Hàn Thiên Lôi, che ở trước người anh, giờ khắc này, trong lòng cô lại có suy nghĩ rất... Thiên Lôi là cháu Hàn Thừa Nghị, nếu cậu ấy xảy ra chuyện gì, Hàn Thừa Nghị nhất định sẽ rất đau khổ!

Tiếng bước chân dừng lại "Rầm" một tiếng, cánh cửa sắt cổ xưa cũ rích bị kéo ra, một đám người hung thần ác sát đi tới.

"Um, um!"

Nhạc Tuyết Vi lo lắng nhìn đám người lác đác, ý muốn được nói.

"Ồ hay, con nhóc kia, ồn ào cái gì chứ? Các người sao lại bắt một đứa không liên quan đến thế này? Không phải đã nói qua với mấy người không cần làm lớn chuyện sao? Bắt con nhóc này làm gì?"

Người đàn ông cầm đầu không vui gờ tay lên, hung hăng cho tên bên cạnh một cái bạt tai.

Nhạc Tuyết Vi vừa thấy liền đoán được người đàn ông này là người đứng đầu, vì thế cô hướng ánh mắt cầu khẩn về phía anh ta: "Um.. Um.."

"Làm gì? Muốn nói?" Người đàn ông tức giận chỉ thuộc hạ nói: "Đi xé băng dính trên miệng cho cô ta, nghe một chút xem cô ta muốn nói gì!"

"Vâng!"

Có người đi tới, thô lỗ xé miếng băng dính dán trên miệng Nhạc Tuyết Vi ra.

"A..." Nhạc Tuyết Vi lập tức thở hắt ra một hơi, sau đó vội vàng nói với đám người: "Mấy người thả cậu ấy đi, có gì cứ nhằm về phía tôi! Tôi không cần biết các người có mục đích gì, tôi chỉ nói một câu thôi, bắt tôi so với bắt cậu ta còn có lợi hơn!"

"Cái gì?"

Người đàn ông cười to: "Ha ha... Ồi, tao không nghe lầm chứ? Lá gan cô em cũng không nhỏ đâu, có điều cô cũng quá tự đại đi! Cô biết người chúng tôi phải đối phó là ai không? Chưa gì cô đã dám mạnh miệng đến thế rồi!"

Nhạc Tuyết Vi làm sao lại không nghĩ tới người bọn họ muốn đối phó là ai? Bắt Hàn Thiên Lỗi, mục tiêu còn không phải là Hàn Thừa Nghị sao. Chuyện cho tới bây giờ, cô chỉ có thể đánh cuộc một lần!

"Hừ..." Cô cười lạnh một tiếng, không chút nào sợ bọn họ cười gằn: "Không phải là Hàn Thừa Nghị sao? Tôi sao có thể không biết?"

"Uh'm?" Người đàn ông kinh ngạc, sắc mặt lập tức thay đổi, cẩn thận đánh giá Nhạc Tuyết Vi: "A, có chút thú vị đấy, cô biết mục tiêu của bọn tôi? Như vậy cô có quan hệ với Hàn Thừa Nghị? Lại còn dám nói dùng chính mình thay thế cháu anh ta?"

"Hừ, tôi chỉ nói một lần thôi, tôi là người phụ nữ của Hàn Thừa Nghị, là... Người phụ nữ anh ấy yêu thương nhất! Các người bắt tôi, đương nhiên có lợi hơn so với bắt Hàn Thiên Lỗi, tôi dám nói như vậy là vì cho dù Hàn Thừa Nghị có không cần tính mạng của mình cũng nhất định sẽ không bỏ mặc tôi. Nhưng Hàn Thiên Lỗi... thì lại chưa hẳn!"

Lúc Nhạc Tuyết Vi nói đến những lời này, trong lòng vô cùng lo lắng, cô cũng chẳng buồn tin sự thật có phải như thế không, hiện tại cô chỉ một lòng muốn cứu Thiên Lỗi.

"Uh'm?"

Người đàn ông sững sốt, suy nghĩ về lời cô nói.

Nhạc Tuyết Vi rên sất lúc còn nóng, tiếp tục nói: "Tranh đấu quyền lợi trong các gia tộc lớn không phải đây người cũng không biết? Hàn Thiên Lỗi nói thế nào cũng chỉ là cháu của Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị lại chỉ lớn hơn Hàn Thiên Lỗi có 16 tuổi, nếu Hàn Thiên Lỗi xảy ra chuyện, nói không chừng, anh ta còn cảm ơn các người ấy!"

Lời này vang lên, người đàn ông càng thêm dao động.

Sau một lát, người đàn ông lại khôi phục bộ dáng hung dữ như lúc đầu, ngang ngược nói: "Con ranh, đừng có nói chuyện giật gân ở đây! Hiện tại, chúng mày đều ở trong tay tao, cho dù Hàn Thừa Nghị có không mua mạng cho cháu anh ta, còn không phải có mày trong tay bọn tao sao? Mày nghĩ tao ngu giống mày sao, thả người?"

"Hừ!"

Nhạc Tuyết Vi cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói: "Nếu mấy người không thả Hàn Thiên Lỗi, có trời tôi cũng vô dụng, tôi sẽ không phối hợp với các người! Chỉ cần tôi không lên tiếng, Hàn Thừa Nghị tuyệt đối sẽ không tin tôi ở trên tay mấy người, tôi nói được là làm được, không tin, các người có thể thử!"

"Con ranh chết tiệt, mày nói cái gì?" Người đàn ông giơ tay lên muốn cho Nhạc Tuyết Vi một cái tát.

"Àm ỉ cái gì? Chuyện gì xảy ra mà loạn thế?"

Bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói, Nhạc Tuyết Vi cả kinh, giọng nói này sao lại quen vậy? Giống như giống như là cô đã từng quen biết!

Tiếng bước chân từ bên ngoài chậm rãi đến gần, đám người tránh ra, Nhạc Tuyết Vi rốt cục cũng thấy được bộ mặt thật của người nọ. Tuy bốn năm trôi qua, nhưng Nhạc Tuyết Vi liếc mắt một cái liền nhận ra người này... Đây còn không phải là người đã từng bắt cóc cô hai lần đồ vương( thần bài) Phong Túc sao?

Cư nhiên lại là ông ta bắt cóc Hàn Thiên Lỗi? Thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Phong Túc nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi cũng vô cùng kinh ngạc, ông ta sai người đi bắt Hàn Thiên Lỗi, không nghĩ tới lại có thể chụp được cả Nhạc Tuyết Vi! Đây thực sự là thu hoạch ngoài ý muốn.

"Ha ha..." Tâm trạng Phong Túc rất tốt cười to: "Tôi còn tưởng rằng người nào a? Thì ra là người trong lòng Tam Thiếu! Khó trách lại can rờ như vậy, tính cách của cô cũng do một tay Tam Thiếu dưỡng thành đi?"

"Phong gia, con ranh này nói cô ta là người phụ nữ mà Hàn Tam Thiếu yêu thương nhất, thì ra là thật!"

Người đàn ông đứng bên kinh hãi, cứ tưởng là Nhạc Tuyết Vi lừa anh ta, không nghĩ tới lại là thật.

Phong Túc nhếch môi cười gian: "Hừ...Còn không phải là thật? Tuy Hàn Tam Thiếu tung hoành tình trường, nhưng đôi với vị này... Thật sự là một lòng say mê!" Nói xong, theo bản năng lão ta hạ hai tay xuống, năm đó Hàn Thừa Nghị dùng súng phết đi hai tay của lão, tất cả tài đánh bài đều bị chọn vui, tên tuổi của đồ vương Phong Túc chỉ trong một đêm liền tan thành mây khói, tất cả đều nhờ có Nhạc Tuyết Vi ban tặng!

Hiện tại, Nhạc Tuyết Vi rơi vào trên tay lão ta rồi, lão ta làm sao có thể để cho Nhạc Tuyết Vi dễ dàng vượt qua ải này như thế được?

Phong Túc nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi ngồi ở trên mặt đất, khỏe mắt hơi nhếch, từng nếp nhăn trên khuôn mặt đều mang theo âm mưu cùng tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 242: Quất Roi

Editor: Chi Misaki

"Phong gia!" Nhạc Tuyết Vi nhìn về phía Phong Túc, cầu xin nói: "Ông thả Thiên Lôi, các người muốn làm gì, tôi đều phối hợp!"

Phong Túc cực kỳ khinh thường liếc mắt một cái, trầm tư trong giây lát, trên khuôn mặt lại thoáng tươi cười, gật đầu: "Được! Xét lại chúng ta đã từng có chút quen biết, hôm nay tôi liền bán cho cô ít mặt mũi! Tôi sẽ thả Hàn Thiên Lôi, có điều cô cũng đừng quên phải đáp ứng những gì tôi nói!"

"Uh' ml!"

Nhạc Tuyết Vi vội vàng gật đầu: "Ông yên tâm, tôi nhất định sẽ phối hợp với ông, chỉ cần Thiên Lôi không có việc gì là được!"

"Haha..." Phong Túc ngửa đầu cười to: "Thật không nghĩ tới đây, cô thực quan tâm đến cháu trai của Hàn Thừa Nghị! Là vì Hàn Thừa Nghị sao? Cậu ta liệu có biết cô suy nghĩ vì cậu ta như thế không? Thật đúng là người phụ nữ có tình có nghĩa! Phong mỗ bội phục, hôm nay tôi sẽ thanh toán cho cô!"

"Người đâu, thả thẳng nhóc này ra!"

"Phong gia!"

"Thả! Lời nói của tao, không nghe thấy sao?"

"Vâng!"

Phong Túc vung tay lên, lập tức có người tiến tới, lôi Hàn Thiên Lôi vẫn còn trong giấc ngủ một đường đi ra ngoài.

Phong Túc ngồi xổm người xuống, nhìn Nhạc Tuyết Vi, cắn hận nói: "Hiện tại, cô cũng nên thực hiện lời hứa của mình rồi! Như thế nào? Gọi điện thoại cho Hàn Thừa Nghị đi?"

Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, nhếch môi nhẹ cười: "Phong gia, ông yên tâm, tôi đã nói là sẽ làm được, nhưng hiện tại tôi còn không biết có phải ông đã thực sự thả Thiên Lôi hay chưa, và cậu ấy có bình an về đến nhà hay không, lúc biết rồi tôi sẽ thực hiện lời hứa."

"Cô!"

Phong Túc bị chặn miệng, ánh mắt khế lóe, không nghĩ tới con nhóc tuổi còn trẻ mà đầu óc lại rất thông minh! "Được, nhưng cô phải đợi, hiện tại tôi sẽ cho cô nếm thử trước, cái gì mới được gọi là tư vị sống không bằng chết!"

"..."

Nhạc Tuyết Vi mơ hồ, không rõ Phong Túc có ý gì. Chẳng lẽ ông ta sẽ đối với cô... Không phải do cô muốn nghĩ như vậy, nhưng người này đã từng hai lần có ý đồ với cô.

Phong Túc hiển nhiên cũng đoán được cô nghĩ cái gì, âm hiểm cười nói: "Yên tâm, tôi giữ cô lại còn có chỗ cần dùng nên sẽ không làm việc đó với cô, chẳng may cô nghĩ quẩn trong lòng, cắn lưỡi tự sát, tôi đây chẳng phải sẽ mất nhiều hơn được sao? Tôi còn phải giữ cô lại để từ từ hành hạ Hàn Tam Thiếu."

Nhạc Tuyết Vi khẽ thở phào, hỏi: "Vậy ông muốn làm gì?"

"Hừ! Làm gì?" Phong Túc cao giọng hỏi lại, đôi con ngươi lộ ra sự khát máu, tràn ngập hận ý không hề che giấu. "Cô không cần hỏi, ngay lập tức cô sẽ biết thôi! Người đâu, lôi cô ta xuống mặt thất!"

"Vâng!"

Nhạc Tuyết Vi bị người ta kéo dậy, lôi ra ngoài, đi qua một loạt những nhà kho cũ kỹ mới tiến vào một căn hầm ngầm.

Tầng hầm ngầm này còn âm trầm khủng bố hơn trong nhà kho! Bên trong bày đủ các loại roi da, gậy điện, còng tay, còng chân! Mấy thứ này, Nhạc

Tuyết Vi đã từng nhìn thấy trên TV, đọc qua trong tiểu thuyết, hiện giờ được nhìn thấy tận mắt, không khỏi rung mình một cái... Phong Túc đây là muốn làm gì với cô?

Trong lúc còn đang nghi ngờ, tay chân cô đã bị buông ra.

Nhưng thả ra cũng không được lâu, cổ tay cổ chân cô rất nhanh liền bị còng lại, hơn nữa những còng tay còng chân này đều gắn liền với dây xích thô to.

Không đợi Nhạc Tuyết Vi kịp phản ứng, những dây xích này đều bị kéo căng, trực tiếp treo Nhạc Tuyết Vi lên không trung, cả người dạng hình chữ đại lơ lửng giữa nhà.

"A!" Nhạc Tuyết Vi kinh hô một tiếng, cô bị hành động này làm cho sợ hãi, rốt cục thì Phong Túc muốn làm gì với cô? Chẳng lẽ là muốn dụng hình với cô?

Những người trói cô rất nhanh liền lui ra ngoài, còn Phong Túc thì ngay trong lúc Nhạc Tuyết Vi còn đang hoảng sợ, đã thông thả bước đến gần cô.

Trên tay Phong Túc kẹp một điếu cigar, dáng vẻ vô cùng nhân nhả, nhưng Nhạc Tuyết Vi lại có thể cảm nhận được hận ý nồng đậm tỏa ra từ trên người lão ta. Đối với điều này, cô cực kỳ khó hiểu. Vì sao? Người này vì sao lại hận cô như vậy? Rõ ràng mỗi lần đều là ông ta làm chuyện bất lợi đối với cô, cô đã làm gì khiến ông ta hận cô như thế?

Phong Túc đi đến giữa căn hầm, tại nơi bày dụng cụ trên bàn chọn lấy một cây roi da, cầm lên, quát hai phát xuống đất lập tức phát ra những tiếng vang đinh tai nhức óc giống như sàn nhà đang rung chuyển!

"..." Nhạc Tuyết Vi sợ hãi trừng lớn hai mắt nhìn Phong Túc.

Phong Túc không hề nhìn cô mà đi đến bên cạnh một thùng nước, nhúng roi da vào trong thùng nước sau đó lấy ra, lại một lần nữa hung hăng quát xuống mặt đất. Am thanh bây giờ còn vang dội hơn vừa nãy!

"Ách!" Nhạc Tuyết Vi nuốt nước miếng, tưởng tượng đến cảnh Phong Túc muốn dùng thứ này lên người cô!

"Hừ!" Phong Túc hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, "Biết roi da này được nhúng vào nước gì không?"

Nước gì? Nhạc Tuyết Vi mờ mịt không biết phải làm sao, không phải chỉ là nước thường thôi sao? Rốt cục thì tên Phong Túc này biến thái đến cỡ nào?

Phong Túc hỏi, đương nhiên cũng không phải vì muốn cô trả lời, chính ông ta tự trả lời câu hỏi của mình: "Nói cho cô biết vậy! Là nước muối! Roi da này dính nước muối... Chắc chắn! Cô gái, roi da thấm qua nước muối quát lên người, cô biết sẽ có tư vị như thế nào không? Không biết? Không sao, để tôi nói cho cô biết! Bốp... Da thịt bong tróc, nước muối thấm vào miệng vết thương, đau đến tận xương tủy!"

"Mẹ kiếp!" Nhạc Tuyết Vi bị treo ở giữa không trung, nhìn xuống Phong Túc, mắng: "Biến thái! Ông biến thái!"

"Tao biến thái?" Phong Túc bị chọc giận, tay giơ roi da bước nhanh về phía Nhạc Tuyết Vi, ngẩng đầu quát: "Mày nói tao biến thái? Tao có thể biến thái bằng Hàn Tam Thiếu sao? Ngay cả một ngón tay của mày lão tử còn chưa từng đụng tới, cậu ta đã phế đi hai tay của tao! Tao là đồ vương! Phế đi hai tay, tao còn có thể hô phong hoán vũ tại các sông bạc sao? Đầu chỉ vậy, cậu ta còn cho người phá hủy tất cả các sông bạc của tao, tất cả các cuộc làm ăn chỉ trong một đêm đều chấm hết... Cậu ta chỉ vì con ranh mày mà trong nháy mắt đã khiến tao phá sản! Tao có biến thái bằng cậu ta sao? Nhạc Tuyết Vi, mày có muốn trách thì hãy trách Hàn Tam Thiếu, nếu cậu ta không đuổi tận giết tuyệt tao, Phong Túc tao sao lại rơi vào đường cùng, lưu lạc đến nông nổi này? Hôm nay, mày rơi vào tay tao, xem như ông trời có mắt! Oan có đầu nợ có chủ, nếu không phải con ranh mày, tao có thể thành ra như hôm nay sao?"

"..."

Nhạc Tuyết Vi chột ngẩn ra, những lời Phong Túc nói cô hoàn toàn không biết.

Lần đó tại nước A, cô hoàn toàn ngất đi, cho nên... Về sau Hàn Thừa Nghị làm gì đối với Phong Túc cô hoàn toàn không biết gì cả! Hàn Thừa Nghị cư nhiên ra tay ngoan độc như thế với lão ta? Nhưng mà điều này cũng không khó tưởng tượng, Hàn Thừa Nghị vốn là người tuyệt tình tàn nhẫn như thế!

"Hàn Thừa Nghị còn chưa tới, có điều tao tin, chỉ cần mày ở trong này cậu ta nhất định sẽ đến! Trước khi cậu ta tới, tao muốn cho mày nếm thử tư vị roi da thấm nước muối đánh vào trên người sẽ như thế nào!"

"A!"

Phong Túc còn chưa dứt lời, roi da đã vung lên, roi xuống trên người Nhạc Tuyết Vi, đau đớn nhất thời khiến cô cong eo, lớn tiếng kêu đau.

"Đau không? Đau là được rồi! Còn chưa xong đâu!"

Phong Túc đánh đến đỏ cả mắt, roi da trên tay không ngừng hạ xuống, mỗi một roi đều dùng toàn lực, không chút nể tình quát cho Nhạc Tuyết Vi chết đi sống lại. Mỗi một chỗ roi da roi xuống liền kéo theo tiếng quần áo bị rách, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, rất nhanh những chỗ bị hở ra đều biến thành màu đỏ, máu tươi từ vết rách từng giọt nhỏ xuống!

"A!"

Chân tay Nhạc Tuyết Vi bị trời chặt, né cũng không thể né, từng roi quất đã rất đau, lại thêm nước muối ngấm vào miệng vết thương, nỗi đau khiến cô không thể chịu đựng được. Rồi trên tay Phong Túc vẫn không ngừng lại, Nhạc Tuyết Vi dần dần không thể chống đỡ được, trợn mắt nhìn Phong Túc, cho dù có đến nước này cô cũng không hề cúi đầu xin tha bởi vì cô biết cầu xin cũng vô dụng!

Lão già này, muốn xả toàn bộ hận ý đối với Hàn Thừa Nghị lên người cô

"Hự..."

Lúc roi da quất thêm một lần nữa xuống người cô, rốt cục Nhạc Tuyết Vi cũng không chịu được, sức lực cả người như bị rút cạn, ý thức mơ hồ rồi rơi vào trong bóng tối, hôn mê bất tỉnh...

Hàn Thiên Lỗi bị Phong Túc lôi ra khỏi phòng kho, sau đó bị nhét vào trong xe, xe chạy thẳng về phía nội thành, lúc chạy qua tòa cao ốc tập đoàn D.S, cửa xe được mở ra, Hàn Thiên Lỗi trong bao tải liền bị ném xuống.

Bao tải lăn trên mặt đất vài vòng, cuối cùng mới dừng lại.

Nhìn thấy tình huống này rất nhiều nhân viên an ninh đều khẩn trương chạy tới, cởi bao tải ra, vừa thấy người bên trong liền luồn cuống tay chân, đây không phải là tôn thiếu gia Hàn gia Hàn Thiên Lỗi sao?

"Người tới mau! Nhanh đi thông báo cho tổng giám đốc! Tôn thiếu gia bị người ta trói!"

Sau một hồi lộn xộn, Hàn Thiên Lỗi liền được đưa vào tòa nhà Trường Hạ, sau đó rất nhanh Hàn Thừa Nghị liền vội vã chạy tới.

"Chú ba..."

Hàn Thiên Lỗi xoa huyết thái dương tỉnh lại, đầu vô cùng đau, nhìn thấy Hàn Thừa Nghị vẫn chưa nhận ra đây là tính huống gì: "Cháu làm sao có thể quay về? Chú ba, sao chú lại ở trong phòng cháu? Tuyết Vi đâu?"

Nhắc đến Tuyết Vi, Hàn Thiên Lỗi liền tỉnh táo lại không ít, trong đầu dần nhớ ra, sắc mặt đột biến, ngồi thẳng người, nói: "Chú ba! Tuyết Vi đâu?"

Hàn Thừa Nghị vừa nghe thấy cậu hỏi Nhạc Tuyết Vi, cũng luống cuống theo, gặng hỏi: "Có ý gì? Chẳng lẽ cháu xảy ra chuyện có liên quan đến Tiểu Tuyết?"

"Chú ba!" Hàn Thiên Lỗi nôn nóng: "Cháu vốn cùng Tuyết Vi đến phố ăn vặt ở Đông Giao dùng cơm. Về sau, trước khi mang thức ăn lên, cháu đi toilet một chuyến, lúc đi ra liền bị người ta bịt mũi, sau đó cái gì cũng không biết! Tuyết Vi cô ấy đâu? Cô ấy không có việc gì chứ?"

Hàn Thừa Nghị vừa nghe thấy mục đích của những người này là Hàn Thiên Lỗi, liền trấn định lại nói: "Đừng gấp, mục đích của bọn họ là cháu, Tiểu Tuyết hẳn sẽ không có việc gì, chú lập tức đi tìm!"

"Nghe Tuấn! Nhanh đi tìm Tam thiếu phu nhân!"

Hàn Thừa Nghị phân phó xong liền tự mình gọi điện thoại cho Nhạc Tuyết Vi, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nhắc nhở chủ nhân đã tắt máy! Một loại dự cảm xấu dâng lên trong lòng anh, chỉ sợ Tiểu Tuyết đã xảy ra chuyện!

Nghe Tuấn theo lệnh, lập tức sai thuộc hạ đi tìm, tin tức gửi về là... Nhạc Tuyết Vi chưa từng quay lại khách sạn, mà ông chủ của quán ăn kia cũng khẳng định hai người bọn họ gọi thức ăn lên chưa từng động đũa...

Xong rồi, Tiểu Tuyết đã xảy ra chuyện!

Hàn Thừa Nghị nâng trán, bỗng đứng lùi về sau một bước.

"Tam Thiếu!"

Nghe Tuấn lo lắng duỗi tay đỡ Hàn Thừa Nghị: "Người đừng lo lắng, đã phái người đi tìm, sẽ tìm được Tam thiếu phu nhân, tình huống hiện tại không thể so với 4 năm trước, rất nhanh sẽ tìm được người!"

Đang nói dở liền vang lên tiếng gõ, cửa phòng liền bị đẩy ra, chủ Thiệu quán gia đi vào, nói: "Tam Thiếu, phía dưới có điện thoại, là đàn ông, người nọ nói mình là Phong Túc, còn nói là gọi điện thoại thay Tam thiếu phu nhân..."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 243: Không Thể Để Cô Ấy Mạo Hiểm

"Chuyển điện thoại lên đây!"

"Vâng!"

"Alô?" Hàn Thừa Nghị dùng sức nắm điện thoại, dường như hận không thể bóp nát nó!

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười lạnh lùng kiêu ngạo của Phong Túc, "Ha ha... Ô, Hàn tam thiếu, mày cũng có lúc kích động đến vậy sao? Đừng khần trương như vậy, mày khần trương như vậy, sẽ khiến tao cũng khần trương đó, tao một khi khần trương, sẽ làm ra chuyện gì chẳng thể nào biết trước được đâu!"

"Phong Túc! Ông là muốn làm gì? Ông làm gì Tiểu Tuyết rồi? Tôi cảnh cáo ông, ông vào động vào một sợi tóc của cô ấy, tôi sẽ khiến ông chết không toàn thây!"

Hàn Thừa Nghị nắm điện thoại, dường như không khống chế được cảm xúc, đôi mắt thâm thúy sâu thẳm chứa đầy đe dọa.

"Ha ha..."

Lời cảnh cáo của anh làm cho người ta sợ hãi ra sao, cũng không khiến Phong Túc để mắt đến. Phong Túc cười càn rỡ như trước, "Hàn tam thiếu, tao khuyên mày không cần nói mấy câu nhảm nhí này làm gì! Người của mày hiện tại đang ở trong tay tao, mày cảm thấy, mày có tư cách nói những lời này sao?"

"Tiểu Tuyết đâu? Cô ấy sao rồi? Súc sinh! Mày làm gì cô ấy rồi?" giờ phút này Hàn Thừa Nghị như mãnh thú bị nhốt, sức mạnh và cơ thể hùng hực, bản năng thú tính xuất hiện đánh mạnh vào thị giác.

"Yên tâm, cô ta bây giờ vẫn còn sống... Sao nào? Cho mày nghe một chút thấy giọng nói của cô ta?"

Tay Phong Túc cầm điện thoại dời đi, trong điện thoại truyền đến tiếng động lẹt xẹt kéo lê trên mặt đất, lòng Hàn Thừa Nghị thắt chặt lại, không khí quanh người hùng hực như lửa.

"Chờ một chút..."

Phong Túc cầm điện thoại đưa ra.

Bị treo ở trên cao, Lạc Tuyết Vi như trước hôn mê bất tỉnh, trên người khắp nơi đầy vết máu thâm hại không chịu được. Phong Túc bước nhanh tới, cầm lấy thùng nước trên nền, hắt thẳng vào mặt Lạc Tuyết Vi.

"Rào rào" một tiếng, cả người Lạc Tuyết Vi ướt đẫm, bị nước lạnh kích thích cô gắng sức mở ra hai mắt.

Đường nhìn còn chưa rõ ràng, đã bị Phong Túc quất một cái, "Aaa..." Đau đớn khiến Lạc Tuyết Vi kinh hãi thét lớn.

Bên kia điện thoại, lập tức truyền đến tiếng gầm giận dữ của Hàn Thừa Nghị: "Tiểu Tuyết! Phong Túc, ông đừng động cô ấy! Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết!"

Phong Túc liếc mắt về phía di động, nghe thấy tiếng cười với Lạc Tuyết Vi, ngón tay thô ráp không ngừng vuốt ve trên gương mặt bóng loáng cô, "Chắc chắc... Con nhóc, thật sự là không tưởng tượng được! Cô tuy có bề ngoài xinh đẹp một chút, nhưng rốt cuộc là chỗ nào khiến người ta thích đến vậy? Nữ nhân xinh đẹp Hàn lão tam gặp qua cũng không ít, cổ tình lại bị cô mê hoặc tâm hồn! Xem ra cô rất có bản lĩnh. Hừ... con nhóc chết tiệt, nhanh, nhanh ngoan ngoãn nói chuyện với Tam thiếu! Để cậu ta tới đây cứu cô! Nhanh lên!"

Phong Túc cầm điện thoại đưa đến trước mặt Lạc Tuyết Vi, cả người Lạc Tuyết Vi đau nhức, vừa nói vừa thở gấp: "A, a... Ông, ông muốn tôi nói... nói cái gì?"

"Ba" một tiếng, Phong Túc nâng tay cho Lạc Tuyết Vi một bạt tai, hung hăng, mười phần sức lực.

Lạc Tuyết Vi cảm hận trùng lão, khóe môi còn vương tơ máu, đã thảm hại đến vậy cô cũng không có chút sợ hãi nào. Nhìn thấy anh mắt quật cường của cô, trong lòng Phong Túc chấn động, thầm nghĩ: Khó trách Hàn lão tam bị con nhóc này mê hoặc đến mức người ta chẳng hiểu làm sao! Trong đám phụ nữ đó, có loại gan dạ sáng suốt thế này cũng là hi hữu!

"Tiểu Tuyết! Em sao rồi? Phong Túc, ông muốn chết phải không? Ông đừng động vào cô ấy! Có nghe thấy không!"

Thanh âm cuồng cuồng của Hàn Thừa Nghị xuyên qua ống nghe điện thoại rơi vào trong tai Lạc Tuyết Vi, lòng Lạc Tuyết Vi đột nhiên mềm nhũn, ánh mắt liền đỏ. Cô không phải không sợ hãi, chỉ là ra vẻ kiên cường mà thôi! Nhưng là, ngay lúc này khi nghe đến giọng nói của Hàn Thừa Nghị, cô cảm thấy, sự kiên cường mà cô ngày trang đều không cần nữa.

"Thừa Nghị..."

Lạc Tuyết Vi cố hết sức gọi tên anh, Hàn Thừa Nghị ở bên kia nghe thấy tâm đều nát.

"Tiểu Tuyết? Em sao rồi? Lão đánh em? Rất đau sao?" Tiếng nói Hàn Thừa Nghị trầm thấp, có chút run run, Lạc Tuyết Vi nghĩ, anh thật sự lo lắng cho mình. Chỉ có ở loại thời điểm này, cô mới có thể khẳng định không chút do dự, người nam nhân này, là có cảm tình với cô, chuyện bốn năm trước có lẽ là cô hiểu lầm !

"Em.. Không có việc gì."

Lạc Tuyết Vi phủ nhận, cô không muốn anh quá lo lắng. Còn muốn nói tiếp, di động đã bị Phong Túc thu lại.

"Hàn tam thiếu, nghe được chứ? Đây là người phụ nữ của mày đúng không? Yên tâm, cô ta tạm thời còn chưa chết được, chẳng qua, chuyện sau đó tao cũng không dám bảo đảm!"

Phong Túc nắm di động, bộ dáng vênh vác hung hăng, khoe miệng nhếch lên, ra lệnh cho Hàn Thừa Nghị, "Nghe đây! Nếu muốn cô ta còn sống, chính mày chạy tới cứu cô ta! Không được mang theo người, không được cho bất cứ kẻ nào tiếp ứng.. Hàn tam thiếu, Phong Túc tao cũng lăn lộn đã lâu, mày đừng hòng gạt tao, nếu như tao phát hiện ra điểm khả nghi nào đó, tao sẽ cho người lấy mạng cô ta!"

"Được!"

Yêu cầu hà khắc Như thế, Hàn Thừa Nghị không chút nghĩ ngợi đã đồng ý rồi.

"Mày hiện tại đi ra ngoài, không cần mang di động, đến khu thương mại tìm bùng điện thoại công cộng thứ mười chín, tao sẽ gọi gọi điện thoại tới đó, sẽ nói cho mày biết bước tiếp theo nên đi như thế nào!"

Trong trò chơi này Phong Túc nắm thế chủ đạo, trò mèo vờn chuột này, sắp bắt đầu... Vì Lạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị chỉ có thể chấp nhận!Cúp điện thoại, Hàn Thừa Nghị xoay người đi ra ngoài.

Hàn Thiên Lỗi, Nghê Tuấn đều đi theo phía sau hắn.

"Chú ba..."

"Tam thiếu!"

Hàn Thừa Nghị đi thẳng vào phòng giữ áo quần, thay đổi một bộ, từ tủ sắt lấy súng đeo ở bên hông, lại mang một bộ dụng cụ cấp cứu giấu trên người, sau đó, không nói một lời đi ra cửa phòng. Khiến cho Hàn Thiên Lỗi cùng Nghê Tuấn hai mặt nhìn nhau, chỉ biết lo lắng lo lắng suông.

"Chú ba..."

"Tam thiếu, ngài muốn đi đâu? Nghê Tuấn cùng ngài đi!"

Hàn Thừa Nghị giờ tay lên, đôi mắt hẹp dài có chút u ám, con ngươi phủ đầy chết chóc giống như Satan, cả người tản ra một loại quý khí cùng xấu xa phức tạp giao nhau. "Các người ai cũng không được đi theo tôi, Tiểu Tuyết đang chờ tôi, tôi không thể lấy tính mạng cô ấy mạo hiểm! Kẻ nào đi theo, kẻ đó chính là muốn mạng của Tiểu Tuyết! Muốn mạng của cô ấy, chẳng khác nào muốn mạng của tôi, cho nên, ai đi theo, tôi giết kẻ đó, không có ngoại lệ!"

Ngữ điệu lạnh lùng cứng rắn, tuyệt đối không phải nói giỡn!

Hàn Thiên Lỗi cùng Nghê Tuấn đứng đơ ngay tại chỗ, không dám bước thêm bước nào...

Trong tầng hầm, Phong Túc cười gian khi thực hiện được kế hoạch.

Lão đi qua, đem vòng sắt trời chặt tay chân Lạc Tuyết Vi toàn bộ tháo bỏ, Lạc Tuyết Vi đột nhiên từ giữa không trung té xuống, rơi trên mặt đất thật mạnh, hơn nữa trên người toàn vết roi, đau đớn đến mức muốn hôn mê.

"Đứng lên đi! Tiểu mỹ nhân! Cô đúng là bảo vật, không thể tưởng tượng được có thể dễ dàng khống chế Hàn Thừa Nghị như vậy!" Phong Túc vừa nói, một bên ngồi xổm người xuống, không chút nào thương tiếc đem Lạc Tuyết Vi từ trên mặt đất kéo đứng dậy.

Lạc Tuyết Vi đau đớn kêu một tiếng, lại nhận lấy những lời ác độc từ Phong Túc:" Con nhóc chết tiệt! Đừng ở trước mặt tao ra vẻ đáng thương làm gì, Hàn lão tam xem cô như báu vật, tao cũng không coi cô như của quý! Chỉ vì mày con nhóc khôn kiếp, hại tao thành hai bàn tay trắng! Đứng lên!"

"Á..." Lạc Tuyết Vi giống con rối gỗ đứt dây, bị xách lên kéo đi ra ngoài.

Ra kho hàng, đã có chiếc xe vận tải cũ nát chờ ngay cửa.

"Phong gia, đã chuẩn bị xong, đây là chìa khóa!" Có thuộc hạ đi tới, đem thứ gì đó đưa cho Phong Túc.

Phong Túc cẩn thận kiểm tra, vừa lòng gật gật đầu, đẩy Lạc Tuyết Vi một cái, "Lên xe! Đừng có lè mề, Hàn lão tam không ở đây, nơi này chẳng ai vì cô mà đau lòng đâu!"

Lạc Tuyết Vi bị trối lại ngồi ở ghế phó lại, nhìn về phía lão:" Ông muốn mang tôi đi đâu? Ông không phải nói, chỉ cần khiến Hàn Thừa Nghị đến đây, ông sẽ tha cho tôi sao? Ông cuối cùng là muốn làm gì? Ông muốn cái gì? Chỉ cần ông không tổn thương tôi, ông muốn bao nhiêu tiền, Hàn Thừa Nghị đều sẽ đưa cho ông!"

"Ba " một tiếng, Phong Túc không nói lời nào, trước cho cô một bạt tai, hiện tại hai má Lạc Tuyết Vi đều xưng lên.

Phong Túc khởi động xe, nghiêng răng nghiêng lợi, hung tợn nói:" Ít nói nhảm! Ông đây muốn làm cái gì, có đến lượt cô quản sao? Mặc kệ Hàn Thừa Nghị tới hay không, mạng của cô đều ở trong tay tao! Người ta ra tiền muốn tao bắt Hàn Thiên Lôi, kết quả, tao dùng cô thay đổi với Hàn Thiên Lôi! Tao ngay cả nhiệm vụ đều không cần, cô cảm thấy, tao sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô sao?"

Đáy lòng Lạc Tuyết Vi trầm xuống, trực giác cho thấy Phong Túc thực đáng sợ, hấn dùng cô dụ Hàn Thừa Nghị tới, không biết có mục đích gì! Người này, cùng kẻ điên cũng khác nhau là bao... Đột nhiên Lạc Tuyết Vi thực hối hận, vừa rồi không nên để Hàn Thừa Nghị tới! Chỉ sợ tên Phong Túc này sẽ đổi Hàn Thừa Nghị bắt lợi!

Xe rời khỏi đường quốc lộ, chạy về hướng vùng núi lân cận.

Đây chẳng lẽ là địa điểm hẹn giao dịch với Hàn Thừa Nghị? Vì cái gì ở tận sâu trong núi? Đến lúc đó, lão muốn liên hệ với Hàn Thừa Nghị như thế nào? Lạc Tuyết Vi càng nghĩ càng không thích hợp, nhìn ánh mắt điên loạn của Phong Túc, sợ hãi càng dâng cao.

Xe vào núi sâu, cuối cùng dừng lại trên mảnh đất trống.

Phong Túc xuống xe, không biết đang làm cái gì, Lạc Tuyết Vi chỉ nghe thấy một loạt "bang bang choang choang" tiếng vang, động tĩnh rất lớn.

Rồi sau đó, cửa xe được mở ra, Phong Túc đã đi tới, nắm chặt lấy tóc Lạc Tuyết Vi kéo xuống xe, còn không đợi cô đứng vững trực tiếp kéo đi. Lạc Tuyết Vi gần như bị lão kéo lê trên mặt đất, miệng vết thương không ngừng truyền đến cơn đau, máu tươi không ngừng chảy ra.

Phong Túc ném Lạc Tuyết Vi xuống đất phía sau thùng xe, mở cửa ra, lôi Lạc Tuyết Vi ném vào trong.

Đây là xe vận tải, thùng xe được bịt kín chuyên chở hàng, Lạc Tuyết Vi vừa đi vào cửa xe ngay lập tức bị đóng lại, bên trong tối đen như mực chẳng nhìn thấy cái gì.

"Ông muốn làm gì?" Lạc Tuyết Vi tựa vào trên cửa, kinh hoàng hỏi.

"Hừ, muốn làm gì? Hàn Thừa Nghị sẽ lập tức đến, trước lúc cậu ta đến đây, đương nhiên tặng cậu ta một món quà lớn rồi!

Nếu không, làm sao có thể làm quen với Hàn tam thiếu oai phong ở Đé Đô này, cô nói đúng không?" Cửa thùng xe vang lên tiếng động, Lạc Tuyết Vi nghe mà kinh hãi, cô hình như bị nhốt ở bên trong!

Nhưng mà, khiến cho nàng sợ hãi không chỉ như vậy, khe hở bên dưới thùng xe từ từ len lỏi vào làn khói đen, vây quanh người Lạc Tuyết Vi! Xung quanh kín mít, Phong Túc là muốn... Không xong, lão căn bản không muốn bỏ qua cô!

Chỉ sợ ngay từ đầu, lão đã quyết ý muốn cô chết!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 244: Bà Xã Thật Đáng Yêu

Khói đen ngày càng dày đặc, tràn ngập cả thùng xe vận tải.

"Khụ khụ..." Lạc Tuyết Vi bị sặc đến không thở nổi, "Thả tôi, thả tôi đi ra ngoài.. Ông bắt cóc giết con tin, chẳng lẽ không sợ pháp luật trừng phạt sao?"

"Hừ!"

Ngoài thùng xe, truyền đến tiếng cười châm biếm của Phong Túc, "Pháp luật? Thật sự là buồn cười! Thành thật nói cho cô biết, tôi hôm nay nếu đã dám đem cô bắt đến đây, tất nhiên đã chuẩn bị sẵn tâm lý, tôi đắc tội Hàn lão tam, còn quan tâm pháp luật gì chứ? Hôm nay nếu không giết chết các người, tôi cuối cùng cũng chết! Nếu chết, còn có thể lôi hai người đi theo, cho dù là bồi mạng!"

Không tốt, lão thật sự muốn mạng của Hàn Thừa Nghị! Lúc này Lạc Tuyết Vi lo lắng, hối hận vì chẳng có chỗ nào hữu dụng. Khói đặc xâm nhập vào phổi cô, hạp cô hít thở khó khăn, rất nhanh cô liền lâm vào cảnh hôn mê lần hai...

Ngay lúc Hàn Thừa Nghị chạy tới, Phong Túc đã dập tắt lửa bên ngoài thùng xe, hiện tại lão vẫn còn chưa nghĩ giết chết Lạc Tuyết Vi, muốn giữ lại sau đó khiến bọn họ đau đớn chậm rãi đến tây thiên!

Một mình Hàn Thừa Nghị tới, mái tóc ngắn màu nâu toàn bộ ướt nhẹp, một là vì chạy đua với thời gian, hai là lo lắng sốt ruột.

"Phong Túc, Tiểu Tuyết đâu?" Hơi thở Hàn Thừa Nghị còn gấp gáp, tóc mái ẩm ướt dính trước trán, ánh mắt lạnh lẽo thăm dò, sống lưng căng thẳng tạo thành độ cong hoàn mỹ.

Phong Túc không vừa lòng nhìn Hàn Thừa Nghị, cười nói: "Hàn tam thiếu quả nhiên có quyết đoán, nói chuyện giữ lời, có trách nhiệm! Nói một người đến, chỉ có một người! Tôi thật bội phục!"

"Phong Túc, ông ít nói nhảm! Tôi muốn gặp Tiểu Tuyết!" Hàn Thừa Nghị không kiên nhẫn đánh gãy lão, nếu không phải Tiểu Tuyết đang ở trong tay lão, anh đã chạy đến lấy mạng của lão ngay lập tức!

"Ha ha..." Phong Túc nhếch mép cười, dáng vẻ không nhanh không chậm, "Đừng có gấp! Tam thiếu cực cực khổ khổ chạy tới, từ nội thành đến đây, hình như muốn hơn hai giờ, nhưng chưa đến một giờ cậu đã tới, xem ra, cậu thật sự rất quan tâm con nhỏ kia..."

"Phong Túc!"

Hàn Thừa Nghị không thể nhịn được nữa, trong lòng nghĩ đến an nguy của Lạc Tuyết Vi, bước đến gần Phong Túc, giương tay lên bóp chặt cổ họng lão, cả giận nói: "Ông nói xong chưa? Thả Tiểu Tuyết! Ông muốn cái gì? Muốn khôi phục công việc làm ăn ở sông bạc? Được! Tôi hiện tại đáp ứng ông, chỉ cần Tiểu Tuyết bình yên vô sự, tôi cam đoan ông so với trước kia còn tốt hơn nhiều!"

Phong Túc cả kinh, không nghĩ tới Hàn Thừa Nghị vì cô ta, lại có thể chủ động đề xuất điều kiện tốt như vậy? Chỉ tiếc, Hàn Thừa Nghị rất đáng sợ! Chỉ bằng một kích đã khiến lão rơi vào cảnh chó nhà có tang! Phong Túc lắc đầu cười lạnh. "Tam thiếu, cậu hiện tại không có tư cách cùng tôi nói điều kiện! Buông tay ra, buông ra!"

"Ông!" Hàn Thừa Nghị theo bản năng nâng tay phải lên, lại phải dồn nén lại con giận, anh không thể ra tay với người này!

Phong Túc đẩy Hàn Thừa Nghị ra, xoa xoa cổ hướng thùng xe đi tới, lấy chìa khóa mở cửa ra, xoay người lại đối mặt Hàn Thừa Nghị: "Tam thiếu, vào đi thôi! Người phụ nữ trong tim cậu, đang ở bên trong chờ cậu đó! Tôi nghĩ, cô ta rất muốn gặp cậu!"

Hàn Thừa Nghị lao nhanh đến bên thùng xe, một lần khối đặc lập tức xông vào mũi anh, đang nôn nóng bất chỉ vì việc này khiến da đầu anh run lên, cảm thấy lạnh người, chẳng cần nghĩ nhiều anh nhảy vào bên trong đem Lạc Tuyết Vi đang té xỉu té xỉu trên đất ôm vào trong ngực.

"Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết tỉnh!"

Bộ dáng lãnh tĩnh xưa nay của Hàn Thừa Nghị không còn sót lại chút gì, chỉ có hình ảnh đau lòng.

Phản ứng của anh rất phù hợp với tưởng tượng của Phong Túc, Phong Túc âm thầm nhếch môi, đem cánh cửa sau lưng Hàn Thừa Nghị khóa lại. Đợi cho Hàn Thừa Nghị kịp phản ứng ý đồ của lão, chân dài vươn ra đá qua vẫn là chậm!

Cửa xe vẫn chắc đóng lại, khóa sắt hạ xuống. Bên ngoài vang lên tiếng cười nhạo của Phong Túc, "Tam thiếu! Cậu vì cô ta, khiến tôi táng gia bại sản biến thành chó nhà có tang! Hôm nay, tôi sẽ khiến cậu cùng người phụ của mình lên tây thiên!"

"Phong Túc! Ông điên rồi! Ông nghĩ nếu chúng tôi chết, ông có thể trốn thoát? Người Hàn gia sẽ không bao giờ bỏ qua ông, tất cả mọi người ở nước C này đều không tha cho ông! Phong Túc, ông đây là tự tìm đường chết!" Hàn Thừa Nghị ôm Lạc Tuyết Vi tức đến khó thở mắng lão, tên Phong Túc này, quả thực là con chó điên!

"Vậy sao? Đó là đương nhiên, chẳng qua, Hàn lão tam, tôi nếu dám làm như thế, đương nhiên sẽ có gan gáng vác! Tương lại thì Phong Túc này cả nửa đời hô mưa gọi gió, chẳng thể ngờ chỉ vì một con đàn bà bị cậu chen ép đến cùng đường! Tôi hôm nay đã không cần mạng, cũng chỉ nói đến đây thôi! Hàn lão tam, ôm người của cậu cho tốt, hưởng thụ những phút cuối cùng của đời đi! Nơi này trước không thôn sau không điểm, không có người đi qua. Không thức ăn, nước uống, cô ta cả người đều bị thương, mà thùng xe là không gian kín, cho dù cậu bản lĩnh lớn chút nào, cũng không có cách nào thoát ra! Cho nên, các người ngoan ngoãn ngồi đó chờ chết đi! Tôi không hầu nữa!"

Một lúc sau, bên ngoài an tĩnh, không thể nghe thấy một tiếng động nào nữa.

Hàn Thừa Nghị dựng tai lên, nín thở, hỏi thăm: "Phong Túc, Phong Túc?"

"Má nó!" Không có người trả lời, Hàn Thừa Nghị chửi nhỏ một tiếng, không thể không không thể không đối mặt với hiện thực... Anh cùng Tiểu Tuyết bị giam trong xe hàng bị kín, vứt bỏ ở ngọn núi hoang tàn vắng vẻ!

Những việc này sau này hẵng nghĩ, việc cấp bách là muốn xem xét tình hình của Tiểu Tuyết. Hàn Thừa Nghị thật cẩn thận ôm Lạc Tuyết Vi, cởi ra khóa áo leo núi, móc ra đèn mini khăn cấp, trong xe sáng lên.

"Tiểu Tuyết?"

Hàn Thừa Nghị dịu dàng vuốt hai má Lạc Tuyết Vi, môi Lạc Tuyết Vi có vẻ xanh tím, là dấu hiệu trúng độc ô-xít-các-bon nhẹ.

Từ trong túi tiền Hàn Thừa Nghị lấy ra bình thuốc, đổ một viên, nhét vào dưới lưỡi Lạc Tuyết Vi.

Sau đó, đặt cô nằm thẳng ở trên nền, hô hấp nhân tạo cho cô.

Bởi vì khói đặc hít vào không phải nhiều lắm, Hàn Thừa Nghị tới cũng đúng lúc, phương pháp sơ cứu có hiệu quả, Lạc Tuyết Vi rất nhanh đã tỉnh lại.

"A..." Lạc Tuyết Vi ôm ngực, bởi vì hít phải khói, phổi có chút không thoải mái, cả mặt đều nhăn lại trông rất khổ sở.

"Tiểu Tuyết!" Hàn Thừa Nghị thấy cô đã tỉnh, vui mừng quá đỗi, về chuyện bị nhốt đã không thêm quan tâm, "Tiểu Tuyết, em tỉnh rồi, hại anh sợ muốn chết! Nếu dọa anh thêm mấy lần như vậy, sẽ giảm thọ đó, anh so với em đã già rồi, lại còn giảm thọ thì có thể sống được bao lâu đây?"

Hàn Thừa Nghị thờ dài một lần nữa ôm Lạc Tuyết Vi vào trong ngực, Lạc Tuyết Vi đơ một lát, mới, cô bây giờ cùng Hàn Thừa Nghị ở chung một chỗ! Anh đến rồi, anh thật sự đến rồi!

Vào giờ khắc này bao nhiêu sợ hãi đều dâng trào, Lạc Tuyết Vi bỗng dưng ôm chặt lấy Hàn Thừa Nghị, nước mắt thì nhau chảy xuống, thân thể thon gầy run lên trong lồng ngực Hàn Thừa Nghị, cô vẫn cho rằng vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại được nữa!

"Biến thái! Biến thái..." Lạc Tuyết Vi còn đang hoảng hốt, trong miệng vẫn còn thấp giọng ní non.

Hàn Thừa Nghị vừa nghe, biến thái? Có ý gì? Mạch máu ở huyết thái dương giật liên hồi.

"Tiểu Tuyết, lão... lão ức hiếp em!"

Lạc Tuyết Vi còn không biết anh hiểu sai, khóc sụt sùi gật đầu: "Lão lấy roi da đánh em! Roi da nhúng nước muối, đánh đau lắm! Còn dùng khói xông em!"

Ra là không phải như anh nghĩ! Hàn Thừa Nghị âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng khi anh nhìn đến những vết roi vết trên người cô, hận không thể bầm thây Phong Túc thành vạn đoạn! Thằng cha già biến thái, dám đánh Tiểu Tuyết thành thế này?

"Ô ô..." Lúc này đã có đối tượng để khóc lóc kể lể, nước mắt Lạc Tuyết Vi rơi không ngừng.

Nhìn cảnh này Hàn Thừa Nghị tự nhiên là đau lòng, chẳng qua có chút may mắn vì anh có chuẩn bị. Anh đưa tay về phía cổ áo Lạc Tuyết Vi, Lạc Tuyết Vi cứng đờ, bản năng ngăn lại, cảnh giác nhìn về phía anh, "Anh muốn làm gì?"

"Tiểu Tuyết..." Trên mặt có Hàn Thừa Nghị nóng lên, giải thích, "Anh không phải muốn bắt nạt em, nhưng những vết thương trên người em cần khử trùng bôi thuốc, thời tiết nóng như vậy, điều kiện ở đây lại kém, xử lý chậm, sẽ bị nhiễm trùng, sau này bị sẹo thì làm sao?"

Con gái vẫn luôn không thạo việc này, nghe anh nói như vậy, Lạc Tuyết Vi do dự buông lỏng tay ra.

Hàn Thừa Nghị nuốt nước miếng, đầu ngón tay thoáng run rẩy, trong lòng điên cuồng nhảy nhót, Thật sự là kỳ quái, hành động thân mật nhất với Lạc Tuyết Vi cũng đã có, cũng không biết là đã làm bao nhiêu lần, nhưng đối mặt với cô, anh vẫn luôn miệng khô lưỡi khô, sinh lý phản ứng tim đập thành thịch!

Rất không hợp hoàn cảnh, trong đầu Hàn Thừa Nghị xuất hiện những chuyện không nên có, những hình ảnh không đứng đắn...

Má! Cảm thú!

Hàn Thừa Nghị thăm mắng mình, đã là lúc nào rồi, thế mà vẫn có lòng dạ đi nghĩ những thứ kia? Hàn Thừa Nghị cởi quần áo Lạc Tuyết Vi, da thịt cô vốn bóng loáng này trái dài vết roi, đập vào mắt rất đáng sợ... Hàn Thừa Nghị nắm chặt nắm tay, nhẫn nhịn, lấy nước khử trùng với thuốc bột Vân Nam trong áo leo núi ra, giúp nàng xử lý miệng vết thương.

"Đờ hơn chút nào chưa?"

Lạc Tuyết Vi gật gật đầu, tình cảnh này, vết thương đương nhiên là đau đớn, nhưng biết làm sao bây giờ? Áo quần cũng không thể mặc nữa rồi.

Căn bản không cần cô lo lắng, Hàn Thừa Nghị cởi áo khoác leo núi, chẳng qua anh không muốn cho Tiểu Tuyết mặc cái này, trong áo leo núi có nhiều trang bị lắm. Anh tiếp tục cởi áo bên trong, đối mặt với Lạc Tuyết Vi đang trần như nhộng, cảnh tượng này thật là chọc người mơ màng.

"Anh... Anh muốn làm gì!"

Lạc Tuyết Vi ngượng ngùng cúi đầu, xấu hổ không dám nhìn anh.

Hàn Thừa Nghị đã đem quần áo bên trong cởi ra, đắp lên trên người cô, còn rất kiên nhẫn dỗ cô, "Nào, đưa tay lên... Hại em uất ức rồi, lúc trước không nghĩ tới sẽ có chuyện như thế này, cho nên... Em tạm mặc quần áo của anh."

À, ra là vậy. Lạc Tuyết Vi nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi là cô hiểu sai.

Động tác Hàn Thừa Nghị dịu dàng chu đáo, ngay cả nút áo cũng là tự tay giúp cô giải. Quần áo của anh mặc trên người cô đương nhiên là rộng thùng thình, Lạc Tuyết Vi nâng hai cánh tay lên, tay áo dài buông thõng xuống, trông bộ dáng đáng yêu như con nít.

"Ha ha. "

Hàn Thừa Nghị bị cô chọc cười.

"Anh cười cái gì?" Lạc Tuyết Vi nghiêng đầu không hiểu.

Hàn Thừa Nghị kéo tay cô, thay cô đem tay áo vắn lên, nhân tiện hôn vào lòng bàn tay cô một cái, ngẩng đầu nhìn cô cười khê: "Anh cười vì bà xã của anh rất đáng yêu!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 245: Kế Hoạch Chạy Trốn Điên Cuồng

Trong khoảnh khắc nguy hiểm như vậy, căn phòng kín bầu không khí trở lên âm áp diệu kỳ.

Nhạc Tuyết Vi xấu hổ, đôi mắt nhấp nháy ánh sáng, không dám đối mặt cùng anh... Tình huống như vậy khiến cô bất ngờ.

Có lẽ chỉ như vậy, cô mới có thể coi bỏ lớp nguy trang, đem chính mình hiện ra trước mặt anh.

Thấy Nhạc Tuyết Vi không phản bác, Hàn Thừa Nghị vô cùng phấn khởi, nắm chặt tay cô, "tiểu Tuyết, em thừa nhận? Em là tiểu Tuyết đúng không?"

"tiểu Tuyết ..."

Hàn Thừa Nghị hai mắt long lanh, có vài phần ủy khuất. Nhạc Tuyết Vi cảm thấy thích thú, anh như vậy sẽ khiến cô lâm tưởng trong lòng anh cô là quan trọng nhất... Nhưng trên thực tế, cũng không phải vậy, Kiều Vũ Vi cũng được, Lương Giai Văn cũng được, tóm lại sẽ không phải là cô.

Dùng tầm mắt, Nhạc Tuyết Vi suy nghĩ về mối quan hệ của họ, vẫn là chờ tới khi trốn thoát an toàn rồi nói sau! dù thế nào, anh có thể đến cứu cô, cô thật cảm kích anh từ trong tim. Bây giờ trước mặt bọn họ, không phải khung cảnh lãng mạn, bọn họ bị nhốt ở trong này, việc cấp bách là phải tìm biện pháp thoát ra ngoài.

"khụ, chúng ta làm thế nào ra ngoài?" Nhạc Tuyết Vi hỏi.

"ah?" Hàn Thừa Nghị phục hồi lại tinh thần, bình tĩnh lắc đầu, "không ra được, cabin bị khóa lại tương đương với một pháo đài bất khả xâm phạm, không có cách nào đi ra ngoài."

"A" Nhạc Tuyết Vi cho rằng mình đang nghe nhầm, điều này là thật? Nhìn dáng vẻ của anh, cũng không giống như là nói giỡn, chính là, anh sao có thể bình tĩnh mà nói ra như vậy? Không có cách nào ra ngoài?

Nhạc Tuyết Vi cảm thấy, Hàn Thừa Nghị nhất định có biện pháp.

Thực tế, Hàn Thừa Nghị thực sự không có cách nào. Anh thoải mái dựa lưng vào vách tường của cabin, chăm chú nhìn Nhạc Tuyết Vi, lắc đầu nói: "Anh không nói dối, thực sự không ra được, trên người không mang di động, không thể gửi bên ngoài liên hệ, người ở đây vắng vẻ, cơ bản chưa có người trải qua... nếu có bản lĩnh, cũng không thể chạy thoát."

"

Nhạc Tuyết Vi ngốc, "Vậy anh vào đây bằng cách nào?"

Hàn Thừa Nghị nhún vai: "em ở chỗ này, anh như thế nào có thể không tiến vào?"

“kỳ quái, anh tiến vào đều không phát hiện tình huống sao? Hiện tại là như thế nào? Chẳng lẽ chúng ta cùng bị nhốt ở nơi này, cùng chờ chết sao?” Nhạc Tuyết Vi ngạc nhiên nói, không thể tin chỉ số IQ của Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị cup mắt, chắc chắn nói:” Anh không phải đã nói sao? Em ở chỗ này, giống như một thằng ngốc bị bắn chết, anh cũng chỉ làm theo... Chờ chết thì sao? Anh không sao cả.”

Anh mắt sáng hoắc, nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi. Thấy đầu Nhạc Tuyết Vi run lên, đối mặt với khoảnh khắc sinh tử, cô thừa nhận chính mình không có cách nào động dung. Trong lòng suy sụp từng khối, cô liền không thể đứng vững được. Cố ý dùng tầm mắt, Nhạc Tuyết Vi đồng dạng dựa vào cabin, dùng bề ngoài cực kì bình tĩnh để che dấu nội tâm đang mãnh liệt sóng biển.

Bỗng nhiên, tên tay căng thẳng, là Hàn Thừa Nghị cầm tay cô. Nhạc Tuyết Vi chậm rãi nghiêng mặt đi, ngẩng đầu nhìn anh. Sườn mặt anh tuấn đật, ở trong tối có vẻ dịu dàng ôn hòa, mười năm nhân này, cùng bốn năm trước gặp mặt thời điểm, cơ hồ không một tia thay đổi, mà bọn họ cũng trải qua quá nhiều chuyện.

Nhạc Tuyết Vi có ý đồ tránh né anh, nhưng Hàn Thừa Nghị liên tăng sức lực không cho cô thực hiện được.

Anh nhắm mắt lại, giọng nói trầm thấp thể hiện vẻ mệt mỏi, ” đừng nhúc nhích, nếu là chờ chết, liền không cần lại cùng anh náo loạn... chẳng lẽ, đối mặt với cái chết, em còn muốn cùng anh đối nghịch sao?

Nhạc Tuyết Vi cứng lại, khắc khẩu chính là hình thức bọn họ ở chung, từ lần đầu tiên gặp mặt... Cho tới hôm nay. Nếu xác định hôm nay chạy thoát không được, như vậy, có phải hay không nên im lặng, lẳng lặng hưởng thụ thời gian cuối cùng ở chung?

Kỳ lạ, đối mặt với khôn cảnh, hai người đều không có nửa điểm sợ hãi.

Đôi tay nắm, mười ngón tay đan vào nhau. Không ai nói chuyện, chính là bên mỗi mỗi người tự giác hiện lên ý cười, không có cho nhau lời nói, không gian yên tĩnh còn hơn lời âu yếm, giống bánh đậu, ngọt mà không ngán.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Nhạc tuyết Vi dần dần buồn ngủ, dựa vào vai Hàn Thừa Nghị rồi ngủ.

Hàn Thừa Nghị nghiêng mặt, ánh mắt đều là sùng ái. Vươn tay, nhẹ nhàng ôm người vào trong lòng ngực, như vậy cô có thể thoải mái hơn. Cũng không biết trôi qua bao lâu, tên đỉnh thùng xe truyền đến tiếng vang, trời mưa, hơn nữa mưa cũng không nhỏ.

Nhạc Tuyết Vi mở mắt, phát hiện tư thế của họ rất ái muội, vội vàng giãy giụa muốn đứng lên.

“Đừng nhúc nhích, trời đang mưa, ban đêm lạnh, vẫn là ôm nhau ấm.” Hàn Thừa Nghị cường thế giữ chặt cô, khó khăn có cơ hội cùng cô thân mật, sao có thể để cô thành công chạy thoát?

Lời nói này, vừa nghe chính là viện cớ, Nhạc Tuyết Vi liếc anh một cái, cố chấp thoát ra khỏi anh ngồi dậy.

“Chẳng lẽ chúng ta thật sự ở chỗ này chờ chết sao?”

Ở chỗ này chờ chết? sao có thể? Hàn Thừa Nghị nếu là ngu như vậy, anh sao có thể ngồi vững vị trí Hàn gia chủ? Đùa cái gì vậy! Nhưng là, anh ở trước mặt Nhạc Tuyết Vi, chỉ có thể kiên định tỏ vẻ, thực sự không có biện pháp.

Hàn Thừa Nghị lắc đầu, khoe miệng khẽ cười: “tiểu Tuyết, anh chỉ cần nghĩ đến có thể cùng em chết cùng một chỗ, liền đặc biệt vui vẻ!”

“Anh...” đối mặt với lời nói điên cuồng của anh, Nhạc Tuyết Vi á khẩu không trả lời được, cùng anh chính là không có

cách nào hài hòa, hai ba câu nói là khiến cô phải bốc hỏa! Đây là khi nào, anh còn có tâm tư tán tỉnh?

Nhìn khuôn mặt nhỏ của Nhạc Tuyết Vi tức giận, Hàn Thừa Nghị thiếu chút nữa phải đem lời nói thật nói ra. Nhưng là, giờ không phải thời điểm, anh tỉ mỉ muốn diễn một tuồng kịch trước mặt Nhạc Tuyết Vi như thế nào có thể ngay lúc này kiếm cùi ba năm thiêu một giờ?

Tục ngữ nói rất đúng, luyện tức giận từ bộ không tìm lang! anh hôm nay chính là muốn diễn trò vừa ra khổ nhục kế,

Tiểu Tuyết tâm địa thiện lương như vậy, đến lúc đó còn không ngoan ngoãn ôm anh?

“uy, anh thực sự không có cách nào sao?” Nhạc Tuyết Vi biết anh là con cáo già, hiển nhiên là ko tin lời anh nói.

Hàn Thừa Nghị vô cùng chân thành lần nữa gật đầu: “thật sự, bằng không em nói tôi phải làm thế nào, chỉ cần có thể ra ngoài, tôi nhất định làm theo!”

Xong rồi, xem anh bộ dáng này, tựa hồ là thực sự không còn cách nào khác. Nhạc Tuyết Vi ngồi trên mặt đất, thở ra. Hàn Thừa Nghị lại cười:” đừng nhụt chí a! Nơi này tuy rằng không có người tới, nhưng là... Nói không chừng chúng ta sẽ gặp may mắn, sẽ gặp người đi qua, đến lúc đó, nhìn thấy nơi này một chiếc xe vận tải, nhất định sẽ đến xem xét, chúng ta chỉ cần kêu cứu là được.”

“...” Nhạc Tuyết Vi hoài nghi nhìn Hàn Thừa Nghị, không nói chuyện, trước mắt cũng chỉ có thể như vậy, chờ trời sáng có thể sẽ có người đi qua nơi này.

Hàn Thừa Nghị túi áo có bánh quy khô, Nhạc Tuyết Vi ăn một chút, tuy rằng không no, nhưng có thể chống chịu đến sáng. Nhạc Tuyết Vi cũng không có vấn đề gì lớn, có thể chịu được. khi tỉnh lại, Hàn Thừa Nghị đang ngồi xỏm gần đầu xe, không biết đang làm gì, phát ra “tư lạp “tiếng vang.

“Đang làm gì?”

Nhạc Tuyết Vi tò mò nhìn qua. Hàn Thừa Nghị chỉ vào cây dao cùng dây thép trên tay nói,” suy nghĩ biện pháp rời đi, cũng không thể thực sự ở chỗ này chờ chết. Anh cả đời này làm nhiều việc ác, liên tính bây giờ chết, phỏng chừng thượng đế cũng không đồng tình, nhưng mà, em không giống anh, anh không muốn em liên như vậy sẽ chết, anh phải nghĩ cách, mang em ra ngoài!”

Nghe anh nói như vậy, không biết như thế nào, Nhạc Tuyết Vi trong lòng ảm áp, xúc động.

“Cần tôi hỗ trợ không?” Nhạc Tuyết Vi sửa sửa sợi tóc, muốn cùng anh kẻ vai chiến đấu.

Hàn Thừa Nghị nhìn cô một cái thật lâu, cười khẽ.” Không cần, loại việc nặng như thế này, anh như thế nào để em làm được? Em vẫn luôn không tin, chính là... Tiểu Tuyết, em là của anh bảo bối, so với tính mệnh của anh, em còn quan trọng hơn.”

Một lời nói, khiến Nhạc Tuyết Vi hoàn toàn ngơ ngẩn. Anh, anh như thế nào có thể mặt không đỏ tâm không loạn nói ra những lời này? Rồi sau đó, chính là vui sướng, có ai đối mặt với lời nói này của Hàn Thừa Nghị mà không dao động?

Nhạc Tuyết Vi an tĩnh ngồi xuống bên cạnh anh, xem anh ở trên thùng xe đục ra một lỗ nhỏ, không rõ anh có ý đồ gì.”

Đây là muốn làm cái gì? Cái lỗ nhỏ này, chúng ta có thể chui ra sao?”

Hàn Thừa Nghị sùng sốt, cười to: “haha... Tiểu Tuyết, em sao có thể đáng yêu như vậy? em nhỏ như vậy, không chừng cũng có thể chui ra, nhưng là, anh lớn như vậy khổ người, làm thế nào chui ra? Đến lúc đó, em chạy thoát, đem anh ném

ở chỗ này.”

Nhạc Tuyết Vi chớp mắt trừng anh, anh chính là đang chọc cô sao?

“đến tột cùng là như thế nào!” Chỉ số IQ của mình bị vũ nhục, Nhạc Tuyết Vi mở miệng, có chút tức giận.

“khụ khụ.” Tiểu Tuyết tức giận, Hàn Thừa Nghị rất nhanh thu hồi cợt nhả, nghiêm túc nói”, nhìn cái lỗ nhỏ này không?

Anh muốn từ trong cái lỗ nhỏ này, nhắm chuẩn vô bình xăng sau đó nổ súng!”

“.....” Nhạc Tuyết Vi cho rằng chính mình nghe nhầm, đầu càng ngốc, anh là tuyệt đối lừa cô đi? Cô tuy rằng không có

bản lĩnh như anh, chính là, lấy súng bắn vào vị trí bình xăng. ... Chính là tìm chết sao?

“Anh... Anh đang nói giỡn ư?”

Hàn Thừa Nghị sắc mặt trầm xuống, thật sự một chút tâm tư vui đùa cũng không có. Nhạc Tuyết Vi trong lòng lộp độp

nhảy dựng, thật sự đúng ư!” “Nổ súng sẽ thế nào? Sẽ không nổ mạnh sao?”

Hàn Thừa Nghị gật đầu: “Đương nhiên sẽ là nổ mạnh, anh chính là muốn nó nổ mạnh! Bằng không, chúng ta như thế nào đi ra ngoài?”

“A?” Nhạc Tuyết Vi vịn phần kính ngực, không thể tưởng tượng từng lớn hai mắt,” Đùa cái gì vậy? xe này nếu nổ mạnh,

chúng ta bị nhốt bên trong, liền tính có thể ra ngoài, thân mình cũng thành bộ linh kiện đi!”

“Tiểu Tuyết!” Hàn Thừa Nghị đỡ lấy Nhạc Tuyết Vi đang kích động, đôi mắt thâm thúy nhìn vào mắt cô, như là rót

vào cô một loại lực lượng vô hình.” em tin tưởng anh không?”

Nhạc Tuyết vi đương nhiên là tin tưởng năng lực của anh, trước đây đã nghe Nghê Tuấn nói qua, anh chính là tốt nghiệp đứng đầu của trường quân đội quốc tế, nhưng là.... đây là đang liều mạng đấy! Cứ việc trong lòng có nghi hoặc, đối mặt

với ánh mắt mong chờ của Hàn Thừa Nghị, cô vẫn như cũ trịnh trọng gật đầu.

“Tin tưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 246: Muốn Chết Cùng Chết

Editor: Jenny Nguyễn.

Hàn Thừa Nghị đi tới thùng xe cạnh cửa, nói với Nhạc Tuyết Vi: “Tiểu Tuyết, đưa tay cho anh!”

“Vâng.” Nhạc Tuyết Vi gật đầu, đi qua, đặt tay vào lòng bàn tay của Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị bỗng dừng đem lòng bàn tay thu lại, cánh tay dài vừa thu lại, Nhạc Tuyết Vi dưới chân liền lao đảo, ngã vào lồng ngực của anh, còn chưa kịp phản ứng, Hàn Thừa Nghị đã đem cô ôm vào trong ngực.

Hàn Thừa Nghị im lặng rút ra bên hông một khẩu súng, mở chốt khóa, vươn tay phải, đối với lỗ nhỏ làm một số thao tác, lại nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi trong lòng ngực.

“Tiểu Tuyết, đừng sợ, anh sẽ không để em xảy ra chuyện! Dù anh có chết, cũng nhất định sẽ làm cho em bình an vô sự!”

Lời nói này làm cho Nhạc Tuyết Vi khản trương, cô không tự giác nâng tay đặt ở trước ngực, trả lời: “Anh đừng nói như vậy, anh nói như vậy, em càng sợ hãi.”

“haha?” Hàn Thừa Nghị cười nhạt, tiếng cười ở trong không khí buổi sáng nghe có vẻ thoải mái. Bộ râu của anh mọc đặc biệt nhanh, sau đêm qua, trên cằm, bên má đã phủ lên một tầng râu, Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy anh hiện tại vô cùng anh tuấn, làm người ta an tâm.

Hàn Thừa Nghị cầm súng, nói: “tiểu Tuyết, để phòng ngừa trường hợp xấu nhất, có một số lời nói, anh không thể không nói... Nếu chúng ta có thể cùng

sống sót, em hãy đáp ứng anh, không cần cùng Lương Tư Văn đính hôn, cho anh một cơ hội bồi thường em, đối xử tốt với em, được không?”

Yêu cầu này của anh quả thật có chút quá phận. Bọn họ hết thảy, đi đến ngày hôm nay, trong đó có quá nhiều hiểu lầm. Tuy rằng bọn họ từ trước đến nay đều không có nói qua, chính là trong lòng lại rất rõ ràng. Hàn Thừa Nghị lời nói là muốn đem quá khứ xóa bỏ toàn bộ? nghe có chút ý nghĩ kì lạ.

Tại đây trước ranh giới giữa sự sống và cái chết, Nhạc Tuyết Vi có thể dựa vào, tin tưởng, chỉ có mình anh, Hàn Thừa Nghị nói như vậy, thật giống như là đang uy hiếp cô.

Nhạc Tuyết Vi nhú mi, không biết nên trả lời như thế nào. Xem bộ dáng khó xử của cô, Hàn Thừa Nghị cười chua xót: “thôi, không làm khó em, coi như anh chưa nói gì cả. Tiểu Tuyết, ôm chặt anh, sau khi anh bóp cò, xe liền nổ mạnh, anh sẽ nhanh chóng xoay người, ôm em nhảy ra ngoài, em không cần làm cái gì, chỉ cần ôm anh là được, biết không?”

Tưởng tượng một chút cảnh nổ mạnh, Nhạc Tuyết Vi lo sợ, nghi hoặc gật đầu, duỗi tay ôm chặt eo của Hàn Thừa Nghị. Chỉ đơn giản tay chân tiếp xúc, Hàn Thừa Nghị lại thấy vô cùng thỏa mãn, suy nghĩ, nếu có thể ôm cô như vậy cùng chết, cũng là một chuyện vui.

Khóe miệng vui sướng, Hàn Thừa Nghị giờ tay phải lên, nhắm vào lỗ nhỏ.

“Tiểu Tuyết, anh muốn nổ súng!”

‘phanh phanh phanh’ liên tiếp tiếng súng vang lên, nhanh đến mức Nhạc Tuyết Vi không kịp phản ứng, bình xăng bị kích nổ, Hàn Thừa Nghị nhanh chóng bế Nhạc Tuyết Vi lên, theo những mảnh nhỏ của thùng xe bị nổ phi thân ra bên ngoài. Hàn Thừa Nghị với sức bật kinh người, anh ôm Nhạc Tuyết Vi nhảy một đường parapol, xuyên qua đám lửa, rơi xuống trên mặt đất.

Nhưng mà, vẫn chưa hết nguy hiểm. Hàn Thừa Nghị trên người bị ngọn lửa thiêu, anh nhanh chóng đẩy Nhạc Tuyết Vi ra, còn chính mình thì lăn lộn trên mặt đất. Ngay lúc này chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra... Hàn Thừa Nghị cái gì cũng tính kế rất rõ ràng, duy chỉ tính sai vị trí lăn xuống! Mà anh cũng không ngờ ôm Nhạc Tuyết Vi sẽ làm cho tốc độ cùng lực đàn hồi bị chậm như vậy... Vì thế, trong ánh mắt kinh ngạc của Nhạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị quay cuồng rồi lăn xuống dốc!

Nói là dốc, vẫn dễ nghe! Đây chính là triền núi, trải rộng đá, bụi gai.

“ách!”

Nhạc Tuyết Vi chỉ nghe thấy sườn núi truyền đến tiếng kêu rên của Hàn Thừa Nghị, cũng đã không thấy bóng dáng của anh.

“Thừa Nghị!” Đến giờ phút này, Nhạc Tuyết Vi mới cảm nhận sâu sắc, đau đớn khi mất đi Hàn Thừa Nghị, cô không màng đến vết thương trên người, thất tha thất thểu, té ngã lộn nhào về phía Hàn Thừa Nghị vừa lăn xuống, liền theo anh lăn xuống! Kia một khắc, trong đầu cô chỉ có một ý tưởng... Bất luận sống hay chết, họ đều phải ở bên nhau!

“Ách...A!”

Không thể so với thân hình to lớn của Hàn Thừa Nghị, thân hình mảnh mai của Nhạc Tuyết Vi càng thêm không chịu được, từ chên vênh sườn núi lăn xuống tới, như thế nào chịu nổi?

Hàn Thừa nghị nghe được tiếng hô của Nhạc Tuyết Vi, trong lòng không khỏi mắng to: “Không xong!” Tiểu tuyết như thế nào lại xuống đây? Anh rõ ràng đem cô đẩy đến nơi an toàn! Chẳng lẽ cô là chính mình nhảy xuống?

Cái ý tưởng này làm Hàn Thừa Nghị không khỏi vui sướng, nhưng quan trọng là Nhạc Tuyết Vi đang gặp nguy hiểm, phải nhanh hành động! Không có thời gian tưởng tượng quá nhiều, hiện phải làm đó là, chạy nhanh ngăn cô lại! Hàn Thừa Nghị chịu đựng đau nhức trên lưng, rút dao từ trong đôi giày ra, nâng đầu nhìn vị trí Nhạc Tuyết Vi rơi xuống, lăn lộn mấy cái, duỗi tay, đem dao nhỏ cắm vào vách núi, sau đó nhanh chóng vươn tay, khó khăn lắm đỡ được vừa vịn Nhạc Tuyết Vi rơi xuống, đem cô ôm chặt vào ngực.

Ngực bị một trận hoảng loạn, Hàn Thừa Nghị tức muốn học máu chửi ầm lên: “Em như thế nào lại xuống dưới? Đem em đẩy ra xa như vậy, em cũng có thể rơi xuống? Em như vậy thật là ngu xuẩn mà?”

Nhạc Tuyết Vi bị xóc nảy đã đủ đau, còn bị mắng như vậy, cô cũng không yếu thế, lập tức trả lời một cách mỉa mai: “Tôi ngu xuẩn? Còn so với anh càng ngu ngốc? Ai muốn anh đem tôi đẩy ra còn một mình muốn tìm chết? Anh muốn như vậy làm người tốt? Tôi là gì của anh! Không cần phải lấy chính tính mệnh của mình để bảo vệ tôi!”

“Em!” Hàn Thừa Nghị chán nản, lúc này, cô còn nói ra những lời này? Cô cho anh là ai, chẳng lẽ cô còn không biết sao? Anh cả đời chưa nói qua những lời nói buồn nôn đều đã nói với cô, cô còn nói như vậy! Thật muốn đánh vỡ mồm cô!

“...”

Hai người không nói lời nào, lập tức yên tĩnh lại.

Nhạc Tuyết Vi nói xong liền thấy mình hơi quá phận, nếu không phải vì cô, Hàn Thừa Nghị sẽ không thảm như vậy.

“cái kia, cái kia.... Chúng ta trước hết đi lên đi!” Nhạc Tuyết Vi chỉ lên trên.

Hàn Thừa Nghị bất đắc dĩ cười, lắc đầu: “Anh hiện tại không có biện pháp mang em lên, em nghe lời, chính mình chậm rãi bò lên trên, được không?”

“Ân?” Nhạc Tuyết Vi sững sốt, cái gì anh không có biện pháp đi lên? Lấy bản lĩnh của anh, sườn núi này tính là cái gì? Anh không thể đi lên? Sau đó, cô lập tức nghĩ đến, Hàn Thừa Nghị sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời nhụt chí như vậy, chẳng lẽ anh bị thương?

Cũng khó trách, vừa rồi nổ mạnh như vậy, cô hoàn toàn được anh bảo hộ trong lòng ngực mới an toàn. Nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn cảm thấy một lực rất lớn tác động vào, như vậy Hàn Thừa Nghị thì sao? Làm sao có thể bình yên vô sự?

“Anh làm sao vậy? Có phải bị thương hay không? Đưa em xem!”

“Không, không có...” Hàn Thừa Nghị trốn tránh, không chịu để cho Nhạc Tuyết Vi xem, không cẩn thận chạm vào miệng vết thương, nhũn mày kêu rên. “Ách.....”

Anh là nam nhân, sức chịu đựng vô cùng, nếu không phải thực sự rất đau, tuyệt đối sẽ không biểu hiện như vậy! Anh như vậy phản ứng, chính là xác minh suy nghĩ của Nhạc Tuyết Vi. Ngay lập tức liền cuống cuống, “Anh làm sao vậy? Anh đừng gạt em! Em cầu xin anh! Anh có phải bị thương hay không?” Nhạc Tuyết Vi giảm nhẹ động tác, sợ không cẩn thận lại đụng vào vết thương của anh.

Hàn Thừa Nghị thấy đáng và khẩn trương của cô, cảm thấy mọi thứ đều đáng giá, liền tính là hi sinh tính mạng, thì có làm sao?

“Tiểu Tuyết, em nghe lời, chính mình đi lên, được không? Em lên trước.... Anh thực sự bị thương quá nặng, không dùng sức được, em đi trước tìm người rồi quay lại cứu anh... ách...”

Chỉ nói như vậy ngăn ngắn một câu, Hàn Thừa Nghị lông mày liền nhíu lại. Anh như vậy Nhạc Tuyết Vi sao có thể an tâm rời đi? Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, trong mắt chứa đầy hơi nước, sắp rơi xuống.

“Anh để em xem bị thương ở nơi nào được không? Anh không cho em xem, em như thế nào yên tâm!”

Hàn Thừa Nghị duỗi tay xoa gương mặt cô, hơi thở gần cô, “Tiểu Tuyết, Em đang lo lắng cho anh đúng không? Em vẫn quan tâm anh đúng không? Trong lòng em còn có anh đúng hay không?”

Vấn đề của anh bén nhọn, mỗi câu mỗi chữ đều chạm tới Nhạc Tuyết Vi trong lòng, thật ra anh hỏi những vấn đề này, cũng là những vấn đề Nhạc Tuyết Vi muốn biết... Anh là sẽ luôn quan tâm cô đúng không? Anh trong lòng còn có cô, đúng hay không?

Tránh đi đề tài này, Nhạc Tuyết Vi khẳng khái muốn xem miệng vết thương của anh. “Anh để em nhìn xem, rốt cuộc là bị thương ở đâu, nếu không, em sẽ không rời đi!”

Nói xong, bả Hàn Thừa Nghị bả vai, lập tức nghe được tiếng kêu của Hàn Thừa Nghị.

“ách”

“A!” Nhạc Tuyết Vi kinh hãi, “bị thương ở bả vai?”

Dời đi đôi bàn tay, Nhạc Tuyết Vi phát hiện vừa rồi chạm đến bả vai của Hàn Thừa Nghị lòng bàn tay đã xuất hiện một mảng đỏ tươi! Anh quả nhiên là bị thương ở bả vai!” “cho em xem!”

Hàn Thừa Nghị muốn né tránh cũng không được, đành phải nghiêng mình cho cô xem. Vừa thấy, nước mắt Nhạc Tuyết Vi liền không thể khống chế được, trực tiếp rơi xuống, hơn nữa chảy thành dòng chảy nhỏ!

... chỉ thấy Hàn Thừa Nghị vai trái đến phần eo, bị cắt một lỗ hổng, vai trái thậm chí còn cắm một mảnh kim loại nhỏ! Nhất định là do vụ nổ, còn mang theo nóng bỏng!

Bởi vậy Hàn Thừa Nghị không chỉ bị thương mà còn bị bỏng! trong đó đau đớn có thể nghĩ, nếu là người bình thường có lẽ đã đau đến ngất đi, cũng chỉ có Hàn Thừa Nghị mới có thể chịu đựng lâu như vậy.

“ô...” Nhạc Tuyết Vi che miệng lại, nước mắt chảy từng dòng.

Hàn Thừa Nghị ngón tay thon dài đặt lên mặt cô, tiếng nói nhẹ nhàng, thỏa mãn, “em vì anh khóc? Tiểu tuyết.... Anh thật sự rất vui.”

“Anh ngốc a!” Nhạc Tuyết Vi bĩu môi, không ngừng chớp mắt, cảm xúc nhìn anh, “vì sao phải vì em như vậy? Anh sao vì cái gì lại cho em hi vọng, làm em cảm thấy anh chính là thích em?”

“tiểu Tuyết!”

Hàn Thừa Nghị cánh tay duỗi ra, đem Nhạc Tuyết Vi vào lòng ngực, hơi thở gần sát cô đôi môi, “tiểu Tuyết, em hi vọng anh thích em, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 247: Tam Thiếu Làm Cái Quỷ Gì?

Editor: Jenny Nguyễn

Lông mi Nhạc Tuyết Vi run rẩy, ở trong mắt Hàn Thừa Nghị, có thể đếm được rõ ràng.

“Giờ là lúc nào, còn hỏi vấn đề này? Em sẽ không trả lời vấn đề nhảm chán này của anh!” Nhạc Tuyết Vi nghĩ một đằng làm một nẻo trừng mắt nhìn Hàn Thừa Nghị, nhưng mà, rõ ràng là trừng anh, lại cảm thấy đau lòng.

Tiểu Tuyết... sẽ không nói dối.

Tuy rằng không có được đáp án mong muốn, nhưng Hàn Thừa Nghị cũng cảm thấy thỏa mãn, nam và nữ không giống nhau, họ thường tin tưởng chính mình cảm nhận. Hàn Thừa Nghị tin tưởng rằng, với biểu hiện của Nhạc Tuyết Vi, tuyệt đối là trong lòng có anh.

“Tiểu Tuyết...”

Hàn Thừa Nghị thích ý, đem Nhạc Tuyết Vi ôm chặt trong ngực.

Nhạc Tuyết Vi quan tâm đến vết thương của anh, không thể dùng lực đẩy anh ra, chỉ có thể nói sang chuyện khác. “Chúng ta hiện tại phải làm sao bây giờ? Anh đừng hi vọng đuổi em đi, em sẽ không đi... Anh bị thương như này, em như thế nào có thể đi?” nhờ đâu cô vừa đi, anh lại phát sinh cái gì bất trắc, thì phải làm sao?

“tiểu Tuyết...” Hàn thừa Nghị vẫn còn ý đồ thuyết phục Nhạc Tuyết Vi.

“em sẽ không!” Nhạc Tuyết Vi quật cường chu miệng lên, đôi mắt đen như mực ướt át, rõ ràng là bộ dáng tức giận khiến tâm trí Hàn Thừa Nghị trở lên rối tinh rối mù. “em không đi! Chỗ nào cũng không đi, anh đừng mơ tưởng xem em là trời buộc!”

Hàn Thừa Nghị hoảng hốt, tiểu Tuyết thật đúng là đáng yêu nha! Ở thời điểm này, rõ ràng anh mới là trời buộc, nhưng cô lại nói chính mình thành trời buộc. Cô một khi đã như vậy kiên trì, Hàn Thừa Nghị cũng không phản bác, cầm tay cô, “được rồi, anh đi đến đâu đều mang theo em, em trước giờ không phải là trời buộc của anh. Dù có là trời buộc, anh cũng muốn công theo em, em hãy tiếp nhận đi!”

“...” Nhạc Tuyết Vi ngăn ra, anh thật là, một giây một phút đều không quên đùa giỡn cô.

“chúng ta hiện tại phải làm sao bây giờ?” cũng không thể nằm tại sườn núi này, rất tiêu hao thể lực, hai người đều không chống đỡ được bao lâu. Hàn Thừa Nghị nhìn lên trên, lại nhìn xuống dưới, đánh giá: “Anh bả vai không thể nâng nên, bò lên trên là không thể, hiện tại, vẫn là đi xuống dưới là thực tế. Nhưng mà, phía dưới anh không biết tình huống thực tế là như thế nào, có khả năng là nhiều nguy hiểm. “Tiểu Tuyết, em vẫn là nên...”

“Không, em không sợ, em muốn cùng anh ở bên nhau!” Nhạc Tuyết Vi cầm chặt tay Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị khước môi hăm đi xuống, đáy mắt chột lóe tia sáng... Tiểu Tuyết, đây là chính em nói muốn cùng anh ở bên nhau, anh sẽ nhớ kỹ, em không thể đổi ý!

“Được, chúng ta sẽ ở bên nhau!” Hàn Thừa Nghị trở tay nắm lấy đôi bàn tay nhỏ của Nhạc Tuyết Vi, rút con dao từ vách núi ra, nắm tay Nhạc Tuyết Vi, tìm tòi đường xuống dưới, mỗi bước đi đều vô cùng gian nan. Mồ hôi trên trán, hai bên thái dương của anh không ngừng chảy xuống.

Nhạc Tuyết Vi thỉnh thoảng lo lắng nhìn anh, muốn nói cái gì, nhưng lại sợ làm anh phân tâm nên lại thôi, ngoan ngoãn đi sau anh. Không biết qua bao lâu, nhưng khẳng định là khoảng thời gian không ngắn, lúc đầu là sáng giờ đã là trưa, mặt trời đã lên đỉnh, ánh mặt trời xuyên qua tán cây, nhiệt độ không khí bắt đầu tăng cao, mồ hôi của Hàn Thừa Nghị rơi ngày càng nhiều. Anh trên lưng còn có vết thương... Nhạc Tuyết Vi trong lòng, lo lắng muốn chết!

Nhưng mà, may mắn, một lúc sau, bọn họ đã rơi xuống đất, dẫm lên một mảnh đất bằng phẳng. Bởi vì đêm qua có mưa, cho nên mặt đất còn tương đối ẩm ướt. Vừa rơi xuống đất, Nhạc Tuyết Vi liền chạy nhanh đến đỡ lấy Hàn Thừa Nghị, vội vàng hỏi: “Anh có ổn không? Còn chịu được không? Chúng ta trước tiên ngồi xuống, để em xem miệng vết thương của anh, phải xử lý một chút mới được!”

“được” Hàn Thừa Nghị xác thực có chút chịu đựng không nổi, không chú ý dưới chân, bị vấp vào một viên đá xém chút té ngã.

“Thừa Nghị!” Nhạc Tuyết Vi hoảng hốt, dôi tay vòng qua Hàn Thừa Nghị dưới nách, đem anh cả người đỡ được mới không làm anh té ngã.

“anh làm sao vậy? có phải rất đau không? Anh không có sức lực để đi phải không?”

Nói xong nước mắt lại chảy xuống. “Anh không có sao, đừng khóc!” Hàn Thừa Nghị nhủ mảy, hối hận, vừa rồi không nên bị ma quỷ ám ảnh đồng ý cho cô đi theo... Thân là đàn ông, để người phụ nữ của mình khóc, thì còn gì là nam nhân?

Nhạc Tuyết Vi xoa nhẹ hai mắt, mạnh mẽ nói: “Em không khóc, ai nói em khóc... Em sẽ không vì loại người như anh khóc!”

Loại người như anh? Hàn Thừa Nghị sững sốt, đúng vậy! Đối với cô mà nói, anh chính là tên đại ma đầu! Anh kiến cho con của họ còn chưa ra đời đã mất, anh khiến cô rời bỏ quê hương, mai danh ẩn tích... Anh tính gì là một người đàn ông? Có tư cách gì làm chồng?

Nhạc Tuyết Vi một bên nắm một bên đỡ cánh tay Hàn Thừa Nghị, xoay người, đem anh đặt trên lưng mình.

Hàn Thừa Nghị kinh ngạc, Tiểu Tuyết muốn làm cái gì?

Nhạc Tuyết Vi kéo cánh tay của anh, vòng qua trước người, dẫn dò anh: “Ôm chặt em, em cố anh! Nơi này có nước dâng, chúng ta đi lên phía trước coi thử xem.”

“Tiểu Tuyết...” Hàn Thừa Nghị dở khóc dở cười, như vậy tính là gì? Anh là một người đàn ông, lại để người phụ nữ của mình cõng? Đây không phải là đảo lộn sao? “Đừng, không cần, em sao có thể cõng anh? Em chỉ nặng có một nửa anh thôi mà?”

Nhạc Tuyết Vi trả lời một cách mỉa mai: “chẳng lẽ những vận động viên cử tạ giờ lên 200kg, đều phải nặng 200kg hay sao?”

“...” Hàn Thừa Nghị nghẹn lời, tiểu Tuyết thật là nhanh mồm dẻo miệng, làm cho anh không biết thế nào để phản bác.

Nhạc Tuyết Vi không đợi Hàn Thừa Nghị đáp trả, chậm rãi đứng lên, thế nhưng thật sự đem anh cõng lên!

Thân hình cô nhỏ xinh như vậy, thế nhưng lại ẩn chứa sức mạnh kinh người, con người dưới tình huống nguy cấp, tiềm năng không thể đánh giá được.

Hàn Thừa Nghị ghé vào đầu vai của Nhạc Tuyết Vi, có một chút hốt hoảng. Giống như là ghé vào trên vai một cô gái nhỏ, so với chính mình nhỏ yếu không biết bao nhiêu lần... giống như cảnh tượng đã từng xảy ra! Mười bốn năm trước, anh ở thành phố T, chính là được 11 tuổi Kiều Vũ Vi cứu!

Cũng vì phần ân tình này, anh bị ràng buộc nhiều năm như vậy. Nghĩ lại lúc trước mình thật buồn cười? Tự nhiên bởi vì một ân tình mà đối tốt với một cô gái! Anh Hàn lão tam cũng không nghĩ tới, có một ngày chính mình lại thua trong tay một cô gái... thật không thể từ kiểm chế! Hàn Thừa Nghị nhẹ nhàng đưa tay vòng lấy Nhạc Tuyết Vi, âm thầm cảm thán... May mắn, lúc này người cõng anh, là người mà anh yêu thương.

“tới rồi” Nhạc Tuyết Vi không biết Hàn Thừa Nghị suy nghĩ, cõng anh dịch qua, đến chỗ một hòn đá tương đối khô ráo, mồm hỏi cô đổ đầm đĩa, khuôn mặt đỏ bừng. cô cẩn thận đem Hàn Thừa Nghị đặt trên hòn đá, duỗi tay đem trang phục leo núi của anh cởi ra.

“ù, đây là cái gì?”

Nhạc Tuyết Vi đột nhiên phát hiện trên tay Hàn Thừa Nghị có một chiếc đồng hồ, Thoạt nhìn thì giống như là một chiếc đồng hồ, nhưng là, mặt trên không có kim đồng hồ với các con số, hiển nhiên là không dùng để xem thời gian.

Hàn Thừa Nghị liếc mắt một cái, cười khổ nói: “Cái này chính là thiết bị định vị, anh trên tay có một cái, Nghê Tuấn trên tay cũng có một cái, vốn dĩ có cái này, Nghê Tuấn nếu không thấy anh trở về có thể đi tìm, khổ nỗi... Thực đáng tiếc vừa rồi thùng xe nổ mạnh, nó bị hỏng rồi.”

“A” Nhạc Tuyết Vi biến sắc, thất bại khônbng thôi, “Tự nhiên lại có đồ vật này? Nếu đã có đồ vật này, tại sao chúng ta không ngoan ngoãn ngồi lại trong xe chờ hấn tới cứu, vì sao lại muốn kíp nổ bình xăng?”

“thích!” Hàn Thừa Nghị cười lạnh, “em cho rằng, ngồi chờ sẽ có người tới cứu chúng ta sao? Vừa rồi trận nổ mạnh như vậy, trừ bỏ bình xăng bị kíp nổ, còn có công lao của bom. Trên xe có bom! Nếu không với bản lĩnh của anh sẽ không bị thương!”

“A” Nhạc Tuyết Vi hoảng sợ, những người này thật sự là đang liều mạng mà! Hàn Thừa Nghị vị trí và hoàn cảnh, cô tưởng tượng cũng không dám.

“Đừng sợ, đừng nghe anh nói mà dọa sợ, anh còn không phải là đang sống tốt sao?” Nhìn Nhạc Tuyết Vi khẩn trương, Hàn Thừa Nghị liền chỉ lên vết thương trên lưng, “Đừng nói gì, giúp anh xem miệng vết thương xử lý một chút.”

“Ân” Nhạc Tuyết Vi gật đầu, cởi trang phục leo núi của anh, ghé vào bên người anh, từ trang phục leo núi lấy ra nước sát trùng cùng thuốc, nhưng mà lúc xuống tay lại do dự, “Này.... Cái mảnh nhỏ này phải làm sao bây giờ? Lấy ra sao?”

“đúng” Hàn Thừa Nghị gật đầu, “thời tiết nóng như vậy, hơn nữa cái này cũng rất dơ, nếu không lấy ra, sẽ rất nguy hiểm”

“chính là...” Nhạc Tuyết Vi khó khăn, “sẽ rất đau.”

Hàn Thừa Nghị rất thích bộ dáng cô vì anh mà lo lắng, vui mừng cười nói: “Yên tâm, đau như vậy, anh còn chịu được. nếu em không lấy ra giúp anh, thật sự phải nhờ vào em cõng anh ra ngoài, em tự tin có thể cõng anh đi được bao xa?”

Nhạc Tuyết Vi cắn môi dưới, trong lòng rất rõ ràng, cô có thể cõng anh một thời gian, nhưng mà đi xa, liền không có khả năng. Khẽ cắn môi, trong lòng quyết tâm, đôi mắt nhắm chặt, đôi tay đồng loạt dùng sức túm, cô ngã người trên mặt đất, mảnh nhỏ đã được lấy ra.

“Ách... Cô gái ngọc, còn thất thần làm gì? Mau lấy thuốc với vải đi, đem máu ngừng chảy là tốt rồi!”

“Úc Úc”

Nhạc Tuyết Vi luống cuống, tay chân bắt đầu bần rốn. . . Hàn Thừa Nghị ấn xuống trên cổ tay, định vị đột nhiên chấn động, chấn động rất nhỏ, trừ bỏ anh thì không ai thấy được. Kỳ thật, vừa nãy anh nói định vị bị hỏng là giả, lừa gạt Nhạc Tuyết Vi!

Nhân lúc Nhạc Tuyết Vi hết sức chuyên chú bồi thuốc cho anh, Hàn Thừa Nghị liền đem định vị tắt đi! Tắt đi!

Cùng lúc đó Nghe Tuấn đối mặt với tín hiệu định vị độ ngọt bị gián đoạn, trợn mắt há mồm. . . Đây là xảy ra chuyện gì định vị bị trục trặc? không có khả năng! Loại cao cấp này định vị, cho dù là núi lửa phun trào, động đất cấp 10, thế giới hủy diệt nó cũng không thể bị hủy diệt! Như vậy, chỉ có một cách giải thích duy nhất đó chính là, Tam thiếu có ý làm như vậy! Nhưng vì cái gì? Nghe Tuấn ngầy người một lát, ngay sau đó khẽ cong khóe miệng, không cần phải nói, nhất định là có liên quan đến tam thiếu phu nhân! Tam thiếu thực sự là tới cứu người sao? Vẫn là . . . Phong hoa tuyết nguyệt? Đệ nhất sát thủ nước C Nghe Tuấn, thực hỗn độn, anh quyết định im lặng!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 248: Chúng Ta Là Của Nhau

Editor: Son Ngur

Xử lý xong vết thương trên người Hàn Thừa Nghị, bọn họ nghỉ ngơi một chút, tình trạng có chút khỏi sắc.

Dưới sự trợ giúp của Lạc Tuyết Vi, thể lực Hàn Thừa Nghị từ từ khôi phục. Chẳng qua, bọn họ gặp phải một rắc rối mới, hai người hình như lạc đường rồi. Hai người ở trên núi đi cũng đã lâu, nhìn cảnh vật xung quanh chẳng có khác biệt gì.

Kết quả, khi Lạc Tuyết Vi nhìn thấy miếng bông dùng để khử trùng nằm trên đất, còn có thuốc bột, đau khổ mà chấp nhận... bọn họ lại trở về điểm xuất phát.

"Làm thế nào bây giờ? Núi này hình như rất lớn, chúng ta không đi ra ngoài được... Anh có đem theo la bàn không?"

Mặt Lạc Tuyết Vi đầy đau khổ, gửi hy vọng vào Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị bình tĩnh lắc đầu: "Không có." Có mang theo cũng không thể nói ra, mục đích còn chưa đạt được, bây giờ chưa phải lúc để ra ngoài.

"Haiz!" Lạc Tuyết Vi thở dài một hơi, không biết làm sao ngồi xuống hòn đá.

Hàn Thừa Nghị từ trong túi lấy ra gói bánh quy đưa cho cô, "Ăn chút gì đi, cái này tuy ăn không ngon, nhưng vẫn tạm được."

"Hừ?" Lạc Tuyết Vi liếc mắt nhìn bánh quy, nghi ngờ hỏi, "Anh ngay cả thứ này đều đem theo, sao lại không mang la bàn?"

Chỉ một câu đã khiến Hàn Thừa Nghị cứng đờ, chẳng qua anh không bối rối xú nào, nói dối rất là lưu loát, "À, cái này hả! Khi đó anh cái gì cũng nghĩ đến, nhưng không nghĩ đến sẽ lạc đường, ai mà nghĩ tới sẽ bị lạc ở cái núi nho nhỏ này?"

Đương nhiên, anh sẽ không nói cho Lạc Tuyết Vi biết, anh kỳ thật có ý mang nàng đến núi này để lạc đường rồi.

"Hừ! Hiện tại không phải bị lạc rồi sao?" Lạc Tuyết Vi nhứt chí nhéo ở trên vai Hàn Thừa Nghị một cái, "Không có biện pháp, trước nghỉ ngơi một lát rồi lại đi! Đi lâu như vậy, chân đau quá. A..."

Đang nói, chân đã bị Hàn Thừa Nghị nâng lên, đặt ngang trên người hắn.

"Anh làm gì..."

Lạc Tuyết Vi còn chưa hỏi xong, Hàn Thừa Nghị đã bắt đầu xoa bóp bắp chân nàng, sức lực vừa phải, thực thoải mái, thực dễ chịu. Lạc Tuyết Vi lặng im, lẳng lặng nhìn gương mặt chuyên chú của anh, cảm xúc rối bời.

Cảm nhận được ánh mắt của Lạc Tuyết Vi, trong lòng Hàn Thừa Nghị thực hưởng thụ, hiện tại chưa phải lúc, còn muốn chờ thêm một đoạn thời gian.

Vì thế, cả ngày này Hàn Thừa Nghị cùng Lạc Tuyết Vi còn chưa ra khỏi núi được. Hàn Thừa Nghị suy yếu dựa lên người Lạc Tuyết Vi, rốt cuộc đi không nổi nữa. "Tiểu Tuyết, không được, anh đi không nổi rồi, miệng vết thương đau quá."

"Hả?" Lạc Tuyết Vi kinh hãi, vội vàng dừng lại nghỉ ngơi, "Chúng ta không đi nữa, anh đau từ lúc nào?"

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị đều thay đổi, thoạt nhìn cả người đều không có tinh thần, cô nhìn thấy vừa đau lòng vừa tức giận.

"Anh đau lâu rồi có phải hay không? Sao lại không sớm nói chứ? Nói ra chúng ta không đi là được, vì cái gì miễn cưỡng chống đỡ?"

"Anh sợ nếu không sớm ra ngoài, em sẽ sợ hãi."

Hàn Thừa Nghị nắm chặt tay Lạc Tuyết Vi, ánh mắt lo lắng cung chiều không phải giả vờ.

"Em dù có sợ, cũng không quan trọng bằng anh! Anh nếu xảy ra vấn đề gì, em mới thật sự sợ hãi!" Lạc Tuyết Vi vội vàng nói ra suy nghĩ của mình.

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều chấn động. Cô vừa rồi nói cái gì?

"Tiểu Tuyết." Hàn Thừa Nghị si ngốc nhìn Lạc Tuyết Vi, muốn cô nói rõ ràng chút, nhưng mà, Lạc Tuyết Vi lại rút tay ra, tránh đi ánh mắt nóng rực của anh. Chẳng biết sao Hàn Thừa Nghị đột nhiên chóng mặt, may mà ngã vào trên người nàng.

"Anh, anh làm sao vậy?"

Lạc Tuyết Vi muốn đẩy ra anh ra, nhưng nghĩ đến vết thương của anh, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Tiểu Tuyết, anh có chút không thoải mái, để anh dựa một lát, được không?" Giọng nói của Hàn Thừa Nghị nghe ra chẳng còn chút sức lực nào.

Lòng Lạc Tuyết Vi chột đau, không đẩy anh ra, ngược lại giúp anh đổi cái tư thế dễ thoải mái hơn.

Sắc trời tối dần, khi mặt trời chói chang đổi thành nắng chiều, hơi lạnh cũng dần lan tỏa. Hàn Thừa Nghị dựa vào ngực Lạc Tuyết Vi, rùng mình một cái.

"Lạnh không?" Lạc Tuyết Vi ôm chặt Hàn Thừa Nghị, lo lắng hỏi.

"Lạnh..." Hàn Thừa Nghị nói chuyện đã có chút mơ hồ, Lạc Tuyết Vi cả kinh, vươn tay sờ trán của anh... Nóng quá! Anh phát sốt! Xong rồi, nhất định là miệng vết thương bị nhiễm trùng, trời nóng như vậy, miệng vết thương chỉ được xử lý đơn giản, không sốt mới lạ!

Không được, không thể tiếp tục ở trong này chờ đợi như vậy, phải nghĩ biện pháp ra ngoài.

"Thừa Nghị, anh tỉnh, anh đừng ngủ mà! Đứng lên, vết thương của anh bị nhiễm trùng, chúng ta phải nghĩ cách ra ngoài."

Nói xong, Lạc Tuyết Vi liền đưa tay đỡ Hàn Thừa Nghị đứng lên, nhưng lúc này, Hàn Thừa Nghị lại không chịu phối hợp với cô, như rơi vào trạng thái mê man, tựa vào người cô mất dấu mở không nổi.

"Thừa Nghị, Thừa Nghị!" Lạc Tuyết Vi nhìn thấy tình huống của anh chẳng tốt chút nào, nước mắt liền rơi! Cô sao lại vô dụng như vậy? Anh vì cô, ngay cả đám xe nhảy xuống bỏ trốn đều làm được, nhưng cô chẳng thể vì hắn mà giúp đỡ gì cả, chỉ có thể lo lắng suông.

"Thừa Nghị, Thừa Nghị, anh đừng ngủ!" Lạc Tuyết Vi bối rối ôm lấy anh, trừ việc này ra, cô không biết mình không biết mình còn có thể làm những gì. Mắt thấy nắng chiều cũng từ từ biến mất, bóng đêm buông xuống, Lạc Tuyết Vi cũng không hoảng loạn nữa ngược lại bình tĩnh hơn, ôm Hàn Thừa Nghị nghĩ đến lần đầu bọn họ gặp nhau...

Vừa nghĩ đến, hình như cô luôn chống chọi gay gắt với anh, mà anh vẫn luôn nhường nhịn cô.

"Thừa Nghị..." Lạc Tuyết Vi đột nhiên cảm thấy, cô vẫn luôn như vậy, lúc ở trước mặt hắn không bao giờ khiến mình yếu thế. Điều nói nữ nhân làm ra từ nước, nhưng cô vì cái gì cũng rắn như khối băng? Một chút mềm mại cũng không có?

"Thừa Nghị, Thừa Nghị!"

Nước mắt rơi xuống, đọng lại trên mặt Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị mở mắt ra, bỗng dưng đưa tay vuốt mặt cô, "Tiểu Tuyết... Ta đang ngủ? Hai em lo lắng rồi? Thực xin lỗi, anh không nên ngủ, em đừng sợ, anh ở đây!"

"Thừa Nghị!"

Lạc Tuyết Vi không kìm được ôm chặt lấy anh, đã là lúc nào rồi, anh còn lo lắng cô sợ hay không sợ!

"Ừ..." Hàn Thừa Nghị nói chưa được hai câu, cả người lại bắt đầu run, mới đầu chỉ nhẹ nhẹ, sau đó càng nhiều hơn, Lạc Tuyết Vi sợ hãi.

"Thừa Nghị! Anh làm sao vậy? Sao lại phát run? Có phải hay không Có phải hay không càng ngày càng nghiêm trọng? Thừa Nghị..."

Hàn Thừa Nghị bỗng nhiên ôm lấy eo Lạc Tuyết Vi, cả người không ngừng cọ xát trên người cô. Thân thể nóng như lò lửa, miệng lại không ngừng hô, "Lạnh quá, lạnh quá, Tiểu Tuyết, ôm chặt anh, anh lạnh quá..."

"À, vâng..." nước mắt Lạc Tuyết Vi vẫn tiếp tục rơi nhưng vẫn thuận theo ôm chặt hắn, hai người dựa sát vào nhau không có một khe hở. Nhưng là, Hàn Thừa Nghị vẫn còn kêu, "Lạnh, lạnh, Tiểu Tuyết, lạnh quá!"

Làm sao đây? Không thể ra ngoài, lại không có thuốc, ngay nước cũng không, Hàn Thừa Nghị vẫn kêu lạnh không dừng.

Mắt Lạc Tuyết Vi chột sáng, giờ tay duỗi về phía cổ Hàn Thừa Nghị, cởi ra khóa kéo áo leo núi. Bởi vì Hàn Thừa Nghị đem áo bên trong đưa cho Lạc Tuyết Vi mặc rồi, giờ phút này, áo leo núi vừa cởi ra, lồng ngực liền bại lộ trong không khí.

"Tiểu Tuyết, lạnh..."

Lạc Tuyết Vi vỗ về Hàn Thừa Nghị, "Không sao, lập tức không lạnh."

Nói xong, lại duỗi tay về phía mình, đem nút khóa đều từng cái cởi bỏ, cô như vậy cùng Hàn Thừa Nghị không khác gì nhau. Chẳng kịp nghĩ nhiều, Lạc Tuyết Vi ôm chầm lấy Hàn Thừa Nghị, da thịt chạm nhau, cô có thể cảm nhận được độ ấm như lửa của hắn, mà Hàn Thừa Nghị lại thỏa mãn phát ra một tiếng: "Thật là ấm áp..."

Nghe được anh nói như vậy, Lạc Tuyết Vi giật mình, lập tức nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần anh cảm thấy dễ chịu là tốt rồi.

Nhưng mà, Hàn Thừa Nghị đem đầu tựa vào cổ cô, bên tai là hơi thở càng lúc càng nóng của anh. Hàn Thừa Nghị đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt hẹp dài sâu thẳm như sao mờ trong đêm đông.

"Thừa Nghị?" Lạc Tuyết Vi kinh ngạc, anh làm sao vậy?

Hàn Thừa Nghị không nói chuyện, đột nhiên đưa tay giữ chặt eo kéo cả người cô đặt lên trên thân mình.

Khóe mắt Lạc Tuyết Vi chột nhú, tự nhiên cảm nhận được thân thể dị thường của anh... Cầu chì trong đầu như bị đứt dây, tóe ra tia lửa, chung quanh bùng nổ.

"Tiểu Tuyết, giúp anh, giúp giúp anh!"

"..." Lạc Tuyết Vi trợn mắt, cái gọi là "giúp" chỉ cái gì cô đương nhiên biết rõ, nhưng là... Cô sao có thể giúp anh? Không được, không được.

Tư duy của cô còn đang kháng cự, nụ hôn của Hàn Thừa Nghị đã rơi xuống. Trong hoàn cảnh tồi tệ như vậy, muốn nhu tình mật ý chắc chắn là thiên phùng dạ đàm. Nụ hôn của anh, thực phù hợp với tính cách bá bá đạo kiêu ngạo của bản thân, không ngừng đàn áp da thịt của nàng.

Cảm giác này đã lâu rồi mới xuất hiện, Lạc Tuyết Vi bất ngờ gọi ra tiếng. "U..."

"Tiểu Tuyết?" Bởi vì thanh âm của cô quá lớn, Hàn Thừa Nghị ngẩng đầu lên lo lắng nhìn về phía cô, đôi mắt màu trà ánh sáng lấp lánh.

Lạc Tuyết Vi mờ mịt luống cuống nhìn anh, hai tay khoát trên bả vai anh, trong lòng bàn tay tích đầy mồ hôi, không biết là của anh hay cô. Thái độ của cô cũng không phải cự tuyệt, Hàn Thừa Nghị hiểu ra, loại thời điểm này, chính là muốn nói ít làm nhiều.

Trên tảng đá, áo quần leo núi của Hàn Thừa Nghị cùng đồ thường hỗn loạn một chỗ, giống như người yêu quấn quýt si mê, cuốn chặt lẫn nhau...

Thời gian trải qua lâu lắm, căn bản Hàn Thừa Nghị không chế không nổi, Lạc Tuyết Vi cho rằng đã kết thúc, kỳ thật cô chỉ là mới bắt đầu.

Lạc Tuyết Vi có ngốc cũng hiểu được chuyện này không được bình thường, cô đỏ mặt, nước mắt còn hãm trong hốc mắt, "Anh... Sao anh lại có thể như vậy? Anh có thật là không thoải mái không? Sức lực ở đâu ra mà nhiều như vậy?"

Cả người Hàn Thừa Nghị đều là mồ hôi, lông mày, cánh mũi đều ẩm ướt, anh không có thời gian trả lời câu hỏi của Lạc Tuyết Vi, vội vàng hỏi: "Tiểu Tuyết, nói cho anh biết... Ngoài anh, có người khác hay không, có người khác hay không? Lương Tư Văn có yêu em như thế này không? Hử? Nói cho anh biết..."

Quả nhiên, anh vẫn là đề ý vấn đề này! Là một nam nhân, không có cánh nào không quan tâm!

"A?" Hai gò má Lạc Tuyết Vi ửng hồng, lời này của anh có ý gì, cô đương nhiên rõ ràng, nhưng là, muốn cô trả lời như thế nào? Còn có, quan hệ của bọn họ sao lại biến thành thế này? Còn rất nhiều vấn đề chen ngang giữa bọn họ, bọn họ có thể như vậy sao?

Cắn chặt môi dưới, Lạc Tuyết Vi làm bộ như nghe không hiểu lời hắn, miệng lại bị Hàn Thừa Nghị chen vào.

Hàn Thừa Nghị dừng không được, mặc kệ có người yêu cô như vậy hay không, từ nay về sau, cô chỉ thuộc về mình anh! Anh muốn ăn sạch cô vào bụng! Đói bụng nhiều năm như vậy, đương nhiên là muốn ăn no! Anh mang cô đến khe suối này dạo quanh dĩ nhiên không phải vì du lịch rồi!

"Từ bây giờ, em là của anh, hoàn toàn đều thuộc về anh!" Hàn Thừa Nghị chuyên chế tuyên bố, khiến Lạc Tuyết Vi dờ khóc dờ cười.

Sau đó, hắn lại nói tiếp: "Anh cũng vậy, là của riêng mình em!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

# Chương 249: Từng Có Hai Người Bạn Gái

Editor: Son Ngu

Bên tai là tiếng chim hót lạnh lạnh, Hàn Thừa Nghị nhìn người ngủ say trong lòng, cảm thấy mỹ mãn, cúi đầu hôn nhẹ khóe môi cô.

Bộ dáng hiện tại của anh thân thanh khí sáng, nào có yếu ớt vô lực như ngày hôm qua. Đương nhiên, mục đích đã đạt tới, thành công ăn Tiểu Tuyết vào bụng, còn giả vờ làm gì? Anh bị thương, vết thương nhỏ này... Chỉ có trong mắt Tiểu Tuyết mới thấy nguy hiểm, nhưng đối với Hàn Thừa Nghị mà nói, chỉ là bữa ăn sáng!

Tuy vẫn hy vọng có thể bên cạnh Tiểu Tuyết lâu một chút, nhưng điều kiện nơi này quá kém, không ăn không uống, một hai ngày còn có thể, nếu lâu hơn chút, thân thể Tiểu Tuyết sẽ chịu không nổi, đây là giới hạn.

Nhân lúc Tiểu Tuyết còn chưa tỉnh lại, Hàn Thừa Nghị nhắc cổ tay, đem máy định vị mở ra.

Bên phía Nghê Tuấn... Đột nhiên thu đến tín hiệu, kích động nhảy dựng lên! Chẳng lẽ lần này Tam Thiếu công đức viên mãn rồi? Thật sự muốn cảm ơn Tam thiếu phu nhân, Tam thiếu phu nhân đại từ đại bi, sau này không cần chọc Tam thiếu, Tam thiếu đủ điên cuồng rồi... Nếu còn bị kích động, anh phải có bao nhiêu can đảm để đi theo nhắc nhở, đứng ngồi không yên, danh hiệu đệ nhất sát hấn nước C rõ ràng là bị bỏ đi rồi..

Hàn Thừa Nghị hoàn toàn không biết mình bị thuộc hạ oán thâm một trận, vuốt tóc Lạc Tuyết Vi, nhìn cô tỉnh lại trong ánh mặt trời.

"Tỉnh?"

"Ừ."

Lạc Tuyết Vi chậm rãi mở mắt ra, nhớ tới trận chiến quá mức kịch liệt tối qua... Trên mặt nóng bừng, có chút xấu hổ dòi tằm mắt, giấy dựa muốn đứng lên.

"Đừng nhúc nhích, trên người không còn sức thì không cần đứng lên, anh ôm em." Hàn Thừa Nghị cương quyết đem người ôm chặt, xem như bảo bối.

Lạc Tuyết Vi chìm trong ánh mắt đầy cưng chiều của anh đến vui vẻ cả người, đột nhiên che mặt cười trộm. Chẳng qua, cô rất nhanh phát hiện vấn đề, ngày hôm qua anh bệnh đến muốn chết muốn sống, hôm nay sao có thể như này? Chẳng khác gì với người bình thường?

Ngần vịn lần đừng nói với cô, làm cái việc đó còn có công hiệu trị bệnh cứu người... Đây không phải vũ nhục chỉ số thông minh của cô sao?

Hất tay ra, Lạc Tuyết Vi trừng Hàn Thừa Nghị, quát:" Anh gạt em có phải hay không? Anh căn bản không có việc gì, anh... Anh cố ý gạt em, anh..."

Không xong, Tiểu Tuyết sao trở nên thông minh như vậy? Nhanh như vậy đã bị cô phát hiện? Xem ra anh đã đắc ý vênh vào quá rồi.

Mặt Hàn Thừa Nghị đầy vô tội, cau mày nói:"Anh sao có thể lừa em? Vết thương trên vai không phải do chính tay em xử lý sao? Mảnh sắt lớn như vậy, máu chảy nhiều như vậy... Tiểu Tuyết, em không thể oan uổng anh."

giọng điệu tủi thân biết bao

"..." Lạc Tuyết Vi há to miệng, muốn tiếp tục chỉ trích anh, nhưng là không có gì để cãi lại, miệng vết thương của anh là cô tận mắt thấy. Có thể là anh lừa cô, hoặc là, anh không phải người! Bị thương nặng như vậy, làm sao có thể vận động kịch liệt đến như thế?

Thấy Lạc Tuyết Vi không nói lời nào, bấu môi hờn dỗi, Hàn Thừa Nghị cọ cọ bên mặt cô:" Tiểu Tuyết, đừng không để ý tới anh, anh còn đau lắm!"

Lạc Tuyết Vi hừ hừ không để ý, nghĩ thầm, đau chết anh đi! Ai bảo tối qua anh dám làm vậy với cô! Với tình hình hiện tại, rõ ràng là cô đúng, nhưng cố tình không có chứng cứ.

"Tiểu Tuyết." Hàn Thừa Nghị ôm Lạc Tuyết Vi vào lòng, tựa vào hõm vai cô hít sâu một hơi, "Sao vậy, tức giận rồi? Đừng giận, anh bốn năm nay chưa từng làm, em nói đi anh sao có thể không chế nổi?"

Lạc Tuyết Vi ngẩn ra, anh nói cái gì? Cái gì bốn năm cũng chưa từng làm? Anh, từ trước đến nay anh không phải cùng Kiều Vũ Vi một chỗ sao? Cho dù thân thể Kiều Vũ Vi không tốt, với tính tình phong lưu như thế, sao có thể bốn năm chưa chạm vào phụ nữ?

"Tiểu Tuyết, sau này chúng ta không cần cãi nhau, chúng ta tách ra bốn năm, nghĩ lại thịt của anh liền đau!"

Hàn Thừa Nghị nghiêng mặt, những nụ hôn vụn vặt rơi xuống làn da nhẵn nhụi bên gáy nàng, hơi thở càng ngày càng nóng. Lạc Tuyết Vi hơi hơi trốn tránh, tâm lý còn nhớ mong vấn đề lúc này, đột nhiên vươn tay chặn môi của anh, có chút ngượng ngùng bấu môi hỏi: "Anh, vừa nãy anh nói đều là thật sao?"

"Hửm?" Hàn Thừa Nghị sùng sốt, "Đương nhiên là thật sự. Chẳng qua, Tiểu Tuyết, anh nói rất nhiều, em muốn hỏi câu nào?" Anh tất nhiên đoán được tâm tư cô, nhưng vẫn muốn chính miệng cô nói ra, anh muốn cô vì anh mà ghen!

"Chính là, chính là..." Lời như thế, muốn Lạc Tuyết Vi như thế nào nói ra? Áp ứng, mặt đỏ rần, vẫn là nói không ra lời.

Trong lòng Hàn Thừa Nghị mừng như điên, muốn tiếp tục đùa cô. Cúi đầu, cắn cắn cái môi cô, chủ động nói rõ."Em bỏ trốn bốn năm, anh có thể làm gì đây? Thật ra, lúc không có em, em có quen qua hai người bạn gái..."

Lạc Tuyết Vi vừa nghe, không biết rõ là tui thân hay kinh ngạc, hay là cái khác, chỉ cảm thấy mắt ẩm ướt. Người này, vẫn là lừa cô! Rõ ràng vừa nãy nói bốn năm rồi chưa khai trai, hiện tại lại nói có quen bạn gái, còn là hai người!

"Hừ..." Lạc Tuyết Vi bùi môi, quay mặt đi, lông mi run run dưới ánh nắng ban mai, nhuộm một tầng sáng vàng.

Tiểu Tuyết ghen tị, nàng cứng rắn cãi lại không nguyên ý cùng hắn làm lành? Hàn Thừa Nghị giấu không nổi tâm tình vui sướng, lôi kéo tay Lạc Tuyết Vi. Lạc Tuyết Vi giận muốn chết, liều mạng giãy dụa, anh kéo cô đến bên cạnh, cô liền hướng mặt anh phát hỏa. Miệng hô:"Khôn kiếp! Buông! Anh dám gạt em!"

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết..."

Hàn Thừa Nghị cảm thấy không xong rồi, bộ dáng hờn nổi này của Tiểu Tuyết, là muốn anh lại như tối qua chiến thêm một hồi? Anh thì không có vấn đề gì, nhưng là sợ Tiểu Tuyết chịu không nổi.

"Tiểu Tuyết, anh muốn giới thiệu mọi người làm quen với nhau, em đừng nóng giận."

"Anh ! " Lạc Tuyết Vi giận đến mỗi phát run, "Anh buông! Khốn nạn! Khốn nạn!"

Hàn Thừa Nghị ôm lấy Lạc Tuyết Vi không buông, hai tay cùng cô mười ngón đan xen, nói:"Nào, nắm cái tay, cảm nhận một chút, đây chính là bạn gái của anh, cô bên phải rất quen thuộc... Cô bên trái, tuy không thường xuyên dùng, nhưng là vì không có em, cho nên tạm thời chấp nhận!"

Thế giới, lập tức an tĩnh.

Lạc Tuyết Vi ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới tiêu hóa được ý tứ của anh! Người này, sao có thể như vậy... Tại sao lời như vậy có thể nói ra? Nhất thời, mặt Lạc Tuyết Vi đỏ lên, nhưng trong lòng cũng là vui sướng. Cẩn rằng, mắng một câu:"Luuu mạnh!"

"Anh luu mạnh? Đúng, anh là luu mạnh, nhưng anh luu mạnh với vợ của mình, không phạm pháp phải không?" Hàn Thừa Nghị vừa thu tay lại, Lạc Tuyết Vi ngã vào trong lồng ngực anh.

Nhìn không thấy mặt của anh, Lạc Tuyết Vi đột nhiên cảm thấy xúc động. Lời anh nói tuy rằng khiến người nghe đỏ mặt tim đập... Nhưng khiến cô cảm động. Bốn năm không phải ngắn, anh thế nhưng vì cô, liền không tìm người phụ nữ khác.

Nội tâm kiên trì của Lạc Tuyết Vi, giống như có chút dao động.

"Tiểu Tuyết."

"Ừm."

Hàn Thừa Nghị thờ dài hỏi:"Thực xin lỗi, để em chịu khổ, bốn năm trước, lúc đó, em chịu thật nhiều đau đớn khổ sở phải không? Thực xin lỗi, đã bỏ em lại một mình. Em bây giờ vẫn tin, năm đó chính anh ra "Giết chết lệnh" với em sao?"

"..." Lạc Tuyết Vi trầm mặc nói không ra lời, anh vì cô, ngay cả mạng cũng không cần, làm sao có thể ra lệnh giết cô chứ?

Hàn Thừa Nghị thờ phào một cái, hôn lên đỉnh đầu cô, "Tiểu Tuyết, em phải tin tưởng anh, anh không nỡ tổn thương em, thật sự. Nhưng anh có trách nhiệm của anh, có một số việc, anh không có cách nào giải thích rõ với em... Nhưng trong lòng anh trừ em ra, tuyệt đối không có người thứ hai."

"..." Lạc Tuyết Vi chần chờ không nói gì, nhưng thật ra cô đã muốn dao động.

Xảy ra ngoài ý muốn của lần này, Hàn Thừa Nghị vì cô phần đầu quên mình ra sao, cô đều nhìn thấy rõ ràng. Hoặc là, đúng như lời anh nói, chuyện bốn năm trước thật sự có ân tình? Ngắm lại khi bọn họ ở cùng một chỗ, anh đối cô vẫn luôn bao dung.

Có lẽ... Có thể tin anh một lần nữa?

Lạc Tuyết Vi chần chờ, không có gạt đầu.

Hàn Thừa Nghị vừa nhìn đến hy vọng, trong lòng vui vẻ, chẳng qua, tốc độ của Nghê Tuấn thật sự quá nhanh. Trên đỉnh đầu là tiếng cánh quạt cùng với tiếng máy bay âm âm đang tiến lại gần, Lạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn không trung. Đột nhiên kinh hi chỉ lên bầu trời cười nói:"Máy bay trực thăng, anh nhìn xem! Có phải là người của anh tìm đến đây hay không? Là Nghê Tuấn có phải hay không? Anh ấy thật lợi hại! Tình huống này còn có thể tìm thấy anh!"

Khóe miệng Hàn Thừa Nghị run rẩy một trận, Nghê Tuấn rất lợi hại phải không? Rõ ràng là máy định vị lợi hại được không? Từ từ, Tiểu Tuyết ở trước mặt anh khen một người đàn ông khác là chuyện gì? Mắt húng, ghen tuông bốc lên!

Lạc Tuyết Vi tránh đi Hàn Thừa Nghị, chạy về hướng máy bay trực thăng, giơ cao hai tay nhảy nhảy, miệng hô to: "Nè! Ở đây! Là anh Vâng phải không? Chúng tôi ở đây!"

Nghê Tuấn trên Phi cơ trực thăng phát hiện mục tiêu, nhanh chóng phân phó cấp dưới: "Mau, chuẩn bị chạm đất."

"Vâng!"

Phi cơ trực thăng vừa đáp xuống, Nghê Tuấn mang theo người lao xuống, ở bên người Hàn Thừa Nghị dừng lại. Lạc Tuyết Vi không có chú ý tới sắc mặt Hàn Thừa Nghị, đi lên trước cười nói với Nghê Tuấn: "Anh Nghê Tuấn thật bản lĩnh! Máy định vị của anh ấy bị hư, anh cũng có thể tìm ra chúng tôi nhanh như vậy?"

Nghê Tuấn không rõ cho nên nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, xảy ra chuyện gì? Anh rõ ràng đi theo tín hiệu của máy định vị mới tìm được!

Hàn Thừa Nghị lạnh mặt, liền kéo Lạc Tuyết Vi qua, ho nhẹ nói: "Được rồi, đây là chuyện mà anh ta nên làm! Có gì mà bản lĩnh hay không bản lĩnh?"

Nghê Tuấn bỗng nhìn phát run, giọng điệu này của Tam thiếu... Cũng không cần dùng ánh mắt khủng bố nhìn anh chứ! Tam thiếu phu nhân Tam thiếu phu nhân, cô không thể tiếp tục khen tôi... tôi còn muốn cái mạng này.

"Được rồi, trở về thôi."

Hàn Thừa Nghị thực mắt hứng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Tuyết Vi leo lên trực thăng. Vừa mới ngồi xuống, Lạc Tuyết Vi đã bị Hàn Thừa Nghị đặt ở dưới thân, cái gáy bị giữ chặt, nụ hôn nhần xéo của Hàn Thừa Nghị liền hạ xuống.

Mãnh liệt, đầu đá lung tung, công thành đoạt đất. Nói là hôn, công bằng mà nói là trừng phạt.

"Anh làm gì vậy hả? Đang yên lành sao lại phát bệnh thần kinh rồi?" Lạc Tuyết Vi không hiểu nhìn anh, miệng đau quá, giống như bị anh cắn rách rồi, anh lại tức giận cái gì chứ?

Đôi mắt thâm thúy của Hàn Thừa Nghị khóa cô lại, chăm chú hỏi: "Nghê Tuấn rất giỏi sao?"

"Hả? Ừ... Đúng vậy!" Lạc Tuyết Vi mờ mịt, anh sao lại hỏi vấn đề này làm gì? Trong chốc lát, bỗng nhiên hiểu được cái gì... "Phụt!" Nhịn không được, liền cười to! Người này đúng thật là chẳng khác gì con nít, cái này cũng có thể ghen được sao?

"Không cho cười! Cười cái gì mà cười? Rất buồn cười sao?"

Hàn Thừa Nghị một bên hù, một bên nâng gáy Lạc Tuyết Vi hôn nồng cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 250: Động Tác Của Kẻ Định

Editor: Son Ngu

Trường Hạ, thư phòng.

"Tam thiếu, tra ra Phong Túc tung tích, chạy đến nước A. Sau đó phải làm sao?" Nghê Tuấn đứng trước bàn làm việc, đem tin tức tra được báo cáo cho Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị nhíu mày, ánh mắt hơi hơi neho lại, người có can đảm tổn thương Tiểu Tuyết, tất nhiên không thể buông tha.

Điện thoại trên bàn vang lên, Hàn Thừa Nghị tiện tay nghe máy, "Alô, tôi là Hàn Thừa Nghị."

"Ha ha... Hàn lão tam!"

Đầu dây bên kia truyền đến giọng cười tùy tiện, Hàn Thừa Nghị nhíu mày, "Lão Nhị, cậu cười cái gì? Còn cười giả tạo như vậy?"

"Má, đừng gọi tôi là lão Nhị!" Phía bên kia dừng cười, giọng nói có chút mất tự nhiên. Đương nhiên, dù cho là người đàn ông nào nghe đến kiểu xưng hô này đều không vui vẻ, "Tôi cảnh cáo anh, còn dám gọi tôi là lão Nhị, tôi gọi anh là tiểu tam!"

Hàn Thừa Nghị đỡ trán, chỉ số thông minh của Nhị công tử Biên gia thật đúng là... khiến người ta bất ngờ.

"Chuyện gì, nói đi! Cậu không có chuyện, tuyệt đối sẽ không gọi điện thoại cho tôi."

"Ha ha, vẫn là Tam ca hiểu rõ tôi."

Người ở đầu kia điện thoại, không phải ai khác, chính là Biên Tĩnh nhị công tử Biên gia nước A, năm đó khi anh đính hôn, Hàn Thừa Nghị cùng Lạc Tuyết Vi có tham dự.

"Khụ khụ, Tam ca, cầu anh một việc... Anh có phải hay không đang muốn bắt một người tên Phong Túc? Nể chút mặt mũi của tôi, cho lão một đường sống! Lão đắc tội anh, sau này lão cũng không thể lẫn lộn tại hắc bạch lưỡng đạo, so với chết cũng không khác gì lắm phải không?"

Hàn Thừa Nghị vừa nghe, không đồng ý lắc đầu:" Cái gì gọi là so với chết không khác biệt lắm? Tôi chính là muốn bắt gã, tự tay giết chết gã!"

"Ôi, Tam ca, xin bớt giận! Tôi biết, Phong Túc có tội với vợ anh, như vậy... cho em chút mặt mũi tha lão một mạng? Được không?" Bên kia, Biên Tĩnh vẫn đang cầu anh.

Hàn Thừa Nghị không hiểu:"Gã Phong Túc kia cho cậu cái lợi gì? Cậu lại vì hắn mà đi cầu xin tôi?"

"Hi hi, Tam ca, thực là không dám không dám giấu diếm, Phong Túc là cha vợ của tôi, nói thế nào thì lão cũng là người thân! Tôi cũng không muốn quan tâm chuyện của ông cha vợ thất bại này, nhưng tôi còn biện pháp gì chứ? Cũng không thể nhìn vợ tội khóc đến chết... Anh giờ cao đánh khẽ, coi như buông tha một con chó!"

Nghe xong lời này, Hàn Thừa Nghị càng kinh ngạc:"Biên lão nhị, vợ cậu không phải đã chết rồi sao? Ở đâu mọc ra thêm bà vợ nữa? Còn là con gái của Phong Túc? Tim tôi nói đùa?"

"Không phải... Tôi làm sao dám đùa giỡn với anh! Là thật, là con gái Phong Túc, Phong Tiêu Tiêu chính là vợ tôi..."

Hàn Thừa Nghị vừa nghe, ngạc nhiên đến nhìn không cười lạnh."Biên lão nhị, cậu vậy mà nó thể ăn được! Tôi nhớ không lầm thì Phong Tiêu Tiêu vẫn là một đứa trẻ nhì... Cậu thể mà ra tay được?"

"Ôi, Tam ca, anh còn dám nói tôi! Chính anh... A... Không phải, vợ anh không phải cũng còn nhỏ sao?"

Một câu này của Biên Tĩnh, khiến Hàn Thừa Nghị hết đường cãi lại.

Được rồi, anh thừa nhận, lúc trước khi anh và Tiểu Tuyết bên nhau, cô vẫn còn là một đứa trẻ, dù cho hiện tại, ở trong mắt anh cô vẫn chẳng khác gì một đứa trẻ.

"Tam ca, em út cầu anh, buông tha Phong Túc đi! Nếu không, Tiêu Tiêu nhà em sẽ khóc chết mất... Vậy thì, chỉ cần anh bỏ qua cho Phong Túc, tôi nhất định thuyết phục ông già, Hàn gia có thể phát triển việc làm ăn tại nước A."

Biên Tĩnh rút ra điều kiện mê người như vậy, xem ra nhất định phải bảo vệ được Phong Túc.

Hàn Thừa Nghị suy nghĩ một lát, nếu Biên Tĩnh mở miệng, anh không thể không cân nhắc, đầu tiên là vì quan hệ cá nhân, thứ hai là vì bị cảm động lây, nếu đổi lại là cha của Tiểu Tuyết bị người đuổi giết, anh nhất định cũng sốt ruột muốn chết.

"Được, nể mặt mũi của cậu, tôi có thể sai người dừng tay, chẳng qua, cậu phải giấu Phong Túc cho cẩn thận, cả đời đừng để tôi nhìn thấy, nếu không, rơi vào tay tôi, tôi sẽ không bỏ qua!"

"Vâng vâng vâng, nhất định sẽ khiến lão thành thật hơn! Cảm ơn Tam ca, về việc làm ăn của Thập gia, anh yên tâm..."

Biên Tĩnh còn chưa nói xong, đã bị Hàn Thừa Nghị đánh gãy. Nói thực ra, điều kiện này rất hấp dẫn, nhưng anh không thể dùng nó để đánh đồng với kẻ thù đã thương tổn Tiểu Tuyết, anh không bỏ qua Phong Túc, chỉ là cho lão tạm tránh được một kiếp.

"Việc này coi như đến đây thôi, an nguy của vợ tôi sao có thể đem so với việc làm ăn của Thập Gia? Tôi là nể mặt mũi của cậu, cậu nói cho Phong Túc, ngàn vạn lần không nên rơi vào tay tôi!"

"Vâng vâng, cảm ơn Tam ca."

Cúp điện thoại, Hàn Thừa Nghị lặng im không nói chuyện, nhưng Nghê Tuấn đã hiểu được ý của hắn, muốn hạ lệnh gọi người trở về.

"Nghê Tuấn, tra ra được là ai muốn bắt Thiên Lôi không?"

Hàn Thiên Lôi đã bình an trở về, anh đương nhiên biết rõ, trong chuyện này tuy người chịu khổ nhất là Tiểu Tuyết, nhưng người Phong Túc nhắm ngay từ đầu là Hàn Thiên Lôi. Phong Túc bị người sai khiến, vậy người sau tấm màn muốn bắt Thiên Lôi là ai?

Người này muốn bắt Thiên Lôi, chính là muốn đối phó Hàn gia.

Cách tận mười bốn năm, là ai có gan lớn như vậy, dám động thủ với Hàn gia có địa vị đứng vững một phương?

Nghê Tuấn lắc đầu:"Hồi Tam thiếu, không rõ ràng lắm. Những kẻ bị bắt được đều nói bọn họ không phải đứng đầu, cũng chỉ là tay sai, có mệnh lệnh

của bên trên, không ai biết ông chủ phía sau tấm màn là ai."

Đáp án không ngoài dự kiến của Hàn Thừa Nghị, dám động vào người Hàn gia, đương nhiên không phải hạng tầm thường. Hàn Thừa Nghị nhú mày, đến tột cùng là ai? Chẳng là cừu gia năm đó bức Hàn gia đến đường chết? Kẻ thù của mười mấy năm trước, đại ca khi còn sống vẫn không tra ra được, hiện tại, đại ca mất, chỉ có mình anh càng không thể tra ra.

Chẳng lẽ nói, kẻ thù năm xưa, lại bắt đầu động tay chân?

Hàn Thừa Nghị lại nhú mày, thờ dài nói: "Thông báo xuống muốn cẩn thận chút, không thể lơ là, Thiên Lôi không thích dùng bảo tiêu, vậy thì sai bọn họ âm thầm bảo vệ, còn có Tam thiếu phu nhân, nhớ bảo vệ cho tốt, không thể để cô ấy mất sợi tóc nào nữa!"

"Vâng, Tam thiếu yên tâm, đều an bài xong hết rồi, bên phía Tam thiếu phu nhân đều là cẩn thận lựa chọn."

Hàn Thừa Nghị vừa lòng gật gật đầu, nghĩ đến Tiểu Tuyết, đường cong môi mỏng không khỏi mềm mại hơn, cũng không ngại Nghe Tuấn còn đứng đó, vươn tay cầm lấy di động, bấm dãy số Lạc Tuyết Vi.

"Alô, Tiểu Tuyết?"

"Ừ."

Nghe giọng nói êm ái mềm yếu của Tiểu Tuyết, Hàn Thừa Nghị không kim lòng được nở nụ cười. "Đang làm gì đó? Có nhớ anh không?"

"Ừ." Lạc Tuyết Vi vẫn chỉ đáp một chữ.

Hàn Thừa Nghị có chút không vui, tại sao không nói gì, chỉ biết "ừ"? Tiểu Tuyết là táo bón hay bị làm sao? Đương nhiên mấy lời này, anh không có gan nói với Lạc Tuyết Vi. "Nếu không, anh hiện tại đi qua chỗ em?"

"..." Hàn Thừa Nghị giật mình, Tiểu Tuyết làm sao vậy?

Đây là lần thứ mấy? Từ sau khi bọn họ trở về, thái độ của Tiểu Tuyết liền biến thành như vậy. Bọn họ không phải đã làm hòa rồi sao?

Tuy Tiểu Tuyết đối với anh không còn hờ hững với buông lời ác độc như trước, nhưng tuyệt đối không giống như vợ chồng bình thường, như gần như xa, không lạnh không nhạt.

Hàn Thừa Nghị nắm chặt di động, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng vẫn cười nói: "Làm sao vậy? Buổi tối có chuyện gì không?"

"..." Lạc Tuyết Vi trầm mặc một lúc, mới phủ nhận, "Không có việc gì, em chỉ là... Có chút mệt, muốn nghỉ ngơi sớm một chút. Nếu như không có việc gì, em trước tắt máy..."

Không đợi Hàn Thừa Nghị nói cái gì, cô đã tắt rồi.

Hàn Thừa Nghị mờ mịt nghe tiếng máy bận, không hiểu rõ tình trạng bây giờ, lòng cũng lạnh một nửa, thái độ của Tiểu Tuyết... Rốt cuộc là sao đây?

"Tam thiếu, tiệc rượu phủ Tổng thống tối đó có đi hay không?" Nghe Tuấn thấp giọng xin chỉ thị, tiệc rượu ở phủ Tổng thống đã mời rất nhiều lần, Tam thiếu vẫn luôn từ chối chỉ sợ không thích hợp.

Hàn Thừa Nghị trầm ngâm một tiếng, không biết nghĩ gì gật đầu, "Đi, lần này đi thôi!"

Mà lúc này Lạc Tuyết Vi ở trong thang máy đi xuống lầu, đi ra khỏi cổng nhà trọ, Lương Tư Văn đã chờ tại bên dưới.

"Tĩnh Tĩnh!"

Lạc Tuyết Vi gật đầu cười cười với Lương Tư Văn, "Đến rồi."

Lương Tư Văn một bên kéo Lạc Tuyết Vi, một bên mở cửa xe đỡ cô lên xe, miệng nói: "Hôm nay không đi bên ngoài, em lần này bị bắt cóc, ba mẹ anh sau khi nghe tin cũng hoảng sợ một phen như anh! Tĩnh Tĩnh, thực xin lỗi, là hôn phu của em, ngay khi em gặp chuyện không may anh lại đang đi công tác."

"Nói gì vậy chứ!" Lạc Tuyết Vi vỗ nhẹ Lương Tư Văn một chút, "Việc này sao có thể trách anh? Chẳng lẽ anh trước khi đi công tác còn phải hỏi em có thể gặp chuyện không may hay không? Đi thôi! Đừng để ba mẹ anh chờ lâu."

Lương Tư Văn mang Lạc Tuyết Vi đến Lương gia, lúc này Lương Giai Văn cũng có mặt.

"Tĩnh Tĩnh, nào, ăn nhiều một chút. Con nhìn con, gầy như vậy... Haiz, lần này bị dọa rồi phải không? Bác đã thay con dạy dỗ Tư Văn, thằng nhóc này ngày cả an nguy của vị hôn thê đều không lo được, thật sự nên đánh."

Lương phu nhân vẫn đang bận gấp đồ ăn múc canh cho Lạc Tuyết Vi, không có dấu hiệu dừng tay.

Lạc Tuyết Vi được chăm sóc đến ngại, "Dì à, Dì đừng nói như vậy, không trách Tư Văn... Ai sẽ nghĩ tới việc này?"

Lương Giai Văn ở một bên đệm theo, "Mẹ, việc này không nên trách Tư Văn, người mà người ta muốn bắt cũng không phải Tinh Tinh, Tinh Tinh là bị liên lụy."

Nói xong, lại nghi ngờ nhìn Lạc Tuyết Vi, "Chẳng qua, Tinh Tinh, vì cái gì bọn họ lại thả Hàn Thừa Nghị, rồi lại bắt em làm con tin?"

Sắc mặt Lạc Tuyết Vi cứng đờ, không biết nên trả lời ra sao. Chẳng lẽ muốn cô nói, cô là vì Hàn Thừa Nghị nên chủ động yêu cầu?

Lương Tư Văn nhìn tình cảnh này, nhẹ nhàng cầm tay Lạc Tuyết Vi, khẽ quát với cô: "Chị, chị hỏi chuyện này Tinh Tinh làm sao biết chứ? Chị đừng như đang thăm vấn cướp được không, để Tinh Tinh ăn cơm ngon miệng chứ."

"Ồi cha, thật sự là thế nô mà!" Lương Giai Văn chỉ là thuận miệng hỏi, cho nên nở nụ cười, "Chị không hỏi! Lương nhị thiếu giỏi lắm, vị hôn phu mẫu mực nha, chị đánh giá cao về em."

"Nào nào, Tinh Tinh, ăn canh..."

Một bữa cơm, Lạc Tuyết Vi ăn đến chột dạ không thôi.

Lúc còn hiểu lầm Hàn Thừa Nghị, cô cảm thấy giúp đỡ Lương Tư Văn diễn kịch cũng không có gì, nhưng hiện tại... Đối mặt với thái độ thân thiện của người nhà họ Lương, lương tâm cô bất an, chẳng lẽ tiếp tục lừa mãi sao?

Ban đầu, cô cảm thấy cuộc đời này cô không thể cùng người đàn ông nào bên nhau, cho nên khi Lương Tư Văn tìm cô xin giúp đỡ, cô liền gạt đầu đồng ý.

Người định không bằng trời định, ai biết cô với Hàn Thừa Nghị thế nhưng sẽ biến thành như bây giờ?

Trong lúc nhất thời, Lạc Tuyết Vi lâm vào cảnh khó cả đôi đường...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 251: Tìm Kiếm Cùng Chiến Tranh Lạnh

Editor: Son Ngu

Phủ Tổng thống, khuôn viên tiệc rượu.

Tổng thống đương nhiệm nước C... Hàng Trạch Hạo, tuổi trung niên, mười bốn năm trước kế nhiệm chức tổng thống, năm đó khi nhận chức có thể nói là đối mặt với nguy hiểm, tuổi trẻ tài cao.

Nói đến Hàn Thừa Nghị cũng là một người lòng dạ sâu kín, rất giỏi tính kế người khác, chẳng qua anh tự nhận, ở trước mặt vị tổng thống đã là tổng thống khi tuổi còn rất trẻ này, chỉ sợ vẫn kém hơn một chút.

Giờ phút này Hàng Trạch Hạo giờ chén rượu hướng phía Hàn Thừa Nghị đi tới, ý cười ở khóe mắt đầu mỗi đều cất giấu chút tâm tư, nhưng đây chỉ là vẻ bên ngoài, bản năng đặc biệt vì chức nghiệp khi giao tiếp với ai đó.

"Hàn tổng, cuối cùng cậu cũng đại giá quang lâm."

Hàng Trạch Hạo cười vui vẻ, nhưng trong lời nói kỳ thật chất chứa bất mãn, ông đường đường là tổng thống một quốc gia, mời một thương nhân, ba bốn lần Hàn Thừa Nghị không nề tình, trong lòng khó tránh khỏi bất mãn.

Hàn Thừa Nghị thân nhiên nhếch môi cười, vuốt cằm "Tổng thống khách khí, tôi cũng không phải cố ý từ chối, chỉ là không khí ở đây thật sự không thích hợp với tôi, ngài cũng rõ ràng, người của ngài ở nơi này, mỗi người đều là tinh anh."

"..." Hàng Trạch Hạo ngạc nhiên, lập tức cười to, "Ha ha... Hàn tổng, lời này từ miệng cậu có chút không thích hợp, tinh anh? Người của tôi ở đây đều là tinh anh, vậy Hàn tổng chính là tinh anh trong nhân tài kiệt xuất!"

Hàn Thừa Nghị cười nhạt không nói, nghĩ thầm không biết lần này Hàng Trạch Hạo lại có chuyện gì? Có chỗ nào muốn yêu cầu anh bỏ tiền ra, đừng nói vì tìm anh nói chuyện.

"Hàn tổng... Nghe nói cậu có vị hôn thê?" Nụ cười Hàng Trạch Hạo tan dần, nhấp ngụm rượu, liếc mắt nhìn Hàn Thừa Nghị một cái, giống như có chút không thêm đề ý hỏi.

Lòng Hàn Thừa Nghị chợt động, Hàng Trạch Hạo sao lại đi hỏi vấn đề này? Chẳng lẽ thật sự đi tìm anh bàn việc nhà? Lập tức lắc lắc đầu, "Chỉ là bên ngoài lan truyền thêu dệt, tôi nghĩ người mà Tổng thống đang nói đến chỉ là bạn bè, thân thể cô ấy không tốt, tôi vẫn luôn chăm sóc cô ấy mà thôi."

"À?" Hàng Trạch Hạo nâng cao giọng, lắc lắc cái ly trong tay, làn nước lay động lên xuống. "Chẳng qua tin đồn bên ngoài còn nói, Hàn tổng đối với cô ấy là mối tình thâm thiết!"

Hàng Trạch Hạo đã nói đến mức này, Hàn Thừa Nghị không phải do không kinh ngạc... Hàng Trạch Hạo rốt cuộc muốn nói cái gì, vì cái gì có hứng thú với đời sống riêng tư của anh đến vậy?

Như là đoán được Hàn Thừa Nghị đang nghĩ gì, Hàng Trạch Hạo cười khế, "Yên tâm, tôi cái gì cũng không muốn làm, cũng chẳng có gì để làm, nhưng là, lấy thân phận một người từng trải đề khuyên cậu một câu, đàn ông... Vẫn nên chung tình mới tốt."

Nói xong, hướng Hàn Thừa Nghị nâng ly rượu.

Hàn Thừa Nghị gật nhẹ khóe miệng, phối hợp nhấp ngụm Whisky. Đây... Đây là chuyện gì chứ? Tổng thống một quốc gia nhàn đến mức muốn chi trả đời tư của anh?

"Cha nuôi."

Hàng An Chi con nuôi của Hàng Trạch Hạo đến gần, gật gật đầu chào Hàn Thừa Nghị, ở phía sau Hàng Trạch Hạo nói nhỏ hai câu, gương mặt có chút nghiêm túc.

Hàng Trạch Hạo nhú mày, đặt ly rượu xuống, "Hàn tổng, tôi xin lỗi vì không tiếp cậu được, mời cậu tự tận hưởng."

"Tổng thống mời..."

Hàng Trạch Hạo mang theo Hàng An Chi chuẩn bị, bỗng xoay người, nghĩ nghĩ lại nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, có chút hứng thú hỏi: "Hàn tổng, cô bé kia đã tìm được chưa?"

"..." Hàn Thừa Nghị ngẩn ra, lắc lắc đầu, "Còn chưa."

Hàng Trạch Hạo đột nhiên nín thở, thờ dãi: "Vậy cậu cần nhanh lên, loại bệnh này kéo dài bốn năm, nếu vẫn tiếp diễn tình huống sẽ không được tốt lắm."

Nói xong, xoay người đi rồi.

Đáy mắt Hàn Thừa Nghị hiện lên một tia kinh ngạc, cái này... Tình huống này thật sự khiến anh đầu óc lơ mơ!

Hàng Trạch Hạo mang theo Hàng An Chi trực tiếp đi vào trong phủ trạch, từng khu gác đều yêu cầu mã vân tay, vừa đi vào thư phòng, thần sắc Hàng Trạch Hạo cũng không có buông lỏng.

"Thế nào? Người từ thành phố T trở về nói gì?"

"Tin tức tra được, vị Kiều Vũ Vi này chính xác là con gái của đại tá, bốn năm trước phát hiện ra bệnh gan... sau đó, nhà họ Kiều xảy ra chuyện lớn, nhưng những chuyện này đều là nghe đồn, tình hình cụ thể tí mĩ cũng không rõ ràng lắm, như bị bỏ qua một phần. Người hầu chỉ biết, năm đó Kiều Vạn Đông cùng con gái Kiều Vũ Vi ngã bệnh, cuối cùng ly hôn với vợ. Sau này không biết vì cớ gì, Kiều Vạn Đông cũng không quan tâm đến đứa con gái này nữa. Lúc ấy Kiều Vũ Vi không chỗ nương tựa, là được Hàn Thừa Nghị đón về Đế Đô, nếu những năm qua không có Hàn Thừa Nghị ra tay nhận lấy số chi phí trị bệnh lớn như vậy, chỉ sợ cô ấy đã sớm..."

Nói tới đây, Hàng An Chi dừng lại, điểm xấu trong lời nói, anh cũng không thể nói, với tình hình hiện tại, có thể thấy thân phận của Kiều Vũ Vi có điểm không đúng.

"Bệnh gan..." Hàng Trạch Hạo nhướng mày lặp lại, "Loại bệnh này, con có cần thận tìm hiểu qua chưa?"

Hàng An Chi gật gật đầu: "Đương nhiên có. Bệnh này phần lớn đều là di truyền, tự mắc bệnh không phải không có nhưng cực kỳ ít, cha nuôi, từ điểm này mà xem xét, Kiều Vũ Vi cũng không có khả năng..."

"Ừ." Hàng Trạch Hạo gật gật đầu, ánh mắt tối lại, "Quả thật đời đời nhà họ Hàng chưa từng có người mắc bệnh này. Nhưng... Nhưng cô ta là con gái của Kiều Vạn Đông, điểm sao làm sao giải thích? Lấy tính cách Kiều Vạn Đông, sẽ không bỏ mặc con gái của mình, trừ phi, ông ta phát hiện đứa con gái này không phải con ruột! Hơn nữa, mẹ của Kiều Vũ Vi, ngay cả con ruột cũng vứt... Trên đời này sao có bà mẹ ác đến vậy? Ngoài lý do không phải con ruột, còn có lý do khác?"

"Vâng..." Hàng An Chi cúi đầu nhú mày, "An Chi cũng nghĩ như vậy, nhưng nghĩ mãi vẫn không hiểu, thanh danh Kiều Vạn Đông ở thành phố T tốt lắm. Bốn năm trước khi chưa xảy ra chuyện không may, nghe nói ông ấy cực kỳ thương yêu vợ và con gái, đột nhiên sao có thể..."

Vậy nói cách khác, biến cố bốn năm trước, khiến Kiều Vạn Đông ly dị vợ, ngay cả con gái cũng không cần... Hàng Trạch Hạo đỡ trán, ông chỉ có thể giải thích việc này chính là... Sau nhiều năm Kiều Vạn Đông phát hiện con gái mà ông thương yêu không phải con ruột.

"Tiếp tục điều tra, Kiều Vạn Đông... Có phải hay không chỉ có một đứa con gái?" Hàng Trạch Hạo trầm giọng dẫn dò con nuôi, chuyện có liên quan đến ông, đương nhiên không thể qua loa sơ suất. Nhưng là, đối với chuyện Kiều Vạn Đông có thể có hai đứa con gái, bản thân ông cũng rất hoài nghi... Kiều Vạn Đông không phải loại người treu hoa ghẹo nguyệt."Vâng, An Chi biết..."

Bên này Hàn Thừa Nghị khó khăn bứt ra không hiểu ra sao rời khỏi phủ Tổng thống, trực tiếp đi nhà trọ của Lạc Tuyết Vi, đã vài ngày không gặp cô ấy, tuy rằng hôm nay cũng bị cự tuyệt, vậy thì ở dưới lầu nhà cô ấy nhìn một cái cũng không sao, có thể nhìn đến Tiểu Tuyết?

Rolls-Royce đứng ở trước nhà trọ, vì không muốn Lạc Tuyết Vi phát hiện, Hàn Thừa Nghị ra lệnh dừng xe xa một chút, đối diện công nhà trọ, ngẩng đầu có thể nhìn thấy cửa sổ nhà Tiểu Tuyết.

Chẳng qua, lúc này chưa tính là đã khuya, cửa sổ nhà Tiểu Tuyết sao lại tối đen một vùng? Đã ngủ rồi? Vừa nãy trong điện thoại cô ấy nói mệt, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.

Nhìn cánh cửa tối tăm kia, nỗi lòng Hàn Thừa Nghị cũng trở nên âm u. Ngồi yên một lúc, phân phó Nghê Tuấn:"Đi thôi, trở về đi!"

Nhưng mà, Nghê Tuấn còn chưa kịp làm theo, Hàn Thừa Nghị đột nhiên vỗ mạnh một cái vào ghế, quát:"Chậm đã, từ từ!"

"Tam thiếu?" Nghê Tuấn không rõ, theo tầm mắt Hàn Thừa Nghị nhìn qua.

Cách cửa nhà trọ không xa, một chiếc Ferrari màu hồng ngừng lại, Lương Tư Văn cùng Lạc Tuyết Vi song song xuống xe.

Lương Tư Văn từ ghế sau xách ra hai chiếc túi to, đưa cho Lạc Tuyết Vi, "Có chút nặng, thật sự không cần anh cầm lên sao?"

Lạc Tuyết Vi cầm lấy túi to, cười nói, "Không cần, đi thang máy lại không mệt, trong nhà bề bộn còn chưa dọn, em cũng mệt mỏi, tắm rửa liền ngủ, anh đi lên em còn phải chiều đãi anh, anh nhanh về đi!"

"Được rồi, anh đi đây." Lương Tư Văn nâng tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu Lạc Tuyết Vi, xoay người lên xe rồi đi, nhìn xe chạy đi xa, Lạc Tuyết Vi mới nhẹ nhàng thở ra.

Đồ trong tay đều là canh và thức ăn mà Lương phu nhân tự tay nấu, sợ Lạc Tuyết Vi vội vàng thức dậy không có thời gian ăn ngon. Lương phu nhân săn sóc như vậy, Lạc Tuyết Vi thật sự cảm thấy giúp đỡ Lương Tư Văn lừa gạt thật có lỗi, xem ra muốn tìm cơ hội nói chuyện với Lương Tư Văn mới tốt.

Xoay người vào nhà trọ, trong trang máy lấy điện thoại ra.

Di động cả đêm cũng không có vang, anh ấy không gọi điện thoại, cũng không có tin nhắn... Như vậy cũng tốt, cô đang cần yên tĩnh.

"Tam thiếu... Muốn đi qua không?"

Bên trong xe, Nghê Tuấn nhìn mặt Hàn Thừa Nghị đã đen thui, nhin không được khuyên nhủ, "Tam thiếu, ngài đừng vội cho kết luận, thử nghe xem Tam thiếu phu nhân nói như thế nào..."

Hàn Thừa Nghị bỗng nhiên nắm chặt tay, cái gì cũng không nói, hai mắt nhắm lại dựa vào ghế, nỗi buồn trong ngực không chặn được. Anh còn có thể hỏi gì? Tận mắt nhìn thấy còn chưa đủ kích thích?

Nguyên lai đây là nguyên nhân Tiểu Tuyết ôn hoà với anh! Anh sớm nên nghĩ đến, Lương Tư Văn mới là bạn trai của cô, hai người ở bên nhau bốn năm, đều chuẩn bị đính hôn!

Như vậy anh là cái gì? Những việc ở trong núi... Cũng chẳng là gì? Tiểu Tuyết cho rằng đó là một lần điểm ngũ? Chính miệng Tiểu Tuyết nói qua, dù sao chuyện này giữa nam và nữ hai bên đều vui vẻ, nàng không thêm đề ý! Anh đúng là đồ ngốc!

"Lái xe! Đi!"

"Tam thiếu... "

"Đi! "

"Vâng..."

Sáng hôm sau phòng thiết kế có cuộc họp thường kỳ, theo thường lệ tổng tài sẽ có mặt, bởi vì gần đây kế hoạch Đông Giao Mall là trọng điểm của công ty, Hàn Thừa Nghị cùng thành viên hội đồng quản trị rất đề tâm.

Chấp hành báo cáo công tác là Hàn Thiên Lỗi cùng Lương Giai Văn, bọn họ phụ trách quản lý cùng giám sát công trình, mà Lạc Tuyết Vi chủ yếu ở một bên góp ý kiến.

Ngay khi Hàn Thiên Lỗi nói đến một nửa, Hàn Thừa Nghị đột nhiên chặc lưỡi.

"Chặc!" Ngồi ở vị trí cao nhất Hàn Thừa Nghị nghiêng người dựa vào ghế, một tay đỡ trán, nhúu mày lật xem tài liệu trong tay, trang giấy bị anh lật đến

loạt xoạt loạt xoạt.

Tất cả mọi người ngừng lại, nín thở nhìn về phía anh.

Hàn Thiên Lôi cũng không hiểu nhìn về phía Lạc Tuyết Vi xin giúp đỡ... Cậu nói sai cái gì sao? Cậu chính là nghiêm túc dựa theo tiến độ công trình báo lên, tiến độ công trình cũng là dựa theo ý kiến Lạc Tuyết Vi!

Lạc Tuyết Vi cũng không biết xảy ra chuyện gì, khẽ lắc đầu.

"Chuyện gì thế này? Nền còn chưa đổ xong, đã bắt đầu chuyển vật liệu vào trong?" Mặt mày Hàn Thừa Nghị trầm xuống, nhìn về phía Lạc Tuyết Vi, "Tổng thiết kế Viên, cô có phải cho rằng, cô là thiết kế, chỉ cần giao bản vẽ rồi thì không dính đến mình?"

"Tôi..." Lạc Tuyết Vi không hiểu, sao lại chỉ mũi dùi về phía cô? Hơn nữa, là nhà thiết kế, khi nào chuyển vật liệu cũng không liên quan đến cô mà!

"Hừ!" Hàn Thừa Nghị hừ lạnh một tiếng, không nhìn cô nữa, "Cô trước kia chỉ nhà một nhà thiết kế riêng biệt, nhưng là, cô bây giờ đang ở tập đoàn DS, cô phải hiểu rõ, trước lúc công trình hoàn thành, cô là tổng thiết kế phải luôn có trách nhiệm."

Lạc Tuyết Vi kinh ngạc há miệng, vô duyên vô cớ bị chỉ trích, không biết làm gì chỉ có thể nhận. "Vâng, tôi biết rồi."

Hội nghị tiếp tục tiến hành, Lương Giai Văn lâm vào trầm tư, sao cô cảm thấy quan hệ giữa Hàn Thừa Nghị cùng Lạc Tuyết Vi có chút kỳ quái?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 252: Nguy Cơ Bốn Phía

Trường Hạ, Hàn gia.

"Tam Thiếu." Nghê Tuấn đem một cái túi văn kiện đặt ở trên bàn.

Hàn Thừa Nghị cầm lên, mở ra liền thấy, ánh mắt trở nên sâu không lường được, như là châm chọc, như là ngoài ý muốn, hoặc như là hiểu rõ. Một lúc lâu, anh nhếch môi cười nhạt:"Ra là gã? Ba nghìn vạn... Thật sự là một kẻ hoạch lớn."

Tiếp tục xem, quả nhiên có kinh hỉ.

"Chi phiếu do Lương Giai Văn kí tên? Nói như vậy, là Lương Giai Văn xui khiến gã? "

Giọng nói Hàn Thừa Nghị từ từ sắc bén, "Hừ! Tôi đúng là không biết, người do Hàn gia nuôi, lại có thể bắt đầu nghe lời người Lương gia! Nghê Tuấn!"

"Vâng."

"Người đâu?"

"Tam thiếu, đã muốn ở dưới lầu, ngài hiện tại muốn gặp sao?" Nghê Tuấn sớm đoán được tâm tư của anh, gã bác sĩ bị Lương Giai Văn hối lộ đã sớm bị anh bắt lấy.

"Cho gã lăn vào đây!"

"Vâng!"

Gã bác sĩ kia bị đẩy vào phòng, bảo tiêu đá vào sau chân gã, gã liền nằm úp sấp trên mặt đất. Chẳng chờ đứng lên, liền bắt đầu cầu xin tha thứ:"Tổng tài, tôi sai... Nhưng là, Ngài hãy nghe tôi nói, tôi là bị bắt buộc ! Con đàn bà Lương Giai Văn kia, cô ta dùng vợ và con uy hiếp tôi, nói tôi nếu không vâng lời làm theo, cô ta sẽ sai người đối phó vợ và con tôi! Tổng tài, tôi cũng không có lựa chọn nào khác!"

"Không có lựa chọn nào khác?"

Hàn Thừa Nghị nhếch môi cười lạnh, "Hừ! Ông là một bác sĩ, trị bệnh cứu người là thiên chức của ông! Ông có thể nói ra những lời như vậy? Vợ và con ông là người, người bệnh không phải người sao? Ông dám dùng cái cớ này, để dễ dàng đem người khác đẩy vào đường chết phải không?"

Hàn Thừa Nghị nhìn xuống gã, hướng Nghê Tuấn gật đầu.

Nghê Tuấn hiểu ý, đi lên trước, một cước dẫm nát sương sống trên lưng gã. Ngay lập tức gã bác sĩ kêu thảm thiết, "A... Tổng tài, ngài tha cho đi!"

"Nói, đây là lần thứ mấy? Qua nhiều năm như vậy, vẫn luôn không có tìm được phù hợp, có phải do ông làm trò quý hay không?"

Chân Nghê Tuấn vẫn đang dùng sức, bác sĩ chỉ là kẻ đọc sách yếu đuối, làm sao chống lại được cú đập của một tên đệ nhất sát thủ chứ? Khóe miệng lập tức chảy ra chút máu, đau đớn lắc đầu, "Không có, tổng tài, tôi xin thề! Đây tuyệt đối là lần đầu tiên! Mấy năm nay, đích thực là chỉ có Viên Tinh Tinh tiểu thư thích hợp!"

"Nghê Tuấn, đem gã mang ra ngoài, đuổi khỏi Đế Đô! Thông báo hiệp hội bác sĩ, lấy sự tích vinh quang của gã đảng hoàng báo cáo cho hội trưởng hiệp hội nghe một chút, tôi là muốn xem, bằng cấp bác sĩ của gã còn giữ được hay không? Loại người như thế, chẳng xứng làm bác sĩ!"

"Vâng!"

"Không, tổng tài... Ngài không thể làm như vậy, ngài làm như vậy, tôi làm sao tiếp tục sống?"

Mặc cho người nọ cầu xin tha thứ ra sao, cũng chẳng có dùng, Nghê Tuấn phát phát tay, tự nhiên có bảo tiêu đi lên đem gã kéo ra ngoài.

Giải quyết xong gã bác sĩ này, Hàn Thừa Nghị đương nhiên sẽ không quên người khởi xướng, cũng chính là Lương Giai Văn đứng phía sau làm chủ.

Đối phó Lương Giai Văn, Hàn Thừa Nghị thật sự không có biện pháp đặc biệt, anh có thể làm chỉ là đưa ra cảnh cáo.

Sáng hôm sau khi hội nghị kết thúc, Hàn Thừa Nghị liền tìm Lương Giai Văn đem mọi chuyện nói trắng ra.

"Giai Văn, chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy, tổ tiên hai nhà cũng là thế giao, tôi hi vọng về sau chuyện như thế này không cần tiếp tục diễn ra!" Hàn Thừa Nghị nói thẳng, đem tài liệu tra ra được đưa tới trước mặt cô, khiến cho Lương Giai Văn hết đường chối cãi, "Gã bác sĩ kia tôi đã xử lý, tôi không muốn có lần thứ hai, cô nói xem?"

Đối mặt với bằng chứng, sắc mặt Lương Giai Văn cứng ngắc, dù sao cũng bị phát hiện, không thể không thừa nhận.

Lương Giai Văn nở nụ cười, lạnh lùng nói: "Đúng vậy, là tôi làm! Nhưng là, tôi sẽ không dùng! Cho dù lần này không thể hại được cô ta, tôi sau này cũng sẽ tìm biện pháp khác!"

Hàn Thừa Nghị kinh ngạc, không hiểu: "Giai Văn, Kiều Vũ Vi có chỗ nào đắc tội cô? Sao cô lại ác như vậy?"

"Hừ!" Giọng Lương Giai Văn đầy mỉa mai, "Đắc tội ở đâu? Cô ta còn sống chính là đắc tội tôi! Thừa Nghị, cô ta rốt cuộc là tốt ở điểm nào? Diện mạo bình thường, tính cách thô tục... Cô ta căn bản là không có điểm nào xứng với anh! Anh thích cô ta ở điểm nào? Bại bởi loại người như cô ta, tôi không cam lòng! Cô ta một thân bệnh tật, cố ý ở trước mặt anh giả vờ đáng thương, Thừa Nghị, anh sẽ bị cô ta liên lụy cả đời! Anh phải có một cuộc sống hạnh phúc!"

Đối mặt với những lời thông báo của Lương Giai Văn, cực đoan ích kỷ, Hàn Thừa Nghị rất kinh ngạc, cũng hiểu được một nữ nhân với trái tim băng giá, tâm địa ác như vậy, có chỗ nào đáng để yêu? Nam nhân, ít nhất là anh, đương nhiên thích một người thiện lương, đơn giản.

Lương Giai Văn, quả thật là không thích hợp với anh.

"Haiz..." Hàn Thừa Nghị biết không thể cùng cô ta nói rõ ràng, cũng lười nói, "Giai Văn, tôi đã nói rồi, chúng ta chính là bạn bè, tôi muốn làm gì, không cần cô phải khoa tay múa chân. Cô tự giải quyết cho tốt đi, đi ra ngoài làm việc đi!"

"Thừa Nghị..." Lương Giai Văn không cam lòng, từng bước tiến về phía trước.

Hàn Thừa Nghị giơ tay lên ngăn cản cô, "Đi ra ngoài đi! Tôi cũng không muốn nói gì nữa."

Nói xong, đã cúi đầu, không muốn để ý đến cô. Lương Giai Văn cắn chặt răng, hai tay nắm chặt, bao nhiêu nỗi hận đều trút lên trên người Kiều Vũ Vi! Trại an đường Đế Đô, khu riêng của Kiều Vũ Vi.

Trong phòng tiếp khách, Kiều Vũ Vi nhìn Lương Giai Văn ngồi đối diện, vẻ mặt nghi ngờ, trong ấn tượng cũng không nhận ra cô, cô là ai, muốn tìm nàng làm cái gì?

Y tá bùng lên đồ uống, Kiều Vũ Vi khách khí giương tay lên: "Mời... Không biết vị tiểu thư đây, tìm tôi có chuyện gì không? Chúng ta quen nhau sao?"

Lương Giai Văn cười khinh miệt, không lên tiếng. Nghĩ đến thái độ lãnh đạm của Hàn Thừa Nghị... Lương Giai Văn trong cơn giận dữ, cầm cái ly trong tay, đột nhiên giơ tay hất nước vào mặt Kiều Vũ Vi!

"..." Kiều Vũ Vi bất ngờ không kịp đề phòng, rất là khiếp sợ, đưa tay lau đi nước trái cây trên mặt, ngẩng đầu khó tin nhìn Lương Giai Văn, nổi giận, "Cô có phải hay không có bệnh! Từ bệnh viện thần nào tới đây? Cô biết tôi là ai không? Gặp cô là đã cho cô mặt mũi lắm rồi!"

"Hừ!"

Lương Giai Văn khinh thường cười lạnh, đối với Kiều Vũ Vi, cô thật sự không để vào mắt.

Lương Giai Văn tuy rằng ngoan độc, nhưng xuất thân của cô cao quý, khí chất cùng giáo dục Kiều Vũ Vi chẳng thể so được, không cùng một cấp

bạc, điểm này chính là sự thật, cho nên khi bại bởi Kiều Vũ Vi, Lương Giai Văn mới có thể không cam lòng đến vậy!

"Cô là ai? Chẳng qua là ý vào Hàn Thừa Nghị mà thôi! Như thế nào, áo dâng đến vưon tay com đưa đến liền há mồm, sung sướng trải qua cuộc sống hào hoa xa xỉ, liền cho bản thân là công chúa?" Lương Giai Văn đứng lên, hai tay chống ở trên mặt bàn, nửa người trên hướng về phía Kiều Vũ Vi.

"Đúng thì thế nào? Mắc mớ gì tới cô? Cô nếu biết tôi là người của Hàn Thừa Nghị, khuyên cô không nên kiêu ngạo như vậy, chờ tôi nói với anh ấy, cô chờ mà xem... A..."

Kiều Vũ Vi nói còn chưa dứt lời, Lương Giai Văn đã muốn nâng tay lên, hung hăng quăng cô một tát!

"ba" một tiếng, Kiều Vũ Vi kinh ngạc trừng Lương Giai Văn, "Cô điên rồi? Lại dám đánh tôi?"

"Đánh cô thì sao? Tôi còn chưa đánh đủ đâu!" vẻ mặt Lương Giai Văn điên cuồng ngang ngược, hận ý giấu ở khóe mắt đuôi lông mày, nói xong đã giơ tay lên, lại cho Kiều Vũ Vi một cái tát!

Kiều Vũ Vi ngồi ở xe lăn, một thân bệnh tật đã chống không lại Lạc Tuyết Vi, căn bản là chẳng có sức chống cự! Người như nàng, chỉ có bắt nạt lừa gạt Lạc Tuyết Vi đơn thuần, gặp phải người độc ác như Lương Giai Văn, lại không được.

"Cô!" Kiều Vũ Vi giận đến run, sắc mặt, môi đều đổi màu, nhìn như dấu hiệu muốn phát bệnh.

"Ha!" Lương Giai Văn cười châm chọc, "Làm sao vậy? Thân thể không chịu nổi rồi? Cô vì sao còn chưa chết? Tôi nói loại người như cô, còn sống cũng lãng phí thức ăn, vẫn là nên chết sớm chút mới tốt! Đừng có làm chậm trễ hạnh phúc của người khác!"

Kiều Vũ Vi bùm mặt, cân nhắc lời của cô, Chậm rãi mới hiểu được, do dự hỏi: "Chẳng lẽ... Cô là bởi vì Hàn Thừa Nghị?"

Bị nói trúng tâm sự, Lương Giai Văn biến sắc, trầm mặc một lát.

Chỉ là trong một giây này, Kiều Vũ Vi lập tức khẳng định cô đoán đúng. Hiểu rõ gât gât đầu, lập tức ngửa đầu cười to: "Ha ha ha... Ha ha ha..."

Cô cười rất dọa người, khiến cho Lương Giai Văn sợ đến nổi da gà. "Cô cười cái gì? Câm miệng cho tôi! Có nghe hay không?"

Kiều Vũ Vi cười chảy cả nước mắt, ôm bụng lắc lắc đầu: "Ôi, tôi thật sự là... Muốn dừng mà dừng không được! Cô cũng là người kỳ quái, cũng không biết rõ tình địch của mình là ai, liền chạy tới cửa khiêu khích? Xem cô cũng là thông minh, ai ngờ cả bụng chỉ đầy rơm rạ!"

"Cô nói cái gì?" Lương Giai Văn thẹn quá thành giận, giựt lấy cổ áo Kiều Vũ Vi.

Kiều Vũ Vi ngưng cười, không chút nào sợ hãi nhìn chăm chăm cô: "Tôi nói cái gì? Nói như vậy còn không hiểu, cô còn không hiểu?" Cô giơ tay lên đẩy tay Lương Giai Văn ra, vuốt vuốt áo quần trên người, "Tôi không phải tình địch của cô, cô nghĩ sai rồi! Tôi chỉ là vật nguy trang mà thôi! Nói si tình chung tình với tôi toàn bộ đều là giả, người Hàn Thừa Nghị thích, cũng chỉ có một mình Lạc Tuyết Vi!"

"Lạc Tuyết Vi?" Lương Giai Văn kinh ngạc, cô là lần đầu tiên nghe được tên này. "Cô ta là ai? Cô vì cái gì nói người Hàn Thừa Nghị thích là cô ta?"

Kiều Vũ Vi lạnh lùng liếc Lương Giai Văn, "Tôi chỉ có thể nói cho cô biết đến đó, cô đại khái không biết nhỉ! Lạc Tuyết Vi, là vợ Hàn Thừa Nghị, bốn năm trước bọn họ đã đăng kí kết hôn! Chẳng qua là chưa cử hành hôn lễ mà thôi, lúc đó có một số chuyện xảy ra, Lạc Tuyết Vi trốn... Nhưng là, hiện tại cô ta đã trở về!"

Nói cũng đã nói xong, Kiều Vũ Vi nở nụ cười, nói là cười mà như đang khóc: "Ha ha, cô không có cơ hội! Hàn Thừa Nghị xem cô ta như ngọc quý! Nếu Lạc Tuyết Vi đã trở lại, bất luận kẻ nào cũng không có cơ hội."

Lương Giai Văn làm sao có thể đoán được còn có chuyện như thế? Vốn cho rằng, Hàn Thừa Nghị chỉ có Kiều Vũ Vi! Hắn từng nói, ân cứu mạng, hắn sẽ lấy cả đời báo đáp! Nhưng hiện tại, hắn bỏ xuống lời thề này, lại có thể tìm nữ nhân khác?

Hắn nếu có thể vi phạm lời thề, cưới người phụ nữ khác, vậy tại sao người đó không phải là cô?

"Cô ta là ai? Cô ta ở đâu?" Lương Giai Văn ghen tị đến đỏ mắt, nổi hận nhanh chóng truyền đến trên đầu Lạc Tuyết Vi!

"Ha ha." Kiều Vũ Vi cười như đang xem kịch hài, "Việc này làm sao tôi biết? Cô tự đi mà tra! Tôi nghĩ, việc này cũng thật dễ điều tra! Hàn Thừa Nghị sẽ không cùng phụ nữ khác câu tam thập tứ, cô chỉ cần để ý xem anh ta gần đây đang quấn lấy ai, người đó nhất định là Lạc Tuyết Vi!"

Nhìn Lương Giai Văn phản ứng, cô liền biết không phải là người đơn giản, nhìn kĩ xem xét, gia thế nhất định rất tốt. Kiều Vũ Vi trong lòng cũng có chút buồn cười, Lạc Tuyết Vi ơi Lạc Tuyết Vi, mạng của cô đúng là không tốt lắm, không cần biết là khi nào đều có người liều mạng ngăn cản hạnh phúc của cô!

"Y tá, tôi mệt. Đẩy tôi về phòng nghỉ ngơi, tiễn khách!"

"Vâng."

Lương Giai Văn đi ra trại an dưỡng, càng nghĩ càng không thể nén giận! Bốn năm trước Hàn Thừa Nghị đã cưới người khác? Bốn năm trước, bọn họ

chỉ vừa tách ra, hẳn không phải nói đi T thị tìm Kiều Vũ Vi sao? Lạc Tuyết Vi này cuối cùng là hạng người gì?

Nhất định phải tìm ra cô ta! Mặc kệ cô ta là ai, phải nghĩ biện pháp làm cho cô ta cùng Hàn Thừa Nghị chia tay!

Đã bắt đầu, nguy cơ bùa vây tứ phía...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 253: Em Thích Anh

Đối với vị trợ lý đặc biệt này của Hàn Thừa Nghị, Lạc Tuyết Vi vẫn luôn có một loại cảm giác sùng kính, tín nhiệm, cho nên cô lập tức đáp ứng gấp mặt.

"Tam thiếu phu nhân,"

Đến địa điểm đã hẹn, Nghe Tuấn đã đợi từ lâu, nhìn thấy Lạc Tuyết Vi lập tức đứng dậy cung kính, thay nàng kéo ghế ra.

"Anh Nghe Tuấn đừng khách khí, anh ngồi đi." Lạc Tuyết Vi cảm thấy có chút ngượng ngùng, thân phận Nghe Tuấn như vậy lại có thái độ thế này với cô, thật sự chịu không nổi.

"Tam thiếu phu nhân, thuộc hạ không có nhiều thời gian, tam thiếu nếu biết tôi trốn đi lên lút hẹn phu nhân, nhất định sẽ mất hứng, thuộc hạ nói ngắn gọn."

Bộ dáng Nghe Tuấn nghiêm túc, Lạc Tuyết Vi cũng bị loại không khí này làm cho khẩn trương.

"Anh nói đi, Nghe Tuấn."

"Vâng. Tam thiếu là vì chuyện của phu nhân cùng Lương công tử mà phiền não, thuộc hạ không dám xen vào chuyện của phu nhân, nhưng hôm nay là nhện không được nên thay Tam thiếu tìm phu nhân nói rõ."

Nghe Tuấn dừng một chút, giơ tay trái lên, bốn ngón thu lại duỗi duỗi ngón út, nhìn Lạc Tuyết Vi, "Tam thiếu phu nhân không phải muốn biết bốn năm trước Tam thiếu xảy ra chuyện gì, vì sao ngón tay kia bị gãy sao?"

"Ừ... Phải." Lạc Tuyết Vi ngăn ra, gật gật đầu, lần trước ở "An Lang Phường", lời của Hàn Thừa Nghị hiển nhiên chỉ nói một nửa giấu một nửa.

"Vậy thuộc hạ sẽ nói với phu nhân, bốn năm trước khi phu nhân và đứa con nằm trong phòng cấp cứu, Tam thiếu dùng một ngón út của mình đối đối lấy cơ hội sống sót cho đứa nhỏ trong bụng phu nhân, dù đứa nhỏ không giữ được, nhưng ngón út của Tam thiếu, vẫn là bị phế đi, vì thế nên hiện tại phu nhân nhìn thấy ngón út của Tam thiếu không thể cử động, không có cảm giác."

"A..." Lạc Tuyết Vi bỗng dưng ôm lấy miệng, hốc mắt chua xót khó chịu, tuyến lệ lập tức hoạt động nước mắt mãnh liệt lan tràn.

Tại sao có thể như vậy? Bốn năm trước, khi cô nắng anh là hung thủ, anh tại sao không nói ra? Bốn năm sau, anh không phải không có cơ hội, anh vì cái gì cũng không nói?

"A..." Lạc Tuyết Vi nhắm mắt lại, đúng vậy, Hàn Thừa Nghị chính là người như vậy! Cái gì đều chôn ở dưới đáy lòng, tình nguyện bản thân ghen chết cũng không giải thích.

"Còn có, năm đó lúc phu nhân bị bắt, là Tam thiếu tự mình đi cứu phu nhân, lúc ấy phu nhân đã mất tích hai ngày một đêm, tay trái Tam thiếu có vết sẹo, là anh ấy cắt tay cho phu nhân uống máu... Sau đó, anh ấy cõng phu nhân ra khỏi núi an toàn đi đến bờ biển. Khi bọn thuộc hạ tìm được thì anh ấy đã trúng xà độc, chỉ đưa đến chậm một chút là sẽ không cứu được nữa."

"..." Lạc Tuyết Vi đã không thể phát ra tiếng nào nữa, cắt tay cho cô uống máu?

Lạc Tuyết Vi nhắm mắt lại, nhớ lại! Lúc đó, lần đầu cô tỉnh lại cảm giác dưới chân lắc lư, chung quanh ẩm ướt, nhưng là lần thứ hai tỉnh lại, dưới thân vẫn là lắc lư, hơn nữa, trong miệng còn có mùi máu tươi!

"Tam thiếu phu nhân, muốn nói thuộc hạ đều nói xong rồi, thuộc hạ nguyện ý nhận sự trừng phạt của Tam thiếu, chỉ cầu phu nhân không cần lại tra tấn Tam thiếu."

Nghe Tuấn đứng lên, cúi thấp người xuống chào Lạc Tuyết Vi, "Thuộc hạ khẩn cầu phu nhân, hãy hiểu rõ Tam thiếu. Thuộc hạ cáo từ."

"Từ từ..."

Lạc Tuyết Vi mở miệng gọi Nghê Tuấn lại, cả mặt đầy nước mắt, gian nan hỏi, "Anh có thể nói cho tôi biết, đến cuối cùng là nguyên nhân gì bức anh ấy phẩy ngón tay? Còn có, rốt cuộc là người nào muốn hại tôi?"

Nghê Tuấn cứng ngắc, khó xử lắc lắc đầu: "Tam thiếu phu nhân, nếu phu nhân lựa chọn cùng Tam thiếu ở một chỗ, tin tưởng những việc này sau này cô sẽ biết. Thuộc hạ không thể nhiều lời, chỉ có thể nói cho phu nhân biết, chuyện đó cùng cừu gia của Hàn gia có liên quan, trên lưng Tam thiếu đeo nhiều lắm, qua nhiều năm như vậy vẫn là một người gánh vác."

Nghê Tuấn đi rồi, chỉ còn lại một mình Lạc Tuyết Vi trong phòng, không biết có phải do máy điều hòa mở quá lớn hay không, cả người Lạc Tuyết Vi cảm thấy lạnh quá!

"A..."

Lạc Tuyết Vi che miệng lại, không muốn mình khóc thành tiếng, nhưng như vậy vẫn không kìm được. Cô hé miệng cắn ngón tay, vừa dùng sức cắn chặt một xiu, ngón tay đau như muốn bị chặt đứt... Lúc đó, Hàn Thừa Nghị lại có thể tự phẩy đi ngón tay của mình?

Cô sao lại có mặt mũi đi chỉ trích anh, hận anh bốn năm?

Lau sạch nước mắt, Lạc Tuyết Vi nóng lòng muốn đi một nơi, một giây cô cũng không muốn chờ, cô phải lập tức, lập tức nhìn thấy Hàn Thừa Nghị!

Cô một bên đi ra ngoài, một bên bấm dây số Hàn Thừa Nghị.

"Alô?" Điện thoại đầu kia truyền đến tiếng nói trầm thấp của Hàn Thừa Nghị, "Tiểu Tuyết?"

"Anh... Anh ở đâu? Lạc Tuyết Vi cố gắng để giọng nói của mình bình thường chút, nhưng làm cách nào cũng không nén được bi thương từ tận đáy lòng.

"Vừa chấm dứt hội nghị, đang chuẩn bị trở về... Tiểu Tuyết, em làm sao vậy? Em ở đâu?"

"Anh đến đón em được không? Em chờ anh!"

Bên kia, Hàn Thừa Nghị im lặng, giống như không tin được những gì mình vừa nghe được. Sau khi sự kiện "bất cóc", Tiểu Tuyết lại khôi phục thái độ lãnh đạm với anh, hôm nay là... là làm sao vậy? Cô ấy không cần ở bên Lương Tư Văn sao?

Nhưng anh vẫn là đồng ý, "Được... Em ở đây? Anh lập tức tới."

Tất máy, Hàn Thừa Nghị vui đến không nén được, cảm giác trái tim nhanh nhẩy ra lồng ngực, Tiểu Tuyết chủ động hẹn anh!

"Nghê Tuấn! "

"Vâng, Tam thiếu." Nghê Tuấn đẩy ra cửa phòng họp, nhìn bộ dáng sốt ruột mà hưng phấn của Hàn Thừa Nghị, nghĩ thầm động tác Tam thiếu phu nhân thật sự là quá nhanh.

Cho nên, hiện tại Nghê Tuấn thật sự thấy may mắn vì mình đã làm chuyện này, cho dù sau này bị Tam thiếu trừng phạt anh cũng cam nguyện.

Ở đầu khu phố trung tâm thương mại sầm uất Hàn Thừa Nghị nhìn thấy Lạc Tuyết Vi, Lạc Tuyết Vi đứng ở trong đám đông, hai tay nhét trong túi quần, mỉm cười với anh. Dáng vẻ thanh nhã đó, y như lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Hai người đứng ở hai bên lối đi bộ, Lạc Tuyết Vi hướng Hàn Thừa Nghị mở rộng hai tay, hơi hơi bium môi, xem khẩu hình là đang nói: "Anh qua đây!"

Hàn Thừa Nghị khổng chế không được nhếch miệng cười, nụ cười kia tràn đầy cung chiêu.

Đèn đỏ còn đang sáng, nhưng Hàn Thừa Nghị chờ không nổi, Tiểu Tuyết đang chờ anh qua đó! Chạy xuyên qua làn xe như nước cùng đám đông, Hàn Thừa Nghị đi nhanh về phía Lạc Tuyết Vi.

Gần tới thì Lạc Tuyết Vi đã chạy đến, trực tiếp nhảy thẳng vào người Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị nhẹ nhàng nâng cô lên, bị vui sướng bất thành linh đánh sâu vào đại não có chút chịu không nổi.

Anh ngửa đầu, giống như đang nằm mơ nhìn Lạc Tuyết Vi, giọng nói có chút không chắc chắn: "Tiểu Tuyết, anh có phải hay không đang nằm mơ?"

"Gru!" Lạc Tuyết Vi lập tức ôm lấy mặt anh, cắn một phát!

"Á!" Hàn Thừa Nghị hít một hơi, mặc dù có hơi đau, nhưng anh không có ý trốn tránh, càng đau càng nói rõ đây là sự thật, Tiểu Tuyết, đã trở về!

Lạc Tuyết Vi dừng lại, bium môi nhìn anh, ánh mắt có chút ướt, đưa tay xoa xoa giúp anh, cứng giọng hỏi: "Không đau sao?"

"Không đau..."

"Hả? Không đau? Vậy còn cần cắn thêm một miếng, không thể để anh nghĩ đây là mơ!" Lạc Tuyết Vi nhìn chằm chằm anh, giả vờ muốn cắn thêm.

"Đau! Đau!" Hàn Thừa Nghị vội vàng hùa theo ý Lạc Tuyết Vi, hiện tại anh nào dám trước mặt cô không thuận theo?

"Hả? Anh dám nói em cần anh đau? Bị em cần một chút vậy thôi mà đau hả?" Đối với đáp án này hiển nhiên Lạc Tuyết Vi không hài lòng.

Hàn Thừa Nghị:"..." Về mặt mờ mịt, cuối cùng anh nên trả lời sao đây? Suy nghĩ nửa ngày, mới nói được một câu, "Không phải rất đau... Có chút đau?" Cái này có đúng hay không? Hẳn là đúng rồi?

"Ha ha..." Lạc Tuyết Vi bị đáp án của anh chọc cười, vui vẻ tựa vào vai anh, nhưng cười cười, lại rút nước mắt.

Mở ra hai tay ôm chặt lấy Hàn Thừa Nghị, nghẹn ngào:"Hàn Thừa Nghị."

"Ừ." Cô gọi một tiếng, Hàn Thừa Nghị liền đáp một tiếng.

"Kỳ thật, em rất rất yêu, anh rất rất thích em, có phải hay không?" Lạc Tuyết Vi đem mặt cọ cọ bên cổ anh, cánh tay siết chặt hơn.

Ánh mắt Hàn Thừa Nghị sâu thẳm, kinh hi đến bừng sáng như pháo hoa, anh ôm lấy người trong ngực, trịnh trọng trả lời, "Phải, đặc biệt đặc biệt thích."

"Em cũng vậy." Lạc Tuyết Vi tiếp lời anh, nói ra.

Hàn Thừa Nghị quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, chuyện này sao lại xảy ra cứ như quay ngược trở về trước kia, anh thật sự chưa bao giờ nghĩ đến. Ghé vào bên tai Lạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị nín thở cẩn thận hỏi:"Tiểu Tuyết, em lặp lại lần nữa, anh không nghe rõ."

Lạc Tuyết Vi cúi đầu hôn nhẹ vào hàu kết Hàn Thừa Nghị, giọng cười đáp:"Anh thật sự là già rồi, so với lớn như vậy, cũng không biết chăm sóc cho tốt? Hiện tại cái lỗi tai cũng hỏng rồi, em bắt đầu ghét bỏ anh rồi. "

"Tiểu Tuyết..."

"Em thích anh, đồ ngốc!"

Hàn Thừa Nghị sốt ruột muốn biện bạch, lại bị nụ cười của Lạc Tuyết Vi đánh gãy, bộ dáng cười khê của nàng như hoa khiến anh mê mẩn.

"Tiểu Tuyết, em làm sao... Khóc?"

Lúc này Hàn Thừa Nghị mới phát hiện khóe mắt Lạc Tuyết Vi ẩm ướt, vờn tay thay cô lau, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Tuyết Vi bium môi lắc đầu, "Không có việc gì, chuyện gì đều không có."

Anh đã không muốn nói cho cô biết, cô chỉ đành giả vờ cái gì cũng không biết thì là được rồi. Nếu như vậy có thể khiến anh dễ chịu, cô nguyện ý vĩnh viễn cho là không biết.

"Đói bụng rồi, em còn chưa ăn gì."

"Vậy... Muốn ăn cái gì?" Hàn Thừa Nghị giữ được báu vật, giờ phút này lại không biết nên yêu thương vợ như thế nào mới đúng.

"Hừ!" Lạc Tuyết Vi hừ lạnh một tiếng, liếc Hàn Thừa Nghị, "Vấn đề này anh còn bắt em nghĩ hả?"

"A? Phải, là anh không đúng... Chúng ta đi thôi!"

Hàn Thừa Nghị thả Lạc Tuyết Vi xuống, tay trái của anh vừa vịn nắm lấy tay phải cô. Lạc Tuyết Vi dừng một chút, nâng tay trái của anh lên hốc mắt lại chưa xót một trăn.

Kỳ thật, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện. Ở ngón út có một dấu vết rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ nghĩ là dấu vết vì mang nhẫn.

Lạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn mặt nghiêng anh tuấn của Hàn Thừa Nghị, người đàn ông này vì cô lấy máu làm thức ăn, vì cô mà nhận nỗi đau khi phé đi ngón tay, nhưng lại nhẫn nhịn một chữ không nhắc tới...

Nghĩ như vậy, trên tay siết chặt lại.

"Làm sao vậy?" Hàn Thừa Nghị không rõ cúi đầu nhìn cô.

Lạc Tuyết Vi lắc đầu, chịu đựng không khóc, găm lên:"Đói bụng! Nhanh lên!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 254: Bại Lộ

Editor: Son Ngư

Tối Thứ sáu, Lạc Tuyết Vi làm xong công việc, từ công trường đi ra đã là mười giờ tối. Sờ sờ bụng, Lạc Tuyết Vi thở dài, đã trễ thế này có nên chạy về thành phố hay không? Gần đây Hàn Thừa Nghị đều quần lầy cô không buông, nhưng đêm nay ngay cả điện thoại cũng không mở, chẳng lẽ có tiệc xã giao?

Tuy rằng hiểu rõ công việc của anh, nhưng trên điện thoại không có cuộc gọi nhớ cũng không có tin nhắn liên tục.

Đang nghĩ đến đó, di động liên vang lên, trên màn ảnh lóe ra tên Hàn Thừa Nghị.

Lạc Tuyết Vi không kịp được hé miệng nở nụ cười, "Àlo... Đang ở đây vậy?"

"Đang ở bên ngoài!" Thanh âm Hàn Thừa Nghị nghe rất sung sướng. "Anh hiện tại muốn đi một nơi."

"A... Có xã giao!" Nụ cười của Lạc Tuyết Vi lại ỉu xuống, còn tưởng rằng sẽ đến đón cô. Cúi đầu, tức khắc không còn sức sống. "Vậy anh... Vậy anh đi đi, anh trước làm việc đi!"

"...Được." Hàn Thừa Nghị chỉ đáp lại một từ, liền dừng lại.

"Hửm?" Lạc Tuyết Vi mất hứng, không còn thứ gì khác muốn nói với cô sao? Vì thế, bụm môi ám chỉ anh, "Mười giờ rồi... Em còn chưa ăn cơm."

"Ồi chào, vậy sao?"

"..." Lạc Tuyết Vi sừng sờ, đây là chuyện gì? Chỉ nói như vậy? Gã đàn ông xấu xa! Lúc lừa chưa đến tay, liền vây quanh cô cả ngày, cũng chỉ mới mấy ngày! Cô còn chưa nói tha thứ anh, còn chưa cùng anh làm hòa đâu! Vậy mà đã không kiên nhẫn với cô rồi? Nói cũng không thể nói nhiều thêm hai câu? Có xã giao rất giỏi sao? Có xã giao thì không có thời gian nói chuyện với cô hả? Đã như thế còn gọi điện thoại cho cô làm gì?

Hừ! Mất hứng! Lạc Tuyết Vi tức giận nâng chân đá hòn đá trên đất bay xa, bực mình tắt điện thoại.

Bỏ đi, có gì để giận chứ. Có lẽ, là cô quá phận, anh đang xã giao sẽ có người lạ bên cạnh, cho nên anh mới không tiện nói nhiều một chút? Tính tình Lạc Tuyết Vi tốt, đã bắt đầu chủ động thay Hàn Thừa Nghị tìm lý do.

Vừa đi chưa được mấy bước, di động Lạc Tuyết Vi lại vang lên, vẫn là Hàn Thừa Nghị. A? Anh gọi làm gì? Không phải vừa nãy đã nói qua điện thoại là đang xã giao sao?

"Àlo, sao vậy?" Lạc Tuyết Vi cố ý dùng giọng điệu hung dữ.

"Làm sao vậy? Nghe giọng nói, hình như là đánh giận anh?" Hàn Thừa Nghị cười nhạt mang theo độ rung, "Được rồi, vừa rồi là anh không đúng, anh hiện tại đến tìm em!"

Khóe miệng Lạc Tuyết Vi có chút giờ cao, nhưng ngoài miệng không được tự nhiên nói. "Không cần, em mệt, muốn nhanh trở về đi ngủ."

"Còn sớm mà, ngày mai cuối tuần, hôm nay có thể ngủ muộn một chút."

"..." Lạc Tuyết Vi dao động, cảm di động không nói lời nào.

"Tiểu Tuyết, em xoay người lại."

"..." Lạc Tuyết Vi sừng sột, lời này là có ý gì? Đầu óc còn trì độn, thân thể cũng đã xoay lại, nghi hoặc nhìn ra đằng sau.

Chỉ thấy ở nơi cách cô hơn mười thước, Hàn Thừa Nghị đang giờ di động phát tay với cô.

"Ha ha..." Lạc Tuyết Vi cười ra tiếng, khép lại di động nhìn Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị mở ra hai tay chạy về phía cô, như bị anh lây nhiễm, Lạc Tuyết Vi cũng bắt đầu chạy, nhảy thẳng lên trên người anh, Hàn Thừa Nghị vươn tay nâng cô, đỡ lấy đầu cô môi mòng hạ xuống trao nụ hôn.

Lạc Tuyết Vi chỉ cảm thấy đại não thiếu dưỡng khí, cô không biết mình đang làm gì, hormone nam tính trên người anh có lực hấp dẫn lớn với cô, thường thường chọc cô điên cuồng không thôi!

Hàn Thừa Nghị cũng cùng cô một dạng, thân thể cô mềm mại bộ dáng xinh đẹp, cũng làm cho anh đánh mất lý trí, đánh rơi tiêu chuẩn bình thường.

Môi cánh hoa tách ra, đôi mắt nóng bỏng trực diện, dường như ý hợp tâm đầu. Hàn Thừa Nghị hỏi: "Đói bụng phải không? Dẫn em đi ăn cơm."

"Ừ..." Lạc Tuyết Vi đỏ mặt gật gật đầu.

Nhanh chóng lên xe, Hàn Thừa Nghị phân phó tài xế chạy đến khu nghỉ dưỡng nước nóng gần đó, tất nhiên cũng là sản nghiệp thuộc tập đoàn D-S. Vừa tiến vào phòng, đôi bên quần quýt si không nở buong, mà Lạc Tuyết Vi cũng bối vì kinh hi đột nhiên giáng xuống, so với bình thường kích động hơn nhiều, vô cùng phối hợp, tùy ý Hàn Thừa Nghị điều khiển.

Hàn Thừa Nghị có thể dễ dàng thỏa mãn? Chờ đến khi Hàn Thừa Nghị buông tha cô, cô đã mệt mỏi nằm sấp trên giường ngay mí mắt cũng mở không nổi. Chuông cửa vang lên, phục vụ đem thức ăn đưa vào, Lạc Tuyết Vi hồn nhiên không phát hiện.

Hàn Thừa Nghị đi qua, ngồi xổm bên giường, cúi đầu hôn môi cô, Lạc Tuyết Vi mới mở mắt ra, kháng nghị nói: "Đừng hôn, đều sưng rồi, đau quá!"

"Ha hả, được, không hôn." Hàn Thừa Nghị biết nghe lời, đứng dậy đỡ cô dậy, "Không phải còn chưa ăn gì sao? Đã gọi người đem đồ ăn vào, ngồi dậy ăn chút gì hăng ngủ tiếp..."

"Ừ..." Vừa nghe đến ăn, Lạc Tuyết Vi nhảy lên, chạy lẹ đến bàn ăn, nhanh tay gấp đồ ăn nhét vào miệng cứ như bị bỏ đói mấy ngày rồi.

Hàn Thừa Nghị sừng sốt, lập tức cung chiều lắc đầu, anh "ngược đãi" cô bao nhiêu mới biến cô đói thành thế này.

Hàn Thừa Nghị ngồi xuống bên người cô, cân nhắc mở miệng: "Việc kia... Chuyện cùng Lương Tư Văn đính hôn, em không thể suy xét chút sao?"

"Hừm?" Miệng Lạc Tuyết Vi nhét đồ ăn, lời nói có chút không rõ, "Em cũng biết là không ổn, em muốn tìm anh ấy nói chuyện chẳng qua chưa có cơ hội."

"Vậy em... Em nhanh lên chút, nếu chuyện hôn ước của em với cậu ta công bố ra ngoài, mẹ anh thấy được, anh làm sao giải thích?" Đem bản thân Hàn Thừa Nghị khuyên nhủ không hữu dụng, đành phải đem mẹ kéo vào, con dâu đều sợ mẹ chồng mà, cũng không biết chiêu này có dùng được hay không?

Lạc Tuyết Vi quả nhiên sừng sốt một chút, do dự.

Mắt Hàn Thừa Nghị sáng lên, ôm lấy Lạc Tuyết Vi, cắn vành tai cô, "Tiểu Tuyết, chúng ta cũng đã làm lành rồi, không phải sao? Sau này chúng ta còn muốn ở bên nhau, chẳng lẽ em không nghĩ như vậy? Anh biết, những việc anh làm vẫn chưa đủ tốt, nhưng là em phải cho anh cơ hội cùng thời gian để chứng minh!"

"Ừ..."

Lạc Tuyết Vi lâm vào trầm tư, chính xác, bất luận là tình cảm hay đạo lý mà nói, việc này cô hiện tại không thể giúp Lương Tư Văn được nữa.

Ngay khi Hàn Thừa Nghị cùng Lạc Tuyết Vi tại khu nghỉ dưỡng quyền luyến, đồng thời một người khác cũng đi vào khu nghỉ dưỡng.

Lương Giai Văn trực tiếp đi văn phòng quản lý, tìm được quản lý khu nghỉ dưỡng.

"Lương tiểu thư, cô sao lại đại giá quang lâm? Có nhã hứng đến vậy, có... Có yêu cầu gì muốn tôi giúp sao?" Quản lý khách khí đứng lên chào đón Lương Giai Văn, Lương gia một trong bốn đại gia tộc ở Đế Đô, đại gia tộc, đặc tội không nổi.

Lương Giai Văn mỉm cười: "Tôi muốn đi vào phòng an ninh theo dõi, nhân của tôi lúc này đi thang máy phát hiện không có, tôi muốn biết nó rút ở đâu, hay là... Không cần thận bị ai trộm rồi."

"Ồ..."

Quản lý suy nghĩ một lát, rõ ràng lý do này của Lương Giai Văn là muốn xem camera. Mặc kệ cô có mục đích gì, Lương Giai Văn nếu muốn xem, ông cũng không thể cản.

"Như thế nào, không được sao?" Ánh mắt Lương Giai Văn lạnh lùng.

"Không... Đương nhiên không phải, Lương tiểu thư, mời!"

Quản lý dẫn Lương Giai Văn đến phòng theo dõi, khi ra khỏi văn phòng lặng lẽ phân phó thư kí: "Nhanh đi báo cáo Nghê tiên sinh, nói là Lương Giai Văn không biết vì cái gì muốn xem camera của hội quán."

"Vâng." Thư kí trả lời, lặng lẽ rời đi.

Mà Lương Giai Văn theo quản lý đi đến phòng theo dõi, từng phần đều nhìn kỹ. Vừa này cô thu đến tin nói Hàn Thừa Nghị đến khu nghỉ dưỡng này, còn mang theo một người phụ nữ, cô liền lập tức chạy tới. Chẳng qua, vẫn là chậm một bước, không có nhìn thấy người phụ nữ kia.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể chạy đến phòng camera.

"Lương tiểu thư, cô còn nhớ mình để quên ở đâu không? Đại khái là lúc nào, chúng tôi sẽ thu hẹp phạm vi."

Lương Giai Văn không để ý tới quản lý, lập tức đi qua hỏi bảo vệ: "Khu nào là dùng riêng cho tổng tài?"

Bảo vệ sừng sốt, ngốc ngốc chỉ vào một khung theo dõi:"Là cái này."

Ánh mắt Lương Giai Văn sáng lên, đi qua đây ra bảo vệ, bản thân tự mình xem xét. Sau đó, ngón tay dừng lại, ánh mắt cứng đờ, cả người cũng không thể động... Gương mặt này, người phụ nữ Hàn Thừa Nghị ôm, không phải là Viên Tinh Tinh sắp đính hôn với Lương Tư Văn em trai của cô sao?

Hàn Thừa Nghị sao lại có thể cùng cô ta một chỗ? Bọn họ còn thân mật như vậy!

Lương Giai Văn như rót xuống hồ nước lạnh, cả người lạnh thấu xương! Cô còn xem Viên Tinh Tinh như em gái ruột mà chăm sóc! Không nghĩ tới, cô ta mới chính là kẻ cầm đầu cản trở hạnh phúc của mình! Từ từ, Kiều Vũ Vi không phải nói, cô gái kia tên là Lạc Tuyết Vi sao? Nhưng, cô ta chính là Viên Tinh Tinh!

Chuyện khúc mắc này còn có gì mà cô không biết? Rời khỏi Hàn Thừa Nghị bốn năm, anh cuối cùng đã trải qua những chuyện gì?

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, quản lý nhanh chóng đi ra ngoài đón người:" Nghe tiên sinh, anh tới rồi."

Lương Giai Văn quay đầu, hiểu rõ nở nụ cười, Nghe Tuấn nhanh như vậy đã tới rồi? Hàn Thừa Nghị quả nhiên là không nuôi người không hữu dụng. Chẳng qua, vẫn là tới chậm một bước, nên biết, cô cũng đã biết. Mặc kệ Viên Tinh Tinh cùng Lạc Tuyết Vi có cái gì quan hệ, cô ta có phải là Lạc Tuyết Vi hay không, dám tiếp cận Hàn Thừa Nghị, cô tuyệt đối sẽ không nương tay!

"Lương tiểu thư, cô có yêu cầu gì muốn hỗ trợ sao?" Nghe Tuấn khách khí khom lưng chào Lương Giai Văn.

Lương Giai Văn lắc đầu cười khẽ, mày khẽ nhướn, "Không có, mắt chiếc nhẫn, chẳng qua không tìm ra, bỏ đi, cũng không có giá trị gì, mất thì thôi."

Nói xong, đứng dậy đi ra ngoài.

Nghe Tuấn nhú mày, vì tìm chiếc nhẫn? Điều này sao có thể? Chuyện sẽ không đơn giản như vậy...

Lương Giai Văn về đến nhà, ở gara nhìn thấy em trai Lương Tư Văn cũng về muộn.

"Chị, trễ thế này?" Lương Tư Văn xuống xe, lôi kéo Lương Giai Văn cùng đi vào.

Lương Giai Văn dăm chiêu đánh giá Lương Tư Văn, hoài nghi hỏi:" Tư Văn, Viên Tinh Tinh... Tình cảm hai em tốt không?"

Lương Tư Văn im lặng, mắt tự nhiên cười cười:"Chị, chị hỏi gì vậy? Tình cảm không tốt, sao có thể đính hôn?"

"À, vậy sao?" Lương Giai Văn cho rằng, Lương Tư Văn còn không biết chuyện "bị phản bội". Trong lòng càng oán hận Lạc Tuyết Vi! Sao lại có người phụ nữ đáng ghét thế này? Một bên dụ dỗ em trai cô đính hôn, một bên lại cùng với Hàn Thừa Nghị!

Thật sự là tiện nhân! Hai nam nhân ưu tú nhất Đế Đô, liền bị cô đưa bõn trong tay!

Mắt Lương Giai Văn nheo lại, lộ ra âm hiểm cùng giả dối! Cô sẽ không cho tiện nhân này thực hiện được. Cho dù không phải vì bản thân, không phải vì Hàn Thừa Nghị, nói gì cô cũng không để Lương gia chịu nhục như vậy! Một thiết kế nhỏ nhỏ, sao lại có lá gan lớn đến thế?

Cô nhất định phải khiến cô ta thân bại danh liệt!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 255: Đính Hôn Không Thể Hủy Bỏ

Nhà ăn " Đông đình", phòng vip riêng của Lương Tư Văn.

Lương Tư Văn đến tương đối sớm, bên ngoài có mưa nhỏ, Lạc Tuyết Vi từ công trường đến đây có chút muộn. Đây cửa đi vào miệng luôn nói lời xin lỗi:" Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đến muộn, không nghĩ tới đột nhiên đổ mưa, vừa mưa một cái liền kẹt xe."

Lương Tư Văn nhìn tóc, đầu vai cô đều có nước, giọng gọi nhân viên phục vụ:"Đi lấy một cái khăn đến."

"Vâng."

Nhân viên phục vụ rất nhanh đem khăn mặt tới, Lương Tư Văn nhận lấy liền bắt đầu giúp Lạc Tuyết Vi lau tóc.

Lạc Tuyết Vi dừng lại, cảm thấy hành động này của anh quá mức thân mật, tuy rằng anh không thích phụ nữ, nhưng là, Lạc Tuyết Vi vẫn nhận ra một chút bất thường. Quan hệ giữa cô và Lương Tư Văn có tốt đến mức nào, cũng không thể thay đổi được Lương Tư Văn là một người đàn ông.

Nghĩ như vậy, Lạc Tuyết Vi bình tĩnh cầm lấy khăn trong tay Lương Tur Văn tự mình xoa tóc.

"Tôi tự làm được! Anh đến lâu chưa? Thức ăn đã gọi rồi?"

Lương Tur Văn nhìn bàn tay trống không, có chút đăm chiêu gật đầu."Đã gọi, đều gọi theo sở thích của em."

Lạc Tuyết Vi nhoen miệng cười."Cũng là anh hiểu tôi nhất ! Có cậu bạn thân như anh đúng là rất có lời..."

Bạn thân? Lương Tur Văn nhướn mày, khoe miệng gọi lên nụ cười chua xót. Danh hiệu bạn thân này, anh không mang lâu hơn được nữa, anh nhất định sẽ đạt được mục đích, có được thứ mình muốn.

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, Lương Tur Văn vẫn như bình thường thay Lạc Tuyết Vi chia thức ăn. Lạc Tuyết Vi chờ nhân viên phục vụ ra ngoài, gấp đồ ăn chậm rãi nhai nhai, đang tự hỏi làm sao mở lời về việc hủy bỏ đính hôn, màn kịch này cô diễn không nổi nữa.

"Tur Văn..."

Lạc Tuyết Vi cắn chiếc đũa, áp a áp ứng.

"Hử? Chuyện gì?" Lương Tur Văn để đũa xuống, nâng ly rượu, cũng không uống, chỉ là lắc lắc cổ tay.

"Việc đó..." Lạc Tuyết Vi quyết tâm, chết thì chết! Cô thật sự xin lỗi vì không giúp được bạn tốt. "Tôi chỉ sợ không thể đính hôn với anh, tôi cảm thấy như vậy không tốt, anh nên nói rõ với chú và dì nhé? Chuyện này sớm hay muộn cũng không giấu được, đính hôn chỉ có thể kéo dài nhất thời..."

Sắc mặt Lương Tur Văn giờ phút này trầm xuống, cô vì cái gì nói như vậy, trong lòng anh chẳng lẽ không biết rõ sao? Ra là như vậy, chẳng lẽ hiện tại không thể kéo dài? Chẳng qua là chỉ vì Hàn Thừa Nghị thôi! Anh không rõ bốn năm trước cô và Hàn Thừa Nghị có gút mắt gì, trên thực tế, bọn họ tách ra bốn năm! Mà bốn năm này, ở bên cạnh cô, vẫn luôn là anh!

Có thể nào cũng không tới phiên Hàn Thừa Nghị.

Lương Tur Văn nâng lên ly để cao, không nói được một lời, ngẩng cổ, đem rượu đỏ một hơi uống cạn, đường nét con lai anh tuấn tỏa ra sức hấp dẫn dị thường, đôi mắt xanh u ám nhìn chằm chằm Lạc Tuyết Vi, giống như muốn dùng ánh mắt chọc thủng cô.

Dưới ánh mắt này của anh, Lạc Tuyết Vi càng chột dạ. "Tur Văn..."

"Hử!" Lương Tur Văn cười lạnh một tiếng, đánh gãy năng, "Như vậy không tốt? Còn chưa đến nửa tháng, chúng ta sẽ đính hôn, em hiện tại nói với anh làm như vậy không tốt? Em có biết hay không, thiệp mời đã gửi đi rồi, hiện tại tất cả thân thích bạn bè đều biết chúng ta muốn đính hôn? Em hiện tại nói với anh, làm như vậy không ổn? Em chính là đối xử với bạn bè như vậy? Lương gia chúng tôi, tại Đế Đô cũng là người có uy tín danh dự, em đột nhiên lâm trận bỏ chạy, muốn mặt mũi anh và ba mẹ để ở đâu?"

"Tur Văn, tôi... tôi cũng không cố ý, nhưng tôi cảm thấy, tiếp tục lừa cha mẹ anh là không tốt, anh không phát hiện sao? Bọn họ là thật sự vui vẻ..." Lạc Tuyết Vi cắn răng một cái, vẫn là không muốn thỏa hiệp, "Còn có chị Giai Văn, bọn họ quá tốt với tôi, bọn họ thật lòng hy vọng anh hạnh phúc, nhưng chúng ta như vậy..."

Nhưng Lương Tur Văn căn bản không cho cô cơ hội giải thích, công kích liên hoàn."Tình Tình, anh chỉ là muốn em giúp một việc, hiện tại đã chuẩn bị xong hết rồi, em chỉ cần xuất hiện một chút ở tiệc đính hôn là được rồi, em sao có thể nói mà không làm? Hơn nữa, cũng chỉ là một ít thân thích bạn bè chứng kiến, cũng để cha mẹ anh yên lòng, việc này thật sự khó khăn? Anh mặc kệ em vì cái gì, em thật sự muốn hủy đính hôn, anh không đồng ý!"

Thái độ của anh rất cứng rắn, cường ngạnh đến mức không muốn cho Lạc Tuyết Vi nói gì.

Từ khi quen biết Lương Tur Văn tới nay, cô chưa từng thấy qua bộ dáng mạnh mẽ này của anh. Cẩn thận vì anh mà suy xét, cũng sẽ tức giận. Về chuyện không thích phụ nữ đã đủ đau đầu, thiệp mời đính hôn cũng đã gửi đi, nếu hủy bỏ, thật sự không có mặt mũi!

"Tôi..." Lạc Tuyết Vi khó xử nhăn mặt, cắn chặt môi. Làm thế nào bây giờ? Khuyến nhủ Lương Tur Văn khó khăn như vậy, thật đúng là đau đầu.

"Tình Tình, đáp ứng anh, không cần đòi ý được không? Anh chỉ có em."

Lương Tur Văn nắm chặt tay Lạc Tuyết Vi, một lời hai ý nghĩa.

Lạc Tuyết Vi nhìn ánh mắt khẩn cầu của anh, chung quy không đành lòng cự tuyệt, gật gật đầu, đồng ý. Lương Tur Văn thở phào nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt hiện lên tia tàn nhẫn, không thể trách anh bi ối, là người ai không muốn bảo vệ tình yêu của mình, không từ thủ đoạn thì có sao nào?

Mà giữa Hàn Thừa Nghị và Lạc Tuyết Vi, không ngừng nổi sóng.

Nhiều ngày rồi Hàn Thừa Nghị không quay về biệt thự Trường Hạ, hôm nay, Lạc Tuyết Vi vì đi Đông Giao, nói gì Lạc Tuyết Vi cũng không chịu cho anh đi theo, chưa biện pháp Hàn Thừa Nghị phải thỏa hiệp, trở về biệt thự. Người vừa vào cửa, áo khoác còn chưa cởi, quản gia đã nói:"Tam thiếu, thư phòng trên lầu tôi có đề một thiệp mời, là hai ngày trước đưa đến, ngài vẫn luôn không trở về nên không có cơ hội báo cho ngài."

"Thiệp mời? Thiệp mời gì?" Hàn Thừa Nghị không thèm để ý hỏi, đem áo khoác cời ra đưa tới trên tay quản gia.

"À, hình như là thiệp mời đính hôn của nhị công tử Lương gia, tôi không mở ra xem, là nghe người đưa thiệp nói, không biết nhị công tử Lương gia là cùng vị thiên kim danh môn nào đính hôn..."

Quản gia còn chưa nói xong, ánh mắt Hàn Thừa Nghị lóe lên, đi nhanh về phía thư phòng trên lầu. Đẩy ra cửa thư phòng, thiệp mời màu đỏ quả thực đặt trên bàn. Hàn Thừa Nghị vội vàng cầm lên xem, thiếu chút nữa tức chết! Thật đúng là thiệp mời đính hôn của Lương Tư Văn cùng Tiểu Tuyết! Trên thiệp mời còn có ảnh chụp chung của hai người, ôm ấp tươi cười ngọt ngào!

Tiểu Tuyết sao có thể muốn cùng Lương Tư Văn đính hôn? Cô với anh đã như vậy, thiệp mời này là cái quỷ gì đây? Cô coi anh là cái gì? Cô rõ ràng nói thích anh, bọn họ là loại quan hệ này, cô còn có thể cùng người khác đính hôn?

Chân Hàn Thừa Nghị như đạp phải khoảng không, trong lòng ngổn ngang.

Không được, anh phải lập tức gặp Tiểu Tuyết, để hỏi rõ ràng! Anh buồn lòng nín thính, chẳng lẽ vì anh quá dung túng nên cô không để anh vào mắt? Chẳng lẽ trong lòng cô, anh không quan trọng chút nào?

Hàn Thừa Nghị vội vàng ra thư phòng, chuẩn bị gọi điện thoại cho Lạc Tuyết Vi, ngẫm lại vẫn là không gọi, nếu hỏi cô, cô khẳng định không đồng ý anh qua đó. Trực tiếp đi Đông Giao, tiền trăm hậu tấu!

"Tam thiếu?"

Quản gia nhìn anh vừa trở về đã muốn đi ra ngoài, có chút kinh ngạc, "Ngài lại muốn ra ngoài?"

"Ừ." Hàn Thừa Nghị vội vàng gật gật đầu, "Nhanh chuẩn bị xe!"

"Vâng!"

Đông Giao, Lạc Tuyết Vi còn đang cùng nhóm kiến trúc công trình thảo luận vấn đề thi công, chăm chú đối chiếu bản vẽ.

Di động đột nhiên vang lên, vội vàng cầm lên liền thấy là Hàn Thừa Nghị, không thể không nhận, chỉ có thể cười xin lỗi với nhóm thiết kế: "Thật xin lỗi, nhận cuộc điện thoại... Alô? Chuyện gì vậy? Em đang làm việc, hiện tại không thể nói điện thoại!"

"Đi ra! Anh ở bên ngoài!"

Thanh âm ương ngạnh của Hàn Thừa Nghị xuyên thấu màng tai, Lạc Tuyết Vi ngẩn người, anh tại sao không nói một lời đã tới rồi?

"Anh đừng như vậy, em đang làm việc..."

"Em là ông chủ hay anh là ông chủ? Em ra đây cho anh!"

Nghe khẩu khí anh hình như rất giận, Lạc Tuyết Vi không dám chậm trễ, nếu lẽ mà không ra, chỉ sợ anh lại nổi điên. đành tạm dời lại công việc, vội vàng chạy ra gặp Hàn Thừa Nghị.

"Anh sao lại đột nhiên.... Ừm!"

Xe Hàn Thừa Nghị cách công trường không xa, Lạc Tuyết Vi vừa lên xe, chưa nói xong câu đầu tiên đã bị anh lôi lên trên người chẳng để ý gì chỉ găm cần một cách mãnh liệt. Anh là phát điên rồi! Lạc Tuyết Vi hiện tại biết cách trị bệnh điên của anh, không thể làm dữ, chỉ có thể dỗ.

Lạc Tuyết Vi không kịp đề phòng, trốn tránh không kịp.

Khi dừng lại hai người đều thở hổn hển, thân thể còn tựa sát vào nhau. Hơi thở Lạc Tuyết Vi bắt ổn, về mặt mờ mịt nhìn anh. Nhiều ngày như vậy, anh cuối cùng cũng nhìn cô rồi?

"Làm sao vậy? Anh là làm..."

Hàn Thừa Nghị buồn bực, rõ ràng là một bụng lửa, lời nói ra tui thân vô cùng. "...Anh thu được thiệp mời."

Lạc Tuyết Vi sùng sốt, chột dạ hạ tầm nhìn, "Em tìm Tư Văn nói qua rồi, anh ấy có khó xử của anh ấy, em trước kia đáp ứng cậu ấy..."

"..." Mây rậm Hàn Thừa Nghị nhuộm cao, đầu óc còn chưa kịp nghĩ gì, nụ hôn nóng bỏng thứ hai đã rơi xuống, "Nha đầu xấu xa! Lòi như thế, em cũng có thể nói ra? Em thật sự muốn anh móc tim ra cho em sao? Em cùng Lương Tư Văn là muốn anh giận chết phải không?"

Lạc Tuyết Vi tự biết đuối lý, do dự mở miệng, xuất hiện loại tình huống này, trong lòng cô cũng không thoải mái, "Ừ, ngày cũng đã chọn rồi, đây là hứa hẹn giữa em và anh ấy, em phải giúp anh ấy, giữa em và anh ấy không có gì, buổi tiệc đính hôn này chỉ là để cho người nhà xem mà thôi..."

"Giúp?"

Hàn Thừa Nghị bật cười, chú ý tới chú ý tới từ "giúp" mà Lạc Tuyết Vi nói. Giúp cái gì? Anh là lần đầu nghe thấy giúp người còn giúp đến đình hôn! Tiểu Tuyết nhà anh là có bao nhiêu ngọc?

"Tiểu Tuyết! Em... Lời này của em là có ý gì?"

Lạc Tuyết Vi vì những lời của Nghê Tuấn, trong lòng đã nghiêng về phía Hàn Thừa Nghị, đối mặt với anh tự nhiên có chút chột dạ. "Anh không nên hỏi, Tư Văn đã từng giúp em rất nhiều, đây là việc em có thể giúp anh ấy..."

Hàn Thừa Nghị vừa nghe, càng giận: "Em không cần bị tên gian manh Lương Tư Văn lừa gạt! Loại chuyện đình hôn này còn cần giúp đỡ? Em có biết hay không, xã hội thượng lưu này đình hôn có bao nhiêu náo động? Một khi đình hôn, em đâm lao phải theo lao!"

Lạc Tuyết Vi khẳng định lắc đầu: "Sẽ không, em cùng Tư Văn sẽ không kết hôn, còn lý do, em không thể nói với anh. Hơn nữa Tư Văn nói, chỉ là buổi tiệc nhỏ, sẽ không tuyên dương bốn phía, qua cửa này, em cùng anh ấy vẫn là bạn bè."

"Ha?" Hàn Thừa Nghị muốn điên rồi! Tiểu Tuyết học thiết kế thông minh như vậy, nhưng lúc này sao lại ngu như vậy? Lương Tư Văn rốt cuộc đã dùng quỷ kế gì với Tiểu Tuyết? Khiến Tiểu Tuyết cam tâm tình nguyện cùng cậu ta đình hôn, còn tin nhiệm cậu ta đến vậy?

Tiểu Tuyết rất đơn thuần, xem ra, việc này anh phải tự mình tìm Lương Tư Văn !

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 256: Nghi Ngờ Sao Chép Bản Vẽ

Editor: Sơn Ngư

Hàn Thừa Nghị hẹn Lương Tư Văn gấp mặt, trong lòng Lương Tư Văn rất rõ ràng là vì chuyện gì, nếu Hàn Thừa Nghị không hẹn anh, anh cũng muốn gặp anh ta một lần.

"Ngồi. "

Khách sạn Đế Đô, trong phòng vip xa hoa, Hàn Thừa Nghị bắt chéo chân ngồi tựa vào ghế sa lông, Lương Tư Văn vừa mới bước vào đã dùng ngón tay chỉ vị trí đối diện, hoàn toàn là thái độ người lớn đối con cháu.

giữa hai người nếu như không có Lạc Tuyết Vi, nói thật, cá nhân Lương Tư Văn thật sự tôn kính Hàn Thừa Nghị, thậm chí là sùng kính, Hàn Thừa Nghị tựa như một thần thoại, gây dựng Hàn gia trở thành một trong bốn đại gia tộc, địa vị vững chắc không thể lay động.

Nhưng vì Lạc Tuyết Vi, cho dù biết người này phi thường lợi hại, Lương Tư Văn cũng không thể lùi bước.

Lương Tư Văn gật gật đầu, lên tiếng: "Cảm ơn Tam ca, không biết Tam ca tới tìm tôi, có chuyện gì?"

"Hừ..." Hàn Thừa Nghị câu môi cười lạnh, đem thiệp mời đỏ chói trong tay ném thẳng vào mặt Lương Tư Văn, "Lương Tư Văn, còn muốn giả vờ với tôi? Thừa dịp tôi còn vui vẻ chưa ra tay với cậu, lập tức hủy bỏ hôn ước cho tôi!"

Thiệp mời xẹt qua hai má Lương Tư Văn, đau đớn một chút, nhưng Lương Tư Văn trừng mắt nhìn, cũng không có tránh thoát.

"Tam ca, thật xin lỗi, chuyện này, tôi không thể đáp ứng anh. Tinh Tinh là người tôi thích, thiệp mời đã phát đi, tôi sẽ không hủy bỏ." Lương Tư Văn nâng mắt nhìn Hàn Thừa Nghị, cũng không sợ hãi.

Phản ứng của anh nằm trong dự liệu của Hàn Thừa Nghị, không giật mình, cũng không giận. Ngón tay thon dài, vỗ vỗ trán, lạnh lùng mở miệng, "Lương Tư Văn, cậu dùng thủ đoạn gì với Tiểu Tuyết? Khiến cô ấy cam tâm tình nguyện muốn hoàn thành buổi tiệc đình hôn này? Tôi nghĩ, cậu nên biết rõ ràng Tiểu Tuyết... Là người phụ nữ của tôi! Từ bốn năm trước, cô ấy đã là vợ tôi! Một thằng nhóc chưa dứt sữa như cậu, là thứ gì vậy? Còn chưa trở thành chủ nhân Lương gia đã dám chạy đến đào góc tường nhà tôi?"

Bốn năm trước, bọn họ kết hôn?

Lương Tư Văn lắp bắp kinh hãi, điểm này anh thật sự là không ngờ tới.

Giật mình ở đáy mắt anh chỉ là chột lướt qua mà thôi, Lương Tư Văn lập tức trấn định trở lại: "Tam ca, chỉ tiếc, người cùng anh kết hôn năm đó là Lạc Tuyết Vi, mà người hôm nay cùng tôi đình hôn là Viên Tinh Tinh, tôi nghĩ pháp luật sẽ không phải đối tôi với cô ấy kết nghĩa vợ chồng, anh cứ nói coi?"

"Ha? "

Hàn Thừa Nghị có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Lương Tur Văn có thể nói ra những lời như vậy, xem ra cậu ta sống chết sẽ không bỏ qua Tiểu Tuyết, ngoài tức giận còn có vì Tiểu Tuyết mà tiếc hận. Cô một lòng xem Lương Tur Văn là bạn tốt, nhưng không biết bạn tốt này một lòng có chú ý với cô!

"Lương Tur Văn! Cậu cuối cùng là nói gì với Tiểu Tuyết? Khuyên cậu đứng lúc thu tay lại! Tiểu Tuyết coi cậu như bạn bè, một lòng muốn giúp cậu, cậu không cần lợi dụng lòng tốt của cô ấy, nếu có một ngày biết được chân tướng, cô ấy nhất định sẽ rất đau lòng."

Lương Tur Văn ngẩn ra, vẻ mặt dao động, nhưng thái độ như trước kiên định. Lắc đầu, giọng cười mỉa mai, "Tam ca, lời này, ngoài Tinh Tinh không có người có tư cách nói với tôi. Hơn nữa, anh có tư cách gì nói tôi như vậy? Anh nếu như đối xử tốt với cô ấy, vì cái gì bốn năm trước cô muốn nhảy núi tự vẫn? Tam ca, tôi biết, tại Đế Đô anh một tay che trời, lật tay thì sẽ mưa, nhưng nếu anh không thể bảo vệ người phụ nữ của mình, những điều đó... Chỉ là đánh rắm!"

Anh vừa nói vừa đứng dậy, ra về muốn rời đi.

"Tam ca, tôi nhất định sẽ cùng Tinh Tinh đính hôn. Chẳng những sẽ đính hôn, sau này còn kết hôn, tôi sẽ mãi trân trọng cô ấy, không cho cô ấy chịu một chút tủi thân nào! Tam ca, Tur Văn cáo từ!"

Nói xong, quyết đoán xoay người, muốn đi khỏi phòng vip.

"Lương thiếu gia, Tam thiếu chưa nói cậu có thể đi!" Nghe Tuấn đứng lúc xuất hiện, ngăn cản Lương Tur Văn.

Lương Tur Văn sừng sốt, đối mặt với đệ nhất sát thủ nước C, Nghe Tuấn không nhường đường, anh đi không được. Lương Tur Văn xoay người sang chỗ khác nhìn Hàn Thừa Nghị, "Tam ca, anh làm cái gì vậy? Muốn đánh tôi sao? Nếu Tinh Tinh biết sẽ rất tức giận."

Hàn Thừa Nghị bức mình không thôi, biết rõ Lương Tur Văn dùng quỷ kế, nhưng không biết dùng chiêu gì, nếu anh thật sự động Lương Tur Văn, Tiểu Tuyết nhất định sẽ không để ý tới anh! Phát phát tay, ý bảo Nghe Tuấn thả cậu ta.

"Tam thiếu!"

"Đề cậu ta đi!"

"Vâng."

Lương Tur Văn đắc ý cười, xoay người rời đi.

"Tam thiếu, hiện tại làm thế nào? Bỏ qua cậu ta như vậy sao? Tiệc đính hôn chỉ còn mấy ngày là tới! Chẳng lẽ mắt mờ trùng trùng mắt mờ trùng trùng nhìn Tam thiếu phu nhân cùng cậu ta đính hôn?" Nghe Tuấn sốt ruột, đầu óc của sao có thể dễ bị lừa như vậy? Ngay cả một gã đàn ông có ý với cô đều nhìn không ra?

Hàn Thừa Nghị đỡ trán, trầm ngâm: "Đề tôi nghĩ nghĩ." Không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không Tiểu Tuyết sẽ tức giận với anh, anh không thể khiến cô tức giận, không thể.

Kế hoạch giai đoạn đầu của Đông Giao Mall cơ bản đã hoàn thành, Lạc Tuyết Vi rốt cục có thể nghỉ một chút. Chỉ còn vài ngày nữa cô sẽ cùng Lương Tur Văn cử hành nghi thức đính hôn. Nhưng mà, trước đó lại xảy ra một chuyện khiến cô trở tay không kịp!

Sáng sớm sau buổi họp thường kỳ, thời gian qua đã lâu mà Trưởng phòng chưa về, nghe nói là bị Tổng giám đốc gọi lại.

Lạc Tuyết Vi đang cảm thấy nghi hoặc, điện thoại ở phòng giám đốc gọi thẳng xuống văn phòng cô, chính Hàn Thừa Nghị gọi cho cô.

Lạc Tuyết Vi lại càng cảm thấy kỳ quái, Hàn Thừa Nghị sẽ không gọi điện thoại cho cô khi đang trong giờ làm việc, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Mê mang nhận điện thoại, "Àlo, có phải công ty xảy ra chuyện gì hay không? Em thấy Trưởng phòng còn chưa trở về, chẳng lẽ phòng thiết kế có chuyện? Anh không sao chứ?"

"Ừ, Tiểu Tuyết, cô hiện tại lập tức tới phòng làm việc của tôi ngay, tôi có lời muốn nói với cô."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Lạc Tuyết Vi vội vàng đi đến phòng giám đốc, nghe khẩu khí Hàn Thừa Nghị, công việc hình như gặp vấn đề khó giải quyết, chỉ mong cô có thể giúp được anh, không phải cô khoe khoang, bây giờ, cô thật sự là có thể giúp được anh.

"Thừa Nghị, chuyện gì?"

Đẩy cửa phòng ra, Lạc Tuyết Vi thói quen gọi tên Hàn Thừa Nghị, nhưng cô thật sự không ngờ, trong phòng giám đốc, ngoại trừ Hàn Thừa Nghị, trưởng phòng phòng thiết kế, còn có vài vị thành viên ban giám đốc. Tức khắc đỏ mặt, ngượng không chịu nổi.

"Giám, giám đốc." Lạc Tuyết Vi vội vàng sửa lại miệng.

Mấy vị trong ban giám đốc vừa thấy tình huống này, âm thầm trao đổi ánh mắt, xem ra Tổng giám đốc và thiết kế Viên này quan hệ không bình thường! Chốc nữa vẫn là nhìn thôi, không nói lời nào mới tốt.

Hàn Thừa Nghị nhú mày, chỉ vào một bên sofa, "Ngồi."

"Vâng." Lạc Tuyết Vi ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa.

Hàn Thừa Nghị vuốt ve ấn đường, có chút nóng. Yên lặng một lát, cầm lấy một bản vẽ thiết kế nói, "Thiết kế Viên, phần bản vẽ này cho Đồng Giao Mall kế hoạch là cô vẽ? Cô nhìn một chút xem..." Nói xong, đem đưa vào tay Lạc Tuyết Vi.

Lạc Tuyết Vi nhận lấy, mở ra nhìn kỹ, gật gật đầu: "Ừ, đúng vậy, làm sao vậy?"

"Chậc!" Hàn Thừa Nghị chậc chậc lưỡi, ánh mắt có tầng ý khác.

"Cuối cùng là làm sao vậy?" Lạc Tuyết Vi nghi hoặc không hiểu, chuyện này là làm sao vậy? Chẳng lẽ phần bản vẽ này có vấn đề?

"Thiết kế Viên..." Hàn Thừa Nghị gian nan mở miệng, ánh mắt không đành lòng nhìn Lạc Tuyết Vi, nhưng đây là trách nhiệm của anh, hơn nữa trên lập trường công việc, anh không thể làm rối ki cương. "Lúc trước, khi cô giao bản thảo, là kí tên như thế nào?"

"Hả?" Lạc Tuyết Vi nhớ lại, "Liền viết, thiết kế Viên... Làm sao vậy? Kí như vậy có vấn đề gì sao?"

Trưởng phòng cùng với nhóm ban giám đốc âm thầm trao đổi ánh mắt, biến thành Lạc Tuyết Vi càng chẳng hiểu ra sao.

Hàn Thừa Nghị có chút nóng nảy, "Cô sao có thể không cẩn thận như vậy? Vì cái gì không viết tên đầy đủ?"

"..." Lạc Tuyết Vi dờ ra, vì cái gì muốn viết tên đầy đủ? Cùng với viết tên không đầy đủ có vấn đề gì? Chỉ là thiết kế bên trong công ty mà thôi, chẳng lẽ cô viết như vậy, người khác sẽ không biết là cô? Nhưng nhìn tình huống này của Hàn Thừa Nghị, vấn đề chính là ở chỗ cô kí tên.

"Các người đều đi ra ngoài trước, tôi cùng một mình nói chuyện với thiết kế Viên."

"Vâng." Trưởng phòng cùng nhóm ban giám đốc ngồi không yên ổn, ước gì muốn trốn đi, vừa nghe Tổng giám đốc lên tiếng, nhanh chóng rời đi.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại Hàn Thừa Nghị cùng Lạc Tuyết Vi, Lạc Tuyết Vi nói chuyện thả lỏng hơn nhiều, "Cuối cùng là sao vậy? Anh Người đừng thừa nước đục thả câu! Anh nghiêm túc như vậy, em sợ hãi! Sao cả ban giám đốc đều ở đây, vì chuyện em kí tên?"

"Tiểu Tuyết"

Nhìn người yếu đuối như thế, Hàn Thừa Nghị thật sự không biết nên mở miệng nói với cô thế nào cho tốt.

"Tiểu Tuyết, em hãy nghe cho kỹ, không nên kích động, nếu vấn đề đã xảy ra, chúng ta là muốn nghĩ... Biện pháp giải quyết, em nói đúng hay không?"

Lạc Tuyết Vi khản trương, hỏi đến cùng: "Rốt cuộc làm sao vậy?"

"Có người, chính là một thiết kế nhỏ trong phòng thiết kế của em, cậu ta cũng họ Viên, cậu ta báo cáo với nhóm ban giám đốc, phần bản vẽ trong tay em, là của cậu ta mà không phải của em!" Trốn trốn không xong, Hàn Thừa Nghị chỉ có thể đem sự thật nói ra.

Lạc Tuyết Vi giật mình nói không ra lời!

Cái gì? Còn có loại sự tình này? Phòng thiết kế không phải có mỗi cô là họ Viên thì sao vậy? Vì cùng họ Viên, nên có thể nói bản vẽ là cô trộm? Đây đúng là quá nhục cười! Sao trên đời này còn có người như vậy? Càng nghĩ càng thấy quá đáng, càng nghĩ càng giận!

"Ha... Ha?"

Lạc Tuyết Vi đỏ trán, cười lạnh, "Có làm hay không? Sao lại có chuyện hoang đường như vậy? Nói bản vẽ của em là trộm? Dựa vào cái gì, chỉ vì hần ta cũng họ Viên? Nói cho anh biết, không phải những người họ Viên trên đời này đều có thể vẽ ra bản thiết kế đó! Là ai? Đem hần ra đây đối chất với em!"

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, em đừng kích động! Chúng ta đang điều tra... Em cùng gã thiết kế đó tạm thời không gặp mặt mới tốt, anh đã cho trưởng phòng thông báo với cậu ta là tạm thời về nhà nghỉ ngơi, Tiểu Tuyết, anh xem em tạm thời..."

Hàn Thừa Nghị nói còn chưa dứt lời, đã bị Lạc Tuyết Vi nổi giận dùng đũa đánh gãy.

"Em tạm thời thế nào? Muốn em cũng trở về nghỉ ngơi sao? Dựa vào cái gì? Em không có trộm bản thiết kế, mỗi nét bút đều là tự tay vẽ ra, đến cùng là ai vu họa cho em?"

"Tiểu Tuyết! Em đừng như vậy, trên công việc sẽ luôn gặp phải những vấn đề, em không phải con nít, muốn trưởng thành! Vấn đề này không phải đang điều tra sao? Không có ai nói khẳng định là em trộm, chỉ nói là có lẽ..." Lời này của Hàn Thừa Nghị rơi vào tai Lạc Tuyết Vi không thể nghĩ ngờ là lừa chấy đồ thêm dầu.

"Anh nói cái gì?"

Ánh mắt lạnh như băng của Lạc Tuyết Vi liếc đến Hàn Thừa Nghị, Hàn Thừa Nghị ảo não nhắm mắt, biết mình nói sai!

"Tiểu Tuyết, anh không phải không tin tưởng em..."

"Anh chính là không tin tưởng tôi! Ngay từ khi bắt đầu, anh vẫn luôn không tin tôi!" Lạc Tuyết Vi đẩy Hàn Thừa Nghị ra, căm tức nhìn anh, "Được, tôi tạm thời cách chức! Sẽ không khiến anh khó xử, Tổng giám đốc!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 257: Đại Bảo Tiểu Bảo

Editor: Sơn Ngư

Từ phòng Tổng giám đốc trở lại phòng thiết kế, Lạc Tuyết Vi vội vàng thu dọn đồ đạc, mang theo túi sách rời đi.

"Sếp Viên, cô muốn đi đâu vậy? Bây giờ còn sớm mà!" Trợ lý không hiểu nổi, tuy là nói thời gian tự do điều chỉnh, là đặc quyền của cô, chẳng qua Lạc Tuyết Vi rất ít sử dụng đặc quyền này.

Tâm tình Lạc Tuyết Vi không tốt, không nói một lời đã đi rồi.

Bị người vu cáo sao chép, trộm cắp đã rất tủi thân, càng khiến cô tủi thân, là Hàn Thừa Nghị cũng không tin tưởng cô! Cô biết ở vị trí Tổng giám đốc anh phải công chính, nhưng là người yêu mà nói, ngay loại thời điểm này cô cỡ nào hy vọng anh kiên định đứng bên phía cô?

Về đến nhà, Lạc Tuyết Vi bực mình nằm trên ghế sa lông, càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy xót xa. Di động trong túi áo chấn động, không cần mở ra, nghe tiếng chuông cũng biết là Hàn Thừa Nghị gọi, không thèm nhận điện thoại của anh!

Lạc Tuyết Vi quyết đoán cắt cuộc gọi, tắt máy.

Ngay lúc này, Lạc Tuyết Vi đặc biệt nhớ hai đứa con trai. Dù sao cũng đã bị tạm thời cách chức, chỉ bằng thừa dịp hai ngày này đi thăm Đại Bảo với Tiểu Bảo? Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, lập tức từ trên ghế sa lông vùng dậy, cầm hộ chiếu cùng ví, thu dọn đơn giản, thẳng đến sân bay.

Quá đúng dịp, cô mua được vé máy bay sắp chuẩn bị đi nước A, bởi vì có người vừa trả vé, cô liền mua rồi. Bởi vậy, một giây cũng chẳng chậm trễ. Lạc Tuyết Vi không rên một tiếng, liền bay đi nước A.

Bảo tiêu âm thầm bảo hộ cô lập tức đem tin tức này báo cáo cho Nghê Tuấn.

"Tam thiếu, người bên cạnh Tam thiếu phu nhân nói, Tam thiếu phu nhân vừa mới bay đi nước A."

Hàn Thừa Nghị nhíu mày, không hiểu:"Cô ấy đi nước A làm gì?"

"Tam thiếu, muốn chuẩn bị máy bay cho ngài không?"

Hàn Thừa Nghị suy nghĩ một lát, lắc đầu:"Bỏ đi, chờ một chút, cô ấy hiện tại đang nổi nóng... Để cô ấy một mình bình tĩnh lại cũng tốt, cô ấy tại nước A học european design institute, ở bên đó chắc có bạn tốt của cô ấy."

"Vâng, vậy có cần phái người đi theo không?"

Hàn Thừa Nghị lắc lắc đầu, "Một hồi tôi sẽ gọi điện thoại cho Biên gia, nói Biên gia chiếu cố giúp."

"Vâng."

Xuống máy bay, lúc này ở nước A vừa vặn là ba bốn giờ chiều. Lạc Tuyết Vi nghỉ ngơi, lúc này Đại Bảo, Tiểu Bảo hẳn còn đang ở nhà trẻ.

Từ sân bay đi ra, Lạc Tuyết Vi đón xe, trực tiếp chạy đến trường mầm non "Tinh Tinh".

Trường mầm non "Tinh Tinh", văn phòng hiệu trưởng.

Ba cậu nhóc xếp hàng đứng ở hành lang nhìn qua chỉ khoảng ba tuổi, trong đó có hai đứa nhóc trên mặt đều có vết thương, hơn nữa quần áo đều nhăn nhoe đầy vết bẩn, một đứa khác thì lông tóc vô thương, sạch sẽ, đứng nghiêm.

Lại nhìn một chút, đứa nhóc sạch sẽ này, cùng một trong hai đứa nhóc kia lớn lên giống nhau như đúc!

Nhưng là, về mặt của hai đứa nhóc này cách xa nhau vạn dặm. Một đứa điềm đăm nho nhả, một đứa trên mặt có vết thương cả người đầy oán khí, tuy rằng bị thương, hình tượng biến xấu, nhưng cả người lại ra vẻ kiêu ngạo.

Hiệu trưởng đang tận tình khuyên bảo giáo dục ba đứa nhóc: "Haiz, các con xem các con đi, mới lớn được bao nhiêu? Sao lại động một chút liền đánh nhau?"

Đứa nhỏ bộ dáng điềm đăm tui thân bii môi, ánh mắt màu trà vụt sáng, giống như muốn rót nước mắt. Bé không có đánh nhau, bé rất ngoan. Hiệu trưởng sao không biết phân biệt tốt xấu kéo bé vào gộp thành một nhóm chứ?

Hiệu trưởng sừng sốt một chút, lập tức kịp phản ứng, nhìn đứa nhỏ cười tùm tùm nói: "A, đúng, Hiệu trưởng nói sai rồi, Viên Hi Trà rất ngoan... Ngược lại anh trai của con!" Sắc mặt Hiệu trưởng đột nhiên biến đổi, nhú mày nhìn về phía một gương mặt giống nhau như tạc, "Viên Hi Lăng, con lại có chuyện gì? Mỗi lần đánh nhau đều có con! Con không thể học em trai của con sao? Rõ ràng đều nhỏ như nhau, sao lại thua xa như vậy?"

"Hừ!" Viên Hi Lăng nhấc cái đầu tóc kiểu dưa hấu, khinh thường hừ lạnh một tiếng, chỉ vào đứa nhỏ đứng bên kia nói, "Thằng béo này đáng bị đánh, nên đánh! Nó tự tìm!"

"Viên Hi Lăng!"

Nhìn bé không biết hồi cãi như thế, Hiệu trưởng bị bé chọc giận đến mặt đều tím, thật là đứa nhỏ khiến người ta đau đầu.

Ngoài cửa đột nhiên lao vào một phụ nữ trung niên mập mạp, vừa vào tới liền ôm lấy "thằng mập" tru lên: "Ai nha, bảo bối của mẹ, mẹ nhìn xem, sao lại bị đánh thành như vậy? Ai nha, mẹ đau lòng chết mất!"

Hồ to gọi nhỏ một trận, bà ta đột nhiên xoay người lại, nhìn về phía Hiệu trưởng, "Hiệu trưởng, ông nhìn xem, con của tôi đều bị đánh thành dạng này? Tôi yêu cầu xử lý nghiêm túc chuyện này, đối với những đứa chỉ biết đánh người, ở nhà không có người dạy, nên để người lớn dạy dỗ cho tốt rồi hẵng đến học!"

Viên Hi Lăng nghe thấy, nhảy dựng lên, bà mập béo này, là mắng bé không có người dạy phải không? Bé cùng Viên Hi Trà được di truyền chỉ số thông minh siêu của mẹ Lạc Tuyết Vi, từ nhỏ liền thông minh hơn với những đứa nhóc khác! Tuy Viên Hi Trà không nói, nhưng làm anh trai sẽ tự biết, em trai Tiểu Bảo của bé rất thông minh, có thể đem hơn một ngàn mảnh ghép chưa đến một giờ đã ghép xong! Di Đan Đan cùng ông nội bà nội đều nói, em trai Tiểu Bảo là thiên tài!

Viên Hi Lăng tự biết bản thân hấp tấp, cho nên cố ý nghiêng đầu sang chỗ khác em trai tìm chứng thực: "Tiểu Bảo, bà ấy là nói chúng ta không có người dạy, đúng hay không?"

Viên Hi Trà không kích động như anh trai, nhưng ánh mắt đen láy làm người ta sợ hãi, trịnh trọng gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Thằng mập kia, hôm nay nợ cũ thù mới chung ta tính một lượt! Mày lại đây, đừng có trốn phía sau bú sữa mẹ, đi ra cho tao! Là đàn ông, liền một mình đấu, nhanh! Đánh một trận đi!" Viên Hi Lăng được em trai ủng hộ, lập tức hít hít mũi, giơ lên hai tay, làm tư thế muốn đánh nhau.

"Ai nha! Còn như thế này, Hiệu trưởng ông xem đi, thằng nhóc này muốn làm phản!"

...

Trong phòng làm việc Hiệu trưởng loạn thành một đoàn, Viên Hi Lăng từ nhỏ đã hung hãn, nhóm người lớn kéo cũng không ra. Viên Hi Trà ngoan ngoãn đứng một bên nhếch miệng cười, nghĩ thầm, mấy người này thật sự ngại thò, không biết tự lượng sức mình đi ngăn cản anh Đại Bảo? Thêm mấy người cũng không phải đối thủ của anh Đại Bảo, công phu của anh Đại Bảo là học được từ bạn trai Di Đan Đan!

Nguyễn Đan Ninh vội vàng chạy đến văn phòng hiệu trưởng, chính là nhìn thấy một màn này.

Đại Bảo lần xả cùng người ta đánh, người lớn, trẻ nhỏ đều có, mà Tiểu Bảo vĩnh viễn một dạng ngoan ngoãn bàng quan đứng xem, cũng không phải đứa tốt lành!

"Viên Hi Lăng!"

Nguyễn Đan Ninh hét lớn một tiếng, Viên Hi Lăng vừa nghe giọng Đan Đan tức khắc dừng lại mọi động tác, mà Viên Hi Trà cũng nhanh chóng thu hồi vui vẻ khi đứng xem người gặp họa, ngoan ngoãn khoanh tay đứng.

Hiệu trưởng can ngăn đến không còn sức lực, nhìn thấy Nguyễn Đan Ninh liền nhẹ nhàng thò ra, lắc đầu xua tay nói, "Ai u tôi nói, Di Viên Hi Lăng à, cô cuối cùng cũng tới! Đứa nhỏ nhà cô, cô cũng nhìn thấy, rất ngang ngược, trước mặt giáo viên vẫn cứ đánh người... Mẹ đứa nhỏ đâu? Sao lại không đến? Đem đứa nhỏ đưa vào đây học liền xong việc? Giáo dục là muốn cùng nhau dạy dỗ, người nhà cũng phải quản lý cho tốt!"

"Vâng, thực xin lỗi Hiệu trưởng, là tôi dạy dỗ không tốt, khiến ông thêm phiền toái."

Nguyễn Đan Ninh gật đầu, cười cười giải thích với Hiệu trưởng.

"Đan Đan..." Viên Hi Lăng cùng Viên Hi Trà nhìn Đan Đan như vậy, trong lòng không vui, trầm miệng một lời kêu.

"Không cho nói!" Nguyễn Đan Ninh trừng mắt liếc hai đứa nhỏ một cái, đi về phía người phụ nữ trung niên béo tốt cùng con trai bà, "Thực xin lỗi, cô xem, cháu của tôi thật sự rất nghịch ngợm, bà có bị thương hay không?"

Sắc mặt nữ nhân Trung niên nhìn thật không tốt, bà dù gì cũng người lớn, lại chẳng thể làm gì một đứa nhỏ ba tuổi... Chẳng qua, trên miệng bà cũng không nói như vậy, "Tôi cũng không ý gì, đứa nhỏ nhà cô đúng là không được dạy dỗ, cô bình thường là dạy như thế nào?"

Nguyễn Đan Ninh tính tình không tốt, một lần giải thích vừa rồi của cô đã giới hạn, cô đang định phát tác, đột nhiên, ngoài cửa đi vào một người, gõ cửa hỏi: "Xin hỏi, đây là văn phòng Hiệu trưởng phải không?"

Ánh mắt của mọi người đồng loạt hướng ra ngoài cửa, đứng ngoài cửa, đúng là Lạc Tuyết Vi.

Nguyễn Đan Ninh cười, đẩy hai đứa nhóc nói: "Còn không đi qua? Mẹ đến rồi kia!"

Viên Hi Lăng cùng Viên Hi Trà nhanh chóng chạy về phía Lạc Tuyết Vi, vọt vào trong ngực cô, Lạc Tuyết Vi ngồi xổm xuống, ôm chặt lấy hai đứa con trai, hôn một trận. "Đại Bảo, Tiểu Bảo, thật ngoan, nhớ mẹ không?"

"Nhớ! Mẹ, mẹ đã về rồi!"

"... Mẹ, mẹ!" Viên Hi Trà gọi không ngừng, chỉ biết nói hai chữ này.

Lạc Tuyết Vi thực kích động, ánh mắt đỏ, nhìn không được muốn khóc.

Nữ nhân trung niên đánh giá Lạc Tuyết Vi, nghĩ thầm đây là mẹ của hai đứa nhóc sinh đôi? Nhìn cô còn quá trẻ, thấy thế nào cũng không giống là mẹ của hai đứa nhỏ ba tuổi! Cô ta là phụ nữ cũng từng sinh con, sao lại khác biệt lớn như vậy? Vì thế, ngữ khí liền biến hóa, "À, cô hình như còn rất trẻ nhỉ, khó khách không biết dạy dỗ con cái!"

"Hử?" Sắc mặt Lạc Tuyết Vi thay đổi, cô vừa xuống mấy bay đổi chuyện này không rõ lắm, chỉ nghe đứa nhỏ đánh nhau, nhưng người phụ này nói chuyện quá khó nghe rồi! Con trai từ nhỏ không có ba, cô tất nhiên là càng thêm yêu thương.

Trong mắt Lạc Tuyết Vi chợt lóe tinh quang, xoay người gọi hai đứa con trai: "Viên Hi Lăng, Viên Hi Trà, các con ngoan ngoãn đứng thẳng."

"Dạ, mẹ."

"Dạ, mẹ."

Cặp sinh đôi ăn ý, lanh lợi đứng thành một hàng trước mặt mẹ.

Lạc Tuyết Vi ngồi xổm xuống, nhìn mặt đứa con lớn, nguyên bản là khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, bây giờ là xanh một chỗ, tím một chỗ, hiển nhiên là bị đám... Đau lòng.

"Đại Bảo, nói cho mẹ, xảy ra chuyện gì?"

Vấn đề này, vừa rồi Hiệu trưởng cũng có hỏi, chẳng qua, Viên Hi Lăng cũng không có ngoan ngoãn nói ra.

"Mẹ, thằng mập kia đáng bị đánh, nó dám lấy kẹo cao su ném lên tóc Tiểu Bảo, con không thể gỡ xuống được, sau đó phải giật mất một đồng tóc của Tiểu Bảo! Em ấy đau đều đều khóc... Oa oa..."

Viên Hi Trà nhìn thấy anh trai khóc, đầu óc thông minh, cũng lập tức há mồm gào khóc. "Oa oa... Mẹ!"

Lạc Tuyết Vi vừa nhìn, ở cái ót Tiểu Bảo, quả nhiên rồi một đoàn, phía trên còn sót lại ít bã cao su, nhất thời, gương cung bạt kiếm trừng người phụ nữ trung niên.

"Việc này..." Nữ nhân Trung niên nghẹn lời, làm bộ vỗ hai cái lên đầu nhóc mập, mắng, "Thằng nhóc con này, sao có thể nghịch ngợm như vậy? Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không được bắt nạt bạn, không được tìm trò trêu chọc!"

Hiệu trưởng vừa thấy, tình huống này, đứa nhỏ hai bên đều có sai. Vội đến hoà giải, "Viên Hi Lăng, việc này vì sao vừa nãy con không nói?"

Viên Hi Lăng nghiêng mặt, không nói lời nào, nghĩ thầm rằng, con mới không tin thầy đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 258: Sắp Tới Đỉnh Hôn

Editor: Sơn Ngư

"Chuyện này, mẹ Viên Hi Lăng, mẹ Dương Bằng, nếu chuyện này hai đứa nhỏ đều sai, tôi thấy, liền nói lời xin lỗi với đối phương, về nhà cố gắng dạy dỗ là được, hai người nói sao?" Hiệu trưởng đề nghị.

Người phụ nữ trung niên béo tốt không có vẻ mặt kiêu ngạo như vừa nãy, sắc mặt không được tự nhiên, "Nếu Hiệu trưởng đã nói như vậy, cứ làm như thế! Tôi cũng không phải hạng người tính toán chi li, không nói đạo lý buộc chặt người không thả."

"..." Lạc Tuyết Vi kinh ngạc nhìn qua, lại ngại trước mặt hai đứa nhỏ không thể nổi giận, cho nên nói, dạy dỗ đứa nhỏ ngay từ lúc nhỏ rất quan trọng.

"Viên Hi Lăng, chạy đến xin lỗi bạn ngay!" Lạc Tuyết Vi ôm chặt lấy đứa con lớn, cúi đầu nói nhỏ vào tai bé, "Ngoan ngoan cho mẹ, nhanh nào!"

Viên Hi Lăng cương cổ nói, "Mẹ, bắt nó xin lỗi Tiểu Bảo trước! Nó bắt nạt Tiểu Bảo trước!"

"Viên Hi Lăng!" Lạc Tuyết Vi tức giận, đứa con lớn này chẳng biết giống ai, một chút thiệt thòi cũng không chịu, đương nhiên cô sẽ không thừa nhận là giống cô.

Hiệu trưởng nhìn Viên Hi Lăng chu miệng, quai hàm cũng phồng lên, chỉ sợ bé lại nổi tính bướng bỉnh, nhanh chóng kéo nhóc mập đến trước mặt Viên Hi Trà, "Được được, Hiệu trưởng làm chủ, bạn nhỏ Dương Bằng trước xin lỗi với bạn Viên Hi Trà, chuyện này là bạn Dương Bằng không đứng trước, hấn là bé phải xin lỗi trước!"

Nhóc mập xoa xoa cái mũi, nói: "Thực xin lỗi."

Nghe được nhóc mập chịu nhận lỗi, Viên Hi Lăng không tình nguyện hừ câu: "Hừ... Thực xin lỗi!"

"Mặc kệ thế nào, đánh nhau đều là không đúng, sau này không được trêu chọc bạn học, cũng không được tùy tiện động tay đánh người, các con rõ chưa?"

Hiệu trưởng lại nhai giáo dục ba đứa nhỏ một trận, nhóm phụ huynh mới từng người dẫn đứa nhỏ rời khỏi nhà trẻ.

Lạc Tuyết Vi cũng không để ý hai đứa nhỏ, cùng Nguyễn Đan Ninh nói chuyện, phía sau hai đứa nhỏ với đôi chân ngắn chạy chậm phía sau hai người. Hai đứa nhỏ hiện tại rất thành thật, ngay cả Viên Hi Lăng cũng không kiêu ngạo như vừa rồi.

Tiểu Bảo đưa tay chọt chọt mặt anh trai, đôi mắt to vụt sáng.

Trên mặt Đại Bảo còn có thương, bị Tiểu Bảo chọt như vậy, đau đến nhe răng trợn mắt, "Á! Tiểu Bảo, đừng chọt anh, đau!"

Tiểu Bảo đáng yêu gật gật đầu, nhìn bóng dáng mẹ ở đằng trước, nói: "Mẹ..."

Hai anh em tâm linh tương thông, anh trai Đại Bảo biết ý em trai Tiểu Bảo, mẹ tức giận. Hít hít mũi, không nói lời nào, mỗi lần bé cùng người ta đánh nhau, mẹ liền tức giận. Bé không hiểu được, chuyện này có gì mà phải nổi giận? Thân là nam tử hán đại trượng phu, nếu ngay cả em trai mình đều không thể bảo vệ được, thì làm con trai làm gì?

"Đừng lo, tâm tư phụ nữ, trở về dỗ lại dỗ một chút sẽ không sao, Tiểu Bảo không cần lo lắng." Anh trai Đại Bảo vỗ vỗ ngực, ra vẻ rất là hiểu biết.

Lạc Tuyết Vi với Nguyễn Đan Ninh không quay đầu lại, nhưng hai đứa nhỏ nói chuyện với nhau đều nghe rành mạch, chỉ biết nhìn nhau mà cười. Hai đứa nhỏ tỉnh quá suốt ngày gây rắc rối, thật sự là từ bụng cô chui ra sao? Cô khi còn nhỏ cũng không nghịch ngợm như vậy, xem ra là giống cha bọn nó.

Nghĩ đến từ "cha", ánh mắt Lạc Tuyết Vi tối sầm, nên nói thế nào với Hàn Thừa Nghi? Hàn Thừa Nghi nếu biết, sẽ như thế nào? Bốn năm trước, anh vì hai đứa nhỏ mà phé đi ngón tay! Lời Nghê Tuấn tuy nói không rõ ràng, nhưng cô đại khái đoán được là có liên qua đến Hàn gia.

Đại Bảo khuyến khích Tiểu Bảo, "Tiểu Bảo, em đi. Em đi ôm mẹ, mẹ thương em nhất, em kêu mẹ nhiều một chút, mẹ sẽ vui vẻ ngay."

Tiểu Bảo chớp mắt to, gật gật đầu, lời anh trai Đại Bảo nói nhất định đúng, trừ mẹ ra, yêu nhất chính là anh trai Đại Bảo.

Đôi chân ngắn chạy thẳng hướng về phía Lạc Tuyết Vi, ôm căng chân mẹ, ngẩng đầu, lấy lòng hét lên: "Mẹ... Mẹ..." Bé sẽ không nói nhiều lắm, nói trôi chảy nhất chính là chữ này.

Lạc Tuyết Vi cúi đầu nhìn con trai nhỏ, trong lòng mềm nhũn, có giận bao nhiêu cũng biến mất.

"Ái, Tiểu Bảo ngoan." Lạc Tuyết Vi ngồi xổm người xuống bế Tiểu Bảo lên.

Đại Bảo nhanh chóng nhận lúc cháy nhà mà đi hời cửa, hướng mẹ đuổi hai cái cánh tay, "Mẹ, còn có Đại Bảo nữa!"

Lạc Tuyết Vi cười khúc khích, "Mẹ chỉ có thể ôm một đứa thôi!"

Đại Bảo thất vọng trẻ môi, chẳng qua, làm anh trai, bé sẽ không cùng em trai đoạt. Ngược lại xoay về hướng Nguyễn Đan Ninh, "Đan Đan..."

Nguyễn Đan Ninh bật cười: "A, sao nào, mẹ con không cần con, con lúc này mới nhớ đến Di! Thằng nhóc không lương tâm!" Tuy nói như vậy, cô vẫn bế Đại Bảo lên. Đại Bảo chui vào lòng Nguyễn Đan Ninh, dựa vào tai cô lặng lẽ nói, "Đan Đan, Di không cần tức giận, mẹ là mẹ của con, còn đi là người mà con thích!"

"Á..." Nguyễn Đan Ninh đen mặt, thằng nhóc này, ai tới nói cho cô là ngây thơ trong sáng hay là trưởng thành sớm đây?

Thời gian cùng con trai ở chung một chỗ luôn vui vẻ mà ngắn ngủi, tuy rằng Lạc Tuyết Vi tạm thời bị cách chức, nhưng cô cũng không thể ở lại nước A quá lâu, bởi vì ngày đính hôn của cô và Lương Tư Văn đến rồi, cô phải trở về hoàn thành lễ đính hôn.

Trong sân bay, Lạc Tuyết Vi ôm hai đứa con trai luyến tiếc buông tay.

"Mẹ, không cần đi nhanh như vậy được không? Đại Bảo, Tiểu Bảo không nỡ!" Hai đứa con trai đứng hai bên song song cầm tay cô, khuôn mặt nhỏ nhắn như nhau, ánh mắt ứ rữ, miệng méo, nước mắt liên tục rơi xuống.

Lạc Tuyết Vi vừa đau lòng lại luyến tiếc, thời gian này, cô có bao nhiêu không nỡ? Con mới được ba tuổi, nhưng thời gian cô ở bên cạnh không nhiều lắm, bởi vì không có cha, cô phải nỗ lực làm việc, mới có thể gánh được chi phí nuôi nấng hai đứa nhỏ, hơn nữa chi phí trị bệnh cho Tiểu Bảo rất lớn.

Nguyễn Đan Ninh ở một bên nhìn, cái mũi chua xót. Bạn thân của cô, mệnh thật sự khổ.

"Được rồi, Đại Bảo Tiểu Bảo, các con là đàn ông con trai... Không thể làm mẹ khóc, muốn ngoan ngoãn, mẹ mới có thể ở bên ngoài làm việc, có phải hay không?"

Vừa nghe lời này của Nguyễn Đan Ninh, hai đứa nhỏ lập tức cắn răng, ngậm chặt miệng, rõ ràng muốn khóc lại liều mạng chịu đựng.

"Tuyết Vi, cậu cũng đừng khóc, thời gian không sai biệt lắm, vào đi thôi! Yên tâm, Đại Bảo Tiểu Bảo cũng chẳng khác gì con của mình, mình sẽ chăm sóc cẩn thận... Chờ Tiểu Bảo trị bệnh xong rồi, cậu có thể yên tâm đón bọn nó qua đó."

"Ừ." Lạc Tuyết Vi gật gật đầu, lau khô nước mắt, hôn má hai đứa con trai, đứng dậy hướng cửa kiểm tra mà đi.

"Đại Bảo, Tiểu Bảo, nói tạm biệt với mẹ đi."

"Mẹ tạm biệt."

"Mẹ..."

Mỗi bước Lạc Tuyết Vi quay đầu ba lần, tất nhiên là vạn phần không muốn.

Lạc Tuyết Vi vừa xuống máy bay đã nhận được Lương Tư Văn điện thoại.

Không cần phải nói, ngày mai chính là ngày bọn họ đính hôn, ngay lúc này Lương Tư Văn lại không liên lạc được với cô, đương nhiên là khá lo lắng.

"Alô, Tư Văn." Lạc Tuyết Vi nhận điện thoại, không đợi Lương Tư Văn hỏi, liền thành thật nói, "Anh đứng sốt ruột, tôi đã trở về, hiện tại ở sân bay, lập tức trở về, yên tâm, tôi chỉ là ra ngoài giải sầu không mở di động."

"Ôi, tiểu tổ tông của anh à, em thấy ngọt ngào thì nói với anh một tiếng, muốn dọa anh chết sao? Có biết ngày mai là ngày gì không!" Lương Tư Văn sao có thể không nóng nảy? "Không riêng gì anh, ngay cả ba mẹ anh cũng lo muốn chết, em sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Tuyết Vi ngạc nhiên, nghe khẩu khí Lương Tư Văn, anh hình như vẫn không biết chuyện cô tạm thời cách chức vì bị nghi ngờ sao chép bản thiết kế? Vì cái gì? Chuyện lớn như vậy, Lương Giai Văn cũng là trợ lý phải biết chứ! Ý nghĩ nhen lên trong lòng, chẳng lẽ là Hàn Thừa Nghị cố ý đem chuyện này đề xướng?

Anh làm như vậy, rõ ràng là đang che chở cô. Lạc Tuyết Vi biểu môi, biết lần này mình lại tùy hứng.

"À, không có việc gì... Tôi trở về nước A một chuyến, gặp mấy đứa bạn." Lạc Tuyết Vi tránh nặng tìm nhẹ, nếu Lương Tư Văn không biết, cô cũng không tính toán nói.

"Haiz..." Ở bên kia Lương Tư Văn thở dài, "Ngày mai chúng ta muốn đính hôn, em ngàn vạn lần đừng đến lúc đó lại có chuyện, ngày mai!"

Lạc Tuyết Vi kinh ngạc, quả nhiên là hào môn, lễ đính hôn thôi cũng muốn làm to như vậy? Cô bây giờ thật sự sợ mẹ chồng cũng đến, chẳng qua, hiện tại muốn đổi ý thật có lỗi với Lương Tư Văn, chỉ có thể kiên trì tiến tới.

"Em hiện tại không cần động, anh lập tức đến đón em, em hôm nay cũng đừng về nhà, ngày mai muốn thức dậy rất sớm, hôm nay trực tiếp đến nhà anh, hiểu chưa?"

"Ừ." Lạc Tuyết Vi đồng ý, ngắt lại chuyện ngày mai, da đầu cô run một trận, không biết làm như vậy đến cuối cùng có đúng hay không. Vẫn là giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô, chuyện này có gì đó không đúng, lễ đính hôn ngày mai có thể thuận lợi không? Cô giúp bạn như vậy, là đúng phải không?

Trong thời gian chờ đợi Lương Tur Văn, Hàn Thừa Nghị cũng gọi điện thoại tới.

Khoảng thời gian này, đối với chuyện bản thiết kế, kỳ thật Lạc Tuyết Vi chẳng bận nữa rồi, tinh táo lại có thể hiểu rõ Hàn Thừa Nghị lập trường. Nhưng ngay ngày mai là lễ đính hôn với Lương Tur Văn, lúc này nếu nhận Hàn Thừa Nghị điện thoại, Lạc Tuyết Vi sợ không hạ được quyết tâm.

"Tĩnh Tĩnh!"

Lương Tur Văn đến rất nhanh, đón Lạc Tuyết Vi đến Lương gia.

Lạc Tuyết Vi nhìn dáng vẻ Lương Tur Văn khản trương, không khỏi cười đáp: "Anh đừng nghiêm túc như vậy, làm như là thật không bằng!"

Lương Tur Văn dừng một chút, sắc mặt có chút khó coi, trầm giọng hỏi lại: "Như thế nào, em cảm thấy, đây là một trò đùa, là có thể không cần nghiêm túc? Tĩnh Tĩnh, anh thật nghiêm túc, ngày mai họ hàng gần Lương gia đều sẽ đến, không thể có sơ xuất!"

Nhìn ra anh mất hứng, Lạc Tuyết Vi chợt dạ rút cổ, lắc đầu: "Không phải, anh đừng giận, tôi không có không thừa nhận. Tôi nhất định nghiêm túc, cảm ơn anh lễ đính hôn thuận lợi hoàn thành có được hay không?"

"Chuyện này, Tur Văn, lễ đính hôn ngày mai, thật sự không có vấn đề gì chứ?" Lạc Tuyết Vi thật cẩn thận nhìn Lương Tur Văn, nguyên bản không có áp lực phối hợp diễn một chút, vì cái gì lại khiến cô ngày càng bất an mãnh liệt?

"Em cảm thấy có cái vấn đề gì? Chúng ta không phải đã nói rõ rồi sao?" Lương Tur Văn hỏi một đàng trả lời một nẻo, hại Lạc Tuyết Vi không biết nói tiếp như thế nào, nhưng càng ngày càng âm thầm lo lắng.

Lương Tur Văn không nói gì thêm, trầm mặc nhìn phía trước. Lạc Tuyết Vi càng thêm nghi hoặc bất an, anh là làm sao vậy? Cùng bình thường không giống nhau lắm?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 259: Hào Môn Gièm Pha

Editor: Son Ngu

Nghê Tuấn đi vào văn phòng, đem tin tức này báo cho Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị bức mình nhú mảy, tính tình Tiểu Tuyết thật đúng là quá bùng, chạy mấy ngày không nói, vừa trở về đã đi Lương gia? Đây là muốn ngày mai nhất định cùng Lương Tur Văn đính hôn! Cô cuối cùng có biết hay không, lễ đính hôn ngày mai ở Lương gia rất phô trương?

Cho dù là anh, chỉ sợ không cách nào để mẹ không biết chuyện này.

Mẹ mặc dù là người hiểu biết lý lẽ, nhưng có bà mẹ chồng nào có thể chấp nhận con dâu "giúp người khác đính hôn"?

Sốt ruột, lại không biết làm thế nào. Gọi vào số Tiểu Tuyết, như cũ tắt máy!

Xem ra không có cách nào, Tiểu Tuyết trốn tránh anh như vậy, ngày mai chỉ có thể chạy tới lễ đính hôn đem người đoạt đi, hơn nữa, nhất định phải trước lúc cử hành nghi lễ!

Hôm sau, nhà chính Lương gia, Lạc Tuyết Vi mặc áo cưới màu hồng nhạt, đã trang điểm xong, đang ngồi ở phòng nghỉ.

"phù phù..."

Trong phòng nghỉ, giờ phút này chỉ có mình cô. Tuy biết rõ là đóng kịch, nhưng nghe tiếng mọi người sôi nổi ồn ào hỗn loạn, nhìn trong sân đầy người, Lạc Tuyết Vi khản trương muốn chết, một lần lại một hít sâu.

Cửa bị đẩy ra, Lương Giai Văn đi đến.

"Tĩnh Tĩnh. " Trên mặt Lương Giai Văn treo mỉm cười, hoàn toàn nhìn không ra chút căm hận nào với Lạc Tuyết Vi, bộ dáng vẫn rất thân thiết.

"Chị Giai Văn." Lạc Tuyết Vi nào biết những thứ đó, khó lắm nhìn thấy người quen, bỗng chốc thả lỏng một chút.

"Thực khản trương phải không?" Lương Giai Văn đi tới kéo Lạc Tuyết Vi, thay cô chỉnh lại kiểu tóc. "Đừng khản trương, chút nữa Tur Văn sẽ dẫn em theo, em chỉ cần đi theo nó là được rồi. Còn có chị, chị sẽ đi ngay phía sau hai đứa, chị sẽ giúp em."

Lạc Tuyết Vi nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu: "Dạ, cảm ơn chị Giai Văn."

"Vây... Chị đi ra ngoài, bên ngoài còn có rất nhiều khách muốn tiếp đón." Lương Giai Văn ngồi trong chốc lát, liền đứng lên muốn đi ra ngoài.

Lạc Tuyết Vi khẩn trương giữ chặt cô, "Chị Giai Văn..."

"Đừng khẩn trương, không cần sợ." Lương Giai Văn vỗ nhẹ lên mu bàn tay Lạc Tuyết Vi, trước khi đi ra phòng nghỉ, ánh mắt nhìn về phía lẵng hoa bên cửa, lẵng hoa này, chính tay cô tự chuẩn bị, là đại lễ mà hôm nay cô muốn tặng cho Lạc Tuyết Vi! Thật lòng hy vọng cô ta sẽ thích...

Sau khi Lương Giai Văn đi rồi, cửa phòng nghỉ lần thứ hai đẩy ra.

Lạc Tuyết Vi còn tưởng là đến giờ, vội vàng đứng lên, "Tur Văn phải không? Đã đến giờ? Chúng ta muốn đi xuống phải không?"

Nhưng mà, đi tới chính là Hàn Thừa Nghị về mặt đầy sát khí. Vì tham gia hôn lễ, so bình thường Hàn Thừa Nghị mặc còn nghiêm túc hơn, tóc cũng tỉ mỉ xù lý, đeo nơ. Anh đi tới như vậy, không biết, còn nghĩ hôm nay anh chính là tân lang, anh cùng Lạc Tuyết Vi thật sự rất xứng đôi.

"Anh..." Lạc Tuyết Vi còn chưa đứng vững, nhìn đến Hàn Thừa Nghị sững sốt một chút, lập tức quay mặt đi hạ mắt xuống, thấp giọng than thở, "Hàn tổng, anh đi nhầm chỗ rồi, nơi này là phòng nghỉ, buổi tiệc ở dưới lầu!"

Loại thời điểm này, cô còn cáu kỉnh với anh?

Hàn Thừa Nghị giận hờn lạnh, đi đến bên người cô, không nói hai lời kéo cô ra ngoài.

"Anh..." Lạc Tuyết Vi sốt ruột, ra sức tránh thoát, "Anh làm gì? Anh muốn dẫn em đi đâu? Nghi lễ lập tức bắt đầu!"

Hàn Thừa Nghị bỗng dừng bước lại, vừa quay đầu lại ánh mắt sắc bén khóa Lạc Tuyết Vi lại, buồn cười nhếch môi: "Nghi lễ? Em còn dám nói cái gì nghi lễ với anh? Anh là sợ em mất hứng, cho nên mới nhượng bộ em! Anh mặc kệ vì nguyên nhân gì em giúp đỡ Lương Tur Văn! Tóm lại, anh nói không được chính là không được! Ngay lập tức cùng anh đi khỏi nơi này!"

"Không được!" Lạc Tuyết Vi chột dạ, đã đến thời điểm này nếu cô rời đi, Lương Tur Văn cùng cả Lương gia làm như thế nào? Cô cũng biết chuyện này hoang đường, nhưng là... Cô cũng không thể khiến Lương Tur Văn khó xử.

Lúc cô đáp ứng Lương Tur Văn, cũng không nghĩ đến cùng Hàn Thừa Nghị biến thành thế này.

"Anh lặp lại lần nữa, hiện tại đi theo anh ngay! Mẹ của anh ở ngay dưới lầu, em muốn bà ấy nhìn thấy em cùng gã đàn ông khác đính hôn? Bà ấy là một người truyền thống, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho loại chuyện này!" Hàn Thừa Nghị chán nản, chỉ có thể lờ mờ mẹ ra.

Lạc Tuyết Vi vừa nghe, cả mặt nhẫn lại.

Hàn Thừa Nghị thấy cô dao động, nhanh chóng nắm chặt kéo cô ra ngoài. "Đi mau, nếu không đi thật sự không còn kịp rồi!"

"Nhưng là..." Lạc Tuyết Vi vẫn có chút do dự, chẳng qua nghĩ đến mẹ chồng ở dưới lầu, chỉ có thể cùng Hàn Thừa Nghị đi ra ngoài.

Chưa đi được mấy bước, còn chưa đến cửa, cửa lại bị mở ra, chân chính tân lang của hôm nay Lương Tur Văn bước vào. Lương Tur Văn hai tay nhét ở áo khoác, nâng cằm, nhìn tay Hàn Thừa Nghị cùng Lạc Tuyết Vi nắm chặt với nhau, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

"Tur Văn..." Theo bản năng Lạc Tuyết Vi đã nghĩ cùng Lương Tur Văn giải thích.

Lại bị Hàn Thừa Nghị kéo ra phía sau, Hàn Thừa Nghị không phải Lạc Tuyết Vi dễ bị lừa như vậy.

"Hừ..." Lương Tur Văn cười lạnh một tiếng cười lạnh một tiếng, ánh mắt đảo qua hai người, "Tam ca, hôm nay là ngày lành đính hôn của tôi, anh mang tân nương của tôi muốn đi đâu? Tĩnh Tĩnh, lại đây, thời gian không sai biệt lắm, anh tới đón em, thân thích bằng hữu, cũng quan khách cũng chờ nãy giờ rồi!"

Lạc Tuyết Vi bị Hàn Thừa Nghị giam cầm, không thể động đậy, nhìn về phía anh cầu xin tha thứ. Thân thể Hàn Thừa Nghị đứng vững, lì lợm bất động, trào phúng cười: "Lương Tur Văn, cậu đừng diễn với tôi! Hiện tại, ngay trước mặt Tiểu Tuyết, cậu đem chuyện nói rõ ràng, cậu cuối cùng dùng quý kẻ gì, khiến cô ấy cam tâm tình nguyện cùng cậu đính hôn? Còn nói là giúp cậu? Lương Tur Văn, là một thằng đàn ông, không cần trốn trốn tránh tránh như vậy!"

Lương Tur Văn không để ý Hàn Thừa Nghị, ánh mắt nhìn về Lạc Tuyết Vi ở phía sau anh, "Tĩnh Tĩnh, em có cùng anh đi xuống không?"

"Em..." Lạc Tuyết Vi lâm vào cảnh khó xử đôi đường.

"Tĩnh Tĩnh!"

"Lương Tur Văn, cậu không nên ép cô ấy, không cần lợi dụng lòng tốt của cô!"

"Tôi lợi dụng cô ấy? Hàn lão tam, anh có tư cách nói lời này với tôi sao? Tĩnh Tĩnh đi theo anh sẽ không hạnh phúc! Anh có vị hôn thê bệnh tật, còn có

quan hệ không rõ ràng với chị rồi... Anh sao có thể đối tốt với cô ấy? Chỉ có tôi, chỉ có tôi mới đem lại hạnh phúc cho cô ấy!"

Lý trí Lương Tur Văn đứt đoạn, đem lời thật nói ra!

"..." Cả người Lạc Tuyết Vi chấn động, kinh ngạc không hiểu nhìn về phía Lương Tur Văn. Anh ta mới vừa nói cái gì? Đây không phải là diễn trò thôi sao? Vì cái gì anh ta nói chỉ có anh ta mới đem lại hạnh phúc cho cô?

Lương Tur Văn ý thức được, biến sắc, ảo não nhắm mắt lại, không dám nhìn Lạc Tuyết Vi.

Hàn Thừa Nghị nhìn ra manh mối, lạnh lạnh cười:" Lương Tur Văn, tôi không biết cậu đã nói gì với Tiểu Tuyết, chẳng qua, hiện tại không thể giấu tiếp nữa rồi? Cậu lừa gạt lợi dụng cô ấy như vậy, cô ấy sẽ hạnh phúc? Hạnh phúc của cô ấy... Chỉ có tôi có thể đem đến!"

" Tiểu Tuyết, chúng ta đi!"

...

Ngay khi trong phòng nghỉ căng thẳng, ba vị nhân vật chính không biết, giờ phút này yến tiệc dưới lầu đã nổ tung!

Lương Giai Văn đoán chắc thời gian, ngay khi Hàn Thừa Nghị lên lầu, liền chạy lên bậc lễ đính hôn, cầm mic. "Các vị khách quý tôn kính, thực cảm tạ mọi người hôm nay đã đến tham gia tiệc đính hôn của em trai tôi. Ai nha, hiện tại tân lang có thể đang đi đón tân nương, mọi người có phải đang chờ sốt ruột hay không, muốn nhìn thấy đôi tân nhân sớm một chút hay không?"

"Phải..."

"Phải!"

Bên dưới hoan hô một loạt, đương nhiên đây là những người gây rối được Lương Giai Văn an bài.

Lương Giai Văn làm ra vẻ thờ dài, "Vậy làm sao bây giờ? Giờ lành còn chưa tới, không bằng chúng ta cùng nhìn một đoạn video của tân lang tân nương bên nhau, tân nương nhà chúng tôi chính là một vị mỹ nhân đó!"

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay như mưa rào ừng ực.

Lương Giai Văn chậm rãi nhìn về phía người phát hình ảnh ra hiệu, người nọ gật gù đầu, lập tức cầm lấy điều khiển từ xa, bắt đầu mở video. Nhưng mà... Mọi người xem đến, không phải là video được thu sẵn, mà là một đoạn video trực tiếp!

Trong Phòng nghỉ, hai nam nhân đang trình diễn tiết mục tranh đoạt "Tân nương từ"...

Lạc Tuyết Vi đi đến bên người Lương Tur Văn, biểu tình trên mặt có nghi ngờ, có khiếp sợ, nhiều hơn nữa là không thể tin:" Tur Văn, nói cho tôi biết, những điều anh nói đều là giả. Anh không có gạt tôi, không có gạt tôi có phải hay không?"

" Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị muốn kéo cô lui, lại bị Lạc Tuyết Vi tránh thoát.

" Lương Tur Văn, anh nói cho tôi biết! Chẳng lẽ ngay từ đầu anh vẫn luôn gạt tôi?" Lạc Tuyết Vi không thể tin được, người cô coi như tri kỷ bằng hữu, lại ôm tâm tư với mình như vậy!

Giấu điểm giấu điểm không nổi nữa! Lương Tur Văn ngưỡng mặt lên, nhìn thẳng Lạc Tuyết Vi, cắn răng gật đầu, gằn nhẹ:" Ngu ngốc! Anh thích em nhiều năm như vậy, chạy qua chạy về giữa Đế Đô và nước A, hận không thể đem tim móc ra cho em, trên đời này chỉ có đứa ngốc như em mới không nhìn ra anh thích em!"

"A..." Lạc Tuyết Vi kinh ngạc che ngực, lùi lại một bước dài.

Hàn Thừa Nghị nhanh chóng vươn tay đem người ôm vào lòng, trong mắt chứa đầy lo lắng, "Tiểu Tuyết."

Giờ phút này trong đầu Lạc Tuyết Vi rất hỗn loạn, căn bản không có biện pháp tự hỏi, nàng nhớ đến muốn rời đi nơi này. "Em muốn, em muốn yên tĩnh một chút."

Hàn Thừa Nghị đỡ lấy cô đi ra ngoài, liếc Lương Tur Văn một cái, "Được, chúng ta đi thôi."

Nhưng mà, cổ tay lại bị Lương Tur Văn gắt gao giữ chặt.

Ngày thường khiêm tốn, lịch thiệp Lương Tur Văn mà cô biết không thấy đâu, giờ phút này, đôi mắt xanh của Lương Tur Văn đầy lạnh lẽo, "Tĩnh Tĩnh, em không thể đi... Hôm nay là ngày chúng ta đính hôn, toàn thế giới đều biết anh muốn lấy em!"

" Tur Văn..." Lạc Tuyết Vi quay đầu nhìn về phía Lương Tur Văn, trong mắt ngập nước, sự tình biến thành như vậy, cô thật sự không nghĩ đến, cô nói không ra lời chỉ là mạnh mẽ lắc đầu.

"Tĩnh Tĩnh, không cần đi, cùng anh xuống lầu, hoàn thành lễ đính hôn của chúng ta. Anh sẽ đối tốt với em, tuyệt đối sẽ không vì người phụ nữ khác khiến em tổn thương, anh sẽ một lòng một dạ với em." Lương Tur Văn khấn cầu Lạc Tuyết Vi, giấu đi tình yêu say đắm bốn năm, giờ khắc này mới dám nói ra.

Yến tiệc dưới lầu, sắc mặt mọi người cũng đã thay đổi.

Nói là đoạn phim của tân lang tân nương, sao lại biến thành cái dạng này? Đúng là trò cười hào môn!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 260: Người Phụ Nữ Không Biết Xấu Hổ

Lạc Tuyết Vi hai nam nhân giữ chặt.

"Tiểu Tuyết, em còn chưa hiểu phải không? Cậu ta từ đầu đến cuối đều đang lừa em! Bắt đầu chính là đính hôn, cậu ta sẽ khiến em đắm lao phải theo lao, mục đích cuối cùng chính là em!" Hàn Thừa Nghị ngăn lại Lạc Tuyết Vi, không nghĩ lưu lại thêm một phút nào ở đây.

Mà Lương Tur Văn như cũ không chịu buông tay, "Tĩnh Tĩnh, em muốn anh một người đối mặt với lễ đính hôn sao? Cho dù em không nguyện ý, hôm nay cũng phải giúp anh, không thể bỏ anh một mình! Tất cả mọi người đang chờ chúng ta."

"Lương Tur Văn!"

Hàn Thừa Nghị rốt cục không thể nhịn được nữa, buông ra Lạc Tuyết Vi đánh úp về phía Lương Tur Văn. Hai nam nhân gần như nắm lấy áo nhau, vóc dáng cao gần nhau, ai cũng không chiếm ưu thế hơn ai, giương cung bạt kiếm, đều ôm tín niệm tất thắng.

"Tôi nói rồi, cô ấy là của tôi!"

"Nhưng là, anh bỏ cô ấy, bỏ cô ấy bốn năm, bốn năm này, người ở bên cạnh cô ấy là tôi!"

Lạc Tuyết Vi ở một bên lo lắng xuống, muốn tách hai người ra lại chẳng có chút sức nào, "Các người không cần như vậy! Không nên ra tay... A..."

Không biết là ai trong lúc vô ý đánh trúng Lạc Tuyết Vi, Lạc Tuyết Vi kêu một tiếng, hai nam nhân đồng thời dừng tay lại, ánh mắt thương tiếc cùng nhìn về phía Lạc Tuyết Vi.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng nghi lại "rầm rầm" phá mở. Ba người nhất thời cả kinh, nhìn về phía cửa, đại sự không ổn!

Đi tuốt ở đằng trước, là cha mẹ Lương Tur Văn. Lương phu nhân luôn luôn khen Lạc Tuyết Vi không dứt miệng, sắc mặt giờ phút này đen như đáy nồi, khóe miệng ôm một tia cười lạnh, đập gậy cao gót đi về phía Lạc Tuyết Vi, từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt đó khiến người ta không thoải mái.

"Di... A..." Lạc Tuyết Vi nom nớp lo sợ mở miệng, lập tức nhận lấy một cái bạt tai vang dội.

Lương phu nhân không chút nương tay tát vào mặt cô, nhìn cô cười khẩy nói: "Luôn cho rằng, xuất thân của cô không được tốt lắm, nhưng bản thân tính cách không tồi, là một người biết vờn lên, cho nên mới đồng ý hôn sự của cô và Tur Văn! Không nghĩ tới cô không có tự trọng như vậy! Một bên cùng Tur Văn nhà chúng tôi, một bên thông đồng với gã đàn ông khác?"

"Mẹ!" Lương Tur Văn nhanh chóng tiến lên giữ chặt mẹ, vội la lên: "Mẹ sao có thể đánh Tĩnh Tĩnh? Mẹ chưa biết rõ tình huống, sao lại vô cớ đánh người?"

Hàn Thừa Nghị càng là giận không nhịn được, anh thật sự hối hận muốn chết, chỉ chậm một bước đã hại Tiểu Tuyết bị người đánh? Nơi này mặc dù là Lương gia, nhưng khi Hàn Thừa Nghị không nghĩ cho người đó mặt mũi, mặc kệ kẻ đó là ai!

Trong đám người, không biết là ai nói một câu, "Một thiết kế sư không có tên tuổi, chẳng qua là sao chép bản thiết kế, hiện tại đều bị cách chức!"

Lương phu nhân vừa nghe, càng là nổi trận lôi đình, chuyện này, bà vẫn chưa nghe nói, vốn là nhìn trúng điểm này, hiện tại đến ưu điểm này của cô cũng không có? "Hừ... Như vậy xem ra, cô thật sự một điểm tốt cũng không có!"

"Lương phu nhân! Bà xin lỗi vạ tôi mau!"

Đôi mắt hoa đào hẹp dài của Hàn Thừa Nghị nheo lại, tỏa ra tín hiệu nguy hiểm, khẩu khí cũng là lạnh tới cực điểm, khiến người nghe thấy rét run.

Càng làm cho mọi người ở đây giật mình chính là, ý tứ bao hàm trong lời nói của anh! Người người Đế Đô đều cho rằng Hàn gia tam đến nay luôn là độc thân, nhưng là, anh lại nói tân nương hôm nay là vợ của anh?

Lương phu nhân ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía Hàn Thừa Nghị, ngón tay chỉ thẳng vào Lạc Tuyết Vi: "Hàn tam thiếu, tôi không nghe lầm chứ? Rõ ràng hôm nay muốn cùng Tư Văn nhà chúng tôi đính hôn! Cậu nói cô ta là vợ cậu, đây là chuyện gì?"

"Hừ ! " Hàn Thừa Nghị nhếch môi cười lạnh, mắt sáng rử xuống nhìn người trong ngực, "Tôi nói vậy mà vẫn chưa hiểu? Cô ấy là vợ tôi, Hàn gia Tam thiếu.."

" Thừa Nghị!"

Hàn Thừa Nghị chưa nói xong, đột nhiên trong đám người vang lên tiếng quát chói tai, toàn bộ phòng nghị ngay tức khắc im lặng. Ánh mắt mọi người Ánh mắt mọi người đều tập trung hướng về phía chủ nhân giọng nói này, mẹ Hàn Thừa Nghị, Hàn phu nhân.

Bốn năm trước Lạc Tuyết Vi ngăn ngừ gặp qua Hàn phu nhân, không nghĩ tới khi gặp lại lại ở tình huống này, làm thế nào bây giờ? Tình huống xấu cỡ này, mẹ chồng của cô nhất định sẽ mất hứng! Lạc Tuyết Vi khăn trương nắm chặt hai tay.

" Không có việc gì, đừng sợ."

Hàn Thừa Nghị trấn an Lạc Tuyết Vi, nhìn về phía mẹ: " Mẹ, Mẹ đừng nóng giận, trở về con sẽ giải thích với mẹ được không?"

Hàn lão phu nhân nhìn chăm chăm con dâu thân thiết nép vào lòng con trai, mũi hừ một tiếng, thương tiếc lắc đầu: " Giải thích? Thừa Nghị, tình huống hôm nay, con cho là có thể giải thích rõ ràng sao? Cô ta, không phải gọi là Viên Tinh Tinh sao? Là Lương Tư Văn vị hôn thê, tại sao lại trở thành vợ của con?"

" Mẹ..." Hàn Thừa Nghị nhú mày, biết mẹ đã nổi giận rồi.

Hàn lão phu nhân đưa tay ngăn cản con trai muốn nói gì đó, "Mẹ không muốn nghe gì hết."

" Lương tiên sinh, Lương phu nhân, vì sự lễ mễ của Thừa Nghị, ngay tại đây tôi thay nó xin lỗi hai người, về phần cô gái tên Viên Tinh Tinh này... Cùng Hàn gia chúng tôi, không có chút quan hệ nào, gì mà Hàn gia Tam thiếu phu nhân chỉ là những lời nói dối hư ảo mà thôi!"

Hàn lão phu nhân cung kính cùng vợ chồng Lương thị nhận tội, quý phụ ở Đế Đô địa vị của bà là số một. Vợ chồng Lương thị tất nhiên sẽ nể mặt mũi bà, "Chị à, sao chị nói thế chứ! Tôi nghĩ chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó, nói đến không phải Tư Văn và Tam thiếu sai, muốn trách đều là thứ đàn bà không biết xấu hổ này!"

"Mẹ!"

" Mẹ!"

Lương Tư Văn cùng Hàn Thừa Nghị khó có được ăn ý, đồng thời bắt mắt nhìn về phía mẹ mình.

" Mẹ, không nên náo loạn ở đây, cũng đã muộn rồi, con cùng Tinh Tinh còn chưa cử hành nghi lễ, khách quý cũng chờ..." Lương Tư Văn không nghĩ giải thích, chỉ dùng hành động bày tỏ quyết tâm của mình, đẩy mẹ ra, muốn đi tới cầm tay Lạc Tuyết Vi.

Lại bị Hàn Thừa Nghị chặn, "Lương Tư Văn, cậu cũng thật không biết xấu hổ, đã như thế này rồi, cậu cho là Tiểu Tuyết còn đính hôn với cậu? Tiểu Tuyết, đừng để ý đến cậu ta, chúng ta đi!"

Mất thấy, cục diện lại muốn trở về lúc bắt đầu.

"Đủ rồi!" Hai mắt Hàn phu nhân nhìn con trai, "Hàn Thừa Nghị, con nếu còn xem mẹ là mẹ, hiện tại buông cô ta ra, lại đây!"

" Mẹ..." Hàn Thừa Nghị nhìn mẹ, lại quay đầu nhìn Lạc Tuyết Vi, mặt lộ vẻ khó xử.

Hàn phu nhân thở dài một hơi, đi về phía cửa, lớn tiếng quát: "Hàn Thừa Nghị, con có đi hay không? Con hiện tại không đi, sau này có quỷ xuống, mẹ cũng không nhận đứa con trai này! Mẹ xem như chưa bao giờ xin ra con!"

"Anh đi đi!"

Lạc Tuyết Vi biết anh không thể bỏ mình lại ở đây, nhưng cô sao có thể khiến anh khó xử vì chọn cô hay mẹ? Lạc Tuyết Vi đẩy Hàn Thừa Nghị, cau mày thúc giục anh, "Em không sao, anh đi nhanh đi!"

" Tiểu Tuyết! Đã thế này rồi, anh sao có thể bỏ em lại một mình?" Hàn Thừa Nghị tuy rằng thực khó xử, nhưng anh hiểu rõ, tình cảm giữa anh và Lạc Tuyết Vi như miếng băng mỏng, không thể nhận thêm một khúc mắc nào nữa, anh không thể bỏ cô lại, ở tình huống này cô một người sao có thể ứng phó?

"Anh đi đi! Không cần để ý đến em! Anh không đi, mẹ sẽ thực nổi giận phải không?" Lạc Tuyết Vi nói nhỏ khuyên nhủ Hàn Thừa Nghị.

Không nghĩ tới những lời này lại bị Hàn phu nhân nghe thấy được, Hàn lão phu nhân cười khẩy nói: " Viên tiểu thư, đừng gọi tôi là mẹ, tôi cũng không phải mẹ cô, tôi nhận không nổi một tiếng này! Tôi lớn tuổi rồi, chịu không được cú dọa này! Hàn Thừa Nghị, con còn đứng ở đó làm gì? Còn không đi mau đi

theo mẹ!"

Huyết sắc trên mặt Lạc Tuyết Vi trút hết, cho dù là trang điểm tí mĩ cũng không che dấu được vẻ mặt nhợt nhạt của cô.

"Em cầu anh, anh đi nhanh đi." Lạc Tuyết Vi đẩy Hàn Thừa Nghị, nước mắt tui thân một giọt một giọt rơi xuống! Khiến mẹ Hàn Thừa Nghị chán ghét như vậy, là chuyện cô không muốn xảy ra, cũng không muốn biến xấu hơn nữa.

"Anh..."

Trước mắt mẹ đang nổi giận, Hàn Thừa Nghị nói cái gì cũng, anh càng che chở Tiểu Tuyết, mẹ lại càng giận cô! Bất đắc dĩ, Hàn Thừa Nghị đành phải buông lỏng Lạc Tuyết Vi. "Chờ anh?"

Lạc Tuyết Vi ngậm nước mắt quay mặt đi, không dám đáp ứng.

Hàn Thừa Nghị theo mẹ ra phòng nghỉ, rời khỏi Lương gia, nhưng nhiều khách quý như vậy phải làm gì bây giờ? Vợ chồng Lương thị hồi hận không thời, vốn nghĩ rằng con trai rốt cục đã muốn yên ổn, là một chuyện tốt, ai biết được cuối cùng lại biến thành thế này! Mặt mũi Lương gia đều vút hết, biến thành trò cười ở Đế Đô!

"Giai Văn! Giai Văn!"

Lương phu nhân thẹn quá thành giận gọi con gái.

Mà Lương Giai Văn ở một bên âm thầm xem kịch vui này giờ vẫn chưa xuất hiện, lúc này ngược lại bình tĩnh xuấ hiện, Đúng vậy, màn kịch thú vị lúc này chính một tay cô đạo diễn! Lăng hoa đặt bên cửa phòng nghỉ được cô giấu một cái camera theo dõi, cho nên mới có màn trực tiếp ở đại sảnh yến tiệc!

Thật sự là, rất phấn khích! Rất thống khoái! Nhìn Lạc Tuyết Vi khóc như mưa như gió, xanh một lúc, trắng một lúc, Lương Giai Văn cảm thấy sung sướng vô cùng!

"Mẹ, con ở đây!" Lương Giai Văn cười như không cười nhìn Lạc Tuyết Vi, khoanh tay, dường như những việc xảy ra lúc này chẳng liên quan gì đến cô.

"Con ở nơi này làm cái gì? Còn không nhanh đi tiễn tân khách?" Lương phu nhân bắt mắt nhíu mày, quở trách con gái.

"A, tiễn khách? Nghi lễ còn chưa bắt đầu mà!" Lương Giai Văn mở miệng khiêu khích một câu, ngay lúc này nói những lời thể rõ ràng là nhắm vào Lạc Tuyết Vi.

"Con đứa nhỏ này, con xem tình huống này, còn cử hành nghi lễ gì? Nhanh đi tiễn khách!" Ông Lương cũng không bình tĩnh, phát tay ý bảo con gái nhanh đi làm việc.

"Ngài đừng có gấp, con đi nhanh đây!"

Thái độ dị thường này của Lương Giai Văn, khiến Lương tiên sinh Lương phu nhân tức không chịu được, chỉ là không cảm thấy gì, nhưng Lương Tư Văn phát hiện có chút không bình thường. Anh này giờ vẫn nhớ kĩ, vì cái gì cha mẹ, mẹ Hàn Thừa Nghị, còn có nhiều thân thích như vậy sao lại đi thẳng đến phòng nghỉ trên lầu? Hơn nữa, vừa đi vào cái gì cũng không hỏi, mẹ đã cho Tinh Tinh một tát rồi?

Thực hiển nhiên, trong đó nhất định có vấn đề.

Nhưng hiện tại, anh có thời gian để tự hỏi, đầu tiên phải trấn an Tinh Tinh và ổn thỏa những việc khác.

"Tinh Tinh, đừng khóc, đến phòng anh, rửa mặt, đau hay không? Bôi chút thuốc..." Lương Tư Văn đỡ Lạc Tuyết Vi chuẩn bị đi ra ngoài, cho chuyện chuyện đã đến nước này, anh cũng không có ý muốn buông tay Lạc Tuyết Vi.

"Đứng lại!" Lương phu nhân trở mắt, khó tin nhìn con trai, "Lương Tư Văn, con có làm hay không? Loại phụ nữ không biết xấu hổ như cô ta, con còn muốn làm gì? Nhanh chóng, đuổi cô ta ra khỏi Lương gia! Chúng ta vĩnh viễn cũng không muốn gặp... Cô ta nữa! Nhanh đuổi cô ta đi! Thật sự xui, mặt mũi Lương gia đều bị cô ta làm mất hết!"

Lạc Tuyết Vi cắn răng, lòng tràn đầy ủy khuất, nhưng ngại bà là mẹ Lương Tư Văn, muốn phản bác lại nói không ra lời, chỉ có thể cứng rắn nhìn con tức.

"Mẹ! Mẹ đừng nói Tinh Tinh như vậy! Tinh Tinh là người mà con thật lòng thích, xin mẹ không cần vũ nhục cô ấy!" Lương Tư Văn nhíu mày chống đối mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mãnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 261: Kiên Quyết Phản Đối

Editor: Sơn Ngư

Thái độ Lương Tư Văn, hoàn toàn chọc giận vợ chồng Lương thị.

"Lương Tư Văn, con hiện tại, lập tức đuổi người phụ nữ bại hoại đã khiến thanh danh Lương gia mất sạch này cút đi! Nếu không, con có thể tưởng tượng ra một ít chuyện cha sẽ đối phó cô ta!" Ông Lương lên tiếng, so với Bà Lương, lời nói của ông hiển nhiên đủ độ uy hiếp.

Lạc Tuyết Vi thật sự chịu không nổi loại nhục nhã này, hơn nữa Lương Tư Văn giấu cô, lừa gạt cô, càng khiến cô thấy oan uổng, nhìn về phía vợ chồng Lương thị nói:"Lương tiên sinh, Lương phu nhân, tôi không phải hạng người thấy phú quý trào cao, tôi cũng không từng nghĩ cùng Lương Tư Văn có chuyện gì! Về chuyện vì cái gì có lễ đính hôn hôm nay, tôi nghĩ hai người nên hỏi rõ Tư Văn! Không cần mấy người đuổi, tôi sẽ tự đi!"

Nói xong, tránh khỏi Lương Tư Văn xoay người đi ra ngoài.

"Từ từ!"

Lại bị Lương phu nhân ngăn cản.

Lạc Tuyết Vi sùng sốt, xoay người lại, nghi hoặc nhìn Lương phu nhân.

Lương phu nhân nhắc cầm, chỉ chỉ vào vòng tay đá quý khảm kim cương trên cổ tay cô, "Cô có phải là quên cái gì không? Tôi nghĩ, vòng tay đó, cô hẳn là phải cõi ra trả lại cho tôi nhỉ? Đồ vật quý trọng như vậy, loại thân phận như cô, sao có thể xứng?"

"Mẹ!"

Lương Tư Văn nghe không nổi nữa, cắt đứt lời mẹ:"Con xin mẹ, đừng nói nữa! Là con thích Tinh Tinh, là con sống chết không buông tha cô ấy, mẹ bắt năn cái gì thì trút vào con..."

"Lương Tư Văn!" Lương phụ quát lớn một tiếng, Lương Tư Văn không dám nói tiếp nữa.

Lạc Tuyết Vi biết nơi này không thể chứa mình được, cõi vòng tay nhét vào tay Lương Tư Văn, chạy ra khỏi phòng nghỉ.

"Tinh Tinh!"

Lương Tư Văn kinh hãi, đem vòng tay đá quý khảm kim cương đưa cho mẹ, cắn răng nói:"Hai người vui vẻ chưa? Con hiện tại đuổi theo cô ấy! Hai người không cần học Hàn phu nhân nói cái gì sẽ không cần con, dù hai người không cần con, con vẫn muốn cô ấy!"

"Tư Văn!"

Vợ chồng Lương thị ngăn cản không được, Lương Tư Văn đi ra ngoài đuổi theo Lạc Tuyết Vi.

"Tinh Tinh, Tinh Tinh, em chậm một chút! Em hãy nghe anh nói..."

Lương Tư Văn chân dài rất nhanh đuổi theo Lạc Tuyết Vi, vurun tay dễ dàng giữ chặt cô, "Tinh Tinh, em đừng tức giận. Mẹ của anh nói chuyện có chút khó nghe, anh thay bà anh xin lỗi với em!"

"Lương Tư Văn!" Lạc Tuyết Vi nhắc cánh tay, né tránh Lương Tư Văn, trong mắt cô có thất vọng có đau lòng, "Anh giấu tôi những gì? Anh nói cho tôi biết, chuyện hôm nay không phải là vở kịch phải không? Những lời anh nói với tôi, có lời nào là thật?"

"Đừng, anh lừa em. Nhưng, anh thích em! Tình cảm của anh với em là thật, đã qua nhiều năm như vậy, anh đối xử với em thế nào em còn không biết sao? Em ngốc như vậy, vẫn luôn không phát hiện ra, anh thích em, đã lâu rồi..."

"Tư Văn, đừng nói nữa!" Lạc Tuyết Vi lắc đầu, đánh gãy lời anh, "Nhưng tôi chỉ xem anh như bạn bè, tôi biết anh tốt với tôi, nhưng tình cảm của tôi với anh chỉ là bạn bè, nếu buổi lễ đính hôn nay ngoài trừ diễn kịch, anh còn có tâm tư khác, tôi nghĩ tôi không giúp cho anh được!"

Nói xong xoay người muốn đi, Lương Tư Văn khó thở giữ chặt tay cô, quát:"Hàn Thừa Nghị tốt chỗ nào? Bên cạnh anh ta có Kiều Vũ Vi, còn có quan hệ không rõ với chị anh, những việc đó em không biết sao? Bốn năm trước, anh ta đối xử với em như thế nào? Những việc đó em đều quên phải không?"

Lạc Tuyết Vi cứng người, hốt hoảng lắc đầu, dùng sức tránh thoát Lương Tư Văn:"Anh không cần nói! Anh ấy tốt hay không, trong lòng tôi hiểu rõ nhất, không cần anh tới phán xét!"

Nói xong, không thèm liếc nhìn Lương Tư Văn một cái, hướng đường lớn mà bỏ chạy.

Lương Tư Văn ngây ngốc sùng sò ở tại chỗ, trên mặt đau rát như bị người ta dùng sức tát mấy cái. Tầm chân tình của anh, vừa biểu lộ ra, đã vô tình bị phủ định như vậy? Đây là sao chứ? Hàn Thừa Nghị cuối cùng tốt ở điểm nào! Lương Tư Văn không cam lòng, gờ lên nắm tay, xoay người, hung hăng

đắm vào vách tường, ngay tức khắc máu tươi chảy đầm đìa...

Lạc Tuyết Vi vừa lên xe taxi điện thoại của Hàn Thừa Nghị cũng vừa gọi đến.

"Alô, Tiểu Tuyết, em ở đâu? Rồi khỏi chưa?"

"Ừ..." Lạc Tuyết Vi nắm chặt di động, không xác định được bước tiếp theo nên đi như thế nào.

"Mẹ..."

Đột nhiên đối diện truyền đến một tiếng của Hàn Thừa Nghị, đầu tim Lạc Tuyết Vi nhảy dựng, bất an nảy lên trong lòng, hình như di động Hàn Thừa Nghị bị Hàn phu nhân cướp.

Một lúc lâu sau, đầu kia điện thoại vang lên giọng nói Hàn phu nhân: "Viên tiểu thư phải không? Thừa Nghị nó hiện tại không rảnh nghe điện thoại, cô có chuyện gì, có thể nói với tôi. Đương nhiên, tôi cảm thấy, kỳ thật chúng ta không có chuyện gì để nói. Cô nghĩ sao?"

"..." Lạc Tuyết Vi bị kiềm hãm, cô có thể phản bác Lương phu nhân chỉ trích, nhưng cũng không thể dùng thái độ như vậy đối với Hàn phu nhân, bà là mẹ Hàn Thừa Nghị! "Mẹ, con... Con là Tiểu Tuyết!"

"Hừ!" Hàn lão phu nhân không có tình cảm gì hừ một tiếng, "Tôi tuy rằng già rồi, nhưng cũng không hồ đồ, tôi đích thực có một đứa con dâu tên là Lạc Tuyết Vi, đúng vậy, là tự tay tôi giúp cô ấy mặc áo cưới. Nhưng những việc đó đâu có quan hệ gì với Viên Tinh Tinh tiểu thư?"

"Con..." Lạc Tuyết Vi nói không ra lời, Hàn phu nhân hiển nhiên rất bất mãn với cô, mới có ý đem chuyện thân phận này mà nói! Nguyên lai cho rằng chuyện giữa cô và Hàn Thừa Nghị đã có thể tốt đẹp, nhưng cô lại ở trong tình huống xấu nhất gặp lại mẹ chồng.

Đầu kia điện thoại truyền đến "tích" Một tiếng, Hàn lão phu nhân đã tắt rồi.

Lạc Tuyết Vi nắm di động, thất thần ngẩn người.

Thời gian này Hàn phu nhân ở trong nhà, Hàn Thừa Nghị lo đến sứt đầu mẻ trán.

"Mẹ, mẹ không thể như vậy! Căn bản Tiểu Tuyết không có sai, mẹ không phải là biết rõ sao? Từ đầu tới đuôi đều là con có lỗi với cô ấy! Hôm nay mẹ sao có thể chỉ trích Tiểu Tuyết? Con khó khăn lắm mới tìm được cô ấy, cô ấy cũng bắt đầu tha thứ con, thử đón nhận con, mẹ, mẹ đừng khó xử Tiểu Tuyết, mẹ ngồi xuống, nghe con giải thích."

"Giải thích? Được, mẹ cũng muốn nghe những lời giải thích của con."

Hàn phu nhân ngồi xuống sofa, ý bảo con trai cũng ngồi xuống. "Con nói đi, mẹ nghe."

Hàn Thừa Nghị đành phải đem chuyện Lạc Tuyết Vi đáp ứng giúp Lương Tư Văn nói một lần, "Mẹ... Tiểu Tuyết cùng Tư Văn thật sự là bạn tốt..."

"Ha?" Hàn lão phu nhân lên tiếng cười lạnh, làm chủ Hàn gia cả đời, bà có thể bị những lời này lừa? Trong mắt bà, con trai giải thích căn bản là như không giải thích! Hơn nữa càng giải thích càng không xong!

"Chắc chắn! Lão Tam, mẹ thấy con bị cô ta mê hoặc tâm hồn! Hỗ trợ? Con cũng tin? Loại bạn tốt gì có thể yêu cầu hỗ trợ đính hôn? Cô ta là đem hai người các người ra mà đùa! Hai nam nhân ưu tú nhất Đế Đô, vây quanh cô ta, thật sự rất có thủ đoạn!"

"Mẹ, Tiểu Tuyết không phải là người như thế!" Hàn Thừa Nghị đau đầu, không phải đã nói rõ rồi sao? "Mẹ, mẹ trước kia không phải rất thích Tiểu Tuyết sao? Mẹ đã nói, cô ấy là một cô gái tốt!"

Chỉ tiếc, sự thật đặt ngay tại trước mắt, giải thích của anh lại chẳng có chút thuyết phục, nói cái gì Hàn lão phu nhân cũng không nguyện ý nhận Lạc Tuyết Vi. "Đúng, lúc đó, mẹ có nói, mẹ cũng thật sự rất thích. Nhưng là, lão Tam, con phải hiểu rõ một việc, cô ta đối với con trai của mẹ tốt, khiến con vui vẻ, mẹ mới thích cô ta! Nhưng hôm nay con cũng thấy đó, cô ta đã làm ra chuyện gì! Không chỉ Lương gia, mặt mũi Hàn gia cũng mất hết! Trên đời này không phải không có phụ nữ? Con có tình một lòng chôn vùi trong tay cô ta? Hai người đã bốn năm không gặp, là người đều sẽ thay đổi! Mẹ thấy, cô ta đã sớm không phải là cô gái đơn thuần trước kia, đã biến thành kẻ là ai cũng có thể lấy làm chồng!"

"Mẹ!" Hàn Thừa Nghị vội vàng rống chặt đứt lời mẹ, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc cùng nhìn con giận, nhẹ nhàng chậm chạp lắc đầu, "Mẹ không cần nói cô ấy như vậy! Xin mẹ, mẹ nói cô ấy như vậy, con... Đau lòng!"

Hàn phu nhân so với anh còn muốn khiếp sợ, đứa con này chưa bao giờ lớn tiếng nói chuyện với bà, hôm nay chỉ vì một người phụ nữ mà chống đối bà! Ngụy, loại phụ nữ còn có thể cần sao?

Hàn phu nhân giận đến môi run rẩy, mắng: "Tốt lắm! Lão Tam, mẹ không ngờ tính tình con đã lớn như vậy! Mẹ nói sai cái gì sao? Chẳng lẽ cô ta không phải hạng người ai cũng lấy làm chồng? Bốn năm, con có thể cam chắc cô ta trong sạch? Cô ta hôm nay có thể dỗ con, ngày mai có thể cũng người khác đính hôn, loại phụ nữ này, nói gì cũng không thể bước vào cửa Hàn gia! Vừa hay hiện tại cô ta tên là Viên Tinh Tinh phải không? Con hãy xem như Lạc Tuyết Vi đã chết rồi!"

"Mẹ..." Mày rậm Hàn Thừa Nghị nhủ chặt, ánh mắt giăng đầy mây đen, "Mẹ không thể nói cô ấy như vậy! Cho dù cô ấy có cùng người đàn ông khác,

cũng là do con của mẹ... Làm hại! Là con lúc trước không bảo vệ được cô ấy, là lỗi của con! Mẹ muốn trách, thì trách con!"

"Con!" Hàn phu nhân không nghĩ tới con trai sẽ nói như vậy, tức giận rất nhiều nhưng nhiều hơn là kinh ngạc.

"Con... Không phải cô ta thì không được?"

"Vâng!" Hàn Thừa Nghị trả lời như đinh đóng cột, không có một chút do dự.

"..." Hàn phu nhân bỗng dưng cảm thấy choáng đầu, máu nóng vọt thẳng lên, cái ót cứng đờ, "Ồi..." Theo bản năng đỡ lấy gáy, lùi người lại phía sau, sắc mặt có chút không tốt.

Hàn Thừa Nghị cả kinh, nhanh chóng tiến lên đỡ lấy bà, "Mẹ, mẹ làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái? Huyết áp lại lên cao?"

Hàn phu nhân giận đến nói không ra lời, vươn tay đẩy con trai ra. Hàn Thừa Nghị cương quyết bế bà dậy, gọi người hầu: "Nhanh điện thoại gọi bác sĩ, lão phu nhân không thoải mái! Nhanh!"

"Vâng!"

Bác sĩ vội vàng chạy tới, xử lý đúng lúc, cảm xúc Hàn phu nhân dao động quá mức kịch liệt, huyết áp có chút cao, những thứ khác cũng không có gì.

"Tam thiếu, không có chuyện gì... Cậu cố gắng chiều phu nhân, quan trọng hơn đừng khiến bà ấy lại tức giận hoặc kích động."

Hàn Thừa Nghị gật gật đầu, nhìn về phía mẹ đang ngủ say trên giường, lại nghĩ đến Lạc Tuyết Vi, xoa xoa ấn đường, lại không thể xóa đi nếp nhăn ở đó. Làm sao đây? Mẹ và người yêu, chẳng lẽ phải đưa ra lựa chọn? Đây là chuyện không thể xảy ra, bất luận là bên nào, anh cũng không có khả năng buông tay.

Ra khỏi phòng mẹ, Hàn Thừa Nghị trở lại phòng ngủ, mở mở điện thoại gọi cho Lạc Tuyết Vi.

"Tiểu Tuyết?"

"Ừ." Lạc Tuyết Vi cố gắng bảo trì bình tĩnh, cô biết, Hàn Thừa Nghị nhất định thực khó xử, cô không muốn khiến anh phiền lòng thêm.

"Thực xin lỗi, mẹ của anh bà...." Hàn Thừa Nghị phát hiện, bản thân thế mà không biết nói gì để trấn an người yêu.

Lạc Tuyết Vi chưa sót cười, "Đừng lo, đều là bản thân không tốt. Anh đã nhắc nhở với em... Là bản thân em không tốt, không nghe lời của anh. Mẹ tức giận, cũng là đúng. Có lẽ, là chúng ta không có duyên phận..."

Hàn Thừa Nghị nghe được trong lòng căng thẳng, vội la lên: "Tiểu Tuyết, em nói vậy là có ý gì? Em là muốn buông tay phải không? Chúng ta không phải đã làm lành rồi sao? Xin em, trong lúc này, em ngàn vạn lần đừng buông tay, nếu không, một mình anh không thể chống đỡ được!"

Lạc Tuyết Vi thờ dài, không có đáp ứng anh, giữa bọn họ có nhiều vấn đề như vậy, thật sự có thể chứ?

"Tiểu Tuyết, nghe được lời anh nói không?"

"Ừ." Lạc Tuyết Vi vô lực lên tiếng.

"Tiểu Tuyết..."

"Ừ?"

"Không có việc gì, ngủ đi!"

"Ừm."

Tắt điện thoại, Hàn Thừa Nghị nắm di động, kỳ thật vừa rồi anh là muốn nói Tiểu Tuyết, anh yêu em, nhưng xấu hổ, nói không nên lời. Cho dù không nói ra, Tiểu Tuyết chắc là hiểu được nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 262: Đáng Tiếc

Editor: Sơn Ngư

Giống như Lạc Tuyết Vi đoán, hơn nữa càng đến sớm hơn so với cô dự đoán, sáng hôm sau, Lạc Tuyết Vi nhận được Hàn phu nhân điện thoại.

Dựa theo chỉ thị trong điện thoại của Hàn phu nhân, có xe đến đón cô, đi nhà Hàn phu nhân ở trên núi.

Nơi này, cô không phải lần đầu tiên tới. Lần trước là không biết cho nên bị Hàn Thừa Nghị chộp tới, lúc đó, Hàn phu nhân thật sự hoan nghênh cô. Nhưng lúc này đây, Lạc Tuyết Vi biết, Hàn phu nhân tìm cô, chỉ sợ là muốn cô rời khỏi Hàn Thừa Nghị.

Người hầu một đường dẫn Lạc Tuyết Vi đến phòng khách, "Mời cô ngồi, phu nhân lập tức xuống ngay."

"Cảm ơn." Lạc Tuyết Vi lễ phép nói cảm ơn, yên lặng ngồi xuống ghế sa lông.

"Đến rồi?"

Đội có một lát, Hàn phu nhân đi xuống lầu. Bộ dáng bà hôm nay thoát nhìn so ngày hôm qua bình tĩnh hơn nhiều, không kích động như vậy, khẩu khí cũng nhẹ bớt. Bản tính Hàn phu nhân không phải người chua ngoa, ngày hôm qua bà kích động như vậy, hoàn toàn là vì con trai và mặt mũi Hàn gia.

"Dạ, Hàn phu nhân." Lạc Tuyết Vi nơm nớp lo sợ đứng lên, miệng cung kính gọi.

"Ngồi."

Hàn phu nhân phát tay ý bảo Lạc Tuyết Vi ngồi xuống, chính mình cũng ngồi đối diện cô.

Người hầu bưng lên trà nóng, Hàn phu nhân bắt chuyện với Lạc Tuyết Vi: "Uống trà, trà là trong nhà trồng, đối thân thể tốt lắm."

"Dạ, cảm ơn phu nhân." Lạc Tuyết Vi bưng, một lòng kính hoàng không ngừng, thái độ Hàn phu nhân càng ôn hòa, cô lại càng sợ hãi.

"Viên tiểu thư." Hàn phu nhân đặt chén trà xuống, chăm chú nhìn Lạc Tuyết Vi.

Đầu Lạc Tuyết Vi run một cái, gọi cô là Viên tiểu thư, mà không phải Tiểu Tuyết, cũng chính là không thừa nhận cô. Trên mặt vẫn như cũ có chút cứng ngắc, lại chỉ có thể cứng rắn nở nụ cười, "Vâng, phu nhân."

"Tôi không quanh co lòng vòng với cô, cô tốt nghiệp thạc sĩ ở trường gnistitute có tiếng, chắc hẳn rất thông minh, cô nên biết ý nghĩa tôi gọi cô tới có ý gì phải không?"

Lạc Tuyết Vi dừng lại, giật giật khóe miệng, nhẹ giọng lên tiếng: "Vâng." Lúc này, hiển nhiên giả ngu chẳng có ý nghĩa gì nữa.

"Vậy là tốt rồi." Hàn phu nhân vừa lòng gật gật đầu, tiếp tục nói, "Người sáng mắt không nói chuyện dư thừa. Thừa Nghị thật thích cô, nhưng, chuyện hôm qua, tôi không đồng ý. Cô có phải là Lạc Tuyết Vi hay không, tôi không để ý. Tôi không phải kiểu người coi trọng gia thế, trong mắt tôi, con dâu chỉ có một tiêu chuẩn. Là phải đối tốt với con của tôi, xuất thân trong sạch. Nhưng, Viên tiểu thư, chuyện hôm qua, tôi cảm thấy cô không phù hợp chút nào. Cô nghĩ sao?"

"Con.." Lạc Tuyết Vi há mồm muốn giải thích.

Nhưng Hàn phu nhân không cho nàng cơ hội, bà đưa tay ngăn cản cô: "Trước hết nghe tôi nói. Cô xem, bốn năm trước hai đứa đã kết hôn, nhưng chỉ vì một chút hiểu lầm, cô liền bỏ nó mà đi bốn năm, trong bốn năm này Thừa Nghị vì tìm cô, cô có biết những ngày này có vượt qua ra sao không? Bốn năm này, tôi không thấy nó cười. Cô thật sự thương nó, đối tốt với nó, làm sao có thể thương tổn nó như vậy?"

Nghe những lời này, lòng Lạc Tuyết Vi không ngừng nặng xuống, những lời này nếu Hàn phu nhân không nói, cô vĩnh viễn cũng sẽ không biết đến.

"Còn có, Hàn gia tuyệt đối không thể chào đón một cô con dâu không thanh bạch, cô cùng Lương Tư Văn có chuyện gì, tôi không cần biết, miệng người đáng sợ, hình tượng của cô trong mắt người dân Đế Đô là gì, tôi nghĩ, không cần tôi phải nói ra nhỉ?"

Lạc Tuyết Vi cúi đầu, hai tay siết lại một chỗ, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Đúng vậy, cô đã trở thành người phụ nữ phóng đáng nhất Đế Đô! Internet truyền thông sáng nay, đã tràn đầy tin tức cô đồng thời thông đồng Hàn Thừa Nghị và Lương Tư Văn!

"Cho nên, mặc kệ cô là Lạc Tuyết Vi cũng tốt, Viên Tĩnh Tĩnh cũng tốt, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý cô cùng Thừa Nghị bên nhau, hiểu chưa?"

Hàn phu nhân nói rất dứt khoát, không chừa lại đường sống.

Lạc Tuyết Vi rất muốn giải thích, nhưng, giải thích thì có ích gì? Hàn phu nhân nói, bà không muốn biết nguyên nhân, chỉ xem kết quả. Đau lòng đến mức cảm giác, vì cái gì, ngay khi cô cho rằng có thể ở cạnh nhau, sẽ xảy ra chuyện như vậy?

Hai người yêu nhau, muốn bên nhau, sao lại khó như vậy?

"Haiz.."

Lạc Tuyết Vi trầm mặc không nói lời nào, Hàn phu nhân dường như thương tiếc cô mà thờ dài, thậm chí nâng tay lên giúp cô lau nước mắt.

"Viên tiểu thư, nhìn lại phần cô đã từng gọi tôi một tiếng mẹ, tôi không muốn nhục mạ cô, cho nên mới ôn hòa nhã nhặn cùng cô nói chuyện. Tôi cũng biết, bốn năm trước, Thừa Nghị làm một ít chuyện thương tổn cô, có xin lỗi cũng không bù đắp được."

Hàn phu nhân vừa nói, một bên nháy mắt ra hiệu cho người hầu bên cạnh. Người hầu gật gật đầu, lấy một túi văn kiện đặt trước mặt Viên Tĩnh Tĩnh.

Lạc Tuyết Vi cứng người, "Này..."

Hàn phu nhân gật gật đầu, ý bảo cô mở ra: "Tôi không phải học người khác dùng tiền đuổi cô, chỉ vì những chuyện Thừa Nghị đã làm với cô, cho cô một chút bồi thường."

Tay Lạc Tuyết Vi dừng lại, không có mở ra túi văn kiện, mà là đặt ở trên bàn trà, cực lực ổn định lại cảm xúc, nhưng hai tay run rẩy tiết lộ nội tâm của cô. "Hàn phu nhân, con không cần thứ này."

"Haiz, nhận lấy đi! Thứ này đối với Hàn gia mà nói, chỉ nhỏ nhặt không đáng gì, nhưng, đối với cô mà nói, cũng là một con số lớn. Nó có thể khiến cho cô nửa đời sau áo cơm không lo, thậm chí vượt qua ngày tháng xa xỉ."

Hàn phu nhân ám chỉ Lạc Tuyết Vi, đây không phải là một số tiền nhỏ.

Lạc Tuyết Vi cắn môi dưới, cân nhắc nên làm cái gì bây giờ. Rốt cuộc, là có chút không cam lòng, ngẩng đầu nhìn Hàn phu nhân, "Hàn phu nhân, bà cũng nói, giữa tôi và Thừa Nghị hiểu lầm nhiều lắm, bà không thể cho chúng tôi một cơ hội sao? Tôi biết trước kia tôi không hiểu chuyện... Khiến Thừa Nghị chịu khổ rất nhiều, nhưng là tôi... Tôi và Lương Tư Văn thật sự không có gì."

Giờ này khắc này, nghĩ đến phải tách ra Hàn Thừa Nghị, cô không chấp nhận được, thuyết phục không được bản thân cứ như vậy mà buông tay. "Không được." Ngữ khí Hàn phu nhân lần thứ hai trở nên lạnh lùng cứng rắn, rất kiên quyết lắc đầu, "Chuyện đã xảy ra, chính là đã xảy ra, Hàn gia Đế Đô sao có thể cho phép có tai tiếng này? Đây là không có khả năng, cho nên, cô buông tay đi! Được không? Cô thật sự muốn tốt cho Thừa Nghị, hãy nghe lời tôi, cầm lấy thứ mà tôi đưa cho cô, rồi đi nơi này, rồi đi Thừa Nghị."

"..." Lạc Tuyết Vi còn muốn nói điều gì, nhưng đã không còn cơ hội.

Hàn phu nhân nâng chung trà lên, nói: "Tiễn khách!"

"Dạ. Xin mời!"

Lạc Tuyết Vi gian nan đứng lên, đột nhiên chóng mặt, thiếu chút nữa đứng không vững, từ tối hôm qua đến giờ cô còn chưa ngủ cũng không ăn gì, tự nhiên là lao tâm lao lực quá độ.

Hàn phu nhân không có liếc nhìn cô một cái, lạnh lùng xa cách thờ ơ.

Lạc Tuyết Vi cắn răng một cái, không biết làm sao đành phải hướng Hàn phu nhân cúi chào: "Phu nhân, bà bảo trọng thân thể. Tuyết Vi, Tuyết Vi đi rồi..."

Lạc Tuyết Vi đi rồi, văn kiện vẫn còn nằm yên trên bàn trà.

Hàn phu nhân nhìn túi văn kiện, thờ dài, là một đứa nhỏ tốt, thật sự là đáng tiếc...

Cả ngày, Hàn Thừa Nghị không có liên hệ Lạc Tuyết Vi.

"Tam thiếu, anh không cần lo như vậy, thuộc hạ báo cáo, buổi sáng Tam thiếu phu nhân có đến chỗ phu nhân, sau khi trở về luôn luôn ở trong nhà, Lương Tư Văn có đến tìm phu nhân, nhưng phu nhân cũng không có mở cửa."

Lời Nghê Tuấn nói cũng không thể khiến Hàn Thừa Nghị yên tâm, Tiểu Tuyết gặp mẹ? Xem phản ứng ngày hôm qua của mẹ, bà nhất định sẽ không nói lời tốt đẹp gì. Cả ngày Tiểu Tuyết đều trốn trong nhà, sau khi gặp mẹ có phải lại suy nghĩ miên man hay không?

Càng nghĩ càng bất an, Hàn Thừa Nghị khép lại văn kiện, cầm lấy áo khoác âu phục đi ra ngoài: "Cậu không cần đi theo tôi, vạn nhất có việc, cậu xử lý trước, tôi phải đi gặp Tiểu Tuyết."

"Dạ."

Hàn Thừa Nghị không kịp dặn dò kỹ lưỡng, liền vội vàng chạy tới nhà trọ Lạc Tuyết Vi.

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết!" Hàn Thừa Nghị một bên chuông cửa một bên đập cửa, hơi thở dồn dập, cánh mũi cao thẳng đầy mồ hôi, hầu kết cao thấp lẫn lộn, "Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, mở cửa, là anh, Thừa Nghị!"

Nhưng, mặt anh hô to gọi nhỏ, lại chẳng ai đến mở cửa.

Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Tiểu Tuyết không ở bên trong? Nhưng Nghê Tuấn rõ ràng nói Tiểu Tuyết ở nhà. Đành phải cầm lấy điện thoại, gọi vào số

Lạc Tuyết Vi, vẫn là không nhận! Mày rậm Hàn Thừa Nghị nhú lại, hỏng rồi! Nhất định là mẹ nói những lời khó nghe với cô ấy!

"Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết! Em mở cửa nhanh! Anh biết em ở bên trong, em nếu không mở cửa, anh cũng có biện pháp đi vào! Em nhìn kỹ coi anh có đập nát cửa hay không?" Hàn Thừa Nghị giờ nắm đầm nện thật mạnh vào chỗ phòng trộm ở trên cửa, rầm rầm vang lên thật lớn, đốt xương ngón tay lập tức đỏ bừng.

"Thành thích" "Thành thích" "Thành thích"...

Một tiếng lại một tiếng, cho dù Hàn Thừa Nghị dùng sức mạnh thế nào, sức người vẫn chỉ là sức người! Tay phải đánh đến mất đi tri giác, cửa sắt lồm vào một hồ, nhưng Lạc Tuyết Vi vẫn không đi ra!

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên khiến hàng xóm chú ý.

"Này, cậu làm gì! Đã hơn nửa đêm là muốn quấy phá người dân phải không?"

"Đúng vậy, cái cái gì mà cãi? Muốn cãi nhau vào nhà mà cãi."

...

Đối mặt hàng xóm chỉ trích, Hàn Thừa Nghị chẳng để ý, bộ dáng điên cuồng của anh cũng khiến mấy người hàng xóm bị dọa, cuối cùng có người nhận ra, "Á.... Anh... Anh ta hình như là Hàn Thừa Nghị Tổng giám đốc tập đoàn D-S..."

"Điều này sao có thể? Loại người như thế chạy đến nhà trò kiểu này làm gì?"

"Đúng ha..."

"Nhưng là, giống quá!"

"A, anh ta đổ máu! Người bên trong là ai chứ, ác tâm như vậy, mở cái cửa thì sao chứ?"

...

Lạc Tuyết Vi ở bên trong tựa vào cửa nghe thấy được, anh đổ máu? Anh chẳng lẽ dùng tay không phá cửa? Dựa vào tính cách điên cuồng của anh, không phải dạng nói mà làm không được! Lạc Tuyết Vi nghe được giọng nói của anh mà ngồi không yên, lúc này nghe được những lời của hàng xóm, càng lo lắng.

Ngay khi một quyền của Hàn Thừa Nghị tiếp tục nện xuống, cô mở cửa.

Hàn Thừa Nghị đứng ở trước mặt cô, tay phải giơ cao, tóc mái đều ướt, trên mặt cũng đầy mồ hôi, thấy cô đi ra cả người cứng lại, đôi mắt hẹp dài nheo lại, tập trung nhìn cô, hơi thở dồn dập, kiềm chế cảm xúc kích động.

Tầm mắt Lạc Tuyết Vi nhìn lên trên, thấy cánh tay đang giơ cao của anh quả nhiên máu tươi đầm đìa!

"A... Thừa Nghị!"

Lạc Tuyết Vi liền xông ra ngoài, ôm lấy tay anh, "Anh sao lại ngốc như vậy? Không biết đau sao?"

Hàn Thừa Nghị thu tay lại đem Lạc Tuyết Vi ôm vào lòng. Cảm nhận được người yêu thật sự ở trong ngực, Hàn Thừa Nghị thở phào nhẹ nhõm một hơi, cánh tay xuống, máu giọt ở trên nền thành những điểm chấm li ti. Anh chậm rãi nâng lên tay trái, càng ôm chặt nhét Lạc Tuyết Vi vào người, cái gì cũng không nói, chỉ ôm chặt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 263: Quyết Định Của Hàn Phu Nhân

"Để em nhìn tay anh, được không?"

Lạc Tuyết Vi ngẩng đầu, lại bị Hàn Thừa Nghị giữ chặt, "Em đừng mơ tưởng rời khỏi anh!"

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị căng thẳng, khẩu khí bất chấp, Lạc Tuyết Vi vừa nghe kinh hãi lại đau lòng, "....Tay anh thế nào? Vào đi, để em nhìn tay anh, được không?"

Hàn Thừa Nghị liếc mắt nhìn cô, dường như đang tự hỏi lời nói của cô có đáng tin hay không.

Lạc Tuyết Vi thử thăm dò, thật cẩn thận lôi kéo Hàn Thừa Nghị vào nhà, đóng cửa lại. "Anh ngồi xuống ghế trên ghế sa lông đợi một chút, em đi lấy hộp thuốc."

Lạc Tuyết Vi vừa mới xoay người, đã bị Hàn Thừa Nghị từ sau ôm lấy.

Hơi thở của anh có chút dồn dập, tiết tấu cũng không ổn định như vậy. "Vì cái gì không nghe điện thoại? Không muốn gặp anh nữa sao? Bởi vì mẹ anh nói gì đó với em, cho nên, em bây giờ dự định nghe lời bà, muốn buông tay anh, có phải hay không?"

Lạc Tuyết Vi đỡ lấy cánh tay của anh, bắt đầu đi nhắm mắt lại, cô không thể phản bác, anh nói toàn bộ đều là sự thật.

"Nói chuyện! Nói chuyện!" Hàn Thừa Nghị nhìn cô không nói lời nào, cánh tay càng thắt chặt hơn.

"Em..." Lạc Tuyết Vi cúi đầu thừa nhận, "Chúng ta trước không nói việc này, xử lý vết thương ở tay anh trước được không?"

"Vết thương vết thương, bây giờ là thời điểm để ý cánh tay bị thương sao?" Hàn Thừa Nghị thu lại cánh tay, giữ chặt bả vai Lạc Tuyết Vi quay người cô lại đối mặt với chính mình, đôi mắt nhìn chăm chăm cô, chất vấn nó, "Em nhìn anh, nói cho anh biết, trong lòng em nghĩ như thế nào?"

"Em không biết, anh đừng như vậy." Lạc Tuyết Vi lắc đầu, anh như vậy, cô thực đau lòng. "Em thật sự không biết, anh muốn em nói cái gì bây giờ?"

Hàn Thừa Nghị cứng lại, anh thật không ngờ cô sẽ nói như vậy, chẳng lẽ, những ngày này, người cùng anh ôn nhu lưu luyến không phải Tiểu Tuyết?

Lạc Tuyết Vi thở dài lắc đầu: "Kỳ thật, thời gian chân chính chúng ta cùng một chỗ rất ngắn, em nghĩ, chúng ta cứ như vậy chấm hết! Mẹ anh không đồng ý, em cùng anh, vẫn không thể bên nhau."

"Em..." Mắt Hàn Thừa Nghị như muốn nứt ra, đau nhức ở vết thương trên tay từng con từng con chạy đến trái tim, "Em nghĩ như vậy? Em thật sự nghĩ như vậy? Chuyện trước đây của chúng ta, ở trong mắt em là gì? Em không nghĩ cùng anh một chỗ, em còn cùng anh..."

Cổ họng Lạc Tuyết Vi cứng ngắc, nói những lời trái với lương tâm: "Những việc đó chẳng qua là không khí cùng cảm xúc vừa đúng dịp, anh là một nam nhân, chẳng lẽ so với em càng không hiểu?"

"Ha?" Hàn Thừa Nghị lạnh lạnh cười, nhẹ nhàng chậm chạp lắc đầu, "Không khí cùng cảm xúc vừa đúng?"

Đột nhiên, Hàn Thừa Nghị phát giận gầm lên, cánh tay bị thương hung hăng đánh lên vách tường. "Lạc Tuyết Vi, anh không biết, nguyên lai em là người dâm trào cảm xúc như vậy! Với em, anh là cái gì, cái gì? Công cụ giải quyết yêu cầu? Nếu đổi lại là người đàn ông khác, không khí cùng cảm xúc tốt đẹp, em có phải hay không cũng sẽ yêu thương nhưng nhớ?"

"Anh... Anh đừng như vậy!" Lạc Tuyết Vi có ý bỏ qua vấn đề này, cô vươn tay đỡ anh, đã bị thương như vậy còn đánh vào tường? "Em nhìn tay anh thử..."

Hàn Thừa Nghị lưu loát né tránh, phần hận mà nhìn Lạc Tuyết Vi, "Đừng đụng anh! Em như bây giờ, cũng chỉ vì không khí cùng cảm xúc vừa đúng phải hay không? Lạc Tuyết Vi, anh không cần! Muốn tìm một đối tượng như vậy, anh tội gì hao tổn tâm trí chạy đến lấy lòng em!"

Hàn Thừa Nghị tông cửa xông ra, lưu lại Lạc Tuyết Vi giật mình sửng sốt ở tại chỗ.

Lạc Tuyết Vi ôm mặt, vô lực ngồi chồm hổm trên mặt đất...

Nhưng mà, những việc này còn chưa ngưng lại...

Hàn phu nhân là theo vong phu trải qua sóng to gió lớn, hơn nữa bản thân có học thức, gặp được loại chuyện này sẽ không la to, bà tự nhiên có phương pháp xử lý của chính mình. Vì bảo vệ mặt mũi Hàn gia, tách ra Hàn Thừa Nghị cùng Lạc Tuyết Vi, bà nhanh tay làm hai việc.

Chuyện thứ nhất, chính là từ trong núi chuyển về nhà lớn Hàn gia, biệt thự Trường Hạ.

Chuyện thứ hai, lại cho người đón Kiều Vũ Vi ở trại an dưỡng về Hàn gia.

"Phu nhân..."

"Phu nhân!"

...

Hàn phu nhân là đón Kiều Vũ Vi cùng trở về biệt thự Trường Hạ, lúc trở về, đã qua thời gian cơm chiều. Bà đã hơn mười mấy năm không bước vào Trường Hạ, lại chưa nói một tiếng đã đột ngột trở về, quả thực khiến tất cả mọi người chứng động.

Hàn Thừa Vận cùng Tô Nhạc Quân vội vàng đứng dậy chào mẹ.

" Mẹ..."

" Mẹ."

Hàn phu nhân gật gật đầu xem như trả lời, áo khoác đưa cho người hầu, nhìn con gái và con dâu cả, hỏi:" Lão Tam đâu?"

Hàn Thừa Vận đi nhanh tới kéo chặt lấy mẹ:" Mẹ, lão Tam ở trên thư phòng! Mẹ làm sao giờ này mà..."

Lời của cô còn chưa nói xong, đã bị Hàn phu nhân đánh gãy:"Đi gọi lão Tam xuống đây, mẹ có lời muốn nói." Tiếp đó lại nhìn về phía sau, "Sao lại còn chưa đi vào? Nếu đã đến, liền thoải mái vào, là tôi gọi cô tới, không ai làm gì được cô!"Tiếng nói vừa dứt, Hàn Thừa Vận cùng Tô Nhạc Quân đều đồng lòng nhìn về phía huyền quan.

Chỉ thấy Kiều Vũ Vi khẽ cúi đầu, tay nắm chặt đi vào.

" Kiều Vũ Vi?"

Hàn Thừa Vận cùng Tô Nhạc Quân đều lấp bắp kinh hãi, Tô Nhạc Quân không kìm được, kinh ngạc hô to lên, "Cô đến đây làm gì? Nơi này là chỗ cô có thể tới sao? Chẳng lẽ còn ngại bản thân chưa nhận đủ nhục? Mau đi ra! Nếu không tôi cho người tống cô!"

Kiều Vũ Vi tui thân oan ức không dám nói lời nào, đành phải nhìn về phía Hàn phu nhân.

Hàn phu nhân nhú mày, lớn tiếng chặt đứt con dâu:" Nhạc Quân! Con làm chị dâu, không thể có thái độ này em dâu, phải ra dáng chị dâu."

"..." Tô Nhạc Quân ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nói không ra lời, lời mẹ chồng vừa nói có ý gì? Cái gì em dâu?

Về mặt Hàn Thừa Vận cũng không hiểu, mẹ rớt cuộc là muốn làm cái gì?

Một loạt tiếng bước chân từ cầu thang truyền đến, là Hàn Thừa Nghi xuống dưới. Người hầu thông báo cho anh nói mẹ trở lại, anh thật giật mình, hiện tại nhìn đến Kiều Vũ Vi đứng phía sau mẹ, càng kinh ngạc, nhú mày nhìn Kiều Vũ Vi, có loại dự cảm xấu, cảm thấy lần này mẹ rất quyết tâm

" Mẹ, Mẹ muốn làm gì?"

Hàn phu nhân không nói, đi về phía sô pha, ra hiệu tất cả mọi người ngồi xuống. "Người đều đông đủ, không cần nói gì, nghe mẹ nói."

Mọi người ngồi nghiêm chỉnh, cũng không dám phát ra âm thanh.

" Từ hôm nay trở đi, mẹ sẽ chuyển về đây ở. Vốn là, mẹ không muốn quản chuyện của đám trẻ các con, nhưng, mấy năm nay, mấy đứa càng ngày càng không ra hình dáng gì, mẹ đành phải đích thân dạy dỗ mấy đứa đôi nhân xử thế như thế nào." Nói xong, có ý khác nhìn Hàn Thừa Vận và Tô Nhạc Quân.

Hai người đều chột dạ cúi đầu, không dám đối diện cùng Hàn phu nhân.

Hàn phu nhân lập tức chỉ vào Kiều Vũ Vi đối Hàn Thừa Nghi nói:"Lão Tam, Vũ Vi là do tự con chọn, cô ấy tuy bị bệnh nặng, nhưng là... Mẹ cảm thấy, cần trước xử lý hôn sự của hai đứa, dù sao kéo dài nhiều năm như vậy, đối với thanh danh con gái người ta cũng không tốt."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ngơ ngẩn. Kiều Vũ Vi ngoại trừ khiếp sợ, càng nhiều là mừng thầm, cô làm sao có thể nghĩ tới, còn có một ngày như thế này?

Hàn Thừa Nghi lại lập tức tỏ vẻ phản đối, thậm chí từ trên ghế sa lông đứng lên, ánh mắt giáu không được tức giận." Mẹ, Mẹ nói cái gì? Điều đó không có khả năng! Cái gì hôn sự? Quả thực là lời nói vô căn cứ!"

" Hừ!" Hàn phu nhân cười lạnh, hỏi lại, "Lời nói vô căn cứ? Lão Tam, con năm đó chẳng lẽ không phải vì cô ấy chạy tới thành phố T sao, đây cũng là những lời vô căn cứ? Nếu đã hứa hẹn với người ta, nam tử hán đại trượng phu nói được thì làm được!"

"Mẹ!" Hàn Thừa Nghi nôn nóng đỏ trán, "Mẹ đừng như vậy, mẹ đang làm khó con!"

"Mẹ khó dễ con?" Hàn phu nhân trấn định, tiếp tục nói chuyện về Kiều Vũ Vi, "Như thế nào, con là cảm thấy mẹ nói sai ở đâu sao? Vũ Vi chẳng lẽ không phải do chính con chọn, lúc con đi, có phải hay không đã nói, chuyện hôn sự do chính con làm chủ?"

" Mẹ! Con có nói qua, nhưng là, con đã có Tiểu Tuyết... Chuyện này, con đã cùng Vũ Vi nói rất rõ ràng!"

" Phải không?" Hàn phu nhân hỏi lại, nhìn về phía Kiều Vũ Vi, hỏi:" Nói như vậy, cô đã đồng ý chia tay với lão Tam nhà chúng tôi? Không cần sợ, có tôi ở đây, cô hãy ăn ngay nói thật!"

Kiều Vũ Vi nhìn Hàn Thừa Nghi, bộ dáng của anh rất dọa người, không giận cũng khiến người sợ ít ai bị được.... Nhưng, cô hiện tại không phải một người, có Hàn phu nhân cho cô chỗ dựa! Kiều Vũ Vi rất rõ ràng, đây chính là cơ hội duy nhất của cô, cô tuyệt đối không thể bỏ qua!

"Tôi..." Kiều Vũ Vi quyết tâm, lấp bắp nói ra, "Tôi không đồng ý cũng không có biện pháp. Thừa Nghi đã nói không cần tôi, chẳng lẽ tôi còn mặt dày

mà quán lấy anh ấy? Những việc đó chỉ làm anh ấy càng thêm phiền chán, nhưng là, trong lòng tôi không đồng ý, những lời Thừa Nghị đã hứa, tôi cho đến bây giờ vẫn chưa quên, trước kia anh ấy đối với tôi tốt lắm, tôi nghĩ anh ấy nhất định bị mê hoặc, tôi luôn luôn chờ anh..."

"Kiều Vũ Vi!"

Hàn Thừa Nghị chặt đứt Kiều Vũ Vi, trừng mắt nhìn về phía cô: "Cô nói cái gì? Vẫn chờ tôi? Tôi nghĩ chuyện giữa chúng ta bốn năm trước đã rất rõ ràng, hơn nữa chúng ta cũng chưa từng có làm chuyện gì vượt quá cho phép! Những năm gần đây, tôi cũng chẳng làm gì cho cô để cô có thể hiểu lầm, cô sao có thể nói những lời như thế?"

"Thừa Nghị, anh đừng như vậy, em sợ, anh thật sự không có chút tình cảm nào với em sao? Chúng ta trước kia tốt lắm..." Diễn xuất hiện tại của Kiều Vũ Vi, so với bốn năm trước, đã tiến bộ hơn rất nhiều.

"Kiều Vũ Vi!" Hàn Thừa Nghị chán nản.

"Được rồi!"

Hàn phu nhân không kiên nhẫn, lên tiếng đánh gãy bọn họ.

"Cái gì cũng không cần nói, mặc kệ trước kia là thế nào, hiện tại mẹ làm chủ, lão Tam, con không cần nói những lời muốn hay không, chuyện với Vũ Vi cứ quyết định như vậy, cô ấy sau này không cần trở lại trại an dưỡng, thầy thuốc y tá đều ở trong nhà chăm sóc cô ấy. Mẹ đã hỏi bác sĩ, nói là tìm được gan thích hợp, vậy mau chóng an bài giải phẫu, sau khi giải phẫu thành công, các người lập tức kết hôn cho mẹ!"

Một câu, khiến Hàn Thừa Nghị rớt hàm băng!

Nhiều hơn một giây Hàn Thừa Nghị cũng không muốn ở nhà, thái độ cường ngạnh của mẹ còn có Kiều Vũ Vi cố làm ra vẻ đáng thương, đều khiến anh hít thở không thông!

Nhưng mà, Hàn tam thiếu oai phong Đế Đô, cũng không lay chuyển được mẹ của mình. Anh còn chưa đi đến cửa, đã bị chú Triệu quản gia cản lại. "Tam thiếu, tam thiếu, cậu không thể ra ngoài... Phu nhân đã ra lệnh, nếu cậu rời khỏi, bà... Bà ấy sẽ đi từ đường quỷ bài lão gia cùng đại thiếu gia!"

Hàn Thừa Nghị cứng người, kinh ngạc mà không biết làm sao. Không có cách nào, chỉ có thể trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 264: Vẫn Là Muốn Cứu Cô Ấy

Editor: Jenny Nguyễn

Từ ngày hai người tan rã trong không vui, Nhạc Tuyết Vi đã nhiều ngày không nhìn thấy Hàn Thừa Nghị.

Sáng sớm hôm nay, cô nhận được điện thoại từ bệnh viện, muốn cô đến thương lượng về việc giải phẫu, không hề ngoài ý muốn, tại bệnh viện gặp được Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị bị mẹ bắt đưa Kiều Vũ Vi tới. Lúc Nhạc Tuyết Vi đến phòng bác sĩ, bọn họ đã tới rồi, Hàn Thừa Nghị đưa mắt nhìn chằm chằm cửa, thấy Nhạc Tuyết Vi đến anh không kiềm chế được, trời biết, anh nhớ cô muốn điên rồi!

"Như vậy, mọi người đều đến đông đủ, hiện tại chúng ta bắt đầu thảo luận về quá trình phẫu thuật..."

Bác sĩ tiếp đón Nhạc Tuyết Vi, ngồi xuống, thấy cô lẻ loi một mình, không khỏi kinh ngạc: "Vi tiểu thư này, cô tới một mình sao? Không có người nhà đưa tới?"

"vâng" Nhạc Tuyết Vi theo bản năng nhìn thoáng qua Hàn Thừa nghị, khó hiểu hỏi: "làm sao vậy? một mình tôi không được sao?"

Bác sĩ khó xử thở dài: "cái này... Tuy rằng cô là người hiến, giải phẫu sẽ không tạo thương tổn gì với cô, chính là, dù gì cũng là giải phẫu, không phải việc đùa giỡn. Sau khi giải phẫu xong, cô cần người trong nhà tới chăm sóc, cô như vậy một người tới, công việc sau giải phẫu tôi phải bàn giao với ai?"

"Tôi..." Nhạc Tuyết Vi nghe như vậy, trong lòng rối rắm, cô không nghĩ tới điểm này, vậy giờ phải làm gì? "Tôi sẽ mời người tới chăm sóc."

"Ân" bác sĩ trầm ngâm một chút nói, "không thì như vậy, bệnh viện chúng tôi cho chuyên nghiệp điều dưỡng, cô nếu như cần, tôi có thể giúp cô liên hệ."

"được, làm phiền ngài..." Nhạc Tuyết Vi trả lời có chút gian nan.

“Không cần!” Hàn Thừa Nghị lại đột nhiên ra tiếng xen vào bọn họ, nhẩn nhẩn mảy, nhìn về phía bác sĩ, “Có cái gì yêu cầu chú ý địa phương, nói cho tôi biết, tôi sẽ thay cô ấy an bài.”

Nhạc Tuyết Vi bỗng dung ngừng đầu nhìn hướng anh, đáy lòng ngăn không được chua xót.

Bác sĩ im lặng một lát, ngay sau đó phản ứng lại. Là vị hôn phu của người bệnh, Hàn Thừa Nghị muốn thay người hiến gan chuẩn bị phục vụ, đây cũng là đương nhiên.

“Như thế nào, còn không bắt đầu sao?” Hàn Thừa Nghị không kiên nhẫn nhử mảy, từ đầu đến cuối không có nhìn Nhạc Tuyết Vi một cái. Tuy rằng trong lòng ngăn không được thương tiếc cô, chính là ngày đó lời nói của cô thật sự thật quá đáng, không thể như vậy từ cô, dù sao cũng phải làm cho cô biết chính mình sai rồi.

Nhạc Tuyết Vi hít hít cái mũi, dời đi tầm mắt, đôi tay trong người rối rắm, như cô lúc này tâm trạng.

Mà ở một bên Kiều Vũ Vi tức giận! Này tính cái gì? Bọn họ đã hòa sao? Ở trước mặt cô liền một bộ tương ái tương sát bộ dáng! Hàn Thừa Nghị tuy rằng một cái cũng chưa hướng Nhạc Tuyết Vi liếc mắt, chính là, là dù ngu ngốc cũng nhìn ra được, anh tâm trí đều là nhạc tuyết vi!

Kiều Vũ Vi trong lòng đem Nhạc Tuyết Vi ghi hận, nhưng ở trước mặt Hàn Thừa Nghị lại chỉ có thể diễn khuôn mặt tươi cười, kéo Hàn Thừa Nghị cánh tay nói: “Thừa nghị, vẫn là tìm người đến đây đi! Anh còn phải chăm sóc em, đừng mệt.

”

Hàn Thừa Nghị nội tâm bức bối thực, không có tâm tư với cô, rút ra tay, “Không cần, tôi chỉ là tới ký tên, còn phải làm nhiều việc, tự nhiên sẽ phân phối người làm, hơn nữa mẹ tôi thương cô như vậy, nhất định sẽ chiều cô thỏa đáng.”

“Anh.....” Kiều Vũ Vi trên mặt một trận bại, trong lòng lạnh căm.

Hàn Thừa Nghị lại không hề quan tâm cô, “Bác sĩ, có thể bắt đầu rồi, nói đi!”

“..... Ách, là, tôi liền bắt đầu.....”

trao đổi việc giải phẫu xong, Hàn Thừa Nghị lại không thể không hoà thuận vui vẻ cùng Tuyết Vi tách ra.

“Thừa Nghị, còn không đi?” Kiều Vũ Vi đứng ở cửa, phẫn hận nhìn chăm chăm Hàn Thừa Nghị trong mắt chỉ có Nhạc Tuyết Vi, đối với người cho mình gan, Nhạc tuyết Vi một tia cảm kích tâm đều không có, lòng tràn đầy đều là hận ý.

Hàn Thừa Nghị hai mắt khóa tại Nhạc Tuyết Vi, không tha.

“Anh trở về đi! Vừa rồi cảm ơn anh.” Nhạc tuyết vi xấu hổ cúi đầu, không biết nên như thế nào đối mặt với anh.

Hàn Thừa Nghị thất vọng, bất đắc dĩ nói: “Cảm ơn? Em muốn nói với tôi, cũng chỉ là này hai chữ?”

“Ân?” Nhạc tuyết vi khó hiểu, ngừng đầu lên nhìn anh, ánh mắt anh sáng quắc làm cô không tự giác lại dời đi tầm mắt.

Hàn Thừa Nghị thấy cô như vậy, tích tụ mấy ngày bất mãn tất cả đều ủa tới, thật là vô tâm! muốn anh làm như thế nào, cô mới có thể buông khúc mắc chân chính tin tưởng anh? Vẫn là nói, cô trước nay đều không có tin tưởng anh?

Hai người cứ như vậy không tiếng động đứng đối diện, quá nhiều lời muốn nói, giấu trong lòng không nói ra ...

Kiều Vũ Vi nhìn không được, tiến lên túm tay Hàn Thừa Nghị, nói: “Đi thôi!”

Ra khỏi cổng bệnh viện, Hàn Thừa Nghị nhìn về phía Kiều Vũ Vi, ánh mắt mang theo xem kỹ. Như vậy, thật giống như không quen biết cô, xa lạ làm Kiều Vũ Vi sợ hãi. “Anh, Anh...sao lại nhìn em như vậy?”

“Tôi cảm thấy rất kì quái.” Hàn Thừa Nghị khóe môi gợi lên, cười như không cười, ánh mắt mê ly, “Vũ Vi, cô đối với ân nhân cứu mạng sẽ lạnh nhạt đến như vậy? Tiểu Tuyết tốt xấu là em gái cô, mặc kệ hai người có huyết thống quan hệ hay không, hai người chính xác làm mười mấy năm chị em. Tuy rằng nói người đều thay đổi, chính là, Vũ vi, cô khi còn nhỏ cứu tôi thời điểm không phải như thế..... cô tâm địa như thế nào sẽ biến như vậy?”

Nói xong, tiếc hận lắc đầu, gơ tay đẩy tay Kiều Vũ Vi ra, nói với hộ sĩ phía sau: “Đưa Kiều tiểu thư trở về!”

Rồi sau đó, chính mình quay người đi lại đường cũ.

Kiều Vũ vi bị anh nói một trận hoảng hốt, nhìn đến anh quay đi càng kinh hãi, Hàn Thừa Nghị đến bây giờ cũng không biết, kỳ thật năm đó cứu anh chính là Nhạc Tuyết Vi!

“anh muốn đi đâu? Anh cần phải cùng em trở về!”

Hàn Thừa Nghị bỗng dung dừng bước chân, hơi hơi nghiêng đi mặt, châm chọc cười: “Cần phải? Trên đời này có thể đối tôi nói lời nói này, trừ mẹ tôi,

cũng chỉ có vợ của tôi, cô cảm thấy, cô là cái nào? Kiều Vũ Vi, cô đòi tôi có ân cứu mạng, tôi sẽ ghi nhớ! Tôi sẽ cả đời chăm sóc cô, tận lực trợ giúp cô..... Nhưng là, trừ những thứ đó đó ra, tôi cái gì cũng không thể cho cô! Tiểu Tuyết là như vậy thiện lương, cô ấy nói không thể trơ mắt nhìn cô chết! Ở trong lòng cô ấy, tạm thời còn có tình cảm chị em, chính là Kiều Vũ Vi, suy bụng ta ra bụng người, cô thì như thế nào? Cô đối xử với cô ấy như thế nào? Hiện tại cô, lạnh nhạt làm tôi cảm thấy đáng sợ!”

bản thân anh chính là người lạnh nhạt, mà tiểu tuyết giống như là một đóm lửa, chỉ có dựa vào gần cô, anh mới có thể cảm thấy ấm áp!

Hàn Thừa Nghị cất bước, đem Kiều Vũ Vi ném vào cửa, nhắm thẳng quay lại.

“anh.....”

Nhạc tuyết vì một mình đi chậm rì rì ở bệnh viện hành lang, dù sao cô cũng không có nơi nào có thể đi, công việc bởi vì bị nghi ngờ có liên quan trộm đạo bán về mà tạm thời cách chức, trong nhà lại chỉ có mình cô. Hàn Thừa nghị mang theo Kiều Vũ vi đi rồi, cô không trách anh, nhưng trong lòng vẫn khổ sở.

nhưng là, anh đã trở lại!

Hàn Thừa Nghị chạy tới, Nhạc Tuyết Vi không kịp phản ứng bị anh giữ chặt.

“Anh như thế nào đã trở lại? Muốn đi đâu vậy! Anh như vậy không quay về không quan trọng sao?” Nhạc tuyết vì một bụng thắc mắc, ngẩng đầu nhìn Hàn Thừa Nghị tuấn dật sườn mặt, bởi vì chạy vội dính tầng mồ hôi mỏng, thoạt nhìn thật gọi cảm.

Hàn Thừa Nghị kéo Nhạc Tuyết Vi đến bệnh viện cửa sau, Nghê Tuấn đã làm người lái xe chờ ở nơi đó.

“Lên xe!”

Hàn thừa nghị lôi kéo nhạc tuyết vi ngồi trên xe, phân phó tài xế: “Đi hương tuyến hồ!”

“vâng!”

Nhạc tuyết Vi trong lòng thỉnh thịch, khoe miệng lại nhin không được giờ lên, “Đi chỗ nào? anh thật sự không quay về sao? Tôi lo lắng.....!”

Tuy rằng Tiểu Tuyết thanh âm rất êm tai, nhưng là, bọn họ khó khăn mới gặp nhau, cô nhất định phải lo lo hỏi cái này vấn đề sao? Hàn thừa nghị hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, trực tiếp ngăn chặn miệng cô, tùy ý cắn quết cái miệng nhỏ của cô.

Thùng xe có vách ngăn xuống, ngăn cách trước sau hai cái không gian.

Nhạc tuyết Vi gương mặt nháy mắt đỏ, đẩy Hàn thừa nghị, giận nói: “Anh làm gì vậy? anh nhìn xem.....” Tài xế khẳng định là thấy được, mới làm như vậy, ném chết anh.

“Nhìn đâu! Thật xinh đẹp, thấy thế nào đều xem không đủ!” Hàn thừa nghị cố ý xuyên tạc lời nói của cô, tiếp tục ở trên môi cô gặm cắn.

“Lần trước là anh không đúng, là anh sai rồi, là anh không có đủ kiên nhẫn, anh biết, hiện tại em còn chưa đủ tin tưởng anh, không sao, anh sẽ tiếp tục nỗ lực, Tiểu tuyết, chỉ cần em đừng buông tay, lại cho anh một cơ hội! Được không?”

Nhạc tuyết vì cố hết sức rút tay ra, lại không có thành công.

Đối diện Hàn thừa nghị bị thương ánh mắt, “Tiểu tuyết, người không muốn?”

Nhạc tuyết Vi không biết có không, chỉ là hỏi anh một câu: “Như vậy Kiều Vũ vi làm sao bây giờ? Cô ấy hiện tại ở tại nhà anh, đúng hay không? Mẹ anh kiên trì muốn cho hai người ở bên nhau, chúng ta, còn có khả năng sao? Kiều vũ Vi em không sợ, chính là mẹ anh phản đối em lại không thể không quan tâm..... Hàn Thừa Nghị, vấn đề này, là chúng ta không thể nào tránh được.”

Mấy ngày nay, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô sẽ không hoài nghi tình cảm của anh, chính là, cô không muốn anh vì cô mà cùng mẹ tranh cãi.

“Ai.....” Nhạc tuyết Vi thở dài, trầm giọng nói, “nói tài xế ở phía trước dừng xe, em sẽ bắt xe trở về. Vấn đề này, chúng ta về sau lại nói, giải phẫu sắp phải bắt đầu rồi, trước chữa khỏi bệnh cho Kiều Vũ Vi, việc khác tạm thời không cần đề ra.....”

Hàn thừa nghị trầm mặt, môi mỏng mím chặt, nói, “giao lộ phía trước dừng xe!”

Xe dừng lại, Nhạc Tuyết Vi xuống xe, Rolls-Royce phóng đi, nhắc lên Nhạc Tuyết vi lần vậy, Nhạc tuyết Vi buồn bã mất mát, chua xót cười, bọn họ như bây giờ xem như là gì? Vòng đi vòng lại, phảng phất thời gian chảy ngược lại về tới bốn năm trước!

Nhạc Tuyết Vi không có ngồi xe, tâm tình cực kỳ suy sút, cô đi bộ về nhà, khoảng chừng hai giờ. Dầm giày cao gót đi lâu như vậy, đôi chân đều sưng lên.

lấy bồn nước ấm ngồi ngâm, Nhạc tuyết Vi gọi cho Nguyễn Đan Ninh, đem việc cho Kiều Vũ Vi gan kể cho cô. Không hề nghi ngờ, đổi lấy Nguyễn Đan Ninh chửi ầm lên: “bị ngốc à! loại người như cô ta, bạn cứu làm gì? Cứu sống cô ta, lại đến hại chính mình thì sao?”

Nhạc Tuyết Vi thờ dài cười: “Ta biết cô ấy không tốt, nhưng mà, dù sao cũng là mạng người, nếu có thể cứu, vẫn là muốn cứu a.....”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 265: Cấy Ghép Gan

Editor: Son Ngu

Đế Đô, Lương gia.

Sau khi buổi đính hôn với Lạc Tuyết Vi bị làm hỏng, Lương Tur Văn hàng đêm mua vui, không đến hừng đông sẽ không về nhà, trên dưới Lương gia càng tỏ ra oán hận Lạc Tuyết Vi, thật không rõ đến tột cùng cô dùng thủ đoạn gì, đem Lương Tur Văn xoay quanh trong lòng bàn tay.

Hôm nay, Lương Tur Văn vẫn là uống say khướt, đến hừng đông mới trở về.

Vừa lên lầu hai, Lương Tur Văn đụng phải Lương Giai Văn đang ra khỏi phòng.

Lương Giai Văn nhìn dáng vẻ suy sút của em trai, hận đến nghiến răng, "Lương Tur Văn, em nhìn em xem hiện tại là bộ dáng gì? Không phải chỉ là một nữ nhân sao? Cô ta có chỗ nào hấp dẫn người đến vậy, khiến hai người các người vì cô ta biến thành như người điên!"

"Ờ..."

Lương Tur Văn nắc một tiếng, phun ra đầy hơi rượu, đi thẳng đến trước mặt Lương Giai Văn.

"Chị, chị không nhắc tới, em đều quên! Là chị phải không? Những việc đó đều là chị làm? Đính hôn cùng sao chép bản vẽ đều là chị giờ trò quý có phải hay không?" Lương Tur Văn tới gần Lương Giai Văn, nắm chặt lấy vai cô, mắt lạnh chất vấn cô.

Khỏe môi Lương Giai Văn nhếch lên, cười lạnh nói: "Phải! Vậy thì sao nào? Lương Tur Văn, em tỉnh táo đi, cô ta chòì đùa với hai người các người, không phải thứ tốt lành gì! Như bây giờ, là rất tốt!"

"Chị!" Lương Tur Văn thất vọng nhìn chị gái, lắc đầu bật cười, "Chị, chị có biết vì cái gì Hàn Thừa Nghị không thích chị không? Bởi vì chị quá độc ác! Chị quả thực độc ác giống Hàn Thừa Nghị như đúc! Hàn Thừa Nghị làm sao có thể thích một người phụ nữ máu lạnh, ác độc như anh ta? Chị, chị không thắng được Tinh Tinh, trên người cô ấy có thứ mà chị không có, hơn nữa, cả đời này chị cũng không thể học được!"

"Lương Tur Văn!" Lương Giai Văn thẹn quá thành giận, mở miệng mắng, "Vậy thì sao chứ? Vô luận là em, vẫn là Hàn Thừa Nghị, có thích cô ta như thế nào, cô ta nhất định vẫn là lợi một mình!"

"Chị có ý gì?" Lương Tur Văn tỉnh rượu một nửa.

Lương Giai Văn đắc ý nheo mắt lại, "Có ý gì? Em không biết sao? Xảy ra việc đó, Lương gia không nhận cô ta, Hàn gia tất nhiên cũng không chứa chấp cô ta! Kiều Vũ Vi đã được Hàn phu nhân đón về Trường Hạ, Hàn phu nhân quyết tâm không cho Hàn Thừa Nghị cùng cô ta có dính dáng gì nhau."

"..." Lương Tur Văn sững sờ, cảm giác bị đánh mạnh vào ót, không kịp nghĩ nhiều, xoay người liền đi ra ngoài.

"Em đi đâu vậy? Cô ta hiện tại không ở nhà."

Lương Tur Văn quay đầu lại nhìn về phía chị gái, "Đã xảy ra chuyện gì? Nói mau! Tinh Tinh làm sao vậy?"

"Hừ... Cô ta chính là một đứa ngu, lại đi hiến gan cho tình địch! Uống phí chị tốn nhiều tâm tư như vậy, cuối cùng lại thua ở dưới tay cô ta..." Nhắc tới chuyện này, Lương Giai Văn liền giận mà không có chỗ phát, nếu không bởi vì Lạc Tuyết Vi, Hàn Thừa Nghị sẽ không tuyệt tình với cô như vậy!

Lương Tur Văn thất thần, quay người chạy ra khỏi nhà...

Ngày giải phẫu.

Thời gian này Hàn Thừa Nghị không có cách nào khác tới được, có Hàn phu nhân trấn áp, anh chỉ có thể ở bên cạnh Kiều Vũ Vi. Khi Lạc Tuyết Vi cho là mình một mình lên bàn mổ, Lương Tur Văn xuất hiện. Từ khi lễ đính hôn nào loạn không vui, bọn họ vẫn luôn không gặp mặt.

Không phải Lương Tur Văn không muốn gặp Lạc Tuyết Vi, mà là Lạc Tuyết Vi trốn tránh anh, không biết nên như thế nào đối mặt anh.

Nhưng giờ phút này, Lạc Tuyết Vi bởi vì anh đã đến, lòng sinh cảm kích.

"Tur Văn."

Lương Tur Văn nắm chặt tay Lạc Tuyết Vi, trong ánh mắt xanh lam đông đầy dịu dàng. "Hôm nay giải phẫu, sao lại không nói với anh? Nếu không nghe chị nhắc tới, em liền chuẩn bị một người cô đơn nằm trên bàn mổ phải không? Chẳng lẽ, chúng ta không thể thành người yêu, ngay cả bạn bè cũng không phải?"

Lạc Tuyết Vi nghe mà kinh hãi, trước kia sao lại không phát hiện được tình cảm của Lương Tur Văn chứ?

"Thực xin lỗi... Tur Văn, tôi nghĩ phải nói một tiếng xin lỗi với anh."

Lương Tur Văn lạnh nhạt cười, vuốt ve tóc mai Lạc Tuyết Vi, lắc đầu nói: "Đừng miên man suy nghĩ, em sao lại xin lỗi anh? Bắt đầu từ ngày em cứu anh ở nước A, em chính là ân nhân cứu mạng của anh, vĩnh viễn không có việc em nói phải xin lỗi anh. Cái gì cũng không cần nghĩ, anh sẽ ở bên ngoài chờ em, được không?"

Lạc Tuyết Vi rũ xuống mí mắt, nhẹ giọng đáp ứng. "Ừ."

"Hàn Thừa Nghị đâu?" Lương Tur Văn chuyển đề tài, trong mắt nhen nhóm tức giận, "Lúc này, anh ta không ở bên cạnh em, chạy đi nơi đâu? Ngày đó, anh ta đoạt em không phải rất hùng hổ sao? Như thế nào, cướp được em rồi, lại đối với em như vậy?"

Lạc Tuyết Vi khẽ cắn môi dưới, im lặng không lên tiếng, thoát nhìn sáng về rất tủi thân.

Lương Tur Văn nghiêng răng, xoay người phải đi: "Anh đi tìm anh ta! Nếu hán không quý trọng em như vậy, việc gì phải cướp em!"

"Tur Văn! " Lạc Tuyết Vi vội vàng vươn tay kéo anh lại, khẩn thiết lắc đầu, "Đừng đi, mẹ của anh ấy ở đó!"

Lương Tur Văn kinh ngạc, thương tiếc cùng bi ai đồng thời nảy lên trong lòng. "Thực xin lỗi, là bởi vì anh..."

Lạc Tuyết Vi giữ chặt Lương Tur Văn, lắc đầu: "Anh đừng nói như vậy, không đơn giản là vấn đề của anh, tôi trước kia không hiểu chuyện, không đủ thông cảm anh ấy. Đứng ở góc độ là mẹ của Hàn phu nhân, làm như vậy là đúng."

"Tĩnh Tĩnh..." Lương Tur Văn thở dài, yêu thương sự thiện lương của cô.

Lạc Tuyết Vi trở tay nắm chặt Lương Tur Văn, đôi mắt đen một mảnh hiền hòa: "Vừa lúc, anh đã đến rồi, tôi sẽ không cô đơn như vậy, anh nơi nào cũng không cần đi, ở ngay bên cạnh em, được không?"

"Được, anh không đi, anh cùng em." Lương Tur Văn cầm chặt tay Lạc Tuyết Vi, tuy biết giữa bọn họ không có khả năng, nhưng tình cảm anh đối với cô anh vẫn còn, không thể một sớm một chiều mà biến mất.

Lương Tur Văn cùng Lạc Tuyết Vi đi về phía phòng giải phẫu, ngay trước phòng mổ, gặp phải Hàn Thừa Nghị và Hàn phu nhân, bọn họ mới vừa đưa Kiều Vũ Vi vào phòng giải phẫu, bốn người vừa vận dụng phải nhau.

Hàn Thừa Nghị cả kinh, theo bản năng nhú mày.

Mà sắc mặt Hàn phu nhân liền lập tức thay đổi, liếc nhìn con trai một cái, ý tứ thật rõ ràng.

Xem đi, cô ta còn cùng con trai nhà Lương gia dây dưa không rõ, vương vấn không dứt được!"

Hàn Thừa Nghị ảo não nhìn đi nơi khác, như kiểu hết đường chối cãi không biết làm sao.

Cửa phòng giải phẫu mở ra, y tá đứng ở cửa gọi: "Ngoại khoa hiến gan, Viên Tĩnh Tĩnh, có thể vào rồi!!!" "Vâng."

Lạc Tuyết Vi khẩn trương nắm chặt sàng đan, không tự chủ được nhìn Hàn Thừa Nghị. Hàn Thừa Nghị nhú chặt mày, đi lên trước hai bước, lúc này, Tiểu Tuyết có bao nhiêu sợ hãi? Cần anh biết bao nhiêu? Anh như thế nào không biết! Nhưng vừa bước được hai bước, liền dừng lại.

"Lão Tam, đứng ở chỗ này làm gì? Đi!"

Hàn phu nhân không lưu tình chút nào giữ chặt con trai, nhìn về bên cạnh trào phúng nói: "Người ta có người cùng, con là cái gì? Không cần lẩn vào đó, đi nhanh!"

"Mẹ!" Hàn Thừa Nghị kẹt ở giữa, rất khó xử.

Lạc Tuyết Vi bình tĩnh nhìn anh, chậm rãi lắc đầu. Trên tay, bông băng bị Lương Tur Văn cầm: "Đừng sợ, anh ở bên ngoài chờ em, ừ?"

Lạc Tuyết Vi dò ánh mắt, nhìn Lương Tur Văn, "Ừ, cảm ơn anh Tur Văn."

Dáng vẻ này của hai người, chọc Hàn phu nhân càng thêm bất mãn, nhìn sao cũng giống như là người yêu quyền luyến không dứt! Trong lòng Hàn phu nhân đau, cảm thấy không đáng cho con trai, hừ lạnh một tiếng, quát khẽ với con trai "Con còn nhìn cái gì vậy? Còn không đi?"

Hàn Thừa Nghị xoay người, đi theo mẹ ở đằng trước. Phía sau, Lạc Tuyết Vi bị đẩy vào phòng giải phẫu, cửa lớn "cảnh cách" khép lại một tiếng, Hàn Thừa Nghị bỗng đứng nghiêng người, ánh mắt cứng ngắc.

Bởi vì Lạc Tuyết Vi là người hiền, cho nên thời gian cô ra phòng phẫu thuật sớm hơn Kiều Vũ Vi.

"Tam thiếu, Tam thiếu phu nhân lập tức đi ra." Nghe Tuấn nói nhỏ vào bên tai Hàn Thừa Nghị, bên ngoài không nghe được cái gì.

Hàn Thừa Nghị sắc bén nhấc mi, đứng lên.

"Đứng lại, đi chỗ nào?" Hàn phu nhân ngồi trên ghế sa lông, buông cà phê, lớn tiếng ngăn lại con trai.

Hàn Thừa Nghị không biết làm sao xoay người nhìn mẹ, mày rậm nhíu chặt, môi mỏng khẽ động, "Mẹ, Tiểu Tuyết ra rồi, con phải đi gặp cô ấy! Kỳ thật, con cũng không cần lấy cô, nếu con muốn gặp cô ấy, không ai có thể ngăn được con! Nhưng, mẹ... Con không muốn nói dối mẹ. Chuyện giữa con và Tiểu Tuyết, không phải là chuyện không thể để người khác biết, cho nên, con muốn nói cho mẹ biết. Kiều Vũ Vi hết bệnh rồi, con cũng không thiếu cô ta nữa, không ai có thể ngăn con và Tiểu Tuyết cùng một chỗ!"

Nói xong, không chút do dự đẩy cửa đi ra ngoài..

Lạc Tuyết Vi nằm ở trên giường đầy dòi đi phòng giải phẫu, đã tỉnh lại, chẳng qua vẫn còn rất yếu. Thuốc tê vẫn còn hiệu lực, cô đưa tay về phía bụng, thất lung, sờ lên không có cảm giác gì.

"Tĩnh Tĩnh."

Bên tai truyền đến giọng nói của Lương Tư Văn, nhất thời Lạc Tuyết Vi không rõ ràng lắm, nghi hoặc không hiểu, sao lại là "Tĩnh Tĩnh"? Không phải "Tiểu Tuyết"? Thừa Nghị đâu? Anh ấy không tới? Đúng rồi, Hàn Thừa Nghị đang ở bên cạnh Kiều Vũ Vi, mà người bên cạnh cô là Lương Tư Văn.

"Tĩnh Tĩnh..."

Lạc Tuyết Vi cố sức mở mắt ra, vô lực nở nụ cười: "Tư Văn..."

"Tốt lắm, không có việc gì, chúng ta bây giờ trở về phòng bệnh."

Lạc Tuyết Vi suy yếu gật gật đầu, "Ừ."

Tìm Lương Tư Văn đập loạn xạ, cúi đầu hôn lên cái trán ẩm ướt của cô, cổ vũ cô như một đứa nhỏ: "Thật giỏi, an toàn ra ngoài. Em nghe lời như vậy, giỏi như vậy, em sao có thể làm được vậy? Lại nói, là gan của em thật lớn, lúc trước không sợ cướp, hiện tại ngay cả mổ bụng cũng không sợ?"

Lạc Tuyết Vi cười hi hi nhìn anh, Lương Tư Văn có ý nói đùa để cô thoải mái.

"Hi hi." Lạc Tuyết Vi nghiêng đầu, nhếch miệng nở nụ cười. "Anh đừng chọc em cười, trên bụng em vẫn còn một lỗ thật nè!"

Lương Tư Văn bưng tỉnh đại ngộ, ảo não vì hành vi vừa rồi, "Đúng vậy! Em xem xem anh vừa nãy làm gì vậy? Không đùa em, trước về phòng bệnh!"

"Tiểu Tuyết!"

Hàn Thừa Nghị vội vàng chạy tới, hơi thở dồn dập, Lương Tư Văn nắm tay Lạc Tuyết Vi, sắc sọc tí mĩ như vậy... Hàn Thừa Nghị nhìn một màn này, đột nhiên cảm thấy chính mình thật sự dư thừa... Thế giới hai người bọn họ giống như không thể chứa thêm được người thứ ba.

Lương Tư Văn liếc mắt nhìn anh một cái, không để ý đến, cùng bác sĩ y tá đồng thời đẩy Lạc Tuyết Vi về phòng bệnh.

"Đau không?"

Lương Tư Văn ngồi xuống bên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lạc Tuyết Vi, nhỏ giọng nhẹ nhàng hỏi.

"Thuốc tê còn chưa hết, bây giờ còn chưa thấy đau." Lạc Tuyết Vi lắc đầu, tầm mắt nhìn về Hàn Thừa Nghị đứng ở cạnh cửa.

Lương Tư Văn nhíu mày, tiếng nói trầm thấp: "Có đau cũng không cần chịu đựng, nơi này có bác sĩ, bất cứ lúc nào cũng có nói bọn họ đưa thuốc. Nếu đau chịu không nổi, muốn khóc, cũng không cần chịu đựng, biết không?"

"Ha ha... Ừ." Đối mặt với sự yêu thương của Lương Tư Văn, đôi mắt to của Lạc Tuyết Vi cười thành đường cong cong. Mặc kệ anh ôm tâm tư gì với cô, những việc mà anh đã làm cho cô không thể phủ định.

Hàn Thừa Nghị như khúc gỗ đứng ở cửa, tiến không được, lui thì dựa vào cái gì?

Rốt cục Lạc Tuyết Vi đem tầm mắt dừng ở trên người anh, "Thừa Nghị."

Hàn Thừa Nghị nheo mắt, phản xạ có điều kiện vọt tới trước mặt Lạc Tuyết Vi: "Tiểu Tuyết!"

Lạc Tuyết Vi không có khí lực gì, cũng không muốn lại tiếp tục đấu khẩu với anh, "Em không sao, anh không cần lo lắng cho em, em tốt lắm, không cần vì em lại xung đột với mẹ, coi như là vì em, nhanh trở đi, được không?"

Hàn Thừa Nghị nghe lời này, trong lòng càng thương tiếc Lạc Tuyết Vi, liếc Lương Tư Văn ngồi an ổn một bên, cho dù biết Tiểu Tuyết xem Lương Tư Văn như bạn bè, nhưng Lương Tư Văn không phải, cho nên, ghen tuông vẫn là khó tránh khỏi.

"Em có chút mệt, muốn ngủ, Thừa Nghị anh trở về đi!" Mới vừa trải qua giải phẫu, từ tối hôm qua đã bắt đầu cảm đồ ăn nước uống, thể lực Lạc Tuyết Vi chống đỡ hết nổi, chậm rãi khép mắt lại.

Lương Tư Văn hừ lạnh, thấp giọng nói: "Tam ca, anh vẫn là đi ra ngoài đi! Tôi đã sớm nói, Tinh Tinh đi theo anh sẽ không hạnh phúc. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, sẽ không để cô ấy bị tủi thân, anh đi đi!"

Hàn Thừa Nghị nhũn mày khó thở, đang chuẩn bị phản bác, Nghe Tuấn lại đẩy cửa vội vàng đi đến, tựa vào bên tai Hàn Thừa Nghị nói nhỏ, "Tam thiếu, phía bên phu nhân gọi anh đi qua, nói là Kiều tiểu thư sắp đi ra, anh nếu không đi qua, phu nhân sẽ dẫn người lại đây..."

Lạc Tuyết Vi từ từ nhắm hai mắt, nghe rành mạch những từ Nghe Tuấn nói không lọt chữ nào, lông mi bắt đầu run rẩy, cánh môi hồng phớt nháp nháy: "Đi đi, em không sao."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 266: Phủ Tổng Thống

Editor: Sơn Ngư

Sau phẫu thuật cần một đoạn thời gian mới bình phục, trong khoảng thời gian này, Hàn Thừa Nghị vẫn luôn bị bắt ở bên cạnh Kiều Vũ Vi. Người mặc dù đang ở bên cạnh cô, nhưng Kiều Vũ Vi không thấy tươi cười trên mặt anh. Cô hiểu rõ, thân xác ở đây, mà đầu óc mỗi phút giây đều nghĩ đến Lạc Tuyết Vi!

Hận, không phải vì Lạc Tuyết Vi cứu mình mà chuyển thành cảm ơn!

Mà ở thời gian này, trong phòng bệnh Kiều Vũ Vi, lại xuất hiện một người đã biến mất vài năm, mẹ của cô Khang Tuệ Trân.

Y tá nói bên ngoài có một người muốn gặp cô, Kiều Vũ Vi có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra người đó là Khang Tuệ Trân!

Năm đó, sau khi Tuệ Trân cùng Kiều Vạn Đông ly hôn, một câu cũng không lưu lại, bỏ con gái trên giường bệnh trốn đi! Kiều Vũ Vi vợ không chỗ nương tựa, có thể nói mấy năm nay, nếu không phải Hàn Thừa Nghị dùng số tiền lớn chống đỡ, cái mạng này của Kiều Vũ Vi, chỉ sợ sớm không có rồi, làm mẹ, Khang Tuệ Trân thật sự độc ác vô cùng.

Lúc này, Kiều Vũ Vi tràn đầy khó tin nhìn người mẹ đã biến mất vài năm, giọng mỉa mai cười lạnh: "Bà? Ha ha... Bà tới đây làm gì?"

Tuệ Trân tự biết đuối lý, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào Kiều Vũ Vi. Nhưng bà thật sự cùng đường, bởi vì trên báo chí nhìn thấy tin tức cô ghép gan thành công, nghĩ đứa con gái này vẫn có thể dựa vào, cho nên mặt dày chạy đến.

"Vũ Vi, con đừng nói chuyện với mẹ như vậy, mẹ lúc ấy cũng là bất đắc dĩ... Con có biết, mẹ ly hôn với Kiều Vạn Đông, sau đó lại bị cha ruột của con quán lấy..."

"Bị quán lấy, bà liền không trở lại! Tôi đang hấp hối bà ném lại bệnh viện, hiện tại trở về làm gì?" Kiều Vũ Vi kích động dị thường, nhặt cái chén nằm ở trên tủ đầu giường ném xuống đất, miệng kêu gào, "Bà cắt cho tôi! Bà mà là mẹ sao? Bà còn dám ở trước mặt tôi tự xưng là mẹ? Tôi sao lại có người mẹ như vậy? Cút! Cút ra ngoài cho tôi!"

"Vũ Vi, con đừng như vậy! Con xem bệnh của con cũng khỏi rồi, con cùng Hàn Thừa Nghị vẫn còn cơ hội, mẹ nghe nói, Hàn phu nhân cho con dọn vào Hàn gia, có phải hay không?" Khang vô liêm sỉ nói, căn bản không có để ý đến cơ thể cùng tinh thần trạng thái của con gái.

"A..." Kiều Vũ Vi như bị bệnh tâm thần bùng kín tai, đôi mắt đỏ ngầu, như phát điên hét chói tai, "Tôi không muốn nghe bà nói chuyện! Cút cho tôi! Cút a... A..."

Bảo tiêu canh giữ ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh, nhanh chóng vọt vào.

"Kiều tiểu thư?"

Kiều Vũ Vi thu người ngồi ở đầu giường run nhè nhẹ, chỉ vào Khang Tuệ Trân nói: "Đem bà ta đuổi ra ngoài! Về sau cũng không cần cho bà ta vào

đây!"

"Vâng... Mời bà ra ngoài!" Bảo tiêu một bên khách khí nói, một bên không chút khách khí lôi kéo Khang Tuệ Trân ra bên ngoài.

"Vũ Vi, Vũ Vi! Con không thể đuổi mẹ đi ra ngoài! Con tại sao có thể đối với mẹ như vậy? Mặc kệ mẹ đã làm gì, con cũng là do mẹ sinh, nếu không có mẹ, con có thể sống tốt như vậy không? Kiều Vũ Vi!" Khang Tuệ Trân kháng nghị tranh luận, nhưng chẳng có ích gì, vẫn là bị bảo tiêu kéo tha ra ngoài.

"Kiều Vũ Vi! Lòng dạ con thật độc ác! Khó trách mạng của con không tốt như vậy, lại có thể để bảo tiêu đối xử với mẹ mình như vậy... Ôi..."

Khang Tuệ Trân ở ngoài cửa vẫn chửi rủa, giọng càng ngày càng nhỏ, có lẽ là bị bảo tiêu kéo đi xa. Kiều Vũ Vi ôm chặt lấy đầu, rất đau đầu! Vì cái gì? Cuộc đời của cô vì cái gì không có chuyện tốt đẹp nào?

Học giả Kiều Vạn Đông nho nhã không phải cha ruột, cha đẻ là một du côn, mẹ lại vì tư lợi.... Ngay cả người đàn ông mình thích, trong lòng cũng chỉ có Lạc Tuyết Vi! Kiều Vũ Vi nắm chặt hai tay, ghen tị thiêu đốt lý trí của cô, trong lòng thế lương cuộn cuộn...

Đế Đô, phủ tổng thống.

Trước sân, ngọn đèn sáng rực. Đêm nay, ở trong này, có một buổi tiệc tối chính trị thương nghiệp, nơi này, tập trung quyền quý hiển hách nhất Đế Đô, chủ nhân là Hàng Trạch Hạo tổng thống nước C, mà Hàn Thừa Nghị là dẫn đầu trong thương giới, tất nhiên cũng được mời đến.

Tổng thống Hàng Trạch Hạo tuy rằng đã gần đến trung niên, nhưng bề ngoài phong lưu phóng khoáng như trước, hơn nữa có dòng máu hỗn huyết, ngũ quan lập thể anh khí bức người, ông khôi ngô không thua bất cứ một người trẻ tuổi nào ở đây. Bình tĩnh mà xem xét, so với Hàn Thừa Nghị đứng đầu bốn đại gia tộc ở Đế Đô, trong cảm nhận của phái nữ Đế Đô Hàng Trạch Hạo mới là nam thần.

Bởi vì tại Đế Đô, những quốc dân đều biết, tổng thống Hàng Trạch Hạo chung tình với thê tử của mình, vợ của ông mắc bệnh hôn mê nằm trên giường mười mấy năm, đến nay chưa tỉnh lại, mà Hàng Trạch Hạo vẫn không đi bước nữa. Ở Đế Đô, đây là một giai thoại được lưu truyền rộng rãi.

Hàng Trạch Hạo đang cùng Hàn Thừa Nghị nâng ly chạm cốc, hai bên đều là người lòng dạ sâu đậm, nói chuyện như đánh thái cực. Người khác nhìn một, bọn họ lại coi đây như trò chơi so chỉ số thông minh, chơi vui vẻ không nỡ dừng lại.

Đang nói đến cao hứng, Hàng An Chi nghĩa tử của Hàng Trạch Hạo đã đi tới, tựa vào bên tai Hàng Trạch Hạo thấp giọng nói: "Nghĩa phụ..."

Hiển nhiên, bởi vì Hàn Thừa Nghị ở đây, có những lời anh không thể nói rõ.

Hàng Trạch Hạo hiểu rõ nhếch môi, buông cái ly để dài trong tay, cười với Hàn Thừa Nghị: "Thật xin lỗi, Hàn tam thiếu, tiếp đón không được chu đáo rồi, tôi có chút việc tư muốn đi xử lý. Nói chuyện với cậu rất vui, nếu tôi xong việc cậu còn chưa đi, chúng ta tiếp tục tán gẫu, thế nào?"

Một cánh tay Hàn Thừa Nghị đặt trước ngực, cung kính nói: "Tổng thống ông khách khí, Thừa Nghị không chịu nổi vinh hạnh này. Ngài có việc xin cứ đi trước!"

"Ừ." Hàng Trạch Hạo đánh giá anh, ánh mắt kia bí hiểm, có thâm ý ngầm.

Hàng Trạch Hạo đi ở phía trước, Hàng An Chi đi theo phía sau ông hướng về phía nội viện, đến mỗi cửa, Hàng An Chi đều phải quét vôn tay mới có thể đi vào.

Một đường như vậy đi vào khu tư nhân sinh hoạt của Tổng thống, cảnh vật chung quanh thật vắng vẻ, mọi nơi đều biểu hiện tôn quý cùng tao nhã.

"Phu nhân đâu?"

Mỗi lần vừa bước vào câu đầu tiên Hàng Trạch Hạo nói đều là câu này, mười mấy năm qua nhóm người hầu cũng đã quen rồi.

"Hỏi Tổng thống, tất cả đều tốt, hôm nay còn uống thêm một bát súp." Người hầu phụ trách chăm sóc Tổng thống phu nhân trước nay vội vàng đáp.

Hàng Trạch Hạo gật gù đầu, khóe miệng có chút thả lỏng, lúc này mới dẫn Hàng An Chi lên phòng sách lầu trên.

"Thế nào? Tra được?" Hàng Trạch Hạo tháo cà- vạt, tùy ý đặt ở trên ghế sa lông, người cũng nằm lên ghế trên ghế sa lông, chỉ vào Hàng An Chi nói, "Con cũng ngồi đi, ở nhà không cần câu nệ như vậy. Nơi này hiện tại chỉ có hai cha con chúng ta."

"Dạ, cha nuôi."

Hàng An Chi nghe lời ngồi xuống, đem chuyện tra được đều lần lượt báo cáo cho Hàng Trạch Hạo.

"Tra qua, trên hộ tịch Kiều Vạn Đông chỉ có một con gái."

Nghe đến đó, Hàng Trạch Hạo không khỏi ngăn ra: "Chỉ có một nữ nhi? Như vậy nói rõ, Kiều Vũ Vi này là con gái của ta và A Từ?" Nghĩ đến Kiều Vũ Vi bị bệnh ốm đau tra tấn nhiều năm, Hàng Trạch Hạo đau đớn đờ trán.

Năm đó, ông đã nói muốn đem con gái cùng mang đi, nhưng A Từ không cho, làm như vậy quá mắc nợ Kiều Vạn Đông.

Nhưng những năm qua, Hàng Trạch Hạo đối với đứa con gái chưa từng gặp mặt càng ngày càng cảm thấy xin lỗi và nhung nhớ, vợ lại hôn mê bất tỉnh nhiều năm như vậy, ông mới hạ quyết tâm tìm con gái trở về. Tìm lâu như vậy, mới phát hiện ra là con gái của ông có khả năng ở tại thành phố T!

Hàn Thừa Nghị đã dùng một số tiền lớn để tìm gan thích hợp, làm phẫu thuật ghép gan cho Kiều Vũ Vi!

"Cha nuôi, ngài không cần đau lòng, Kiều Vũ Vi giải phẫu thành công, tin tưởng rất nhanh có thể kháng phục, đợi cho phu nhân tỉnh lại, mọi người một nhà có thể đoàn viên." Hàng An Chi ở một bên an ủi Hàng Trạch Hạo.

Hàng Trạch Hạo thu hồi bi thương, ngẩng đầu hỏi: "Phía bên bệnh viện tiến hành thế nào? Ba muốn nhanh chóng gặp mặt đứa nhỏ này, mặt khác vì để ngừa vạn nhất, kiểm tra vẫn phải làm. Chú ý, tất cả an bài bí mật, trước khi xác định ý tưởng của nó, ba không nghĩ làm lộ ra ngoài, nếu nó giống A Từ, tính tình phòng chừng rất buồn bực."

Trong lời nói, vô tình đã tràn đầy tình thương của cha.

Hàng An Chi hiểu ý cười, gật gật đầu: "Là, cha nuôi yên tâm, An Chi biết làm như thế nào."

"Ừ."

Hàng Trạch Hạo đứng lên đi ra ngoài, Hàng An Chi hỏi: "Cha nuôi, cha còn đi sân trước không? Yên hội lúc này vẫn chưa tàn."

Đôi mắt Hàng Trạch Hạo tràn đầy ám áp, khóe miệng cũng mang theo một tia cười, lắc đầu nói: "Không đi, ba muốn đi tìm A Từ, cả ngày đều bận, cũng chưa cùng bà ấy nói chuyện đằng hoàng. Bên ngoài con thay ta đi đi, con cũng không nhỏ, qua hai năm từ nghị viên cũng không cần vị trí nghị viên nữa, cha nuôi có chuyện trọng yếu hơn cho con làm."

"Dạ, cảm ơn cha nuôi."

Hàng Trạch Hạo vỗ vỗ bả vai con trai nuôi, xoay người đi về phía phòng ngủ.

Trong bệnh viện, Kiều Vũ Vi không nghĩ tới Lương Giai Văn sẽ đến gặp cô.

"Cô? Cô tới làm gì? Xem tôi chết chưa? Tôi đã nói cho cô biết rồi, tôi không phải là người mà cô nên hận! Cô tìm sai đối tượng rồi!" Thái độ Kiều Vũ Vi đối với Lương Giai Văn tất nhiên không tốt rồi.

Đương nhiên Lương Giai Văn cũng không phải tới thăm Kiều Vũ Vi. Lương Giai Văn liếc mắt nhìn Kiều Vũ Vi một cái, khóe môi cong lên cười lạnh: "Tôi đối với việc cô khỏe mạnh hay không cũng chẳng quan tâm, nhưng tôi tin tưởng cô cùng tôi một dạng, đều rất hận một người!"

"..." Kiều Vũ Vi bỗng dừng nhìn về phía Lương Giai Văn, ánh mắt chạm phải nhau, trong lòng liền rõ ràng. "Vậy thì sao nào?"

"Hừ!" Lương Giai Văn cười lạnh, "Chẳng sao cả, tôi chỉ là tới nói cho cô biết, thanh danh cô ta hiện tại đã bị tôi làm hỏng! Hàn phu nhân chắc là không chấp nhận cô ta, cho nên đây là cơ hội tốt của cô, đã hiểu chưa?"

Kiều Vũ Vi lại không đồng ý, cười lạnh: "Cô suy nghĩ hơi nhiều, vô dụng, tôi chỉ có thể khiến cô ta khó chịu, không ai có thể tách bọn họ ra!"

"Nói cũng không có thể nói như vậy, hiện tại có cơ hội tốt như vậy đặt trước mắt cô, chẳng lẽ cô liền buông tha như vậy?"

Kiều Vũ Vi khinh thường nhếch miệng, giọng đầy mỉa mai: "Cô muốn nói gì với tôi? Vô dụng, bà ấy chỉ có thể trở ngại một chút, Hàn Thừa Nghị có bao nhiêu tàn nhẫn? Không ai có thể bức anh ấy, lời nói tàn nhẫn của anh ta đều trút lên tôi!"

"Chưa đi đến bước cuối cùng, ai biết kết quả là gì? Cô sợ cái gì có tôi giúp cô!"

Lương Giai Văn nhìn Kiều Vũ Vi, vẻ mặt khôn khéo, Kiều Vũ Vi không phải đối thủ của cô, cô còn muốn nói gì, cửa phòng bệnh lại bị gõ mấy tiếng.

Sắc mặt Lương Giai Văn biến đổi, cầm lấy túi, nhanh chóng chui vào toilet, nhỏ giọng dặn Kiều Vũ Vi: "Đừng nói cho người khác tôi ở trong này!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 267: Trộm Máu

Editor: Sơn Ngư

Người đến, chính là Hàng An Chi.

"Kiều tiểu thư, chào cô, tôi gọi là Hằng An Chi. Chuyện tôi hôm nay đến gặp cô, hy vọng cô không cần nhắc đến với người khác. Tôi có chút chuyện muốn nói với cô, đối với cô mà nói khả năng có chút đột nhiên, nhưng cô không nên kích động."

Hằng An Chi tới gặp Kiều Vũ Vi, đã đánh tiếng trước với viện trưởng, tất cả đều tiến hành trong bí mật, cũng không có thông báo với Hàn Thừa Nghị.

Hằng An Chi mặc áo blouse trắng, từ bên trong túi móc ra tấm danh thiếp được chế tác cầu kỳ, bên trên chỉ viết ba chữ "Hằng An Chi" vô cùng đơn giản, đơn giản lại làm cho người ta cảm thấy rất mạnh mẽ. Anh nhìn nhìn chung quanh một vòng phòng bệnh hồi: "Nơi này không có những người khác chứ?"

Kiều Vũ Vi nghĩ đến Lương Giai Văn trong toilet, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Được rồi, vậy mời nghe tôi nói..."

"Ồ..." Kiều Vũ Vi tỉnh tỉnh mê mê gật đầu, hoàn toàn phân không rõ đây là tình trạng gì, cô không có nghe lầm chứ? Tổng thống? Từ này cô chỉ có thể nghe thấy từ tivi báo chí, sao lại phát sinh quan hệ thực tế với cô?

Nhưng mà, khi nghe những lời Hằng An Chi nói xong, hoàn toàn sợ ngây người! Giật mình sững sờ, té bảo cả người đều không sôi sùng sục..

Có vài người mạng thật tốt!

Hằng An Chi đi rồi, Kiều Vũ Vi hận đến nghiến răng!

Vừa rồi, Hằng An Chi còn ở đây, một câu cô cũng không nói, Hằng An Chi đại khái cho rằng cô bị "thân thể" chấn kinh đến mê mang! Đúng vậy, cô thật sự bị chấn kinh! Chẳng qua, cũng không như Hằng An Chi nghĩ.

Vì cái gì? Đồng dạng không phải là Kiều Vạn Đông con gái, cha ruột của cô là một kẻ lưu manh du côn, mà cha ruột Lạc Tuyết Vi lại là Tổng thống Nước C? Tuy rằng còn chưa được chứng thực, nhưng từ những lời chắc chắn đầy lý lẽ của Hằng An Chi, xem ra là không sai được!

"Vậy thì, tôi sẽ mau chóng an bài làm kiểm tra, cáo từ." Hằng An Chi gật nhẹ, mang theo bệnh án, ra vẻ như là bác sĩ khám xong đi ra phòng bệnh.

Cửa phòng vừa tay bị đẩy ra, Kiều Vũ Vi con đang vậy trong khiếp sợ một câu đều nói không được.

Lương Giai Văn nhìn Kiều Vũ Vi nhú mày, suy nghĩ một hồi lại nói: "Kiều Vũ Vi... Lạc Tuyết Vi, các người có quan hệ gì? Hiện tại sao lại nhảy ra cha ruột?"

Tâm tình Kiều Vũ Vi không tốt, không kiên nhẫn gào lên: "Mắc mớ gì tới coo? Không cần cô quan tâm! Cô có thể đi rồi!"

"Ồ?" Lương Giai Văn cũng không tức giận, ngược lại tâm tình vô cùng tốt nở nụ cười: "Ha ha... Muốn tôi đi, chẳng qua, cô cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cô, đây là cơ hội tốt không cho bọn họ bên cạnh nhau!"

"Cô..." Kiều Vũ Vi không rõ cho lắm, "Có ý gì?"

Ánh sáng trong mắt Lương Giai Văn lay động, che miệng cười khê: "Tôi ý gì cũng không có, chỉ muốn chúc mừng cô, không nghĩ tới cô có thân phận tôn quý như vậy! Thật kính, thật kính! Đây là cơ hội tốt của cô, muốn tách hai người bọn họ, trông cậy vào cô!"

"Đó không phải là tôi!" Kiều Vũ Vi nóng nảy phủ định, "Cô đừng có nghĩ biện pháp gì ở tôi! Loại chuyện này lừa không được, chỉ cần kiểm tra, cái gì cũng rõ ràng, cô cho là bọn họ đều kẻ ngốc phải không? Không có nghe thấy phải làm kiểm tra DNA sao?"

"Vậy cũng không chắc!" Trong mắt Lương Giai Văn hiện lên sự ác độc, "Chỉ cần cô nghĩ, vẫn là có biện pháp."

"..." Kiều Vũ Vi kinh ngạc, có biện pháp nào chứ?

"Vậy cô nói rõ mọi chuyện cho tôi, đầu đuôi câu chuyện là thế nào..." Lương Giai Văn hướng dẫn từng bước hướng dẫn từng bước, dẫn dắt Kiều Vũ Vi.

Kiều Vũ Vi chịu không nổi hấp dẫn, đem quan hệ với Lạc Tuyết Vi nói thẳng ra, Lương Giai Văn vừa nghe, nhìn không được âm hiểm cười một trận, "Ha... Yên tâm, dựa theo lời tôi nói mà làm, cam đoan cô ngồi chắc vị trí con gái Tổng thống..."

Trong phòng bệnh VIP, Lạc Tuyết Vi tựa vào đầu giường, Lương Tư Văn đang bón canh cô.

Lương Tư Văn một bên bón, một bên nhìn không được cười, càng xem Lạc Tuyết Vi càng cảm thấy giống đứa nhỏ, lũy thừa đáng yêu không ngừng dâng cao.

"Cười cái gì? Có chuyện gì tốt sao? Tôi trước kia không cảm thấy anh là người thích cười nha!" Quai hàm Lạc Tuyết Vi phình, trên miệng đều là dầu, còn nói không ngừng.

Này hành động này là người khác làm, Lương Tư Văn nhất định cảm thấy thô tục không giáo dưỡng. Nhưng đối tượng là Lạc Tuyết Vi, vậy không

giống. Lương Tur Văn thậm chí dùng tay thay cô lau miệng, lắc đầu nói: "Em đang ngủ, đại khái không biết, anh khi lúc ngủ say cũng đang cười."

"Khụ..." Một ngụm canh khiến Lạc Tuyết Vi thiếu chút nữa phun ra, mặt không tự giác đỏ, không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Cô đương nhiên nghe ra được, anh đây là nói lời tâm tình. Trước kia, cô vẫn luôn nghĩ tình cảm của Lương Tur Văn đối với cô là bạn bè, hành động có chút thân mật giữa hai bên cũng không thấy mất tự nhiên, nhưng hiện tại đã biết tất nhiên sẽ không tự nhiên, trong lòng Lạc Tuyết Vi nghi hoặc, Lương Tur Văn có thật là gay không? Hoặc là nói, gay cũng có khả năng thích con gái? Dĩ nhiên, vấn đề này, cô không dám hỏi ngay trước mặt Lương Tur Văn.

"Nhanh lên, nuốt xong rồi! A..." Vì che dấu xấu hổ, Lạc Tuyết Vi thúc giục Lương Tur Văn nhanh chóng dứt, tại sao có thể để người bệnh miệng đối chứ?

"À," Lương Tur Văn đáp ứng cuống quýt bôn một muỗng, cửa phòng bị gõ.

"Vào đi."

Đi vào là một y tá, nhìn mặt chắc là thực tập sinh.

Lương Tur Văn liếc mắt một cái đánh giá cô ta, đôi mắt híp lại: "Cô tới làm gì? Còn đây theo bàn điều trị, đã giờ này, còn có khám cái gì?"

Tiểu y tá có chút khản trương, lắc đầu nhẹ giọng nói: "Không phải làm trị liệu, là kiểm tra lệ thường, rút chút máu... Yêu cầu xác định tình hình hiện tại của cô ấy có bình thường hay không."

Lương Tur Văn không vui nhíu mày, cô y tá này nói thật hay, cái gì gọi là nhìn xem có bình thường hay không? Tình Tình như thế nào sẽ không bình thường? Còn có, cô y tá này trẻ như vậy, tay nghề có tịn được không? Một hồi đừng nói một châm đâm không trúng, vậy không phải hại anh đau lòng chết sao?"

"Chắc! Cô lấy máu? Thầy của cô đâu? Đổi một y tá có kinh nghiệm đến..." Khẩu khí Lương Tur Văn thực nghiêm khắc, cực kỳ khinh thường.

Lúc này y tá bị dọa đến run lên, đứng ở một bên ấp úng nói: "Thầy... Thầy hiện tại không có mặt, chỉ lấy máu, tôi có thể." "Chắc, cô là y tá thực tập..." Lương Tur Văn còn muốn nói điều gì, lại bị Lạc Tuyết Vi đánh gãy.

Lạc Tuyết Vi kéo trụ cánh tay của anh, lắc đầu thấp giọng nói: "Được rồi! Anh đừng nói, chỉ là lấy máu, anh nói biến thành tình trạng nghiêm trọng như vậy, anh xem dọa cô ấy rồi... Y tá, cô không cần nghe anh ta. Cô lại đây lấy máu đi!"

"Vâng..."

Y tá cúi đầu đáp ứng, bưng khay thuốc đến bên cạnh giường, chuẩn bị lấy máu Lạc Tuyết Vi.

Lạc Tuyết Vi chủ động vén tay áo lên, thuận miệng hỏi: "Lần này lấy máu làm gì?"

"A... A?" Y tá vừa nghe hỏi như vậy, đột nhiên càng thêm khản trương, tay cầm kim tiêm đâm lần vẫn chưa được.

"Cô làm có được không? Không được lập tức đổi người!" Lương Tur Văn ở một bên nhìn không nổi, Tình Tình cũng không phải vật thí nghiệm, chẳng lẽ đưa cho y tá thực tập này thí nghiệm? Đáng vẻ anh như hung thần ác sát, y tá sợ tới mức mặt đều đỏ.

Lại nói, diện mạo Lương Tur Văn so với Hàn Thừa Nghị còn muốn nghiêm khắc một chút, nổi giận thật sự rất hù người.

"Anh làm gì vậy! Đừng làm loạn!"

Lạc Tuyết Vi trừng anh liếc mắt một cái, ngược lại an ủi y tá: "Cô đừng sợ, đâm nhiều thêm một kim cũng không quan trọng, tôi không hỏi, cô đâm đi!"

Thái độ này của Tình Tình, Lương Tur Văn đành phải thôi.

Kết quả, y tá này thoát nhìn lá gan rất nhỏ, tay luôn luôn run rẩy, chẳng qua phương pháp đâm kim rất chuẩn, một châm liền trúng, Lạc Tuyết Vi cũng không gặp tội, Lương Tur Văn cũng dừng lại gặm gừ.

"Lại lấy máu, lần sau lại kêu người làm canh gan heo, được không?" Lương Tur Văn thay Lạc Tuyết Vi ấn bông, đau lòng hỏi.

Lạc Tuyết Vi bật cười, chỉ là lấy xiu máu có cần thế này không? Thật sự là rất khoa trương! Đồng thời cũng kinh hãi, phần tình cảm này của Lương Tur Văn, cô nhất định không xứng, mặc kệ cô và Hàn Thừa Nghị có khả năng hay không có khả năng.

Cô đối với Lương Tur Văn, cho tới bây giờ chỉ có tình cảm bạn bè, tuyệt đối không có khả năng vượt bậc.

Y tá bưng khay thuốc từ phòng bệnh đi ra ngoài, nhanh chóng đem máu bỏ vào túi áo, cũng không đi phòng trị liệu, xoay người đi phòng bệnh Kiều Vũ Vi.

Trong bóng tối, mặt Kiều Vũ Vi nhìn không rõ lắm, nhưng từ ngữ điệu cũng có thể tưởng tượng trên mặt cô đầy dử tợn: "Làm thỏa đáng không?"

"Dạ, dạ..." Y tá nom nớp lo sợ đáp ứng.

"Vậy còn không nhanh lấy ra?" Mặt Kiều Vũ Vi lộ vẻ hung ác, ngữ điệu sắc nhọn, kéo y tá một phen.

Y tá bị dọa không nghe, từ trong túi tiền lấy ra ống máu bỏ vào tay Kiều Vũ Vi. "Cho, cho cô."

Mặt Kiều Vũ Vi lộ vẻ vui mừng, mang theo vẻ điên cuồng: "Tốt! Làm rất tốt... Cô yên tâm, tiền đã gửi vào tài khoản của cô. Nhưng cô ngàn vạn nhớ kỹ, chuyện này không thể nhắc tới với bất kỳ ai. Nếu không, mạng của cô có giữ được hay không cũng khó nói!"

"Á..." Sắc mặt y tá tái nhợt, lắc đầu liên tục, "Cô yên tâm, tôi sẽ không nói, hơn nữa, đợt thực tập của tôi đã kết thúc. sau này cũng không ở lại Đé Đố, sẽ không gây phiền toái cho cô."

"Hừ!" Kiều Vũ Vi nhếch môi, liếc mắt nhìn y tá, vừa lòng gật gật đầu, "Vậy tốt nhất, chuyện này cô muốn đem theo vào quan tài! Đi ra ngoài đi!"

Y tá vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh, trong tay Kiều Vũ Vi còn nắm ống máu vẫn còn hơi ấm của Lạc Tuyết Vi, xoay người, Lương Giai Văn từ toilet đi ra, nhìn cô cười xâu xa, "Cô thực thông minh, chờ tin tức tốt của cô!"

Vài ngày sau, phòng bệnh bệnh viện.

"Mẹ, rất nhanh sẽ trở về thăm Đại Bảo, Tiểu Bảo, các con phải ngoan ngoãn nghe lời dì Đan Đan và ông bà, không được nghịch ngợm, biết không? Ừ... Hôn hôn mẹ, chào tạm biệt mẹ đi nào! Thật ngoan, mẹ cũng hôn hôn, moah! moah!"

Vừa nói xong điện thoại với con trai, Lương Tư Văn liền gọi đến.

"Alô?"

"Vừa rồi nói chuyện với ai, nói lâu như vậy?" Lương Tư Văn có chút khản trương, không phải là cùng Hàn Thừa Nghị chứ?

"Anh có quen đó! Còn nhớ rõ bạn học của tôi ở gninstitute không? Gọi là Nguyễn Đan Ninh?"

Lương Tư Văn nhẹ nhàng thở ra, búng tỉnh đại ngộ, "Là cô ấy sao, đương nhiên nhớ rõ. Tôi lập tức đến, bữa tối nhất định sẽ đến, ngoan ngoãn chờ anh!"

"Được."

Cúp điện thoại, Lạc Tuyết Vi xốc chăn xuống giường. Lương Tư Văn lập tức đến đây? Vậy đi xuống đón anh ấy? Đã nhiều ngày rồi không có đi ra ngoài hoạt động.

Nghĩ như vậy, Lạc Tuyết Vi xuống giường. Miệng vết thương đã khép lại ít nhiều rồi, tuy rằng đụng vào vẫn còn đau, nhưng đi đường cẩn thận một chút cũng không thành vấn đề. Lạc Tuyết Vi cân nhắc, cô không đi xa, đi đến khu đại sảnh phòng vip chờ.

Mà lúc này, trước khi Lương Tư Văn đến, một chiếc Rolls-Royce màu đen chạy vào cửa lớn bệnh viện.

Xe dừng lại ở trước khu nhà lớn, cửa xe mở ra, hai chân Hàng Trạch Hạo dẫm lên mặt đất, quả nhiên là khí vũ hiên ngang, vì tránh bị người khác nhận ra, ông phủ tóc mái, đeo kính râm, trông có vẻ trẻ hơn nhiều, cũng không quá lớn tuổi.

"Cha nuôi, có cần bọn họ theo vào không?" Hàng An Chi đứng ở phía sau Hàng Trạch Hạo, chỉ chỉ bảo tiêu trên xe, xin chỉ thị.

Hàng Trạch Hạo lắc đầu, "Không cần, bọn họ đều đi vào trở thành mục tiêu quá lớn, con cũng không cần đi theo ba, con cùng bọn họ ở đây, tự ba đi vào là được."

"Dạ." Hàng An Chi chần chờ một lát, đồng ý, nhìn Hàng Trạch Hạo đi vào khu vip.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 268: Ly Miêu Tráo Thái Tử

Editor: Son Ngu

Hiển nhiên Hàng Trạch Hạo đã đánh giá cao bản thân, vừa đi vào đại sảnh, đầy óc ông có chút choáng váng. Tuy rằng nơi nơi đều có bảng hướng dẫn, nhưng đến tốt cùng là chỉ chỗ nào? Ông không rõ. Ông thuở nhỏ sinh ra tại danh gia vọng tộc, người hầu bên người không rời đi quá xa, chuyện đơn giản với người bình thường, đối ông mà nói cũng là khó khăn.

Vì thế, Hàng Trạch Hạo dừng lại, đứng ở nơi đó.

Cửa thang máy, Lạc Tuyết Vi ôm miệng vết thương thật cẩn thận đi ra.

Đi ra chưa được hai bước, liền nhìn thấy Hàng Trạch Hạo đang ngăn người trước máy bán hàng tự động. Bởi vì dáng người Hàng Trạch Hạo cao ngất, cho dù mang kính râm che kín nửa khuôn mặt, nhưng vẫn không giấu đc vẻ anh tuấn, cho nên Lạc Tuyết Vi không khác gì người khác nhìn nhiều thêm một chút.

Đi qua sát bên người Hàng Trạch Hạo, Lạc Tuyết Vi nghiêng đầu đi về trước hai bước. Không thể nói rõ vì cái gì, cô quay đầu lại nhìn ông một chút. Cô bình thường cũng không phải là người ham mê "traị đẹp", kỳ quái, hôm nay lại sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt với người đàn ông xa lạ này?

Thấy Hàng Trạch Hạo nghiêm túc đứng, không có bất kỳ hành động gì, rốt cục Lạc Tuyết Vi nhịn không được lòng hiếu kỳ, xoay người đi trở về, đến bên cạnh ông đứng lại.

"Tiên sinh?"

Lạc Tuyết Vi nhón chân, nghĩ thầm rằng vóc dáng người này thật cao! Hay là nói, nam giới Đế Đô đều cao?

Hàng Trạch Hạo không có động tác, ông căn bản không ý thức được Lạc Tuyết Vi đang gọi ông.

Lạc Tuyết Vi xấu hổ sờ sờ cổ, đã đi đến bên cạnh người ta, đối phương vậy mà chẳng cho phút phản ứng nào, cái này cũng chưa tính, kỳ quái là, cô không cảm thấy nổi giận, thậm chí còn bám riết không tha tiếp tục đến gần,

"Tiên sinh, ông có phải không có tiền lẻ hay không?"

Lạc Tuyết Vi phỏng đoán, đứng ở trước máy bán hàng tự động, hẳn là muốn mua đồ uống đi? Mà ông đứng vẫn không nhúc nhích, nguyên nhân chẳng phải không có tiền lẻ?

"Hử?" Rốt cục Hàng Trạch Hạo có phản ứng, ý thức được có người đang nói chuyện với mình. Vì thế cúi đầu, nhìn Lạc Tuyết Vi đang đứng trước mặt. Vừa nhìn thấy, Hàng Trạch Hạo còn tưởng rằng chính mình hoa mắt, cô bé này, lớn lên sao giống A Từ như vậy? Chẳng qua, ngũ quan càng lập thể, có chút đặc thù hỗn huyết.

Trên người cô mặc áo quần bệnh viện, cô là bệnh nhân, chẳng lẽ cô là con gái của ông và A Từ?

"Cô..." Hàng Trạch Hạo ức chế không được một trận kinh hoàng trong lòng, kính râm lớn che lại cảm xúc nơi đáy mắt ông.

"A?" Lạc Tuyết Vi nhìn phản ứng này của ông, không rõ ý của ông là gì, rốt cuộc là đoán đúng hay không đúng? Lạc Tuyết Vi mò vào túi áo bệnh nhân lấy ra vài đồng xu, đưa qua cho Hàng Trạch Hạo nhìn, cười tủm tỉm nói, "Tôi chỉ có chừng này tiền lẻ, chẳng qua mua đồ uống vẫn đủ, tiên sinh ông muốn uống cái gì? Tôi mời ông."

"..." Hàng Trạch Hạo không rõ vì cái gì cô sẽ mời ông uống đồ uống, hiện tại ông không quan tâm vấn đề này, ông vội vàng muốn biết, cô có phải con gái bảo bối của ông hay không. "Tùy ý..."

Tùy ý? Lạc Tuyết Vi nghi hoặc gât gât đầu, khẩu khí này sao có cảm giác như người ở cấp cao? Chẳng qua không có khiến người ta cảm thấy không thoải mái, thật giống như ông trời sinh đã cùng người khác nói chuyện như vậy mới đúng. "Được rồi, vậy... Sữa được không?"

Nói xong, nhét tiền lẻ vào, ở trên cao lặn xuống hai hộp sữa.

Lạc Tuyết Vi vươn tay lấy ra, một hộp đưa cho Hàng Trạch Hạo, một hộp khác thì cầm ở trong tay.

"Cầm"

Hàng Trạch Hạo vươn tay nhận sữa, mày rậm dưới kính nhíu lại, thứ này làm sao uống? Chẳng lẽ không có cho thêm ly?

Lạc Tuyết Vi nhìn ông bất động, không biết ông lại làm sao vậy. Kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy? Không thích sữa? Nhưng không phải ông vừa nói tùy ý sao, bản thân người bệnh, cho nên tôi cảm thấy uống sữa mới tốt cho thân thể."

Hàng Trạch Hạo tri độn lắc lắc đầu, giơ hộp sữa trong tay: "Không phải... Làm sao uống?"

"..." Lạc Tuyết Vi sững sốt, không thể nào? Đùa giỡn cô đó hả? Cô hôm nay gặp gỡ người cõi trên rồi, còn có người ngay cả sữa cũng không biết uống? Người này là vương tử hay là thần tiên? Chẳng qua, nhìn dáng vẻ của ông, không giống như đang giả vờ.

"Ừm, đưa cho tôi!"

Lạc Tuyết Vi nâng tay đoạt lấy hộp sữa từ tay Hàng Trạch Hạo. Lấy ra ống hút cắm vào giấy bạc, lại đưa cho ông, "Cầm, hút uống."

Hàng Trạch Hạo do dự nhận lấy, nhưng không có uống, như trước nhìn Lạc Tuyết Vi, môi mông nhẹ nhấp máy.

"Haiz, tôi thật sự thua ông rồi." Lạc Tuyết Vi cho rằng ông vẫn không biết, chẳng biết làm sao lắc đầu, đành phải đem hộp sữa trong tay đưa vào miệng, còn hút hút hai cái làm mẫu cho ông, ánh mắt đen kịt linh động. "Nhìn hiểu chưa? Hiểu không?"

"Ừ... Ừ..."

Hàng Trạch Hạo học theo, cúi đầu ngậm ống hút hút hai hơi, nhất thời nhũn mỳ, mùi bị của hộp sữa này không ngon lắm. Đương nhiên, ông bình thường đều là từ khu nuôi dưỡng cung cấp, độ tươi và độ tinh khiết không phải sữa bình thường có thể sánh được rồi.

"Ha ha." Lạc Tuyết Vi nhếch miệng cười, khoe miệng còn dính sữa, "Tôi đi đây."

"Từ từ!" Hàng Trạch Hạo đột nhiên lên tiếng cản cô, mà còn nhanh chóng giơ tay lên đưa về phía miệng cô, ngón cái nhẹ nhàng lướt một cái, thay cô lau khô miệng. Lại nói, "Nơi này, dính sữa."

Lạc Tuyết Vi sững sốt, này... Một người đàn ông làm hành động này với một cô gái lần đầu gặp mặt, thật sự là rất mạo phạm! Nhưng, rất kỳ quái, Lạc Tuyết Vi thế nhưng không có cảm thấy ông không có ý tốt, ông chỉ là muốn giúp cô lau sữa, không hơn.

"Cám, cảm ơn"

"Cô tên là gì?" Hàng Trạch Hạo dòm tay, ngó nhìn Lạc Tuyết Vi, chờ đợi nghe đáp án từ miệng cô. "A?" Lạc Tuyết Vi kinh ngạc, đây là tình huống gì? Như thế nào còn hỏi tên? "Tôi... Tôi tên là Viên Tinh Tinh." Tuy rằng không hiểu, nhưng Lạc Tuyết Vi vẫn nói cho ông biết. Chẳng qua, không có nói tên thật, mà là tên hiện tại của cô.

Viên Tinh Tinh? Hàng Trạch Hạo thất vọng, không phải Kiều Vũ Vi, không phải con gái của hắn... Lớn lên thật giống!

"Cám ơn sữa của cô, tôi muốn lên tầng 23, chẳng qua, tôi không ở đâu để đi lên." Hàng Trạch Hạo lắc lắc sữa trong tay, thu lại trạng thái thất thần, trong khoảnh khắc đã biến thành dáng vẻ hào hoa phong nhã cực kỳ thân sĩ.

Lạc Tuyết Vi vừa nghe, ra là hỏi đường. Vậy ông vừa rồi đứng ngăn người trước máy bán hàng tự động làm gì? Thật sự là người kỳ quái.

"À, ở bên kia, ông theo tôi qua đây."

Lạc Tuyết Vi xoay người, mang theo Hàng Trạch Hạo vào thang máy, thậm chí giúp ông bấm tầng luôn: "Tầng 23 phải không? Ra thang máy hỏi ý tá là được."

"Được." Hàng Trạch Hạo gật gù đầu, "Cám ơn."

Cửa thang máy giữa hai người chậm rãi khép lại, Lạc Tuyết Vi không thể nói rõ nguyên nhân gì, có chút không ổn. Đối với một người đàn ông lần đầu gặp gỡ... Lạc Tuyết Vi lắc lắc, này là cảm giác kỳ quái gì chứ?

Còn chưa xoay người, trên vai ấm áp, một nửa được bao trùm trong cái ôm ấm áp.

"Sao lại xuống dưới này? Miệng vết thương không đau sao?" Lương Tư Văn vừa đi đến trước cửa thang máy liền thấy được Lạc Tuyết Vi, cho rằng cô vừa mới xuống dưới, trong mắt tràn ngập thương tiếc.

Lạc Tuyết Vi cười lắc đầu: "Đừng lo, tôi rất cẩn thận! Ở lâu trong phòng, nghĩ ra ngoài dạo quanh một chút."

"Vậy hoạt động đủ chưa? Đi lên đi! Nhân lúc canh còn nóng uống mới ngon." Lương Tư Văn cẩn thận đỡ lấy Lạc Tuyết Vi, ấn tầng 23.

Trong nháy mắt cửa thang máy khép lại, Hàn Thừa Nghị đứng ở bên ngoài, thấy được hình ảnh hai người ôm ấp nhìn nhau cười... Cánh tay rũ xuống nắm chặt, mà người bên trong lại không phát hiện ra anh.

"Tam thiếu, phu nhân hỏi anh đã tới chưa..." Nghê Tuấn không biết làm sao thúc giục.

Hàn Thừa Nghị đỡ trán, tình huống càng ngày càng không xong!

Phòng bệnh Kiều Vũ Vi.

Trước đó Hàng An Chi đã an bài xong xuôi, Hàng Trạch Hạo đi vào khu bệnh, báo tên Hàng An Chi, tự nhiên có người mang ông đi gặp Kiều Vũ Vi. Hàng Trạch Hạo ngăn chặn sự dâng trào nơi đáy lòng, lập tức, ông sẽ thấy được con gái! Hai mươi mấy năm qua, ông đều không gặp qua cô con gái này, nhưng vẫn biết sự tồn tại của cô...

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Hàng Trạch Hạo đi vào.

Kiều Vũ Vi ngồi trên mép giường, đang được y tá giúp uống nước, bởi vì bị bệnh nhiều năm, thân thể thực thực cũng rất gầy ốm, sắc mặt thật tiêu tụy, hơn nữa lớn lên bình thường, vừa nhìn thật sự không có gì đặc biệt.

Đây chính là con gái của ông? Hàng Trạch Hạo hơi hơi kinh ngạc, A Từ và ông đều là người có vẻ bề ngoài rất cao, con gái của bọn họ sao lại như

vậy... Nhưng mà, mấy ngày hôm trước báo cáo đưa lên là thật, Kiều Vũ Vi đích thật là là cốt nhục của ông.

Nghĩ đến đây, Hàng Trạch Hạo liền dứt bỏ nghi hoặc nho nhỏ vừa rồi, nội tâm lại dâng trào tình thương của cha có lỗi hai mươi năm với cô.

"Cô... Đi ra ngoài."

Lời này của Hàng Trạch Hạo, là nói với y tá. Y tá buông ly nước, lập tức lui ra ngoài.

Kiều Vũ Vi ôm ngực, chậm rãi nhìn về phía Hàng Trạch Hạo.

Hàng Trạch Hạo là ai, cô đương nhiên biết rõ, cũng gặp qua, trên TV, ngày nào không có tin của ông? Người này, bây giờ đã thành cha của cô! Khó trách con nhỏ Lạc Tuyết Vi lớn lên xinh đẹp như vậy, mẹ của cô Nhạc Từ cũng đã là một mỹ nữ, không nghĩ tới cha của cô Hàng Trạch Hạo cũng phong thần tuấn lãng như thế, gien di truyền tốt như vậy ông trời thật hậu đãi với cô ta!

"Con gọi là... Vũ Vi, đúng không?"

Hàng Trạch Hạo tháo xuống kính râm, lộ ra ánh mắt đen láy sâu thẳm, ánh mắt này, quả thực giống Lạc Tuyết Vi như đúc!

"Dạ, dạ..." Không biết là chột dạ, vẫn là khấn trương, hoặc là, đều có cả hai, Kiều Vũ Vi nắm chặt sàng đan, cả người hơi hơi phát run, cô biết lúc này, cô thật sự chơi lớn! Nhưng chuyện cho tới bây giờ, cô không có lựa chọn!

Hàng Trạch Hạo chậm rãi tới gần, mở rộng hai tay dừng ở trên vai Kiều Vũ Vi, thờ dài, xúc động, có rất nhiều lời muốn nói nhưng đều nói không được.

"Con à, con ngoan của ba, Hàng An Chi đều nói cho con biết hết rồi, phải không?"

"Dạ..." Kiều Vũ Vi run rẩy nhiều hơn, răng nanh va chạm vào nhau.

"Ba thực có lỗi với con, hại con chịu khổ rồi." Hàng Trạch Hạo vỗ về hai má Kiều Vũ Vi, đau khổ đều bộc lộ trong lời nói, "Sao lại bệnh thành như thế này? Gãy chỉ còn xương cốt... Mẹ con nếu nhìn thấy, nhất định rất khổ sở."

"..." Kiều Vũ Vi nói không ra lời, chính là run một cái.

Hàng Trạch Hạo thử thăm dò ôm cô vào trong ngực, vuốt ve đầu cô, nhẹ giọng nói:" Ba ba có lỗi với con, về sau sẽ không, ba ba sẽ bồi thường cho con, được không? Quay về với ba, được không?"

Mười ngón Kiều Vũ Vi đâm vào lòng bàn tay, cắn chặt răng thật mạnh gật gật đầu. "Ba ba!"

Cả người Hàng Trạch Hạo chấn động, nhắm mắt lại, nước mắt từ khóe mắt theo cánh mũi rớt xuống...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 269: Gặp Riêng

Editor: Chi Misaki

Đêm hôm sau, Dinh Tổng Thống, bên trong phòng khách.

Hàn Thừa Nghị ngồi trên ghế sofa, người hầu bưng trà tới: "Mời ngài dùng trà."

Hàn Thừa Nghị vuốt cằm, mi tâm nhíu lại, anh không nghĩ ra vì sao Tổng Thống lại đặc biệt hẹn gặp anh. Tuy nói ở Đế Đô, Hàn gia chiếm một vị trí đặc biệt, trong một số trường hợp đặc biệt, anh không thể không chạm mặt Hàng Trạch Hạo, nhưng... Hiện nhiên buổi hẹn gặp hôm nay có chút đặc biệt, bởi vì không có người trong giới trường trường, chỉ có một mình anh, hơn nữa còn không phải gặp ở phòng khách ngoài, mà là phòng khách thường sinh hoạt bên trong.

Nghĩ mãi không ra, bên tai bỗng truyền đến tiếng bước chân. Hàn Thừa Nghị đứng dậy.

"Ngài Tổng Thống."

Hàn Thừa Nghị đặt một tay trước người, hơi cúi mình, làm một nghi thức chào hỏi rất cung kính nhưng không hề hèn mọn

Hàng Trạch Hạo tinh tế đánh giá Hàn Thừa Nghị, không giống với ngày thường khi gặp mặt, giờ này ông đang dùng ánh mắt của một bậc trưởng bối để đánh giá anh.

Phải nói Hàn Thừa Nghị ở Đế Đô tuyệt đối là một người đàn ông ưu tú, nếu anh đứng thứ hai, không ai dám tranh thứ nhất. Tuổi còn trẻ đã rất có thành tựu, dùng từ “Đáng quý” cũng không đủ để hình dung sự xuất sắc của anh. Lại thêm tướng mạo đường đường, gia thế hiển hách, quả nhiên là không thể bắt bẻ được gì!

Hàng Trạch Hạo nở nụ cười, không thể không gật đầu, đối với người con rể Kiều Vũ Vi nhìn trúng quả thực rất hài lòng.

"Ngồi đi, ở đây không cần câu lễ, tôi hẹn cậu tối cũng không phải vì việc chung, cứ thoải mái..." Hàng Trạch Hạo nói xong tự mình ngồi xuống sofa.

Không phải vì việc chung? Hàn Thừa Nghị nghi hoặc ngồi xuống đối diện Hàng Trạch Hạo, nghĩ thầm, giữa bọn họ ngoài việc chung ra còn chuyện khác để tán gẫu? Là một nhà tài phiệt lớn nhất nước C, đương nhiên anh cũng là người cống hiến nhiều nhất cho ngân quỹ nhà nước mỗi năm.

"Dùng trà đi! Đây là trà mà vợ tôi thích nhất. Trước kia lúc cô ấy còn tỉnh đã chính tay mình trồng. Cô ấy cái gì cũng phải tự mình làm...Thật là, cuộc sống nhàn nhã không thích lại cứ thích ăn khổ." Hàng Trạch Hạo bung tách trà lên nhấp một ngụm, nhắc tới người vợ Nhạc Từ, đầy mắt đầy dục, cách xa vạn dặm so với hình tượng nghiêm túc của một vị Tổng Thống ngày thường.

Hàn Thừa Nghị cười khẽ đáp lại, thật không đoán ra ý tứ của Hàng Trạch Hạo.

Ông ta nhắc tới vợ của mình làm gì? Chẳng lẽ lại tìm anh nói chuyện nhà? Đừng nói giữa bọn họ vốn chẳng hề có quan hệ thân thiết, đã thế còn là hai người đàn ông... Tình huống này không khỏi quá quý dị? Hàn Thừa Nghị cúi đầu uống một ngụm trà, anh không nếm được vị trà như mình nghĩ.

"Tình huống của Phu nhân Tổng Thống mấy ngày gần đây có khá hơn chút nào không?"

Hàn Thừa Nghị không biết nên nói gì, đành phải hùa theo Hàng Trạch Hạo chuyển đề tài đến người vợ yêu quý của ông ta.

"Aizzz." Hàng Trạch Hạo thờ dài, giữa trán lại càng hiện rõ ưu sầu: "Vẫn như thế, nhưng theo lời bác sĩ nói thì tình trạng vợ tôi đang chuyển biến tích cực, cảm ơn Hàn tổng đã quan tâm."

Hàn Thừa Nghị nhếch khóe miệng, tiếp theo cũng chẳng biết nói gì thêm. Để cho anh đấu đá với đám người trong thương trường kia còn được chứ tình huống này thì anh cũng chịu, căn bản là không biết nói gì, làm gì. "Khụ khụ..." Ho nhẹ hai tiếng, Hàn Thừa Nghị xấu hổ cứng nhắc ngồi ở đó.

"À..." Hàng Trạch Hạo rũ mắt, nhếch môi cười yếu ớt: "Hàn tổng thích trẻ con chứ?"

Đột nhiên lại chuyển sang đề tài này thật khiến cho Hàn Thừa Nghị chớ tay không kịp, thậm chí là có chút lúng túng. Tách trà nhỏ trong tay khẽ run, Hàn Thừa Nghị không hiểu ngẩng đầu, sừng sốt giây lát, nói: "Cũng bình thường, không có cảm giác gì đặc biệt."

"Chắc!" Hàng Trạch Hạo tặc lưỡi, khẽ lắc đầu cười như không cười nói: "Đàn ông thôi, ai cũng thế! Trừ khi là con của mình, nếu không đối với ai (trẻ con) cũng không có cảm giác đặc biệt. Tôi cũng vậy đối với con nhà người ta tự nhiên cũng không có gì cảm giác gì nhưng với con của mình thì cảm giác hoàn toàn khác biệt."

Nói tới đây ông ta dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thừa Nghị.

Trong lòng Hàn Thừa Nghị khẽ run lên, ông ta có ý gì? Ở Đế Đô có ai không biết, phu nhân Tổng Thống đã hôn mê mười mấy năm, hai người cũng không thể sinh con, hiện tại ông ta mở miệng nói “con của chính mình” là chỉ ai? Là nói ông ta có con?

Loại chuyện này, Hàn Thừa Nghị không dám phỏng đoán bừa.

"Ha ha." Ánh mắt Hàng Trạch Hạo khẽ nheo lại, lời dạo đầu quá dài cũng nên nói trọng điểm thôi.

Ông ta đặt tách trà xuống, phui nhẹ ống quần tây không dính một hạt bụi, khẽ ném cho Hàn Thừa Nghị một trái ‘bom’ hạng nặng!

"Lúc tôi còn trẻ, cũng từng làm qua không ít chuyện sai lầm, việc cuối cùng kia chính là đã từng phụ lòng vợ tôi. Tuy nói hiện tại cô ấy đã ở bên cạnh tôi, nhưng cô ấy đã hôn mê nhiều năm, con của chúng tôi cũng rời xa tôi hai mươi mấy năm, phụ nữ (cha- con gái) không thể gặp mặt..."

"..." Hàn Thừa Nghị sững sờ, chuyện này thật làm cho người ta kinh sợ.

"Có phải rất giật mình không?" Hàng Trạch Hạo không thêm đề ý nói, bên môi xuất hiện nụ cười khổ: "Nếu có thể, tôi rất muốn làm lại một lần, không để cho vợ mình phải chịu khổ, máu mủ ruột thịt phải tách rời. Đáng tiếc, tất cả cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi."

Hàn Thừa Nghị im lặng gật đầu, xác thực là anh cực kỳ giật mình, nhưng điều khiến anh càng thêm khó hiểu đó là, Hàng Trạch Hạo nói chuyện này cho anh nghe làm gì? Chẳng lẽ chuyện này không phải là chuyện bí mật của gia đình ông ta sao? Đầu óc không ngừng xoay chuyển các loại tình huống, không đúng, Hàng Trạch Hạo nhất định sẽ không vô duyên vô cớ nói với anh những thứ này, nhất định là có nguyên nhân nào đấy, hơn nữa còn liên quan tới anh!

Hàng Trạch Hạo vừa nói là ‘phụ nữ’... Nói cách khác, ông ta có con gái? Ông ta lại cố tình hẹn gặp anh để nói chuyện, như vậy con gái ông ta biết anh? Nghĩ tới đây, Hàn Thừa Nghị đã không còn kinh ngạc, cũng không luống cuống, bởi vì anh đã hiểu mọi chuyện.

Hiện tại, anh chỉ tò mò, rốt cuộc thì... ai mới là con gái của Hàng Trạch Hạo?

"Hàn tổng, tôi muốn cảm ơn cậu, cậu đã không màng rắc rối mà chăm sóc cho con gái tôi, lúc bệnh nặng cũng không vứt bỏ nó. Hàn tổng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại trọng tình trọng nghĩa, thật khó gặp được một người cậu."

Hàng Trạch Hạo nói xong, con người Hàn Thừa Nghị khẽ co rút lại, so với kinh sợ vừa rồi, lần này lại càng đáng sợ!

Là Kiều Vũ Vi? Kiều Vũ Vi là con gái của Hàng Trạch Hạo? Điều này làm sao có thể?

Bốn năm trước, tại thành phố T, Hàn Thừa Nghị đã biết Kiều Vũ Vi không phải là con gái của Kiều Vạn Đông, nhưng cô ta sao có thể là con gái của Hàng Trạch Hạo? Chẳng lẽ trong báo cáo xét nghiệm DNA kia, người đàn ông không biết tên đó chính là Hàng Trạch Hạo? Chuyện này quả thực là không thể tin.

Nhưng Hàn Thừa Nghị lại không cách nào có thể chứng thực. Anh không thể ở trước mặt Tổng Thống hỏi vấn đề riêng tư của đối phương, thậm chí còn có thể là một 'vụ tai tiếng'.

"Ngài Tổng Thống,... Ngài chắc chắn?" Hàn Thừa Nghị không tin, anh chỉ có thể uyển chuyển hỏi lại.

Hàng Trạch Hạo không chút do dự gạt đầu: "Đương nhiên, tôi đã xác thực, nếu không, cậu nghĩ tôi sẽ tùy tiện kéo bừa một bé gái mà tôi với cậu biết về làm con gái sao?"

Hàn Thừa Nghị hiểu, một chút hy vọng cuối cùng trong lòng cũng đã bị phá hủy. Quả thực mà nói, người giống như Hàng Trạch Hạo làm sao có thể làm chuyện này? Dưới tình huống anh không biết, Hàng Trạch Hạo đã điều tra toàn bộ, nói vậy thì xét nghiệm DNA cũng đã có.

Lúc này, trong lòng Hàn Thừa Nghị không khỏi khó chịu.

Hiện tại xem như anh đã hiểu, Hàng Trạch Hạo mời anh tới phòng khách trong Dinh Tổng Thống để làm gì. Không cần phải nói, bây giờ anh cực kỳ lúng túng, Hàng Trạch Hạo nhất định là chọn anh làm con rể! Ở Đế Đô mọi người ai cũng nghĩ Kiều Vũ Vi là vị hôn thê của anh!

Hàn Thừa Nghị ngậm hời hện, năm đó vì cảm ơn Kiều Vũ Vi mà làm ra quyết định cưới cô ta, lúc đó anh không hề nghĩ rằng, trong đời anh sẽ xuất hiện Tiểu Tuyết, mà Tiểu Tuyết lại hoàn toàn chiếm giữ trái tim anh, bá đạo không để sót lại một chút khoảng trống nào!

Chỉ sợ sau này, thân phận Kiều Vũ Vi càng trở nên tôn quý, trở ngại giữa anh với Tiểu Tuyết lại càng thêm lớn! Thật là sóng trước chưa lắng, sóng sau đã tới, vì chuyện của Lương Tư Văn, mẹ anh đã không hài lòng với Tiểu Tuyết, giờ lại thêm một Kiều Vũ Vi với thân phận là con gái của Hàng Trạch Hạo!

Anh không sợ nhưng lại rất đau đầu.

Những người khác muốn ở bên cạnh người trong lòng đều rất dễ dàng? Tại sao đến lượt anh lại khó khăn trùng điệp như vậy?

Thấy Hàn Thừa Nghị nhú chặt mi tâm không nói lời nào, Hàng Trạch Hạo đã hiểu

Về chuyện Hàn Thừa Nghị có người ở bên ngoài ông đã nghe qua. Chẳng qua, ông cảm thấy cũng không vấn đề gì, tuổi của Hàn Thừa Nghị đương nhiên cũng phải cần, con gái lại bị bệnh nhiều năm, cậu ta có thể chăm sóc con gái, lại vẫn chưa kết hôn đã rất tốt rồi.

"Cậu không cần làm ra vẻ mặt này. Chuyện đàn ông tôi có thể hiểu, tôi không trách cậu, Vũ Vi có lẽ cũng sẽ nghĩ giống tôi. Có điều con bé đã thành công cấy ghép gan, thân thể cũng đang dần dần phục hồi, những người bên ngoài kia... Cũng nên cắt đứt! Đàn ông mà, đến lúc cũng nên hồi tâm chuyển ý thôi, đây là dấu hiệu của một người đàn ông chín chắn thành thực, cậu nói có phải không?"

Hàng Trạch Hạo cứ như rất hiểu anh, bộ dáng khoan dung rộng lượng.

Nhưng Hàn Thừa Nghị lại vô cùng lo lắng.

Làm sao đây? Tình huống trước mắt, nếu ngay tại lúc này anh nói, anh không thích Kiều Vũ Vi thì sẽ thế nào? Hàng Trạch Hạo vừa mới tìm được con gái, bởi vì áy náy nhất định sẽ nghĩ mọi cách để bồi thường cho cô ta. Hàn Thừa Nghị không cần nghĩ cũng biết, chuyện này khẳng định sẽ chọc giận Hàng Trạch Hạo.

Hơn nữa, nếu không cẩn thận, ngày hôm nay anh có thể đi ra khỏi Dinh Tổng Thống hay không cũng là một vấn đề!

Chuyện tới quá bất ngờ, Hàn Thừa Nghị phải nhắc nhở chính bản thân mình phải bình tĩnh. Anh cần thời gian để hiểu rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Kiều Vũ Vi sao lại biến thành con gái của Hàng Trạch Hạo, kế tiếp sẽ là chuyện anh cần xử lý như thế nào! Hàng Trạch Hạo không phải là người bình thường, nói cách khác anh cần phải cân nhắc thật kỹ lưỡng.

Đương nhiên, chuyện cân nhắc lại này không phải là anh sẽ bỏ rơi Tiểu Tuyết, cho dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không để Tiểu Tuyết phải ra đi lần nữa.

Hàn Thừa Nghị lấy lại tinh thần, khôi phục về bình tĩnh trầm ổn vốn có bên ngoài đối với Hàng Trạch Hạo, khách khí cười, nói: "Đương nhiên, Tổng Thống đối phó nhân toàn tâm toàn ý, chính là điều mà những vấn đề như chúng tôi cần phải học tập. Thừa Nghị cũng hiểu, một người đàn ông chân chính chỉ nên đối xử tốt với một người phụ nữ."

Chỉ có điều, người phụ nữ kia nhất định là Tiểu Tuyết chứ không phải là con gái của Hàng Trạch Hạo- Kiều Vũ Vi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 270: Mời Cô Đi Một Chuyến

Editor: Chi Misaki

Ngày Kiều Vũ Vi xuất viện, Hàng Trạch Hạo cũng đến, bởi vì biết Hàng Trạch Hạo sẽ tới, cho nên cô ta cố ý chọn thời gian vào buổi tối.

"Cha!"

Hàng Trạch Hạo vừa đến, Kiều Vũ Vi liền chạy về phía ông. Hàng Trạch Hạo đau lòng chau mày, khẽ mắng: "Đừng chạy, thân thể còn yếu, chạy làm gì? Cần thận một chút, đừng để xảy ra chuyện gì, con cũng lớn rồi."

"Đừng lo, con rất cẩn thận!" Kiều Vũ Vi kéo cánh tay Hàng Trạch Hạo, trong giọng nói khó nén khỏi chút tự đắc. Giờ cô ta đã là hòn ngọc quý trên tay Hàng Trạch Hạo, đương nhiên bản thân cô ta rất kiêu ngạo.

Hàng Trạch Hạo kéo tay con gái, gật đầu với Hàn phu nhân: "Hàn phu nhân, làm phiền phu nhân rồi, Vũ Vi không muốn quay về Dinh Tổng Thống với tôi, chỉ đành làm phiền phu nhân chăm sóc cho con bé thời gian ngắn."

Hàn phu nhân nói chuyện khách sáo, cười đáp: "Ngài Tổng Thống sao lại nói vậy? Đây là vinh hạnh của Hàn gia chúng tôi. Lại nói, ở nhà ngài còn cần phải chăm sóc phu nhân, thế là thành hai người bệnh, Vũ Vi vẫn luôn ở Hàn gia, không có việc gì tôi cũng tiện chăm sóc con bé."

"Thế thì cảm ơn Hàn phu nhân."

Hàng Trạch Hạo khách sáo nói lời cảm ơn, tầm mắt nhìn xung quanh một vòng, không nhìn thấy Hàn Thừa Nghị, không khỏi nhíu mày: "Hàn tổng đâu? Cậu ấy không biết hôm nay Vũ Vi xuất viện sao?"

Hàn phu nhân đương nhiên biết vì sao Hàn Thừa Nghị không tới, bởi vì hôm nay Nhạc Tuyết Vi cũng xuất viện. Nhưng chuyện này bà không cách nào có thể nói cho Hàng Trạch Hạo biết: "Nó biết, vốn là muốn tới, nhưng.....tạm thời có chút việc, ngài cũng biết, bọn nhỏ là người trong thương trường, rất nhiều chuyện không thể nói được, đôi khi cũng xảy ra những tình huống liên quan đến chuyện làm ăn..."

Hàn phu nhân vừa nói, vừa quan sát sắc mặt Hàng Trạch Hạo càng ngày càng khó coi, liền nháy mắt với Kiều Vũ Vi.

Kiều Vũ Vi hiểu ý, giữ tay Hàng Trạch Hạo khuyên can: "Ba, không phải ba tới đón con sao? Chúng ta đi thôi! Con còn rất nhiều lời muốn nói với ba, muốn gặp ba một lần thật đúng không dễ."

"Con đấy!"

Hàng Trạch Hạo bị con gái nói vài câu liền chuyển sang chuyện khác, tạm thời không so đo với Hàn Thừa Nghị, cùng Hàn phu nhân đưa Kiều Vũ Vi vài tòa nhà Trường Hạ.

Điều kiện bên trong Trường Hạ cũng không thua kém so với Dinh Tổng Thống, rất thích hợp để cho Kiều Vũ Vi điều dưỡng thân thể. Lại được Hàn phu nhân chu đáo săn sóc, mọi thứ đều là tốt nhất, Hàng Trạch Hạo nhìn cũng thực vừa lòng.

Trước mắt, thái độ của Hàn gia đã rõ, Kiều Vũ Vi cũng đã bày tỏ, chỉ có thái độ của Hàn Thừa Nghị.....Dường như là không rõ ràng. Hàng Trạch Hạo nghĩ, xem ra, ông đã đánh giá thấp người phụ nữ bên ngoài kia của cậu ta, ông không thể khoanh tay đứng nhìn, hai mươi mấy năm qua chưa từng có một ngày đau lòng vì con gái, ông sẽ không để cho con bé phải chịu thêm chút thiệt thòi nào nữa!

Đừng nói là đàn ông, Kiều Vũ Vi muốn gì, ông đều không tiếc mà mang đến cho con gái!

"Cha nuôi, là cô gái này."

Hàng An Chi đặt ảnh chụp Nhạc Tuyết Vi trước mặt Hàng Trạch Hạo. Hàng Trạch Hạo cảm bức ảnh lên, nhìn đến người con gái trong hình, không khỏi rheo lại mắt, ánh mắt hơi kinh ngạc: "Là cô ấy?" Đây không phải là cô gái đã mời ông uống sữa hộp trong bệnh viện sao?

Không nghĩ tới, người phụ nữ bên ngoài của Hàn Thừa Nghị là cô bé đó.

Thoạt nhìn đúng là một cô gái lương thiện, tính cách cũng rất tốt, trong lòng Hàng Trạch Hạo bỗng nhiên có chút không đành. Nhưng cảm giác ấy cũng chỉ thoáng qua trong chớp lát, không gì có thể ngăn cản con gái ông hạnh phúc.

"Con lạng lẽ đưa cô bé đến gặp ba."

"Vâng, cha nuôi."

.....

Lúc Hàng An Chi dẫn người đến trước cửa nhà Nhạc Tuyết Vi thật khiến cô hoảng sợ: "Anh, các anh là?"

Cô chưa từng gặp qua những người này, tuy đều mặc đồng phục màu đen nhưng dường như không phải người của Hàn Thừa Nghị, hơn nữa, người dẫn đầu không phải Nghe Tuấn.

"Xin hỏi, các anh có chuyện gì?"

Ánh mắt đầu tiên khi Hàng An Chi nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi anh đã phải lấp bắp kinh hãi. Cô bé này, trên ảnh nhìn đã giống phu nhân, không nghĩ tới ngoài đời thật còn giống hơn. Phu nhân hôn mê mười mấy năm, vẫn ngủ trên giường nhưng về cơ bản thì không già đi chút nào, vừa nhìn thấy người con gái này anh đã nghĩ hai người họ là chị em sinh đôi.

"Khụ khụ." Hàng An Chi nắm tay đặt ở bên môi, giọng nói không tự chủ cũng nhẹ theo: "Vi tiểu thư này, chúng tôi sẽ không tổn thương cô, nhưng vì thân phận ông chủ chúng tôi có chút đặc thù không tiện ra mặt, xin cô thứ lỗi. Tiểu thư, xin đi theo chúng tôi một chuyến, ông chủ của chúng tôi muốn gặp cô."

"Mời!"

Hai hàng vệ sĩ xếp thành hàng dài ở trước cửa, Nhạc Tuyết Vi khăn trương che ngực, lùi về sau hai bước: "Anh, các anh chờ một chút, tôi vào lấy áo khoác."

Đây là tình huống gì cô hoàn toàn không biết, nhưng cô cũng không phải là người ngu ngốc nên hiểu được, muốn chạy trốn dưới mí mắt của bọn họ hoàn toàn không có khả năng. Vì thế, cô trở về lấy áo khoác, đồng thời tranh thủ gọi điện thoại cho Lương Tư Văn.

"Tiểu thư, cô muốn làm gì?"

Có điều chút suy nghĩ ấy của cô làm sao có thể qua nổi mắt của Hàng An Chi?

Điện thoại còn chưa được kết nối, cổ tay đã bị Hàng An Chi kéo lại. Hàng An Chi híп mắt, ánh mắt chộp lóe, gương mặt kiên cường lại mang theo chút tà ác, bờ môi khẽ nhếch mang theo ý cười giết chóc.

Nhạc Tuyết Vi sợ tới mức buông tay ra, di động liền rơi xuống: "Tôi..."

"Không cần giải thích với tôi, tôi khuyên cô vẫn nên ngoan ngoãn, ông chủ chúng tôi không có nhiều thời gian, người đâu, dẫn đi!"

"Dạ!"

Vệ sĩ tiến lên, dễ dàng chế trụ Nhạc Tuyết Vi, dẫn cô ra khỏi nhà trọ, nhét vào bên trong Rolls-Royce.

"Lái xe!"

Xe chạy trong nội thành trên đường chuyên dụng (đường giành riêng cho Tổng Thống??), chẳng biết qua bao lâu xe liền tiến vào đường núi âm u, chậm rãi chạy sâu vào trong rừng núi. Nhạc Tuyết Vi chú ý đến kiến trúc toàn nhà có dấu ấn ký hiệu của nước C? Rốt cuộc đây là đâu?

Cô trước quen biết Hàn Thừa Nghị, sau gặp Sven, đều là những người giàu có, những thứ xa xỉ hào nhoáng đã không còn khiến cô ngạc nhiên, nhưng..... Nơi này lại không thể dùng hai từ 'xa hoa' để hình dung, bên trong mang bầu không khí nghiêm túc trang trọng.

"Viên tiểu thư, mời xuống xe."

Xe dừng, cửa xe mở ra, Hàng An Chi giờ tay ý bảo Nhạc Tuyết Vi xuống xe.

Sợ hãi trong lòng Nhạc Tuyết Vi càng thêm mãnh liệt, đến tận cùng nơi này là chỗ nào? Cô có thể khẳng định đây là lần đầu cô đến, nhưng kiến trúc ở đây sao lại có chút quen mắt? Giống như cô đã nhìn thấy ở đâu rồi? Đúng rồi, hình như là trong ảnh.

Đột nhiên giật mình, Nhạc Tuyết Vi nghĩ tới, nơi này..... Chẳng lẽ là Dinh Tổng Thống?

"Mời!"

Hàng An Chi thấy Nhạc Tuyết Vi đứng yên, vươn tay nhẹ lay cô một cái.

Hành động này lập tức khiến Nhạc Tuyết Vi có chút không thoải mái, cô ngẩng đầu tức giận trừng mắt nhìn anh ta, hừ lạnh nói: "Tự tôi đi, mong anh không cản động tay động chân."

"À....." Hàng An Chi không nghĩ Nhạc Tuyết Vi sẽ có phản ứng lớn như vậy, nhiều hơn ngoài ý muốn là chút kinh ngạc vui vẻ, thân là con nuôi của Hàng

Trạch Hạo, anh còn chưa từng bị ai trừng mắt nhìn: "Ngại quá, xin mời!"

Còn chưa tới cửa nhưng phía trước đã xuất hiện hai hàng vệ sĩ chỉnh tề..... Tâm trạng Nhạc Tuyết Vi có chút nặng nề, thật đúng là đến Dinh Tổng Thống? Giờ có muốn chạy hay xin giúp đỡ cũng không có tác dụng, nếu Tổng Thống muốn bắt cô, cô còn có thể chạy?

Hàng An Chi nói với nhóm vệ sĩ hai câu, vào bên trong cửa lớn, lập tức có người dẫn bọn họ vào bên trong nội viện.

Ngồi trên sân cỏ trong nội viện, Hàng Trạch Hạo chờ đã lâu, ông đang cùng hai con chó chơi đùa, xa xa thấy Hàng An Chi dẫn theo Nhạc Tuyết Vi tới, liền giao hai chú chó cho người hầu, vỗ vỗ tay đi đến trước ghế ngồi xuống.

"Cha nuôi, người đã đến." Hàng An Chi thấp giọng nói bên tai Hàng Trạch Hạo.

"Ừ, con không cần đi xa, ba nói nhanh thôi."

"Vâng."

Hàng An Chi trả lời, sau đó đứng ở một bên không xa.

Lúc này Nhạc Tuyết Vi mới nhận ra, đây chính là Tổng Thống nước C- Hàng Trạch Hạo! Trời ạ, người mà chỉ có ở trên TV làm sao lại xuất hiện trước mặt cô? Cho dù là nằm mơ, cô cũng hiểu đây là người cả đời sẽ chẳng có quan hệ gì với mình, vì sao lại muốn gặp cô?

"Ha ha."

Hàng Trạch Hạo nở nụ cười, một tay vuốt tóc, hỏi: "Sao lại dùng ánh mắt này nhìn tôi? Tôi rất kỳ quái sao?"

"Không phải....." Nhạc Tuyết Vi cuống quýt lắc đầu, có chút hoảng hốt.

"Có phải thấy tôi quen mắt?" Hàng Trạch Hạo cười lớn: "Ha ha..... Đúng rồi, ngày đó cô mời tôi uống sữa, hôm nay tôi mời cô uống nước trái cây? Nước dâu tây mới ép, uống thử xem."

"Dạ?" Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc che miệng, trong giây lát mới ý thức được, Hàng Trạch Hạo chính là người đàn ông trung niên cô gặp trong bệnh viện ngày đó! Trời ạ, ông ấy chính là Tổng Thống Hàng Trạch Hạo! Bàn tay run rẩy nhận lấy ly nước ép từ tay người làm, khẩn trương đến mức ngay cả một ngụm cũng không dám uống.

Hàng Trạch Hạo như đang cùng cô ôn chuyện cũ, hỏi: "Nhiều ngày không gặp, thế nào, thân thể đã khỏe chưa?"

"Vâng, trên cơ bản đều tốt ạ." Nhạc Tuyết Vi gật đầu, mân mê hỏi Hàng Trạch Hạo: "Người thân của ngài đâu? Ngày hôm đó chắc là ngài đến thăm người thân? Thân thể của của cô( anh) ấy có khỏe không?"

"À....." Hàng Trạch Hạo cười khẽ, thoáng chốc ánh mắt liền trở nên lạnh nhạt, chậm rãi nói: "Tôi đến thăm con gái, thân thể con bé đã tốt hơn nhiều rồi, lại nói tôi còn phải cảm ơn cô nhiều, nhờ phúc của cô, con gái tôi mới được khỏe mạnh."

"Vâng?" Nhạc Tuyết Vi kinh ngạc, không rõ ý trong lời nói của ông.

"Đúng rồi, quên nói cho cô biết, con gái của tôi chính là người cô đã hiến tế bào gan, con bé tên Kiều Vũ Vi." Đôi con ngươi Hàng Trạch Hạo đen nhánh, thâm thúy mà bức người.

Nhạc Tuyết Vi nhất thời không kịp phản ứng, nụ cười bỗng trở nên cứng ngắt. Ông ấy nói gì? Ông ấy vừa nói con gái ông ấy là Kiều Vũ Vi? Giống Hàn Thừa Nghị, cô đã từng xem qua xét nghiệm DNA của Kiều Vũ Vi bốn năm trước. Cha đẻ của Kiều Vũ Vi là Hàng Trạch Hạo? Một người có gia thế hiển hách??

Không phải cô ghen tị với Kiều Vũ Vi, cô chỉ muốn ở bên Hàn Thừa Nghị. Kiều Vũ Vi vốn đối với Hàn Thừa Nghị như hỏ rình mò, hiện tại, cô ta còn thêm thân phận là con gái của Tổng Thống, như vậy còn có thể từ bỏ ý đồ với Hàn Thừa Nghị sao? Hơn nữa, bên cạnh còn có một vị Hàn phu nhân ngăn cản..... Cơ hội cô được ở bên Hàn Thừa Nghị càng trở nên xa vời.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 271: Không Sợ Uy Hiếp

Editor: Chi Misaki

Nhìn thấy vẻ mặt Nhạc Tuyết Vi, Hàng Trạch Hạo liền biết, đó làm một cô gái thông minh, không cần nói quá nhiều cũng có thể tự hiểu.

Hàng Trạch Hạo cầm ly nước ô mai, uống một ngụm rồi đặt xuống: "Viên tiểu thư, trên đời này có rất nhiều người đàn ông ưu tú, cô còn trẻ, xinh đẹp, lại thông minh, tôi tin, nhất định có rất nhiều người theo đuổi cô, không cần vì một Hàn Thừa Nghị mà vây khổn chính cuộc đời mình, cô nói có phải không?"

Hừ... Nhạc Tuyết Vi cúi đầu, khoe môi khẽ nhếch, trong lòng cười lạnh. Cái gì gọi là cường quyền đè ép người, hôm nay cô đã chân chính được cảm nhận. Trong mắt người dân nước C, Hàng Trạch Hạo là người lãnh đạo xuất sắc, nước C dưới sự lãnh đạo của ông thực sự đã trở thành cường quốc thứ nhất thứ hai, nhưng... Người không tâm thường thì ra cũng mượn quyền thế để ức hiếp người?

Xiết chặt nắm tay, Nhạc Tuyết Vi cao ngạo ngẩng đầu. Không sai, cô là một cô gái, một cô gái có lá gan không quá lớn, một cô gái không có chỗ dựa, nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ giống như người ngu đần mặc cho người ta quyết định cuộc đời mình!

"Ngài Tổng Thống, tôi nghĩ tôi không hiểu rõ ý của ngài."

"Ừm?" Hàng Trạch Hạo ngoài ý muốn nhếch lông mày, ông thấy được trong mắt Nhạc Tuyết Vi phản kháng cùng khiêu khích, lập tức nhíu mày: "Cô gái nhỏ, tôi vì muốn tốt..."

"Tốt cho tôi?" Nhạc Tuyết Vi không chút khách khí cắt ngang lời Hàng Trạch Hạo, cười lạnh, nói: "Tốt cho tôi? Tôi không biết thì ra trong mắt ngài Tổng Thống, tình yêu cũng phân giai cấp!"

"Cô gái nhỏ..."

"Xi hãy nghe tôi nói hết!" Giọng nói lạnh lùng của Nhạc Tuyết Vi lần nữa cắt ngang lời muốn nói của Hàng Trạch Hạo: "Ngài không cần phải gấp, tôi chỉ nói sự thật. Hôm nay, mặc kệ trước kia có phải tôi quân lầy Hàn Thừa Nghị hay không, tôi có muốn làm thế hay không cũng không phải là chuyện Ngài Tổng Thống có thể quyết định. Nếu như, tôi thích Hàn Thừa Nghị, tôi sẽ không vì lời nói của ngài mà thay đổi, về phần Hàn Thừa Nghị, suy nghĩ của anh ấy tôi lại càng không thể không chế. Cho nên, ngài nói tôi vì Hàn Thừa Nghị mà bị vây khổn, thật xin lỗi tôi không hiểu ý ngài."

Hàng Trạch Hạo hơi kinh ngạc, không nghĩ tới cô gái bề ngoài nhìn nhu nhược yếu đuối vậy mà lại nhanh mồm nhanh miệng, tính cách quật cường, thậm chí ở trước mặt ông nói một hồi, tim không đập nhanh, mặt không biến sắc!

Nhạc Tuyết Vi nháy mắt, trong mắt chỉ còn lại sự kiên nghị: "Ngài Tổng Thống, thân phận của tôi quả thực thấp kém, nhưng... Tôi tin tưởng, tình cảm không phải thứ mà quyền thế có thể khống chế. Còn về sau, tình cảm của tôi cùng Hàn Thừa Nghị có phát triển như thế nào, tất cả là do suy nghĩ của tôi."

Hàng Trạch Hạo nhếch mày, híp mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi, nửa uy hiếp, nói: "Cô gái nhỏ, cô biết mình đang nói gì chứ? Biết mình đang nói chuyện với ai?"

"Đương nhiên!" Nhạc Tuyết Vi không sợ hãi ngẩng cao đầu, nhìn Hàng Trạch Hạo: "ngài Tổng thống, nếu bàn về xuất thân, tôi không sánh bằng con gái yêu tôn quý của ngài, thế nhưng, tôi cũng là con gái được ba nâng niu trong lòng bàn tay, tôi có thể hiểu tâm trạng sốt ruột vì con gái của ngài, nhưng tôi không đồng ý với ngài phương thức tranh thủ tình cảm này! Cho dù có muốn buông tay, vậy cũng phải do chính tôi tự nguyện buông tay, không phải để ngài khiến tôi buông tay, tôi liền buông, ngài nói đúng không?"

"Tốt tốt."

Hàng Trạch Hạo giờ tay chỉ về phía Nhạc Tuyết Vi, ông có phần không kiên nhẫn rồi.

"Cô nói chuyện với tôi miệng đầy đạo lý, nói tôi cường quyền, được, tôi liền giảng đạo lý với cô!" Hàng Trạch Hạo đứng lên, hai tay chống bàn ép sát Nhạc Tuyết Vi, môi mông khê cong để lộ một nụ cười lạnh: "Cô đến Đế Đô được bao lâu? Theo tôi được biết, chuyện cô và Hàn Thừa Nghị xảy ra cũng là trong khoảng thời gian này! Cô là nhân viên của cậu ta, đúng chứ? Trước khi cô xuất hiện, Hàn Thừa Nghị một mực giữ mình trong sạch, trông nom chăm sóc cho Kiều Vũ Vi. Tuy Kiều Vũ Vi bệnh nặng, cho dù Hàn Thừa Nghị tốn một số tiền khổng lồ cũng chưa từng buông tay con bé, cô nói cho tôi biết, chẳng lẽ cậu ta không có tình cảm với Vũ Vi? Cô là người thứ 3 chen chân vào, đừng có lấy tình yêu ra làm cớ! Bây giờ cô còn trẻ, nếu như lấy cớ này để tổn thương người khác sẽ gặp phải báo ứng đấy!"

"..." Nhạc Tuyết Vi lắc đầu, cô muốn nói chuyện không phải thế, tâm ý Hàn Thừa Nghị đã sớm không đặt ở trên người Kiều Vũ Vi! Nhưng quá khứ phức tạp kia của bọn họ, làm sao cô có thể giải thích với người ngoài? Huống hồ, cũng không cần phải làm vậy.

"Ngài Tổng Thống, tôi không thể nói rõ với ngài, tôi chỉ muốn nói cho ngài biết, con gái ngài không hẳn đã tốt đẹp như ngài nghĩ!" Nhạc Tuyết Vi cắn chặt răng, đối với sự cố chấp của Hàng Trạch Hạo thật hết chỗ nói! Ông ta làm Tổng Thống thì có thể ra lệnh cho cô? Nhạc Tuyết Vi cô không cho là như vậy!

Hàng Trạch Hạo không nghĩ tới Nhạc Tuyết Vi ngang ngạnh đến mức này, thẹn quá hoá giận, ông ta chỉ tay vào Nhạc Tuyết Vi nói: "Cô gái, cô có thể thử một lần, nếu cô không rời xa Hàn Thừa Nghị thì sẽ có kết quả gì!"

"Sẽ như thế nào?" Nhạc Tuyết Vi mĩa mai hỏi lại: "Chẳng lẽ, ngài còn có thể làm gì tôi? Ngài Tổng Thống, tôi tin, ngài sẽ không lạm dụng chức quyền để ép người, đúng không?"

Hai đôi mắt đen láy, ngang ngạnh nhìn chăm chăm nhau, người nào cũng không chịu nhượng bộ, tình hình này đúng là giống nhau như đúc, giống như là nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình qua gương.

Hàng Trạch Hạo thua trận, có chút bất đắc dĩ gật đầu: "Tốt, rất tuyệt cường...Cô gái, tôi khuyên cô không nghe, về sau có xảy ra chuyện gì cũng đừng nên trách tôi. An Chi! Tiền khách!"

Hàng An Chi rất nhanh đi tới, nhìn sắc mặt trắng bệch của Nhạc Tuyết Vi vươn tay, nói: "Viên tiểu thư, mời."

Nhạc Tuyết Vi liều mạng nắm chặt hai tay, hít sâu một hơi gắng gượng đi theo Hàng An Chi ra khỏi Dinh Tổng Thống, thưa ra vừa rồi cô vẫn cố chống đỡ, dù sao cũng là đối mặt với Hàng Trạch Hạo - Tổng Thống của một nước, làm sao cô có thể không sợ?

"A..."

Mới vừa ra khỏi Dinh Tổng Thống, hai chân Nhạc Tuyết Vi mềm nhũn khụy xuống đất.

Hàng An Chi giật mình, lập tức quỳ một gối xuống trước mặt Nhạc Tuyết Vi, vội vàng đỡ cô: "Viên tiểu thư, cô không sao chứ? Đây là chuyện gì?"

Về mặt Nhạc Tuyết Vi tái nhợt, mồ hôi cũng ngày càng nhiều. Vừa rồi cô bị Hàng An Chi dẫn đi chưa kịp ăn cơm, hiện tại vô cùng đói bụng, hình như là tụt huyết áp. Bỗng dưng, Nhạc Tuyết Vi bám chặt lấy Hàng An Chi, khuôn mặt thống khổ: "Xin hỏi, anh có đường không? Tôi... Rất không thoải mái."

"Đường?"

Hàng An Chi sững sờ, đường đường là một người đàn ông trưởng thành trên người sao có thể mang đồ vật này? Nhưng không biết lúc này vì sao anh lại rất khẩn trương lo lắng muốn tìm đường cho Nhạc Tuyết Vi.

"A Tứ, nhanh bảo bên trong mang chút đường ra đây!" Hàng An Chi ôm lấy Nhạc Tuyết Vi đi về phía xe, một bên quát vệ sĩ, lập tức có người tiến lên gọi điện thoại cho cảnh vệ. Rất nhanh, đã có người đưa đường từ bên trong Dinh Tổng Thống ra.

"An thiếu, đây ạ!"

Hàng An Chi nhận lấy gói nhỏ, nhanh chóng bóc vỏ, nâng mặt Nhạc Tuyết Vi lên nhét đường vào trong miệng cô: "Nào, đây là chocolate, tiêu hóa nhanh... A Tứ, nhanh lái xe đến bệnh viện!"

"Vâng, An Thiếu."

Ăn một miếng chocolate, Nhạc Tuyết Vi cảm thấy tốt hơn nhiều, nhịp tim cũng bình ổn lại, cũng không còn đổ mồ hôi nữa: "Cảm ơn anh, Hàng tiên sinh, tôi không sao... Anh không cần đưa tôi đến bệnh viện, bệnh cũ từ nhỏ đã có, không cần gấp. Làm phiền anh, đưa tôi đến giao lộ, tôi tự mình có thể trở về."

"Cô thật sự không sao chứ?"

Hàng An Chi nhíu mày, đối với lời Nhạc Tuyết Vi nói không quá tin tưởng.

"Thật không có việc gì." Nhạc Tuyết Vi khẽ lắc đầu, lời nói không lớn nhưng thoát nhìn không còn đáng sợ như vừa nãy.

Hàng An Chi gật đầu, dặn dò: "A Tứ, không cần đến bệnh viện, đưa Viên tiểu thư về nhà."

"Vâng."

Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn về phía Hàng An Chi, vừa muốn cự tuyệt, liền bị Hàng An Chi ngăn cản: "Được rồi, vừa rồi cô không thoải mái đã suy nghĩ, cô cho rằng, tôi có thể ném cô lại ven đường? Đây không phải là chuyện một người đàn ông có thể làm, đừng nói nữa, tôi đưa cô về nhà."

Hàng An Chi kiên trì nên Nhạc Tuyết Vi cũng không từ chối nữa. Cô nhắm mắt lại, tựa đầu lên cửa sổ xe, từng cơn đau ập đến trong đầu.

Hàng An Chi không rõ cảm xúc trong anh là gì, anh thế nhưng lại nhìn chăm chăm bóng hình của cô trên cửa kính xe đến gần người. Làm con nuôi của Hàng Trạch Hạo, từ nhỏ đã sống trong xã hội thượng lưu, trà trộn vào bên trong đám con cháu quan lại, thiên kim tiểu thư ương ngạnh cao ngạo anh đã gặp qua không ít, nhưng cô gái thực nhìn yếu đuối nhưng tính cách lại kiên cường giống Nhạc Tuyết Vi thì vẫn là lần đầu gặp.

Anh cảm thấy... Có chút...

"An Thiếu, đến rồi."

Xe dừng dưới cổng nhà trọ của Nhạc Tuyết Vi, Hàng An Chi cúi người ôm lấy Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi giật mình, kháng cự: "Không, không cần, tôi có thể đi..." Mặc dù cô đã từ chối nhưng Hàng An Chi hoàn toàn không rảnh để ý, cô chấp ôm cô xuống xe.

"Hàng tiên sinh, mong anh thả tôi xuống!" Nhạc Tuyết Vi sốt ruột, người đàn ông này sao thế? Mới vừa rồi cô còn rất cảm kích anh ta.

"Tiểu Tuyết!"

Một giọng nam bá đạo trầm thấp truyền tới, Hàn Thừa Nghị dẫn theo Nghê Tuấn vội vã đi tới, vừa thấy Nhạc Tuyết Vi bị Hàng An Chi ôm vào trong ngực, trong mắt liền phát hỏa, con tức giận xông thẳng lên đại não, trong không khí tràn ngập mùi mùi thuốc súng nồng đậm.

"Buông cô ấy ra!"

Hàn Thừa Nghị vừa nói xong liền vươn tay về phía Nhạc Tuyết Vi.

Nhạc Tuyết Vi được Hàng An Chi thả xuống mặt đất, đồng thời cô cũng đẩy Hàn Thừa Nghị ra: "Không cần, em có thể tự đi."

Lúc đầu Hàn Thừa Nghị không thấy Nhạc Tuyết Vi đã rất gấp, bây giờ lại nhìn thấy cô trở về với dáng vẻ như vậy, còn bị người cường ép ôm vào ngực, sao có thể không nổi trận lôi đình?"Tiểu Tuyết, có phải có người bắt nạt em? Nghe Tuấn... Còn đứng ngây ra đó làm gì?"

"Vâng!"

Nghe Tuấn đáp lại, lập tức tiến lên giữ lấy bả vai Hàng An Chi, Sát thủ đứng đầu nước C, thân thủ đương nhiên không ai bằng!

Hàng An Chi biết mình không thể tránh khỏi một trận đánh, bị đau khiến anh nhũn mảy, kêu lên một tiếng: "Ày... Nghe Tuấn tiên sinh, quả nhiên danh bất hư truyền!"

"Tam thiếu!" Nghe Tuấn nhìn anh ta bất động, đành phải nhìn về phía Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị cúi đầu nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, ôn nhu hỏi: "Anh ta có làm gì em không? Thả anh ta đi được chứ?"

"Em không sao, anh ta không làm gì em, anh không nên hơi tỷ lại sử dụng bạo lực." Nhạc Tuyết Vi không thoả mái cau mày, mỗi lần đều sử dụng bạo lực, không thể bớt chút thời gian nói lý lẽ sao?

Nhạc Tuyết Vi chau mày, cả người Hàn Thừa Nghị cũng không được tự nhiên, đương nhiên Tiểu Tuyết nói cái gì anh liền làm cái đó. Lập tức ra hiệu cho Nghe Tuấn: "Thả anh ta!"

Nghe Tuấn tuân lệnh buông Hàng An Chi, Hàng An Chi cười nhạt một tiếng, liếc qua Nhạc Tuyết Vi, lại nhìn ánh mắt của Hàn Thừa Nghị, vậy thì thế nào? Thật là đôi uyên ương số khổ không thể ở bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 272: Cháu Đồng Ý Với Ngài

Editor: Chi Misaki

Hàng An Chi đi, Hàn Thừa Nghị theo Nhạc Tuyết Vi vào nhà trọ. Bọn họ đã rất nhiều ngày không gặp, chỉ có ngày Nhạc Tuyết Vi xuất viện anh gặp cô được vài giây ngắn ngủi, những ngày còn lại có gặp thì cũng có sự xuất hiện của Lương Tư Văn, Hàn Thừa Nghị không nói được mấy câu với cô.

Hai người im lặng đi đến trước cửa nhà Nhạc Tuyết Vi, sau đó cả hai đều ngây người sững sờ.

Một người phụ nữ toàn thân phú quý đứng trước cửa, người này đúng là Hàn phu nhân, mẹ của Hàn Thừa Nghị.

"Mẹ,... Sao mẹ lại tới đây?"

Hàn phu nhân nhìn con trai theo sau Nhạc Tuyết Vi, bộ dáng cẩn thận, lầy lòng, không khỏi nổi giận, trừng mắt nhìn con trai: "Mở cửa, vào rồi nói, mẹ cũng không muốn mất mặt xấu hổ ở chỗ này với hai đứa!"

Nhạc Tuyết Vi lấy chìa khóa, trong lòng không yên mở cửa.

"Hừ!" Hàn phu nhân đẩy cửa ra tiến vào, liếc mắt nhìn xung quanh nhà trọ một lượt, cười lạnh: "Đây là nơi mà ngày nào con cũng chạy tới? Mẹ thật không nhìn ra chỗ này có gì đáng đề con lưu luyến? Ở trong nhà không tốt, chỗ này có gì bắt mắt hồn con sao?"

Mỗi câu chữ không hề đề cập tới Nhạc Tuyết Vi nhưng từng ý đều nhắm về phía Nhạc Tuyết Vi.

"Mẹ, mẹ muốn làm gì? Trước kia mẹ cực kỳ thích Tiểu Tuyết, vì sao hiện tại cứ phải làm khó cô ấy?" Hàn Thừa Nghị can ở trước mặt mẹ mình, bộ dạng này của mẹ anh, hiển nhiên là có ý tới làm khó Tiểu Tuyết, nói chuyện không tốt.

"Mẹ muốn làm gì?" Hàn phu nhân bị dáng vẻ như gà mẹ bảo vệ này của con trai làm cho đau mắt, cao giọng quát: "Mẹ mới là người muốn hỏi con, con đang làm gì? Chẳng lẽ mẹ có thể ăn sống cô ta? Không sai mẹ trước kia rất thích cô ta. Con cũng đã 30 tuổi, vẫn không kết hôn, đột nhiên lại dẫn về một cô gái, nói muốn ở bên con bé cả đời, mẹ có thể không vui sao? Không vui sao? Nhưng con lại không nói cho mẹ biết, cô ta là loại phụ nữ đi quyến rũ anh rể mình! Lúc đó Kiều Vũ Vi vẫn là chị gái cô ta, sao cô ta có thể làm ra loại chuyện đó? Lúc ấy, con đã quyết định kết hôn với Kiều Vũ Vi, nhưng

cô ta còn chen ngang phải không?"

Sắc mặt Hàn Thừa Nghị thay đổi, chuyện này anh chưa từng nói với mẹ: "Mẹ, mẹ... Đây là Kiều Vũ Vi nói cho mẹ? Mẹ không thể nghe lời nói phiến diện từ cô ta!"

Hàn phu nhân lắc đầu cười lạnh: "Không sai, là Vũ Vi nói cho mẹ biết. Nếu con bé không nói, mẹ còn không biết nó phải chịu ủy khuất như thế nào! Lời nói phiến diện? Mẹ đã hỏi chị dâu cùng chị gái con, trong ngày giỗ anh trai con, không phải con dẫn theo Kiều Vũ Vi tới? Đây cũng là lời phiến diện? Mẹ tin lời con nói, kia mới là lời phiến diện!"

"Mẹ! Đừng nói nữa." Hàn Thừa Nghị chán nản day day mi tâm, loại chuyện này anh không biết nên giải thích thế nào.

Nhạc Tuyết Vi im lặng đứng ở một bên, cô không có gì để nói, không thể so sánh Hàn phu nhân với Hàng Trạch Hạo, cô có thể lấy cường quyền của đối phương để bảo vệ quyền lợi chính đáng của mình, nhưng cô lại không thể chống đối Hàn phu nhân.

Hàn phu nhân liếc mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi, tiếp tục nói: "Con, đứa nhỏ này, con là bị quý ám rồi! Con thích cô ta ở điểm nào? Khuôn mặt xinh đẹp? Con còn chưa thấy qua cô gái nào có khuôn mặt xinh đẹp hơn cô ta à? Về nhân phẩm đạo đức, cô ta cũng không xứng với con! Mẹ đã từng nói, mẹ không trông chờ vào việc con lấy người phụ nữ có gia thế hiển hách, lớn lên có xinh đẹp hay không, chỉ cần gia thế trong sạch, là người tốt là được! Cô ta... Trước quyền rũ anh rể, sau lại có quan hệ không rõ ràng với Lương tư Văn, tuyệt đối không được!"

"Hàn phu nhân... Xin ngài đừng nói nữa." Nhạc Tuyết Vi không dám phản bác, cúi đầu, bàn tay nắm chặt nói ra câu này.

Trong lòng Hàn Thừa Nghị chợt cảm thấy lạnh, đi qua ôm cô vào trong ngực, cầu xin mẹ mình: "Mẹ, mẹ đừng nói nữa... Không phải là cô ấy quyến rũ con, là con, là con trai của mẹ quyến rũ cô ấy. Hiện tại, không phải cô ấy không thể không có con, là con không thể thiếu cô ấy!"

Hàn phu nhân không để ý tới con trai, chỉ nhìn Nhạc Tuyết Vi.

"Viên tiểu thư, điều tôi muốn chắc cô cũng biết, Kiều Vũ Vi có thân phận gì. Con bé là con gái của Tổng Thống Hàng Trạch Hạo! Tuy Hàn gia chúng tôi không cần phải leo lên nhà phú quý, nhưng cô không biết là so với cô Kiều Vũ Vi càng thích hợp với Thừa Nghị hơn sao? Cô muốn Thừa Nghị nhà chúng tôi biến thành trò cười cho cả Đế Đô?"

"Cháu..." Nhạc Tuyết Vi ngẩng đầu, đón ánh mắt cổ tình gây chuyện của Hàn phu nhân, không biết nên phản bác thế nào.

Hàn phu nhân cho rằng cô đã khuất phục, bèn thờ dài, "Trước mặt Thừa Nghị, tôi một lần nữa hỏi cô, chia tay với Thừa Nghị, rời khỏi nó, cô làm được không?"

"..." Nhạc Tuyết Vi mở to hai mắt, nhìn Hàn phu nhân, không nói được một lời.

Trong lòng Hàn Thừa Nghị hoảng hốt, ôm chặt Nhạc Tuyết Vi, cúi đầu sốt ruột: "Tiểu Tuyết, đừng đồng ý...Ngàn lần đừng đồng ý."

"Lão Tam, con im miệng!" Hàn phu nhân gầm nhẹ.

Mấy ngày liên tiếp, Nhạc Tuyết Vi đã chịu đủ những loại cảnh cáo kiểu này, cho tới giờ cô chưa từng chủ động quyến rũ anh, nhưng vì sao lại bắt cô phải chịu những lời cảnh cáo này? Nhạc Tuyết Vi không kiên nhẫn nhíu mày, nhìn về phía Hàn phu nhân.

"Hàn phu nhân, ý ngài cháu hiểu, cháu đồng ý, về sau tuyệt đối sẽ không quyến rũ anh ấy, cũng xin ngài nói với anh ấy, đừng để anh ấy quay lại làm rối loạn sinh hoạt cá nhân của cháu!"

Hàn phu nhân ngẩn ra, không nghĩ thái độ Nhạc Tuyết Vi lại quá quyết như vậy, bà cười lạnh nhìn con trai: "Con nghe rõ chứ? Những lời này chính miệng cô ta nói, con một lòng với cô ta, nhưng cô ta không cho là vậy! Con còn chưa từ bỏ ý định?"

"Tiểu Tuyết?" Hàn Thừa Nghị không thể tin những gì chính mình nghe được, anh cảm thấy trái tim như bị đặt lên lò nung, mấy ngày liên tiếp dày vò vì không được gặp cô cuối cùng lại bị câu nói này của cô đã kích nạng nê! Cô dễ dàng nói lời buông tay thế sao?

Nhạc Tuyết Vi tránh né ánh mắt Hàn Thừa Nghị, lòng bàn tay phát lạnh.

Điện thoại trong túi rung lên, Nhạc Tuyết Vi quần quýt xoay người trả lời: "Alo, Tư Văn? Vâng, em ở nhà, có rảnh... được..."

Nghe cô tiếp điện thoại, sắc mặt Hàn Thừa Nghị càng thêm khó coi, tiến lên hai bước nắm chặt lấy cổ tay cô, giọng nói tràn đầy tức giận: "Cúp máy! Anh bảo em cúp máy!"

Nhạc Tuyết Vi trừng mắt nhìn anh: "Anh buông tay! Anh không có tư cách yêu cầu em... Buông!"

"Anh không có tư cách? Nhạc Tuyết Vi, em phải hiểu rõ, em là vợ của anh, mặc kệ có bao nhiêu người không thừa nhận, trong lòng em luôn phải hiểu rõ điều này!" Hàn Thừa Nghị như núi lửa bạo phát, phần nộ như nước vỡ bờ, giữ chặt Nhạc Tuyết Vi gầm thét.

"..." Nhạc Tuyết Vi cả kinh, xin giúp đỡ nhìn về phía Hàn phu nhân, cô sợ nếu không ai làm gì cô sẽ mềm lòng.

Hàn phu nhân lắc đầu nhìn con trai thờ dài: "Thừa Nghị, con buông tay đi! Vừa rồi con không nghe thấy sao? Cô ta vẫn còn quan hệ với Lương Tư Văn!"

Các con đây là bị sao thế?? Cô ta lúc trái lúc phải, rốt cuộc thì có gì tốt? Mấy đứa trẻ ngoan như các con đều bị cô ta mê hoặc!"

Hàn Thừa Nghị không để ý tới mẹ mình, chỉ nhìn Nhạc Tuyết Vi: "Em nói cho anh biết, em muốn đi gặp cậu ta?"

Trong mắt anh đầy đau lòng, trái tim Nhạc Tuyết Vi như vỡ vụn, cô rất muốn nói không phải, nhưng... Lập trường của Hàn phu nhân rất kiên định, nếu bức ép cô lần nữa, cô phải làm sao đây? Để cho mẹ con bọn họ bất hòa? Nhạc Tuyết Vi gian nan gật đầu: "Vâng..."

Trên tay bỗng dưng thả lỏng, Nhạc Tuyết Vi lui về sau một bước dài, Hàn Thừa Nghị đã xoay người đi ra ngoài.

Hàn phu nhân ý vị thâm trường lắc đầu nhìn Nhạc Tuyết Vi, sau đó cũng đi theo.

Nhạc Tuyết Vi che ngực, làm sao lại đau như thế? Mỗi lần cô nhìn thấy hạnh phúc cách xa mình thêm một chút, cuối cùng vẫn là hai bàn tay trắng... Đã như vậy còn không bằng dập tắt mọi hy vọng!

Hoàng hôn, tòa nhà Trường Hạ.

Trong phòng ăn, người hầu lần lượt mang thức ăn lên, Tô Nhạc Quân cùng Hàn Thừa Vận ngồi vào vị trí của mình, trước mặt người hầu đang múc canh cho bọn họ.

Trước cửa phòng, Kiều Vũ Vi ngồi xe được y tá đẩy vào.

Tô Nhạc Quân nháy mắt nhìn Hàn Thừa Vận, hai người làm như không nhìn thấy cô ta tiếp tục uống canh.

Kiều Vũ Vi biết, Tô Nhạc Quân cùng Hàn Thừa Vận khinh thường cô ta, ban đầu cô ta là cô gái mồ côi bị mẹ vứt bỏ tại Đệ Đô, hai người đã khinh thường, hiện tại... Cô ta trở thành con gái Hàng Trạch Hạo, bọn họ vẫn khinh thường cô ta!

Tiến vào trong, trên đường có thảm trải, y tá vẫn luôn chú ý không để cô ta bị sóc nảy.

Nhưng Kiều Vũ Vi vẫn vô lý nổi giận.

"Hừ, cô làm gì đấy? Có đẩy cái xe lăn cũng không xong?" Kiều Vũ Vi hung hăng, giơ tay cho y tá một cái tát: "Việc nhỏ thế cũng không làm được? Có phải trong mắt cô không coi tôi ra gì không?"

Y tá ôm mặt, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, không ngừng lắc đầu phủ nhận: "Tôi không có, Kiều tiểu thư, vừa rồi tôi đã rất cẩn thận... Thật sự."

"Cô còn cãi?" Kiều Vũ Vi quát mắt nhìn, y tá lập tức ngậm miệng lại. Hầu hạ Kiều Vũ Vi đã một thời gian dài, đương nhiên hiểu rõ tính tình cáu kỉnh, động tí liền giơ tay đánh người của cô ta.

Tô Nhạc Quân cùng Hàn Thừa Vận liếc nhau một cái, biết Kiều Vũ Vi đây là chỉ cây dâu mắng cây hòe. Nếu là trước kia, hai người sẽ không để cho cô ta cả vú lấp miệng em, nhưng bây giờ không còn giống ngày xưa, tuy các cô vẫn khinh thường cô ta, nhưng thân phận cô ta còn treo ở đó, các cô không thể động vào, chỉ có thể coi như không nhìn thấy.

Kiều Vũ Vi thấy hai người không có phản ứng, trong bụng lại càng như phát hỏa.

Y tá đẩy cô ta đến chỗ ngồi, người hầu mới vừa bưng canh lên, cô ta lại bắt đầu bới móc.

"Á!" Cánh môi Kiều Vũ Vi vừa mới dính vào thìa, liền ném cả bát canh với thìa xuống mặt đất, miệng kêu gào: "Đây là canh gì thế? Có biết làm không? Mang canh nóng lên là muốn bỏng chết tôi sao?"

Người hầu này làm ở Hàn gia đã vài chục năm, ngay cả Hàn phu nhân cũng chưa từng tỏ thái độ với bà như vậy nên sắc mặt bà lúc này rất khó coi, tức giận nói thảm một câu: "Cực kỳ nóng sao? Nhị tiểu thư cùng Đại thiếu phu nhân sao không kêu nóng?"

"Bà...Bà có ý gì, tôi đổ oan cho bà?" Kiều Vũ Vi trừng mắt nhìn người hầu, chất vấn.

Người nọ cũng không yếu thế, giật nhẹ khóe miệng cười đáp: "Tôi không nói như vậy!"

"Bà!" Kiều Vũ Vi đuối lý, được lắm! Tô Nhạc Quân cùng Hàn Thừa Vận khinh thường cô ta, hiện tại ngay cả người hầu cũng dám khinh thường cô ta?"Bà chờ đấy! Lát phu nhân trở về, tôi sẽ sa thải bà!"

Người hầu còn chưa kịp nói, Hàn Thiên Lỗi từ cửa lớn đi vào. Vừa mới vào anh đã nghe thấy Kiều Vũ Vi không biết cấp bậc lễ nghĩa, lời nói ý thể hiếp người, nghe không nổi, lại thêm vốn dĩ anh đã ghét Kiều Vũ Vi, Hàn phu nhân không có ở, vừa vận cho anh cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 273: Nơi Đây Không Có Cô

Editor: Chi Misaki

"Ôi, tôi còn tưởng là con chó nào ở trong này cắn loạn! Thì ra là cô à! Kiều Vũ Vi?" Hàn Thiên Lôi không nóng không lạnh cười nói, giọng nói không chút tôn trọng Kiều Vũ Vi.

Tô Nhạc Quân cùng Hàn Thừa Vận che miệng cười trộm, chờ xem kịch vui. Bọn họ không dám đối nghịch với Hàn phu nhân, nhưng Thiên Lôi không sợ, Thiên Lôi là cháu trai bảo bối của Hàn gia, cho tới bây giờ Hàn phu nhân đều không lớn tiếng với nó, còn thương nó nhất nhà.

"Cậu... Hàn Thiên Lôi, cậu nói ai là chó?" Trên mặt Kiều Vũ Vi một hồi xanh, một hồi xanh, môi phát run.

Hàn Thiên Lôi gãi gãi lỗ tai, không thêm giả bộ, nhìn thẳng cô ta mắng: "Nói cô đấy! Sao nào, cô nghe không hiểu? Tôi đây liền lặp lại lần nữa, Kiều Vũ Vi, đừng tưởng rằng cô có ba là Tổng Thống, cô liền một bước thành Phượng Hoàng! Co tốt nhất nên rõ, Tổng Thống cũng không uy hiếp được Hàn gia chúng tôi!

Trưởng bối làm tại Hàn gia đã vài chục năm, là người cô có thể hô to gọi nhỏ à? Cũng khó trách, cô là người có ba sinh nhưng không có ba dạy! Cô đấy... Một người phụ nữ thô tục tầm thường, có câu 'vĩnh viễn cũng lên không được mặt bàn', 'mặc vào long bào cũng không giống thái tử' chính là nói cô đó! Cô ở đây giễu võ dương oai với ai? Tôi cảnh cáo cô, đối trưởng bối trong nhà, đối với cô tôi mẹ tôi, tốt nhất cô nên tôn trọng họ một chút!"

"Cậu...Cậu dám nói thế với tôi?" Kiều Vũ Vi bị Hàn Thiên Lôi mắng một trận, nhất thời chột dạ không thôi, ngoài miệng thì vẫn cứng rắn: "Hàn Thiên Lôi, cậu cũng là người trong mắt không có trưởng bối, tôi là người sẽ cùng chú ba cậu kết hôn!"

"Ha ha..." Hàn Thiên Lôi ôm bụng cười to: "Tôi không nghe lầm chứ? Cô chưa ngủ mà đã mơ rồi à? Còn muốn gả cho chú ba của tôi? Chú ba tôi từ trước đến giờ đã từng chạm qua một đầu ngón tay của cô?"

"Haha!"

"Thiên Lôi!"

Hàn Thiên Lôi nói khiến cho cả Tô Nhạc Quân, Hàn Thừa Vận cùng toàn bộ người hầu đều không nhịn được mà bật cười, Tô Nhạc Quân giả bộ kéo con trai, khuyên bảo: "Con cái đứa nhỏ này, nói chuyện cũng phải biết ý, tên nhóc con còn chưa kết hôn đã nói hươu nói vượn cái gì?"

Bị bọn họ luân phiên công kích, Kiều Vũ Vi hoàn toàn không còn mặt mũi, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

"Phu nhân..."

"Phu nhân."

Kiều Vũ Vi chịu không được bị cười nhạo, đang chuẩn bị rời đi, Hàn phu nhân lại cùng Hàn Thừa Nghị đi vào.

Vừa rời ở cổng vòm bà đã nghe thấy một trận ầm ĩ trong nhà, tuy quá trình không rõ nhưng lời nói cuối cùng của Hàn Thiên Lôi bà thoáng nghe thấy được, lời nói của cháu trai có chút quá. Hàn phu nhân giữ lấy Kiều Vũ Vi, nhìn cháu trai: "Thiên Lôi, xin lỗi thím Ba cháu!"

Hàn Thiên Lôi kinh ngạc, giả bộ nhìn quanh bốn phía: "Thím Ba? Cháu nào có thím Ba? Ở đâu vậy? Bà nội, bà gọi thím ấy ra cháu mới có thể xin lỗi chứ?"

"Cháu, đứa nhỏ này! Sao lại ăn nói như vậy?" Hàn phu nhân trừng mắt lườm cháu trai, Hàn gia đến giờ cũng chỉ có một người cháu trai là thằng nhóc này, Hàn phu nhân không lớn nặng lời với cậu, gần như là cầu xin nói: "Xin lỗi Vũ Vi đi, sao cháu có thể nói thế với một cô gái?"

"Hừ!" Hàn Thiên Lôi biết Hàn phu nhân sẽ không trách mắng cậu, cho dù có làm gì thì cậu cũng không sợ, cậu nhú mày nhìn Hàn Thừa Nghị phía sau Hàn phu nhân, làm như không có chuyện gì nói: "Xin lỗi cô ta, không cần! Muốn cháu xin lỗi cũng được, đợi khi nào cô ta trở thành thím Ba hãy nói! Có điều, chuyện đó không có khả năng! Bởi vì, một khi Hàn Thừa Nghị cưới tiện nhân này về, chú ấy sẽ không còn là chú Ba của cháu nữa!"

Hàn Thiên Lôi vuốt tóc, chép miệng: "Aizz, vốn trở về sớm, muốn cùng bà nội người ăn bữa cơm, xem ra không ăn được rồi, chỉ nhìn thấy người phụ nữ này, cháu đã không tiêu hóa nổi, bà nội, chỉ cần một ngày người phụ nữ này còn ở đây, về sau ăn cơm cũng không cần chờ cháu nữa, thật phát ngán!"

Nói xong, cậu liền đẩy Hàn phu nhân ra, hung hăng nhìn Kiều Vũ Vi một cái rồi xoay người rời đi cũng không thêm quay đầu nhìn lại.

Hàn phu nhân đuổi theo sau: "Thiên Lôi, cháu đi đâu? Giờ này rồi, không ăn cơm cũng không được phép đi uống rượu!" Nhưng Hàn Thiên Lôi đã đi xa.

Hàn phu nhân nhíu mày, quay đầu nhìn phòng ăn lộn xộn, hai bên thái dương đau nhức, đã bao nhiêu năm rồi trong nhà chưa từng loạn thành như vậy? Hàn phu nhân rất không hài lòng đối với việc Tô Nhạc Quân và Hàn Thừa Vận bàng quan như không, cũng rất không vui đối với việc Kiều Vũ Vi vì chuyện vặt mà bới móc người hầu, vì sao người có gia thế tốt, không có những mối quan hệ bất chính lại không phải là Nhạc Tuyết Vi?

Bà bực mình nên ăn cũng không vô.

Hàn phu nhân im lặng xoay người rời khỏi nhà ăn trở về phòng, Kiều Vũ Vi thấy thế vội vàng đuổi theo.

"Bác gái, bác gái, bác tức giận sao? Không phải cháu cố ý chọc Thiên Lôi mất hứng, cháu biết cậu ấy vốn không thích cháu, cậu ấy thích Tuyết Vi nên giúp đỡ cô ấy cũng là điều đương nhiên." Kiều Vũ Vi cắn môi dưới, hạ mí mắt, trong mắt lóe lên chút tính toán, trong lòng lại bắt đầu nghĩ kế hại người.

Hàn phu nhân vừa nghe thấy Kiều Vũ Vi nói, cái gì mà Thiên Lôi thích Tuyết Vi nên giúp đỡ cô ấy?

"Cháu nói lời này có ý gì? Thiên Lôi có liên quan gì đến Tiểu Tuyết?" Hàn phu nhân rung mình, da đầu run lên.

Kiều Vũ Vi cố ý làm ra bộ dáng muốn nói lại thôi, che miệng lắc đầu: "Không có, cái gì cháu cũng chưa nói, bác gái, người coi như chưa nghe thấy gì là được."

"Không được, nói cho rõ rốt cuộc là có chuyện gì?" Hàn phu nhân nhăn mày, giữ chặt Kiều Vũ Vi, đã nói đến mức này rồi cô ta làm sao có thể không nói?

Kiều Vũ Vi mừng thầm, trên mặt lại áp ứng: "Bác gái, cháu thật không biết có nên nói hay không... Cái kia, Tuyết Vi lúc trước từng có một khoảng thời gian làm việc cùng với Thiên Lôi ở thành phố T, bọn họ làm chung ở bộ phận thiết kế! Nếu không phải về sau..." "Về sau cái gì?" Hàn phu nhân nghe đến đây máu đã xông lên não, nghe thấy còn có về sau lại càng sốt ruột: "Nói mau!"

"Người cũng biết, Tuyết Vi vẫn luôn hận cháu đã đoạt ba của cô ấy, cho nên... Về sau, khi cô ấy biết Thừa Nghị muốn kết hôn với cháu, liền chuyển qua Thiên Lôi để cô ấy tiếp cận Thừa Nghị, quyến rũ anh ấy! Vì muốn cháu mất đi Thừa Nghị nên dù biết cháu cực kỳ yêu Thừa Nghị, rời khỏi Thừa Nghị cháu sẽ phát điên nhưng cô ấy vẫn muốn bọn cháu tan vỡ!"

Kiều Vũ Vi nói không được nữa, cứng rắn quay mặt đi, hành động rất dứt khoát.

"A..." Hàn phu nhân bỗng dung túm lấy Kiều Vũ Vi, lui về sau một bước, trong đầu như muốn nổ tung!

Đây là chuyện gì? Vì trả thù chị gái mà không tiếc quyến rũ anh rể? Còn có quan hệ không rõ ràng với đứa cháu trai bảo bối duy nhất của bà! Hàn phu nhân cẩn thận ngẫm lại, thái độ Hàn Thiên Lôi đối với Nhạc tuyết Vi cũng không bình thường.

Những năm gần đây, quan hệ chú cháu giữa hai người Hàn Thừa Nghị, Hàn Thiên Lôi đã không tốt đến mức thủy hỏa bất dung, không thèm nhìn mặt nhau!

Hàn phu nhân vẫn cho là vì Hàn Thiên Lôi hiểu lầm Hàn Thừa Nghị vô tình vô nghĩa! Lại không biết thì ra... Máu chốt vẫn nằm trên người Nhạc Tuyết Vi! Cái này cũng khó trách, đứng ở góc độ của Thiên Lôi, bị chú mình cướp vợ, là ai cũng không khỏi tức giận!

"A!"

Hàn phu nhân che huyệt Thái Dương, thống khổ nhắm mắt lại. Đây là chuyện loạn thất bát tao gì?? Thì ra Nhạc Tuyết Vi là người không biết xấu hổ đến như vậy! Quấy lầy gia đình bà không yên! Hàn phu nhân nhanh chóng xoay người đi về phía phòng làm việc.

Không gõ cửa, Hàn phu nhân đẩy thẳng cửa đi vào, Hàn Thừa Nghị đang đứng bên cạnh tủ rượu đỏ, nhìn thấy mẹ mình tiến vào, anh giật nhẹ khóa miệng, hỏi: "Mẹ, mẹ cũng muốn uống một ly?" Anh gần đây lao lực quá độ, chuyện bên phía Tiểu Tuyết đã không ổn, chuyện trong nhà lại càng hồng bét, thật nhưc đầu.

Hàn phu nhân bước nhanh qua, đoạt lấy ly rượu trong tay con trai, vứt xuống bàn.

"Hàn Thừa Nghị, con nói cho mẹ biết! Trước kia ở thành phố T, Nhạc Tuyết Vi có quan hệ gì với Thiên Lôi?"

Hàn Thừa Nghị ngẩn ra, vì sao mẹ anh lại hỏi vậy?

Sự chần chừ của anh càng khiến cho Hàn phu nhân kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Con thành thật nói cho mẹ biết, có phải ngay cả Thiên Lôi mà Nhạc Tuyết Vi cũng không buông tha?"

"... Mẹ, mẹ nói gì thế! Tiểu Tuyết cùng Thiên Lôi tuyệt đối không có loại quan hệ như mẹ nghĩ! Mẹ lại nghe ai nói?" Hàn Thừa Nghị tâm phiền ý loạn, buột miệng phủ nhận, cháu trai có chút tâm tư với Tiểu Tuyết, nhiều lắm cũng chỉ là chút hảo cảm, đến anh còn không để trong lòng. Tại sao lại bị nói thành vậy?

"Hừ! Nói bậy?" Hàn phu nhân cười lạnh: "Mẹ thấy đúng là thế đi? Mẹ còn thấy lạ tại sao những năm gần đây Thiên Lôi lại có thái độ này với con, còn không phải là bởi vì Nhạc Tuyết Vi? Thì ra còn có nguyên nhân này!"

"Mẹ, không phải như thế. Hai người bọn họ gần tuổi nhau, lại hợp nhau, Thiên Lôi có tình cảm tốt với Tuyết Vi cũng là chuyện bình thường..." Hàn Thừa Nghị càng thêm đau đầu.

"Bình thường? Cô ta biết rõ Thiên Lôi là cháu con..." Hàn phu nhân bị choáng đờ trán, huyết áp tăng cao: "Thừa Nghị, nghe mẹ nói, con không thể yêu

cô ta! Thừa dịp còn sớm hãy dứt khoát đi! Có nghe không?"

Hàn Thừa Nghị im lặng trong giây lát, không nói lời nào.

Hàn phu nhân nóng nảy, thúc giục: "Con có nghe thấy mẹ nói không?"

"Mẹ..." Hàn Thừa Nghị nhủ mi, mi tâm như bị bao phủ bởi một tầng mây đen: "Con không thể đồng ý với mẹ!"

"A..." Hàn phu nhân cảm thấy đầu như muốn nứt ra, thân thể liền khụy xuống.

"Mẹ!" Hàn Thừa Nghị cả kinh, khẩn trương ôm mẹ mình ra khỏi phòng làm việc, gặp Kiều Vũ Vi đang đứng ở ngoài cửa, Hàn Thừa Nghị quát: "Đứng đó làm gì? Nhanh đi tìm chú Thiệu mời bác sĩ tới! Nhanh đi!"

"À... Vâng."

Bác sĩ đứng lúc tới, lúc này Hàn phu nhân chịu kích thích không nhỏ, dùng thuốc rồi ngủ, bác sĩ dặn dò, ngàn lần cũng không được để cho phu nhân chịu đã kích thêm nữa, gần đây có chuyện gì, tốt nhất nên làm theo lời bà ấy.

Hàn Thừa Nghị đồng ý từng cái một, ra khỏi cửa phòng liền xoay người đi tìm Kiều Vũ Vi.

"Thừa Nghị." Trong lòng Kiều Vũ Vi có chút sợ, tự biết Hàn phu nhân đột nhiên phát bệnh ít nhiều cũng có liên quan đến cô ta.

Hàn Thừa Nghị lạnh nhạt lườm cô ta một cái, nói ngắn gọn: "Kiều Vũ Vi, có ái gì thì cô cứ nhắm về phía tôi... Mẹ tôi đã lớn tuổi, không chịu nổi. Có lỗi với cô, phụ cô, từ hôn với cô cũng là tôi, cô muốn hận, liền hận một mình tôi có được không?"

"Thừa Nghị..." Giọng nói của anh quá mức lạnh lùng, Kiều Vũ Vi nghe xong trong lòng cũng phát lạnh, không tự chủ được muốn giữ chặt anh.

Hàn Thừa Nghị nhanh người tránh thoát, khoe miệng mang theo chút cười lạnh: "Tôi phải nói thế nào cô mới hiểu? Tôi có thể chăm sóc cô, nhưng..." Anh chỉ vào trái tim mình: "Nơi này không có cô, tôi cũng hết cách!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 274: Đứa Nhỏ Gặp Chuyện Không May

Editor: Chi Misaki

Đêm khuya, Hồ Hương Tuyền, bên trong phòng làm việc của Hàn Thừa Nghị.

"Xảy ra chuyện gì?"

Hàn Thừa Nghị đi đến trước tủ rượu, rót một ly rượu whisky uống cho tỉnh táo đầu óc, đêm khuya bị đánh thức, trong đầu rất mơ hồ, anh cần một chút rượu để kích thích.

Nghê Tuấn khẽ chau mày nói: "Tam Thiếu... Không biết là ý của Kiều tiểu thư, hay là ý của Hàng Trạch Hạo, dự án hợp tác cung cấp vũ khí của chúng ta gặp rất nhiều vấn đề."

"Vấn đề?" Hàn Thừa Nghị uống một ngụm Whisky, hỏi: "Vấn đề gì?"

"Hàng Trạch Hạo vẫn chậm trễ không ký phát lệnh Tổng Thống."

Nghê Tuấn vừa dứt lời, bàn tay cầm ly rượu của Hàn Thừa Nghị bỗng khựng lại, thân thể cũng cứng nhắc theo, đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại, bên môi xuất hiện ý cười châm biếm khó có thể nhận ra: "Thật đúng là... Tôi rồi sao? Đầu óc Hàng Trạch Hạo vẫn còn tỉnh táo chứ? Cả nước C này, ngoài Hàn gia, còn có người có thể đảm nhận được trọng trách cung cấp vũ khí sao?"

"Vâng, thuộc hạ cũng cho rằng như vậy, nhưng nếu Hàng Trạch Hạo muốn dùng chuyện này để uy hiếp Tam Thiếu người, cũng không phải là không có khả năng!"

Hàn Thừa Nghị hơi ngừng cổ, uống sạch ly rượu Whisky trong tay, sau đó “choang” một tiếng, cả ly rượu liền biến thành những mảnh vỡ nằm trên mặt bàn, trong đôi mắt màu nâu xuất hiện một tia cuồng dã: "Tốt thôi, muốn chơi? Tôi liền cùng ông ta chơi đùa! Đã lâu không chơi trò nào kích thích như vậy rồi, tôi ngược lại muốn nhìn xem, nếu tôi không làm thì ai dám làm gì tôi?"

Hàn gia vốn dĩ có thể đứng vững ở đế đô, trở thành một trong tứ đại gia tộc đứng đầu, một trong số những nguyên nhân quan trọng nhất đó là, Hàn gia là

noi cung cấp vũ khí đặc biệt ở nước C, hàng năm vẫn chịu trách nhiệm cung cấp một số lượng lớn vũ khí cùng trang thiết bị tối tân hiện đại cho căn cứ.

Năm đó, Hàn gia sở dĩ bị thua cũng là do bị người hãm hại, lúc đó Tổng Thống còn không phải Hàng Trạch Hạo mà cha của Hàng Trạch Hạo.

Về nội tình của sự kiện kia, Hàn Thừa Nghị cũng không phải là hiểu rõ mọi chuyện, những người liên quan là cha của Hàng Trạch Hạo, anh trai của Hàn Thừa Nghị, còn có người hãm hại Hàn gia, tất cả bọn họ đều không còn trên đời, cho nên rốt cuộc thì chuyện xảy ra như thế nào, không một ai biết rõ.

Mà Hàn Thừa Nghị ở trong cũi từ nhất sinh năm 20 tuổi ấy tiếp quản Hàn gia, vào lúc mọi người nhất trí cho rằng Hàn gia đã không còn hy vọng nào nữa, thì anh chẳng những lấy lại mọi thứ thuộc về Hàn gia, mà còn làm cho tài lực và thế lực của Hàn gia trở nên hùng mạnh hơn cả lúc cha cùng anh trai anh còn sống, khiến cho người ta không khỏi đỏ mắt ghé nhìn.

Hiện tại nguy cơ giống như 14 năm trước một lần nữa lại xuất hiện, máu trong người Hàn Thừa Nghị liền sôi sục, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng kích thích, giống như là vừa mới rời xa khu vực săn sói hoang chột người thấy mùi máu tanh... Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Tại vườn hoa bên trong Dinh Tổng Thống.

Hàn Thừa Nghị dời mắt nhìn vị trí cách đó không xa, Hàng Trạch Hạo đang cùng vợ của ông ta tắm nắng.

Hàn Thừa Nghị không nhìn trực diện bọn họ, bọn họ đưa lưng về phía anh. Hàn Thừa Nghị có thể nhìn thấy ông ta vô cùng săn sóc cho vợ của mình, thỉnh thoảng cúi đầu hoặc nhỏ giọng nói chuyện bên tai bà ấy, hoặc khẽ hôn nhẹ lên khuôn mặt bà ấy, Hàng Trạch Hạo đối xử với vợ mình đúng như những gì báo trí tuyên truyền, vô cùng tốt.

Là vì thật lòng yêu thương vợ mình nên mới quan tâm đến ý vợ mình như thế đi!

Hàng Trạch Hạo đứng lên, dặn dò hộ lý chăm sóc cho vợ mình xong, lúc này mới xoay người đi về phía Hàn Thừa Nghị.

Chút mềm lòng mới thoáng qua liền biến mất, Hàn Thừa Nghị khách sáo, lễ độ nói: "Ngài Tổng Thống."

"Hàn Tam Thiếu." Hàng Trạch Hạo khẽ gật đầu, chỉ vào chiếc ghế dây mây, ý bảo Hàn Thừa Nghị ngồi xuống.

Hàn Thừa Nghị nhếch môi cười khê: "Hàn mỗ có lẽ không tiện ngồi rồi, không dỗi gạt ngài, tuy Hàn mỗ không giống ngài Tổng Thống đây một ngày kiếm bạc tỷ, nhưng công ty nhỏ của Hàn gia vẫn còn rất nhiều chuyện cần xử lý, ngài Tổng Thống có việc xin cứ dặn dò."

Hai người nhìn nhau thân nhiên cười, chỉ cần qua ánh mắt cũng đã hiểu trong lòng đối phương muốn gì.

"Ồ, Tam thiếu còn bận nhiều việc sao? Gần đây tôi cũng rất bận... Nhưng mà đàn ông có bận thế nào thì cũng phải trông nom chuyện gia đình nhé, cho nên cậu xem, tôi còn bớt thời gian đến phơi nắng cùng A Từ đây này." Hàng Trạch Hạo dừng lại một chút quan sát Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị chỉ cười không nói, cũng không hề tiếp lời.

Hàng Trạch Hạo có chút không vui: "Tam Thiếu, cậu có bận rộn thế nào cũng phải giành chút thời gian ở bên cạnh Vũ Vi chứ, cậu nói xem? Bằng không, Vũ Vi vẫn luôn quán lấy tôi, hờn giận với tôi, tôi lại càng thêm bận nha, có một số việc không tránh được phải xử lý sớm, cậu nói có phải không?"

Lời này chẳng khác nào là đang cảnh cáo Hàn Thừa Nghị, muốn lấy được lệnh Tổng thống, trước cứ đi gặp Kiều Vũ Vi đi đã!

Quyền chủ động hiện tại đang nằm trong tay Hàng Trạch Hạo, Hàn Thừa Nghị chỉ có thể nén giận, ép mình nở nụ cười, đáp: "Vâng, ngài nói phải."

Hàng Trạch Hạo hài lòng gật đầu: "Đã như vậy nếu cậu có việc bận gì thì cứ làm cho xong đi! Xong việc, nhớ trở về sớm gặp Vũ Vi đấy."

"Vâng." Hàn Thừa Nghị đáp, hai hàm răng thiếu chút nữa thì bị ghi nát!

Bất đắc dĩ, hôm nay Hàn Thừa Nghị chỉ có thể trở về Trường Hạ. Sáng sớm Kiều Vũ Vi đã biết được chuyện này từ chỗ Hàng Trạch Hạo, cho nên Hàn Thừa Nghị vừa vào cổng, cô ta liền vui mừng chạy ra nghênh đón: "Thừa Nghị, anh đã về?"

Hàn Thừa Nghị lạnh nhạt nhìn cô ta một cái, cười khê: "Đã về? Kiều Vũ Vi, những lời này hình như là không tới phiên cô nói. Nơi này là Hàn gia, không phải Dinh Tổng Thống, có cần tôi nhắc lại cho cô biết không? Cô là khách, không phải là chủ nhân."

"Anh..." Kiều Vũ Vi bị chọc tức, nụ cười trên mặt dần trở nên cứng nhắc.

Hàn Thừa Nghị liếc mắt nhìn, sau đó neho mắt khó hiểu hỏi cô ta: "Cô hao tâm tổn sức muốn tôi trở về, rốt cuộc thì cô muốn cái gì? Cô cho là, Hàn gia có thể đi đến bước đường này là chuyện dễ dàng sao? Tôi dễ bị cô thao túng sao?"

Trước đây, tuy Hàn Thừa Nghị không có tình cảm gì nhưng vẫn luôn nói chuyện khách khí với cô ta.

Chỉ có điều từ ngày cô ta nói cho Hàn phu nhân biết chuyện tình của Hàn Thiên Lỗi cùng Nhạc Tuyết Vi, thái độ của Hàn Thừa Nghị liền thay đổi hoàn toàn! Nhưng cô ta có nói sai gì sao? Nhạc Tuyết Vi chính là thông đồng với Hàn Thiên Lỗi làm bại! Con nhỏ chết tiết kia, chỉ cần là nam nhân thì đều không chừa một ai.

Kiều Vũ Vi không nhận được chỉ có thể làm bộ như vô tội, nói: "Thừa Nghị, anh đừng như thế... Chúng ta không nói những chuyện này nữa, anh ăn cơm chưa? Em cùng anh đi xuống..."

"Đủ rồi!" Hàn Thừa Nghị nhú mày lạnh lùng cắt ngang lời nói của cô ta: "Kiều Vũ Vi, tôi tự nhận bản thân có đủ kiên nhẫn đối với cô, còn muốn tôi phải nói lại bao nhiêu lần nữa? Tôi không có thứ tình cảm nam nữ kia với cô..."

"Em..." Kiều Vũ Vi cứng đờ, cười khổ nói: "Chưa từng có tình cảm nam nữ? Làm sao em lại không biết? Nhưng... Phu nhân sẽ không chấp nhận Nhạc Tuyết Vi, hơn nữa chỉ cần chúng ta kết hôn, tại đế đô này, Hàn gia sẽ giống như hổ thêm cánh..."

Hai tay Kiều Vũ Vi giữ chặt lấy Hàn Thừa Nghị, vẻ mặt bi thương cầu xin anh: "Thừa Nghị, em biết trước kia em làm rất nhiều chuyện sai trái, nhưng... Đã nhiều năm trôi qua, anh cũng chưa từng có ai đi? Hiện tại hai nhà chúng ta môn đăng hộ đối, phu nhân cũng cực kỳ hài lòng với em, Thừa Nghị..."

"Buông ra!"

Hàn Thừa Nghị nhú chặt mi, đẩy Kiều Vũ Vi ra: "Những lời này, về sau cũng không cần nói nữa, Hàn Thừa Nghị tôi không đến mức phải dùng một cuộc hôn nhân để giành lợi ích về cho Hàn gia, muốn tôi kết hôn với cô, tuyệt đối không có khả năng!"

Nói xong, anh liền rảo bước đi lên lầu.

Bóng lưng cao lớn của anh rơi vào trong mắt của Kiều Vũ Vi khiến cô ta oán độc cắn chặt răng.

"Alo? Lương Giai Văn, tôi không làm nữa!" Kiều Vũ Vi quay người lại gọi điện thoại cho Lương Giai Văn: "Mỗi ngày tôi đều sống trong lo lắng sợ hãi, sợ thân phận bị vạch trần, lại còn chịu sự tức giận của Hàn Thừa Nghị... Lúc trước tại sao tôi lại nghe lời của cô chứ!"

"Không làm? Được thôi, hiện tại cô đi nói cho Hằng Trạch Hạo biết cô là đồ giả mạo, phải nhắc nhở cô một chút, giả mạo con gái của Tổng Thống, đó là tội phải ngồi tù!" Lương Giai Văn không mặn không nhạt cảnh cáo, thật là người đàn bà ngu xuẩn: "Nếu còn xảy ra những chuyện thế này, về sau không cần gọi điện thoại cho tôi nữa!"

"Cô đừng cúp..." Kiều Vũ Vi nghe thấy âm thanh tí tí bên kia đầu dây điện thoại, trong lòng cực kỳ bất an, làm sao bây giờ? Lần này cô thực sự là chơi lớn rồi, đã đâm lao đành phải theo lao thôi!

Ban đêm, Nhạc Tuyết Vi nhận được điện thoại quốc tế đường dài từ Nguyễn Đan Ninh ở nước A.

"Alo? Đan Đan, sao lại gọi điện giờ này? Có phải Đại Bảo, Tiểu Bảo xảy ra chuyện gì không?" Nhạc Tuyết Vi nhìn thời gian, tính ra ở nước A bên kia đang là rạng sáng, bình thường Nguyễn Đan Ninh sẽ không bao giờ gọi điện thoại vào lúc này, con buồn ngủ trong cô lập tức biến mất.

"Tuyết Vi! Tuyết Vi, tớ có lỗi với cậu!" Nghe qua giọng nói Nguyễn Đan Ninh vô cùng lo lắng, da đầu Nhạc Tuyết Vi không khỏi run lên.

Cô vội hỏi: "Đan Đan, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đại Bảo Tiểu Bảo thế nào?"

"Tiểu Bảo, Tiểu Bảo không có việc gì. Ngày hôm qua Tiểu Bảo đi làm trị liệu, không có đi nhà trẻ, chỉ có một mình Đạo Bảo đi, nhưng mà... Lúc tan học, mẹ tớ đi đón Đại Bảo, đến trường bọn nhỏ đều được cha mẹ đón hết, chỉ có không nhìn thấy bóng dáng Đại Bảo đâu! Mẹ tớ lập tức gọi điện thoại cho tớ, tớ chạy đến nhà trẻ lật tung cả trường cũng không thấy Đại Bảo đâu!"

Nghe Nguyễn Đan Ninh nói, Nhạc Tuyết Vi chỉ cảm thấy trái tim như bị bóp nát! Người liền từ trên giường ngã xuống đất, vừa nói chuyện vừa chuẩn bị vài thứ, cô phải lập tức rời đế đô đến nước A!

"Vậy bây giờ thì sao? Báo cảnh sát chưa?"

"Còn chưa báo, thời gian quá ngắn, cảnh sát sẽ không nhận! Bọn tớ đã tìm khắp mọi nơi có thể rồi, nhưng một chút tin tức cũng không có! Tuyết Vi, làm sao bây giờ? Nếu tại tớ không tốt, đáng nhẽ phải là tớ đi đón Đại Bảo, nhưng vì tớ có cuộc họp gấp, cho nên mới để mẹ tớ đi đón, lúc mẹ tớ đi đón lại hơi trễ một chút..."

"Cậu đừng nói thế, việc này làm sao có thể trách cậu?"

"Tuyết Vi, cậu ở bên đó có thể nghĩ ra cách nào không? Nhà Lương Tư Văn ở đế đô không phải rất có thế lực sao? Còn có Hàn Thừa Nghị... Tuyết Vi, vì con, cậu đi cầu Hàn Thừa Nghị đi?"

Trong đầu Nhạc Tuyết Vi liền trở nên bối rối, nghe Nguyễn Đan Ninh nói, cô lập tức gật gật đầu: "Được! Tớ biết rồi, hiện tại tớ liền đi!"

Cúp điện thoại, trong đầu Nhạc Tuyết Vi như muốn vỡ ra, dưới chân mềm nhũn. Đại Bảo đã mất tích được một thời gian rồi, không biết có gặp nguy hiểm không nữa? Hiện tại không phải là lúc cô nên suy xét đến phản ứng của Hàn Thừa Nghị sau khi biết mình có con sẽ như thế nào! Từ đế đô đến nước A, nhanh nhất cũng phải mười mấy giờ, Đại Bảo gặp nguy hiểm, người làm mẹ như cô chỉ muốn con mình được bình an!

Nhạc Tuyết Vi cầm điện thoại lên, giữa Lương Tư Văn cùng Hàn Thừa Nghị cô đã chọn Hàn Thừa Nghị. Dù sao, Hàn Thừa Nghị cũng là cha ruột của đứa bé, đến nước này chỉ sợ cũng không giấu được nữa rồi. Cô vừa bấm dãy số của Hàn Thừa Nghị, vừa đi ra ngoài.

Nhưng người tiếp điện thoại lại không phải là Hàn Thừa Nghị, bên kia đầu dây truyền đến giọng nói của Kiều Vũ Vi: "Alo? Nhạc Tuyết Vi, đêm hôm

khuya khoắt, cô gọi điện thoại tới có việc gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 275: Không Ai Giúp Đỡ

Editor: Chi Misaki

Nghe thấy giọng nói của Kiều Vũ Vi, trái tim Nhạc Tuyết Vi như bị đâm một nhát, nhưng cô ngay lập tức nói với chính bản thân mình, không thể tức giận, cô tức giận coi như là trúng mưu kế của Kiều Vũ Vi.

"Kiều Vũ Vi, đưa điện thoại cho Hàn Thừa Nghị, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh ấy!" Nhạc Tuyết Vi cắn răng, chịu đựng chua xót, trong lòng nóng như lửa đốt, lo lắng cho con trai không thôi.

"Hừ... Ha ha!" Kiều Vũ Vi nở nụ cười: "Cô đúng thật ngây thơ, cô thấy tôi sẽ đưa điện thoại cho anh ấy? Nhạc Tuyết Vi, cô nên hết hy vọng đi! Cô không đầu lại tôi, tôi khuyên cô vẫn nên sớm buông tha thôi! Càng kéo dài, tổn thương đối với cô càng lớn!"

Nhạc Tuyết Vi không muốn nghe thấy giọng nói của Kiều Vũ Vi nữa, cô nhanh chân chạy ra khỏi nhà trọ. Vệ sĩ trực đêm lo lắng hỏi: "Tam thiếu phu nhân, đã trễ thế này rồi ngài còn có việc sao?"

"Tôi muốn gặp Hàn Thừa Nghị!" Nhạc Tuyết Vi vừa nói vừa kéo cổng viện leo lên xenoi với vệ sĩ: "Nhanh lên xe, lái xe!"

"Vâng!"

Nhạc Tuyết Vi không đợi được, cô phải lập tức nhìn thấy Hàn Thừa Nghị, bây giờ Kiều Vũ Vi có khích bác châm ngòi cũng vô tác dụng với cô! Để chia rẽ bọn cô, chuyện gì Kiều Vũ Vi cũng có thể làm, cô đã ăn qua thiệt thòi, sẽ không dễ dàng nghe Kiều Vũ Vi mà không tin tưởng Hàn Thừa Nghị, cho nên cô muốn tự mình đi tìm anh!

Xe băng băng trên đường lớn, rất nhanh liền đến tòa nhà Trường Hạ.

Không đợi vệ sĩ đi ra, Nhạc Tuyết Vi đã mở cửa xe chạy xuống, một mạch đi thẳng về phía phòng bảo vệ: "Tôi muốn gặp Hàn Thừa Nghị! Phiên anh thông báo cho anh ấy một tiếng, tôi ở ngoài cửa đợi anh ấy!"

"Chuyện này..." Bảo vệ có chút chần chờ.

Vệ sĩ theo tới, gật đầu với bảo vệ nói: "Là Tam Thiếu phu nhân, thông báo đi! Tam Thiếu sẽ không trách tội!"

"Vâng!"

Bảo vệ đi vào bên trong gọi điện thoại, sau khi xin chỉ thị, trên mặt liền xuất hiện vẻ khó xử: "Chuyện này... Phu nhân nói, nếu là tiểu thư Viên Tinh Tinh thì không thể đi vào."

Nhạc Tuyết Vi ngẩn ra, cô chỉ nghĩ là Kiều Vũ Vi, lại quên mất còn có một vị Hàn phu nhân phản đối cô! Trước mắt phải làm sao bây giờ? Không được, Đại Bảo vẫn đang chờ cô, cô không thể từ bỏ dễ dàng như thế được! Nhạc Tuyết Vi cắn chặt răng, đẩy bảo vệ về cạnh cửa ra kiên trì đi vào trong.

"Anh tránh ra, để cho tôi đi vào, tôi nhất định phải gặp Hàn Thừa Nghị!"

"Này... Ngài đừng làm chúng tôi khó xử..."

"Ồn ào cái gì?"

Bầu không khí đang căng thẳng, đột nhiên từ phía trước truyền đến giọng nói chất vấn đầy uy nghiêm, lạnh lùng còn kèm theo cả tức giận tiến về phía Nhạc Tuyết Vi. Nhạc Tuyết Vi vừa ngẩng đầu liền thấy Hàn phu nhân mặc áo ngủ, bên ngoài khoác một tấm áo khoác nhưng đi tới.

"Hàn phu nhân..." Nhạc Tuyết Vi vượt qua cửa bảo vệ, bước nhanh lên phía trước, cầu xin Hàn phu nhân: "Van cầu người, cháu thực sự có chuyện quan trọng muốn gặp Hàn Thừa Nghị."

Hàn phu nhân bắt vì sở động (im lặng), nhún mày cười nhẹ: "Cô nghĩ tôi sẽ cho cô gặp? Không sai, nó đúng là ở nhà nhưng tôi sẽ không cho cô gặp nó đâu. Cô tội gì cứ phải tìm đến cửa rước nhục thế? Ngoại trừ nhục nhã ra thì cô nhận được cái gì?"

Bà ta nói xong, xoay người về phía hạ nhân, nói: "Người tới, mời cô ta ra ngoài cho tôi!"

"Vâng!"

Có Hàn phu nhân phân phó, bảo vệ cửa cùng vệ sĩ cũng không dám làm bừa, tiến lên giữ lấy Nhạc Tuyết Vi kéo ra ngoài.

"Hàn phu nhân, Hàn phu nhân... Xin người hãy để cho cháu được gặp Hàn Thừa Nghị một lần, cháu thật sự có chuyện thật trọng yếu muốn nói với anh ấy! Cháu van cầu người..." Nhạc Tuyết Vi bị người ta kéo ra ngoài, cô vẫn không ngừng vùng vẫy, vào lúc này lòng tự trọng làm sao có thể so sánh với an nguy của con trai?

"Còn không lời ra?" Hàn phu nhân nhú mày, hiển nhiên rất không kiên nhẫn.

"Hàn phu nhân!" Nhạc Tuyết Vi cao giọng van xin, nhớ tới con trai còn không rõ tung tích, lòng nóng như lửa đốt.

Hàn phu nhân thấy cô khóc lóc vô lý lại càng thêm tức giận: "Còn chờ cái gì? Động tác sao chậm vậy... Kì kèo mè nheo, còn chưa ăn cơm sao? Nhanh lên!"

"Vâng!"

Dưới thái độ cứng rắn của Nhạc phu nhân, Nhạc Tuyết Vi bị đuổi ra khỏi cửa lớn của Trường Hạ.

"Hàn phu nhân! Cầu người mở cửa, mở cửa!" Nhạc Tuyết Vi vẫn chưa từ bỏ ý định đứng ở trước cửa, nhưng cho dù cô có khóc, có kêu thế nào cũng không ai thèm để ý đến cô. Nhạc Tuyết Vi xin giúp đỡ từ bảo vệ: "Van cầu các người, để cho tôi gặp Hàn Thừa Nghị, Hàn phu nhân..."

Nhạc Tuyết Vi suy nghĩ tuy Hàn phu nhân không thích cô, nhưng hai đứa con trai cô là cốt nhục của Hàn gia, Hàn phu nhân nếu biết cũng không thể không để ý.

Nhưng trải qua một hồi náo loạn vừa rồi, bảo vệ cửa làm sao còn chịu đi thông báo giúp cô?

"Viên tiểu thư, ngài vẫn là trở về thôi! Vừa rồi ngài cũng thấy được, thái độ của của phu nhân..." Bảo vệ cửa khó xử nhìn cô, không chấp nhận để cô đi vào. Nhạc Tuyết Vi nản lòng thoái chí, bóng dáng cô đơn, vô lực đứng trước cổng lớn. Làm sao bây giờ? Không thể kéo dài thêm nữa, từng phút trôi qua nguy hiểm của Đại Bảo càng lớn. Không gặp được Hàn Thừa Nghị, hiện tại người cô có thể cầu xin chỉ có Lương Tư Văn!

Không có thời gian để suy nghĩ, Nhạc Tuyết Vi hạ quyết tâm, xoay người rời khỏi Trường Hạ. Trên đường đi không quên gọi tới số của Lương Tư Văn.

Bên trong Trường Hạ, Hàn Thừa Nghị vừa mới từ phòng tắm bước ra, nhìn thấy Kiều Vũ Vi ở trong phòng mình, anh không khỏi nhú mi: "Sao cô vào được? Ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi."

Lương trước được phản ứng này của anh, Kiều Vũ Vi lờ đi coi như không nghe thấy, ngược lại còn chủ động đến gần, Hàn Thừa Nghị phản ứng rất nhanh, lập tức né tránh.

Sắc mặt Kiều Vũ Vi trắng bệch, gương mặt cười nói: "Muốn tránh em thế sao? Về sau anh cũng trốn em như thế? Hàn Thừa Nghị anh đừng u mê không tỉnh ngộ nữa, chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau, đây là ý của bậc trưởng bối hai nhà, hơn nữa, vì Hàn gia anh cũng chỉ có một lựa chọn này thôi."

Hừ! Hàn Thừa Nghị cười lạnh một tiếng, đôi con ngươi màu nâu liếc nhìn cô ta một cái: "Cô dựa vào đâu mà nghĩ như thế? Cô cảm thấy tôi vô dụng vậy sao?"

"..." Kiều Vũ Vi ngắt ra, không rõ anh có ý gì. Hàng Trạch Hạo rõ ràng nói cho cô ta biết, mạch máu kinh tế của Hàn gia nằm trong tay ông ta, không phải sao? Hàn Thừa Nghị sao lại dùng thái độ này nói chuyện với cô ta?

Hàn Thừa Nghị lắc đầu không nói, tiện tay cầm lấy di động, lật xem một lúc, mới phát hiện ra vừa rồi Nhạc Tuyết Vi có gọi điện tới, hơn nữa còn đã tiếp máy! Hàn Thừa Nghị bỗng đứng ngẩn đầu nhìn Kiều Vũ Vi, ánh mắt mang theo sự chán ghét cùng căm giận: "Kiều Vũ Vi? Cô lấy tư cách gì nghe điện thoại của tôi?"

"Em..." Trong lòng Kiều Vũ Vi có chút đuối lý nhưng miệng lại cứng rắn nói: "Vừa rồi anh đang tắm, em liền giúp anh nhận, sao vậy? Chúng ta sẽ kết hôn, chẳng lẽ em nhận điện thoại thay anh cũng không được?"

"Cô..." Hàn Thừa Nghị chán nản, Tiểu Tuyết gọi điện cho anh lại nghe thấy giọng của Kiều Vũ Vi, không biết cô ấy sẽ nghĩ gì! Anh chẳng muốn lãng phí thời gian với Kiều Vũ Vi, xoay người vào phòng thay quần áo, kéo cửa đi ra ngoài.

Vừa đi vừa gọi cho Nhạc Tuyết Vi, nhưng anh có gọi thế nào bên kia cũng không ai bắt máy.

Kiều Vũ Vi hoảng hốt, không cam lòng tiến lên ngăn Hàn Thừa Nghị: "Anh đi đâu? Đã trễ thế này, anh không được đi đâu hết! Anh đã quên những gì nói với ba em rồi? Ông ấy bảo anh phải ở bên cạnh em!"

Hàn Thừa Nghị không hề dừng lại, đôi mắt khinh thường nhìn cô ta: "Kiều Vũ Vi, cô cũng nên có chừng mực thôi."

Tầm mắt của anh từ từ dời xuống, dừng ở trên cánh tay cô ta, nói nhỏ: "Buông tay!"

Thanh âm không lớn, nhưng lại cực kỳ có uy hiếp, toàn thân Kiều Vũ Vi run lên, buông lỏng tay ra.

Ra khỏi cửa, bảo vệ cửa cùng vệ sĩ đều chạy tới: "Tam Thiếu, ngài ra rồi... Vừa rồi Viên tiểu thư có tới nhưng đã bị phu nhân đuổi đi rồi!"

"..." Hàn Thừa Nghị dựng thẳng hai đầu lông mày, cái gì? Tiểu Tuyết đã đến đây? Vậy thì nhất định có chuyện quan trọng, nếu không, với tính cách của Tiểu Tuyết, cô nhất định sẽ không tìm đến đây! Đáng chết, vừa rồi Tiểu Tuyết gọi điện cho anh, làm sao anh lại không nghe máy?

Hàn Thừa Nghị bắt đầu đi tìm Nhạc Tuyết Vi, nhưng lúc này Nhạc Tuyết Vi đã không còn ở đế đô, cô đang trên chuyến bay quốc tế đến nước A.

...

"Tình Tình, hình ảnh của đứa bé đã được phát ra bên ngoài, tin anh rất nhanh sẽ có tin tức, em không cần tạo áp lực cho mình." Lương Tư Văn vỗ vỗ bả vai Nhạc Tuyết Vi, thử an ủi cô, nhưng anh nào biết sự an ủi này vô dụng đối với một người mẹ có con mất tích như cô.

Nhạc Tuyết Vi từ từ nhắm hai mắt, tay đặt lên trán, trầm mặc không nói lời nào, trong lòng cô đang rất lo lắng nên không hề muốn nói chuyện.

Lương Tư Văn than nhẹ một tiếng, cũng im lặng theo.

Nhạc Tuyết Vi tới cầu xin anh giúp đỡ, đương nhiên anh rất vui. Lúc gặp khó khăn, cô có thể nghĩ đến anh, ít nhất cũng chứng minh một điều là trong lòng cô anh rất đáng tin cậy. Nhưng sự thật cô mang đến cũng khiến anh bị dả kích không nhỏ.

Anh thật không ngờ, cô có hai đứa con trai ở nước A! Những năm gần đây, trong lúc anh bận rộn ở nước A, cô đã giấu diếm chuyện này thật kỹ! Trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều hơn là mất mát và buồn bã. Nhiệt tình của anh chỉ đổi lại là bí mật động trời của cô.

Anh có thể nhận ra trong lòng Nhạc Tuyết Vi cô chưa từng thực sự coi anh là đối tượng có thể yêu đương.

Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ đến vấn đề này, việc quan trọng trước mắt là phải tìm ra con trai của cô.

"Tình Tình, em hãy bình tĩnh nghe anh nói. Ở nước A em không có thù hận với ai, hơn nữa Hàn gia cũng không biết sự tồn tại của đứa bé đúng không?" Lương Tư Văn thấy cô quá mức lo lắng, anh thử phân tích tình huống để cô bình tĩnh lại.

Nhạc Tuyết Vi gật đầu: "Uh'm, ngoại trừ nhà Đan Đan ra, về cơ bản thì không ai biết."

Lương Tư Văn thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy thì không phải là bất cóc, tốt rồi. Chỉ cần không có ý tổn thương đứa trẻ thì em cứ yên tâm, đứa bé sẽ không có chuyện gì."

Nghe lời anh nói cũng rất đúng, Nhạc Tuyết Vi nhìn thấy một tia hi vọng xuất hiện, bản thân cô là mẹ trong những tình huống như thế này đương nhiên sẽ không được tỉnh táo cho lắm "Ừ, em tin anh... Cảm ơn anh, nếu không có anh, em thật sự không biết nên làm gì bây giờ."

Mái tóc cô buông xõa rơi xuống hai bên vai, mềm mại suôn mượt như tơ lụa.

Trên môi Lương Tư Văn xuất hiện nụ cười ấm áp, không tự chủ được liền vươn tay vén tóc cho cô, dịu dàng nói: "Đừng nói cảm ơn với anh, giữa chúng ta còn cần nói những lời này sao?"

Trên mặt Nhạc Tuyết Vi nóng lên, biết trong lời nói của anh có ý gì, trong lòng cô ngửi vị tạp trần, không được tự nhiên quay mặt đi. Lương Tư Văn lại giúp cô thêm một lần nữa, phần ân tình này, cô sẽ ghi tạc trong lòng, nhưng có lẽ cô sẽ không thể đáp lại anh như những gì trong lòng anh mong muốn. . .

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 276: Viên Hi Lãng Mất Tích

Editor: Chi Misaki

Đang lúc một nhà Nguyễn Đan Ninh cùng Nhạc Tuyết Vi sứt đầu mẻ trán thì bạn học Viên Hi Lãng đang ở đâu?? Cậu thật sự gặp nguy hiểm?

Phố xá sầm uất, trên con hẻm nhỏ chật ních các quán ăn vặt, trước một quán pizza, phục vụ đang dọn dẹp lại bàn ăn gần cửa sổ bỗng nhìn thấy một cái đầu tròn vo ghé vào trên cửa sổ, trên cửa kính phản chiếu một đôi mắt to tròn đen láy, trong trẻo lại rất linh động.

Phục vụ sinh nhìn về mặt ngoan hiền lại xinh xắn của cậu, bên người lại không có cha mẹ, liền tò mò đi ra ngoài.

Càng đến gần người phục vụ lại càng thấy đứa bé này trắng trẻo đáng yêu, không khỏi khen: "A, bạn nhỏ từ đây đến thế? Là bé gái sao? Bộ dáng thật xinh đẹp!"

Được khen nhưng tên nhóc này lại không vui bữu môi, Đôi mắt mở lớn hơn: "Hừ... Cháu không phải là bé gái..., di không được nói vậy!"

Người phục vụ sững sốt, lập tức cười to: "Ha ha... Là bé trai! Thực xin lỗi, là di hiểu nhầm. Nhưng mà ba mẹ cháu đâu?"

Viên Hi Lăng vừa nghe thấy trong nháy mắt liền cúi đầu xuống.

Hôm nay cậu cùng Tiểu Mập Mập Dương Bằng cãi nhau, Dương Bằng đánh không lại cậu, chỉ có thể mắng cậu, trong câu mắng của Dương Bằng, Viên Hi Lăng có nghe thấy 1 câu mà cậu không hiểu.

"Mày tỏ về cái gì? Mẹ tao nói mày là đứa con hoang không có ba!"

Lúc ấy Viên Hi Lăng liền ngây người, từ lúc đánh nhau với Dương Bằng tới giờ, lần đầu cậu thất thần, khuôn mặt nhỏ nhắn bị Tiểu Mập Mập đánh cho một đấm, đau đến hai mắt chỉ toàn thấy sao. Nhưng cậu vẫn không hiểu, lời của Tiểu Mập mập có ý gì?

Con hoang không có ba... Là nói cậu sao? Cậu sao có thể là đứa trẻ không có ba? Cậu có mẹ, có Đan Đan, có ông nội bà nội, nhưng... Cậu không có ba, ba là ai? Từ trước tới giờ cậu chưa từng nghe qua, ngoại trừ mẹ, Đan Đan còn có ông nội bà nội, cậu còn phải có ba sao?

Nhưng Viên Hi Lăng hiểu, con hoang không phải là tốt hay xấu mà là từ để chửi người!

Vì thế, Viên Hi Lăng thấp giọng đi hỏi các bạn nhỏ ở lớp khác: "Ba là cái gì? Các cậu đều có ba sao?"

Kết quả, Viên Hi Lăng đã bị nhóm bạn tốt cười chê.

"Ha ha ha... Viên Hi Lăng, Đại Ngọc Nghếch! Ngay cả ba mà cũng không biết!"

"Viên Hi Lăng là con hoang không có ba!"

...

Lần đầu, Viên Hi Lăng không có đánh lộn với đám bạn học, cậu nắm chặt tay nhỏ, ngăn người nghĩ, cậu nhất định phải làm rõ, vì sao các bạn học đều có ba chỉ có cậu và em trai nhỏ là không có ba? Mẹ yêu hai anh em cậu như thế, sao có thể quên chuyện quan trọng không nói cho cậu?

Cho nên, Viên Hi Lăng không đợi đến lúc tan học đã trốn học chạy ra khỏi trường, cũng không đợi Đan Đan đến đón cậu.

Hiện tại cậu muốn đi tìm em trai Tiểu Bảo, sau đó cùng đi tìm mẹ, hỏi mẹ xem ba của cậu ở đâu?

Chỉ là cậu nhóc vẫn tự cho mình là thông minh- Viên Hi Lăng chạy ra cửa trường học không xa thì lạc đường, đừng nói tìm em trai Tiểu Bảo, ngay cả bản thân mình đang ở đâu cậu cũng không biết. Trên đường lớn toàn là các chú các dì, đường nào cũng giống đường nào.

Viên Hi Lăng tròn tròn mắt, vậy phải làm sao bây giờ? Không tìm được em trai Tiểu Bảo, lại còn bị lạc trên đường cái. Sắc trời dần tối, Viên Hi Lăng hoàn toàn không tìm thấy đường về nhà, muốn quay về trường học cũng không biết nên đi đường nào.

Đương nhiên Viên Hi Lăng vẫn rất thông minh, biết không nên đi về nơi ít người nên toàn chen lấn vào những chỗ đông người.

Lăn lộn trên đường hồi lâu, cái bụng của Viên Hi Lăng đã sớm biểu tình, bất tri bất giác đã bị mùi thơm của Pizza bên đường hấp dẫn. Nhưng vì sao ngay cả di này mở miệng cũng hỏi “ba” cậu đâu?

Viên Hi Lăng cong môi, ngẩng đầu nhìn di phục vụ: "Dì ơi, di có ba sao?"

Di phục vụ bị câu hỏi nghiêm túc của cậu làm cho ngẩn người, này, đây là câu hỏi gì? Sững sốt hai giây, di phục vụ khom người xuống xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Hi Lăng, cười nói: "Đương nhiên là có, mỗi người ai cũng đều có ba, giống như ai cũng đều có mẹ ấy!"

Viên Hi Lăng chớp đôi mắt to, lơ lơ hiểu được, ba và mẹ giống nhau, phàm là bạn nhỏ nào có mẹ cũng sẽ có ba.

"Anh bạn nhỏ đã trở thế này rồi, sao cháu lại lang thang một mình trên đường? Nên trở về nhà thôi nếu không ba mẹ cháu sẽ rất lo lắng."

Di phục vụ thấy Viên Hi Lăng đứng ở trước cửa tiệm đã lâu, nhận ra có điều không thích hợp, đứa trẻ mới có mấy tuổi chắc là lạc cha mẹ rồi." Anh bạn nhỏ, nhà cháu ở đâu? Cháu biết điện thoại của ba mẹ chứ? Di gọi điện thoại cho ba mẹ cháu, để bọn họ tới đón cháu được không?"

Nghe thấy di phục vụ nói, ánh mắt Viên Hi Lăng này còn mắt mác liền tràn ngập đề phòng, mẹ đã từng nói, không được nói chuyện với người lạ, tuy di trước mắt xem như là người tốt, nhưng... Có câu gọi là “tri nhân tri diện bất tri tâm”.

Di phục vụ thấy Viên Hi Lăng do dự, liền đổi trọng điểm: "Anh bạn nhỏ chắc rất đói bụng? Nếu không trước di cứ dẫn cháu vào ăn chút gì đó, có được không?"

Viên Hi Lăng vừa thấy tình huống này lại càng thêm không ổn, mẹ nói qua, đồ của người lạ cho không được ăn!"Không cần!"

Viên Hi Lăng đột nhiên tránh khỏi tay người phục vụ, xoay người chạy ra ngoài.

Đi phục vụ dở khóc dở cười... thằng nhóc này xem cô là người xấu? Tuy hai người học thức sự không có quan hệ, nhưng cô vẫn không yên lòng. Cô không phải người xấu, có điều đã trẻ thế này, một mình đứa trẻ lang thang trên đường lớn, nếu thực sự gặp phải người xấu thì làm sao bây giờ?

"Bạn nhỏ, cháu đừng chạy! Di không phải người xấu!"

Người phục vụ không có nghĩ nhiều liền theo sát Viên Hi Lăng.

Đừng thấy Viên Hi Lăng chỉ là thằng nhóc mấy tuổi, chạy đúng thật nhanh, người phục vụ là cô gái 20 tuổi đuổi theo nhóc con thật không dễ dàng. Hơn nữa Viên Hi Lăng còn chạy quặt trái rẽ phải, càng đuổi theo cậu càng chạy nhanh.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Làm sao đi kia vẫn cứ chạy theo mình?"

Trong đầu Viên Hi Lăng xoay chuyển rất nhanh, nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy một trạm gác ở giao lộ, miệng nhỏ khẽ nhếch: "Hừ! Xem đi đuổi theo như thế nào!"

Một mạch chạy đến trạm gác, Viên Hi Lăng không ngừng đập cửa: "Chú cảnh sát, chú cảnh sát... Mở cửa cứu cháu, có người xấu muốn đuổi theo cháu!"

Cảnh sát vừa mở cửa ra, Viên Hi Lăng lách người nhảy vào, vừa lúc người phục vụ chạy đến, thờ hồn hèn nằm úp sấp ở trên khung cửa: "Ôi, thằng nhóc này, bé tí mà chạy nhanh thế! Cháu chạy cái gì? Nhìn đi rất giống người xấu sao?"

Cảnh sát vừa thấy tình huống này liền hỏi "Sao lại thế? Cô đuổi theo thằng bé này làm gì?"

Người phục vụ dở khóc dở cười: "Anh tưởng tôi muốn thế chắc, tôi là có lòng, thằng bé này chỉ sợ đã lạc đường! Bên người lại không có cha mẹ..."

"Chú cảnh sát, cháu không biết đi ấy!" Viên Hi Lăng thò đầu từ sau lưng chú cảnh sát, về mặt đề phòng nhìn người phục vụ.

Người phục vụ tròn tròn mắt, cảnh sát lộ ra vẻ mặt hung dữ: "Vậy à? Có lòng tốt? Mời cô theo tôi đến cục cảnh sát một chuyến?"

Vì thế, Viên Hi Lăng cùng người phục vụ đều bị đưa đến đồn cảnh sát.

Đến những chỗ như thế này, Viên Hi Lăng ngược lại không cảm thấy sợ hãi, nơi này là nơi an toàn nhất rồi.

Các nhân viên cảnh sát thấy Viên Hi Lăng đáng yêu, đều hứa theo chơi đùa cùng cậu nhóc, còn không quên bày các loại đồ ăn ngon ra dỗ cậu. Mà cô gái phục vụ thì lại vô cùng thâm, bị đám nhân viên ép lấy khẩu cung, tóc cũng bị cạo đến rồi tung: "Anh cảnh sát! Tôi còn phải nói bao nhiêu lần nữa? Tôi không định làm gì đứa bé này... Chỉ là tôi nhìn thấy thằng nhóc một mình lạc trên đường lớn sợ nó gặp phải người xấu!"

"Người xấu, không phải là cô à? Thành thật chút! Nhanh lấy khẩu cung!"

Người phục vụ tức đến học máu, nằm thẳng đơ trên bàn giả chết...

"Anh bạn nhỏ, cháu có nhớ số điện thoại hay địa chỉ nhà mình không?" Chúng nhân viên cảnh sát muốn lấy chút tin tức từ trong miệng Viên Hi Lăng để đưa cậu nhóc về nhà.

Nhưng Viên Hi Lăng nghiêng đầu, bắt đầu cắn ngón tay, hai má phồng lên, cố gắng nhớ, số điện thoại cùng địa chỉ nhà là gì nhỉ? Một chút cậu cũng không nhớ! Nếu là em trai Tiểu Bảo thì tốt rồi, Tiểu Bảo nhất định sẽ nhớ. Có điều cũng chẳng có tác dụng gì, Tiểu Bảo sẽ không nói!

"Không nhớ rõ ạ."

Viên Hi Lăng nháy mắt cực kỳ vô tội, cậu còn chưa rõ cậu chỉ nói một câu không nhớ rõ, còn đám người lớn thì ở bên ngoài tìm cậu đến phát điên!

Bởi vì Viên Hi Lăng cung cấp tin tức chỉ có cậu nhóc là học sinh trường mầm non "Tĩnh Tĩnh", còn có địa chỉ công ty của Nguyễn Đan Ninh, nhưng hai nơi này giờ đều đã tan tành, xem ra, chỉ có thể đợi đến sáng sớm ngày mai thôi.

Trải qua hồi lâu giải thích, người phục vụ rốt cục cũng thoát khỏi hiềm nghi "Người xấu", nhân viên cảnh sát nói cô có thể rời đi.

Trước khi đi người phục vụ còn không quên liếc xéo Viên Hi Lăng một cái, hận cắn răng nói: "Thằng nhóc thôi! Bắt nạt cô gái như đi vui lắm hả? Di rõ ràng muốn giúp cháu!"

"..." Viên Hi Lăng nhìn ánh mắt đỏ rực của đi phục vụ giống như là chịu ủy khuất đến muốn khóc, đột nhiên cậu cảm thấy có phải chính mình phạm sai lầm rồi không? Kỳ thật đi ấy cũng không làm gì cậu, vậy mà cậu khiến cho người ta phải vào đồn cảnh sát, khiến cho đi ấy bị hỏi một đống vấn đề lớn.

Lương tâm nhỏ nhỏ bỗng cảm thấy bất an, Viên Hi Lăng đưa gói bánh bích quy trong tay cho đi phục vụ: "Di ơi, di đừng giận, di có đói bụng không? Mời đi ăn bánh nhé."

Cô gái phục vụ vốn tức đến thờ không thông, thấy bộ dáng này của cậu, trái tim như tan chảy, nhận lấy gói bánh, cắn một miếng xem như tha thứ cho cậu nhóc: "Thôi, di không tức giận đâu, một mình cháu ở đây phải ngoan, nơi này cực kỳ an toàn, đợi đến ngày mai bọn họ sẽ liên hệ với người trong nhà

đến đón cháu."

"Dì ơi, dì phải đi sao?" Viên Hi Lăng giữ chặt tay cô, cứ nhiên có chút không nỡ, nếu phải ở lại đồn cảnh sát với mấy chú cảnh sát thú hoắc kia thì ở với dì này vẫn tốt hơn: "Cháu không muốn một mình ở đây, dì ở lại với cháu có được không? Không phải đi rất lo lắng cho cháu sao?"

Đôi mắt đen láy chớp chớp đáng yêu không chịu được khiến người phục vụ triệt để rơi vào tay giặc, ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu: "Được rồi!"

Kết quả là, buổi tối hôm đó Viên Hi Lăng được ôm đi phục vụ của quán Pizza, dựa vào trên ghế dài tại đồn cảnh sát trải qua một đêm. Viên Hi Lăng rúc vào trong lòng dì phục vụ trẻ tuổi, ngửi mùi hương thơm ngát trên người cô gái mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 277: Là Ba Sao?

Editor: Chi Misaki

Một nhà Nguyễn Đan Ninh cả đêm không chợp mắt, vừa lo lắng cho đứa trẻ vừa lo lắng không biết phải ăn nói sao với Nhạc Tuyết Vi.

Sáng sớm hôm sau, trong nhà nhận được điện thoại gọi đến từ trường mầm non ‘Tĩnh Tĩnh’.

"Cái gì?" Nguyễn Đan Ninh nghe thấy giọng nói của nhân viên cảnh sát trong điện thoại, đứng vọt dậy từ ghế sofa: "Anh nói cái gì? Đứa bé ở trường học? Được, được... Cảm ơn anh, chúng tôi lập tức đến ngay!"

Cúp điện thoại, trong đầu Nguyễn Đan Ninh như muốn nổ tung, thẳng nhóc xấu xa này! Không có việc gì lại đi lang thang...Khiến cho trong nhà gà bay chó sủa, dọa người lớn nửa sống nửa chết, chặt vật lẩn qua lộn lại từ Đé Đô đến nước A! Tên nhóc này cần phải giáo huấn một trận thật tốt mới được.

Người một nhà họ Nguyễn vội vã chạy tới Trường mầm non ‘Tĩnh Tĩnh’, Viên Hi Lăng vẫn còn làm tổ trong lòng cô gái phục vụ ngày hôm qua, còn người nọ thì đang dụ dỗ đứa cháu ăn bữa sáng.

"Viên Hi Lăng!"

Nguyễn Đan Ninh xông về phía Viên Hi Lăng mắng to, một vòng quanh hốc mắt đã đỏ, "Con, con, thẳng nhóc thối này..." Nguyễn Đan Ninh tức đến không nói nên lời, nhưng nghĩ đến tên nhóc này cả đêm không về, phòng chừng ở bên ngoài cũng chặt vật không ít, Nguyễn Đan Ninh cố nhịn xuống không mắng cháu.

Cuối cùng cô chỉ thốt ra một câu: "Con đó! Viên Hi Lăng, con gây ra họa lớn, nhìn xem con ăn nói thế nào với mẹ con!"

"Mẹ? Mẹ đến đây à?" Viên Hi Lăng vừa nghe đến mẹ, lập tức trườn xuống mặt đất, ôm lấy đùi Nguyễn Đan Ninh, cười dài hỏi: "Đan Đan, mẹ đến đây sao? Có phải mẹ đến cùng một người tên ‘Ba’ không?"

Nguyễn Đan Ninh ngẩn ra, đây là từ ‘ba’ đầu tiên cô nghe thấy từ miệng đứa nhỏ trong 3 năm qua.

Bởi vì cặp sinh đôi sinh ra không có ba, cho nên bọn họ vẫn luôn tránh né vấn đề này dù biết sớm hay muộn cũng không thể tránh. Nguyễn Đan Ninh bối rối, Tuyết Vi sắp đến rồi, về chuyện ba của đứa bé có lẽ không thể giấu thêm nữa.

Tầm 4, 5 giờ chiều Nhạc Tuyết Vi mới đến nước A, trong lúc đó cô đã nhận được tin Viên Hi Lăng bình an về đến nhà.

Ngay cả khi như vậy, bước chân Nhạc Tuyết Vi vẫn không hề thoải mái, chậm rãi mà gần như vọt vào cửa nhà họ Nguyễn.

"Tuyết Vi đến rồi?"

Nguyễn Đan Ninh ra mở cửa, nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi muốn nói lại thôi.

Về mặt Nhạc Tuyết Vi đầy lo lắng: "Đại Bảo đâu?"

"Ở bên trong, đang chơi cùng Tiểu Bảo, cậu đừng kích động...Từ từ nói, được không?" Nguyễn Đan Ninh thừa hiểu tính tình bạn tốt, giữ chặt tay cô nhắc nhở.

Nhạc Tuyết Vi từ chối cho ý kiến chạy thẳng vào phòng ngủ, với tâm trạng bây giờ cô không thể nào đáp ứng lời nói của Nguyễn Đan Ninh. Lương Tư Văn theo sát sau lưng Nhạc Tuyết Vi, gật đầu với Nguyễn Đan Ninh: "Xin chào." Anh và Nguyễn Đan Ninh đã sớm biết nhau, lúc trước anh vẫn nghĩ Nguyễn Đan Ninh là bạn học của Nhạc Tuyết Vi ở nước A, hiện tại đã biết các cô thân nhau từ trước.

"Mời anh vào ngồi!"

Lương Tư Văn khẽ gật đầu, định theo vào phòng ngủ nhưng lại bị Nguyễn Đan Ninh kéo lại: "Anh đừng vào, chuyện của mẹ con bọn họ, tôi nghĩ chúng ta vẫn không nên nhúng tay vào."

Lương Tư Văn ngẩn ra, đứng vậy, anh là người ngoài.

"Lương tiên sinh mời anh ngồi uống ly trà..."

Trong phòng ngủ, Nhạc Tuyết Vi đẩy cửa tiến vào, Đại Bảo Tiểu Bảo đang ngồi trên thảm trải nền nhà nghịch xe lửa, miệng nhỏ của Đại Bảo nói không ngừng, Tiểu bảo ngồi một bên lại cực kỳ yên tĩnh, cho dù anh trai có đùa thế nào lông mày cậu cũng không nhăn lấy một cái.

Nhìn thấy hai cậu con trai hoàn hảo không tổn hao gì, đầu gối Nhạc Tuyết Vi mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

"Phập phập" một tiếng liền thu hút sự chú ý của cặp sinh đôi.

"Mẹ!"

"Mẹ, mẹ..."

Hai tiểu gia hòa đồng loạt nhào vào trong lòng mẹ, Nhạc Tuyết Vi ôm lấy con trai, trái tim cuối cùng cũng được thả lỏng..Trong khoảng thời gian con trai mất tích, trái tim cô gần như muốn ngừng đập! Không sao rồi, không sao rồi, con trai không có chuyện gì.

"Viên Hi Lăng!"

Nhạc Tuyết Vi ôm bà vai con trai lớn, một bên nước mắt không ngừng rơi, một bên răn dạy cậu: "Sao con lại không nghe lời? Vì sao lại chạy loạn? Có phải mẹ đã nói qua với con là không được gây thêm phiền phức cho dì Đan Đan, ông nội bà nội không? Bọn họ chăm sóc con đã rất vất vả, có biết con chạy lung tung khiến mọi người lo lắng thế nào không?"

"Mẹ! Không phải con cố ý chạy loạn!" Viên Hi Lăng chu miệng nhỏ, cực kỳ oan ức.

"Con..." Nhạc tuyết Vi lửa giận công tâm, quay người con trai lớn lại, tụt quần xuống đánh không ngừng nghỉ 7, 8 cái: "Con còn già mồm! Chưa tan học, con đã lén chạy ra ngoài? Ai dạy con làm vậy? Ai cho con lá gan lớn vậy hả?"

"Oa oa..." Viên Hi Lăng lớn thế này còn chưa từng bị mẹ đánh đòn, cũng không biết là bị dọa hay thực sự đau mà hé miệng bắt đầu khóc lớn: "Hu hu... Mẹ, Đại Bảo không có già mồm, Đại Bảo không phải lén đi, Đại Bảo là muốn đi tìm em trai Tiểu Bảo." Nhạc Tuyết Vi vừa nghe thấy lại càng tức giận, xuống tay nặng hơn: "Con còn nói dối? Tiểu bảo đi trị liệu, con tìm em trai làm gì? Rõ ràng là con ham chơi!"

"Hu hu..." Viên Hi Lăng bị Nhạc Tuyết Vi đặt nằm úp sấp trên đầu gối cô, nước mắt nước mũi dàn dụa.

Viên Hi Minh ở một bên kéo góc áo mẹ, muốn cầu xin thay anh trai, lại chỉ có thể đứng quàng nói: "Mẹ, mẹ... Anh..." Một bên sốt ruột khiến khuôn mặt nhợt nhạt đỏ bừng, nhìn anh trai khóc, cậu cũng òa khóc theo: "Hu Hu..."

Trong lúc đó mẹ con ba người loạn thành một đoàn.

"Có chuyện gì thế?"

Nguyễn Đan Ninh đi đến nhìn thấy Nhạc Tuyết Vi đánh Viên Hi Lăng, bèn nhanh chóng ngăn cô lại khuyên can: "Tuyết Vi! Đã bảo cậu đừng kích động rồi mà sao cậu vẫn còn đánh thẳng bé? Đại Bảo ở cục cảnh sát một đêm vô cùng sợ hãi, cậu đừng đánh nữa, đứa bé rất nhớ cậu, giờ mới được gặp!"

Nghe xong nước mắt Nhạc Tuyết Vi lại chảy tuôn rơi, hàm răng đều phát run: "Đan Đan, cậu đừng ngăn tở, thằng nhóc này gan cũng thật lớn! Không dạy dỗ nó hẳn hoi, lần sau nó sẽ tái phạm. Bây giờ không có việc gì, không có nghĩa là về sau cũng sẽ không có việc gì!"

"Tuyết Vi!" Nguyễn Đan Ninh ôm Viên Hi Lăng xoay người, không cho cô đánh tiếp: "Sao cậu lại không hỏi vì cái gì mà Đại Bảo phải đi tìm Tiểu Bảo?"

"..." Nhạc Tuyết Vi ngẩn ra, vì cái gì? Chuyện này còn có thể vì cái gì? Chẳng lẽ không phải thằng nhóc này nổi hứng muốn trốn học đi chơi?

Nguyễn Đan Ninh kéo quần lên cho Viên Hi Lăng vẫn còn đang thút thít, lau nước mắt cho cậu, hỏi: "Đại Bảo, đừng khóc, có gì cứ hỏi mẹ con, giải thích với mẹ, về sau không được hù dọa mẹ con như thế nữa, biết không?"

Viên Hi Lăng bấu môi, trong lòng oan ức nước mắt lại lần xuống.

"Mẹ, mẹ... Thực xin lỗi, Đại Bảo về sau không dám chạy loạn khiến mẹ lo lắng, Đại Bảo sai rồi, hu hu..." Đại Bảo vừa khóc vừa xin lỗi, Nhạc tuyết Vi làm sao còn cứng rắn nổi?

"Đại Bảo không khóc, nói cho mẹ biết vì sao con lại trốn học, là các bạn nhỏ trong lớp bắt nạt con?" Nhạc Tuyết Vi ôm con trai, vuốt ve đôi má nức ních thịt của thằng bé, đau lòng không thôi! Sao cô có thể không đau lòng? Đó là đứa bé, là cục thịt cô vất vả mới sinh ra được.

"Híc, híc..." Một tay Viên Hi Lăng túm lấy tay mẹ, một tay run run túm lấy tay Tiểu Bảo, khóc ròng nói: "Mẹ, ba là cái gì? Con cùng Tiểu Bảo không có ba sao? Bọn họ đều nói, mỗi người đều có ba mẹ, con với Tiểu Bảo sao chỉ có mẹ mà không có ba?"

Cả người Nhạc Tuyết Vi cứng nhắc, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Nguyễn Đan Ninh. Nguyễn Đan Ninh lắc đầu: "Tớ cũng không biết, buổi sáng nay tớ nhận được điện thoại đến đón Đại bảo đã nghe nó hỏi vậy."

"Mẹ, Đại Bảo Tiểu Bảo không có ba sao? Giống như Đan Đan, ông nội là ba Đan Đan, vì sao con và Tiểu Bảo không có?" Viên Hi Lăng kéo tay em trai, ôm lấy Nhạc Tuyết Vi, khóc rất thương tâm, Nhạc Tuyết Vi lại cứng họng không nói thành lời.

"Mẹ, đứa trẻ không có ba có phải đều là con hoang không? Dương Bằng cùng các bạn học khác đều cười nhạo con là con hoang không có ba!" Viên Hi Lăng không nói câu nào, trong lòng đã sợ hãi lại thương tâm, khóc càng lớn hơn.

Trái tim Nhạc Tuyết Vi như bị dao cứa, đều là lỗi của cô, vì sao, vì sao lại bắt con cô phải chịu đựng nỗi khổ này?

"Không, Đại Bảo Tiểu Bảo không khóc, các con không phải con hoang, các con có ba..."

Viên Hi Lăng khóc lắc đầu: "Mẹ gạt người, Đại Bảo Tiểu Bảo không có ba, nếu có ba vì sao ba lại chưa đến thăm bọn con? Giống như ông nội bà nội, có phải ba cũng nên ở cùng với mẹ không?"

Đứa bé quá thông minh có đôi khi lại càng khiến cho người ta cảm thấy thêm đau lòng.

Nhạc Tuyết Vi ôm lấy một bên ngực đã co rút vì đau đớn, cố gắng nói: "Không phải, mẹ không có lừa Đại Bảo Tiểu Bảo, ba con không ở nước A, ba con về bọn nhiều việc..."

"Vậy có phải ba không thích Đại bảo Tiểu Bảo, không cần chúng ta nữa không! Hu hu..." Viên Hi Lăng khóc đến không thở nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Không phải, không phải! Ba rất yêu các con, không phải không cần các con, ba làm sao có thể không thích các con?" Nhạc Tuyết Vi gian nan không biết nên giải thích với các con thế nào, trên thực tế, Hàn Thừa Nghị còn không biết đến sự tồn tại của hai đứa bé.

"Tĩnh Tĩnh..."

Cửa phòng bị đẩy ra, Lương Tư Văn chậm rãi bước đến. Chuyện mẹ con ba người, anh vốn là nghe từ Nguyễn Đan Ninh, không nghĩ sẽ tham gia vào, nhưng nghe thấy tiếng khóc đáng thương bên trong, anh vẫn không nhịn được mà đi vào, hai cô gái, hai đứa trẻ, nếu như còn khóc tiếp sẽ không ổn mất.

Ai biết, Lương Tư Văn mới vừa tiến vào, Viên Hi Lăng cùng Viên Hi Minh đều dúi mắt qua người anh.

Lương Tư Văn đứng thẳng tắp giữa cửa, cộng thêm diện mạo và khí chất đều không thể chê vào đâu được, hai đứa bé liếc nhau một cái, đồng thời lao về phía Lương Tư Văn, Lương Tư Văn theo phản xạ ngồi xổm xuống, ôm hai đứa bé vào trong ngực.

"Ba, ba!"

Viên Hi Lăng ôm cổ Lương Tư Văn gọi liên tiếp hai tiếng, gọi xong còn không quên giải thích: "Ba, Tiểu Bảo sẽ không nói, Tiểu Bảo không gọi ba, con thay em trai gọi!"

"Ách..." Lương Tư Văn không rõ chân tướng nhìn về phía Nhạc Tuyết Vi, đây là tình huống gì? Anh phải làm gì?

Nhạc Tuyết Vi rũ mắt xuống, biểu tình chưa sót cùng xấu hổ: "Đại Bảo, Tiểu Bảo, không được nháo, lại đây, đó không phải là..."

Nhưng Viên Hi Lăng giống như không nghe thấy, ôm Lương Tư Văn không buông tay, như muốn chứng thực hỏi: "Ba là ba con sao? Là ba của Đại bảo Tiểu Bảo sao? Mẹ nói ba về bọn nhiều việc, ba xong việc rồi sao? Hiện tại là tới đón Đại Bảo Tiểu Bảo à?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 278: Dẫn Con Trai Về Đé Đô

Editor: Chi Misaki

Nhạc Tuyết Vi thật khó mới có thể thuyết phục Viên Hi Lăng dẫn em trai tiếp tục chơi trò chơi. Nhưng Viên Hi Lăng vẫn chưa từ bỏ ý định truy hỏi Lương Tư Văn: "Chú thật không phải ba chúng cháu à?"

Lương Tư Văn chưa xót lắc đầu, nói thật đầu lưỡi của anh đến giờ vẫn cứng đờ. Nếu có thể anh thật hi vọng mình là ba bọn nhỏ, chỉ cần suy nghĩ một

chút thì anh đã biết ba bọn nhỏ là ai.

Có điều Lương Tư Văn không phủ nhận mà nói: "Chú có phải ba cháu hay không không phải do chú quyết định, cái này phải hỏi mẹ cháu, biết không?"

Nói xong anh còn không quên liếc nhìn Nhạc Tuyết Vi một cái.

Nhạc Tuyết Vi nhăn mày, khó xử mở miệng: "Tư Văn..."

Lương Tư Văn cười cười: "Nói đùa thôi, đừng để ý."

Nguyễn Đan Ninh ở một bên nhìn, yên lặng không nói gì lác đầu. Nha đầu ngọc này, mấy năm nay, phàm là người thì đều nhận ra Lương Tư Văn có ý với cô ấy, chỉ có Nhạc Tuyết Vi vẫn tin chuyện Lương Tư Văn là gay.

Trải qua chuyện Viên Hi Lăng lần này, Nhạc Tuyết Vi lại tăng thêm một tầng áp lực, vì thế cô cố ý dẫn theo cả hai đứa con trai đến gặp bác sĩ tâm lý của Tiểu Bảo.

Bác sĩ đưa ra lời khuyên: "Đừng nên nghĩ trẻ con không biết gì, sức quan sát và khả năng tiếp thu của trẻ con còn mạnh hơn người lớn nhiều, cho dù có bảo vệ tốt, đứa trẻ vẫn phải tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Lời khuyên của tôi là, nếu có thể cho đứa bé một gia đình đầy đủ thì cứ làm như vậy."

Ví dụ như bệnh của bạn nhỏ Viên Hi Minh, tình trạng của bé đã chuyển biến tốt đẹp, nhưng kết quả lại không rõ ràng. Tính cách đứa bé thiên về hướng nội, nếu có người cha bên cạnh sẽ có thể đạt được hiệu quả không tưởng. Bạn nhỏ Viên Hi Lăng có thể nói, nhưng bạn nhỏ Viên Hi Minh nói không nên lời, nếu để lớn lên sẽ không thể chữa được nữa."

Nghe xong lời bác sĩ nói, Nhạc Tuyết Vi lâm vào tình trạng khó xử.

Rốt cuộc có nên nói chuyện đứa bé cho Hàn Thừa Nghị biết không? Đến bây giờ cô vẫn không hiểu lý do vì sao Hàn Thừa Nghị không cần đứa bé. Nhưng đứa bé còn nhỏ, không có cha bên cạnh, quá trình trưởng thành có thể sẽ gặp rất nhiều vấn đề.

Không hạ được quyết tâm, Nhạc Tuyết Vi không biết nên làm gì.

"Aizzz."

Vẫn là Nguyễn Đan Ninh khuyên cô: "Dẫn đi đi! Dẫn bọn nhỏ đến Đế Đô, đưa đến trước mặt Hàn Thừa Nghị, mặc kệ lý do vì sao anh ta không cần đứa bé, hiện tại con trai cũng đã lớn rồi, anh ta nhìn thấy con mình có lẽ sẽ thay đổi ý nghĩ."

Nhìn hai đứa bé chơi đùa cùng Lương Tư Văn, Nguyễn Đan Ninh trêu cô: "Hay là nói cậu muốn Đại bảo Tiểu Bảo đổi ba? Nếu là Lương Tư văn, thật ra cũng rất được, chỉ cần cậu hạ quyết tâm tổ đều ủng hộ cậu."

Nhạc Tuyết Vi liếc xéo Nguyễn Đan Ninh: "Nói gì thế? Tư Văn giống cậu, đều là bạn tốt của tớ, sao có thể để cho anh ấy... Không có khả năng."

Nguyễn Đan Ninh sớm đã đoán được cô sẽ nói vậy, thờ dài vỗ vai cô: "Còn không phải thế? Cậu ấy, đừng nghĩ nhiều, tính tình cậu tớ còn không hiểu sao, cho dù Hàn Thừa Nghị có làm gì với cậu, giữa hai người có hiểu nhầm gì, cậu...Haizz thật cố chấp, nếu cậu có thể thích người đàn ông khác, mấy năm nay cậu đã sớm quên đoạn tình cảm kia, nha đầu chết tiệt nếu đã không bỏ xuống được thì cho anh ấy một cơ hội đi!"

"Hử?" Nhạc Tuyết Vi nghi ngờ nhìn về phía Nguyễn Đan Ninh, cười khê: "Cậu thay anh ấy nói chuyện?"

"Hử!" Nguyễn Đan Ninh cười lạnh: "Tớ thay người ta nói cái gì! Tớ là muốn tốt cho cậu, cậu thật cái gì cũng không cần chỉ cần Hàn Thừa Nghị thôi đúng không?"

Nhạc Tuyết Vi cứng nhắc, im lặng trước lời nói của Nguyễn Đan Ninh, một lời nói trúng tim đen, nói hết những lời trong lòng cô, kỳ thật, bốn năm nay cô chưa từng quên Hàn Thừa Nghị, cho dù không xảy ra những chuyện gần đây, cho dù Nghê Tuấn không nhắc nhở cô, cô vẫn không quên được anh!

Hơn nữa hiện tại Hàn Thừa Nghị còn đối xử tốt với cô hơn cả trước kia.

Tuy Hàn phu nhân không hài lòng với cô, nhưng vì con trai cô phải thử một lần.

Tầm mắt rơi vào trên người hai đứa con trai, Nhạc Tuyết Vi làm ra một quyết định, gật đầu: "Ừ, tớ sẽ dẫn bọn nhóc về Đế Đô..."

Một khi đã quyết định rời khỏi nước A, có Lương Tư Văn ở đây mọi chuyện đều trở nên dễ dàng. Hai đứa bé vừa nghe thấy sẽ đi cùng mẹ liền hưng phấn không thôi, chạy vội về phía Nhạc Tuyết Vi xác nhận: "Mẹ, chúng ta cùng đi sao? Mẹ, về sau chúng ta sẽ không xa nhau sao?"

Tiểu Bảo Viên Hi Minh không nói, chỉ có thể chớp đôi mắt gọi: "Mẹ... Mẹ?"

"Ừ, về sau chúng ta sẽ ở cùng nhau." Nhạc Tuyết Vi ôm hai đứa con trai cảm khái, mình đã để hai đứa bé chịu thiệt quá nhiều. Cô có cố gắng thế nào cũng không thể cho bọn nhóc một cuộc sống tốt, một gia đình đầy đủ, hơn nữa vì công việc mà thời gian ở bên con trai đã ít lại càng thêm ít, những thứ này đều là lỗi của cô, hi vọng quyết định này của cô không sai.

"Tình Tình?"

Lương Tư Văn đẩy cửa phòng đi tới, ánh mắt dịu dàng: "Thời gian không còn sớm, lên đường thôi!"

Nói xong liền cầm lấy hành lý của ba mẹ con, Nhạc Tuyết Vi đi sau định giúp anh.

"Không cần, hành lý rất nặng, em dẫn theo con trai là được." Lương Tư Văn đẩy Nhạc Tuyết Vi ra không để cô giúp.

Viên Hi Lăng Viên Hi Trà nháy mắt nhìn một màn này, anh trai tiến đến bên tai em trai như tên trộm thấp giọng nói nhỏ: "Tiểu Bảo, chú Lương đối xử với mẹ rất tốt xem chừng là muốn làm ba chúng ta. Tiểu Bảo có muốn chú ấy làm ba không?"

Tiểu Bảo mờ mịt nhìn anh trai, trong lòng nghĩ, chuyện này cậu có thể quyết định à?

"Tiểu Bảo không vội, chúng ta quan sát thêm một thời gian nữa nhé! Đan Đan nói cho anh biết, đàn ông rất không đáng tin, nếu muốn che chở bảo vệ mẹ con chúng ta, muốn chúng ta nhận làm ba thì phải thông qua khảo nghiệm, vì vậy Tiểu Bảo có muốn ba cũng phải nhận xuống, nghe không?" Viên Hi Lăng nghiêm túc nói.

Tiểu Bảo vẫn ngẩn người như cũ, nghĩ thầm, người đầu tiên ôm chú Lương gọi ba không phải Đại Bảo sao? Anh trai Đại Bảo còn nhắc cậu đừng sốt ruột? Còn nữa anh trai Đại Bảo hình như đã quên mất một chuyện, chúng ta cũng là đàn ông mà! Đại Bảo còn nói cái gì mà đàn ông cực kỳ không đáng tin?

Tại sân bay chào tạm biệt Nguyễn Đan Ninh.

"Đi đi! Tớ không muốn nhìn thấy cậu ôm mặt khóc đến tìm tớ đâu nên mong cậu hãy nắm chắc những gì mình muốn, nếu còn tay không trở về, tớ tuyệt đối sẽ không nhận cậu!" Nguyễn Đan Ninh nói những lời thật không dễ nghe, cũng chỉ có bạn bè chân chính mới không kiêng nể gì mà nói ra những lời như vậy.

"Uh...m..." Nhạc Tuyết Vi ôm lấy Nguyễn Đan Ninh, tựa vào bên tai cô thấp giọng nói: "Đừng chỉ nói tớ, nếu người kia không quay về thì không cần đợi nữa."

Nguyễn Đan Ninh cả kinh, ngây người trong giây lát: "Cậu, cậu làm sao biết?"

Nhạc Tuyết Vi xoa nắn đôi má của bạn tốt, cười nói: "Trong ngăn tủ của cậu có áo khoác của đàn ông, đã bao năm rồi, cậu thực cho là tớ không biết gì? Chỉ là cậu không nói, tớ cũng không hỏi thôi."

"Tớ..." Ánh mắt Nguyễn Đan Ninh đỏ lên, cố nén nước mắt: "Không phải tớ muốn gạt cậu, chỉ là không biết nói như thế nào. Tớ không biết anh ấy là ai, cũng không biết anh ấy có trở về không, càng không biết bản thân đang chờ mong điều gì, cũng có thể điều tớ đợi không phải anh ấy..."

Nhạc Tuyết Vi nắm chặt tay Nguyễn Đan Ninh, cho cô một nụ cười trấn an: "Không cần giải thích với tớ, tớ chỉ muốn cậu hạnh phúc, được không?"

"Ừ..." Nguyễn Đan Ninh gian nan gật đầu: "Ừ, chúng ta đều sẽ hạnh phúc."

"Tớ đi đây, bảo trọng."

Trên bầu trời nước A xuất hiện một đường quỹ tích màu trắng bay về phía chân trời..

Đi ra từ sân bay, Lương Tư Văn tiễn mẹ con Nhạc Tuyết Vi về nhà trọ.

"Cảm ơn anh Tư Văn, hôm nay em không giữ anh lại được rồi, vừa trở về em còn rất nhiều việc phải xử lý." Nhạc Tuyết Vi chỉ mấy vali hành lý, nhún vai thật có lỗi với Lương Tư Văn.

Lương Tư Văn cười bao dung: "Còn khách khí với anh thế sao? Anh thì có việc gì đâu? Nhưng mà nhiều đồ thế này có cần anh tìm người tới giúp không? Nếu không để anh gọi điện cho người giúp việc theo giờ tới..."

"Không cần!" Nhạc Tuyết Vi vội vàng ngăn cản anh: "Con trai em còn đây, vẫn là để em tự làm, giúp việc sợ bọn họ cũng không làm được."

Lương Tư Văn không kiên trì nữa, ngồi xổm người xuống xoa đầu hai nhóc: "Chú đi đây, hai đứa ở nhà phải bảo vệ mẹ đấy!"

Lương Tư Văn đang định đi lại bị Viên Hi Lăng ôm lấy cổ, Lương Tư Văn ngẩn ra, chỉ thấy tên nhóc kia ghé sát vào tai anh thì thầm: "Chú ơi, chú phải thường xuyên tới đây! Nếu không thì mẹ sẽ không nhớ rõ chú, cháu với Tiểu bảo rất thích chú nha!"

"Hử? Haha..."

Lương Tư Văn cất tiếng cười to, anh vốn đẹp trai, cười lên cả người càng như mặt trời ấm áp khiến cho bọn nhỏ yêu thích, ngay đến Tiểu bảo cũng chạy qua ôm lấy cổ anh cọ cọ đứt quãng, nói: "Chú, chú... Đến..."

"Được, nếu Đại Bảo Tiểu Bảo đã mời, chú sẽ thường xuyên tới." Lương Tư Văn sao có thể không đồng ý yêu cầu của bọn nhỏ? Bởi vì có lời nói của hai đứa bé, lúc rời đi tâm tình Lương Tư Văn vô cùng thoải mái.

Lương Tư Văn vừa rời đi, một bóng dáng cao lớn liền xuất hiện trước cửa nhà Nhạc Tuyết Vi, bàn tay nâng lên rồi lại hạ xuống.

Hàn Thừa Nghị chờ ở nhà Nhạc Tuyết Vi đã nhiều ngày, từ sau ngày cô đi tìm anh, hai người bỏ lỡ nhau Hàn Thừa Nghị gần như đã lật tung Đế Đô để tìm cô nhưng không hề có tin tức! Điều tra giấy xuất nhập cảnh mới biết cô đã đi nước A!

Hiện tại, cô trở về cùng Lương Tư Văn, bên người còn dẫn theo hai bé trai!

Sự thật này khiến Hàn Thừa nghị chịu một cú sốc rất lớn! Tuy rất muốn gặp cô nhưng trong đầu vô cùng hỗn loạn. Đứa bé? Làm sao Tiểu Tuyết có thể dẫn theo hai đứa bé từ nước A về? Nhìn tuổi của hai đứa bé cũng tầm 3 tuổi rồi... Là con của ai? Đứa con của bọn họ năm đó đã mất!

Tiểu Tuyết cùng Lương Tư Văn trở về mà đáng về ôm hai tiểu gia hóa vừa rồi của Lương Tư Văn rất thân thiết... Trong lòng Hàn Thừa Nghị như rỉ máu, tay nâng lên thật lâu cũng không buông xuống được. Hiện tại anh đang sợ, sợ phải đối mặt với hiện thực anh không thể chấp nhận nổi! Bàn tay nắm chặt, Hàn Thừa Nghị quyết xoay người rời khỏi nhà trọ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 279: Tránh Không Gặp

Editor: Cao Hân Hân

Tập đoàn D•S, phòng họp.

Điện thoại Hàn Thừa Nghị trên bàn lóe sáng, rung lên rất nhiều lần. Nhưng, Hàn Thừa Nghị vẫn không hề đụng tới, chỉ cau mày nhìn, ánh mắt thâm trầm, không ai biết anh đang nghĩ gì, nhưng tâm tư anh hoàn toàn không đặt ở cuộc họp, về điểm này thì mọi người đều hiểu rõ.

Đám cấp dưới dè dặt, chỉ sợ sơ ý làm chọc giận đến giám đốc.

Nom nớp lo sợ, khó khăn lắm mới tan họp, điện thoại lại rung lên.

“Chặc!” Hàn Thừa Nghị chặc lưỡi, chỉ Nghe Tuấn: “Nghe Tuấn, nghe điện thoại!”

“A!” Tuy Nghe Tuấn vẫn luôn bình tĩnh, nhưng nghe thấy lời phân phó này cũng sợ hết hồn, nhắm mắt cau mày cầm điện thoại lên, thấy trên màn hình hiện lên hai chữ ‘Tiểu Tuyết’, chân mày nhíu chặt hơn, tam thiếu muốn làm gì? Tam thiếu phu nhân không trở về, thì anh liền đào ba tác thước đi tìm, bây giờ cô ấy trở lại, anh ta lại chạy đi trốn người ta, đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

Ngón tay lướt qua màn hình, da đầu Nghe Tuấn truyền đến một trận tê dại.

“Chào tam thiếu phu nhân, tôi là Nghe Tuấn.”

Nhạc Tuyết Vi ngắt ra: “Nghe Tuấn? Anh ấy đâu? Sao anh ấy không nghe điện thoại?”

“Ách...” Nghe Tuấn toát mồ hôi lạnh, nhìn về phía Hàn Thừa Nghị.

Hàn Thừa Nghị khẽ lắc đầu, Nghe Tuấn kinh hãi, tam thiếu ngài đang muốn làm gì vậy? “Ách... Tam thiếu phu nhân, tam thiếu ngài ấy, bây giờ đang họp, tạm thời không thể nhận điện thoại được, ngài tìm ngài ấy có chuyện gấp gì sao? Để Nghe Tuấn chuyển lời giúp được không? Hay là, đợi lát nữa ngài lại điện tới?”

“Ừm...” Nhạc Tuyết Vi trầm ngâm đôi lát, “Anh ấy đang bận thì thôi, phiền anh nói với anh ấy, tôi muốn gặp anh, có chuyện rất quan trọng cần phải nói.”

“Vâng, tam thiếu phu nhân, thuộc hạ hiểu rồi.”

Cúp máy, Nghe Tuấn cung kính đưa điện thoại đến cho Hàn Thừa Nghị. “Tam thiếu.”

“Tam thiếu phu nhân nói muốn ngài đến gặp cô ấy, cô có chuyện rất quan trọng muốn nói...” Nghe Tuấn đem đầu đuôi lời nói của Nhạc Tuyết Vi truyền đạt lại.

Hàn Thừa Nghị siết chặt điện thoại, nội tâm càng thêm bức bối bất an. Tiểu Tuyết muốn nói gì với anh? Lúc trước đã nháo đến như vậy, sau đó cô cùng Lương Tư Văn đi nước A, còn mang theo hai đứa nhỏ... Hàn Thừa Nghị đỡ trán, không dám nghĩ xa hơn.

Anh không được đi gặp Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết có lẽ sẽ nói gì đó khiến anh mất hy vọng về cô, sau đó thì bọn họ sẽ hoàn toàn kết thúc các loại đi! Không được, anh không cho cô cơ hội làm vậy. Bây giờ mấy vấn đề khiến anh khôn khổ ngày càng nhiều, tuyệt đối không thể lại xảy ra chuyện gì ngoài

ý muốn nữa.

“Nghe Tuấn, cái hội nghị hạng mục sắp tới đó, tôi muốn đích thân đi, xế chiều hôm nay lên đường, cậu đi chuẩn bị đi.”

Nghe Tuấn sững người, tam thiếu này rốt cuộc là muốn làm gì? Tam thiếu phu nhân bên kia còn đang chờ ngài đó! Ngài thì tốt rồi, rõ ràng hội nghị kia không cần ngài đi, ngài càng muốn đi, đây không phải cố tình làm cho tam thiếu phu nhân không tìm được ngài sao?

“Tam thiếu... ngài...” Nghe Tuấn vụng về mở miệng, muốn khuyên nhưng lại không biết phải khuyên thế nào.

“Đi làm đi!”

“Vâng.”

Trước lúc lên máy bay, Hàn Thừa Nghị lại nhận được điện thoại của Nhạc Tuyết Vi. Lần này, Hàn Thừa Nghị vẫn không có tiếp, trực tiếp khóa máy bỏ vào túi. Anh biết hành vi này rất giống rùa rút cổ, hoàn toàn không phải là phong cách của anh, nhưng những thủ đoạn cứng rắn kia anh đều không thể dùng trước mặt Tiểu Tuyết, cho nên chỉ có thể trốn tránh một lần.

Mà Nhạc Tuyết Vi mấy lần không tìm được Hàn Thừa Nghị, tự nhiên cũng phát hiện điểm khác thường. Không biết có phải do cô nhạy cảm hay không, trước kia luôn quần lay mình, lúc nào gọi đến anh cũng nhanh chóng nghe máy, mà bây giờ thì công việc liên miên, hành động của Hàn Thừa Nghị hiện tại thật giống như đang cố trốn tránh cô.

Vì sao? Không lẽ là do Hàn phu nhân và Hàn Trạch Hạo tạo áp lực thành công rồi sao?

Nghĩ như vậy, đáy lòng Nhạc Tuyết Vi trầm xuống. Ngày đó lúc bọn họ không vui rồi đi, lập trường của anh ấy vẫn luôn kiên định... Anh trách cô đã đồng ý với Hàn phu nhân muốn chia tay, cho nên giờ anh cũng muốn từ bỏ? Nhạc Tuyết Vi hối tiếc không thôi, hiện tại vì đứa nhỏ, cô không thể từ bỏ như vậy được.

Liên tục vài ngày, không nhận được tin tức gì của Hàn Thừa Nghị, Nhạc Tuyết Vi quyết định đến Trường Hạ.

Giống như lần trước, Nhạc Tuyết Vi bị ngăn ngoài cửa lớn, bảo vệ trải qua lần giáo huấn kia, lần này tới đi thông báo cũng không dám, trực tiếp mời cô đi: “Viên tiểu thư, cô cũng biết tính của phu nhân rồi đó, cô đừng làm khó dễ chúng tôi nữa.”

Nhớ đến Hàn phu nhân, trong lòng Nhạc Tuyết Vi có chút rụt rè, nhưng thực tế lại không cho phép cô lùi bước.

“Tôi xin các anh, không cần nói cho phu nhân biết, tôi chỉ cần thấy Hàn Thừa Nghị, anh ấy nhất định sẽ đồng ý gặp tôi!” Mặc dù ngoài miệng cô nói vậy, nhưng trong lòng vẫn chưa dám chắc chắn. Có thể bây giờ Hàn Thừa Nghị cũng không muốn nhìn thấy cô hay không?

“Không được, cô đừng gây khó dễ cho chúng tôi nữa, cô là người của Tam thiếu, chúng tôi không dám đắc tội cô, hay là cô đi về đi?” Bảo vệ tốt bụng khuyên nhủ, vẫn một mực chặn cô ngoài cửa.

“Này, các người...”

Nhạc Tuyết Vi gõ cửa, cửa lớn đóng chặt, kín kẽ, lại không có người đáp lại cô.

Chợt sau lưng truyền đến tiếng động cơ xe, Nhạc Tuyết Vi quay lại liền thấy Bugatti màu lam lái tới đây. Cô vui mừng trong bụng, bước nhanh đuổi theo. Xe dừng ở trước cửa, cửa kính xe hạ xuống, Hàn Thiên Lôi từ bên trong thò đầu ra, thấy Nhạc Tuyết Vi thì vừa mừng vừa sợ, “Tuyết Vi? Là em! Sao em lại tới nơi này? Sao không đi vào? Là tới tìm anh hay tìm Tam thúc?”

Anh ta hỏi đến vấn đề này, Nhạc Tuyết Vi lúng túng không biết trả lời làm sao.

“Ha ha...” Hàn Thiên Lôi cười cười gầy đầu, “Anh biết em là đến tìm Tam thúc, anh chỉ hỏi giỡn chút thôi, em đừng để ý...”

Hàn Thiên Lôi xuống xe đến gần Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi không thể làm gì khác đành phải nhờ vả anh, “Thiên Lôi, bọn họ không để tôi vào, anh giúp tôi, tôi thật sự có chuyện rất quan trọng muốn nói với Tam thúc nhà anh... Tôi không đi vào cũng được, anh đi nói với Tam thúc, tôi đợi anh ấy ở đây.”

“Ách...” Hàn Thiên Lôi hơi chần chừ, có chút nghi ngờ, “Tuyết Vi, em và Tam thúc làm sao vậy? Cậu ấy bây giờ không có ở Đê đô, em không biết sao?”

“A?” Nhạc Tuyết Vi bối rối, cô thật sự không biết. Ngày hôm qua lúc cùng Nghe Tuấn nói chuyện, Nghe Tuấn không hề nhắc đến chuyện này mà!

Hàn Thiên Lôi nói tiếp, “Tuyết Vi, em và Tam thúc có tốt không? Lần trước cậu vì cứu em mà liều mạng như vậy, hai người đã làm hòa chưa? Em vạn lần đừng vì đứa nha đầu chết tiệt Kiều Vũ Vi đó mà hiểu lầm Tam thúc, mặc dù anh cảm thấy Tam thúc rất đáng giận, nhưng... anh vẫn mong hai người sẽ hòa thuận với nhau.”

Cảm tình của anh đối với Nhạc Tuyết Vi, Nhạc Tuyết Vi biết, cho nên càng thêm cảm ơn Hàn Thiên Lôi có thể nói như vậy, thân là con cái nhà giàu tính tình Hàn Thiên Lôi được như thế này cũng rất hiếm thấy.

Nhạc Tuyết Vi cảm kích nhìn Hàn Thiên Lỗi gật đầu cười: “Thiên Lỗi, cảm ơn anh.” Trong khoảng thời gian này đâu đâu cũng chỉ thấy những người mong cô và Hàn Thừa Nghị tách ra, mà Hàn Thiên Lỗi vẫn đứng về phía bọn họ, cô sao có thể không xúc động cho được?

“Cảm ơn gì chứ? Đứa ngốc này!” Hàn Thiên Lỗi vừa nói, một tay đưa lên xoa đầu Nhạc Tuyết Vi.

“Hàn Thiên Lỗi!”

Đúng vào lúc này, một tiếng quát truyền tới.

Hai người cả kinh, đồng loạt nhìn sang. Cadillac chậm rãi đậu ở cửa, Kiều Vũ Vi đỡ Hàn phu nhân đi xuống. Hàn phu nhân bộ mặt tức giận, hình ảnh Hàn Thiên Lỗi cùng Nhạc Tuyết Vi thân mật bị bà ở trên xe thấy được, đây quả thực là bằng chứng Nhạc Tuyết Vi câu tam đáp tứ, không đứng đắn!

Kiều Vũ Vi liếc nhìn Nhạc Tuyết Vi, trong lòng thầm cười nhạo, có trò hay để nhìn.

“Cô...” Hàn phu nhân đến gần hai người, trợn mắt nhìn Nhạc Tuyết Vi, cánh môi nhiều lần khép mở, lại không biết nên nói gì, phút chốc giờ tay hung hăng đánh một cái tát vào mặt Nhạc Tuyết Vi.

‘Ba’ một tiếng, khiến Nhạc Tuyết Vi bất ngờ không kịp đề phòng, Hàn Thiên Lỗi cũng sợ ngây người, bà nội luôn dịu dàng cao nhã, sao lại trở nên lợi hại như vậy? Còn động thủ đánh người?

“Bà nội! Sao bà lại đánh cô ấy?” Hàn Thiên Lỗi kịp thời phản ứng lại, lập tức kéo lấy Nhạc Tuyết Vi, đưa tay kiểm tra gò má cô, cau mày rất bất mãn về hành động đó của Hàn phu nhân, “Tuyết Vi, để anh xem một chút, có đau lắm không?”

Nhìn bộ dáng này của anh, Hàn phu nhân càng thêm tức giận, ngón tay run rẩy chỉ vào hai người.

Kiều Vũ Vi tiến tới, thêm mắm thêm muối nói, “Bác gái, bác thấy rồi chứ? Con không hề nói dối, Thừa Nghị đều bị cô ta lừa, còn có một vị che chở cho ta...”

“Thiên Lỗi, cháu đến đây cho ta!” Hàn phu nhân gào thét nhìn cháu trai, tức giận tăng vọt, từ con trai đến cháu bà đều bị một con đàn bà mê hoặc xoay vòng vòng! Thậm chí còn gây bất hòa với nhau, người đàn bà như vậy, bà tuyệt đối không thể để cô ta bước chân vào Hàn gia!

“Bà nội...” Hàn Thiên Lỗi nghi ngờ nhìn bà nội đang giận dữ, lại liếc qua Kiều Vũ Vi bên cạnh, đột nhiên sáng tỏ, cười nhạo, “Kiều Vũ Vi, có phải cô miệng chó không mọc được ngà voi, rồi nói chuyện bậy bạ gì với bà nội phải không?”

Kiều Vũ Vi im bật, không nói lời nào.

“Thiên Lỗi, cháu câm miệng lại cho ta! Nói cho bà nội biết, có phải con đối với cô gái này cũng mang tâm tư giống với Tam thúc con hay không?” Hàn phu nhân cay đắng, mặt đầy thương tiếc cùng hận sát không thành thép.

Hàn Thiên Lỗi ngẩn ra, kinh ngạc, mờ mịt, “Bà nội, bà...bà...” Anh không nói được, nhìn Kiều Vũ Vi đắc ý giương cằm, liền biết đều là do ả này giờ trò quỷ!

“Bà nội, bà đừng nghe người khác nói bậy! Con đúng là có thích Tuyết Vi, nhưng...Tuyết Vi đã sớm từ chối con, con với cô ấy trong sạch, cái gì cũng không có...” Hàn Thiên Lỗi cuống cuồng giải thích, nhưng Hàn phu nhân nghe vậy sắc mặt càng đen.

Quả nhiên, Nhạc Tuyết Vi này cùng cháu trai bảo bối nhà mình còn có một đoạn như vậy!

Hàn phu nhân nghiêm mặt, không thèm nhìn Nhạc Tuyết Vi, nhàn nhạt nói: “Bây giờ cô lập tức rời khỏi đây cho tôi, về sau đừng để tôi nhìn thấy mặt cô nữa!”

“Tôi...” Nhạc Tuyết Vi gấp muốn đòi mạng, chuyện ngày càng tệ, sao lại trở nên như thế này? Hiểu lầm của Hàn phu nhân đối với cô càng thêm sâu! Bây giờ đến lời của Hàn Thiên Lỗi bà cũng không nghe, làm sao có thể nghe cô giải thích?

“Còn không đi? Muốn tôi cho người mời cô đi sao?” Hàn phu nhân trừng Nhạc Tuyết Vi một cái.

“Không, tự tôi đi.” Nhạc Tuyết Vi cắn răng cúi đầu ra ngoài, lúc đi qua Kiều Vũ Vi nhìn không được liếc cô ta một cái. Kiều Vũ Vi không sợ ngênh đón ánh mắt cô, nha đầu chết tiệt, cô đã không có phần thắng còn muốn đấu với tôi? Không có cửa đâu!

“Đội đã.” Hàn phu nhân gọi Nhạc Tuyết Vi lại.

Nhạc Tuyết Vi lập tức dừng chân, khoanh tay cung kính nói: “Dạ, Hàn phu nhân.”

“Sau này cô cũng đừng có quay lại đây, Thừa Nghị sắp cùng Vũ Vi đính hôn, chuyện này đã định rồi.”

P/S. Mình mới edit cũng chỉ mới đọc vài chương đầu của truyện nên không biết cách xưng hô của các nhân vật, nếu mọi người thấy sai chỗ nào, xin hãy cmt mình sẽ về sửa! Cảm ơn ạ!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sùng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 280: Chỉ Có Thể Phụ Anh

Bà Hàn nói xong, chậm rãi đi về phía cửa chính, không quay đầu nhìn lại.

Nhạc Tuyết Vy mặt mày trắng bệch đứng im tại chỗ, không thể tin những chuyện vừa nghe thấy. Nhưng nghĩ lại, dạo này hành động của Hàn Thừa Nghị, rõ ràng là đang cố tình tránh mặt cô! Chẳng lẽ vì quyết định đính hôn với Kiều Vũ Vy nên mới tránh mặt cô sao?

Hàn Thừa Nghị và Kiều Vũ Vy, hai người họ thật sự phải đính hôn với nhau ư?

Còn cô thì sao? Hoá ra, từ đầu đến cuối, cô chỉ là một kẻ ngoài cuộc!

“Tuyết Vy, Tuyết Vy, cô làm sao vậy?” Hàn Thiên Lỗi nhìn Nhạc Tuyết Vy, sắc mặt của cô rất xấu, anh lo lắng khuyên nhủ cô: “Cô đừng nghe bà tôi, tôi không hề nghe chủ ba nói về chuyện đính hôn của Kiều Vũ Vy và Hàn Thừa Nghị, nên...”

“Hàn Thiên Lỗi, còn không mau vào trong?” Bà Hàn quay đầu lại, nhìn cháu trai quát, bà làm sao có thể để cháu trai cùng của mình liên quan đến một người phụ nữ không sạch sẽ như Nhạc Tuyết Vy được.

“Bà nội!” Hàn Thiên Lỗi khó xử nhìn bà mình, cuối cùng cũng chỉ có thể cúi đầu nói: “Tuyết Vy, cô đừng suy nghĩ nhiều quá, tôi... tôi đi trước”.

Nhạc Tuyết Vy cứng ngắc gật đầu, Hàn Thiên Lỗi nói những gì cô cũng không nghe thấy, hiện tại cô chỉ nghĩ một điều duy nhất, cô đã cố gắng mang đứa bé về để cha con hai người có thể gặp mặt nhau, nhưng... Hàn Thừa Nghị lại...

Tâm cô hiện giờ rất loạn, Nhạc Tuyết Vy mệt mỏi rời khỏi Trường Hạ.

Lúc xuống chân núi, Nhạc Tuyết Vy nhìn thấy một bóng dáng rất quen thuộc, trong lòng khẽ chấn động đôi chút, tuy nhiều năm không gặp, nhưng vừa nhìn cô đã nhận ra ngay! Đó chẳng phải là Khang Tuệ Trân sao? Vì sao bà ấy lại ở đây?

Bà ấy là mẹ của Kiều Vũ Vy, đáng ra bây giờ bà ta phải đang bên cạnh con gái mình chứ. Nhưng hiện tại nhìn thấy dáng vẻ trốn trốn tránh tránh của Khang Tuệ Trân, trong lòng liền sinh nghi... Nhạc Tuyết Vy chợt nhận ra, từ lúc cô đến đây thì chưa từng thấy Khang Tuệ Trân ở bên cạnh Kiều Vũ Vy một lần nào.

Thật kì lạ, mấy năm nay hai mẹ con họ xảy ra chuyện gì sao? Kiều Vũ Vy là con của Hàng Trạch Hạo, vậy Khang Tuệ Trân là gì? Là mẹ ruột của Kiều Vũ Vy sao? Tại sao lại có nhiều chuyện khó hiểu thế này... nhưng mấy chuyện đó thì đâu có liên quan gì đến cô đâu,

Nhạc Tuyết Vy tuy trong lòng có nhiều khúc mắc, nhưng cô cũng không muốn tìm hiểu quá sâu về chuyện này.

Về đến nhà, Đại Bảo và Tiểu Bảo sớm đã dậy, chúng đang ngồi chơi trên thảm trong phòng khách, đôi khi trong phòng cũng phát ra tiếng cười khanh khách.

Nhạc Tuyết Vy thay dép trong nhà, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng cười của Lương Tư Văn. Nhìn vào, quả nhiên Lương Tư Văn đang chơi đùa cùng Đại Bảo và Tiểu Bảo: “Ha ha, chú Lương, chú sai rồi, chú không nên như thế, ha ha”.

“Ày, cháu sai rồi, đưa đây chú xem”.

Lương Tư Văn mua cho Đại Bảo và Tiểu Bảo một mô hình máy bay trực thăng, anh đang quỳ dưới đất nhìn hai đứa trẻ loay hoay với đồng mô hình, thỉnh thoảng có hướng dẫn đôi chút.

Nhạc Tuyết Vy lắc đầu, đi ngang qua.

“Tư Văn, sao anh lại mua cho bọn chúng mấy cái này chi vậy? Chúng còn nhỏ, không thể cứ thích gì là mua cái đó cho chúng được đâu!”.

Lương Tư Văn đang rất khí thế chỉ cho hai đứa nhỏ chơi, nhưng nghe cô nói thế thì chỉ biết ngậm miệng im lặng, anh biết Nhạc Tuyết Vy đang giận, hiện tại anh là người sai, nên không thể phản bác được gì.

“Tĩnh Tĩnh, lần sau... anh hứa sẽ xin phép trước khi mua, được không?” Lương Tư Văn sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng giải thích.

Sắc mặt Nhạc Tuyết Vy không tốt hơn là bao, Đại Bảo Tiểu Bảo bỏ nhào vào lòng của mẹ mình nói: “Mẹ, mẹ đừng giận, Đại Bảo Tiểu Bảo không dám nữa...”. Chúng đâu có biết, chú Lương lại tốt bụng đến thế, mấy bữa trước mới bảo thích mô hình máy bay trực thăng, hôm nay chú liền mua tặng ngay.

“Thôi, quên đi, cứ chơi tiếp đi, lần sau không tái phạm là được”. Nhạc Tuyết Vy thở dài, biểu tình có đỡ hơn một chút, nhưng chung quy vẫn không thể vui nổi, có lẽ đang có nhiều tâm sự.

Hai đứa bé tiếp tục bị thu hút bởi mô hình đồ chơi hấp dẫn, ngược lại Lương Tur Văn lại rất để ý đến gương mặt tràn đầy tâm sự của cô.

Lương Tur Văn ở lại nhà của Nhạc Tuyết Vy, thẳng đến tối, khi Đại Bảo và Tiểu Bảo đã tắm rửa đi ngủ xong, anh mới đứng dậy đi về. Nhạc Tuyết Vy tiễn anh xuống dưới lầu.

Tối nay, hiện tại gió thổi rất mạnh, Nhạc Tuyết Vy thở dài, tâm tình nặng nề vô cùng.

“Tình Tình” Lúc này đây, trên đường chỉ có hai người đang sóng vai đi cạnh nhau, Lương Tur Văn cúi đầu nhìn Nhạc Tuyết Vy, anh vài lần giơ tay lên muốn khoác vai cô, nhưng lần nào cũng vậy, anh không có đủ dũng khí.

“Ủm?” Nhạc Tuyết Vy buồn bã đáp, nhưng không hề ngẩng đầu nhìn.

“Em có tâm sự gì sao? Có thể nói cho anh nghe được không? Chúng ta là bạn bè mà, phải không, có gì buồn cứ tâm sự với anh, đừng để trong lòng được chứ?” Lương Tur Văn dừng bước, đứng trước mặt Nhạc Tuyết Vy.

Nhạc Tuyết Vy ngẩn ngơ, bộ cô giấu cảm xúc tẻ đến thế sao? Cô lắc đầu phủ nhận: “Không phải không xem anh là bạn... mà vì chuyện lần này em không biết phải nói sao nữa”.

Lương Tur Văn buồn bã thở dài, anh cố gắng nở nụ cười nói: “Sao lại không biết nói thế nào? Có phải lại là chuyện liên quan đến Hàn Thừa Nghị, ba của Đại Bảo Tiểu Bảo không? Bốn năm trước, hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải Hàn Thừa Nghị đã quyết định từ bỏ em rồi?”

“...” Nhạc Tuyết Vy vội vàng lắc đầu, đôi lông mày nhíu chặt lại: “Không phải, chuyện của em và anh ấy, không phải vài ba từ là nói rõ được. Hiện tại em cũng không biết nên làm gì, phải quyết định ra sao, nhưng mà... con em, chúng cần có cha bên cạnh”.

Nhạc Tuyết Vy vừa nói xong, cổ họng cũng cứng lại.

Lương Tur Văn nghe xong có chút không đành lòng, cuối cùng ôm cô vào trong lòng. Nhạc Tuyết Vy ngẩn ra, cô không đẩy anh ra, hiện tại cô rất mệt mỏi, giờ phút này cô muốn nương nhờ vào bờ vai của Lương Tur Văn. “Tur Văn, em không biết làm thế là đúng hay sai, em không biết có thể vượt qua chuyện lần này hay không nữa, đối với nhà họ Hàn, đối với chính bản thân em, em không thể tin tưởng được, nhưng mà em tin anh ấy, em tin Thừa Nghị...”

Nghe người mình thầm yêu không ngừng nói đến người đàn ông khác, tim anh như bị dao cắt, hiện tại cô lại đang được anh ôm trọn vào lòng, ít nhiều gì anh cũng cảm thấy rất đau đớn. “Em định thế nào?”

“Em...” Nhạc Tuyết Vy ngập ngừng một chút, cô như hạ quyết tâm, lấy dũng khí nhìn anh nói: “Em muốn thử...”

Lương Tur Văn căng thẳng, trong lòng tuy không muốn, nhưng anh cũng chỉ có thể nói: “Vậy em cứ mạnh dạn mà thử đi, anh cũng là đàn ông, anh hiểu... Em chỉ cần nhớ một điều, Anh Ba thích em”.

“...” Nhạc Tuyết Vy ngẩng mặt nhìn Lương Tur Văn, đôi mắt phủ một tầng hơi nước.

Lương Tur Văn xoa mặt cô, khẽ cười: “Đồ ngốc, phải dũng cảm lên chứ” Mười ngón tay của anh bấm chặt vào lòng bàn tay, nó đau đớn tựa như tâm của anh hiện tại vậy, Lương Tur Văn buông Nhạc Tuyết Vy ra, thở dài một hơi: “Giờ cũng trễ rồi, anh phải đi, khi nào rảnh anh sẽ qua chơi với Đại Bảo Tiểu Bảo”.

“Ủm” Nhạc Tuyết Vy gạt đầu “Anh lái xe cẩn thận”.

Lương Tur Văn vẫy tay chào, xoay người lái xe rời đi. Nhạc Tuyết Vy nhìn bóng xe anh rời đi, cho đến khi mất hẳn cô mới thở dài trở về phòng. Nhưng cô đi được một đoạn thì phía sau truyền đến những tiếng bước chân dồn dập, như là có ai đó đang chạy trốn vậy.

Sau đó, cô bị ai đó mạnh mẽ ôm vào trong lòng.

Nhạc Tuyết Vy không động đậy, cô cảm nhận được ầm áp từ sau truyền đến, cô biết đó là Lương Tur Văn, bên tai là hơi thở nóng rực của anh, cảm giác thật nóng, hai tay cô nắm chặt lại.

Lương Tur Văn tựa cằm lên vai cô, thì thào: “Be quiet! Don’t move!” (Đừng nói gì, đừng nhúc nhích).

Đây là... vào cái đêm hai người gặp nhau tại nước Anh, khi đó Lương Tur Văn bị trọng thương, anh tiếp cận uy hiếp cô, và câu nói vừa rồi là câu nói đầu tiên anh nói với cô! Nhạc Tuyết Vy cứng người, đôi môi hơi mở ra, nhớ lại chuyện cũ, nhớ đến sự chăm sóc của anh suốt bao nhiêu năm qua, anh đối với cô rất tốt, nhưng cô thì hoàn toàn không cảm nhận được tâm ý của anh.

Nhạc Tuyết Vy hốt mất hồn ướt đẫm, đối với tâm ý của anh, cô chỉ có thể phụ anh.

“Tình Tình, anh... chẳng lẽ một cơ hội nhỏ nhoi, anh cũng không thể có sao?” Lương Tur Văn nghẹn ngào hỏi, anh ôm Nhạc Tuyết Vy từ phía sau thế này, vì anh không có dũng khí đối mặt với cô, anh không dám nhìn thẳng vào cô khi nói về vấn đề này.

Nhạc Tuyết Vy yểu hèn như nghẹn lại, cô mở miệng, khó khăn nói: “Tur Văn, anh... Em không xứng với anh, chúng ta không hợp nhau, anh tốt như vậy,

về sau nhất định sẽ gặp được người con gái mà anh thật lòng yêu, người đó chắc chắn sẽ tốt hơn em nhiều, còn em không xứng, không xứng với anh!”

Lương Tư Văn chưa xót nhắm mắt lại, cười thê lương: “Anh biết trên đời có rất nhiều cô gái tốt, nhưng đối với em... Em yên tâm đi, anh không phải loại người thích quần lấy người khác, vì vậy về sau nếu Anh Ba dám bắt nạt em, thì em cứ tìm đến anh. Anh sẽ giúp em hả giận!”.

“Được” Nhạc Tuyết Vy run rẩy, chỉ nói được một từ này.

“Tình Tình, anh xin lỗi, thực ra 4 năm trước, anh biết Anh Ba đã thu hồi ‘sát lệnh’ rồi, nhưng anh đã không nói cho em biết!”

Nhạc Tuyết Vy cả người chấn động, thật ra nếu Lương Tư Văn không nói, thì cô cũng đoán được, nhưng cô không nghĩ mình lại tức giận đến như thế, năm đó khi cãi nhau với Hàn Thừa Nghị, dù không có Lương Tư Văn, bọn họ cũng không tránh khỏi kết quả bị chia cắt.

Nhưng theo lời của bà Hàn thì cô còn quá trẻ, nên không hiểu được tình yêu là gì.

Cô muốn quay lại, nhưng Lương Tư Văn ngăn cản cô: “Đừng nhúc nhích, đừng quay lại. Chỉ hôm nay thôi, hãy để anh nhìn em, được không?”

Nhạc Tuyết Vy đứng lặng đi.

Lương Tư Văn chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô một cái, đây là thời khắc hai người thân mật nhất. Sau đó Lương Tư Văn thả lỏng tay, nói nhỏ: “Giữ gìn sức khỏe, anh phải đi rồi!” Từng bước một, Lương Tư Văn chậm rãi lùi về sau.

Tình yêu đơn độc của anh suốt bao năm qua, cuối cùng anh cũng từ bỏ, để nó chết đi, nhưng anh không hối hận.

Nhạc Tuyết Vy chỉ đứng lặng một chỗ, không xoay người lại, cô bất động, nước mắt không ngừng chảy xuống, không quá mãnh liệt, nhưng chưa xót lại thấm tận tâm can. Cô phụ một người toàn tâm yêu cô, cái mùi vị đó, cô biết, thật đau đớn vô cùng.

Phía sau truyền đến tiếng động cơ, Nhạc Tuyết Vy biết, Lương Tư Văn đã đi rồi. Cô xoay người lại, buồn bã nhìn theo hướng chiếc xe rời đi.

Cách đó không xa, Hàn Thừa Nghị đang bất động ngồi trong xe, sắc mặt đông cứng. Anh không biết hai người họ đã nói cái gì, nhưng anh thấy Lương Tư Văn và Nhạc Tuyết Vy hai người đã ôm nhau.

Giờ phút này, Lương Tư Văn đã đi rồi, mà Tiểu Tuyết vẫn còn đứng đó nhìn theo, chẳng lẽ cô luyến tiếc đến thế sao? Tay anh nắm chặt bánh lái.

“Cậu Ba?” Nghe Tuấn nhỏ giọng lên tiếng nhắc nhở Hàn Thừa Nghị, Cậu Ba vừa xuống máy bay liền lập tức chạy đến chỗ này, ngay cả nhà cũng không về. Bà nội của cậu Ba thật lợi hại, nhưng tình hình hiện tại, thật là... có chút phức tạp.

Hàn Thừa Nghị ánh mắt như hai ngọn lửa, nhìn chằm chằm vào Nhạc Tuyết Vy.

Nhạc Tuyết Vy dĩ nhiên không nhận ra, cô đứng đó, thờ dài, rồi quay lại nhà trọ.

“Cậu Ba, cậu không vào sao?” Nghe Tuấn rút cuộc chờ không nổi nữa, lên tiếng hỏi.

Hàn Thừa Nghị trầm mặc, khẽ quát: “Lên làm gì? Về Trường Hạ thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Sủng Ái: Boss Quá Hung Mạnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.